

#

#

سوینگ مهراج شیر سنگه وشنون بهگوان دی جری #

نہکلنک ہر شبد بہندار

چوڈوان بہاگ #

تتکرا

- ۲۶ پھگن ۲۰۱۹ بکرمی نوى دلی ریلوے سٹیشن ۱
- ۲۶ پھگن ۲۰۱۹ بکرمی کاشی دے پنڈت نال بھیندر حال نوى دلی ۲
- ۲۶ پھگن ۲۰۱۹ بکرمی ششیل مئی دے نال نوى دلی ۶
- ۲۶ پھگن ۲۰۱۹ بکرمی سنگھاسن اُتے دلی ۸
- ۲۷ پھگن ۲۰۱۹ بکرمی آسا سنگھ دے گرہ کلسانی کرنال ۱۳
- ۲۸ پھگن ۲۰۱۹ بکرمی سُرین سنگھ دے گرہ کلسانی کرنال ۲۴
- ۲۸ پھگن ۲۰۱۹ بکرمی سورن سنگھ دے گرہ برکت پُر انبالہ ۲۹
- ۲۸ پھگن ۲۰۱۹ بکرمی سُندر سنگھ دے نال تیجا پُر گورتھلی ۳۱
- ۲۸ پھگن ۲۰۱۹ بکرمی ہضورا سنگھ دے نال گورایا ۳۳
- ۳۰ پھگن ۲۰۱۹ بکرمی ہر بھگت دوار جیٹھووال امرتسر ۴۱
- پہلی چیت ۲۰۲۰ بکرمی رگھبیر سنگھ دے سسکار استھان اُتے جیٹھووال امرتسر ۴۴
- پہلی چیت ۲۰۲۰ بکرمی دربار وچ بھنگڑے دے ویلے جیٹھووال امرتسر ۵۱
- پہلی چیت ۲۰۲۰ بکرمی ہر بھگت دوار چوتھی منزل جیٹھووال امرتسر ۵۹

- پہلی چیت ۲۰۲۰ بکرمی راشٹریٹی ڈاکٹر رادھا کرشن نوں شبد بھیجیا (منار دے اُپر چوٹھی منزل تے چڑھ کے) ۷۹
- ۲ چیت ۲۰۲۰ بکرمی دربار وچ جیٹھووال امرتسر ۸۶
- ۳ چیت ۲۰۲۰ بکرمی دربار وچ جیٹھووال امرتسر ۹۹
- ۷ چیت ۲۰۲۰ بکرمی باہر والے دروازے دی نیہہ رکھن سمیں جیٹھووال امرتسر ۱۰۱
- ۷ چیت ۲۰۲۰ بکرمی ہر بھگت دوار جیٹھووال امرتسر ۱۰۲
- ۸ چیت ۲۰۲۰ بکرمی ہر بھگت دوار جیٹھووال امرتسر ۱۰۴
- ۹ چیت ۲۰۲۰ بکرمی ہر بھگت دوار جیٹھووال امرتسر ۱۰۶
- ۱۰ چیت ۲۰۲۰ بکرمی ہر بھگت دوار جیٹھووال امرتسر ۱۱۰
- ۱۱ چیت ۲۰۲۰ بکرمی ہر بھگت دوار جیٹھووال امرتسر ۱۱۷
- ۱۲ چیت ۲۰۲۰ بکرمی ہر بھگت دوار جیٹھووال امرتسر ۱۲۲
- ۱۳ چیت ۲۰۲۰ بکرمی ہر بھگت دوار جیٹھووال امرتسر ۱۲۵
- ۱۴ چیت ۲۰۲۰ بکرمی ہر بھگت دوار جیٹھووال امرتسر ۱۲۹
- ۱۵ چیت ۲۰۲۰ بکرمی ہر بھگت دوار جیٹھووال امرتسر ۱۴۷
- ۱۶ چیت ۲۰۲۰ بکرمی ساڈھے پنج وچ سویرے ہر بھگت دوار جیٹھووال امرتسر ۱۵۴

- ۱۹ چیت ۲۰۲۰ بکرمی صورت سنگھ دے گرہ ڈالا ۱۶۳
- ۲۰ چیت ۲۰۲۰ بکرمی گرچن سنگھ دے گرہ پنڈوری ۱۷۰
- ۲۰ چیت ۲۰۲۰ بکرمی جوگندر سنگھ دے گرہ فتح گڑھ ۱۷۶
- ۲۰ چیت ۲۰۲۰ بکرمی مہندر سنگھ دے گرہ ہرنام پُرا ۱۸۲
- ۲۱ چیت ۲۰۲۰ بکرمی سُروپ سنگھ دے گرہ منگو پُرا ۱۸۹
- ۲۱ چیت ۲۰۲۰ بکرمی نکینہ سنگھ دے گرہ ماڈل ہاؤس جالندھر ۱۹۳
- ۲۱ چیت ۲۰۲۰ بکرمی نصیب سنگھ دے گرہ بوپا رائے جالندھر ۱۹۷
- ۲۲ چیت ۲۰۲۰ بکرمی نصیب سنگھ دے گرہ بوپا رائے جالندھر ۲۰۵
- ۲۲ چیت ۲۰۲۰ بکرمی لال سنگھ دے گرہ بیر جالندھر ۲۱۱
- ۲۳ چیت ۲۰۲۰ بکرمی لال سنگھ دے گرہ بیر جالندھر ۲۳۲
- ۲۳ چیت ۲۰۲۰ بکرمی مُنی جی دے نوت نور پُرا جالندھر ۲۳۵
- ۲۳ چیت ۲۰۲۰ بکرمی پرکاش سنگھ دے گرہ سمرا جالندھر ۲۴۰
- ۲۴ چیت ۲۰۲۰ بکرمی گردپ سنگھ دے گرہ سمرا جالندھر ۲۴۸
- ۲۴ چیت ۲۰۲۰ بکرمی اُجاگر سنگھ دے گرہ سرین جالندھر ۲۴۹

- ۲۴ چیت ۲۰۲۰ بکرمی پریم سنگھ دے گرہ جنڈیالا جالندھر ۲۵۵
- ۲۵ چیت ۲۰۲۰ بکرمی مہندر کور نچھتر کور جنڈیالا جالندھر ۲۷۳
- ۲۵ چیت ۲۰۲۰ بکرمی لچھمن سنگھ گرمیج سنگھ رڑکا کلان جالندھر ۲۷۴
- ۲۵ چیت ۲۰۲۰ بکرمی آتما سنگھ دے گرہ رڑکا کلان جالندھر ۲۷۵
- ۲۵ چیت ۲۰۲۰ بکرمی لچھمن سنگھ دے کھوہ اُتے رڑکا کلان جالندھر ۲۷۶
- ۲۶ چیت ۲۰۲۰ بکرمی جوگندر سنگھ دے گرہ رڑکا کلان جالندھر ۲۹۱
- ۲۶ چیت ۲۰۲۰ بکرمی کپہر سنگھ دے گرہ رڑکا کلان جالندھر ۲۹۳
- ۲۶ چیت ۲۰۲۰ بکرمی اجاگر سنگھ دے گرہ رڑکا کلان جالندھر ۲۹۶
- ۲۶ چیت ۲۰۲۰ بکرمی سرجیت سنگھ درشن سنگھ رڑکا کلان جالندھر ۲۹۷
- ۲۶ چیت ۲۰۲۰ بکرمی جیت سنگھ دے گرہ رڑکا کلان جالندھر ۲۹۸
- ۲۶ چیت ۲۰۲۰ بکرمی گرداوار سنگھ دے گرہ رڑکا کلان جالندھر ۲۹۹
- ۲۶ چیت ۲۰۲۰ بکرمی پیارا سنگھ دے گرہ دوسانجھ کلان جالندھر ۳۰۱
- ۲۷ چیت ۲۰۲۰ بکرمی جیت سنگھ دے گرہ دوسانجھ کلان جالندھر ۳۱۱
- ۲۷ چیت ۲۰۲۰ بکرمی گرمیت سنگھ دے گرہ بردو پھرا لا جالندھر ۳۱۴

- ۲۸ چیت ۲۰۲۰ بکرمی پپی چرن کور دے گرہ ہردو پھرا لا جاندھر ۳۳۵
- ۲۸ چیت ۲۰۲۰ بکرمی منسا سنگھ دے گرہ ہردو پھرا لا جاندھر ۳۳۷
- ۲۸ چیت ۲۰۲۰ بکرمی گرچن سنگھ دے گرہ ہردو پھرا لا جاندھر ۳۳۸
- ۲۸ چیت ۲۰۲۰ بکرمی گرمیت سنگھ دے گرہ ہردو پھرا لا جاندھر ۳۴۰
- ۲۸ چیت ۲۰۲۰ بکرمی مسّا سنگھ دے گرہ کوٹلی جاندھر ۳۴۸
- ۲۸ چیت ۲۰۲۰ بکرمی مہنگا سنگھ دے گرہ ہری پُرا جاندھر ۳۴۹
- ۲۹ چیت ۲۰۲۰ بکرمی مہنگا سنگھ دے گرہ ہری پُرا جاندھر ۳۵۹
- ۲۹ چیت ۲۰۲۰ بکرمی وطن سنگھ دے گرہ سرین پُرا ہوشیار پُرا ۳۶۷
- ۳۰ چیت ۲۰۲۰ بکرمی وطن سنگھ دے گرہ سرین پُرا ہوشیار پُرا ۳۷۶
- ۳۰ چیت ۲۰۲۰ بکرمی استھان شہید دے کول سڑک اُتے ہوشیار پُرا ۳۷۹
- ۳۰ چیت ۲۰۲۰ بکرمی ارجن سنگھ دے گرہ سلیم پُرا ہوشیار پُرا ۳۸۰
- ۳۰ چیت ۲۰۲۰ بکرمی ہر بھگت دوار جیٹھووال امرتسر ۳۸۶
- پہلی وساگھ ۲۰۲۰ بکرمی دربار وچ وٹے دروازے دے وچکار جیٹھووال ۳۹۳
- ۲ وساگھ ۲۰۲۰ بکرمی ہر بھگت دوار جیٹھووال امرتسر ۴۲۳

- ۲۱ وساڪھ ۲۰۲۰ بڪرمي ڪڱھاں دى سيج اُتے الهڙ پٺڙى گُرداس پُر ۴۲۹
- ۲۱ وساڪھ ۲۰۲۰ بڪرمي ڪيشن سِنگھ دے گرہ الهڙ پٺڙى گُرداس پُر ۴۴۱
- ۲۲ وساڪھ ۲۰۲۰ بڪرمي ڪيشن سِنگھ دے گرہ الهڙ پٺڙى گُرداس پُر ۴۴۶
- ۲۲ وساڪھ ۲۰۲۰ بڪرمي دليپ سِنگھ دے گرہ بابو پُرا گُرداس پُر ۴۵۲
- ۲۳ وساڪھ ۲۰۲۰ بڪرمي اجيت سِنگھ دے گرہ بٿالا گُرداس پُر ۴۵۲
- ۲۳ وساڪھ ۲۰۲۰ بڪرمي اجيت سِنگھ دے گرہ بٿالا گُرداس پُر ۴۶۴
- ۲۳ وساڪھ ۲۰۲۰ بڪرمي حُڪم سِنگھ دے گرہ فيضپُتر بٿالا گُرداس پُر ۴۷۰
- ۲۳ وساڪھ ۲۰۲۰ بڪرمي پيبي ويرو دے گرہ شُڪرپُتر بٿالا گُرداس پُر ۴۷۱
- پهلي جيٿھ ۲۰۲۰ بڪرمي دربار وچ جيٿھووال امرتسر ۴۷۴
- ۲ جيٿھ ۲۰۲۰ بڪرمي آتما سِنگھ دے گرہ ملووال امرتسر ۴۹۴
- ۵ جيٿھ ۲۰۲۰ بڪرمي دربار وچ جيٿھووال امرتسر ۵۰۷
- ۷ جيٿھ ۲۰۲۰ بڪرمي هريجن سِنگھ گُرديال سِنگھ ميھنياں امرتسر ۵۱۳
- ۹ جيٿھ ۲۰۲۰ بڪرمي چيلا سِنگھ دے گرہ وزارت روڏ جمون ۵۲۷
- ۱۰ جيٿھ ۲۰۲۰ بڪرمي پرڪاش چند دے گرہ وزارت روڏ جمون ۵۳۸

- ۱۰ جیٹھ ۲۰۲۰ پکرمی کرمو دیوی دے گرہ وزارت روڈ جموں ۵۴۹
- ۱۰ جیٹھ ۲۰۲۰ پکرمی تیج بھان دے گرہ سیخ سر جموں ۵۵۰
- ۱۱ جیٹھ ۲۰۲۰ پکرمی تیج بھان دے گرہ سیخ سر جموں ۵۵۵
- ۱۱ جیٹھ ۲۰۲۰ پکرمی مہر سنگھ دے گرہ سیخ سر جموں ۵۵۹
- ۱۱ جیٹھ ۲۰۲۰ پکرمی سردارا سنگھ دے گرہ سیخ سر جموں ۵۶۲
- ۱۱ جیٹھ ۲۰۲۰ پکرمی تیج بھان دے گرہ سیخ سر جموں ۵۶۴
- ۱۲ جیٹھ ۲۰۲۰ پکرمی شو سنگھ دے گرہ سیخ سر جموں ۵۷۲
- ۱۲ جیٹھ ۲۰۲۰ پکرمی فرنگی رام دے گرہ توتان والی جموں ۵۷۵
- ۱۲ جیٹھ ۲۰۲۰ پکرمی گیان چند دے گرہ توتان والی جموں ۵۸۰
- ۱۲ جیٹھ ۲۰۲۰ پکرمی گوڑا رام دے گرہ شیخسر جموں ۵۹۰
- ۱۳ جیٹھ ۲۰۲۰ پکرمی رام چند دے گرہ دیوا جموں ۵۹۸
- ۱۳ جیٹھ ۲۰۲۰ پکرمی ملوکا رام دے گرہ دیوا جموں ۶۰۵
- ۱۳ جیٹھ ۲۰۲۰ پکرمی پیل دے ہیٹھ ملوکا والی جموں ۶۰۶
- ۱۳ جیٹھ ۲۰۲۰ پکرمی رام لال دے گرہ سرداری جموں ۶۰۸

- ۱۴ جیٹھ ۲۰۲۰ پِکرمی رویلا رام دے گرہ سرداری جموں ۶۱۶
- ۱۴ جیٹھ ۲۰۲۰ پِکرمی نانک چند دے گرہ سرداری جموں ۶۱۸
- ۱۴ جیٹھ ۲۰۲۰ پِکرمی کرشن لال دے گرہ سرداری جموں ۶۲۰
- ۱۴ جیٹھ ۲۰۲۰ پِکرمی گُرا رام دے گرہ سرداری جموں ۶۲۳
- ۱۴ جیٹھ ۲۰۲۰ پِکرمی بیلو رام دے گرہ سرداری جموں ۶۲۵
- ۱۴ جیٹھ ۲۰۲۰ پِکرمی نندو دے گرہ سرداری جموں ۶۲۹
- ۱۴ جیٹھ ۲۰۲۰ پِکرمی سردار سنگھ دے گرہ سرداری جموں ۶۳۲
- ۱۵ جیٹھ ۲۰۲۰ پِکرمی پریم چند دے گرہ سرداری جموں ۶۳۸
- ۱۵ جیٹھ ۲۰۲۰ پِکرمی سوہا سنگھ دے گرہ موئل جموں ۶۴۰
- ۱۵ جیٹھ ۲۰۲۰ پِکرمی جیون سنگھ دے گرہ موئل جموں ۶۴۵
- ۱۵ جیٹھ ۲۰۲۰ پِکرمی دیوا سنگھ دے گرہ دھنگالی جموں ۶۴۷
- ۱۶ جیٹھ ۲۰۲۰ پِکرمی اروڑ سنگھ دے گرہ دھنگالی جموں ۶۵۳
- ۱۶ جیٹھ ۲۰۲۰ پِکرمی پھگا سنگھ دے گرہ دھنگالی جموں ۶۵۴
- ۱۶ جیٹھ ۲۰۲۰ پِکرمی چوہڑ سنگھ دے گرہ دھنگالی جموں ۶۵۷

- ۱۶ جیٹھ ۲۰۲۰ پکرمی ہرنامو دیوی دے گرہ دھنگالی جموں ۶۵۹
- ۱۶ جیٹھ ۲۰۲۰ پکرمی کرم سنگھ دے گرہ دھنگالی جموں ۶۶۰
- ۱۶ جیٹھ ۲۰۲۰ پکرمی اندر سنگھ دے گرہ دھنگالی جموں ۶۶۲
- ۱۶ جیٹھ ۲۰۲۰ پکرمی میلہ رام دے گرہ دھنگالی جموں ۶۶۵
- ۱۶ جیٹھ ۲۰۲۰ پکرمی کرتار چند دے گرہ دھنگالی جموں ۶۶۸
- ۱۶ جیٹھ ۲۰۲۰ پکرمی وکیل سنگھ دے گرہ دھنگالی جموں ۶۶۹
- ۱۷ جیٹھ ۲۰۲۰ پکرمی انگریز سنگھ دے گرہ دھنگالی جموں ۶۷۷
- ۱۷ جیٹھ ۲۰۲۰ پکرمی لچھو رام دے گرہ دھنگالی جموں ۶۷۹
- ۱۷ جیٹھ ۲۰۲۰ پکرمی رام سنگھ دے گرہ دھنگالی جموں ۶۸۱
- ۱۷ جیٹھ ۲۰۲۰ پکرمی بٹن سنگھ دے گرہ دھنگالی جموں ۶۸۳
- ۱۷ جیٹھ ۲۰۲۰ پکرمی پورن سنگھ راجو دیوی دھنگالی جموں ۶۸۴
- ۱۷ جیٹھ ۲۰۲۰ پکرمی بیلا سنگھ دے گرہ دھنگالی جموں ۶۸۷
- ۱۷ جیٹھ ۲۰۲۰ پکرمی سیوا سنگھ، پرتاپ سنگھ دھنگالی جموں ۶۹۲
- ۱۷ جیٹھ ۲۰۲۰ پکرمی امر ناتھ دے گرہ دھنگالی جموں ۶۹۶

- ۱۷ جیٹھ ۲۰۲۰ بکرمی جگت سنگھ دے گرہ دھنگالی جموں ۶۹۷
- ۱۷ جیٹھ ۲۰۲۰ بکرمی کھیو دیوی دے گرہ دھنگالی جموں ۶۹۷
- ۱۷ جیٹھ ۲۰۲۰ بکرمی لچھمن سنگھ دے گرہ دھنگالی جموں ۶۹۸
- ۱۸ جیٹھ ۲۰۲۰ بکرمی گری دیوی دے گرہ دھنگالی جموں ۷۰۳
- ۱۸ جیٹھ ۲۰۲۰ بکرمی شوا دیوی دے گرہ دھنگالی جموں ۷۰۶
- ۱۸ جیٹھ ۲۰۲۰ بکرمی کلونت سنگھ دے گرہ دھنگالی جموں ۷۰۸
- ۱۸ جیٹھ ۲۰۲۰ بکرمی اندرو دیوی دے گرہ دھنگالی جموں ۷۱۰
- ۱۸ جیٹھ ۲۰۲۰ بکرمی گیان چند دے گرہ خيرو والی جموں ۷۱۲
- ۱۹ جیٹھ ۲۰۲۰ بکرمی پریمو دیوی دے گرہ خيرو والی جموں ۷۲۱
- ۱۹ جیٹھ ۲۰۲۰ بکرمی کھوجورام دے گرہ خيرو والی جموں ۷۲۳
- ۱۹ جیٹھ ۲۰۲۰ بکرمی گیان سنگھ دے گرہ نواں چک جموں ۷۲۵
- ۱۹ جیٹھ ۲۰۲۰ بکرمی دولت سنگھ دے گرہ نواں چک جموں ۷۲۷
- ۱۹ جیٹھ ۲۰۲۰ بکرمی باز سنگھ دے گرہ سینگری جموں ۷۳۱
- ۱۹ جیٹھ ۲۰۲۰ بکرمی بھاگ سنگھ دے گرہ ملک کپ جموں ۷۳۴

- ۲۰ جیٹھ ۲۰۲۰ پکرمی پورن سنگھ دے گرہ ملک کیمپ جموں ۷۴۲
- ۲۰ جیٹھ ۲۰۲۰ پکرمی فرنگی رام دے گرہ جھنڈے جموں ۷۴۶
- ۲۱ جیٹھ ۲۰۲۰ پکرمی پریمو دیوی دے گرہ جھنڈے جموں ۷۵۴
- ۲۱ جیٹھ ۲۰۲۰ پکرمی سانجھی داس دے گرہ جھنڈے جموں ۷۵۷
- ۲۱ جیٹھ ۲۰۲۰ پکرمی پرکاشو دیوی دے گرہ پنڈت چک جموں ۷۵۹
- ۲۱ جیٹھ ۲۰۲۰ پکرمی رسال سنگھ صاحب سنگھ مناوور جموں ۷۶۱
- ۲۱ جیٹھ ۲۰۲۰ پکرمی ہنس راج دے گرہ نگیل جموں ۷۶۶
- ۲۱ جیٹھ ۲۰۲۰ پکرمی پرکاشو دیوی دے گرہ نگیل جموں ۷۶۸
- ۲۱ جیٹھ ۲۰۲۰ پکرمی شوو دیوی دے گرہ بالے وال جموں ۷۶۹
- ۲۱ جیٹھ ۲۰۲۰ پکرمی گردت سنگھ سنسار سنگھ چھمب جموں ۷۷۱
- ۲۲ جیٹھ ۲۰۲۰ پکرمی سردار سنگھ دے گرہ چھمب جموں ۷۸۲
- ۲۲ جیٹھ ۲۰۲۰ پکرمی بارا سنگھ دے گرہ چھمب جموں ۷۸۴
- ۲۲ جیٹھ ۲۰۲۰ پکرمی بیبی دھرمی دے گرہ چھمب جموں ۷۸۶
- ۲۲ جیٹھ ۲۰۲۰ پکرمی سوہن سنگھ دے گرہ چھمب جموں ۷۸۷

- ۲۲ جیٹھ ۲۰۲۰ بکرمی رام کور دے گرہ چھمب جموں ۷۸۸
- ۲۲ جیٹھ ۲۰۲۰ بکرمی پھمن سنگھ دے گرہ چھمب جموں ۷۹۵
- ۲۲ جیٹھ ۲۰۲۰ بکرمی ایشر سنگھ پرتاپ سنگھ دڑ جموں ۷۹۷
- ۲۳ جیٹھ ۲۰۲۰ بکرمی سنت سنگھ دے گرہ دڑ جموں ۸۰۷
- ۲۳ جیٹھ ۲۰۲۰ بکرمی بھولا رام دے گرہ جوڑیاں جموں ۸۰۸
- ۲۳ جیٹھ ۲۰۲۰ بکرمی فقیر چند دے گرہ جوڑیاں جموں ۸۱۲
- ۲۳ جیٹھ ۲۰۲۰ بکرمی کیسر سنگھ دے گرہ امبارائے جموں ۸۱۳
- ۲۴ جیٹھ ۲۰۲۰ بکرمی چناب دے کنڈھے اُتے چڑھدا گرام گھاٹ جموں ۸۱۸
- ۲۴ جیٹھ ۲۰۲۰ بکرمی ہرنام سنگھ دے گرہ چڑھدا گرام گھاٹ جموں ۸۲۱
- ۲۴ جیٹھ ۲۰۲۰ بکرمی دھتا رام دے گرہ امبارائے جموں ۸۲۴
- ۲۴ جیٹھ ۲۰۲۰ بکرمی چیلا سنگھ دے گرہ وزارت روڈ جموں ۸۲۶
- ۲۵ جیٹھ ۲۰۲۰ بکرمی سنت رام منگت رام دے گرہ جموں ۸۳۴
- ۲۵ جیٹھ ۲۰۲۰ بکرمی پرکاش چند دے گرہ جموں ۸۳۶
- ۲۵ جیٹھ ۲۰۲۰ بکرمی لال چند دے گرہ جموں ۸۳۸

- ۲۵ جیٹھ ۲۰۲۰ پکرمی رسیا رام دے گرہ بدی پُر جموں ۸۴۱
- ۲۶ جیٹھ ۲۰۲۰ پکرمی بھگت سنگھ دے گرہ کیر پنڈ جموں ۸۴۸
- ۲۶ جیٹھ ۲۰۲۰ پکرمی جس کور دے گرہ نہال پُر جموں ۸۵۸
- ۲۶ جیٹھ ۲۰۲۰ پکرمی سیوا سنگھ دے گرہ کیر پنڈ جموں ۸۶۰
- ۲۷ جیٹھ ۲۰۲۰ پکرمی جگیر سنگھ دے گرہ کیر پنڈ جموں ۸۶۹
- ۲۷ جیٹھ ۲۰۲۰ پکرمی پرکاش چند دے گرہ مکھو والی جموں ۸۷۱
- ۲۷ جیٹھ ۲۰۲۰ پکرمی دیوی سنگھ دے گرہ مکھو والی جموں ۸۷۴
- ۲۸ جیٹھ ۲۰۲۰ پکرمی سُندر سنگھ دے گرہ مکھو والی جموں ۸۸۰
- ۲۸ جیٹھ ۲۰۲۰ پکرمی عدالت سنگھ دے نوٹ مکھو والی جموں ۸۸۵
- ۲۸ جیٹھ ۲۰۲۰ پکرمی وکیل سنگھ دے نوٹ مکھو والی جموں ۸۸۶
- ۲۸ جیٹھ ۲۰۲۰ پکرمی مایہ دیوی دے گرہ مکھو والی جموں ۸۸۸
- ۲۸ جیٹھ ۲۰۲۰ پکرمی انگریز سنگھ دے گرہ مکھو والی جموں ۸۹۲
- ۲۹ جیٹھ ۲۰۲۰ پکرمی اندر سنگھ دے گرہ مکھو والی جموں ۹۰۳
- ۲۹ جیٹھ ۲۰۲۰ پکرمی دوٹ رام دے گرہ کوٹلی رائیا جموں ۹۰۷

- ۲۹ جیٹھ ۲۰۲۰ پکرمی تارا سنگھ دے گرہ دیوان گڑھ جموں ۹۱۲
- ۳۰ جیٹھ ۲۰۲۰ پکرمی مان کور دے گرہ سیڑ جموں ۹۲۲
- ۳۰ جیٹھ ۲۰۲۰ پکرمی مائی لچھی دیوی سیڑ جموں ۹۲۷
- ۳۰ جیٹھ ۲۰۲۰ پکرمی پارو دیوی دے گرہ سیڑ جموں ۹۳۰
- ۳۰ جیٹھ ۲۰۲۰ پکرمی سردار سنگھ دے گرہ سیڑ جموں ۹۳۲
- ۳۱ جیٹھ ۲۰۲۰ پکرمی رینا رام، سیوا رام کلئے جموں ۹۳۸
- ۳۱ جیٹھ ۲۰۲۰ پکرمی تارو سنگھ، اودھم پُر تراؤ لے کیمپ جموں ۹۴۳
- پہلی ہاڑ ۲۰۲۰ پکرمی ہر بھگت دوار جیٹھووال امرتسر ۹۵۹
- ۲ ہاڑ ۲۰۲۰ پکرمی چمکور سنگھ منائے والی دی شادی سمیں جیٹھووال ۹۷۱
- ۲ ہاڑ ۲۰۲۰ پکرمی دربار وچ جیٹھووال امرتسر ۹۸۰
- ۵ ہاڑ ۲۰۲۰ پکرمی سُرین سنگھ، دلپ سنگھ، تیج سنگھ سون سنگھ جنڈیالا تے نوت ہر بھگت دوار جیٹھووال ۹۸۲
- ۶ ہاڑ ۲۰۲۰ پکرمی شو سنگھ، بڈھا سنگھ، اندر سنگھ، بنڈالا دے نوت، ہر بھگت دوار جیٹھووال ۹۸۶
- ۶ ہاڑ ۲۰۲۰ پکرمی دیدار سنگھ دے نوت ہر بھگت دوار جیٹھووال ۹۹۰
- ۷ ہاڑ ۲۰۲۰ پکرمی مکھن سنگھ نورنگاباد دے نوت ہر بھگت دوار جیٹھووال ۹۹۶

- ۷ ہاڑ ۲۰۲۰ پکرمی مسّا سنگھ دارا سنگھ نورنگاباد ہر بھگت دوار جیٹھووال ۱۰۰۰
- ۸ ہاڑ ۲۰۲۰ پکرمی گندن سنگھ دے نوت ہر بھگت دوار جیٹھووال ۱۰۰۴
- ۸ ہاڑ ۲۰۲۰ پکرمی نرین سنگھ گرانام سنگھ کنگ ہر بھگت دوار جیٹھووال ۱۰۱۰
- ۹ ہاڑ ۲۰۲۰ پکرمی سکھدیو دے نوت ہر بھگت دوار جیٹھووال ۱۰۱۵
- ۹ ہاڑ ۲۰۲۰ پکرمی کلا سنگت دے نوت ہر بھگت دوار جیٹھووال ۱۰۱۸
- ۱۰ ہاڑ ۲۰۲۰ پکرمی کلا سنگت دے نو ہر بھگت دوار جیٹھووال ۱۰۲۴
- ۱۰ ہاڑ ۲۰۲۰ پکرمی سوہن سنگھ رام پُر دے نوت ہر بھگت دوار جیٹھووال ۱۰۲۶
- ۱۱ ہاڑ ۲۰۲۰ پکرمی اوڈھم سنگھ، بلونت سنگھ جلال آباد ہر بھگت دوار جیٹھووال ۱۰۲۹
- ۱۱ ہاڑ ۲۰۲۰ پکرمی بھلائی پُر ڈوگرا سنگت تے نوت ہر بھگت دوار جیٹھووال ۱۰۳۶
- ۱۲ ہاڑ ۲۰۲۰ پکرمی دلپ سنگھ ٹانگرا دے نوت ہر بھگت دوار جیٹھووال ۱۰۴۱
- ۱۲ ہاڑ ۲۰۲۰ پکرمی ہیرا نند چمبل دے نوت ہر بھگت دوار جیٹھووال ۱۰۴۷
- ۱۳ ہاڑ ۲۰۲۰ پکرمی ہرینس سنگھ ماہل دے نوت ہر بھگت دوار جیٹھووال ۱۰۵۱
- ۱۴ ہاڑ ۲۰۲۰ پکرمی دلپ سنگھ گگو بوآ دے نوت ہر بھگت دوار جیٹھووال ۱۰۵۶
- ۱۴ ہاڑ ۲۰۲۰ پکرمی ہرچرن سنگھ دلی والے دے نوت ہر بھگت دوار جیٹھووال ۱۰۶۱

- ۱۵ ہاڑ ۲۰۲۰ پکرمی امرجیت سنگھ دے نوت ہر بھگت دوار جیٹھووال امرتسر ۱۰۶۶
- ۱۶ ہاڑ ۲۰۲۰ پکرمی ہر بھگت دوار جیٹھووال امرتسر ۱۰۷۲
- ۱۷ ہاڑ ۲۰۲۰ پکرمی ہر بھگت دوار جیٹھووال امرتسر ۱۰۸۳
- ۱۷ ہاڑ ۲۰۲۰ پکرمی ہر بھگت دوار ۵ وجے شام جیٹھووال امرتسر ۱۰۸۷
- ۱۸ ہاڑ ۲۰۲۰ پکرمی ہر بھگت دوار جیٹھووال امرتسر ۱۱۲۲
- ۱۹ ہاڑ ۲۰۲۰ پکرمی جوت دے وبار نال شادی کیتی پاتشاہ جی نے کرشن دے کپڑے پائے گھنڈ گڈھ کے شادی کیتی دربار وچ جیٹھووال ۱۱۳۶

سوہنگ مہاراج شیر سنگھ وِشنوں بھگوان دی جے
 سوہنگ مہاراج شیر سنگھ وِشنوں بھگوان دی جے
 سوہنگ مہاراج شیر سنگھ وِشنوں بھگوان دی جے
 سوہنگ مہاراج شیر سنگھ وِشنوں بھگوان دی جے
 سوہنگ مہاراج شیر سنگھ وِشنوں بھگوان دی جے

* ۲۶ پھگن ۲۰۱۹ بکرمی نوی دلی ریلوے سٹیشن * *

آتم وچھوڑا ہویا دُور، پر ماتم میل ملائیا۔ صاحب ستگر حاضر حضور، ہر حضرت وڈ وڈیائیا۔ وسنہارا دُورن دُور، نیرن نیرا نظری آئیا۔ ناتا توڑ جگت کوڑ، سچ سچ دئے سمجھائیا۔ در آئی سنگت ست دیوے چرن دھوڑ، جنم جنم دا پاپ کٹائیا۔ شبد وست دیوے بھرپور، خالی جھولی دئے بھرائیا۔ چتر سگھڑ بنائے مورکھ موڑھ، جس سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ہر سجن میلا سہج سُبھائیا۔ آتم ناتا وچھوڑا چُکیا دُکھ، درد رہن نہ پائیا۔ اُجل کرے مات مُکھ، جس اپنا سنگ وکھائیا۔ سپھل کرے مات ککھ، لکھ چوراسی پھند کٹائیا۔ پنچ وکارا کڈھ کٹ، کوڑی کریا رہن نہ پائیا۔ در آئی سنگت سچکھنڈ نواسی پُرکھ ابناسی اپنی گودی لئے چُک، ایتھے اوتھ دو جہان دئے ودھائیا۔ اپنا سیس نوائے جھک، جھکیا سیس اپنی جھولی پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، ہرجن ویکھے تھاوں تھائیا۔ آتم وچھوڑا دتا کٹ، لوک مات رہن نہ پائیا۔ گھر وچ گھر ملے پُرکھ سمرتھ، نرگن داتا بے پرواہیا۔ نام امولک دیوے وتھ، وست ائمٹری آپ ورتائیا۔ شبد اگتی چڑھائے رتھ، بن رتھواہی سیو کھائیا۔ اکو مارگ سچا دس، ساچے مندر میل ملائیا۔ میل ملائے ہس ہس، آپ اپنا پھیرا پائیا۔ ہر سنگت پریم اندر آپ ڈھٹھ، ڈگیان اپنے گلے

لگائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، گرمُکھ تیرا سچ سواگت، ستگر پُورا کرے آؤ بھگت، بھگتی پچھلی لیکھے لائیا۔

* ۲۶ پھگن ۲۰۱۹ پکرمی کاشی دے پنڈت نال بھوپندر حال نوی دلی * *

سُتھ بھئیو ہرِ پرکاش، نراکار وڈ وڈیائیا۔ ست پُرکھ کھیل تماش، نرگن ویکھ وکھائیا۔ سو پُرکھ نرنجن شاہو شاباش، شہنشاہ اپنی کل دھرائیا۔ ہرِ پُرکھ نرنجن ساچی راس، نرورِ آپ رچائیا۔ ایکنکار اپنی آس، آد نرنجن جوت جگائیا۔ سری بھگوان ساکھیات، ابناسی کرتا وپس وٹائیا۔ پارہم، جوتی جوت سرُوپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، نرگن رُوپ آپے دھر، آپے ویکھ وکھائیا۔ سُتھ پرکاس پرکاش اپارا، جوت جوت رُشنائیا۔ جوتی جوت کھیل اپارا، نور نور وڈیائیا۔ نور نور ہو اُجیارا، رُوپ رنگ ریکھ نہ کھئے وکھائیا۔ رُوپ رنگ ریکھ تے وسے باہرا، بے آنت سچا شہنشاہیا۔ آپ اپنا کر پسارا، ادھاری آپے آپ اکھوائیا۔ بن مات پت جمیا سُت دُلارا، پتا پوت نہ کھئے اکھوائیا۔ بن محل اٹل سچ سہارا، بن سینگھاسن آسن لائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، ساچی کرنی اپنے ہتھ رکھائیا۔ نراکار نرنکار نرورِ، اگم اگم وڈ وڈیائیا۔ بن مات پتا پتا جم، جنی رُوپ نہ کھئے وٹائیا۔ پون سواس نہ لئے دم، تتوت نہ کھئے رکھائیا۔ راگ ناد نہ کھئے کن، دُھن شبد نہ کھئے شنوائیا۔ رواس نہ سورج چن، مندل مندپ نہ کھئے رُشنائیا۔ اپنا بیڑا آپے بن، اپنے کندھ اٹھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، نور نور ظہور اک جنائیا۔ نور نورانہ پروردگار، ایکا اک اکھوائیندا۔ جوتی جوت چمتکار، ریکھ بھیکھ نہ کھئے درڑائیندا۔ اگم اتھاہ بے پرواہ بے سہار، اوٹ نہ کھئے دھرائیندا۔ محل اٹل نہ کھئے منار، چہر چہن نہ کھئے چھائیندا۔ آد پُرکھ ایکنکار، اکل کل دھاری اپنی کل آپ رکھائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، اپنا بھیو آپ جنائیندا۔ ساچا بھیو کھولے نرنکارا، نرگن وڈ وڈی وڈیائیا۔ ست ست کر پسارا، ست ستوادی نور نور دھرائیا۔ نور رچیا ساچی کارا، ہرِ کرتا آپ کھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، اپنا پردہ آپ اٹھائیا۔ اپنا پردہ کھولے بھگوان، بھگون اپنی دیا کھائیا۔ دوسر دسے نہ کھئے نشان، سگلا

سنگ نہ کھئے نہ ہائیا۔ اک اکلّا نوجوان، بل اپنا آپ دھرائیا۔ اپنی اچھیا کر پروان، ساچی بھچھیا دئے جھولی پائیا۔ اپنا دیونہارا دان، داتا دانی آپ اکھوائیا۔ اپنی کرنہار کلیان، اپنا بندھن آپے پائیا۔ اپنا پرگٹاونہار مکان، سچکھنڈ دوار دئے سہائیا۔ اپنا ویکھنہارا مار دھیان، بن اکھار نین گھلائیا۔ اپنا بنہار حکمران، شاہ پاتشاہ آپ ہو جائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا بھیو آپے رسیا جنائیا۔ شاہو بھوپ بن راجن راج، نرگن اپنا بل دھرائیندا۔ ست سرؤپ سر پہن تاج، تخت نواسی سوہیا پائیندا۔ اپنی اچھیا اپنا کاج، ہر آپے ویکھ وکھائیندا۔ دیونہارا ساچی داد، اپنی وست آپ ورتائیندا۔ اپنے گھر کرنہار کھیل تماش، ساچی راس آپ رچائیندا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنی اچھیا اک وکھائیندا۔ ساچی اچھیا اگمی دھار، نرگن نرکار نرؤیر آپ پرگٹائیا۔ اپنے آنتر ویکھے کرے وچار، آنتر اکو نظری آئیا۔ دو جا نہ کوئی دے پسا، سگلا بندھن نہ کھئے جنائیا۔ کرپا کھیل آپ کرتار، کرنی اپنے ہتھ وکھائیا۔ روپ انوہ شہنشاہ سچی سرکار، آد نرنجن ویس وٹائیا۔ نار کنت بن بہتار، سیج سہنجنی اپنی آپ وچھائیا۔ ساچی کرپا آپے دھار، دیونہار وڈیائیا۔ جوتی اندروں کڈھ باہر، شبدي روپ وکھائیا۔ شبد سرؤپ ست ڈلار، پرم پُرکھ پتا مائیا۔ کرے کھیل اگم اپار، دیوے مان وڈیائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نرگن جوت ایکا دھر، ست شبد دئے وڈیائیا۔ نرگن نرکار ست ڈلارا شبد جایا، جن جننی آپ اکھوائیندا۔ کرے کھیل بے پرواہیا، بھیو کھئے نہ پائیندا۔ سچ سنگھاسن پُرکھ ابناسن آسن لایا، پاوا چول نہ کھئے رکھائیندا۔ سیس جگدیش تاج سہایا، نظر کسے نہ آئیندا۔ در دربان در درویش آپ اکھوایا، نیوں نیوں پرنام آپ کرائیندا۔ دھر فرمان سچ سندیس بن نریش آپ جنایا، اپنی کار کھائیندا۔ شبد ست آپ اچجایا، مہر نظر نرکار آپ اٹھائیندا۔ ساچی سکھیا اک درڑایا، دھر دی بھچھیا جھولی پایا، وست امولک آپ ورتائیندا۔ ایکا منتر نام درڑایا، ناؤں نرنکارا آپ اکھوایا، دو جا سنگ نہ کھئے رکھائیندا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنی اچھیا اکو بھچھیا اکو اک ورتائیندا۔ ساچی بھچھیا شبد ست، سو پُرکھ نرنجن جھولی پائیا۔ ہر پُرکھ نرنجن ابناسی اچت، مہر نظر اٹھائیا۔ سچ دوار سوہے رت، سہنجنی ملے وڈیائیا۔ اپنی دھاروں آپے اٹھ، آپے ویکھے چائیں چائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، شبد دیوے مان وڈیائیا۔ شبد ست ملیا مان، سچ دوار سچی سرنائیا۔ کرپا کری سری بھگوان،

بھگون اپنی دھار جنائیا۔ نظری آئے مہربان، بے نظیر سچا شہنشاہیا۔ سچ مکان کھیل مہان، اگم اتہاہ وکھائیا۔ دو جا نہ دسے کوئی نشان،
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی آپ کھائیا۔ سُت شبد ساچا لال، پرہہ آگے سپس جھکائیندا۔ صاحب ستگر تیرا
 دوار سچی دھرمسال، دھرم اکو اک نظری آئیندا۔ بالا نڈھا تیرا بال، وڈا چھوٹا روپ نہ کھئے وکھائیندا۔ تُوں شہنشاہ ہوں کنگال، تیرے
 آگے جھولی ڈائیندا۔ دے وست انمول دھن مال، اتوٹ اٹوٹ ورتائیندا۔ پاربرہم پرہہ ہو دِیال، دین اپنا بھیو کھلائیندا۔ جوتی جوت سروپ
 ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سُت شبد سچ بھنڈار ورتائیندا۔ سُت شبد کر وچار، سری بھگون جنائیا۔ تیری بٹھاں
 ساچی دھار، دیواں مان وڈیائیا۔ آپ وسان سب توں باہر، ہتھ کیسے نہ آئیا۔ زرگن روپ نراکار، نرنکار ناؤں اکھوائیا۔ محل اٹل اچ منار،
 سچ سنگھاسن سوہبا پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سمرتھ سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ سُت شبد کہے تیرے
 چرن اوٹ، دوجی اوٹ نہ کھئے تکائیا۔ تیرا پرکاش نرمل جوت، جوت جوت رُشنائیا۔ تیرا محل سچکھنڈ کوٹ، چہپر چہن نہ کھئے چھپائیا۔
 سدا سدا تیری اوٹ، دوجی اوٹ نہ کھئے رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اک دینا ساچا ور، سدا ملے مان وڈیائیا۔
 سری بھگون دسے آپ، ساچی سکھیا درڑائیندا۔ تُوں پوت میں تیرا باپ، تیرا میرا بھیو کھئے نہ پائیندا۔ میرا ناؤں تیرا پاٹھ، تیرا پاٹھ ناد
 وجائیندا۔ میرا سروور تیرا گھاٹ، کنارہ اکو اک جنائیندا۔ میرا پریم تیرا ساتھ، سگلا سنگ نبھائیندا۔ صاحب دِیال پُرکھ مہربان سمرتھ،
 کھیل اکتھ جنائیندا۔ نرویر ہو چلائے رتھ، رتھوہی اور نہ کھئے ملائیندا۔ ساچا مارگ دیواں دس، ساچی سکھیا اک سمجھائیندا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، بھیو ابھید جنائیندا۔ بھیو ابھید کھولے نرنکار، شبد دئے وڈیائیا۔ سچ وست بھر
 بھنڈار، تیری دھار چلائی۔ حکمے اندر کھیل اپار، دھر فرمان وڈیائیا۔ اک اکلا زرگن وسے سچکھنڈ دوار، سچکھنڈ وسے نرنکار، نکما گم
 کیسے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنی اچھیا پائے تیری بھچھیا، تیری بھچھیا اگلا کھیل وکھائیا۔ شبد سُت کر
 نمسکار، پرہہ آگے سپس جھکائیندا۔ ہوں بالک سیوادار، ساچی سیو کھائیندا۔ کر کرپا مارگ دے سکھال، سکھیا اکو منگ منگائیندا۔
 ابناسی کرتا ہو دِیال، بھیو ابھید آپ جنائیندا۔ تیرے آتر کر پردھان، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر،

ساچی کرنی آپ جنائیندا۔ سُت شبد ہو تیار، سو پُرکھ نرنجن آپ جنائیا۔ تیرے آنتروں آوے باہر، بے پرواہ بے پرواہیا۔ وِشَو َ کھیل کرے کرتار، وِشنوُں اپنی دھار چلائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کھیلے کھیل بے پرواہیا۔ وِشنوُں چاڑھے تیرا رنگ، رنگ رنگ وچ بدلائیا۔ کھیلے کھیل سورا سربنگ، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ بھیو چُکائے مرد مردنگ، مدرسہ اکو اک جنائیا۔ ست درسائے اک اند، اند اند درسائیا۔ اپنی دھار تیرے نال گنڈھ، تیری دھار وِشنوُں روپ درسائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا کھیل رہیا جنائیا۔ شبد سُت ہو خوشحال، گھر ساچے خوشی منائیندا۔ وِشنوُں میلا دین دیال، وِشنوُں کار کمائیندا۔ سچ سندیسہ دئے بھگوان، اپنا کھیل جنائیندا۔ وِشنوُں آنتر وست کمال، امرت نام بھرائیندا۔ امرت ناہی اُچے لال، کول پُھل سمائیندا۔ کول پُھل ہو اُجیار، نور نور چمکائیندا۔ نور نور دے ادھار، بھرپور ویکھ وکھائیندا۔ بھرپور ہوئے آپ کرتار، کرنی کرتا آپ جنائیندا۔ برہم برہم کر تیار، پاربرہم اپنا بہرم مٹائیندا۔ وِشن برہما ایک دھار، تیرا سنگ نیہائیندا۔ تیرا سنگ کھیل اپار، شو شنکر کھوج کھجائیندا۔ ویکھنہارا دھوؤں دھار، سچ سمگری جھولی پائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، اچھیا بھچھیا کرے رچھیا، پرتپالک اپنی دیا کمائیندا۔ دھوؤں دھار ویکھے سُن اگم، بے پرواہ بے پرواہیا۔ نہکرمی کرے اپنا کرم، کرم کانڈ نہ کھئے وڈیائیا۔ میٹنہارا اپنا بہرم، بہرم وچ کدے نہ آئیا۔ پن مات پت وِشن برہما دیونہارا جنم، شنکر اکو گنڈھ پوایا۔ شبد سُت تیرا ورن، برن بھگوان آپ سمجھائیا۔ نیتر کھولے اپنا برن پھرن، دوئے لوچن نہ کھئے وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ایک ایک ویس وٹایا۔ اک شبد ترے ترے دھار، وِشن برہما شو ونڈ ونڈائیندا۔ شبد اگم اک گفتار، دید شنید آپ سمجھائیندا۔ نام دُھن بودھ آگادھ جیکار، پن کٹاں راگ سُنائیندا۔ کر کھیل آپ سرجنہار، سر سر اپنا ہتھ ٹکائیندا۔ ساچی سکھیا دُھر سکھال، بھیو ابھید جنائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، ور اکو اک درڑائیندا۔ ور دیوے آپ نراچھت، اچھیا سب دی پور کرائیا۔ شبد شبد پاوے بھچھت، بھکھیا اکو ونڈ ونڈایا۔ وِشن برہما شو دیوے سکھت، سکھیا سچ پڑھایا۔ ہر کا بھیو آد جُگاد کیسے نہ آیا وچ لکھت، وِشن برہما شو سدا سدا رہے جس گایا۔ پرہ ملن دی رکھدے رہے سارے حرص، آنت کنت بھگونت نظر کیسے

نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، جگت رچنا مُول، شبدی گر بنایا اصُول، وشن برہما شو ملاواں کنت کنتوبل، ایسے کارن ترسُول شنکر ہتھ پھڑائیا۔ وشن برہما شو ہر اُچھا، شبدی راگ الاٹیندا۔ شبد راگ بھیو کھلا، پرم پُرکھ ملاٹیندا۔ پرم پُرکھ جوت جگا، اکو نظری آٹیندا۔ نرگن داتا سچا شہنشاہ، شاہ پاتشاہ اکھوائیندا۔ تتاں دیوے اک صلاح، بن اکھراں آپ پڑھائیندا۔ آتر آتر بن ملاح، بیڑا آپ چلاٹیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، اپنی اچھیا سب دی بھچھیا مُول اپنے ہتھ رکھائیندا۔ وشن برہما شو کر ہوشیار، صاحب ساچی دئے جنائیا۔ شبد شبد شبد بھنڈار، بھگون بھگون بھگون دئے ورتائیا۔ بھگون بھگون وچولا نراکار، نرگن دئے سمجھائیا۔ میری کرنی کرو وچار، اپنی کرنی کرنی نال ملاٹیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی رچنا سچ سچ آپے ویکھے نچ نچ، بن نٹوآ اپنا سوانگ ورتائیا۔

* ۲۶ پھگن ۲۰۱۹ بکرمی ششیل مئی دے نال نوی دلی * *

سادھی اندر سچا رنگ، بن رنگت نظری آٹیندا۔ سادھی اندر سچا اند، بن رسنا جہوا آٹیندا۔ سادھی اندر سچا چھند، بن راگ تال گائیندا۔ سادھی اندر سچا چند، نرگن جوت رُشنائیندا۔ سادھی اندر سچا پنڈھ، اندرے اندر پینڈا سرب مکائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، جس جن دیوے سچا ور، تس سادھی وچ سائیندا۔ سادھی وچ رکھو دیو، رکھی مئی جنائیا۔ سادھی اندر الکھ ابھیو، آد نرنجن رُشنائیا۔ سادھی اندر وڈ دیوی دیو، کروڑ تیتیس دھیان لگائیا۔ سادھی اندر ملے نہچل نہکیو، نہکرمی بے پرواہیا۔ سادھی اندر ملے سچی سیو، صاحب ستگر سیو کھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، جس جن اپنی سادھی وچ سائیا۔ سادھی اندر آتم رس، پرماٹم اکو نظری آٹیندا۔ سادھی اندر جوت پرکاش، اندھیر نہ کھئے رکھائیندا۔ سادھی اندر سچا دھن ناد، انراگی ناد سُنائیندا۔ سادھی اندر سرت شبد جائے جاگ، ساچا میل ملاٹیندا۔ سادھی اندر ملے سچا راگ، کوڑا رنگ نہ کھئے رنگائیندا۔ سادھی اندر سنت ستگر سنے اک آواز، دوجا راگ نہ کھئے الاٹیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، جس جن

دیوے اپنا ور، تِس سِماہی اِک سمجھائیندا۔ سِماہی اندر سرب سُکھ، دُکھ نہ لاگے رائیا۔ سِماہی اندر ویکھے ساچا مُکھ، پردہ دَویت اُٹھائیا۔ سِماہی اندر ویکھے جو بیٹھا اندر لُک، گھر وچ درشن پائیا۔ سِماہی اندر پنج وکار کڈھے کُٹ، کام کرودھ لوہہ موہ ہنکار نیڑ نہ آئیا۔ سِماہی اندر ملے ابناسی اچت، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، جس جن دیوے اپنا ور، سچ سِماہی وچ رکھائیا۔ سچ سِماہی ست سرُپ، ست ست جنائیندا۔ سِماہی اندر ویکھے چارے کوٹ، دہ دِشا پھول پُھلائیندا۔ سِماہی وچ چھڈے جوٹھ جھوٹھ، سچ سچ وڈیائیندا۔ سِماہی اندر لیکھا جانے رُوح بُت قلبوت، کلمہ نبی رسُول جنائیندا۔ سِماہی وچ ملے سچ ثبوت، صبر سنتوکھ اِک جنائیندا۔ سِماہی وچ نُور ملائے حق محبُوب، مُحبت اِکو اِک رکھائیندا۔ سِماہی وچ ملے محل اٹل اُچ عرُوج، عرش فُرس ڈیرہ ڈھاپیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، جس جن دیوے اپنی سچ سِماہی، تِس اپنا گھر وکھائیندا۔ سِماہی اندر سچ دھیان، سچ سچ دِرڑائیا۔ سِماہی اندر سچ گیان، گیان گیان رُشنائیا۔ سِماہی اندر سچ بھگوان، بھگوان بھگوان نظری آئیا۔ سِماہی اندر سچ ایمان، دھیر سچ سچ وکھائیا۔ سِماہی اندر لیکھا تھ جائے اِنجیل قُرآن، شاستر سِمرت وید پُران سِماہی وچ بیٹھے سیو کھائیا۔ سنت سِماہی سُندر مہان، نظر کیسے نہ آئیا۔ سُشیل گُمار جے ویکھے مار دھیان، کون سِماہی وچ آسن لائیا۔ سِنگھاسن ابناسن اِک استھان، بھومکا اِکو اِک وکھائیا۔ چند سُرُج نین شِرمٰن، نرمل جوت اِک رُشنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، جس جن وکھائے اپنا گھر، تِس سِماہی وچ سِماپت سب کُچھ دئے کرائیا۔ سِماہی وچ ہونے سِماپت، جگت اِچھیا نہ کھئے رکھائیندا۔ سِماہی وچ ملے کِلاپت، کول نین نظری آئیندا۔ سِماہی وچ ملے سچا ست، سچ سنتوکھ دھیرج جت، اِکو اِک وکھائیندا۔ سِماہی وچ ملے برہم مت، برہم وِدی اِک پڑھائیندا۔ سِماہی وچ ملے آپ پرتکھ، آپ آپا چین وکھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، جس جن دیوے سچ سِماہی، تِس اپنا میل ملائیندا۔ سِماہی اندر ساچا میلا، آتم پرما تم اِکو نظری آئیا۔ سِماہی اندر ناتا تئے گُرو چِیلا، چِیلا گُرو رُپ وٹائیا۔ سِماہی اندر سچا سنگ سِجن سِھیلا، سنت ستگر اِکو نظری آئیا۔ سِماہی اندر ترے گُن مایا تئے جنجالا، رائے دھرم نہ دئے سزائیا۔ سِماہی اندر آتم پرما تم پائے گل ساچی مالا، من کا منکا دئے بھوآئیا۔ سِماہی اندر کایا مندر اندر ملے سچّی دھرمسالا، سچ دوارا اِکو نظری

آئیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جس جن دیوے سچ سمدھی، تِس کلجُگ وا نہ لا کے رائیا۔ سچ سمدھی سچا ناتا، ست ست ملائیندا۔ سچ سمدھی ساچی گاتھا، ین رسنا جہوا پڑھائیندا۔ سچ سمدھی ناتا تھے پتا ماتا، بہین بھائی نظر کھئے نہ آئیندا۔ سچ سمدھی مٹے اندھیری راتا، کوڑی کرپا نہ کھئے رکھائیندا۔ سچ سمدھی لیکھا چُکے ذات پاتا، برہم برہم اکو اک درسائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جس جن دیوے سچا ور، تِس سمدھی کر وسادی بودھ آگدھی شبد انادی گھر ساچا راگ الائیندا۔ شاستر سمتر تگن راہ، کون بیٹھا سمدھی لگائیا۔ شاستر سمتر وید پُران دئے لکھا، وید پُران شاستر سمتر سمدھی نہ سکن لگائیا۔ سمدھی والا سدا بے پرواہ، نرہے رُوپ دکھائیا۔ شاستر سمتر وید پُران سب نون رہے ڈرا، حُکم دُھر دا جگت جنائیا۔ سمدھی اندر بن کے سچا شہنشاہ، آتم سیجا سچ سنگھاسن اُتے آسن لائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سمدھی دکھائے سچا گھر، جس گھر وڑ کے مڑ کے پھر جنم وچ نہ آئیا۔

* ۲۶ پھگن ۲۰۱۹ بکرمی سنگھاسن اُتے دلی * *

چار پاوے کرن پُکار، پرہ آگے سیس جھکائیا۔ سنگھاسن رووے وچ سنسار، نیتر نیناں نیر وبائیا۔ دھرنی کرے ہاباکار، جس اُپر ڈیرہ لائیا۔ جھلیا نہ جائے اتم بہار، دکھی ہو گُرائیا۔ پاربرہم پرہ لہنا ویکھ اپنے گُراوتار، پیر پیغمبر پردہ لاپیا۔ مات لوک جو کر گئے کار، کرنی جگت کمائیا۔ کہانی بانی لیکھا لکھ گئے لکھار، قلم شابی نال ملائیا۔ سب دی کرنی کلجُگ آنت بھلا سنسار، ساچا سنگ نہ کھئے رکھائیا۔ چاروں کُنٹ دھواں دھار، نرگن چند نہ کھئے رُشنائیا۔ بے خبر ہو خبردار، خبر لئے تھاوں تھائیا۔ کروٹ لئی نہیں جُگ چار، چوکرئی بیٹھی راہ تکائیا۔ تینوں سوئے نون سکے نہ کوئی اُٹھال، تیری غفلت نظر کیسے نہ آئیا۔ تیری دیوے نہ کوئی مثال، مسل سکے نہ کھئے بنائیا۔ تیرا لیکھا نہ جانے دو جہان، لوک پرلوک نہ بھیو چُکائیا۔ آ کے ویکھ مُریداں حال، مُرشد اپنا رحم کمائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اُٹھائیا۔ چار پاوے مارن دھار، نیتر نیناں نیر وبائیا۔ پاربرہم پرہ بے پرواہ، بے آنت تیری وڈیائیا۔ چار جُگ

تیرا تگدے رہے راہ، تیرا نُورِ نظر نہ آئیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر لوک مات بہندے رہے آ، پنج تت چولا جگت ہنڈھائیا۔ تیرا سندیسہ دیندے رہے خُدا، ساچا ڈھولا اک جنائیا۔ تُوں بیٹھا رہوں جُدا، آپ اپنا مُکھ چُھپائیا۔ سچ سندیسہ دیندا رہیا الا، اکھڑ اکھڑ کر پڑھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، مہرِ نظر اُٹھائیا۔ چار پاوے رہے تگ، تقویٰ اِکو اک رکھایا۔ گر اوتار پیر پیغمبر اتم گئے تھک، پاندھی نظر کھئے نہ آیا۔ نیڑا کرے نہ کوئی حق، حقیقت سکے نہ کوئی کھوج کُھجایا۔ لکھ چوراسی جیو جنت ہونے انجھک، بھے بھو نہ کھئے جنایا۔ نانا تٹیا چوڈاں ہٹ، چوڈاں ودیا مان مُکایا۔ نیتروون تیرتھ اٹھسٹھ، مندر مسجد شودوالے مٹھ دین دُبایا۔ تیرا نام نہ سکے کوئی رٹ، رٹا کلجگ گھر گھر پایا۔ نہ کوئی دسائے دھیج جت، سنتوکھ روپ نہ کھئے دسایا۔ سب دی ماری گئی مت، بڈھ بیک نہ کھئے کرایا۔ کوڑ کُڑیار کھول کے بیٹھے ہٹ، سچا نام نظر کتے نہ آیا۔ شاہ سُلطان راج راجان، جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در تیرے سیس جھکایا۔ چار پاوے دوئے جوڑ، اک دھیان لگائیا۔ پاربرہم پرہہ چھیتی بھڑ، اِکو آس رکھائیا۔ لکھ چوراسی ہوئی کوڑ، مٹھا رس نظر نہ آئیا۔ شبداگم چڑھ گھوڑ، شاہ سوارے بے پرواہیا۔ دو جہاناں لا اِکو پوڑ، پوڑا اپنے ہتھ رکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ تیرا دھیان لگائیا۔ چار پاوے چوٹھے جگ، سو پُرکھ نرنجن جنائیندا۔ سب دی اوڈھ گئی پگ، ویلا وقت نہ کھئے رکھائیندا۔ تیرا بہار لئے چُک، اپنا بہار نہ کھئے جنائیندا۔ پرگٹ ہونے جو بیٹھا لک، نرگن اپنا روپ دھرائیندا۔ کریا کھیل ابناسی اچت، چیتن دھار اک وکھائیندا۔ ست سُنجنی وکھائے اک رت، رت رتڑی آپ مہکائیندا۔ تیرا دُکھڑا لئے پُچھ، پچھلا روگ مٹائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سچ سندیسہ اک سُنائیندا۔ سچ سندیسہ سری بھگوان، پاوے چار جنائیا۔ پرگٹ ہو نوجوان، ویکھے تھاوں تھائیا۔ چوٹھی منزل کر پروان، پروانہ اپنا دئے پھڑائیا۔ چار پاوے رچ منار، نشان چاروں گنٹ نظری آئیا۔ جگت سینگھاسن اُلٹا آپ بھگوان، آپ اپنا حُکم ورتائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، نیچیوں اُپر لئے اُٹھائیا۔ نیچیوں اُپر جانا آ، سو پُرکھ نرنجن آپ کرائیندا۔ سمت سولاں کھیل کرا، اپنی کرنی آپ بھوائیندا۔ جگت سینگھاسن آپ اُٹھا، اپنی دھار چلائیندا۔ ساچا مندر آپ وڈیا، وڈیائی اپنے ہتھ رکھائیندا۔ چھٹی جگ دا پندھ مُکا، شہنشاہ اپنا

حُکم ورتائیندا۔ لیکھا جانے دو جہاں، نرگن سرگن دھار بندھائیندا۔ ہؤلا بہار دئے کرا، آپ اپنی دیا کھائیندا۔ ساچا مارگ دئے لگا، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، دُکھ درد سرب مٹائیندا۔ چار پاوے رکھنا یاد، چار چار جنائیا۔ سُننہار سچ فریاد، شہنشاہ اپنا پھیرا پائیا۔ چوٹھے گھر دیوے داد، مہر نظر اک اُٹھائیا۔ دھرت دھول وچوں کاڈھ، اسمان اُپر دئے بیٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہار مان وڈیائیا۔ مان وڈیائی دیوے ہر، ہر ساچا سچ جنائیندا۔ ساچی کرنی آپ کر، کرتا پُرکھ سمجھائیندا۔ ساچے مندر جانا چڑھ، سچ دوارا آپ وکھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچی کرنی آپ کھائیندا۔ سچ دوارے دیوے چاہڑ، پرہہ ہتھ وڈی وڈیائیا۔ اگلا کھیل کرے کرتار، فُدرت قادر ویکھ وکھائیا۔ تیرا سوگ دئے نوار، تیرا ہرکھ رہے نہ رائیا۔ تیرا لوک پرلوک دئے سوار، دو جہان دئے وڈیائیا۔ اُپر بیٹھ سچی سرکار، شہنشاہ اپنا حُکم منائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر در آ کے کرنِ نمسکار، تیرا مان ودھائیا۔ رسنا بولن اک جیکار، بھگت سینگھاسن تیری سوہیا گائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا لیکھا دئے مکائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر آونگے۔ سچ سینگھاسن اُتے تیرا درشن پاونگے۔ چاروں کُنٹ چار منار نظری آونگے۔ بھگت بھگوان اکو گیت گاونگے۔ پنچم بہہ بہہ خوشی مناونگے۔ بن نیتراں درشن پاونگے۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، در مندر اک وساونگے۔ در مندر اک وسائیکا۔ پرہہ اپنی دیا کھائیکا۔ چار پاوے مان رکھائیکا۔ پچھلے دعوے سب دے پاڑ وکھائیکا۔ لیکھا ہتھ نہ کسے رکھائیکا۔ خالی ہتھ سرب کرائیکا۔ گر اوتار گل پلُو پا سیس جھکائیکا۔ پیر پیغمبر سجدہ اکو اک درسائیکا۔ درگاہ ساچی دا ساچا تھان، دو جہاناں نظری آئیکا۔ نہ زمیں نہ اسمان، ادھ وچکارے اپنا ڈیرہ لائیکا۔ ادھ وچوں پھڑ محمد جنائے اپنی کلام، کلمہ اکو اک درڑائیکا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، در گھر ساچے مان دووائیکا۔ چار پاوے پئے ہس، سچ پرہہ تیری وڈیائیا۔ ساچا مارگ دتا دس، چرنی ڈھیہ ڈھیہ شکر منائیا۔ ساڈا پچھلا چُکیا ہتھ، اگے اکو اوٹ رکھائیا۔ تیرے نال بجھے نت، جگت ناتا رہن نہ پائیا۔ تُوں رکھیں ساڈی پت، پت پتونت تیری وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ سچ رہیا جنائیا۔ سچ سچ جانا جان، جانی جان جنائیندا۔ سچ سچ بھگوان، سِری بھگوان اکھوائیندا۔ سچ سچ نشان، ست

ستوادی آپ جھلائیندا۔ سچ سچ بیان، نام بیان اک اڈائیندا۔ سچ سچ کرے کلیان، نہکرمی کرم کھائیندا۔ سچ سچ دیوے مان، نہانیاں گلے لگائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچے گھر اکو کھیل وکھائیندا۔ ساچے گھر کھیل انوکھا، سِری بھگوان آپ جنائیا۔ جُگ چوکری جو دیندا آیا دھوکھا، بہرم بھلیکھا، جگت رکھائیا۔ کلجگ اتم وار سب توں اکو دیوے مؤقع، پہلی چیترونڈ وندائیا۔ باقی سب دا پوجیا رہ جائے چوَنکا، بھگون نظر کیسے نہ آئیا۔ سادھ سنت جیو جنت ہو جائے اؤنتا، سچ دوارے ملے نہ کھئے وڈیائیا۔ چوٹھی منزل چڑھائے دے دے ہوکا، حق حق سمجھائیا۔ پرہہ کا بھانا کیسے نہ روکا، گر اوتار پیر پیغمبر بیٹھے ڈھیریاں ڈھاسیا۔ پرہہ ویکھن وچ سب توں چھوٹا، رُپ رنگ نہ کھئے جنائیا۔ کوئن کوٹ جگاں پچھوں بل دھار کِریا آپ لنگوٹا، لنگوٹی سب دی دئے تڑائیا۔ جیو جنت کوئی رہے نہ کھوٹا، کھوٹی واسنا دئے مُکائیا۔ شبدي پُت گُرمکھ رہ جائے پوتا، دوسرا نظر کھئے نہ آئیا۔ سِری بھگوان کدے نہ بنیا ہوچھا، مریداا پُرشوتم حُکھے کھیل ورتائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، چار پاوے دیوے ور، ور اکو اک درسائیا۔ اوہ ور پرہہو کھپڑا، پائے منگ منگائیا۔ جس نال مکے پچھلا جھپڑا، جھنجٹ رہن نہ پائیا۔ اچا وسے ساچا کھپڑا، جس در ویکھن کھئے نہ آئیا۔ کون بدھ بھئے بیڑا، مہر نظر اٹھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، در تیرے آس رکھائیا۔ ساچا بھيو دسے اکال، اکل کلا اکھوائیندا۔ صاحب ستگر ہو دِیال، دینن اپنے گلے لگائیندا۔ ساچا مارگ اک سکھال، سوہنگ اکھر آپ پڑھائیندا۔ گُرمکھ ویکھ اپنے لال، اپنی گود بہائیندا۔ ست ستوادی چلے چال، پچھلا بھيو چُکائیندا۔ پُچھن آئے مُریداں حال، مُرشد پھیرا پائیندا۔ سچ دوار وکھائے سچي دھرمسال، بھگت بھگونت ویکھ وکھائیندا۔ جس گھر پوہ نہ سکے کال، سو مندر آپ وڈیائیندا۔ سنت سہیلے ساچے بھال، ہر سجن میل ملائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اکو چاڑھے رنگ گلال، گلشن اپنا آپ مہکائیندا۔ سنگھاسن کہے جگت پرہہ شان، سرشٹ نال وڈیائیا۔ میں ویکھیا نال دھیان، چار گنٹ نین اٹھائیا۔ کوئی دسے نہ ٹوجوان، جو اپنا بل پرگٹائیا۔ تیری کیسے کم نہ آئے کِریان، کھنڈا کھڑگ نہ کھئے کھڑکائیا۔ تیرا شبد حُکران، دو جہاناں رہیا بھوائیا۔ ایہہ مینوں دے جا دان،

جگت نشانی منگ منگائیا۔ پچھوں ویکھے جیو جہان، پرہہ کی کی کھیل رچائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، جگت کھنڈا نہ بھگت ونڈا، نام پرچنڈا گُرمکھاں ہتھ پھڑائیا۔

دلی سنگت تیرا دلی جذبہ، نظر کیسے نہ آئیا۔ لکھیا نہ جائے وچ حرفاں، اکھڑ اکھڑ نہ کھئے وڈیائیا۔ تہاڈا پریم یکطرفہ، دوجی ونڈ نہ کھئے وکھائیا۔ سچ سچ دی لائی سرتا، جوٹھ جھوٹھ مُکائیا۔ جنہاں پچھے صاحب پرتا، پرتیندھ پھیرا پائیا۔ پچھلے جنم دا اُلٹیا ورقہ، لیکھا صاف کرائیا۔ بن کسوٹیوں گُرمکھ پرکھا، نام اکو رگڑ لگائیا۔ تہاڈے پریم دی ساچی برکھا، اپنی اچھیا سِری بھگوان پھول رُپ برکھائیا۔ چنتا سوگ رہے نہ ہرکھا، حرص ہوس دئے مٹائیا۔ لہنا چُکے عرشا فرشا، بے پرواہ ہونے سہائیا۔ خوشی ہویا پرہہ تہاڈا کر کے درسا، درشن وچ ملے وڈیائیا۔ جے کوئی باقی رہ گیا قرضہ، منگو سارے واہو داہیا۔ سِری بھگوان پورا کرے فرضا، اپنی سیو کھائیا۔ جے کچھ وچوں کرے حرجا، پھڑ باہوں لینا ڈھاپیا۔ اپنے در دا بناؤ بردا، بن بردا سیو کھائیا۔ سِری بھگوان کھڑا چھڈے گھر گھر دا، بن گُرمکھاں نظر کیسے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ہر سنگت دیوے وڈیائیا۔ ہر سنگت تیرا دلی تجربہ، پرہہ ساچا جھولی پائیندا۔ کیتوں ہتھ نہ آئے ارباں کھرباں، پدم پدماں ویکھ وکھائیندا۔ کوئی حساب نہ لائے دے کے ضرباں، زیر زیر میٹ مٹائیندا۔ لیکھا جانے مرد مرداں، ہرجن مردانگی اک رکھائیندا۔ پُٹھیاں سب دیاں سدھیاں ہونیاں نرداں، نر نرائن آپ کرائیندا۔ بھگوان بھگتاں کولوں سدا ڈردا، جُگ جُگ بن سیوک سیو کھائیندا۔ بھگت بھگوان آگے سجدہ، اپنا حق رین فک ضرور کرائیندا۔ بھگوان بھگتاں پچھے مردا، بھگت پھاس اپنے گل لٹکائیندا۔ بھگوان بھگتاں ڈھولا پڑھدا، جُگ چوکڑی راگ لائیندا۔ بھگوان بھگتاں اندر وڑدا، لکھ چوڑاسی جیو جنت نظر کیسے نہ آئیندا۔ بھگوان بھگتاں ویراگ وچھوڑے ہجر اندر سڑدا، دوس رین دھیان لگائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ہر سنگت دیوے ساچا ور، چرن پریتی اک سمجھائیندا۔ دلی سنگت تیرا دلی نواس، دلدار ستگر ویکھ وکھائیا۔ کدھر ویکھے تے آس پاس، دُور نظر کھئے نہ آئیا۔ پارہم دی بنے شاخ، پت ڈالی مات مہکائیا۔ دُھردرگاہی سچی داخ، گُرمکھ بوٹا لائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر،

آپ اپنی کِرپا کر، ہر سنگت دئے وڈیائیا۔ دلی سنگت تیرا دلی ڈیرہ، دل نظر کیسے نہ آئیا۔ جس گھر رہے چاؤ گھنیرا، اٹھے پھر ودھائیا۔ تنہاں ستگر کہے تُوں میرا میں تیرا، دوجا نظر کھئے نہ آئیا۔ گرمکھ پریم پیار دا کھلا ویہڑا، پاربرہم پرہہ اپنا آسن لائیا۔ لکھ چوراسی جیو جنت ترے گن جھپڑا، بندھن سکے نہ کھئے کٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ہر سنگت اُتے کرے مہرا، ڈردا ڈردا آپے سیو کھائیا۔

* ۲۷ پھگن ۲۰۱۹ بکرمی آسا سنگھ دے گرہ کلسانی ضلع کرنال * *

سو پُرکھ ٹھانڈا دربارا، ست ستوادی آپ لگائیندا۔ ہر پُرکھ زرنجن ہو اُجیارا، زرنجن اپنی دھار چلائیندا۔ ایکنکارا پاوے سارا، بھيو ابھید کھلائییندا۔ آد زرنجن ہو اُجیارا، جوتی جاتا ڈگمگائییندا۔ ابناسی کرتا کھول کواڑا، محل اٹل اک رُشنائییندا۔ سیری بھگوان سچ ہلارا، کرتا پُرکھ آپ لگائیندا۔ پاربرہم پرہہ ویکھنہارا، بھيو ابھید جنائیندا۔ سچکھنڈ سہائے سچ دوارا، دُھر درباری آسن لائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ساچا کھیل آپ کرائیندا۔ ساچا کھیل کرے بھگوان، مہا اکھ کتھی نہ جائیا۔ پرگٹ ہو نوجوان، زرنجن اپنی کل دھرائیا۔ داتا دانی مہربان، مہر نظر آپ اُٹھائیا۔ وسنہارا سچ مکان، مقامے حق سوہا پائیا۔ لاشریک ہو محبان، بیدو بی خیر یا اللہ نورو نور الاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل سچا شہنشاہیا۔ شہنشاہ ہر کھیل اولا، سو پُرکھ زرنجن آپ کرائیندا۔ وسنہارا نہچل دھام اٹلا، اگم اتہاہ اپنی کار کرائیندا۔ جوتی شبدي آپے رلا، زرنجن زرنجن اپنی ونڈ ونڈائیندا۔ سچ سندیس ایکا گھلا، دُھر فرمانا آپ جنائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سچ دوار آپے کھڑ، سچ سنگھاسن سوہا پائیندا۔ سچ سنگھاسن سوہاؤنت، سیری بھگوان وڈی وڈیائیا۔ لیکھا جان آد آنت، جگ جگ کھیل کرائیا۔ بودھ اکادھ منیاں منت، منتر اپنا نام درڑائیا۔ شبداگم مہا اگنت، لیکھا لکھت وچ کدے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچے مندر دئے وڈیائیا۔ سچ مندر شہنجننا، سوہاؤنت آپ سہائیندا۔ جوت جگا آد زرنجننا، کھلاپاتی روپ دھرائیندا۔ دیناں ناتھ درد دکھ بھہ

بهنجنا، انہو اپنی کھیل کرائیندا۔ نراکار نرنکار نرویر ساچا سجنّا، سگلا سنگ رکھائیندا۔ نہ گھڑیا نہ بھجنا، جنم مرن نہ کھئے رکھائیندا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سچ دوارا اک وڈیائیندا۔ سچ دوارا سوبھاوت، سو پُرکھ نرنجن آپ وسائیا۔ ہر پُرکھ نرنجن
 ساچا کنت، نر نرائن ویکھ وکھائیا۔ ایکنکارا جانے جگا جگنت، چوکڑی اپنا بندھن پائیا۔ دیونہار اپنا نام دھن ونت، سچ خزانہ آپ
 ورتائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سچ دوار سچ سنگھاسن آپ سہائے پُرکھ ابناسن، ابناسی کرتا اپنا ڈیرہ لائیا۔ ساچا
 ڈیرہ سچ دوار، سو پُرکھ نرنجن آپ لگائیندا۔ جودھا سورپیر بن بلکار، بل اپنا آپ پرگنائیندا۔ راجن راج شاہ سلطان بھوپ سیکدار، دھر
 فرمان حُکم الائیندا۔ سچ سندیسہ نر نریشا ایکنکار دیوے ایکا وار، اک اکلّا آپ سُنائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر،
 سچ دوارے ساچا کھیل کرائیندا۔ سچ سندیسہ دیوے آپ، اپنی دیا کمائیا۔ آد جگادی پتا پُرکھ باپ، ویکھنہارا تھار تھائیا۔ جگ
 چوکڑی جانے جاپ، نرگن نرویر اپنی کل دھرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل سچا شہنشاہیا۔ شہنشاہ ہر
 حُکمران، سچ سنگھاسن سوبھا پائیندا۔ سو پُرکھ نرنجن ہو پردھان، ہر پُرکھ نرنجن بھيو گھلائییندا۔ ایکنکار کر پروان، آد نرنجن سنگ
 نبھائیندا۔ ابناسی کرتا ہو مہربان، سیری بھگوان چہتر جھلائییندا۔ پارپرہم پرہہ کر دھیان، نرگن نرگن ویکھ وکھائیندا۔ جودھا سورپیر
 نوجوان، پردھ بال نہ روپ وٹائیندا۔ محل اٹل اک مکان، سچکھنڈ دوار سہائیندا۔ سچ سندیسہ دیوے آن، آپ اپنا بھيو چکائیندا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچا حُکم اک اُچائیندا۔ ساچا حُکم پرگنائے بھگوان، بھگون اپنی دیا کمائیا۔
 دھر درگاہی سچ نشان، ست ستوادی آپ جھلائییا۔ شبد ست کر بلوان، دھر دا بھيو جنائیا۔ اک رکھائے اپنی آن، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔
 وشن برہما شو سوئے نہ کھئے بن نادان، نیتر نین دئے گھلائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دھر فرمانا اک سُنائیا۔ دھر فرمان
 دیوے بھگوان، اپنی دیا کمائیا۔ ترے گن مایا بھوئے پردھان، پنج تت کر سوادھان، سچ سندیسہ اک سُنائیا۔ تیئی اوتار دے پروان، نام
 پروانہ ہتھ پھڑائیا۔ بھگت اٹھاراں دے گیان، گیان گیان وچ ملائییا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد نین کھلان، اکھ اکھ پرگنائیا۔ نانک گوہند ویکھنا مار
 دھیان، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سنیہڑا اک جنائیا۔ سچ سنیہڑا دیوے گھل، سو پُرکھ نرنجن

حُکم چلائیندا۔ کرے کھیل اچھل اچھل، بھیو کھئے نہ پائیندا۔ وسنہار جل تھل، دو جہاناں اپنی دھار جنائیندا۔ نرگن جوت بن تیل باقی
 دپیک گیا بل، اگیان اندھیر مٹائیندا۔ شبدي دھار بیٹھا رل، روپ رنگ ریکھ نہ کھئے وکھائیندا۔ سچ سنگھاسن ست ستوادی بیٹھا مل،
 پاربرہم پرہ اپنا بھیو جنائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ سنہیڑا اک اُچائیندا۔ سچ سنہیڑا دیون جوگ، پرہ وڈا
 وڈ وڈیائیا۔ وسنہارا لوک پرلوک، چوڈاں لوکاں پردہ لابیہا۔ سناونہارا سچ سلوک، شبد اگمی ناد وجائیا۔ وساونہارا ساچا کوٹ، مندر
 اندر ویکھ وکھائیا۔ کرنہارا پرکاش نرمل جوت، جوتی جوت جوت رُشنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا حُکم اکو اک
 سُنائیا۔ ساچا حُکم سچ سندیسہ، ست ستواد آپ جنائیندا۔ بھوپت بھوپ نر نریشا، نر نرائن اک الائیندا۔ نو سو چورانونے چوگری
 جگ نرگن سرگن دھردا رہیا بیہسا، لوک مات ویکھ وکھائیندا۔ شاستر سمتر وید پُران گیتا گیان انجیل قرآن کھانی بانی جانے لیکھا، اپنی
 قلم چلائیندا۔ جیو جنت آد آنت جگا جگنت ترے گن مایا سارا سنسار رہیا بھرم بھلیکھا، بھیو ابھیدا بھیو نہ کھئے کھلائیندا۔ سری بھگوان
 نوجوان ہو مہربان بھگتاں بندا رہیا نیتا، نت نوت اپنا میل ملائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، وسنہارا ساچے گھر،
 ساچا بھیو آپ جنائیندا۔ ساچا بھیو دیوے کھول، سری بھگوان وڈی وڈیائیا۔ سچکھنڈ نواسی ساچے تخت بیٹھ اڈول، دو جہان دئے
 ڈلائیہا۔ گر اوتار پیر پیغمبر رہے نہ کھئے انبھول، نرگن نرگن لے اٹھائیا۔ سچ وست رکھ کون کول، گھر گھر پردہ لے پھلائیہا۔ پت پریشور
 نہکرمی رہیا موئل، ساچا نور اکو اک نظری آئیہا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچا کھیل اپنے ہتھ
 رکھائیا۔ ساچا کھیل رکھ ہتھ، دھردرگاہی دیا کھائیندا۔ کلجگ اتم ہو پرتکھ، پاربرہم پرہ ویس وٹائیندا۔ دو جہاناں جنائے اکو گتھ، لوک
 پرلوک بھیو کھلائیندا۔ ویکھنہارا تیرتھ تٹ، اٹھسٹھ اپنے وچ چھپائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر،
 سچ سندیسہ اک الائیندا۔ سچ سندیسہ ساچا گیت، سو پُرکھ نرنجن آپ جنائیا۔ کلجگ اتم بدلے ریت، ریتوان ویکھ وکھائیا۔ پرگٹ
 ہوتے آپ اتیت، ترے گن ڈیرہ دیوے ڈھاہیا۔ لکھ چوراسی جیو جنت سنائے اکو گیت، اتم پرما تم میل ملائیہا۔ ساڈھے تین ہتھ اندر نظری
 آئے مندر مسیت، گھر گھر وچ گروڈارا دئے وکھائیا۔ اتم پرما تم کھیل انڈیٹھ، انڈیٹھری کار کھائیا۔ کروٹ لے جو ستا دے کر پیٹھ، اپنا مکھ

دکھلائیآ۔ لیکھا جانے ہست کپٹ، اوج نیچ نہ کھئے وکھائیآ۔ پیتمبر سوہے سچا سیس، چھتر اپنے نام جھلائیآ۔ بھگت بھگوان ٹھانڈا کرے سیت، سانتک ست میگھ برسائیآ۔ جگت واسنائے جیت، کوڑی کریا دئے کھپائیآ۔ سچ نشان سری بھگوان وکھائے ٹھیک، کوڑا ٹھیکر بہن وکھائیآ۔ گر اوتار پیر پیغمبر دے کے گئے تاریخ، کلجگ اتم ویلا نیڑے آئیآ۔ ہر گھٹ بیٹھا رہے اتیت، نظر کیسے نہ آئیآ۔ ہر گھٹ میٹنہار تاریک، اپنی جوت کرے رُشنائیآ۔ ساچا ڈھولا اکو گیت، سرشٹ دئے پڑھائیآ۔ نظری آئے اکو دید، عید چند چڑھائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچا حکم اک وڈیائیآ۔ ساچا حکم ایکنکارا، ایکا ایک جنائیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر ہو خبردارا، بے خبر آپ سنائیندا۔ جگ چوگری ستجگ تریتا دواپر کلجگ گھر گھر کریا جو ووبارا، ووباری کھیل کرائیندا۔ اندج جیرج اُتہج سیبج پاونہارا سارا، چارے کھانی پھول پھلائییندا۔ پرا پسنٹی مدھم بیکھری چارے بانی دئے ادھارا، ساچا ڈھولا اک جنائیندا۔ پرگٹ ہو اگم اپارا، الکھ اگوچر اپنی کرنی آپ کرائیندا۔ ویکھے اتم وارا، اتم ور سب دی کھوج کھجائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سچکھنڈ دوارا ایکنکارا کھیل اپارا، ڈھر دی دھارا آپ جنائیندا۔ ڈھر دی دھار پُرکھ اگم، اگمرا آپ جنائیندا۔ زرگن سنائے سرگن کن، بن کتاں آپ سنائیندا۔ لوک مات سچ نہ دے کھئے چند، چاروں گنٹ اندھیرا چھائییندا۔ نہ کوئی جننی نہ کوئی جن، گودی گود نہ کھئے اٹھائییندا۔ کوڑی کریا بدھا منسا من، مایا ممتا موہ ودھائییندا۔ ہوئے ہنگتا مایا ممتا بھانڈا دیوے نہ کھئے بہن، کام کرودھ لوہ موہ ہنکار نہ کھئے مٹائییندا۔ دو نیت ہنڈیاں ہویا اٹھ، گیان نیت نہ کھئے کھلائییندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سچ سندیسہ اک الاویگا۔ ڈھر فرمان ہر سنوویگا۔ کلجگ اتم ویکھ وکھاویگا۔ لکھ چوراسی کھوج کھجاویگا۔ اتم پر ماتم پردہ لاہویگا۔ سنت سہیلے آپ اٹھاویگا۔ گرمکھ سجن میل ملاویگا۔ شب انادی ناد سنوویگا۔ برہم برہمدی ویکھ وکھاویگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، اپنی کرنی آپ کھاویگا۔ اپنی کرنی کریگا۔ پرہ کیسے کولوں نہ ڈریگا۔ کھڑگ کھنڈا اکو پھڑیگا۔ اتم سیجا چڑھیگا۔ ساچا ڈھولا اکو پڑھیگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، اپنی کرنی آپے کریگا۔ اپنی کرنی سچ کھاویگا۔ زرگن جوتی جامہ پاوویگا۔ کل کلکی اوتار اکھاویگا۔ سمبل اپنا ڈیرہ لاویگا۔ شبدی ست پرگٹاویگا۔ کرنی اپنی ویکھ وکھاویگا۔ کلجگ ستیاں آپ اٹھاویگا۔ بھگت بھگوان باہر

کڈھاویگا۔ سننات آتم اند اک درساویگا۔ راؤ رنک نظر کھئے نہ آویگا۔ شیر شبد پئے بک، جبک نظر کھئے نہ آویگا۔ جوتی جوت سروپ
 ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچا حکم اک ورتاویگا۔ سچ حکم ورتائیگا۔ شاہو بھوپ اکھوائیگا۔ گر اوتار در بلائیگا۔ دھر دا لیکھا پھول
 پھلائیگا۔ نبی رسولان آپ بلائیگا۔ لاشریک ویکھ وکھائیگا۔ توفیق آپ اک رکھائیگا۔ خدی سب دی میٹ مٹائیگا۔ جوتی جوت سروپ
 ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچا کھیل آپ کرائیگا۔ ساچا کھیل کراویگا۔ مہربان آویگا۔ نہکرمی کرم کماویگا۔ جوتی نور رشناویگا۔ امام امامہ
 بھیکھ وٹاویگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، مقالے حق اک درڑاویگا۔ مقالے حق ویکھے آپ، اپنی دیا کماٹیا۔ جس نوں
 عیسے کہا باپ، بے نظیر پھیرا پائیا۔ جس دا آد جگاد جگ چوکڑی وشن برہما شو کردے جاپ، کروڑ تینتیس دھیان لگائیا۔ جس دی
 چرن دھوڑ منگن خاک، اللہ رانی نیتر نین اٹھائیگا۔ جس نوں پیر پیغمبر کہن پاک، پروردگار اکو نور الاہیا۔ سو صاحب ستگر نرگن سرگن
 بن سجن ساک، سکلا سنگ نبھائیگا۔ آتم پرما تم کھولے تاک، پردہ دؤئی دئے اٹھائیگا۔ پورا گوہند کیتا بھوکھت واک، چاروں کنت خاکی خاک
 ملائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دھر سندیسہ نر نریشا اکو وار سناٹیا۔ سچ سندیسہ دو جہان، دو جہان والی آپ
 جنائیندا۔ نہکلنک ہو نوجوان، نوبت اپنے نام وجائیندا۔ سمبل وسے سچ مکان، چھپر چھن نہ کھئے جھہائیندا۔ سمنڈ ساگر ورو لے آن، نام
 مدھانا اکو پائیندا۔ وشن برہما شو ہویے حیران، ہر کا بھیو کھئے نہ پائیندا۔ شاستر سمرت وید پُران ڈھولے گان، صفت وچ کدے نہ آئیندا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچی کرنی آپ کھائیندا۔ ساچی کرنی کرے کرتار، سو پُرکھ نرنجن ویس وٹائیگا۔ نرور پُرکھ لے
 اوتار، جوتی جوت سروپ ہر، ساڈھے تین ہتھ مندر منار، محل اٹل دئے وڈیائیگا۔ سمبل اکو گھر بار، گوہند شبیدی روپ وٹائیگا۔ پرم
 پُرکھ میت مرار، مٹر پیارا اکو نظری آئیا۔ ستھر ویکھے ہنڈھایا یار، لگی یاری توڑ نبھائیگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر،
 سچ دوارے ربیا منگائیگا۔ سچ دوارے سب نے آؤنا، ہر ستگر آپ جنائیندا۔ پاربرہم پرہہ درشن پاؤنا، تتوت نہ کھئے رکھائیگا۔ چار
 جگ دا پنڈھ مکاؤنا، ستجگ تریتا دواپر کلجگ ونڈ نہ کھئے ونڈائیندا۔ مندر اندر ڈیرہ لاؤنا، دوجا دھام نہ کھئے وکھائیندا۔ ساچا ڈھولا
 سب نے گاؤنا، سوہلا اکو اک جنائیندا۔ نیتر لوچن درشن پاؤنا، نین اکھ نہ کھئے کھلائیگا۔ ٹوں میرا میں تیرا اکو راگ الاؤنا، دوجا ناد نہ

کھئے سُنائیندا۔ دین مذہب ذات پات ڈیرہ ڈھاؤنا، جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ سنیہڑا اک جنائیندا۔ سچ سنیہڑا دیوے آن، پرہہ اپنی دیا کھائیا۔ نرگن رُوپ نوجوان، پردہ بال نہ رُوپ وٹائیا۔ آد جُگاد پیر پیغمبران دیونہارا دان، داتا دانی اک اکھوائیا۔ وسنہارا سچ مکان، محفل اکو گھر لگائیا۔ سارے درشن کرو آن، دید عید چند چڑھائیا۔ ساچا سُنو اک فرمان، ہر جو اپنا حُکم ورتائیا۔ چوڈاں لوک بن انجان، نیتر نیناں نیر وہائیا۔ وشن برہما شو گرلان، دھیج دھیر نہ کھئے رکھائیا۔ نو سؤ چورانونے چوگری جُگ اؤدھ مکی آن، کل آنت رہن نہ پائیا۔ گوہند لیکھا چُکاوے آن، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیا۔ پرگٹ ہوئے آپ کرتار، قُدرت ویکھے تھاوں تھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، صدا اکو نام جنائیا۔ ساچا نام دیوے صدا، صدا اک جنائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر پچھلی توڑو حدا، حدوڈ اکو اک جنائیا۔ ابناسی کرتا سری بھگوان نوجوان مہربان سب دا پردہ کجّا، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ ویکھو نیتر نین کلجُگ جائے ستجُگ آئے بھجّا، پرہہ چرن دھیان لگائیا۔ پریم پریتی ساچے رس امرت بھنی رجّا، ترسنا بھکھ مٹائیا۔ ہوں بالا سیوک نڈھا، تیرا چاکر ساچی سیو کھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کھیلے کھیل آپ رگھرائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر ویکھو مار دھیان، سچکھنڈ نواسی آپ جنائیندا۔ کلجُگ اتم پُجا آن، وار تھت اپنے ہتھ رکھائیندا۔ ستجُگ ساچے دیوے دان، داتا دانی آپ ورتائیندا۔ آتم پرما تم اک گیان، ایشٹ اکو اک جنائیندا۔ درشٹ کھولے وچ جہان، مہر نظر اک ٹکائیندا۔ دین مذہب جنا سچ امام، دھرم ادھرم نہ کھئے رکھائیندا۔ چار کُنٹ دہ دشا زمیں اسمان نظری آئے بھگوان، مندل مندپ اکو نور دھرائیندا۔ ناتا تھے انجیل قرآن، کایا کعبہ دو دواہ اکو گھر سہائیندا۔ کلمہ جنائے سچ کلام، نغمہ اپنا نام سُنائیندا۔ نیڑ نہ آئے کوئی شیطان، شرع شریعت میٹ مٹائیندا۔ کابنا کرشنا سری بھگوان، بھگون اپنی کل دھرائیندا۔ نانک گوہند لکھ کے گیا پروان، پروانہ دُھر دی بانی بان لگائیندا۔ ستنام اک پردھان، سچ پردھانگی آپ کھائیندا۔ گوہند سورا ویکھے آن، پُرکھ ابناسی میل ملائیندا۔ سمبل وسے سچ مکان، نرگن جوتی جوت ڈگمگائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچکھنڈ نواسی پُرکھ ابناسی اپنا جس، ہر نرنکارا اپنے ہتھ رکھائیندا۔ سچ سندیسہ صاحب سجن، ست ستوادی آپ جنائیندا۔ کوڑی کِریا بھانڈے بھجن، لوک مات کھئے رہن نہ پائیندا۔ بھگت بھگوان سچ دوارے دوویں

سجن، تیجا کھتے رہن نہ پائیندا۔ سنت سہیلے کرن مجن، پاربرہم پرہہ دُرمت میل گوائیندا۔ گرمکھاں گر آیا پردے کجن، مہربان مہر نظر اٹھائیندا۔ گرسکھ جگت دوار پار لنگھن، سچ محل اٹل اک رُشنائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا سنگ نبھائیندا۔ بیس بیسا ساچا سنگ، ہر ستگر آپ نبھائیا۔ بیس بیسا نام مردنگ، ہر ستگر آپ وجائیا۔ بیس بیسا نام منت، ہر ستگر آپ گائیا۔ بیس بیسا بیج اند، اند آتم آپ درسائیا۔ بیس بیسا ستجگ چند، ہر ستگر آپ چڑھائیا۔ بیس بیسا بن بخشند، ہر ستگر بخشش جھولی پائیا۔ بیس بیسا کرے کھنڈ کھنڈ، ہر ستگر کھنڈا نام چمکائیا۔ بیس بیسا لکھ چوراسی کرے رنڈ، ہر ستگر اپنا بل دھرائیا۔ بیس بیسا ونڈے ونڈ، ہر ستگر جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، اپنی کرنی آپ جنائیا۔ بیس بیسا کھیل دو دھار، ہر ستگر آپ کرائیندا۔ بیس بیسا ہو اُجیار، ہر ستگر جوت جگائیندا۔ بیس بیسا پاوے سار، ہر ستگر کھیل کرائیندا۔ بیس بیسا لہنا دینا چُکائے گر اوتار، پیر پیغمبر ویکھ وکھائیندا۔ بیس بیسا بھگتاں بھرے بھنڈار، ہر ستگر وست امولک ورتائیندا۔ بیس بیسا چوتھی منزل چڑھ ہر کرتار، ہر ستگر پردہ لابندا۔ بیس بیسا شبد ناد دُھن بول جیکار، شبد انحد راگی راگ سُنائیندا۔ بیس بیسا نرمل جوت کر اُجیار، ستگر گرسکھاں جوت نرنجن ڈگمگائیندا۔ بیس بیسا کر پیار، ہر ستگر بھگت بھگوان میل ملائیندا۔ بیس بیسا، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچا کھیل آپ وکھائیندا۔ بیس بیسا ساچا گھر، ہر ستگر آپ جنائیا۔ بیس بیسا ساچا نر، ہر ستگر اپنا پھیرا پائیا۔ بیس بیسا ساچا ور، ہر ستگر جھولی پائیا۔ بیس بیسا چُکائے ڈر، بھے سر نہ کھتے جنائیا۔ بیس بیسا سُرَت سوانی لئے پھڑ، پاربرہم شبد ہانی میل ملائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ہر رگھرائیا۔ سچ سنیہڑا بیس بیس، پہلی چیت وڈیائیا۔ چہتردھاری پرہہ پرگٹ ہو چہتر دھرے ساچے سیس، شہنشاہ اپنی کھیل کرائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر بھگت بھگوان وشن برہما شو کروڑ تینیس دئے اک حدیث، اکو نام جنائیا۔ پچھلی جگ چوکری چُکے ریت، مارگ اکو اک وکھائیا۔ نر نرائن بن نیتر بن نظری آئے انڈیٹھ، انڈیٹھی کار کھائیا۔ سچ محلے بھے اتیت، ترے بھون دھنی اپنی الکھ جگائیا۔ چار ورن اک سرن سچ جنائے اک پریت، پریتوان پھیرا پائیا۔ صدی بیسویں رہی بیت، بتی کہانی سب دی دئے سُنائیا۔ شاہ سلطاناں راج راجاناں ننگی ہووے پیٹھ، سر ہتھ نہ کھتے کھائیا۔

جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، بیس بیسا اک سمجھائیا۔ ساچی بانی نام ہر گاتھا، ہرِ ستگر دئے پڑھائیا۔
 گر اوتار پیر پیغمبر اکو پوجا اکو پاٹھا، اِشٹ اکو اک جنائیا۔ اکو تیرتھ اکو تاٹا، سر سروور اک وکھائیا۔ اکو مندر اکو ہاٹا، اکو وست دئے
 ورتائیا۔ اکو پُرکھ اکو بنھنہارا ناتا، نار اکو اک ہنڈھائیا۔ اکو جوتی اکو جاتا، جوتی جوت اک سمائیا۔ اکو پتا اکو ماتا، پُت اکو اک اُپجائیا۔
 اکو سجن اکو ساکا، اکو سگلا سنگ نبھائیا۔ اکو ویکھ مار جھاکا، جھاکئی اپنی اک جنائیا۔ اکو صاحب کھلاپاتا، کول نین اک اکھوائیا۔ اکو
 گر اکو اوتار اکو دیونہار لہنا دینا باقا، جھولی اکو اک بھرائیا۔ اکو اندر اکو باہر اکو گپت اکو ظاہر اکو وکھاونہار گھاٹا، گھاٹ اکو اک جنائیا۔
 اکو دُور اکو نیڑے اکو مُکاونہار واٹا، پنڈھ اپنا آپ مُکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، بیس بیسا ساچا
 راہ جنائیا۔ بیس بیسا دئے راہ، رہبر نام خدائیا۔ پہلی چیتر دئے صلاح، شہنشاہ حُکم منائیا۔ کھانی بانی بنے گواہ، شہادت دئے بھگتائیا۔
 پچھلا لیکھا رہے نہ را، جھولی اپنی لئے پائیا۔ جس نے آد لیا بنا، سو آنت ویکھے چائیں چائیا۔ مدھ اپنا کھیل کرا، جُگ چوکرئی مارگ
 لائیا۔ کوٹن کوٹ وشن برہما شولئے اُپا، اپنی کار کمائیا۔ کوٹن کوٹ پیر پیغمبر حُکم منا، حُکمی حُکم بھوائیا۔ کوٹن کوٹ ویس وٹا، نرگن
 سرگن سرگن نرگن روپ دھرائیا۔ کوٹن کوٹ رہے گا، رسنا جہوا بئی دند کرے پڑھائیا۔ کوٹن کوٹ لکھ چوراسی ونڈ ونڈا، انڈج جیرج
 اُتبھج سینتج بھیو کھلائییا۔ کوٹن کوٹ، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، جُگ جُگ ساچی کھیل کرائیا۔ بیس
 بیسا آئے جگ، گر اوتار لیکھ لکھائیا۔ پرگٹ ہو سورا سربگ، شہنشاہ اپنا پردہ لاپیا۔ درس دکھائے اُپر شاہ رگ، آپ اپنا میل ملائییا۔
 نرمل جوت جائے جگ، اگیان اندھیر رہن نہ پائیا۔ سچ نگارہ جائے وج، تال تلواڑا نہ کھئے رکھائیا۔ پریم پریتی جائے بجھ، نہ کوئی توڑے توڑ
 ٹڑائیا۔ سچ سنگھاسن بھے سچ، آتم پر ماتم میل ملائییا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہار سچ وڈیائیا۔ سو پُرکھ نرنجن
 سورا پیرا، ہرِ ستگر کھیل کرائیا۔ کلجگ اتم گھت وہیرا، لوک مات پھیرا پائیا۔ کوڑی کِریا کٹ زنجیرا، سچ سچ دئے سمجھائیا۔ امرت
 بخشے ساچا نیرا، نجھر جھرنا آپ جھرائیا۔ بدلنہارا صاحب تقدیرا، تدبیر اپنے ہتھ رکھائیا۔ میٹنہار شرع لکیرا، شریعت کھئے رہن نہ پائیا۔
 وکھاونہار سچ تصویرا، ست سرُپ دئے وکھائیا۔ لیکھا جانے ہست کپڑا، کپڑ کپٹاں بھرم مٹائیا۔ چار ورن بٹھے بیڑا، چار گنٹ ویکھ

وکھائیا۔ لکھّ چوڑاسی پائے گھیرا، بچیا کھئے رہن نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کل لیکھا دئے مکائیا۔ کل اتم لیکھا
 مکنا، مکاونہار کرتار۔ ہر کا بھانا کدے نہ رُکنا، نہ کوئی میٹنہار۔ کوڑی کرپا بوٹا سُکنا، پُرکھ ابناسی مارے مار۔ صاحب ستگر اکو اٹھنا،
 دو جہاناں پاوے سار۔ ستجگ ساچے گودی چُکنا، کر کرپا دئے پیار۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل آپ
 نرنکار۔ کلجگ کوڑا جائے ٹھ، لوک مات رہن نہ پائیا۔ ہنگتا بُرج جائے ڈھٹھ، نون سو اکھر کرے پڑھائیا۔ بہتر ناڑ نہ ابلے رت، ساتک
 ست ست کرائیا۔ سرشٹ سبائی دیوے اکو مت، منتر اکو نام درڑائیا۔ رتھوہی چلائے ساچا رتھ، لکھّ چوڑاسی سیو کھائیا۔ وسنہارا
 گھٹ گھٹ، گرہ گرہ کھوج کھوجائیا۔ نرمل جوت کر پرکاش، نور نور نور رُشنائیا۔ راگ سُنائے شبد اناد، نادی ناد وجائیا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سنت سہیلے ساچے صد، آپ اپنا میل ملائیا۔ کلجگ کوڑا ہوئے دُور، آنت رہن نہ پائیا۔ پیس پیسا کرے
 مجبور، لوک مات نہ ملے وڈیائیا۔ دوارے در حضور، کوک کوک سُنائیا۔ پرہ میرا نہ کوئی قصور، تیرا حکم سیس بجائیا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، در تیرے سرنائیا۔ کلجگ اتم بنے راہی، راہ نظر کھئے نہ آئیندا۔ چاروں گنٹ کوڑی کرپا
 لگی شاہی، دُرمت میل نہ کھئے دھوائیندا۔ پیر پیغمبر کوئی نہ پکڑے باہیں، چار یاری سنگ نہ کھئے رکھائیندا۔ اچی کوک مارے دھابیں،
 ہوکا اکو اک الائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پیس پیسا اپنی کل دھرائیندا۔ کلجگ ڈگے مُنہ دے بہار، پھر سکے نہ کھئے
 اٹھائیا۔ نیر رووے زارو زار، نیر نیناں نیر وہائیا۔ میری آئی اتم وار، میرا سنگ نہ کھئے نبھائیا۔ جدھر ویکھاں پیندی مار، کوڑ کوڑا ڈنک
 رہیا وجائیا۔ محمد بنیا اک یار، اتم بیٹھا مُکھ بھوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، اپنا حکم رہیا
 سمجھائیا۔ کلجگ کہے اپنی کوک، کوک کوک جنائیندا۔ میرے وچ نہ کوئی چوک، چوکتا ہو کے سیو کھائیندا۔ سرشٹ سبائی دتی پھوک،
 بن بھٹھیالا اگنی لائیندا۔ ہر کا نام نہ کھئے منیاں منت، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، در تیرے آس
 تکائیندا۔ کلجگ کہے سُن میرے بھگوان، تیرے آگے میری عرضوئیا۔ سمت پیسا ویکھ مار دھیان، آپ اپنی اکھ کھلائی۔ میں تیرا ست
 بلوان، اپنا بل دھرائیا۔ ثابت رہن نہ دتا کیسے دا ایمان، شرع نال شرع کرے لڑائیا۔ سادھ سنت کام کرودھ کھولی دکان، ست نام ہٹ نہ

کھئے وکائیا۔ کلمہ نبی نہ کھئے کلام، سجدہ سپس نہ کھئے جھکائیا۔ سارے بردے بے غلام، غفلت اکو اک وکھائیا۔ تیرا دتا سندیسہ پیغام، سچ
 سنیہڑا اک جنائیا۔ تُوں صاحب میرا امام، میرے ول دھیان لگائیا۔ میں سیوا کیتی نشکام، میری قیمت میری جھولی پائیا۔ شاہ سلطانان
 راج راجاناں بنیا رہن نہ دتا ودھان، سچ سچ نہ کھئے وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، پہلوں دینا مینوں ور، بیس بیسا
 تیرا نیڑے آئیا۔ سمت اُنی آیا اخیر، آخر تیرے اگے جھولی ڈائیندا۔ تُوں صاحب لاشریک، تیرا شریک نظر کھئے نہ آئیندا۔ تُوں صاحب کریں
 بخشیش، تحفہ سب دی جھولی پائیندا۔ تیری پریت سدا باریک، نیتراکھ نہ کھئے وکھائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر،
 ایکا دینا ساچا ور، در تیرے واسطہ پائیندا۔ پُرکھ اکال سر رکھے ہتھ، سپس ہتھ جنائیا۔ کرے کھیل پُرکھ سمرتھ، ساچا حکم دئے
 سمجھائیا۔ پہلی چیتراؤنا تھ، سری بھگوان جنائیا۔ اگلا مارگ ستجگ دیوے دس، اگلا لہنا تیری جھولی پائیا۔ جوتی جوت سرُوپ
 ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سندیسہ آپ سُنائیا۔ کلجگ کہے میں آواں گا۔ سچ سچ سُنواں گا۔ گر اوتار آپ جناواں
 گا۔ ترے گن مایا نال اٹھاواں گا۔ پنج تت شیطان ملاواں گا۔ بے ایمان کھیل وکھاواں گا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا
 دینا ساچا ور، ساچی صفت اک درزاواں گا۔ ساچے در آؤں گا۔ پچھلا حال سُناؤں گا۔ جو کیتی کڈھ وکھاؤں گا۔ لکھ چوراسی پرکھی
 نیتی، نیتوان پندھ چکاؤں گا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در تیرے منگ منگاؤں گا۔ در آؤنا نہچل
 دھام، ہر دیونہار وڈیائیا۔ تیری اچھیا پوری کرے رام، رمٹیا اپنا بھیو کھلائییا۔ اگے کھیل کرے امام، اپنا حکم جنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ
 ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سچ سچ اک وڈیائیا۔ دُکھ روگ درد مٹے تاپ، پنج تت وڈیائیا۔ جنم جنم دا اترے پاپ،
 پنت پُنت کرائیا۔ جو جن سوہنگ چے جاپ، آتم پر ماتم میل ملائییا۔ دُکھ دلدر دیوے کاٹ، چھل چھدر کھئے رہن نہ پائیا۔ جوتی جوت
 سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، روگ سوگ دئے گوائیا۔ پنج تت جگ کایا روگ، جیو جنت کرا لائیندا۔ جس جن ستگر دیوے نام
 چوگ، حرص ہوس مٹائیندا۔ ساچا دسے اک جوگ، ہر پریتی سچ درڑائیندا۔ کر کِرپا دیوے درس اموگھ، دُکھیاں دُکھ گوائیندا۔ آتم
 پر ماتم ہوتے سنجوگ، گھر میلا میل ملائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، جگت دُکھ آپ مٹائیندا۔

پنج ت کا یا تن خاکی مؤل، انگ انگ ونڈ ونڈائیا۔ ساچا دسے اک اصؤل، اصلیت دے جنائیا۔ ہر کا ناؤں نہ جانا بھؤل، بھلیاں ملے
 سزائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کړپا کر، دیونہارا ساچا ور، در آیاں دُکھ درد دے گوائیا۔ در آئے جو بن کے سنگت، درد دُکھ
 گوائیندا۔ دُکھ بھکھ جو منگے بن کے منگت، منگی دات جھولی پائیندا۔ کایا چولی چڑھے رنگت، رنگ اکو اک درسائیندا۔ ہر کا بھو نہ
 جانے کوئی پنڈت، پڑھیاں ہتھ کیسے نہ آئیندا۔ ناتا توڑے جیرج انڈت، اُتہج سینج پنڈھ مکائیندا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کړپا
 کر، ہرجن ہر ہر اپنے لیکھے پائیندا۔ دُکھ درد نہ منگے کوئی رو، نیترین نہ نیر وائیا۔ جو جن ستگر چرن جاوے چھوہ، دلدر آلس نندرا
 دے گوائیا۔ نام جنائے اکو سو، ہنگ برہم میل ملائیا۔ ڈرمت میل دھو، امرت سپر نیر پیائیا۔ امرت آم چو، ساچا رس اک پرگٹائیا۔
 جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کړپا کر، جس جن دیوے ساچا ور، تس تتی وا نہ لائے رائیا۔ تتی وا نہ لائے انگ، انگیکار ہر
 اکھوائیندا۔ مائس جنم نہ ہوئے بھنگ، تن ماٹی خاکی لیکھے پائیندا۔ مہربان مہر کرے سورا سرہنگ، سر اپنا ہتھ ٹکائیندا۔ کٹنہارا بھکھ
 ننگ، بھکھیاں ننگیاں گھر ساچے آپ بہائیندا۔ دیونہارا اک اند، نجاند رس چکھائیندا۔ پورب جنم لیکھا جانے سورا سرہنگ، مہاراج شیر
 سنگھ وشنوں بھگوان، دیونہارا سچا دان، ہرجن ہر ہر دُکھ درد بھکھ مات لوک مٹائیندا۔ نام دان دیوے اتفاق، آنت آد ویکھ وکھائیا۔
 دیونہار شبد نجات، ستگر اکو اک وڈیائیا۔ ایتھے اوتھے رکھے پات، پت پتوتنا بے پروابیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کړپا کر، بنس
 سرہنس دے وڈیائیا۔ بہین بھائی ساک سجن مات پت ہوئے میلا، ہر میلا آپ کرائیندا۔ کوڑی کړپا جوٹھا جھوٹھا ناتا دھرم رائے دی توڑے
 جیلا، ساچا مارگ اک جنائیندا۔ گرمکھ گرمکھ گرسکھ ہرجن ہرجن بے سجن سہپلا، سگلا سنگ نبھائیندا۔ پریم پریم چاڑھ
 تیلا، سگن اکو اک منائیندا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کړپا کر، کبدھ ڈوٹنی سب دی باہر کڈھائیندا۔ من واسنا کڈھ کھوٹی،
 کوڑی کړپا میٹ مٹائیا۔ ہرجن پھڑے چڑھ کے چوٹی، اکو راہ وکھائیا۔ سب دی میل جائے دھوتی، ڈرمت میل رہے نہ رائیا۔ سرت سوانی
 اُٹھائے سوتی، آلس نندرا دے گوائیا۔ مت نہ رہے کیسے ہوچھی، من چلے نہ کھئے چٹرائیا۔ گال کڈھ نہ کھئے ہوٹی، بتی دند نہ کھئے لڑائیا۔ ہتھ
 پھڑے نہ کوئی سوٹی، نیترین نہ کھئے تکائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کړپا کر، گھر بیٹھیاں سب نوں دے سمجھائیا۔ ناتا جوڑے

سچ سلوک، سچ سچ جنائیندا۔ ویکھنہارا کھیل مخلوق، خالق اپنی دیا کھائیندا۔ گرمکھ دوارے پیا کوک، کوک اپنی جھولی پائیندا۔ کوڑی کیریا دیوے پھوک، جوتی اگنی لمبو لائیندا۔ توڑے نہ کوئی پنج تت کایا بھوت، آپ اپنی دھار جنائیندا۔ سریشٹ سبائی اکو تاگا اکو سوت، اکو ڈوری تند بنائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، گھر میلا سچ ملائیندا۔

* ۲۸ پھگن ۲۰۱۹ بکرمی سُرین سنگھ دے گرہ کلسانی ضلع کرنال *

ہر بھگت وڈیائی دھن، سِری بھگون میل ملائیندا۔ ہر سنت وڈیائی دھن، ہر ستگر ویکھ وکھائیندا۔ گرمکھ وڈیائی دھن، گر گر رنگ چڑھائیندا۔ گرسکھ وڈیائی دھن، مایا ممتا موہ چکائیندا۔ ستگر وڈیائی دھن، جگ جگ اپنا کھیل کرائیندا۔ نرگن سرگن بیڑا بٹھ، دو جہان چلائیندا۔ دیونہارا نام دھن، وست امولک جھولی پائیندا۔ سُناونہارا راگ کت، انادی ناد سُنائیندا۔ چڑھاونہارا ساچا چند، جوت نور رُسنائیندا۔ کٹنہارا لکھ چوراسی پھند، آون جاون گیڑ کٹائیندا۔ دیونہارا سچ اند، امرت آتم رس چکھائیندا۔ کرنہارا پنج وکارا کھنڈ کھنڈ، کھنڈا کھڑگ نام اٹھائیندا۔ نانا توڑنہارا جگت ڈباگن رنڈ، کنت سہاگی اک ملائیندا۔ سُناونہارا ساچا چھند، جگ چوکری سوہنگ ڈھولا آپ پرگٹائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ساچی کرنی آپ کھائیندا۔ دھن وڈیائی بھگت بھگوان، ہر اپنا کھیل کرائیا۔ دھن وڈیائی سنت سُبجان، ستگر میلا سہج سُبھائیا۔ دھن وڈیائی گرمکھ سجن چتر سُبجان، پرہہ میلے تھاور تھائیا۔ دھن وڈیائی گرسکھ مہان، گر گر اپنی گود اٹھائیا۔ دھن وڈیائی ستگر دیوے دان، وست انمنگی جھولی پائیا۔ دھن وڈیائی ستگر سچ وکھائے اک نشان، شبداگم چلائیا۔ دھن وڈیائی ستگر ایتھے اوتھے دیوے مان، درگاہ ساچی ہوتے سہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، مہربان مہربان مہربان مہر نظر اٹھائیا۔ بھگت جن وڈیائی دھن، دھن ہر نامہ پایا۔ سنت جن وڈیائی دھن، نیتر لوچن نین کھلایا۔ گرمکھ وڈیائی دھن، گر ستگر اک ملایا۔ گرسکھ وڈیائی دھن، ہومے دکھ گویا۔ سو پُرکھ نرنجن وڈیائی دھن، نرگن سرگن ویکھن آیا۔ ہر پُرکھ نرنجن وڈیائی دھن، مایا ممتا موہ مٹایا۔ ایکنکارا وڈیائی دھن، وست امولک رہیا ورتایا۔ آد نرنجن وڈیائی دھن، جوت نرنجن کرے

رُشنايا۔ ابناسی کرتا وڈیائی دهن، دُکھ درد بھہ بہنجن ویکھ وکھایا۔ سِری بھگوان وڈیائی دهن، چرن دھوڑ مجن اک کرایا۔ پاربرہم وڈیائی دهن، بھيو ابھیدا دئے کھلایا۔ برہم وڈیائی دهن، آپ اپنا پردہ لاپیا۔ آتم وڈیائی دهن، پرما تم کھیل رچایا۔ شبد اناد وڈیائی دهن، گھر گھر راگ الایا۔ امرت جام وڈیائی دهن، نِجھر جھرنا ست جھرایا۔ ساچے مندر وڈیائی دهن، جس در صاحب ڈیرہ لایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، ہر سِجن ویکھ وکھایا۔ بھگت وڈیائی دهن، ہر پایا گنی گہیر۔ سنت وڈیائی دهن، پایا گھر گمبہیر۔ سنت وڈیائی دهن، سانت ہویا سریر۔ گُرمکھ وڈیائی دهن، امرت ملیا ٹھانڈا سیر۔ گُرسکھ وڈیائی دهن، ناتا تٹا پیر فقیر۔ ابناسی کرتا وڈیائی دهن، دو جہاناں پینڈا آیا چیر۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچی دھیر۔ بھگت جنان وڈیائی وڈ، سو پُرکھ نرنجن آپ وڈیائیندا۔ سنت سہیلے صاحب صد، ستگر اپنا رنگ وکھائیندا۔ گُرمکھان دھار انادی ند، دُھر دا منتر نام جنائیندا۔ گُرسکھان دیوے سچ سواد، رس پھکا نظر کئے نہ آئیندا۔ لکھ چوراسی وچوں لادھ، جیون جُگت آپ جنائیندا۔ میٹ مٹائے واد وواد، ہوئے روگ گوائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ہرجن ہر ہر ویکھ وکھائیندا۔ بھگت وڈیائی بھگتی ایک، ایک درڑائیا۔ سنت ساچے ساچی ٹیک، پاربرہم سرنائیا۔ گُرمکھان کرے بُدھ بیک، بیکئی اپنا رنگ رنگائیا۔ گُرسکھ نہ لائے سیک، ترے گن مایا پوہ نہ سکے رائیا۔ ترے گن مایا آپے ربت، اجونی ربت وڈ وڈیائیا۔ آتم پرما تم لئے ویکھ، کایا مندر پردہ آپ چُکائیا۔ نظری آئے نیتن نیت، نِج گھر بیٹھا آسن لائیا۔ شبد اگم جنائے بھیت، بھيو اپنا دئے سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ہرجن دیوے مان وڈیائیا۔ بھگت بھگوان رکھ یاد، آد جُگاد بھل نہ جائیندا۔ ساچے سنت سُن فریاد، بے پرواہ پھیرا پائیندا۔ گُرمکھان دیوے اپنی داد، وست امولک جھولی پائیندا۔ گُرسکھان رکھ لاج، سِر اپنا ہتھ ٹکائیندا۔ نام لگائے اگم آواز، جگت ستیاں آپ جگائیندا۔ آتم پرما تم برہم پاربرہم رچ رچ کاج، ایش جیو کھیل کھلاییندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچی کرنی آپ کھائیندا۔ بھگت بھگوان اکو جوگ، جُگیشر آپ جنائیا۔ سنت ستگر اک سنجوگ، دُھر سنجوگی میل ملائیا۔ گُرمکھ گُر گُر جگائے جوت، نُور نُور رُشنائیا۔ گُرسکھان دیوے نام چوگ، سوہنگ ہنسا مانک موتی آپ وکھائیا۔ جنم کرم دا کئے روگ، ہوئے ہنگتا گُڑھ ٹُڑائیا۔ لکھ چوراسی ناتا تٹے

وِجُوگ، مایا ممتا رہیں نہ پائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، ہرجن ساچے لے اٹھائیا۔ بھگت بھگوان اِکو آس، آساوند اِک اکھوائیندا۔ سنت سجن وسے پاس، صاحب ستگر ویکھ وکھائیندا۔ گرمکھ کدے نہ ہویے اُداس، جگت ترسنا بھکھ مٹائیندا۔ گرسکھ کایا منڈل اندر پاوے راس، گوپی کاہن ناچ نچائیندا۔ دین دیال وسے ساتھ، سکلا ساتھی اِک اکھوائیندا۔ اِکو حُجرہ اِک محراب، اِشٹ دیو اِک اکھوائیندا۔ اِکو کنارہ اِکو تٹ، اِکو پُرکھ اکال سدا سمرتھ، جُگ جُگ اپنی کار کھائیندا۔ ستجگ تریتا دوایر کلجگ چلائے رتھ، بن رتھواہی سیو کھائیندا۔ لکھ چوراسی جیو جنت سادھ سنت پائے نتھ، نام ڈوری ہتھ اٹھائیندا۔ بیس اِکیسا جگدیش مارگ دیوے دس، بھيو ابھیدا اچھل اچھیدا آپ کھلائیندا۔ دو جہاناں سِری بھگوانا پندھ مُکائے نس نس، نرگن نرور سرگن اپنی کار کھائیندا۔ بھگت بھگوان مارگ دس، ساچے راہ آپے پائیندا۔ سنتاں انتر آپے وس، پردہ دویت آپ چکھائیندا۔ گرمکھاں دیوے امرت رس، رس اِکو اِک پرگٹھائیندا۔ گرسکھاں میلا ہس ہس، گرہ گرہ مندر پھول پھلائیندا۔ سِری بھگوان صاحب سلطان والی دو جہان گائے جس، جس وید پُران صفتی صفت نہ کھئے صلاحندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ہرجن ساچے ویکھ وکھائیندا۔ بھگت بھگوان اِکو اوٹ، ایکا گھر وجے ودھائیا۔ سنت ساجن اِکو چوٹ، پرم پُرکھ آپ لگائیا۔ گرمکھ گر گر اِک سلوک، سوہلا اِکو اِک جنائیا۔ گرسکھ ملے ایکا موکھ، مکتی چرناں بیٹھ دباٹیا۔ نہ کوئی ہرکھ نہ کوئی سوگ، چنتا غم نہ کھئے رکھائیا۔ اِک چُکائے ساچی چوگ، آلیوں ڈگے بوٹ آپ اٹھائیا۔ دیوے درس گھر گھر آپ اموگھ، نرگن داتا پُرکھ بدھاتا اپنی دیا کھائیا۔ ستجگ دا ساچا جوگ، صاحب ستگر اِک سمجھائیا۔ اتم پرما تم سچ سنگھاسن بھوگے ایکا بھوگ، بھسمڑ اپنی کار کھائیا۔ راہ تگن چوڈاں لوک، چوڈاں طبق دھیان لگائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، بھگتاں دیونہار وڈیائیا۔ بھگت بھگوان اِک دروازہ، در اِکو اِک وکھائیندا۔ سنت ساجن ملے غریب نوازا، مہربان مہربان اپنا پھیرا پائیندا۔ گرمکھاں گر ستگر وکھائے کھیل تماشا، خالق خلق روپ وٹائیندا۔ گرسکھاں پوری کرے آسا، نراسا کھئے رہن نہ پائیندا۔ پھلون بنیا پرم پُرکھ دا داسا، کلجگ اتم ہرجن ساچے ویکھ وکھائیندا۔ نانا توڑ پرتھی آکشا، گگن گگنتر ڈیرہ ڈھاپندا۔ نردھن دیوے سچا ساتھا، سردھن اپنی کار کھائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سنت ستگر ویکھ وکھائیندا۔ بھگت بھگوان اِکو

لہر، لہر لہر وچ ملائیا۔ سنت ساجن اکو بحر، طرز تال تلواڑا نہ کھئے وکھائیا۔ گرمکھ گر گر کرے مہر، مہر نظر اٹھائیا۔ گرمکھ سجن لیاے گھیر، نو کھنڈ پرتھی ویکھ وکھائیا۔ میل ملاوا ہر شبدی شیر، شہنشاہ اپنا رنگ رنگائیا۔ لکھ چوراسی دیوے بھیڑ، نو نو پھرے ڈبائیا۔ کوڑی کریا جڑ دیوے اکھیڑ، لوک مات بوٹا نظر کھئے نہ آئیا۔ نہ کوئی زبر نہ کوئی زیر، زیر زبر لیکھے لیکھ وچ رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، گرمکھ اکو اک وڈیائیا۔ بھگت بھگوان اکو مندر، مندر ساچا سچ سہائیندا۔ سنت ساجن توڑے جندر، بحر کپائی گنڈا لائیندا۔ گرمکھ گر گر میٹے اندھیرا اندھیر کندھر، نور نورانہ چند چڑھائیندا۔ گرمکھ گر سترگر توڑے جندر، بحر کپائی گنڈا لائیندا۔ دو جہان وکھائے کھنڈر، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ہرجن اپنا رنگ رنگائیندا۔ بھگت بھگوان اکو رنگ، رنگ رنگیلا آپ رنگائیا۔ سنت ساجن ساچی سیج پلنگ، پاوا چول نہ کھئے رکھائیا۔ گرمکھاں گھر گھر سُنائے مردنگ، تار ستار نہ کھئے پلائییا۔ گرمکھاں در دروازہ جائے لنگھ، نرگن اپنا پھیرا پائییا۔ گیت گوبند سُنائے سہاگی چھند، سوہنگ اکھر کر پڑھائیا۔ جنم کرم داٹھے پھند، پورب لیکھا رہے نہ رائیا۔ آتم پرما تم دیوے اند، اند اکو اک درسائیا۔ جوت نرنجن چڑھے چند، آد نرنجن نور رُشنائییا۔ ایتھے اوتھے دو جہان مکے پندھ، آدھ وچکار نہ کھئے اٹکائیا۔ نظری آئے دوار سچکھنڈ، جس گھر وسے بے پرواہییا۔ اوتھے نہ کوئی سورج چند، ذات پات دین مذہب نہ کھئے رکھائیا۔ صاحب سترگر بیٹھا بخشند، بخشش اکو اک جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، جن بھگتاں دیونہار وڈیائیا۔ بھگت بھگوان اکو راس، نور اکو اک جنائیندا۔ سنت ساجن اکو ساتھ، ہر سگلا سنگ نبھائیندا۔ گرمکھ گر گر اکو گاتھ، ڈھولا آپ لائیندا۔ گرمکھ گر بوئے داس، بن داسی داس سیو کھائیندا۔ آد جگادی کھیل تماش، جگ کرتا ویکھ وکھائیندا۔ ساچا بنہنہارا نات، ناتا اکو اک جنائیندا۔ پُچھنہارا وات، بے نظیر شاہ حقیر ویکھ وکھائیندا۔ اتم رکھے اکو ذات، ورن گوت ونڈ نہ کھئے ونڈائیندا۔ میٹنہار اندھیری رات، اندھ اندھیر گوائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ہرجن ساچے ویکھ وکھائیندا۔ ہر بھگت بھگوان دسے راہ، راہ اکو اک جنائیا۔ سنت ساجن سچ ملاح، مارگ سچ دئے درڑائیا۔ گرمکھ گر گر چائے نان، ناؤں نرنکارا آپ سمجھائیا۔ گرمکھاں دیوے ٹھنڈی چھان، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ کلجگ آنت کرے نیاں، عادل اکو پھیرا پائییا۔ لکھ چوراسی

ويڪھ تهاؤن تهاں، نو ڪهنڊ پرتھمي ست ديپ پھڙ باهون لئ اُٺائيا۔ ڪلجڪ جيو جگت بهڙ ڪان، بڏھي ڪاگ وانگ ڪرلايا۔ نانا ٿٺا پٿراں
 ماں، پتا پوت نه ڪھڙي وڏيايا۔ نار ڪنت نه رهي ھنڏھا، ودھوا روپ بنی لوڪايا۔ گر ڪا ڏھولا کوئي نه لئ ڪا، ھر ڪا گيت نه ڪھڙي الايا۔ مايا
 ممتا ھوئي ھلڪا، گھر گھر اپنا ڏور وائيا۔ جوتي جوت سروپ ھر، آپ اپني ڪرپا ڪر، ديونھارا ساچا ور، سنت سھيل لئ ترائيا۔ بھگت
 بھگوان سدا اتيت، ترے ڪن وچ ڪدے نه آئندا۔ سنت ساجن ٺانڊا سیت، اگني ت ت نه ڪھڙي تپائندا۔ گرمڪھ ڪائے گوبند گيت، دوجا راگ
 نه ڪھڙي الايندا۔ گرمڪھ رکھ سج پريت، گر نانا جوڙ جڙھائيندا۔ ست ستواڊي ساچي ريت، ست پُرڪھ نرنجن آپ سمجھائيندا۔ گھر ڪايا
 ڪعبه مندر مسیت، مسله حق حق ڊرڙائيندا۔ پرڪھنھارا ساچي نيت، گرھ مندر ڪھوج ڪھجائيندا۔ ڪرے ڪرائے پتت پتت، پتت ادھارن ويڪھ
 وڪھائيندا۔ ليڪھا جان ھست ڪيٽ، اوچ نيچ ميل ملايندا۔ جوتي جوت سروپ ھر، آپ اپني ڪرپا ڪر، گرمڪھ اڪو گھر وڪھائيندا۔ اڪو گھر
 سج محلا، سو پُرڪھ نرنجن آپ وڪھائيا۔ جس گھر وسے اڪ اڪلا، ھر پُرڪھ نرنجن ڏيرھ لائيا۔ نرگن جوت ديپڪ بلا، ايڪنڪار آد نرنجن نور
 رُشنائيا۔ سري بھگوان پھڙائے سچا پلا، ابناسي ڪرتا اپنا بندھن پائيا۔ پاربرهم برهم سج سنديس گھلا، ٿون ميرا ميں تيرا سوھنگ ڏھولا
 اڪ ڊرڙائيا۔ نو ڪهنڊ پرتھمي ست ديپ اتم بولے اڪو ھلا، جوتي جوت سروپ ھر، آپ اپني ڪرپا ڪر، ديونھارا ساچا ور، ھرجن ھر ھر
 اپنے ليڪھ لائيا۔ بھگت بھگوان لائے ليڪھ، ليڪھا اپنے ھتھ رکھائيندا۔ ساچے سنتاں ڪڏھ بهرم ٻھليڪھ، بھانڊا بهرم بهو ٻھٽائيندا۔ گرمڪھاں
 سدا رکھ ڇيتے، ڇيتن اپنا رنگ رنگائيندا۔ گرمڪھاں ڪرے اڪو ھيتے، ٻٽڪاري پھيرا پائيندا۔ اڪے منگے نه کوئي ليڪھ، رائے دھرم نين
 شرمائيندا۔ مليا ميل پاربرهم برهم پتا پوت ٻيٽے، آپ اپني گود اُٺائيندا۔ جوتي جوت سروپ ھر، آپ اپني ڪرپا ڪر، در گھر ساچا ويڪھ
 وڪھائيندا۔ بھگت بھگوان آسا پوري، پورن آسا آپ ڪرائيا۔ سنت ساجن ست سروري، صاحب ستگر آپ چڙھائيا۔ گرمڪھاں ديوے اڪو
 ٿوري، نور ٿورانہ نظري آيا۔ گرمڪھاں بخشے مستڪ دھوڙي، ٻڱا اپنے نام لگائيا۔ جوتي جوت سروپ ھر، آپ اپني ڪرپا ڪر، ديونھارا
 ساچا ور، سنت سھيل ڪر ڪر ميلے گرو گرو ڪر چيلے اپنے رنگ رنگائيا۔ جس جن نام رنگن ديوے چاڙھ، پرہه اپني ڏيا ڪمائيا۔ تس سج گرھ
 مندر ديوے واڙ، بند ڪواڙي گنڊا لاپيا۔ ڪر پرڪاش ٻھتر ناڙ، نور نور ڏئے درسائيا۔ جوتي جوت سروپ ھر، آپ اپني ڪرپا ڪر، ديونھارا

ساچا ور، گرسکھ گرمکھ رنگ چڑھائیا۔ گرسکھ گرمکھ اکو گھر، سنت بھگونت آپ جنائیندا۔ پاربرہم پت پرمیشور دیوے ور، ور داتا اک اکھوائیندا۔ اگلا پچھلا چکائے ڈر، بھہ بھو نہ کھئے رکھائیندا۔ کریا ندھان ٹھاکر سوامی باہوں پھڑ، آپ اپنے گلے لگائیندا۔ سوہنگ اکھڑ کلجگ اتم جو جن جائے پڑھ، جنم مرن وچ نہ آئیندا۔ نانا تھے سیس دھڑ، پنج تت نہ کھئے وکھائیندا۔ سری بھگوان ہو مہربان آتم بنے اپنے لڑ، پر ماتم اپنی گندھ پوائیندا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان درس دکھائے آگے کھڑ، سوچھ سرؤپی انزگ روپی بھویت بھوپی اپنا پھیرا پائیندا۔

* ۲۸ پھگن ۲۰۱۹ بکرمی سورن سنگھ دے گرہ برکت پُر ضلع انبالہ * *

پارس میلا سچ سورن، پرہ دیونہار مان وڈیائیا۔ نیتز کھولے ہرن پھرن، نیج نین کرے رُشنائیا۔ لیکھا چکے مرن ڈرن، لکھ چوراسی پھند کٹائیا۔ کریا کرے ترنی ترن، تارنہارا وڈ وڈیائیا۔ سنت سہیلے آیا پھڑن، گر چیلے میل ملائیا۔ ساچے پوڑے آیا چڑھن، گرہ مندر ویکھ وکھائیا۔ توڑن آیا نانا ورن برن، ذات پات نہ کھئے جنائیا۔ بخشنہارا ساچی سرن، سرنگت اک سمجھائیا۔ کرتا پُرکھ کرنی کرن، قیمت ہرجن آپے پائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، میل ملاوا سہج سُبھائیا۔ سورن میلا ساچے پارس، پارس اپنا رنگ رنگائیندا۔ چرن کول اُپر دھول دیوے ڈھارس، دھیرج اکو اک رکھائیندا۔ پچھلا لہنا دینا چکے عبارت، اگلی پٹی نام پڑھائیندا۔ کریا ندھ ٹھاکر سوامی اکو وار کرے سفارش، ادھ وچکار نہ کھئے اٹکائیندا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ہرجن ہر ہر ویکھ وکھائیندا۔ سورن پارس ایکا رنگ، گرسکھ گر ستگر وچ سمائیا۔ کرے کھیل سورن سربنگ، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ آتم سیجا سچ پلنگ، نرگن ویکھے چائیں چائیا۔ دھن اناد آتمک وچے مردنگ، برہم برہماد کرے شنوائیا۔ سدا سہیلا اک اکیلا وسے سنگ، وچھڑ کدے نہ جائیا۔ کایا مندر سچ محلے اُچے ٹلے ویکھے لنگھ، بجر کپائی پردہ لاپیا۔ سرت سوانی مکے پنڈھ، شبدی اپنے انگ لائیا۔ دوہاں مل کے ڈھولا گایا اکو چھند، جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، لیکھا جانے تھاون تھائیا۔ سورن پارس بنی ذات، اذاتی روپ نہ کھئے جنائیا۔

ہرجن میلا کملاپات، وسرے سرب لوکائیا۔ سرن سرنائی بجھے نات، بدھاتا ساچا جوڑ جڑائیا۔ آتم پرما تم گائے گاتھ، سوہنگ ڈھولا اک
 شنوائیا۔ نظری آئے پُرکھ سمرتھ، سچکھنڈ نیواسی پُرکھ ابناسی ست سنگھاسن آسن لائیا۔ نام جنائے مہا اکتھ، کتھنی کتھ نہ سکے رائیا۔
 ساڈھے تن ہتھ چلائے رتھ، بن رتھوایی سیو کمائیا۔ نرمل جوت کر پرکاش، اگیان اندھیر مٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا
 کر، گر ستگر دیونہار وڈیائیا۔ پارس سورن ہوئے میلا، میلا اکو اک کرائیندا۔ بھیو چکے گرو گر چیلا، چیلا گر اکو گھر سوہیا پائیندا۔
 صاحب ستگر سجن سہیلا، زرگن سرگن ویکھ وکھائیندا۔ کٹنہارا رائے دھرم دی جیلا، آپ اپنی گود بہائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ
 اپنی کرپا کر، ہرجن اپنا بھیو چکائیندا۔ سورن پارس چکے بھیو، ابھید آپ جنائیا۔ لیکھا لیکھ نہ سکے چار وید، شاستر سمرت رہے
 کرائیا۔ زرگن سرگن کھیلے کھیل، آد جگاد وڈی وڈیائیا۔ آد زرنجن جوت زرنجن چاڑھے تیل، آتم پرما تم دئے سمجھائیا۔ سد وسنہارا دھام
 نویل، گرمکھ ڈیرے ڈیرہ لائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل سچا شہنشاہیا۔ پارس سورن ساچی ریت، لوک
 مات دئے جنائیا۔ آتم پرما تم اک پریت، پریتیوان دئے سمجھائیا۔ پاربرہم برہم ڈھولا گیت، سوہنگ اکھر کرے پڑھائیا۔ ایش جیو کرے
 ٹھانڈا سیت، امرت دھار نہجھ رس چوائیا۔ نظری آئے اک اندیٹھ، زرگن نور جوت رُشنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 دیونہارا ساچا ور، گرمکھ گرسکھ لئے اٹھائیا۔ سورن پارس نشان اک، ہر اکو اک جنائیندا۔ ڈھردرگابی لیکھا لیکھ، بے پرواہی ویکھ
 وکھائیندا۔ ناتا جڑے گرو گرسکھ، ستگر اپنا بندھن پائیندا۔ نام وست پائے بھکھ، بھچھیا جھولی آپ بہرائیندا۔ ساچا لیکھا دیوے لیکھ،
 لیکھیا لیکھ نہ کھئے مٹائیندا۔ ہرجن ننگی نہ ہووے پٹھ، سمرتھ سر اپنا ہتھ ٹکائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گرمکھ
 اپنے سنگ رکھائیندا۔ پارس سورن ملیا جوڑا، جوڑی زرگن سرگن آپ بنائیا۔ شبد اگمی ملے گھوڑا، لوآن پُریاں برہمنڈاں کھنڈاں پار
 کرائیا۔ لیکھا چکے زین اندھ گھورا، ساچا چند رُشنائیا۔ بھیو چکائے تور مورا، تورا مورا رہن نہ پائیا۔ زرگن سرگن پکڑے ڈورا، آتم پرما تم
 اکو گنڈھ وکھائیا۔ ناتا تھے ----- شبد گھنگھورا اک شنوائیا۔ سسے اُپر ویکھے ہوڑا، ہنگ برہم پردہ دئے اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ
 ہر، آپ اپنی کرپا کر، گھر ساچا دئے وکھائیا۔ سورن پارس اکو گھر، گھر مندر آپ سمائیندا۔ آد جگاد جگا جگنت ابناسی کرتا کھلا رکھے

در، دروازہ نظر کیسے نہ آئیندا۔ جُگ چوڑی سادھ سنت ساچے پھڑ، سِری بھگوان اپنا میل ملائیندا۔ نش اکھڑ وکھڑ پرہہ دُھر دی بانی بان لگائیندا۔ قلعے توڑ ہنکاری گڑھ، مایا ممتا موہ مٹائیندا۔ لیکھا جانے چیتن جڑ، سوچھ سرُپی میل ملائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، آپ اپنے رنگ رنگائیندا۔ پارس سورن اکو ہاٹ، ونجارا اکو نظری آئیا۔ اکو تیرتھ اکو تاٹ، سروور اکو اک جنائیا۔ اکو مندر اکو مٹھ، شودوالا اکو اک وڈیائیا۔ اکو نام اکو رسیا رٹ، اکو ڈھولا رسیا جنائیا۔ کرے کھیل پُرکھ سمرتھ، مہا اکتھ کتھ پڑھائیا۔ کلجگ آنت ہو پرگٹ، جوتی جوت جوت رُشنائیا۔ ستجگ دیوے ساچی وتھ، ساکھیات جھولی پائیا۔ پاربرہم دا اکو تے، تتوت دئے جنائیا۔ بہتر ناڑ نہ ابلے رت، ترے گن مایا اگن نہ کھئے لگائیا۔ بیج بیجے ساچے وٹ، سینچ کیاری ہری کرائیا۔ لیکھا جانے ڈالی پت، پُھل پُھلواڑی آپ مہکائیا۔ گرسکھاں رکھنہارا پت، پت پرمیشور ہوئے سہائیا۔ اندرے اندر مارگ دیوے دس، باہر کرے نہ کھئے پڑھائیا۔ چوڈاں وڈیا ہوون بھٹھ، جس جن اپنی بوجھ بوجھائیا۔ ناتا تئے تیرتھ اٹھسٹھ، امرت آتم سچ سروور اک اشنان کرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، ہرجن سجن لیکھے وچ لگائیا۔ لیکھا لگے اتم کل، پُرکھ اکال آپ لگائیندا۔ کرنہارا اچھل اچھل، ول چھل دھاری بھیس وٹائیندا۔ ویکھنہارا جل تھل، مہیئل بھیو چکائیندا۔ جوتی شبدی نرگن رل، سرگن اپنا ڈنک وجائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سورن منگے ساچا دان، پُرکھ ابناسی دیونہار مہربان، مہر نظر بے نظیر اک اٹھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آد جگاد جگا جگنتر جن بھگتاں بدھ جانے آنتر، بدھ آنتر آتم ویکھ وکھائیندا۔

* ۲۸ پھگن ۲۰۱۹ بکرمی سُندر سنگھ دے نال تیجا پُر گورتھلی * *

ستگر پورا نہکلنک، نرگن سدا اکھوائیا۔ شبد وجاوے اکو ڈنک، دو جہان شنوائیا۔ جن بھگتاں لیکھا مکائے آد آنت، جگ جگ ویکھ وکھائیا۔ سب دا کڈھ سنسا شنک، اپنا بھیو گھلائییا۔ جس بنائی گر اوتاراں پیر پیغمبران بنت، بے پرواہ نور خدائیا۔ آد جگادی

لکھ چوڑاسی جیو جنت سادھ سنت ساچا کنت، سِری بھگوان وڈ وڈیائیا۔ شاستر سِمرت وید پُران کھانی بانی جس دی مہا گائے اگنت، لکھ لکھ لیکھ نہ کھئے مکائیا۔ جس نوں نانک گوہند کہا کل کلکی آوے آنت، سمبل نگری ڈیرہ لائیا۔ سرِشٹ سبائی پڑھائے اکو منت، منتر ہر ہر نام جنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، ویکھنہارا گھر گھر، نہکلنک شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ نہکلنک ستگر بلوان، نام کھنڈا ہتھ اٹھائیندا۔ گوہند منگیا اتم دان، پُرکھ اکال آگے جھولی ڈائیندا۔ کون ویلا ملے آن، لوک مات پھیرا پائیندا۔ سِری بھگوان کہے نوجوان، کلجگ اتم ویکھ وکھائیندا۔ صدی بیسویں ویکھے مار دھیان، بیس بیس راہ تکائیندا۔ پرم پُرکھ ستگر سچا سدا مہربان، مہر نظر اٹھائیندا۔ جس جن آتر آتما دیوے اپنا گیان، تِس نہکلنک نرگن نظری آئیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، وکھاوہارا ساچا گھر، ستگر اپنا پردہ لائیندا۔ دھن دھن دھن دھن رسنا کہے، جہوا ملے وڈیائیا۔ جس دھام ستگر سچا ہے، سو تھان سوہا پائیا۔ گرسکھ گرمکھ پرہ ملن دی رکھے لے، اکو اوٹ تکائیا۔ سدا سدا سد سِری بھگوان دی جے، جے جیکار کرے لوکائیا۔ لکھ چوڑاسی کلجگ اتم مرے کہہ، گھر گھر پئے لڑائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، لوک مات پھیرا پائیا۔ پچھلا لیکھا دسے آپ، اپنی دیا کھائیا۔ گوہند میلا سجن ساک، سہج سہج سُکھدائیا۔ گڑھی چمکور دتا ساتھ، سیوک رُپ وٹائیا۔ پھرہ دیوے ادھی رات، چرن کول دھیان لگائیا۔ منگی منگ دیوے جوڑ ہاتھ، چرن کول سرنائیا۔ جنگل جوہ اجاڑ پہاڑ دینا ساتھ، مہربان تیری سرنائیا۔ گر گوہند دتی دات، دھر فرمانا حکم جنائیا۔ کلجگ اتم میل ملاواں پُرکھ ابناس، تیرا پندھ مکائیا۔ ہوئے میلا وچ پرہاس، ادھوائے ویکھ وکھائیا۔ تیرا لگے لیکھے سواس، جنہاں سواساں منگ منگائیا۔ پچھلا نام سنگھ آس، آسا سنگھ آسا پور کرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، آگے جنم مرن لکھ چوڑاسی رہن نہ پائیا۔ لکھ چوڑاسی جائے چھٹ، آون جاون رہن نہ پائیا۔ ہر امرت جام پیائے گھٹ، ندری ندر نہال کرائیا۔ لوک مات دا بوٹا پُٹ، سچکھنڈ دئے لگائیا۔ آپ ادھارے گوہند سٹ، گر شبدی ویکھ وکھائیا۔ دھرم رائے لیکھا نہ سکے پچھ، چتر گپت لیکھ نہ کھئے وکھائیا۔ جس اُپر کِریا کرے ابناسی اچت، چیتن چیتن وچ ملائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، لہنا دینا پورب جھولی پائیا۔

* ۲۸ پھگن ۲۰۱۹ بکرمی حضورا سینگھ دے گرہ دوآبہ سنگت دے نوت گورایا * ❁

ساچا ناؤں امرت بانی، بھگت بھگوان آپ جنائیندا۔ ست سرور دیوے ٹھنڈا پانی، رس اِکو اِک وکھائیندا۔ بودھ آگادھ جنائے سچ کہانی، مہما اکتھ کتھ درڑائیندا۔ سرت شبد ملائے ساچا ہانی، در گھر ساچا اِک وڈیائیندا۔ چرن کول بخشے پرہ دھیانی، نیج نیتر نین کھلائییندا۔ دیونہارا پد نربانی، نربان پد اِک وکھائیندا۔ وکھاونہارا سچ نشانی، ست دوارے پڑدہ لاپندا۔ نرگن جوت نؤر مہانی، جلوہ نؤر نؤر درسائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جس جن امرت بانی آپ جنائیندا۔ امرت بانی سُنائے ناد، انحد راگ الاٹیا۔ بھگت بھگوان ساچے لادھ، نرگن سرگن جوڑ جڑائیا۔ میٹ مٹائے واد وواد، وکھ روپ رہن نہ پائیا۔ بن رسنا جہوا دیوے سواد، نجہر جہرنا آپ جہرائیا۔ کوڑی کرپا دیوے کاڈھ، سچ سچ دئے وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جس نام امرت بانی دئے سمجھائیا۔ امرت بانی ہر کا ناؤں، نرکارا آپ درڑائیندا۔ لیکھا جانے اگم اتھابو، بھیو ابھید کھلائییندا۔ بھگت بھگوان پھڑ پھڑ باہوں، نرگن نرکار آپ جنائیندا۔ ناتا جوڑے جوں پُتران ماؤں، پتا پوت گود سہائیندا۔ نتھوایاں دیوے ساچا تھائوں، تھان تھنتر اِک وکھائیندا۔ سدا سدا سد دیوے ٹھنڈی چھاؤں، سر اپنا ہتھ رکھائیندا۔ پھڑ پھڑ ہنس بنائے کاؤں، کاگ ہنس روپ وٹائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جس جن اپنے رنگ رنگائیندا۔ امرت بانی آتم رس، رس رسیا آپ جنائیا۔ بھگت بھگوان ہو وس، بن سیوک سیو کھائیا۔ جوں گورایا وچ گیا پھس، راہ وچ پھاندی بیٹھے ڈیرہ لائیا۔ پاربرہم پت پریشور نہ جائے تھے، بل اپنا ناں کھئے رکھائیا۔ غریب نانیاں کر اکتھ، ساچا متا لیا پکائیا۔ جنان چر ساڈے اندر نہ جائے وس، ہر پردے ڈیرہ لائیا۔ اپنا مندر نہ دیوے دس، دویتی پردہ آپ چُکائیا۔ امرت دیوے نہ مٹھا رس، کھپڑا چھٹو نہ مل کے بھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نام امرت بانی دئے سمجھائیا۔ نام امرت بانی ستگر پیار، دوجی دھار نہ کھئے وکھائیندا۔ اندرے اندر کرے گفتار، گفت سُنید کھیل وکھائیندا۔ کرے کھیل آپ کرتار، کرنی اپنی آپ جنائیندا۔ در درویش بن بھکار، ہر اکھ نرنجن اکھ جگائیندا۔ بھگت بھگونت کھیل نیار، نرگن سرگن آپ کھلائییندا۔ سچا ناد وجے دھنکار، رُن جھن اپنی آپ سمجھائیندا۔ سڑک کنڈھے بیٹھے خبردار، بے خبر خبر آپ پُچھائیندا۔ اس توں پرے نہ کوئی کرتار، سچ دوارا نہ

کوئی وڈیائیندا۔ جس آتر اک ادھار، تِس منتر نام سُنائیندا۔ بانی امرت کرے پُکار، گُرمکھاں راہ تکائیندا۔ بِن بھگتاں کرے نہ کوئی
 شنگار، سچ روپ نہ کھئے وٹائیندا۔ تخت نِواسی ایکنکار، نِرگن اپنی دِیا کمائیندا۔ بے بس ہو کے دِگا مُنہ دے بہار، اپنا بل نہ کھئے جنائیندا۔
 دیونہار اک داتار، داتا دانی آپ اکھوائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ساچی کرنی آپ کمائیندا۔ امرت بانی کرے پُکار،
 پرہہ آگے کوک سُنائیا۔ بِن بھگتاں نظر کوئی نہ آئے میت مُرار، لکھ چوراسی گوڑھی نیند سوائیا۔ سچ در ملے نہ کھئے دوار، در سچا درس نہ
 کھئے وکھائیا۔ نو کھنڈ پرتھی بنیا گڑھ ہنکار، ہوئے ہنگتا کرے لڑائیا۔ بِن ہر کنت ملے نہ کوئی سچا یار، یاری سچ نہ کھئے نبھائیا۔ میری
 سُنے نہ کھئے گفتار، میرا راگ کم کسے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، امرت بانی دُوئے جوڑ واسطہ
 پائیا۔ امرت بانی منگے منگ، پرہہ آگے سیس جھکائیا۔ جِناں چر تُوں نہ ہوویں سنگ، میری قدر کسے نہ پائیا۔ گُردر شودوالے مٹھ میرا
 تیرا ہویا ننگ، اوڈھن نظر کھئے نہ آئیا۔ رسنا جہوا گائے میرا چھند، پیار پیار وچ نہ کھئے بندھائیا۔ میں پار کر کے آئی دُئی دَویتی کندھ، جن
 بھگتاں ڈیرہ ڈیرے لائیا۔ آگے سُنیا سچا چھند، تُوں میرا میں تیرا سارے رہے گائیا۔ مینوں اپنا بھلیا اند، تیرا اند نظری آئیا۔ جدھر
 ویکھاں ویکھیا چند، گُرمکھ نُوں جوت رُشنائیا۔ جنہاں ملیا صاحب بخشنند، بخشش اکو وار ورتائیا۔ چرن پرتی ساچی گنڈھ، تئی گنڈھ
 وکھائیا۔ امرت بانی اپنا نام دے کے پائی ٹھنڈ، اگنی وا نہ لاگے رائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، امرت
 بانی رہیا سمجھائیا۔ امرت بانی اٹھ نیتز کھول، سو پُرکھ نرنجن آپ جنائیا۔ جس دا و جاؤندی پھریں ڈھول، سو صاحب پھیرا پائیا۔ جن
 بھگتاں وسے کول، تیری لوڑ رہے نہ رائیا۔ ہر تولیا اپنا تول، نام کنڈا ہتھ اٹھائیا۔ تُوں چار جُگ رہی انبھول، تیری اکھ نہ کسے کھلائییا۔
 جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، امرت بانی رہیا جنائیا۔ امرت بانی تیرا راہ، ہر ستگر آپ جنائیندا۔ تُوں میری کریں صفت
 صلاح، سدا سد تیری سیو لگائیندا۔ اتم سندیسہ دئیں جنا، دُھر فرمانا آپ الائیندا۔ میرے بھگتاں نال مل کے میرا گیت گا، گیت
 سہاگی اک جنائیندا۔ اکو اُچے سچا ناں، ناؤں نرنکارا آپ سمجھائیندا۔ زانیاں دیوے ساچا تھان، تھان تھنتر اک جنائیندا۔ اوچاں نیچاں راؤ
 رنگاں دئے پڑھا، شاہ سُلطاناں آپ سمجھائیندا۔ چار ورن تیرا جام دئے پیا، پیالہ اپنے ہتھ رکھائیندا۔ بانی بان نرالا تیر جائے چلا، انیالا نظر

کیسے نہ آئیندا۔ کرے کھیل سچا شہنشاہ، شاہ پاتشاہ اپنا حُکم منائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور،
 امرت بانی اِکو نام درسائیندا۔ امرت بانی ہر کا جس، جس وید پُران جنائیا۔ امرت بانی ہر مہا اکٹھ، کتھ کتھ سمجھائیا۔ امرت بانی میل
 ملاوا پُرکھ سمرتھ، سمرتھ اپنے انگ لگائیا۔ امرت بانی نِرگن جوت کرے پرکاش، سِری بھگوان اپنا نُور رِسیا وکھائیا۔ امرت بانی، جوتی
 جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، اِکو اِک رِسیا جنائیا۔ امرت بانی دُھر دی دھار، دُھر درباری آپ سمجھائیندا۔
 امرت بانی بھگت ادھار، ہر بھگون آپ سمجھائیندا۔ امرت بانی انحد ناد سُنے سُنئے پُکار، بھِیو ابھید گھلائیندا۔ امرت بانی امرت دیوے
 سچ بھنڈار، نِجھر جھرنا آپ وکھائیندا۔ امرت بانی ناتا توڑے نو دوار، گھر اِکو اِک وڈیائیندا۔ امرت بانی لہنا دینا مُکائے کوڑ کُڑیاری، سچ
 سچ اِک وڈیائیندا۔ امرت بانی میل ملاوا کرے کرائے نار کنت بہتار، سیج سہنجی اِک سہائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا
 کر، امرت بانی اِکو ناؤں وڈیائیندا۔ امرت بانی دسے حال، اپنا حال جنائیا۔ امرت بانی صِفت کرے دین دِیال، دِیانندھ منگے سرنائیا۔
 امرت بانی جُگ چوکُری چلے اولڑی چال، چال نِریالی اِک وکھائیا۔ امرت بانی ساچا مارگ دئے وکھال، ہر اپنا رنگ رنگائیا۔ امرت بانی گھر
 گھر وچ بنے دلال، بن سیوک سیو کھائیا۔ امرت بانی گُرمکھ وِرلا پائے لال، جس جن اپنی دِیا کھائیا۔ امرت بانی ناتا توڑے کال، ترے گن
 لیکھا دئے مُکائیا۔ امرت بانی ساچا مندر دئے وکھال، جس گھر وسے سچا ماہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا
 ور، امرت بانی اپنا ناؤں وڈیائیا۔ امرت بانی ہر کا ناؤں وڈ، وڈ وڈا آپ وڈیائیندا۔ اپنی دھاروں باہر کڈھ، دھار دھار وچ درسائیندا۔
 امرت بانی رکھ اندر حد، پار کنارہ نہ کیسے وکھائیندا۔ امرت بانی وجائے ند، انراگی راگ الائیندا۔ امرت بانی جام پِیائے مدھ، رس اِکو اِک
 وکھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، امرت بانی اِکو اِک وڈیائیندا۔ امرت بانی اِکو نُور، نُور نُور درسائیا۔ امرت بانی
 سردھا پُور، آسا منسا ویکھ وکھائیا۔ امرت بانی حاضر حضور، ہر سترگ بھئے سہائیا۔ امرت بانی ناتا توڑے کوڑ، کوڑی کِریا دئے کھپائیا۔
 امرت بانی چتر سگھڑ بنائے مَورکھ مَورھ، مَورھ اپنے دھندے لائیا۔ امرت بانی کوٹ جنم دے بخشے مات قصور، جوتی جوت سرُپ
 ہر، آپ اپنی کِریا کر، اِکو گھر جنائیا۔ امرت بانی گھر ایکا، ایکنکارا آپ بُجھائیندا۔ امرت بانی ساچی ٹیکا، ست پُرکھ نرنجن ویکھ

وکھائیندا۔ امرت بانی کرے بُدھ بییکا، بیکی اپنا راہ وکھائیندا۔ امرت بانی چُکائے پُورب لیکھا، لیکھا اگلا پندھ مُکائیندا۔ امرت بانی کرے
 سچا ہیتا، بتکاری ویکھ وکھائیندا۔ امرت بانی آتر آتم کھولے ہیتا، بھيو ابھید جنائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 دیونہارا ساچا ور، جن بھگتاں آپ درڑائیندا۔ امرت بانی بھگت جن، سِری بھگوان آپ جنائیا۔ سنسا چُکے منسا من، من واسنا دئے
 مٹائیا۔ لیکھا توڑ کایا تن، پنج ت دئے سہائیا۔ مانس جنم بیڑا بٹھ، اپنے کندھ اٹھائیا۔ ساچا دے نام دھن، بھنڈارا اک ورتائیا۔ زرگن
 جوت چارھ چن، اگیان اندھیر مٹائیا۔ سوہنگ ڈھولا سُنائے چھند، امرت بانی اپنا رُپ درسائیا۔ گرُمکھ وِرا جائے من، جس مہر نظر
 ٹکائیا۔ لکھ چوراسی نیتراٹھ، سرون سُن کھئے نہ پائیا۔ تخت نواسی سِری بھگون، بھگتن دیوے تھاوں تھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، دیونہار وڈ وڈیائیا۔ امرت بانی کہے پُکار، پرہ اگے سیس جھکائیا۔ کرپا کر آپ کرتار، تیرے ہتھ میری وڈیائیا۔ تیرا ناد
 شبد دھنکار، تیرا راگ اگم اتھاپیا۔ تیرا ساچا منگلاچار، نظر کسے نہ آئیا۔ میں منگاں منگ بھکھار، جھولی اپنی اگے ڈاپیا۔ کرپا کر
 سرجنہار، پرہ ہونا آپ سہائیا۔ تیرے حُکمے اندر کراں پیار، اپنا مان نہ کھئے رکھائیا۔ جا کے بھگتاں کراں دیدار، جو تیرا نام دھیائیا۔ اندر
 وڑ کے دیواں ادھار، اپنی بوجھ بوجھائیا۔ گھر وڑ کے بولاں جیکار، ٹوبی ٹوبی ٹوبی ڈھولا گائیا۔ تیرا رُپ نظری آئے زرنکار، دوْجا نور نہ
 کھئے رُشنائیا۔ جس گھر تیرا دربار، تس ملے مان وڈیائیا۔ میں نیوں نیوں کراں نمسکار، بن سیوک سیو کھائیا۔ جس ویلے بھگتاں کولوں
 سوہنگ شبد سُناں جیکار، مان تان رہے نہ رائیا۔ میں اکھاں مینوں مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان دیو وکھال، بن نیناں درشن پائیا۔
 جس دے پچھے ہوئے کنگال، جُگ چوکرئی سیو کھائیا۔ اکھاں اندر تھکی بھال، نش اکھر رُپ نظر نہ آئیا۔ کلجگ اتم چلی اولڑی چال،
 چال زالی اک چلائی۔ بھگتاں اندر وڑیا سچي دھرمسال، دھرم دوارا آپ بنائی۔ اوتھے سُنے مُریداں حال، مُرشد اپنا پھیرا پائیا۔ جس ناتا
 توڑیا شاہ کنگال، اوچ نیچ نہ کھئے رکھائیا۔ پریم پیالہ دتا پیال، امرت اپنا نام جنائیا۔ پریم پیار تیر زالا ماریا بان، مُکھی تیکھی دھار
 وکھائیا۔ میں اُس دی کراں پہچان، بے پہچان آیا ماہیا۔ جس نے مینوں دتا دان، سو بھگتاں جھولی رسیا بھرائیا۔ میں نت نت گاواں اوہدا
 گان، گا گا شکر منائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، امرت بانی اکتھ کہانی دھر نیشانی جوت نورانی

شبِد تُرانی، اِکو تُور جنائیا۔ داس بنے جن دینا، مہربان مہر نظر اُٹھائیا۔ ناتا جوڑے جوں جل مینا، پرہوں روگ نہ کھئے ستائیا۔ ٹھانڈا
 کرے ستگر سینہ، امرت بانی میگھ برسائیا۔ میٹ مٹائے تاپ تیناں، ترے گن لیکھا دئے چکائیا۔ گرسکھ بنیا نہ رہے ناپینا، نج نیتر دئے
 گھلائیآ۔ ہرجن ہوتے نہ بھاگ ہینا، بھاگ اپنا جھولی پائیا۔ نام ندھان وجائے ساچی بینا، انراگی راگ سنائیا۔ لکھ چوراسی نالوں وکھ کینا،
 جس سر اپنا بتھ ٹکائیا۔ مولے رت چیت مہینہ، بسنتی اِکو اِک وکھائیا۔ چاڑھے رنگ ستگر بہینا، بہنڑی زین نال ملائیآ۔ اگلا لیکھا
 چکے مرنا جینا، جیون مکت کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دینن اپنے لیکھے لائیا۔ اوکھا بننا دینن دین، ہر داتا سچ
 جنائیندا۔ صاحب سچے دی ساچی این، جگ چوکرئی راہ چلائیندا۔ بھگت بھگوان لیکھا مسکین، مان تان نہ کھئے وکھائیندا۔ مارگ دسے
 اِک مہین، جگ نیتر نظر نہ آئیندا۔ کوڑی کریا گرمکھاں کولوں چھین، ستگر اپنی جھولی پائیندا۔ آتم پرمام دئے یقین، دُھر بھرواسا آپ
 بندھائیندا۔ پنچ وکار کرے تلقین، دُھر فرمانا حکم سنائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دینن اپنی دیا کمائیندا۔ ویکھنہارا
 دینن دین دیال، دیاںدھ اپنی دیا کمائیا۔ گرسکھ ویکھے اپنے لال، لالن اپنا رنگ رنگائیا۔ گرسکھ ستگر لئے اُٹھال، گر گر بوجھ بوجھائیا۔
 سنتاں وکھائے سچی دھرمسال، گھر مندر گنڈا لاپیا۔ بھگت بھگوان چلے نال نال، وچھڑ کدے نہ جائیا۔ ساچا مارگ اِک وکھال، بھیکھ
 اولڑا دئے جنائیا۔ زرگن دیا باقی اِکو بال، نورو نور نور رُسنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، داتا مہربان مہر نظر اُٹھائیا۔
 دین بنے جو در دوار، اپنی دیا کمائیندا۔ اتم آتم کر پیار، پرم پُرکھ ویکھ وکھائیندا۔ بوند سواتی ٹھنڈی ٹھار، نجھر جھرنا آپ جھرائیندا۔
 جوت اِکاتی دیا بال، اگیان اندھیر مٹائیندا۔ کایا مندر اندر سچی دھرمسال، دسم دواوی گنڈا لاپیندا۔ آتم سیجا سچ بہال، سیج سہنجنی
 آپ سہائیندا۔ ساچا وچاوے نہ ہر تال، تلواڑا نظر کھئے نہ آئیندا۔ سدا سدا سد کرے پرتپال، پرتپالک ویکھ وکھائیندا۔ بھگتاں پوری کرے
 گھال، کیتی گھال لیکھے لائیندا۔ اپنا آپے کرے حل سوال، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دین اِکو اِک وڈیائیندا۔ دین ہوتے سو
 سچا سکھ، جس جن اپنی دیا کمائیا۔ امرت بانی پائے بھکھ، بھچھیا آپ ورتائیا۔ اگے لیکھا دیوے لکھ، لکھیا لیکھ نہ کھئے مٹائیا۔ جدھر
 ویکھے صاحب ستگر آئے دس، دوجا روپ نہ کھئے درسائیا۔ جنم جنم دی مٹے وکھ، کرم کانڈ رہن نہ پائیا۔ درشن دیوے نت نت، نوت اپنا

پھیرا پائیا۔ لیکھا جانے مات پت، پتا پوت گود اٹھائیا۔ دیناں کدے نہ دیوے پٹھ، ہنکاریاں مُکھ نہ کدے دکھائیا۔ جنہاں ستگر ولے کیتے
 مُکھ، پھڑ باہوں گود بہائیا۔ نہ مانس نہ ماٹکھ، دیوت سُر نہ کھئے وڈیائیا۔ شبدی شبد گودی لئے چُک، دو جہان لیکھا پار کرائیا۔ دین
 بوٹا کدے نہ جائے سُک، ستگر ہریا آپ کرائیا۔ جو ایس نشانوں گیا اک، لکھ چوڑاسی پندھ نہ کھئے مُکائیا۔ جننی سُپھل نہ ہوئے ککھ،
 مات گرہ نہ کھئے وڈیائیا۔ آون جاون مٹے نہ دُکھ، دُکھیاں دُکھ نہ کھئے گوائیا۔ دیناں اناتھاں دیوے اپنا سُکھ، سُکھ امرت بانی نام جنائیا۔ جو
 جن پردیوں گیا جھک، تِس لیکھا رہے نہ رائیا۔ ایتھے اوتھے اُجل ہووے مُکھ، دُرمت میل نظر نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی
 کِریا کر، دینن لیکھا دئے مُکائیا۔ گرُمکھ بنیا دین، در اپنا آپ گویا۔ پرہہ ویکھنہارا نیتر نین ہین، بن اکھاں پھول پُھلایا۔ ٹھا کر ہو کے بنے
 ادھین، سیوک ساچی سیو کمایا۔ گرُمکھ بنائے آپ نگین، نگینہ اپنے مستک لایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کلجگ
 تیری اتم ور، دین بن دی سیکھیا رہیا سمجھایا۔ دین بنو وچ لوک جگ، جگ جیون داتا آپ جنائیا۔ کوڑی کِریا دیو تچ، مان ابھان
 رہن نہ پائیا۔ ستگر دوار ویکھو بھج، بن بن پاندھی آئیا۔ اکو نگارہ رہیا وچ، دوجا راگ نہ کھئے الائیا۔ اناتھ اناتھاں رہیا سد، سدا نام
 جنائیا۔ سرشٹ سبائی پار کرے حد، حدود اپنی دئے دکھائیا۔ ڈھولا سُنائے ساچا چھند، چھنت کرے نام پڑھائیا۔ صاحب ستگر پردہ
 دیوے کج، مہر نظر نین اٹھائیا۔ لاؤن دیوے نہ کیسے اج پچ، دھوکھے وچ کدے نہ آئیا۔ جس نے گر اوتاراں پیر پیغمبران سیکھایا چچ، اپنی
 پٹی نام پڑھائیا۔ سو بھگوان بھگتاں پریم اندر گیا بچھ، آپ اپنا مان مٹائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دین اکو اک
 وڈیائیا۔ دین بنے جگ ساچا سنت، جس آنتر نام وسایا۔ میل ملائے نہ ہر کنت، نرائن دیا کمایا۔ گرہ توڑے ہوئے ہنکت، آسا ترسنا
 موہ چُکایا۔ نام جنائے اکو منت، ہر امرت بانی رُپ دکھایا۔ بودھ آگادھ مہا جنائے آگت، بیہو ابھید کھلایا۔ میل ملائے ساچی سنکت،
 سنگ اپنا سدا رکھایا۔ دوجے در نہ ہوئے منکت، خالی جھولی دئے بھرایا۔ جوں نانک نرگن انگ لگایا انگد، انگیکار آپ ہو جایا۔ مانس
 جنم نہ ہوئے بھنکت، بہانڈا بہرم بھو دئے بھٹایا۔ بیہو جانے نہ کوئی پنڈت، گرتھی نظر کیسے نہ آیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا
 کر، دین گرُمکھ اک بنایا۔ دین بنے سچا گرُمکھ، گرُمکھ گر صلاحیا۔ جنم جنم دا مٹے دُکھ، دُکھ درد رہن نہ پائیا۔ درس دکھائے جو بیٹھا

لک، گھر گھر وچ پردہ لاپیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچی ریتی بھگت سمجھائیا۔ دین بنائے کلجگ آنت بھگت، بھگون راہ جنائیا۔ ناتا توڑ کوڑے جگت، ساک سجن سین نظر کھئے نہ آئیا۔ لیکھے لائی بوند رکت، پرہ چرن لئے سرنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دین دین آپ بنائیا۔ دین بنے گر چرن کول، ملے مان وڈیائیا۔ کرائے کھیل اُپر دھول، بے پرواہ سچا شہنشاہیا۔ جس نوں کھندے نور اول، سو پروردگار ویس وٹائیا۔ جس دا امرت بوند نابھ کول، رس اپنا نام وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، امرت بانی ساچا ناؤں، دین دیوے پھڑ کے باہوں، در در گھر گھر نر نرائن سیو کھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مارگ اکو اک سمجھائیا۔

جیسا سُنیا تیسا ڈیٹھ، ہر ستگر نظری آئیا۔ جوں نامے ملیا بیٹھلو بیٹھ، نرگن نرور نرنکار بے پرواہیا۔ کایا چولی چاڑھے رنگ مجیٹھ، اتر کدے نہ جائیا۔ کروٹ بدلے دھام اندیٹھ، پردہ اپنا آپ چکائیا۔ اتر آتم سُنائے گیت، رسنا جہوا نہ کھئے ہلکائیا۔ سچ پریتی دیوے آپ پریت، پریتوان میل ملائیا۔ دیا کھائے ہست کیت، کیت ہست اکو رنگ وکھائیا۔ سدا سہیلا وسے چیت، ٹھکوری جگت نہ کھئے وکھائیا۔ گھر وچ گھر وکھائے مندر مسیت، گرودوارا اکو نظری آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، مہربان درس دکھائیا۔ جیسا سُنیا تیسا ڈیٹھا، ہر نر ہر کھیل کرائیندا۔ مٹھا کرے کایا ریٹھا، امرت آتم مکھ چوائیندا۔ آگے جنائے ساچی ریتا، بھیو ابھید کھلائیندا۔ امرت بانی ہر کا ناؤں سچا گیتا، گوبند اپنے رنگ رنگائیندا۔ پچھلا ویلا پچھے بیتا، اگلا لیکھا اپنے ہتھ رکھائیندا۔ لکھ چوراسی پرکھنہارا نینا، گھٹ گھٹ اپنا ڈیرہ لائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ہر درسی درس کرائیندا۔ جیسا ڈیٹھا تیسا پایا، پرہ اپنی دیا کھائیا۔ سدا سدا سد رکھے ٹھندی چھایا، کلجگ آگن نہ لاگے رائیا۔ ناتا توڑے ترے گن مایا، مایا ممتا ڈیرہ ڈھاپیا۔ آتم پرما تم پرما تم جوڑ جڑایا، جوڑا جڑیا ایک تھائیا۔ سسے اُپر ہوڑا دئے وکھایا، نرگن سرگن سرگن نرگن راہ چلائییا۔ ہنگ برہم ویکھ وکھایا، مان ابھان رہن نہ پائیا۔ نہکرمی اپنا کرم کھایا، کرم کانڈ ویکھنہارا تھائیا۔ امرت بانی جس نوں جام پیایا، امرت دئے کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ

اپنی کِریا کر، نیتِ نینِ نینِ درسائیا۔ جیسا سُنیا کِریا درس، ہرِ درسی درس وکھائیندا۔ جنم جنم دی مٹے حرص، ہوس ہور نہ کھئے ودھائیندا۔ غریب نائیاں اُتے کرے ترس، مہر نظر آپ اُٹھائیندا۔ پورب جنم دا لاپے قرض، مقروض اپنا پھیرا پائیندا۔ گرسکھ تیرا ہون نہ دیوے کدے حرج، گھاٹا نظر کھئے نہ آئیندا۔ من واسنا جو لگ گئی مرض، بن طیب آپ مٹائیندا۔ اپنا پورا کرے فرض، نرگن سرگن دیا کھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہر نظر اک اُٹھائیندا۔ دیوے درس ہو مہربان، پاربرہم وڈی وڈیائیا۔ آنتر بخشے اک دھیان، سُرتی شبدی میل ملائیا۔ ان پڑھیاں دیوے گیان، بھیو ابھید جنائیا۔ شبد منتر گرو نشان، اشٹ دیو اکو اک پرگٹائیا۔ نظری آئے صاحب ستگر کابن، لکھ چوراسی گوپی رسیا ہنڈھائیا۔ مندر سہائے اک مکان، کایا کعبہ نور رُشنائیا۔ دو دوآہ کھیل مہان، شاہ نوابا پردہ لاپیا۔ حق جنابا ہو پردھان، سچ ربابا آپ وجائیا۔ پروردگار سانجھا یار، لاشریک نور خدائیا۔ کلجگ آنت کرے پیار، مُرید مُرشد ویکھ وکھائیا۔ دیا باتی کر اُجیار، کھلاپاتی کرے رُشنائیا۔ لہنا دینا باقی دیوے وچ سنسار، تاکی گنڈا آپے لاپیا۔ بندہ خاکی نہ پاوے سار، خالق خلق ویکھے تھاون تھائیا۔ نرگن دیونہار ست دیدار، دید اکو اک جنائیا۔ جیسا سُنیا تیسا پائے گرمکھ گر کر پیار، بن پریم پرتی ہتھ کیسے نہ آئیا۔ لکھ چوراسی جیو جنت سادھ سنت روون زارو زار، نج نیتر اکھ نہ کھئے کھلائیا۔ کوٹن کوٹ قلم شاہی لکھ لکھ لیکھا گئے وچار، آنت کھئے کہن نہ پائیا۔ جس صاحب ستگر ٹھاکر سوامی دیوے آپ دیدار، سچ آدرش دئے جنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، مہر نظر اک اُٹھائیا۔ ہر سنگت دھر سنجوگ، سو پُرکھ نرنجن میل ملائیندا۔ دیونہارا درس اموگھ، ہر پُرکھ نرنجن کھیل کرائیندا۔ کٹنہارا جنم جنم دا روگ، ایکنکارا ویکھ وکھائیندا۔ سُناونہارا سچ سلوک، آد نرنجن دیا کھائیندا۔ چُگاونہارا ساچی چوگ، ابناسی کرتا سیو کھائیندا۔ سُناونہارا نام سلوک، ابناسی کرتا راگ لائیندا۔ دساونہارا ایک اوٹ، پاربرہم پرہم بھیو جنائیندا۔ ویکھنہارا لوک پرلوک، دو جہاناں کھوج کھجائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دھر سنجوگی میل ملائیندا۔ دھر سنجوگی ملیا ملیا، میلنہارا اک اکھوائیا۔ نظری آئے گرو گر چیلا، چیلا گرو روپ وکھائیا۔ پاربرہم پرہم سجن سہیلا، سگلا سنگ نبھائیا۔ کلجگ اتم ویکھے ویلا، وار تھت نہ کیسے جنائیا۔ وسنہارا دھام نویلا، نرگن جوتی جاتا بھیس وٹائیا۔ اچرج کھیل پرہو پرہم کھیلا،

بے آنت نظر کیسے نہ آئیا۔ جن بھگتاں چاڑھنہارا تیلہ، لوک مات ساچا سگن منائیا۔ کٹنہارا دھرم رائے دی جیلا، لکھ چوراسی پندھ مکائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر سنجوگی میل لئے کرائیا۔ دُھر سنجوگ میل کرائے آپ، اپنے ہتھ رکھے وڈیائیا۔ آد جگادی ساچا باپ، پتا پوت ویکھ وکھائیا۔ سوہنگ درڑائے ساچا جاپ، تیرا میرا بھیو رہے نہ رائیا۔ ویکھ وکھائے پاکی پاک، پتت پاپی لئے ترائیا۔ آتم پر ماتم کھولے تاک، پردہ دوئی رہن نہ پائیا۔ مہربان مہر نظر کر کے لئے جھاک، جھاکئی اکو اک وکھائیا۔ بھگت بھگوان بنے سجن ساک، سگلا سنگ نبھائیا۔ لیکھے لائے پنج تت کایا ماٹی خاک، جس اپنے چرن چھہائیا۔ آگے پچھے میٹے واٹ، پندھ ہور نہ کھئے رکھائیا۔ پار کرائے اپنے گھاٹ، پتن اکو اک درسائیا۔ ملاح بنیا پُرکھ سمراتھ، کھیوٹ کھیٹا بیڑا اپنے کندھ اٹھائیا۔ ہیوئے سہائی انا تھاں ناتھ، دین اپنے گلے لگائیا۔ امرت بانی جنائے گاتھ، سوہلا ڈھولا اک سنائیا۔ جگت وچھوڑا کٹے کملاپات، گرمکھ نارا نر ہر نرائن لئے ملائیا۔ درس دکھائے ساکھیات، روپ انوپ دھرائیا۔ آنت ملائے اپنی ذات، جوتی جوت جوت سہائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، دُھر سنجوگ ہرجن اپنا آپ کرائیا۔

* ۳۰ پھگن ۲۰۱۹ یکرمی ہر بھگت دوار جیٹھووال *

ڈھائی گز دا بھگت ڈپٹا، ہر اپنی دھار بندھائیندا۔ جنم جنم دا میٹے رٹا، آگلا پچھلا پندھ نہ کھئے رکھائیندا۔ سچ دوارا کھولے ہٹا، گھر اکو اک پرگٹائیندا۔ چٹیوں کیتا رٹا، لال رنگ آپ رنگائیندا۔ صاحب ستگر لگا اچھا، دین دیال دیا کھائیندا۔ لیکھے لائے ساچا بچہ، بچپن اپنی جھولی پائیندا۔ سنگھ ٹھا کر نال کیتا متا، ست سرؤپی شبد جنائیندا۔ دُھر سندیس دیوے پتہ، پت پریشور کھیل کرائیندا۔ زرگن زرگن پھرے نٹھا، سرگن نظر کیسے نہ آئیندا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی کرنی آپ کرائیندا۔ بھگت ڈپٹا ڈھائی ہتھ، اچی کوک کوک سنائیا۔ صاحب ستگر میری پت رکھ، ہتھ تیرے وڈیائیا۔ سرن سرنائی گیا ڈھٹھ، چرن کول

دھیان لگائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اپنا بھیو جنائیا۔ ڈھائی گز دُپٹا کہے پُکار، اُچی کوک کوک سُنائیا۔ سُن صاحب
 ستگر میت مُرار، تیرے در میری عرضوئیا۔ تیرا تن کر پیار، میری پریتی اُٹھ اُٹھ دھائیا۔ تُوں کیتا سچ شنگار، اکو اپنے نال چُھپائیا۔
 جگت بستر دتا اُتار، تن خاکی رُوپ وکھائیا۔ ہر سنگت ست کر پیار، پرم پُرکھ پریتی اک جنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی
 کِریا کر، اپنی دیا کھائیا۔ دُپٹا کہے پرہ سچا دِردی، درد میرے نال ونڈائیا۔ نہ جانے گرمی سردی، آپ اپنا رنگ وکھائیا۔ سدا کرنہار اپنی
 مرضی، مہربان اپنا راہ جنائیا۔ سرِشٹ سبائی اگن مڑھی سڑدی، گر اپنا مُکھ چُھپائیا۔ گر مُکھ آتم پرہ دی سیجا چڑھدی، ملے مان
 وڈیائیا۔ سچکھنڈ دوار بہ کے اڑدی، اپنا مان جنائیا۔ تیرا وچھوڑا مُول نہ جردی، ہرہوں روگ ستائیا۔ ڈھولا تیرا آئی پڑھدی، سوہنگ
 اکو گائیا۔ لیکھا رہن نہ دینا فرضی، جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سچ دے جنائیا۔ سُن دُپٹے ساچی
 ریت، ہر ریتیان جنائیندا۔ اپنے نال بندھائے پریت، پریت اکو اک رکھائیندا۔ ہر سنگت سُنیا ساچا گیت، گوبند ڈھولا راگ الائیندا۔
 دیونہار وڈیائی ہست کپٹ، سیس تاج نہ کھئے رکھائیندا۔ وسنہارا ہر گھٹ چیت، ہرجن ساچے ویکھ وکھائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر،
 آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی کرنی آپ کھائیندا۔ ساچی کرنی کرے کرتار، ہر کرتا ویکھ وکھائیا۔ پچھلا اگلا لہنا دے نوار،
 جنم جنم وچ بدلائیا۔ تن جنم دا رہے نہ کوئی بہار، تن گناں ونڈ ونڈائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا لیکھا دے
 سمجھائیا۔ ڈھائی گز تیری سُن پُکار، سری بھگوان دیا کھائیندا۔ ترے ترے لیکھا وچ سنسار، ترے بھون دھنی آپ جنائیندا۔ پہلی چیت
 کر وبار، کایا کپڑ پھول پھلائییندا۔ نیتر کھول آپ کواڑ، اکھ پرتکھ آپ کھلائییندا۔ لوک مات کر وپار، ساچا ہٹ چلائییندا۔ وست امولک
 اکو تھار، تھر گھر واسی آپ رکھائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا حُکم آپ جنائیندا۔ ساچا حُکم
 دے بھگوان، سری بھگوان دیا کھائیا۔ سچ دھرم دا سچ نشان، شاہ پاتشاہ آپ پرگٹائیا۔ دیونہارا ساچا مان، مہر نظر آپ اُٹھائیا۔ بھگت
 بھگوان کر پروان، نام پروان ہتھ پھڑائیا۔ دیونہارا شبد گیان، اگیان اندھیر مٹائیا۔ وکھاونہارا سچ مکان، جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی
 کِریا کر، مہر نظر اک اُٹھائیا۔ مہر نظر رکھ کرتار، اپنی دیا کھائیندا۔ سچ دُپٹے دے ادھار، ستجگ ساچا راہ وکھائیندا۔ ساڈھے تن ہتھ

چار کُنٹ گُرسِکھ کوئی نہ مارے لکار، کِلی مات نہ کھئے گڈائیندا۔ مڑھی مسان نہ سکے کوئی اُٹھال، جس جن اپنی دیا کھائیندا۔ لکھ چوڑاسی وچوں کر بحال، سچ دوارے آپ وسائیندا۔ نرگن ہو کے چلے نال نال، دوجا نظر کھئے نہ آئیندا۔ بھیٹا دے کے ساچا لال، لالن اپنے رنگ رنگائیندا۔ پورب لیکھا جانے گھال، کرنی کیتی جھولی پائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی دیا آپ کھائیندا۔ پچھلی کیتی دیوے آپ، دیونہار وڈی وڈیائیا۔ رام چند دا کُشونات، مہر نظر اُٹھائیا۔ بالمیک منگی دات، سری بھگوان جھولی پائیا۔ کلجگ اتم ویکھ اندھیری رات، بلی بلوان اک چڑھائیا۔ کِریا کر رگھپت رگھناتھ، رگھ اپنی انس جنائیا۔ لیکھا جانے شاہ شاباش، شہنشاہ اپنے ہتھ رکھ وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، لیکھا جانے تھاون تھائیا۔ رگھپت رگھنس رگھناتھ، رام راما دیا کھائیندا۔ پُرکھ اکال کھیل تماش، جگ چوکرئی ویکھ وکھائیندا۔ پوری کرنہارا آس، آسا اکو اک درڑائیندا۔ چرن کول دے بھرواس، بھرواسا من تن آپ بندھائیندا۔ لیکھا جان پون سواس، سواس سواساں وچ سمائیندا۔ ست دوار بند خلاص، بندی خانہ توڑ ٹڑائیندا۔ ترنتے جگ دی کلجگ شاخ، شناخت اپنے ہتھ رکھائیندا۔ رگھیر سنگھ دی ڈھائی مٹھی خاک، سنگھ گردیال جھولی پائیندا۔ ستجگ تریتا بنیا ساک، بل بندھن ویکھ وکھائیندا۔ سری بھگوان چوتھی منزل چڑھ جائے کھول تاک، محل اٹل اک سہائیندا۔ سچ سنگھاسن بہہ گرمکھاں دیوے دات، اگلا پچھلا جنم لیکھا سب دا اپنی جھولی پائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچی کرنی آپ کھائیندا۔ ساچی کرنی جگت بیان، اک اک جنائیا۔ ساڈھے دس کھیل مہان، مہربان مہربان مہر نظر اُٹھائیا۔ اٹھ دس کر پردھان، چرن کول دے سرنائیا۔ ہر سنگت سرب کر پروان، پروانہ اکو وار ہتھ پھڑائیا۔ گرمکھ تیرا کوئی نہ بنے مسان، مسانی پون نہ روپ سمائیا۔ لکھ چوڑاسی کرے کلیان، کل اپنی دے سمجھائیا۔ دھر دا لیکھا لکھ سری بھگوان، ہرجن ساچے دے جنائیا۔ ہر سنگت تیرا رہن نہ دیوے آون جان، آون جاون پندھ مکائیا۔ ڈھائی گز دپٹا تِن گن ہو کے ہسا چوتھے گھر وسا، لال رنگ دا لال منار، چار کُنٹ دا چار شنگار، ساڈھے تِن مندر اپار، لال رنگ پھریدار، ست رنگ نشانہ اُپر جھلے خبردار، سنگھ ٹھاکر پورب دشا ہے چوکرئا

مار، پنج پیارے رہن خردار، شبِ لیکھاری ویکھے میت مُرار، ہر سنگت ساری دوئے جوڑ کرے نمسکار، سِری بھگوان لیکھا لیکھ کے دیوے میں کراں پار، آگے گرمکھ کھئے جوُن وچ نہ آئیا۔

* پہلی چتر ۲۰۲۰ بکرمی رگھیر سنگھ دے سسکار استھان اُتے جیٹھووال *

پہلی چیت پُرکھ سمرتھ، پیس پیسا دئے وڈیائیا۔ ہر بھگت سُہیلے ساچے رکھ، سمرتھ اپنا ہتھ ٹکائیا۔ آگلا مارگ دیوے دس، جیون جُگت جنائیا۔ جیوندیاں پرہہ کیتے وس، مریاں اپنے چرن رکھائیا۔ لہنا دینا چُکائے سین ساڈھے تِن ہتھ، ہتھ اپنی جھولی پائیا۔ چارے کلیاں چارے کُنٹاں دینیاں رکھ، سنگھ منجیتا دھیان لگائیا۔ دھن بھاگ پیس دس پرہہ کھیل کیا ہس، میری سیوا ساچی لائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، بھیو ابھید جنائیا۔ ویہ سو دس بکرمی گاتھ، بالا نڈھا آپ جنائیندا۔ دس سال تکدا رہیا ساتھ، ساتھی نظر کھئے نہ آئیندا۔ گر گوبند بٹھ کے گیا نات، بدھاتا اپنے نال جُڑائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچی کرنی آپ کھائیندا۔ ساچا راہ ایکا وار، گوبند گر وڈیائیا۔ پُرکھ اکال ویکھنہار، ابھل بھل کدے نہ جائیا۔ باون کرے سچ پُکار، اوچی کوک سُنائیا۔ میرا میل وچھڑیا یار، تیرے ہتھ وڈیائیا۔ تریتا لیکھا ڈھر دربار، رام رام سرنائیا۔ بالمیک کرے وچار، بھیو ابھید جنائیا۔ کُشو سُت سُت ڈُلا، جانکی رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، بھیو ابھید جنائیا۔ جانکی سُت رمیا لال، رحمت ہر کھائیندا۔ جُگ چوکڑی کھیل مہان، بے پرواہ آپ کھلائییندا۔ بالمیک منگیا دان، جھولی اکو آگے ڈاپیندا۔ بالی بڈھ بال انجان، بھیو کھئے نہ پائیندا۔ کِریا کر بھگوان، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچی کھیل آپ جنائیندا۔ بالمیک کرے ارداس، دوئے جوڑ جوڑ نمسکاریا۔ دھرنی سوہے وچ پرہاس، پرہہ تیرے چرن دواریا۔ میری پوری کر آس، سوہے بنک اپاریا۔ تیری ویکھاں سچی راس، محل اٹل مناریا۔ تیرے بالے میرے پاس، میرا تیرے چرن سپس جھکا رہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، در دوئے جوڑ واسطہ پا لیا۔ رگھپت کہے رام رگھ، ایکا ایک جائیا۔ ساچا مارگ جائے بٹھ، جُگ چوکڑی ویکھ وکھائیا۔ بالمیک سُن لے کن،

نامِ ندھان پڑھائیا۔ کرے کھیلِ سِری بھگون، کلجگِ اتم پھیرا پائیا۔ ساچے سَت چاڑھ چن، چن چن رُشنائیا۔ گن گندھرب دیوت سُر کہن دھن دھن، دھن ملے وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، بھیو ابھید جنائیا۔ بھیو ابھید دسے بھگوان، اپنی دیا کمائیندا۔ کلجگِ اتم کھیلِ مہان، نرگن داتا آپ کرائیندا۔ ستجگِ دا ست ودھان، ست پُرکھ نرنجن آپ سمجھائیندا۔ بالی بالے کر پروان، دُھر فرمانا آپ سمجھائیندا۔ چھوٹا پچھ دیوے دان، دوآ صِفر ایکا صِفر ایکا نال ملائیندا۔ دوْجا کھیلِ کرے مہان، جگت جگدیش چند چڑھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ساچی کرنی آپ کمائیندا۔ ساچی کرنی کھیلِ اپار، سو پُرکھ نرنجن آپ جنائیا۔ ساڈھے تِن بٹھ کورئی کایا کرے نہ کھئے پیار، پرہہ چرن سچئی سرنائیا۔ اتم ناتا چھڈنا پئے سنسار، تھر کھئے رہن نہ پائیا۔ مر مر جتے جیو گوار، لکھ چوراسی گیڑ رکھائیا۔ سِری بھگوان ہو مہربان، مہر نظر ایکا ٹکائیا۔ بھگت سُپیلے کر پروان، سِر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ کلجگِ اتم زمیں اسمان وکھائے ایکا نشان، نشانہ اکو ایکا جھلائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہار وڈیائیا۔ دیوے وڈیائی پارہرم، پرہہ اپنی دیا کمائیندا۔ اُنی کتک کر کرم، بھگت دوار نیہ رکھائیندا۔ ساڈھے تِن بٹھ اگے بیڑا بٹھ، اٹل محل ایکا رُشنائیندا۔ دُھر سندیسہ دُھردرگاہی گھل، حُکمی حُکم آپ ورتائیندا۔ جوت شبَد نرگن دھار بیٹھا رل، نظر کیسے نہ آئیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، بھگت دوار بن بھگتاں سو بھا کدے نہ پائیندا۔ بھگت دوار اگے ساڈھے تِن بٹھ، پرہہ وکھری ونڈ ونڈائیا۔ ست ستوادى نیہ دتی رکھ، رکھک بنیا سچا شہنشاہیا۔ ہوئی ہوئی ہو پرتکھ، پہلا دوْجا پندھ مُکائیا۔ تیجے نین ہو پرتکھ، ساکھیات دئے سمجھائیا۔ چھوٹا بالا کہے پرہو میرا نام رکھ، شبَد شبَدی لیکھ لکھائیا۔ جُڑیا رہے سچا نات، نہ کوئی توڑے توڑ ٹڑائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سچ سندیس جنائیا۔ سچ سندیس دیوے مہربان، مہر نظر اٹھائیا۔ تر تے جگ دا بال انجان، رگھ اپنی رگ اکھوائیا۔ پیر پیر پیر بلوان، بل اکو ایکا جنائیا۔ پتا پوت نہ کھئے پہچان، بھیو ابھید نہ کھئے جنائیا۔ دوئے جوڑ منگیا دان، ہر ملے سچ سرنائیا۔ سِری بھگوان دیونہار، دین دیا کمائیا۔ تیرا وچولا بنے نوجوان، لالو لالنے اٹھائیا۔ سنگھ کیشن ایکا دلال، ڈھائی گز دپٹا بھیٹ چڑھائیا۔ مگھر مہینہ منجیتا ہويا خوشحال، کد ویلا ملان بھائی بھائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیلِ بے پرواہیا۔ ڈھائی گز کر پروان، اپنے

تن چھپایا۔ اگلا لیکھا دو جہان، پچھلا اپنی جھولی پایا۔ دیونہارا دانی دان، داتا اکو اک اکھویا۔ ساڈھے تِن ہتھ دا سچ نشان، چوتھی منزل ویکھ وکھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچی کرنی آپ کمایا۔ ساچی کرنی کرے آپ، پرہ اپنی دیا کمائیا۔ بھگت سہیلا مائی باپ، گُرمکھ اپنی گود اٹھائیا۔ شبد جنایا سوہنگ جاپ، رسنا جہوا ہر گن گائیا۔ میل ملاوا کملاپات، آتم پرما تم وچ سمائیا۔ سو پُرکھ نرنجن دیونہارا دات، بھیو ابھید جنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، پُرب لہنا دئے وکھائیا۔ پُرب لہنا سنگھ ٹھاکر، ترے ترے دھار ملائیندا۔ نرمل کرم کر اجاگر، اجرت ہر نہ کھئے لگائیندا۔ بھگتاں دیونہارا آدر، آدرش اکو اک وکھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، پردہ اپنا آپ کھلائیندا۔ ساچا پردہ دیوے کھول، سِری بھگوان وڈی وڈیائی۔ سنگھ منجیتا کہے بول، دوئے جوڑ سرنائیا۔ جگدیشا تولنہارا تول، اتول اٹل تیری سرنائیا۔ سچ دوارا لوک مات کھول، بھیو ابھید جنائیا۔ ستجگ رہے نہ کوئی رول، بھرشٹ روپ نہ کھئے وٹائیا۔ ہر سنگت کر کے آپ اڈول، سیکھیا اکو اک درڑائیا۔ بھگت کوئی نہ رہے انہول، پردہ سب دا دئے کھلائیا۔ جس تیرے چرن دھوڑ امرت چھکی ساچی پاہل، سو جنم مرن وچ نہ آئیا۔ لیکھا چُکے دھرنی دھول، دھول دئے صلاحیا۔ ساڈے نال کر قول، بے پرواہ بھل نہ جائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی سیکھیا اک درڑائیا۔ سِری بھگوان دسنہارا، بھیو ابھید کھلائیندا۔ ویہ سو نو بکرمی بن لکھارا، پچھلا لہنا آپ جنائیندا۔ ویہ سو اُنی دئے ادھارا، سیس نام پردہ پائیندا۔ پہلی چیتر بھگت وبارا، سِری بھگوان آپ کرائیندا۔ دُھردرگاہی دُھر دا لاڑا، اکو اک وکھائیندا۔ لال رنگ پرہ چاڑھے گاڑھا، اتر کدے نہ جائیندا۔ ٹھاکر سنگھ سیوادارا، تِن تِن تِن اپنی ونڈ ونڈائیندا۔ چوتھی منزل لے کے جائے آپ نرنکارا، آپ اپنی گود بہائیندا۔ چار بُرج کرن نِمسکارا، چاروں کُنٹ نین اٹھائیندا۔ ست رنگ نشانہ چڑھے اپر اپارا، سر بھگتاں آپ جھلائیندا۔ ست پُرکھ دی ساچی کارا، ہر کرتا آپ کمائیندا۔ ہر سنگت دیوے اک ادھارا، سانتک ست ست ورتائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، لال پردہ شبد قنات، بن لکشمی ویکھے نہ کوئی مار جہات، دوُجا نظر کھئے نہ آئیندا۔ لچھمی کہے تیری وڈیائی، بھگوان بھیو کھئے نہ آئیندا۔ کس بدھ کریں مات گُرمائی، گھر گھر اپنی دیا کمائیندا۔ میرے نین رہے شرمائی، میری گکھ بال سوہیا کھئے نہ پائیندا۔ تُوں بھگتاں پکڑیں جا جا باہیں،

میرا موہ نظر کھئے نہ آئیندا۔ میں روواں وچ جدائی، نیتز نین نیر و بائیندا۔ سری بھگوان رہیا سمجھائی، بھیو ابھید کھلائیندا۔ تیرے پیار دی اک کڑمائی، لوک مات وکھائیندا۔ تیرا لہنگا دئے ودھائی، تیرے گیت الائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ساچی کرنی آپ کھائیندا۔ لال بھوشن لچھی دھار، نرگن آپ جنائیا۔ بھگتاں کر سچ پیار، پردہ اک وکھائیا۔ ویکھو دروید آئی رووے زارو زار، بے پرواہ بے آنت تیری شہنشاہیا۔ ستجگ کریں کی کی کار، کرتے کرنی مات کھائیا۔ جس پنج وار تیرے ناؤں لائی جیکار، تس سچکھنڈ لیکے جاویں چائیں چائیا۔ دروپت کہے میں اچے نہ ہوئی پار، میرا لیکھا مک نہ سکیا رائیا۔ کرشن کہہ کے گیا وچ سنسار، تریلوکی وچ میری سرنائیا۔ آگے میل پُرکھ اکال، جوں بھاوے لئے ملائیا۔ کلجگ بیٹھی رہی بے حال، میری سار کیسے نہ پائیا۔ میں ویکھ کے آئی رنگ لال، لال رنگ کون رہیا رنگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، اپنی کرنی رہیا جنائیا۔ دروپتی آئی پینڈا چیر، اپنا پنڈھ مکھائیا۔ جس نے میرا لہن نہ دتا چیر، سو صاحب پھیرا پائیا۔ جس پچھے آگے دو جہاناں کٹ زنجیر، اپنی گنڈھ پوائیا۔ سنگھ بشن چاروں گنٹ مارے لکیر، پریم سنگھ نیوں نیوں چلے واہو داہیا۔ اندر سنگھ کہے پرہہ تیرے نال نبھہ اخیر، دو جی اوٹ نہ کھئے تکائیا۔ گرمکھ سنگھ کہے ہر سنگت ہست کپٹ، اوچ نیچ تیری اک سرنائیا۔ پال سنگھ کہے میں گواں گیت، پرہہ اکو ڈھولا چائیں چائیا۔ جس نوں لہدے مندر مسیت، کوٹن کوٹ بیٹھے دھیان لگائیا۔ سو کلجگ آنت جن بھگتاں کرے سچ پریت، پریتی اکو اک جنائیا۔ ستجگ چلائے ساچی ریت، ہر سنگت دئے سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ آ دروپت ویکھ اکھ، سو پُرکھ نرنجن آپ جنائیا۔ صاحب ستگر ہو پرتکھ، اپنی دھار جنائیا۔ بھگت بھگوان رہیا رکھ، مہر نظر اٹھائیا۔ ساچا مارگ صاحب دس، اکو اک درڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، لال رنگ دا رنگ لال گرمکھ وچ پیکھے صاحب دیال، دیال اپنی دیا کھائیا۔ دیا کما صاحب سلطان، جگ بالے ویکھ وکھائیندا۔ پریم پریتی اکو دان، در جھولی اک بھرائیندا۔ سچکھنڈ دا ساچا کابن، چوتھے گھر وڈیائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، اپنا بھیو جنائیندا۔ رگھیر سنگھ پرہہ پئے سرنا، پہلی چیت خوشی منائیا۔ دھن بھاگ تون ملیا اک ملاح، بیڑا اپنے کندھ اٹھائیا۔ تیرے بھگتاں وچ میرا رہ جائے ناں، میرا ناں تیری وڈیائیا۔ نانا تٹا پتا ماں، بہین بھائی نظر

کھئے نہ آئیا۔ تیرا لگا سوہنا سچا تھان، جس گھر نرمل جوت کرے رُشنائیا۔ بھائیاں نال بھائی ملیا آ، پچھلا پندھ مُکائیا۔ اکو منگاں سچ
 دُعا، دُوئے جوڑ واسطہ پائیا۔ پاربرہم پت پریشور پہلی چیت ہر سنگت دے بخش پچھلے گناہ، میری آسا پور کرائیا۔ جس طرح مینوں
 دتی اپنی ٹھنڈی چھان، گرُمکھاں ہونا سہائیا۔ گرُسکھ کوئی نہ کریو نانہ، آگے آؤنا چائیں چائیا۔ ویکھیو کوئی نہ مارے دہاہ، ہرکھ سوگ نہ
 کھئے جنائیا۔ سری بھگوان لوک مات وچوں لئے اٹھا، اگوں گوہند اُنکلی لائیا۔ سچکھنڈ دوارے دئے وسا، سر اپنا بتھہ ٹکائیا۔ گر اوتار پیر
 پیغمبر اِکھئے ہو کے ویکھن آ، کون آیا چائیں چائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، در تیرے واسطہ پائیا۔
 رگھیر سنگھ کرے ارداس، بالا اک دھیان لگائیا۔ ہر سنگت تیری شاخ، تڈھ پن نظر کیسے نہ آئیا۔ سب دی پت لینی راکھ، مہر نظر
 اٹھائیا۔ کلجگ مٹے اندھیری رات، ستجگ ساچا چند کرے رُشنائیا۔ جس نے تیری گائی گاتھ، سو جنم مرن وچ نہ آئیا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، در تیرے منگ منگائیا۔ ساچے سُن دُلا رے، سری بھگوان آپ جنائیندا۔ بڈھ
 نڈھے سارے تارے، بچیا کھئے رہن نہ پائیندا۔ پار کرائے ویاہے کوارے، دئی دوت نہ کھئے جنائیندا۔ گرُمکھ رل مل بولن پنج جیکارے، ایہہ
 آخری وار سمجھائیندا۔ سچکھنڈ کیسے نہ ملے وچ سنسارے، کوٹن کوٹ جیو دھیان لگائیندا۔ سادھ سنت کرن ہاکارے، ہوئے روگ نہ
 کھئے مٹائیندا۔ جن بھگتاں پرہہ جو واجاں مارے، سوئے لوک مات اٹھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، مہر نظر آپ
 اٹھائیندا۔ پہلی چیت لکھاواں گا۔ بالے پوری آس کراواں گا۔ ہر سنگت ساری سچکھنڈ بہاواں گا۔ گر گوہند نال ملاواں گا۔ گر چیلے اکو
 گھر وکھاواں گا۔ پچھلا لیکھا مات چکاواں گا۔ بہرم بھلیکھا باہر کڈھاواں گا۔ ستجگ ساچا راہ وکھاواں گا۔ ماواں کولوں پتران گلیں ہار
 پواواں گا۔ مہراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان جیکار لگاواں گا۔ ساڈھے تین ہتھہ مول مُکاواں گا۔ کلیاں گڈن دی ریت ہٹاواں گا۔ کفن
 لال رنگ دا پاواں گا۔ لبھن وچ ہور کیسے توں وال نہ وکھاواں گا۔ جن بھگتاں قفل کھلاواں گا۔ مُفت اپنا نام ورتاواں گا۔ ہر سنگت
 ہرکھ سوگ چکاواں گا۔ نام جوگ اک جاناواں گا۔ گوہند دی گوہند ریتی پھر وکھاواں گا۔ بچے نیہاں ہیٹھ رکھاواں گا۔ گرُمکھ چھت دے
 اُپر چڑھاواں گا۔ اُجل مُکھ کراواں گا۔ راہ اکو سارے پاواں گا۔ ساچے سیکھو بن سیوک سیاواں گا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ

اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی وست جھولی پاواں گا۔ ساچی وست جھولی پاؤں گا۔ سنجگ ساچا راہ چلاؤں گا۔ آون جاون پنڊھ مُکاؤں گا۔ مڑھی گور اِکو گھر وکھاؤں گا۔ جھوٹھی ماٹی نانا توڑ تڑاؤں گا۔ آتم پر ماتم وچ ملاؤں گا۔ ہڈیاں بالن کر جلاؤں گا۔ ساچی وست وچوں اُٹھاؤں گا۔ اپنے نال لے کے جاؤں گا۔ دو جہاناں پار کراؤں گا۔ سچکھنڈ دوار بہاؤں گا۔ ویکھ ویکھ خوشی مناؤں گا۔ اِکو ڈھولا ساچا گاؤں گا۔ میں تیرا تُوں میرا دوجا سنگ نہ کھئے وکھاؤں گا۔ ایسے کر کے پہلوں ڈھابیا اپنا ڈھیرا، پنج تت شیر سنگھ نظر کیسے نہ آؤں گا۔ لکھ چوراسی کر کے بھلاواں ہیرا پھیرا، اپنا بھیو نہ کیسے جناؤں گا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، پہلی جیتر دا سچ وبار، ہر سنگت بن کرنی پار کراؤں گا۔ چھوٹے بالے رکھنا یاد، سو پُرکھ نرنجن آپ جنائیا۔ تیری سنی آپ فریاد، سچکھنڈ نواسی پھیرا پائیا۔ آگے سنگت دے کے جاوے داد، اپنی وست جھولی پائیا۔ ساریاں لکھ چوراسی وچوں لے کاڈھ، جنہاں لیکھا دتا لکھائیا۔ نڈھڑک ہو کے مارو آواز، پرہہ آؤنا چائیں چائیا۔ جس کھولیا سچا راز، بھیو ابھید رہیا جنائیا۔ پارپرہم دا اِکو سماج، دوجی ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ ہندو سکھ عیسائی مُسلم سچ دوارے ویکھن کاج، ہر کرتا کھیل کرائیا۔ اٹھ دس رین بہنڑی گر اوتار پیر پیغمبر سارے آؤں بہاج، گھر ساچے خوشی منائیا۔ نیتر کھول کے ویکھن کون مستری راج، جنہاں سچ دوار دتا بنائیا۔ کون ہر سنگت جس ملی دات، پرہہ دیونہار وڈیائیا۔ کون ستر بہتر چہتر چار چار ملی جماعت، پنج پنج وچی ودھائیا۔ رگھیر سنگھ کہے پرہہ ویکھ سب دے ساتھ، مینوں نکیوں وڈا دتا بنائیا۔ میرا پتا بیٹا دسترہ رام، رام پت کُشو اکھوائیا۔ کُشو دا پرہہ بنیا سچا ساک، اتم اپنا میل ملائیا۔ میں اُچ محلے چڑھ کے ویکھیا مار جہات، گرسکھ راہ وچ بیٹھا دھیان لگائیا۔ پرہہ مہربان اس دا میرے نال دے دے ساتھ، در تیرے آوے چائیں چائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سکھ سکھ نال ملائیا۔ سکھ کہے میرا سکھ نانا، دوجا سجن نظر کھئے نہ آئیندا۔ تُوں مات تُوں پتا تُوں دیونہارا داتا، دانی اِکو اک اکھوائیندا۔ کلجگ ویکھ اندھیری راتا، اپنا ساچا چند چڑھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در تیرے آس رکھائیندا۔ تیرے در رکھی آس، آس آس وچ جنائیا۔ میری بھجی سرب پیاس، ترسنا ہور رہی نہ رائیا۔ اُپر بیٹھا آکاشاں آکاش، پرتھی رنگ نہ کھئے وٹائیا۔ میرا سچا بنا دے ساتھ، سکلا سنگ نبھائیا۔ جوتی

جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ونڈ اکو اک جنائیا۔ تیری ونڈ ڈھائی مٹھ، ہر مٹھی آپ جنائیندا۔ آدھی گرمکھ لے لٹ، سری بھگوان دیا کمائیندا۔ در آ کے سنگھ کرنیل کولوں لے پُچھ، تیرا لیکھا لیکھ وچ پائیندا۔ جس دوارے بہائے اپنے پُت تِس منزل آپ چڑھائیندا۔ گرسکھو سری بھگوان کدے نہ جائے رُس، جُگ جُگ رُسڑے آپ منائیندا۔ جس دا اک وار پریم پریتی نال سیس گیا جھک، تِس جم نیڑ کدے نہ آئیندا۔ لال بھوشن ویکھے اٹھ، نیتر نین گھلائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان دیونہارا ساچا دان، ڈھائی مٹھی کر پروان، محل اٹل اچ مکان سچ محل اک سہائیندا۔

سچ محلے لے کے آئے، ہر سنگت دے وڈیائیا۔ تھوڑی تھوڑی راکھ پنجاں پیاریاں ہتھ، پھڑائے ساڈھے تِن ہتھ سنگھاسن آپ جنائیا۔ نالو نال رہیا سمجھائے، بھل کھئے نہ جائیا۔ دلی تخت دتا لکھائے، بھگت دوارے پور کرائیا۔ بشن سنگھ تیری ارداس لیکھے لائے، بینتی اپنی جھولی پائیا۔ منزل منزل لے چڑھائے، محل اٹل کرے رُشنائیا۔ اگلا لیکھا پھر لکھائے، بے پرواہ بے پرواہیا۔ رگبیر سنگھ رگھو رگھنس جنائے، رگھپت اپنا جوڑ جڑائیا۔ مات پتا ساک سین نیتر نین نہ کھئے ویاے، روندیاں ٹھور کھئے نہ آئیا۔ جس دے سیس چہتر چور پرہ آپ جھلائے، تِس جگت بھاوے نہ کھئے وڈیائیا۔ حُکمے اندر در آپ بُلانے، بھجا آیا واہو داہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، جس دا لیکھا تیراں پھگن دتا لکھائیا۔ ویہ سو اک پہلی جیٹھ، سو پُرکھ نرنجن دیا کمائیا۔ شبد سپتری ساچی ویکھ، مہر نظر اٹھائیا۔ آتما سنگھ رہیا ویکھ، بسنت کور دھیان لگائیا۔ کوئی نہ جانے پرہ کا بہیت، بھیو اپنے ہتھ رکھائیا۔ چھوٹی بچی کرے ہیت، چھندر کور مان وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا اپنے ہتھ رکھائیا۔ ویہ سو دو دسیا حال، بھیو ابھید جنایا۔ پورب جنم رہے نال، سگلا سنگ نبھایا۔ پیو دھی گھالے گھال، گھالی گھال ویکھ وکھایا۔ صاحب ستگر اولڑی چال، چال نرالی اک جنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پچھلا لیکھا رہیا جنایا۔ پچھلا لیکھا آتم رس، اٹھ پھر رنگ رنگائیا۔ سنگھاسن سیوا نس نس، کوار کتیا آپ کمائیا۔ سری بھگوان دیوے وتھ، وست جھولی پائیا۔ نرور کھول اپنی اکھ، اکھ پرتکھ جنائیا۔ جوتی جوت

سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرنی ساچی رہیا کرائیا۔ تِنّ چار پنج پنجم رنگ، رنگ رنگیلا آپ جنائیندا۔ آتم پر ماتم وسے سنگ، سگلا سنگ وکھائیندا۔ نرمل دھار نرمل چند، نرگن آپ رُشنائیندا۔ نرگن نرگن ٹھنڈ، نرگن آگ بُجھائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، پچھلا لیکھا آپ وکھائیندا۔ پچھلا لیکھا لیکھا لیکھ، لیکھت لیکھت وڈیائیا۔ پُورب جہاں رہیا ویکھ، بُھل کدے نہ جائیا۔ جس نال کرے آتر بیت، باہر پُنج رہیا رکھائیا۔ کِریا ندھان کھول بہیت، اپنا پرکاش کرائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، وست اکو اک جھولی پائیا۔ اکو وست دیونہار، داتا دانی دیا کھائیندا۔ ہر سنگت وچ دسیا اچی کوک پکار، پردہ اوہلا نہ کھئے رکھائیندا۔ سوندر رنجیت کور دوہاں دا اک وبار، پاربرہم پُتری رُپ وٹائیندا۔ اتم لہنا ویکھے وچ سنسار، دینا اپنے ہتھ رکھائیندا۔ جنہاں پچھے بیڑا ہر سنگت کرے پار، بہار اپنے کندھ اٹھائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، اپنی کرنی بن کارن نہ کیسے سمجھائیندا۔

* پہلی چیت ۲۰۲۰ بکرمی دربار وچ بھنگڑے دے ویلے جیٹھووال *

بھگت دوارے ڈھول مردنگا، دو جہان رہیا جگائیا۔ کرے کھیل سورا سرنگا، بھیو کھئے نہ آئیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر اٹھ اٹھ بھجے ننگا، سر اوڈھن نظر کھئے نہ آئیا۔ دروبی خُدا دی چھڈیا پچھلا سنگا، ساتھ کھئے رہن نہ پائیا۔ نو کھنڈ ست دیپ نیتر نین اندھا، نظر کیسے نہ آئیا۔ ہر سنگت مل کے گایا چھندا، ڈھولا اکو اک جنائیا۔ پہلی چیت چڑھیا چنا، چند اکو اک رُشنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ڈھول مردنگ اک وجائیا۔ وجیا ڈھول دو جہان، سویا کھئے رہن نہ پائیا۔ پیر بیتالے نین کھولن ویکھن مار دھیان، نیتر نین نین اٹھائیا۔ کون دوارے کھیل کرے سری بھگوان، بھگون اپنی دیا کھائیا۔ جن بھگتاں دیوے دان، وست امولک جھولی پائیا۔ اٹھ دس بھنڑی زین کرے پروان، پروانہ اکو اک جنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، مردنگ اکو اک سُنائیا۔ مردنگا وجا سچا ناد، شری بھگوان آپ وجائیا۔ نیتر کھول ویکھن برہم برہما، وشن برہما شو دھیان لگائیا۔ کون آنت سنے فریاد،

جن بھگتاں ہوئے سہائیا۔ لکھ چوراسی وچوں کاڈھ، اپنے چرن لگائیا۔ سنجگ ساچی دیوے داد، کلجگ کوڑا پندھ مکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ کھیل بے پرواہ بھگتن ناچ، نٹوآ اپنا کھیل کرائیندا۔ جس دے پردے گیا راج، روم روم تیس مہکائیندا۔ لیکھا جان پُرکھ ابناس، ابناسی اپنی کار کھائیندا۔ شبد اگئی دے آواز، اُچی کوک کوک سُنائیندا۔ ہر سنگت تیرے وسے ساتھ، وچھڑ کدے نہ جائیندا۔ پچھلا چھڈ دیو پوجا پاٹھ، وید پُران شاستر سمرت انجیل قرآن آگے کم کھئے نہ آئیندا۔ صاحب ستگر پورا اُتارے پار گھاٹ، منجھدھار نہ کھئے رڑھائیندا۔ پہلی چیتر پاربرہم بنیا سجن ساک، سگلا سنگ رکھائیندا۔ مارو چھالان کھلے تاک، گرمکھ سرتی اُٹھا بھنگرا اکو پائیندا۔ سچکھنڈ جان دی دسی جاچ، ہرکھ سوگ نہ کھئے رکھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ساچا ور، وست امولک آپ ورتائیندا۔ شبد مردنگ کہے میری سُن پُکار، پرہ تیرے ہتھ وڈیائیا۔ نو سو چورانونے چوگری جگ بیتے وچ سنسار، میری سار کسے نہ پائیا۔ رسنا جہوا جیو جنت سادھ سنت جپ جپ گئے ہار، آنت کھئے کہن نہ آئیا۔ کلجگ لے کلکی اوتار، نہککنک پھیرا پائیا۔ تیرے چرن میری نمسکار، دوئے جوڑ سرنائیا۔ تیرے ہندیاں تیرا بھگت نہ ہوئے خوار، آگے دیوے نہ کھئے سزائیا۔ ساچا کردے آپ وبار، بن ووباری بے پرواہیا۔ پہلی چیتر درس مہان، بیس بیسا راہ تکائیا۔ چوتھی منزل کر پروان، نام پروانہ ہتھ پھڑائیا۔ اُپر ست رنگ جھلے نشان، نشانہ اکو نظری آئیا۔ شبد ڈھول کہے موہے دے دان، گوبند تیرا نین تکائیا۔ اکیاں کر در پروان، بے پرواہ تیری سرنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایک دینا ساچا ور، دِن دہارے تیرے آگے جھولی ڈاہیا۔ دِن دہارے منگی منگ، اوبلا نظر کھئے نہ آیا۔ کر کیرپا پرہ رنگیں رنگ، رنگ رنگیلا اکو آیا۔ نرگن سرگن دینا سنگ، سگلا سنگ نبھایا۔ ایتھے اوتھے دو جہان چکے پندھ، آدھ وچکار نہ کھئے اٹکایا۔ جو تیرا ڈھولا گاؤندے چھند، جگت جیو جنت دے اندر اند، بے مکھ نظر کسے نہ آیا۔ سری بھگوان پہلی چیتر چاڑھے چند، آدھی رات رت سہایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ساچا ور، گر اوتاراں پیر پیغمبران بھگتن لیکھا دئے وکھایا۔ شبد ڈھول تون رہ تیار، سری بھگوان آپ جنائیا۔ چار جگ دے تگن راہ منگن درس دیدار، نیتر نین اُٹھایا۔ اٹھ دس اکٹھے کراں وچھڑے یار، یار اکو اک جنائیا۔ در آؤن تیئی اوتار، بھگت اٹھاراں سیس جھکائیا۔ گر دس ویکھن نین

اکھاڑ، اکھّ اکھّ نال ملائیا۔ جس نوں گوہند کہہ کے گیا پُرکھ اکال، سو صاحب پھیرا پائیا۔ جن بھگتاں اُتے ہوئے دَیال، دینن اپنے گلے لگائیا۔ سچ دھرم دا اک دوار، ایکنکارا آپ وکھائیا۔ جن بھگتاں چلے نال نال، آؤندا جاندا نظر کیسے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، دُھر فرمانا آپ جنائیا۔ دُھر فرمانا ہر کرتار، اکو اک جنائیندا۔ اگّی سیکھاں پیلے بٹھے سر دستار، مہربان ویکھ وکھائیندا۔ کمرکسا اکیاں دا کرے ایکا وار، سر اپنا ہتھ ٹکائیندا۔ اندر دیوے نام اچھال، سروور اکو اک وکھائیندا۔ سچ دوارے وجے تال، تلواڑا اپنا نام جنائیندا۔ گُرمکھ ویکھے سچے لال، لالن اپنے رنگ رنگائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سر اپنا ہتھ ٹکائیندا۔ ادھی رات بھڑی زین، ہر ستگر آپ جنائیا۔ اگّی سیکھ تیار رہن، جو بھنگڑا رہے پائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر دھنّ دھنّ دھنّ سارے کہن، گوہند ویکھے چائیں چائیا۔ جنہاں سری بھگوان آیا لَین، نرگن اپنا پھیرا پائیا۔ آگے رہے نہ کوئی لہن دین، دینا نظر کھئے نہ آئیا۔ نرگن بنے ساک سجن سین، سکلا سنگ نبھائیا۔ ہر سنگت ناتا جوڑ دیوے بھائی بھین، کوڑی اکھّ نہ کھئے اٹھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ادھی رات چاڑھے رنگ، کھیلے کھیل بن ملنگ، عیسیٰ موسیٰ محمد چار یاری ناچ نچائیا۔ ملنگ بنے پروردگار، بے پرواہ کھیل کھلائیندا۔ گُرمکھاں دے ادھار، گُرسکھاں پار کرائیندا۔ تال وجے وچ سنسار، ڈھول ڈھمکا اکو شبد جنائیندا۔ جنہاں آنتر ملیا پیار، تنہا منتر نام پڑھائیندا۔ لالو تیرا لہنا اتم وار، ہر سنگت وچ رکھائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ہرجن ساچی سیوا لائیندا۔ ساچی سیوا کرن پیر، دھوڑی خاک خاک رمائیا۔ چاروں کُنٹ ورتے قہر، اندھ اندھیرا اکو چھائیا۔ گُرمکھاں ملیا گمبھیر گہر، پرہہ داتا بے پرواہیا۔ دیوے نام طرز اکو لہر، نور ظہور اک رُشنائیا۔ سچکھنڈ وکھاوے اپنا شہر، شہنشاہ اکو پھیرا پائیا۔ دوجا وڑے نہ کوئی ایر غیر، لکھّ چوراسی دیوے دھکا لائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ پرہہ ساچا ڈھولا گائیکا۔ ادھی رات کھیل وکھائیکا۔ گُرسکھاں اپنا رنگ چڑھائیکا۔ اٹھائے دن دا پچھلا لیکھا اٹھسٹھ گُرمکھاں پیراں ہیٹھ دبائیکا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، چار کُنٹ دھوڑی خاک اڈائیکا۔ دھوڑی خاک اڈاویکا۔ پرہہ اپنا کھیل کراویکا۔ گُرمکھاں ناچ نچاویکا۔ نارد من شرمایکا۔ بھاگ سنگھ وڈیویکا۔ کنت سُہاگ راگ الاویکا۔ سوئی

سُرتی جاگ کُھلاویگا۔ مچن ماگھ اک کراویگا۔ دُرمِت داغ دھواویگا۔ ہنس کاگ بناویگا۔ سیچ درس آپ وکھاویگا۔ جنم جنم دی حرص مٹاویگا۔ ساچے پوڑے آپ چڑھاویگا۔ براہمن گوڑے پنڈھ مکاویگا۔ بھگت دوارے ناچ وکھاویگا۔ کلجگ کوڑے جیو بھن تڑاویگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا شبد ساچا ڈھولا، جن بھگتاں آپے گاویگا۔ پہلی چیت جب باراں وجن گے۔ برہمنڈ کھنڈ اٹھ اٹھ بھجن گے۔ گر اوتار اک دو جے نوں سدن گے۔ پیر پیغمبر نیتر کھول کھول لبھن گے۔ چار جگ اپنا لیکھا باہر کڈھن گے۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، گر مکھ ساچے نچن گے۔ جب ادھی رات آئیگی۔ ترے گن مایا گر لائیگی۔ نیتر نیناں نیر وہائیگی۔ چاروں کنت راہ تکائیگی۔ دوئے جوڑ واسطہ پائیگی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ہر سنگت خوشی منائیگی۔ جب ادھی رات ہوئے ویلا، ویلا وقت دے جنائیا۔ گوہند ویکھ گرو گر چیلا، چیلا گر لے ملایا۔ پرہ ملے سجن سہیلا، دھردرگاہی پھیرا پائیا۔ وکھائے دھام اک توپلا، نرگن نرنکار نرویر وڈی وڈیایا۔ ساچا کھیل پرہ کھیلا، جگت نیتر نظر نہ آئیا۔ گرمکھاں رائے دھرم دی کٹے جیلا، چتر گپت لیکھ رہن نہ پائیا۔ بھگتاں کرے اپنا میلا، کھول جاگ اپنے رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، مہر نظر آپ اٹھائیا۔ جس ویلے ہوئے ادھی رات، رُڑی رُت آپ سہائیندا۔ جن بھگتاں دیوے امولک دات، اٹلی آپ ورتائیندا۔ کایا مندر اندر ویکھے مار جہات، بند کواڑی کُنڈا لابندا۔ نو سو چورانوے چوکڑی جگ دا پچھلا ساتھ، سری بھگوان آپ جنائیندا۔ آگے دسے اکو گاتھ، سوہنگ ڈھولا منتر درڑائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ویلا وقت آپ سہائیندا۔ جب ادھی رات آویگی۔ بھنڑی رات خوشی مناویگی۔ سیچ سہنجی اک وچھاویگی۔ جوت نرنجی راہ تکاویگی۔ درد دکھ بھے بھنجی بھو چکاویگی۔ چرن دھوڑ مجنی دُرمِت میل دھواویگی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی کھیل اک وکھاویگی۔ ساچی کھیل کرائیگا۔ پرہ اپنا بھیمو چکائیگا۔ راشٹریتی سندیس پُچائیگا۔ پچھے دا پچھلا لیکھا جھولی پائیا۔ پردھان منتری وچولا وچ رکھائیگا۔ پنڈت پاندھا جنتری پھول نہ کھئے سمجھائے گا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، آپ اپنا حکم ورتائیا۔ ادھی رات آوے نیڑے، اپنا راہ تکائیا۔ کون پرہ وسائے کھیرے،

گھر مندر سوہا پائیا۔ ستجگ تریتا دواپر کلجگ وچھڑے کیہڑے کیہڑے، جنہاں اپنے رنگ رنگائیا۔ پورب جنم چُکائے جھیرے، آگے جھنجٹ رہن نہ پائیا۔ شبد اگئی لیائے اپنے گھیرے، شبد ڈوری اک وکھائیا۔ چوتھی منزل چڑھ کے چار کُنٹ جن بھگتاں نال لے لے پھیرے، اکو وار کرے کُرمائیا۔ نو سو چورانونے چوکڑی جگ کر کے بیٹھا رہیا وڈے چیرے، اپنا روپ نہ کیسے سمجھائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر گھلے ہتھیرے، دُھر سندیس جھولی پائیا۔ سارے کہہ کے گئے اسیں تیرے چیرے، ستگر اکو نظری آئیا۔ آنت اکتھے ہوئے بھگتاں ڈیرے، پہلی چیت ملے وڈیائیا۔ کِرپا کرے پرہو اپنی چھیڑ کوئی نہ چھیڑے، چھیکڑ پچیا کھئے رہن نہ پائیا۔ چار جگ دے بھوندے اتم آ گئے وچ گیڑے، باہر سکے نہ کھئے کڈھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، صاحب اکو اک اکھوائیا۔ ادھی رات تکے راہ، نیتر نین اٹھایا۔ صاحب ستگر ملے ملاح، نہکنکا ناؤں دھرایا۔ بھگتاں دیوے اک صلاح، دوجا منتر نہ کھئے پڑھایا۔ شبودوالا مٹھ مندر مسجد گرو دوار کایا اندر دئے وکھا، اٹ گارا نہ کھئے لگایا۔ جس دواویوں شاستر سمتر وید پُران گیتا گیان انجیل قرآن لے بنا، سو گرہ گُرمکھاں دئے درسایا۔ جتھے وسے بے پرواہ، دوجا نظر کھئے نہ آیا۔ اوتھے اکو ڈھولا اکو راگ رہے گا، چھٹی راگ بھیو نہ رایا۔ سو منتر آنتر صاحب دیال دئے وسا، آپ اپنی دیا کمایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، بھنڑی ریڑی رنگ چڑھایا۔ بھنڑی زین مکھ چُکے نقاب، پردہ کھئے رہن نہ پائیا۔ پروردگار کرے آداب، نیوں نیوں سجدہ سیس جھکائیا۔ در دوار کرے سلام، علیکم کھئے نہ دئے وڈیائیا۔ پرگٹ ویکھے اک امام، نورو نور نور رُشنائیا۔ جس دا عیسیٰ موسیٰ محمد بنیا غلام، بن بردا سیو کمائیا۔ سو صاحب پرگٹ ہویا وچ جہان، نرگن جوتی جامہ پائیا۔ بھگت دوارا ساڈھ تَن ہتھ منار، چھٹی جگ دا کھیل مہان، نانک ویکھن آوے چائیں چائیا۔ گوبند رت نہیاں ہیٹھ دبی آن، مہربان ہو سہائیا۔ پہلی چیتر کھیل کرے سری بھگوان، بھگون اپنا راہ چلائی۔ اپنا دیوے بلیدان، گُرمکھ بلی نہ کھئے چڑھایا۔ آگے ہر سنگت ملے سچکھنڈ مکان، دوجا مندر نہ کھئے وکھائیا۔ دُور دُراڈا اوجو اوج نیرن نیرا ہو کے ویکھے مار دھیان، دھیان دھیان وچ ملائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا سچا ور، بھنڑی زین نال ملائی۔ بھنڑی زین ہتھ پا کلیرے، پلُو لال سیس ٹکائیا۔ سری بھگوان میرے بستر ویکھ چیرے، مہر نظر اٹھائیا۔ چار جگ دے وچھڑے ویرے، گُرمکھ سجن دے ملائی۔

گوہند کہہ کے گیا ایک رنگ رنگاواں نائی چھبے جھیرے، اوچ نیچ کھٹے رہن نہ پائیا۔ پہلی چیتر سب دی بدل دئے تقدیرے، نقصیر کھٹے رہن نہ پائیا۔ در آیاں دی کٹ دے بھڑے، تیرا مل نہ لاگے رائیا۔ میں تھک گئی بہہ کے رنگلے پیہڑے، میرا گھنڈ نہ کھٹے چکائیا۔ تُوں آئیوں بے نظیرے، نظر مہر اک اٹھائیا۔ میں ویہندی رہی اُنی سال تیرا کھیل دھیرے دھیرے، دھیان تیرے چرن لگائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، جگت ہیوڑے آت رہن نہ پائیا۔ آت پوری کران آس، سو پُرکھ نرنجن آپ جنائیندا۔ جگ چوکرئی بجاواں پیاس، ہر پُرکھ نرنجن دیا کھائیندا۔ جن بھگتاں ہوواں داسی داس، ایکنکارا آپ سمجھائیندا۔ آد نرنجن کہے کران پرکاش، جوت نرنجن ڈگمگائیندا۔ سری بھگوان کہے میرا کارج آئے راس، بھگت دوارا اک وڈیائیندا۔ ابناسی کرتا کہے میں وسان پاس، وچھڑ کدے نہ جائیندا۔ پاربرہم کہے میں لیکھے لاواں پون سواس، ساہ ساہ اپنی جھولی پائیندا۔ ستجگ دی ساچی شاخ، ہرجن ساچے آپ پرگٹائیندا۔ لکھ چوراسی وچوں راکھ، آپ اپنا میل ملائیندا۔ جگ چوکرئی کتھا کہانی دسدا رہیا بات، اتم نر ہر پور کرائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، آسا ترسنا اتم میٹ مٹائیندا۔ بے پرہو سچ بھگوان، کی تیری وڈیائیا۔ تیرا کھیل ویکھ سرب شرمان، شرع کرے لڑائیا۔ جس دا دھردے رہے دھیان، نرگن نرویر ایشٹ منائیا۔ جس نے بھیجیا بنا کے کاہن، مکند منوہر لکھمی نرائن کھیل کرائیا۔ جس آد جگاد جگا جگنتر دتا دان، وست امولک جھولی پائیا۔ جس دا بودھ آگادھ گیان، شاستر سمتر وید پُران، لیکھا دھر نہ کھٹے سمجھائیا۔ جس دا سچکھنڈ سچا مکان، پروردگار نور الایسا۔ سو کلجگ اتم پرگٹ ہو وچ جہان، نہکرمی اپنا کرم کھائیا۔ بھگت دوارا کر پروان، سچ نشان اک جھلائییا۔ ساڈھے تِن ہتھ دیوے دان، آپ اپنی وست جھولی پائیا۔ گرمکھ گرسکھ نچن کڈن گان، گا گا شکر منائیا۔ باقی لکھ چوراسی لاپے مکان، دھرم دوارا نظر کیسے نہ آئییا۔ جس جن گایا سوہنگ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، تس ملے مان وڈیائیا۔ ابناسی کرتا نرگن ہو کے آیا سیو کمان، سیوا اکو اک رکھائیا۔ ست دھرم دا ست بنائے ودھان، اپنے ہتھ رکھے وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، شیر دلیر بھک اکو شبد لگائیا۔

شبکہ کہے میری اکو بھبک، بھگوان تیری وڈیائیا۔ پھڑ اٹھاواں چوڈاں طبق، چوڈاں لوک دیاں ہلائییا۔ وشن برہما شو گائے اکو سبق، گر اوتار پیر پیغمبر اک پڑھائییا۔ تیرے نام دا پترا دیواں پرت، جس دے اُتے اکھڑ نظر کھئے نہ آئییا۔ جس وچ کوئن کوٹ گر اوتار پیر پیغمبر کیتے غرق، ڈونگھی دھار سار کسے نہ آئییا۔ مار زوال جگ چوکرئی تینوں کدے نہ آیا ہرکھ، سوگ چنتا نہ کھئے رکھائییا۔ تیری کسے نہ کیتی پرکھ، تیرا پردہ سکیا نہ کھئے لاییا۔ کلجگ اتم کر کیرپا دتا درس، گوبند منگ منگائییا۔ پہلی چیتر پریم پریتی کر جا لکھت پڑھت، جس دا لیکھا سکے نہ کھئے مٹائییا۔ گر اوتاراں پیر پیغمبر دا آگے دینا رہے نہ دھڑت، جگت آڑھتی نظر کھئے نہ آئییا۔ توں میرا میں تیرا بھگت، بھگت تیرا راہ تکائییا۔ آد آنت لگی شرط، شرع کھئے رہن نہ پائییا۔ ہن رہن نہیں دینا فرق، کبیر کوک کوک سنائییا۔ بھگتو آج پہلی وار منگو ہو ندھڑک، پاربرہم رہیا جنائییا۔ اپنی سدھی کر لو سڑک، برہما وشن شو بیٹھے سیس جھکائییا۔ نچ کڈ کے مارو بڑک، سنگھ شیر ملیا سچا ماہییا۔ اگوں جا کے آیا پرت، پچھلیاں آگے لئے لائییا۔ لکھ چوراسی ہووے غرق، آنت سکے نہ کھئے بچائییا۔ اودھر تگن اٹھائی نرک، رائے دھرم اپنا بل وکھائییا۔ اکھراں نال اکھراں دی لگی رہنی نہ جڑت، نش اکھڑ اکو اک وڈیائییا۔ جس در گر اوتار پیر پیغمبر جگت وکارے ولوں رکھدے گئے ورت، آسا ترسنا مایا ممتا موہ چکائییا۔ سو صاحب ستگر شبکہ اگئی رہیا کڑک، ڈھولا اکو اک سنائییا۔ پہلوں گوبند کولوں رہ گئی رڑک، ہن بیڑا پار کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، مہربان ہوئے سہائییا۔ گرسکھ کہن اسان کسے لنگوٹے، مل کے آئے واہو داہییا۔ ہتھ وچ پھڑے چھریاں سوٹے، کیرپاناں رہے وکھائییا۔ جٹ ماجھے دے بڑے موٹے، کیشن سنگھ روپ جنائییا۔ جے گوبند ویلے رہ گئے تھونھے، ہن باقی کھئے رہن نہ پائییا۔ سری بھگوان آپ آ کے ویکھے اپنے پوتے، پوترے اپنی گود سہائییا۔ آگے پین نہ دیوے موچھے، ہتھ کھنڈا نہ کھئے اٹھائییا۔ پچھلے سب دے کڈھ دیوے روسے، رسیا کھئے رہن نہ پائییا۔ جو لگیا کسے گوشے، پھڑ باہوں لئے اٹھائییا۔ آگے مارگ لائے سوکھے، سر اپنا ہتھ ٹکائییا۔ پہلی چیتر جنہاں توں ہتھ آگئے موئے، پھیر پیر پیغمبر نظر کسے نہ آئییا۔ ہالیو تھادے پورے ہو گئے جوتے، جوترا آگے نہ کھئے وکھائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ساچا ور، جن بھگتاں رہیا وڈیائییا۔ بھگت کہن اسیں بنے بلوان، بل اپنا آپ دھرایا۔ پہلوں اک اک توں ملدا رہیا بھگوان، ہن کٹھیاں ہو کے جھرمٹ پایا۔ جنان چر

نہ دیویں دات، باہر نکل کتے نہ جایا۔ سارے کرو اک زبان، کیتا قول نہ کھئے بھلایا۔ پچھلا سب نے چھڈیا ایمان، اکو نرنکار نظری آیا۔
 گردر مندر مسجد شودوالا مٹھ چلے دکان، صاحب ستگر ہٹ نہ کھئے دکھایا۔ جنہاں سچا پاتشاہ پاربرہم سوامی ملیا آن، آپ اپنا رنگ
 رنگایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ہر سنگت رہیا درڑایا۔ ہر سنگت کہے اسیں اٹھان گے۔ ساچا
 نام پرہہ توں لٹان گے۔ اگلا حال سارا پُچھاں گے۔ دلبر ہو کے، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، آگے پھیر
 کدے نہ لکان گے۔ ہر سنگت کہے منگ دے اساڈی، کیوں جگ جگ لارا لائیا۔ دھکے مارن آنڈھی گوانڈھی، تیری سار کھئے نہ پائیا۔
 گرسکھ آتم تیرے پریم باندی، پریم تیرا نام دھیائیا۔ اکو ڈھولا سچا گاندی، گا گا شکر منائیا۔ جگت کولوں نہ کدے شرماندی، جس ملیا
 پریم ماہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سچ رہیا جنائیا۔ ڈھول والیا وجا ڈھول، ہر ڈھولا آپ
 سُنائیندا۔ صاحب جنہاں دے وسیا کول، سو گرمکھ مکھ نہ کدے شرمائیندا۔ اچی سارے کہو بول، سری بھگوان پھیرا پائیندا۔ گوبند
 نال کیتا قول، اتم توڑ نبھائیندا۔ پہلی چیتر سب دے اندر جائے مؤل، مؤلا اپنا روپ وٹائیندا۔ ہر سنگت نہ جائے ڈول، لکھ چوراسی آپ
 ڈُلائیندا۔ ویکھیو کوئی نہ رہو انہول، ستیاں آپ اٹھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، آتم پردہ دیوے
 کھول، اندر وڑ وڑ درس دکھائیندا۔ آتم درس دکھایگا۔ پرہہ اپنی دیا کماویگا۔ پہلی چیتر رت سہاویگا۔ ابناسی اچت پھیرا پاوایگا۔ جن
 بھگتاں راگ الاویگا۔ ڈھولا اکو اک گایگا۔ ہر سنگت ناچ نچاویگا۔ گرمکھ وڈیاویگا۔ منکھ نین شرمایگا۔ ادھی رات رنگ چڑھایگا۔
 آتم سیجا پلنگ آسن لایگا۔ نام مردنگ وجاویگا۔ اکیاں سر دستار سجاویگا۔ کمرکسا اک دکھایگا۔ جو پُری اند چھڈ کے نسا، سو مڑ
 کے گھر گھر آویگا۔ گلوں کٹ کے جم دا رسا، اپنے نال ملاویگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج
 شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جن بھگتاں اکو نام دکھایگا۔

* پہلی چیت ۲۰۲۰ بکرمی ہر بہگت دوار جیٹھووال چوتھی منزل اُتے *
 سچ تخت پرہہ ساچا چڑھیا، نرگن نرویر وڈی وڈیاٹیا۔ اپنی کرنی آپے کریا، کرتا پُرکھہ سچا شہنشاہیا۔ نہ جنمے نہ کدے مریا، جنم
 مرن وچ نہ آٹیا۔ نرہے ہو کدے نہ ڈریا، بھو اپنا سرب جنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، محل اٹل کرے رُشنائیا۔ سچ
 محلے چرن رکھ، سو پُرکھہ نرنجن دیا کمائیندا۔ ہر پُرکھہ نرنجن ہو پرتکھ، ایکنکارا بھیو چکائیندا۔ آد نرنجن کر پرکاش، اگیان اندھیر مٹائیندا۔
 ابناسی کرتا بن کے داس، ساچی سیو کمائیندا۔ سری بھگوان کھیل تماش، دو جہاناں ویکھ وکھائیندا۔ پاربرہم پرہہ لہنا جانے پرتھی آکاش،
 گگن گگنتر کھوج کھجائیندا۔ سچ دوارے کر نواس، سچ سنگھاسن سوہا پائیندا۔ جگ چوگڑی پوری کرنہارا آس، آسا اکو اک وکھائیندا۔
 جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچا کھیل آپ کرائیندا۔ ساچا کھیل چیت مہینہ، ایکنکار اک وڈیاٹیا۔ اُنی سال بنیا رہیا
 ناپینا، نرگن اکھ نہ کئے کھلاٹیا۔ حُکمے اندر لوک تینا، ترے گن مایا حکم منائیا۔ حُکمے اندر رنگ چاڑھے بہینا، بہنڑی رین نال ملاٹیا۔ حُکمے
 اندر کریا ٹھانڈا سینہ، اگنی تت نہ لاگے رائیا۔ حُکمے اندر مرنا جینا، جیون جگت دے جنائیا۔ حُکمے اندر ہوئے ادھینا، بن سیوک سیو
 کمائیا۔ حُکمے اندر بن پرینا، پاربرہم پرہہ اپنا بل رکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، حُکمے اندر سب کچھ چھینا، دیونہار
 آپ وڈیاٹیا۔ حُکمے اندر لوے چھین، شہنشاہ اپنا حکم جنائیندا۔ حُکمے اندر کرے تلقین، طالب طلبا آپ پڑھائیندا۔ حُکمے اندر کرے
 مسکین، نرہے بھو اک وکھائیندا۔ حُکمے اندر کھیل کرے جل مین، نرگن سرگن ونڈ ونڈائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر،
 سچ دوار اک رُشنائیندا۔ حُکمے اندر سچ دوار، سچ سچ وڈیاٹیا۔ حُکمے اندر سچ گھر بار، سچکھنڈ سہائیا۔ حُکمے اندر جوت اُجیار،
 نورو نور ڈگمگائیا۔ حُکمے اندر پروردگار، بے پرواہ اپنی کار کمائیا۔ حُکمے اندر کھول کواڑ، بند تاکی کُنڈا لاپیا۔ حُکمے اندر تھر گھر پاوے
 سار، محل اٹل کرے رُشنائیا۔ حُکمے اندر شبدي دھار، شبد روپ سہائیا۔ حُکمے اندر راج جوگ سکدار، شہنشاہ اپنا حکم چلاٹیا۔ حُکمے
 اندر بھکھ بے بھکھار، خالی جھولی رہیا وکھائیا۔ حُکمے اندر داتا دانی دیونہار، وڈ وڈا وڈ وڈیاٹیا۔ حُکمے اندر کھول کواڑ، مندر اندر اک
 سہائیا۔ حُکمے اندر نار کنت بہتار، حُکمے اندر سیج سہائیا۔ حُکمے اندر اندر باہر، گپت ظاہر ونڈ ونڈائیا۔ حُکمے اندر سُت ڈلار، شبدي

بیٹا اِکو جائیآ۔ حُکْمے اندر کر وِہار، بوہاری دئے سمجھائیآ۔ حُکْمے اندر پلائے تار ستار، اپنا حُکْم منائیآ۔ حُکْمے اندر کرے کار، کرتا اپنی کل
 دھرائیآ۔ حُکْمے اندر کر پَسار، وِشنوؤں دیونہار وِڈیائیآ۔ حُکْمے اندر امرت دھار، امر امر جنائیآ۔ حُکْمے اندر برہما کھول کیوڑ، کول کول
 درسائیآ۔ حُکْمے اندر سُن اگمی کھیل نیار، دھوؤں دھار وکھائیآ۔ حُکْمے اندر دیا باقی کر اُجیار، کملا پاتی سوہا پائیآ۔ حُکْمے اندر آتر شنکر کر
 اُجیار، مہر نظر نظر اُٹھائیآ۔ حُکْمے اندر بن وِچولا سِرجنہار، ساچا ڈھولا دئے سُنائیآ۔ حُکْمے اندر بھولا بنے آپ نرنکار، ساچا کنڈا ہتھ
 اُٹھائیآ۔ حُکْمے اندر رکھے اوہلا اگم اپار، بھيو کھئے نہ پائیآ۔ حُکْمے اندر وِشن برہما شو بنائے بھکھار، تئے منگن جھولی ڈاہیا۔ حُکْمے اندر اِچھیا
 اپار، پاربرہم پرگٹائیآ۔ حُکْمے اندر ستو گن وِچار، آپ اپنا رنگ وکھائیآ۔ حُکْمے اندر طمو بن ونجار، تِنہاں گنڈھ دیوائیآ۔ حُکْمے اندر کھیل
 کرے کرتار، آپ اپنا پردہ لاپیآ۔ حُکْمے اندر پنج تت کر پَسار، اپ تیج وائے پرتھی آکاش گنڈھ پوائیآ۔ حُکْمے اندر رکت بوند پاوے سار،
 نرگن سرگن میل ملائیآ۔ حُکْمے اندر نو نو کھول کیوڑ، در در بھيو چُکائیآ۔ حُکْمے اندر کام کرودھ لوہ موہ ہنکار، آسا ترسنائے پرگٹائیآ۔
 حُکْمے اندر مایا ممتا شنگار، موہ مُحبت اِک سمجھائیآ۔ حُکْمے اندر نار کنت بہتار، حُکْمے اندر سیج وِڈیائیآ۔ حُکْمے اندر کھیلے کھیل اپر اپار،
 اپرپر وِس وِٹائیآ۔ حُکْمے اندر نام نِدھانا بول جیکار، جے جیکار کرے شنوائیآ۔ حُکْمے اندر نِش اکھڑ کر تیار، روپ ریکھ نہ کھئے وکھائیآ۔
 حُکْمے اندر حُکْم ورتار، حُکْم حُکْم کِہا نہ جائیآ۔ حُکْمے اندر ہو اُجیار، حُکْمے اندر کرے رُشنائیآ۔ حُکْمے اندر چار کھانی بن ونجار، ونج اِکو اِک
 درسائیآ۔ حُکْمے اندر شبد ناد دھنکار، ایکا راگ الائیآ۔ حُکْمے اندر نرمل جوت اُجیار، نؤر نؤر رُشنائیآ۔ حُکْمے اندر دھوؤں دھار، سُن اگم
 رکھائیآ۔ حُکْمے اندر کول کولی بھرے اپار، امرت بوند سہائیآ۔ حُکْمے اندر سہنس دل ویکھنہار، حُکْمے اندر پردہ لاپیآ۔ حُکْمے اندر اِڑا پنگل
 کرے خبردار، ساچا حُکْم آپ جنائیآ۔ حُکْمے اندر ٹیڈھی بنک ویکھنہار، ڈونگھی بھوری پھیرا پائیآ۔ حُکْمے اندر دسویں دیونہارا مان، دہ دِشا
 ویکھ وکھائیآ۔ حُکْمے اندر لیکھا جانے بودھ آگادھ بودھ گیان، اکھڑ اکھڑ نال ملائیآ۔ حُکْمے اندر وِشن دیوے دان، وست امولک جھولی
 پائیآ۔ حُکْمے اندر برہم کرے پروان، پاربرہم سرنائیآ۔ حُکْمے اندر کر کلیان، سنسا روگ مٹائیآ۔ حُکْمے اندر ترے گن مایا کر پردھان،
 پردھانگی اِکو اِک وکھائیآ۔ حُکْمے اندر پنج تت نِشان، نِشانہ اپنے ہتھ رکھائیآ۔ حُکْمے اندر شبد مہان، شبدی شبد اپنی ونڈ ونڈائیآ۔ جوتی

جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اِکو حُکم آپ رکھائیا۔ حُکمے اندر ہوئے آپ، اپنا حُکم آپ چلائیندا۔ حُکمے اندر مائی باپ، پتا پُوت گود اُٹھائیندا۔ حُکمے اندر ساچا جاپ، تُوں میرا مین تیرا ساک اکھوائیندا۔ حُکمے اندر پت لئے راکھ، سر اپنا ہتھ ٹکائیندا۔ حُکمے اندر جوڑے نات، ناتا بدھاتا میل ملائیندا۔ حُکمے اندر سُنائے گاتھ، اگم اتھاہ درڑائیندا۔ حُکمے اندر درسائے اپنی ذات، اذاتی رُوپ نہ کھئے وٹائیندا۔ حُکمے اندر بیٹھا رہے اِکانت، سچ سِنگھاسن سوہیا پائیندا۔ حُکمے اندر کھیل کرے بوہ بہانت، بدھ اپنی نہ کیسے جنائیندا۔ حُکمے اندر دیونہارا دات، کِرن کِرن سُوْرچ چند چمکائیندا۔ حُکمے اندر ویکھنہارا ساکھیات، صاحب اپنا رُوپ دھرائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اپنا حُکم آپ جنائیندا۔ حُکمے اندر کھولے تاک، آپ اپنی دیا کھائیا۔ حُکمے اندر ہوئے پاک، پُنیت اِکو اِک اکھوائیا۔ حُکمے اندر بنے ساک، سجن صاحب سچا ماہیا۔ حُکمے اندر چڑھے راک، اَسو گھوڑا اِک دوڑائیا۔ حُکمے اندر چارے کھانی لئے بھاکھ، انڈج جیرج اُتہج سیتج مان دوئیا۔ حُکمے اندر ویکھے کھیل تماش، خالق خلق رُوپ وٹائیا۔ حُکمے اندر اچھیا کرے آس، آسا اپنے وچ دھرائیا۔ حُکمے اندر شاہو شاہاش، شہنشاہ اپنی سیوا لائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اِکو حُکم دئے وڈائیا۔ حُکمے اندر شبدي دھار، دھار دھار وچوں پرکھائیندا۔ حُکمے اندر وشن برہما شو اوتار، ترے گن اپنا میل ملائیندا۔ حُکمے اندر پنج تت اکھاڑ، نرگن سرگن ناچ نچائیندا۔ حُکمے اندر سُوْرچ چند پَسار، منڈل منڈپ آپ سہائیندا۔ حُکمے اندر چارے کھانی کر تیار، بودھ اگادھی نام درڑائیندا۔ حُکمے اندر چارے وید کرے پُکار، اُچی کوک کوک سُنائیندا۔ حُکمے اندر برہم دئے ادھار، پاربرہم پرہہ اپنا حُکم سُنائیندا۔ حُکمے اندر آتم پرما تم کرے نمسکار، نیوں نیوں سپس جھکائیندا۔ حُکمے اندر ایش جیو ونجار، ساچا ہت گھلائیندا۔ حُکمے اندر نرگن سرگن کرے پیار، پریم پریتی اِک درڑائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، حُکمے اندر کھیل کرائیندا۔ حُکمے اندر چار کھانی، چار چار وڈائیا۔ حُکمے اندر چار بانی، چار چار سمجھائیا۔ حُکمے اندر چار جگ کہانی، کہہ کہہ گئے درڑائیا۔ حُکمے اندر چار وید پرانی، آتم پرما تم بھیو گھلائیا۔ حُکمے اندر چار گنت نشانی، نُوْر نُوْرانہ جوت رُشنائیا۔ حُکمے اندر اکتھ کہانی، گہر گمبھیر سُنائیا۔ حُکمے اندر امرت بانی، امیوں رس آپ ورتائیا۔ حُکمے اندر نُوْر نُوْرانی، جوتی جوت کرے رُشنائیا۔ حُکمے اندر ساچی بانی، اپنا ناؤں صفت صلاحیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اِکو

حُکَمِ جنائیا۔ حُکَمِ اندر پنج تَت، تَتو ویکھ وکھائیندا۔ حُکَمِ اندر برہم مت، برہم ودیا اک پڑھائیندا۔ حُکَمِ اندر بٹھنت، ناتا بدھاتا جوڑ
 جڑائیندا۔ حُکَمِ اندر کرے کھیل پُرکھ سمرتھ، سمرتھ اپنی کل جنائیندا۔ حُکَمِ اندر دیوے وتھ، وست امولک جھولی پائیندا۔ حُکَمِ اندر
 وسے گھٹ گھٹ، گھر گھر اپنا ڈیرہ لائیندا۔ حُکَمِ اندر کھیل بازی گر نٹ، سوانگی اپنا سوانگ رچائیندا۔ حُکَمِ اندر بنے کھلاپت، کول نین
 ڈگمگائیندا۔ حُکَمِ اندر رکھے دھیرج جت، ست سنتوکھ آپ درڑائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، اپنا حُکَمِ آپ منائیندا۔
 حُکَمِ اندر تخت تاج، تخت نواسی لئے بنائیا۔ حُکَمِ اندر جوگ راج، رعیت دئے سمجھائیا۔ حُکَمِ اندر نرگن سرگن کاج، کرنی کرتا آپ کرائیا۔
 حُکَمِ اندر دیوے داج، وست امولک جھولی پائیا۔ حُکَمِ اندر مار آواز، پاربرہم برہم لئے اٹھائیا۔ حُکَمِ اندر رکھے لاج، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔
 حُکَمِ اندر بنے گرو مہاراج، شاہ پاتشاہ آپ اکھوائیا۔ حُکَمِ اندر چلائے جہاز، سیوک اکو اک درڑائیا۔ حُکَمِ اندر کرے ناچ، جگ جگ
 ویس وٹائیا۔ حُکَمِ اندر کھیل تماش، خالق ویکھے بے پرواہیا۔ حُکَمِ اندر پوری آس، آسا پورن آپ ہو جائیا۔ حُکَمِ اندر کرے اگنی بات،
 نش اکھر اکھر پڑھائیا۔ حُکَمِ اندر دیوے ساتھ، سگلا سنگ نیہائیا۔ حُکَمِ اندر، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہار
 وڈیائیا۔ حُکَمِ اندر بنے برہم، پاربرہم ونڈ ونڈائیندا۔ حُکَمِ اندر بنے کرم، نہکرمی روپ دھرائیندا۔ حُکَمِ اندر ویکھے ورن، ورن برن
 جنائیندا۔ حُکَمِ اندر بھیو برن، برنی برن سمجھائیندا۔ حُکَمِ اندر نیتر ہرن پھرن، کایا مندر اک ٹکائیندا۔ حُکَمِ اندر ستگر چرن، سو پُرکھ
 نرنجن آپ سمجھائیندا۔ حُکَمِ اندر ساچے پوڑے چڑھن، پوڑا اکو اک وڈیائیندا۔ حُکَمِ اندر نام ندھانا پڑھن، وشن برہما شو ڈھولا گائیندا۔
 حُکَمِ اندر کرنی کرن، کرتا اپنی کار کھائیندا۔ حُکَمِ اندر دھرنی دھول، دھرنی ویکھ وکھائیندا۔ حُکَمِ اندر، جوتی جوت سروپ ہر، آپ
 اپنی کیرپا کر، حُکَمِ اکو اک جنائیندا۔ حُکَمِ اندر پاربرہم اپار، اپنی کھیل کرائیا۔ حُکَمِ اندر برہما ست دُلا، سنت گمار وڈیائیا۔ حُکَمِ اندر
 براہ کیرپا خبردار، بے آنت بے آنت حُکَمِ ورتائیا۔ حُکَمِ اندر یگے پُرش کھول کواڑ، نیتر نین جنائیا۔ حُکَمِ اندر حیکریو پار اُتار، اُتر
 پورب دشا دئے سمجھائیا۔ حُکَمِ اندر نر نرائن کھیل کرے کرتار، جوتی جوت جوت رُشنائیا۔ حُکَمِ اندر کپل من دئے ادھار، حُکَمِ اندر دتا
 ترے کر پَسار، بھیو ابھید کھلائییا۔ حُکَمِ اندر رکھپ دیو چرن بھکھار، بھکھیا اکو اک ورتائیا۔ حُکَمِ اندر پرتھو پار، دھرنی دھول متھن

لائیا۔ حُکْمے اندر متس ہویا خبردار، جل جل رُوپ سہائیا۔ حُکْمے اندر کچھپ چُکے بہار، مندھرا پٹھ اُٹھائیا۔ حُکْمے اندر دھنتر منگے
 دان، اپنی جھولی ڈاہیا۔ حُکْمے اندر موہنی ہویا بلوان، رُوپ انو پ دھرائیا۔ حُکْمے اندر ہنسا گاوے گان، برہما سُت مان مٹائیا۔ حُکْمے
 اندر ہرناکش کر کلیان، نر سینگھ اپنی کل دھرائیا۔ حُکْمے اندر باوَن ہو پردھان، بل راجے پار کرائیا۔ حُکْمے اندر گج سار پاوے آن، تندو
 تند کٹائیا۔ حُکْمے اندر دھرو دیوے گیان، نر نرائن سیو کھائیا۔ حُکْمے اندر پرس رام کرے کلیان، مہر نظر اُٹھائیا۔ حُکْمے اندر دسترہ بیٹا
 رام، رگھننس اک وڈیائیا۔ حُکْمے اندر وید ویاسا ہو پردھان، کواری کتیاں ملے وڈیائیا۔ حُکْمے اندر کاپنا کرشنا نوجوان، نام بنسری گیا
 وجائیا۔ حُکْمے اندر موسیٰ دئے دھیان، مُسلسل اکو دھار وکھائیا۔ حُکْمے اندر عیسیٰ کر پردھان، پتا پوت راہ جنائیا۔ حُکْمے اندر محمد ویکھ
 نادان، کلمہ نبی رسول پڑھائیا۔ حُکْمے اندر سچ نشان، دُھردرگاہی آپ وکھائیا۔ حُکْمے اندر آپ امام، اپنا بھیو جنائیا۔ حُکْمے اندر نوجوان،
 ساچی کھیل کرائیا۔ حُکْمے اندر جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کریا کر، اپنی کار کھائیا۔ حُکْمے اندر نانک رنگ، نرگن پنج تت چڑھایا۔
 حُکْمے اندر انگد مردنگ، ساچا ڈھولا اکو گایا۔ حُکْمے اندر امرداس ترنگ، امر امر برسایا۔ حُکْمے اندر رام داس ملیا اند، اند اکو اک
 ورتایا۔ حُکْمے اندر ارجن چڑھیا چند، لوک مات رُشنایا۔ حُکْمے اندر کھیل ہرگوبند، پُرکھ اکال دئے وکھایا۔ حُکْمے اندر ہررائے منگے منگ،
 خالی جھولی لئے بھرایا۔ حُکْمے اندر ہرکرشن بال اوستھا جگت جہان کیتا رنڈ، آپ اپنا پردھ دھرایا۔ حُکْمے اندر تیغ بہادر گایا چھند، سوہلا
 اکو اک درڑایا۔ حُکْمے اندر گوبند ملیا سورا سربنگ، پُرکھ اکال پردہ لاپیا۔ حُکْمے اندر ونڈی ونڈ، ساچا حُکم آپ ورتایا۔ حُکْمے اندر ساچا
 چھند، چار وید ڈھولا گایا۔ حُکْمے اندر جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچا حُکم اک رکھایا۔ حُکْمے اندر وید پُران، پرانی
 جیو جنت سمجھائیا۔ حُکْمے اندر شاستر سمرت کرے دھیان، دھیانی دھیان لگائیا۔ حُکْمے اندر گیتا گیان، اٹھ دس دئے وڈیائیا۔
 حُکْمے اندر انجیل قرآن، حُکْمے اندر بائبل صفت صلاحیا۔ حُکْمے اندر نانک شبد گن ندھان، دُھر سندیسہ دئے سُنائیا۔ حُکْمے اندر گوبند
 میلا وچ جہان، پُرکھ اکالا آپ جنائیا۔ حُکْمے اندر دیونہارا دُھر فرمان، جُگ جُگ شنوائیا۔ حُکْمے اندر لیکھا لکھ لکھ گئے بیان، بیانا درگاہ
 ساچی گئے ٹکائیا۔ حُکْمے اندر جُگ چوکڑی ہوئے کلیان، ستجگ تریتا دواپر کلجگ رہن نہ پائیا۔ حُکْمے اندر بھگت کرے پروان، نام پروانہ

ہتھ پھڑایا۔ حُکْمے اندر دھرو پربلا د کری کلیان، امریک اپنی گود بہایا۔ حُکْمے اندر بل باون دتا دان، دانی اکو نظری آتیا۔ حُکْمے اندر جنک کری کلیان، بیہو ابھید کھلایا۔ حُکْمے اندر ہری چند دتا گیان، اگیان اندھیر مٹایا۔ حُکْمے اندر بدر دتا نشان، حُکْمے اندر سداما اپنی گود بہایا۔ حُکْمے اندر جے دیو کرے کلیان، حُکْمے اندر نام دیو وڈیایا۔ حُکْمے اندر دھنا اک نشان، حُکْمے اندر بینی سنگ نبھایا۔ حُکْمے اندر ترلوچن کرے دھیان، حُکْمے اندر سین سیوا لایا۔ حُکْمے اندر گنکا کری پار، حُکْمے اندر بدھک دے وڈیایا۔ حُکْمے اندر رویداس چمیارا سیوا کرے اپار، پانہا گنڈھ چائیں چائیا۔ حُکْمے اندر گنگا دھار جل دھار، جل جل روپ سہایا۔ حُکْمے اندر کبیر جلاہا سد سچے دربار، سچ دوارا دے وکھایا۔ اکو نظر آئے کرتار، دو جا روپ نہ کھئے جنایا۔ حُکْمے اندر سچ شنگار، شہنشاہ اپنا آپ لگایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، حکم وچ رکھ وڈیایا۔ حُکْمے اندر آد آت، حکم حکمی کھیل کرائیندا۔ حُکْمے اندر سری بھگونت، اپنا حکم آپ جنائیندا۔ حُکْمے اندر نار کنت، سیج سہنجنی سو بہا پائیندا۔ حُکْمے اندر ساچا منت، ناؤں نرنکارا آپ پرگٹائیندا۔ حُکْمے اندر وشن برہما شو کھیل اگت، حُکْمے اندر کروڑ تیتسا دھار وکھائیندا۔ حُکْمے اندر گر اوتار بھگت، بھگوان اپنا حکم منائیندا۔ حُکْمے اندر پیر پیغمبر بنائے بنت، حُکْمے اندر اپنی کھیل کرائیندا۔ حُکْمے اندر ساچے سنت، صاحب سنگر آپ اٹھائیندا۔ حُکْمے اندر گرمکھ لکھ چوراسی وچوں اٹھائے جیو جنت، جیو جنت اپنی کل وکھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، حُکْمے اندر حکم ورتائیندا۔ حُکْمے اندر حکم ڈونگھا، نظر کیسے نہ آتیا۔ حُکْمے اندر نانک بنیا سونگھا، سچکھنڈ دوارے پھیرا پائیا۔ حُکْمے اندر پریم رس دا بنیا چونگھا، رس اکو اک جھولی پائیا۔ حُکْمے اندر ماریا بونگا، ہنورا اکو اک سنایا۔ حُکْمے اندر کایا ماٹی وچے ٹنکا، تند ستار ناڑ بہتر ناد جنایا۔ حُکْمے اندر امرت جہرنا جہرے بوندی بوندا، کول کول اٹھایا۔ حُکْمے اندر بنے گونگا، رسنا جہوا نہ کھئے پلایا۔ حُکْمے اندر ہووے اوندھا، نین سکے نہ کھئے کھلایا۔ حُکْمے اندر بنے ڈھونڈا، ڈھونڈ ویکھے سرب لوکایا۔ حُکْمے اندر ویکھے چوٹی چوٹا، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا حکم دے جنایا۔ حُکْمے اندر لکھے لیکھے، لیکھا اپنا آپ جنائیندا۔ حُکْمے اندر دھرے بھیکھ، ویس انیک وٹائیندا۔ حُکْمے اندر وسے دیس، سچکھنڈ ساچے سو بہا پائیندا۔ حُکْمے اندر دے سندیس، گر اوتار پیر پیغمبر پڑھائیندا۔ حُکْمے اندر لکھ چوراسی ویکھے کھیت، گرہ مندر کھوج کھجائیندا۔

حُکْمے اندر کر اُتپت، سنت بھگت اپنی کار کھائیندا۔ حُکْمے اندر کھولے بھیت، پردہ اپنا ناں کھئے رکھائیندا۔ حُکْمے اندر کرے وینت، آپ اپنی ونڈ ونڈائیندا جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ساچا حُکْم آپ سمجھائیندا۔ حُکْمے اندر بنے وچولا، شبدی رُپ دھرائیا۔ حُکْمے اندر بنے گولا، زرگن سیو کھائیا۔ حُکْمے اندر گائے ڈھولا، سوہنگ راگ الاٹیا۔ حُکْمے اندر بنے تولا، نام کنڈا ہتھ اُٹھائیا۔ حُکْمے اندر بدلے چولا، گپت رُپ وٹائیا۔ حُکْمے اندر رکھے پردہ اوبلا، نظر کیسے نہ آتیا۔ حُکْمے اندر بنے مولا، مولا رُپ آپ ہو جائیا۔ حُکْمے اندر کرے قولا، گر اوتار پیر پیغمبر بندھن پائیا۔ حُکْمے اندر پائے رولا، شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن دئے درڑائیا۔ حُکْمے اندر چکے ڈولا، لکھ چوراسی اپنے کندھ اُٹھائیا۔ حُکْمے اندر کھیلے ہولا، اپنا ہولا نہ کیسے سمجھائیا۔ حُکْمے اندر بنیا رہے بھولا، بھاؤ اپنے وچ چھپائیا۔ حُکْمے اندر ویکھے دھرنی دھرت دھولا، حُکْمے اندر زمیں اسمان پھیرا پائیا۔ حُکْمے اندر بیٹھا رہے اڈولا، ڈل کدے نہ جائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دھر سندیسہ حُکْم سنائیا۔ حُکْمے اندر دھر سندیسہ، آد پُرکھ سنائیندا۔ حُکْمے اندر برہما وشن مہیشا، اکو راہ چلائیندا۔ حُکْمے اندر ترے پنج دئے آدیسا، سر سر اپنا ہتھ ٹکائیندا۔ حُکْمے اندر گر اوتار جانے بھیکھا، بھیکھی اپنی کار کھائیندا۔ حُکْمے اندر لیکھنہارا لیکھا، قلم دوات نہ کھئے رکھائیندا۔ حُکْمے اندر بنے بنتا، نت نت ویس وٹائیندا۔ حُکْمے اندر کھیلے کھیڈا، کھلاڑی اکو نظری آئیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، حُکْمے اندر آپ بھوائیندا۔ حُکْمے اندر کھیل اپارا، اپرمپر آپ کرائیا۔ حُکْمے اندر سو پُرکھ زرنجن بن ونجارا، ساچا ہٹ چلائیا۔ حُکْمے اندر ہر پُرکھ زرنجن تولنہارا، نام کنڈا ہتھ اُٹھائیا۔ حُکْمے اندر ایکنکار ساچی دھار بولنہارا، انبولت راگ الاٹیا۔ حُکْمے اندر آد زرنجن کر اُجیارا، زرگن جوت کرے رُشنائیا۔ حُکْمے اندر ابناسی کرتا لا اکھاڑا، زرگن اپنا ویس ویکھ وکھائیا۔ حُکْمے اندر سری بھگوان دئے ہلارا، سچ ہلارا اک وکھائیا۔ حُکْمے اندر پاربرہم پرہہ کر پسارا، پسر پساری ویکھ وکھائیا۔ حُکْمے اندر برہم دھارا، لکھ چوراسی جیو وڈیائیا۔ حُکْمے اندر پُرکھ نارا، نار پُرکھ گنڈھ پوائیا۔ حُکْمے اندر کھیل نیارا، زرگن نرویر آپ جنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، حُکْم اکو اک ورتائیا۔ حُکْمے اندر سچکھنڈ، سچکھنڈ نواسی آپ بنایا۔ حُکْمے اندر پائی ونڈ، تھر گھر اپنا راہ جنایا۔ حُکْمے اندر گایا چھند، شبہ میرا بھیو چُکایا۔ حُکْمے اندر دتا اند، اند اند وچ جنایا۔ حُکْمے اندر مُکایا پندھ، بن پاندھی پھیرا پایا۔ حُکْمے اندر

نار دُهاگن ہوئے رنڈ، حُکے اندر کنت سُہاگ ہنڈھایا۔ حُکے اندر، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، اِکو حُکم دئے وڈیایا۔ حُکے
 اندر آد جُگاد، جُگ جُگ کھیل کرائیا۔ حُکے اندر ہو وِسما، وِسما دی رُپ سَمائیا۔ حُکے اندر وجائے ناد، انادی دُھن شنوائیا۔ حُکے
 اندر لڈائے لاڈ، نِرگن اپنی گود بہائیا۔ حُکے اندر میٹے واد وِواد، وِکہ امرت رُپ بنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، حُکے
 اندر جگت چوکرئی جُگ بہوائیا۔ حُکے اندر اکھَر رنگ، رنگ رنگیلا آپ رنگائیندا۔ حُکے اندر سیج پلنگ، آتم پرما تم آپ سہائیندا۔
 حُکے اندر ناد مردنگ، گر اوتاراں آپ جنائیندا۔ حُکے اندر نِجھر جھرنا امرت دیوے اند، اند اپنے وِچ پرگنائیندا۔ حُکے اندر دُئی دویتی
 ڈھاوے کندھ، بہانڈا بہرم بہو بہنائیندا۔ حُکے اندر کوڑی کِرپا کرے کھنڈ کھنڈ، کھڑگ کھنڈا نام چمکائیندا۔ حُکے اندر ہووے بچشند،
 بچشش اِکو اِک وکھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دُھر دا حُکم آپ سمجھائیندا۔ حُکے اندر دُھر دربارا، آد پُرکھ لگایا۔
 حُکے اندر ہو اُجیارا سِچ سِنگھاسن سو بہا پایا۔ حُکے اندر شاہو بھوپ سِکدارا، شہنشاہ اپنا ناؤں پرگٹایا۔ حُکے اندر سِیس جگدیش تاج
 سوہے اپارا، نظر کیسے نہ آیا۔ حُکے اندر پنچم بٹھے دھارا، پنچم مُکھ مُکھ وڈیایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ساچی کرنی
 آپ کرایا۔ حُکے اندر لکھ چوڑاسی ناتا، کھانی چار چار وڈیائیا۔ حُکے اندر پُرکھ بدھاتا، بدھ اپنے ہتھ رکھائیا۔ حُکے اندر ہو پرکاشا، گھر
 گھر جوت جگائیا۔ حُکے اندر پون سواسا، ساس ساس سَمائیا۔ حُکے اندر پاوے راسا، گوپی کابن نچائیا۔ حُکے اندر ہوئے اتم ذاتا، حُکے
 اندر نیچ نیچ وڈیائیا۔ حُکے اندر بنے کھلاپاتا، حُکے اندر ناری رُپ وکھائیا۔ حُکے اندر گائے اپنا ساک، صاحب ستگر مہا اکتھ جنائیا۔
 حُکے اندر پُچھے واتا، جُگ جُگ پھیرا پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دُھر سندیسہ حُکم سُنائیا۔ حُکے اندر آد جنایا،
 بھل رہے نہ رائیا۔ حُکے اندر شبد سُت پڑھایا، اِکو گن وڈیائیا۔ حُکے اندر وِشن برہما شو مارگ لایا، چرن کول سرنائیا۔ حُکے اندر ترے
 پنج جوڑ جُڑایا، پنج پچیس ویکھ وکھائیا۔ حُکے اندر نِرگن سرگن ونڈ ونڈایا، رکت بوند کری کُرمائیا۔ حُکے اندر محل اٹل رُشنایا، کایا
 سو بہا پائیا۔ حُکے اندر پاربرہم برہم وِچ سَمایا، نورو نور نور رُشنائیا۔ حُکے اندر شبد اناد ناد دُھن گایا، آتمک راگ سُنائیا۔ حُکے اندر
 گر اوتار پیر پیغمبر ناؤں دھرایا، ویکھنہارا تھاوں تھائیا۔ حُکے اندر سِچ سندیسہ سدا سدا سد گھلایا، بھل رہے نہ رائیا۔ جوتی جوت

سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، اپنا بھیو رہیا جنائیا۔ حُکم سُن شبد دُلا ر، شبد دھیان لگائیا۔ تُوں وڈا داتا بے عیب پروردگار، بے پرواہ تیری شہنشاہیا۔ کر کِرپا موہے دے ادھار، اک تیری منگ منگائیا۔ نرگن روپ کر تیار، مہابلی تیری سرنائیا۔ پُرکھ ابناسی دے پیار، سچ سچ سمجھائیا۔ مہاکال کر خبردار، تیری سیو لگائیا۔ مہاکال کہے پرہ تُوں دِیال، تیرے ہتھ وڈیائیا۔ شبد تیرا بنیا لال، میں شبدی سیو کھائیا۔ میرا اکو من سوال، دھئے جوڑ پیا سرنائیا۔ جنان چر میرے نال نہ دیویں کال دِیال، تیری کرے نہ کھئے وڈیائیا۔ جو اُچیا سو ہونے بے حال، آنت کھئے رہن نہ پائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہار مان وڈیائیا۔ مہاکال تیری پوری آسا، حُکمے آپ کرائیندا۔ حُکمے اندر حُکم بھرواسا، حُکمی دھیر دھرائیندا۔ مہاکال کال دیوے ساتھا، نیوں نیوں سپس جھکائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دھار دھار وچوں اُچائیندا۔ کال کہے پرہ میری عرضوئی، نیتر نیناں نیر وپایا۔ مینوں ملے نہ کتے ڈھوئی، تھان تھنتر نظر کھئے نہ آیا۔ تُدھ بن سہارا دیوے نہ کوئی، تیرے آگے واسطہ پایا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در تیرے آس رکھایا۔ مہاکال کال کرے سفارش، بول بول جنائیا۔ پرہ تیرا لیکھا جنان چر نہ آوے وچ عبارت، حرف حرف نہ کھئے درڑائیا۔ تُوں کرنہارا گھاڑت، انہو بھیو نہ کھئے رائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در تیرے اوٹ تکائیا۔ حُکمے اندر کال مہاکال، مہا اپنے ہتھ رکھائیندا۔ حُکمے اندر ہو دِیال، بھکھک بھچھیا جھولی پائیندا۔ حُکمے اندر کھیل نرال، سو صاحب ستگر آپ کھائیندا۔ حُکمے اندر چتر گپت کرے بحال، ساچا لیکھا ہتھ پھڑائیندا۔ حُکمے اندر رائے دھرم لئے اٹھال، دُھر سندیسہ راگ سُنائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، بھیو ابھید کھلائییندا۔ کال مہاکال رائے دھرم چتر گپت، چار رہے جنائیا۔ تیرا کھیل نہ سکے بھگت، بھگون تیرے ہتھ وڈیائیا۔ جنان چر دسے نہ اپنی جگت، پنجوان حصہ نال ملائییا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، جو سب دا مارگ اکھوائیا۔ پُرکھ ابناسی دینا ناتھ، دین دِیال اکھوائیندا۔ چوہاں دیواں اکو ساتھ، لاڑی موٹ سمجھائیندا۔ لکھ چوراسی کرے کھاج، کھاتا آنت نہ کھئے بھرائیندا۔ دیونہارا نرگن دات، نرور آپ سمجھائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، بھیو ابھید کھلائییندا۔ حُکمے اندر موٹ لاڑی، کال مہاکال کرے کُرمائیا۔ چتر گپت کھیل اپاری، ہر لیکھا دئے سمجھائیا۔ ویکھ وکھائے گھڑن

بھنہاری، سمرتھ پُرکھ وڈی وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، بھيو ابھیدا رسیا گھلائیآ۔ پنچم اٹھ کرن صلاح، چرن
 دھیان لگایا۔ حُکمے اندر ملیا راہ، حُکمى حُکم وڈ وڈیایا۔ جُگ چوکرى سیوا دیوے لا، سر اپنا ہتھ ٹکایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ
 اپنی کِرپا کر، دُھر فرمانا حُکم منایا۔ حُکمے اندر جُگ چوکرى چار، کوئن کال کال بتایا۔ حُکمے اندر لیکھا لیکھ لیکھ گئے گرو اوتار، پیر
 پیغمبر مات جنایا۔ حُکمے اندر دین مذہب ذات پات کر کر خبردار، شبد سندیسہ گئے الائیآ۔ حُکمے اندر کھڑگ کھنڈا کٹار، تیر کمان چلے
 گئے چڑھائیآ۔ حُکمے اندر جنگل جوہاں وچ ہو خوار، حُکمے اندر بالے نیہاں ہیٹھ دبائیآ۔ حُکمے اندر وہے گنگا جل جل دھار، حُکمے اندر
 اگنی تھم تپائیآ۔ حُکمے اندر لیکھا دس کے گئے اگم اپار، بے آنت وڈی وڈیائیآ۔ حُکمے اندر وید ویاسا منگے بھکھار، پرہے آگے جھولی ڈاہیا۔
 حُکمے اندر پوت سپوتا براہمن گوڑا آئے وچ سنسار، اُچے ٹلے پربت آسن لائیآ۔ حُکمے اندر موسیٰ ڈگا منہ دے بہار، نوری نور نہ جھلیا جائیا۔
 حُکمے اندر عیسیٰ منگے پناہ پروردگار، پتا اکو نظری آئیآ۔ حُکمے اندر محمد کرے پکار، اُچی کوک کوک سنائیآ۔ حُکمے اندر کھیل کرے
 پروردگار، سانجھا یار وڈی وڈیائیآ۔ حُکمے اندر امام مہدی لئے اوتار، نرگن نور نور رُشنائیآ۔ حُکمے اندر نانک شبدی دھار، اگم اتھاہ
 پڑھائیآ۔ حُکمے اندر ایکنکار کرتار، دوجا انک نہ کھئے جنائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، جُگ جُگ حُکمے اک شنوائیا۔
 حُکمے اندر نانک نرگن گایا، گہر گمبھیر وڈیائیندا۔ حُکمے اندر دھیان لگایا، تون میرا میں تیرا دوجا نظر کھئے نہ آئیندا۔ حُکمے اندر راگ الایا،
 نام منتر ست الائیندا۔ حُکمے اندر منگ منگایا، اپنی جھولی آگے ڈائیندا۔ کون ویلا پرہے ہوتے سہایا، نرگن اپنا پھیرا پائیندا۔ جُگ چوکرى
 پندھ مکایا، آپ اپنا حُکم منائیندا۔ حُکمے اندر گوہند لیکھ لیکھایا، لیکھیا لیکھ نہ کھئے مٹائیندا۔ حُکمے اندر یارڑا ستھر اک ہنڈھایا، سولان
 سیج آپ بہائیندا۔ حُکمے اندر تکھی مکھی دھار جنایا، حُکمے اندر ساچی سکھی آپ اکھوائیندا۔ حُکمے اندر دُھر دی چٹھی لئے پڑھایا،
 انڈیھی اکھ نہ کھئے وڈیائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، جُگ جُگ اپنا حُکم ورتائیندا۔ حُکمے اندر جُگ چار، چوکر
 بندھن پایا۔ حُکمے اندر وید چار، صفتی صفت صلابیا۔ حُکمے اندر چار کُنٹ اُجیار، اُتر پورب پچھم دکھن سوبھا پایا۔ حُکمے اندر چار
 دیوار، چاروں کُنٹ گھیر وکھایا۔ حُکمے اندر چار ورن خبردار، کھتری براہمن شوڈر ویش وکھایا۔ حُکمے اندر چارے بانی بول جیکار،

جیکارا پرا پسنٹی مدھم بیکھری راگ الایا۔ حُکھے اندر چار یار، یاری یار نال نبھایا۔ حُکھے اندر پنج پیار، ہر پنج دئے بنایا۔ حُکھے اندر سٹ دُلا، نیہاں ہیٹھ دبا یا۔ حُکھے اندر کر پُکار، پُرکھ اکال منایا۔ حُکھے اندر سچ بول سنسار، شبدی اک جنایا۔ حُکھے اندر کل کلکی لے اوتار، نہکلنک ناؤں دھرایا۔ نانک کہے اترے اپنی وار، جوتی جوت رُشنا یا۔ گو بند کہے پُرکھ اکال، نہ کوئی پتا نہ کوئی مایا۔ نانک کہے صاحب دِیال، ستگر اپنا رنگ رنگایا۔ گو بند کہے ویکھے لال، لالن اپنے وچ ملایا۔ نانک کہے کرے نہال، جُگ چو کڑی پندھ مٹکایا۔ گو بند کہے میرا حل کرے سوال، لُکیا کھئے رہن نہ پایا۔ نانک کہے ساچا مندر دئے وکھال، جس گھر بیٹھا آسن لایا۔ گو بند کہے جلوہ جلال، نور اکو اک رُشنا یا۔ نانک کہے جتھے کبیر جولاہا کرے جمال، نت نیت درشن پایا۔ گو بند کہے اونھے میری آپے کرے بہال، پھڑ باہوں گلے لگایا۔ نانک کہے سچکھنڈ سچّی دھرمسال، چہر چہن نہ کھئے سہایا۔ گو بند کہے اکو اک کرے پرتپال، مہربان آسن لایا۔ اتم دیوے مینوں دان، میری جھولی مات بھرایا۔ میں بنیا بال انجان، اپنا آپ نہ کھئے رکھایا۔ پتا مات کیتے قربان، کایا ونڈ نہ کھئے ونڈایا۔ کھڑگ کھنڈا سچ میان، نام گاترے اک لگایا۔ ناتا جڑیا والی دو جہان، دوئے دوئے اپنا راہ وکھایا۔ حُکھے اندر ہوئے پردھان، پرم پُرکھ ویس وٹایا۔ نو سؤ چرانوے چو کڑی سانوں گھلدا رہیا وچ جہان، سچ سن دیسہ آپ سُنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا حُکم اک وڈیایا۔ حُکھے اندر گو بند رنگ، رنگ رنگیلا آپ جنایا۔ حُکھے اندر ڈور پتنگ، گڈیا آپ اڈایا۔ حُکھے اندر سورا سرینگ، شہنشاہ اکھوٹایا۔ حُکھے اندر نام مردنگ، دو جہان شنوٹایا۔ حُکھے اندر لوآں پُریاں لنگھ، برہمنڈ کھنڈ ویکھ وکھایا۔ حُکھے اندر آد جُگاد جُگ جُگ سُناوے چھند، ساچا ڈھولا راگ الاٹیا۔ حُکھے اندر سدا سدا سد بیڑا بٹھ، اپنے کندھ اٹھایا۔ حُکھے اندر کر پرکاش سورج چند، رو سس کرے رُشناٹیا۔ حُکھے اندر بن جنی جن، سٹ دُلا رے گود بہایا۔ حُکھے اندر گھڑے لئے بہن، ستجگ تریتا دواپر کلجگ ونڈ ونڈایا۔ حُکھے اندر دیوے ڈن، بچیا کھئے رہن نہ پائیا۔ حُکھے اندر کھیل کرائے سری بھگون، بھگون اپنی کل دھرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، آد جُگادی اکو حُکم منایا۔ حُکھے اندر کھیل نرنکار، نرگن نانک گیا جنایا۔ نہکلنک مہابلی آوے اوتار، بل اپنا آپ پرگٹایا۔ نو سؤ چورانوے چو کڑی جُگ دا قرضہ دئے اُتار، آپ اپنی سیو کھایا۔ چھٹی جُگ دی پاوے سار، جو میری نظری آٹیا۔ سچکھنڈ دا

سچ و ہار، لوک مات و کھائیا۔ دین مذہب جو وٹڈا رہیا سنسار، گر اوتار حُکم منائیا۔ سب دا لیکھا دئے نوار، آنت کھئے رہن نہ پائیا۔
 سچ سچ لائے دربار، دروازہ اِکو اِک کھلائیا۔ جس نوں کہندے گئے بے آنت بے آنت سچّی سرکار، سو شہنشاہ اپنا پھیرا پائیا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، حُکمے اندر کھیل کرائیا۔ حُکمے اندر آئے مات، گر اوتار پیر پیغمبر گئے جنائیا۔ حُکمے اندر ویکھے کھیل
 تماش، خالق خلق روپ وٹائیا۔ حُکمے اندر سب دی پوری کرے آس، نراسا کھئے رہن نہ پائیا۔ حُکمے اندر کلجگ تریتا دواپر ستجگ داسی
 داس، نیوں نیوں سپس جھکائیا۔ حُکمے اندر بھگت بھگوان رہے جھاک، نین نین اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا
 حُکم سچ سچ جنائیا۔ ایکا حُکم جنایا آپ، اپنی دیا کھائیا۔ آد جگادی سچّا باپ، پتا پُرکھ پھیرا پائیا۔ جس دا کردے رہے جاپ، سو کرے
 کھیل بے پرواہیا۔ چرن کول بندھائے نات، نانا اِکو اِک جنائیا۔ چار جگ دا ویکھے کھات، گر اوتار پیر پیغمبر جو بیٹھے وٹڈا وٹڈائیا۔ کلجگ
 اتم خالی سب دے کرے ہاتھ، لہنا اپنے ہتھ رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سدا اِکو نام کھلائیا۔ سدا گیا گھر گھر،
 سری بھگوان آپ کھلایا۔ دو جہان گئے سڑ، دھیرج دھیر نہ کھئے رکھایا۔ جس نے گھاڑن لیا گھڑ، سو صاحب رہیا بُلایا۔ نرگن جامہ آیا
 دھر، روپ رنگ ریکھ نہ کھئے وکھایا۔ بھگت شہیلے ساچے پھڑ، اپنا بندھن پایا۔ دُھر دا ڈھولا آیا پڑھ، ساچا سوہلا راگ الاپا۔ نرگن ہو
 کے اندر گیا وڑ، نظر کیسے نہ آیا۔ جگ جنم دے وچھڑے پھڑ، اپنا میل ملایا۔ گوہند بالے نیہاں بیٹھ دھر، محل اٹل اِک رُشنائیا۔ کرپا
 کھیل اچھل اچھل، بھیو کیسے نہ پایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، حُکمے اندر سب سمجھایا۔ حُکمے اندر گئے جان، جانی
 جان رہیا جنائیا۔ شبدي سٹ وڈ بلوان، بنیا پاندھی راہیا۔ وشن برہما شو کر دھیان، بھجے آئے واہو داہیا۔ گر اوتار سرب پچھتان، ہر
 کا بھیو کھئے نہ پائیا۔ پیر پیغمبر ہوئے حیران، نیتر نین نہ سکے کھئے اٹھائیا۔ کاغذ قلم شاہی سرب شرمٰن، نیتر نیناں نیر وہائیا۔ شاستر سمرت
 وید پران گیتا گیان انجیل قرآن جس دا کردے رہے وکھیان، ویاکھیا لوک مات سمجھائیا۔ جس دا گر اوتار پیر پیغمبر لاؤندے رہے دھیان،
 آنتر آنتر ویکھے وکھائیا۔ جس نوں کہندے رہے سری بھگوان، نرگن داتا سچّا شہنشاہیا۔ کلجگ اتم بنیا پردھان، شاہ پاتشاہ آپ اکھوائیا۔
 در سدّ کے لئے بیان، اپنا لیکھا دیو وکھائیا۔ بغلے لے کے آؤنی انجیل قرآن، گیتا ہتھ وچ رہیا پھڑائیا۔ اٹھاراں پُران لے نشان، چار وید

اُنکی لائیا۔ شبِ گُر اک بلوان، سندیسہ اِکو اک جنائیا۔ سچ دوارا گھلِیا آن، سچکھنڈ ملے وڈیائیا۔ ست دھرم دا جھلے نشان، نرورِ پُرکھ آپ جھلایا۔ اُنی کتک دوس مہان، بھگت دوارے مان وڈیائیا۔ تھلے سٹے بال نوجوان، سنگھ منجیت جگدیش خوشی منائیا۔ گوہند رت کڈھی مہان، مستک بگا لائیا۔ پال سنگھ دا اک رُپیا کر پروان، چوٹھی کُنٹ دتا دبائیا۔ چوٹھی منزل صاحب سلطان، اپنا رنگ رنگایا۔ جودھا سورپیر ہو بلوان، پردہ دے اُٹھایا۔ چڑھیا محل اٹل مکان، نرگن جوت کرے رُشنایا۔ بھگت جھلایا اک نشان، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار وڈیائیا۔ حُکمے اندر ملیا سدا، سِری بھگوان آپ جنایا۔ گر اوتار پیر پیغمبر چھٹو حدان، دین مذہب رہن نہ پایا۔ در دوارے آؤنا بھجا، وار تھت اک لکھایا۔ پہلی چیت سِری بھگوان سچ سنگھاسن بہہ کے سجا، سیس جگدیش تاج ٹکایا۔ نو سو چورانوے چوکرئی جگ جس نے پردہ کجا، اتم مُکھڑا دے وکھایا۔ نہ بالا نہ کوئی نڈھا، پردہ جوان نظر نہ آیا۔ بھجا پھرے بن خالی ہتھان پیریں پندھ نہ کھئے مُکایا۔ نرگن جوت پُرکھ سمرتھا، بیہو ابھیدا رسیا گھلایا۔ پچھلا لیکھا گر اوتاراں پیر پیغمبران رتا، کلجگ اتم دے مُکایا۔ آگے لکھ کے دیوے پتا، سچ وصیت اک جنایا۔ سِری بھگوان دا اِکو پتہ، ست سندیسہ دے سُنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، حُکم اِکو اک منایا۔ حُکم سُنیا دُھر فرمانا، وشن برہما شو سیس نوائیا۔ حُکم سُنیا سِری بھگوانا، گر اوتار پیر پیغمبر بیٹھے دھیان لگایا۔ حُکم سُنیا نوجوانا، نہ کوئی میٹے میٹ مٹایا۔ حُکم سُنیا شاہ سلطانا، شہنشاہ اِکو اک سمجھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار وڈیائیا۔ سُن سندیسہ آئے چل، اپنا پندھ مُکایا۔ آگے دس اپنی گل، کی راگ الایا۔ ساڈے نال نہ کر ول چھل، گر اوتار واسطہ پایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر سندیسہ اک سُنایا۔ گر اوتار پیر پیغمبر ویکھو آ رنگ، رنگ رنگیلا آپ رنگایا۔ بھگت دوارے چڑھیا اِکو چند، دو جہان کرے رُشنایا۔ پچھلی اودھ سب دی گئی لنگھ، آگے راہ نہ کھئے وکھایا۔ سب دے بیان کرے قلم بند، لیکھا اپنے وچ چھپایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا پُچھے تھاوں تھانیا۔ سچ سنگھاسن بیٹھا آ، جس دا دھیان رہے لگایا۔ پُرکھ ابناسی پھیرا پا، نہکلنک نور دھرائیا۔ گوہند چیل نال ملا، دیوے مان وڈیائیا۔ چوٹھے گھر بیٹھا آ، آپ اپنا ویس وٹایا۔ ساچے بھگت نال ملا، اِکو انک جنایا۔ لال دُپٹا رنگ چڑھا، درگاہ ساچی نور رُشنایا۔ لچھمی

کھلی مینڈھی رہی وکھا، پٹی سپس نہ کھئے گندائیا۔ وشنوں تیرا ہویا شدا، بھگون وچھوڑا جھلیا نہ جائیا۔ زرگن آد جگاد اک ادا، بہرم بھلیکھا سب نوں پائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کل اپنا نور دھرائیا۔ سچ سنگھاسن سوہاؤنت، سری بھگون سہایا۔ سچ دوار بنائے بنت، بھگت بھگون وڈیایا۔ میل ملاؤنا نار کنت، ہر ستگر روپ سمجھایا۔ گیت سہاگی ساچا چھند، اکو ڈھولا گایا۔ آتم پرما تم منیاں منت، منتر نام درڑایا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، جس دوارے آسن لایا۔ آسن تیرا ویکھ اکال، وجی سچ ودھائیا۔ سچکھنڈ بنی دھرمسال، جس گھر کرے جوت رُشنائیا۔ بھگت ویکھے تیرے لال، اکو رنگ نظری آئیا۔ زرگن ہو کے بنیا دلال، بن سیوک سیو کھائیا۔ مُریدان پُچھیا حال، مُرشد پھیرا پائیا۔ زرگن تیری اولڑی چال، کوئی سمجھ نہ سکے رائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایک دینا ساچا ور، در تیرے بیٹھے آئیا۔ وشنوں کہے میرا نہ کھئے بیان، دوئے جوڑ سپس جھکائیندا۔ برہما کہے میرا نہ کھئے گیان، برہم مت نہ کھئے جنائیندا۔ شنکر کہے میرا نہ کھئے نشان، ترسول ہتھ سٹائیندا۔ ترے گن کہے میرا کوئی نہ مان، ابھان نظر کھئے نہ آئیندا۔ پنج تت کہے میرا نہ کھئے ودھان، سگلا سنگ نہ کھئے رکھائیندا۔ تیئی اوتار کہن ساڈا نہ کوئی فرمان، فرمان تیرا نظری آئیندا۔ پیر پیغمبر کہن ساڈا نہ کھئے نشان، نشانہ اکو اک سہائیندا۔ نانک گوہند کہن ساڈا نہ کوئی مان، اک تیری اوٹ رکھائیندا۔ پُرکھ اکال کہے میں سب دا جانی جان، آد جگاد جگ جگ بھل کدے نہ جائیندا۔ آؤ، یچے تسیں میرے نادان، سب دا لیکھا آپ جنائیندا۔ سب نوں کرنا پئے پروان، دھر فرمانا آپ الائیندا۔ اکو مذہب اک ایمان، اشٹ اکو اک وکھائیندا۔ اکو صاحب ستگر کاہن، اکو گوپی ناچ نچائیندا۔ اکو رمیئا ہوئے رام، اکو بنس اکو بنس دھرائیندا۔ اکو نور پیغمبر سچ امام، پیر پیغمبر سیوا لائیندا۔ ایک کلمہ نبی رسول جنائے کلام، کائنات اک سمائیندا۔ اکو سچکھنڈ وسے مکان، اکو لکھ چوراسی ڈیرہ لائیندا۔ اکو نانک گوہند دیوے فرمان، دھر سندیسہ مات الائیندا۔ اکو پرگٹ ہوئے والی دو جہان، دوئے دوئے دھارا آپ رکھائیندا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، گر اوتاراں آکھ سٹائیندا۔ گر اوتار آؤ نیڑے، ہر ستگر آپ بٹایا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد پچھے لا کے بیٹھے ڈیرے، چوری چوری نین اٹھائیا۔ اکوں دسے سنگھ شیرے، ہر شبدی روپ جنائیا۔ چاروں گنٹ آگئے گھیرے، باہر نکل کھئے نہ جائیا۔ سارے کہن چار جگ بتھیرے، پرہہ کہے میری پلک جنان چر

نہ لگے رائیا۔ پچھلے سارے چھڈ دیو جھیڑے، گھر ساچے متا پکائیا۔ اُچے مندر چڑھ کے پرہے نے سب دے ڈھاؤ نے ڈیرے، بنیا کھئے رہن نہ پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، حُکمے اندر کھیل ورتائیا۔ تیئی اوتار کہن ساڈا تٹا ناتا، پچھلا سنگ رہیا نہ رائیا۔ تیرا حُکم صاحب سمراتھا، سدا سدا سد جھولی پائیا۔ تُوں ہوئیں سہائی ناتھ اناتھاں، دُکھیاں درد درد وندائیا۔ غریب نینایاں پورا کریں گھاٹا، وست امولک جھولی پائیا۔ اوچاں نیچاں دیویں امرت باٹا، رس اِکو اِک وکھائیا۔ اسیں رل کے بہیئے اِک جماعتا، پٹی اور نہ کھئے پڑھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی کھیل آپ کرائیا۔ عیسیٰ موسیٰ کہن تُوں مددگار، تیری اوٹ تکائیا۔ پروردگار سانجھا یار، لاشریک تیری شہنشاہیا۔ حق حقیقت ویکھ وچار، بے نظیر پھیرا پائیا۔ تیری تعریف کر کر گئے ہار، تُعارف تیرا نہ کھئے کرائیا۔ ہوئے ضعیف نہ پاوے کوئی سار، پھڑ بابوں نہ کھئے اُٹھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، تیرے ہتھ وڈیائیا۔ پروردگار کہے سُنو برخوردار، سچ سندیسہ اِک الائیا۔ درگاہ ساچی کھیل اپار، دُھردرگاہی آپ کرائیا۔ محمد تیرا ہؤلا کرے بہار، احمد دیوے تیری سرنائیا۔ کیتا قول پہلی وار، دھرت دھول ویکھ وکھائیا۔ مولا رُپ ہو زرنکار، زرگن نور جوت رُشنائیا۔ چوڈاں طبق کھول کواڑ، مندر اِک وڈیائیا۔ صدی چوڈھویں پاوے سار، چوڈس چوڈس چند رُشنائیا۔ کرے کھیل آپ غمخوار، غمگین رُپ نہ کھئے وکھائیا۔ کیوں نیتر ہوئے شرمسار، اکھ اکھ نہ کھئے ملائیا۔ محمد دیوے جوڑ کر نمسکار، ڈھپہہ پیا سرنائیا۔ اللہ رانی ویکھ حال، کھلڑے کیس دئے ڈبائیا۔ میرا کوئی نہ لبھا ساتھ، ساتھی نظر کھئے نہ آئیا۔ پار پتن نہ ملیا گھاٹ، ادھواٹے ڈیرہ لائیا۔ میرا سُبھر گیا پاٹ، میرا سالو نہ کھئے سہائیا۔ میری نک نتھ نہ کھئے بلاک، کنگن نظر کھئے نہ آئیا۔ بے پرواہ پروردگار اِک وار لینا جھاک، تیری جھاکى موہے بہائیا۔ تیری دھوڑی منگان خاک، مستک ٹکا لائیا۔ میرا چوڈاں لوکاں چوڈاں طبقاں تئے ساک، ناتا کھئے رہن نہ پائیا۔ مینوں نظری آئے اِکو پاک، پاکیزگی اپنی دئے وکھائیا۔ سچ پیالہ دیوے آب حیات، آبرو میری لئے بچائیا۔ چرن گھوڑے دیوے رکاب، آسو شاہ سوارا پھیرا پائیا۔ پہلی چیتر سچ محلے چڑھ کے مُکھ تون لاه دیوے نقاب، پردہ کھئے رہن نہ پائیا۔ اوچی کوک سُنائے بانگ، بجر وچ اپنا راگ الائیا۔ امام مہدی دھریا سانگ، سوانگی اپنا رُپ وٹائیا۔ لیہندی دشا چڑھ کانگ، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیا۔ چاروں کُنٹ پے جائے دھانگ، پرہ پرگٹ

ہویا بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سندیسہ اکو حکم منائیا۔ پیر پیغمبر خالی ہتھ، دوارے کوکن دین دُہائیا۔ جوں بھاوے توں لینا رکھ، پرہ تیرے ہتھ وڈیائیا۔ رسنا جہوا آئے مات دس، تیرا کلمہ مات پڑھائیا۔ دین مذہب ذات پات آئے پھس، شرع شریعت بندھن پائیا۔ اتم فتویٰ لایا نہ کوئی سکے تھ، راہ نظر کھئے نہ آئیا۔ چرن کول سرنائی گئے ڈھتھ، اپنا مان گوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھیو ابھید کھلائییا۔ نانک گوبند کہے تیری اوٹ، دو جا نظر کھئے نہ آئیا۔ جوں بھاوے توں کڈھ دے کھوٹ، سرشٹی تیری تیری جھولی پائیا۔ تیرا نور نرمل جوت، آد جگاد کرے رُشنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، تیرے ہتھ تیری شہنشاہیا۔ نانک کہے تیرا سچا بھانا، حکم اکو نظری آئیندا۔ شاہ پاتشاہ بے عیب رانا، رعیت اپنی ویکھ وکھائیندا۔ بے عیب تیرا گانا، ناد انادی آپ وجائیندا۔ تیرا مندر اک سہانا، محل اٹل رُشنائیندا۔ تیرے در بھگت پروانہ، بھگون تیرا بھیو کھئے نہ پائیندا۔ میں دس کے گیا نشانہ، کلجگ اتم نہکلنک پھیرا پائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا بھیو جنائیندا۔ گوبند کہے میں نہ مٹان، پرہ سچ سچ جنایا۔ جنان چر نہ چاڑھیں ساچا چٹا، ستجگ راہ وکھایا۔ گرمکھ گھر گھر نہ بنائیں دھتا، تیری کراں نہ کھئے وڈیایا۔ نامے وانگ اوہناں چر نہ مٹان، بھگت دوارے بھوگ لگایا۔ کایا کٹوری ساچا چھٹا، ہرجن ساچے رہیا وکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سچ درڑایا۔ سری بھگون کہے گوبند ست، دلارے تیری وڈیائیا۔ آنت سہاواں رُت، رُتری رُت مہکائییا۔ کلجگ کرپا کڈھاں کٹ، گرمکھاں گھر رہن نہ پائیا۔ راتیں ستیاں سب توں لوں پُچھ، پردہ اوہلا آپ اٹھائییا۔ اندر وڑ جاں نیواں ہو کے جھک، مان تان نہ کھئے رکھائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار وڈیائیا۔ گوبند کہے جے کریں منظور، میری دوئے جوڑ در بندنا۔ جن بھگتاں آسا منسا پور، آون جاون چھٹے پھندنا۔ ایکا بخش جوتی نور، گاؤنا چکے بتی دندنا۔ نظر آظاہر ظہور، کایا اندھیری ڈونگھی کھڈنا۔ بھانڈے خالی کر بھرپور، تیرا صاحب کچھ نہیں گھٹنا۔ جگ چوکری بیٹھا رہوں دور، کلجگ آ کے جن بھگتاں مل وٹنا۔ اپنا راگ سنا تریا تور، رس اکو اک چٹنا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ویکھنہارا اپنی گھٹنا۔ گوبند ساچی دیا کماواں گا۔ پہلوں اکو حکم مناواں گا۔ وشن برہما شیو مان گواواں گا۔ کروڑ تینتیس آنت کراواں گا۔ اوتار پیغمبر در بہاواں

گا۔ گر گر لیکھا جھولی پاواں گا۔ بھگت اپنے رنگ رنگاواں گا۔ ساچا وقت آپ سہاواں گا۔ نام شکت اک پرگٹاواں گا۔ سریشٹ سبائی جگت پھڑ پھڑ راہے پاواں گا۔ دین مذہب جو پئی اٹک، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دئی دوتی پندھ مُکاواں گا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن اسیں مٹاں گے، پرہ تیرا درشن نین۔ آگے پھیر کدی نہ ہلاں گے، سدا تیرا بھانا سہن۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ور اکو اک منگاں گے۔ ور اکو منگ منگاواں گے۔ پچھلی ریتی سرب تجاواں گے۔ اپنی بیتی تینوں سناواں گے۔ تیری ویکھ کھیل انڈیٹھی، خوشی ہو جاواں گے۔ مندر مسیتی پھیرا پھیر مؤل نہ پاواں گے۔ گر در مندر نیتر نین نہ کھئے کھلاواں گے۔ تیرے چرناں بہہ کے تیرا ڈھولا گاواں گے۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، پچھلا پندھ مُکاواں گے۔ پچھلا پندھ مُکیا آج، باقی کھئے رہن نہ پائیا۔ سچ دوارے بیٹھے سچ، جس گھر وجے اک ودھائیا۔ پُرکھ اکال پردہ لینا کج، دینی سرن سرنائیا۔ مکہ کعبہ کوئی نہ رہ جائے جج، حُجرہ تیرا اکو اک نظری آئیا۔ پچھلی ریتی پار ہوئی حد، حدوڈ ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ ٹوں حُکھے اندر لئے سد، ساڈی چلی نہ کوئی چٹرائیا۔ اسیں بالے نڈھے تیری جد، تیری سار کھئے نہ آئیا۔ دروہی خُدا دی پچھے نہ جائیں چھڈ، خُدا تیری اک سرنائیا۔ گوبند نالوں کریں نہ اڈ، گوبند ویکھے چائیں چائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنی دیا کھائیا۔ گوبند کہے ٹوں صاحب سُورا، تیرے ہتھ وڈیائیا۔ میرا قول کردے پورا، کیتا قول بھل نہ جائیا۔ جے یچن کیتا ادھورا، تیری چلے نہ کوئی شہنشاہیا۔ میں سُورپیر جوان کوئی نہیں پہنیا چوڑا، کچی ونگ نہ کھئے چھہائیا۔ تیرا رنگ چڑھایا گوڑھا، اتر کدے نہ جائیا۔ سرب کلا ٹوں بھرپورا، تیرے پتر وچ تیری وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در تیرے آس رکھائیا۔ آس تیری رکھ کے آئے، پیر پیغمبر گر اوتار۔ بھگت دوارے پہنچے تھیں، تھان تھنتر اگم اپار۔ صاحب بیٹھا آسن لائے، زرگن نور جوت اجیار۔ سچ سنگھاسن سوہا پائے، شاہو بھوپ سکدار۔ دھر فرمانا حُکم منائے، نہ کوئی میٹے میٹنہار۔ کوڑی کرپا پندھ چُکائے، کلجگ کرے خوار۔ ستجگ ساچا راہ وکھائے، بھگتاں کرے ادھار۔ نکه بالے آگے لائے، وڈیاں دئے وکھال۔ لکھ چوراسی پھند کٹائے، رائے دھرم نہ پائے جال۔ لازری مؤت نیڑ نہ آئے، چتر گپت لیکھ نہ سکے وکھال۔ ساچے مندر لئے بہائے، سچکھنڈ سچی دھرمسال۔ گر اوتار پیر پیغمبر منگل گائے، وشن برہما شیو

وجائے تال۔ نارد من ناچ نچائے، چاروں گنٹ پئے دھال۔ پُرکھ ابناسی کھیل وکھائے، خالق خلق کر پروان۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، آپ اپنے رنگ رنگائے۔ گُر اوتار پیر پیغمبر ہو ہو اِکٹھے، اِکو متا پکائیا۔ پہلی چیتر پرہ دے سُن دے رہے پتے، لوک مات دئے وڈیائیا۔ ساچی رُتی آئے نٹھے، اپنا پنہدھ مُکائیا۔ سر تے بدھے اپنے گٹھے، پُستک پونھیاں نال ملائیا۔ ویکھنہارا تے اٹھے، اٹھ دس کھوج کھوجائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دینی اِک ودھائیا۔ گُر اوتار پیر پیغمبر کہن پرہو تیرے بچے، بچن تیری گود سہائیا۔ تیرے حُکمے اندر ڈھولے گائے سچے، تیری کری پڑھائیا۔ کلجگ اتم پتہ لگا اسیں پھر وی رہ گئے کچے، تیرا آنت کھئے نہ آئیا۔ تُوں تهاؤں تھائیں پھڑ رکھے، بھیو ابھید سکے نہ کھئے کھلائیا۔ دین مذہباں وچ پھسے، لوک مات لڑائیا۔ تیرے کردے آئے رتے، رٹا سکیا نہ کھئے مُکائیا۔ اپنے تن رُلائے وچ گھٹے، خاکی خاک ملائیا۔ اتم مسان گور چڑھ کے گئے پھٹے، کوڑیاں کندھ اٹھائیا۔ ساڈی ساچی وست تیرے رنگ رتے، رتی رنگ اِک رنگائیا۔ ستجگ تربتا دواپر تیرے دیندے رہے پتے، سچ نشان جنائیا۔ کلجگ اتم تُوں سارے کیتے اِکٹھے، اِکو حُکم منائیا۔ تیری سل الونی کوئی نہ چٹے، اِکے سیس نہ کھئے اٹھائیا۔ جیواں واسطے اسیں بنے رہے ہٹے کٹے، بھے بھو مات وکھائیا۔ تیرے اِکے مان ابھان کوئی نہ رکھے، ہوئے نہانے سیس جھکائیا۔ اسیں لکھوں ہوئے ککھے، قیمت کوئی نہ پائیا۔ تیری دُنیا تیرے نال وسے، گھر گھر بیٹھا ڈیرہ لائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، شاہ پاتشاہ سچے شہنشاہیا۔ گُر اوتارو پیر پیغمبرو لکھو اپنے ہتھ، پچھلا لیکھ چُکایا۔ تُوں گائندے رہے جس، ڈھولا راگ الایا۔ اِک دوجے تُوں ملو ہس ہس، دُکھ درد رہے نہ رایا۔ محمد دُوروں آیا نٹھے، گوبند چرن دھیان لگایا۔ گوبند کہے کر بس، تیرا نین کیوں شرمایا۔ میں خوشی خوشی بالے نیہاں بیٹھاں دتے رکھے، فتویٰ کیسے اُتے نہیں لایا۔ نہ تیرا نہ میرا ایتھے کوئی چلے نہ وس، حُکمے اندر سرب بھوایا۔ تیری صدی چوڈھویں دی دس مُکی گتھے، بھیو ابھید کھلایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دُھر فرمانا حُکم جنایا۔ محمد کہے سُن گوبند میت، تیرے نال میری وڈیائیا۔ تُوں پنچ چلائی ریت، میں چار کری کُرمائیا۔ میں دسیا وچ مسیت، تُوں گُرودوار سمجھائیا۔ جے کوئی پُچھے سچ پھیر کی دسیئے صاحب انڈیٹھ، نظر کیسے نہ آئیا۔ جنان چر نہ دسے اپنی آپ پریت، کیسے دواویوں پھڑ سکے نہ کوئی رائیا۔ میری صدی چوڈھویں

ربی بیت، سولان مگھر ونڈ ونڈائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میرا لیکھا رہیا دکھائیا۔ میرا لیکھا سولان سال باقی، محمد رہیا جنائیا۔ سری بھگوان چڑھ کے آیا راکی، شاہ سوارا پھیرا پائیا۔ جے ویکھاں مار جھاتی، میرا نین شرمائیا۔ چاروں کُنٹ بندہ خاکی، ساچا نام گیا بھلائییا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ بے پرواہ دا کھیل اولّا، جُگ جُگ آپ کرائیندا۔ نرگن ہو کے وسے اکلّا، سرگن اپنی جوت جگائیندا۔ دھام سہائے اُچ اٹلا، محل اٹل رُشنائیندا۔ حُکمے اندر سندیس گھلا، نر نریش اُٹھائیندا۔ پیر پیغمبر گر اوتار اک دو جے دا پھڑو پلا، حُکمی حُکم سُنائیندا۔ اِکو واپسگرو اِکو اللہ، اِکو رام رحیم درسائیندا۔ سب نال کدا رہیا اچھل اچھلا، ول چھل ویس وٹائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھیو ابھید گھلائییندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن اسیں گاوں گے۔ ہر جو تیرا نام دھیاواں گے۔ پچھلا کلمہ سرب بھلاواں گے۔ عالم علما آپ جناواں گے۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در تیرے سیو کھاواں گے۔ در تیرے سیو کھاؤں گے۔ سوہنگ ڈھولا گاؤں گے۔ پچھلا لیکھا سرب مُکاؤں گے۔ پہلی چیتر گنڈھ بندھاؤں گے۔ بھگت بھگوان اِکو رنگ دکھاؤں گے۔ محل اٹل سرب رُشناؤں گے۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، گر اوتار پیر پیغمبر تیرے چرن دھیان لگاؤں گے۔ تیرے چرن دھیان لگاواں گے۔ نت تیرا نام دھیاواں گے۔ اپنی کیتی تیری جھولی پاواں گے۔ تیرا کیتا اپنے سر رکھاواں گے۔ مندر مسیتاں پھیر کدے نہ جاواں گے۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ محلے بہہ کے شکر مناواں گے۔ سچ محلے سب نے بہنا، سری بھگوان آپ جنائیا۔ پہلی چیتر مکے لہنا، باقی اور نہ کھئے جنائیا۔ اتم دین دینا، شاہ پاتشاہ دئے جنائیا۔ چاروں کُنٹ کوئی نہ رہنا، ساک سینا سجن رُپ نہ کھئے دکھائیا۔ اُچا ٹلا پریت ڈھہنا، ڈھاہ ڈھاہ خاک ملائییا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، گر اوتار پیر پیغمبر اِکو نام درڑائیا۔ اِکو نام ساچا ڈھولا، سو پُرکھ نرنجن آپ جنائیندا۔ شاہ پاتشاہ بن وچولا، بھگت بھگوان آپ اُٹھائیندا۔ ساڈھے تین ہتھ دا لے کے ڈولا، چوٹھے گھر رنگ رنگائیندا۔ ست دھرم دا کھیلے ہولا، دو جیا بھیو نہ کھئے جنائیندا۔ نرگن سوہے سرگن بدلیا چولا، چولا چولی نال بدلائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، گر اوتاراں پچھلا کھاتا اپنے وچ چھپائیندا۔ پچھلا کھاتا مُکنا مات، آنت رہن نہ

پائیا۔ آگے ستجگ چلے گاتھ، جیو جنت پڑھائیا۔ بھگت بھگونت بنیا ساتھ، دوجا سنگ نہ کھئے رکھائیا۔ محل اٹل چڑھ کے دیوے دات، داتا دانی ہونے سہائیا۔ سارے بن گئے اک جماعت، الفیے نہ کھئے ونڈ ونڈائیا۔ اوڑا اونکار کر پرکاش، ایکا اکو اک جنائیا۔ ایڑا اکھ کھول ویکھ کھیل تماش، نرگن نور جوت رُشنائیا۔ ایڑی ایشٹ کہے میں ہونئی داس، بن سیوک سیو کھائیا۔ سسٹا کہے میرا کم خاص، چوتھا اکھ چوتھی منزل چار کُنٹ اپنا گھیرا پائیا۔ بابا کہے میں ہنگ برہم کدے نہ ہویا وناس، لکھ چوراسی وڑ وڑ سیو کھائیا۔ آنت گوبند دتا ساتھ، اپنی گنڈھ پوائی گھر ساچے وجی ودھائیا۔ گرسکھ کھئے نہ رہے نراس، آسا سب دی پور کرائیا۔ کٹنہارا بند خلاص، بندی خانہ دئے تڑائیا۔ جوتی جوت سرورپ ہر، آپ اپنی کریا کر، بھگتاں دے کے ساچا ور، پورب لہنا جھولی پائیا۔ بھگتو تہاڈا دلی دربارا، دھر درباری ویکھ وکھائیندا۔ محل اٹل اچ منارا، روشن اکو اک کرائیندا۔ پرگٹ ہونے گپت ظاہرا، ظاہری کل وکھائیندا۔ شبد اگئی بول جیکارا، جے جیکار الائندا۔ جنم من دا گیڑ نوارا، آون جاون پنڈھ مکائیندا۔ گرمکھ آگے رہے نہ کوارا، سری بھگوان آپ پرنائیندا۔ جوتی جوت سرورپ ہر، آپ اپنی کریا کر، چوتھے گھر سوہا پائیندا۔ چوتھے گھر لنگھ مہربان، مہر نظر اٹھائیا۔ بھگتاں دے کے اپنا دان، وست اگم جھولی پائیا۔ دور ڈراٹے کر پروان، نیرن نیرے ویکھ وکھائیا۔ ستجگ دا ساچا سچ ودھان، پنچم دئے جنائیا۔ جوتی جوت سرورپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، پہلی چیت نیتن نیت، نت نت اپنا راہ جنائیا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آد جگادی نوجوان، جگ چوکری ویکھ وکھان، بھیو ابھیدا آپ کھلائیا۔ بھیو ابھیدا کھولن آیا، سو پُرکھ نرنجن وڈ وڈیائیا۔ ویہ سو ویہ رتھی رت سہایا، مہک مہک مہک رُشنائیا۔ ابناسی اچت کھیل رچایا، ویکھے تھاون تھائیا۔ بھگت بھگوان گودی چک باسر کڈھایا، لکھ چوراسی رہن نہ پائیا۔ جوتی جوت سرورپ ہر، آپ اپنی کریا کر، بھگت بھگونت اتم دھار، لیکھا جان گرو اوتار، آگے سمجھائے جگت سنسار، شاہ سلطانان دئے ادھار، شبد سندیس نر نریش اکو اک جنائیا۔

* راشٹریتی ڈاکٹر رادھا کرشن نؤں شبد بھیجیا (منار دے اُپر چوٹھی منزل تے چڑھ کے) *

شاہ پاتشاہ سیس رکھ کے تاج، شاہ سُلطاناں رہیا جگائیا۔ دو جہاناں اک آواز، ہر شبد ناد شنوائیا۔ راشٹریت کھول جاگ، نیر
نیں کھلائیآ۔ راجندر پرساد دا تٹا ساک، ناتا تیرے نال جڑائیا۔ نؤں نہ بھلنا بھوکھت واک، بھلیاں راہ نظر کھئے نہ آئیآ۔ پرہہ ویکھنہارا کھیل
تماش، خالق خلق لئے اُٹھائیآ۔ جو دے سو ہووے وناس، چچیا کھئے رہن نہ پائیآ۔ جے یجن دی رکھو آس، پنچم جیٹھ گھر لو بُلائیآ۔ جوتی
جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، شبد سندیسہ رہیا سُنائیآ۔ راشٹریت کر دھیان، سِری بھگوان آپ جنائیندا۔ پچھلا بنیا رہیا
انجان، بھیو کھئے نہ پائیندا۔ ویہہ سو ویہہ بکرمی بنیا آپ پردھان، سچ پردھانگی آپ کھائیندا۔ نؤ کھنڈ پرتھی دیپ ست ویکھے مار دھیان،
پن اکھاں اکھ اُٹھائیندا۔ اک سو اک دے گیان، جگت ونڈ ونڈ سمجھائیندا۔ پندراں کتک سرب پچھتان، رائے دھرم نظری آئیندا۔ کرے
کھیل گن ندھان، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دُھر سندیسہ آپ پُچائیندا۔ دُھر سندیسہ نہککنک، شاہ سُلطاناں رہیا
جنائیا۔ دُھردرگاہی وجے ڈنک، شبد شبد شنوائیا۔ جس بنائی تھادی بنت، سو آیا بے پرواہیا۔ جس نے ویکھنا سب دا آنت، لکھ
چوراسی کھیہ اُڈائیآ۔ جس توڑنا گڑھ ہووے ہنگت، مان ابھان گوائیا۔ جس نے اک بناؤنی ساچی سنگت، چار ورن جڑ اکھڑائیآ۔
جس نے راجے رانے کرنے ننگت، گھر گھر الکھ جگائیا۔ جس نے شاہ سُلطان کرنے منگت، بھکھیا منگن واہو داہیا۔ جس دا بھیو نہ
جانے کوئی پنڈت، پتری واچ نہ سکے رائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، شبد سندیسہ رہیا سُنائیآ۔ شبد سندیسہ دیوے
بھگوان، بھگوان اپنی دیا کھائیندا۔ پہلی چیت ویہہ سو اٹھاراں بکرمی کھچ کے دے کے گیا وچوں میان، تلوار تیکھی دھار رکھائیآ۔ ویہہ سو
ویہہ بکرمی وچ بھل نہ جانا بن نادان، جگت ودیا کم کیسے نہ آئیآ۔ فلاسفر بن کے نہ سکے پچھان، آنتر آتما دھیان نہ کھئے لگائیآ۔ پرگٹ ہویا
نہککنک بلی بلوان، دو جہاناں رہیا جنائیا۔ سب دا لیکھا لکھنا وچ جہان، چچیا کھئے رہن نہ پائیآ۔ سمت ویہہ سو آگی نواں بنائے آپ ودھان،
جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، شبد سندیسہ اک سُنائیآ۔ راشٹریتی نہ جانا بھل، ابھل آپ جنائیندا۔ ودیا وچ نہ جانا رُل،
بھیو ابھید کھلائییندا۔ اتم کوئی نہ پینا مَل، کوڈی کوڈی ہٹ وکھائیندا۔ سچ دوارا اکو جانا کھل، سِری بھگوان آپ کھلائییندا۔ بھگت بغیچہ

جانا پھل، پھلواری رُٹری آپ مہکائیندا۔ شاہ سلطاناں بوٹا جانا ہل، پھل مات نہ کھئے لگائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ سنیہڑا اک سُنائیندا۔ سچ سنیہڑا دے دے اک سو اک دیش، دیش دسنتر آپ جنائیا۔ پرگٹ ہویا نر نریش، نہکلنک روپ وٹائیا۔ سب نوں دس دے میلا ملیا نال دسمیش، گوبند اکو نظری آئیا۔ امام اماماں کھیلے کھیل، پروردگار حق گوسائینا۔ عیسیٰ موسیٰ کھولے بہیت، پیغمبر آیا سچا مابیا۔ جس رُت سہائی پہلی جیت، جیتن سب نوں رہیا کرائیا۔ پنچم جیٹھ گھر سد کے پُچھو اگلا بہیت، نہیں تے کھیہ دیوے اڈائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان اک سو اک دیشاں وچ واڑے شیطان، دھر سندیسہ حُکم سُنائیا۔

جگت شیطان چڑھیا چا، ادھی رات گھمر پائیا۔ سری بھگوان حُکم دتا سُننا، میں جاواں چائیں چائینا۔ اک سو اک راجیاں دیواں اٹھا، جو پردھان بن کے بیٹھے سیو کمائیا۔ اندرے اندر آگ دیاں لگا، نہ سکے کھئے بُجھائیا۔ بہتری زین کہے میرا نین رہیا شرما، اوہلے اوہلے جاویں واہو داہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، تیری سیوا اک لگائیا۔ شیطان کہے موہے چڑھیا رنگ، پرہہ ساچے رنگ رنگایا۔ اک سو اک اک نال کراواں جنگ، اتم زیرو روپ وکھایا۔ سمند ساگر جاواں لنگھ، اچا ٹلا پہاڑ سکے نہ کھئے اٹکایا۔ دہ دشا دیواں دند، چار کُنٹ کُنٹ ہلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا حُکم اک جنایا۔ ساچا حُکم سُنیا ایک، اکو اوٹ تکائیا۔ پارہہم پرہہ تیری ٹیک، دوجی اور نہ کھئے سرنائیا۔ گھر گھر جا کے لواں ویکھ، اپنا پھیرا پائیا۔ پچیا رہے نہ کوئی مُلا شیخ، شیخی سب دی دیاں مٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر میرے ہتھ ٹکائیا۔ میں چھیتی چھیتی جاواں گا۔ ہر جو تیری سیو کماواں گا۔ اندر وڑ کے سب اٹھاواں گا۔ کرودھ ہنکار دی اگنی لاواں گا۔ کوڑ گڑیار دا بل دھراواں گا۔ مورکھ موڑھ گوار بناواں گا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا ساچا ور، تیرا حُکم ست کماواں گا۔ تیرا حُکم سچ کماؤں گا۔ بن سیوک سیو کماؤں گا۔ گھر گھر الکھ جگاؤں گا۔ شاہ سلطان اٹھاؤں گا۔ اک دو جے نال بھڑاؤں گا۔ وچ میدان لیاؤں گا۔ تیرے گھر دا سچا

شیطان پھیر اکھواؤں گا۔ زمیں اسمان دھواں دھار کراؤں گا۔ تیرے گرمکھاں ویکھ ین سرماؤں گا۔ پھڑ دھوڑی ٹکا مستک لاؤں گا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، تیرا ملیا ساچا ور، دوْجا ڈر نہ کھئے رکھاؤں گا۔ سِری بھگوان کہے تیرا مان، ہر نِرگن آپ رکھائیندا۔ تُوں پرگٹ ہو وچ جہان، تیرا ویلا اتم آئیندا۔ مہینے اٹھ تیرا مقام، پھیر رُوپ نہ کھئے وکھائیندا۔ بھگتاں ملے آکے بھگوان، بھگوان اکو نظری آئیندا۔ سوہنگ ڈھولا سارے گان، تُوں میرا میں تیرا دوْجا رُوپ نہ کھئے دھرائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، تیرا ساچا سگن منائیندا۔ تیرے سگناں وچ وجے ڈھول، ڈگا اپنا تال وکھائیا۔ سْتارہ نہ کوئی انبھول، آس نندرا سرب مٹائیا۔ اگی سکھ رین اڈول، اپنا بل دھرائیا۔ باقی نال کرن چوبل، پریم پریت ودھائیا۔ اپنا سد ڈھولا گائے بول، اوچی کوک سُنائیا۔ نچن کُن ٹپن کھیلن ہول، پرہہ ہؤلا بہار دتا کرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، بھگت دوار وجائے ڈھول، مردنگ اِکو اک جنائیا۔ جس ویلے ڈھول وجیگا۔ شیطان اٹھ کے ایتھوں بھجیگا۔ اک سو اِک جگت دوارے جا کے سچیکا۔ شاہ سلطاناں اندروں کڈھیگا۔ چوٹی سب دی پھڑ کے وڈھیگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، لیکھا اپنے ہتھ رکھیگا۔ بیس بیسا کہے میں گیا آ، اپنا پنڈھ مکائیا۔ بھگتاں بھگوان دتا ملا، بھگت بھگوان نال رلائیآ۔ اک نو دیندا رہیا صلاح، ڈھر سندیس جنائیا۔ اٹھو ویکھو ساچا راہ، رہبر آیا اِکو ماہیا۔ جس دا رُوپ نوری خُدا، جلوہ ظہور وچ وکھائیا۔ مُرید مُرشد لئے جگا، نیتر پلک اکھ بدلائیآ۔ سارے رل کے پھڑ لو بانہ، اپنا ہتھ ودھائیا۔ جگ جگ دیونہارا ٹھنڈی چھان، بن بردا سیو کھائیا۔ میری رت سہائے آ، مہربان پھیرا پائیا۔ جس اس دا لیا ناں، تِس اپنے وچ سائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، بیس بیسا رہیا سمجھائیا۔ بیس بیسا کہے شاباش، ہر بھگت تیری وڈیائیآ۔ تھادے پچھے میری پوری ہوئی آس، پرہہ ملیا بے پرواہیا۔ گوہند دی سچّی شاخ، گرمکھ نظری آئیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ بیس بیسا کہے میں بڑا ملنگ، اپنا ناچ نچائیا۔ بھگت دوارا ویکھاں لنگھ، جس گھر وجے ودھائیا۔ سِری بھگوان سچ محلے آپے لنگھ، محل اٹل کرے رُسنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، چوٹھی منزل اِک پلنگ سہائیا۔ چوٹھی منزل چوٹھا پد، گرمکھ پہلی ونڈ ونڈائیندا۔ جوگ ابھياس کرنا سب نے دینا چھڈ، سوہنگ ڈھولا اِک پڑھائیندا۔ پار کرائے

آپ حد، گرمکھاں پندھ آپ مکائیندا۔ اوچ نیچ راؤ رنگ راج راجان شاہ سلطان سہائے اپنی جد، بنس اکو اک سہائیندا۔ آگے کیسے نوں پچھے نہ جائے چھڈ، جس جوڑیا تس پار کرائیندا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، بیس بیسا وڈیائیندا۔ بیس بیسا کہے میرا وڈا بھاگ، وڈبھاگی ہر پایا۔ بن تیل باقی جگیا چراغ، سچ محلے آپ جگیا۔ میرا ڈرمت میل دھوتا داغ، امی سپر پیایا۔ میری ڈکھی دی سنی گئی فریاد، دیناں ناتھ درد وندن آیا۔ پار لنگھائے اپنے گھاٹ، ادھ وچکار نہ کھئے رکھایا۔ سیج سہنجی وکھائے کھاٹ، کھٹیا اکو اک درسایا۔ میل ملایا کملاپات، گھر سجن ویکھن آیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، بیس بیسے دئے ودھایا۔ بیس بیسا کہے میری سچ نشانی، سری بھگوان جھولی پائیا۔ جن بھگتاں دیوے دھر دی بانی، وست امولک آپ ورتائیا۔ لیکھا چکائے چار کھانی، چاروں کنت پھیرا پائیا۔ شبدی شبد ملاواں ساچے ہانی، سرتی مورت اکال منائیا۔ سرور آتم نچھر پانی، ٹھنڈا رس وکھائیا۔ آگے سنائے اکتھ کہانی، پچھلی کرے نہ کھئے پڑھائیا۔ کر کیرپا دتا پد نربانی، چوتھے گھر وسائیا۔ لکھ چوراسی وچ نہ رہے کوئی پرانی، جس پرانیت لیا دھیائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، بیس بیسا رنگ رنگائیا۔ بیس بیسا کہے میرا وسیا کھیڑا، ہر کھیڑکی آپ کھلائی۔ اُتے چڑھ کے لایا ڈیرہ، پاندھی پندھ مکائیا۔ مہربان کری اپنی مہرا، مہر نظر اٹھائیا۔ بھگتاں کرے آنت نیڑا، لکھا کھئے رہن نہ پائیا۔ جنم جنم دا چکے گیڑا، گیڑا گیڑے وچ بدلائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، پہلی چیتر جس نوں دتا نام دان، آنت جنم مرن وچ نہ آئیا۔

جنم مرن پرہ کتن آیا، کتنہار گویالا۔ ساچا مارگ دسن آیا، نرگن نروریر اک سکھالا۔ بھگت بھگونت رکھن آیا، گل پا پریم دی مالا۔ بن سوانگی نٹوآنچن آیا، لیکھا جان شاہ کنگالا۔ ساڈھے تن کروڑ اندر رچن آیا، نرگن جوت نور نورانہ۔ برہوں وچھوڑے اندر مچن آیا، بن ویراگی ہوتے بے حال۔ در در گھر گھر گرمکھاں پچھے نسن آیا، کیریا کھیل نرالا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، بیس بیسا ہوتے اجالا۔ بیس بیسا اُچیا نور، نور نور رشنائیا۔ سنتن دیونہار سرور، ست ست سمجھائیا۔ توڑنہار جگت غرور، غربت دئے

گوائیا۔ دیونہارا سچ شعور، صحبت اِکو اک درڑائیا۔ سرب کلا بھرپور، بھرپور رہیا سرب تھائیا۔ کلجگ اتم ہو مجبور، بھگتاں مجبوری دئے کٹائیا۔ کایا چولی چارھے رنگ گوڑھ، لالن للاری سیو کائیا۔ پہلی چیتر حاضر ہویا جو بنیا رہیا مفرور، نرگن اپنا پھیرا پائیا۔ گر اوتاراں پیر پیغمبران پچھلا کرے معاف قصور، آگے مارگ اک وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پہلی چیتر صفت صلاحیا۔ پہلی چیتر بھنڑی زین آئی گھر، گھنگٹ مکھ اٹھائیا۔ سری بھگوان دے ور، نیتر نین کھلائییا۔ کلجگ اتم آوے ڈر، بھے سکے نہ کھئے مکائیا۔ وبھچار ہوئے ناری نر، ست دھرم نہ کھئے رکھائیا۔ میں ساری زین ویکھاں کھڑ، نو کھنڈ پرتھی دھیان لگائیا۔ ویسوا گھر گردر مندر مسجد گئے بن، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بیس بیسے دئے سرنائیا۔ بیس بیسا کہے میرا آیا موقع، اک تیرا دھیان لگائیندا۔ ویکھیں ہُن نہ دیویں دھوکھا، تیرا دھوکھا موہے نہ بھائیندا۔ تیرا لیکھا لوک پرلوکا، دو جہاناں کھیل کھلائیندا۔ میں سُنیا تیرا سلوکا، سوہنگ ڈھولا گائیندا۔ جن بھگتاں رہن نہ دیویں روسا، جگ رُسیاں آپ منائیندا۔ ڈھائی ہتھ تیرا ہوسا، نظر کیسے نہ آئیندا۔ ڈھائی گز دا ہتھ بھوتھا، دپٹا اِکو رنگ رنگائیندا۔ تِن گناں کر نہ ہووے چھوٹا، چھوٹیوں وڈے آپ بنائیندا۔ لال رنگ اِکو ہتھا، جس چڑھیا اتر نہ جائیندا۔ پہلی چیتر جن بھگتاں ملیا ساچا موقع، مُفت اپنا نام ورتائیندا۔ چوتھی منزل چڑھ کے دیوے ہوکا، حُکم اپنا آپ سُنائیندا۔ پرہہ کا بھانا کیسے نہ روکا، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیندا۔ جس دیاں رکھدے رہے اوٹا، سو صاحب پھیرا پائیندا۔ جس دیاں جگاؤندے رہے جوتاں، سو جوتی نور ڈگمگائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بیس بیسا اک وڈیائیندا۔ بیس بیسا وڈا ہویا، ہر سترگ آپ کرائیا۔ بیس بیسا جیوندا مویا، جن بھگتاں مرن جُگت دئے جنائیا۔ بیس بیسا اُٹھیا سویا، اپنی اکھ کھلائییا۔ بیس بیسا سری بھگوان آگے رویا، نیتر نیناں نیر وہائیا۔ بیس بیسا کہے میرا مکھ کیسے نہ دھویا، میری نندرا نہ کھئے مکائیا۔ بیس بیسا کہے امرت آتم کیسے نہ چویا، کول ناہے نہ کھئے بھرائیا۔ بیس بیسا کہے ساچی جوت نہ کوئی لویا، اندھ اندھیر نہ کھئے مٹائیا۔ بیس بیسا کہے ساچا بیج کیسے نہ بویا، کلجگ آنت رہیا کُرائیا۔ بیس بیسا کہے بن تیرے بھگتاں نال کوئی نہ چھوبیا، انگ نال انگ نہ کھئے ملائییا۔ بیس بیسا کہے تیرے جہا کوئی نہ ہویا، تیرا روپ نہ کھئے وٹائیا۔ بیس بیسا کہے جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنی کھیل کرائیا۔ بیس بیسا کہے میں گیا جاگ، میری جاگی

رُت سبائیا۔ بیس بیسا کہے میرا وڈا بھاگ، وڈبھاگی پایا ہر رگھڑائیا۔ بیس بیسا کہے پرہہ ملیا کنت سہاگ، بھگت بھگونت لے پرنائیا۔
 بیس بیسا کہے مٹکھاں لگے آگ، نہ سکے کھٹے بھجائیا۔ بیس بیسا کہے کوڑی کریا چھٹے سہاگ، نانا کھٹے نظر نہ آئیا۔ بیس بیسا کہے مٹکھاں کھٹے
 نہ رکھے لاج، رائے دھرم دئے سزائیا۔ بیس بیسا کہے بن بھگوان آتم پرما تم کھٹے نہ مارے آواز، اکھڑ ڈھولا سارے رہے گائیا۔ بیس بیسا کہے میرا
 بنے سچ سماج، سمگری اکو نظری آئیا۔ بیس بیسا کہے پرہہ رچے میرا کاج، نو کھنڈ پرتھمی پھیرا پائیا۔ بیس بیسا کہے ست دیپ چلے جہاز،
 ست ستوادى آپ چلائییا۔ بیس بیسا کہے پرہہ دا سچا ہووے راج، رعیت گرمکھ روپ وٹائیا۔ بیس بیسا کہے میرے اندر ہووے ناچ،
 میرے مندر وجے ودھائیا۔ بیس بیسا کہے پرہہ ملیا اکو سماج، سچ سچ دئے جنائیا۔ بیس بیسا کہے نانا تھے کایا کاج، خاکی ماٹی لیکھے پائیا۔
 بیس بیسا کہے جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، موہے دئے مان وڈیائیا۔ بیس بیسا کہے موہے چڑھیا چند، چند نور رُشنائییا۔
 بیس بیسا کہے پرہہ ملیا سورا سربنگ، سورپیر نظری آئیا۔ بیس بیسا کہے میں بھگتاں دیواں اند، آتر آتم سکھ اُچجائیا۔ بیس بیسا کہے میں
 چاڑھاں اکو رنگ، رنگ مجیٹھی نام رنگائیا۔ بیس بیسا کہے میں وجاواں مردنگ، انحد راگ اک سنائیا۔ بیس بیسا کہے میں گواں چھند،
 سوہنگ ڈھولا آپ وڈیائیا۔ بیس بیسا کہے میرا مکیا پنڈھ، پرہہ اپنا مارگ آگے لائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ہر
 سنگت دیوے ساچا ور، آگے لہنا دئے مکائیا۔ ہر سنگت سُنو سچ بیان، سِری بھگوان آپ جنائیندا۔ سچکھنڈ دا سچ مکان، بھگتاں
 آگے ارداس کرائیندا۔ دوجا کوئی نہ آوے شیطان، شریعت والا نیڑ نہ کھٹے بھائیندا۔ جنان آتم پرما تم دیوے گیان، تِس اپنا میل ملائیندا۔ نام
 جنائے اک سوہنگ مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، نہکلنک ڈنک وجائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا
 ساچا ور، در آئی سنگت بن منگیاں وست امولک جھولی پائیندا۔ منگن دی ہُن نہیں لوڑ، امنگی دات ورتائیا۔ اپنے نال لیا جوڑ،
 جوڑی پُرکھ اکال بنائیا۔ چڑھ کے ویکھے آگئی گھوڑ، دو جہان دوڑائیا۔ بھگتاں بھگوان اُتے سٹی ڈور، بھگوان اپنی گنڈھ پوائیا۔ دوجا
 ایشٹ نہ کوئی ہور، دریشٹ سکے نہ کھٹے گھلائییا۔ رسنا جہوا پائے شور، سنسا سکے نہ کھٹے چکائیا۔ گرمکھ لیکھا چکے تور مور، مور تور
 رہے نہ رائیا۔ کرے پرکاش اندھ گھور، پنج چور ڈیرہ ڈھاپیا۔ ستجگ وچ جن بھگتاں دی پرہہ توں پے گئی لوڑ، در در پھرے واہو

داہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ویہ سو ویہ بکرمی دئے ودھائیا۔ ویہ سو ویہ بکرمی تیرا وادھا، واحد آپ کرائیندا۔ پرگٹ ہویا سب دا دادا، داستان سب دی ویکھ وکھائیندا۔ جس دا کھیل آد جگادا، جگ جگ راہ چلائیندا۔ کلجگ آنت وجائے نادا، اکو راگ سنائیندا۔ بھگت بھگوان رچ کے کاجا، کرتا پُرکھ سماج بنائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، نہکلنک نرائن نر، مہراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سنگت ہر کر پروان، پروانگی اپنے لیکھے پائیندا۔

پہلی چیتر جو رہ گئے دُور، دُوروں نیڑے آپ لیائیا۔ جن بھگتاں پچھے ہوئے آپ مجبور، مجبوری بھگتاں دئے کٹائیا۔ دُور دُراڈیاں دیوے نام سرور، امرت جام پیائیا۔ خالی بھانڈے کرے بھرپور، مہر نظر اٹھائیا۔ دکھ دلدر آگے کٹے ضرور، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سچ دوارے سیو کھائیا۔ سچ دوارے سچ وبارا، سو ستگر آپ کرایا۔ پہلی چیتر دوس وچارا، ودی سدی نہ کھئے وڈیایا۔ رنگ رنگے ایکنکارا، پیس پیسا رنگ رنگایا۔ دھوڑی اڈے وچ سنسارا، گرمکھ ساچا ناچ نچایا۔ دھوڑی خاک کرے پکارا، نیناں نیر وایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہار وڈیایا۔ دھوڑی اڈے نال پیر، سوا پھر ونڈ ونڈائیا۔ کوئی نہ جانے ایر غیر، گہر گمبھیر شنوائیا۔ لیکھا جانے لاپور شہر، لہر لہر وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، گرمکھ ناچ وڈیایا۔ گرمکھ ساچے مات نچن، گھمرا ایکا پائیا۔ کلجگ جیو اتم مچن، اگنی جوت لگائیا۔ وانگ انگیارے کوڑی کِریا بھکھن، سانتک ست نہ کھئے کرائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کوئی نہ آوے رکھن، ویلے آنت نہ کھئے سہائیا۔ دھرم رائے دی پھاسی پھسن، نہ سکے کوئی بچائیا۔ اک دوجے نوں پھیر دسن، اپنا حال سنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، دیونہار وڈ وڈیایا۔ وڈیائی ہر دیون آیا، وڈ داتا گہر گمبھیر۔ کلجگ میٹے کوڑی مایا، سانتک ست کرے سریر۔ سمرتھ سر رکھے ٹھنڈی چھایا، پھڑ چوٹی چاڑھے اخیر۔ درسی درس اک کرایا، شرع کٹائے زنجیر۔ امرت میگھ دئے برسایا، ساچا بخشے امرت سیر۔ پہلی چیتر رت سہایا، ویراں نال ملے ویر۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، لیکھا جانے شاہ حقیر۔ شاہ حقیر کھئے نہ رہنا،

ہرِ رحمت آپ کھائیا۔ چار ورن اکو بہنا، اکو دئے وڈیائیا۔ چار کُنٹ اکو نام لینا، اکو کرے پڑھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، بیس بیسے وچ آتم پر ماتم بدل دئے ودھان، بھوپت راجا اکو اک اکھوائیا۔

* ۲ چیت ۲۰۲۰ بکرمی جیٹھووال دربار وچ *

بھگت بھگوان دے ساچے بچے، گودی بہہ بہہ خوشی منائیا۔ کلجگ اتم ہو گئے پکے، کچی ریت نہ کھئے جنائیا۔ درگاہ سچی جائے بن کے سچے، کوڑی کیریا مات تجائیا۔ پریم پیار اندر نچے، چار کُنٹ کُنٹ بھوائیا۔ صاحب ستگر لگے اچھے، مہربان ویکھ وکھائیا۔ اگلا مارگ اکو دتے، سرشٹ سبائی کرے پڑھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ بھگت بھگوان دا سچا بیٹا، پتر اور نہ کھئے رکھائیندا۔ ملیا میل سچ کھیوٹ کھیٹا، پھڑ بیڑا پار کرائیندا۔ پورب جنم دا رکھیا چیتا، گوہند لہنا آپے لیکھے لائیندا۔ چار ورنناں کرے ہیتا، اوچاں نیچاں ویکھ وکھائیندا۔ پرگٹ ہو پنچم جیٹھا، جوتی جوت ویس وٹائیندا۔ ہرجن رکھے چھایا ہسٹھا، سر اپنا ہتھ ٹکائیندا۔ پہلی چیتر سب نوں دیوے نیوتنا، سدا اپنا نام جنائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، ہرجن ساچے آپ وڈیائیندا۔ بھگت بھگوان دا سچا سنگی، سدا سنگ نبھائیا۔ دیوے وست دات امنگی، امولک جھولی پائیا۔ جس طرح بھارت وچوں گئے فرنگی، کلجگ کوڑے رہن نہ پائیا۔ اکو تلوار کڈھی ننگی، سیس سب دے ننگے کرائیا۔ کیسے دے سر نہ رہ جائے کنگھی، پٹی سکے نہ کھئے کرائیا۔ ہر سنگت گاؤ اکو ڈھولا چھندی، اچی بول جنائیا۔ بھگت دوار نہ کوئی رہے پکھنڈی، پکھنڈ سب دے دئے مٹائیا۔ ستجگ اکو چلے ڈنڈی، ڈنڈا اپنا نام رکھائیا۔ نو کھنڈ پائے شبدی ونڈی، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، اپنا بھے جنائیا۔ بھگت بھگوان دا ساچا ناتا، جگ جگ آپ بنائیندا۔ دیونہارا ساچی داتا، داتا دانی دیا کھائیندا۔ اوچاں نیچاں راؤ رنکاں بنیا سچا ساتھ، سگلا سنگ نبھائیندا۔ پچھلا سب دا چکیا پوجا پاٹھا، آگے منتر اک درڑائیندا۔ میل ملانے پُرکھ بدھاتا، آتم پر ماتم جوڑ جڑائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، ہرجن ساچے کھیل کھلائییندا۔ بھگت بھگوان کھیل اولّا، نظر کیسے نہ آئیا۔ لیکھا جانے اک اکلا، دوچا بھیو کھئے نہ

پائیا۔ نرگن ہو کے اندر رلا، نر نر نر رُشنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل سچا شہنشاہیا۔ بھگت بھگوان
اکو تال، تال تلوڑا آپ وجائیندا۔ بھگت بھگوان اکو اک نشان، ست ستوادی آپ جھلائیندا۔ بھگت بھگوان اکو مان، ابھان نظر کھئے نہ
آئیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، بھیو ابھیدا آپ کھلائیندا۔ بھگت بھگوان دا ساچا بھنگڑا، سیہنگ آپ جنائیا۔
گرسکھ گرمکھ ادھ وچکار رہ نہ جائے کوئی لنگڑا، پھڑ باہوں لے کڈھائیا۔ پار کرائے جنگل جوہ اجاڑ پہاڑ ڈونگی کنڈرا، اچے ٹلے آپ بہائیا۔
جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہار سچی وڈیائیا۔ گھنگرو کہن ساڈی گھنگھور، چار کٹ شنوائیا۔ گرمکھ آکے پچھے رہیا
تور، بے پرواہ وڈی وڈیائیا۔ کلجگ ویکھ اندھیرا گھور، نرگن جوت کرے رُشنائیا۔ جن بھگتاں اپنے ہتھ پکڑے ڈور، ڈوری اپنے نال
بندھائیا۔ آگے چلے نہ کیسے دا کوئی زور، بل اپنا اک رکھائیا۔ منتر دتے اکو پھور، فرنا سب دا ویکھ وکھائیا۔ ناتا توڑے پنج چور،
چوری چوری دئے بچائیا۔ کلجگ اتم پاربرہم گرمکھاں پئی لوڑ، ہرجن میلے سہج سُبھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر،
ساچی کھیل آپ رچائیا۔ ناچ بھنگڑا ہویا منظور، مہاراج شیر سنگھ دیا کھائیندا۔ پچھلے سب دے بخشے قصور، آگلا لیکھا آپ وکھائیندا۔
جدھر ویکھو نظر آئے حاضر حضور، ہر اپنا پردہ لائیندا۔ سب دے کایا بھانڈے کرے بھرپور، خوشیاں نال تال وجائیندا۔ تہاڈا لیکھا
دیوے ضرور، باقی کول نہ کھئے رکھائیندا۔ گرمکھ بنے نہ کھئے مفرور، ساچی سکھیا اک درڑائیندا۔ جس نے دتا آتم نور، سو پر ماتم ویکھ
وکھائیندا۔ سب دی آسا کرے پور، نراسا کھئے نظر نہ آئیندا۔ تہاڈی اُددی ویکھے دھوڑ، وشن برہما شو راہ تکائیندا۔ بن بھگتاں لکھ
چوڑاسی ناتا کوڑ، سجن نظر کھئے نہ آئیندا۔ راج راجان شاہ سلطان ہوئے مورکھ موڑھ، پردہ دوئی نہ کھئے اٹھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر،
آپ اپنی کِرپا کر، در آئی سنگت چاڑھ نام رنگت، رنگ امولا بن وچولا اپنا آپ رنگائیندا۔ نام گانا اکو ناد، انادی دئے وڈیائیا۔ سو
بھگت سو سچا سادھ، جس آنتر پریم رکھائیا۔ سو گرمکھ گر رکھے لاج، جس اپنا رنگ چڑھائیا۔ سو گرمکھ وجاوے ساز، جس اپنا
تال جنائیا۔ سو سارے اکٹھے ہوئے آندھ گوانڈھ، میلا ملیا دھردرگاہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا سدا وڈیائیا۔
وڈیائی دیوے سری بھگوان، جنہاں اک سیو کھائیا۔ آئے در کرے پروان، در دروازہ اکو اک کھلائیا۔ خوشیاں نال مڑ کے جان، غمی

چنتا نیڑ کھئے نہ آئیا۔ راتیں سُتیاں گھر گھر ملے سِری بھگوان، بن پاندھی پھیرا پائیا۔ گُرسکھ پھڑے بال انجان، پھڑ باہوں گلے لگائیا۔ لکھ
چوڑاسی وچوں لئے پچھان، بھلیکھے وچ کدے نہ آئیا۔ جنہاں پنج تت گوبند دتا دان، تنہاں آتم اپنے نال پرنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر،
آپ اپنی کِریا کر، ہرجن ساچے پار کرائیا۔ خوشی جانا گھر گھر، ہر سنگر آپ جنائیندا۔ اگلا سارے چکاؤ ڈر، رائے دھرم نیڑ نہ آئیندا۔
سوہنگ اکھڑ لینا پڑھ، نش اکھڑ دھار جنائیندا۔ سچ محلے جانا چڑھ، پُرکھ ابناسی آپ اٹھائیندا۔ لیکھا جُکے سیس دھڑ، پنج تت رُوپ نہ
کھئے رکھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا ناتا اک بندھائیندا۔ گھر گھر جاؤ جاؤ گھنیرا، در در وجے ودھائیا۔ ناتا
جڑیا تیرا میرا، دوجا کھئے نظر نہ آئیا۔ جدھر ویکھو نظری آئے سنگھ شیرا، شہنشاہ اپنا رُوپ دھرائیا۔ کلجگ اتم بٹھے بیڑا، بن ملاح پھیرا
پائیا۔ دین مذہب دا چھڈ دیو جھپڑا، جھگڑا رکھے نہ کھئے بے پرواہیا۔ پرہہ سرنائی سچا ڈیرہ، بھگت بھگوان رہیا جنائیا۔ نظری آئے نیرن
نیرا، دُور دُرڈا پندھ مُکائیا۔ مہربان کر اپنی مہرا، مہر نظر اٹھائیا۔ سچکھنڈ ایسے طرح کھلا رکھے ویہڑا، گُرمکھ چاروں کُنٹ ناچ نچائیا۔
جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، پہلی چیتر سچکھنڈ دی ریتی دئے جنائیا۔ آؤ ویکھو نارد مارے دہا، بودی اپنی رہیا بلائیا۔
تیرا کھیل کوئی جانے نہ، بھیو نہ کیسے جنائیا۔ پُرکھ ابناسی بے پرواہ، کلجگ اتم ویس وٹائیا۔ جُگ جنم دے وچھڑے لئے ملا، آپ اپنا
بندھن پائیا۔ نرگن ہو کے سیو کما، سیوا اکو اک رکھائیا۔ بھگت دوارا لیا بنا، لوک مات دئے وڈیائیا۔ آگے پچھے بیٹھے ہر ڈیرہ لا، دو
جہان ویکھے چائیں چائیا۔ ساچے سنتاں لئے سمجھا، سمجھ اکو اک رکھائیا۔ سوہنگ ڈھولا لینا گا، وچولا بنے بے پرواہیا۔ پردہ اوہلا دئے
اٹھا، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچکھنڈ دیوے مان وڈیائیا۔ سچکھنڈ کہے پرہہ تیری کار، میری سمجھ وچ نہ آئیا۔ تتاں
جُگاں وچ اکو دتی دھار، دوجے لڑ نہ کیسے پھڑائیا۔ کلجگ اتم کر پیار، پیار پیار نال پرنائیا۔ غریب نہانے کوجھے کھلے پھڑ باہوں دتے تار،
تارنہار تیری سرنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیوے مان وڈیائیا۔ سِری بھگوان کہے سچکھنڈ سُن لا کے کُن،
بے پرواہ آپ جنائیا۔ لوک مات بیڑا بٹھے، بھگت دیاں وڈیائیا۔ بن بھگتاں تیرا سوہے نہ چھپر چھن، تیرے محل نہ کھئے رُشنائیا۔ جوتی جوت
سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا لیکھا دئے جنائیا۔ سچکھنڈ سُن، جس ویلے بھگت میرے در آؤن گے۔ سارے اکو ڈھولا گاؤن گے۔

گر اوتار پیر پیغمبر نہ کھئے مناؤں گے۔ کہانی بانی وچ نہ دھیان لگاؤں گے۔ انجیل قرآن ناتا توڑ ٹراؤں گے۔ وید پُران ہتھ کدی نہ لاؤں گے۔
 اٹھسٹھ تیرتھ لوک مات نہ نہاؤں گے۔ سادھا سنتاں پچھے پھر سر تال نہ کوئی سناؤں گے۔ کوڑی کریا وچ پھس پھس، اپنا جنم نہ مول
 گواؤں گے۔ میرے نال مل کے ہس ہس، اکو میرا ڈھولا گاؤں گے۔ میں ویکھاں جا کے نس نس، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا
 کر، دیونہارا ساچا ور، مندر اک وڈیاؤں گے۔ سچکھنڈ کہے پرہ میری ہو گئی بھل، اپنی بھل بخشائیا۔ میں نہ جاناں تیری کڈی وڈی گل،
 جس وچ بھگت اُچائیا۔ کلجگ انت دوارا گیا کھل، جس دا گر اوتار پیر پیغمبر دھیان لگائیا۔ ٹوں غریب نہانیاں پایا مل، قیمت اپنے ہتھ
 رکھائیا۔ میں پہلوں تیرا اکو ویکھیا بھل، دوجا نظر کھئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہار سچی وڈیائیا۔ سچکھنڈ
 ویکھ میرا آدر، جن بھگتاں آپ کرائیندا۔ پہلوں وچھاواں چٹی چادر، گرمکھ اُتے پھیر بہائیندا۔ لوک مات کھیل کرے ہو کے صابر، صبر
 اکو اک وکھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، مہر نظر اک اٹھائیندا۔ میرے بھگت آؤندے نے۔ گیت میرا گاؤندے نے۔
 پچھلا لیکھ چکاؤندے نے۔ ناتا ساچا جوڑ جڑاؤندے نے۔ تیرے گھر نوں برہمنڈ کھنڈ بناؤندے نے۔ پچھلی کیتی سب دی ڈھاؤندے نے۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، ایکا درشن پاؤندے نے۔ بھگت کہن اسیں آوان گے۔ پرہ اپنے دا درشن
 پاواں گے۔ دوجی حرص نہ کوئی رکھاواں گے۔ عرش قُرس دو جہان اپنیاں چرناں ہیٹھ دباواں گے۔ پرہ ساڈے تے کیتا ترس، دھئے جوڑ
 سیس نواواں گے۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، گھر مندر خوشی مناواں گے۔ بھگوان کہے میں بھگتاں راہ
 تگاں گا۔ تگ تگ کدے نہ آگاں گا۔ جے کوئی بور آوے، اوہنوں پچھ دھگاں گا۔ لوک مات نہ دسے سہار، تنہاں دھرم رائے دی جیل
 وچ رکھاں گا۔ بن بھگتاں جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، بھیو اپنا آپے دساں گا۔ سچکھنڈ کہے میں
 سیج وچھاواں گا۔ کبیر جلاہے سیو لگاواں گا۔ دیوی دیوت نہ کوئی رکھاواں گا۔ الکھ ابھیو تیرے بھگتاں ویکھ خوشی مناواں گا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، ور اکو اک درڑاواں گا۔ بھگت کہن اسیں چلاں گے۔ پرہ جو تیرا دوارا ملاں
 گے۔ پھیر مول نہ ہلانگے۔ تیرے ساہمنے ہو کے کھلاں گے۔ تیری جوتی وچ رلاں گے۔ اپنی کرنیوں کدے نہ ہٹاں گے۔ جوتی جوت سروپ

ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا ساچا ور، سچ دوارا اکو ملاں گے۔ سیری بھگوان کہے جد آؤ گے۔ آؤندیاں میرا سوچھ سرؤپی درشن پاؤ گے۔ پچھلا کیتا سب بھل جاؤ گے۔ انڈیٹھا رنگ ویکھ وکھاؤ گے۔ پرہ ملے اکو میتا، مٹر پیارا سنگ رکھاؤ گے۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچکھنڈ بھگت دوار، بھگت اندر ہر نرنکار، ہر نرنکار دا سرب پسا، دو جا نظر کوئی نہ آئیندا۔ بھگت کہن سچ دس بھگوان، کی تیری وڈیائیا۔ اسیں نہ جانئے بال انجان، بڈھی بھو کوئی نہ پائیا۔ کس بدھ دیویں گیان، اپنا بھو چکائیا۔ صاحب ستگر ہو مہربان، مہر نظر اٹھائیا۔ بھگتو جس ول کراں آپ اپنا دھیان، تس پڑھن لکھن دی لوڑ رہی نہ رائیا۔ جس دا گر اوتار پیر پیغمبر گاؤندے رہے گان، سو تہاڈا ڈھولا گائیا۔ پہلی چیتر لکھ چوراسی اندر وڑیا آپ شیطان، تہاڈی شرع دتی مٹائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ہرجن ساچے ربیا سمجھائیا۔ بھگت کہے نہ آئے بھرواسا، اچھل اچھل بھو کوئی نہ پائیا۔ ٹوں آد جگاد جگ دیندا رہیوں دلّاسا، گر اوتار پیر پیغمبر اشاریاں اُتے سمجھائیا۔ کیسے نہ دسیا اپنا سچ خلاہا، بھو ابھید نہ کوئی جنائیا۔ کیسے نوں رتی کیسے نوں تولا کیسے نوں ماسا، کیسے نوں چمک دئیں چمکائیا۔ جن چر ساڈا بنیں نہ داسی داسا، سانوں شانت کھئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در تیرے وچ وڈیائیا۔ بھگوان کہے بھگتو میری ارداس، اچی کوک کوک سنائیندا۔ سدا وسان تہاڈے پاس، وچھڑ کدے نہ جائیندا۔ جس دا من ہووے اُداس، تس دا آتم آپ سمجھائیندا۔ گھر گھر جا کے پاواں راس، سُرتی شبدی کاہن نچائیندا۔ تہاڈا لیکھا چکاواں دس دس ماس، مات گریہ کھئے نہ آئیندا۔ کلجگ اکو کم خاص، بن بھگتیاں گود نہ کیسے بہائیندا۔ لکھ چوراسی ہونی ناس، سر ہتھ نہ کھئے ٹکائیندا۔ تہاڈے پچھے کئی واٹ، دُور دُراڈا پندھ مکائیندا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنی کرنی آپ سمجھائیندا۔ بھگت اگوں بیٹھے دڑ، بول نہ کھئے جنائیندا۔ جن چر اندر نہ جاویں وڑ، سانوں صدق کھئے نہ آئیا۔ ساڈی آتم لے پھڑ، پر ماتم تیری انس اکھوائیا۔ ویکھیں غریباں کولوں نہ جائیں دڑ، غریب تیری اوٹ رکھائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اٹھائیا۔ بھگتو میں تہاڈے اندر وڑاں گا۔ نرگن ہو کے اُپر چڑھاں گا۔ بن ڈوریوں سُرتی پھڑاں گا۔ اکھڑ تہاڈا نام پڑھاں گا۔ لکھ چوراسی نال لڑاں گا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی کرنی کراں گا۔

ساڈے نال کر اقرار، گلیں باتیں نہ کھئے سمجھائیا۔ تیرا کھیل چوڑی جگ چار، جگ جگ کار کھائیا۔ اپنی لکھ کے دے دے دھار، لکھیا لیکھ نہ کھئے مٹائیا۔ شبد بول اک جیکار، جے جیکار دئے سُنائیا۔ حُکمے اندر بٹھ پیار، حُکمے اندر توڑ نہائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، بھگت بھگوان رہے جنائیا۔ جن بھگتو توڑ نہاواں گا۔ جُڑیا جوڑ انگ لگاواں گا۔ سرِشٹ سبائی چھوڑ، مندر اک سہاواں گا۔ سچکھنڈ دوارے تہاڈی پے گئی لوڑ، مندر ساچا اک وڈیاواں گا۔ شبد اگئی لے کے آواں گھوڑ، سولاں کلیاں آسن پاواں گا۔ تہاڈے بن نظر نہ آوے کوئی ہور، ہوکا دے کے جگت سُنواواں گا۔ جو سادھ سنت کلجگ پاؤندے شور، شورش سب دی بند کراواں گا۔ اکو ہتھ پکڑاں ڈور، باقی دی ڈوری آنت کٹاواں گا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، اپنا کھیل کھلاواں گا۔ پرہہ جو سائوں جدوں دیا کھائینگا۔ دس کی کی رنگ وکھائینگا۔ اپنی نشانی کی سمجھائینگا۔ کس بدھ ماتا پتا ناری کنت دا نانا توڑ تڑائینگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، ساچا کھیل کیوں کرائینگا۔ جن بھگتو جس ویلے اتم آواں گا۔ تہاڈے اندر وڑ کے درشن پاواں گا۔ ڈونگھی کندر تال ہلاواں گا۔ سوہنگ ڈھولا مُکھوں کھاواں گا۔ بھیناں بھائیاں نوں سمجھاواں گا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، اپنی کرنی آپ جناواں گا۔ بھگت کہن پرہہ دس بہیت، بھيو ابھید جنائیا۔ تیرا روپ رنگ نہ کوئی ریکھ، تت نظر کھئے نہ آئیا۔ کون دوارے کریں بہیت، مہربان نظر اُٹھائیا۔ جگ چوڑی کھیلاں رہوں کھید، تیرا آنت کھئے نہ آئیا۔ گر اوتاراں سر پوائی تتی ریت، بھگتاں کھل پُٹھی لُہائیا۔ تیرا نظر نہ آیا بہیت، کون روپ پیار وٹائیا۔ تیرا راہ تگدے رہے نت نت نیت، نین نین اُٹھائیا۔ ہُن ویکھ آیا مہینہ چیت، بیس بیس نال ملائیا۔ کلجگ سُنجا کیتا کھیت، راکھا نظر کھئے نہ آئیا۔ کر اپنی سچئی وینت، سوتر اپنے ہتھ اُٹھائیا۔ وشن برہما شو رہے ویکھ، دھیان دھیان لگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، اپنا لیکھا دئے جنائیا۔ بھگت کہن کی تیرا رنگ، نظر کھئے نہ آئیا۔ کون سیج سہائے پلنگ، آسن ابناسن لائیا۔ کون ناد وجائیں مردنگ، انراگی بھيو گھلائیا۔ کون اسو چڑھیں تڑنگ، چال نرالی اک رکھائیا۔ کون دوارے دئیں اند، آنتر آتم رس پیائیا۔ کون دوارے سُنائیں چھند، ڈھولا اک پڑھائیا۔ کون دوارے میٹیں پنڈھ، پاندھی نظر کھئے نہ آئیا۔ کون دوارے بیڑا بٹھ، اپنے کندھ اُٹھائیا۔ کون دوارے گائیں چھند، شہنشاہ اپنا ناؤں پرگٹائیا۔

کون دوارے ہوویں بند، دروازہ نظر کھئے نہ آئیا۔ بھیو دس صاحب بخشند، تیرے آگے سرب عرضوئیا۔ ساڈا روپ ہنگ برہم، پاربرہم تیری وڈیائیا۔ ساڈا لیکھا کانڈ کرم، نہکرمی نراچہت تیری شہنشاہیا۔ ساڈا تیرے حکمے اندر جنم، تیرا آنت کھئے نہ آئیا۔ کلجگ اتم پیا بہرم، بھلیکھا سکے نہ کھئے کڈھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در اکو منگ منگائیا۔ بھگنو میرا گھر نکما، نظر کیسے نہ آئیندا۔ کلجگ آنت ساڈھے تن ہتھ لمان، دو جی ونڈ نہ کھئے ونڈائیندا۔ آپ بنایا نارٹی چمان، اٹ گارا نہ کھئے لگائیندا۔ اندر باہر پھرے بھٹان، بن پاندھی پندھ مکائیندا۔ بن سورج چند چڑھائے چٹا، جوتی جوت ڈگمکائیندا۔ بن راگ سنائے کٹان، انادی ناد وجائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا گھر آپ درسائیندا۔ بھگنو میرا گھر ڈونگھا، نظر کیسے نہ آئیا۔ کلجگ سادھ سنت بنیا سونگھا، باہر بیٹھے دھیان لگائیا۔ پاربرہم جس گھر مارے اپنا ہونگا، ہوکر اپنے نام جنائیا۔ نو سو چورانوے چوکری جگ، گر اوتاراں دیندا رہیا اپنے ہٹ وچوں تھوڑا جہا جھونگھا، لوک مات ہٹی دئے چلائییا۔ جس دے نال پنج تت وجدا رہے تونبا، تند ستار نہ کھئے رکھائیا۔ جے کوئی لبھن آوے آگوں کرے موندھا، نین سکے نہ کھئے اٹھائیا۔ اتم سب نوں پھیرے ہونجھا، تھر کھئے رہن نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، جن بھگتاں رہیا سنائیا۔ بھگنو میرا گھر نگا، نظر کیسے نہ آئیندا۔ جتھے کہانی بانی وید پُران انجیل قرآن قلم شاہی نہ کھئے چٹھا، کاتب نظر کھئے نہ آئیندا۔ جتھے بہین بھائی ساک سجن نہ کوئی مات پتا، پوت سپوت نہ کھئے اکھوائیندا۔ آد جگاد جگا جگنتر اپنا ونڈیا آپے حصہ، دو جا شریک نظر کھئے نہ آئیندا۔ جے اپنا دساں سارا قصہ، کوئن کوٹ جگت گر اوتار لکھ لکھ لیکھ نہ کھئے سمجھائیندا۔ سچ پچھو بن نیتراں سدا سدا سد دسا، اکھ پرتکھ اپنی آپ گھلائییندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھیو ابھیدا آپ سمجھائیندا۔ بھگت کہن پرہ کرے بکھیرا، اچھل چھل ایہدی چٹرائیا۔ کیسے نوں کہے دور ڈراڈا کیسے نوں کہے نیرن نیرا، جے کوئی ویکھے نظر کیسے نہ آئیا۔ گر اوتاراں پیر پیغمبراں لارا دے کے کہے کرو جیرا، چار جگ گیا سمجھائیا۔ کیسے نہ دسیا اپنا ڈیرہ، کون دوار سوہیا پائیا۔ جے کوئی پچھے کیہڑا ویہڑا، سچکھنڈ دئے جنائیا۔ جس سچکھنڈ بدھا بیڑا، سو نظر کیسے نہ آئیا۔ سب نال کر کے جائیں ہیرا پھیرا، عادت اکو اک پکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا بھیو جنائیا۔ بھگنو مینوں مڈھوں پئی عادت، اپنا

آپ دیاں سمجھائیا۔ کیسے کولوں کراواں عبادت، پوجا پاٹھ کیسے جنائیا۔ کیسے دے کولوں دواواں شہادت، سیس دھڑ وند وندائیا۔ جگ جوکڑی میں کردا رہیا بغاوت، سکھ لین کھئے نہ پائیا۔ جس نوں اپنے نام دی دتی دعوت، تنہاں پٹھی کھل لہائیا۔ جے میتھوں پچھن میں دساں صحیح سلامت، سچ صلاح جنائیا۔ ایہو مینوں پئی علامت، نظر کیسے نہ آئیا۔ میں خوش رہاں وچ خوشامند، کھانی بانی اپنی خوشامند وچ سمجھائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر پچھدے رہے پرہہ دس اپنی آمد، کون ویلا ہوئیں سہائیا۔ تیرا نام کاغذاں اُتے رکھیا امانت، پوتھی بستیاں وچ بند کرائیا۔ سرشٹ سبائی بنے انجانت، بھیو کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا لیکھا رہیا جنائیا۔ بھگت کہن نہ دینا دھوکھا، پچھلی عادت دے تچائیا۔ اپنا مارگ دس سوکھا، دکھ نظر کھئے نہ آئیا۔ نرگن ہوکے دیویں ہوکا، حق حق سنائیا۔ اپنے ملن دا دس موقع، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ تیری وڈیائیا۔ ساچا موقع دسے بھگوان، بھیو ابھید جنائیا۔ اتم کل ہو پردھان، نام نشان جھلائییا۔ اگم اتھاہ بولے گان، ڈھولا اک درڑائیا۔ سو پُرکھ نرنجن ہو مہربان، ہنگ برہم کرے کڑمائیا۔ نانا توڑے جگت شیطان، شرع کھئے رہن نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا لیکھا دئے سمجھائیا۔ بھگت کہن تیرا نہیں اعتبار، اچھل چھل اکھوائیندا۔ اسیں سولی چڑھدے ویکھے تیرے یار، جنہاں نال پریم رکھائیندا۔ لوک مات بیوئے خوار، لوحاں تتیاں اُتے بہائیندا۔ گھروں دھگ کے کڈھے باہر، پُری اند نہ کھئے سہائیندا۔ دسرٹھ بیٹا نہ کھئے ادھار، بن جنگل کھوج گھجائیندا۔ تیرے ورگا ساٹوں نہیں چاہیئے یار، جس دی یاری وچ مزہ کھئے نہ آئیندا۔ ساڈے نین ہوئے شرمسار، نیترا اکھ نہ کھئے اٹھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سگلا سنگ وکھائیندا۔ بھگتو آنت نہ کرو مخول، سری بھگوان رہیا جنائیا۔ سولی چارھنا تویاں ساڑنا میرا ہول، ہولا اکو اک رکھائیندا۔ جے ایس طرح نہ کراں سارے ہو جان انہول، میرا بھے نہ کھئے رکھائیندا۔ سارے آپو اپنا مارن گھول، پہلوان گھر گھر نظری آئیندا۔ کوٹن کوٹ گرو در وچے ڈھول، پُرکھ اکال نہ کھئے منائیندا۔ ایسے کارن سب دے وچ رکھیا اپنا پول، پورا بھیو نہ کیسے جنائیندا۔ نکئی تاکی چھوٹی باری اندروں کُنڈا دیوے کھول، باقی بتھ نہ کیسے پھڑائیندا۔ الکھ الکھ نرنجن نرنجن صاحب صاحب ستگر ستگر سارے گئے بول، اپنی بولی نال سمجھائیندا۔ جے کوئی کہے پرہہ اپنا کُنڈا کھول، آگوں حکم

نال ڈرائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، اپنی کھیل کرائیندا۔ بھگت کہن تُوں بڑا چلاک، تیری چلاکی نظر کیسے نہ آئی۔ کیسے کریں پوت پاک، کیسے خاک وچ ملائی۔ کیسے کھولیں نگا تاک، کیسے اندھ اندھیر پھرائیا۔ کیسے بنائیں اپنا ساک، کیسے دھرم رائے ہتھ پھرائیا۔ کیسے بوٹی بوٹی دیویں کاٹ، کیسے بھن کباب سیکھاں اُتے بنائیا۔ کیسے کہیں میں تیرا باپ، کیسے اپنا پُت جنائیا۔ کیسے کہیں میں دیواں ساتھ، کیسے نظر کتے نہ آئی۔ کیسے کہیں کرو پوجا پاٹھ، کیسے کلمہ نبی پڑھائیا۔ کیسے درس دکھاویں ساکھیات، کیسے بیٹھا مکھ بھوائیا۔ کیسے دیویں آبِ حیات، کیسے امرت جام چوائیا۔ کیسے ملیں وچ خواب، کیسے پرتکھ رُپ درسائیا۔ کیسے دسیں حق جناب، کیسے شہنشاہ سمجھائیا۔ جے کوئی تینوں پُچھے تُوں کریں لاجواب، اپنا بھیو نہ کھئے درسائیا۔ کلجگ آنت سچی کر ساڈے نال بات، پچھلی کتھا نہ کھئے جنائیا۔ جنان چر نہ میٹیں اندھیری رات، زرگن نور نہ کریں رُشنائیا۔ تیرا کیسے نہیں دینا ساتھ، اگلا روویں ماریں دھابیا۔ تیری جوت بے نار کمذات، بن بھگتاں کم کیسے نہ آئی۔ تیری خوشامند کر کے پُچھے نہ کوئی وات، تیری صفت نہ کھئے صلاحیا۔ سچکھنڈ سٹا رہیں اپنی کھاٹ، تینوں کھٹل جان کھائیا۔ اگوں ڈر کے کہے بھگتو میں تہاڈا داس، میری چلے نہ کھئے چٹرائیا۔ اندر وڑ کے ویکھو وسان پاس، ہر گھٹ بیٹھا ڈیرہ لائیا۔ میں چھڈ کے آیا ذات، ذات تہاڈی آپ پرنائیا۔ جاگت سووت پُچھاں وات، آلس نندرا نہ کھئے رکھائیا۔ اپنا دساں سچ حالات، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ سندیسہ رہیا سنائیا۔ پرہو تیرے اُتے نہیں کوئی یقین، بھروسہ نظر کھئے نہ آئیندا۔ اسیں غریب نہانے مسکین، تُوں شہنشاہ اکھوائیندا۔ جگ جگ گراں پیر پیغمبران کریں تلقین، حُکم حاکم اک رکھائیندا۔ لوک پرلوک تیرے ادھین، اگے سر نہ کھئے اٹھائیندا۔ تیرا مارگ اک مہین، نظر کیسے نہ آئیندا۔ تُوں صاحب وڈ پرپین، دانا پینا اکھوائیندا۔ اسیں ویکھیا تُوں گراں پیر پیغمبران کولوں سب کچھ لیا چھین، خالی ہتھ سرب وکھائیندا۔ سارے تڑپھن جوں جل بن مین، مین جل اپنی دھار وپائیندا۔ تیرا نیتر ویکھیا سین، سینہ سب دا چاک کرائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، تڈھ بن نظر کھئے نہ آئیندا۔ سُنو بھگتو ساچا چھندا، ہر ساچا سچ جنائیا۔ سری بھگوان نہ پُرکھ نہ کوئی بندہ، بندگی وچ کدے نہ آئی۔ لکھ چوراسی دسے اندھا، بن اکھ نہ کھئے گھلائی۔ جن بھگتاں اپنی پائے ونڈاں، ونڈ اکو وار کرائیا۔ ویکھنہارا تو نو کھنڈاں، گرہ مندر کھوج

کہو جائیاً۔ درس دکھاوے کلجگ اتم ہو کے ننگا، پردہ کھئے رہن نہ پائیاً۔ جس نون سارے کہندے گئے لفنگا، لوفر اپنی چال چلائیاً۔ تس
 دا وجے اک مردنگا، وڈ مردان آپ اٹھائیاً۔ نرگن ہو کے سرگن دیوے سنگا، سگلا سنگ رکھائیاً۔ پچھلا میٹے سب دا دھندا، دھرنی
 دھرت دھول دئے جنائیاً۔ گرمکھ لکھ چوراسی وچوں لگے چنگا، جس جن اپنا میل ملائیاً۔ ترکھان بن کے پھیریا رندا، سوتر اپنا نام لگائیاً۔
 جٹ بن کے بہار چک لیا کندھا، دو جہاناں پار کرے واہو دابیاً۔ جے کوئی آگون آگرے ہتھ وچ پھڑے ڈندا، منہ دے بہار سرب سٹائیاً۔
 جے کوئی بھجن لگے پریم پریتی پالئے پھندا، باہر نکل کھئے نہ جائیاً۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار وڈیائیاً۔ بھگت
 کہن اپنی سچی دس دلیل، جو تیرے وچ وڈیائیاً۔ ساڈے کول نہ کھئے وکیل، جو کرے حق لڑائیاً۔ ساڈے کول نہ کھئے اپیل، جو آگے لیکھ
 لکھائیاً۔ سانوں اپنا دے یقین، یکطرفہ حال سٹائیاً۔ کی تون اوہو جو بستر پھنیں نیل، آپ اپنا روپ وٹائیاً۔ کی تون اوہ جن کھیل کرایا
 ارجن کرشن بھیل، بھيو ابھید رکھائیاً۔ کی تون اوہ جس عیسے موسے محمد رکھائی این، ایمان آکو اک جنائیاً۔ کی تون اوہ جن نرگن نام وجائی
 بین، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا بھيو دے کھلائیاً۔ بھگت جنو میں اوہی اوہ، اوڑک آپ جنائیندا۔ جس نال کوئی نہ
 سکے چھوہ، انگیکار نہ کیسے کرائیندا۔ جس دا گر اوتار پیر پیغمبر لے کے آوندے رہے ڈھوا ڈھو، نام سندیسہ اک سٹائیندا۔ جس دے
 حکمے اندر کوئن کوٹ برہمنڈ کھنڈ پری لوء، پاتال آکاش کھیل کرائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، جن
 لیکھا تجیا چھبی پوہ، آپ اپنی کار کھائیندا۔ بھگت کہن ہو انجھک، بھے نہ کھئے رکھائیاً۔ جگ جگ تینوں لہدے گئے تھک، جنگل جوہ
 نظر نہ آئیاً۔ اٹھسٹھ تیرتھ پانی لیا لک، بن سوان پھیرا پائیاً۔ ورت روزے لے رکھ، آگنی تت جلائیاً۔ پھر وی تیرا نکلیا اچے نہ شک،
 سنسا سکیا نہ کھئے مٹائیاً۔ پنج تت کایا اندر سانوں چھڈیا ڈگ، تینوں جیا کھئے نہ آئیاً۔ نرگن ہو کے پائی نتھ، ڈوری اپنے ہتھ اٹھائیاً۔ کریا
 نبیرا نہ کھئے حق، حقیقت روپ نہ کھئے درسائیاً۔ کوئن کوٹ پیالے رس لے چھک، آنت ترپت نظر نہ آئیاً۔ شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن
 رسنا جہوا بک، بکتے بیٹھے دھیان لگائیاً۔ تون مہر نظر نال نہ لیا تگ، کروٹ اپنی نہ اچے بدلائیاً۔ ایسے کر کے سانوں تیرے اُتے شک،
 شکوہ سکے نہ کھئے مٹائیاً۔ جگ چوکری تیرا جھوکھیا بھٹھ، بن بھٹھیلے سیو کھائیاً۔ کلجگ اتم ساریاں کیتا اکٹھ، آکو متا پکائیاً۔ بھگنو اپنا

رکھو ہٹھ، درڑھ وشواس جنائیا۔ جنان چر سِری بھگوان ساڈے کول نہ آوے نٹھ، اپنی اکھ نہ لو کھلائیا۔ جنان چر مارگ نہ دیوے
 دس، ساچا راگ آپ سنائیا۔ جنان چر نہ ہووے ساڈے وس، اپنی آگر چھڈو نہ رائیا۔ جنان چر نانا ہو نہ جائے ڈھٹھ، اپنا بل کھئے نہ
 ڈھابیا۔ تسیں سارے دھئے ورگے جٹ، دھنہ تھادے کولوں شرمائیا۔ سارے کہو ساڈے کولوں مالا منکا نہ جائے رٹ، رٹا اکو وار مکائیا۔
 پردے آکے پرہو وس، دوجی اوٹ نہ کھئے رکھائیا۔ تون گا ساڈا جس، اٹی ریت چلائیا۔ اسیں تیرے مندر خوشیاں نال ویکھئے نس
 نس، آپ اپنی خوشی منائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، چل کے آونا ساڈے گھر، اکو آس رکھائیا۔ بھگوان کہے میں
 ہوواں داس، داسی روپ وٹائیا۔ میرے اُتے کرو وشواس، درڑھ نسچا دیاں جنائیا۔ اتم لے کے جاوا ساتھ، ادھ وچکار نہ کھئے چھڈائیا۔
 میرے بھروسے پچھلے چھڈ دیو پوجا پاٹھ، آگے اکو کرو پڑھائیا۔ پرہ دیوے اپنی دات، اٹلڑی آپ ورتائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ
 اپنی کریا کر، مہر نظر اٹھائیا۔ بھگت کہن اسیں پچھلا سب کچھ چھڈاں گے۔ سرن صاحب تیری لگاں گے۔ پچھے مول کدے نہ ہٹاں گے۔
 رس پریم پریتی چٹاں گے۔ لایا اکو نام کھٹاں گے۔ تیرا ڈھولا ساچا رٹاں گے۔ تیرتھ تٹاں پار ٹپاں گے۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی
 کریا کر، اکو دینا ساچا ور، تیرے پیار اندر رچاں گے۔ جو پیار اندر رچیکا۔ سو ویلے اتم بچیکا۔ پرہ گودی بہ کے ہسیگا۔ پچھلیاں راہ
 دسیگا۔ اگلیاں وچ وسیگا۔ سچکھنڈ دوارے ٹھیکگا۔ پرہ چرن دوارے ڈٹیکگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ہر بھگت
 سہیلے رکھیکگا۔ اسیں تیرا گیت گاواں گے۔ پرہو اکو اشٹ مٹاواں گے۔ بن کایا مندر دوجے گھر نہ پھیرا پاواں گے۔ جوتی جوت سروپ ہر،
 آپ اپنی کریا کر، اکو دینا ساچا ور، تیرا لکھ لکھ شکر مناواں گے۔ گھر تھادے آؤں گا۔ نکئی باری گنڈا لاہونگا۔ لایاری توڑ نیہاؤں گا۔
 کر پیاری سیج بہاؤں گا۔ گرمکھ نار کواری آپ پرناؤں گا۔ رنگ رنگیلا پلنگ اک وکھاؤں گا۔ نام مردنگ سچ و جاؤں گا۔ اند اند
 وچوں پرگٹاؤں گا۔ چھند چھند گیت الاؤں گا۔ بن پاندھی پندھ مکاؤں گا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ہرجن ساچے
 ویکھ وکھاؤں گا۔ پرہو کس طرح اندر وڑینگا۔ کی ساتھوں نہ تون ڈرینگا۔ کس پوڑی تھانیں چڑھینگا۔ کس مندر وچ کھڑینگا۔ کی اکھڑ
 ڈھولا پڑھینگا۔ کی ساڈے پریم وچ مرینگا۔ کی ساڈے فکر وچ اپنی کرنی کرینگا۔ جوتی جوت سروپ ہر،

آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، مہربان اپنی کرپا کرینگا۔ میں اپنے راہ آواں گا۔ نرگن نیکا روپ بناواں گا۔ بن رس مٹھا اندر لنگھ جاواں گا۔ ہو کے آپ انڈٹھا، اپنی کار کماواں گا۔ گرمکھ پہلوں پریم پریتی جٹا، پھر اپنا بت سمجھانواں گا۔ بن کے پریم پُرکھ ساچا پتا، مہر نظر اک اٹھاواں گا۔ ڈھردرگاہی لے کے چٹھا، کایا مندر ڈیرہ لاواں گا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ محل اک سُہاواں گا۔ پرہو اوہ محل کیہڑا اے۔ جتھے تیرا سچا ڈیرہ اے۔ دوجا رہے نہ کوئی جھیڑا اے۔ تُوں نظری آئیں نیرن نیرا اے۔ گھر چڑھے چاؤ گھنیرا اے۔ نہ سنجھ نہ سویرا اے۔ گرہ مندر وسے کھیڑا اے۔ پرہ لگے تیرا ڈیرہ اے۔ نظری آئیں تُوں میرا میں تیرا اے۔ نہ کوئی ہیرا نہ کوئی پھیرا اے۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا ساچا ور، اوہ وقت سُہنجنا کیہڑا اے۔ اوہ وقت سُہنجنا سچی پرہات، سری بھگوان آپ جنائیا۔ جس ویلے سوہنگ دیواں دات، اوہ ویلے اندر لنگھ جائیا۔ پھیرا گلے پچھلے اکٹھی کران جماعت، پہلی دوجی تیجی چوتھی ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ وڈیاں چھوٹیاں بڈھیا نڈھیاں اکو بتھان نات، اکو گھر سُہائیا۔ گرمکھ ڈھولا گائے میرا گاتھ، سو کرے سچ پڑھائیا۔ ہنگ برہم اناتھان ناتھ، ناتھ اناتھی لے اٹھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گھر مندر اک سُہائیا۔ پرہو مندر تیرا سوہنا اے۔ آد جگاد سدا من موہنا اے۔ نہ کوئی ہسنا نہ کوئی رونا اے۔ نہ کوئی میلا جیہڑا کیسے دھونا اے۔ نہ کوئی مندر مسیتر شو دوالا مٹھ کیسے نہ گاؤنا اے۔ اکو صاحب بیٹھلو بیٹھل، سمرتھ سنگھاسن ڈیرہ لاؤنا اے۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گھر اکو اک سمجھاؤنا اے۔ اوہ گھر سوہنا سُہنجنا، جن بھگت ملے وڈیائیا۔ کرے پرکاش آد نرنجنا، نورو نور نور رُشنائیا۔ صاحب ستگر دیال بنے سجننا، سکلا سنگ نہائیا۔ چرن دھوڑ دیوے مجنا، کول نین وڈیائیا۔ سنت سُپیلے درس کر کر رجننا، ترسنا بھکھ مٹائیا۔ بھگت بھگوان اکو در بہ بہ سجننا، وڈا چھوٹا کھئے رہن نہ پائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آگے کوئی نہ لائے اج پجننا، سچ سچ سچ دئے سمجھائیا۔

شگ نال ملیا شکوک، شکوہ رہیا جنائیا۔ صاحب ستگر بڑا ملوک، سوہل کومل نظری آئیا۔ جو اس نال رکھے سلوک، صلح اپنی دئے سمجھائیا۔ کیریا کر کے محفوظ، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ آد جگادی اک محبوب، مُحبت سچ جنائیا۔ ویکھنہارا اُچ عروج، حُجرہ اک وڈیائیا۔ کرے کھیل اپنی حدود، ہوئے پار نہ کھئے کرائیا۔ ویکھنہارا اصل سوڈ، گل زر اپنے ہتھ وکھائیا۔ کرنہارا نیست و نابود، جڑ سب دی رہیا اکھڑائیا۔ سولان سال نہ سکے کوئی ڈھونڈ، ڈھونڈیاں ہتھ کیسے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، اپنا کرے کھیل خوب، خوبی سب دی دئے مٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، سولان سال سولان اچھیا وچ سمائیا۔ سولان اچھیا پھیر پیا اڑکا، بھيو کھئے نہ آئیندا۔ آگے سوال دسیا نگا، بُن وڈا نظری آئیندا۔ محمد کہے میرا جھوٹھا نہ کر سکے، کیتا قول کیوں بھلائیندا۔ گوہند کہے میں واریا پتا، پتر نہیاں ہیٹھ دبائیندا۔ پُرکھ اکال کہے ایہہ تھادا حصہ، تھادی جھولی پائیندا۔ میرا کھیل سدا انڈتھا، نظر کیسے نہ آئیندا۔ ویہ سو ویہ بکرمی پندراں کتک تک چار جگ دا لکھیا لیکھا سب دے ہتھ پھڑتے چٹھا، بھاوا بھاوی بھانا اپنے ہتھ رکھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، پیس پیسا ہر جگدیشا، لیکھا سب دی جھولی پائیندا۔ بھاوا بھگوان بنے باپو، وڈ وڈا وڈ وڈیائیا۔ ویکھنہارا جناں پیتا تماکو، ٹخم سب دا دئے اڈائیا۔ کوئی کیسے نہ مارے آواز ہاکو، کاکو کلمہ نبی نہ کھئے وڈیائیا۔ پیر پیغمبر کہن ویکھو کدھروں پے گیا ڈاکو، آپ اپنا بل دھرائیا۔ جس زمیں اسمان بھوکے وانگ لاٹو، بن چکی چک ٹکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، بھاوا اکو اک اکھوائیا۔ بھاوا کہے میں بھگوان، اپنا بل رکھائیندا۔ بھاوی کہے میں بال انجان، دھر دا حکم موہے بھائیندا۔ ایہو بھاوے دا سچ نشان، نظر کیسے نہ آئیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، گر اوتاراں پیر پیغمبراں پہلوں توڑ ایمان، جوڑ اکو چرن دھیان رکھائیندا۔ چار کُنٹ سنی شکائت، چاروں کُنٹ مکھ بھوائیا۔ سارے منگن پرہہ کر عنایت، خالی جھولی رہے وکھائیا۔ اک دوجے دی کھئے نہ کرے فرمائش، سارے بیٹھے نین شرمائیا۔ کیوں پرہو آپ کرن آیا آزمائش، چُغلی دوجا کھئے نہ لائیا۔ جس نے دھرتی ونڈ کے دتی پیائش، گر اوتار کیتیاں وچ بہائیا۔ پچھوں دیندا رہیا ہدایت، حُکم حق سمجھائیا۔ کیسے کول نہ رہے کفایت، کرے کھیل بے پرواہیا۔ تُعارف کرے نہ کھئے طوائف، طالب طریبت نہ کھئے وڈیائیا۔ چار کُنٹ چار جگ پُری سب دی کرنہارا خواہش، آسا

ویکھے تهاؤں تھائیا۔ پہلی چیتر گر اوتاراں پیر پیغمبران بھگتاں لگی ٹائش، نرگن نرگن ویکھ وکھائیندا۔ نیترو رو یا یشو کرائیس، کربلا محمد ویکھ کرائیندا۔ موسیٰ کہے میری کیسے نہ کیتی حایت، مُفت کوہ طور مُنہ دے بہار ڈگ کے مُنہ بھنائیندا۔ نانک کہے گوبند پُت نہ ہویے نا لایق، نانک جوتی جوتی نؤر دھرائیندا۔ پاربرہم کہے میری اکو شریعت، شرع سچ سچ سمجھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، آد جگاد جگ چوکری جگ کرتا اپنے وچ سمائیندا۔ اک ہویے زیرو، زیرو اک روپ وٹائیا۔ اک بنے ہیرو، ہیرو صفرا روپ دھرائیا۔ صفرا ہویے گنی گہیرو، گہر گمبہر بے پرواہیا۔ اک نال اک بدھا زنجیرو، زنجیری اپنا نام رکھائیا۔ شاہ سلطان سُنو فقیرو، شہنشاہ رہیا سمجھائیا۔ نیتر کھولو پیغمبرو پیرو، پاربرہم رہیا الاٹیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اک صفرا اک اپنی گنڈھ پوائیا۔ اک شہنشاہ زیرو خاک، اک پاتشاہ اکھوائیندا۔ اک کھولنہارا تاک، زیرو لیکھا ہویے بے باق، اک اپنا انک بنائیندا۔ راشٹریٹ اک خالی کرائے ہاتھ، صفرا کیسے نہ دیوے ساتھ، اک اپنا حُکم ورتائیندا۔ کون جانے پرہ کی بات، بیہو ابھید اپنے ہتھ رکھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، اک زیرو اک اکتڑ اکو گھر کرائیندا۔

* ۳ چیت ۲۰۲۰ بکرمی جیٹھووال دربار وچ *

توں میں اکو کچھ، آنتر ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ بن ویکھیاں بن پیکھیاں اک دو جے نوں لیا پُچھ، روپ رنگ ریکھ نظر کھئے نہ آئیا۔ بیہو ابھیدا کھولیا گجھ، پردہ آپ اٹھائیا۔ سار نہ پاوے من مت بدھ، جگت بل نہ کھئے سہائیا۔ میں توں نہیں کچھ، جگ جگ تیرے ہتھ وڈیائیا۔ سوچیاں کیسے نہ آویں سوچ، لہیاں نظر کیسے نہ آئیا۔ کر کِریا کل گیا پہنچ، پاربرہم پرہ بے پرواہیا۔ ساچی آ کے دسی روئس، توں میں رہے نہ رائیا۔ گرُمکھ کیتے مات غوث، گرج نام ہتھ پھڑائیا۔ توں میں ملن دا ہویا شوق، آنتر آنتر ویکھ وکھائیا۔ لیکھا بنیا نار کھونت، بیوی بیوہ نہ کھئے جنائیا۔ مہربان نہ جائے اؤنت، اؤنتراپن نہ کھئے رکھائیا۔ اتم آیا اپنے چوَنک، چوکتا ہو کے پھیرا پائیا۔ جس نے گوبند وکھایا پٹنا پوٹ، پاٹل اپنی کار کھائیا۔ جس نوں جپ جپ تھکے ہونٹ، رسنا اپنا بل لگائیا۔ سو صاحب اندرے اندر گیا چوَنک،

ہوں ہاں رہیا جنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، تُوں میں اِکو رُوپ درسائیا۔ تُوں میں اِک تلاش، نیتِ نین سرب
 ترسائیا۔ جس دا راہ تِکے شنکر گیلاش، چوٹی پربت ڈیرہ لائیا۔ جس دی برہما رکھے آس، برہم لیکھا دئے مُکائیا۔ جس دا وِشنو ہویا
 داس، بن سیوک سیو کھائیا۔ جس دا گر اوتار گاؤندے راگ، بودھ آگادھ جنائیا۔ جس دی پیر پیغمبر پڑھدے نماز، بن بردا سجدہ
 سیس جھکائیا۔ جس دی وجے ست رباب، تندی تار نہ کھئے رکھائیا۔ جس تُوں کھندے سچ احباب، مُحبّت اِکو اِک وکھائیا۔ جس تُوں
 کھندے سارے باپ، پت پریشور وڈ وڈیائیا۔ جس تون منگدے سارے دات، خالی جھولی آگے ڈاہیا۔ تِس صاحب دی اِکو جماعت،
 تُوں میں کہن کو نہ پائیا۔ تُوں میں چُکیا جھیڑا، جھنجٹ آپ مٹایا۔ ہرجن وسیا ساچا کھیڑا، جس گرہ پھیرا پایا۔ نرگن ہو کے بٹھیا بیڑا،
 سرگن کندھ دھرایا۔ ویکھنہارا گرُو چیرا، چیلَا گر اُکھویا۔ کلجگ اتم ویکھے میلا، مہربان ویس وٹایا۔ وسنہارا دھام نیویلا، سچکھنڈ
 ساچے سوہا پایا۔ کٹنہارا دھرم رائے دی جیلا، آون جاون پنڈھ مُکایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، تُوں میں اِکو گھر
 وکھایا۔ تُوں میں دا اِکو ویہڑا، دوجی ونڈ نہ کھئے ونڈایا۔ جس تُوں صاحب ستگر مل گیا سنگھ شیرا، شیر رُوپ دئے بنائیا۔ لکھ چوراسی
 گدڑاں گھیرا، جمبک آنت رہن نہ پائیا۔ جس گرہ اندر لگا ڈیرہ، دئی دویت نہ کھئے رکھائیا۔ بھگت بھگوان اِک دوجے تُوں کہن تُوں میرا میں
 تیرا، میں تُوں نظر کھئے نہ آئیا۔ جگت نیتِ دسے اندھیرا، گر نیتِ نور رُشنائیا۔ سووت جاگت بٹھے بیڑا، کھیوٹ کھیٹا سیو کھائیا۔ جوتی
 جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ تُوں میں نہ کوئی لائے توہمت، طمع وچ کدے نہ آئیا۔ کرنہارا اپنی رحمت،
 مہر نظر اُٹھائیا۔ غریب نائیاں تارے جنہاں بدھی تہمت، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ جو پرہ نال ہو گئے سہمت، پچھلا لیکھا دئے چُکائیا۔ ہرجن
 بنے نہ کدے احمق، مَورکھ مت رکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، تُوں میں پنڈھ مُکائیا۔ تُوں میں مُکیا پنڈھ، پینڈا
 رہن کھئے نہ پائیا۔ جنہاں ملیا صاحب بخشنند، دین دِیال سچا شہنشاہیا۔ آنتر آتم دیوے اند، رس اپنا آپ وکھائیا۔ پُورب جنم دی ٹئی
 گنڈھ، اِکو تند بندھائیا۔ جگت وچھوڑا کٹ رنڈ، اپنے نال پرنائیا۔ کِریا ندھان چاڑھ چند، نرگن جوت کرے رُشنائیا۔ بن درویش منگ
 منگ، بھکھک اپنی جھولی ڈاہیا۔ کرے کھیل سورا سربنگ، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ تُوں میرا میں تیرا دوہاں دا اِکو جہا سنگ، میں

تُوں بیٹھی نین شرمائیا۔ میں تیرے اندر جاواں لنگھ، تُوں میرا دھیان لگائیا۔ میں سُہاواں تیری آتم سیج پلنگ، تُوں گھٹ گھٹ گلوکری
 ایکا پائیا۔ پاربرہم دا برہم مانے سچ اند، جگت بھوگ رس نظر کھئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، تُوں میں لیکھا
 دتا مکائیا۔ تُوں میں لیکھا گیا مُک، سو ستگر آپ مکائیا۔ ڈھولا گایا اپنے مُکھ، مُکھڑا گرمکھ آپ صلاحیا۔ جگت ترسنا میٹ بھکھ،
 کوڑی حرص مٹائیا۔ کر کرپا اپنی گودی چُک، دوویں بھجان سیس ٹکائیا۔ تُوں میں اک دوجے نُوں دوویں رہے پُچھ، وچھڑیاں سُکھ کھئے
 نہ آئیا۔ اک دوجے نالوں پھیر نہ جائے رُس، رُسیاں سانت کھئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔
 تُوں میں گئی ہار، جت نظر کیسے نہ آئیا۔ تیرے پچھے ہو خوار، اپنا آپ مٹائیا۔ تیرے پچھے پندھ مار، بنیاں پاندھی راہیا۔ جوتی جوت
 سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی آپ کمائیا۔ تُوں میں کہے کیوں ہویا چُپ، اگلا بھیو نہ کھئے جنائیا۔ من بدلے اپنا رُخ، ستگر
 اپنی کلا بھوائیا۔ کس وست دی رہ گئی بھکھ، کر کرپا پرہ پوری دئے کرائیا۔ جنم من دا مٹیا دُکھ، ناتا پُرکھ اکال جڑائیا۔ ہور کی آگے
 لینا پُچھ، پُچھ پُچھ آنت کھئے نہ پائیا۔ جو جن سیس نوآئے جھک، تس اپنا آپ دئے ورتائیا۔ اندر وڑ جائے بہ جائے لک، مُکھ نہ کیسے وکھائیا۔
 کر کرپا پرہ جائے اٹھ، جوتی نور رُشنائیا۔ ساچا لہن لائے پُچھ، پُشت در پُشت ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی جوت دھر،
 نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، بھگت بھگوان اک نشان، تُوں میں لیکھا دتا مکائیا۔

* ۷ چیت ۲۰۲۰ بکرمی جیٹھووال باہر والے دروازے دی نیہہ رکھن دے سمیں *

بھگت بھگوان دا اک دروازہ، دوجا راہ نہ کوئی وکھائیندا۔ گرسکھ گر اک کاجا، ستگر سیو کھائیندا۔ جوت شبدرنگن راجن راجا،
 بھوپن بھوپ دیا کھائیندا۔ اُجڑیا وسایا پھیر ماجھا، گر گوبند ہو کے پھیرا پائیندا۔ اتم آنت رکھے لاجا، مہربان مہر نظر اٹھائیندا۔ پُرکھ اکال
 بنیا دادا، پوت سپوتے ویکھ وکھائیندا۔ ہر سنگت سیس پھنائے تاجا، ساچا لیکھ لکھائیندا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، ست
 دھرم دی ساچی نیہہ، ہر سنگت لیکھا چُکائے ساڈھے تِن ہتھ سپیں، اندر آیا لکھ چوراسی وچ رہن نہ پائیندا۔ ہر سنگت سیس گر

شبدی تاج، تختِ نواسی آپ رکھائیندا۔ دیا سنگھ در دیوے داج، دھرم مت دی جڑ لگائیندا۔ بٹن سنگھ مارے آواز، جنم جنم نال سمجھائیندا۔ مت ست دا ست جہاز، ست ستوادی آپ چلائیندا۔ دیوے وڈیائی مستری راج، مسل سِری بھگوان بنائیندا۔ ہر سنگت سوارے کاج، جو گرسکھ در آ کے سیو کھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان شبد سروپی گن ندھان، نرگن داتا پُرکھ بدھاتا ساچی دھار آپ چلائیندا۔ دو دس دا در دروازہ، سچ دھار وڈیایا۔ سولان سولان کھیل تماشاء، خالق خلق خُدا یا۔ اگی نو بودھ اکادھا، شبدی شبد سمجھایا۔ اُپر بیٹھ وڈ راجن راجا، جن بھگتاں پھڑ باہوں پار کرایا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، ساچی کرنی آپ کھایا۔

* ۷ چیت ۲۰۲۰ پکرمی جیٹھووال ہر بھگت دوار *

پاربرہم پرہہ تیرا صدقہ، ملے مان موہ وڈیایا۔ غریب نانا نردھن ادنی، بلہین نین شرمایا۔ تیرا لیکھا کرشن بدھ کا، بدھک منگ منگایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہار وڈیایا۔ بدھک مار تیر، تیر نشانیا۔ بدھک ویکھ اخیر، آخر پچھتانیا۔ بدھک ویکھ اخیر، ہر صاحب گلے لگانیا۔ تیر دیوے نام ندھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہربان سلطانیا۔ گوڈے اُپر پیر پَسار، چرن کول رُشَنیا۔ دوہاں اندر کھیل اپار، نظر کسے نہ آیا۔ پریم رت ڈگے اپنی دھار، سچ پریتی چرن رنگ رنگایا۔ بدھک رووے زارو زار، ویکھ ویکھ گُرایا۔ کرشن کہے میرا سچ وبار، سچ سچ جنایا۔ تیرا نشانہ اپر اپار، مہربانا رنگ رنگایا۔ لیکھا جانے آد کرتار، قادر وڈ وڈیایا۔ دوہاں چرناں دے وچکار، پریم رت وے واہو داہیا۔ کرشن کھن کرے گفتار، سچ سچ جنایا۔ در دروازہ اپر اپار، چرناں دوہاں وچ رکھایا۔ نو دوارے بدھک کرے باباکار، دسویں سانتک ست رکھایا۔ نو دس دا ست وبار، سولان کلا سولان اچھیا دئے وڈیایا۔ اگی نو کھیل اپار، پاربرہم پرہہ بھیو جنایا۔ سچ سچ دا سچ وبار، سچ سچ سمجھایا۔ جوں کرشن تیرا کرے ادھار، گھاؤ اپنے تن لگایا۔ توں سِری بھگوان نرگن جوت کرے آکار، نرکار سروپ دھرایا۔ غریب ناناں کو جھے کھلیاں پتت پاپیاں دیوے تار، جس

جن دیوے چرن سرن سرنایا۔ میلا سوہے اتم وار، کلجگ ملے وڈیایا۔ سیوا کرے آپ کرتار، کرنی کرتا آپ کمایا۔ بھگت دوارے کھول
 کواڑ، در دروازہ اکو اک وکھایا۔ اُپر لیکھ لیکھ سوہنگ مہراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان جے جے جیکار کرے لوکایا۔ ہر سنگت سر
 پھنایا تاج، تاجاں والے رائے دھرم ہتھ پھڑایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، جگت جگ لہنا لہنیدار
 جھولی پایا۔ دروازہ کہے میں ساچی سیو کھاؤں گا۔ جن بھگتاں راہ تکاؤں گا۔ سوہنگ ڈھولا اک سناؤں گا۔ ہر سنگت دے مان،
 جگت وڈیاواں گا۔ ہر بھگتاں دے گیان، گرُمکھ تار وجاواں گا۔ سچ دھرم سچ نشان، اکو اک وکھاواں گا۔ آپا کر قربان، جوتی جوت
 سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، دروازہ کہے دربان اکھاواں گا۔ جن بھگتاں ہو مہربان، پھڑ باہوں پار لگاواں گا۔ مٹکھ
 جیو شیطان، منہ دے بہار سٹاواں گا۔ گرُسکھ ساچی سکھیا اک درساواں گا۔ سچا چرن آگے رکھا کے، پہلا قدم ٹکاواں گا۔ بل راجا میل
 ملا کے، باؤن پندھ مُکاواں گا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا دینا اکو ور، ور اپنی جھولی پاواں گا۔ جن بھگت سچا
 چرن آگے ٹکاؤں گے۔ مان ہنکار اپنے وچوں کڈھاؤں گے۔ دوئے جوڑ سیس جھکاؤں گے۔ پچھلی بھل بخشاؤں گے۔ سوہنگ مہراج شیر
 سنگھ وشنوں بھگوان، رسنا جہوا گاؤں گے۔ سدھے چل کے سچ دوارے درشن پاؤں گے۔ کام کرودھ لوہہ موہ ہنکار جنم کرم دے دکھ
 مٹاؤں گے۔ سچے کھبے نیتر نہ کوئی اٹھال، نیویں نظر دھیان لگاؤں گے۔ صاحب ستگر ہو دیاں، گل پلّو واسطہ پاؤں گے۔ جن من ہوئے
 شیطان، تنہاں گرُمکھ سنگ نہ کوئی رکھاؤں گے۔ مہراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان نہ بنے انجان، نیچ کرم گکرمی دو جہانی دھکے کھان
 گے۔ دروازہ کہے جو میرے اندر لنگھیگا۔ نیہوں چرن پریتی منگیگا۔ بُری نیتی کوئی نہ رکھیگا۔ ستگر مارگ اکو دسیگا۔ ہر پردے وچ
 وسیگا۔ جو ستگر پریم پھسیگا۔ پچھے پھیر کدے نہ ہٹیگا۔ اکو سوہنگ ڈھولا رٹیگا۔ رائے دھرم کولوں پچیگا۔ سچ دوارے بہہ سچیگا۔
 بھگت دوارے بھگتاں نال پھبیگا۔ مٹکھاں پردہ کوئی نہ کچیگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پُرکھ اکال اکو گچیگا۔ دروازہ
 کہے سُنو لا کر کن، شبدی شبہ کھیل کھلائیندا۔ بدھک پیار کرشن چرن کول، نو دس ونڈ ونڈائیندا۔ کلجگ اتم بیڑا بٹھ، ساچا راہ
 وکھائیندا۔ ڈھردرگاہی اک دھن، نام ندھان اک سنائیندا۔ مینوں ویکھ پھیر جانا اندر لنگھ، میرے وینہدیاں سوہنگ مہراج شیر سنگھ

وِشَنُوں بھگوان، سب نوں چیتے آئیندا۔ نیتر ہُنڈیاں نہ ہونا اٹھ، اگیان اندھیر مٹائیندا۔ میرا کہنا لینا من، میں آگے پُرکھ اکال منائیندا۔
جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا اِکو ور، میری سیوا اِکو لائیندا۔

* ۸ چیت ۲۰۲۰ بکرمی ہر بھگت دوار جیٹھووال *

جن بھگتاں نام درڑاواں گا۔ دُوروں آؤندیاں راہ وکھاواں گا۔ ڈھولا گاؤندیاں نظری آواں گا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی
کِرپا کر، ساچا دینا اک ور، گھر ساچی سیوا کھاواں گا۔ سیوا کران بن درویش، در دروازہ سیس جھکایا۔ سیس نوائن برہما وشن مہیش
گنیش، نت نوت دھیان لگایا۔ بھگت بھگوان کرے بیت، بتکاری وڈ وڈیایا۔ پیس پیسا مہینہ چیت، قسمت مات پُھلواری مہکایا۔
بدھک نیتر لے پیکھ، دھے چرن دھار لے سمجھایا۔ کلجگ اتم دھرے بھیکھ، بھیس اولڑا آپ وٹایا۔ جگت دسے نہ کوئی ریکھ، قلم شاہی
بنت بنایا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در دربان منگ منگایا۔ در درویش بن دربان، بھگت دوار
الکھ جگائیندا۔ میری کرنی کر پروان، پرہ تیرے چرن دھیان لگائیندا۔ شاہ پاتشاہ سچا سلطان، شہنشاہ اِکو اک اکھوائیندا۔ تخت نواسی
نوجوان، بھوپت بھوپ بھیمو نہ آئیندا۔ جودھا سُرپر راج راجان، دھر فرمانا حکم الائیندا۔ کلجگ اتم ہو پردھان، ست پردھانگی آپ
کمائیندا۔ برہمنڈ کھنڈ آپے ویکھے مار دھیان، مہر نظر نرائن نر زینکار آپ اٹھائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ساچا دینا
اک ور، اہل بھل کدے نہ جائیندا۔ منگے منگ چرن کول سیس، نیتر نین نین دھیان لگائیا۔ کِرپا کر صاحب جگدیش، مہربان تیری
وڈیائیا۔ ہر سنگت دساں اک حدیث، سچ سچ پڑھائیا۔ مانس جنم لینا چیت، اجم روپ نہ کوئی وٹایا۔ صاحب ستگر دا اِکو گیت،
در آؤندیاں دے سمجھائیا۔ پردے وساؤ اپنے چیت، چیتن روپ کرائیا۔ درشن پاؤ اِک اتیت، در گھر ساچے ملے وڈیائیا۔ کایا کرو ٹھنڈی

سیت، اگنی تت نہ لاگے رائیا۔ نانا چھٹیا مندر مسیت، بھگت دوار بھگون نور رُشنائیا۔ صدی بیسویں رہی بیت، دو جا اور نہ کھئے سہائیا۔ سب دے ہونے خالی کھیس، بے پرواہ کھیل کھلائیا۔ میں نیتز ویکھاں ٹھیک، در دروازہ رہیا جنائیا۔ جن ہست کیتے کیٹ، کیٹوں ہست بنائیا۔ تِس نال لاؤ پریت، لگی پریت نہ کھئے نڑائیا۔ ستجگ دی ساچی ریت، ستجگ کلجگ وچ بدلائیا۔ پرہہ کا کھیل سدا انڈیٹھ، سار کیسے نہ آئی۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہار مان وڈیائیا۔ در دروازہ رہیا کوک، کوک کوک جنائیا۔ بھگت بھگون دے ساچے پوت، نانا بدھاتا جوڑ جڑائیا۔ زرگن سرگن تانا پیٹا سوت، تند اپنے نام بندھائیا۔ ویکھنہارا تت کایا قلبوت، تت وستو اپنی دئے جنائیا۔ پاربرہم برہم میلا سچے محبوب، مُحبت اکو اک رکھائیا۔ بھگت دوار دی بھگون حدود، بہاوی نیڑ کھئے نہ آئی۔ اکو منزل منز لے مقصود، ادھ وچکار نہ کھئے اٹکائیا۔ پاربرہم پرہہ دیونہارا اصل نال سوڈ، شرع فی صدی اپنا نام رکھائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ در دروازے تیرا ددی درد، دستگیر آپ اکھوائیا۔ تیرا ہون نہ دیوے حرج، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ تون کھڑا ہونا بن کے مرد، سچ مردانگی دئے جنائیا۔ تیرے مستک دھر دی فرد، لیکھ الیکھ دئے جنائیا۔ کرے کھیل آپ اسچرج، اسچرج ریت چلائی۔ کوڑ کڑیاریے دینا ورج، سچ سچ سمجھائیا۔ اپنا پورا کران فرض، فرمانبردار بن سیو کھائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، تیری پُشت اپنا ہتھ رکھائیا۔ سری بھگون تیرا حکم منظور، منزل اپنا پندھ مکائیا۔ سد وساں تیرے حضور، حاضری اپنی اکو وار لگائیا۔ تیرا لے کے جوتی نور، تیرے بھگتاں کران رُشنائیا۔ راہ تگاں نیڑے دور، دور دُراڈا دھیان لگائیا۔ جن بھگتاں سچے چرن دی دھوڑ، دھر دی کھیل وکھائیا۔ چتر سگھڑ بنن مورکھ موڑھ، جو میرے وچوں آگے چرن ٹکائیا۔ تون اوہناں بخشیں سرب قصور، جو آئن در سرنائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اکو دینا ساچا ور، در تیرے منگ منگائیا۔ جو تیرے وچوں لنگھنکے۔ کایا چولی رنگ رنگنکے۔ نام منگ اکو منگنکے۔ پرہہ سنگ رہ رہ وسنگے۔ بھکھ ننگ درد دکھ کٹنکے۔ آتم اند پریم رس چکھنکے۔ صاحب ستگر دے ساچے چند، جیواں جنتاں راہ دسنکے۔ درشن پا ہر بخشند، پریم پریتی وچ نچنکے۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، بھگت بھگون اکو گھر وسنگے۔ دروازہ کہے موہے دے گیان،

اپنا نام درڑائیا۔ کِس بدھ تیرے بھگتاں کراں پہچان، لکھ چوراسی وچوں ویکھ وکھائیا۔ نرگن بولے گن ندھان، گن اپنا دے سمجھائیا۔
 بھگت بھگوان کھیل مہان، مہا اکتھ وڈیائیا۔ تیرے ستمکھ آ کے سوہنگ مہراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان جو جن ڈھولا گان، سو
 منزل اپنی پار کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سچ سمجھائیا۔ دروازہ کہے پرہ جے کوئی تیرا ڈھولا
 جھوٹھا گاوے، رسنا نال سنائیا۔ میری پہچان وچ نہ آوے، دھوکھا کرے وچ لوکائیا۔ سری بھگوان آگوں سمجھاوے، دے مت رہیا
 جنائیا۔ ساچا بھگت در آ کے سیس جھکاوے، دھوڑی مستک ٹکا لائیا۔ سوہنگ ڈھولا سچا گاوے، آتر دھیان لگائیا۔ سچا چرن پھیر
 اٹھاوے، نیتر نین شرمائیا۔ بن نانا در درشن پاوے، گھر ساچے وجے ودھائیا۔ مٹکھ نہ کوئی سیس جھکاوے، دھوڑی ٹکا نہ کھئے لگائیا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نہکلنک نرائن نر، مہراج شیر سنگھ وشنوں بھگون، سچ گیان اکو دے جنائیا۔

* ۹ چیت ۲۰۲۰ بکرمی ہر بھگت دوار جیٹھووال *

لچھمی کہے دس اپنے لچھن، اکو منگ منگائیا۔ میری سیجا دے سکھن، وشنوں رنگ نہ کھئے رنگائیا۔ پرہ میں تینوں آئی دسن،
 بن بن پاندھی رابیا۔ لوک مات بھگت بھگوان اکو گھر وسن، وجے سچ ودھائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر نیتر تگن، نین نین اٹھائیا۔ پچھلا لیکھا
 سارے چھڈن، دھوئے جوڑ واسطہ پائیا۔ پنج تت ناتا ٹٹیا ہڈن، ماس ناڑی تت نہ کھئے وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 در ملے مان وڈیائیا۔ لچھمی کہے پرہ بے پرواہ، بے پرواہی کھیل کھلائیئیدا۔ نانک کپیر دسیا راہ، مارگ اکو اک جنائیندا۔ نرگن سرگن
 سرگن نرگن ویس وٹا، اولڑی کار کھائیئیدا۔ جوتی جاتا نور دھرا، نور نورانہ ڈگمگائیئیدا۔ پچھلی ریتی سب الٹا، الٹی کل ورتائیئیدا۔ مندر
 مسیتی پندھ مکا، لکھن پڑھن وقت چکائیئیدا۔ سچ دوارا اک سہا، سوہاؤنت وڈیائیئیدا۔ بھگت بھگوان کر رشنا، ضمیر روشن آپ کرائیئیدا۔
 مہربان بخش گناہ، بے نظیر کھیل کرائیئیدا۔ در دوار اک وڈیا، دردی درد وند وندائیئیدا۔ چوبدار کوئی دے نہ، دوارپال نہ کوئی وکھائیئیدا۔
 جے وجے مارن دہاہ، نیتر نین نیر شرمائیئیدا۔ لوکی کہن میں لچھمی ماں، بھیو ابھید جنائیئیدا۔ تیرے کہنے سری بھگوان اپنا بل لیا دھرا،

اچھل چھل اپنی کھیل کرائیندا۔ نرگن ہو شہنشاہ، پاتشاہ اپنا رنگ دکھائیندا۔ لوک مات بھیو چکا، پردہ آپ اٹھائیندا۔ بھگت دوار اک
 سہا، سری بھگوان آسن لائیندا۔ سچ دروازہ دئے بنا، سیوک شبدی نظری آئیندا۔ آتم پر مات رہیا جگا، سویا کوئی رہن نہ پائیندا۔
 وشن برہما شو مان گوا، شکتی اپنے وچ سمائیندا۔ دھر فرمانا حکم جنا، لیکھ الیکھ وڈیائیندا۔ آتم تینوں گیا بھلا، ساڈی سار کوئی نہ
 پائیندا۔ چار کنت دہ دشا نیر نین لئے تکا، تاجر نظر کھئے نہ آئیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، اپنے رنگ آپ سمائیندا۔
 لچھمی کہے میں کی دساں، میری چلے نہ کھئے چٹرائیا۔ نالے روواں نالے ہساں، نیر نین دھیان لگائیا۔ اتم کپدے کول وساں، میری پت
 نظر کوئی نہ آئیا۔ ابڑوابی اٹھ اٹھ نٹھان، بھجان واہو داہیا۔ ایکو نام سچا رٹان، سو پُرکھ نرنجن ڈھولا گائیا۔ مہندی رنگلے ویکھاں ہتھان،
 نین کجل دھار شرمائیا۔ میری پلک نہ کھلیاں اکھان، آخر میل نہ کھئے ملائیا۔ میں ہتھ متھے تے رکھاں، سوچ سوچ وچ سمائیا۔ بھڑی
 بھڑی واسطہ گھتان، اچی کوک کوک سنائیا۔ میں کہا ہاسے وچ ٹھٹھا، پرہ ٹھوکر گیا لگائیا۔ نرگن ہو کے بھگت دوار جا کے وساں،
 وشنوں اپنی انگلی لائیا۔ جن بھگتان پھڑ پھڑ کیتا اکٹھا، اکو گندھ پوائیا۔ پچھلا میٹیا پچھے رٹا، اگے اکو راہ جنائیا۔ راگ گاؤن دی لوڑ
 رہے نہ بھٹان، ڈھاڈی ملے نہ کھئے وڈیائیا۔ ساچا ڈھولا دسیا جٹان، اکو نام جنائیا۔ غریب نہانیاں لیکھے لائے اٹان، اٹ نہ جانو اٹکن دئے
 کڈھائیا۔ جس بھگت دوارے کاغذ دبایا چٹا، چٹی دھار دکھائیا۔ سچ سچ کرے ساچا پتتا، بتکاری سیو کھائیا۔ پچھوں جگت جہان رہ
 جائے قصہ، قاصر بن کرنیوں پار کرائیا۔ در دروازے آگے دسا، درشت ایشٹ اک جنائیا۔ میرے ول کر کے پٹھا، بیٹھا مکھ بھوائیا۔ لچھمی
 کہے نرگن ہو کے بنیا نکا، گھر گھر اندر اپنا آسن لائیا۔ میں جانا میں اکلے دا حصہ، مان وچ مان رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ
 اپنی کیریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سچ دئے وڈیائیا۔ لچھمی کہے میں ہوئی حیران، میری چلے نہ کھئے چٹرائیا۔ بالی نڈھی بنی رہی جوان،
 جو بن اک ہنڈھائیا۔ لال بھوشن پہن رکان، تن شنگار رکھائیا۔ ناتا جوڑ وشنوں بھگوان، بھگون اپنے گھر وسائیا۔ اچھل چھل کیریا مہان،
 بھیو ابھید چھپائیا۔ جگ چوکری گر اوتاراں پیر پیغمبران کولوں دواؤندا رہیا بیان، دھر فرمانا حکم جنائیا۔ کلجگ آت ہو پردھان،
 شہنشاہ اپنا کھیل کرائیا۔ در دروازہ اک نشان، سچکھنڈ نواسی آپ سہائیا۔ بن بھگتان کوئی نہ لبھے وچ جہان، جان پہچان نہ کھئے کرائیا۔

لچھی ویکھ ٹٹا مان، گل پلُو واسطہ پائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، در دربان دوارپال اِکو اک وکھائیا۔ در دروازہ
 دوارپال کھڑیگا۔ سُن لچھی بِن بھگتاں اندر کوئی نہ وڑیگا۔ بھگت بھگوان دی سیجے چڑھیگا۔ تیرا پلُو ویکھ ویکھ ڈریگا۔ سالُو رتڑا تیرے
 نال لڑیگا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل اِکو اک ہری دا۔ لچھی کہے کی میں باہر رہانگی۔ سِری بھگوان کول
 نہ بہانگی۔ اپنا حال احوال نہ کہانگی۔ دُور دُراڈا وچھوڑا کِس طرح سہانگی۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، اِکو دینا ساچا
 ور، تیری سرنی ساچی پڑانگی۔ سُن لچھی سچ وبار، سِری بھگوان آپ جنائیندا۔ وشنُو نال تیرا پیار، وشنُوں سانگو پانگ سیج
 بندائیندا۔ باسک تشکا سیوادار، سچ سِنگھاسن سوہیا پائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، مہر نظر
 اُٹھائیندا۔ ور دیوے نرنکار، دیاوان وڈیائیا۔ تیرا لال بھُشن اپار، اپرمپر ویکھ وکھائیا۔ چرن جھسنا تیری کار، ساچی سیوا سیو
 سمجھائیا۔ گھر گھر آپ نرنکار، نرگن اپنی کار کھائیا۔ بھگت دوار سیوادار، در دروازہ ویکھ وکھائیا۔ دس چیت دہ دشا پاوے سار، دو
 جہاناں بھیو چُکائیا۔ دس دو دے ادھار، باران سال اپنی کار کھائیا۔ ویہ سو اٹھ بکرمی پہلی چیت حُکم دتا نرنکار، دس چیت لیکھا لکھت
 لیکھ وڈیائیا۔ دیپک جوت جگے چراغ، باقی دیپک گل کرائیا۔ بِن ناڑی پنج تت تت رکھی لاج، جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا
 کر، کرنی اپنے ہتھ رکھائیا۔ باران سال شبد سندیس، دوس زین جنائیندا۔ پیس پیسے کر ویس، اپنا کھیل وڈیائیندا۔ تیرے کول رہیا
 ہمیش، ویلا آنت بھگتاں ہتھ پھڑائیندا۔ نال رلیا گر دسمیش، سچا اِکو نظری آئیندا۔ لال رنگ پرہہ ساچے دا ساچا ویکھ، کمر پیلا بندھن
 پائیندا۔ گوبند نال گوبند کھیل، ہر خالق خلق جنائیندا۔ تیری سُنجی ویکھ سیج، جن بھگتاں رُت سہائیندا۔ جنہاں مات لوک رہیا
 بھیج، پچھے اپنا پھیرا پائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، مہر نظر اِک اُٹھائیندا۔ سال بارویں ہوئے کِرپال، کِرپا آپ کرائیا۔
 دس چیت ویہ سو ویہ بکرمی جامہ پہن لال، لالن اپنا رنگ وکھائیا۔ تیرا حل کرے سوال، لہنا جھولی پائیا۔ تیرے بِن ہوئے بے حال،
 روندیاں نیر وبائیا۔ بھگت دوارے ہر بھگت لئے سوال، دس چیت ملے وڈیائیا۔ اندھ اندھیرا بے مثال، چند نُور نہ کوئے رُشنائیا سچے پاسے
 دین دیاں، کھبے پاسے سِنگھ پریم سمجھائیا۔ آدھ وچکار دیا سِنگھ لال، بَشن سِنگھ سیو کھائیا۔ تُوں آؤنا اپنی چال، چال نرالی اِک

رکھائیا۔ چرنی لگنا پُرکھ اکال، اکال دئے وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کرے کھیل ساچا ہر، دس چیت شبد
 لکھت لئے ویکھ، بن نام دئے وڈیائیا۔ سری بھگوان جس ویلے دروازہ لنگھانگی۔ میں ویکھ کے کوچھے کلمے استری پُرش سنگانگی۔ تیرے
 دواویوں خیر کس طرح منگانگی۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا سچا ور، آد جُگاد جُگ تیرے نال
 بندھانگی۔ دروازے آگے جس وقت آوینگی۔ پرہ چرن دھیان لگاوینگی۔ بھگت بھگوان ویکھ خوشی مناوینگی۔ غریب نائیاں وچ اپنا
 جھٹ لنگھاوینگی۔ میرا بھانا سہہ کے شکر مناوینگی۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، گھر ساچے رنگ
 وکھاوینگی۔ مائس ویکھ میرے نین شرمائون گے۔ کھیئے جھلیئے مائس نہیں اوہ میرے بھگت، جو سوہنگ ڈھولا گاؤن گے۔ ہُن تیرا نہیں
 وقت، اپنی ریت چلاؤن گے۔ میں سب دی کھچی شکت، شک وچ سارے نیر وپاؤن گے۔ اک دوارے دتی برکت، برخلاف سارے رولا
 پاؤن گے۔ میری نظر نہ آئی کیسے حرکت، حرج اپنا سب کراؤن گے۔ جس بنائی خلقت، تس خالق کولوں مکھ شرمائون گے۔ میں ویکھاں
 سب دی خصلت، میتھوں بھیو کی چھپاؤن گے۔ بن ہر پریم نہ کوئی عیشو عشرت، عاشق معشوق دونوں نیر وپاؤن گے۔ بن صاحب
 ستگر کوئی نہ میٹے حسرت، حسد بن صاحب نہ کوئی مٹاؤن گے۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، بن
 بھگتاں بھگون سنگ نہ کوئی رکھاؤن گے۔ سری بھگوان کی ایہ تیرا سنگ، جنہاں دیویں مان وڈیائیا۔ میں ویکھیا اینہاں گھر بھکھ ننگ،
 بھکھیاں دین دُباٹیا۔ سری بھگوان کہے ایہ ساچے چند، میرا نور کین رُشنائیا۔ سدا ہسن بتی دند، نیڑے دکھ نہ کوئی رکھائیا۔ پریم پیار
 اک اند، رس اکو اک جنائیا۔ جنہاں وینہدیاں سری بھگوان پے جائے ٹھنڈ، ٹھانڈا دربار اک درسائیا۔ تیرے نال پچھے گئی بند، آگے
 بھگتاں میل ملاٹیا۔ بے شک کھول لے اپنی گنڈھ، لچھی تیری لوڑ رہی نہ رائیا۔ نہ سہاگن نہ رنڈ، آدھ وچکار رکھائیا۔ جے بھگتاں نال
 مل کے گاویں سوہنگ چھند، پھیر ملے وڈیائیا۔ آ ویکھ کی کھندا گجری دا چند، سچ سندیس سُنائیا۔ میں منگی اکو منگ، پرہ ملے
 سچا ماہیا۔ نت نوت دا دروازہ ویکھاں لنگھ، آواں جاواں واہو داہیا۔ نہ کوئی پردہ نہ کوئی کندھ، اوہلا کوئی رہن نہ پائیا۔ جوتی جوت
 سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی کرنی آپ کھائیا۔ پرہ میں بھگت دوارے آوانگی۔ لال بھوشن اک سہاواں گی۔

تن بھوٹی خاک رماواں گی۔ تیرا ڈھولا ساچا گاواں گی۔ لکھ لکھ شکر مناواں گی۔ چرن کول سیس بکاواں گی۔ نیتر نین شرم مٹاواں گی۔ جن بھگتاں ویکھ اپنا شنکا دُور کراواں گی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، در تیرے سوبھا پاواں گی۔ کی تیرے بھگت میرا سگن مناؤں گے۔ دوارے اپنے وچ بہاؤں گے۔ بیٹھی پھیر نہ باہر کڈھاؤں گے۔ اپنی ریتی سچ سیکھاؤں گے۔ مینوں اپنی سیو لگاؤں گے۔ گیت تیرے سوپلے گاؤں گے۔ وچولے کون کون رکھاؤں گے۔ جو اندر باہر بھوں گے۔ نہ جاگنگے نہ سوؤں گے۔ پچھلی کیتی ڈھاؤں گے۔ اگلی بنت بناؤں گے۔ مینوں تیرے نال ملاؤں گے۔ مل اپنی خوشی وکھاؤں گے۔ سروپا کی چڑھاؤں گے۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سندیس اکو اک الاؤں گے۔ دس چیت دا پچھلا سروپا، ویہ سو تیراں بکرمی یاد کرائیا۔ سادھا سننٹاں راج راجاناں وکھایا نریل گری دا کھوپا، کھوپری وچ نظر کسے نہ آئیا۔ اپنا دسیا نہ کسے موقع، موتر بن کئے نہ پائیا۔ سب نال کریا دھوکھا، دھکھدا دھواں آگ نہ کسے سلگائیا۔ ویکھ لچھمی پہلی چیت آیا موقع، ست چیت دھار دتی بنائیا۔ دس چیت، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا سچا ور، تیرا سگن دئے وکھائیا۔ تیرا سگن بھگتاں نال پاواں گا۔ ست سال دا رکھایا نریل، خوشیاں نال کھلاواں گا۔ پنج پنج پیسے تیری جھولی کرن ڈھیر، تیرے سُبھر سالو گنڈھ پواواں گا۔ وقت ہتھ نہیں آؤنا پھیر، فیصلہ اکو وار کراواں گا۔ نہ کوئی زیر رہے نہ زیر، جابر اکو اک درسواں گا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہککنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، بن روپ رنگ کھیل مہان، لچھمی نظر نہ آئے کسے رکان، شبیدی شبید کر پردھان، نہکرمی کرم کماواں گا۔

* ۱۰ چیت ۲۰۲۰ بکرمی ہر بھگت دوار جیٹھووال *

لچھمی ویکھے نین اٹھا، نیتر نین کھلائی۔ نو سو چورانونے چوکری جگ پچھوں ویلا گیا آ، تھت وار نہ کئے جنائیا۔ جس دا گر اوتار پیر پیغمبر وینہدے گئے راہ، نج نیتر دھیان گئے لگائیا۔ جس شو برہما وشن سیوالئے لگا، ساچی سیوا موہے سمجھائیا۔ سچ دوارے گددی ربی نال چاء، گھر اپنے خوشی منائیا۔ سچ بھوشن اک رنگا، لال گللا رنگ چڑھائیا۔ جو بن جوانی اک ہنڈھا، پردھ بال نہ روپ وٹائیا۔

ساچی سیجا اک سُہا، سُنہنجی مات سوبھا پائیا۔ پیا پریم اک منا، آسا ترسنا نہ کوئی اُٹھائیا۔ نت نت درشن پا، سانتک ست سہائیا۔
 انگیکار کر بے پرواہ، انگن انگن اک وڈیائیا۔ کرے کھیل سچا شہنشاہ، بے نظیر نظر کیسے نہ آئیا۔ کلجگ اتم ویس وٹا، نرگن جوت کرے
 رُشنائیا۔ جگ چوڑی لہنا دینا دیوے مٹا، لیکھا کوئی رہن نہ پائیا۔ بھانا سہنا دئے سمجھا، سہج سہج سُکھدائیا۔ گوبند اشارے نال دتا
 سمجھا، شبد ناد شنوائیا۔ بالے نہیاں بیٹھ دبا، دھرت دھول دئے وڈیائیا۔ آنت سندیسہ جگت سُننا، سچ سچ سمجھائیا۔ اتم آوے
 بے پرواہ، پُرکھ اکال بے پرواہیا۔ نہکلنکا ناؤں رکھا، ڈنکا شبد وجائیا۔ پچھلا لیکھا دیوے مٹا، آگے مارگ اک رکھائیا۔ بیس بیسا ہوئے
 رُشنا، اک دو تین چار پنج رنگ وکھائیا۔ چھیویں چہرہر اکو لا، امرت میگھ برسائیا۔ ستویں ست ستوادی کھیل رچا، دس چیت دئے
 وڈیائیا۔ ست دھرم دی نہیہ رکھا، شبدی راگ سُنائیا۔ لکھت بھوکھت آپ کرا، قلم شاہی گنڈھ پوائیا۔ ویلا وقت اک سُہا، دیوے مان
 وڈیائیا۔ دُھر دی ریتی دئے جنا، ساچی سیکھیا سیکھ سمجھائیا۔ اندٹھڑا بالا بھیٹ چڑھا، مات گریہ ہوئے سہائیا۔ رکشا کرے وڈ مہرباں،
 مہر نظر اُٹھائیا۔ گرسکھ گکھے جو جن لیئے آ، تِس پچھلا لیکھا رہے نہ رائیا۔ آنتر آنتر لہنا دئے چُکا، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ اگلا بھیو ابھیو
 جنا، بھیو اک سمجھائیا۔ وشن برہما شو سیو لگا، سچ سچ جنائیا۔ لچھمی ہلارا دئے لگا، تار ستار ہلائییا۔ اٹھ نیتر لے کھلا، خالق رہیا
 جنائیا۔ جس آد رچنا دتی رچا، آنت ویکھے چائیں چائیا۔ جس بستر دتا پہنا، لال گلالا رنگ رنگائیا۔ جس مندر دتا سُہا، چہر چہن
 سہائیا۔ جس سگن دتا منا، مہر نظر اُٹھائیا۔ جس گودی لیا بہا، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا کھیل رہیا کرائیا۔
 ساچا کھیل دس چیت، بیس بیسا آپ وڈیائیندا۔ جس دا لیکھا نیتن نیت، اپنی کار کرائیندا۔ سو صاحب بھگتاں کرے ہیت، نرگن سرگن
 میل ملائیندا۔ بالیاں کولوں دتے بھید، مات گریہ کھوج کھوجائیندا۔ ویکھنہارا سدا ہمیش، اُبھل بھل کدے نہ جائیندا۔ کلجگ اتم کھیلے
 کھیل، بن کھلاری پھیرا پائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کار کرائیندا۔ لچھمی سُن شبد سندیسہ، آنتر دھیان
 لگائیا۔ خالی دسے باسک سیجا، شیش نہ کوئی وڈیائیا۔ سچ سندیسہ کون دوارے بھیجا، نیتر نین اُٹھائیا۔ خالی ویکھے وشنوں سیجا،
 کول نین نظر نہ آئیا۔ کوئی نہ کھولے اگئی بھیدا، بہرم نہ کوئے ٹرائیا۔ نیتر روون چارے ویدا، شاستر سمرت رہے کُرائیا۔ گیتا گیان نہ جانے

لیکھا، انجیل قرآن نہ پردہ لایا۔ کہانی بانی کہے رب اچھل اچھیدا، ول چھل اپنی کار کھائیا۔ سچ سندیسہ پرہہ ایکا بھیجا، لکھن پڑھن وچ نہ آئیا۔ کون دوارے پیار کرے بیٹھا دلجھا، دلبر سہجے سچا ماہیا۔ کس نال کرے ساچی ریجھا، سچ پیار جنائیا۔ کون پریم جس وچ پتیجا، پاربرہم بے پرواہیا۔ میں نیتر ویکھاں لا لا نیجھا، نظر کتے نہ آئیا۔ بھیو نہ پائے چاچا بھیجھا، باے گر جگت سکھ بھیجے نظر کیسے نہ آئیا۔ کیرپا کرے موہے نظری آوے جیجا، سچ سنگھاسن ڈیرہ لائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، اپنا بھیو چکائیا۔ لچھمی کہے دس چیت گیا آ، نو نو چار رہن نہ پایا۔ میں بیٹھی چیتا بھلا، پچھلا لیکھ بھلایا۔ آنت سندیسہ گیا آ، دھر فرمانا آپ جنایا۔ سری بھگوان سچ دوارے ڈیرہ لا، بھگت دوار اک سہایا۔ جگ جنم دے وچھڑے میل ملا، دکھڑے درد مٹایا۔ شرع شریعت اک سمجھا، چار ورن اٹھایا۔ آتم پرما تم میل ملا، برہم پاربرہم درڑایا۔ ساچی ریتی اک چلا، ستجگ در کھلایا۔ در دروازہ اک بنا، دربار دو جا نہ کوئی رکھایا۔ درویش بنے بے پرواہ، رہے ہمیش، نہ مرے نہ جایا۔ سچ سندیس دتا سنا، حکمی حکم سنایا۔ آویکھ نکه بالیاں چڑھیا چاء، جیہڑے نیہاں بیٹھاں دتے دبا یا۔ پُرکھ ابناسی چڑھیا چاء، سچکھنڈ دوا ریوں لوک مات آیا۔ گل وچ پلؤ ایکا پا، دیئے جوڑ ارداس کرایا۔ بھگت دوار سوہے تھاں، تھان تھنتر اک رُشنایا۔ منجیت جگدیش کہے جنان چر نہ آوے لچھمی ماں، ساڈا سگن نہ کوئے منایا۔ انڈٹھڑا بالا کہے کردے ہاں، پرہہ تیرا کی گھٹ جایا۔ وشنوں لچھمی پھڑا دے بانہ، ہتھ اُنکلی نال ملایا۔ دوہاں دس اپنا ناں، سوہنگ روپ سہایا۔ اگلا بھیو دے کھلا، پردہ جگت اٹھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، مہر نظر اک اٹھایا۔ لچھمی سنی دھر آواز، کروٹ بدل لے انگریا۔ کون سازن لیا ساز، ست نشان جھلایا۔ کون شاہو بھوپ وڈ راجن راج، شہنشاہ اکھوٹیا۔ کون سیس رکھ تاج، غریب زانیاں دے وڈیائیا۔ کون بنائے دھرم سماج، بھگوان بھگتن روپ جنائیا۔ کون رچے ساچا کاج، ساچا سگن منائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، اپنا کھیل کھلایا۔ لوک مات بھگتاں چڑھیا چاء، چاؤ گھنیرا اک رکھائیا۔ نیتر نین رہے اٹھا، جگت دھیان لگائیا۔ کون دوارے کس مارگ آئے لا، لچھمی ماں اپنا روپ وٹایا۔ وشنوں کس بدھ پکڑے بانہ، دیوے مان وڈیائیا۔ جن بھگت سگن لین منا، من اپنے خوشی رکھائیا۔ پنج پیسے سروارنا کر کے جھولی دین پا، بھکھی ننگی دین رجائیا۔ سانوں تیری نہیں پرواہ، پرہہ ملیا بے پرواہیا۔ اٹٹ

اٹٹ اتوٹ خزانہ دئے ورتا، توٹ رہے نہ رائیا۔ سچ سُن بن پُتران سوہے نہ ماں، بن بالان نہ کھئے وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ
 اپنی کِریا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ لچھی کہے میں دس چیت رُت سہاواں گی۔ سِری بھگوان اک مناواں گی۔ لال بستر ویکھ خوشی
 پرگٹاواں گی۔ اپنی رُچی دھیان لگاواں گی۔ سچّی سچّی ہو کے پاواں گی۔ پچھلی گلّ مکی، آگے جا کے واسطہ پاواں گی۔ درس دیدار
 دی بن بھکھی، نیوں نیوں سیس جھکاواں گی۔ میری ککھ نوّ سوّ چوّرانوے چوکرّی جگ رہی سکی، بن بھگتاں گود نہ کیسے بہاواں گی۔
 جگ چوکرّی رہی لکی کلجگ اتم مکھ دکھاواں گی۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اپنا دے دے سچّا ور، گھر خوشیاں
 نال جاواں گی۔ بھگت دوار جان دی کرے تیاری، اپنا آپ ویکھ وکھائیا۔ آنتر آنتر اک وچاری، وچار وچار وچوں پرگٹائیا۔ نہ ویابی نہ
 کواری، کنت سہاگ نہ کھئے ہنڈھائیا۔ سیوا کر کے وشنوں ہاری، چرن کول سِری بھگوان دھیان لگائیا۔ میری ککھوں پھٹی نہ کوئی
 پھلواڑی، پُت پوترا نظر کھئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا دیوے اک ور، موہے اپنے درلئے بہائیا۔ لچھی
 تینوں در بُلواواں گا۔ نام سندیش گھلاواں گا۔ نر نریش اکھواواں گا۔ پچھلا لیکھ مٹاواں گا۔ اگلا بھیکھ جاناواں گا۔ تیرے بھوشن پہن لال
 رنگ، جن بھگتاں رنگ چڑھاواں گا۔ ڈھائی گز دا اک دپٹا، تنّ گنا دا وٹا سٹا، اتم آوے ساچے ہتھا، ساڈھے ستّ فٹاں وچ ونڈ ونڈائیا۔
 جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، لچھی تینوں لئے بُلائیا۔ لچھی اپنا ویکھ شنگار، سِری بھگوان رہیا
 جنائیا۔ پچھلے گہنے بستر دے اُتار، سِری بھگوان رہیا جنائیا۔ دوانی ٹگا مستک بندی نگ نتھ گل دسے نہ کوئی ہار، کتیں جھبکے نہ کھئے
 لٹکائیا۔ ہتھ کنگن نہ کوئی جھنکار، پیریں پعجییاں نہ کھئے پائیا۔ سیس مہندی نہ کوئی وبار، مہندی رنگلی نہ رنگ رنگائیا۔ نیتر سُرما نہ
 کجل دھار، دند دنداسا نہ کوئی وکھائیا۔ کوڑی کِریا نہ کوئی جوین بہار، پتّ ڈالی کلی نہ کھئے مہکائیا۔ کمرکسا نہ کوئی ادھار، ہتھ رومال نہ
 کوئی سہائیا۔ بن نیانی آوٹا چرن دوار، دُور دُراڈا پندھ مُکائیا۔ در دروازیوں کھڑ باہر، دوئے جوڑ دھیان لگائیا۔ تیرے کولوں پہلے کرلے وبار،
 تیرا مان گوائیا۔ دھوڑ مستک لاؤنی چہار، پنج جیکار راگ الاٹیا۔ منگ منگنی بن بھکار، دوئے جوڑ واسطہ پائیا۔ کس بدھ آوے تیرے
 دربار، شاہ پاتشاہ سچّے پاتشاہیا۔ تن دسے نہ کوئی شنگار، کھلی مینڈھی نظری آئیا۔ سِری بھگوان شبد اگتی آواز مار، ایک وار

دیوے جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دے سنیہڑا اک سُنائیا۔ لچھی ویکھ اپنا گہنا، سوہنا ہار بنایا۔ کھول اپنے
 نیناں، نین نین دھیان لگایا۔ جے من مئے میرے بھگتاں کہنا، گل تیرے دئے لٹکایا۔
 ڈھہنا، مان کم کیسے نہ آیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لوک مات ساچا گہنا، تیرے کارن بنایا۔ لچھی ویکھ گئی ڈر،
 نیتر نین شرمائیا۔ پرہہ ایہہ کی لیا کر، آگا پچھا نظر کوئی نہ آئیا۔ میں ویکھ کے گئی سڑ، میری ریجھ نہ پوری کرائیا۔ سری بھگوان کہے میں
 بھگتاں اندر گیا وڑ، میرا وس نہ چلے رائیا۔ ایس نال سارے لواں پھڑ، گنڈی کیسے گر پیر اوتار نہ کھلائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ
 اپنی کرپا کر، ساچا گہنا اکو اک وکھائییا۔ ایہہ گہنا جو لوے پا، پارہرم جنائیندا۔ دوجا کوئی نہ دیوے پہا، پہاسی اور نہ کوئی لٹکائیندا۔
 اس دا بدھا کوئی نہ سکے چھڈا، زور نال نہ کوئی ٹڑائیندا۔ ہر کا گہنا شبد روپ پرگٹا، سنگل اپنے گل لٹکائیندا۔ پریم پیار ناتا جڑا،
 گھنڈی گھنڈی وچ جڑائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، تیرے گل دی سوہنی زنجیری، ویلے وقت دئے اخیری، میں نے
 رہن نہ دینی میری پیری، فقیری اپنے گھر وکھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، تیرے تن شنگار کرائیندا۔ ایہہ زنجیری
 بڑی مضبوط، مشکل حل کرائیا۔ پرہہ ساچے دا سچ ثبوت، بھیو ابھید کھلائییا۔ جس گل پایاں ملے محبوب، مُحبت اک درسائیا۔ اس دا
 لیکھا جانو خوب، خدی مان مٹائییا۔ شاہاں دا اصل نال سوڈ، ایسے کر کے زنجیری تھوڑی موٹی جہی گھڑائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، تن تیرے دئے چھہائییا۔ ایہہ زنجیری بھگت پریم، پریمکا دئے سمجھائییا۔ ایس دے آگے کوئی رہے نہ نیم، سہپن کم کیسے نہ
 آئییا۔ اس دا بدھا بیٹھا گوہند ہم، گنٹ اپنا آسن لائییا۔ اٹھ ویکھ اپنے نین، کیوں بیٹھی نین شرمائیا۔ بن بھگتاں تیرا کوئی نہ رہیا ساک
 سین، سجن نظر کوئی نہ آئییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ سچ رہیا جنائیا۔ لچھی آئی اگئی ڈولے، کھار نظر کھئے نہ
 آیا۔ اپنی اکھ کدے میٹے کدے کھولے، نیتر نین شرمایا۔ سری بھگوان بھگت دوارے بولے، بول اپنا آپ بدلایا۔ میں لبھاں سرگن چولے،
 زرگن ہو کے ڈیرہ لایا۔ گوہند کہے میں رکھیا اپنے اوپلے، تیرے کولوں اپنا پریم چھپایا۔ جانا چر اپنی گنڈی نہ کھولے، جوتی جوت سروپ
 ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا بھیو چھپایا۔ گوہند کہے کھول کے دس، اپنا حال جنائیا۔ کیوں اینھے آئی نس، بن ویراگن پھیرا پائییا۔ تینتھوں

رکھیا نہ گیا ہنٹھ، دھیرج دھیر بندھائیا۔ ہُن تان کھڑا دے چھڈ، اپنا مُکھ بھوائیا۔ میں منگ کے منگ تیرے نالوں کیتا اڈ، سِری بھگوان
 اپنے نال ملائیا۔ پریم پریتی اندر گیا بجھ، آپ اپنا مان گوائیا۔ تیرا دوارا بیٹھا تچ، جن بھگتاں دوارا رہیا سہائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر،
 آپ اپنی کِرپا کر، اپنا کھیل ورتائیا۔ گوبند نہ دے لارا، بن نہانی رہی جنائیا۔ میں تگ کے آئی سہارا، دُور ڈراڈا پندھ مُکائیا۔ موہے ملے
 میرا پیارا، پریم سچا بے پروا بیا۔ میریاں اوبدے نال بہاراں، خوشی غمی نہ کوئی رکھائیا۔ میں لاہ کے آئی ہار شنگارا، کھلڑے کیس رہی
 وکھائیا۔ میں ویکھاں بھگت دوارا، اندر آواں چائیں چائیا۔ دُور ڈراڈے کراں نمسکارا، اپنے مندر سیس جھکائیا۔ چرنیں ڈگان مُنہ دے
 بہارا، نیتر نیناں چھپر لائیا۔ واسطہ پاواں ایکا وارا، اونکار تیری سرنائیا۔ تیرے بھگتاں کراں پیارا، اپنا پیار ودھائیا۔ تیرا ہار سوہنا
 شنگارہ، گُرمکھاں دیواں وکھائیا۔ نرگن سرگن سرگن نرگن دھاراں، دوویں سیریاں گنڈھ وکھائیا۔ میں سیوا کراں سیوادارا، سیوا
 اکو اک سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا اکو ور، لچھمی اپنے چرن رکھائیا۔ لچھمی لے اپنا سگن، تیری
 جھولی پایا۔ بھگتاں وچ ہو مگن، اپنا مان مٹایا۔ گُرسکھ کوئی نہ رہے نگن، بھکھیاں بھکھ گویا۔ آ پھڑ اپنا ہار کنگن، تیرے تن چھپایا۔
 جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سِر اپنا ہنٹھ ٹکایا۔ آ لے اپنی اگلی نلیر، ساچا سگن منائیا۔ میں تینوں دوارے لیاندا گھیر،
 سو گھُرن لے کڈھائیا۔ پرہ بن آپ شیر، بلدھاری ہو کے ویکھ وکھائیا۔ بھگتاں پچھے تیرے اُتے کری مہر، لوک مات اپنے چرن لگائیا۔
 ہر سنگت وچ بہ بہ کھیڈ، اپنی خوشی وکھائیا۔ سیوا کریں سِر چُک کے گارا ریت، بھجی واہو داہیا۔ راتی سُتیاں سب کچھ لینا ویکھ،
 دس چیت پرہ دئے وکھائیا۔ نکے بالے کھولن بھیت، اگلا بھيو جنائیا۔ جگت کہے جمیا پنچم جیٹھ، بھگوان کہے چھبی پوہ ہوئی گُرمائیا۔ اتم
 رکھے چھایا ہیٹھ، سِر اپنا ہنٹھ ٹکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، تیرا سگن آپ منائیا۔ میرا سگن ویکھن سنت، سنتاں
 گھر ودھائیا۔ جوں مینوں ملیا وچھڑیا کنت، توں بھگتاں ہوئے سہائیا۔ گنڈا کھولے آپ بے آنت، پردہ دئے اٹھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر،
 آپ اپنی کِرپا کر، دُھر دا لیکھا دئے چُکائیا۔ ساچے سنت کر پہچان، بھگتن دئے وڈیائیا۔ ویہ سو تیراں بکرمی دس چیت کلجگ سنتاں لیکھا
 چُکیا جہان، دو جہاناں پندھ نہ کھئے مُکائیندا۔ پنج پیسے کر پروان، اک نریل ونڈ ونڈائیندا۔ بن ہر سنگت نہ ہویا کوئی پروان، پروانہ ہنٹھ

نہ کیسے پھڑائیندا۔ لیکھا لکھت لیکھ مہان، گھر اجیت سنگھ کرائیندا۔ نریل رکھنی آپ سنبھال، حُکم سندیس جنائیندا۔ جوتی جوت
 سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ہر کرتا قیمت پائیندا۔ نریل کہے وستو ترے، ساچا تھال پروسیا۔ باہروں مینوں کوئی کچھ کہے، اندر میرا
 کھیل خاموشیا۔ جل دھارا میرے وچ وہے، سُمند ساگر کرن آدسیا۔ پرہ ملن دی اکو مینوں لے، دوجا خیال نہ کوئی سوچیا۔ راہ تگاں
 کون ویلا سچ سنگھاسن ہے، لیکھا جانے لوک پرلویا۔ نانا ہو کے چرنیں جاواں ڈھیہہ، گاواں ایکا نام سلویا۔ جس ویلے پُچھے سچ دیواں
 کہہ، تیرا بھانا کیسے نہ روکیا۔ مینوں تیرے ملن دی لے، پریم پیار اندر ہویا مدہوشیا۔ جو تیری سرن چرن بہہ، میں اوہناں دا بنان خانہ
 توشیا۔ میری کدے نہ نکلے ہی، لیر لیر لیر ہوئے لوتھیا۔ جو تیرے چرناں جاوے ڈھیہہ، تِس ملے اکو کوٹیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ
 اپنی کِرپا کر، اکو دینا ساچا ور، میرا سنگ نہ ہوئے نال ہوچھیاں۔ تیرا سنگ ہر سنگت پیار، صاحب ستگر بندھائیا۔ پنج پیسے تیرے
 اُتوں وار، لچھمی جھولی پائیا۔ لچھمی لنگھ کے آئی سچے دربار، مستک رگڑے واہو داہیا۔ میں خالی بہراں بھنڈار، پرہ در اکو منگ
 منگائیا۔ نریل ہر سنگت دینا کھوال، سنگھ شیر تیری وڈیائیا۔ راتی ستیاں ویکھاں تیرا حال، حال دیواں اپنا جنائیا۔ میرا پورا ہویا
 سوال، دکھ رہیا نہ رائیا۔ جدھر ویکھاں شاہ ہندے دسن کنگال، کنگلیاں اپنا نام ورتائیا۔ مینوں بھل گیا اپنا تال، ہار شنگار نہ کھئے
 وڈیائیا۔ بن بھگتاں پرہ ساچا کرے نہ کیسے نال پیار، جگ جگ لاریاں نال لنگھائیا۔ میں نیتر سُرما پا پا گئی ہار، میری اکھ کم کیسے نہ آئیا۔
 اٹاں گارا ڈھونڈیاں کرے پیار، اندر وڑ وڑ خوشی منائیا۔ میں چل ویکھن آئی وبار، ووباری کی کی ووبار چلائییا۔ ہر سنگت اکھ بولے
 سوہنگ مہراج شیر سنگھ جیکار، دوجا ڈر نہ کیسے رکھائیا۔ جنہاں ملیا پُرکھ اکال، تنہاں عقل وڈی چٹرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر،
 آپ اپنی کِرپا کر، گھر اپنے دیا کھائیا۔ ایتھے سیو کھاواں گی۔ اندر باہر صاف کراواں گی۔ بن اناٹھ بھل بخشاواں گی۔ جن بھگتاں نہہ جائے
 ساتھ، اکو منگ منگاواں گی۔ میں سن کے دھر دی گاتھ، گا گا ڈھولا اپنا آپ پرچاواں گی۔ دس چیت دی ساچی رات، بھاگاں بھری
 بھڑی زین سُہاواں گی۔ سچ دواویوں ملے دات، اپنی جھولی پاواں گی۔ درس کر کھلاپات، کول نین ریجھاواں گی۔ ہوئی ہوئی کر کر
 بات، باطن دکھ سُناواں گی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سچا دیوے اک ور، بھگت دوارے اپنا پیا مناواں گی۔

* ۱۱ چیت ۲۰۲۰ بکرمی ہر بھگت دوار جیٹھووال *

لچھی کہے میرا چُکیا جھیڑا، جھگڑا رہیا نہ رائیا۔ مہربان میرا بدھا بیڑا، مہر نظر اٹھائیا۔ دھرم دوار رکھایا کھیڑا، گرہ مندر کر
 رُشنائیا۔ جن بھگتاں وکھایا کھلا ویہڑا، دوس رین وجے ودھائیا۔ اوتھے ناتا جُڑیا میرا تیرا، سوہنگ ڈھولا گائیا۔ نظری آیا پرہ نیرن نیرا،
 دُور دُراڈا پندھ مُکائیا۔ کرے کرائے حق نیڑا، ویکھنہارا تھائوں تھائیا۔ نرگن ہو پایا پھیڑا، نرمل تُوڑ جوت رُشنائیا۔ ساچے در لگایا ڈیرہ،
 سینگھاسن آسن اک سہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، میرا لیکھا لیا لگائیا۔ میرا لیکھا گیا لگ، سو پُرکھ نرنجن آپ
 لگایا۔ میرا چُھٹا وچھوڑا رہنا اڈ، گھر مندر اک سہایا۔ بھگت دوارے لیا سدا، در دروازہ اک جنایا۔ پندھ مُکایا بھج بھج، اک دھیان
 لگایا۔ درشن ویکھاں رچ رچ، پاربرہم پرہ بے پرواہیا۔ سچ سینگھاسن بیٹھا سچ، تخت نواسی ڈیرہ لایا۔ پریم پریتی نال جاواں بجھ، بندھن
 اکو اک رکھایا۔ ساچے حُجرے کراں حج، محبوب اکو نظری آیا۔ ست سروپ ہو کے رہیا گج، شبد اپنی بھبک لگایا۔ میرا پردہ لیا کج،
 سر اپنا ہتھ ٹکایا۔ میں لنگھن آئی حد، جگت دوارا پار کرایا۔ جس مندر ہر بھگت بہن سچ، سو مندر سوہا پایا۔ میں خالی جھولی لئی
 اڈ، دھتے جوڑ واسطہ پایا۔ پت پریشور کیوں پچھے آئیوں چھڈ، اپنا سنگ تجایا۔ مینوں برہوں لگی آگ، تیر نرالا گھاؤ لگایا۔ وچھوڑے
 اندر گئی مکھ، سانتک ست نہ کھتے کرایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرنی اپنے ہتھ رکھایا۔ تیری کرنی وڈ مہربان، سدا
 سدا موہے بھائیا۔ بالی بڈھ میں انجان، بڈھی سار کھتے نہ آئیا۔ شاہ پاتشاہ سچے سلطان، شہنشاہ تیری وڈیائیا۔ میں جاتا میرا جوہن مہان،
 نُور ظہور رُشنائیا۔ بے پرواہ ہوئیوں بے پہچان، میری سار کھتے نہ پائیا۔ کلجگ آنت جن بھگتاں اُتے ہوئیوں مہربان، مہر نظر اٹھائیا۔
 اپنی کریا دتا دان، وست امولک جھولی پائیا۔ بھگت دوارے ہو پردھان، سچ پردھانگی رہیا کمائیا۔ میرے نین ہوئے حیران، ہر جو کی کی
 کھیل رچائیا۔ میرے بستر بھوشن لال، بیٹھے رنگ بدلائیا۔ کر کریا کریں پروان، پروانہ اپنا نام پھڑائیا۔ چرن کول بخش دھیان، ملے سرن
 سرنائیا۔ میرا تٹا مان، نین اکھ شرمائیا۔ تُوں صاحب سری بھگوان، بے آنت تیری وڈیائیا۔ تیرے بھگتاں کر پروان، پریم پریتی نہائیا۔
 رل کے گاواں سچا گان، سوہنگ ڈھولا لائیا۔ میرا تیرا اک نشان، نشانہ اکو نظری آئیا۔ میں بالی بڈھ انجان، تُوں بخشنہار اکھوائیا۔ در

آئی کر پروان، سر اپنا ہتھ ٲکائی۔ جوتی جوت سر ٲ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا دینا اک ور، مہر نظر اٹھائی۔ مہربان دیوے دات، دانی دیا کھائیندا۔ بھگتا ملنا سچ جماعت، مارگ اکو اک جنائیندا۔ سلکھنی ملنا جماعت، کلکھنی روپ نہ کھئی وکھائیندا۔ چرن کول بندھائے نات، ناتا بدھاتا جوڑ جڑائیندا۔ درشن کر ساکھیات، صاحب ستگر نظری آئیندا۔ اٹھ پھر رکھے پرہات، دوس رین نہ ونڈ ونڈائیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر جس دی شاخ، شوہر اکو اک اکھوائیندا۔ لیکھا لیکھا رہے نہ قلم دوات، سب دے لیکھے لیکھے پائیندا۔ آد ات پچھے وات، نت نوت ویکھ وکھائیندا۔ جس دی دو جہان گاؤندا گاتھ، پرہ چرن دھیان لگائیندا۔ سو صاحب جن بھگتاں وسے ساتھ، وچھڑ کدے نہ جائیندا۔ تون میں ملنا اکو گھاٹ، سچ دوارا ویکھ باٹ، جن بھگتاں رنگ چڑھائیندا۔ نہ کوئی ذات نہ کوئی پات، دین مذہب نہ ونڈ ونڈائیندا۔ دیونہارا اکھی دات، وست امولک آپ ورتائیندا۔ اگلی پچھلی جانے گاتھ، اہل بھل کدے نہ جائیندا۔ جوتی جوت سر ٲ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، مہر نظر اک اٹھائیندا۔ لچھمی ویکھ بھگت دوار، اللہ رانی لے انگریا۔ ہوکا بھرے محمد یار، چار یاری وکھائی۔ عسی کھول نین کواڑ، لیکھ الیکھ لے اٹھائی۔ موسیٰ ویکھ سچ دیدار، عید دید چند رُشنائی۔ رسنا کہے بن رسنا پروردگار، بے پرواہ تیری سرنائیا۔ جگ چوڑی کھیل اپار، بے انت بھیو نہ رائیا۔ جو لچھمی دتی تار، تو انا تھاں بھئے سہائیا۔ چوڑاں صدیاں گئیاں ہار، چوڑس چند شرمائیا۔ چوڑاں طبق ہاہاکار، دھیرج دھیر نہ کھئی دھرائیا۔ اللہ رانی نار مٹیاری، زرگن ہو نہ کیسے پرنائیا۔ لہدی پھرے اپنا گھر بار، دروازہ نظر کھئی نہ آئی۔ سن سندیسہ ہوئی خبردار، آس نندرا لاپیا۔ لوک مات پرگٹ ہویا پروردگار، نورو نور نور لاپیا۔ آد جگادی سانجھا یار، سکلا سنگ رکھائی۔ ڈبڈے پاتھر لے تار، پابن اپنا چرن چھپائی۔ ایتھ اوتھ بے مددگار، سدا سہیلا آپ اکھوائیا۔ در درویشا سنے ٲکار، اپنا دھیان لگائی۔ نر نریشا ہو اجیار، جوتی جوت سر ٲ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا دینا سچا ور، تیری آس اک تکائی۔ اللہ رانی کھول اکھ، اپنا دھیان لگائی۔ جدھر ویکھے چاروں کتیاں سکھ، وست ہتھ نہ کھئی رکھائی۔ نیتر نیر ورو لے اٹھ، ہنجهواں دھار وہائی۔ پیر پیغمبران ہو گئی بس، بستہ سارے رہے بندھائی۔ کلمہ پڑھ کے گاؤندے رہے گتھ، کائنات شنوائیا۔ بن بردے چرنی رہے ڈھٹھ، پروردگار سیس جھکائی۔ حکمے اندر رہے نٹھ، نت نت سیو کھائی۔ اکھری نام جگت رٹ، رٹا

دین مذہب پائیا۔ شرع شریعت کھولی ہٹ، ہٹوانے جگت اکھوائیا۔ ہر کا کھیل بازی گر نٹ، سوانگی اپنا سوانگ رچائیا۔ میں سُنیا صاحب دا سچا جس، اتر اک دھیان لگائیا۔ پریم اولٹا دیوے رس، نرگن دھار وہائیا۔ پریم پیار کرے ہس، نام گلوکری ایکا پائیا۔ میں جا کے چرناں جاواں ڈھٹھ، مستک دھوڑی ٹکا لائیا۔ میں پچھلا چُکیا ہٹھ، صدقہ نظر کھئے نہ آئیا۔ دوئے دکھاواں خالی ہٹھ، خالق خلق بے پرواہیا۔ کرپا کر پُرکھ سمرتھ، ہٹھ تیرے وڈیائیا۔ میری سُکی سچّی رت، رتی رت نظر نہ آئیا۔ پیر پیغمبر دستگیر دیو اکو مت، متا اکو اک پکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، کرنی اپنے ہٹھ رکھائیا۔ پیر پیغمبر دیون مت، اپنا متا پکایا۔ پروردگار حقیقت ویکھے حق، لاشریک بھیو چُکایا۔ جلوہ نور لئے تگ، تاریک اندھیر مٹایا۔ ساڈے اُتے پے گیا شک، ہُن سکے نہ کھئے چُکایا۔ جا کے اپنا حال دس، دردی درد ونڈایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اٹھایا۔ پیر پیغمبرو میں جاواں گی۔ کلمہ نبی اکو وجاواں گی۔ کر سجدہ سپس جھکاواں گی۔ بن بردا سیو کماواں گی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دیوے سچّا ور، در جا کے الکھ جگاواں گی۔ درگاہ ساچی جاؤں گی۔ نیتر نیناں نیر وہاؤں گی۔ چوڈاں صدیاں دا حال سُناؤں گی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا دیوے اک ور، گھر بہ بہ شکر مناؤں گی۔ میں ساچا شکر مناواں گی۔ جس ویلے درشن پاواں گی۔ اگنی تپش بُجھاواں گی۔ آب حیات پی، ترسنا بُھکھ مٹاواں گی۔ سچّے صاحب نون کہہ کے جی، جیون مکت کراواں گی۔ پریم پیالہ اکو پی، صبر صبوری اکو جھولی پاواں گی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا دیوے نام ور، گھر ساچے بہہ کے ڈھولا گاواں گی۔ پروردگار کھیل کرائیندا۔ دُھر دی دھار آپ چلائیندا۔ کلمہ نبی آپ سُنائیندا۔ رسول اکو اک وڈیائیندا۔ اصول اکو اک بنائیندا۔ قاتل مقتول کھیل کرائیندا۔ ظاہرا ظہور کھیل کھلائیندا۔ اللہ رانی حکم منائیندا۔ سُگھڑ سوانی آپ اٹھائیندا۔ دُھر دی بانی راگ الائیندا۔ امرت رس پانی جام پیائیندا۔ اگم اتھاہ ہانی، اکو نظری آئیندا۔ شہنشاہ ہر شاہ پاتشاہ اکھوائیندا۔ رہبر بن خُدا، خُدی سب دی میٹ مٹائیندا۔ سدا سہیلا کدے نہ ہووے جُدا، دوُجی ونڈ نہ کھئے ونڈائیندا۔ جو چرن کول ہوئے فدا، فیصلہ حق حق سُنائیندا۔ اپنا مارگ دیتے سِدھا، بھگت دوارا اک سہائیندا۔ پرہہ ملن دی ساچی بدھا، پارپرہم آپ جنائیندا۔ اپنا لے لو آ کے حصّہ، ونڈ سب دی

جھولی پائیندا۔ انجیل قرآن جس دا گایا چٹھا، سو دُھر سندیس الائیندا۔ کروٹ بدل بدلے پٹھا، انگڑائی اپنی آپ جنائیندا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ سندیس اک جنائیندا۔ سچ سندیس سِری بھگوان، بھگوان آپ جنائیا۔ در آؤنا ہوئے پروان، جو در
 دروازے سیس جھکائیا۔ لیکھا پڑھے مہراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، ناتا بدھاتا جوڑ جڑائیا۔ سجدہ سیس جھک کرے سلام، دھوڑی
 ٹکا مستک لائیا۔ درویش بردا بنے غلام، عُربت رہے نہ رائیا۔ نیتر نین کرے دھیان، اکھ پلک نہ کھئے وڈیائیا۔ نظری آئے سِری بھگوان،
 بے نظیر سچا شہنشاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دُھر سندیس آپ سُنائیا۔ دُھر سندیس سُن ایک، ایک اک
 سمجھائیا۔ اللہ رانی رہی ویکھ، نیتر نین اٹھائیا۔ پروردگار دھریا کون بھیکھ، اولٹا روپ وٹائیا۔ کیسے ہتھ نہ آیا مَلا شیخ، مسائق دین
 دُبائیا۔ مُرید مُرشد کرے ساچا ہیت، آپ اپنا رنگ رنگائیا۔ کایا مندر اندر رہیا کھیڈ، ساڈھے تِن ہتھ دئے وڈیائیا۔ شبد سندیس اکو
 بھیج، آلس نندرا دئے مٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اپنی دیا کمائیا۔ اللہ رانی کہے میں در دروازہ لنگھانگی۔ وست
 امولک اک منگانگی۔ در جا کے مَول نہ سنگانگی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایک دیوے سچا ور، کر درس ساچے
 رجائگی۔ در اکو منگ منگاواں گی۔ پچھلی عادت سرب بدلاواں گی۔ اکو ڈھولا گاواں گی۔ صحیح سلامت ویکھ شکر مناواں گی۔ اپنا
 آپ کر امانت، سب کچھ بھیٹ چڑھاواں گی۔ جے ہوئے بے پہچانت، نیتر رو رو واسطہ پاواں گی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا
 کر، سچا دیوے اک ور، در منگن سچا جاواں گی۔ محمد اٹھ دے صلاح، کیوں بیٹھا نین شرمایا۔ عیسیٰ اٹھ ویکھ راہ، رہبر اک خُدا یا۔
 موسیٰ ویکھ بے پرواہ، مُفلساں پار کرایا۔ مُریداں بہار رہیا اٹھا، مُرشد سیو کایا۔ رحمت کر آپ خُدا، مہر نظر کریم ٹکایا۔ اُفت دیوے
 دو جہاں، ہرجن لیکھے لایا۔ غفلت سب دی دیوے گوا، گہر گمبہر خُدا یا۔ اُجرت کوئی نہ لئے لگا، مُفت اپنا نام لٹایا۔ جس دے کلمے
 آئے گا، رسنا جہوا میل ملایا۔ سو لیکھا جانے دو جہاں، نرگن سرگن پھیرا پایا۔ ہرجن ساچے رہیا سمجھا، سمجھ رمز ملایا۔ جس نوں
 کہندے رہے نُوری خُدا، عرش قُرص سما یا۔ کلجگ آنت ہویا آپ بے وفا، وفاداری سب دی دئے بھلایا۔ نالے مُلزم نالے بنو گواہ،
 سدھراں پور نہ کھئے کرایا۔ مکہ کعبہ دتا وڈیا، جگت حُجرہ حج کرایا۔ شرع شریعت وچ پھسا، فرد جرم اک لگایا۔ ویکھو سارے ایک راہ،

انگلاں نال ربیا جنایا۔ ٹہانوں دسدا ربیا خُدا، ہندوآں رام نظری آیا۔ جے کوئی لہے لہے نہ کیسے تھان، مندر مسیتاں خالی ربیا دکھایا۔ میں ویکھ کے آئی اوہ کرے سچ نیاں، تخت نواسی ساچے تخت سوہیا پایا۔ دوزخ نرک دکھائے جنہاں کھادی سوراں، پیغمبر گُر کھئے نہ ہوئے سہایا۔ جے کوئی میلے میلے آکے ہو کے پکڑو بانہ، سارے کرن نانہ، شیر ہو کے ربیا ڈرایا۔ چوڈاں طبق نہ لہے تھان، چاروں کُنٹ چند نظر نہ آیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، بیہو ابھیدا اپنے وچ چھپایا۔ پیر پیغمبرو پڑھو تکیر، تقویٰ اک رکھائیا۔ ویکھو نرگن ست تصویر، مُصوّر سکے نہ کھئے بنائیا۔ جس دی رحمت بے نظیر، زحمت نیڑ کھئے نہ آئیا۔ بنا احمق سب نوں بندھ نال زنجیر، شرع نال گڑمائیا۔ اپنے ہتھ رکھیا اخیر، عقل عاقل نہ کھئے چڑائیا۔ میں ویکھ ہوئی دلگیر، دھیرج دھیر نہ کھئے رکھائیا۔ جس گھلے پیغمبر پیر، حکمی حکم منائیا۔ لیکھا جانے شاہ حقیر، شہنشاہ اکو اک وڈیائیا۔ غریب زانیاں کٹے بھیر، دکھیاں دکھ وندائیا۔ میں ویکھاں اکو پیر، پیر پیراں سر اکھوائیا۔ میری بدل دیوے تقدیر، مہر نظر اٹھائیا۔ لچھمی گل پائی جس زنجیر، گہنا اکو اک دکھائیا۔ میری لٹاں بانہواں مارے زنجیر، میرا اجر نہ چلے رائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، میرا لیکھا لیکھے لائیا۔ پرہ لیکھا آنت مُکاویکا۔ ہر گھٹ نظری آویکا۔ جیو جنت سرب تراویکا۔ گر اوتاراں پار لگاویکا۔ پیر پیغمبر نال ملاویکا۔ شرع زنجیر کٹ وکھایکا۔ تدبیر اپنی اک جناویکا۔ شاہ حقیر جوڑ جڑاویکا۔ پچھلی لکیر میٹ مٹاویکا۔ ساچی دے کے دھیر، در بہاویکا۔ بھگت جانن اپنے ویر، دوجا ساک نہ کوئی رکھایکا۔ جس بخشے امرت سیر، ٹھنڈا ٹھار کراویکا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سچا کھیل آپ کراویکا۔ پرہ جس ویلے دیا کھائیکا۔ مہر نظر اٹھائیکا۔ میری کیتی بھل بخشائیکا۔ نرگن جوت اتیتی بے پرتیتی پرتیت بندھائیکا۔ جگت مسیت پلا چھڈائیکا۔ لاشریک درس دکھائیکا۔ ہو نزدیک نظری آئیکا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، کون ویلے پندھ مکائیکا۔ کلجگ اتم پندھ مُکیکا۔ ہر کا بھانا کدے نہ رُکیکا۔ غریب زانیاں اپنی گودی چُکیکا۔ شاہ پاتشاہ شہنشاہ نرگن ہو کدے نہ لُکیکا۔ کلجگ اتم جوٹھ جھوٹھ جڑ اپنی ہتھیں پٹیکا۔ شاہ سلطاناں مُودھا ٹھوٹھا، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، در در گھر گھر سب نوں پُچھیکا۔ کی ساتھوں پُچھن آئینگا۔ پرہ کون حکم جنائینگا۔ کون لیکھا کڈھ وکھائینگا۔ بہرم بھلیکھا کڈھ ٹھیک

جنائینگا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، آپ اپنے رنگ رنگائینگا۔ میں اُس نوں رنگ رنگاواں گا۔ جس نوں بھگتاں نال ملاواں گا۔ بھگت دوارے سوہیا پاواں گا۔ سچ سنگھاسن اک وکھاواں گا۔ پُرکھ ابناسن رُوپ وٹاواں گا۔ پرتھی آکاشن ویکھ وکھاواں گا۔ منڈل راسن راس رچاواں گا۔ گوپی کاپن بن نچاواں گا۔ محل اٹل اک رُشناواں گا۔ بن تیل باقی دیپ اک جگاواں گا۔ بن ساقی جام پیواں گا۔ رُوح بُت نہ پنج ت خاکی، ثابت صُورت آپ وکھاواں گا۔ آگے رہے نہ کھئے عاقی، عقل سب دی آپ بھلاواں گا۔ لہنا دینا دیواں باقی، پچھلا حساب چکاواں گا۔ جے کوئی کہے اچی زاتی، تس خاکی خاک رلاواں گا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگت آپ وڈیاواں گا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، بن شاستر سمرت وید پُران انجیل فُران کھانی بانی آتم پرماتم جوڑ جڑاواں گا۔

* ۱۲ چیت ۲۰۲۰ بکرمی ہر بھگت دوار جیٹھووال *

ہر بھگت تیرا بھگتی بھاؤ، ہر اکو اک وکھائیا۔ سدا پرہ ملن دا رہے چاؤ، چاؤ گھنیرا اک جنائیا۔ پاربرہم پرہ بے پرواہو، جگ جگ اپنا کھیل کرائیا۔ جن بھگت اٹھائے پھڑ پھڑ باہوں، نرگن سرگن سیو کھائیا۔ نتھاویاں دیوے ساچا تھاؤں، چرن کول سرنائیا۔ گرمکھ بالک ویکھے بن پتا ماؤں، مہر نظر اٹھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر بھگت دیا کھائیا۔ پرہ ملن دی بھگت آس، بھگتی دھیان لگائیا۔ جنم کرم دی بچھے پیاس، برن ذات رہن نہ پائیا۔ کلجگ میٹے اندھیری رات، چند اکو نور رُشنائیا۔ درس دکھائے ساکھیات، رُوپ انوہ جنائیا۔ سووت جاگت پُچھے وات، آلس نندرا نہ کھئے رکھائیا۔ اکو دسے اپنی گاتھ، ڈھولا نام پڑھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا کھیل کرائیا۔ بھگت بھگوان اکو آس، دو جی آس نہ کھئے رکھائیا۔ آنتر آنتر بچھے پیاس، باہر بسنتر نہ کھئے لگائیا۔ رس رسیا دیوے اک مٹھاس، شنکر کھنڈ ٹل نہ رائیا۔ سدا سہیلا وسے پاس، دوس زین وچھڑ نہ جائیا۔ ساچا کرے ہاس بلاس، مہربان مہر نظر اٹھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھگت بھگوان ویکھ وکھائیا۔ بھگتن سدا اکو منگ، آتم پرماتم میل

ملائیا۔ سچ سُنہجنی سیج سوہے پلنگ، پھولن برکھا آپ لگائیا۔ کنت کنتوبل در دروازہ آئے لنگھ، گھر سبج پھیرا پائیا۔ نج رسیا دیوے
 نج اند، پرمانند وچ سہائیا۔ پریم پیار وچ ویکھے ہس، سوہنگ ہنسا راگ الاٹیا۔ اگتی بھگتی دیوے دس، جگت بھگتی نہ کھئے سکھائیا۔
 سچ سنہڑا اپنا دس، بن پاندھی پندھ مکائیا۔ بھگت بھگوان اک دوجے دے دوویں وس، اکلا کم کھئے نہ آٹیا۔ جگ چوکری ہوئے اکٹھ، اک
 اک لیکھا آپ مکائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اٹھائیا۔ بھگت بھگوان اکو راہ، رہبر اور نہ کھئے جنایا۔ زرگن
 سرگن میل ملا، مل اپنا منگل گایا۔ جوت زرنجن تیل چڑھا، آد زرنجن سکن منایا۔ ساچا کھپڑا دئے وسا، جھوٹھا جھپڑا آپ مکایا۔ کھلا
 وہڑا دئے کرا، کوڑی کرپا باہر کڈھایا۔ سنت سہیلے لئے اٹھا، گر چیلے رنگ رنگایا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا کھیل
 آپ جنایا۔ بھگوان بھگت اکو مندر، دروازہ نظر کسے نہ آئیندا۔ اک دوجے دے وژن اندر، آوندا جاندا نظر کھئے نہ آئیندا۔ اچی کوک کوک
 گائن اندرے اندر، آتم پرما تم دھیان لگائیندا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھگت بھگوان اکو گھر وسائیندا۔ بھگت بھگوان
 گھر اک وسیرا، وچھڑ کدے نہ جائیا۔ ذات پات کرے نیڑا، ورنان برناں پندھ مکائیا۔ ساچی سرنا بٹھے بیڑا، اپنے کندھ اٹھائیا۔ کراونہارا
 حق نیڑا، حقیقت ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھگوان لیکھا لیکھے پائیا۔ بھگت بھگوان اکو ونڈ، ونڈنہارا آپ
 ونڈائیا۔ بھگت بھگوان اک دوجے نوں پاؤن ٹھنڈ، وچھوڑا اگن بھجھائیا۔ بھگت بھگوان آتم پرما تم سچ اند، بتی دند نہ کھئے صلاحیا۔ بھگت
 بھگوان دا گیت اندر چھند، سوہلا اک درڑائیا۔ بھگت بھگوان چکے پندھ، ادھواٹے پھیرا کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی
 کرپا کر، جن بھگت ہوئے سہائیا۔ بھگت بھگوان اکو آسا، ترسنا ہور نہ کھئے جنائیندا۔ بھگت بھگوان سچ بھرواسا، بھانڈا بھرم بھٹائیندا۔
 بھگت بھگوان داسی داسا، بن سیوک سیو کمائیندا۔ بھگت بھگوان ساچا راکھا، سر اپنا ہتھ ٹکائیندا۔ بھگت بھگوان دیوے داتا، وست
 امولک جھولی پائیندا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی کرنی آپ کمائیندا۔ بھگت بھگوان ساچا
 جوڑا، ہر جوڑی آپ جڑائیندا۔ بھگت بھگوان آپے بھڑا، زرگن سرگن ویکھ وکھائیندا۔ بھگت بھگوان لیکھ لیکھ کے دیوے کورا، قلم شاہی
 نہ کھئے رکھائیندا۔ بھگت بھگوان لہنا چکے مورا تورا، تیرا میرا پردہ نہ کھئے رکھائیندا۔ بھگت بھگوان جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا

کر، دیونہارا ساچا ور ساچی کرنی آپ کھائیندا۔ بھگت بھگوان سڄن ساک، ساکھ اپنا آپ جنائیا۔ بھگت بھگوان بھوکھت واک، داتا دانی
 دئے جنائیا۔ بھگت بھگوان سڄا نات، نانا بدھاتا ویکھ وکھائیا۔ بھگت بھگوان میٺے اندھیری رات، سترگر ساچا چند چڙھائیا۔ بھگت بھگوان
 رہن نہ نار کھذات، بڈھ بیکی روپ وکھائیندا۔ بھگت بھگوان میل ملاواں کھلاپات، کول نین ڏگمگائیندا۔ بھگت بھگوان اک دوڄے نوں
 کهن شاباش، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی کھیل آپ کرائیندا۔ ساچا کھیل کرے جگدیش،
 جگدیشر ہتھ وڏیائیا۔ جگ چوڪری پیسن لیا پیس، آد جگاد جگا جگنتر جن بھگت چکی نام چلائییا۔ نت نوت کر کر بت دے نام
 حدیث، نیش اکھر وڏ وڏیائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، بھگون لیکھا جھولی پائیا۔ بھگت بھگوان
 لیکھ اک، ایکا وار جنایا۔ بھگت بھگوان بھیکھ اک، ایکا راہ درسایا۔ بھگت بھگوان کھید اک، کھلاری اکو اک جنایا۔ جوتی جوت
 سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچی کار کھایا۔ بھگت بھگوان نت اڈیکان، نین نین دھیان لگائیا۔ بھگت بھگوان نہ کھئے شریکا، شرکت وچ
 کدے نہ کھئے آئیا۔ بھگت بھگوان اک توفیقا، توفیق نور خدائیا۔ بھگت بھگوان اک حدیثا، مرید مرشد کرے پڙھائیا۔ بھگت بھگوان لیکھا
 جانے جیو جی کا، اگم آگوچر بے پرواہ سڄا شہنشاہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، بھگت بھگوان رنگ وکھائیا۔ بھگت
 بھگوان بھگتی وچولا، نرگن سرگن میل ملائیندا۔ پنج تت کایا چکے ڏولا، کندھ اپنے بہار اُٹھائیندا۔ پورب لیکھا پور کرے کولا، کیتا قول
 بھل نہ جائیندا۔ جن بھگتان کولوں کوئی نہ رکھے اوہلا، پردہ اپنا آپ چکائیندا۔ دھر سندیس سُنائے ڏھولا، سوہنگ راگ الائیندا۔ سب دا
 کرے بہار ہولا، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان شبداگتی اک پرمان،
 دھر سندیسہ دیوے آن، نر نریشا کھیل کرائیندا۔

* ۱۳ چیت ۲۰۲۰ بکرمی ہر بہگت دوار جیٹھووال *

گر نانک کہے میں ہویا خوش، گر گوہند ملی وڈیائیا۔ گوہند کہے پُرکھ اکال مینوں لیا پُچھ، بیہو ابھید جنائیا۔ جنہاں پچھے واریا سب کچھ، مان ابھان گوائیا۔ نرگن ہو جو گئے رُس، نرگن بیہو نہ رائیا۔ جنہاں کول نہیں کچھ، خالی ہتھ دسائیا۔ تنہاں صاحب ویکھے جھک، نج اپنا دھیان لگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ نانک کہے میری آسا پُور، پُوری آس کرائیا۔ گوہند کہے پرہ ملیا ضرور، ضرورت کھئے رہن نہ پائیا۔ بہگت کہے سب ناتا کوڑ، بن ہر سنگ نہ کھئے رکھائیا۔ کبیر کہے نہ جانو دُور، گھٹ گھٹ رہیا سائیا۔ شمس کہے سچا نور، ظہور اک رُشنائیا۔ مُرشد کہے مُرید رہے نہ کھئے مفرور، ویکھنہارا تھاوں تھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اپنی کھیل رچائیا۔ نانک کہے موہے چڑھیا چاء، سچکھنڈ وچّی ودھائیا۔ گوہند کہے پرہ ملیا ملاح، بیڑا اپنے کندھ اٹھائیا۔ کبیر کہے نتھاوایاں دیوے تھان، مہربان بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کل اپنی آپ دھرائیا۔ نانک کہے میری آسا پُئی، پرہ پُوری آس کرائیا۔ گوہند کہے ہر پایا وڈ گن گئی، گہر گمبیر سچا شہنشاہیا۔ کبیر کہے بھگتاں پُکار سنی، چل آیا سچا ماہیا۔ لکھ چوراسی چھان پُئی، جیو جنت ویکھ وکھائیا۔ پیر پیغمبران لیکھا چُکایا اُنی، مان تان کھئے رہن نہ پائیا۔ سارے کہن پاربرہم پت پریشور اک اکلّا بنیا خُونی، نام کھنڈا ہتھ چمکائیا۔ لہنا دین چُکاؤندا جائے جُونی، بیہو کھئے نہ آئیا۔ جن بھگتاں روٹی دال کھواوے اُونی، پریم رس وچ بھرائیا۔ آتما کوئی نہ رہے اُونی، جس اپنے انگ لگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہر نظر اٹھائیا۔ نانک کہے میں دتا موقع، اُچی کوک سُنایا۔ گوہند کہے میں دتا موقع، اکو ڈھیا ونڈ ونڈایا۔ کبیر کہے پرہ مارگ دسیا سوکھا، ساچا راہ چلایا۔ جگ چوکری جو ستا رہیا لا کے ڈھونکا، کروٹ سکے نہ کھئے بدلایا۔ جس دے پچھے گر اتاراں پیر پیغمبران پوچیا چُونکا، کایا ماٹی پوچ پوچایا۔ جس نوں آد شکت اللہ رانی کہے میں خونت ہنڈھاواں نال شوقا، خاوند بنے بے پرواہیا۔ مہربان ہو کے میرے ہتھ نال چُھپائے پونچا، دست بدست کھیل کرایا۔ نام نئیا وکھائے نوکا، سمنڈ ساگر گہر گور بیہو چُکایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ نانک کہے میں کھولی اکھ، نین اک اٹھایا۔ گوہند کہے پرہ آیا پرتکھ، پُرکھ اکال پھیرا پایا۔ میری کرنی لئی رکھ، کیتا

قوئل بھل نہ جایا۔ گرمکھ ساچے کیتے وکھ، وکھرا راہ چلایا۔ ساچی سیوا اکو دس، اپنا سنگ نبھایا۔ جگ چوکڑی جو اپنے اندر رکھے
 ڈگ، کلجگ آنت مائس جنم دویا۔ گر اوتاراں کیسے نہ رہے شک، شہنشاہ پردہ رہیا اٹھایا۔ کرے نیڑا سدا حق، حقیقت ویکھے تھائوں
 تھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا رنگ رنگایا۔ نانک کہے میری ہوئی حد، حاضر ہو جنائیا۔ گوہند کہے گھر لیا سد،
 پرہہ داتا بے پرواہیا۔ نانا جوڑیا بن پنج تے کایا ہڈ، رکت بوند نہ کھئے ملائیا۔ گرسکھ سجن جو پچھے گیا چھڈ، آنت اوہناں میل ملائیا۔ پار
 کرائی وشکرما حد، نہکرمی کھیل کھلائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار وڈیائیا۔ نانک کہے پرہہ ویکھیا داتا، امنگی
 وست جھولی پائیندا۔ گوہند کہے سد وسے ساتھ، وچھڑ کدے نہ جائیندا۔ کبیر کہے ہوئے سہائی ناتھ اناٹھا، غریب نہانے گلے لگائیندا۔
 سچکھنڈ دوارے پیا ہاسا، سری بھگوان کھیل وکھائیندا۔ اٹھو ویکھو سرب تماشا، شاہ پاتشاہ آپ کرائیندا۔ جس دیاں گر اوتار پیر پیغمبر
 شاخاں، کیرن کیرن بھگت وکھائیندا۔ سو صاحب دیونہار سدا بہرواسا، دھر سندیس لائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا
 کر، ساچی کرنی آپ کھائیندا۔ نانک کہے آیا ویلا، جس ویلے راہ تکائیا۔ گوہند کہے کرے کھیل گرو گریلا، گر روپ وٹائیا۔ کبیر کہے پرہہ
 بھگتاں ہوئے میلا، ملنی جگدیش کرائیا۔ سری بھگوان کہے میں سجن سہیلا، سکلا سنگ نبھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا
 کر، اپنی کار کھائیا۔ نانک کہے گوہند ویکھ، گوہند کہے نانک تیری وڈیائیا۔ کبیر کہے پرہہ کرے بیت، اپنا میل ملائیا۔ اک چار سہنجی
 چیت، چوڈس چوڈاں دئے سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا سچا ور، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ چوڈاں
 چیت ویہ سو وجے، دو ہزار سمجھائیا۔ دو ہزار نو کھنڈ پرتھی وچوں اکو وار کرے سچے، اک نال ہور دو دو زبر زبر دئے مٹائیا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کھیل کر، سب دا لیکھا اپنے وچ لکھائیا۔ چوڈاں چیت پرہہ ہو چکنا، چوڈاں لوک پھیرا پائیا۔ چوڈاں طبق
 پھرے بھٹا، بھج بھج پندھ مکھائیا۔ تیرتھ تھ کرے اٹھا، نیتزین نہ کھئے کھلائیا۔ گدر مندر شودوالے مٹھ خالی کرے چھپر چھٹاں، وست
 کیسے گھر رہن نہ پائیا۔ مڑ کے آئے لنگھ کے ساریاں بتا، بتاں دیوے سب دا ڈھاپیا۔ کرے کھیل سری بھگونا، بھگت دوارا ویکھ وکھائیا۔
 سیوا کرے گجری چٹاں، چند چن نور رشنائیا۔ پُرکھ اکال اکو مٹاں، منسا پور وکھائیا۔ بڈھا ہویا اٹھ کے آوے نال جٹ دھٹا، پچھلی

کیتی یاد کرائیا۔ نامہ کہے میں سُنیا کٹاں، بھگتاں ملے وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ چوڈاں
 چیتر سارے رہو تیار، تیاری ہر کرائیندا۔ وشن برہما شو آد شکت ہونے خبردار، چترُہج نال ملائیندا۔ گر اوتار اُٹھال، پیر پیغمبر راہ
 وکھائیندا۔ بھگت بھگوت ویکھے لال، سنت ساجن آپ جگائیندا۔ گرمکھاں جنائے اپنا حال، گرسکھاں آپ اُٹھائیندا۔ سیوا کرے دین
 دیال، دیاندھ بھیو کھئے نہ پائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دُھر فرمانا حُکم سُنائیندا۔ ویہ سو وچے سارے آؤن گے۔
 بھگت دوارے درشن پاؤن گے۔ در دروازے باہر، ساڈھے تن ہتھ ڈیرہ لاؤن گے۔ دھئے جوڑ سپس جھکاؤن گے۔ چرن لگ پردہ لاہن
 گے۔ بُجھے آگ، دین مذہب شرع مٹاؤن گے۔ کلمہ اِکو حق، رام رحیم سُناؤن گے۔ جس نوں وینہدیاں گئے تھک، در اوس دا درشن پاؤن
 گے۔ ویکھ کھیل پُرکھ سمرتھ، گل پلُو سارے پاؤن گے۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، در ساچا اک
 سہاؤن گے۔ در دروازہ ساڈھے تن ہتھ، باہر ونڈ ونڈائیا۔ وشن برہما شو گر اوتار ہویا اِکٹھ، بھگت بھگوان ڈھولا گاؤن گے۔ سارے
 منگن اِکو وتھ، جھولی خالی سرب وکھاؤن گے۔ پچھلی کیتی دتی چھڈ، جھگڑا سب مٹاؤن گے۔ جُگ جُگ رہے تیتھوں اڈ، پچھلا پنڈھ
 مُکاؤن گے۔ اک وکھال اپنی حد، ساچی منگ منگاؤن گے۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، در اِکو اک
 درساؤن گے۔ سری بھگوان اُٹھیکا۔ گر گویند کولوں پُچھیکا۔ کی سر تے بہار چُکینگا۔ شرمسار ہو نہ لکینگا۔ غریب یانیاں کولوں
 پُچھینگا۔ دین دیال ہو کے تٹھینگا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، شیر ہو کے بکینگا۔ ویہ سو ویلا
 وقت سہانا، سوہنی رُت سہائیا۔ کِرپا کرے سری بھگوانا، بھگوان اپنی کار کھائیا۔ در دروازیوں باہر سُنے اگمی گانا، بن رسنا جہوا رہے
 سُنائیا۔ اندر ورتے اپنا بھانا، بہیتر بھیو چُکائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، گر اوتاراں پیر پیغمبراں کار ساچی اپنی دئے
 جنائیا۔ باہر کھلووے ہو تیار، ترے گن اتیتا آپ جنائیا۔ اندر ہر جو کرے کار، گوہند مان وڈیائیا۔ تن بستر پہن شنگار، پیلا رنگ
 چڑھائیا۔ سر تے چُکے خاکی مٹی بہار، بہار سوا سوا اکھوائیا۔ پنج پھیرے مارے وارو وار، آپ اپنا پنڈھ مُکائیا۔ در دروازہ ویکھ آدھ
 وچکار، وچلا بھیو چُکائیا۔ خاکی مٹی مؤدھی دیوے مار، بھیو کھئے نہ آئیا۔ سیوا کرے پروردگار، مُرشد مُریداں دئے وکھائیا۔ چوڈاں چیت

سب دی ستیا کھچے وچوں سنسار، سر سروور خالی دئے کرائیا۔ بھگت دروازے وچ لیا کے دے آپ نرنکار، لبھیاں نظر کیسے نہ آتیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر ایسے کر کے سدے، بھلیا کھئے رہن نہ پائیا۔ ستجگ تریتا دواپر کلجگ جو تھانوں اپنے نام دے لکھ لکھ دتے پٹے، اتم سب دے اُتے لکیر پھرائیا۔ ہُن سب نے لنکھنا اکو رستے، بستے سب دے بند کرائیا۔ چاروں کُنٹ حال ہونے خستے، خبر اکو وار سمجھائیا۔ دین مذہب نہ رہنے مستے، مستی سب دی دئے گوائیا۔ سری بھگوان آپ چڑھیا ساچی گشتے، دو جہاناں ویکھ وکھائیا۔ ماڑی رہے نہ کوئی خصلتے، خالص خالص دئے بنائیا۔ چار جگ جیو جنت رہے پھسلتے، ساچا پیر نہ کھئے جمائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا بیو کھلائیآ۔ پنج واری چک بہار، گیڑا وارو وار رکھائیندا۔ ساری سنگت ٹوکری بھرے نال پیار، روڑی روڑا سب دے کولوں اُٹھائیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر باہر کھلوتے ہون حیران، ہر جو ایہہ کی کھیل رچائیندا۔ سری بھگوان کہے میرا سچا نشان، جنہاں آد آنت نہ کھئے مٹائیندا۔ ویکھو بھگت سارے میرا ڈھولا گان، تھادا جس نہ کھئے سُنائیندا۔ اینہاں دی سیوا کر پروان، سر اپنے بہار اُٹھائیندا۔ شان شوقت نہ کوئی وچ جہان، راگ رنگ نہ کھئے موہے بھائیندا۔ پریم کرن دی ساچی آن، انھیلا اپنا حکم سُنائیندا۔ درائے کرو پہچان، بے پرواہ سمجھائیندا۔ پنجویں پھیرے دروازے وچ کھڑے بھگوان، اپنی کل رکھائیندا۔ سارے چرنی ڈگن آن، ساڈھے تین ہتھ اوٹ نہ کھئے رکھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، چار جگ دے سر سروور اکے دوار بھگت دروازے وچ دبائیندا۔ سب دی کرنی دیوے دب، دابا اپنا نام لگائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن سب، واہوا تیری ودیائیا۔ نانک کہے دھن بھاگ دیناں مذہباں وڈھیا بیہ، جھگڑا دتا مکائیا۔ میں دس کے آیا کچھ ہب، ہوکا تیرا نام لگائیا۔ گوہند کہے میں ایسے کارن واریا کچھ سب، اپنا آپ نہ کچھ رکھائیا۔ پُرکھ اکال کہے ایسے کارن سارے لئے سد، لکھیا کھئے رہن نہ پائیا۔ ویکھ میرے خالی ہڈ، ہڈیاں بالن رہیا جلائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی گاتھا آپ درڑائیا۔

* ۱۴ چیت ۲۰۲۰ پکرمی ہر بہگت دوار جیٹھووال *

بہگت دوار سچا سچکھنڈ، لوک مات ملے وڈیائیا۔ سِری بھگوان صاحب بخشند، بخشش اپنی آپ کرائیا۔ پرگٹ ہو سورا سربنگ، شہنشاہ اپنی کار کرائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر مُکا کے آئے اپنا پندھ، بن پاندھی جگت راہیا۔ دئی دویتی شرعی ڈھاہ کے آئے کندھ، بھانڈا بہرم بھٹایا۔ گاؤندے آئے اکو ڈھولا ساچا چھند، گیت گوہند الاٹیا۔ منگن آئے ہر اند، اند اند وچ درسایا۔ لیکھا جُکے سورج چند، تارا چنّ نہ کھئے چمکایا۔ وشن برہما شو پاؤن آئے ٹھنڈ، اپنی تپت بُجھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کرے کھیل سچا شہنشاہیا۔ سچکھنڈ دوارا بنیا ایک، ایکنکار دئے وڈیائیا۔ سو پُرکھ نرنجن دھریا بھیکھ، ہر پُرکھ نرنجن سچا شہنشاہیا۔ نرگن ہو کے رہیا ویکھ، سرگن نظر کھئے نہ آتیا۔ شبد اگتی اک سندیس، دھر فرمانا آپ جنایا۔ پت پرمیشور بن نریش، شاہ پاتشاہ وڈی وڈیائیا۔ جُگ چوکڑی اپنا دیونہارا بہیت، بھیو نہ کسے جنایا۔ ستجگ تریتا دواپر کلجگ کھیلدا رہیا کھید، کھلاری اپنی کار کرائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر رہیا بھیج، جُگ جُگ اپنا حکم منایا۔ نرگن سرگن ماندا رہیا سیج، سیج سہنجی ڈیرہ لایا۔ جوتی نور دیندا رہیا تیج، ظہور اک درسایا۔ بودھ آگادھ لکھدا رہیا لیکھ، دھر دی بانی بان لگایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار سچی وڈیائیا۔ سچکھنڈ دوارا ویکھن آئے، کلجگ آنت وچے ودھایا۔ پیس پیسا راہ تکائے، بھیو کھئے نہ پائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر نین اٹھائے، اکھ اکھ نال ملاٹیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ گر اوتار آؤندے ٹھے، اپنا پندھ مُکایا۔ ساڈھ تنّ بتھ در دروازیوں ہوئے اکٹھے، بیٹھے دھیان لگایا۔ اک دو جے نوں کہن اسیں بھائی بنیئے سکے، پچھلا پندھ مُکایا۔ ہو مہربان پرہ ساڈے ول تکے، مہر نظر اٹھایا۔ کسے کم نہ او نے مدینے مکے، مقبرے مان نہ کھئے وڈیائیا۔ مندر مٹھ شودوالے کوئی نہ پھسے، پھستا سب دا دیو وڈھایا۔ ویکھو کھیل اک انڈھے، ہر انڈٹھڑی کار کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کھیل رہیا جنایا۔ اکٹھے ہو کے کرن صلاح، متا اپنے نال ملاٹیا۔ اک دو جے دی پکرن بانہ، بازو بازو نال بلاٹیا۔ جس دا چدے رہے ناں، ناؤں نرنکار وڈ وڈیائیا۔ سو صاحب کھیل رہیا کرا، کرنی اپنے ہتھ رکھایا۔ جس دا واک بھوکھت گئے لکھا، سو لیکھا رہیا چُکایا۔ جس دا گوہند بنے

گواہ، شہادت ہور نہ کھئے پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر رہے بول، اُچی کوک کوک سُنائیا۔ ساڈے وست نہیں کُچھ کول، خالی ہتھ وکھائیا۔ شاستر سِمرت وید پُران انجیل قرآن کھانی بانی وجا کے آئے ڈھول، ڈھولا تیرا نام سُنائیا۔ بھڑی دروہی ہُن نہ کھول ساڈا پول، بے پرواہ تیری اوٹ تکائیا۔ دین مذہب تیرے حُکمے اندر کِریا گھول، گھولی گھول نہ کھئے گھائیا۔ پنج تت کایا ہنڈھایا چول، چولی تیرے رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر سارے کہن، اُچی کوک سُنائیا۔ تیرے درشن نون لوچن نین، نیتر دھیان لگائیا۔ ناتا تٹیا پچھلا ساک سین، سجن اکو سچا ماہیا۔ کر کِریا ساڈا دے دے دین، خالی جھولی رہے وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر وشن برہما شو اکو رنگ رنگایا۔ نیتر ویکھن نیوں نیوں اُپر اکھ نہ کھئے اٹھایا۔ کون جانے پرہ تیرا بھیو، ابھید ہتھ کسے نہ آیا۔ ٹھا کر ہو کے کریں سیو، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایک دینا ساچا ور، در تیرے آس رکھایا۔ گر اوتار پیر پیغمبر باہر بہنا، سری بھگوان آپ جنائیا۔ چار جگ میں مندا رہیا تھادا کہنا، اتم اپنا حکم منائیا۔ ویکھو کھیل نیتر نیناں، سو پُرکھ نرنجن آپ وکھائیا۔ بھگت بھگوان اک محلے بہنا، بہ بہ خوشی جنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچی کرنی کار کئیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر اپنے نال رکھو تیرتھ، جنہاں دتی جگت وڈیائیا۔ کسے وچ نہ رہے سیرتھ، سیر روپ نہ کھئے وکھائیا۔ کسے مندر نہ رہے کیرت، کیر تن وچ جنائیا۔ اتم سب تے آئی بھیرت، بھیرتی گلی اک وکھائیا۔ دو جہان دسے پیرت، چوڈاں لوک نہ کھئے پچائیا۔ پرہ پرگٹ ہویا وڈا پیرت، پیر پیغمبراں رہیا بلائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دھر سندیسہ اک جنائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر گدر مندر مسجد مٹھ شودوالے، تھادی کتیاں نال بندھائیندا۔ سارے کہو اسیں کیتے خالے، سچ وست وچ نہ کھئے رکھائیندا۔ بھگت دوارے آکے کڈھے دوالے، آکے نظر کھئے نہ آئیندا۔ پارہم پرہ اکو تیری رہے سچی دھرمسالے، دھرم دوارا اک سہائیندا۔ چاروں گنٹ گنٹ بے حالے، دھیرج دھیر نہ کھئے دھرائیندا۔ تیری نہ جائے تیریاں نالے، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، بھیو ابھیدا آپ جنائیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر اپنے نال لیاؤ گرتھ، پچھلی وارتا رہیا جنائیا۔ گدا چگر لیاؤ سنکھ، دھنش بان بندھن پائیا۔ موہنی روپ

لیاؤ مور مُکٹ ہنس، سہنسا رہیا جنائیا۔ آکے ویکھو ہر کا ہنس، بھگت بھگوان دئے وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ سندیسہ اک جنائیا۔ اسپس سب کُچھ لے کے آئے ہاں۔ در تیرے دھیان لگائے آں۔ نیرتھ تیرتھ سیرتھ چرناں ہیٹھ دباے ہاں۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایک دینا ساچا ور، تیرے درشن نوں ترسائے ہاں۔ گرنتھ شاستر بندھے بستے، در تیرے الکھ جگائیا۔ کلجگ اتم سارے ہیٹھے سستے، قیمت کیسے نہ پائیا۔ پھوکے اُلٹاوندے جیو ورے، وِتکرا سکے نہ کھئے مٹائیا۔ سانوں پڑھ پڑھ دین مذہب ہرکھے، چنتا سوگ کرے لڑائیا۔ آتم پرما تم کوئی نہ پرکھے، کسوٹی نام نہ کھئے لگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایک دینا ساچا ور، در تیرے دھیان لگائیا۔ آویکھ ساڈے گرنتھ پوتھ، پُستک نال ملاییا۔ اک دوجے دا چھڈیا روس، جھگڑا انجیل قرآن نہ کھئے لڑائیا۔ ساڈی سب دی بھلی ہوش، سمجھ کھئے نہ آئیا۔ نو سؤ چورانونے چوڑی جگ بنیا رہوں خموش، خواہ مخواہ ساڈی سیوا لوک مات لگائیا۔ پھر وی اتم دتا سانوں دوش، بدوشے بٹھ لیائیا۔ ایسے کارن نانک کہا آوے نہ وچ سوچ، سوچ سکے نہ کھئے رائیا۔ دروبی تیری اکو اوٹ، سرن تیری سرنائیا۔ تیری ویکھ نرمل جوت، نیرن رہے شرمائیا۔ تیرا قلعہ سہنجنا کوٹ، بھگت دوار وڈی وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایک دینا ساچا ور، در تیرے الکھ جگائیا۔ اپنے اپنے سارے پڑھو کلام، کلمہ اک جنائیا۔ اپنا اپنا سارے لو نام، اکھری نام وڈیائیا۔ اپنا اپنا سارے دسو کام، کی کی کھیل کرائیا۔ اپنا اپنا سارے دسو نظام، کی کی حکم منائیا۔ اپنا اپنا سارے دسو پیغام، کی کی سندیس جنائیا۔ اپنا اپنا سارے دسو نشان، نشانہ کی رکھائیا۔ اپنا اپنا سارے دسو ایمان، ایمان کس اتے رکھائیا۔ اپنا اپنا سارے دسو دھیان، دھیان وچ کس رکھائیا۔ اپنا اپنا سارے دسو مان، مان کون دئے وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دھر دی دھار رہیا جنائیا۔ اپنا اپنا دسو اُپدیش، کی کی جگت جنایا۔ اپنا اپنا دسو لیکھ، جگ جگ کی لکھایا۔ اپنا اپنا دسو بھیکھ، کی کی ویس وٹایا۔ اپنا اپنا دسو ہیت، کی کی راہ چلایا۔ اپنا اپنا دسو کھیت، کی کی پھل لگایا۔ اپنا اپنا دسو ہیت، کی کی رنگ چڑھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ سندیسہ اک سنایا۔ اپنا اپنا دسو راہ، مارگ کی لگائیا۔ اپنا اپنا دسو ناں، کی کی مات جپائیا۔ اپنا اپنا دسو تھان، کی کی ڈیرہ لائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دھر دی کار آپ

جنائیا۔ کی دسیئے کی سکیئے آگھ، آخر نظر کچھ نہیں آئیندا۔ تیری بھاکھیا دے کے آئے بھاکھ، سندیسہ تیرا نام وڈیائیندا۔ لوک مات سب نوں آئے آگھ، سری بھگوان اکو نظری آئیندا۔ گر اوتار تیری شاخ، پت ٹاہنی آپ مہکائیندا۔ اتم ساڈے کچھ نہیں ہاتھ، خالی ہتھ وکھائیندا۔ ٹوں صاحب پُرکھ سمراتھ، تیرا آنت کھئے نہ پائیندا۔ جگ چوکرئی تیری گائی گاتھ، گا گا شکر سرب منائیندا۔ بن بردے تیرے داس، بن سیوک سیو کھائیندا۔ تیری رکھدے آئے آس، آسا سب دی پور وکھائیندا۔ پرگٹ ہونے صاحب سرب گن تاس، کلجگ اتم ویکھ وکھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنے دھندے آپ لائیندا۔ اسیں لے کے آئے اپنی وست، وستو تیرے آگے ٹکائیا۔ تیرے چرن سرن رہیئے مست، مستی اور کھئے نہ بھائیآ۔ نہ کپٹ رہے نہ ہست، ہستی اپنی دتی گوائیا۔ نہ مانس رہے نہ شخص، شخصیت نظر کھئے نہ آئیآ۔ نہ عرش رہے نہ فرش، بھگت دوارے ڈیرہ لائیآ۔ نہ آس رہی نہ حرص، ہوس نہ کھئے ودھائیآ۔ جے اچے نہ کریں ترس، پرہ تیری بے پرواہیا۔ ساڈھے تن ہتھ پچھے رہے اٹک، منجیتا آگے ہو کے رہیا اٹکائیآ۔ دوروں ویکھیئے سدھی سڑک، سچ دوارے جائے واہو داہیا۔ اسیں سارے رہے بھٹک، کون ویلا تیرا درشن پائیآ۔ ساڈے اُتے کوئی نہ کر ہرکھ، بے دوشے دین دُہائیآ۔ مہر نظر میگھ برکھ، امرت اپنا آپ پیائیآ۔ ساڈے کولوں پچھلا منگ نہ کوئی دھڑت، سیر دھڑی وٹا ہتھ نہ کھئے رکھائیآ۔ ٹوں کرتا لئیں نہ ساتھوں کرت، کرنی تیری اکو بھائیآ۔ ساڈے وچ نہیں ہن فرق، سارے مل گئے اکو تھائیآ۔ تیرے دوارے آئے پرت، لوک مات راہ تکائیآ۔ تیرا حُکم سُن کے سارے آئے سرک، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، تیرے ہتھ صاحب وڈیائیآ۔ دیواں وڈیائی سُنو بات، ہر باطن آپ جنائیندا۔ سارے کہو اسیں اک جماعت، دوجی ونڈ نہ کھئے رکھائیندا۔ نانک کہے میں تیرا داس، گوہند کہے میں تیری سیو کھائیندا۔ پیر پیغمبر کہن تیرا ڈونگھا کھات، بھيو کھئے نہ آئیندا۔ تیرتھ تٹ کہن ساڈی مکی واٹ، پندھ نظر کھئے نہ آئیندا۔ شاستر سمرت وید پُران کہن ساڈی چلے نہ کوئی گاتھ، تیرا نام صفت صلاحیندا۔ تیرے در تے آئے پُرکھ سمراتھ، دوجا در نظر کھئے نہ آئیندا۔ جوں بھاوے توں لینا راکھ، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سنیہڑا اک جنائیندا۔ سچ سنیہڑا سُنو میت، مِت پیرا آپ جنائیا۔ جس دی دسدے آئے ریت، سو صاحب پھیرا پائیآ۔ جس نے مان دوايا مندر مسیت، شودوالے مٹھ گردوار

وڈیائیا۔ سو اتم سب دا بھنے ٹھیکرا ٹھیک، ٹھیکدار رہن کھئے نہ پائیا۔ اتم پرما تم چلائے ساچی ریت، دوجی اور نہ کھئے پڑھائیا۔ نرگن میلا نرگن اتیت، ترے گن لیکھا دئے چکائیا۔ سب نے گاؤنا اکو گیت، سوہنگ ڈھولا رہیا جنائیا۔ پرہ چرن دی اک پریت، جگت جگدیشا رہیا سمجھائیا۔ نو دوارے ہست کیٹ، راؤ رنک ڈیرہ لائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھر فرمان رہیا درڑائیا۔ دھر فرمانا سُنو پرہ ایک، ایکنکار جنائیا۔ دُور دُراڈے لَو ویکھ، نرگن پردہ دئے اٹھائیا۔ کلجگ اتم کھیلے کھید، کھلاری اپنا رُوپ وٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اٹھائیا۔ تیری مہر نظر پروان، دھئے جوڑ جوڑ سرنایا۔ کر کرپا سری بھگوان، تیرے آگے سیس جھکایا۔ در دروازے کھلوتے آن، دُور دراڈا پندھ مکایا۔ ایکا دے سچ فرمان، تیرے چرن دھیان لگایا۔ درشن کریئے آگے آن، دھوڑی ٹکا مستک لایا۔ بھگت دوار کر پروان، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، دھر سندیساک جنایا۔ پیر پیغمبر گر اوتار وشن برہما شو آد شکت چترُبیج اللہ رانی ہو مستانی سارے کہو ساڈے کول نہیں کچھ، خالی ہتھ اُپر لَو اٹھائیا۔ پچھلا بدل لَو اپنا رُخ، پچھلیاں ول دھیان نہ کھئے لگائیا۔ اپنی کرنی چار جگ دی بھگت دوارے وچکار دیو سٹ، سر سروور ایتھے دیو دباٹیا۔ چار جگ دا لہنا جائے چھٹ، چھٹے وست پرائیا۔ آکے ملو پو نوں پُت، کیوں بیٹھے دُور دُراڈے ڈیرہ لائیا۔ جے ایس نشانیاں گئے آگ، ملے پھیر نہ کھئے وڈیائیا۔ تہانوں دات نیکی نیکی ٹچھ، لوک مات گر اوتار بنائیا۔ ویکھیو ہن نہ کریو چُپ، چُپ رہن دی جاچ نہ اچے سکھائیا۔ کڈھ کے باہر اندھیروں گھپ، نیکی کرن جوت کیتی رُشنائیا۔ سارے اکے وار بہو اٹھ، اپنا بل دھرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بیہو ابھیدا رہیا سُنائیا۔ سری بھگوان سارے اٹھان گے۔ بھگت دوارے سب کچھ سٹانگے۔ تیرے در تے آکے تیتھوں پُچھان گے۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا ساچا ور، تیرے کولوں کدے نہ چھپان گے۔ جس ویلے اپنی کرنی سٹاؤ گے۔ بھگت دروازے رنگ چڑھاؤ گے۔ اپنی منگ پور کراؤ گے۔ نام مردنگ اک و جاؤ گے۔ اندر لنگھ پرہ دا درشن پھیر پاؤ گے۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی کھیل ویکھ وکھاؤ گے۔ سارے کہن اسیں اٹھدے آن۔ اپنی کرنی سارے سٹدے آن۔ چار جگ دی واڑی اپنی ہتھیں لُٹدے آن۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا ساچا ور، سچ کہانی تیتھوں

پُچھدے آں۔ سچ کہانی پُچھن آئے، دھتے جوڑ کری عرضوئیا۔ ہر جو ایہہ کی کھیل رچائے، دو جہان ملے نہ ڈھوئیا۔ نانک کہے اٹھو واہو داہے، بن پاندھی پندھ مکائیا۔ کبیر کہے پو سرنائے، چرن دھیان لگائیا۔ موسیٰ کہے پائے پائے، جلوہ نور نہ جھلیا جائیا۔ عیسیٰ کہے میرا خُدائے، پروردگار بے پرواہیا۔ محمد کہے میرا پندھ مکائے، صدی چوڈھویں ویکھ وکھائیا۔ گوبند کہے میرا سنگ نبھائے، پُرکھ اکال وڈی وڈیائیا۔ پچھلا کیتا قول نبھائے، ائہل بھل کدے نہ جائیا۔ ساچی کرنی آپ کہائے، کرتا پُرکھ بے پرواہیا۔ بھگت بھگوان لے جگائے، جاگرت جوت کر رُشنائیا۔ سچ دوارا اک سہائے، دس سال سیو کمائیا۔ منجیتا بھڑ آگے لائے، ساڈھے تین ہتھ دے وڈیائیا۔ جگت جگدیشا رنگ رنگائے، نو دوار چند چڑھائیا۔ دوہاں وچولا آپ رگھرائے، رنگ روپ نظر کیسے نہ آئیا۔ اک دس دی ونڈ ونڈائے، دو نو ملے وڈیائیا۔ تین اٹھ دا پندھ مکائے، چار ست اک سرنائیا۔ پنج چہ دا گھر بنائے، گھر اکو نظری آئیا۔ نامے لہنا جھولی پائے، چہپر چہن نہ کھئے جنائیا۔ دھتے نیناں دے وکھائے، موڑھے جٹ ملے وڈیائیا۔ گوبند لیکھا تھایں پائے، بے پرواہ سچا شہنشاہیا۔ کلکی اوتار آپ اکھوئے، نہکنا ناؤں دھرائیا۔ نام ڈنکا اک وجائے، دو جہاناں شبد شنوائیا۔ چار جگ دے پچھلے کرندے در بلائے، گنی گہندے بیہو نہ رائیا۔ سب دے جندے دے تڑائے، شرع ونڈ نہ کھئے رکھائیا۔ اپنی بندے اک درسائے، نادی ست سمجھائیا۔ چھندے پُت آپ وکھائے، بھگت بھگوان لے جگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، شبد سندیسہ اک وڈیائیا۔ سُنو سندیسہ آنت اخیر، ہر آخر آپ جنائیندا۔ جس دا لیکھا بے نظیر، نظر کیسے نہ آئیندا۔ جس دی کھچے نہ کھئے تصویر، تسلیم اپنا آپ کرائیندا۔ کلجگ اتم وڈ پیرن پیر، اپنا پھیرا پائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سب دی کرنی پور کرائیندا۔ سب دی کرنی پوری کرے کرتار، ہر کرتے ہتھ وڈیائیا۔ تسیں لکھدے رہے جگ چار، کلجگ اتم آوے بے پرواہیا۔ سب دا جھگڑا دے نوار، لیکھا کھئے رہن نہ پائیا۔ مارگ وکھرا لائے وچ سنسار، ساچی سکھیا کرے پڑھائیا۔ پچھلا لیکھا دے نوار، بھرم بھلیکھا دے مٹائیا۔ جن بھگتاں حصّے، ونڈے آگم اپار، آپ اپنی ونڈ ونڈائیا۔ برہمنڈاں کھنڈاں پاوے سار، لوآں پُریاں پھول پھلایا۔ وشن برہما شولے اٹھال، گر اوتار پیر پیغمبر در بلایا۔ ویہہ سو ویہہ بکرمی کرے کھیل نیار، نرگن اپنی کار کمائیا۔ بھگت دوار کر تیار، چارے گنٹاں ویکھ وکھائیا۔ در دروازہ کھول کوڑ، غریب نوازا ہوئے سہائیا۔ جوتی

جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل سچا شہنشاہیا۔ ہر دروازہ بھگتی رنگ، سیری بھگوان آپ چڑھائیندا۔ چوڈاں چیت اک اند، چوڈاں لوک نین شرمائیندا۔ کرے کھیل سورا سربنگ، شہنشاہ اپنا حکم منائیندا۔ سارے گاون اکو چھند، ڈھولا گر اوتار الائیندا۔ ساڈھے تین ہتھ آگے بند، بنا اکو اک وکھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا کھیل کرائیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر اپنی کرنی رہے سٹ، پرہہ چرن دھیان لگائیا۔ کر کرپا ہن سانوں پچھ، کیوں بیٹھا مکھ بھوائیا۔ تیری بھاوے نہ سانوں چپ، انبولت تیرا راگ نہ کھئے سنائیا۔ تیرے درس دی لگی بھکھ، بھکھیاں بھکھ نہ کھئے گوائیا۔ مہربان ہن سانوں پچھ، پسچاتاپ کیوں رہیا کرائیا۔ ویکھ خالی ہتھ سب کچھ دتا سٹ، تیرتھ تٹ کنارہ کھئے رہن نہ پائیا۔ ساڈے کولوں تون سب کچھ لیا لٹ، تینوں ترس ذرا نہ آئیا۔ اپنے اندر رکھیں گھٹ، بے پرواہ تیری بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ سندیسہ رہیا جنائیا۔ سچ سندیسہ سُنو بھگوان، شبد اشارے نال جنائیندا۔ ویکھو سارے کر دھیان، دھر درباری اکو اکھ گھلائییندا۔ بھگت سوہن سچ نشان، سیری بھگوان آپ بلائییندا۔ جنہاں پچھے پرہہ نون ملے مان، سو پرہہو انہاں وڈیائییندا۔ جنہاں دی مہا شاستر سمرت وید پُران گان، تنہاں اپنے رنگ رنگائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی آپ جنائیندا۔ ویکھو کھولو اکھ اُپر، اپنا دھیان لگائیا۔ بھگت بھگوان دے ساچے پتر، پتا پُرکھ اکو نظری آئیا۔ نانک سچ دس تون کہہ کے گیا نہکلنک پرہہ آئے اتر، جننی کھئے نہ ککھ سہائیا۔ جے در آ کے گیا مُکر، نرنکار جوت نہ کھئے اکھوائیا۔ نانک کہے میرے ستگر تیرا منایا شکر، شہنشاہ اکو نظری آئیا۔ میں کہہ کے گیا اسیں بھریاں چکڑ، تَدھ بن انگ نہ کھئے لگائیا۔ دھن بھاگ تون ساڈا کیتا فکر، آنت اپنے دوار منگائیا۔ میں تیرا کردا اکو ذکر، دوجی وارتا نہ کھئے الائیا۔ نرگن ہو کے اپنے وچوں گیا نتر، پردہ نظر کھئے نہ آئیا۔ گوبند ہن نہ مارے بازاں نال تتر، تیری طرز تیرا تال اُس دے ہتھ آئیا۔ تون نرگن ہو کے آئیوں پرت، اُپیاں تیری وڈ وڈیائیا۔ میں ایسے کر کے لا کے گیا ساچی شرط، نہکلنک آوے چار ورنان ایکا رنگ وکھائیا۔ تیرا کھیل ویکھ نڈھڑک، میرے نین نیر وبائیا۔ میں پرہہ دی ویکھاں چڑھت، دو جہان وجے ودھائیا۔ تیرے دوارے دی سدھی سڑک، بن تیرے ہور نہ کیسے وکھائیا۔ تیرتھ تٹ سروور مندر مسجد شودوالے مٹھ گرو گھر ایتھے مُودھے دتے پرت، بن تیری کرپا پھیر نہ کھئے اٹھائیا۔

بے پرواہ تینوں سوگ نہ کوئی ہرکھ، چنتا وچ کدے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہار وڈیائیا۔ بھگت دوارے
 سب کچھ رکھیا، گر اوتار رہے جس گائیا۔ سری بھگوان جس گھر وسیا، تس ملے مان وڈیائیا۔ بھگت پریتی اندر پھسیا، دو جا سنگ
 نہ کھئے رکھائیا۔ سیوک بن کے پھرے نسیا، سیوا اکو اک جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، گولا بنیا بے پرواہیا۔ جو
 کچھ سٹیا سو پرہ دے، سر اپنے بہار اٹھائیا۔ ہر سنگت سیوا کدا پھے، شہنشاہ وڈی وڈیائیا۔ جے کوئی لبھن جائے کیسے نہ لبھے، ہر
 مندر اکو راجن نظری آئیا۔ کلجگ انت غریب نہانے سارے سدے، گر اوتار پیر پیغمبر دین گواہیا۔ زرگن داتا پُرکھ بدھاتا سب دے
 پردے کجے، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، اپنی کھیل کرائیا۔ نانک کہے تون ساچا تولا، تڈھ بن نظر کھئے
 نہ آیا۔ میں رکھ کے گیا اوہلا، تون پردہ دتا کھلایا۔ زرگن ہو کے بدلایا چولا، چولا گوہند انگ لگایا۔ تیرا آد جگادی اکو بولا، میں بول
 بول سکھ پایا۔ تون غریب نہانیاں کریں بہار ہوہلا، سر اپنے بہار اٹھایا۔ میں کہہ کے گیا نانک گھر دا گولا، بن کے گولا سیو کمایا۔ پہلی
 ٹوکری لائے جھکولا، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر ویکھو کرن ارداس، دوئے جوڑ
 دھیان لگائیا۔ بھگت دوار اکو خاص، سری بھگوان سیو کمائیا۔ اک ٹوکری رکھے ساتھ، روڑا کنکر وچ ٹکائیا۔ غریب نہانیاں کرے پاٹھ،
 مستک دھوڑی ٹکا لائیا۔ پھر بھی کہے شاہو شاباش، گرسکھ تیری وڈیائیا۔ تڈھ بن خالی دسن ہاتھ، وست نظر کھئے نہ آئیا۔ نساں لینی
 پت راکھ، پت پریشور دئے دہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، اپنی کھیل کرائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر رہے اڈیک، نیتر
 دھیان لگائیا۔ سر تے ٹوکرا رکھو ٹھیک، گرمکھ ساچے لو اٹھائیا۔ پریم کرن دی ساچی ریت، ہرجن ساچے دیو جنائیا۔ صاحب ستگر
 پرکھن آیا نیت، اپنا پھیرا پائیا۔ کایا کرو ٹھنڈی سیت، سیتل دھار وہائیا۔ سدا وسنا چیت، وچھڑ کدے نہ جائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن
 اسان چھڈے مندر مسیت، مصلا اور نہ کھئے پڑھائیا۔ سوہنگ ڈھولا گائیے گیت، گا گا شکر منائیا۔ جوں جوں پرہ آوے نزدیک، نیتر
 نیناں نیر وہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ ٹوکرا کہے موہے چڑھیا چاء، گھر سچ ملی وڈیائیا۔
 سری بھگوان بھگتار بہار لیا اٹھا، ہوئے بہار دئے کرائیا۔ گر اوتار تگن راہ، نیتر نین نین اٹھائیا۔ کون ملے سچا شہنشاہ، پاتشاہ اپنا پھیرا

پائیا۔ اسیں چرنی ڈگیئے آ، چرنودک ملے وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سچ جنائیا۔ سارے اُنگلاں کرو نیڑے، نیرن نیر جنائیندا۔ جنہاں وڑنا بھگتاں ویہڑے، تنہاں بیہو سمجھائیندا۔ چار جُگ بیٹھے رہے کر کے جیرے، اتم وپس وٹائیندا۔ ٹھاڈے اُتے کرے مہرے، مہر نظر اُٹھائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ٹھاڈی وست اپنے دست، بھگت دوارے ہیٹھاں پائیندا۔ دھرت تیرتھ تٹ گئے دے، پھیر سکے نہ کھئے اُٹھائیا۔ کوٹن کوٹ جُگ گئے لدے، اپنا پنڈھ مُکائیا۔ گر اوتار حُکمے بدھے، پیر پیغمبر بیٹھے دھیان لگائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، پہلا پھیرا ہو دلیرا، اِکو اِک لگائیا۔ پہلا پھیرا آپ لگایا، سِری بھگوان وڈی وڈیائیا۔ شبداگتی کھیل رچایا، بیہو کھئے نہ پائیا۔ دوجی دھار آپ پرگٹایا، پرم پُرکھ سچا شہنشاہیا۔ سب دا لہنا رہیا مُکایا، لہنیدار اِک ہو جائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل سچا شہنشاہیا۔ شہنشاہ ہر کھیل اولّا، اِکو اِک کرائیندا۔ بھگت دوار سچ محلا، سو صاحب آپ وسائیندا۔ وسنہارا جلاں تھلاں، گھٹ گھٹ ویکھ وکھائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی کرنی آپ کرائیندا۔ ٹوکری وچ پتھر روڑے، کوک کوک سنائیا۔ سِری بھگوان جوڑی جوڑے، ناتا پھیر نہ کھئے چھڑائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر درشن سارے لوڑے، نیتر نین اکھ کھلائی۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سب دا لیکھا رہیا چُکائیا۔ لیکھا ویکھو دو جہان، نرگن سرگن آپ چُکائیندا۔ جگت سروور نہ کھئے اشنان، گرمکھاں پنڈھ مُکائیندا۔ اٹھسٹھ تیرتھ دے ایتھے آن، گنگا گوداوری جمناسُستی مان نہ کھئے ودھائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا کھیل آپ رچائیندا۔ اپنا کھیل کرے کرتارا، کرتا آپ جنائیا۔ درگاہ ساچی دا سچ وبارا، لوک مات درسائیا۔ کل کلکی ہر لے اوتارا، نہکلنک اکھوائیا۔ لیکھا جان سرب سنسارا، لہنا جھولی سب دی پائیا۔ پیر پیغمبر ویکھنہارا، گر اوتاراں حُکم منائیا۔ بھگتاں دیونہار سہارا، سِر اپنا ہتھ بٹکائیا۔ آوے جاوے وارو وارا، وارتا اپنی آپ الائی۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دوجا بندھن پائیا۔ ایک دوجا پایا بندھن، تیجی ونڈ ونڈائیندا۔ تیجی ٹوکری ویکھے چندن، چند چاندنا اِک چمکائیندا۔ بھگتاں توڑے اگلا پچھلا پھندن، گر اوتار آپ بندھائیندا۔ جُگ چوکرئی آیا گنڈھن، نام ڈوری تند بندھائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ

اپنی کرپا کر، لوک پرلوک ویکھ وکھائیندا۔ تیجی ٹوکری ترے گن مایا، ترے گن اتیتا آپ اٹھائیا۔ بھگت دواویوں باہر کڈھایا، ہر سنگت وچ رہن نہ پائیا۔ گر اوتار دھیان لگایا، ویکھ ویکھ بگسائیا۔ ہر کرتے کی کھیل رچایا، سمجھ ذرا نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنی کرنی آپ کھائیا۔ شاستر سمرت وید پُران گرتھ سارے کہو مکے، مکی رین اندھیری آ۔ کلجگ بوٹے کہو سکے، ناتا تھے میرا تیری آ۔ کیسے نہ پانی رہے حُتے، پرہ کرے بیرن بیری آ۔ ہُن کیوں بیٹھے چُپے، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، تیجی ٹوکری آپے سٹے، بہار سکے نہ کھئے اٹھائیا۔ اٹھسٹھ تیرتھ پئے رو، نیر نیر وائیا۔ سب کچھ ساتھوں لیا کھوہ، چلی نہ کھئے چٹرائیا۔ بہڑی جے نہ آوندوں مُڑ کے چھبی پوہ، نرگن اپنا ویس وٹائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کوٹن کوٹ گئے ہو، ساڈا مان نہ کھئے گوائیا۔ سادھ سنت دُرمت میل اپنی دھو، ساڈے وچ ایشنان کرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دے مان وڈیائیا۔ تیرتھ تٹ کنارے سُنو گل، ہر ستگر آپ جنائیندا۔ بھگت دوارے نہ کوئی ول چھل، سِدھا راہ اک وکھائیندا۔ پُرکھ اکال دین دیاں ساچا دیپک گیا بل، شمع نظر کھئے نہ آئیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، چوٹھا پھیرا آپے لائیندا۔ چوٹھا پھیرا آپے لائیکا۔ سری بھگوان کھیل کرائیکا۔ بھگت دواویوں اٹھ کے جائیکا۔ سر ٹوکرا آپ ٹکائیکا۔ سال ویہویں بانکا چھوہرا نظری آئیکا۔ اپنا زورا آپ وکھائیکا۔ کورا جواب سرب سُنائیکا۔ لوہڑا گھر گھر آپے پائیکا۔ جوڑی جوڑا نظر نہ آئیکا۔ ہوڑا سسے اُپر وکھائیکا۔ ہابا بنگ برہم بنائے گا۔ گر اوتار آپ جگائیکا۔ در دربار سد بہائیکا۔ پچھلی کار نہ کھئے کھائیکا۔ چار یار نہ کھئے ہنڈھائیکا۔ شودوالا مٹھ نہ کھئے وسائیکا۔ مسجد حق نہ کھئے درڑائیکا۔ راہ تگ جلوہ نور، ظہور ظاہرا پیر اک اکھوائیکا۔ کم کرے آپ بدستور، دھوکھا کیسے نال نہ کھائیکا۔ گر اوتار پیر پیغمبر ویکھو ضرور، ضرورت سب دی پور کرائیکا۔ آگے رہن نہ دیوے کوڑ، کوڑی کرپا سرب کھپائیکا۔ نہ کوئی کھائے گان سور، چھری ہتھ نہ کیسے جنائیکا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ناتا اکو اک وکھائیکا۔ ناتا اکو اک بناویگا۔ ساچی سچ جناویگا۔ وشن برہما شو آپ سمجھاویگا۔ گر اوتار پیر پیغمبر پردہ لاپویگا۔ چوڈاں چیت رچ سویمبر، کرتا اپنا کاج رچاویگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، پچھلا اڈمبر سرب مُکاویکا۔ چارے ٹوکے ہو گئے خالی، خالی خلق خُدائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کوئی نہ کرے

دلالی، دلال کھئے نظر نہ آئیا۔ ویکھے کھیل ماضی حالی، بھیو ابھیدا آپ جنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، چارے گنٹاں ویکھے وکھائیا۔ چارے گنٹاں ویکھے آپ، دہ دشا پھول پُھلائیندا۔ کسے نظر نہ آئے سچا باپ، لکھ چوراسی پتا سرب ہنڈائیندا۔ نرگن نرگن جُڑیا نہ کسے نات، ناتا بدھاتا نہ کھئے وکھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اپنا کھیل آپ کرائیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر دین ہوکا، اک آواز لگائیا۔ ویکھیں پنجویں وار نہ دیویں دھوکھا، اچھل چھل اپنا چھل کرائیا۔ نو سو چورانوے چوکری جگ پچھوں ملیا موقع، سارے اکے تھان اکھئے کرائیا۔ مان تٹیا چوڈاں لوکاں، چوڈاں طبق تیری سرنائیا۔ دین مذہب دا خالی رہ جائے بوکا، آب حیات وچ نہ کھئے رکھائیا۔ ساڈھے تن بتھ بھانڈا رہ جائے پوچا، بن تیرے وست نظر کھئے نہ آئیا۔ جس طرح بھگتاں مارگ دسیا سوکھا، اپنے نال ملائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اکو دینا ساچا ور، پنچم وار اپنے نال ملائیا۔ پنجویں ٹوکری کرے خیال، اپنا دھیان لگائیا۔ ویکھو جس نے نینہاں ہیٹھاں دتے لال، جن بھگتو تھادٹی سیو کھائیا۔ کی ایہنوں شاہ کہوگے کہ کنگال، بن کنگال کنگالاں سیوا رہیا کھائیا۔ ایہدے ترس کرو اتے حال، بے حال رہیا جنائیا۔ جس تھادا کٹیا کال، اپنا آپ کال نہ کھئے جنائیا۔ اپنی نویں جنائے مثال، پچھلی مسل نہ کھئے گواہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، گر اوتاراں پیر پیغمبراں نویں ریتی رہیا سنائیا۔ گر اوتارو پیر پیغمبرو اپنا ویکھو بھگوان، سری بھگوان آپ جنائیندا۔ جس دے پچھے بندے رہے کابن، مور مُکٹ سپس سہائیندا۔ جس دے پچھے بندے رہے امام، لوک مات ڈنک وجائیندا۔ سو بردا بنیا غلام، نفر اپنا نام رکھائیندا۔ سیوا کرے سچی نشکام، آشا ہور نہ کھئے ودھائیندا۔ جن بھگتو تھادا کھا کے نہ کرے حرام، حرامی روپ نہ کھئے اکھوائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچی سکھیا اک درڑائیندا۔ ویکھو بھگتاں دا گوالا، گوار اکو نظری آئیا۔ جس گوہند کری پرتپالا، سو گوہند حکم منائیا۔ مارگ دسے اک سکھالا، سکھ ساگر اک جنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچی سیوا آپ کھائیا۔ جس دے سر تے سوہے تاج، دو جہان وڈیائیا۔ سو مستری بنے آج، بن مزدور سیو کھائیا۔ جس نوں کہندے گرو مہاراج، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ سو بھگتاں کرے کاج، کرتا پُرکھ پھیرا پائیا۔ بھگت بھگوان دا اک سماج، دوجی ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ ہر سنگت مل کے پرہ نوں دتا داج، پریم پریتی ٹوکرا سر چکھائیا۔ آونڈیاں جانڈیاں ہوکا

دے کے مارے واز، اٹھو گرمکھو ہر جو رہیا جگائیا۔ آد آنت رکھے لاج، مہر نظر اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کار کماٹیا۔ گرسکھ کہن ساڈا پیار، ہر جو ٹوکرا آپ بھرایا۔ روڑے پتھر سوہنی دھار، روڑا آگے نہ کھئے اٹکایا۔ آج توں سارے لکھ چوراسی وچوں ہونے باہر، جن مرن نہ کھئے رکھایا۔ ویکھو اپنے سر تے چک آپ نرنکار، دوہاں بھجان اُتے رکھایا۔ آگے ویکھن گر اوتار، چرن دھیان لگایا۔ کلجگ ایہہ کی کرپا وبار، بوہاری اپنی سیو کمايا۔ بھگت دوار کر تیار، بھاوی اپنے ہتھ رکھایا۔ راوی کنڈے جس نے ارجن تتیاں تویاں اُتے دتا ساڑ، سو گرمکھاں آگنی تت رہیا بھجایا۔ جس نے گوبند چیرے دتے وار، وارتا اپنی رہیا جنایا۔ کوئی نہ جانے ہر دی کار، کرتا کی کی کھیل رچایا۔ ویہ سو ویہ سارے تگن گر اوتار، کون ویلا مات ہونے سہایا۔ اکٹھے کرے وچھڑے یار، یاری یاراں نال نبھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہرجن ساچے میل ملایا۔ جن بھگتاں وگاری لیا پھڑ، اپنا بل رکھائیا۔ جے ساڈے آگے گیا اڑ، اکٹھے ہو کے دھکا دیئے لگائیا۔ جگ جگ سارے تیرا ڈھولا گئے پڑھ، تون ساڈا ڈھولا گائیا۔ جگ جگ تیرے پچھ گئے مر، کلجگ اتم تون اپنا آپ مٹائیا۔ بن سیوک ساڈی سیوا کر، ساتھوں بہار جھلیا نہ جائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر دسدے رہے تیرا گھر، کھانی بانی کر پڑھائیا۔ ہن نہیں منگنا کوئی در، در منگن دی لوڑ رہی نہ رائیا۔ جے تھماں تے اپنے جیہے کر، گھر اپنے قیمت پائیا۔ نکے بالے پھڑ کے سارے ٹوکے وچ دھر، اپنی ہتھیں سیو کماٹیا۔ اپنے مندر پھیر جاویں چڑھ، سانوں انگلیاں نال لگائیا۔ تون بھاویں جم تے بھاویں مر، سانوں جن مرن وچ کدے نہ لیائیا۔ اسیں ہن بیٹھے اڑ، گللاں باتاں نال نہ سکے کھئے منائیا۔ جے تینوں ساڈا ڈر، سانوں سچ دے سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ سچ جنائیا۔ بھگتو ویکھو میں تھاتھوں ڈردا، اپنا بھہ نہ کھئے رکھائیا۔ ہونانا سیوا کردا، سیوک روپ وٹائیا۔ تھادا ٹوکرا سیس اُتے دھردا، دھرنی دھول نہ کھئے چھپائیا۔ تھادا بھانا آپے جردا، اپنا بھانا گر اوتاراں منائیا۔ شہنشاہ ہو کے بنیا بردا، مان رکھے نہ کھئے وڈیائیا۔ جس ویلے جن بھگتاں دسے پاسا ہردا، تیس ویلے ہونے سہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ڈردا ڈردا سیو کماٹیا۔ جن بھگتو مینوں نہ مارو، سری بھگوان آپ جنائیندا۔ مینوں اپنا دیو ادھارو، ادھار اکو اک رکھائیندا۔ سچ پریتی نال شنگارو، جگت ویس نہ کھئے ہنڈھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا کھیل کرائیندا۔ گر اوتارو پیر

پیغمبرو ویکھو آپ، اپنی کار کھائی۔ جس دا چپدے گئے جاپ، سو بھگتاں دئے وڈیائیا۔ تُساں وی رہنا اینہاں ساتھ، اکو سنگ بنائیا۔
 پرم پُرکھ دی گاؤنی گاتھ، دوجی ہور نہ کھئے پڑھائیا۔ صاحب سچے دے وکنا ہاٹ، کرتا قیمت آپے پائیا۔ ناتا چھڈو ذات پات، دین مذہب
 نہ کھئے رکھائیا۔ اتم مئے اندھیری رات، لوک مات رہن نہ پائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار سرب وڈیائیا۔ گر
 اوتار پیر پیغمبر لاون پنجے، پنجواں ٹوکرا نظری آیا۔ اسیں آگئے وچ شکنجے، سائوں سکے نہ کھئے بچایا۔ مندران مسجداں وچ خالی رہ جان
 منجے، سنگھاسن سچ نہ کھئے سُہایا۔ سب دے سیس ہو جان گنجے، سری بھگوان سر اپنے بہار اٹھایا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی
 کرپا کر، ساچی کرنی آپ کھایا۔ آنانک پھڑا ہتھ، ہتھ ہتھ نال ملایا۔ گوبند مارگ رہیا دس، ملے مان وڈیائیا۔ کبیر توں کیوں رہیوں
 ہس، ہنس مکھ صلاحیا۔ کبیر کہے پرہ توں کتھے گیا پھس، کدھر گئی تیری وڈیائیا۔ جگ جگ کھیل کردا رہیوں سمرتھ، اچھل چھل
 وکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایہہ کی کار کھائی۔ آکبیر ویکھ یار، ہر یاری آپ کھائیندا۔ آنانک ویکھ پیار، پرم
 پُرکھ آپ سمجھائیندا۔ پیر پیغمبر لے نال، گر اوتار گندھ پوائیندا۔ ساڈھے تِن ہتھ کرو پار، پار کنارہ آپ جنائیندا۔ در دروازہ آدھ
 وچکار، ہر ددی درد وندائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پنجواں بہار ہوئی ہوئی سب دے اُتے پائیندا۔ پنجواں ٹوکرا
 پیا ہس، بھگتاں رہیا جنائیا۔ واہ بھگتو تُساں پرہ توں کیتا وس، تھادی وڈ وڈیائیا۔ تھادے کولوں جائے نہ تھ، بھجیاں راہ نظر نہ آئیا۔
 جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی رہیا کھائی۔ گر اوتار پیر پیغمبر سبّا چرن لو چُک، ہر سچ سچ جنائیندا۔
 سارے نیڑے جاؤ ڈھک، اپنے نال ملاییندا۔ دوئے جوڑ سرن سرنائی جاؤ جھک، نون سو رہنا اک وکھائیندا۔ سارے بنو سری بھگوان
 دے پُت، دوجا پتا نظر کھئے نہ آئیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی سکھیا آپ سمجھائیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر جھکیا
 سیس، دوئے جوڑ سرنائی۔ پرہ دی چرنی لگو ٹھیک، ساڈھے تِن ہتھ باہر ہو جائیا۔ چرن کول دی کرو پریت، پریتی اک وڈیائیا۔
 جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساڈھے تِن ہتھ پنڈھ مکائیا۔ ساڈھے تِن ہتھ مکیا پنڈھ، سو صاحب آپ جنائیندا۔
 سوہنگ ڈھولا گاؤ چھند، اکو راگ الائیندا۔ آکے نیڑے آوے پنڈھ، اپنا راہ سمجھائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،

ساچی کرنی آپ کھائیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر آؤ پچھے، ہر اگلا حال جنائیا۔ صاحب ستگر دے ساچے حصے، ساچی ونڈ ونڈائیا۔ بن
 بھگتاں کیسے نہ دے، سٹی سرب لوکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنی اُنگی رسیا لگائیا۔ گر اوتارو پیر پیغمبرو ٹوکرا
 ہویا مودھا، پرہہ اپنے سیس ٹکائیا۔ اگلا بھیو دسے گوجھا، پردہ آپ چکائیا۔ نہ کوئی رہے ہور دوجا، اکو اک سرنائیا۔ گوبند پریتی ہر
 جی جھوجا، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گر اوتاراں پیر پیغمبراں اپنے نال ملائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر وڑ گئے ویہڑے، اک
 دھیان لگایا۔ پچھلے سارے چھڈے جھیڑے، جھگڑا کھئے رہے نہ رایا۔ سارے کہن اسیں ہو گئے تیرے، تڈھ بن نظر کھئے نہ آیا۔ چوٹھے
 جگ مارے پھیرے، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، آپ اپنا میل ملایا۔ آؤ ویکھو بھگتن ویہڑا، سری بھگوان آپ وکھائیا۔
 چاروں کُنٹ دیو گپڑا، چار جگ دا لیکھ مکائیا۔ جدھر ویکھو نیرن نیرا، نہ ہر اکو نظری آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا
 کر، ساچی کرنی آپ کھائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر ویکھ کے چوٹھی چھت، شنکا سرب مٹایا۔ بھگت بھگوان کیتھے لے رکھ، آپ اپنی گود
 بہایا۔ لکھ چوراسی خالی ہتھ، وست جھولی نہ کھئے بھرایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ سچ رسیا جنایا۔ تہانوں
 بھگت دوار وکھاواں گا۔ نال لے کے اندر جاواں گا۔ شاہ پاتشاہ آپ اکھاواں گا۔ ساچا راہ اک چلاواں گا۔ بن ملاح بیڑا اٹھاواں گا۔ وکھا
 تہاں بھیو چکاواں گا۔ جیا اکو نام، شرع مٹاواں گا۔ پیا جام، ترشن بجاواں گا۔ نظری آئے اکو رام، رام مناواں گا۔ کھیل کرا کے ساچا
 شام، راس رچاواں گا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اُنگل سب نوں آپ پھڑاواں گا۔ گر اوتار پیر پیغمبر اُنگی پھڑ، اپنا
 آپ بندھایا۔ ٹوں میرا میرا سارے رہے پڑھ، اکو راگ الایا۔ صاحب سچے دا ویکھیا گھر، جس گھر ڈیرہ لایا۔ جوتی جوت سروپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر اندر آئے، ہر ستگر نال لیائیا۔ شبدی شبد رسیا جنائے، ساچی سکھیا کرے
 پڑھائیا۔ رل مل سارے بیٹھو تھیں، تھانوں بھگتاں وچ رکھائیا۔ کرے کھیل بے پرواہے، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنی
 کرنی رسیا جنائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر بہندے جانڈے، بہہ بہہ شکر منائیا۔ ساچا ڈھولا اکو گاندے، گا گا رہے الایا۔ سری بھگوان دا
 درشن پاندے، پا پا شکر منائیا۔ چار جگ دے تھکے ماندے، گھر ساچے آسن لایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، تیرا

ویکھیا سچا گھر، جس گھر ساچا آسن لائیا۔ پاربرہم کہے میرا سچ آسن، اکو اک رکھایا۔ جس دا بن کے داسی داسن، سیوا ساچی سچ
 کمایا۔ سو ٹوکرا میرا ساتھن، جس سیس اپنا آپ ٹکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ سنگھاسن اک وڈیایا۔ ناما کہے
 میرا ٹٹا مان، منسا رہی نہ رائیا۔ میں جاتا ٹوں بادھی ترکھان، چھری چھن چھپائیا۔ تیرا ویکھ کھیل مہان، میری بھلی سرب چٹرائیا۔ شاہ
 پاتشاہ بن سلطان، شہنشاہ اکھوائیا۔ جن بھگت دوارے در درویش بن دربان، اپنی سیو کھائیا۔ سر ٹوکرا رکھ بھگوان، تینوں لجا ذرا نہ
 آئیا۔ میں جانیا تینوں سارے سیس جھکان، جھک جھک تیری سیو کھائیا۔ کلجگ اتم ویکھ ہویا حیران، جوتی جوت سروپ ہر، آپ
 اپنی کرپا کر، ایکا دینا سچا ور، میری سمجھ دینی بدلائیا۔ میں جاتا میری چھپائیں چھن، چھپر دئی وڈیایا۔ کلجگ اتم ویکھیا ٹوں غریب
 زانیاں نال گیا من، منسا اپنی نال ملایا۔ کر کرپا چاڑھے ساچے چن، چند اپنا نور رُشنایا۔ مہربان ہو کے بیڑا دتا بٹھ، سر اپنے بھار
 اٹھایا۔ جس دا سندیس سن دا رہیا نال کن، تس دا کھیل اکھیں ویکھ وکھایا۔ ٹوں اپنا ٹھیکرا دتا بھن، جن بھگتاں ٹھیک راہ وکھایا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی سیوا مات کمایا۔ دھٹا کہے ویکھ تیرا حال، میری بھلی چٹرائیا۔ میں جانیاں ٹوں میرا
 چاریں مال، دوجے ملے نہ کیسے وڈیائیا۔ کلجگ اتم ویکھیا آن، بے پرواہ وڈا بے پرواہیا۔ غریب نہانے لے پھچان، بھگون بھگتاں ہوئے
 سہائیا۔ اننگیا دیوے دان، اٹلی وست جھولی پائیا۔ پرگٹ ہو وچ جھان، پاربرہم پرہہ کھیل کھلائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی
 کرپا کر، اپنا بھيو نہ کیسے جنائیا۔ دھٹا کہے میرا ٹٹا مان، ابھان رہیا نہ رائیا۔ میں وٹے وچوں پایا بھگوان، کلجگ آنت بن وٹیوں گرمکھان
 نظری آئیا۔ کی تینوں پریمی کہاں کہ شیطان، شرع سب دی دتی ٹڑائیا۔ تیرا ویکھ کھیل مہان، سب دی اکھ شرمائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر
 کوئی نہ تیرے آگے رہیا بلوان، بل سب دا کھین کرائیا۔ سارے کہن تیری مٹی آن، بیٹھے سیس جھکائیا۔ بھگت کہن جنان چر ٹوں نہ ملیں
 آن، تیری پرواہ نہ کئے رکھائیا۔ ایسے کارن پرہہ بھگتاں دیوے دان، داتا اپنی دیا کھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے
 کھیل سچا شہنشاہیا۔ کبیر کہے کیوں ساڈے نال کیتا دھوکھا، دھکھ دھکھ جیون جگت بتائیا۔ کلجگ اتم مارگ لایا سوکھا، اکو نام
 سمجھائیا۔ جو سوہنگ بھرے تیرے نام دا ہوکا، تس جم نیڑ نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دتی مان وڈیائیا۔ سن

کبیر بھگت جُلاع، جلوہ ہر جو آپ جنائیندا۔ اوس ویلے تُساں گروآں کولوں لبھیا میرا ناں، راما نند پلّو جگت پھڑائیندا۔ ایس ویلے میں سدا ملان آ، راہ وچ نہ کھئے اٹکائیندا۔ جس ویلے چاہاں پھڑاں بانہ، راتی سُتیاں گلے لگائیندا۔ گرسکھ کوئی نہ کرے نہ، مکھڑا مکھ نہ کھئے بھوائیندا۔ کسے توں کہاں پتا کسے توں کہاں ماں، کسے توں بن گکھوں گود بھائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہر نظر آپ اُٹھائیندا۔ کبیر کہے ایہہ نہیں چنگا، چنگی طرح سمجھائیا۔ کی کدے بھگوان بنے بندہ، بن بندگی کھیل کرائیا۔ گاؤنا و جاؤنا سُناؤنا تیرا دھندا، دھنکاری اپنے ہتھ رکھائیا۔ کوئی سجاکھا کوئی اندھا، کسے اکھ کھلائی۔ کوئی ویاسیا کوئی کوارا کوئی رندا، کنت سہاگ کھئے ہنڈھائیا۔ کسے وکھایا ادھ وچکار ڈنڈا، کسے اُپر چاڑھ مُنہ دے بہار سُٹائیا۔ پرہو تیرے وچ بڑا گھمنڈا، توں آکرخان اکھوائیا۔ جنان چر کوئی تیرا نہ گاوے چھندا، تینوں خوشی کدے نہ آئی۔ توں پا کے اپنا پھندا، پریمی سارے لئیں پھسائیا۔ تیرا کھیل وچ نوکھنڈا، ست دیپ تیری وڈیائیا۔ تیرا پرکاش وچ برہمنڈا، پُری لوہ تیری سرنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا سچا ور، بے آنت بے آنت بے آنت اکھوائیا۔ کبیر میرا کھیل اکھ، اکھڑی کار کھائیندا۔ کوئن کوئن لاکھ، کرنی کرتا آپ جنائیندا۔ جگ چوکڑی بیڑا بٹھ، ساچا کھیل کھلائی۔ کلجگ آنت کھیل بھگون، اپنی کل دھرائیندا۔ مہر نظر نال بیڑا بٹھ، بن بھکتیوں پار کرائیندا۔ جہاں میرا نام لیا من، تنہاں اکھ نہ کھئے سمجھائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، اکو وار سب توں دتا دان، بھگت دوارے کر پروان، وڈیاں چھوٹیاں بڈھیاں بالان آنت تیرے نال ملائی۔

پہلا ٹوکرا ہسدا، پرہہ ساچی سیو کھائیا۔ دوجا ٹوکرا نسدا، بھجے واہو داہیا۔ تیجا ٹوکرا دسدا، ابناسی کرتا بہار اُٹھائیا۔ چوتھا ٹوکرا کہے میں سیس اُتے وسدا، جگدیش رہیا سہائیا۔ پنجواں ٹوکرا کہے میں کھیل کیتا اکھ دا، اکھ اکو گھر بنائیا۔ لہنا دبایا تیرتھ اٹھسٹھ دا، بھگت دروازے دتی وڈیائیا۔ جو سیس دہلیز اُتے رکھدا، تِس ملے سچّی سرنائیا۔ ایتھے میلا تیجی اکھ دا، دوئے نین شرم رکھائیا۔ ساہمنے شہنشاہ سچا وسدا، سچ سنگھاسن ڈیرہ لائیا۔ بولے بول اک اکھ دا، اکھ نرنجن جنائیا۔ غریب نایاں دی پت رکھدا، در آیاں دئے

سرنائیا۔ کرے کھیل ترکھان جٹ دا، وڈ داتا بے پرواہیا۔ سودا وکھائے ساچے ہٹ دا، اکو نام وکائیا۔ ملیا میل بھگوان بھگت دا، آگے پچھے نہ ہیوئے جدائیا۔ نانا ٹٹیا بوند رکت دا، دس دس ماس نہ اکن تپائیا۔ کھڑا چھٹیا جھوٹھے جگت دا، ستگر سچ کری کڑمائیا۔ ویلا گیا سوگ ہرکھ دا، چنتا غم نہ کھئے ستائیا۔ کر کریا پرہ اپنے آپے پرکھ دا، پارکھو اکو پھیرا پائیا۔ مہر نظر میگھ برسدا، سانک ست کرائیا۔ بھگت ادھ وچکار نہ کوئی اٹکدا، پھڑ باہوں پار کرائیا۔ چار جگ جو گر اوتار پیر پیغمبر رہیا بھٹکدا، تیس اپنا گھر وکھائیا۔ ایہو لیکھا سدھی سڑک دا، بن صاحب دوجا نظر کھئے نہ آئیا۔ سری بھگوان جن بھگتاں دے درس نوں ترسدا، نت نوت دھیان لگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، پنجواں ٹوکرا رہیا جنائیا۔ ٹوکرا کہے میری ویکھو طاقت، طاقتور آزمائیا۔ سیس دھریا بن لیاقت، دتی مان وڈیائیا۔ میں سب نال کران شرارت، سر غریباں بہار ٹکائیا۔ آگے غریب ترنے پرہ دی معرفت، ہر جو اپنی دیا کمائیا۔ کوئی بھیو نہ بائے عارف، پردہ سکے نہ کھئے کھلائییا۔ اج تون میری مکی شرارت، غریباں ہویا آپ سہائیا۔ لیکھا چکایا لکھ کے عبارت، اول اپنا نام چپائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، پھڑ باہوں مینوں بٹھ لیا۔ میں در تے آیا بدھا، پچھلی بدلی دیاں کروائیا۔ غریب زانیاں دیواں سدّا، سُنو سجن میرے بھائییا۔ ہُن میں تہاڈا کھڑا چھڈا، راج راجاناں کران صفائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دُکھیاں دُکھ دتا ونڈائیا۔ ٹوکرا کہے پرہ دتا ثبوت، دیدہ دانستہ وکھائیا۔ سر چک آپ محبوب، غریب زانیاں نال مُحبت پائیا۔ ویکھو اصل نال مُکدا سوڈ، شرع فی صدی اپنے حکم لگائیا۔ آپ ورو لے پانی دودھ، نام مدھانا وچ رکھائیا۔ میں اپنا کٹ وجود، وجہ اپنی لئی بدلائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سر اپنے لیا اٹھائیا۔ جس ویلے میں سر تے چڑھیا، چاؤ گھنیرا رکھائیا۔ ویکھ وڈیائی پھیر ڈریا، بھے بھو نظری آئیا۔ کی پتہ جس اُپر کھڑیا، پھیر چرناں بیٹھ دئے دبائیا۔ جس دا ڈھولا اکو پڑھیا، سوہنگ رہیا سمجھائیا۔ اندر باہر اکو کھڑیا، اوہو نظری آئیا۔ گر اوتار جس نے پھڑیا، پیغمبر اپنی اُنکلی لائیا۔ پھڑ بہائے ساچے دریا، در دربار سہائیا۔ میں وی آ کے چرنی پڑھیا، اکو منگ منگائیا۔ کس کارن موہے سیس دھریا، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، بھیو ابھید کھلائییا۔ ٹوکرا تیرا نہیں کوئی مان، ٹک ٹک تیری دھار بندھائیا۔ تیری مثال دتی بھگوان، بھگوان بھگتاں سر اٹھائیا۔ جوں تلوار

وچ میان، پردہ اُپر پائیا۔ تُوں ٹوکرے تیرے وچ گرمکھ رکھے بال انجان، سر اپنے بہار اُٹھائیا۔ ویکھیں کریں نہ کوئی ابھان، ابھانیاں پرہہ دیوے دھکا لائیا۔ تنہاں کرے پروان، جو اپنا آپ گئے مٹائیا۔ سخیاں ملے سچا کابن، پارہہ پرہہ بے پرواہیا۔ راتیں سُنتیاں ملے آن، پھڑ باہوں گلے لگائیا۔ جے جگت کرے پچھان، نظر کیسے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا سچا ور، مہاراج شیر سِنگھ وشنو بھگوان، بھگت دروازہ بھگوان راجا رعیت گر اوتار پیر پیغمبر سرب بنائیا۔

پنج شبد دا اکو رس، جن بھگتاں دئے کھوائیا۔ بن کھیڑیوں سارے گئے وس، سری بھگوان مندر اک سہائیا۔ جنم کرم دا میٹیا پھٹ، پٹی اپنے نام بندھائیا۔ پنج جیکارے جو جن لئے رٹ، بھگت دروازے سیس جھکائیا۔ تنہاں صاحب ملے سمرتھ، اپنی گود بہائیا۔ سر تے رکھے دوویں ہتھ، مہر نظر ٹکائیا۔ لوک مات وچوں بوٹا پٹ، سچکھنڈ دوارے دئے لگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سدا سدا ہوئے سہائیا۔ پنج وار دا پنجم بھوک، سری بھگوان آپ لگائیندا۔ گرمکھو تہاڈا کئے آپ جوگ، جگت تہاڈی اپنے وچ چھپائیندا۔ تہاڈا جنم جنم دا کتیا روگ، روگی گرسکھ نظر کھئے نہ آئیندا۔ تہاڈے نال کریا سنجوگ، نانا آتم پرما تم جوڑ جڑائیندا۔ آگے کدے نہ ہوئے وجوگ، سدا اپنے رنگ رنگائیندا۔ دیوے درس آپ اموگھ، املڑی دات ورتائیندا۔ میں تہاڈی رکھی اوٹ، تہانوں اپنی اوٹ جنائیندا۔ بھگت دوارا ساچا کوٹ، جس مندر ڈیرہ لائیندا۔ لکھ چوراسی وچوں کھوج، گرمکھ اپنا میل ملائیندا۔ گوبند کہا عظمتوج، کہہ جے کہنا کھئے نہ پائیندا۔ تہاڈا پرہہ درشن کرے روز، تہانوں کدی کدی درس وکھائیندا۔ اپہ وی صاحب دے چوج، جوں بہاوے تُوں کار کھائیندا۔ ایسے کر کے تہاڈا چکيا بوجھ، بہار پریم نال ونڈائیندا۔ ہُن کر لؤ ہوش، سچ سچ سمجھائیندا۔ تہاڈا کایا چمڑا بدلایا پوش، پچھلا لیکھا مکھائیندا۔ پریم وچ ہووو مدہوش، مدھر دُهن سُنائیندا۔ بے شک سارے سوں جاؤ ہو خاموش، پھڑ باہوں پار کرائیندا۔ بھگتاں اُتے کوئی نہ لائے دوش، زردوشے آپ بنائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، پنجم اکو گھر وکھائیندا۔ کجھ دے وچ رکھیا کجھ، کجھ وچوں کڈھائیا۔ جیہڑا تہاڈی رمز رہیا بُجھ، سو تہانوں رہیا سمجھائیا۔ جو رکھیا اپنے کول کجھ، سو کجھ تہاڈی

جھولی پائیا۔ تئیں میرے نال گئے رُجھ، میں رُچی تہاڈے وچ ٹکائیا۔ جے سچّی لو پُچھ، بن پُچھیاں بدو بدی رشتہ ربیا بندھائیا۔ تہاڈا پریم ویکھ ہویا خوش، خوشی تہاڈی جھولی پائیا۔ دھن بھاگ جے تئیں سمجھے کُجھ، کوچھاپن گوائیا۔ سرِشٹ سبائی مول نہ سکی بُجھ، پرہ کی کی کھیل ورتائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کُجھ کُجھ نال ملائیا۔

* ۱۵ چیت ۲۰۲۰ بکرمی ہر بھگت دوار جیٹھووال *

دروازہ کہے میری آسا پوری، پرہ پورن آس کرائیا۔ سیوا کران در حضور، حاضری اپنی لیکھے لائیا۔ درشن کران جوت توری، نور نورانہ اکو نظری آئیا۔ جس دے پچھے نانک موڈھے چُکی بھوری، لوک مات پھیرا پائیا۔ سو صاحب جن بھگت دوار کرے مزدوری، آپ اپنا مان گوائیا۔ میں ویکھی خلقت کوڑی، چاروں گنٹ دھیان لگائیا۔ بن ہر چرن ملے نہ سچّی دھوڑی، ٹکا نام نہ کھئے لگائیا۔ نو سو جوڑانوں چوکری جگ پچھوں اکو کم ضروری، ہرجن ضرورت پور کرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، میری آسا پور کرائیا۔ میری پئی آسا آس، آس رہی نہ رائیا۔ میری بھئی پچھلی پیاس، پیاس نہ کھئے جنائیا۔ پرہ ملیا شاہو شاہاش، شہنشاہ اکو نظری آئیا۔ کر کِریا دتا ساتھ، میرا سنگ نبھائیا۔ لہنا چُکیا تریلوکی ناتھ، اناٹھ اناٹھان دئے وڈیائیا۔ کھیلے کھیل پُرکھ سمراتھ، سمرتھ داتا بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، میری آسا پور وکھائیا۔ آسا پوری ہوئی مات، ملیا ہر بھگوانا۔ دھردرگاہی دتی دات، بنایا دھرم نشانہ۔ گر اوتار پیر پیغمبر ویکھن مار جہات، اندر وسے نوجوانا۔ سد بیٹھا رہے اکانت، مہربان مرد مردانہ۔ چرن کول بٹھے نات، بھگت بھگوان کر پروانہ۔ صاحب سجن بنیا ساک، سگلا سنگ رکھانا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل آپ والی دو جہانا۔ آسا پوری ہوئی، پرہ دیا آپ کھائیا۔ بن بھگت نہ جانے کوئی، ستی سرب لوکائیا۔ بن بھگت نہ ملے ڈھوئی، لکھ چوراسی نیناں نیر وہائیا۔ بن بھگت سرت نہ جاگے سوئی، بھیو ابھید نہ کھئے کھلائییا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سر میرے ہتھ ٹکائیا۔ آسا پوری کری آپ، پرہ اپنی دیا کھائیا۔ میرے اُتے لکھے جاپ، اپنا نام وڈیائیا۔ ہر سنگت سچّا دیوے ساتھ،

سگلا سنگ نبھائیا۔ کلجگ میٹ اندھیری رات، نرگن نؤر چند رُشنائیا۔ چار ورن اک جماعت، جو میرے اندر چرن ٹکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، میری سیوا اِکو لائیا۔ میری سیوا گئی لگ، سِری بھگوان آپ لگائیندا۔ دُھر فرمانا دسے سورا سربگ، شاہ سُلطان دیا کمائیندا۔ پیر پیغمبران جس کرایا حج، گر اوتاراں مندر اک وکھائیندا۔ پچھلا ناتا گئے تج، اکلا رنگ رنگائیندا۔ ہر بھگت دوارے بے سچ، سچ سنگھاسن آسن لائیندا۔ غریب نائیاں پردے لئے کج، سِر اپنا ہتھ ٹکائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ساچی کھیل آپ کرائیندا۔ دروازہ کہے میرا مٹیا درد، دُکھ رہیا نہ رائیا۔ پرگٹ ہویا پرہہ مردانہ مرد، وڈ مردانگی آپ کمائیا۔ گر اوتاراں پیر پیغمبران جس پچھلی پھولی فرد، لیکھا منگیا تھائوں تھائیا۔ اتم سب دی بھگت دوارے آ کے پُکی نرد، گھر اِکو اک وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، میری آسا پور کرائیا۔ آسا پُنی چاؤ گھنیرا، پایا ہر ابناسا۔ ناتا جُڑیا تیرا میرا، سیوک بنیا داسی داسا۔ نو نؤ چار ویکھیا گیڑا، بھیو ابھید پرتھی آکشا۔ نرگن نرور آیا نیڑا، شاہو بھوپ شاہو شاباشا۔ بھگت دوار وسائے کھیڑا، ست ستوادی دیوے ساتھا۔ ستگر ہو کے بٹھے بیڑا، منڈل پاوے اِکو راسا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، میری پوری کرے آسا۔ پوری آس ہوئی در، در وجی ودھائیا۔ پچھلا سب دا لتھا ڈر، بھے آگے نہ کھئے رکھائیا۔ سِری بھگوان کِرپا کر، مہر نظر اُٹھائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر لیاندے پھڑ، شبدی ڈور رکھائیا۔ دُھر سندیسہ دتا ور، ور اِکو اک سمجھائیا۔ دربان ہو دروازے کھڑ، کھڑگ ہتھ وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہار سرب وڈیائیا۔ دروازہ کہے موہے ملیا مان، ابھان نہ کھئے رکھایا۔ کِرپا کر سِری بھگوان، میرا لیکھا پور کرایا۔ نؤ دس دا اک نشان، سولاں سولاں ونڈ ونڈایا۔ اگی نؤ کر پروان، پروانہ گرمکھاں ہتھ پھڑایا۔ اُپر لیکھ لکھے مہان، سوہنگ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جے جیکار کرایا۔ ہر سنگت ساچا دیوے دان، داتا دانی اِکو آیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ساچی کرنی آپ کمایا۔ دروازہ کہے پرہہ کرنی کرتا، کرنہار اکھوائیا۔ نہ جنے نہ کدے مردا، جیون مرن کھیل وکھائیا۔ نرہوؤ ہو کدے نہ ڈردا، بھے سرب وکھائیا۔ بھگت بھگوان نت نوت پھڑدا، پھڑ باہوں گلے لگائیا۔ اتم سیجا ساچی چڑھدا، سچ سنگھاسن ڈیرہ لائیا۔ کرے کھیل نرائن نر ہر دا، ہری ہر اپنی کل دھرائیا۔ در درویش بنے بردا، فرمانبردار

اکھوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، آد جُگادی گھاڑن گھڑدا، گھڑ گھڑ آپے ویکھ وکھائیا۔ ویکھو میرا گھاڑن گھڑیا، در
 دروازہ رہیا جنائیا۔ بدھک لیکھا آگے دھریا، لہنا مَول چُکائیا۔ کرے کھیل اگم اپریا، اپرمپر بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ
 اپنی کِریا کر، میری سیوا اک لگائیا۔ میں سیوا سچ کھاواں گا۔ در دربان اک اکھاواں گا۔ سِری بھگوان دا حُکم بجاواں گا۔ جن بھگتاں
 راہ تکاواں گا۔ دُوروں ویکھ خوشی مناواں گا۔ نیڑے آؤندیاں اکھ کُھلاواں گا۔ ہو پرتکھ آگوں جناواں گا۔ بول اکھ سوہنگ مہاراج شیر
 سِنگھ وشنوں بھگوان ڈھولا گواں گا۔ ساچا مارگ اک دس، چار ورنناں پنڈھ مُکاواں گا۔ پریم پیار کراں ہس، سوہنگ ہنسا رُپ
 دھراواں گا۔ امرت آتم دے رس، رس اکو مُکھ چواواں گا۔ ست سنتوکھ دھیچ دے ست، دھرم ریتی اک درڑاواں گا۔ آتم پرما تم دے
 مت، ساچی سیکھیا اک رکھاواں گا۔ ناڑ بہتر نہ اُبلے رت، رتی رت لیکھے لاواں گا۔ پریم ڈوری پانتھ، بندھن اکو اک جناواں گا۔ سنیہڑا
 دیواں جوڑو دوویں ہتھ، بندنا کرنی اک درساواں گا۔ آدھ وچکار ٹیکو متھ، مستک دھوڑ لگاواں گا۔ پرہ چرن دھیان لاؤ اکھ، اکھ
 ہور نہ کیسے ملاواں گا۔ میل ملاوا پُرکھ سمرتھ، سیوا ساچی اپنی آپ رکھاواں گا۔ در دواویوں آگے ٹھ، سدھی سڑکے آپے پاواں گا۔
 جن بھگتو نہ جانیو گوار جٹ، نر نرائن اکو اک رکھاواں گا۔ آگے ویکھو کُھلا ہٹ، نام وست اک رکھاواں گا۔ لیکھا چُکے سیاں ساڈھے تِن
 ہتھ، ساڈھے تِن ہتھ سینگھاسن آسن اک جناواں گا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، موہے دتا سچ ور، جن بھگتاں سیو
 کھاواں گا۔ جن بھگتاں اندر لنگھاواں گا۔ پہلوں سب دا سیس جھکاواں گا۔ نیویں نظر پھیر رکھاواں گا۔ اپنا فرض توڑ نبھاواں گا۔ جُگ
 چوکرئی قرض جھولی پاواں گا۔ جنہاں کوڑ کُریاری بھیری مرض، تِنہاں مُفتو مُفتی ہٹاواں گا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر،
 موہے دتا سچا ور، ہرجن ساچے اندر لیاواں گا۔ ہرجن ساچے اندر لنگھاواں گا۔ سوہنگ ڈھولا سرب سناواں گا۔ سِری بھگوان نال
 ملاواں گا۔ سچ سینگھاسن کول بہاواں گا۔ شبدا اشارے نال جناواں گا۔ جو رہے مات کوارے، ویلے آنت کنت ملاواں گا۔ بھگت بھگوان
 وسن اک چُبارے، منزل ساچی پنڈھ مُکاواں گا۔ ساچے مندر کرن دیدارے، جلوہ نُور نُور وکھاواں گا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی
 کِریا کر، اکو دتا سچا ور، در بہہ کے سیو کھاواں گا۔ جن بھگت اندر لنگھنکے۔ پرہ درس اکو منگنکے۔ در آ مَول نہ سنگنکے۔ جوتی

جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، اک دتا ساچا ور، در آئے بھیر نہ بھجنگے۔ جنہاں اندر اپنے واڑاں گا۔ تنہاں سچ محلے چاڑھاں گا۔ لیکھا چکے ڈونگی غاراں دا۔ ناتا تھے جھوٹھیاں یاراں دا۔ میلا ہویے نار کنت بہتاراں دا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ساچا ور، لیکھا جانے آر پاراں دا۔ جس ویلے ہر سنگت بن کے آؤن گے۔ جس ویلے سیس دروازے وچ جھکاؤن گے۔ صاحب ستگر دا ڈھولا گاؤن گے۔ امراید پاؤن گے۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ساچا ور، بھگت بھگوان اکو در سہاؤن گے۔ چور کہے میں رہیا بھلدا، تیری سار پرہو نہ پائیا۔ گر اوتاراں سر تے رہیا جھلدا، اپنا مان ودھائیا۔ خوشی اندر پھلدا رہیا پھلدا، لوک مات ملی وڈیائیا۔ کلجگ اتم ویکھیا بوٹا بھلدا، میری رمز مینوں سمجھائیا۔ توں بیس کون کپڑی گل دا، کی تیری چٹرائیا۔ لوک مات اے وی بھلدا، بھلے سمجھ نہ آئیا۔ سچ دوارا صاحب دا کھلدا، کھلا ہٹ چلائی۔ بن چرن پرتی کوئی نہ مل دا، کرتا قیمت کھنے نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، اپنا کھیل کرائیا۔ چور ویکھ ہویا حیران، نیتر نین نیر وائی۔ جس سنگھاسن اُپر بے بھگوان، تخت نواسی سوہیا پائیا۔ میں مورکھ بن انجان، کیوں مگدھ کار کھائیا۔ جس میری بنت بنائی وچ جہان، شاہ پاتشاہ وڈی وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، اپنا بھو رہیا چھپائیا۔ چور رو ورو لے نیر، نیناں چھپر لائیا۔ ویکھ کھیل ہویا دلگیر، دھیرج دھیر نہ کھنے دھرائیا۔ جس در دے بردے بنے پیر، پیغمبر ڈھیریاں ڈھاپیا۔ جس دی چوٹی ویکھی نہ کیسے اخیر، منزل ہوئے نہ کیسے مکائیا۔ جس دی سچ سمجھی تصویر، نور ظہور اک رُشنائیا۔ سو صاحب گئی گپیر، ساچے تخت سوہیا پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، اپنا بھو اپنے وچ رکھائیا۔ چور ہو دلگیر، اک دھیان لگائیا۔ بے انت بے نظیر، تیری مہر مہربان اکو منگ منگائیا۔ وڈ دا تے گئی گپیر، گہر گور تیری سرنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، اکو دینا سچا ور، ڈھیہہ پیا سرنائیا۔ چور کہے میرا مٹیا بھلیکھا، بھل رہی نہ رائیا۔ جس ویلے تیرا درشن دیکھا، نیتر نین اٹھائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر سارے کرن آدیسا، نیوں نیوں سیس جھکائیا۔ وشن برہما شو کہن نریشا، نر نرائن سچے سرنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، تیرا ویکھیا سچا گہر جس در سارے تیرا چرن دھیان لگائیا۔ سارے تیرے چرن کرن دھیان، نیتر نین نہ کھنے اٹھائیا۔ میرے نین نین شرمناں، تیری سیو نہ کھنے کھائیا۔ جھلدا رہیا وچ اسمان، اپنا

مان ودھائیا۔ تُوں صاحب سبناں دا بھگوان، تیرے اُتے ہتھ نہ کھئے رکھائیا۔ میں بھلیا رہیا انجان، تیری سار کھئے نہ آئیا۔ کر کِریا دے دان،
 وست امولک جھوٹی پائیا۔ تیری چرنیں ڈگا آن، تگی اک سرنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اکو دینا سچا ور، پرہ
 تیری آس رکھائیا۔ سِری بھگوان دسے ایک، ایکنکار جنائیا۔ آد جگاد جگ چوڑی سب میری رکھے ٹیک، دوجی اوٹ نہ کھئے رکھائیا۔
 اُٹھ چور نیتر پیکھ، گر اوتار پیر پیغمبر بیٹھے دھیان لگائیا۔ جنہاں نال مان وڈیائی کر کے رکھدا رہوں ہیت، اپنا سنگ نہائیا۔ سو سارے
 ہر بھگتاں وچ رل کے بیٹھے چوڈاں چیت، سر چور نہ کھئے جھلائییا۔ آگے دسے اپنا ہیت، پارہم سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ
 اپنی کِریا کر، دیونہار سرب وڈیائییا۔ سُن چور لا دھیان، ہر دھیانی آپ جنائیندا۔ سِری بھگوان دا سچ گیان، بن اکھراں آپ پڑھائیندا۔
 ساچے در بھل نہ جاویں بن انجان، بالی بُدھ آپ وڈیائیندا۔ دُھر سندیسہ دیوے کان، انراگی راگ الائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ
 اپنی کِریا کر، دُھر فرمانا حُکم سُنائیندا۔ ساچے چور سر اُتے نہ آؤنا، پرہ سِیس ہتھ نہ کسے پھڑائییا۔ ساڈھے تن ہتھ پچھے درشن پاؤنا،
 دُوروں دُوروں سِیس جھکائییا۔ کئی کئی کلمہ ڈھولا گاؤنا، بے پرواہ تیری سرنائیا۔ تیرا مُکھ چرناں وچ رکھاؤنا اُپر اکھ نہ کھئے اُٹھائییا۔ سچ
 دوارے مان دواؤنا، سر اپنا ہتھ ٹکائییا۔ اگلا حُکم آپ مناؤنا، حُکم حاکم اک درسائییا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا
 ساچا ور، تیری سیوا سچّی اک درسائییا۔ تیری سیوا سچ لگائے گا۔ دُھر فرمانا حُکم جنائیگا۔ پھڑ بابوں راہے پائیگا۔ اُپر جھلادے نوں،
 چرن دوار وکھائیگا۔ کلجگ جیواں دے ہتھان وچ زلادے نوں، بھگتاں ہتھ پھڑائیگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچی
 سیوا اک جنائیگا۔ ساچی سیوا تیری چور، چور آپ لگائییا۔ پرہ ویکھنہارا کرے غور، گہر گمبہر وڈی وڈیائییا۔ کرے بدھ اور کی اور،
 اپنی دھار چلائییا۔ بھگت بھگوان دے ساچے کور، دیونہار آپ وڈیائییا۔ اینہاں نال مل کے تیرا کارج جائے سور، بن بھگتاں تیری سار کھئے نہ
 پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، تیری سیوا اک درسائییا۔ تیری سیوا ساچی لائیگا۔ سِری بھگوان دیا کھائیگا۔ دُھر
 فرمانا اک جنائیگا۔ تیرا نیتر نین گھلائیگا۔ ساچا کھیتر اک وکھائیگا۔ پندراں چیتر بنت بنائے گا۔ بن ہیتر ہت ودھائیگا۔ جوتی جوت
 سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اپنی خواہش نہ کھئے رکھائیگا۔ چور جھلاؤن دی خواہش نہ لوڑ، سِیس اُپر پھیرا کوئی نہ پائیا۔ شبد

اشارے نال رہیا ہوڑ، اکو وار جنائیا۔ جگ چوڑی پندھ مُکيا دوڑ، اپنا پھیرا پائیا۔ صاحب ستگر آنت گیا بھڑ، دے مت سمجھائیا۔
 جے سیوا کرن دا شوق، شہنشاہ ہوئے سہائیا۔ بھگت دوارے گیا پھنج، تیرا لیکھائے لگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 دیونہار مان وڈیائیا۔ چور، جد بھگتاں نوں سواواں گا۔ تیری سیوا سچی لوگا۔ گرمکھاں اُتے تینوں پھراواں گا۔ سوہنیاں لالاں دے مکھ
 وکھاواں گا۔ دکھیاں دے دکھ مٹاواں گا۔ اپنی گودی چُک، اپنے گلے لگاواں گا۔ پھیر تینوں لواں پُچھ، چرناں بیٹھ دباواں گا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، اپنا بل آپ جناواں گا۔ سر اُتے چور دی نہ کوئی ریت، سری بھگوان چور
 نہ کدے جھلائیندا۔ تیری تیرے پیاریاں نال پریت، پریتیوان آپ اکھوائیندا۔ جن بھگتاں ویکھ ہونا ٹھنڈا سیت، سیتل دھار وپائیندا۔ جن
 چر، سوہنگ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان نہ گاوین گیت، تیرا تند تیرا بند بند کم کسے نہ آئیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ
 اپنی کرپا کر، ساچا کھیل آپ سمجھائیندا۔ تیرے چرناں ہیٹھاں لُکاں گا۔ پرہ تیرے بھگتاں کولوں پُچھاں گا۔ اینہاں نال کدی نہ رُساں گا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، تیرے چرناں اُپر جھکاں گا۔ تیرے چرناں سیس جھکاؤں گا۔ پچھلا مان
 مٹانوں گا۔ دوئے جوڑ واسطہ پاؤں گا۔ تیرے بھگتاں دی لوڑ، اکو منگ منگاؤں گا۔ اینہاں نال دیویں تور، پچھا ویکھن کدی نہ آؤں گا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا سچا ور، در تیرے الکھ جگاؤں گا۔ در تیرے الکھ جگاواں گا۔ خالی جھولی آگے
 ڈاہواں گا۔ نیتر نیناں نیر وہاواں گا۔ پلو پا گل پچھلی بھل بخشاواں گا۔ سچ دوارا تیرا مل، چرن دھوڑی ٹکا مستک لواواں گا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچا دینا اک ور، تیرے بھگتاں سیو کماواں گا۔ ساچے بھگتاں سیو کماؤں گا۔ چاروں کُنٹ اُٹھ اُٹھ
 جاؤں گا۔ لکھ چوراسی وچوں لک لک، درشن پاؤں گا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در بہ کے
 سیس جھکاؤں گا۔ تین لوک دا بنیا داتا، گر اوتاراں دئے وڈیائیا۔ کلجگ اتم ویکھے کھیل تاشا، اپنا بل ودھائیا۔ اُنی سال پرہ کدا رہیا
 پاسا، بھيو نہ کسے جنائیا۔ پیس پیسے سب دا بدلے پاسا، اُٹی کار کماٹیا۔ ست دھرم دی چلے شاخا، شہنشاہ چلاٹیا۔ جن بھگتاں بھگت
 دوارے بنے راکھا، رکھیا کرے تھاوں تھائینا۔ سر تے جھلن والا چرن کول بنیا داسا، ہوئے نانا منگ منگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ

اپنی کرپا کر، لیکھا جانے تھائوں تھائیا۔ بھگت دوارے لا دروازہ، سِری بھگوان دیا کھائیا۔ لہنا دے غریب نوازا، غریباں ہویئے سہائیا۔ لما پے پے مارے واجاں، جن بھگتو آؤنا چائیں چائیا۔ تہاڈے پچھے رچیا کاجا، لوک مات کھیل کرائیا۔ بھوٹ بھوپ راجن راجا، شہنشاہ وپس وٹائیا۔ گوبند بے دعوہ پاڑیا ماجھا، اتم لیکھا پُرکھ اکال مُکائیا۔ ویکھنہارا دو دواآبا، دوہری دھار وپائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنی سیو کھائیا۔ دروازہ بن لتھا بھار، پچھلا قرض چُکایا۔ بھگوان کہے بھگت پیار، پریم پریتی راہ چلایا۔ گرہ مندر منگلاچار، سخیاں ڈھولا گایا۔ شوہ ملیا کنت بہتار، سیج سہنجی آپ ہنڈھایا۔ نام شبد بول جیکار، اگئی ناد سُناپا۔ گرُمکھ سجن لئے تار، پھڑ بابوں پار کرایا۔ جنہاں سیوا کیتی وچ دربار، در لیکھے لئے لگایا۔ پندراں دوس ست وبار، اک پنج جوڑ جُڑایا۔ اک اکلا ایکنکار، پنچم روپ پھیرا پایا۔ اک پنج دا ست ادھار، دھرم جڑ لگایا۔ چوٹی چڑھ آپ زرنکار، ہرجن ویکھ وکھایا۔ سپس دھڑ دے ادھار، پریم پریتی بھار چُکایا۔ ہرجن گرُمکھ گرسکھ سنت بھگت اکو رنگ رنگے پُرکھ نار، بردھ بال اپنی گود سہایا۔ پورب لہنا آپ وچار، دینا سب دا ہتھ رکھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی سیوا جھولی پایا۔ سیوا کرائی سرب گنتاس، گنوتنا دئے وڈیائیا۔ پچھلے جنم جو رہے اداس، لیکھا جنم اپنے لیکھے پائیا۔ آگے کیتی بند خلاص، بندی خانہ دتا تڑائیا۔ پندراں دن پرہ اندر وڑیا ربیا تہاڈے ساتھ، سر اپنے بھار اُٹھایا۔ اٹھ پھر کدا ربیا تہاڈی یاد، پریم پریتی ڈھولا گائیا۔ پھر وی تہاڈے آگے کرے فریاد، میرے پچھے دکھ نہ کھئے اُٹھایا۔ ایہہ سکھو تہاڈی دات، تہاڈی جھولی پائیا۔ پچھوں سارے کہن پرہ دی کرامات، جو اچرج لیکھا گیا لکھائیا۔ پھر لبھیاں کیسے نہ آوے ہاتھ، خالی ہتھ پھرے لوکائیا۔ داتا ہو کے بنیا داس، بن سیوک سیوا سچ کھائیا۔ جن بھگتو تہاڈی پئی آس، پرہ پورن ملیا بے پرواہیا۔ سولاں چیت تہاڈے آگے کرے ارداس، ساڈھے پنچ وجے اپنا پھیرا پائیا۔ پچھلا وقت کرائے یاد، جس ویلے پٹھا ہو کے لکھت لکھائیا۔ آگے تہاڈا وجے ناد، راگ اکو اک شنوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہاراج شیر سینگھ وشنوں بھگوان، سب دا لہنا رہیا چُکائیا۔

* ۱۶ چیت ۲۰۲۰ بکرمی ساڈھے پنج وجے سویرے ہر بھگت دوار جیٹھووال *

ہر ستگر دا امرت ویلا، پرہ امرت جام پیا ئیندا۔ گھر وسیا گرو گریلا، گر چیل رنگ رنگا ئیندا۔ دین دیاں کرایا میلا، مل اپنا سنگ نبھائیندا۔ بھگت بھگوان وقت سہیلا، سہج سہج گن گائیندا۔ وسنہارا سدا نویلا، اپنی کل دھرائیندا۔ ویکھنہارا جنگل جوہ اجاڑ پہاڑ ڈوگھی کندر بیلا، سمنڈ ساگر پھول پھلا ئیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، اپنی دیا کھائیندا۔ امرت ویلا اکو رنگ، امراپد وڈیائیا۔ نرگن سرگن بنیا سنگ، سگلا سنگ نبھائیا۔ در دروازہ اندر لنکھ، ساچی بنت بنائیا۔ پورب لیکھا چکے پنڈھ، دور ڈراڈی واٹ مکائیا۔ اگیان اندھیرا مٹے اندھ، ہر جوت نور رشنائیا۔ امرت ویلے اٹھ کے ہر بھگت گائے ساچا چھند، سوہنگ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان تیری وڈیائیا۔ اٹھ پھر رہے اندھ، نام خمار چڑھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہار وڈیائیا۔ امرت ویلا امر رکھ، آتم پرما تم آپ کھلا ئیندا۔ جاگت سووت مارگ دس، اکو راہ وکھائیندا۔ بھگت بھگوان اتر وس، گرہ مندر سوہیا پائیندا۔ سچ سہنجنا دیوے رس، امیوں رس آپ چوائیندا۔ شبد انادی گائے جس، ڈھولا راگ سنائیندا۔ میل ملاواں ہس ہس، اپنے انگ لگائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرنی آپ کھائیندا۔ امرت ویلا آتم دھار، پرما تم دئے وڈیائیا۔ شبد سروپی سچ پیار، بن رنگ روپی آپ کرائیا۔ وسنہارا ٹھانڈے دربار، گھر سانتک ست کرائیا۔ لیکھا جان اندر باہر، گپت ظاہر پردہ لابیہا۔ ویکھنہار سولاں شنگار، سولاں اچھیا پور کرائیا۔ پاوے بھچھیا سرجنہار، سر سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، مہر نظر اک ٹکائیا۔ مہر نظر اپنی رکھ، ہر رکھک آپ اکھوائیندا۔ ہوئے سہائی نس نس، آوندا جاندا نظر نہ آئیندا۔ بازو پکڑے اپنے ہتھ، بل اکو اک جنائیندا۔ سنت سہیلے کر اکٹھ، گر چیلے میل ملا ئیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، مہر نظر اٹھائیندا۔ مہر نظر کرے کرتار، نظریہ آپ بدلائیا۔ سرت شبد دا سچ پیار، پریمی پریمکا نال ملا ئیا۔ جگت وچھوڑا کرے خوار، جوڑا نام جڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچا رنگ وکھائیا۔ امرت ویلا آتم رنگ، رنگ رنگیلا آپ رنگائیندا۔ نرگن ہو کے وسے سنگ، سرگن میل ملا ئیندا۔ چھند سنائے بن بتی دند، سوہلا راگ الا ئیندا۔ کر پرکاش اندھیرا اندھ، نورو نور دھرائیندا۔ جگ جگ دی تٹی

گنڈھ، گنڈھنہار گوپال سوامی ایک تند بندھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، امرت رُت اک سُہائیندا۔ امرت سوہے سُہنجی رُت، ہر رُتری مات مہکائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر سری بھگوان کولوں مارگ رہے پُچھ، دوئے جوڑ واسطہ پائیا۔ نو نو چار کیوں رہوں لُک، اپنا مُکھ چُھپائیا۔ کلجگ اتم کیہڑی دھاروں گیا اُٹھ، سو دھار نظر نہ آئیا۔ بھگت دوارے جا کے گیا رُک، آگے قدم نہ کھئے ٹکائیا۔ شیر ہو کے رہوں بک، بھبک اپنے نام لگائیا۔ سنت سُہیلے ویکھے اپنے سُت، سُت دُلا رے گود اُٹھائیا۔ نام رنگن رنگے کایا بُت، کاجی ماٹی لیکھے لائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنی کھیل کرائیا۔ امرت ویلے تیرا چاؤ گھنیرا، چوُسٹھ گھڑی نہ کھئے وڈیائیا۔ مہربان ہو بٹھے بیڑا، کھیوٹ کھیٹا سیو کھائیا۔ تُدھ جہا ہور ہے کیہڑا، تیرے بٹھے تیری وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا کھیل رہیا جنائیا۔ امرت ویلے میں کی دساں، سچ سچ درڑائیندا۔ اکو وار بھگتان اندر وساں، نت نت دا کلیش مُکائیندا۔ آتم پر ماتم نرگن نام رٹاں، دو جی الکھ نہ کھئے جگائیندا۔ پریم کر پچھے نہ ہٹاں، ساچی ریتی آپ بندھائیندا۔ ڈونگھے گھاؤ میٹاں بھٹاں، پٹی اپنے نام بندھائیندا۔ سچ پریم اندر رتاں، رت اپنی نہ کھئے رکھائیندا۔ جن بھگتان نال پکائے متا، مت پچھلی سرب بھوائیندا۔ پُرکھ اکال گاؤنا جسّا، دو جی صفت نہ کھئے صلاحیندا۔ امرت دینا اکو رسا، نجھر دھار وہائیندا۔ سچ دوارے کرائے کمرکسا، پلُو اپنی گنڈھ پوائیندا۔ دو جہان پھرے ٹٹھا، بن پاندھی پھیرا پائیندا۔ راگ سُنے نہ کیسے کولوں بھٹاں، جن بھگتان ناد وجائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اُٹھائیندا۔ امرت ویلے تیرا مارگ سوکھا، سو پُرکھ نرنجن آپ جنائیا۔ آگے لیکھا چُکے اوکھا، اوکھی گھڑی نہ کھئے رکھائیا۔ دین دیال سوامی آپے پُہنچا، تیری آسا پور وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نام چپن دی ساچی ریتی، اکو وار درسائیا۔ امرت ویلے ہر بھگت اُٹھاؤنا، دیونہار وڈیائیا۔ پنج وار نام جپاؤنا، پنج پرپنج مٹائیا۔ ہر مندر ہر آپ سہاؤنا، سچ سینگھاسن ڈیرہ لائیا۔ نج نیتر جن درشن پاؤنا، پردہ دئے اُٹھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی سیکھیا اک درڑائیا۔ پنج وار شبد جیکار، جے جیکار کرائیا۔ گر مُکھ نیتر سکے نہ کھئے اگھاڑ، نین اکھ بند کرائیا۔ آنتر آتم کرے پیار، لو اکو اک لگائیا۔ چرن دھوڑی منگے چہار، مستک ٹکا چرن کول لگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا بھیو دئے جنائیا۔ گر مُکھ نیتر کدے نہ

کھولے، ہر ساچا سیچ جنائیندا۔ پنج جیکارا رسنا بولے، دُھر دی دھار بندھائیندا۔ اندر نظری آئے جو بیٹھا اولے، پردہ آپ اٹھائیندا۔ اُلٹا
 کرے ناہہ کولے، امرت دھار وٹائیندا۔ سُرتی شبدی آپے مؤلے، ہر مؤلا کار کھائیندا۔ جن بھگتاں بھار کرے ہوئے، سر اپنے بھار
 اٹھائیندا۔ لیکھے لائے اُپر آئے دھوئے، دھرنی دھرت دھول بھگتاں نال سہائیندا۔ سب دے پورے کرے قوئے، پچھلی کیتی یاد کرائیندا۔ جس
 دے گر اوتار پیر پیغمبر پاؤندے گئے روئے، کھانی بانی ناد سنائیندا۔ سو صاحب ستگر دین دیال اکم ٹھا کر نرگن بولے، نرور راہ
 چلائیندا۔ سیچ دوارا اکو کھولے، در دروازے بنت بنائیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر آنت چڑھائے اپنے ڈولے، پھڑ باہوں اندر لنگھائیندا۔ امرت
 ویلا گائن سوہلے، سو پُرکھ نرنجن خوشی منائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنی کار کھائیندا۔ امرت ویلا سوہنا لگا،
 سارے رہے جس گائیا۔ سری بھگوان سورا سربگا، شہنشاہ اکو نظری آئیا۔ دو جہاناں دے کے سدا، در اپنے لئے بہائیا۔ پریم پیار اندر
 مدھا، مستی اپنے نام چڑھائیا۔ سیچ پرتی اندر بجھا، کرے کھیل سچا شہنشاہیا۔ سیچ سنگھاسن بہ کے سجا، تخت نواسی ڈیرہ لائیا۔
 جن بھگتاں سیوا کر اچے نہ رجا، اپنی آشا ہور ودھائیا۔ سدا پھرے سجا کھبا، آگا پچھا ویکھ وکھائیا۔ کرے کھیل بڈھا نڈھا، روپ رنگ
 نظر کیسے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، امرت ویلے دئے وڈیائیا۔ امرت ویلے تیرا ویلا سوہنا، پرہ سوہنی رت سہائیا۔
 جن بھگتاں جوگا ہونا، دوسر ملے نہ کھئے وڈیائیا۔ گرمکھاں چکے رونا دھونا، نیتر نین نیر نہ کھئے وٹائیا۔ امرت پھل اکو ہونا، شبد کیاری آپ
 مہکائیا۔ سووت جاگت پنج وار ہر کا نام گاؤنا، بھل کدے نہ جائیا۔ آتم سیجا پلنگ وچھاؤنا، سیچ سہنجنی سوہنا پائیا۔ کملا پاتی گھر
 چل کے آؤنا، آد نرنجن سچا شہنشاہیا۔ دیا باقی اک جگاؤنا، تیل وٹی نہ کھئے پائیا۔ گرمی بہ بہ کنت مناؤنا، گھر ساچے وجے ودھائیا۔
 چرن کول دھیان رکھاؤنا، چرن چرنودک مکھ چوائیا۔ ہوئے ہنگتا بُرج ڈھاؤنا، نون سو اکھڑ کرے پڑھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ
 اپنی کرپا کر، دیونہار نام وڈیائیا۔ نام وڈیائی ہر کرتار، اکو اک جنائیندا۔ وست اکم دئے تھار، تھر گھر آپ ٹکائیندا۔ ہر صاحب دا حق
 پیار، حقیقت میل ملائیندا۔ لاشریک سانجھا یار، شرکت سرب گوائیندا۔ پیر پیغمبر ویکھنہار، گر اوتار بھیو چکائیندا۔ چار ورن دا اک
 جیکار، ساچا سوہلا آپ سنائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نام امرت جام پیائیندا۔ نام امرت جام

پیاؤں گا۔ جن بھگتاں ویکھ وکھاؤں گا۔ سُکھ اِکو گھر وکھاؤں گا۔ مُکھ اُجل آپ کراؤں گا۔ گودی چُک تخت بہاؤں گا۔ در درویش آپ
 اکھاؤں گا۔ بن سیوک سیو کماؤں گا۔ پھڑ باہوں آپ اُٹھاؤں گا۔ جگ بُھلیاں راہے پاؤں گا۔ بے نکاحے آپ پرناؤں گا۔ سہج سُبھائے
 کھیل کھلاؤں گا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، امرت ویلا اک وڈیاؤں گا۔ امرت ویلا سوہیکا۔ پرہ
 بھگتاں جوگا بیٹے گا۔ ہرجن لوک مات نہ سوئیکا۔ دُرمت میل پاپاں دھوئیکا۔ ویلے آنت کدے نہ روئیکا۔ سِری بھگوان چرن چرنودک
 مُکھ چوئیکا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، بیج سچا اِکو بوئیکا۔ بیج سچا اِک بجواں گا۔ بھگت بوٹا مات لگاواں گا۔
 پُھل پُھلواڑی آپ مہکاواں گا۔ کر کر داری سیو کماواں گا۔ لکھ ہزاری لیکھ چُکاواں گا۔ سوا لکھ دا مان مٹاواں گا۔ کوئن کوٹاں وچوں
 گرُمکھ وِرا آپ اُٹھاواں گا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا میلا آپ ملاواں گا۔ سوا لکھ دا تئے مان۔ اِک لکھ نہ کھئے
 نشان۔ پرتکھ ہو آپ بھگوان۔ بھگتاں دیوے سچا دان۔ آنتر آتم کر پروان۔ گوہند میلا وِچ جہان۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا
 کر، کرے کھیل نو جوان۔ اِک نال نہ لکھ لڑاؤں گا۔ اسنکھ اسنکھان وچوں گرُمکھ اِک اُپجاؤں گا۔ بنا بنت ملا کنت ہر بھگونت رنگ
 رنگاؤں گا۔ مہا اگت کھیل بے آنت، ابھید دھار جناؤں گا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچی سیوا اِک رکھاؤں گا۔
 ساچی سیوا آپ کماواں گا۔ جن بھگتاں آپ اُٹھاواں گا۔ امرت ویلا اٹھ پھر جناواں گا۔ بن سجن سہیلا کوڑی کِریا قہر مٹاواں گا۔ جوتی
 جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اپنی کار کماواں گا۔ پرہ اپنی کار کمائیکا۔ ہر سجن آپ جگائیکا۔ چرن دھوڑی مجن اِک نُہائیکا۔
 مورکھ موڑھی چتر سُگھڑ بنائے گا۔ سب دی آسا کرے پوری، نراسا کھئے نظر نہ آئیکا۔ حاضران حاضری لائے حضوری، بے حاضران اوبناں
 نال ملائیکا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، جن بھگتاں سیو کمائیکا۔ سیوا کر کے جوڑے ناتا، نیرن نیر درسائیا۔ بھگت
 بھگوان دا اِکو احاطہ، ہوئے اپنی بند کرائیا۔ آتم پر ماتم میلے ذاتا، اذات نہ کھئے وکھائیا۔ نرگن نرگن گائے گاتھا، سرگن کرے پڑھائیا۔ پرگٹ ہو
 پُرکھ سمراتھا، کل کلکی پھیرا پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، در ساچے منگ منگائیا۔ جن
 بھگتاں آگے ہر ارداس، اپنی بھیٹ چڑھائیندا۔ گرُمکھو رکھنا سچا ساتھ، اِکو آس تکائیندا۔ رل مل گائے سچی گاتھ، بھگت بھگوان آپ

سُنائیندا۔ اک دوجے دے بنیئے داس، سیوک نظر کھئے نہ آئیندا۔ آتم پر ماتم بھوگ بلاس، سیج سُنہجنی اک وڈیائیندا۔ سچ دوارے پئی آس، آسا پور کرائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اپنا حال سُنائیندا۔ سچ دوارے سچ عرضوئی، ہر عرضی اپنے نام پائیندا۔ بن بھگتاں بھگوان نوں دیوے کوئی نہ ڈھوئی، گھر رہن کیسے نہ پائیندا۔ ہر کا لیکھا جانے سوئی، جس اپنی دیا کھائیندا۔ گرمکھ وِرا اٹھ کوئی، جس کایا چولی بدلائیندا۔ آتم پر ماتم اکو ہوئی، دوجا رنگ نہ کھئے رنگائیندا۔ نہ جنے نہ کدے موئی، ناتا بدھاتا آپ بندھائیندا۔ ویکھو کبیر پچھے تری لوئی، کمالا چرناں نال چھائیندا۔ آگے پُرکھ اکال دین دیال جن بھگتاں دیوے ڈھوئی، مہر نظر اٹھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا سچا ور، ہر سجن آپ ملائیندا۔ ہر سجن ہر جو میلن آیا، پاربرہم وڈی وڈیائیا۔ ترے گن کوڑی میٹے مایا، ممتا موہ رہن نہ پائیا۔ سمرتھ سوامی سر دیوے چھایا، شہنشاہ اپنا ہتھ ٹکائیا۔ سوہنگ مہاراج شیر سنگھ وِشنو بھگوان جے جیکار جس گایا، تس ایتھ اوتھ اپنے چرن رکھائیا۔ سیوا کرے بن دائی دایا، جن جننی ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ بھگت دوارے ہر ارداسا، اکو وار کرائیندا۔ بھگت بھگوان دا ہتھ بھروسا، بھاوی سر توں لاپندا۔ دھیان کردیاں وسے ساتھا، آوندا جاندا دیر کھئے نہ لائیندا۔ جس ویلے ہرجن ٹیکے ماتھا، تس ویلے سر اپنا ہتھ رکھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچی کرنی آپ کھائیندا۔ جس ویلے سیس جھکیگا۔ صاحب ستگر پورا اٹھیگا۔ جن بھگتاں اُپر تھیگا۔ دروازہ لنگھدیاں حال پُچھیگا۔ کال پچھے ہو کے لکیگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، صاحب ستگر اکو اٹھیگا۔ کی پرہو توں دسیا سچ، اپنا راگ جنائیا۔ بھاگ لگائیں کایا ماٹی کچ، کنچن روپ وٹائیا۔ جن بھگتاں آتر جائیں رچ، انہو اپنا کھیل کرائیا۔ سچ سچا مارگ دس، سنہڑا نام سُنائیا۔ جوتی نور کر پرکاش، اگیان اندھیر چکائیا۔ شہنشاہ ہو کے کوہن بنیں داس، بن سیوک سیو کھائیا۔ داتا ہو کے کیوں کریں ارداس، اپنا مان مٹائیا۔ سب کچھ پرہو تیرے پاس، توں دیونہارا لوکائیا۔ سری بھگوان کہے میرا کم خاص، خواہش بھگتاں پور کرائیا۔ بھگت ملن دی مینوں آس، ایسے کارن اپنی جھولی آگے ڈاپیا۔ جوں پتر وچھوڑا سپے نہ باپ، باپ پتر دھیان لگائیا۔ گوبند تھاپنا گیا تھاپ، بالے نیہاں ہیٹھ دبائیا۔ آتر اتھ دسیا اکو جاپ، شبد سنہڑا گھلائی۔ سوہنگ

ڈھولا لینا راٹ، گاؤنا چائیں چائیا۔ صاحب پت لے راکھ، رکھیا کرے سبئی تھائیا۔ ٹھاڈی لیکھے لائے خاک، خاک اپنی جھولی پائیا۔ کلجگ
 اتم پُچھے وات، مہر نظر اٹھائیا۔ نرگن ہو کے دیوے ساتھ، سرگن سنگ نبھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل
 ساچا ہر، نرگن اپنی کار کھائیا۔ ٹھاڈی خاک لیکھے لائیا۔ نرگن نہکلنک کل آئیگا۔ کلکی اوتار اک اکھوائیا۔ میرا میلا پھیر ملائیگا۔ گر
 چیلاروپ دھرائیا۔ سجن سہیلا پھیرا پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، سچ نشانہ اک پرگٹائیگا۔ سچ نشانہ اک بناویگا۔
 چھوٹے بالیاں مان دواویگا۔ ساڈھے تین ہتھ وقت چکویگا۔ نو دردا پنڈھ مکویگا۔ چھٹی جگ دا لیکھے مٹاویگا۔ نرگن اپنا ویس
 وکھایگا۔ مچھ داہڑی کیس نہ کھئے جناویگا۔ دس دسمیش نال اٹھایگا۔ وشن برہم مہیش چرنی لایگا۔ وشنوں چھڈ کے باسک سیج،
 الکھ جکویگا۔ شنکر کر آدیس، ترسول سٹاویگا۔ جن بھگتاں بدلے ریکھ، لیکھا پچھلا مول مکویگا۔ نہکرمی کر کے ہیت، اپنا رنگ
 چڑھایگا۔ اندر وڑ کے دسے بھیت، باہر مکھ نہ کھئے سمجھایگا۔ جس دے پچھے ارجن سر وچ پائی ریت، سو جن بھگتاں امرت جام
 پیاویگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ساچا ور، گھر ساچے ڈیرہ لایگا۔ گھر ساچے ڈیرہ لایا اے۔ پرہہ پاربرہم کل
 آیا اے۔ ڈھر دا دھرم اک جنایا اے۔ ورن برن نہ کھئے رکھایا اے۔ سچی سرن اک تکایا اے۔ مرن ڈرن بھو مٹایا اے۔ باہوں پھڑن نرگن آیا
 اے۔ ساچے پوڑے چڑھن، دئے سمجھایا اے۔ درگاہ ساچی ورن، ادھ وچکار نہ کھئے اٹکایا اے۔ جو سوہنگ ڈھولا پڑھن، مہاراج شیر سنگھ
 وشنوں بھگوان بھئے سہایا اے۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، اپنی کرنی آپ کرایا اے۔ اپنی کرنی آپ کراویگا۔ اندر وڑ کے
 بھگت سمجھایگا۔ بھانا جر کے شکر مناویگا۔ رانا بن کے سیو کھایگا۔ سکھڑ سیانا مورکھ موڑھ جناویگا۔ لاچرن دھوڑ، ڈرمت میل
 دھواویگا۔ رنگ چاڑھ گوڑھ، اپنے نال ملاویگا۔ بن داتا سور، گرمکھ آپ اٹھایگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، گوبند لیکھا
 پور کراویگا۔ پریم کھیلن دا دسیا چاؤ، چاؤ گھنیرا اک جنائیا۔ سوہنگ ڈھولا سارے گاؤ، اتم پرماٹم راگ الاٹیا۔ سر دھر تلی گلی موری
 آؤ، پچھلا مان مٹایا۔ مارگ سوکھا پرہہ گھر پاؤ، وجے نام ودھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، سیس جگدیش سب دے
 لیکھے لایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، دیونہار سدا وڈیایا۔

چوڑ کہے میں ہوواں نیواں، اُپر رہن دی عادت دیاں بدلائیا۔ چرن کول پرہ گھولی تھیواں، مان ابھان مٹائیا۔ چرن چرنودک ساچا پیواں، چھوہ اپنی نال رلائیا۔ بن دھوڑی کدے نہ جیواں، جیون اکو نظری آئیا۔ جوں بھگوان دوارے بھگت نیواں، اُچا رہن کھئے نہ پائیا۔ جس لہنا چُکایا ساڈھے تِن ہتھ سیواں، سینے سب دے ٹھنڈ رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، اپنی کِرپا آپ کھائیا۔ چوڑ کہے مینوں دیو ودھائی، پرہ مارگ سچ جنایا۔ جنم جنم دی مٹی شابی، میرا روگ گویا۔ ساچی سیکھیا اک سمجھائی، نیویں دھار بندھایا۔ چرن کول دیوے سرنائی، سرنگت اک جنایا۔ ساچے گھر نہ دیوے کوئی گواہی، مُلزم بری نہ کھئے کرایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، اپنی دھار جنایا۔ چوڑ کہے میرے دھن بھاگ، پرہ سیکھیا سچ درڑائیا۔ بھگت دوارے چرنی گیا لاگ، پچھلا مان مٹائیا۔ کر کِرپا دھوے میرا داغ، دُرمت رہن کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ساچا لیکھا آپ جنائیا۔ چوڑ کہے میں چرنان سیو کھاواں گا۔ دھوڑی ٹِگا لا کے خوشی مناواں گا۔ وڈیوں ہو کے نکا، نکا وڈے وچ سماواں گا۔ جُگ چوڑی رس ویکھیا پھکا، آنت امرت اکو مُکھ رکھاواں گا۔ مان وڈیائی وچ پچھے وکا، اگے چرن دھیان ٹِکواں گا۔ نرگن ویکھیا کھیل انڈٹھا، در بہہ کے سیو کھاواں گا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، اکو دتا سچا ور، اپنی جھولی پاواں گا۔ چوڑ کہے مینوں دیو دِلاسا، جن بھگتان ربیا جنائیا۔ ہر سرنائی سچ بھرواسا، بھرم رہن نہ پائیا۔ سگل وسورا میرا لاتھا، دُکھڑا درد مٹائیا۔ ملیا دین دایالا رگھناتھا، رہبر اکو سچا ماہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، میری ریتی آپ جنائیا۔ چوڑ کہے موہے کرو پیار، پریم پیارا آپ جنائیا۔ میں چرن دُگا مُنہ دے بہار، بل اپنا نہ کھئے وکھائیندا۔ نو سو چوڑانوے چوڑی جُگ پچھوں مینوں کرنی ملی نمسکار، ایسے واسطے سب دے اگے واسطہ پائیندا۔ میں سیوا کراں نر نرنکار، نیواں ہو کے آپ وکھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، اپنا بھیو جنائیندا۔ چوڑ کہے میں نِگا بالا، پرہ جنم دتا بدلائیا۔ مارگ دسیا اک سُکھالا، سچ سچ سمجھائیا۔ سچکھنڈ دی سچی چالا، اولڑی کار جنائیا۔ وسنہارا سچ سچی دھرمسالہ، دُھر درباری بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ بے پرواہ جس وسے کھیڑے، تس کھیڑے ملی وڈیائیا۔ آد جُگادی چکن جھیڑے، جھکڑا کھئے رہن نہ پائیا۔ بھگت بھگوان ویکھے ڈیرے، ڈیرہ اکو آسن لائیا۔

مین وی وڑیا اوسے ویہڑے، اپنا پھیرا پائیا۔ پچھے کھیل ویکھے ہتھیرے، گر اوتاراں سنگ نبھائیا۔ پیر پیغمبر دساں کپڑے کپڑے، جنہاں
 دتی مان وڈیائیا۔ اتم آیا بھگتاں گھیرے، پرہہ پرتی اک سمجھائیا۔ در دروازیوں جو ہوئے آگیرے، پچھلی ریت بھلائییا۔ جوتی جوت سروپ
 ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ دروازہ کہے سُن چور بات، تینوں مین سمجھائیندا۔ میرے ول ویکھ مار جہات، مین در
 دربان سوہیا پائیندا۔ میرے اُتے لیکھا لیکھا بن قلم دوات، سوہنگ مہراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان نظری آئیندا۔ جس دا لیکھا آد
 جگاد، جگ جگ ویس وٹائیندا۔ اوس مینوں دتی داد، تیری سیوا اک لگائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا کھیل
 آپ سمجھائیندا۔ ویکھ چور کر دھیان، در دروازہ رہیا سُنائییا۔ جو میرے وچوں لنگھے اوس اُپر نظر آئے بھگوان، سچ سنگھاسن آسن
 لائییا۔ صاحب دے سر اُتے نہ کیسے دا کوئی نشان، سر ہتھ نہ کھئے ٹکائییا۔ جوں بھاوے توں دیوے مان، سد چلے آپ رضائییا۔ بردا بن
 کھلوتا مین غلام، درویش سیوا سچ کھائییا۔ ویکھیں ہُن نہ بنیں انجان، دے مت رہیا سمجھائییا۔ پرگٹ ہویا آپ بھگوان، شاہ پاتشاہ سچا
 شہنشاہیا۔ جس دا مندر ویکھیا نہ کیسے مکان، تس اُتے چور کون جھلائییا۔ جس ویلے زرگن سرگن دیوے دان، ظاہرا بنت بنائییا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا سچا ور، ساچی سیکھیا اک درڑائییا۔ وڈیوں ہویا چھوٹا، نکا اپنا روپ وٹائییا۔ مارگ لا اک
 سوکھا، سوہنی دھار چلائییا۔ گرو اوتار پیر پیغمبر دتا موقع، بھگت دوارے سگن منائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 ساڈھے تن ہتھ تن سریر، در دروازے وچ کھچی لکیر، ونڈ اکو اک رکھائییا۔ ساچا گانا سگن کلیرا، ہر جو آپ سہائیندا۔ شرع شریعت
 کٹ زنجیرا، جگت ونڈ ونڈائیندا۔ گر اوتار پیر پیرا، دستگیراں دست ملائیندا۔ در دروازے آئے گھت وہیرا، پچھلا پنڈھ مکائیندا۔ آگلا
 لیکھا دس آخیرا، آخر اپنی انگلی لائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا کھیل آپ سمجھائیندا۔ نکا ہو کے چکے ٹوکرا،
 سر اپنے بہار اٹھائییا۔ لوک لجا نہ رکھے چھوکر، بچن اپنے رنگ رنگائییا۔ ویکھن آیا پُت پوترا، پارہہم بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کلیرا گئی گھیرا، نام ڈوری تندن اک بندھائییا۔ نام ڈوری تند اپارا، کلی کلی مکائیندا۔ انگلی
 لا گرو اوتارا، پیر پیغمبر سگن نال اندر لائیندا۔ پچھے آن وارو وارا، واہ وا کھیل وکھائیندا۔ سر تے ٹوکرا نہ لگا بہارا، ہولا بہار آپ

جنائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ سِنگھاسن ویکھ دوارا، در ساچے سوہیا پائیندا۔ نِگا ہو کے ٹوکرے وچ وڑیا آسن لائے ہر نرنکارا، نرگن اپنی دیا کمائیا۔ بھگت کلیرا کر پیارا، پریم پریتی اک سمجھائیا۔ رل کے بہ جاؤ گرا اوتارا، پیر پیغمبر سری بھگوان سارے اپنے نال پرنائیا۔ ویہ سو اُنی سب دا پایا چھہارا، سگن مکھ اُنکلاں نال چٹائیا۔ ویہ سو بیس کر وبارا، ہر جگدیش خوشی وکھائیا۔ سچ کلیرا ایکنکارا، اکل کل دھاری اپنے ہتھ لمکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، گھر بیٹھیاں گھر ستیاں شبد وبارا رہیا جنائیا۔

منگدیاں منگدیاں اُتوں گیا گھس، پرہ منگن جاچ سکھائیا۔ وچوں کہے ساڈا کھڑا چھڈ، پھسیا ڈھولا گائیا۔ گوداوری کندھا گُفا دتی چھڈ، چھڈی سرب لوکائیا۔ نہ پنجر نہ کایا ہڈ، تتوت نہ کھئے رکھائیا۔ پریم پریتی دی اکو حد، پڑھنا گاؤنا کم کسے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، بھگت پیار دا اک سنگیت، نہ آگا نہ پچھا اپنی مرضی دی چلائی ریت۔ منگدے منگدے دی گھس گئی ٹنڈ، اک دھیان لگائیا۔ پرہ ویکھ میرا جیو پنڈ، اپنا پردہ لاپیا۔ میں چھڈاں کھڑا انڈ، برہمنڈ برہمانڈ نہ کھئے وڈیائیا۔ ملے صاحب گئی گھند، گھر گور نظری آئیا۔ بہاویں سارے کرن میری نند، تیری پریت موہے بھائیا۔ مورا کھ ہون دی نہیں چند، خوشی چرن تیرے سرنائیا۔ تیرے اُتوں گھولی چند، کی بولاں کی گواں کی دساں سدھ رہی نہ رائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اپنی دیا کمائیا۔ منگدیاں منگدیاں پے گیا گنج، پردہ نظر کھئے نہ آئیا۔ جے اچے وی ہووے رنج، تیرا غسہ جھلیا نہ جائیا۔ مان ٹٹا بھائی منج، مجلس گرمکھ اکو لائیا۔ میں نہ جانا سویر سنجھ، اکو رنگ نظری آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہار وڈیائیا۔ منگدیاں منگدیاں سر ہویا پولا، بہار سکے نہ کھئے اُٹھائیا۔ رسنا جہوا کوٹن پائے رولا، رولا پایاں ہتھ کسے نہ آئیا۔ میں اکو جانیا ٹوں وسیں پردے اوہلا، لک لک اپنی کھیل کرائیا۔ دھن بھاگ ٹوں میرے نال بولا، انبولت دیا کمائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہر نظر اُٹھائیا۔

* ۱۹ چیت ۲۰۲۰ بکرمی صورت سینگھ دے گرہ پنڈ ڈالا *

سو پُرکھ نرنجن سورا سربنگ، شاہ سلطان وڈی وڈیاٹیا۔ ہر پُرکھ نرنجن وجائے مردنگ، نام ندھانا اک شنوٹیا۔ ایکنکارا وسے سنگ، آد جگاد بے پرواہیا۔ آد نرنجن نرگن چند، جوتی جوت جوت رُشناٹیا۔ سِری بھگوان سچ اند، اند اند وچ درسائیا۔ ابناسی کرتا سُنائے چھند، سوبنگ ڈھولا اکو گائیا۔ پاربرہم پرہہ وسنہارا سچکھنڈ، دھرم دوارا اک جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ سو پُرکھ نرنجن شاہ پاتشاہ، شہنشاہ اکو اک اکھوائیندا۔ ہر پُرکھ نرنجن بے پرواہ، بے آنت اپنی کل وکھائیندا۔ ایکنکارا ویس وٹا، بھیو ابھیدا اپنے ہتھ رکھائیندا۔ آد نرنجن ہو رُشنا، جوتی جاتا ڈگمگائیندا۔ سِری بھگوان کھیل مہان، مہا اگت نہ کھئے گنائیندا۔ ابناسی کرتا نرگن نرور کرے سچ نیاں، سچ سینگھاسن سوبھا پائیندا۔ پاربرہم پرہہ اگم اتھاہ، لکھ اگوچر اپنی کار کھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچی کرنی آپ کرائیندا۔ ساچی کرنی سورا سربنگ، سو پُرکھ نرنجن آپ کرائیا۔ اد جگاد جگ چوکڑی نرگن نرگن وسنہارا سنگ، سرگن سکلا رنگ چڑھائیا۔ نراکار نرنکار نرور وجائے مردنگ، اجونی رہت وڈی وڈیاٹیا۔ دو جہان سِری بھگوان ویکھے لنگھ، پردہ اوہلا نہ کھئے اٹھائیا۔ لکھ چوراسی پائے بندھ، بندھن اکو نام رکھائیا۔ ست ستوادی سوہلا چھند، گیت گوہند الاٹیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل سچا شہنشاہیا۔ شہنشاہ ہر کھیل اپارا، سو پُرکھ نرنجن آپ کرائیندا۔ شاہو بھوپ بن سکدارا، سیس جگدیش تاج شہائیندا۔ شبدی ست دئے ہلارا، بالی بڈھ آپ جنائیندا۔ وشن برہما شو کر خبردارا، دھر سندیسہ نام پڑھائیندا۔ ترے پنج کر پسارا، نرگن سرگن ونڈ ونڈائیندا۔ لکھ چوراسی رچ اکھاڑا، بن نٹوآ سانگ ورتائیندا۔ آتم پرما تم کھول کواڑا، برہم پاربرہم سمجھائیندا۔ ایش جیو دے سہارا، جگدیش اپنا بھیو چکائیندا۔ نام اگم بول جیکارا، ناد انادی راگ الائیندا۔ آنتر آنتر پاوے سارا، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچی کار آپ کرائیندا۔ ساچی کار سِری بھگوانا، اکو اک کرائیا۔ سچکھنڈ نواسی مرد مردانہ، وڈ مردانگی اک جنائیا۔ لیکھا جان دو جہاناں، نرگن سرگن ویکھ وکھائیا۔ آد پُرکھ پرہہ بن پردھانا، دھر فرمانا اک سمجھائیا۔ وسنہارا سچ مکانا، سچکھنڈ دیونہار وڈیاٹیا۔ تھر گھر ویکھے مار دھیانا، چرن کول کول سرنائیا۔ ست ڈلارا کر

پروانہ، سیچ پروانگی اک درسائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا کھیل آپ جنائیا۔ ساچا کھیل ہر نرنکار، ایکو ایک جنائیندا۔ آد پُرکھ ہو تیار، انہو اپنا کھیل کرائیندا۔ لیکھا جانے دُھر دربار، دھرم دوارا اک وڈیائیندا۔ جوتی جوت جوت اُجیار، شبدي شبد ڈنک وجائیندا۔ لوآں پُریاں برہمنڈاں کھنڈاں پاوے سار، رُو سس سُوْر ج چن کِرن کِرن چمکائیندا۔ چارے کھانی کھول کِواڑ، چارے بانی راگ الائیندا۔ چارے کُنٹاں کرے خبردار، چارے جُگ آپ سمجھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچی کھیل آپ کرائیندا۔ ساچی کھیل پاربرہم، پرہہ اپنی آپ کرائیا۔ نرگن نرُویر نرنکار نراکار جانے کم، دُوسر سنگ نہ کھئے رکھائیا۔ اک اِکلا بیڑا بٹھ، اپنے کندھ اُٹھائیا۔ لیکھا جانے جننی جن، دائی دایا بھیو نہ رائیا۔ وسنہارا پن چھپری چھن، ہر گھٹ اپنا ڈیرہ لائیا۔ لیکھا جانے بُدھ مت من، منسا سب دی پُور کرائیا۔ نرگن جوت چاڑھ چن، اندھ اندھیر گوائیا۔ آتم دیونہارا دھن، پرما تم جھولی پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا کھیل آپ کرائیا۔ ساچا کھیل کرنے یوگ، ہر کرتا آپ اکھوائیندا۔ آد جُگادی سیچ سنجوگ، دھرم دوارے آپ وکھائیندا۔ لیکھا جانے لوک پرلوک، پُریاں لوآں کھوج کھجائیندا۔ وشن برہما شو دسنہارا شبد سلوک، ساچا ڈھولا آپ الائیندا۔ گھٹ گھٹ آنتر بھوگنہارا بھوگ، سیچ سُنہجنی سوہبا پائیندا۔ وکھاونہارا ساچا کوٹ، بنک دوارا اک وڈیائیندا۔ لاؤنہارا نام اگتی چوٹ، ڈنکا شبد آپ وجائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اپنی ریتی آپ جنائیندا۔ اپنی ریتی ہر جو دسے، نرگن وڈا وڈ وڈیائیا۔ سرگن اندر آپے وسے، گھٹ گھٹ ڈیرہ لائیا۔ نرگن جوت کرے پرکاسے، جوت نرنجن رنگ رنگائیا۔ آتم پرما تم کھیل تماشے، گوپی کابن نچائیا۔ سدا سہیلا وسے ساتھ، وچھڑ کدے نہ جائیا۔ ناؤں رکھ پُرکھ سمراتھ، سمرتھ دھار پرگٹائیا۔ ہوئے سہائی انا تھ انا تھ، غریب نہانے گلے لگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اپنی کرنی آپ جنائیا۔ اپنی کرنی کرتا پُرکھ، ست ستوادی آپ جنائیندا۔ جُگ چوکرئی نہ کوئی سوگ نہ کوئی ہرکھ، چنتا غم نہ کھئے وکھائیندا۔ لکھ چوراسی جیو جنت سادھ سنت لے پرکھ، نام کسوٹی اک رکھائیندا۔ بھگت بھگوان دیوے درس، آتم درسی میل ملائیندا۔ پُورب جنم دی لاپے حرص، ہوس ہور نہ کھئے ودھائیندا۔ صاحب سُلطان شبد سوامی کرے ترس، مہر نظر آپ اُٹھائیندا۔ لیکھا جانے عرش فرش، کایا کرہ کھوج کھجائیندا۔ امرت میگھ دیوے برس، نچہر

جھرنا آپ جھرائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچی کرنی آپ کھائیندا۔ ساچی کرنی بھگت بھگوان، سِری بھگوان آپ
 جنائیا۔ مہربان ہو دیوے دان، داتا اپنی دیا کھائیا۔ گھر گھر وچ وکھائے سچ نشان، نشانہ اکو نظری آئیا۔ بن پڑھیاں دیوے گیان، بودھ
 اکادھ کرے پڑھائیا۔ ساچا مندر وکھائے مکان، کایا کعبہ پردہ لاپیا۔ ساچا راگ سُنائے شبد دھنکان، انحد نادى ناد وجائیا۔ امرت آتم دیوے
 پین کھان، ترسنا بھکھ رہے نہ رائیا۔ نرمل جوت جگائے مہان، دیا باقی اک پرگٹائیا۔ آتم سیجا کر پروان، سچ سنگھاسن سوہا پائیا۔
 نظری آئے ایکا نوجوان، پردھ بال نہ روپ وٹائیا۔ سُرتی شبد کرے پروان، شبد سُرت ہونے کھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی
 کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی ریتی اک درڑائیا۔ بھگت بھگوان ساچی ریت، آد جگاد رکھائیندا۔ نانا توڑے مندر مسیت، جس جن
 اپنی دیا کھائیندا۔ لیکھا جُکے چھٹی راگ گیت، جس دھن آتمک راگ سُنائیندا۔ تیر نشانہ لائے ٹھیک، کوزا ٹھیکر بہن وکھائیندا۔ آتم پر ماتم
 جوڑے پریت، پریتوان اکو نظری آئیندا۔ لیکھا جُکے ہست کیٹ، اوچ نیچ نہ کھئے وکھائیندا۔ صاحب ستگر دا اکو گیت، جگ چوکری
 ونڈ نہ کھئے ونڈائیندا۔ وسنہارا دھام انڈیٹھ، جن بھگت راہ وکھائیندا۔ نو سو چورانوے چوکری جگ گئے پیت، کلجگ ویلا اتم آئیندا۔ گر
 اوتار پیر پیغمبر رہے اڈیک، نیتر نین دھیان لگائیندا۔ پروردگار آئے نزدیک، دُور ڈراڈا پندھ مکھائیندا۔ کھیل کرائے لاشریک، شرکت روپ
 نہ کھئے وکھائیندا۔ بھيو چکائے اک اتیت، ترے گن ڈیرہ آپے ڈھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، جن بھگت دیا کھائیندا۔
 بھگت بھگوان اکو رنگ، دوجا رنگ نہ کھئے وکھائیا۔ آتم پر ماتم وسے سنگ، سکلا سنگ نبھائیا۔ اکو ڈور اک پتنگ، ہر ایکا رسیا اڈائیا۔
 کرے کھیل سورا سربنگ، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ نرمل جوت چاڑھ چند، رو سس نین شرمائیا۔ بھگت بھگوان پریم پریتی پائے
 گنڈھ، دو جہان نہ کھئے ٹڑائیا۔ ایش جیو اکو چھند، جگدیش کرے پڑھائیا۔ ستجگ تریتا دواپر گیا ہنڈھ، کلجگ واری اتم آئیا۔ پرہ
 ویکھنہارا ست دیپ نو کھنڈ، نو نو اپنی دھار چلائی۔ پردہ لاه کوٹ برہمنڈ، لوک پرلوک کھوج کھوجائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ
 اپنی کِریا کر، ساچی کرنی آپ جنائیا۔ ساچی کرنی سِری بھگوان، اکو اک جنائیندا۔ بھگت ملایا وچ جہان، بھگوان اپنا گھر وکھائیندا۔
 بند کیواڑی کھول دکان، بجر کپائی گنڈا لاپندا۔ مندر اندر اک مکان، کایا بنک آپ سہائیندا۔ گھر وچ گھر کرے پروان، گرہ لیکھا آپ

چُکائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا مارگ اک رکھائیندا۔ ساچا مارگ اکو راہ، بھگت بھگوان جنائیا۔ جُگ چوکرئی لیکھا بے پرواہ، شاستر سمرت وید پُران گیتا گیان انجیل قرآن کہانی بانی کہن نہ پائیا۔ جن بھگتاں دیوے سچ صلاح، صفتی صفت صفت وڈیائیا۔ بھیو ابھیدا دئے کھلا، اپنا پردہ آپ چُکائیا۔ دیا باقی کھلا پاتی کر رُشنا، جوتی جوت ڈگمگائیا۔ دُھر فرمانا ساچا رانا سچ سندیسہ دئے سنا، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھگتن میلا ایکا تھائیا۔ بھگت جنان ہر ساچا میتا، مِتہر پیارا آپ اکھوائیندا۔ ستجُگ تریتا دواپر کلجُگ جُگ چوکرئی چلائے ریتا، گر اوتار پیر پیغمبر سیو لگائیندا۔ اپنا کھیل رکھے انڈیٹھا، جگت نیتہر نظر کیسے نہ آئیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی آپ کرائیندا۔ ساچی کرنی کرے پروان، مہبان وڈی وڈیائیا۔ بی خیر یا اللہ الہی نور نوجوان، ظہور اکو اک رُشنائیا۔ نوبت وجائے دو جہان، ڈنکا اکو نام شنوائیا۔ مقالے حق کھیل مہان، خالق خلق دئے سمجھائیا۔ جودھا سوربیر بلوان، بل اپنا آپ پرگٹائیا۔ سچکھنڈ نواسی ہو پردھان، نام پردھانگی اک کھائیا۔ گر اوتاراں پیر پیغمبراں دیونہارا دان، ساچی دات آپ ورتائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھگتن دیونہار وڈیائیا۔ بھگت جنان ہر سچا سچن، سو پُرکھ نرنجن نظری آئیندا۔ چرن کول کرائے اکو مجن، دُرمت میل دھوائیندا۔ گرہ ہنکاری بھانڈے بھجن، بھانڈا بہرم بھو بھٹائیندا۔ سدا سدا سد لوک مات شبد سرُپی پرہ آئے سدن، سدا اپنا نام لگائیندا۔ ورن برن ذات پات پار کرائے حدن، بندی خانہ نہ کھئے رکھائیندا۔ لکھ چوراسی وچوں آئے کدھن، زرگن سرگن ویس وٹائیندا۔ کوڑی کرپا آئے وڈھن، نام کھنڈا ہتھ اٹھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھگتن ریتی اک درڑائیندا۔ بھگتن ریتی اکو ٹیک، سو صاحب ستگر آپ جنائیا۔ کرنہارا بڈھ بیک، وویکی رُپ وکھائیا۔ ترے گن مایا نہ لائے سیک، پنچ وکار نہ کھئے ہلکائیا۔ آتم پر ماتم کرے ہیت، سوہنگ ڈھولا اکو گائیا۔ رُت سہنجنی رے چیت، چیتن اکو اک جنائیا۔ نظری آئے نیتن نیت، دُور دُراڈا پنڈھ مُکائیا۔ نیج نیتہر ہرجن لے پیکھ، دوئے لوچن پنڈھ مُکائیا۔ جنم کرم مٹے ریکھ، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں ہوئے سہائیا۔ بھگت جنان پرہ ساچا میلا، زرگن سرگن آپ کرائیندا۔ لیکھا جانے گرو گُرا چیلا، چیلا گرو ویکھ وکھائیندا۔ اندر باہر سچن سہیلا، آتم پر ماتم کھوج کھجائیندا۔ جُگ چوکرئی جانہارا ویلا، وقت اپنے ہتھ رکھائیندا۔

وسنہارا دھام ٹویلا، جوتی جاتا ڈگمگائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، جُگ چوکرے اپنا راہ جنائیندا۔ جُگ چوکرے دسے راہ، رہبر اکو نظری آئیا۔ دین مذہب ونڈ ونڈا، ذات پات کرے کُرمائیا۔ من مت بُدھ لیکھ لیکھا، پنج تت کرے کُرمائیا۔ ترے گن میلا سہج سُبھا، رجو طمو ستو گنڈھ پوائیا۔ بھگت دوارا اک وڈیا، کایا گُڑھ سوہیا پائیا۔ اندر وڑ بے پرواہ، سچ سینگھاسن ڈیرہ لائیا۔ جوتی جوت کر رُشنا، نُور نُورانہ نُور دھرائیا۔ گیت اگتی ایکا گا، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، جن بھگتاں دے سمجھائیا۔ بھگت جن سمجھاوے آپ، پرہ اپنی دیا کمائیندا۔ سو پُرکھ نرجن سچا جاپ، ہنگ برہم آپ پڑھائیندا۔ میٹھارا تینوں تاپ، ترے گن لیکھا آپ چُکائیندا۔ نظری آئے اکو پاک، پتت اپنے لیکھے لائیندا۔ صاحب ستگر سچن ساک، سکلا سنگ رکھائیندا۔ سر رکھے دے کر ہاتھ، جس جن مہر نظر ٹکائیندا۔ آتم پر ماتم سُنائے گاتھ، اجپا جاپ کرائیندا۔ شبد اگتی چڑھائے راتھ، بن رتھوہی سیو کمائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، جن بھگتاں ویکھ وکھائیندا۔ ہر صاحب ساچی پڑھائے پٹی، قلم دوات نہ کھئے رکھائیا۔ وست وکے نہ کیسے ہٹی، ستگر اپنا ہٹ چلائییا۔ جس جن دیوے نام رتی، رتی رت دئے سُکائیا۔ ہر جن چلائے اپنی متی، گُرم ت اک پڑھائیا۔ چار جُگ وا نہ لگے تتی، اگتی تت نہ لاگے رائیا۔ مہر نظر نال کرے جتی، ست اپنے وچ جنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، جن بھگتاں کھولے اپنی اکھی، جگ نیتر بند کرائیا۔ بھگتاں کھولے نرگن اکھ، نچ نیتر آپ کھلائییندا۔ درس دیکھائے ہو پرتکھ، ساکھیات رُپ وٹائیندا۔ نہکرمی کرم کانڈ توں لئے رکھ، سر اپنا ہتھ ٹکائیندا۔ لکھ چوراسی نالوں کرے وکھ، جس جن اپنا میل ملائییندا۔ آتم پر ماتم ڈھولا دیوے دس، دوجا اکھر نہ کھئے پڑھائیندا۔ سُرتی شبدی پائے نتھ، ڈوری اپنے ہتھ اٹھائیندا۔ سنت سہیلے میلے نٹھ نٹھ، بن پاندھی پندھ مُکائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، بھگت بھگوان آپ اٹھائیندا۔ بھگت بھگوان گودی چُک، ہر ستگر خوشی منائیا۔ درشن دیوے لک لک، کلجگ جیواں نظر نہ آئیا۔ کرے پیار جوں ماں پُت، پتا پُت وڈی وڈیائیا۔ سنت سہیلے ساچے سٹ، ہر ستگر ویکھ وکھائیا۔ ساچی مؤلے اکو رُت، پت ڈالی آپ مہکائیا۔ کِریا کرے ابناسی اچت، چیتن اپنی دھار وکھائیا۔ ساڈھ تین ہتھ اندرون پئے اٹھ، گھر گھر وچ کرے رُشنائیا۔ امرت جام پیائے گھٹ، اٹھسٹھ تیرتھ پندھ مُکائیا۔ کرے پرکاش نرمل جوت، جوت نرجن ڈگمگائیا۔ نام

پیالہ پیا کرئے مدہوش، مڈھر رس نہ کھئے دکھائیا۔ بھیو چکائے چوڈاں لوک، چوڈاں طبقات ڈیرہ ڈھاپیا۔ بھگت بھگوان دوارا اکو کوٹ، مندر اکو نظری آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، جن بھگتاں لیکھا دئے مکائیا۔ جن بھگتاں لیکھا ہر مکاؤنا، مہربان دیا کھائیا۔ نرگن سرگن میل ملاؤنا، آتم پر ماتم جوڑ جڑائیا۔ گھر وچ گھر آپ پرگناؤنا، پرگٹ اپنی کل دھرائیا۔ بن تیل باقی دیپک جگاؤنا، نرگن جوت کرے رُشنائیا۔ بنک دوارا اک سپاؤنا، چہر چہن نہ کھئے وڈیائیا۔ سورج چند نہ کھئے چمکاؤنا، منڈل منڈپ نہ کھئے دکھائیا۔ راگ اگتی ایکا گاؤنا، سُر تال نہ کھئے وجائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، جن بھگتاں میلے سہج سُبھائیا۔ ہر بھگتاں آپ ملاویگا۔ پرہ کلجگ اتم پھیرا پاویکا۔ نرگن جوت نور رُشناویگا۔ لوک پرلوک ویکھ دکھاویگا۔ سچ سلوک اک سناویگا۔ گر اوتار پیر پیغمبر تیئی اٹھاراں دس چار گنڈھ پواویگا۔ اکاون باون پردہ لاپویگا۔ بھگت بھگوان کھیل کراویگا۔ آد نرنجن میل ملاویگا۔ وشن برہما شیو ڈھولا گاویگا۔ کروڑ تینتیس ناچ نچاویگا۔ سری بھگوان کھیل دکھاویگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، ہرجن ساچے آپ اٹھاویگا۔ ہرجن ساچا اٹھیگا۔ سری بھگوان تھیگا۔ بھگت بھگوان اک دوارے بکیگا۔ پت پریشور کدے نہ لکیگا، ہر بھگتاں آگے سدا جھکیگا۔ گرمکھاں پینڈا مکیگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، بھگت سہیلے آپے چکیگا۔ بھگت بھگوان جگائیا۔ بھیو ابھید کھلائیا۔ آتم تاکی کُنڈا لاپیگا۔ بن ساقی جام پیائیا۔ شبد راکی اُتے چڑھائیا۔ شاہ سوارا ویکھ دکھائیا۔ گپت ظاہرا بھیو چکائیا۔ نام نعرہ اکو لائیا۔ ذات پات پندھ مکائیا۔ دین مذہب آنت کرائیا۔ سادھ سنت ویکھ دکھائیا۔ بھگوان بھگونت بھگت جگائیا۔ نار کنت روپ دکھائیا۔ مہا اگنت آپ سناویگا۔ گر اوتار پیر پیغمبر نیتر نین شرمائیا۔ کلمہ نبی رسول نہ کھئے الائیا۔ مہان پیدو بی خیر یا اللہ حضرت اکو پھیرا پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کلجگ اپنا حکم ورتائیا۔ ساچا حکم آپ ورتائیا۔ نو سو چورانوے چوکری جگ پچھلی کیتی ویکھ دکھائیا۔ کوڑی کریا بوٹا جائے سک، ستجگ ساچا راہ چلائے گا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ہر بھگتاں ویکھ دکھائیا۔ ہر بھگتاں ہر ویکھن آیا، نرگن نور جوت رُشنائیا۔ ترے گن مایا پردہ لاپیا، پے پرواہ ہئے سہائیا۔ در بردا غلام آپ بنایا، نام زنجیر بندھن پائیا۔ اگنی سڑدا آپ پچایا، امرت امر

میگہ برسائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، کلجُگ اتم پھیرا پائیا۔ کلجُگ اتم ہر کا پھیرا، نرگن نرور ہر کھیل کرائیندا۔ لہنا دینا چُکے گرو گُر چیرا، چیلَا گُر ویکھ وکھائیندا۔ ستجُگ تریتا دواپر کلجُگ کدا رہیا ہیرا پھیرا، اچھل چھل اپنی کار کھائیندا۔ گُر اوتاراں پیر پیغمبران دین مذہب پایا جھیرا، جھگڑا گھر گھر آپ جنائیندا۔ آنت دھرت مات دا کھلا کرے ویہڑا، نو کھنڈ پرتھی ویکھ وکھائیندا۔ لکھ چوراسی کرے بیرا بیرا، لہنا دینا آپ مکھائیندا۔ کوڑی کِریا ویکھے ڈیرہ، خاکی خاکی خاکی سمائیندا۔ مٹکھتا کھتے نہ بٹھے بیڑا، شوہ دریا رڑھائیندا۔ گُر مکھاں نظری آئے نیرن نیرا، نج نیتر آپ کھلائییندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، بھگتی مارگ اکو لائیندا۔ بھگتی مارگ لائے جگ، جگ جیون داتا وڈ وڈیائیا۔ سنت سہیلے ساچے سد، گھر ساچے میل ملائییا۔ نو دوار پار حد، دسم دواوری ویکھے چائیں چائیا۔ درس وکھائے اُپر شاہ رگ، شہنشاہ اپنا پھیرا پائیا۔ گھر وچ گھر کرائے حج، حُجرہ اکو اک سہائیا۔ نام ندھانا وجائے ند، تال تلوڑا نہ کھتے وکھائیا۔ گیت گوہند سُنائے چھند، انراگی بھیو کھلائییا۔ توڑنہارا بندی بند، بندی خانہ دئے کٹایا۔ لیکھا چُکے بتی دند، رسنا جہوا نہ کھتے بلائییا۔ دین دِیال ٹھاکر سوامی سرب گن بھر پورا ہوئے بخشند، بخشش اپنی جھولی پائیا۔ اتم پر ماتم دئے اند، اند اکو گھر وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، بھگت بھگوان اکو در وڈیائیا۔ بھگت بھگوان اک دروازہ، دُھر درباری آپ جنائیندا۔ سِری بھگوان سازن سازا، باڈھی نظر کھتے نہ آئیندا۔ ایتھے اوتھے رکھے لاجا، دو جہان ویکھ وکھائیندا۔ کلجُگ اتم رچیا کاجا، گُر اوتاراں پیر پیغمبران لہنا دینا جھولی پائیندا۔ صاحب ستگر سازن سازا، سازش سب دی ویکھ وکھائیندا۔ لیکھا جانے شاہ نوابا، شہنشاہ اپنا پھیرا پائیندا۔ بھیو چُکائے دو دو آہ، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مُرید مُرشد ویکھ وکھائیندا۔ مُرید مُرشد ویکھے آ، پروردگار پھیرا پائیا۔ ظاہر ظہور اک خُدا، خالق خلق وڈی وڈیائیا۔ نور نورانہ ہو رُشنا، رحمت اپنی آپ کھائیا۔ کائنات کلمہ دئے سُننا، لاشرِیک کرے پڑھائیا۔ حدیث اکو اک گا، حضرت اپنی کھیل کرائیا۔ بیس بیس گیا آ، صدی چوڈھویں راہ تکایا۔ محمد نین رہیا شرما، اکھ سکے نہ اُپر اُٹھائیا۔ مؤسیٰ رووے مارے دھاہ، باباکار جنائیا۔ عیسیٰ کہے میرا خُدا، خُداوند آیا سچا ماہیا۔ جس دا دھیان رہے لگا، نت نت آس تکایا۔ جس دا کلمہ رہے گا، نبی رسول پڑھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ

اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، مُرید مُرشد اِکو راہ وکھائیا۔ مُرید مُرشد در درویش، دُھر درباری آپ جنائندا۔ کلجُگ اتم نرگن
 نرویر پُرکھ اکال دھریا بھیکھ، بھیکھادھاری نظر کِسے نہ آئندا۔ رُوپ رنگ نہ کھئے ریکھ، مُچھ داہڑی کیس نہ کھئے وکھائندا۔ دو جہاناں
 رہیا پیکھ، لوآں پُریاں برہمنڈاں کھنڈاں جیرج انڈاں پردہ لائندا۔ جن بھگتاں کرے سچا ہیت، بَنتکاری میل ملائندا۔ جوتی جوت
 سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، کلجُگ اتم ویس وٹائندا۔ کلجُگ اتم ویس اولّا، سو صاحب آپ کرائیا۔ سِری
 بھگوان اِک اِکلا، نرگن جوت کرے رُشنائیا۔ بھگتن وسے سچ محلا، محفل اپنے نام لگائیا۔ جوتی شبدی آپے رلا، چکر چن نہ کھئے
 وکھائیا۔ ویکھنہارا رانی اللہ، میان بنیا بے پرواہیا۔ بھيو چُکائے دھار بَسَمِلا، بَسَمِلا اپنی کار کھائیا۔ چوڈاں صدیاں کٹیا چھلا، چوڈاں طبق
 دین دُہائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، مُرید مُرشد کرائے دید، سچ وکھائے اِکو عید، اتم پرما تم پرما تم
 اتم میل ملائے سچ سُبھائیا۔

* ۲۰ چیت ۲۰۲۰ بکرمی گرچرن سنگھ دے گرہ پنڈ پنڈوری *

ہر نرویر نرمل جوت، ایک اونکار وڈی وڈیائیا۔ وسنہارا دھرم دوارے ساچے کوٹ، سچکھنڈ ساچا آسن لائیا۔ گر اوتار پیر
 پیغمبر رکھدے گئے اوٹ، اتر اِک دھیان لگائیا۔ سرگن نرگن نرگن سرگن اِک دُوچے تے ہندے رہے موہت، پریم پریتی راہ چلائی۔ نام
 ندھانا سِری بھگوانا جیدے رہے بن رسنا جہوا ہونٹ، بتی دند نہ صفت صلاحیا۔ وسدے رہے کایا کھیڑے بن ورن گوت، ذات پات نہ
 کھئے رکھائیا۔ پاربرہم ملن دا رکھدے رہے شوق، دُوچی آس نہ کھئے جنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ہر کرتا کھیل
 کرائیا۔ نرمل جوت پُرکھ ابناسا، سو پُرکھ نرنجن وڈ وڈیائیا۔ ہر پُرکھ نرنجن ویکھنہارا تماشا، ایکنکارا رنگ رنگائیا۔ آد نرنجن نور پرکاشا،
 جوتی جوت ڈگمگائیا۔ سِری بھگوان داسی داسا، ابناسی کرتا سیو کھائیا۔ پاربرہم پرہ پوری کرے آسا، نت نوت اپنی کار کھائیا۔ شبدی
 شبد دیونہار بھرواسا، بھيو ابھید جنائیا۔ منڈل منڈپ پاوے راسا، گوپی کابن نچائیا۔ گر اوتاراں پیر پیغمبراں دے دلّاسا، سِر اپنا ہتھ

ٲڪائيا۔ نام بهنڌار ڪايا ڪاسه، وست امولڪ آڀ ورتائيا۔ آتم سيجا بهوگ بلاسا، هر ڪنت دئ وڏيائيا۔ آد جُگاد نه ڪدے وِناسا، ابناسي
 اپني ڪار ڪمائيا۔ شاستر سِمرت ويد پُران بودھ اگادھ دسے خلاصه، صفتي صفت صلاحيا۔ جوتي جوت سرُڀ هر، آڀ اپني ڪرپا ڪر،
 ساچي ڪرني آڀ ڪرائيا۔ نرمل جوت پاربرهم، نروير ڪهيل ڪرائيندا۔ نه مرے نه پئے جم، جيون جُگت نه ڪهڙي رکھائيندا۔ آد جُگاد جُگا جُگنتر
 ڪرے ڪرائے سچ ڪم، نهڪرمي اپنا ڪرم ڪمائيندا۔ ست ستوادي بيڙا بنه، برهم برهمادي ويڪھ وڪھائيندا۔ سيوا ڪرے جنني جن، سيوڪ اپنا
 ناؤن دھرائيندا۔ جوتي جوت سرُڀ هر، آڀ اپني ڪرپا ڪر، هر ڪرتا ويس وڻائيندا۔ نرمل جوت سري بهگوان، سچڪھنڊ نواسي وڏ
 وڏيائيا۔ تھر گھر ڪھولنھار دڪان، محل اٿل ڪرے رُشنائيا۔ شابو بهوڀ بن سلطان، سچ سنگھاسن آسن لائيا۔ دو جھانا بن نگهبان، بن
 نيتر ويڪھ وڪھائيا۔ ست ستوادي ساچا ڪاھن، گھر گمبھير بهيو نه رائيا۔ ديونھارا ساچا دان، وست امولڪ اڪ ورتائيا۔ شبدي ست ڪر
 بلوان، بل اپنا اڪ درسائيا۔ وشن برهما شو دے گيان، نش اڪھر وڪھر ڪرے پڙھائيا۔ جُگ چوڪڙي ڪر پردھان، ستجگ تريتا دواپر
 ڪلجگ رنگ رنگائيا۔ گر اوتار پير پيغمبر مات نشان، سچ نشانہ نام درسائيا۔ بهگت بهگوان ڪهيل مھان، خالق خلق دئ جنائيا۔ جوتي
 جوت سرُڀ هر، آڀ اپني ڪرپا ڪر، هر ڪرني آڀ ڪرائيا۔ نرمل جوت هر پُڪھ نرنجن، مھا اڪھ ڪتھي نه جائيا۔ آد جُگادي ساچا سجن،
 سگلا سنگ نيھائيا۔ دو جھانا اڪو مجن، برهمنڌا ڪھنڌا آڀ درسائيا۔ سنت سھيلا پردے ڪجن، مھر نظر اُڻھائيا۔ جوتي جوت سرُڀ
 هر، آڀ اپني ڪرپا ڪر، ساچي ڪرني آڀ ڪمائيا۔ نرمل جوت ڪن ڪرتار، ڪرتا پُڪھ ڪهيل ڪرائيندا۔ جُگ چوڪڙي ساچي دھار، نروير راه
 چلائيندا۔ سيوا لاگر اوتار، پير پيغمبر حُڪم منائيندا۔ شبد اگتي بول جيڪار، ناد انادي راگ سنائيندا۔ ليڪھا جانے دھر دربار، دھر
 دي باني بان لگائيندا۔ جوتي جوت سرُڀ هر، آڀ اپني ڪرپا ڪر، هر ڪرتا ڪهيل ڪرائيندا۔ هر ڪرتا ڪهيل ڪرے اپار، اپرمپر وڏ وڏيائيا۔
 سچ سنديسه گر اوتار، پير پيغمبر ڪرے پڙھائيا۔ ديا باق ڪر اجيار، ڪملا پاتي اڪ رُشنائيا۔ امرت بوند سواتي ٿھنڊي ٿھار، گھر مندر آڀ
 پيائيا۔ ساچا ھاڻي ونج وپار، چوڏا لوڪا پندھ گوائيا۔ چوڏا طبق ويڪھنھار، سبق اڪو اڪ پڙھائيا۔ جوتي جوت سرُڀ هر، آڀ اپني
 ڪرپا ڪر، بهيو ابھيدا رهيا گھلايا۔ نرمل جوت بهيد ابھيوا، انھو پرڪاش پرڪاسيا۔ پاربرهم وڏ ديوي ديوا، ويڪھنھارا ڪهيل تماشيا۔ جُگ

چوڑی ساچی سیوا، نت نوت کار کھائے بن بن داسی داسیا۔ بھگت بھگوان لائے تھیوا، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، شاہ پاتشاہ شاہو شاہباشیا۔ شاہ پاتشاہ ہر دین دیالا، وڈا وڈا وڈیائیا۔ جگ چوڑی کھیل نرالا، نرگن سرگن رنگ رنگائیا۔ لیکھا جانے شاہ کنگالا، لکھ چوڑاسی پھول پھلایا۔ بھگت بھگوان دسے راہ سُکھالا، آتم پرما تم اک پڑھایا۔ اندر باہر گپت ظاہر وسے نال نالا، وچھڑ کدے نہ جائیا۔ کایا مندر اندر وکھائے سچی دھرمسالہ، دھرم دوارا اکو نظری آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل سچا شہنشاہیا۔ شہنشاہ ہر کھیل کھلاؤنا، بے آنت بے پرواہ اکھوائیندا۔ کلجگ اتم پنڈھ مُکاؤنا، کوڑی کِریا میٹ مٹائیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر اپنے وچ ملاؤنا، نرمل جوتی جوت سہائیندا۔ شبد اگمی ایکا ناد و جاؤنا، انراگی راگ سُنائیندا۔ بھگت بھگوان آپ اٹھاؤنا، آتم پرما تم جوڑ جڑائیندا۔ سُرتی شبدی گنڈھ پواؤنا، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا کھیل آپ درسائیندا۔ ساچا کھیل کرے کرتار، قُدرت قادر ویکھ وکھایا۔ کل کلکی لے اوتار، نرگن جوت کرے رشنائیا۔ شبد ڈنکا اگم اپار، لواں پُریاں برہمنڈاں کھنڈاں آپ سُنائیا۔ وشن برہما شو دئے ہلار، کروڑ تیتیسا دھیر نہ کھئے دھرائیا۔ نو کھنڈ پرتھی ست دیپ پاوے سار، لکھ چوڑاسی گھٹ گھٹ اندر ویکھ وکھایا۔ گر اوتار پیر پیغمبر تکدے گئے دیدار، جلوہ اکو نور رُشنائیا۔ در درویش منگدے گئے بھکھار، بھکھک اپنی جھولی ڈاہیا۔ کون ویلا پرگٹ ہوئے مہابلی اوتار، نہکلنک اپنا ناؤں رکھایا۔ امام امامان سر ہوئے سکدار، شہنشاہ اکو نظری آئیا۔ کاغذ قلم شاہی نہ پائے سار، لکھ لکھ لیکھ نہ کھئے سمجھایا۔ بے آنت بے آنت کہہ کہہ سارے گئے پکار، پُنے پُنے سیس جھکایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ہر سترگر اکو اک پھیرا پائیا۔ سترگر سچا ایکنکارا ایک، اکل کلا اکھوائیندا۔ جن بھگتاں دیوے ساچی ٹیک، دوجی اوٹ نہ کھئے جنائیندا۔ کرنہارا بُدھ بیک، ساچی سکھیا اک سمجھائیندا۔ ترے گن مایا نہ لائے سیک، پنچم ناتا توڑ ٹڑائیندا۔ نج نیت نرگن سرگن لے ویکھ، اکھ پرتکھ آپ گھلائییندا۔ لیکھا چُکائے وشن برہما مہیش، پاربرہم پرہ اپنی گنڈھ پوائیندا۔ وسنہارا سچکھنڈ ساچے دیس، لوک مات پھیرا پائیندا۔ شاہو بھوپ وڈ نریش، نر نرکار اکو نظری آئیندا۔ نردھن سردھن کرے ہیت، سگلا سنگ نبھائیندا۔ جن بھگتاں دیوے اپنا بھیت، بجر کپائی گنڈا لائیندا۔ آتم سیجا رہیا کھیڈ، سیج سہنجی اک سہائیندا۔ شبد اگم سنہڑا رہیا بھیج، رسنا جہوا نہ

کھئے پلائیئندا۔ نرمل جوتی دیوے تیج، سورج چند نین شرمائیئندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کل کلکی اک اکھوائیئندا۔
 کل کلکی نرمل جوت پرکاشا، پرکاشوان وڈی وڈیائی۔ آد جُگادی جُگ چوکرئی کھیل تماشا، نو نو چار پندھ مکائیئا۔ دو جہان سری
 بھگوان منڈل منڈپ پاوے راسا، گوپی کاہن نچائیئا۔ جن بھگتاں کرے پوری آسا، جو بیٹھے دھیان لگائیئا۔ ستجگ تریتا دوپر کلجگ بنیا
 رسیا راکھا، چوبدار ساچی سیو کمائیئا۔ کلجگ اتم پورا کرے گھاٹا، ہر جو جھولی نام بھرائیئا۔ اتم پر ماتم دیوے داتا، سوہنگ اکھر اک
 سمجھائیئا۔ من مت رہے نہ نار کڈاتا، گرت اکو اک جنائیئا۔ درس دکھائے سدا بؤہ بدھ بھانتا، سوچھ سرُپی روپ دھرائیئا۔ نظری آئے اک
 اکانتا، جوتی جاتا ڈگمگائیئا۔ جن بھگتاں بنے پتا ماتا، بال انجانے گود اٹھائیئا۔ چرن کول اُپر دھول بنھے ناتا، سگلا سنگ نبھائیئا۔ جوتی
 جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا مارگ اک درسائیئا۔ سچا مارگ بھگت بھگوان، آد جُگاد جنائیئندا۔ جس جن کِریا کرے مہان،
 تِس اپنی دیا کمائیئندا۔ پوجا پاٹھ سمرن سرب لک جان، جس اپنا میل ملائیئندا۔ اتم آتر سچ سرور کرائے اشنان، اٹھسٹھ تیرتھ پندھ
 مکائیئندا۔ مندر مسجد دتے نہ کھئے مکان، جس جن کایا کعبہ آپ دکھائیئندا۔ نرمل دیا دیپک جگے مہان، تیل باقی نہ کھئے پائیئندا۔ دُھن
 آتمک راگ سنائے بن کان، بتی دند نہ کھئے وڈیائیئندا۔ سچ بھومکا سوہے استھان، جس گرہ اپنا آسن لائیئندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ
 اپنی کِریا کر، بھگت بھگوان ساچی ریت، ناتا تھے مندر مسیت، گرہ اکو اک دکھائیئندا۔ کایا اندر ہر جو ہر مندر، نرگن سرگن آپ جنائیئا۔
 میل ملائے اندرے اندر، سُرتی شبد کرے کُرمائیئا۔ بحر کپائی توڑے جندر، دئی دویتی پردہ دئے اٹھائیئا۔ کرے پرکاش اندھیری کندر، نرگن
 نور جوت رُشنائیئا۔ من واسنا بنھے بندر، دہ دشا نہ اٹھ اٹھ دھائیئا۔ شبد اگئی مارے خنجر، کھنڈا کھڑگ اک چمکائیئا۔ جوتی جوت
 سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، بھگت بھگوان اپنا راہ جنائیئا۔ بھگت بھگوان کھولے بھید، اپنی دیا کمائیئندا۔ لیکھا چُکے وید کتیب، شاستر
 انگ نہ کھئے لگائیئندا۔ نرگن نرگن کرے بیت، سرگن اپنا سنگ دکھائیئندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، بھگت بھگوان اکو
 گھر وسائیئندا۔ بھگت بھگوان اک دروازہ، دوجی ونڈ نہ کھئے ونڈائیئا۔ نت نوت مارے واجاں، دُور دُراڈا دھیان لگائیئا۔ کلجگ اتم رچیا
 کاجا، مہابلی اپنا پھیرا پائیئا۔ گر اوتار پیر پیغمبر رکھنہارا لاجا، مہر نظر اٹھائیئا۔ ستجگ سچا سازن سازا، چار ورن کرے پڑھائیئا۔ برن

اٹھاراں دیوے داجا، نام وست امولک جھولی پائیا۔ شاہو بھوپ اکو راجا، لکھ چوراسی رعیت ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، بھگون ریتی اک درسائیا۔ بھگون ریتی بھکت رنگ، رنگ رنگیلا آپ چڑھائیندا۔ اندر باہر وسے سنگ، وچھڑ کدے نہ جائیندا۔ سُہاونہارا سچ پلنگ، پاوا چول نہ کھئے بنائیندا۔ دیونہارا پرمانند، رس اکو اک وکھائیندا۔ ساڈھے تن ہتھ مندر آپے لنگھ، گھر گھر وچ ڈیرہ لائیندا۔ ناتا تھے جگت دُباگن رنڈ، کنت سُہاگی میل ملائیندا۔ آتم پرما تم سوہنگ ڈھولا گائے چھند، دوجا بول نہ کھئے بلائیندا۔ کر پرکاش اندھیرے اندھ، اگیان اندھیر مٹائیندا۔ اگلا پچھلا چُکائے پندھ، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، بھکت بھگون اکو گھر سُہائیندا۔ بھکت بھگون گھر وکھال، گھر گھر وچ میل ملائیا۔ کِریا کر دین دِیال، دین ہونے سہائیا۔ سجن ویکھے ساچے لال، لال اپنے رنگ رنگائیا۔ ناتا توڑ کال مہاکال، بہاوی انگ نہ کھئے وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، جگت اولڑی چال رکھائیا۔ جگت اولڑی چال نرالی، نرگن سرگن آپ جنائیندا۔ کلجگ اتم جوت اکی، نرور پُرکھ ویس وٹائیندا۔ کلجگ میٹے رین اندھیری کالی، ستجگ ساچا چند چڑھائیندا۔ ڈھردرگاہی اکو مالی، صاحب سلطان پھیرا پائیندا۔ بھکت بھگون بُدھ ویکھے بالی، بالک اپنی گود وسائیندا۔ ترے گن مایا توڑ جنجالی، جاگرت جوت اک رُشنائیندا۔ لکھ چوراسی ویکھے ہتھان خالی، نام بھنڈار گھر نظر کیسے نہ آئیندا۔ سادھ سنت جیو جنت باہر ویکھن جگت دیوالی، دیپک اندر نہ کھئے جگائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کلجگ اتم ویکھ وکھائیندا۔ کلجگ آنت اندھیرا اندھ، چار کُنٹ نہ کھئے رُشنائیا۔ اندر باہر کیسے نہ مُکیا پندھ، پاندھی راون مارن دھائینا۔ ورن برن ذات پات دین مذہب گا گا تھکے چھند، سنسا روگ نہ کھئے گوائیا۔ ستگر نور نہ چڑھیا چند، نرمل جوت نہ کھئے رُشنائیا۔ سرت سوانی بیٹھی رنڈ، رنڈیا جگت نہ کھئے مُکائیا۔ دئی دویتی ڈھاہے نہ کھئے کندھ، بھانڈا بھرم نہ بھو بھٹائیا۔ کوڑی کِریا ہومے ہنگتا مایا ممتا سر چُکی پنڈ، سیس جگدیش ہتھ نہ کھئے رکھائیا۔ نج آتم کیسے نہ مانیا اند، رسنا جہوا جگت ہونے ہلکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، جن بھکتان میل ملائے سہج سُہائیا۔ بھکت ملاوا رکھے ہتھ، پرہ اپنی دیا کھائیندا۔ سووت جاگت دیوے وتھ، وست امولک جھولی پائیندا۔ چلاونہارا کایا رتھ، بن رتھواہی سیو کھائیندا۔ جگت وکارا بائے نتھ، نام ڈوری تند بندھائیندا۔ لہنا دین چُکائے سیاں ساڈھے

تن ہتھ، جس جن اپنا رنگ رنگائیندا۔ گرہ مندر وکھائے تیرتھ تٹ، سروور اکو اک نہائیندا۔ ڈرمت میل دیوے کٹ، کوٹ جنم دے پاپ
 مٹائیندا۔ درس وکھائے ہو پرگٹ، سوچھ سروپی روپ وکھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کلجگ تیری اتم ور، ہر
 بھگت اکو رنگ رنگائیندا۔ بھگتن رنگ رنگ انڈیٹھ، انڈیٹھا آپ چڑھائیا۔ چولی رنگے اک مجیٹھ، پاربرہم برہم اپنی سیو کھائیا۔ سوہنگ
 ڈھولا ساچا گیت، اتم پرما تم کرے گڑمائیا۔ ستجگ دسے ساچی ریت، ست پُرکھ نرنجن آپ سمجھائیا۔ کوئی نہ رہنا مندر مسیت،
 شوددوالا مٹھ نظر کھئے نہ آئیا۔ اکو رنگ ہست کیٹ، اوچ نیچ نہ کھئے وکھائیا۔ پاربرہم پت پر میشر پُرکھ اکال چرن کول لگے سچ پریت،
 ایشٹ گڑدیو اکو اک اکھوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کلجگ اتم دیونہارا ور، ستجگ ساچی سکھیا دئے جنائیا۔
 ستجگ سکھیا نام پرہات، ہر پرہاتی رنگ رنگائیندا۔ شبد اگم دیوے دات، بن داتا آپ ورتائیندا۔ ناتا توڑ ذات پات، اتم برہم اک
 سمجھائیندا۔ میل ملاوا کلاپات، کول نین نین کھلائییندا۔ نظری آئے ساکھیات، ظاہر ظہور پھیرا پائیندا۔ ویکھنہارا کائنات، کلمہ نبی رسول
 جنائیندا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد گر اوتار پیر پیغمبر بھگت بھگوان اک بنے جماعت، دوجا اکھڑ نہ کھئے پڑھائیندا۔ الفیے ہوئے وفات، فتوے سب
 دے اُتے لائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، نہبھو چُکائے بھے ڈر، بھیانک اپنی کار
 کھائیندا۔ کرپا کر پرہ دیوے درس، مہربان دیا کھائیا۔ پورب جنم دی میٹے حرص، مانس جنم لیکھے پائیا۔ لہنا دینا چُکائے عرش فرش،
 دو جہان ہوئے سہائیا۔ بھگت بھگوان لاپے قرض، مقروض اپنا فرض نبھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، درس دیوے
 تھاون تھائیا۔ اتم درس درس دیدار، بن نیتر نین درسائیندا۔ اتم پرما تم سچ پیار، پریم پریتی آپ نبھائیندا۔ کاغد قلم نہ لیکھنہار، قلم شاہی
 نین شرمائیندا۔ جس جن ستگر پورے کرپا دیدار، تِس رائے دھرم نیڑ نہ آئیندا۔ لکھ چوراسی اترے پار، آون جاون پندھ مکھائیندا۔ سچ
 دوارے دئے بٹھال، جس گھر بیٹھیاں پھیر نہ کھئے اٹھائیندا۔ گڑمکھ گڑسکھ ستگر پریتی نہے نال، ناتا بدھاتا آپ جڑائیندا۔ ویلے آنت نہ کھائے
 کال، لاڑی موٹ در ڈرکھائیندا۔ ہرجن حل ہوئے سوال، سوا پھر پہلوں اپنا درس دکھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 شاہ کنگال شہنشاہ اکو رنگ رنگائیندا۔

* ۲۰ چیت ۲۰۲۰ بکرمی جوگندر سنگھ دے گرہ فتح گرہ *

آد جگادی تھاپن تھاپ، جگ چوڑی کھیل کرائیندا۔ نرگن سرگن دے دے جاپ، نام ندھانا آپ درڑائیندا۔ ست ستوادی ویکھ کھیل تماش، برہم برہمادی کھوج کھجائیندا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی آپ کرائیندا۔ ساچی کرنی کرنے یوگ، سو پُرکھ نرنجن وڈ وڈیائیا۔ ہر پُرکھ نرنجن میلنہارا دُھر سنجوگ، دُھر درباری بے پرواہیا۔ ایکنکارا کٹنہارا روگ، بوئے ہنگتا گرہ ٹڑائیا۔ آد نرنجن پرگٹاونہارا ساچی جوت، نرمل جوت کرے رُشنائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا کھیل آپ جنائیا۔ ساچا کھیل کرے کرتار، سو پُرکھ نرنجن ویس وٹائیندا۔ ہر پُرکھ نرنجن کھول کواڑ، نرگن اپنا راہ جنائیندا۔ ایکنکارا پاوے سار، اک اکلّا دیا کمائیندا۔ آد نرنجن ہو اُجیار، دیپک دیا ڈگمگائیندا۔ ابناسی کرتا بٹھے دھار، سمرتھ اپنی کار کمائیندا۔ سِری بھگوان دو جہاناں کرے خبردار، بے خبر خبر آپ سُنائیندا۔ پاربرہم برہم آتم کرے پیار، لکھ چوراسی رنگ رنگائیندا۔ شاہو بھوپ شہنشاہ سیکدار، ست ستوادی اک اکھوائیندا۔ دُھر فرمانا دیونہار، بودھ اگادھی نام درڑائیندا۔ لیکھا جان گر اوتار، پیر پیغمبر مارگ لائیندا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کھیل آپ کرائیندا۔ ساچی کھیل کرے مہربان، مہر نظر اٹھائیا۔ جگ چوڑی ہو پردھان، نام پردھانگی اک وکھائیا۔ گر اوتار دے دان، پیر پیغمبر صفت صلاحیا۔ شبداگمی دُھر فرمان، سچ سندیسہ اک جنائیا۔ لیکھا جان جیو جہان، جیون جگت دئے درڑائیا۔ شاستر سمرت وید پُران گیتا گیان اک سمجھائیا۔ انجیل قرآن کر پروان، تیس بتیس صفت صلاحیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا لیکھا آپ لکھائیا۔ دُھر دا لیکھا پُرکھ سمرتھ، آد مدھ اپنی دھار چلائییندا۔ جگاد رکھ اپنے ہتھ، بھيو کھئے نہ پائیندا۔ نرؤیر نرنکار نرکار مارگ دس، ست ستوادی کار کمائیندا۔ وشن برہما شو شبدی دھار کر پرگٹ، بھيو ابھید جنائیندا۔ لوک پرلوک اون گون ترے بھون کھول ہٹ، ونج ونجارا اکو نظری آئیندا۔ گرہ مندر محل اٹل اچ منار مقامے حق آپے وس، پروردگار بے پرواہ اتھاپ اپنی کار کمائیندا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھيو ابھیدا آپ جنائیندا۔ بھيو ابھیدا دسنہارا، آد پُرکھ وڈی وڈیائیا۔ سچکھنڈ سوہے سچ دربارا، سچ سنگھاسن سوہا پائیا۔ سپس جگدپش اک اُجیارا، نر نرورانہ نر رُشنائیا۔ سندیسہ

دیوے وارو وارا، نر نریشا حُکم منائیا۔ شبدی شبد سُت دُلارا، چرن کول کول چرن اک دھیان رکھائیا۔ وشن برہما شو سیوادارا، ساچی سیوا اک درڑائیا۔ ترے گُن لیکھا اگم اپارا، پنج ت دے وڈیائیا۔ آتم پرما تم دے سہارا، پرم پُرکھ ویکھ وکھائیا۔ پاربرہم برہم دیوے دھارا، دھار دھار وچوں جنائیا۔ ایش جیو اک کنارہ، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ساچا لیکھا اپنے ہتھ رکھائیا۔ ساچا لیکھا ایک، آد جُگاد اپنے ہتھ رکھائیندا۔ نرگن سرگن دھرے بھیکھ، جُگ چوکڑی ویکھ وکھائیندا۔ شبد اگم دے سندیس، ناؤں نرنکارا آپ درڑائیندا۔ نرور نرکارا رہے ہمیش، جیون مرن وچ کدے نہ آئیندا۔ سدا سدا سد کھیلاں رہیا کھیل، بن کھلاری کھیل کرائیندا۔ گر اوتار لوک مات بھیج، کرن کرن ونڈ ونڈائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ساچا رنگ آپ رنگائیندا۔ جُگ چوکڑی رنگ اپارا، سو پُرکھ نرنجن آپ رنگائیا۔ لکھ چوراسی رچ اکھاڑا، بن نٹوآ سانگ ورتائیا۔ وشن برہما شو سیوادارا، سیوا اکو اک سمجھائیا۔ گر شبدی کر پیارا، بھيو ابھید کھلائییا۔ پنج ت دے سہارا، تتوت ویکھ وکھائیا۔ پاربرہم برہم دے ادھارا، آتم پرما تم جوڑ جڑائیا۔ نرمل دیا کر اُجیارا، جوتی جوت کرے رُشنائیا۔ لیکھا جان دُھر دربارا، دُھر دی کار آپ کمائییا۔ اپنی اچھیا بھر بھنڈارا، ساچی بھچھیا جھولی پائیا۔ سرگن لے آپ اوتارا، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، اپنی سیوا آپ لگائیا۔ نرگن سرگن کھیل اگم، اگمڑی کار کرائیندا۔ پنج ت ت پئے جم، نرگن نور نظر کیسے نہ آئیندا۔ لیکھا جانے جنی جن، دائی دایا سیو کمائیندا۔ پرگٹ ہو سِری بھگون، جن بھگتاں راہ وکھائیندا۔ ناتا توڑ مت بُدھ من، منسا اپنے وچ ملائیندا۔ ساچا راگ سنائے بن کن، بن اکھاں آپ وکھائیندا۔ نرمل نور چاڑھے چن، سورج چند نین شرمائیندا۔ ستجگ تریتا دواپر کلجگ بیڑا بنھ، جُگ چوکڑی پار کرائیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن دھن دھن دھن، بے آنت بے آنت سرب اکھوائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، خالق خلق ویکھ وکھائیندا۔ خالق خلق ویکھے پروردگار، بے پرواہ وڈی وڈیائیا۔ آد جُگادی سانجھا یار، شرکت وچ کدے نہ آئیا۔ ورن برن ذات پات اوچ نیچ راؤ رنگ وسیا باہر، دین مذہب نہ ونڈ ونڈائیا۔ پیر پیغمبراں دے ادھار، کلمہ نبی رسول جنائیا۔ گر اوتاراں کھول کواڑ، آتم پرما تم اکو گھر دسائیا۔ کر پرکاش بہتر ناڑ، اگیان اندھیر چُکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ساچی کرنی اپنے ہتھ رکھائیا۔ ساچی کرنی جُگ

جُگ کردا، کرہار اکھوائیندا۔ نرہے ہو کدے نہ ڈردا، بھو اپنا سرب وکھائیندا۔ اگتی ہون کدے نہ سڑدا، مڑھی گور نہ کھئے دبائیندا۔ اپنا
 نیش اکھر ناؤں پڑھدا، اکھر اکھر ونڈ ونڈائیندا۔ اپنے دوارے آپے کھڑدا، سچ سنگھاسن سوہا پائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی
 کرپا کر، گر اوتار پیر پیغمبر آپے گھلدا، سچ سندیسہ حکم منائیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر دیوے دات، داتا دانی وڈ وڈیائیا۔ ستجگ تریتا
 دواپر کلجگ نو سو چورانوے چوگری جگ پوائی راس، منڈل منڈپ گوپی کابن نچائیا۔ شاستر سمرت وید پُران گیتا گیان انجیل قرآن اپنا
 دسیا سچ خلاص، خلاصہ اکو اک درڑائیندا۔ کہانی بانی بودھ اگادھ ویکھنہارا آبِ حیات، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 ساچی کرنی آپ جنائیندا۔ ساچی کرنی گر اوتارا، گر گر راگ الایا۔ ساچی کرنی پیر پیغمبر دے سہارا، دستگیر دست ملائیا۔ ساچی
 کرنی بھگت بھنڈارا، سری بھگوان آپ ورتائیا۔ ساچی کرنی سنت ڈلارا، ہر ستگر ویکھ وکھائیا۔ ساچی کرنی گرمکھ اجیارا، گر گر راگ
 الایا۔ ساچی کرنی گرسکھ پیارا، گر چرن دھیان وڈیائیا۔ ساچی کرنی پُرکھ اکال سب نال کرے پیارا، دئی دویت نہ کھئے رکھائیا۔ پیر پیغمبر
 اچی کوک کوک لاؤندے گئے نعرہ، نعرہ حق حق جنائیا۔ پیر پیغمبر بندے رہے بھکھارا، در درویش الکھ جگائیا۔ گر اوتار کردے رہے
 نمسکارا، نیوں نیوں سیس جھکائیا۔ کلجگ اتم نہکلنک پرگٹ بھوئے مہابلی اوتارا، کل کلکی پھیرا پائیا۔ جگ چوگری کرے پار کنارہ،
 کوڑی کیریا میٹ مٹائیا۔ جوٹھ جھوٹھ ڈوبے وچ منجھدھارا، شوہ دریائے آپ رڑھائیا۔ سچ سچ کرے ورتارا، ساچی سکھیا اک سمجھائیا۔
 آتم پر ماتم دے سہارا، سوہنگ ڈھولا اکو گائیا۔ بن وچولا ایکنکارا، ہرجن ساچے لئے ملائیا۔ ناتا توڑ سرب سنسارا، پُرکھ بدھاتا اپنے نال
 ملائیا۔ دیوے درس اگم اپارا، الکھ اگوچر پردہ لاپیا۔ راتی رتی تھتی جانے وارا، ویلا وقت اپنے ہتھ درسائیا۔ کاغذ قلم نہ لیکھنہارا، سمند
 ساگر نیترووے قلم شاہیا۔ لیکھا جانے نہ چوڈاں بہارا، بناسپت دئے ڈبائیا۔ چرن بندنا کرن گر اوتارا، ڈنڈوت اکو اک رکھائیا۔ سرب
 جیاں دا سانجھا یارا، بے مقام پھیرا پائیا۔ حضرت بھوئے آپے ظاہرا، حضور اپنی کل دھرائیا۔ ستجگ کھولے سچ کواڑا، بند کواڑی گنڈا
 لاپیا۔ چار ورن ویکھے اک دوارا، کھتری براہمن شوڈر ویش نظر کھئے نہ آئیا۔ سرشٹ سبائی رسنا جہوا بتی دند گائے اکو وارا، نام ندھانا
 اک جنائیا۔ اشٹ دیو گر سوامی نظری آئے ہر کرتارا، پُرکھ اکال وجے ودھائیا۔ وشن برہما شیو نیترووون زارو زارا، دھیرج دھیر نہ کھئے

دھرائیا۔ کروڑ تینساکرے ہاکارا، سُرت اند نہ کھئے وڈیائیا۔ رو سس نہ دسے کھئے اُجیارا، چوڈس چند نہ کھئے چمکائیا۔ چوڈاں طبق لگے
 اکھاڑا، کلجگ اتم ناچ نچائیا۔ لگے اگ تتی ہاڑا، امرت میگھ نہ کھئے برسائیا۔ لیکھا جُکے جنگل جوہ اُجاڑ پہاڑا، اُچے ٹلے پربت پھول پھلایا۔
 ناتا تھے سجنان یاران، مِتر مِتران نظر کھئے نہ آئیا۔ نار کنت نہ کھئے پیارا، سیج سہنجنی نہ دئے دکھائیا۔ بن سنگر پورے کوئی نہ کرے پار
 کنارہ، پھڑ ہاہوں پار نہ کھئے کرائیا۔ نانک گوہند بنیا آنت لیکھارا، لیکھا لیکھ کے گیا سمجھائیا۔ پُرکھ اکال دین دیال پرگٹ ہونے مہابلی اوتارا،
 جنی جن نہ گود بہائیا۔ کھڑگ کھنڈا تیز پرچنڈا برہمنڈاں مارے وارو وارا، دھار نظر کسے نہ آئیا۔ اگم اتھاہ بے پرواہ شہنشاہ ہونے آپ
 سوارا، شاہ سوارا پھیرا پائیا۔ لکھ چوراسی گھٹ گھٹ واسی پُرکھ ابناسی ویکھنہارا، نیج آتم پرماٹم پردہ آپ اُٹھائیا۔ جن بھگتاں دیوے اک
 پیارا، پرم پُرکھ پرتی اک درڑائیا۔ سوہنگ شبد آتم پرماٹم آد جگادی شبد انادی جگ جگ سچا نعرہ، نر نرائن آپ جنائیا۔ ایکا دوآ
 ویکھنہارا، تیجا نین آپ گھلایا۔ چوتھے پد دے ہلارا، پنچم لیکھا دئے چکائیا۔ چھیویں گھر کرے پیارا، ست ستوادی ہونے سہائیا۔ اٹھان
 تان کر کنارہ، اپ تیج وائے پرتھی آکاش، من مت بڈھ نہ کھئے لڑائیا۔ نو در ویکھے ویکھنہارا، دسویں اپنی بوجھ بوجھائیا۔ سیکھمن ٹیڈی
 بنک کرے پار کنارہ، ایڑا پنگل منہ دے بہار سُٹائیا۔ امرت آتم نیچر جھرنا دیوے ٹھنڈا ٹھارا، سر سروور اک ٹھائیا۔ کاک ہنس مارے
 اڈارا، سوہنگ ہنسا روپ وٹائیا۔ سُرتی شبد کرے پیارا، پریہی اکو نظری آئیا۔ آتم سیجا دئے ہلارا، سیج سہنجنی اک وڈیائیا۔ دیا باقی
 کملاپاتی کر اُجیارا، جوت نرنجن کرے رُشنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کلجگ تیری اتم ور، سنت سہیلا گرو گرو
 چیلا، گوہند میتا ٹھانڈا سیتا ترے گن اتیتا، ترے بھون دھنی اپنی دیا کھائیا۔ اپنی دیا کھائے ٹھا کر، شہنشاہ اپنا رنگ رنگائیندا۔ جن بھگتاں
 نرم کرم کرے اُجاگر، جاگرت جوت آپ جگائیندا۔ نام کرائے ونج سوڈاگر، ہٹ اکو اک دکھائیندا۔ میل ملاوا کریم قادر، کرتا پُرکھ انگ
 لگائیندا۔ دیونہارا صدق صبوری صادر، سیکھیا اکو اک سمجھائیندا۔ ایتھے اوتھے دو جہاناں دیوے آدر، جس جن اپنا میل ملائیندا۔ کایا
 ویکھنہارا ڈونگھا ساگر، گہر گمبھیر گنی گہر کھوج گھجائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، جن بھگتاں ویکھے دکھائیندا۔
 جن بھگتاں ویکھے کھول تاک، بحر کپائی گنڈا لاپیا۔ گوہند پورا کرے بھوکھت واک، داتا دان اپنے ہتھ رکھائیا۔ آتم پرماٹم سجن ساک،

سگلا سنگ نبھائیا۔ لیکھا جانے پاکی پاک، پت پُت دے وڈیائیا۔ پار اُتارے بھڑ کے گھاٹ، منجدھار نہ کھئے رُڑھائیا۔ لیکھا چُکے آن باٹ، مات گریہ نہ پھیرا پائیا۔ کلجگ مٹے اندھیری رات، ستجگ ساچا چند چمکائیا۔ سوہنگ ڈھولا سُنائے گاتھ، شبد اگتی کرے پڑھائیا۔ لیکھا جانے تریلوکی ناتھ، اناتھ اناتھاں ویکھ وکھائیا۔ پاربرہم دا اکو پوجا اکو پاٹھ، اکو ایشٹ اکو دیو ہون اکو وار کرائیا۔ اکو امرت آتم سروور مارے ٹھاٹھ، گنگا گوداوری جمنا سُستی اٹھسٹھ تیرتھ نین شرمائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، نت نوت میل ملاوا نار کنت آتم سیج سُنجنی آپ سُنھائیا۔ آتم سیج سُنجنی، سوہاوت کرتار۔ جوت جگے اک نرنجنی، دیا باقی نہ کھئے اُجیار۔ چرن دھوڑ ساچا مجنی، دُرمت میل دے اُتار۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، بھگت بھگونت وکھائے اک دوار۔ ہر بھگتاں دیا کمائیندا، جگ چوکڑی ساچی کار، کلجگ اتم ویکھ وکھائیندا، نرگن نرگن لے اوتار، شبد اگم ڈنک وجائیندا، لوآن پُریاں کرے خبردار۔ راؤ رنک آپ جگائیندا، شاہ سلطانان دے ہلار۔ لکھ چوراسی ویکھ وکھائیندا، گھٹ گھٹ پاوے سار۔ مندر مسجد مٹھ شودوالے پھول پھلاییندا، شاستر سمرت وید پُران جانے جانہار۔ بھگت بھگوان آپ اپنے انگ لگائیندا، انگیکار کرے نرنکار۔ نرگن سرگن سنگ نبھائیندا، لیکھا جانے دُھر دربار۔ آتم اند اک وکھائیندا، جگت رس کر خوار۔ گیت سُنھائی چھند جنائیندا، سوہنگ شبد بول جیکار۔ شبد وچولا وچ رکھائیندا، ساچی کرنی کرے کار۔ بھولے بھاؤ آپ وڈیائیندا، چوڈاں وِدیا نہ پائے سار۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ہرجن لیکھا آپ لکھائیندا۔ ہرجن لیکھا لکھ لیکھ، لکھنہار وڈی وڈیائیا۔ وسنہارا سچکھنڈ ساچے دیس، لوک مات کرے رُسنائیا۔ کملاپاتی کر کر بھیس، اولڑی دھار چلائییا۔ مچھ داہڑی نہ کھئے کیس، سیس جگدیش نہ کھئے مُندائیا۔ چار ورن اٹھاراں برن اوچ نیچ کرے ساچا ہیت، کھتری براہمن شوڈر ویش ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کلجگ تیری اتم ور، نہکلنک نرائن نر، ہرجن اکو گھر وکھائیا۔ ہرجن وکھائے اکو گھر، ایکنکار میل ملایا۔ آون جاون چُکے ڈر، لکھ چوراسی پھند کٹایا۔ نہ جنمے نہ جائے مر، ستگر سرن اک درڑایا۔ مانس جنم نہ جائے ہر، جس سر اپنا ہتھ ٹکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کلجگ تیری اتم ور، نہکلنک نرائن نر، ساچا مارگ اک جنایا۔ ساچا مارگ ہر نرنکارا، ایکو ایک ایک جنائیا۔ چار ورن ورن سہارا،

اورن روپ نه ڪوئو وٺائيا۔ ديونهارا نام بهنڌارا، آگاهه بودھ ڪرے پڙھائيا۔ ليکھا مکے ڪر اوتارا، پير پيغمبر اپني جهولي پائيا۔ پرگڙے اڪو بهگت دوارا، سري بهگون سوڀا پائيا۔ پير پيغمبر گاون سڄي وارا، وارتا اڪو اڪ سنائيا۔ پچھلا ناتا ٿٺا وچ سنسارا، لوڪ مات رهن نه پائيا۔ جوتي جوت سرُپ هر، آپ اپني ڪرپا ڪر، ديونهارا ساڇا ور، بهگت بهگون اڪ نشان، ليکھا جانے دو جهان، آتم پرما تم ويڪھے مار دھيان، دھيان دھيان وچ ملائيا۔ بهگت بهگون ساڇا ميتا، مٿر پيارا آپ آھوائيندا۔ جُگ چوڪري ساڇي ريتا، ريتيوان آپ جنائيندا۔ ستجُگ ساڇے ليکھا جانے هست ڪيٺا، ڪيٺ هست اڪو رنگ وڪھائيندا۔ ڪرے ڪھيل صاحب انڌيٿھا، جگت نيتر نظر ڪيسے نه آئيندا۔ نام ندهان ڪرُمڪھ ورلے پيتا، جس امرت جام پيائيندا۔ اندر باهر ٿھانڌا سیتا، اگني تت نه ڪوئو تپائيندا۔ من ٻوئو نيڪن نيڪا، ڪرھ ٻنڪار نه ڪوئو وڪھائيندا۔ ليکھا جانے جيو جي ڪا، جيون جُگت آپ سمجھائيندا۔ پاربرسم ملن دا برسم طاريقہ، طرح طرح سمجھائيندا، جس دي ڪر اوتار پير پيغمبر رکھدے ڪئے اڏيڪا، سو صاحب نرگن ڪلجُگ اتم پھيرا پائيندا۔ ڪھيلے ڪھيل بيس بيسا، هر جگديشا راه وڪھائيندا۔ شاه سلطان خالي ڪھيسا، در در بهڪھيا آپ منگائيندا۔ تاج رھے نه ڪيسے سيسا، چوٽي چوٽي سب دي آپ منڏائيندا۔ راج راجانا شاه سلطان شبد جنائے اڪ حديٿا، حُڪم اڪو اڪ سنائيندا۔ جوتي جوت سرُپ هر، آپ اپني جوت دهر، نهڪلنڪ نرائن نر، مهاراج شير سنگھ وشنو بهگون، آد جُگادي نوجوان، ديونهارا دُهر فرمان، نام سنديسه اڪ سنائيندا۔

بهگت بهگون ڪر پروان، پرم پُڪھ دئے بيان، اندھ اگيان لوڪ مات آپ مٿائيا۔ ستگر چرن ڪرو دھيان، ڪلجُگ پوه نه سڪے رائيا۔ روگ سوگ سرب مٿ جان، دُڪھ نيڙ ڪوئو نه آتيا۔ شرع مارے نه ڪوئو شيطان، دين مذھب نه ڪوئو لڙائيا۔ ڪرُمڪھ ٻوئو نه ڪدے ويران، ويري روپ نه ڪوئو وٺائيا۔ آتم برسم ملے گيان، اندھ وشواش دئے چُڪائيا۔ ڪر کا شبد جو ٻھلے نادان، در در چوٿا ڪھائيا۔ ستگر پورا جودھا سورپير بلي بلوان، بل اپنا آپ دھرائيا۔ اُچے ٿلے پربت سمنڊ ساگر ويڪھے آن، مات ڪر ٻھ ٻوئو سھائيا۔ ڪلجُگ ڪوڙي ڪريا نه روڙھ طوفان، دھڪا آنت نه ڪوئو لگائيا۔ جنھا مليا هر کا نام ندهان، تنھا ٻھو نه ويا پے رائيا۔ جوتي جوت سرُپ هر، آپ اپني ڪرپا ڪر، ديونهارا سڇ اُپديش، پُڪھ اڪال مٿو اڪ نريش، جس دے اندر ڪال مھاڪال بيٿھے سيو ڪھائيا۔ پُڪھ اڪال مٿو دين ديال، ڪر گوبند راه جنائيندا۔ ست

پُرکھ دے بنو لال، لال اپنے رنگ رنگائیندا۔ ترے گن مایا توڑ جنجال، جاگرت جوت اک وکھائیندا۔ نیڑ نہ آئے اتم کال، رائے دھرم نہ ڈن لگائیندا۔ چتر گپت لیکھا نہ سکے وکھال، لاڑی مؤت نہ کھئے پرنائیندا۔ بھیانک وچوں بھیانک ویکھ ستگر گرمکھاں اپنی گودی لئے اٹھال، سر اپنے ہتھ رکھائیندا۔ منکھ سارے ہون بے حال، در ڈھوئی کوئی نہ پائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سجن سخا پُرکھ اکال ستگر متو دین دیال، دیاندھ ٹھاکر سوامی مہر نظر اک اٹھائیندا۔

* ۲۰ چیت ۲۰۲۰ بکرمی مہندر سنگھ دے گرہ برنام پُرا *

تخت نواسی اگم اپار، نر نراکار وڈی وڈیائیا۔ شاہو بھوپ وڈ سیکدار، شہنشاہ بے پرواہیا۔ سچکھنڈ سہائے سچ دربار، در دروازہ آپ کھلائییا۔ نرمل جوت کر اجیار، نور نورانہ ڈگمگائییا۔ کرے کھیل آپ کرتار، کرتا کرنی آپ کھائییا۔ سیوک بنے چوبدار، در درویش روپ وٹائییا۔ سچ سندیسہ دیوے ایکا وار، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، لیکھا جانے دھردرگاہیا۔ سچ سنگھاسن سوبھاؤنت، شاہ پاتشاہ رنگ رنگائیندا۔ آد جگادی مہا اگت، لیکھا لیکھت وچ نہ آئیندا۔ کرے کھیل سری بھگونت، سوبھاؤنت دھام سہائیندا۔ ویس وٹا نار کنت، سیج سحجنی آپ سہائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، در گھر ساچا اک وڈیائیندا۔ در گھر ساچا سوبھنیک، سچکھنڈ وچے ودھائییا۔ بے پرواہ لاشریک، پروردگار ویس وٹائییا۔ اندھ اندھیرا نہ کھئے تاریک، نور ظہور اک رُشنائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، تخت سنگھاسن اک وڈیائیا۔ تخت سہانا ایکا ایک، ایکنکارا آپ سہائیندا۔ صاحب سلطان دھر دھر بھیکھ، بن رنگ روپ ڈیرہ لائیندا۔ اگم اتھاہ دئے سندیس، اناد انادی راگ لائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، گرہ مندر آپ وڈیائیندا۔ گرہ مندر سوہے سچکھنڈ، گھر ساچے وچے ودھائییا۔ شاہ پاتشاہ سورا سربنگ، پُرکھ اکال سوبھا پائییا۔ نرور نرکار نراکار وچائے راگ انحد، تال تلواڑا نظر کیسے نہ آئییا۔ کر پرکاش بن سورج چند، جوتی جوت جوت رُشنائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ بے پرواہ کھیل اپارا، اک اکلا آپ کرائیندا۔ سیس نوائن گر اوتارا، پیر پیغمبر سجدہ

اک وکھائیندا۔ وشن برہما شو روون زارو زارا، نیتر نیناں نیر و بائیندا۔ کروڑ تینتیس ہا ہاکارا، دھیرج دھیر نہ کھئے دھرائیندا۔ لوآں پُریاں برہمنڈاں کھنڈاں لگا اکھاڑا، سِری بھگوان ناچ نچائیندا۔ زمیں اسمان کڈھن ہاڑا، لوک پرلوک دھئے جوڑ واسطہ پائیندا۔ پھری دروہی جنگل جوہ اجاڑ پہاڑا، ڈونگی گندر ویکھ وکھائیندا۔ سمنڈ ساگر مارے نعرہ، اچی کوک کوک جنائیندا۔ چاروں گنٹ ہا ہاکارا، دہ دشا دھیر نہ کھئے رکھائیندا۔ دھرت دھول کرے پکارا، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچے تخت سوہا پائیندا۔ ساچے تخت نرگن چڑھیا، شاہ پاتشاہ وڈی وڈیائیا۔ نرویر اکھڑا کو پڑھیا، نش اکھڑا کرے پڑھائیا۔ محل اٹل اچ منار آپے کھڑیا، محفل اپنے نام لگائیا۔ اپنی کرنی آپے کرپا، دوجا سنگ نہ کھئے جنائیا۔ آد جگاد جگا جگنتر نہ جنے نہ کدے مرپا، جیون جگت نہ کھئے رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچکھنڈ وسے سچا ماہیا۔ سچکھنڈ وسے بے پرواہ، بے آنت نظر کیسے نہ آئیندا۔ آد جگادی بن ملاح، جگ جگ بیڑا کندھ اٹھائیندا۔ شبد ڈلارا سیوا لا، ساچی سیکھیا اک درڑائیندا۔ نرگن سرگن مات وڈیا، سِر اپنا ہتھ ٹکائیندا۔ گر اوتار کھیل کھلا، پیر پیغمبر بندھن پائیندا۔ دھر دی بانی ناد سنا، سچ سندیسہ اک الاٹیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچکھنڈ ساچے سوہا پائیندا۔ سچکھنڈ دوارا ایکو ایک، ایکنکار دئے وڈیائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر جگ چوڑی رکھن ٹیک، سمرتھ سِر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ آنتر باہر گیت ظاہر رہیا ویکھ، ویکھنہارا نظر کیسے نہ آئیا۔ ستجگ تریتا دواپر کلجگ کھیلے کھید، بن کھلاری پھیرا پائیا۔ پیر پیغمبر لوک مات بھیج، گر اوتار حکم منائیا۔ آتم پر ماتم مانے سیج، برہم پاربرہم دئے وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دربارا اک سہائیا۔ سچ دربارا ہر جو لایا، نظر کیسے نہ آئیندا۔ پلنگ رنگیلا اک وچھیا، پاوا چول نہ کھئے بنائیندا۔ شاہو بھوپ سوہا پایا، ترے بھون دھنی اپنا حکم ورتائیندا۔ جلوہ نور نور دھرایا، الہی اپنا کرم کماٹیندا۔ پردہ نشیں پردہ دئے اٹھایا، مکھ نقاب نہ کھئے رکھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، جگ چوڑی ویکھ وکھائیندا۔ جگ چوڑی ویکھنہارا، ہر وڈا وڈ وڈیائیا۔ ستجگ تریتا دواپر کلجگ نو سو چورانوے چوڑی جگ کرے پار کنارہ، کلجگ اتم ویلا آئیا۔ نرگن نرگن لے اوتارا، سرگن سرگن دئے سمجھائیا۔ دھام اولڑا سوہے اک دوارا، در دروازہ آپ گھلاٹیا۔ تھر گھر ویکھے ویکھنہارا، جوتی

جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ بے پرواہ کھیل کھلاؤنا، خالق خلق ویکھ وکھائیندا۔ سچ سینگھاسن سوہیا پاؤنا، پُرکھ ابناسی ڈیرہ لائیندا۔ گر اوتار در منگاؤنا، پیر پیغمبر نال ملائیندا۔ پچھلا لیکھا سرب چکاؤنا، بچیا کھئے رہن نہ پائیندا۔ شاستر سمرت وید پُران گیتا گیان انجیل قرآن پندھ مکاؤنا، پاندھی نظر نہ کھئے وکھائیندا۔ ساچا مارگ اک درڑاؤنا، رہبر اکو اک اکھوائیندا۔ آتم پرما تم میل ملاؤنا، کایا مندر سوہیا پائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، گر اوتار پیر پیغمبر در بلائیندا۔ پیر پیغمبر گر اوتار آؤنا در، در دروازہ ہر آپ کھلائیآ۔ چار جگ دا چکیا ور، پچھلا لہنا رہن نہ پائیآ۔ سری بھگوان جوت دھر، ابناسی کرتا کھیل کرائیآ۔ سچ محلے آپے چڑھ، تخت نواسی ڈیرہ لائیآ۔ شبد اگئی لئے بھڑ، نام ڈوری تندن پائیآ۔ آگے کوئی نہ سکے اڑ، مان ابھان نہ کھئے جنائیآ۔ سارے بھانا رہے جر، سر سکے نہ کھئے اٹھائیآ۔ سر چرناں اُتے رہے دھر، کول ملے سرنائیآ۔ اپنا آپ گئے ہر، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچے تخت سوہیا پائیآ۔ گر اوتار پیر پیغمبر آؤ نیڑے، سری بھگوان آپ جنائیندا۔ لوک مات دین مذہب ویکھو کھیڑے، چاروں گنٹ اندھیرا چھائیندا۔ کوئی نہ بٹھے کیسے بیڑے، بھار کندھ نہ کھئے اٹھائیندا۔ گھر گھر پئے جھوٹھے جھیڑے، جھگڑا من مت نہ کھئے مکائیندا۔ کوڑی کریا سب نوں گھیرے، سچ سچ نظر کتے نہ آئیندا۔ شاہ سلطان کرن ہیرے پھیرے، جیو جنت دُکھ سُکھ نہ کھئے بدلائیندا۔ سادھاں سنتاں لائے ڈیرے، ڈیرہ ہر کا نام نہ کھئے وکھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، پیر پیغمبر ان اشارے نال سمجھائیندا۔ گر اوتار کرو دھیان، سری بھگوان رہیا جنائیآ۔ لوک مات دسے نہ سچ گیان، اگیان اندھیرا چھائیآ۔ رسنا جہوا دین سرب پرمان، پرم پُرکھ میل نہ کھئے ملائیآ۔ پڑھ پڑھ تھکی رسنا جہوا زبان، بتی دند صفت صلاحیا۔ اچی کوک کوک گان، امرت رس نہ کھئے وکھائیآ۔ شودوالے مٹھ ہونے حیران، ہر کا روپ نظر کیسے نہ آئیآ۔ کلجگ جیو ہونے شیطان، شرع کرے لڑائیآ۔ آتم پرما تم پرما تم آتم ملے نہ سچ نشان، نشانہ تیر نہ کھئے چلائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، گر اوتاراں رہیا وکھائیآ۔ پیر پیغمبر کھولے اکھ، پروردگار آخر آپ جنائیندا۔ چاروں گنٹ اُدے ککھ، دہ دشا ست نظر کیسے نہ آئیندا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد جو مارگ آئے دس، مسلہ حل نہ کھئے کرائیندا۔ چوڈاں طبق اپنی کریا گئے پھس، سچ پریت نہ کھئے نبھائیندا۔ مُلا شیخ مسائق کوڑی کریا اندر

رہے تھے، حقیقت حق نہ کھئے جنائیندا۔ منکا منکا مالا رہے رٹ، من کا منکا نہ کھئے بھوائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پیر پیغمبر آپ جگائیندا۔ پیر پیغمبر جاؤ جاگ، پروردگار آپ جگائیا۔ صدی چودھویں لگی آگ، آبِ حیات نہ کھئے پیائیا۔ دُرمت میل نہ دھووے کوئی داغ، نرمل نیر نہ کھئے کرائیا۔ ہنس بُدھی ہوئی کاگ، جہوا کاگ وانگ کُرائیا۔ نبی ملیا نہ رسُول پاک، پنت پاپی لئے ترائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سب دا لیکھا رہیا وکھائیا۔ گر اوتار ویکھو کار، ہر کرتا آپ جنائیندا۔ بھرے بھلا سرب سنسار، بھانڈا بھرم نہ کھئے تڑائیندا۔ گھر گھر وسیا کام کرودھ لوبھ موہ ہنکار، ترسنا ترپت نہ کھئے کرائیندا۔ مایا ممتا ہوئے ہنگتا جگت شنگار، دھیرج جت نہ کھئے رکھائیندا۔ گر کا شبد نہ کرے کھئے وچار، آتر آتم کھوج نہ کھئے کھجائیندا۔ کوڑی کرپا جگت بوہار، پریم پیار نہ کھئے ودھائیندا۔ پرتکھ ویکھو تیئی اوتار، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھيو ابھیدا آپ جنائیندا۔ بھيو ابھیدا دسنہارا، دہ دشا ویکھ وکھائیا۔ تخت نواسی ایکنکارا، بے پرواہ رہیا سمجھائیا۔ پروردگار ہو اُجیارا، نور نورانہ نور رُشنائیا۔ اتم لیکھا چُکے وچ سنسارا، بھرم بھلیکھا دئے مٹائیا۔ امام امامان سر آئے سکدارا، شہنشاہ اپنا پھیرا پائیا۔ نانک گوہند بن لکھارا، دھر دا لیکھا گیا سمجھائیا۔ پرگٹ ہووے مہابلی اوتارا، کل کلکی پھیرا پائیا۔ سمبل وسے دھام نیارا، محل اٹل کرے رُشنائیا۔ مارگ لائے اک اپارا، ستجگ ساچے دئے وڈیائیا۔ چار ورن اک سہارا، کھتری براہمن شوڈر ویش، اکو گھر بہائیا۔ رسنا جہوا لکھ چوراسی جیو جنت سادھ سنت بولے اک جیکارا، سوہنگ ڈھولا دئے سُنائیا۔ آتم پرما تم پرہم پارہم کرے کھیل نیارا، خالق خلق دئے سمجھائیا۔ مُرید مُرشد ویکھے ویکھنہارا، مُرید مُرشد اکو گنڈھ پوائیا۔ گر چيلا سوہے اک دوارا، در دروازہ اک کھلائی۔ پُرکھ اکال کرے وبارا، بوہاری اپنی کار کھائیا۔ گوہند سُت ویکھے دُلارا، دو جہانان دئے وڈیائیا۔ کھڑگ کھنڈا ویکھے تکھی دھارا، نام چنڈ پرچنڈ اٹھائیا۔ انڈج جیرج اُتبھج سیتج چارے کھانی پاوے سارا، چارے بانی بھيو چُکائیا۔ چارے گنٹان دئے ہلارا، چوٹھے جگ وجے ودھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، تخت نواسی پھیرا پائیا۔ تخت نواسی اکو آیا، آد پُرکھ وڈی وڈیائیا۔ ترے گن میٹے اتم مایا، ممتا موہ دئے چُکائیا۔ کوڑی کرپا لاپے چھایا، شہنشاہ اپنا رنگ رنگائیا۔ دھر دا لیکھا جانے دائی دایا، سیوک اکو اک اکھوائیا۔ بن جننی جن سُت دُلارا شبدی گود اٹھایا، ناتا بنیا پتا مائیا۔ برہمنڈ کھنڈ رچن

رچایا۔ لوآن پُریاں رنگ رنگائیا۔ وشن برہما جس سیوا لایا، ساچی سکھیا اک درڑائیا۔ رَو سس نور چمکایا، کِرن کِرن رُشنائیا۔ گر اوتار حُکم سندیسہ اک جنایا، لوک مات کرے پڑھائیا۔ کلجگ اتم میل ملایا، پُورب لیکھا جھولی پائیا۔ سچ محلے دئے وسایا، منارا اکو اک درسائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، گر اوتار پیر پیغمبر اکو ناد سنائیا۔ پرہہ اکو ناد سنائیا۔ دُھر سندیسہ آپ الائیکا۔ برہم برہما کھوج کھجائیکا۔ آد جگاد ونڈ ونڈائیکا۔ شبد اگئی آواز لگائے گا۔ نہکرمی کرم کھائیکا۔ ورن برن ڈیرہ ڈھابیکا۔ ساچی سرن اک رکھائیکا۔ کل کلکی پھیرا پائیکا۔ پس پسا پردہ لاییکا۔ جگت جگدیشا ہر اکھوائیکا۔ شاہ سلطاناں خالی کھپسا آپ کرائیکا۔ چہتر سبسا اک جھلائیکا۔ سچ حدیثا اک پڑھائیکا۔ کلمہ نبی رسول آپ درسائیکا۔ محبوب اکو نظری آئیگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گر اوتار پیر پیغمبر سچ دوارے آپ وسائیکا۔ سچ دوار وساویگا۔ پرہہ اپنی کھیل رچاویگا۔ کلجگ کوڑا پندھ مکاویگا۔ گرمکھ سورا آپ اٹھاییکا۔ گوہند چن کرے پورا، پُرکھ اکال دیا کماویگا۔ ہرجن رنگ چاڑھے گوڑھا، اتر کدے نہ جاویگا۔ لیکھا جانے مورکھ مگدھ موڑھا، مہر نظر اٹھاییکا۔ جن بھگتاں دیوے چرن دھوڑا، مستک ٹگا اکو لاییکا۔ آنتر آتم دئے نام سرورا، سر امرت آپ نٹھاییکا۔ کوڑی کرپا تھے غرورا، گہر گمبہر درس وکھاییکا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، پیر پیغمبر اپنے در رکھاییکا۔ پیر پیغمبر در درویش بنائے گا۔ نر نریش حُکم منائیکا۔ صدی چودھویں کلش مٹائیکا۔ وشن برہما شو نیتر نیناں نیر وہائیکا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، دُھر فرمانا حُکم سنائیکا۔ دُھر فرمانا حُکم جنائیکا۔ سری بھگوان ویکھ وکھائیکا۔ کلجگ کوڑا بھیکھ مٹائیکا۔ دس دسمیشا میل ملائیکا۔ وشنوں باسک سیج خالی کرائیکا۔ سچ سندیسہ بھیج، چرناں وچ رکھائیکا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی آپ کھائیکا۔ ساچی کرنی پرہہ کماویگا۔ سو پُرکھ نرنجن پھیرا پاویگا۔ ہر پُرکھ نرنجن ویس وٹاویگا۔ ایکنکارا ناد و جاویگا۔ آد نرنجن نور رُشناویگا۔ ابناسی کرتا ویکھ وکھاییکا۔ سری بھگوان ڈورؤ دنکا و جاویگا۔ پارہم برہم سکھیا اک سمجھاییکا۔ آتم پرما تم جوڑ جڑاویگا۔ سرتی شبدی راگ الاویگا۔ دُھن آتمک راگ سناویگا۔ نیتر اکھ اک کھلاویگا۔ پرتکھ درس کراویگا۔ لکھ چوراسی نالوں کر کے وکھ، بھگت بھگوان آپ اُچاویگا۔ ساچا مارگ دس،

ستجگ ساچا راہ چلاویگا۔ پردے اندر وس، بھیو ابھید کھلاویگا۔ امرت آتم اکو رس، نچھر جھرنا آپ جھراویگا۔ جوت اکالن کر پرکاش،
 کال مہاکال بھہ۔ مٹاویگا۔ اندر باہر دیوے ساتھ، دو جہاناں سنگ نبھاویگا۔ لوک پرلوک اکو گاتھ، ڈھولا اپنا راگ الاویگا۔ کرے کھیل
 پُرکھ سمراتھ، سمرتھ اپنی کار کھاویگا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کر کے وس، بستہ سب دا بٹھ وکھاویگا۔ سرن سرنائی ہر رگھرائی سارے جائن
 ڈھٹھ، بن نانک نظر کیسے نہ آویگا۔ کبیر جلاہا گئے جس، جس وید پُران نہ کھئے سناویگا۔ پاربرہم پُرکھ ابناسی نرگن نرویر پئے بسس،
 سوہنگ ہنسا راگ الاویگا۔ تیر نرالا مارے کس، انیالا آپ چلاویگا۔ پچھلا کھیڑا کرے بھٹھ، کوڑی کریا میٹ مٹاویگا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ستجگ ساچا راہ درساویگا۔ پرہ ستجگ ساچا لائیگا۔ نہکلنک نام اکھوائیگا۔ نام ڈنکا اک وجائیگا۔ نو
 کھنڈ پرتھی راہ وکھائیگا۔ ستاں دیپیاں اپنی انگلی لائیگا۔ دین مذہب رہن نہ پائیگا۔ کلمہ نبی نہ کھئے پڑھائیگا۔ لغات کڈھ نہ کھئے وڈیائیگا۔
 الفیے نہ کھئے لڑائیگا۔ نینہ اکو گھر وکھائیگا۔ امرت مینہ برسائیگا۔ کلجگ آگنی آگ بھجھائیگا۔ کتھنی بدنی کہن کھئے نہ پائیگا۔ سمرتھ اپنی کار
 کھائیگا۔ ستجگ چلے رتھ، رتھواہی اکو نظری آئیگا۔ پندھ مکائے تھ تھ، پاندھی اپنا پھیرا پائیگا۔ ساچا منکا نام رٹ، رٹا پچھلا سرب
 چکائیگا۔ خالی کر چوڈاں لوک چوڈاں ہٹ، چوڈاں طبق ویکھ وکھائیگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا
 ہر، ساچے تخت ڈیرہ لائیگا۔ ساچے تخت ڈیرہ لگیگا۔ پُرکھ اکال دیپک جکیگا۔ کلجگ اندھ اندھیرا بھجھیاگا۔ ستجگ ساچا پرہ سرن
 سرنائی لگیگا۔ بن بھکھاری جھولی اڈیگا۔ وست اک امولک منگیگا۔ اپنی جھولی کایا رنگیگا۔ در درویش کدے نہ سنگیگا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، نام بھنڈارا اکو ونڈیگا۔ پرہ نام بھنڈار ورتائیگا۔ کلجگ انگلی لائیگا۔ پچھلا لیکھا
 سرب مکائیگا۔ ستجگ ساچا راہ چلائے گا۔ بے پرواہ پھیرا پائیگا۔ صفت صلاح اک سنائیگا۔ اپنا نام درسائیگا۔ جوتی جوت سروپ ہر،
 آپ اپنی کریا کر، اپنا کھیل آپ ورتائیگا۔ پرہ اپنا کھیل ورتاویگا۔ کل کلکی پھیرا پائیگا۔ دھر دی ونگی اک لیاویگا۔ من من دی کھیل
 کراویگا۔ تن تن دی آگ بھجھائیگا۔ جن جن دی لاج رکھاویگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ستجگ ساچی دھار
 بندھاویگا۔ ستجگ ساچی دھار بندھائیگا۔ پُرکھ اکال دیا کھائیگا۔ دین دیال ویکھ وکھائیگا۔ گرُمکھ ساچے لال اٹھائیگا۔ بن دلال میل

ملائیکا۔ حق حلال اک دکھائیکا۔ دھرمسال اک بنائے گا۔ اوج نیچ نہ کھئے رکھائیکا۔ ایشٹ دیو اکو نظری آئیگا۔ دریشٹ سب دی آپ
 کھلائیگا۔ وشن برہما شو سپس جھکائیگا۔ گپت گنیش نہ کھئے منائیگا۔ آد شکت نہ ونڈ ونڈائیگا۔ چترہج نہ کھئے دکھائیگا۔ بھوانی رُوپ نہ
 کھئے رکھائیگا۔ سچ نشانی اک جنائیگا۔ اکتھ کہانی آپ سنائیگا۔ دھر دی بانی بان لکائے گا۔ امرت بانی جام پيائیکا۔ ساچی رانی گُرمکھ
 سخی آپ اٹھائیگا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچی کرنی آپ کھائیگا۔ ساچی کرنی پرہ آپ
 کماویگا۔ پوت سپوتا براہمن گوڑا بھيو چکاوکیگا۔ دو جہاناں پھرے دوڑا، شاہ سوار آپ اکھواویگا۔ لکھ چوراسی جیو جنت سادھ سنت
 ویکھے مٹھا کوڑا، گھٹ گھٹ اندر پردہ لاہویگا۔ بھگت بھگوان آپے بھڑا، بھڑ باہوں آپ اٹھواویگا۔ ویکھنہارا کر کے غورا، گہر گمبھیر کھیل
 کراویگا۔ کرے بدھ اور کی اورا، وید شاستر سمتر کہن کھئے نہ پاویگا۔ لیکھا جانے روداس چارا جو ڈھوئے ڈھورا، ساڈھے تین ہتھ قلم
 شاہی لیکھ لکھواویگا۔ کبیر جلاہا ملیا جوڑا، جوڑی سرت شبد ملاویگا۔ سسے اُپر لایا ہوڑا، نرگن سرگن سرگن نرگن اکو راہ چلاویگا۔
 ہنگ برہم آتم پر ماتم آپے بھڑا، گھر ساچے میل ملاویگا۔ پت پریشور شبد سوامی بانکا چھوہرا، جوبن اکو اک ہنڈھاویگا۔ جوتی جوت
 سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ستجگ ساچا مات اٹھواویگا۔ ستجگ ساچا مات آئیگا۔ پرہ چرن دھیان لکائے گا۔
 دوجی اوٹ نہ کھئے رکھائیگا۔ ڈھولا اکو اک گائیگا۔ بن وچولا سیو کھائیگا۔ بھگتاں اوہلا آپ کڈھائیگا۔ رولا ہور نہ کھئے پائیگا۔ تولا اکو
 نظری آئیگا۔ جھکولا اپنے نام لکائے گا۔ ساچا بولا اک سنائیگا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچے
 تخت بہ بہ ویکھ دکھائیگا۔ ساچے تخت آسن لاویگا۔ پُرکھ ابناسی کھیل کراویگا۔ گر اوتار پیر پیغمبر داسن داس رُوپ وٹاویگا۔ جوتی
 جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نر نرائن ویکھ دکھائیگا۔ نر نرائن ویکھ رکھائیگا۔ رسنا کہن کھئے نہ پائیگا۔
 بن بھگتاں نظر کیسے نہ آئیگا۔ لکھ چوراسی اندھیرا چھائیگا۔ رائے دھرم پھاسی سرب لٹکائیگا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر،
 دیونہارا ساچا ور، ہر سجن میل ملائیگا۔ ہر سجن میل ملاویگا۔ سو پُرکھ نرنجن دیا کماویگا۔ بھگت بھگوان آپ جکاویگا۔ سنت ساچن
 رنگ رنگاویگا۔ گُرمکھ گر گر گود بہاویگا۔ گُرسکھ اپنے چرن لگاویگا۔ اُجل کر مکھ، مکھ صفتی صفت صلاحویگا۔ آون جاون لکھ

چوڑاسی مٹے دُکھ، جُون اجُون نہ کھئے پواویگا۔ مات گریہ نہ اُلٹا رُکھ، دس دس ماس نہ اگن تپاویگا۔ اپنی گودی لئے چُک، جس سِر اپنا ہتھ ٹکاویگا۔ اگلا پینڈا جائے مُک، پچھلا لیکھ نہ کھئے وکھاویگا۔ ہر کا بھانا نہ جائے رُک، نہ کوئی میٹے میٹ مٹاویگا۔ اٹھ دُلارا شبدی سُت، سُت انادی ناد و جاویگا۔ کرے کھیل ابناسی اچت، ستجگ ساچی رُت سہاویگا۔ جن بھگتاں لیکھے لائے کایا بُت، کنچن رُوپ وٹاویگا۔ اندر وڑ کے لئے پُچھ، باہروں رُوپ نہ کھئے درساویگا۔ نرگن ہو کے رہیا لک، سرگن بھیو نہ کھئے چکاویگا۔ وقت سہیلا رہیا دُھک، بھگت بھگوان جوڑ جڑاویگا۔ نرگن دھاروں پئے اٹھ، برہم نرنتر ویکھ وکھاویگا۔ مایا برہم جائے سُک، ہریا سنج نہ کھئے کراویگا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کل کلکی اکو آویگا۔ کل کلکی اک اکھاویگا۔ پُرکھ اکال ویس وٹاویگا۔ گوبند سورا شبد لیاویگا۔ حاضر حضورا درس دکھاویگا۔ نورو نورا جوت جگاویگا۔ سرب کلا بھرپورا، سچ بھنڈار ورتاویگا۔ کلجگ میٹے کِرپا کوڑا، سچ سچ وکھاویگا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، ستجگ کلجگ دیوے دان، کرے کھیل سِری بھگوان، بھگوان اپنی کار کماویگا۔

* ۲۱ چیت ۲۰۲۰ پکرمی سرُوپ سنگھ دے گرہ منگو پُرا *

سچکھنڈ سہائے سچ محلا، ست ستوادی وڈ وڈیاٹیا۔ آد جگادی اک اکلا، اکل کل اکھوٹیا۔ کرے کھیل اچھلا اچھلا، بھیو ابھید نہ کھئے پائیا۔ جوتی شبدی نرگن رلا، نورو نورا نورا رُشناٹیا۔ وسنہارا اچ اٹلا، مندر حجرہ اک وڈیاٹیا۔ لیکھا جانے جلاں تھلان، گھٹ گھٹ رہیا سہائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ بے پرواہ اگم اتھاہ، بے عیب دھار چلائیندا۔ پروردگار سچا شہنشاہ، مقامے حق سوہیا پائیندا۔ حقیقت ویکھے تھاون تھان، دئی دویتی پردہ لاپندا۔ جوتی جاتا ہو رُشنا، اندھ اندھیر مٹائیندا۔ جگ چوڑی پندھ مکا، ستجگ تریتا دواپر کلجگ ویکھ وکھائیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر سیوا لا، ساچی سکھیا اک درڑائیندا۔ نام ندھان سِری بھگوان جھولی پا، وست امولک آپ ورتائیندا۔ اکھر اکھر بھیو کھلا، وکھر وکھر وند وندائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر،

آپ اپنی کرپا کر، ساچی کھیل آپ کرائیندا۔ ساچا کھیل آد جُگاد، جُگ کرتا آپ کرائیا۔ دو جہان وچائے ناد، شبدي شبد شنوائیا۔ پاوے سار برہم برہماد، برہمانڈ کھوج کھوجائیا۔ لکھ چوراسی سازن ساز، وشن برہما شو ترے گن ناتا جوڑ جڑائیا۔ نرگن سرگن رچ رچ کاج، ہر کرتا کھیل کرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھيو ابھیدا اپنے ہتھ رکھائیا۔ بھيو ابھیدا سري بھگوان، آد جُگاد اپنے ہتھ رکھائیندا۔ جُگ جُگ گر اوتاراں دیوے دان، پیر پیغمبران صفتی صلاحیندا۔ لیکھا جانے دو جہان، برہمنڈ کھنڈ ویکھے مار دھیان، نیترا اکھ نہ کھئے رکھائیندا۔ سچ سندیسہ نر نریشا دیونہارا ڈھر فرمان، بودھ آگادھ آگئی راگ آپ سُنائیندا۔ پنج تت کر پروان، آتم پرما تم اک دھیان، پرم پُرکھ اپنا میل ملائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سدا سدا اپنا کھیل وکھائیندا۔ سدا سدا سد کھیلے کھیل اپار، کھیلنہارا وڈ وڈیائیا۔ لیکھا جانے جُگ چوڑی چار، نو نو ویکھے تھاو تھائیا۔ دیونہارا نام ادھار، نام نامہ ونج کرائیا۔ کھولنہارا ہٹ بازار، وست اکو اک ورتائیا۔ وکھاونہارا سچ بھنڈار، وڈ بھنڈاری بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل سچا شہنشاہیا۔ شہنشاہ ہر وڈ بھنڈارا، نت نوت ورتائیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کردے گئے نمسکارا، دوئے دوئے جوڑ سیس سرب جھکائیندا۔ در درویش منگدے گئے بھکھارا، خالی جھولی سرب بھرائیندا۔ دیونہارا سچ سہارا، مہر نظر آپ اٹھائیندا۔ دسنہارا آنت کنارہ، بھيو ابھید آپ جنائیندا۔ لکھ لکھ گئے لوک مات وارا، شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن کیتا گیان نال ملائیندا۔ بودھ آگادھی برہم برہمادی دیندا رہیا اشارہ، شبد اشارے نال سمجھائیندا۔ ہر کا کھیل سدا نیارا، لکھن پڑھن وچ نہ آئیندا۔ کاغذ قلم شاہی توں وسے باہرا، دست بدست بند نہ کھئے کرائیندا۔ گر اوتار جنائے اک جیکارا، جے جیکار اپنے ناؤں سمجھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا بھيو آپ کھلائیندا۔ جے جیکار کرن گردیو، ہر ستگر دھیان لگائیا۔ نو سو چورانونے چوڑی جُگ کر کر سیو، پنج تت چولا گئے ہنڈھائیا۔ امرت کھا کھا سچا نام میو، رس اکو اک وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی سکھیا اک درڑائیا۔ ساچی سکھیا گر اوتار، پیر پیغمبر آپ جنائیندا۔ سچ سندیسہ وارو وار، سدا سہیلا آپ سُنائیندا۔ اک اکیلا پاوے سار، گر اوتار پیر پیغمبر رُپ وٹائیندا۔ اتم میلا نرگن دھار، جوتی جاتا ڈگمگائیندا۔ وقت سہیلا آوے وچ سنسار، سرب گھٹ واسی آپ سُنائیندا۔ پرم

پُرکھ پرگٹ ہوئے آپ کرتار، نرگن اپنی جوت جگائیندا۔ کل کلکی لے اوتار، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچی کرنی آپ کمائیندا۔ ساچی کرنی کرے کرتار، ہر کرتا وڈ وڈیائیا۔ گر اوتار ساچے لال، ہر لالن رنگ رنگائیا۔ شبد اگتی وچ دلال، بن وچولا سیو کمائیا۔ ویکھنہارا حق حلال، پروردگار بے پرواہیا۔ نوری جلوہ اک جہال، ظاہر ظہور کرے رُشنائیا۔ کلمہ نبی رسول سیکھال، کائنات کرے پڑھائیا۔ ویکھنہارا سرب اعمال، عمل کرے تهاؤں تھائیا۔ نرگن سرگن وسے نال، وچھڑ کدے نہ جائیا۔ ست ستوادى لیکھا جانے پچھلا حال، پورب کھاتہ ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دھر دی کرنی آپ کمائیا۔ کرنی کرے پُرکھ سمرتھ، سمرتھ ہتھ وڈی وڈیائیا۔ کلجگ اتم ہو پرگٹ، نرگن نور جوت رُشنائیا۔ نہکلنکا ناؤں رکھ، مات پت نہ کھئے بنائیا۔ شبد اگتی مارے سٹ، دو جہاناں ربیا جگائیا۔ پاربرہم پرہہ اپنی بدل کروٹ، نیر نین نین کھلائی۔ لیکھا جانے چوڈاں لوک ہٹ، چوڈاں طبقات پردہ دئے اٹھائیا۔ دیونہارا ساچی وتھ، وست امولک اک وکھائیا۔ اتم پر ماتم ساچا رس، برہم پاربرہم ملائی۔ میٹے رین اندھیری مس، ست ستوادى ساچا چند چڑھائیا۔ پنڈھ مکائے نٹھ نٹھ، بن پاندھی پھیرا پائیا۔ پھول پھلائے شودوالے مندر مسجد مٹھ، گردوار آتر پھیرا پائیا۔ لیکھا چُکائے تیرتھ اٹھسٹھ، گنگا گوداوری جمننا سُرستی نین شرمائیا۔ نو کھنڈ پرتھمی ست دیپ چار کُنٹ دہ دشا ویکھے خالی ہٹ، ہر کا نام وست نہ کھئے رکھائیا۔ سادھ سنت جیو جنت کلجگ مالا رہے رٹ، من کا منکا نہ کھئے بھوائیا۔ رسنا جہوا سب نوں مارگ رہے دس، اپنا راہ نظر کسے نہ آئی۔ مایا ممتا ہوئے ہنگنا ذات پات دین مذہب وچ گئے پھس، لاشریک ملیا نہ بے پرواہیا۔ شاستر سمرت وید پُران گا گا تھکے جس، ہر جس رسنا جہوا نہ کھئے سنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کلجگ اتم کھپڑا کرے بھٹھ، اگنی اکو جوت لگائیا۔ اگنی جوت لگے اگ، سری بھگوان آپ لگائیندا۔ کوڑی کِریا جائے مچ، مایا ممتا موہ مٹائیندا۔ جن بھگتاں پلے رہ جائے سچ، دو جی وست نہ کھئے وکھائیندا۔ بھاگ لگائے کایا ماٹی کچ، کنچن روپ آپ بنائیندا۔ ہردے اندر ہر جو رچ، آپ اپنا رنگ چڑھائیندا۔ سچا مارگ اکو دس، سو پُرکھ نرنجن آپ پڑھائیندا۔ ہنگ برہم پرہہ کرے وس، پاربرہم پرہہ اپنا میل ملائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، آد جگادی اکو نام دیونہارا سچا جام رس، پیالہ اکو اک وکھائیندا۔ آد جگادی سچا ناؤں، نر نرنکارا آپ جنائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر پکڑ اٹھائے

باہوں، سویا کھتے رہن نہ پائیا۔ ویکھو ہر جو کرے سچ نیاؤں، سچ سینگھاسن آسن لائیا۔ کلجگ آنت سیری بھگونت نتھاویاں دیوے
 ساچا تھائوں، پھڑ باہوں گلے لگائیا۔ سدا سہیلا اک اکیلا رکھے ٹھنڈی چھاؤں، اگنی تت نہ لاگے رائیا۔ پھڑ پھڑ ہنس بنائے کاؤں، کاگوں
 ہنس آپ اڈائیا۔ زرگن سرگن بنیا پتا ماؤں، گرمکھ بالک گود ٹکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہربان مہر نظر ٹکائیا۔
 مہربان بے نظیر نظر اکو اک اٹھائیندا۔ وکھاونہارا سچ تصویر، پردہ دوئی آپ چکائیندا۔ بدلنہار تقدیر، تدبیر اپنی آپ سمجھائیندا۔ کٹنہارا
 شرع زنجیر، کوڑی شرکت آپ مٹائیندا۔ ویکھنہارا شاہ حقیر، اوچ نیچ بھیو مٹائیندا۔ پرگٹ ہویا وڈ پیرن پیر، پیغمبر اپنی کار کھائیندا۔ ہتھ
 پھڑ نام شمشیر، تیکھی دھار جنائیندا۔ مُرید مُرشد دیونہار دھیر، دھیرج اکو اک بندھائیندا۔ آب حیات امرت سیر، رس پیالہ نام پیائیندا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا جام اک سمجھائیندا۔ ستگر سچا سچا جام، آنتر آتم آپ پیائیا۔ میل ملائے ساچے رام،
 رمیا اکو نظری آئیا۔ درس کرائے اگنی کاہن، مُکند منوہر لکھی نرائن وڈ وڈیائیا۔ دھرم وکھائے اک نشان، سچ دوارے آپ جھلائییا۔
 نظری آئے اک امام، عیسیٰ موسیٰ محمد بیٹھے سیس جھکائیا۔ نانک گوہند کرے پرنام، نیتر نین دھیان جنائیا۔ منتر اکو اک کلام، کلمہ نبی
 رسول سنائیا۔ سچا ڈھولا ست نام، نام ست وجے ودھائیا۔ واپوا گرو ہوتے پردھان، ستگر اکو اک سرنائیا۔ ڈنکا وجے دو جہان، زرگن
 نزویر کرے شنوائیا۔ پرگٹ ہو آپ مہربان، مہر نظر آپ اٹھائیا۔ جس دا گر اوتار پیر پیغمبر جگ جگ کردے گئے دھیان، سو صاحب
 پھیرا پائیا۔ سب دا لیکھا پورا کرے آن، لیکھیا لیکھ اپنی جھولی پائیا۔ ستجگ دیوے سچ فرمان، دھر سندیسہ اک سنائیا۔ بھگت
 بھگوان مارگ چلے جہان، جیون جگت دئے جنائیا۔ اکو ایشٹ نوجوان، درشت سب دی دئے کھلائییا۔ سوہنگ ڈھولا جیو جنت سادھ
 سنت سارے گان، وشن برہما شو بن راگاں راگ الایا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کرن پروان، نانک ستگر گیا سمجھائیا۔ گوہند کہے میرا چلہ تیر
 کمان، کلجگ اتم سوہنگ روپ نظری آئیا۔ کرے کھیل پُرکھ اکال، اکل کلا وڈ وڈیائیا۔ جس جن اُپر ہوتے آپ دیال، اپنا پردہ دئے
 اٹھائیا۔ لکھ چوراسی وچوں لبھ لال، جگ وچھڑے میل ملائییا۔ نانا توڑ کال مہاکال، مہا اپنی دئے جنائیا۔ سچکھنڈ وکھائے سچی
 دھرمسال، چھپر چھن نہ کھتے چھہائیا۔ سورج چن نہ کھتے پسار، دیپک دیا نہ کھتے ٹکائیا۔ رسنا جہوا نہ کھتے جیکار، بتی دند نہ صفت

صلاحیا۔ سادھ سنت نہ کھئے پُکار، کہانی بانی راگ ناد نہ کھئے سُنائیا۔ تیرتھ تٹ نہ کھئے کنار، سروور رُوپ نہ کھئے وٹائیا۔ اک اِکلا سچ محلا
وسے ایکنکار، سچ سینگھاسن سوہیا پائیا۔ بن بھگتاں دیوے نہ کیسے دیدار، جُگ جُگ کوٹن کوٹ بیٹھے دھیان لگائیا۔ کبیر جُلابا اُچی کوک
کہے پُکار، آؤ سنتو ملو چائیں چائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، نہکلنک نرائن نر، نرگن داتا پُرکھ بدھاتا جن بھگتاں رکھے
اُم ذاتا، ذات اپنی وچ ملائیندا۔

* ۲۱ چیت ۲۰۲۰ بکرمی نگینہ سنگھ دے گرہ ماڈل ہاؤس جالندھر * *

نہکلنک سری بھگون، بھگون اپنا کھیل کرائیندا۔ نہ مرے نہ پئے جم، جنم مرن نہ کھئے رکھائیندا۔ ست ستوادی بیڑا بٹھ، سچکھنڈ
ساچے سوہیا پائیندا۔ نرمل جوت چاڑھے چن، نور نورانہ ڈگمگائیندا۔ کلجگ کوڑی کِریا دیوے بہن، بھانڈا بھرم بھو بھنائیندا۔ ستجگ
دیوے ساچا دھن، وست امولک نام جھولی پائیندا۔ لکھ چوراسی جیو جنت سادھ سنت ایکا راگ سُنائے کن، کاغذ قلم بھیو نہ پائیندا۔
مندر وکھائے بن چھپری چھن، ساڈھے تِن ہتھ بنک وڈیائیندا۔ پنج وکارا دیوے ڈن، نام کھنڈا ہتھ رکھائیندا۔ کرے پرکاش اندھیرا اٹھ،
نیر گیان اک گھلائییندا۔ لیکھا جانے جنی جن، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، نرور پُرکھ اک اکھوائیندا۔ نرور پُرکھ پُرکھ
اکال، اگم اتھاہ وڈی وڈیائیا۔ وسنہارا سچ سچ دھرمسال، دھرم دوارے آسن لائیا۔ شاہو بھوپ وڈ سلطان شہنشاہ اکو اک اکھوائیا۔
لیکھا جانے دو جہان، لوآں پُریاں برہمنڈاں کھنڈاں کھوج کھوجائیا۔ وشن برہما شو دیونہار گیان، گر اوتار کرے پڑھائیا۔ پیر پیغمبر سچ
نشان، مقالے حق حق درسائیا۔ بھگت بھگون کر پروان، نام پروانہ ہتھ پھرائیا۔ جُگ چوکڑی کھیل مہان، ستجگ تریتا دواپر کلجگ
آپ ہنڈھائیا۔ نرگن سرگن ویکھے مار دھیان، لکھ چوراسی کھوج کھوجائیا۔ شاستر سمرت وید پُران لیکھا جانے جیو جہان، جاگرت جوت
جوت رُشنائیا۔ آد جُگادی اک اِکلا نوجوان، بردھ بال نہ رُوپ دھرائیا۔ جُگ چوکڑی دیونہارا شبدا گیان، بودھ اکادھ کرے پڑھائیا۔
جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، نر نرائن اک اکھوائیا۔ نر نرائن ہر نرنکارا، نرگن اپنی دھار چلائییندا۔ کرے کھیل اگم اپارا،
الکھ اگوچر بھیو کھئے نہ پائیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر در درویش منگدے گئے بھکھارا، چرن کول دھیان سرب رکھائیندا۔ سدا سدا سد دیونہارا

ایکنکارا، اکل کل اپنی آپ وکھائیندا۔ کلجگ آنت سِری بھگونت پرگٹ ہو چوویاں اوتارا، چار کُنٹ دہ دشا ویکھ وکھائیندا۔ نام کھنڈا تیز پرچنڈا تکھیاں رکھے دوویں دھارا، دھار اپنی نہ کیسے سمجھائیندا۔ کوڑی کریا کرے پار کنارہ، مایا متا ہوئے ہنگتا جھوٹھا گڑھ ٹرائیندا۔ بھگت بھگوان دئے اشارہ، زرگن سرگن آپ اٹھائیندا۔ نام اگم بول جیکارا، ست ستوادی راگ الائیندا۔ چھٹی راگ نیتر روون زارو زارا، دھیرج دھیر نہ کھئے دھرائیندا۔ وشن برہما شو کرے پکارا، کروڑ تیتیس ست سنتوکھ ہتھ نہ کھئے رکھائیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر دئے جوڑ کرن نمسکارا، سیس جگدیش آگے نہ کھئے رکھائیندا۔ کلجگ اتم چار کُنٹ دسے زین اندھیارا، ساچا چند نہ کھئے چمکائیندا۔ گر کا شبد نہ کیسے وچارا، ہر کا درس کھئے نہ پائیندا۔ خالی ہوئے مندر مٹھ شودوال گرو دوارا، گرہ مندر بھاگ نہ کھئے لگائیندا۔ راگ ناد وید پُران کرن باباکارا، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، زرویر اپنی کل دھرائیندا۔ نہکلنک نام ندھان، ناؤں زرنکارا وڈ وڈیائیا۔ بھوپت بھوپ راج راجان، شاہ سلطان، شہنشاہ اکو اک اکھوائیا۔ نانک گوہند منگدے گئے دان، پرہ آگے جھولی ڈاہیا۔ کلجگ اتم پرگٹ ہووے مہابلی نوجوان، پتا پوت مات گود نہ کھئے سہائیا۔ شاستر سمرت دس سکے نہ کھئے نشان، کھانی بانی کہن نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، زرگن داتا پُرکھ بدھاتا بے پرواہ اگم اتھاہ سچا شہنشاہ اکو اک اکھوائیا۔ شہنشاہ وڈ سلطان، دو جہانان رعیت ویکھ وکھائیندا۔ وشن برہما شو شبدی ست بنا سماج، سگلا سنگ نیہائیندا۔ لکھ چوراسی رچ رچ کاج، اندج جیرج اُتہج سیبج چارے کھانی ونڈ ونڈائیندا۔ چارے بانی کر محتاج، پرا پسنٹی مدھم بیکھری سیوا ساچی سچ لگائیندا۔ آتم پرما تم پرما تم دے داج، وست امولک کایا گولک پنچ تت کھیڑا آپ وسائیندا۔ بودھ آگادھ شبد اناد نچ گھر مار آواز، دھن آتمک راگ سنائیندا۔ دیا باقی کملا پاتی جوت زرنجن کر پرکاش، نور نورانہ شاہ سلطانا اکو ڈگمگائیندا۔ امرت آتم نچہر جھرنا جھرا بھجئے پیاس، سر سروور اک ٹھائیندا۔ لیکھا جان پرتھی آکاش، گگن منڈل برہمنڈ کھنڈ ویکھ وکھائیندا۔ بھگت بھگوان ہوئے داسی داس، نت نوت کر کر بت بن سیوک سیو کھائیندا۔ کلجگ اتم کھیل تماش، ویکھنہارا منڈل راس، گوپی کاہن ناچ نچائیندا۔ نو کھنڈ پرتھی ست دیپ شبدی شبد جنائے گاتھ، سوہلا ڈھولا اکو راگ الائیندا۔ ویکھنہارا لوک پرلوک تریلوکی ناتھ، ترے بھون دھنی بے آنت اپنی کار کھائیندا۔ لہنا دینا چکائے پورب مستک ماتھ، جنم

کرم دھرم ورن اپنے رنگ رنگائیندا۔ لہنا دینا چُکائے پُوجا پاٹھ، جس جن مہر نظر کر اپنا درس کرائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی
 کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، نر ہر کنت کنتوہل، اکو اک اکھوائیندا۔ کنت کنتوہل ہر بھگوان، بھگون اپنی دیا کھائیا۔
 ستجگ تریتا دواپر کلجگ سرگن ویکھیا وچ جہان، نرگن نظر کیسے نہ آئیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر دسدے گئے نشان، شبد نشانہ تیر چلائی۔
 کلجگ اتم کھیل کرے مہان، خالق خلق ویکھ وکھائیا۔ پروردگار ہوئے پردھان، سچ پردھانگی اک کھائیا۔ پیر پیغمبر مُلا شیخ مسائق
 سیس سرب جھکان، سجدہ اکو گھر کرائیا۔ کلمہ نبی رسول سارے گان، کائنات کرے پڑھائیا۔ عالم علما نیر شرمنا، شخصیت دئے نہ کھئے
 وڈیائیا۔ سچ سندیسہ دیوے اک کلام، نش اکھر کر زُشنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، نہکلنک نرائن نر، وڈ امام اکو
 پھیرا پائیا۔ ہر جو آئے وڈ امام، نرگن اپنی دھار چلائی۔ دیونہارا سچ پیغام، پیر پیغمبر آپ پڑھائیندا۔ اتم بردے کرے غلام، عاقی کھئے
 رہن نہ پائیندا۔ نیوں نیوں سارے کرن سلام، سجدہ اکو گھر جنائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر،
 نہکلنک نرائن نر، نر ہر اپنا ویس وٹائیندا۔ نر ہر ویس وٹائے اپنا رام، رحمت سچ سچ کھائیا۔ شبد اگئی دئے نام، نام ندھانا جام پیائیا۔
 اتم پرما تم دسے سچ کلام، مُرید مُرشد ہوئے سہائیا۔ بھکت بھگونت کھیل مہان، خالق خلق دئے وکھائیا۔ پاربرہم برہم ویکھے آن، دئی دویتی
 پردہ آپ اُٹھائیا۔ ساچا مندر سوہے مکان، گھر گھر وچ کرے زُشنائیا۔ نظری آئے گن ندھان، گن اپنا دئے جنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر،
 آپ اپنی کِریا کر، نہکلنک نرائن نر، ساچا مارگ اکو لائیا۔ ساچا مارگ لائے مات، ست ستوادی دیا کھائیندا۔ چار ورن بنائے اک
 جماعت، کھتری براہمن شوڈر ویش ونڈ نہ کھئے ونڈائیندا۔ نرگن سرگن دیوے دات، نام بھنڈارا جھولی پائیندا۔ نظری آئے اک اکانت، گھر
 گھر اپنا آسن لائیندا۔ درس دکھائے بوہ بدھ بھانت، کوٹن کوٹ روپ وٹائیندا۔ جن بھگتاں کھولے نیر جاگ، جاگرت جوت آپ جگائیندا۔
 پھڑ پھڑ ہنس بنائے کاگ، سوہنگ ہنسا جاپ چپائیندا۔ ترے گن مایا بچھے آگ، اگنی تت نہ کھئے لگائیندا۔ دیپک جوت جگے چراغ، اگیان
 اندھیر مٹائیندا۔ سچ سُنائے اپنا راگ، انراگی تال وجائیندا۔ پن رسنا جہوا دئے سواد، رس مٹھا اک وکھائیندا۔ لکھ چوراسی وچوں کڈھ
 کرے لاڈ، جس سر اپنا ہتھ ٹکائیندا۔ ایتھے اوتھے دو جہاناں دیوے دات، ناتا بدھاتا آپ جڑائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا

کر، نہکلنک نرائن نر، نر ہر اپنا کھیل کرائیندا۔ نر ہر کھیل کرے کرتار، قدرت قادر ویکھ وکھائیا۔ جگ چوڑی پیتے وچ سنسار، کوٹن
 کوٹ کال بتائیا۔ گر اوتار بن بن سیوادار، جگ چاکری گئے کھائیا۔ ستگر مہا صفت صلاح لکھ لکھ مات لکھار، کاغذ شاہی اکھڑ
 گنڈھ پوائیا۔ بے آنت بے آنت کہہ کر کر گئے نمسکار، پنے پنے سیس جھکائیا۔ کوئی نہ جانے تیری سار، تیرا آنت کہن نہ پائیا۔ کرن
 کرن کرن اجیار، جوت جوت جوت رُشنائیا۔ شبد شبد شبد دھنکار، ناد ناد سُنائیا۔ راگ راگ کر پیار، تیاگ تیاگ تیاگ دھیان
 لگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچی کرنی آپ کھائیا۔ ساچی کرنی کرے آپ، ہر اپنی کار
 کھائیندا۔ نرگن جوت کر پرکاش، نرور کھیل کرائیندا۔ کلجگ میٹ اندھیری رات، ستجگ ساچا چند چڑھائیندا۔ سوہنگ ڈھولا اکو
 گاتھ، گر اوتار پیر پیغمبر جیو جنت سادھ سنت آپ پڑھائیندا۔ کرے کھیل پُرکھ سمراتھ، شہنشاہ اپنا راہ چلائیندا۔ کوڑی کریا دیوے
 متھ، نام مدھانا اکو پائیندا۔ ویکھنہارا گھٹ گھٹ، لکھ چوراسی کھوج کھجائیندا۔ سنت سہیلے گرو گرو چیلے بھگت بھگوان لے رکھ، بھگون
 اپنا بھو کھلائیندا۔ آتم پرما تم آتر آتر مارگ دس، جگ بسنتر اگن بھجائیندا۔ شبد نرالا تیر مارے کس، بجر کپائی پار کرائیندا۔ من
 ہنکاری جائے ڈھٹھ، مت متوالی ڈیرہ ڈھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کلجگ تیری اتم ور، نہکلنک نرائن نر،
 ہرجن ساچے میل ملائیندا۔ ہرجن میلا کایا مندر، ہر مندر روپ وکھائیا۔ بھاگ لگائے ڈونگی کندر، نرمل جوت کر رُشنائیا۔ من واسنا
 بٹھے بندر، دہ دشا نہ اٹھ اٹھ دھائیا۔ شبد اگئی اکو خنجر، نام کٹارا ہتھ پھڑائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل
 ساچا ہر، سنت سہیلے کر کر میلے، ملنی جگدیش کرائیا۔ ہر جگدیش سچا میلا، نرگن آنت آنت کرائیندا۔ ایکا گھر وکھائے گرو گرو چیلا،
 گر چیلا اکو گھر وسائیندا۔ پاربرہم پرہ سجن سہیلا، صاحب ستگر ساچا سنگ نبھائیندا۔ وسنہارا دھام نویلا، نرگن ایکا کار کھائیندا۔
 کلجگ اتم آیا ویلا، چاروں گنٹ ویکھ وکھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، بھگت بھگوان آپ
 اٹھائیندا۔ ہرجن ساچا جائے اٹھ، سو پُرکھ نرنجن آپ اٹھائیا۔ ہر پُرکھ نرنجن جائے تھ، ایکنکارا ہوتے سہائیا۔ آد نرنجن سہائے رت، نرمل
 جوت کر رُشنائیا۔ ابناسی کرتا لے پُچھ، بھو ابھید جنائیا۔ سری بھگوان پردہ لاپے جو بیٹھا لک، انہو اپنی کار جنائیا۔ پاربرہم برہم

ویکھے ساچا سُت، سُت ڈلارا گود ٹکائیا۔ نہکرمی لے گودی چُک، کرم کانڈ نہ کھئے جنائیا۔ سچ سہنجنی سوہے رُت، پت ڈالی آپ مہکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، نہکلنک نرائن نر، ہرجن ویکھے تهاؤں تھائیا۔ ہرجن ویکھے تھان تھنتر، گرہ مندر پھول پھلائیندا۔ سرب جیاں بدھ جانے آتر، گھٹ گھٹ ڈیرہ لائیندا۔ کلجگ ویکھے لگی بسنتر، کر کِریا امرت میگھ برسائیندا۔ نام جنائے سوہنگ منتر، منتو اِکو اِک دھرائیندا۔ لیکھا جان گگن گگنتر، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ہرجن ساچے آپ جگائیندا۔ ہرجن ساچا جائے جاگ، آس نندرا رہن نہ پائیا۔ کوڑی کِریا دے تیاگ، مایا ممتا میٹ مٹائیا۔ آتم پرما تم جوڑے ساک، ناتا اِکو اِک رکھائیا۔ بھگت بھگوان دی ویکھے سچ جماعت، دوجی کرے نہ کھئے پڑھائیا۔ گھر میلا کملا پات، کول نین بھوئے سہائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، ہرجن ہر بھگت گرمکھ گر گر سنت ستگر اپنا رنگ رنگائیا۔ ستگر رنگ سدا انڈیٹھ، جگت نیتر نظر کیسے نہ آئیندا۔ بھگت بھگوان اِکو ریت، مندر مسیت ڈیرہ کھئے نہ لائیندا۔ من واسنا لے جیت، کوڑی کِریا موہ مٹائیندا۔ کایا کرے ٹھانڈی سیت، نجھر جھرنا آپ جھرائیندا۔ سوہنگ ڈھولا اِکو گیت، آتم پرما تم صفت صلاحیندا۔ کرے کرائے پت پُنیت، پت ادھارن دیا کھائیندا۔ لیکھا جان ہست کیٹ، اوچ نیچ اِکو گھر وسائیندا۔ سر سہائے پیتمبر پیت، چھبر اپنے نام لگائیندا۔ نظری آئے اِک اتیت، ترے گن لیکھا آپ مکائیندا۔ چرن کول اُپر دھول بھگت بھگوان سچ پریت، پریتوان آپ سمجھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، نہکلنک نرائن نر، غریب نائیاں کوجھیاں کھلیاں نام ندھان کرے بخشیش، دو جے در منگن کھئے نہ جائیندا۔

* ۲۱ چیت ۲۰۲۰ بکرمی نصیب سنگھ دے گرہ بوپا رائے ضلع جالندھر * ۱۹

ساچے تخت سچا شہنشاہ، شاہ پاتشاہ آسن لائیندا۔ سچکھنڈ دوارا اِک سہا، ست ستوادی سوہیا پائیندا۔ نرگن نور جوت کر رُشنا، جوتی جاتا ڈگمگائیندا۔ دھر فرمانا حکم سنا، سچ سندیسہ اِک لائیندا۔ پُرکھ اکال کھیل کھلا، بھو ابھیدا آپ کھلائیندا۔ گر اوتار منگن پناہ، دوئے جوڑ سپس سرب جھکائیندا۔ پیر پیغمبر کرن دُعا، سجدہ اِکو اِک رکھائیندا۔ لیکھا جانے دو جہاں، نرگن سرگن کار کھائیندا۔

جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ساچا تخت آپ سہائیندا۔ ساچے تخت سِری بھگوان، نرگن اپنا آسن لائیا۔ سچکھنڈ سوہے ست مکان، مقامے حق دئے وڈیائیا۔ دھرم جھلائے اک نشان، نشانہ نظر کیسے نہ آئیا۔ لیکھا جان نوجوان، نوبت اپنے نام وجائیا۔ جودھا سور بلی بلوان، بل اپنا آپ دھرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ساچا تخت اک وڈیائیا۔ ساچے تخت پُرکھ ابناس، اک اکلّا سوہا پائیندا۔ ویکھنہارا کھیل تماش، نرگن سرگن کار کھائیندا۔ نرمل جوت جوت پرکاش، دیا باقی نہ کھئے ٹکائیندا۔ آد جگاد اپنی پوری کرنہارا آس، ترسنا ہور نہ کھئے وکھائیندا۔ سدا سہیلا داسی داس، سیوک اپنی کار کھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ساچا تخت اک سہائیندا۔ ساچا تخت سِری بھگونت، پاربرہم پرہہ آپ سہائیا۔ لیکھا جان آد آنت، جگا جگنت دئے وڈیائیا۔ بھیو ابھیدا جانے مہا اگنت، لیکھا لکھت وچ نہ آئیا۔ ست ستوادی نار کنت، ست پُرکھ نرنجن ویس وٹائیا۔ ناؤن نرنکارا ساچا منت، منتر اپنا نام پڑھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ بے پرواہ ہر کھیل اولّا، ایکنکارا آپ کرائیندا۔ وسنہارا نہچل دھام اٹلا، سچ سنگھاسن سوہا پائیندا۔ دپیک دیا آپے بلا، تیل باقی نہ کھئے وکھائیندا۔ سچ سنگھاسن اکو ملا، دوجا سنگ نہ کھئے رلائیندا۔ نرگن نرگن پھڑائے پلا، پلّو اپنی گنڈھ پوائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ہر ساچا گھر ساچے سوہا پائیندا۔ تخت نواسی ایکنکارا، اکل کلا اکھوائیا۔ پاربرہم پرہہ ہو تیارا، نرگن اپنی دھار چلائی۔ محل اٹل اچ منارا، سوہاؤنت آپ سہائیا۔ لیکھا جانے دھر دربارا، درگاہ ساچی دئے وڈیائیا۔ نور الاهی ہو اُجیارا، ظہور اکو اک وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، شاہو بھوپ وڈ وڈیائیا۔ ساچے تخت شاہو بھوپ، شہنشاہ اکو نظری آئیندا۔ نہ کوئی رنگ نہ کوئی روپ، ریکھ بھیکھ نہ کھئے جنائیندا۔ نہ کوئی دشا نہ کوئی کوٹ، ونڈن ونڈ نہ کھئے ونڈائیندا۔ نہ کوئی کایا نہ قلبوت، تتوت نہ کھئے درسائیندا۔ نرگن نرور نرنکار پاربرہم پرہہ حق محبوب، سچ محلے سوہا پائیندا۔ دساونہارا سچ عروج، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، حُجرہ اکو اک وڈیائیندا۔ تخت نواسی شاہ سلطانا، شاہ پاتشاہ وڈی وڈیائیا۔ آد جگادی مرد مردانہ، سچ مردانگی آپ کھائیا۔ دھر سندیسہ حُکرانا، اکو حُکم جنائیا۔ شبدي سُت سُت بلوانا، بل اپنا دئے وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ بے پرواہ کھیل اگم، بھیو کھئے نہ

پائیندا۔ آد جگادی جانے کم، نہکرمی کرم کھائیندا۔ نرگن سرگن بیڑا بٹھ، ساچا راہ وکھائیندا۔ کر پرکاش سورج چن، کرن کرن ڈگمگائیندا۔ دیونہارا نام دھن، وشن برہما شو جھولی آپ بھرائیندا۔ سناونہارا راگ کن، دھن انادی ناد و جائیندا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی آپ کرائیندا۔ ساچی کرنی آد پُرکھ، پُرکھ پُرکھوتم آپ کرائیا۔ نہ کوئی سوگ نہ کوئی ہرکھ، چنتا روگ نہ لاگے رائیا۔ کرے کھیل پُرکھ سمرتھ، سمرتھ اپنی کل دھرائیا۔ جگ چوکرئی چلائے رتھ، بن رتھوہی سیو کھائیا۔ پنج تت کایا دیوے وتھ، وست اپنی آپ ورتائیا۔ آتم پرماتم مارگ دس، برہم پاربرہم میلا سہج سبھائیا۔ ساچے مندر آپے وس، بنک دوارے دئے وڈیائیا۔ نرمل جوت کر پرکاش، پرکاش پرکاش نال ملائیا۔ کر کھیل پُرکھ اناس، اناسی اپنی گت سمجھائیا۔ رہبر ہو کے داسی داس، بھیمو ابھیدا آپ کھلائیا۔ لیکھا جان پرتھی آکاش، گگن منڈل پردہ لاپیا۔ گوپی کاہن نچائے راس، جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنی کھیل آپ کھلائیا۔ اپنا کھیل کرے ہر خالق، نظر کیسے نہ آئیندا۔ آد جگادی بن پرتپالک، سیوک ساچی سیو کھائیندا۔ کوئی نہ رکھے نندرا آلس، جوتی جاتا ڈگمگائیندا۔ اپنا روپ دھرائے خالص، صورت سچ سچ درڑائیندا۔ دو جہاناں بنے ثالث، ساچی ثالثی آپ کھائیندا۔ نرگن سرگن جنائے عبادت، نام ندھانا آپ پڑھائیندا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، تخت اکو اک سبھائیندا۔ ساچے تخت نرگن چڑھیا، نرور نظر کیسے نہ آئیندا۔ محل اٹل اچ منار کھڑیا، روپ رنگ ریکھ نہ کھئے وکھائیندا۔ اگم اتھاہ بے پرواہ نش اکھر آپے پڑھیا، اکھر ونڈ نہ کھئے ونڈائیندا۔ مہربان مہربان مہربان مہر نظر آپے کریا، بے نظیر نظر اپنی آپ بدلائیندا۔ شہنشاہ سلطان وسے ساچے گھریا، گرہ مندر سوبھا پائیندا۔ نرہو ہو کدے نہ ڈریا، بھہ اپنا سرب وکھائیندا۔ نہ جنے نہ کدے مریا، جنم مرن نہ کھئے وٹائیندا۔ نہ بھنیا نہ کیسے گھڑیا، گھڑن بھنہار آپ ہو جائیندا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچے تخت چرن ٹکائیندا۔ ساچے تخت چرن دھر، دیوے مان وڈیائیا۔ کرپا کر نرائن نر، نر اکو بوجھ بوجھائیا۔ کھلاونہارا ساچا در، در دروازہ اک درسائیا۔ جگ چوکرئی لیکھا جانے سپس دھڑ، لکھ چوراسی کھوج کھوجائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل سچا شہنشاہیا۔ شہنشاہ شاہ بن حقیر، حضرت اپنا پھیرا پائیندا۔ ویکھنہارا جگت لکیر، لیکھا سب دا آپ جنائیندا۔ بدلنہارا آد آنت تقدیر، تدبیر اپنی آپ سمجھائیندا۔ چڑھ کے چوٹی ویکھے

آخر اپنا آسن لائیندا۔ نت نوت نہ ہوئے دلگیر، سانتک ست ست اکو رنگ رنگائیندا۔ شاہ پاتشاہ وڈ پیرن پیر، امام امامہ سر اکھوائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، وڈ داتا گنی گہیر، گور اپنی کار کھائیندا۔ کار کھائے سچکھنڈ، سچکھنڈ نواسی دیا کھائیا۔ جگ چوکرئی ونڈن ونڈ، ستجگ تریتا دواپر کلجگ گنڈھ پوائیا۔ کھانی بانی اک اند، انڈج جیرج اُتہج سینج پرا پسنٹی مدھم بیکھری کرے کڑمائیا۔ گیت سہاگی ڈھولا سوہلا چھند، گر اوتاراں پیر پیغمبراں راگ سُنائیا۔ لیکھا جان بتی دند، رسنا جہوا صفت صالحیا۔ بھو جنائے جیو پنڈ، انڈ برہمنڈ کھوج کھوجائیا۔ امرت دھار وپائے ساگر سندھ، سروور اکو اک رکھائیا۔ لیکھا جان سُرت اند، کروڑ تینتیس دے سرنائیا۔ وشن برہما شو ہو بخشند، بخشش اپنی رہیا کرائیا۔ وڈ داتا گنی گھند، گھر سچے وسے بے پرواہیا۔ بھگت بھگوان اُچائے ساچی بند، ست انادی ناؤں رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، تخت اکو اک رکھائیا۔ تخت رکھے اکو ایک، ایکنکارا آسن لائیندا۔ دو جہاناں ساچی ٹیک، لوآن پُریاں برہمنڈاں کھنڈاں حکم منائیندا۔ وشن برہما شو رہیا ویکھ، ویکھنہارا نظر کیسے نہ آئیندا۔ زمیں اسماناں کرے ہیت، بتکاری پھیرا پائیندا۔ گر اوتاراں نظری آئے نیتن نیت، دُور دُراڈا پنڈھ مکائیندا۔ پیر پیغمبراں اندر رہیا کھید، گرہ مندر ڈیرہ لائیندا۔ شبد سندیسہ اکو بھیج، کلمہ نبی رسؤل پڑھائیندا۔ مانہارا سہنجی سیج، آنتر آنتر آسن لائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچا تخت اک وڈیائیندا۔ ساچا تخت دو جہاناں والی، ہر اکو اک جنائیا۔ کرے کھیل زرگن نور جوت اکالی، اکل کل بے پرواہیا۔ کلجگ اتم کھیلے کھیل نرالی، زرویر نظر کیسے نہ آئیا۔ چلے چلائے اولڑی چالی، شاستر سمتر وید پُراں کہن نہ پائیا۔ ویکھنہارا گگن منڈل دیپک تھالی، رو سس اپنے حکم بھوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سچ سنگھاسن اک سہائیا۔ سچ سنگھاسن سوہنیک، سو پُرکھ نرنجن آپ سہائیندا۔ ہر پُرکھ نرنجن لاشریک، شہنشاہ اپنی دیا کھائیندا۔ ایکنکارا کرے اڈیک، آد نرنجن نور دھرائیندا۔ ابناسی کرتا کھیل کھلائے ٹھیک، سری بھگوان ونڈ ونڈائیندا۔ پاربرہم برہم جانے سچ پریت، پریتوان پھیرا پائیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر جیو جنت سادھ سنت بھگت بھگوت پرکھنہارا نیت، نت نت اپنی کار کھائیندا۔ ستجگ تریتا دواپر کلجگ دسہارا ڈھولا گیت، نام ندھانا آپ سمجھائیندا۔ وکھاونہارا شودوالا مٹھ دیہرا مندر مسیت، گرودوار گنڈھ

پوائیندا۔ لیکھا جانے ہست کپٹ، اوچ نیچ ویکھ وکھائیندا۔ وسنہارا دھام انڈیٹھ، نظر کیسے نہ آئیندا۔ بیٹھنہارا سدا اتیت، ترے گن ڈیرہ
 آپے ڈھاپیندا۔ صدی چوڈھویں رہی بیت، پیر پیغمبر آپ بلائیندا۔ کرے کھیل پیسن پیس، پیس پیسا راہ تکائیندا۔ چھتر جھلے نہ کیسے
 سیس، شاہ سلطاناں خاک ملائیندا۔ پُرکھ اکال جنائے اک حدیث، دو جہاناں کلمہ آپ پڑھائیندا۔ کلجگ کوڑی کریا چکی لئی پیس،
 پیسن اتم آنت مکائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، تخت نواسی اکو تخت سہائیندا۔ تخت نواسی ساچے تخت آسن لا،
 دُھر فرمانا حکم جنائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر لئے بلا، گھر ساچے وجے ودھائیا۔ بھگت دوارا اک وڈیا، سری بھگوان ہونے سہائیا۔ چار جگ
 دے وچھڑے لئے ملا، کٹھے کیتے اکو تھائینا۔ نیوں نیوں سجدہ سیس رہے جھکا، نیتر نین نین شرمائیا۔ کھانی بانی بنے ملاح، انجیل قرآن دین
 صفائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سچ دربارا اک لگائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر آئے نٹھے، کلجگ اتم پندھ مکائیا۔ مہینہ
 چیت ہونے اکٹھے، چیتن ہر جو آپ کرائیا۔ درگاہ ساچی ہر سرنائی ڈھٹھے، اپنا مان مٹائیا۔ اسیں رہ گئے ہکے ہکے، تیرا آنت کھئے نہ آئیا۔
 ستجگ تربتا دواپر کلجگ تیری سیوا کر کر تھکے، دوس زین سیو کھائیا۔ چاروں گنٹ جیو جنت کوڑی کریا مارن دھکے، دھرم دوارا نظر
 کھئے نہ آئیا۔ کایا چولے سب دے پھٹے، نام تاگا سکے نہ کھئے سوائیا۔ گر کے ہٹ نہ کھئے وکے، کرتا قیمت کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ
 ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر در دوار آ، اکو الکھ جگائیا۔ تون صاحب داتا بے پرواہ، بے آنت تیری
 وڈیائیا۔ تیئی اوتار رہے سیس جھکا، دوئے جوڑ جوڑ سرنائیا۔ بھگت اٹھاراں رہے شرما، کبیر جلابا رہیا سناٹیا۔ عیسیٰ موسیٰ نین نہ سکے
 کھئے اٹھا، محمد رووے مارے دھاپینا۔ نانک گوبند رہیا سمجھا، چار ورن اک پڑھائیا۔ کلجگ اتم آوے بے پرواہ، نہکلنکا ناؤں رکھائیا۔ کل
 کلکی پھیرا پا، سمبل اکو دھام وڈیائیا۔ کلجگ لیکھا دئے مکا، لہنا کھئے رہے نہ رائیا۔ ستجگ ساچا چند دئے چمکا، جوتی نور نور رُشنائیا۔
 سرشٹ سبائی اکو اشٹ دئے وکھا، درشٹ سب دی آپ کھلاٹیا۔ پُرکھ اکال نظری جائے آ، دین دیال ہونے سہائیا۔ سوہلا اکو دئے جنا،
 سو پُرکھ زرنجن کرے پڑھائیا۔ ہنگ برہم برہم میلا دئے ملا، سرت شبد کرے گڑمائیا۔ بجر کپائی گنڈا دیوے لاه، بند تاکی آپ کھلاٹیا۔
 امرت آتم جام دئے پیا، اٹھسٹھ لیکھا دئے مکائیا۔ نج نیتر دئے کھلا، دوئے لوچن بند وکھائیا۔ آتم سیجا دئے سہا، سیج سہنجنی اک وکھائیا۔

بھگت بھگوان میلا دئے ملا، ملنی جگدیش کرائیا۔ گر چلا ایکا گھر دئے بہا، چلا گر اکو نظری آئیا۔ سجن سہیلا بنے سچا شہنشاہ، شاہ پاتشاہ وڈی وڈیائیا۔ کوڑی کریا کرے فنا، فیصلہ اتم اپنے ہتھ رکھائیا۔ گوہند سورا بنے گواہ، دوجا نظر کھئے نہ آئیا۔ راج راجان شاہ سلطان لیکھا دئے مکا، خالق ویکھے تھاؤں تھائیا۔ چوڈاں طبق مارن دہا، دھیرج دھیر نہ کھئے دھرائیا۔ وشنوں ملے نہ کوئی تھان، برہما بھجے واہو داہیا۔ شنکر ترسول دئے سٹا، جٹا جوٹ اپنا مان مٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچے تخت ڈیرہ لائیا۔ ساچے تخت ڈیرہ جائے لگ، سری بھگوان آپ لگائیندا۔ پرگٹ ہو سورا سرگ، شہنشاہ اپنا حکم منائیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر سچ دوارے سد، سدا اپنا نام دوائیندا۔ کوڑی کریا پار حد، حدوڈ اپنی اک وکھائیندا۔ لیکھا جانے ساچے ند، پنچم راگ ناد شبد دھن آپ سنائیندا۔ آنتر آنتر کراونہارا ساچا حج، مکہ کعبہ ڈیرہ ڈھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ سنگھاسن اک وکھائیندا۔ سچ سنگھاسن دئے وکھال، جن بھگتاں ہو سہائیا۔ لیکھا چکے شاہ کنگال، جو پرہ آئے سرنائیا۔ میل ملائے دین دیال، دین اپنے رنگ رنگائیا۔ کایا مندر اندر وکھائے سچی دھرمسال، گھر گھر وچ ویکھ وکھائیا۔ شبد اگنی وجے تال، ڈھولک چھینا نہ کھئے کھڑکائیا۔ امرت سوہے سہاوا تال، اٹھسٹھ روپ نہ کھئے وڈیائیا۔ دیپک دیا نرمل جوتی دیوے بال، اگیان اندھیر دئے گوائیا۔ شبدی شبد بنے دلال، ہر ستگر سیو کھائیا۔ لیکھا جانے حق حلال، حقیقت ویکھے بے پرواہیا۔ مرید مرشد چلے نال نال، بھگت بھگوان سگلا سنگ نبھائیا۔ لکھ چوراسی وچوں بھال، ہرجن ساچے لئے اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، در ساچے دئے وڈیائیا۔ در دروازہ وڈ وڈیا، ہر وڈا دیا کھائیندا۔ کلجگ اتم پھیرا پا، نہکلنک ناؤں رکھائیندا۔ شبد ڈنک اک وجا، دو جہاناں آپ جگائیندا۔ رہبر بنے آپ خدا، خدی سب دی میٹ مٹائیندا۔ گرہ گرہ گھر گھر در در دیوے نام سدا، دھر سندیسہ اک الائیندا۔ دین مذہب دی مکے خدا، ذات پات پنڈھ مکھائیندا۔ پاربرہم دی اکو جدا، وشن بنس وڈیائیندا۔ نرگن دھاروں سرگن کڈھا، ہر ستگر کھیل کرائیندا۔ آتم پر ماتم پریم ڈوری آنتر بدھا، تند نظر کیسے نہ آئیندا۔ لیکھا جانے پنج تت کایا ماٹی تین سو سٹھ ہڈا، نار بہتر پھول پھلائیندا۔ گیت گوہند نور الہی ساچا ڈھولا گئے چھندا، چھپر اپنے نام لگائیندا۔ بندخانیاں کڈھائے بندہ، بندگی اکو اک سمجھائیندا۔ ستگر مل نہ

ہووے گندہ، کوڑی کریا ناتا توڑ ٹرائیندا۔ کھولنہارا ترے گن وچا جندا، کنجی اپنے ہتھ رکھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا
 کر، کلجگ تیری اتم ور، نہکلنک نرائن نر، ساچے تخت اکو ڈیرہ لائیندا۔ ساچے تخت پرہ ڈیرہ لاویگا۔ نرگن اپنی دھار چلاویگا۔ اگم
 اتہا کھیل کراویگا۔ کوڑی کریا میٹ مٹاویگا۔ ساچی سکھیا اک سمجھاویگا۔ دھر دا لیکھا مات وکھاویگا۔ ساچی بھچھیا سنگر ورتاویگا۔
 ستجگ آپ جگاویگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، تخت نواسی اک اکھاویگا۔ تخت نواسی اک اکھاویگا۔ پرہ اپنا پھیرا
 پائیکا۔ کلجگ کوڑا ڈیرہ ڈھاہیکا۔ ستجگ ساچا راہ وکھائیکا۔ بھگت بھگوان میل ملائیکا۔ نرگن جوتی جوت چمکائیکا۔ شبد بھنڈار
 اتوٹ، آپ ورتائیکا۔ پنج تت لگا چوٹ، سرت شبد آپ اٹھائیکا۔ کوڑی واسنا کڈھ کھوٹ، امرت رس اک بھرائیکا۔ جوتی جوت
 سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچی کرنی آپ کھائیکا۔ ساچی کرنی آپ کھاویگا۔ سری بھگوان ساچا مارگ
 لاویگا۔ چار ورن اکو گھر وساویگا۔ اٹھاراں برن پندھ مکاویگا۔ پُرکھ اکال ایشٹ وکھاویگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر،
 سچ سنگھاسن ساچے چڑھ، اکو حکم سناویگا۔ اکو حکم سنائے نوکھنڈ، نو در وجے ودھائیا۔ کلجگ مٹے رنڈیا رنڈ، ستجگ ست کرے
 کڑمائیا۔ گیت سہاگی ساچا چھند، اتم پرما تم اک سمجھائیا۔ ہنگ برہم مکے پندھ، سو پُرکھ نرنجن میلا سہج سُبھائیا۔ نج اتم نج گھر نج
 رسیا دئے اندا، اند اکو اک وکھائیا۔ دئی دویت ہوئے ہنگتا مایا ممتا ربن نہ پائے کندھ، بھانڈا بہرم نہ کھئے رکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر،
 آپ اپنی کریا کر، ساچا راہ اک جنائیا۔ ساچا راہ اک جناویگا۔ لکھ چوراسی مارگ پاویگا۔ راگ انادی اکو گاویگا۔ برہم برہمادی کھوج
 کھجاویگا۔ آد جگادی پھیرا پاویگا۔ بن باڈی سیو کھاویگا۔ بھگت دوارا اک وساویگا۔ نرگن دھارا اک چلاویگا۔ پُرکھ اکال نظری آویگا۔
 بن دلال پار کراویگا۔ بے مثال کھیل کھلاویگا۔ سُن مُریداں حال، دیا کھاویگا۔ مُرشد کر خیال، خالق اپنا رنگ وکھاویگا۔ لہنا دینا چُکے
 شاہ کنگال، شہنشاہ اکو گھر وساویگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، مندر اکو اک وڈیاویگا۔ مندر
 اکو اک وڈیاویگا۔ پرہ اپنا نام چاویگا۔ گر اوتار پیر پیغمبر نال رلاویگا۔ وشن برہما شو دھیان لگاویگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ
 اپنی کریا کر، ساچی کرنی آپ کھاویگا۔ ساچی کرنی آپ کھائیکا۔ شبد وچولا اک رکھائیکا۔ نرگن تولا سیو کھائیکا۔ پردہ اوہلا آپ مٹائیکا۔

سوہنگ بولا آپ سمجھائے گا۔ دوجا رولا کھئے نہ پائیگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، تون میں میں تون ونڈ نہ کھئے ونڈائیکا۔ تون میں نہ میرا تیرا، تیرا میرا رہن نہ پائیا۔ پاربرہم پرہہ کرے حق نیڑا، نیرن نیرا ویکھ وکھائیا۔ شبد اگئی ناؤں رکھائے سنگھ شیرا، شہنشاہ اپنا بل دھرائیا۔ نو سو چورانوے چوکڑی جگ پایا گھیرا، باہر ِیکل کھئے نہ جائیا۔ دو جہان چرناں ہیٹھاں رکھے اپنا ویڑا، برہمنڈ کھنڈ انگلیاں ہیٹھ دبائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ بے پرواہ کھیل اتہا، الکھ اگوچر آپ کرائیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر رہے سنا، راگ انادی آپ جنائیندا۔ پاربرہم پت پرمیشور آد جگادی جگا جگنتر سدا سد ہونے سہا، سہاک اکو نظری آئیندا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد کہن اسیں جس تون منڈے گئے خدا، سو صاحب پھیرا پائیندا۔ جس دے نالوں رہے جدا، جز اپنے نال ملائیندا۔ جس دا صفت صلاحی کلمہ گئے پڑھا، سو نش اکھر راگ الائیندا۔ سارے بردے بنو غلام، غربت سب دی میٹ مٹائیندا۔ در بردے کرو سلام، علیکم اکو راہ جنائیندا۔ کلجگ اتم دیون آیا پیغام، صدی چودھویں ویکھ وکھائیندا۔ بیس بیسا بدل دیوے نظام، نوبت اپنے نام سنائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، تخت اکو اک رکھائیندا۔ سچا تخت اکو رکھ، رکھک بنے ہر گھٹ تھائیا۔ کلجگ اتم ہو پرتکھ، پارکھو اپنا پھیرا پائیا۔ شبد اگئی مارگ دس، شاہ سلطان رہیا اٹھائیا۔ بھگت بھگوان بردے وس، بھیو ابھید کھلائیا۔ کلجگ میٹ رین اندھیری مس، ساچا چند کرے رُسنائیا۔ دیونہارا دھیرج سنتوکھ ہٹھ، ست اکو اک درڑائیا۔ چار ورن جنائے برہم مت، من مت نہ کھئے چٹرائیا۔ ناڑ بہتر نہ ایلے رت، رتی رت دئے سکائیا۔ لیکھا چکائے سیاں ساڈھے تین تن ہٹھ، جس جن اپنے چرن لگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، بھگت بھگوان ہو مہربان، نیتر اکھ اک کھلائیا۔ نیتر اکھ کھولے نین، نین اپنا میل ملائیندا۔ بن نانک کبیر کسے دا بنیا نہ سچا سین، ساجن سنگ نہ کھئے رکھائیندا۔ رسنا جہوا سکے نہ کھئے کہن، شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن گیتا گیان صفت صلاحیندا۔ آد آنت جگا جگنت سری بھگونت جن بھگتاں آئے آپ لین، نرگن سرگن ویکھ وکھائیندا۔ سدا سہیلا چکائے لین دین، دینا سب دی جھولی پائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل سچا ہر، تخت اکو اک جنائیندا۔ اکو تخت لینا جان، جس وچ وڈی وڈیائیا۔ تخت نواسی حکمران، شاہ پاتشاہ سچا

شہنشاہیا۔ آد جگادی دیونہار فرمان، دُھر فرمانا آپ سُنائیا۔ پیر پیغمبر سُنن نال دھیان، گر اوتار جھولی لَین بھرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کَریا کر، نہکلنک نرائن نر، کرے کھیل ساچا ہر، کلجگ تیری اتم ور، سنت سہیلے گرو گُرجیلے، آپ اپنا میل ملائیا۔

* ۲۲ چیت ۲۰۲۰ بکرمی نصیب سنگھ دے گرہ بوپا رائے ضلع جالندھر *

بھگت کہن دس بھگوان، پرہو کی تیری وڈیائیا۔ کلجگ آنت ہوئے حیران، تیرا بھيو کھئے نہ پائیا۔ چاروں گنٹ شرع شیطان، گھر گھر کرے لڑائیا۔ نام دے نہ کیسے مکان، گر در مندر مسجد مٹھ شودوالے دین دُہائیا۔ دھرم ملے نہ کھئے نشان، دہ دشا ہوئی بلکائیا۔ ساچا راگ سُنے نہ کوئی کان، دُھن آتمک ناد نہ کھئے وجائیا۔ گا گا تھکی رسنا جہوا زبان، زیر زبر تیری سمجھ کھئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کَریا کر، ایک دینا ساچا ور، در تیرے منگ منگائیا۔ بھگت کہن پرہ ساچا میتا، ساچی ریت دئے بتائیا۔ تیرا دھام سدا انڈیٹھا، جگت نیتر نظر نہ آئیا۔ لہ لہ تھکے مندر مسیتاں، محفل گھر گھر ڈیرہ لائیا۔ نور نظر نہ آیا اتیتا، ترے گن پردہ نہ کھئے لاپیا۔ ناتا چکے نہ ہست کیتاں، اوچ نیچ بھيو نہ کھئے گوائیا۔ کایا ہوئے نہ ٹھانڈی سینا، سینتل دھار نہ کھئے واپیا۔ نرگن بجھے نہ حق پریتا، پریم پریتی نہ کھئے سکھائیا۔ ستجگ تریتا دواپر کلجگ کوٹن وار پیتا، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کَریا کر، ایک دینا ساچا ور، در تیرے آس رکھائیا۔ بھگت کہن بھگوان دس، دھئے جوڑ کرن عرضوئیا۔ سرشٹ سبائی ویکھیا نس نس، مارگ نظر کھئے نہ آئیا۔ کوڑی کَریا گئے پھس، پھانسی جم نہ کھئے کٹائیا۔ دھیرج جت نہ رہیا ہٹھ، ست سنتوکھ نہ کھئے رکھائیا۔ نہا نہا تھکے تیرتھ تٹ، اٹھسٹھ پھیرا پائیا۔ پڑھ پڑھ پُستک گئے آگ، آنتر اکھ نہ کھئے کھلائییا۔ نیڑا کرے نہ کھئے حق، حقیقت دئے نہ کھئے جنائیا۔ ناڑ بہتر ابلے رت، رتی رت نہ کھئے سُکائیا۔ گھر ملے نہ برہم مت، پاربرہم نہ کھئے سرنائیا۔ لہنا چکے نہ ہتھو ہتھ، خالی ہتھ دین دُہائیا۔ کتھے لکیوں پُرکھ سمرتھ، تیری ذات نظر نہ آئیا۔ نظر نہ آئے آگمی ہٹ، ونجارا ہٹ نہ کھئے کھلائییا۔ منکا منکا مالا لئی رٹ، من کا منکا نہ کھئے بھوائیا۔ ملیا نور نہ جوت پرکاش، اندھ اندھیر نہ کھئے گوائیا۔ سچا صاحب نہ دسیا رگھناتھ، رگھپت روپ نہ کھئے درسائیا۔ ملیا میل نہ کملاپات، نیتر نین نین درسائیا۔ کر کَریا دے دات، در

تیرے الگ جگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایک دینا ساچا ور، در ساچے آس رکھائیا۔ بھگت کہن سِری بھگونت، تیرا راہ نظر نہ آئیندا۔ کلجگ نظر نہ آئے کوئی سنت، ستگر ساجن میل ملائیندا۔ ترے گن مایا پردہ پایا بے آنت، دئی دویت نہ کھئے مٹائیندا۔ گڑھ تھے نہ ہوئے ہنگت، ہنگ برہم نہ کھئے جنائیندا۔ بھیو نہ پائے کوئی پنڈت، بودھ آگادھ نہ کھئے سمجھائیندا۔ ملے میل نہ کیسے اکھنڈت، کھڑگ کھنڈا نہ کھئے چمکائیندا۔ ناتا تھے نہ جیرج انڈج، اُتبھج سینج پندھ نہ کھئے مکائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اکو دینا سچا ور، در تیرے سیس جھکائیندا۔ بھگت کہے بھگوان اگم، اگم تیری وڈیائیا۔ کون جانے ہر تیرا کم، نہکرمی کرم کھائیا۔ گا گا تھکے دمان دم، پون سواس صفت صلاحیا۔ لیکھے لگا نہ کایا چم، چم درشتی نہ کھئے بدلائیا۔ ہرکھ سوگ نہ چُکیا غم، چنتا روگ نہ کھئے مٹائیا۔ بھانڈا بھرم نہ دیوے کوئی بھن، کوڑی کِریا نہ باہر کڈھائیا۔ پرکاش ہوئے نہ نیترا تھ، جوت زرنجن نہ کھئے رُشنائیا۔ ناد شبد نہ سنے کوئی دھن، انراگی راگ نہ کھئے سُنائیا۔ ناتا تھے نہ واسنا من، منسا پور نہ کھئے وکھائیا۔ ساچا ملیا نہ نام دھن، پھر پھر ویکھی سرب لوکائیا۔ وڑ وڑ بیٹھے چہر چہن، محل اٹل نہ کھئے رُشنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایک دینا سچا ور، جس بدھ تیرا درشن پائیا۔ بھگت کہے بھگوان تیرا درس، بن تیری کِریا نظر کیسے نہ آئیندا۔ جگ چوکری رہے ترس، کوئن کوٹ دھیان لگائیندا۔ کر کِریا ہر میگھ برس، ترسنا ترکھا سرب گوائیندا۔ لیکھا جانے عرش فرش، کایا گرہ کھوج کھجائیندا۔ کلجگ اتم رہے بھٹک، بھاونا کھئے نہ پور کرائیندا۔ نو دوارے رہے اٹک، دسویں میل نہ کھئے ملائیندا۔ ساچی نظر نہ آئے سڑک، مارگ راہ نہ کھئے پائیندا۔ پنچ وکارا چڑھیا کٹک، کھنڈا کھڑگ نہ کھئے اُٹھائیندا۔ لکھ چوراسی وچ رہے لٹک، پھڑ بابوں پار نہ کھئے کرائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایک دینا سچا ور، در تیرے دھیان لگائیندا۔ بھگت کہے بھگوان تیرا دھیان، دھیان دھیان وچ جنائیا۔ بن پڑھیاں دے گیان، چوڈاں ودیا کم کیسے نہ آئیا۔ چوڈاں لوک ہون حیران، ملے سرن تیری سرنائیا۔ چوڈاں طبق نین شرمنا، اکھ سکے نہ کھئے اُٹھائیا۔ وشن برہما شو ڈھولے گان، گا گا شکر منائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایک دینا ساچا ور، در منگی اک سرنائیا۔ بھگت بھگوان دے سرن، سرنگت اک اکھوائیندا۔ نیترا نین اک کھلا، نج نیترا منگ منگائیندا۔ جنم مرن پندھ مُکا، آون جاون گیڑ کٹائیندا۔ دو جہاناں لیکھا دے مُکا، رائے

دھرم نہ ڈن لگائیندا۔ چتر گپت حساب نہ سکے وکھا، لاڑی موٹ نہ کھئے پرنائیندا۔ اتم اپنی گودی لئے اٹھا، دوجی آس نہ کھئے رکھائیندا۔ کبیر
 جُلاہا گیا سمجھا، سچ سندیسہ اک الائیندا۔ محل اٹل ہوئے رُشنا، دیپک دیا اک جگائیندا۔ جس جن ملے بے پرواہ، بے پرواہی کھیل
 وکھائیندا۔ پھڑ باہوں گلے لئے لگا، آپ اپنے رنگ سمائیندا۔ چرن کول لئے بہا، تھر گھر اپنی ونڈ ونڈائیندا۔ سچکھنڈ دوارا دئے سہا،
 سوبھاونت سوبھا پائیندا۔ ساچے تخت ڈیرہ لا، تخت نیواسی حُکم ورتائیندا۔ پرتھی آکاش پار کرا، گگن منڈل چرناں ہیٹھ دباؤیندا۔ منڈل
 راسی راس رچا، گوپی کاہن ناچ نچائیندا۔ پُرکھ ابناسی سچا شہنشاہ، پاتشاہ اکو نظری آئیندا۔ بھگت بھگوان لیکھے لئے لگا، لیکھا اپنے ہتھ
 رکھائیندا۔ کلجگ آنت سِری بھگونت ساچی سیکھیا دئے سمجھا، سمجھ سمجھ وچ ملائیندا۔ اشارے نال دسے رضا، جوتی جوت سروپ
 ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، جن بھگتاں آپ درڑائیندا۔ جن بھگتاں آنت جانا جاگ، سِری بھگوان آپ جگائیا۔ دیونہارا
 ساچی دات، نرگن داتا وڈ وڈیائیا۔ کلجگ میٹے اندھیری رات، ساچا چند کرے رُشنائیا۔ نظری آئے اک اکانت، اک اکلا آسن لائیا۔ سچ
 سُنائے اکئی گاتھ، سوہنگ اکھڑ کرے پڑھائیا۔ لہنا دینا ویکھے مستک ماتھ، پورب لیکھا جھولی پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی
 کِرپا کر، بھگت بھگوان ربیا جنائیا۔ بھگوان کہے بھگت میرے میت، مِت پیرا آپ جنائیندا۔ سوہنگ ڈھولا گاؤنا گیت، ہر گوبند میل
 ملائیندا۔ ستجگ دی ساچی ریت، سو پُرکھ نرنجن آپ چلاؤیندا۔ کھپڑا چھٹے مندر مسیت، کایا مندر اندر اپنا راگ الائیندا۔ مانس جنم
 لینا جیت، ہار روپ نہ کھئے وٹائیندا۔ آتم پرماتم پرماتم آتم کرے ٹھانڈی سیت، سیتل دھارا اک وٹائیندا۔ برہم پاربرہم لگائے سچ پریت،
 پریتوان بندھن پائیندا۔ لیکھا چُکے بست کیٹ، گھٹ گھٹ اکو نظری آئیندا۔ مٹھا کرے کایا کوڑا ریٹھ، امرت رس اک بھرائیندا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کلجگ تیری اتم ور، بھگت بھگوان آپ درڑائیندا۔ بھگت کہے سُن سچے سچن، بھگوان دئے وڈیائیا۔
 چرن دھوڑی نرمل مجن، ڈرمت میل دھوائیا۔ صاحب ستگر دین دیاں ٹھاکر سوامی آیا پردے کجج، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ نام بھگتی رکھ
 مکھن، خُماری اکو اک چڑھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا سچا ور، سچ کہانی آپ سُنائیا۔ سچ کہانی سُنائے
 گاتھا، بھگت بھگوان دیا کمائیندا۔ آد جگادی داسی داسا، جگ جگ سیو کمائیندا۔ کلجگ آنت تُوَر جوت پرکاشا، پنج تت چولا نہ کھئے

وکھائیندا۔ نرگن نرگن دیونہار دلاسا، سرگن اپنا بندھن پائیندا۔ پوری کرے ہرجن آسا، نراسا روپ نہ کھئے وکھائیندا۔ جوتی جوت سروپ
 ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں دیا کمائیندا۔ جن بھگتاں دیا کماواں گا۔ نرگن ہو کے میل ملاواں گا۔ سرگن کوڑا پندھ مکاواں گا۔ نام
 چھند اک سناواں گا۔ بندی خانہ توڑ تڑاواں گا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جگ وچھڑے میل ملاواں گا۔ جگ
 وچھڑے آپ ملائیکا۔ مہربان دیا کمائیکا۔ پورب لہنا جھولی پائیکا۔ نیر نیناں نظری آئیکا۔ رسنا کہہ نہ کھئے سنائیکا۔ بھگت ریتی اک
 وڈیائیکا۔ ساچی نیتی آپ جنائیکا۔ ہست کیٹی رنگ رنگائیکا۔ انڈیٹھی کھیل کھلائیگا۔ سرتی شبدی میل ملائیگا۔ اکال مورتی کار
 کھائیکا۔ ناد تورتی اک سنائیکا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں ویکھ وکھائیکا۔ جن بھگتاں ویکھ وکھاویگا۔ آتم
 آنتر پردہ لاہویگا۔ نو دوارے پار کراویگا۔ سکھمن ٹیڈھی بنک چرناں ہیٹھ رکھاویگا۔ ایڑا پنگل منہ دے بہار سٹاویگا۔ امرت آتم جام
 پیاویگا۔ نجھر جھرنا اک جھراویگا۔ اگیان اندھیر مٹاویگا۔ دیپک دیا ڈگمگاویگا۔ آتم سیجا سوہیا پاویگا۔ سرتی شبدی رنگ رنگاویگا۔
 بجر کپاٹی توڑ تڑاویگا۔ ساچی ہاٹی اک وکھاویگا۔ آتم سیجا سوہیا پاویگا۔ برہم اپنا برہم جناویگا۔ پاربرہم پرہہ کھیل کھلاویگا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں آپ اٹھاویگا۔ جن بھگتاں آپ اٹھائیکا۔ پرہہ اپنا پردہ لاہیگا۔ چاروں گنٹ نظری آئیکا۔
 نرگن دیپ اک رشنائیکا۔ کل کلکی پھیرا پائیکا۔ نہکنکا ڈنک وجائیکا۔ راؤ رنگاں آپ بلائیگا۔ بھگت دوار بنک اک سہائیکا۔ ساچا
 مارگ اک وکھائیکا۔ در دروازہ اکو وار بنائے گا۔ جو جن آ کے سیس نوئیگا۔ پھڑ باہوں گود بہائیکا۔ آتم پرماتم میل ملائیگا۔ برہم پاربرہم
 جوڑ جڑائیکا۔ ایش جیو جگدیش اپنی گنڈھ وکھائیکا۔ نام مردنگ اک سنائیکا۔ چاڑھ رنگ ویکھ وکھائیکا۔ سورا سربنگ دیا کمائیکا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، جن بھگتاں میل، سوہنگ ڈھولا پھیر گائیکا۔ جو در دروازے آویگا۔
 پرہہ ساچے درشن پاویگا۔ نرگن داتا نظری آویگا۔ پُرکھ اکال ایشٹ درساویگا۔ سرشٹ سبائی ناتا توڑ تڑاویگا۔ جوتی جوت سروپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، ساچی ریتی آپ وکھاویگا۔ ساچی ریت دتے بھگوان، بھگون اپنی دیا کمائیکا۔ سچکھنڈ دا سچ نشان، لوک مات
 جھلائیگا۔ تخت نواسی نوجوان، نرگن اپنا پھیرا پائیکا۔ سندیسہ دیوے حکمران، حاکم اکو اک وڈیائیکا۔ سچ سینگھاسن اک پروان، نام پروانہ

جھولی پائیا۔ بھگت بھگوان لئے پچھان، بے پہچان ویکھ وکھائیا۔ بن پڑھیاں دیوے گیان، اگیان اندھیر مٹائیا۔ جو جن سوہنگ ڈھولا گان،
 سری بھگوان ہوئے سہائیا۔ اندر باہر گپت ظاہر ایتھے اوتھے دو جہاناں ملے آن، دُور دُراڈا پندھ مُکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی
 کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، جن بھگتاں رسیا سمجھائیا۔ بھگت کہن پرہ تیری اوٹ، دھیان اکو اک رکھائیا۔ کلجگ آلیوں ڈگے بوٹ،
 سکے کھئے نہ مات اٹھائیا۔ نیر نین نیر روت، روت روت روت دین دُہائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر تیری کر نہ سکے سوچ، سوچ وچ کدے نہ
 آئیا۔ بن تیرے نام تیرے کلمے آئی نہ کیسے ہوش، ہوجھی مت نہ کھئے گوائیا۔ تیرے بردے ہوئے بے دوش، دوش لگے نہ کھئے رائیا۔ تیرے ملن
 دا ساچا شوق، آتر آتم دھیان لگائیا۔ تیرے در نہ سکئے پہنچ، تیرا گھر نظر کیسے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر،
 دے درس بے پرواہیا۔ بھگت کہن تیرا دُور دُراڈا پندھ، پاندھی پندھ نہ کھئے مُکائیندا۔ شاستر سمرت وید پُران گیتا گیان انجیل قرآن کھانی
 بانی گا گا تھکی تیرا چھند، شہنشاہ تیرا رنگ نہ کھئے وکھائیندا۔ صفت صلاحی تیرے بند، بندی خانہ نہ کھئے ٹڑائیندا۔ کر کِریا اپنا دے سچا
 اند، اند اکو اک نظری آئیندا۔ جگ جنم دی ٹٹی گنڈھ، گنڈھنہار گویال سوامی، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایک دینا
 ساچا ور، در تیرا سچا بھائیندا۔ بھگوان کہے بھگت پیار، پیار پیار نال کُرمائیا۔ جگ چوکرئی جگت وہار، ستجگ تریتا دواپر کلجگ
 رسیا ہنڈھائیا۔ کلجگ اتم کھیل نیار، نرگن نُر جوت کرے رُشنائیا۔ نو سو چورانوے چوکرئی جگ دا قرضہ دئے اُتار، مقروض اپنی سیو
 کھائیا۔ سنت سہیلے گرو گُر چیلے بھگت بھگوان میلے ایک وار، ایکنکارا ہوئے سہائیا۔ بھگت وچھل گِرور گِردھار کھولنہار کواڑ، سچ دربارے
 سوہا پائیا۔ سنت سہیلے ویکھ ساچے لاڑ، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سیہرا سیس ہر گنڈائیا۔
 بھگت جنو سد رکھو یاد، سو پُرکھ نرنجن آپ جنائیا۔ کلجگ آنت سُنے فریاد، بے پرواہ پھیرا پائیا۔ نرگن نرور نرنکار نرنکار اجونی رہت
 رکھے لاج، انہو اپنی کار کھائیا۔ راتیں سُنیاں دِنے جاگدیاں شبد سرُپی مارے واج، رسنا جہوا نہ کھئے ہلائییا۔ جوتی جوت سرُپ ہر،
 آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، ہرجن ساچے میل ملائییا۔ بھگت جنو نہ کرو وچار، ہر ستگر آپ جنائیندا۔ کلجگ اتم کرے پار،
 نیا نؤکا نام چڑھائیندا۔ اکو ڈھولا بولو، سوہنگ مہاراج شیر سینگھ وشنو بھگوان جیکار، جے جیکار لوک پرلوک کرائیندا۔ گر اوتار پیر

پیغمبر تہاڈے چلن نال نال، سکلا سنگ رکھائیندا۔ بھگت دوارے دتے بٹھال، پھڑ باہوں حکم منائیندا۔ اتم سارے ہونے کنگال، شہنشاہ
 اکو نظری آئیندا۔ نانک گوہند پورا کرے سوال، موسیٰ عیسیٰ محمد آسا جھولی پائیندا۔ پوت سپوتا براہمن گوڑا اچے ٹلے پریت ست دُلا را دے
 اٹھال، بھیو ابھیدا آپ جنائیندا۔ ساچے مندر محل اٹل اچ منار سمبل نگر کھیل کرے کمال، کرتا اپنی کار کھائیندا۔ ست دُلا را اگمی بنے دلال،
 دو جہاناں سیو کھائیندا۔ لکھ چوراسی وچوں بھگت بھگونت لے بہال، اندر وڑ وڑ ویکھ وکھائیندا۔ لیکھا جانے شاہ کنگال، شاہ پاتشاہ
 اپنی کار کھائیندا۔ آپے سنے مُریداں حال، مُرشد اپنا پھیرا پائیندا۔ گھر گھر در در جن بھگتاں دیوے آپ جمال، نور نورانہ نظری آئیندا۔ ناتا
 توڑ کال مہاکال، آپ اپنی گود بٹھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، نہکلنک نرائن نر، بھگت بھگوان شبد گیان، دیونہارا
 سچا دان، ائمٹری دات آپ ورتائیندا۔ ائمٹری دات چاڑھے رنگ، رنگ رنگیلا اک اکھوائیا۔ اتم سیج سہائے پلنگ، پاوا چول نہ کھئے
 بنائیا۔ اُپر بیٹھ سورا سرینگ، بھگوان بھگت ویکھے چائیں چائیا۔ سنت سہیلا وِرا لائے لنگھ، جس سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ گرمکھاں دیوے
 اک اند، اند اند وچوں پرگٹائیا۔ گرسکھ ڈھولا گاؤندے سوہنگ چھند، سنسا روگ رہے نہ رائیا۔ ناتا ٹٹا لکھ چوراسی بند، بندی
 خانہ نہ کھئے وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، جن بھگتاں اکو وار جنائیا۔ بھگتاں دیوے سچ دلیل، ہر ستگر دیا
 کھائیندا۔ درگاہ ساچی لبھ نہ کھئے وکیل، وکلا نظر کھئے نہ آئیندا۔ اوتھے چلے نہ کھئے اپیل، حکم اکو اک سنائیندا۔ کلجگ ویلا انت اخیر،
 پیس پیسا آپ درڑائیندا۔ بن ہر پُرکھ زرنجن کئے نہ کھئے زنجیر، کڑی کڑی بند نہ کھئے کھلائیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر سارے ہونے دلگیر،
 دھیرج دھیر نہ کھئے دھرائیندا۔ لکھ چوراسی نیتر وباوے نیر، دکھیاں درد نہ کھئے وندائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر،
 دیونہارا ساچا ور، بھگت بھگوان اکو گھر وکھائیندا۔ بھگت جنو ہر ویکھو گھر، ہر مندر ملے وڈیائیا۔ دو جہاناں چکے ڈر، بھے روپ نہ کھئے
 جنائیا۔ درس دکھائے آگے کھڑ، ہر ستگر وڈ وڈیائیا۔ سچ محلے جانا چڑھ، ادھ وچکار نہ کھئے اٹکائیا۔ سوہنگ ڈھولا لینا پڑھ، اتم پر ماتم
 ہونے کرمائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، چرن کول اُپر دھول دیوے اک سرنائیا۔

* ۲۲ چیت ۲۰۲۰ بکرمی لال سنگھ دے گرہ پنڈ بیر ضلع جالندھر * *

پرمیشور بنیا ہرجن داس، در در سیو کھائیندا۔ پُورب کرے پوری آس، آپا سرب مٹائیندا۔ بھگت بھگوان اکو شاخ، دوجی ونڈ نہ کھئے ونڈائیندا۔ جگ جگ پت لئے راکھ، سر اپنا ہتھ ٹکائیندا۔ کلجگ اتم چلے ساتھ، سگلا سنگ نبھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پرمیشور پرم پُرکھ سیوک روپ وٹائیندا۔ پرمیشور بنیا سیوک آپ، اپنی دیا کھائیا۔ لیکھا جڑیا بھگت بھگوان پتا پوت مائی باپ، ساک سجن سین اکو اک نظری آئیا۔ دیونہارا سچی دات، وست امولک آپ ورتائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سیوادار سچ سیوا مات کھائیا۔ سیوادار بن دربان، در در گھر گھر ویکھ وکھائیندا۔ دیونہارا وڈیائی مان، ابھان میٹ مٹائیندا۔ ستجگ دا سچ نشان، بھگت بھگوان آپ جھلائیندا۔ ویکھنہارا مہربان، مہر نظر اٹھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، بہاو بھگتاں وچ رکھائیندا۔

اندر باہر اکو میت، متر پیارا ہر اکھوائیندا۔ بھگت بھگوان دی ساچی ریت، ہر ستگر آپ چلائییندا۔ کرے کھیل آپ انڈیٹھ، انڈیٹھی کار کھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہرجن ساچے ویکھ وکھائیندا۔ اندر باہر کھیل اپارا، سو پُرکھ نرنجن آپ کرائیا۔ در درویش بن بھکھارا، سری بھگوان پھیرا پائیا۔ بھگت دوار ویکھ ویکھنہارا، نرگن اپنا بھیو چکائیا۔ مہابلی لے اوتارا، پرگٹ جوت جوت رُشنائیا۔ دو جہاناں وسے باہرا، نظر کیسے نہ آئیا۔ آگے کھلوتے گر اوتارا، پیر پیغمبر دھیان لگائیا۔ پچھے بھگت بولن جیکارا، واہوا وجے سچ ودھائیا۔ آدھ وچکارے رکھ اپنا آپ کرتارا، کرنی کرتا رہیا کھائیا۔ کرے کرے سچ وبارا، بوہاری اپنی دھار چلائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ہر سجن لیکھے لائیا۔ لیکھے لائے آپ بھگونت، بھگون اپنی دیا کھائیندا۔ ہرجن ویکھے سچا سنت، ست ستوادی دیا کھائیندا۔ آگے پچھے گر اوتار پیر پیغمبر اکو گائن سوہنگ ڈھولا چھنت، انراگی اپنا راگ سنائییندا۔ جگت وچھڑی دو جہان رُٹھڑا پاربرہم پت پرمیشور نر نرائن ہر ملیا کنت، کنت کنتوبل ساچی سیج اک سہائیندا۔ اندر باہر گیت ظاہر چاڑھے رنگ اک بسنت، جگت نیتر نظر کیسے نہ آئیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچی ریتی

آپ جنائیندا۔ ساچی ریت چلائے مات، سو صاحب ستگر وڈ وڈیائیا۔ غریب زانیاں دیوے آگئی دات، نام ندھانا جھولی پائیا۔ بھگت بھگوان اک جماعت، دوجی کرے نہ کھئے پڑھائیا۔ سدا سہیلا رکھے ساتھ، سکلا سنگ نبھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، جن بھگتاں دیوے ساچا ور، آگلا پچھلا پچھلا آگلا لیکھا سب دا لیکھے لائیا۔

جس ویلے لالو آویگا۔ آگئی قدم در دروازیوں باہر ڈیرہ لاویگا۔ سری بھگوان ہو مکھن، نام سدا اک جناویگا۔ گھر ساچے پئے سگن، رنگ اکو اک وکھاویگا۔ گرمکھ کوئی نہ رہے نگن، ہر پردہ نام پاویگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچی کھیل وکھاویگا۔ ساچی کھیل کرے بوہاری، بھو ابھیدا آپ جنائیندا۔ جن بھگتاں بھرے نام پٹاری، مہربان دیا کمائیندا۔ پچھلی کیتی کرنی آپ وچاری، آگلا لیکھا بہ سمجھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سولان سلوک بن پد روک، لوکک اپنا کھیل وکھائیندا۔ اوجھڑ راہ کھیل اتھاہ، ہر ستگر ہوئے سہائیا۔ ویکھنہارا بے پرواہ، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ ہرجن میلانے ملا، گھر ساچے وجے ودھائیا۔ دُور دُراڈا لے بُلا، شبد سندیسہ اک سنائیا۔ لالو لالن چڑھے چاء، چاؤ گھنیرا اک درسائیا۔ آگئی آگئی دا لیکھا دئے مُکا، آگئی ایکا وار پائیا۔ سکھی سکھی نال دئے ملا، ملیا میل وچھڑ نہ جائیا۔ گوبند لکھ کے گیا سمجھا، لکھ چوراسی کر پڑھائیا۔ نہکلنک کل جاوے آ، کل کلکی پھیرا پائیا۔ جیہڑا دینا دیوے جھولی پا، لُکھا کھئے رہن نہ پائیا۔ اپنی ہتھیں سرسے وچ گیا دبا، دبی شرع آپ کڈھائیا۔ نرگن ہو کے بنے ملاح، سرگن بیڑا پار کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچی دھرت دئے وڈیائیا۔ ایہہ دھرت سوہے جس لگا چرن، جگت ملے وڈیائیا۔ پاربرہم پرہہ کرنی کرن، کرتا پُرکھ اک اکھوائیا۔ فرید کھولیا اکو نین ہرن پھرن، در درویش بیٹھا دھونی تائیا۔ نانا تئے مرن ڈرن، پرہہ ملے سچ سرنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، لیکھا جانے تھاوں تھائیا۔ فرید درویش گیا آ، آسن بھوری ہیٹھ وچھائیندا۔ دھرنی دھرت دھول رووے مارے دھاہ، نیناں چھہر لائیندا۔ پاربرہم میلانے نہ کھئے ملا، ملنی سچ نہ کھئے کرائیندا۔ کھلی مینڈھی سیس دئے نہ کھئے گندا، سر ہتھ نہ کھئے رکھائیندا۔ جوتی جوت سروپ

ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھیو ابھیدا آپ جنائیندا۔ شاہ فرید ہو فقیر، فقرہ اکو اک الاٹیا۔ بدلنہار ہر تقدیر، مولا اپنا پھیرا پائیا۔ کلجگ تیرا
 آنت کٹے زنجیر، شرع کوڑی دئے ٹڑائیا۔ دور ڈراڈا پینڈا آوے چیر، بن پاندھی سچا راہیا۔ گرمکھ میلا آنت اخیر، آخر اپنا رنگ رنگائیا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، لہنا سب دی جھولی پائیا۔ دھرت دھول تیرا چکے لہنا، سو پُرکھ زرنجن آپ
 چکائیندا۔ شاہ حقیر مٹیا کہنا، حقیر حضرت انگ لگائیندا۔ اٹھ ویکھ نیتر نیناں، سری بھگوان ڈیرہ لائیندا۔ ساچے بھگت دوارے جس
 نے بہنا، بھگون اپنی کار کمائیندا۔ لالو سر تے بہار سہنا، سہ سہ ہر ہر شکر منائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 بھیو ابھیدا بھیو جنائیندا۔ دھرت کہے میں آواں گی۔ بھگت دوار درشن پاواں گی۔ دور ڈراڈی سیس جھکاواں گی۔ اگی قدم آگے لنگھن نہ
 پاواں گی۔ چناں چر تیرا نظر نہ آوے پدم، پاربرہم، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سچ اک
 درساواں گی۔ کرے کھیل ابناسی اچت، دو جہان وجی ودھائیا۔ زرگن سہائے ساچی رت، رت زٹری آپ مہکائیا۔ وشن برہما شو رہے
 پُچھ، اک دوجے ول دھیان لگائیا۔ گر اوتار ویکھن جھک، پیر پیغمبر نین اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کرے کھیل
 بے پرواہیا۔ بے پرواہ کھیل اولا، سو پُرکھ زرنجن آپ کرائیندا۔ پرگٹ ہو اک اکلا، ہر پُرکھ زرنجن سیو کمائیندا۔ ایکنکارا وسنہارا جلاں
 تھلاں، جگ جگ اپنا بھیو چکائیندا۔ آد زرنجن دیپک جوتی بلا، نور نورانہ ڈگمگائیندا۔ ابناسی کرتا سچ سندیسہ گھلا، دھر فرمانا آپ
 سُنائیندا۔ سری بھگوان ست ستواد پھڑائے پلا، پلو اپنے گنڈھ پوائیندا۔ پاربرہم برہم زرگن دھار رلا، سرگن نظر کسے نہ آئیندا۔ وسنہارا
 نہچل دھام اٹلا، لوک مات پھیرا پائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سری بھگوان کھیل کرائیندا۔ سری بھگوان پُرکھ
 ابناسا، ابناسی دھار چلاٹیا۔ جگ چوکرئی ویکھنہار تاشا، ستجگ تریتا دواپر کلجگ آپ ہنڈھائیا۔ زرملا زرملا جوت کر پرکاشا، نورو
 نور نور رُشنائیا۔ پروردگار شاہو شاہاباشا، شہنشاہ اکو اک اکھوائیا۔ گر اوتاراں پیر پیغمبراں سدا سدا دیونہار بھرواسا، چرن کول دئے
 سرنائیا۔ منڈل منڈپ گوپی کاہن پائے راسا، زرگن سرگن ناچ نچائیا۔ کلجگ آنت سری بھگونت جن بھگتاں پوری کرے آشا، ترسنا اور نہ
 کھئے ودھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ بے پرواہ پُرکھ اکال، مہربان وڈی وڈیائیا۔ جوتی جاتا

دین دَیال، دین ہووے آپ سہائیا۔ لکھ چوراسی وچوں بہال، گرمکھ سجن آپ اٹھائیا۔ ہرجن ویکھے ساچے لال، لالن اپنے رنگ رنگائیا۔ کایا مندر اندر وکھا سچی دھرمسال، دھرم دوارا اک جنائیا۔ اندر باہر چلے نال نال، گپت ظاہر، وچھڑ کدے نہ جائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی کرنی آپ کمائیا۔ ساچی کرنی کرے کرتارا، ہر کرتا کھیل کرائیندا۔ نرگن نرنکار نرور ہو اُجیارا، نور نورانہ نور دھرائیندا۔ لیکھا جان تیئی اوتارا، بہگت اٹھاراں بیہو مٹائیندا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد لیکھا جانے چار یارا، نانک گوبند دھار اپنی گندھ پوائیندا۔ بہگت بھگوان کھیل اپارا، شاستر سمرت وید پُراں کہن نہ پائیندا۔ کلجگ آنت سِری بھگونت نہکلنک کل لے اوتارا، کل کلکی پھیرا پائیندا۔ سمبل وسے دھام نیارا، سچ سنگھاسن آسن لائیندا۔ کاغذ قلم نہ لیکھنہارا، لیکھ لیکھ لیکھ نہ کھئے جنائیندا۔ گر اوتار دے دے گئے اشارہ، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، آد جگادی ساچا ہر، نر ہر اپنی کار کمائیندا۔ کرے کار ہر نرنکارا، نرگن اپنی کار کمائیا۔ پرگٹ ہو چوویاں اوتارا، چاروں کُنٹ ویکھ وکھائیا۔ شبد اگتی بول جیکارا، دو جہاناں کرے شنوائیا۔ بہگت بھگوان سہائے اک دوارا، در ساچا اک کھلائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہرجن میلا سہج سُبھائیا۔ ہرجن میل ملندڑا، پارہرم کرتار۔ کلجگ اتم وپس وٹندڑا، شاہ سلطانا ایکنکار۔ شبدی مارگ اک دسندڑا، دُھن آتمک کھیل اپار۔ کایا مندر کھوج کھجندڑا، آتم پرما تم دئے ادھار۔ نرمل جوتی جوت جگندڑا، اندھ اندھیرا دئے نوار۔ ساچی سیجا آپ سہندڑا، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل اگم اپار۔ اگم اپار کھیل اتھار، رسنا کتھنی کتھن نہ جائیا۔ نرگن بنیا آپ ملاح، ساچا بیڑا رہیا چلائییا۔ نو سو چورانوے چوکڑی پندھ مُکا، کلجگ اتم ویکھ وکھائیا۔ چارے کُنٹاں پھول پھولا، دہ دشا ڈیرہ ڈھاپیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، حُکمے اندر سرب بھوائیا۔ حُکمے اندر گر اوتار، پیر پیغمبر سیو کھائیندا۔ حُکمے اندر وشن برہما شو پیار، ترے گن مایا جوڑ جڑائیندا۔ حُکمے اندر شبد جیکار، جے جیکارا اکو نام سُنائیندا۔ حُکمے اندر دے سہار، لکھ چوراسی دھیرج دھیر رکھائیندا۔ حُکمے اندر کل کلکی لے اوتار، نہکلنکا ناؤں رکھائیندا۔ حُکمے اندر ناتا جوڑ سرب سنسار، پُرکھ بدھاتا میل ملائیندا۔ سنت سہیلے لے اٹھال، گر چیلے رنگ رنگائیندا۔ لہنا چُکے شاہ کنگال، اوچ نیچ نہ کھئے وکھائیندا۔ جوتی جوت

سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، بھگت بھگتاں سنگ رکھائیندا۔ بھگت جنان ہر بھکتی سنگ، سگلا سنگ
 نبھائیا۔ آتم پر ماتم وجے مردنگ، ناد اکو اک شنوائیا۔ کایا مندر ویکھے لنگھ، ہر مندر پھیرا پائیا۔ کر پرکاش بن سورج چند، نرگن جوت
 کرے رُشنائیا۔ جنم جگ دی ٹٹی گنڈھ، سرتی شبدی جوڑ جڑائیا۔ آون جاون چُکائے پندھ، لکھ چوراسی توڑ ٹڑائیا۔ سچ سُنائے اکو
 چھند، سوہنگ ڈھولا وجے ودھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، میل ملائے سہج سُبھائیا۔ سہج سُبھائی ہوئے میلا، ملنی
 جگدیش کرائیندا۔ ایکا گھر سوہے گرو گُر چِلا، گر چِلا اپنی دھار جنائیندا۔ پاربرہم پرہ سبج سُبھلا، جگ چوکری سگلا سنگ
 رکھائیندا۔ کلجگ اتم پھرے آکیلا، دوجا نظر کھئے نہ آئیندا۔ بھگت دوارے سہائے ویلا، رُت اپنے ہتھ رکھائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر،
 آپ اپنی کِریا کر، نہکرمی کرم کرائیندا۔ نہکرمی کرم کرائے آپ، اپنے ہتھ رکھے وڈیائیا۔ جن بھگتاں بنے مائی باپ، پتا پوت گود سُبھائیا۔ آتم
 پر ماتم اکو دسے جاپ، دوجی کرے نہ کھئے پڑھائیا۔ ترے گن مایا لٹھے پاپ، تینوں تاپ رہن نہ پائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا
 کر، کرے کھیل سچا شہنشاہیا۔ ساچا ہر کھیل اپارا، سو پُرکھ نرنجن آپ کرائیندا۔ بھگت وچھل وچھل گردھارا، گرور اپنا رنگ
 رنگائیندا۔ پرم پُرکھ پرہ ہو تیارا، نرویر کار کرائیندا۔ لیکھا جان دھر دربارا، دھر دی دھار آپ سمجھائیندا۔ ہر سنگت تیرا سچ وبارا،
 بوہاری آپ جنائیندا۔ اوچ نیچ پار کنارہ، ذات پات ونڈ نہ کھئے ونڈائیندا۔ توڑنہارا گرہ ہنکارا، ہوئے ہنگتا روگ مٹائیندا۔ دیونہارا نام
 خمارا، سچ خُماری اک چڑھائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، گُرمکھ لال اکو رنگ رنگائیندا۔ گُرمکھ لال رنگ رنگیلا،
 رنگ راتا آپ رنگائیا۔ بھگت بھگوان دا سچ قبیلہ، جگ جگ ویکھے چائیں چائیا۔ نیتر امبر رووے نیلا، چھہر اکو اک لگائیا۔ پت
 پرمیشور پاربرہم جنہاں بنیا مات وسیلہ، دوجی اوٹ نہ کھئے تکائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، جن بھگتاں دئے وڈیائیا۔
 بھگت جن جن لینا جان، جاننہار جنائیندا۔ ویکھو کھیل سری بھگوان، بھیو ابھیدا آپ گھلائییندا۔ دھردرگاہی دیوے دان، وست امولک
 اک ورتائیندا۔ سنت سہیلے کر پروان، گُرمکھ اپنے انگ لگائیندا۔ سوہنگ ڈھولا جو جن گان، جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا
 کر، ساچی کرنی آپ کرائیندا۔ ساچی کرنی کرے کرتار، ہر کرتا وڈ وڈیائیا۔ لالو ہونا خبردار، بے خبر خبر سُنائیا۔ ڈبڈے پاتھر رہیا تار،

پاہن اپنے نال چُھہائیا۔ جنم جنم دا دُکھ نوار، کرم کرم دا روگ مٹائیا۔ ایتھے اوتھے کرے پیار، نرگن سرگن میلا سہج سُبھائیا۔ جوتی جوت
 سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، رُت سُنجنی آپ سُهائیا۔ رُت سُنجنی ویکھ مات، دو جہان دھیان لگائیندا۔ جن بھگتاں ہر جو دیوے
 دات، پردہ اوہلا نہ کھئے رکھائیندا۔ شبد اگم سچّی کرامات، کایا مندر آپ ٹکائیندا۔ ہرجن بنائے اک جماعت، دوجی ونڈ نہ کھئے ونڈائیندا۔
 ڈھولا گائے سُنجنی رات، بھنڑی رین رنگ وکھائیندا۔ بھگت بھگوان سجن ساک، بندھپ اکو نظری آئیندا۔ لالو ویکھ کھول تاک، بجر
 کپائی گنڈا ہر ٹرائیندا۔ اتم میلا اکو گھاٹ، پتن ہر جو آپ سُهائیندا۔ سنت سجن جئن جاگ، جاگرت جوت آپ جگائیندا۔ کلجگ نو
 کھنڈ پرتھمی لگے آگ، امرت میگھ نہ کھئے برسائیندا۔ جن بھگتاں دھووے دُرمت داغ، سری بھگوان سیو کھائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ
 ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی سکھیا پائے بھکھیا، ہرجن جھولی آپ بھرائیندا۔ ہرجن جھولی بھرے نرنکار، نام بھنڈار
 ورتائیا۔ اگی اگی کلاں دیوے تار، جو چل آئے سرنائیا۔ منجھدھاروں کرے پار، شوہ دریا نہ کھئے رُڑھائیا۔ رائے دھرم نہ کرے خوار، چتر
 گپت نہ لیکھ وکھائیا۔ لاڑی موٹ نہ کرے شنکار، جوئی جوئن نہ کھئے بھوائیا۔ اتم دیوے درس دیدار، راتیں سُنیاں لئے جگائیا۔ نیترن
 اکھ دئے آگھاڑ، نج نیتر جاگ کھلائییا۔ پرتکھ نظری آئے نرنکار، جوتی جوت جوت رُشنائیا۔ وچھڑیاں میلا کرے یار، یار یارڑا ستھر اک
 بندھائیا۔ پیس پیسا بھگت بھئے نہ کھئے خوار، بھگون اپنا میل ملائییا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل سچّا
 شہنشاہیا۔ شہنشاہ ہر کھیل کھلاؤنا، خالق خلق ویکھ وکھائیندا۔ بھگت بھگوان میل ملاؤنا، میلا اکو گھر جنائیندا۔ سنت سہیلا رنگ
 چڑھاؤنا، چڑھیا رنگ اتر نہ جائیندا۔ نرگن چند اک چمکاؤنا، جوتی جوت جوت رُشنائیندا۔ پھڑ پھڑ کاگوں ہنس بناؤنا، جو جن آ
 درشن پائیندا۔ پرمانند اک درساؤنا، نج آتم رس چکھائیندا۔ بھانڈا بھرم بھو پھلوں بھٹاؤنا، پھیر گرمکھ دوارا مندر اندر لنگھائیندا۔ مٹکھ
 کوئی اندر بہن نہ پاؤنا، جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ساچی ریتی آپ درسائیندا۔ بھگت دوارے بھگت لنگھن، دوجا نظر کھئے
 نہ آئییا۔ پریم پریتی اکو منگن، خالی جھولی آگے ڈاہیا۔ کلجگ جیواں کولوں موں نہ سنگن، ہر جو ملیا بے پرواہیا۔ کایا چولی اکو رنگن،
 رنگ مچھٹھ رہیا چڑھائیا۔ کرے کھیل سورا سرینگن، شاہ پاتشاہ وجے ودھائیا۔ کلجگ کوڑی کِرپا کرے کھنڈن، ستجگ ساچا راہ

وکھائیا۔ گُرمکھ کیسے دوارے نہ جائے منگن، پرہ سب دی آس پور کرائیا۔ دین دیال سدا بخشندن، بخشش اکو جھولی پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، ایکا اگی ساچی سکھی، دھاروں تکھی دئے بنائیا۔ دھاروں تکھی دئے بنا، سار کھئے پائیا۔ گوہند لیکھا پور کرا، پورب لہنا رہیا ورتائیا۔ چار ورن کھتری براہمن شوڈر ویش دئے سمجھا، سمجھ سمجھ وچ رلائییا۔ ستجگ ساچا مارگ دئے وکھا، پاربرہم پرہ بے پرواہیا۔ دور ڈراڈے گُرمکھ گُرمکھ لئے ملا، گُرسکھ گُرسکھ گنڈھ پوائیا۔ گرداس پُر گرداس پُر گرداس پُر گرنی ڈگا آ، گُر ستگر اوٹ نکائیا۔ لال سنگھ لال رنگ دئے رنگا، گھر آیا سچا ماہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، دو جہان دئے وڈیائیا۔ دو جہان بھگت وڈیاؤنا، ہر ساچا سچ جنائیندا۔ گُر اوتار پیر پیغمبر سنگ رلاؤنا، میل ملاوا اکو گھر وکھائیندا۔ کروڑ تیتیسو ہو ادھین، بن مسکین سیس جھکاؤنا، نیتر نین نہ کھئے اٹھائیندا۔ وشن برہمے شو دھیان لگاؤنا، سرن سرنائی اک رکھائیندا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد راہ تکاؤنا، تقویٰ اکو اک جنائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، جن بھگت دوارے بھگت آپ لنگھائیندا۔ بھگت جنو لنگھو اندر، اک اک دئے وڈیائیا۔ اکے ویکھو ہر کا مندر، نرگن جوت نور رُشنائییا۔ راتیں ستیاں سب دا تھے جندر، بجر کپاٹی رہن نہ پائیا۔ من منوآ نہ بھوے بندر، من واسنا بند کرائیا۔ کرے پرکاش اندھیرے کندھر، نرگن جوت جوت جگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا وڈیائیا۔ بھگت دوارے جانا لنگھ، ہر بھگون آپ وڈیائیندا۔ صاحب ستگر دا اک پلنگ، بن اکھاں نظری آئیندا۔ نام ندھان وجے مردنگ، ڈھولک چھینا نہ کھئے کھڑکائیندا۔ گُر اوتار پیر پیغمبر منگاں رہے منگ، جھولی سب دی آپ بھرائیندا۔ ڈھولا گاؤندے جان سوہنگ چھند، آتم پر ماتم گنڈھ پوائیندا۔ نانا تھے رنڈیا رنڈ، ہر کنت کنتوہل آپ پرنائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ہرجن بھگتاں پار کرائیندا۔ بھگت جنو قدم اٹھاؤ، ہر ستگر کرے جنائیا۔ گُرمکھ اندر لنگھ کے جاؤ، جا جا خوشی منائیا۔ سیری بھگوان تہاڈے لاگے پاؤں، نیوں نیوں اپنا سیس جھکائیا۔ سو کھیڑا وسے گاؤں، جس گراں ہرجن سوہیا پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سچ رہیا سمجھائیا۔ لالو اندر پہلوں لنگھنا، دھرم دوار وکھائیندا۔ پچھے آئے براہمن جس چُکیا کنگنا، روداس چہارا راہ جنائیندا۔ ہر سنگت آؤندی مائل نہ سنگنا، ظاہرا ہو

آپ سمجھائیںدا۔ مائس جنم نہ ہوئے بھنگنا، جس جن اپنا میل ملائیںدا۔ بہرم بھلیکھا جھوٹھا کڈھنا، کوڑی کریا میٹ مٹائیںدا۔ دین مذہب دا جھگڑا چھڈنا، آگے اکو ہر جو نظری آئیںدا۔ دیپک جوتی بن کے جگنا، اگیان اندھیر مٹائیںدا۔ بائی چیت سب دے مکھ نوں لائے سگنا، ہر ساچا سکن مٹائیںدا۔ پنج تت لگی بوجھے اگنا، امرت میگھ برسائیںدا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ہر سنگت آپ سٹائیںدا۔ ہر سنگت اٹھ ہو تیار، تیاری آپ کرائیا۔ سوہنگ شبد بولے جیکار، جے جیکار ہوئے سرب تھائیا۔ نیتر ویکھن گر اوتار، پیر پیغمبر دھیان لگائیا۔ وشن برہما شو پھل برکھن برکھا دھار، کروڑ تیتیس ایکا میگھ برسائیا۔ کریا کرے آپ کرتار، کرتا پُرکھ ہوئے سہائیا۔ جودھے سورپیر بنو بلکار، بل اپنا آپ پرگٹائیا۔ بھگت اٹھاراں واجاں رہے مار، کپیر جلابا کوک کوک سٹائیا۔ او ملو ہر کے دوار، ہری ہر اکو نظری آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، بن درویش سب نوں پار کرائیا۔ درویش بنے ہر دربان، سیوا سیو کھائیںدا۔ گرمکھ خوشی اندر لنگھ جان، راہ وچ نہ کھئے اٹکائیںدا۔ لوک مات پہلوں دیوے مان، سچکھنڈ دوار پھیر بہائیںدا۔ شبد اگتی لے کے آئے بیان، جم نیڑ نظر کیسے نہ آئیںدا۔ گرسکھ تیری کوئی نہ لاپے مکان، ستگر اپنی گود اٹھائیںدا۔ جھلدا رہے سدا نشان، نشانہ اکو اک جنائیںدا۔ پون پانی سیس جھکان، دیوت سُر دھیان لگائیںدا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، جنہاں ہر جو سیو کھائیںدا۔ سیوک بنیا چوبدار، در درویش سیو کھائیا۔ ساریاں کرے خبردار، جن بھگتاں نیڑ کھئے نہ آئیا۔ دُور دُراڈے وشن برہما شو کروڑ تیتیس کرے نمسکار، گرمکھاں سیس جھکائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر بولن جیکار، واپوا وجے سچ ودھائیا۔ جنہاں دا راکھا بنیا آپ نرنکار، تتی وا نہ لاگے رائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، مہربان مہربان مہر نظر اک اٹھائیا۔ مہر نظر ہر اٹھا، اپنی دیا کھائیںدا۔ نو سو چورانونے چوگری جو رہیا لکا، کلجگ اتم پردہ لائیںدا۔ صاحب سلطان ستگر پورا تٹھا، دین آپ راہ جنائیںدا۔ امرت جام پیائے گھٹا، نجھر رس اک چکھائیںدا۔ آون جاون لکھ چوراسی ناتا تٹا، مات گرہ نہ پھیر بہوائیںدا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، بھگت بھگوان کر پروان، در اندر آپ بہائیںدا۔ ایکا دئے بھگت وڈیائی، ہر وڈا وڈ وڈیائیںدا۔ دوجی شبد کرے کڑمائی، تیجے تیجا نین کھلائیںدا۔ چوتھے چوتھے پد دئے بہائی، پنچم پنچم میل ملائیںدا۔ چھیویں چھیویں

گھر رہیا سمجھائی، ستویں ستوادی بھیو چُکائیندا۔ اٹھویں اٹھان تتان رہیا چُھڈائی، اپ تیج وائے پرتھی آکاش من مت بُدھ بندھن نہ کھئے پائیندا۔ ناویں نو در رہیا پار کرائی، نو کھنڈاں پیندا آپ مکائیندا۔ دسویں دہ دشا ویکھے چائیں چائیں، دسم دواری پردہ آپ اٹھائیندا۔ سنت سہیلے پھڑ پھڑ باہیں، گھر اپنے آپ رکھائیندا۔ کرے کرائے سچ نیائیں، عدل عادل اک کمائیندا۔ دیونہارا ٹھنڈی چھائیں، مہر نظر آپ اٹھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جن بھگتاں کرے آپ کلیان، دو جا سنگ نہ کھئے رکھائیندا۔

دو جا سنگ نہ کھئے میت، مٹر پیارا اکو نظری آئیا۔ ستجگ دی ساچی ریت، ست ستوادی آپ سمجھائیا۔ آتم پرما تم ڈھولا گیت، سوہنگ کرے آپ پڑھائیا۔ ناتا تھے مندر مسیت، کایا مندر اک سہائیا۔ دُور ڈراڈا نظری آئے نزدیک، نیرن نیرا کھیل کرائیا۔ پرگٹ ہو لاشریک، شہنشاہ اپنا پھیرا پائیا۔ نرگن دھار رکھے باریک، جگت نین نظر کیسے نہ آئیا۔ لیکھا جانے ہست کپٹ، کپٹ ہست اکو رنگ وکھائیا۔ صدی چوڈھویں گئی بیت، بیس بیسا وجے ودھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، ہر سنگت بیڑا بٹھ وکھائیا۔ ہر سنگت بیڑا بٹھے تیرا، ستگر اپنے کندھ رکھائیندا۔ آون جاون چُکے جھیڑا، جھیڑا ہور نہ کھئے وکھائیندا۔ وسدا رہے بھگت بھگوان کھیڑا، مندر اکو اک وڈیائیندا۔ ناتا جُڑیا تیرا میرا، میرا تیرا رُپ نظر کھئے نہ آئیندا۔ شبدی پرگٹ ہویا شیرا، شہنشاہ اپنا پھیرا پائیندا۔ چاروں کُٹ پائے گھیرا، نام ڈوری تند رکھائیندا۔ کوڑی کریا چُکے ڈیرہ، ڈھاہ ڈھاہ ڈھیری خاک ملائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی کرنی آپ کمائیندا۔ سیوادار پھڑ کے سوٹی، سوہنی سیو کمائیا۔ چڑھ کے ویکھے اُپر چوٹی، پردہ آپ چُکائیا۔ کر پرکاش نرمل جوتی، جوتی جوت ڈگمگائیا۔ سُرَت سوانی اٹھائے سوتی، آلس نندرا دئے گوائیا۔ گرمکھ تیری مت نہ رہے ہوچھی، گرمت اکو اک جنائیا۔ ناتا تٹییا پچھلا پوتھی، سبق پڑھن نہ کھئے جائیا۔ تال وجائے نہ کوئی پچھے روٹی، سری بھگوان اکو اک دھیائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچی سیوا رہیا کرائیا۔ پھریدار پھڑیا ڈنڈا، ڈنڈوت اکو اک جنائیندا۔ بھگت

کھئے نہ رہ جائے رنڈا، سِری بھگوان اپنے نال پرنائیندا۔ ہتھ کھئے نہ رکھاوے کھنڈا، ین کھنڈیوں کارج سب دے پور کرائیندا۔ ین بندگیوں
 بنائے بندہ، مہر نظر آپ ٹکائیندا۔ گرمکھ کھئے نہ رہ جائے گندہ، کوڑی کِریا باہر کڈھائیندا۔ جو جن سوہنگ گائے چھندا، تس اپنا میل
 ملائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سیوک ساچی سیو کھائیندا۔ سیوادار پھڑ کے سوٹا، حُکمی حُکم جنائیا۔ سنگت
 وچ کوئی نہ رہے کھوٹا، سب دی واسنا دئے مٹائیا۔ سِری بھگوان اکو اک اوٹا، دوْجا اِشٹ نہ کھئے منائیا۔ ستگر سچا اکو بہتا، بہتے گرُوم
 کسے نہ آئیا۔ شبدرُ کس لنگوٹا، دو جہان پھرے واہو داہیا۔ کسے آگے چڑھاوا چڑھن نہ دیوے پکیا پرؤنٹھا، سیویاں بھوگ نہ کھئے لگائیا۔
 دو جہاناں ملے اکو ہوکا، پیر پیغمبر سُنن کن لائیا۔ سِری بھگوان اتم ہویا بھگتاں جوگا، جُکتی اپنی رہیا جنائیا۔ سوہنگ ہنسا چنو
 چوغہ، مانک موتی چوگ کھوائیا۔ جنم کرم رہے نہ روگا، چنتا سوگ نہ کھئے رکھائیا۔ میل ملائے دُھر سنجوگا، دُھر سنجوگی پھیرا پائیا۔
 لیکھا جُکے چوڈاں لوکا، چوڈاں طبقاں چرناں ہیٹھ رکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، بھگت بھگوان
 اکو گھر وکھائیا۔ اکو گھر ویکھو نیتر، ہر نیناں آپ جنائیندا۔ ملے وڈیائی بائی چیتر، دوْ دوْآ جوڑ جُڑائیندا۔ گھر وچ گھر ساچا کھیتر، پُھل
 پُھلواڑی آپ مہکائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ہرجن ساچے ویکھ وکھائیندا۔ ہرجن ساچے کر پار، پرہ اپنی دیا
 کھائیا۔ لیکھا جان پُرکھ نار، بردھ بال ہیٹھ سہائیا۔ اُچ نیچ نہ کھئے وچار، راؤ زک نہ کھئے وڈیائیا۔ سرب جیاں دا سانجھا یار، سِری
 بھگوان اک اکھوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل سچا شہنشاہیا۔ شہنشاہ ہر کھیل کر، کرنی آپ کھائیندا۔
 گرمکھ دوارے اندر وڑ، اندر باہر رنگ چڑھائیندا۔ جس لگائے آپ جڑ، تس مات نہ کھئے اکھڑائیندا۔ اگی سال پچھوں جو ایتھ آئے سو جائے
 تر، ڈبڈیاں بیڑا پار کرائیندا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، ہر بھگت پلُولے پھڑ، پھڑ باہوں آپ لنگھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر،
 آپ اپنی کِریا کر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، دیونہارا ساچا ور، جودھا سُر بلی بلوان، بل اکو اک رکھائیندا۔

مینا جل کریا ہین، بھگت دئے وڈیائیا۔ بھگت وچھوڑے تڑپھے جوں جل مین، جل مین آپ اکھوایا۔ لیکھا چُکے لوک تین، ترے گن
 ڈیرہ دیوے ڈھابیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، آپے ہویا نیتربین، جن بھگتاں نین دئے کھلایا۔ جے کوئی کہے بھگت کچا،
 کچی ریت نہ کھئے بنایا۔ بھگتاں پچھے ہوئے آپ سچا، بن بھگتاں ہر جو کم کیسے نہ آئیا۔ بھگت بنائے اپنا پچھ، پتا پوت دئے وڈیائیا۔ لوں لوں
 اندر آپے رچا، رچ اپنا آپ مٹایا۔ ناتا جوڑے بن کے سجن سکا، سگلا سنگ نبھایا۔ سیوا کردیاں سری بھگوان کدے نہ تھکا،
 جگ جگ اپنی سیو لگایا۔ پچھے ہٹایاں کدے نہ ہٹا، جنہاں پچھے پے گیا کر کے اپنی دھایا۔ کی ہویا جے دھتے چاریا وچھا، تھادے در
 تے سیو کھایا۔ جے اے وی نہ کہو اچھا، پھر وی تھادی چلے رضایا۔ قلندر بن کے نچا، نٹوآ سانگ وکھایا۔ بالک گودی چُکے بن کے
 زچہ، کھان پین دی ترسنا نہ کھئے ودھایا۔ تھادے پچھے لے کے پھرے بہتا، بن سوانی سیو کھایا۔ تھادی صفت اندر گر اوتاراں پیر پیغبراں
 لکھیا پتہ، کھانی بانی صفت صلاحیا۔ اتم ناتا جوڑے پگا، پگی طرح سمجھایا۔ پریم پریتی جھولی پاؤ پھکا، ڈوم ججھاناں گھر منگن آئیا۔
 ہونانا درگاہ نواسی در تے ڈھٹھا، الکہ اگوچر الکہ اک جگایا۔ پچھلا سب دا مٹ جائے رٹا، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر،
 دیونہارا سدا وڈیائیا۔ جے کوئی کہے بھگت نادان، سری بھگوان دیا کھائیندا۔ ست دھرم دا اک نشان، بھگت بھگوان آپ بنائیندا۔ دھر
 سندیسہ دیوے آن، نر نریشا آپ سنائیندا۔ کیرپاندھ کر پروان، پروانہ اپنا ہتھ پھڑائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر،
 گرمکھ سوہنا بھگت سچجیا، سوہنی ونڈ ونڈائیندا۔ ہار کہن سانوں آوے ہاسا، اک دو جے نوں دنڈیاں رہے وکھایا۔ مُدھ ٹاہنی نہ کوئی
 شاخا، پت نظر کھئے نہ آئیا۔ اکو بھگتاں نال بنیا ساتھا، سچا سنگ رکھایا۔ کلجگ آنت پرت کے ویکھیا پاسا، ہر جو پاسا سب دا رہیا
 اٹھایا۔ بھگت دوارے سانوں دیوے دلایا، بھگتاں نال ملائیا۔ بھگت پوری کرے آسا، آسا بھگوان جھولی پائیا۔ بن ہر دوارے ساڈی
 قیمت کوئی نہ پائے تولہ ماشہ، ساچے ہٹ نہ کھئے وکھایا۔ جو اچجیا سو آنت وناسا، تھر کھئے رہن نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی
 کریا کر، سانوں دتا اک ور، جن بھگتاں جوڑ جڑایا۔ درشن دیوے دین دیال، دیاندھ اکھوایا۔ جس جن اُپر ہوئے کیرپال، مہر نظر
 اٹھایا۔ گرمکھ ویکھے سچا لال، بخشے چرن سرنایا۔ ترے گن مایا توڑ جنجال، جیون جگت دئے جنایا۔ گھر وچ گھر وکھائے دھرمسال،

دھرم دوار اِکو نظری آئیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، آتم درسی اِکو درس دِکھائیا۔ آتم درسی دیوے درس، دین دِیال دِیا کھائیندا۔ جنم جنم دی مٹے حرص، کرم کرم دا روگ مٹائیندا۔ لہنا دینا چُکائے عرش فرش، بھیو ابھیدا آپ جنائیندا۔ امرت میگھ اِکو برس، اگنی تت مٹائیندا۔ جگت دوار نہ جائے اٹک، جس سر اپنا ہتھ ٹکائیندا۔ جگت ترسنا میٹے بھٹک، بھاونہ آسا پور کرائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، کر کِرپا ویکھ وکھائیندا۔ درس دیوے دِیاوان، داتا دانی اِک اکھوائیا۔ ستگر پورا شبد جوان، نو جوین اِک ہنڈھائیا۔ جگ چوکرئی ہو پردھان، نام پردھانگی اِک وکھائیا۔ سنت سجن کر پہچان، پردہ دئی دویت مٹائیا۔ نش اکھر دے گیان، اکھر اکھر دئے سمجھائیا۔ ساڈھے تن ہتھ ویکھ مکان، بے مقام پھیرا پائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، درس ہوس حرص دئے گوائیا۔ ہر ستگر درشن جو جن لئے پیکھ، بن نیناں نظری آئیندا۔ گہر گمبھیر کرے ہیت، نت نوت ویکھ وکھائیندا۔ کھولنہار بھیو ابھیت، انہو اپنی دھار جنائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، درشن دیوے سچ گہر، گرہ مندر اِک وڈیائیندا۔ درشن دیوے کھول تاکی، پردہ آپ اٹھائیا۔ جام پیائے بن کے ساقی، امرت جھرنا مکھ چوائیا۔ لیکھا جانے پنج تت خاکی، خاک پاک نور درسائیا۔ صاحب ستگر بن ساتھی، سکلا سنگ نبھائیا۔ من ہنکار نہ رہے ہاتھی، نون سو اکھر کرے پڑھائیا۔ پار کرائے ڈونگھی گھاٹی، کنارہ اِکو اِک وکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، جس جن اپنا درس وکھائیا۔ درس کرے جن نیتر کھول، نج نیتر آپ جنائیندا۔ بن رسنا جہوا پئے بول، انبولت راگ سنائیندا۔ آتم پرما تم جائے مؤل، مؤلا اِکو نظری آئیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، جس جن گہر ساچے درس کرائیندا۔ درس کر مٹے اندھیرا، اندھ اگیان رہن نہ پائیا۔ نظری نہ آئے نیتر بنیرا، دور دراڈا پنڈھ مکائیا۔ بن بھگت بھیو بھگوان جانے کپڑا، لکھ چوراسی ڈھونڈے تھاو تھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، دے درس کرے نہال، گر شبدی بن دلال، وکھائے مندر سچی دھرمسال، دوارا اِکو اِک سہائیا۔ یار ماہے ہر شنید، دید اِک کرائیندا۔ پیر پیغمبر کر تائید، کلمہ نہکرما آپ پڑھائیندا۔ حرف دو حرفی لکھ رسید، دست بدست میل ملائیندا۔ بے پرواہ ہو نزدیک، پروردگار ویکھ وکھائیندا۔ در کمندے لاشریک، شہنشاہ اپنا رنگ رنگائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، خالق خلق وچ سمائیندا۔ کِرپا

کرے آپ اپار، اپرپر دیا کھائیندا۔ ویکھنہار سرب سنسار، سمند ساگر کھوج گھجائیندا۔ دیونہار درس دیدار، دید عید چند چمکائیندا۔
 گرمکھ گرسکھ اکو دھار، دھار دھار وچوں پرگٹائیندا۔ سنت سجن میت مرار، متر پیارا ویکھ وکھائیندا۔ بھگت بھگوان کھول کوار، اکھ
 پرتکھ آپ جنائیندا۔ بن وچولا سرجنہار، ساچا سوہلا راگ الائیندا۔ پردہ اوہلا دئے اتار، مؤلا اپنا روپ درسائیندا۔ پورا کرے قول اقرار،
 کرنی کرتا بھل نہ جائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، پریم پریتی پریم پُرکھ پاربریم بریم اپنے نال نبھائیندا۔
 بھوکھت اندر ہونے بھوکھت، بھاکھیا ہر جنائیا۔ ویہ سو ویہ بکرمی وچ پیر پیغمبران گر اوتاراں پوری ہونے لکھت، لیکھا سب دا جھولی
 پائیا۔ لیکھا جانے دو جہان دوزخ بہشت، سورگ نرک ویکھے تھاون تھائیا۔ دو جہان سری بھگوان لکھ چوراسی جیو جنت سادھ سنت
 اک اکیسا اک جنائے سچا اشٹ، پُرکھ اکال بے پرواہیا۔ بھگت بھگوان دین دیال کھولنہارا درشٹ، دردی دردیاں درد وندائیا۔ ہاباکار
 ہووے نو کھنڈ پرتھی ست دیپ سرشٹ، دھیرج دھیر نہ کھئے دھرائیا۔ کوڑی کریا کام کرودھ لوہ موہ ہنکار من واسنا بدھی کری بھرسٹ،
 ستگر شبد نہ کھئے کھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، اگلا لیکھا دئے سمجھائیا۔ اگلا لیکھا آیا نیڑے، پیس پیسا راہ تکائیا۔
 راج راجاناں پئے جھپڑے، جھگڑا سکے نہ کھئے مکائیا۔ وسدے اچرن جگت کھپڑے، جیو جنت دین ڈھائیا۔ چار ورن بنھے نہ کھئے بیڑے، برن
 اٹھاراں روون مارن دھاپینا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، اگلا لیکھا اپنے ہتھ رکھائیا۔ اگلا لیکھا آئے جگ، جگ جیون داتا
 کھیل کرائیندا۔ نو نو لگے آگ، اگنی تت نہ کھئے بھجھائیندا۔ سرشٹ سبائی جائے دگ، تتی وا اک وگائیندا۔ کوئی نہ کرے مکے کعبہ حج،
 حضرت اپنا کھیل وکھائیندا۔ شاہو بھوپ راج راجان تخت تاج دین تچ، سیس تاج نہ کھئے ٹکائیندا۔ شاہ حقیر گھر بار جائن چھڈ، سگلا
 سنگ نہ کھئے نبھائیندا۔ بھگت بھگوان لکھ چوراسی وچوں کر اڈ، آپ اپنا میل ملائیندا۔ ویہ سو ویہ بکرمی سب دی ویکھے اگلی حد،
 پچھلا لیکھا سرب مکھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، بھوکھت بھیکھ اکو اک جنائیندا۔ جل اگنی
 پون دھار، کوٹن کوٹ روپ وٹائیا۔ نو سو چورانونے چوکڑی جگ کھیل کرتار، شبد شبدی بھيو کھلائییا۔ کلجگ اتم ہو اگیار، زرنگن
 جوت کرے رشنائیا۔ لیکھا لکھت بھوکھت کوئی نہ سکے وچار، وارتا لکھ نہ کھئے سمجھائیا۔ لہنا مکے گر اوتار، پیر پیغمبر اپنی جھولی پائیا۔

لکھ چوراسی کر خوار، ہار جت نہ کیسے سمجھائیا۔ سب توں کھیل کرے نیار، نرنکار اپنے ہتھ رکھے وڈیائیا۔ وشن برہما شو روون زارو زار، دھیرج دھیر نہ کھئے دھرائیا۔ صفا سب دی دئے اٹھال، بچیا کھئے رہن نہ پائیا۔ کرے کھیل سری بھگوان، بھگون اکو دھار جنائیا۔ ست ستوادى سچ نشان، دو جہاناں اک دکھائیا۔ کاغذ قلم شاہی سرب مٹ جان، روپ رنگ ریکھ نظر کیسے نہ آئیا۔ اگلا بنائے آپ ودھان، ودت کرے سچ پڑھائیا۔ مہا پرلو ہوئے حیران، ہر جو کی کی کھیل رچائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھگت نیتی بھگون ریتی، بھگون وچ سمائیا۔ پرلو کہے میں بال انجانی، ہر کا بھیو کھئے نہ آئیا۔ حکمے اندر سیو کمانی، دوئے جوڑ جوڑ سرنائیا۔ کلجگ انت ہوئی حیرانی، چلے کھئے نہ جگت چٹرائیا۔ کرے کھیل گن ندھانی، گن اپنا نہ کیسے سمجھائیا۔ در مینوں آوے ہانی، نیتر نین رہے شرمائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، آد انت سری بھگوت، بھیت سکے نہ کھئے پائیا۔ ستجگ تریتا دواپر ایکا دوآ تیجی دھار دھار دھار وچ پرگٹائیا۔ نرگن بیٹھا رہیا چپ، سرگن ساچا ساز وجائیا۔ نرنکار کھیل کرے لک لک، بھیو ابھید چھپائیا۔ دھار اگئی آپے اٹھ، بن کایا چھی ڈیرہ لائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ستجگ تریتا دواپر دائرہ اکو اک دکھائیا۔ بھگت بھگوان کولوں پچھن، پرہہ دس اپنی وڈیائیا۔ کلجگ انت نہیں دینا لکن، پھڑ باہوں لینا منائیا۔ گر اوتار تینوں جھکن، پیر پیغمبر سیس جھکائیا۔ تیرے صفتی نام کدے نہ مکن، گا گا تھکی سرب لوکائیا۔ تیرے مارے کدی نہ اٹھن، لکھ چوراسی گیز دکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھیو ابھیدا دے گھلائییا۔ بھگت کہن پرہہ دس ریت، ریتیانوں ٹوں اکھوائیندا۔ لبھ لبھ تھکے تینوں مندر مسیت، تیرا روپ نظر کیسے نہ آئیندا۔ گا گا تھکے ڈھولے گیت، تیرا سنگ نہ کھئے نبھائیندا۔ کون وسیں دھام انڈیٹھ، سچ سنگھاسن سوہیا پائیندا۔ تیری لبھ نہ سچ پریت، ناتا چرن نہ کھئے جڑھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا ساچا ور، در ساچے منگ منگائیندا۔ بھگت کہے پرہہ چھڈ دے عادت، پچھلا لیکھا دے چکائیا۔ کر کر تھکے تیری عبادت، تیرا نور نظر نہ آئیا۔ انت ویکھ ساڈی حالت، پرہوں ویراگی بیٹھے دھیان لگائیا۔ تیرے ملن دی لگی علامت، میہنا مارے جگت لوکائیا۔ جے ٹوں ہیں صحیح سلامت، کیوں بیٹھا مکھ چھپائیا۔ ساڈے دوارے نہ تینوں کوئی ممانت، راہ وچ نہ کھئے اٹکائیا۔ تیرا پریم ساڈی

امانت، سانہ رکھیا تھاؤں تھائیا۔ اسیں ہوئے جگت انجانت، تیری سار کھئے نہ آئیا۔ تُوں کر آپ پچھانت، اہل تیری وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کل اپنا پھیرا پائیا۔ بھگت پُچھن دس اپنا بہیت، کیوں پردہ بیٹھا پائیا۔ تُوں ہن ساچا کرے نہ کوئی ہیت، ہتکاری نظر کھئے نہ آئیا۔ اسار سُنیا تُوں گر اوتاراں پیر پیغمبران لیکھا چُکایا وچ مہینہ چیت، چیتن سب تُوں آپ کرائیا۔ اتم سُنجا ہویا کہیت، راکھا کھئے رہن نہ پائیا۔ چار کُنٹ دہ دشا تینوں رہے ویکھ، تیرا دھیان لگائیا۔ کر کرپا دس اپنا بھیکھ، کس کوٹے ڈیرہ لائیا۔ جے کہیں میرا روپ رنگ نہیں ریکھ، مَن وچ ساڈے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا لیکھا دے جنائیا۔ بھگت کہن پرہ کھول گنڈھ، کیوں اپنی گنڈھ بندھائیا۔ گا گا تھکے بتی دند، رسنا جہوا ہوئی ہلکائیا۔ جگ چوکرئی مُکیا نہ تیرا پندھ، کوٹن کوٹ پاندھی ادھ وچکار بیٹھے ڈیرہ لائیا۔ جے تینوں ساڈے کولوں آوندی سنگ، شرع حیا دے اٹھائیا۔ بن بھکاری آ کے منگ، تیری لجا رہے نہ رائیا۔ گھر مندر و جا مردنگ، اپنا راگ سُنائیا۔ پھیر دیئے تیرا سنگ، سکلا سنگ رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دے سچی وڈیائیا۔ بھگت کہن بھگوان جے تُوں بھکھا ننگا، تیری بھکھ ملے وڈیائیا۔ تُوں کوچا کلا سانوں لگیں چنگا، تیری پریت اکو اک بھائیا۔ تُوں جگ چوکرئی گر اوتاراں پیر پیغمبران نال کردا رہوں دنگا، گھر گھر کریں لڑائیا۔ کیسے پھڑایا تیر کمان کیسے پھڑایا کھنڈا، چنڈ پرچنڈ کیسے پھڑائیا۔ کیسے سنا کے اپنا چھندا، راگ راگاں وچ پھسائیا۔ کیسے بنا اپنا بندہ، بندگی اکو اک جنائیا۔ کیسے کرا نیتر اندھا، لکھ چوراسی رہیا بھوائیا۔ کیسے چاڑھ اُپر ڈنڈا، اتم مُنہ دے بہار سُٹائیا۔ بن بھگتاں ہوئیوں رنڈا، تیری سار کیسے نہ آئیا۔ تیرا رہن نہیں دینا گھمنڈا، آگر تیری دینی مُکائیا۔ تیرا توڑ دینا جندا، جو گھر گھر بیٹھا لائیا۔ تیرا میٹنا بھیکھ پکھنڈا، جگ چوکرئی رہیا وکھائیا۔ جنان چر نہ گاویں ساڈا چھندا، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دے سچا ور، در تیرے الکھ جگائیا۔ بھگت کہن کیوں بیٹھا لک، تینوں لکیاں لاج نہ آئیا۔ کیوں نہیں وینہدا اُٹھ کے جھک، نیتر نین اکھ کھلائییا۔ غریب نمانے تیرا مارگ رہے پُچھ، ساچا بھيو نہ کھئے کھلائییا۔ شاستر سمرت وید پُران کہن ساڈے کول نہیں کُچھ، صفتاں کرن دی سانوں چٹرائیا۔ کر کرپا اپنی دھاروں اُٹھ، پرگٹ کر جوت رُشنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساڈی پوری آس کرائیا۔ بھگت کہن آہ پھڑ لے مالا، من کا منکا نہ

کھئے بھوائیندا۔ کلجگ اتم سب نے کڈھیا دَوالا، باقی حق نہ کھئے رکھائیندا۔ اک وکھا سچی دھرمسالا، دھرم دوارا اِکو اک جنائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سچا دینا اک ور، آسا آسا نال ملائیندا۔ جن بھگتو آنت نہ مارو طعنہ، سو پُرکھ نرنجن آپ جنائیا۔ ڈردا پھرے سِری بھگوانا، ہر پُرکھ نرنجن بے پرواہیا۔ نرگن ہو کے پھرے بانا، ایکنکارا جوت رُشنائیا۔ دو جہاناں ویکھے مکانا، پُریاں لوآں کھوج کھوجائیا۔ پریم پریتی گاوے گانا، سوہنگ اکھڑ اک پڑھائیا۔ در درویش بنے نانا، ابھان نظر کھئے نہ آئیا۔ گھٹ گھٹ آنتر ہوئے جانی جانا، جان پہچان آپ کرائیا۔ کھیلے کھیل گن ندھانا، گن اپنا دئے سمجھائیا۔ شاہو بھوپ بن راجانا، شہنشاہ اِکو حُکم منائیا۔ لیکھا جان زمیں اسمانا، منڈل منڈپ بھیو مٹائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ پچھلا لکنا دیوے چھڈ، سِری بھگوان آپ جنائیندا۔ کلجگ اتم نرگن ہو کے ہووے اڈ، سوچھ سرُوپی رُپ وٹائیندا۔ بھگت بھگوان بنائے ساچی جد، وشو اپنی کار کھائیندا۔ سرشٹ سبائی کر کے پار حد، بھگت دوارے سوہیا پائیندا۔ بودھ آگادھ وجائے ند، نام ندھانا آپ سُنائیندا۔ لکھ چوراسی وچوں کڈھ، پرہ اپنا میل ملائیندا۔ لیکھے لائے کایا ماٹی پنج تہ ہڈ، رکت بوند اپنی جھولی پائیندا۔ پچھلی کیتی دیوے رد، آگے اپنا راہ وکھائیندا۔ نرگن ہو کے پردہ دیوے کج، نام دوشالہ اُپر پائیندا۔ در در آ کے درس کرے رچ رچ، ہر اپنی حرص مٹائیندا۔ پریم پریتی اندر جائے بجھ، نام ڈوری تندن اک اُٹھائیندا۔ شبد آگم جیکارا بولے گج، واہوا ڈھولا راگ الائیندا۔ امرت جام پیائے مدھ، سچ سرور اک وکھائیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر سد، پیراں بھگتاں نال بٹھائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ساچی کرنی آپ کرائیندا۔ کرنی کر کے سیو کماواں گا۔ پچھلا لہنا مؤل چکاواں گا۔ رنگ گوڑھ اک رنگاواں گا۔ چرن دھوڑ ٹکا لاواں گا۔ مۆرکھ مۆر سگھڑ بناواں گا۔ ناتا کوڑو کوڑ توڑ تڑاواں گا۔ پندھ دؤرن دؤر، نیرن نیر وکھاواں گا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ہرجن ساچے ڈھولا گاواں گا۔ ہرجن ڈھولا اِکو گائیکا۔ پرہ بولا نام سُنائیکا۔ تولا بن کے پھیرا پائیکا۔ وچولا ہو کے میل ملائیکا۔ پردہ اوہلا آپ اُٹھائیکا۔ پنج تہ رؤلا کھئے نہ پائیکا۔ جیون جیون وچ بدلاییکا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، بھگت سجن ویکھ وکھائیکا۔ جن بھگتو سیو کماواں گا۔ گل الفی نہ کھئے رکھاواں گا۔ ننگی پیریں چل کے آواں گا۔ اوڈھن سنگ نہ کھئے لیاواں گا۔ چوجن اپنا اک وکھاواں گا۔

کوڑی کریا روگن سرب مٹاواں گا۔ سچ و جوگی بن کے پھیرا پاواں گا۔ درس اموگی اک کراواں گا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ کرنی کر وکھاواں گا۔ ساچی کرنی آپ کراواں گا۔ نربھے ہو کے کھیل کھلاواں گا۔ ساچے مندر بہہ کے درس دکھاواں گا۔ اندرے اندرے جوت جگاواں گا۔ ڈونگھی گندرے بھاگ لگاواں گا۔ بجر کپاٹی چندرے توڑ تڑاواں گا۔ امرت آتم سر نہاواں گا۔ در دروازہ اک کھلاواں گا۔ غریب نوازا پھیر اکھاواں گا۔ وشن برہما شو چرن رکھاواں گا۔ کوٹن کوٹ گر اوتار پیر پیغمبر حکم مناواں گا۔ دو جہاناں رچ سویمبر، برہمنڈ کھنڈ اپنا ناچ نچاواں گا۔ کلجگ کوڑا میٹ اڈمبر، ساچا مارگ لاواں گا۔ سرب کلا آپ ہو بہرتمبر، بہرپور اپنا بہنڈار ورتاواں گا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، جن بھگتاں رنگ رنگاواں گا۔ جن بھگت رنگ رنگائیکا۔ پرہہ ابناسی دیا کمائیکا۔ گھٹ گھٹ واسی ویکھ وکھائیکا۔ داسن داسی نظری آئیگا۔ پون سواسی کھیل رچائیکا۔ پوری آسی سرب کرائیکا۔ بند خلاصی آنت تڑائیکا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، گھر گھر اپنی الکھ جگائیکا۔ گھر گھر الکھ جگاویگا۔ گوبند اپنی انگلی لاویگا۔ پُرکھ اکال پھیرا پاویگا۔ دین دیال اپنا پردہ لاہویگا۔ دھرمسال اک جناویگا۔ شرع شریعت نہ کھتے رکھاویگا۔ اصلیت اکو اک سمجھائے گا۔ طبیعت سب دی ویکھ وکھائیکا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سچ کرنی آپ کمائیکا۔ ساچی کرنی کراں گا۔ جن بھگتاں اندر وڑاں گا۔ سرت سوانی جا کے پھڑاں گا۔ سوہنگ بانی اکو پڑھاں گا۔ محل اٹل چرن دھراں گا۔ بھانا اپنا آپے زراں گا۔ جو کرنی سو کراں گا۔ گر اوتار کسے نال نہ رلاں گا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، کیتے قول کدے نہ ہراں گا۔ کیتے قول ہر اقرار، جن بھگتاں رہیا جنائیا۔ جگ چوکڑی پیتے چار، چارے وید دین گواہیا۔ چارے جگ کرن پکار، اچی کوک کوک سنائیا۔ چارے کھانی رووے زارو زار، نیتر نیناں نیر وہائیا۔ چارے بانی واجاں رہی مار، بہڑی بہڑی دئے دہائیا۔ چار یاری ہوئی خوار، خواہش پور نہ کھتے کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، بھگتاں دیونہار ودھائیا۔ بھگت جاناں پرہہ دئے ودھائی، وادھا اکو گھر وکھائیندا۔ سری بھگوان کری کڑمائی، کڑم کڑمیٹا نظر کھتے نہ آئیندا۔ اکو گھر وسے دھی جوائی، سرتی شبدی ونڈ ونڈائیندا۔ نرگن ہو کے پکڑے باہیں، سرگن اپنے انگ لگائیندا۔ شاستر سمرت وید پُران دین گواہی، بن ستگر پورے

پار نہ کھئے کرائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، آد جُگادی سچا ہر، صاحب ستگر اکو اک اکھوائیندا۔ صاحب ستگر اکو
 ایک، ایکنکارا آپ اکھوائیا۔ بھگت بھگوان دئے ٹیک، ایشٹ دیو اک وڈیائیا۔ کلجگ اتم دھارے بھیکھ، بھیکھ اولڑا آپ جنائیا۔ رُوپ
 رنگ نہ کوئی ریکھ، نہکلنکا ناؤں دھرائیا۔ نرگن کرے نرگن بیت، سرگن سرگن میلا سہج سُبھائیا۔ گرُمکھ ورلے دیوے بہیت، سنت
 ساجن پردہ آپے لاپیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، بھگت بھگوان رہیا سمجھائیا۔ بھگت کہن راہ دس دے سوکھا، در
 تیرے سیس جھکایا۔ ہُن نہیں کرن دینا تینوں دھوکھا، دھوکھے وچ کدے نہ آیا۔ اپنے ملن دا دس دے موقع، مُحبّت اپنے نال ودھایا۔ کی
 ہویا تیرا کھیل لوک پرلوکا، بن بھگتاں تیرا ناؤں نہ کیسے وڈیایا۔ ویکھیں کلجگ آنت نہ ہوئیں ہوچھا، گہر گمبھیر اپنا آپ دے جنایا۔ اسپں
 تیری رکھ کے بیٹھے اوٹا، شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن نہ کھئے منایا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور،
 تُدھ بن نظر کھئے نہ آیا۔ جن بھگتو پوری کراں آس، ہر ستگر آپ جنائیندا۔ پڑھن سُنن دی رہے نہ خواہش، جس جن اپنا درس
 دکھائیندا۔ اُچی کوک سب نے کہنا، پرہہ وسیا ساڈے ساتھ، گہر مندر ڈیرہ لائیندا۔ جس دی کوٹن کوٹ سیوا کرے تریلوکی ناتھ، رام
 دسترہ بیٹا سیس جھکائیندا۔ سو صاحب ستگر دین دیال ساڈی پوری کرے خواہش، خالص اپنا رُوپ دکھائیندا۔ سیوا کرے بن کے
 داس، داسی داس ناؤں وڈیائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، جن بھگتاں آپ جنائیندا۔ جن بھگتاں اُپر ہر جو تُوٹھا،
 مہر نظر اُٹھائیا۔ کوئی لوڑ نہ رہ گئی پڑھن دی چٹھا، چٹھی گر اوتار پیر پیغمبر لوک مات سُنائیا۔ تہاڈے پچھے وڈیوں ہویا نکا، نکا ہو کے
 پھیرا پائیا۔ لہنا چکے جیو جی کا، جیون جُگت دئے جنائیا۔ پرہہ ملن دا آنت طریقہ، سوہنگ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، اکو جے
 جیکار سُنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، جن بھگت جگت رُوپ دکھائیا۔ اوہ ویکھو اشٹابکر پیا
 رو، رو رو نینان نیر وپائیندا۔ کلجگ اتم ایہہ کی گیا ہو، سری بھگوان کھیل کرائیندا۔ غریب نائیاں نال گیا چھوہ، آپ اپنا میل ملائیندا۔
 ایکا وار ایکنکار دُرمت میل دتی دھو، نرمل نرمل آپ کرائیندا۔ جن بھگتاں جوگا آپے ہو، ہوکا اپنے نام سُنائیندا۔ تھوتھا رہے نہ مات کو،
 جس جن اپنی گود بہائیندا۔ کرے کھیل دھار دو، نرگن سرگن ویس وٹائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل

ساچا ہر، ساچی کرنی آپ کھائیندا۔ بھگت کہن پرہ توہے غرور، تیری غریت نہ کھئے مٹائیا۔ جگ چوڑی مچاؤندا رہوں فتور، فتوے سب دے اُتے لائیا۔ اپنا مٹیں نہ کدے قصور، اہل اپنا ناؤں رکھائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر بنا مزدور، لوک مات بھیو جنائیا۔ اتم سد اپنے حضور، حضرت اپنے وچ سہائیا۔ شرع شریعت پا جوڑ، دین مذہب ونڈ ونڈائیا۔ نانا وکھا کوڑو کوڑ، کوڑی کریا جگت بندھائیا۔ بن کے داتا جودھا سور، کیوں بیٹھا مکھ چھپائیا۔ تیرا کم نہیں وسنا دور، نیرن نیر ہو کے دیا کھائیا۔ کلجگ تینوں کرنا اسیں مجبور، مجبوری سارے رہے سُنائیا۔ تُوں صاحب سرب کلا بھرپور، بھرپور رہیا سرب ٹھائیا۔ جنان چر گھر آنہ دیویں مستک دھوڑ، تیری ہونے نہ کھئے وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سچا دینا اک ور، در درویش پھیرا پائیا۔ سری بھگوان گیا ڈر، دور ڈراڈا دھیان لگائیندا۔ جن بھگتو آواں تہاڈے گھر، گھر گھر پھیرا پائیندا۔ غریب نایان دینا ور، ور اکو اک جنائیندا۔ بھگت ظاہر لواں پھڑ، اندر باہر رنگ رنگائیندا۔ اتم سیجا جاواں چڑھ، آؤندا جاندا نظر کیسے نہ آئیندا۔ اندر بہہ کے ڈھولا لواں پڑھ، اتم پرما تم راگ لائیندا۔ تہاڈی مرنی جاواں مر، اپنا مرن نہ کھئے رکھائیندا۔ تہاڈی سرنی جاواں پڑ، نیوں نیوں اپنا سیس جھکائیندا۔ جے کوئی ویکھے میرا دھڑ، جن بھگت ان اشارے نال اٹھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، در دردی درد ونڈائیندا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، ہر کرتا کرنی کر، کرنہار کھیل کرائیندا۔

شاماں دا پرہ آیا شام، شہنشاہ بے پرواہیا۔ راماں دا پرہ آیا رام، رحمت اک کھائیا۔ کاپناں دا پرہ آیا کاپن، نرگن داتا وڈ وڈیائیا۔ بھگواناں دا پرہ آیا بھگوان، بھگوان اپنا پھیرا پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، لیکھا جانے بے پرواہیا۔ آیا شام مٹے شام، شام شام وچوں بدلاییندا۔ بھگت بھگوان پورا کرے کام، کام کام وچوں سمجھائیندا۔ بھگوان بھگت وکھائے اک نشان، نشان نشان وچوں جھلائییندا۔ دیونہارا سچ پیغام، پیغام پیغام وچوں سُنائیندا۔ نظری آئے اک امام، امام اماماں روپ وٹائیندا۔ پرہ ملیا سچا شام، شہنشاہ اپنا رنگ رنگائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، گھر مندر آپ سہائیندا۔ شام مندر آیا وہپڑے،

وہلا ہو کے پھیرا پائیا۔ نو سو چورانوے چوڑی جگ دیندا ربیا گیڑے، گیڑے وچ گر اوتار پیر پیغمبر بھوئیا۔ کلجگ اتم ہرجن ویکھے ساچے کھیڑے، کھیڑا اکو اک وڈیائیا۔ دُور دُراڈا بن کے پاندھی آیا نیڑے، نیرن نیرا اپنا راہ جنائیا۔ بھگت بھگوان نوجوان سنت سہیلے ویکھے کھیڑے کھیڑے، جو بیٹھے آسن لائیا۔ پرہ دے کندھیاں اُتے رکھے اپنے بیڑے، ہولا بہار رکھ کے خوشی منائیا۔ خالی ہتھیں لا کے بہ گئے ڈیرے، اک ہنورا رہے سنائیا۔ تیرے مکے اچے نہ جھیڑے، جھگڑا پیا جگت لوکائیا۔ جگ چوڑی تیرے نال لے لے پھیرے، زرگن زرگن کر گڑمائیا۔ کی ہویا جے آئیوں ویہڑے، آپ اپنی دیا کھائیا۔ تیرے پچھے ہونے بیرے بیرے، تن سیس نظر کھئے نہ آئیا۔ سری بھگوان ویکھے ساڈے جیرے، چار جگ تیرا دھیان لگائیا۔ جے ہن تُوں کریں ہیرے پھیرے، تیری چلن نہ دینی کھئے چٹرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، تھہ بن دیونہار نہ کھئے اکھوائیا۔

پیر کہے وڈا چرن، جگ چرن ملے وڈیائیا۔ چرن کہے وڈا پیر، پیر چل کے پرہ چرن دوارے آئیا۔ پیر کہے جنا چر ہر جو نہ کرے مہر، میری چلے نہ کھئے چٹرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، دوہاں میل نہ لائے دیر، گھڑی پل ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ بھگت ملن دا پرہ رکھے چاء، چاؤ گھنیرا اک جنائیا۔ جگ چوڑی پھیرا پا، پھیری والا اکھ جگائیا۔ رہبر بن آپ خُدا، مُرید مُرشد ویکھے تھاؤں تھائیا۔ گر اوتار ناؤں دھرا، دھرنی دھرت دھول دئے وڈیائیا۔ بھگت بھگوان آپ سمجھا، رمز اکو اک جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچا چاؤ اک وکھائیا۔ پرہ ملن دا کھیڑا چاء، کس رکھیا دھام وسائیا۔ پرہ ملن دا کھیڑا راہ، کون مارگ دئے سمجھائیا۔ پرہ ملن دا کھیڑا تھان، کون دھول سوہا پائیا۔ پرہ ملن دا کھیڑا نان، ناؤں زرنکارا ڈھولا گائیا۔ پرہ ملن دا کھیڑا مکان، مقام کون نظری آئیا۔ پرہ ملن دا، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرنی کرتا ویکھے وکھائیا۔ پرہ ملن دا چاء رکھے کون، کون دئے سمجھائیا۔ پرہ ملن دا سنیہڑا دیوے پون، پون اُنجا سیو کھائیا۔ پرہ ملن دا چاء رکھے راون روُن، رام راما ویکھے وکھائیا۔

جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سِری بھگوان ربیا جنائیا۔ بھگت کہے تیرے ملن دا موہے چاء، چار کُنٹاں دیاں جنائیا۔ بھڑ کے باہوں لواں منا، رُسیا رام رہن نہ پائیا۔ جِناں چر کہے نہ آگوں ہاں، بھُجاں باہواں سکے نہ کھئے جُھڈائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا سچا ور، بن تیرے ملیاں چین کھئے نہ آئیا۔ کی مینوں ملن آؤگے۔ اپنا آپ بھیٹ چڑھاؤگے۔ دے بھیٹ نہ پھر پچھتاؤگے۔ نام سوہلا اکو گاؤگے۔ شبد وچولا گرو بناؤگے۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، گھر اکے ڈیرہ لاؤگے۔ پرہو اکو گھر وساں گے۔ تیرا نام لے لے ہسناں گے۔ جے پُچھیں سچ سچ دسناں گے۔ پریم پا پچھے نہ ہٹاں گے۔ اپنے آپ نالوں تیرا نام وٹاں گے۔ مانس جنم وچ ایہو سچا لاہا کھٹا گے۔ بن رسنا جہوا تیرا نام رٹاں گے۔ بن تیرے پریم پیار کدے نہ پچاں گے۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا سچا ور، تیری اوٹ اکو رکھاں گے۔ کی اکو اوٹ رکھاؤگے۔ پرہہ ابناسی سچا گاؤگے۔ دوجا دھیان نہ کھئے لگاؤگے۔ اشٹ دیو نہ کھئے مناؤگے۔ برہم پاربرہم بھیٹ چڑھاؤگے۔ ورن بن ذات پات کھپاؤگے۔ کلجگ اندھیری رات، ستجگ ساچا چند چمکاؤگے۔ اٹھ پھر ویکھ پرہات، پرہاتی راگ اک الاؤگے۔ سارے مل کے سچ جماعت، بھگت بھگوان گنڈھ پاؤگے۔ پھیر آپے پُچھے تہاڈی وات، گودی بہہ کے ساچا سُکھ ہنداؤگے۔ پرہہ تیری گود سوہا پاواں گے۔ بردا سودھ تینوں دھیواں گے۔ لوک پرلوک تیری اوٹ رکھاواں گے۔ ٹوں صاحب نرمل جوت، آنت جوتی جوت مل جاواں گے۔ تیرا وسائے قلعہ کوٹ، سچکھنڈ ساچے ڈیرہ لاواں گے۔ تیرے ملن دی اکو اوٹ، دوجی آس نہ کھئے رکھاواں گے۔ تیرا ویکھ بنس پُت پوترے پوت، پتا پُوت گنڈھ پاواں گے۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، تیرا کھیل سچ ثبوت، ثابت تیرا رُپ درشن پاواں گے۔

* ۲۳ چیت ۲۰۲۰ پکرمی لال سنگھ دے گرہ پنڈ ہیر ضلع جالندھر * *

ہر سرنائی ساچی لوڑ، جن بھگتاں آد جگاد جنائیندا۔ صاحب ستگر ناتا دیوے جوڑ، جوڑی آتم پرما تم میل ملائیندا۔ کر کپا
 چاڑھے ساچے گھوڑ، شبد گھوڑا اک وکھائیندا۔ نام ندھان پھڑائے ڈور، تندی اکو اک وکھائیندا۔ ناتا توڑ کورے کپا اندھ گھور، سچ سچ
 اک وکھائیندا۔ بن ساتھی سنگی سنگ لے تور، ثرت اپنا راہ جنائیندا۔ لیکھا چکے تور مور، میرا تیرا ونڈ نہ کھئے ونڈائیندا۔ جگت وکارا
 دیوے ہوڑ، ہوڑا اکو سیو کھائیندا۔ ست ستوادی سچ جنائے اپنا زور، جابر رہن کھئے نہ پائیندا۔ بھگت بھگوان جائے بھڑ، بے پرواہ پھیرا
 پائیندا۔ جنم جنم دی لگی بھجئے اوڑ، امرت میگھ برسائیندا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کپا کر، ہرجن ساچا رنگ وکھائیندا۔
 جوڑی جوڑے آپ پرہ، جوڑنہار نرنکارا۔ بھگت بھگوان میلے لبھ، ویکھ سرب سنسارا۔ امرت جھرنا جھرے جھب، کپا کرے ہر
 گردھارا۔ لہنا دینا مکے سب، گھر پائے پُرکھ اپارا۔ پچھلی ہوتے پار حد، آگے نظری آئے حق کنارہ۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کپا
 کر، دیونہارا نام ادھارا۔ نام ادھارا سرتی میتا، صاحب ستگر اک اکھوائیندا۔ ایک دوآ جانے ریتا، ریتی اپنی آپ بنائیندا۔ تیجا چوتھا ٹھانڈا
 سینا، گھر گمبھیر کھیل کرائیندا۔ پانجا چھیکا نہ مرینا نہ جیتا، نرگن نور ڈگمگائیندا۔ ساتا آٹھا بھيو جنائے انڈیٹھا، جگت نیتر نظر کیسے نہ
 آئیندا۔ نایاں دسا اکٹھا کیتا، نرگن سرگن سرگن اکو گھر وسائیندا۔ لیکھا جانے جیو جن جی کا، گھٹ گھٹ اندر ویکھ وکھائیندا۔
 بھگوان ملن دا سچ طریقہ، جن بھگتاں آپ درڑائیندا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کپا کر، گھر میلا آپ ملائیندا۔ گھر میلا ہر
 ملندڑا، مہربان کرتار۔ گھر ساچا اک وسندڑا، سو بہاؤنت نرنکار۔ گرہ مندر اک سہندڑا، صاحب سبجن سرجنہار۔ جوتی جوت سرؤپ
 ہر، آپ اپنی کپا کر، لیکھا جان دھر دربار۔ دھر درباری جوڑ اپارا، پرما تم آتم آپ کرائیا۔ کلجگ اتم ہو اچارا، ساچی دھارا آپ
 سمجھائیا۔ ویکھنہارا اچے ٹلے پربت ڈونگھی غارا، پھول پھلائے تھاون تھائیا۔ ہرجن میلا اک دوارا، در دروازہ اک درسائیا۔ جوتی جوت
 سرؤپ ہر، آپ اپنی کپا کر، میل ملائے پھڑ پھڑ بانہیا۔ جوت سرؤپ پُرکھ اکال، اکل کل اپنی کھیل کرائیندا۔ شبد ست گوبند دھار،
 بے پرواہ راہ چلائیندا۔ پنج تت کایا چولا سمبل اکھاڑ، مندر سہنجنا آپ وڈیائیندا۔ نرگن وسے شاہ سلطان، شہنشاہ اپنا آسن لائیندا۔ آپ

بنایا اپنا سچ مکان، باڈی نظر کھئے نہ آئیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، بھیو ابھیدا آپ جنائیندا۔ گوہند منگیا سمبل نگر،
 سسے ملی وڈیائیا۔ سسا ستگر صاحب چلے سمبھل سمبھل، جگ جگ اپنا چرن اٹھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایک
 سسا مکھ رکھائیا۔ سمبل لگا اکو سسا، ستگر دئے وڈیائیا۔ گوہند پُرکھ اکال گودی بہ کے ہسا، ہس ہس خوشی منائیا۔ تڈھ پن تیرا کھئے
 کوئی نہ جانے رسا، رس ہتھ کیسے نہ آئیا۔ اچے ٹلے پربت ہیم کُنڈ ڈونگھی دھار دھسا، نیتر نین دھیان لگائیا۔ پن تیری کِرپا گوہند بنیا نہ تیرا
 پچہ، پچن رُپ نہ کھئے وٹائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا سچا ور، سسا صاحب سدا سُکھدائیا۔ سسا بنیا
 ساکھیات، سو پُرکھ نرنجن دیا کھائیندا۔ پرہہ ابناسی دتی دات، مہر نظر اک اٹھائیندا۔ ببا بل دھار ویکھے مار جہات، جھاک اکو اک
 پائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ساچا کھیل آپ سمجھائیندا۔ ببا کہے بڑا بلوان، بلدھاری اک اکھوائیندا۔ بالک پردھ نہ
 کھئے جوان، رُپ رنگ ریکھ نہ کھئے وکھائیندا۔ بلدا رہے دیپک دو جہان، جوتی جاتا ڈگمگائیندا۔ بابل بن کے دیندا رہے دان، وست اپنی
 آپ ورتائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، لیکھا اپنے ہتھ رکھائیندا۔ للا کہے پرہہ لیکھ اپارا، لیکھا لکھت وچ نہ آئیا۔
 وسنہارا دھام نیارا، نہچل اپنا آسن لائیا۔ گن اوگن توں وسے باہرا، گن کتھن کہن نہ پائیا۔ دیونہارا سچ سہارا، ٹیک اپنی آپ تکائیا۔
 جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، صاحب ستگر بل اپنا رکھ، لیکھا دسے پرتکھ، اکھڑ اکھڑ گنڈھ پوائیا۔ گوہند کہے پرہہ جس
 ویلے آویں گا۔ کی میرا میل ملاویں گا۔ کس بدھ ساچا تیل چڑھاویں گا۔ بن سجن سہیل، انگ لگاویں گا۔ دھام نویل ڈیرہ لوینگا۔ جوتی
 جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایک دینا ساچا ور، کون ساچی کھیل کھلاویں گا۔ جوت سرُپ ہو کے آؤں گا۔ نہکلنک اکھواؤں
 گا۔ گوہند تیرا شبد رُپ وٹاؤں گا۔ سسا ببا للا ویکھ وکھاؤں گا۔ تتاں وچولا آپ بن جاؤں گا۔ پردھ اوہلا جگت رکھاؤں گا۔ پنج تت
 کایا مان دواؤں گا۔ پپا رارا تہہ پرن نبھاؤں گا۔ دو ڈلینکڑے دو جہاناں ونڈ ونڈاؤں گا۔ پورن ہو کے پت پرمیشور پاربرہم اکھواؤں گا۔
 تربینی ساک سجن سیٹی سب دا لیکھا آنت مُکاؤں گا۔ جن بھگتاں دساں ساچی بہنی، کایا مندر ڈیرہ لاؤں گا۔ رسنا جہوا ہر کی کتھا نہ
 کیسے کہنی، اپنی کہانی آپ سناؤں گا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، لیکھا چکے پچھلا بینی، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ

اپنی کِریا کر، ساچی کرنی آپ کراؤں گا۔ سمبل نہیں مکان کوٹھا، چھپر چھن نہ کھئے وڈیائیا۔ پنج تت ہویا پر ماتما جوگا، پورن رنگ رنگ وچ رمائیا۔ نرمل جوت جگی جوتا، جوت جوت رُشنائیا۔ شبد اناد وجے نال شوکا، ستگر اکو ناد سُنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ گوبند کہے میری اکو نگری، دوجی نظر کھئے نہ آئیا۔ جس وچ رکھے ہر جو آپ سمگری، وست امولک اک ٹکائیا۔ جوتی جوت جگے اِکگری، اِکانت وسے سچا ماہیا۔ نت نوت اپنی کتھا سُناوے سجری، پچھلی کہانی نہ کھئے پڑھائیا۔ جگ چوکڑی ویکھنہارا سب دی سطح کرے پدھری، اوچ نیچ نہ کھئے جنائیا۔ میری پوری ہووے سدھری، سدھر اپنے نال ملائیا۔ سمبل نگر دی ہووے قدری، جس در اپنا ڈیرہ لائیا۔ دو جہاناں وچوں نظر آئے وکھری، پرہہ وکھری دئے وکھائیا۔ کوئی بنائے نہ اٹان گارا نال بجری، اُپر چھت نہ کھئے چُھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سمبل دیوے مان وڈیائیا۔ سمبل بنایا آپ، نگر کھیڑا آپ وسائیندا۔ جس وچ گوبند کرے جاپ، ڈھولا اکو اِک گائیندا۔ پُرکھ اکال بن کے مائی باپ، ساچی گود آپ سُهائیندا۔ تس مندر وچ نہ دوس نہ رات، سورج چند نظر نہ آئیندا۔ نہ پوجا نہ پاٹھ، ہون آہوتی نہ کھئے وکھائیندا۔ نہ بھکاری نہ کوئی دیونہارا دات، جھولی اڈ نہ کھئے جنائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سمبل اکو اِک وکھائیندا۔ اکو سمبل اکو ستگر، اکو کھیڑا رہیا وکھائیا۔ اکو لیکھا وکھائے ڈھر، لیکھا اپنے بتھ رکھائیا۔ جوتی شبدی آپے جڑ، میل ملاواں بے پرواہیا۔ آپے وڑیا ساڈھے تین بتھ نکئی جہی کُر، جگت نیتر نظر نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ گوبند کہے سمبل اندر کس طرح وڑیں گا۔ ساچے پوڑے کس بدھ چڑھیں گا۔ میرا پلو کس طرح پھڑیں گا۔ ساچا ڈھولا کیوں پڑھیں گا۔ نہ جیوینگا نہ مرینگا۔ کس اپنی ترنی تریں گا۔ بھ وچ کدے نہ ڈرینگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ کرنی کیوں کریں گا۔ پہلوں گوبند لیکھ لکھاواں گا۔ جوتی نور دھراواں گا۔ شبدی ڈنک وجاواں گا۔ سمبل نگر پھیر وساواں گا۔ کایا ماٹی پوچ پوچاواں گا۔ سوچ سوچ کے تھان سہاواں گا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچی کرنی کر وکھاواں گا۔ سمبل نگر جس ویلے بنیگا۔ ست دلارا گر شبد پرہہ جنیگا۔ پُرکھ اکال اپنا تانا تنیگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، اک دو اک تین تین دو اک آپے آپ بنیگا۔ ستگر پیار سدا اٹمل،

انملڙي وست جنائيندا۔ پر ٻيڙا ساڇ ٻيل، هر سترگر اڪو منگ منگائيندا۔ دوجي وست نه ايهدے ٿل، اتول اٿل آپ جنائيندا۔ جو جن چرن پريتي گيا گهل، تس اپنا آپ سرب وكهائيندا۔ جوتي جوت سروپ هر، آپ اپني ڪرپا ڪر، بهگت بهگون دي اڪ دستار، گرسڪه سر بٽهائے ڪر پيار، پيار بندهن اڪو پائيندا۔

* ۲۳ چيت ۲۰۲۰ ٻڪرمي مئي جي دے نوت نور پُر ضلع جالندھر * *

ايڙا پنگل سڪهنا، تته ڪرن پڪار۔ ڪون ويلا ملے نام دھنا، سترگر ڪرپا ڪرے اپار۔ نرگن جوت چڙهائے سچ چٽا، اندھ اندھير مٿار۔ جوتي جوت سروپ هر، آپ اپني ڪرپا ڪر، آد جگاد سُنھار پڪار۔ سُنے پڪار موھن مَن، مَن مُنشر ديا ڪمائيندا۔ جيو جنت سادھ سنت نرگن سرگن جانے گن، اوگن اپنے وچ چُهپائيندا۔ سنت سُهپلے سَجَن چُن، چُن چُن اپنا ميل ملائيندا۔ آتمڪ ديوے اڪ دُهَن، دُهَن انادي راگ سُنائيندا۔ جوتي جوت سروپ هر، آپ اپني ڪرپا ڪر، ديونھارا ساڇا ور، گھر ساڇا ويڪھ وكهائيندا۔ رسنا جھوا ھويا چُپ، بتي دند نه ڪھئے وڏيائيا۔ اندر ويڪھ اندھيرا گھُپ، گرمڪھ ٻين رھيا شرمائيا۔ اپنے آپ ڪولون رھيا پُچھ، آنتر آنتر دھيان لگائيا۔ ڪون ڪوٽے نرگن داتا بيٽھا لڪ، سري بهگون اپنا مڪھ چُهپائيا۔ جوتي جوت سروپ هر، آپ اپني ڪرپا ڪر، ويڪھنھارا بے پرواھيا۔ رسنا جھوا ھوئي بند، بتي دند نه ڪھئے وڏيائيندا۔ اندھ اندھيرا اندر ڪندھ، بهانڏا بهرم نه ڪھئے بهٽائيندا۔ نچ آتم ديوے نه ڪھئے اندھ، جگت رسنا رس سرب وكهائيندا۔ ٻن سترگر پورے نه ملے پرمانند، دُئي دويتي پردھ نه ڪھئے اُٿھائيندا۔ جوتي جوت سروپ هر، آپ اپني ڪرپا ڪر، ديونھارا ساڇا ور، ساڇي ڪرني آپ ڪمائيندا۔ رسنا جھوا نه سڪے بول، انبولت راگ نه ڪھئے جنائيندا۔ ابناسي ڪرتا تولنھارا پورا تول، ساڇا ڪنڏا نام ھتھ اُٿھائيندا۔ ڪايا مندر اندر دُونگھي ڪندر جائے مؤل، گھر وچ گھر ويڪھ وكهائيندا۔ ديونھار وست انمول، انملڙي دات آپ ورتائيندا۔ جوتي جوت سروپ هر، آپ اپني ڪرپا ڪر، سُرَت سواني آپ جگائيندا۔ سُرَت سواني اُٿھ ويڪھ نيتر ڪھول، هر سترگر آپ جنائيا۔ شبد اگم دُهَن اناد برھما وشن شو بول، سري بهگون ڏھولا اڪو گائيا۔ نرگن وسے تيرے ڪول، سرگن پردھ دئے چُڪائيا۔ پچھلا جنم گيا وچ انھول، اگلي سُرَت دئے

بھوائیا۔ بجر کپائی گنڈا کھول، بچ تاکی دئے لاییا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دُھن اِکو اک جنائیا۔ ترِکٹی اندر شبد راگ،
 ہر راگی آپ سُنائیندا۔ ترِکٹی اندر ہر ویراگ، ویراگی دھار بنائیندا۔ ترِکٹی اندر ترے گن مایا بُجھے اگ، اگنی تت نہ کھئے وکھائیندا۔ ترِکٹی
 اندر میل ملاواں کنت سہاگ، سُرَت سوانی بندھن پائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کر کِرپا ویکھ وکھائیندا۔ ترِکٹی
 رووے مارے کوک، کوک کوک سُنائیا۔ سِری بھگوان ستگر پورا حاضر حضورا کوڑی کِرپا دیوے پھوک، نام پُھنکارا ایکا لائیا۔ اگلی
 پچھلی جنم کرم پورب چُکے چوک، لہنا دینا جھولی پائیا۔ لیکھا جانے تانا پیٹا اِکو سوت، سوتردھاری ویکھ وکھائیا۔ ویکھ وکھانے پنج تت
 کایا قلبوت، اپ تیج وائے پرتھی آکاش من مت بُدھ بندھن ڈیرہ ڈھاپیا۔ بیہو ابھیدا لیکھا جانے چارے کوٹ، دہ دشا ویکھے تھاؤں تھائیا۔
 جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، مہر نظر اِک اُٹھائیا۔ مون تئے ستگر تھے، دین دایالا دیا کھائیندا۔ بھگت
 بھگوان سوہے اِکو رتے، رت رتڑی آپ مہکائیندا۔ میل ملاواں ابناسی اچھے، چت وت ٹھگوری کھئے نہ پائیندا۔ پورب جنم کرم دھرم ورن
 برن ذات پات لیکھا ستگر آپے پُچھے، گرہ مندر پھیرا پائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ور اِکو
 جھولی پائیندا۔ ترِکٹی کہے میں ہاراں گی۔ اپنا مُکھ اگھاڑاں گی۔ ساچے سنتاں واجاں ماراں گی۔ نیتر نین شینگاراں گی۔ جوتی جوت
 سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ لیکھا اِک وچاراں گی۔ پرہہ حُکمی حُکم جناؤندا اے۔ ترے ترے لیکھا آپ مُکاؤندا
 اے۔ بھرم بھلیکھا دُور کڈھاؤندا اے۔ مارگ سوکھا اِک سمجھاؤندا اے۔ موقع اِکو اِک رکھاؤندا اے۔ کایا بھانڈا کوڑی ماٹی پوچ پوچوندا
 اے۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، امرت میگھ اِک برسوؤندا اے۔ ترِکٹی کہے میں کھلاں گی۔ بھگت دوارے بہہ کے زُلاں
 گی۔ کر سیوا پھلاں پھلاں گی۔ لوک مات کدے نہ ہلاں گی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، تیرے
 کنڈے ساچے تُلان گی۔ ستگر ترِکٹی آپ تڑاویگا۔ بند تاکی گنڈی لاپویگا۔ بن ساقی جام پیاویگا۔ لہنا دینا باقی، جھولی آپ بھراویگا۔ تن
 خاکی لیکھے لایگا۔ پنج تت عاقی رہن نہ پاویگا۔ شبد راکی اِک چڑھاویگا۔ سُکھمن ٹیڈی بنک ڈیرہ ڈھاویگا۔ انراگی راگ سُنایگا۔ انحد
 ناد وجاویگا۔ امرت آتم جام پیاویگا۔ بجر کپائی توڑ تڑاویگا۔ جوت نرنجن دیپک ڈگمگایگا۔ آتم سیجا سوہیا

پاويگا۔ سُرتي شبدى ميل ملاويگا۔ مُورت اڪال نظري آويگا۔ دين ديال درس دکهاويگا۔ دسم دواړي پنده چڪاويگا۔ بن سورج چند
 چند چمڪاويگا۔ بند بند اپنے رنگ رنگاويگا۔ اند اڪو اڪ درساويگا۔ جگت رنڊيا پنده مڪاويگا۔ بهگت بڙهيا ليکھ لاويگا۔ جوتي جوت
 سرُپ هر، آپ اپني ڪرپا ڪر، ساچا مارگ اڪ جناويگا۔ سُرتي ڪه ڪه ڪرے پڪار، ڪوڪ ڪوڪ سنائيا۔ ميرا ليکھا چڪائے آپ نرنڪار، اپنا پهيرا
 پائيا۔ دوئے جوڙ ڪران نمسڪار، نيون نيون سپس جهڪائيا۔ رسنا جهوا جس دے پچھ ڪيتي بند وچ سنسار، سو سنساري ويڪھ وڪھائيا۔ آتم
 پرماتم پرماتم آتم نج مندر ڪرے پيار، پریم پریتی اڪ جنائيا۔ پاربريم برهم ڪرے خبردار، بے خبر خبر آپ سنائيا۔ ايش جيو دئے ادھار،
 جگديشر ليکھا دئے مڪائيا۔ سن من تون وسيا باهر، جوتي جوت سرُپ هر، آپ اپني ڪرپا ڪر، سن سادھ اپنے رنگ رنگائيا۔ جانهارا
 سن سادھ، رسنا جهوا بول نہ ڪوئے بلائيندا۔ جس رچنا رچي آد جگاد، جگ جگ ويڪھ وڪھائيندا۔ چپ ڪيتيا ديوے اپني داد، گاوندياں
 اڪو گهر وڪھائيندا۔ بن ڪٿان سنائے ناد، اناد انادي ناد وڃائيندا۔ بن رسنا دئے سواد، امرت رس اڪ وڪھائيندا۔ سو سنت سو سچا سادھ،
 جس جن اپنا ميل ملائيندا۔ لڪھ چوراسي وچون کاڏھ، نرگن نرگن جوڙ جڙائيندا۔ ليکھ لائے پنج تت کايا ماڻي ٻاڏ، ناڙي ناڙي پهول
 ٻهلائيندا۔ جوتي جوت سرُپ هر، آپ اپني ڪرپا ڪر، ديونهارا ساچا ور، ساچا شبد آپ سمجھائيندا۔ سوہنگ شبد مٺي من بولے،
 سري بهگوان ديا ڪمائيا۔ ترڪي ترے بهون دھني آپے ڪھولے، پردہ پردہ دئے اُٺھائيا۔ سُرتي شبدى آپے مٺلے، مٺلا اپنا رنگ رنگائيا۔ پورا
 ڪرے ڪيتا ڪوئے، ڪيتا ڪوئل ٻهل نہ جائيا۔ دسم دوار وسے ڪولے، سري بهگوان وچھڙ ڪدے نہ جائيا۔ ويڪھنهارا کايا پنج تت ساچے ڏولے،
 جوتي جوت سرُپ هر، آپ اپني ڪرپا ڪر، ديونهارا ساچا ور، سچ سچ دئے جنائيا۔ مٺي جي بولو سوہنگ سو، سو پُڪھ نرنجن آپ
 جنائيندا۔ ڏرمت ميل ديوے دھو، نرمل نرمل آپ ڪرائيندا۔ بهگت بهگوان اڪو رنگ جائے هو، دوجا رنگ نہ ڪوئے وڪھائيندا۔ بن نيتراں اندر
 ديوے لو، جوت پرڪاش آپ ڪرائيندا۔ چرناں نال جو جن جائے چھو، تس دسم دواړي پنده مڪائيندا۔ آتم سيجا ڏھوآ ديوے ڏھو، وست
 امولڪ اڪ ورتائيندا۔ هر ڪي وست ڪوئي نہ سڪے ڪھو، ٿھگ چور يار نيڙ ڪوئے نہ آئيندا۔ سري بهگوان گرُمڪھ سجن ويڪھ جوھ، گھٽ
 گھٽ اپنا ڏيرہ لائيندا۔ انتر آتم رکھيا موھ، مُحبت اڪو اڪ ودھائيندا۔ لڪھ چوراسي رهي رو، جگت نيتر نظر ڪيسے نہ آئيندا۔ جوتي جوت

سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر آپ اٹھائیندا۔ دسم دوا ری لاہے گنڈا، کھڑکی بند نہ کھئے کرائیا۔ ستگر نظری آئے سوہنا بانکا مُندا، سوچھ سرُوپی نظری آئیا۔ ہتھ پھڑائے نام ڈنڈا، ڈنکا اکو اک وجائیا۔ مُنی پھیر نہ ہوئے رنڈا، کنت سرت سوانی لئے پرنائیا۔ گھر بیٹھیاں سیر کرائے وچ برہمنڈاں، کوئن کوٹ کھنڈ چرناں ہیٹھ دبائیا۔ لہنا دینا چکے جیرج انڈا، اُنہج سیبج رہن نہ پائیا۔ بن بندگیوں کرپا بندہ، بندنا اکو گھر کرائیا۔ گیت سُنا یا سہاگی چھندا، سوہنگ ڈھولا کرے پڑھائیا۔ لوکیں جانن نیتروں اندھا، سری بھگوان نرگن جوت کرے رُشنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مُنی مُنیشر ویکھ وکھائیا۔ اُٹھ مُنی در ساچے لال، ہر لالن گود رہیا اٹھائیا۔ اندر ویکھ جلوہ جلال، نورو نور نور رُشنائیا۔ ساڈھے تن ہتھ تیری دھرمسال، ستگر پورا دئے سہائیا۔ تیرے نیڑ نہ آئے کال مہاکال، اتم اپنی گود اٹھائیا۔ ترے گن مایا توڑ جنجال، جیون جگت رہیا جنائیا۔ سُننہار مُریدان مُرشد حال، بے پرواہ پھیرا پائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا سچا ور، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ ترگٹی کرے ہاہاکار، ہوکا اکو نام بھرایا۔ جنہاں ملیا ہر نرنکار، میری لوڑ رہے نہ رائیا۔ دسم دوار کہے آمیرے یار، میں تیرا راہ تکایا۔ بن بھگتاں ہوواں خوار، میرا سنگ نہ کھئے رکھایا۔ لکھ چوراسی ستی پیر پساں، نج نیتر جاگ نہ کھئے گھلایا۔ مُن رکھ مُن لیا وچار، جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر آپ رکھایا۔ جگت مُنی تیری سر دی چوٹی، چوٹ نام نگار لگائیا۔ آگے واسنا رہے نہ کھوٹی، کوڑی کرپا دئے کھپائیا۔ نرمل نور جگائے ساچی جوتی، مستک ٹکا آپ لگائیا۔ پار کرائے وچوں کوئن کوٹی، سری بھگوان ہو سہائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، تیری کایا پوتھی، پترا رہیا اٹھائیا۔ تیری کایا پوتھی اٹے پترا، پت پریشور آپ اٹھائیندا۔ دھرم رائے دا چکیا خطرہ، خالص اپنا رنگ رنگائیندا۔ نو اٹھاراں کوئی نہ کر کے وکھائے نخرہ، ناز سب دا خاک ملائیندا۔ پریم پیار دا اکو قطرہ، نجہر تیری دھار وہائیندا۔ نام جنائے بن لکھیاں سطران، نش اکھر آپ پڑھائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی سیکھیا اک درڑائیندا۔ مُنی مُنی تیرا مون اپار، اپر مپر ویکھ وکھائیا۔ اندرے اندرے شبد جیکار، راگ دھن شنوائیا۔ چرن چرن چرن نمسکار، نمکھ نمکھ کٹائیا۔ داسی داس سیوک سیوا کرے آپ کرتار، کرتا اپنا پھیرا پائیا۔ بن نینان دئے دیدار، بن اکھاں اکھ گھلایا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا

ور، ساچی کرنی اپنے ہتھ رکھائیا۔ ساچی کرنی رکھے ہتھ، لہنا ہتھوں ہتھ چکائیندا۔ پرگٹ ہو پُرکھ سمرتھ، سمرتھ اپنی کار کھائیندا۔ آنتر
 آنتر جائے وس، باہروں نظر کیسے نہ آئیندا۔ آتم پر ماتم پر ماتم آتم اکو مارگ دس، ساچے راہ آپ پائیندا۔ نرگن ہو کے سرگن گاوے جس،
 سرگن بھیو کھئے نہ پائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، تیرے ہتھ نال ملائے ہتھ، بن ہتھان اپنے کندھ اٹھائیندا۔ ہتھ نال
 ہتھ ملا دست، دستگیر دیا کھائیا۔ اٹھ پھر رکھائے مست، مستی اکو نام چڑھائیا۔ لیکھا چکے کیٹ ہست، ہست کیٹ اکو نظری آئیا۔
 ہر سنگت وچ لا کے جاوے شرط، نرگن درس دئے وکھائیا۔ سچکھنڈ نواسی پُرکھ ابناسی لوک مات بھگتاں پچھے آئے پرت، پاربرہم پرہ اپنا
 پھیرا پائیا۔ سنت سہیلے تیرا ہون نہ دیوے حرج، پچھلا حرجانہ جھولی دیوے پائیا۔ چار جنم دا تیرا قرض، گورکھ چیلے دئے مکھائیا۔ کول
 وٹالے کری ارداس میری پوری ہووے غرض، نانک نرگن آگے دھیان لگائیا۔ پرہ کا کھیل سدا اسچرج، لکھن پڑھن وچ نہ آئیا۔ آندھ
 گوانڈھ سارے بھاویں تینوں رہن ورج، پچھے ہٹ نہ جانا پرہ اکو سچا ماہیا۔ راگ سنائے بن تال طرز، تلواڑا ہتھ نہ کھئے اٹھائیا۔ ویکھ بن
 سار پاسیوں سدھی ہوئی نرد، پٹھی پھیر نہ کھئے کرائیا۔ ہر کا چیل اکو مرد، مرد مردانہ روپ وٹائیا۔ نیتربین نیتر نینان نال کئے درد،
 دکھیاں دکھ رہیا وٹائیا۔ چار سو آنتر سال پچھوں پھیر پھولی تیری فرد، فرض اپنا پور کرائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 ترکٹی تیری ویکھے وچاری، بن کرماں رووے زارو زاری، نیتر نینان نیر وٹائیا۔ ترکٹی وچاری نکئی بالی، بالک روپ وکھائیندا۔ پاربرہم پت
 پرمیشور جنہاں بنے آپ پرتپالی، تس دسم دواری سیو کھائیندا۔ مٹے رین اندھیری کالی، گر شبدی ساچا چند چمکائیندا۔ دین دیال ٹھاکر
 سوامی نرگن ہو کے کرے دلالی، ونج وپارا اکو ہٹ جنائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، آتم پر ماتم
 پر ماتم آتم نار کنت کنت نار سو بھاؤنت سچ سیج سہائیندا۔ اک دو تین تین وڈیائیا۔ درس دکھائے بہن بہن، بہنڑی رین وڈیائیا۔ لیکھا
 چکائے گن گن، پورب لہنا جھولی پائیا۔ پندھ مکائے من من، آپ اپنی سیو کھائیا۔ منگ منگی جن جن، آسا سب دی پور وکھائیا۔
 صاحب ستگر دین دیال وکھائے اپنا چن، چنتا پچھلی دئے گوائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، وکھاونہارا ساچا گھر، گھر
 گھر وچ کر رُشنائیا۔

* ۲۳ چیت ۲۰۲۰ بکرمی پرکاش سنگھ دے گرہ پنڈ سمرا ضلع جالندھر * ۲۴

ہر سنگت بن کے سب نے بہنا، گرمت ملے وڈیائیا۔ درشن کرو اپنے نیناں، نیج نیتر دھیان لگائیا۔ گر نانک گوہند منو کہنا، کیوں
 بیٹھے منوں بھلائییا۔ آتم پر ماتم لہنا دینا، جگ جگ وجے ودھائییا۔ سو پُرکھ نرنجن ساک سجن سینا، اک اکلا ہونے سہائییا۔ سچ دوارے
 اکٹھے رہنا، دوئی نظر کھئے نہ آئییا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ڈھر سندیسہ اک سُنائییا۔ ہر سنگت میلا اک گھر، گھر
 ساچے وجے ودھائییا۔ پُرکھ ابناسی ملے ہر، گرہ مندر پھیرا پائییا۔ اک دو جے نال کیوں رہے لڑ، من مت کرے لڑائییا۔ گر شبد ڈوری لو
 پھڑ، من متی دیو تجائییا۔ ساچے پوڑے جاؤ چڑھ، ستگر نانک گیا سمجھائییا۔ جینودیاں ہی جاؤ مر، مرنی اکو اک درسائییا۔ اپنی سرتی
 شبد ڈورے لو پھڑ، من واسنا اٹھ نہ دہ دہ دہائییا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، گرمت اک وکھائییا۔ گرمت ویکھ سجن
 سہیلے، سو سجن آپ جنائیندا۔ آتم پر ماتم جگ جگ میلے، جگ کرتا آپ جنائیندا۔ پرہ دا نام چین توں جیہڑے ویہلے، اوہناں جھگڑے
 وچ رکھائیندا۔ اچرج کھیل پاربرہم پرہ کھیلے، گرمکھ منمکھ دوویں دھار چلائیندا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، جوت
 نرنجن آتم پر ماتم برہم پاربرہم چڑھائے ساچے تیلے، ست ستوادی برہم برہمادی گھر ساچے سگن منائیندا۔ کوڑی کریا کلجگ جیواں جھوٹھی
 وادی، وعدے خلاف سرب جنائیندا۔ جنہاں دی گوہند گجری بنا کے گیا اکو دادی، دو جہ حصہ نہ کھئے وندائیندا۔ ہر سنگت میلا پاربرہم
 دی سچے شادی، گرمکھ سچے میل ملائیندا۔ کوئی بھيو نہ جانے مُلا قاضی، پنڈت پاندھا سار کھئے نہ پائیندا۔ مُرید مُرشد ویکھے سچا
 حاجی، کایا کعبہ کھوج کھجائیندا۔ گرہ مندر سُنو ساچا نادی، دھن آتمک راگ الائیندا۔ سیری بھگوان بنیا باڈی، ساڈھے تن ہتھ کایا
 گھڑ وکھائیندا۔ لیکھا چکے آندھی گوانڈھی، دُور نیڑے ایک رنگ رکھائیندا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ہر سنگت ایک در
 وکھائیندا۔ ہر سنگت ویکھو ایک میتا، مِت پیرا نظری آئییا۔ شاستر سمرت وید پُراں جس دی صفت کرے گیتا، اٹھ دس دئے وڈیائیا۔
 انجیل قرآن نام ندھانا جس دا پیتا، مسلہ حق حق سمجھائییا۔ کہانی بانی بھيو چکائے انڈیٹھا، انڈیٹھری کار کھائییا۔ سو صاحب ستگر گھٹ
 گھٹ اندر ویکھنہارا نیتا، لکھ چوراسی اندر رہیا سہائییا۔ کلجگ ویلا اتم بیتا، صدی بیسویں رہی گر لائییا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ

اپنی کِرپا کر، ہرِ سنگت اِکو راہ وکھائیا۔ ہرِ سنگت ویکھو اِکو راہ، ہرِ ہرِ جوُ نظری آئیندا۔ جس دا پیغمبر پیرِ سجدہ کردے رہے سیس جھکا، پروردگار اپنی کار کھائیندا۔ مقامے حق حق رہیا سہا، حقیقت اِکو اِک درڑائیندا۔ گر اوتار جس مارگ دتے لا، لوک مات راہ وکھائیندا۔ کھانی بانی بودھ آگادھ گیان وید پُران شاستر سمرت قلم شاہی نال دتے لکھا، کاغذ اپنا رنگ رنگائیندا۔ سو صاحب کیوں بیٹھے بھلا، اُبھل بھل کدے نہ جائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، ہرِ سنگت ساچا در سمجھائیندا۔ ہرِ سنگت ویکھو در دروازہ، گھر ساچے وجے ودھائیا۔ جس گرہ وسے غریب نوازا، تِس مندر ملے وڈیائیا۔ شاہو بھوپ وڈ راجن راجا، شہنشاہ اِکو اِک اکھوائیا۔ سچکھنڈ دوارے رچ رچ کاجا، دو جہاناں دھار بندھائیا۔ شبدي سْت آپ نوازا، مہر نظر آپ ٹکائیا۔ وشن برہما شو دیوے داجا، وست اموک جھولی پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ بے پرواہ کھیل اولّا، زِرگن نر نرنکار آپ کرائیندا۔ وسنہارا نہچل دھام اٹلا، سچکھنڈ ساچے سوہیا پائیندا۔ جوتی شبدي آپے رلا، رُپ رنگ ریکھ نہ کھئے وکھائیندا۔ جُگ چوکرئی سچ سندیس ست ستوادی اپنا گھلا، نش اکھر وکھر آپ پڑھائیندا۔ وشن برہما شو پھڑائے پلا، پلُو اپنی گنڈھ پوائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، ساچا کھیل آپ جنائیندا۔ ساچا کھیل کرتا پُرکھ، ہرِ کرتا آپ جنائیا۔ نہ کوئی سوگ نہ کوئی ہرکھ، چنتا غم نہ کھئے جنائیا۔ جس جن آتم کرنا درس، ستگر پورا دئے کرائیا۔ جنم جنم دی میٹے حرص، پورب لہنا جھولی پائیا۔ جنہاں اُتے کیتا ترس، تنہاں اپنی بوجھ بوجھائیا۔ لیکھا چکا عرش فرش، کایا گرہ کھوج کھوجائیا۔ ادھ وچکار گُرمکھ کوئی نہ جائے اٹک، بھانڈا بھرم بھو بھٹائیا۔ کام کرودھ لوبھ موہ ہنکار پنچ وکارا دیوے جھٹک، نام کھنڈا ہتھ اُٹھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل سچا شہنشاہیا۔ شہنشاہ ہرِ کھیل اپار، زِرگن زِرگن نرنکار آپ کرائیندا۔ سچکھنڈ نواسی سچ لا دربار، در درباری سوہیا پائیندا۔ تخت نواسی ہو اُجیار، ساچے تخت آسن لائیندا۔ جوت پرکاش ایکنکار، اکل کلا وڈیائیندا۔ شبد اگمی ساچی دھار، دھار دھار وچوں جنائیندا۔ دو جہاناں کرے خبردار، لوآن پُریاں برہمنڈاں کھنڈاں آپ اُٹھائیندا۔ لکھ چوراسی پاوے سار، جیو جنت ویکھ وکھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، ساچی کرنی اپنے ہتھ رکھائیندا۔ ساچی کرنی رکھ ہتھ، سِری بھگوان وڈی وڈیائیا۔ جُگ

چوڙي چلائے رتھ، بن رتھوہي سيو کھائيا۔ گر اوتاراں دے وتھ، نام ونڊن اک ونڊائيا۔ ساچا مارگ صاحب دس، سرشٹ سبائي دئے سمجھائيا۔ نرگن جوت کر پرکاش، برہم ليکھا دئے لگائيا۔ منڊل منڊپ پا راس، گوپي کابن نچائيا۔ سدا سُپيلا وسے ساٿھ، سگلا سنگ نبھائيا۔ اگم اتھاہ جنائے گاتھ، منتر اڪو اک سنائيا۔ جوتي جوت سروپ ہر، آپ اپني کريپا کر، جگ جگ اپنا کھيل وکھائيا۔ جگ جگ کھيل ہر بھگونت، سو پُرکھ نرنجن آپ کرائيندا۔ ہر پُرکھ نرنجن مہا اگت، بھيو کھئے نہ پائيندا۔ ايکنکارا منياں منت، ناؤن نرنکارا آپ درڙائيندا۔ آد نرنجن سوبھاونت، سچکھنڊ ساچا آپ سُپھائيندا۔ سري بھگوان نار کنت، سيچ سُپھنجي آپ ہنڊھائيندا۔ اناسي کرتا چاڙھ رنگ بسنت، اتر کدے نہ جائيندا۔ پاربرہم برہم ليکھا جان جيو جنت، لکھ چوراسي کھوج کھجائيندا۔ ستجگ تريتہ دواپر کلجگ نرگن سرگن ديندا رھيا منت، صفتي صفت نام درڙائيندا۔ جوتي جوت سروپ ہر، آپ اپني کريپا کر، ساچي کرني آپ کھائيندا۔ جگ چوڙي ونڊن ونڊ، ستجگ تريتہ دواپر کلجگ گنڊھ پوائيا۔ ليکھا جان نو در نو کھنڊ، نو رس رس بھرائيا۔ سيوا لا سورج چند، تارا منڊل کيرن کيرن رُشنائيا۔ ڈھولا سوبلا سُنا چھنڊ، گيت گوپنڊ جنائيا۔ آتم پرماتم دے انند، انند اڪو اک درسائيا۔ جوتي جوت سروپ ہر، آپ اپني کريپا کر، جگ چوڙي ويکھ وکھائيا۔ جگ چوڙي ويکھنھارا، نرگن سرگن دھار چلائيندا۔ روپ دھر گر اوتارا، پير پيغمبر کھيل کھلائيندا۔ شبد اگمي بول جيکارا، جے جيکارا لائيندا۔ بھگت بھگوان دے سھارا، سر اپنا ہتھ ٽکائيندا۔ ويکھنھارا وارو وارا، نت نوت پھيرا پائيندا۔ جوتي جوت سروپ ہر، آپ اپني کريپا کر، ساچي کرني آپ کھائيندا۔ ساچي کرني کرنے يوگ، جگتي اپنے ہتھ رکھائيا۔ لکھ چوراسي پنج تت کايا کر سنجوگ، دھر سنجوگي ميل ملائيا۔ آتم پرماتم سو پُرکھ نرنجن بنگ برہم ديويے نام چوگ، وست امولک اک ورتائيا۔ جوتي جوت سروپ ہر، آپ اپني کريپا کر، جگ کرتا ويکھ وکھائيا۔ جگ کرتا جگ ويکھنھارا، جگ جگ اپني دھار چلائيندا۔ بھيو ابھيدا گر اوتارا، پير پيغمبر پردہ لائيندا۔ ديا باٽي کھلاپاتي کر اجيارا، جوتي جاتا ڈگمگائيندا۔ شبد اناد سچي دھنکارا، دھن آتمک راگ لائيندا۔ کايا مندر سچ مکان سچا گردوارا، ستگر ساچا سوبھا پائيندا۔ چوڊاں لوک ہٹ و نجارا، چوڊاں طبقاں بھيو چکائيندا۔ جوتي جوت سروپ ہر، آپ اپني کريپا کر، جگ چوڙي ويکھ وکھائيندا۔ جگ چوڙي ويکھ آپ، پرہ اپني ديا کھائيا۔ ديونھارا سدا

سدا سد جاپ، جیون جُگت جُگت جنائیا۔ اُتارنہارا کوٹن کوٹ پاپ، دُرمت میل میل دھوائیا۔ سَجَن سَین ہرجن ویکھے ساک، سگلا سنگ نبھائیا۔ بجر کپاٹی کھول تاک، دُئی دویتی پردہ لاپیا۔ نِرگن جوت کر پرکاش، اندھ اندھیر گوائیا۔ بھگت بھگوان پوری کرے آس، نراسا کھئے رہن نہ پائیا۔ سیوا کرے بن بن داسی داس، مان ابھان نہ کھئے جنائیا۔ دسدا گیا بھوکھت واک، گر اوتار پیر پیغمبر کر پڑھائیا۔ پاربرہم پت پریشور اتم سب دی پت لئے راکھ، سمرتھ پُرکھ وڈی وڈیائیا۔ ہیوئے سہائی اناٹھاں ناتھ، دین اپنے گلے لگائیا۔ لیکھا جان پرتھی آکاش، گگن منڈل کھوج کھوجائیا۔ جن بھگتاں اندر کرے واس، تھان بھومکا اک سہائیا۔ رسنا چلے پون سواس، اُنجا پون نین شرمائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنی کرنی آپ کمائیا۔ بے پرواہ کھیل انوکھا، بھیو کھئے نہ پائیندا۔ آد جگاد جگاد جگتتر جن بھگتاں کدے نہ دیوے دھوکھا، دُھر سنجوگی میل ملائیندا۔ پندھ مکائے تنگ اوکھا، اوکھی گھاٹی آپ چڑھائیندا۔ نِرگن سرگن ہو کے ویکھن آئے موقع، مہربان پھیرا پائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی دھارا اپنے ہتھ رکھائیندا۔ ساچی دھار ہر نرنکار سو پُرکھ نرنجن اپنے ہتھ رکھائیا۔ ہر پُرکھ نرنجن کھول کوار، کرنی کرتا دیا کمائیا۔ ایکنکارا کر پسار، ویکھنہارا چائیں چائیا۔ آد نرنجن نور اُجیار، جوت نرنجن گھر گھر رہیا ٹکائیا۔ ابناسی کرتا میت مُرار، مِت پیرا اک اکھوائیا۔ سری بھگوان سانجھا یار، سگلا سنگ نبھائیا۔ پاربرہم کرے پیار، اتم سیجا اک سہائیا۔ شبدی راگ سچی دُھنکار، بن رسنا جہوا گائیا۔ بتی دند نہ کھئے پکار، اُچی کوک نہ کھئے الاٹیا۔ لیکھا جانے گپت ظاہر، اندر باہر رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جگ چوکرئی بھیو کھلاٹیا۔ جگ چوکرئی بھیو کھولے، کھولنہار اکھوائیندا۔ سچ ترازو نِرگن تولے، وٹا دھڑی نہ کھئے رکھائیندا۔ بھگت دوارا اکو کھولے، وست اموک نام ورتائیندا۔ بھاگ لگائے کایا چولے، پنج ت اپنی گنڈھ پوائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا کھیل آپ جنائیندا۔ ساچی کھیل جنائے خالق، پروردگار وڈی وڈیائیا۔ آد جگاد نہ کوئی نندرا نہ کوئی آلس، اٹھے پھر سیو کمائیا۔ بھگت بھگوان مارگ دسے خالص، خالص اکو روپ درسائیا۔ گر گوبند بنے ثالث، گر شبدی روپ دھرائیا۔ دوجا کرے نہ کھئے سفارش، ہستی نظر کیسے نہ آٹیا۔ نِرگن ویکھنہار عبادت، گھر گھر بیٹھا ڈیرہ لائیا۔ لیکھا جانے طلبا طالب، تعلیم عظیم اک جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا

کر، لیکھا جانے تھائوں تھائیا۔ لیکھا جانے جُگ چار، چوڑی اپنی گنڈھ پوائیندا۔ جگت سنڈیسہ وید چار، چارے مُکھ صفت
 صلاحیندا۔ چارے کھانی کر تیار، انڈج جیرج اُتہج سیج ونڈ ونڈائیندا۔ چارے بانی بول جیکار، پرا پسنتی مدھم بیکھری آپے گائیندا۔
 چارے ورنان دے ادھار، کھتری براہمن شوڈر ویش ویکھ وکھائیندا۔ چارے گنٹ کھیل نیار، چار یاری رنگ رنگائیندا۔ چوٹھے جُگ ہو
 اُجیار، ایک دوآ پندھ مکائیندا۔ ایکنکارا سانجھا یار، دوجی فُدرت ونڈ ونڈائیندا۔ تیجانین کھول کواڑ، اکھ پرتکھ آپ جنائیندا۔ چوٹھے گھر
 دیوے واڑ، پد اکو اک سمجھائیندا۔ پنچم میتا میت مُرار، پنچ پنچائیں آپ سمجھائیندا۔ چھویں چھپر دے سہار، ساچے مندر سوبھا پائیندا۔
 ستویں ست ستوادی کرے کار، ست پُرکھ زرنجن راہ وکھائیندا۔ اٹھویں اٹھان تتان مارے مار، اپ تیج وائے پرتھمی آکاش من مت بُدھ ونڈ
 نہ کھئے ونڈائیندا۔ ناویں نو در کھولنہار کواڑ، مہر نظر آپ ٹکائیندا۔ دسویں میلا گُرمکھ یار، یاری یاراں نال رکھائیندا۔ سنت ساجن کر
 پیار، پریم پرتی توڑ نبھائیندا۔ بھگت بھگوان دے دیدار، عید دید چند وکھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ستجگ
 تریتا دواپر کلجگ کرنی کرتا آپ کرائیندا۔ چار جُگ گُراوتار، کرنی لوک مات کرائیا۔ شبد سنڈیسہ وارو وار، جُگ جُگ مات پڑھائیا۔
 دُھر دا لہنا دُھر دربار، ہر کرتا آپ سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ بے پرواہ لیکھا اگم،
 نظر کیسے نہ آئیندا۔ نہ مرے نہ پئے جم، جیون مرن نہ کھئے جنائیندا۔ جُگ چوڑی نرگن ہو کے کرے کم، سرگن اپنے دھندے لائیندا۔ لکھ
 چوراسی بیڑا بٹھ، اپنے کندھ اٹھائیندا۔ تیئی اوتاراں دے نام دھن، جھولی اکو اک بھرائیندا۔ بھگت اٹھاراں میٹ جن، جن جن کا میل
 ملائیندا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد ثوری جلوہ دیوے تن، تن خاکی سوبھا پائیندا۔ نانک نرگن نال گیا من، گوبند اپنی گود سہائیندا۔ کرے کھیل
 سری بھگون، پُرکھ اکال ویس وٹائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچی دھار آپ جنائیندا۔ جُگ چوڑی لوک مات
 دھار، دھرنی دھرت دھول دئے وڈیائیا۔ ساچی سیکھیا وچ سنسار، ستگر شبد شبد جنائیا۔ جوگ ابھاس دے ادھار، پوجا پاٹھ کرے
 گُرمائیا۔ گنگا گوداوری جمناسُستی دھار، اٹھسٹھ تیرتھ کر گُرمائیا۔ کھانی بانی بودھ اگادھ بن لیکھار، کاتب لیکھا جانے قلم شاہیا۔
 سریشٹ سبائی کر پیار، آتم پرما تم پرما تم آتم راہ جنائیا۔ بن وچولا ہر نرنکار، سوہنگ ڈھولا اکو گائیا۔ نانک تولا پر اپار، دو جہاناں تول

ٹلاٹیا۔ سرِشٹ سبائی سٹی پیر پَسار، نیترا اکھ نہ کھئے کھلاٹیا۔ گوبند کھڑگ کھنڈا کر چمکار، چند پرچنڈ اک چمکائیا۔ دوٹاں دُشٹاں کر
 سنگھار، صفا سب دی دئے اٹٹایا۔ امرت بخش ٹھنڈا ٹھار، بھر پیالہ جام پیایا۔ پریتی سچ سچ پیار، چار ورن گیا درڑایا۔ اوچ نیچ نہ
 کھئے دھار، راؤ رنگ نہ کھئے وکھایا۔ پُرکھ اکال میت مُرار، ستگر اکو نظری آتیا۔ سدا سدا سد دین دیاں، دین رچھیا کرے تھاوں تھانیا۔
 کلجگ جیو نہ ہو بے حال، گرمت اکو اک درڑایا۔ سب دے سرتے کوکے کال، کال نگارہ اک وجایا۔ بن صاحب ستگر سارے ہون
 بے حال، ویلے آنت نہ کھئے چھڈایا۔ اکو ڈنکا وجے دو جہان، دو جہاناں والی آپ وجایا۔ شنکا رہے نہ کوئی انجان، بڈھی ملے نہ کھئے
 وڈیایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھیو ابھیدا آپ جنایا۔ بھیو ابھیدا کھولے بھگوان، بھگون اپنی دیا کھائیندا۔ جگ
 چوکرئی دے دے دان، ساچی وست آپ ورتائیندا۔ تخت نواسی دُھر فرمان، سچ سندیسہ سرب سُنائیندا۔ وید ویاسا کر دھیان، دھیان
 دھیان نال ملائیندا۔ پرگٹ ہووے براہمن گوڑا پوت سپوتا نوجوان، اچے ٹلے پرت سوہا پائیندا۔ موسیٰ کہے میرا مہربان، جلوہ نور اک
 درسائیندا۔ عیسیٰ کہے میرا رحمان، میرے پچھوں رحمت اک کھائیندا۔ محمد کہے وڈ امام، سر اماماں ویس وٹائیندا۔ نانک کہے سری
 بھگوان، نہکلنکا ناؤں دھرائیندا۔ گوبند کہے پُرکھ اکال، اکل کل اپنی دھار چلائیندا۔ کل کلکی لے اوتار، روپ رنگ ریکھ نہ کھئے رکھائیندا۔
 سمبل وسے دھام نیار، کھیڑا اکو اک وڈیائیندا۔ شبد ڈنکا وجے زرنکار، دو جہاناں آپ سُنائیندا۔ وشن برہما شو اٹھ اٹھ روون زارو زار،
 دھیرج دھیر نہ کھئے دھرائیندا۔ تیئی اوتار ہون بے دار، نیترا اکھ سرب کھلاٹیندا۔ بھگت اٹھاراں کرن پکار، اٹھ دس بھیو نہ کھئے جنائیندا۔
 عیسیٰ موسیٰ محمد نیترا ویکھن کھول آگھاڑ، چوڈاں طبق پردہ لائیندا۔ نانک زرن بول جیکار، جے جیکار آپ سُنائیندا۔ گوبند کہے پُرکھ اکال
 کرے وبار، بوہاری اپنا پھیرا پائیندا۔ پوت سپوتا رکھے نال، شبدی سٹ سنگ نبھائیندا۔ اک سہائے سچی دھرمسال، جس گرہ اپنا ڈیرہ
 لائیندا۔ زرن دیا باقی کھلاپاتی آپے بال، تیل وٹی نہ کھئے جنائیندا۔ ساچی ہاٹی کھول دکان، نام ہٹ اک رکھائیندا۔ دُھر سندیسہ دے
 نوجوان، نوبت اپنے نام وجائیندا۔ کلجگ کوڑی کیریا اٹھائے نال، سویا کھئے رہن نہ پائیندا۔ زرن ویکھے مار دھیان، نیترا اکھ نہ کھئے جنائیندا۔
 چاروں گنٹ ہوتے حیران، ہر کا بھیو کھئے نہ پائیندا۔ شرع رووے جگت شیطان، شریعت سنگ نہ کھئے رکھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر،

آپ اپنی کرپا کر، ساچی کھیل آپ کرائیندا۔ سچی کھیل کرے بھگوانا، پرہ اپنی دیا کھائیا۔ کلجگ اتم ہو پردھانا، نام پردھانگی اک کھائیا۔ شاہو بھوپ وڈ راج راجانا، شہنشاہ اکو اک اکھوائیا۔ لیکھا جانے دو جہاناں، نرگن سرگن کار کھائیا۔ جودھا سور بلی بلوانا، بل اپنا آپ درسائیا۔ نام شبد چلہ تیر کھانا، کھنڈا کھڑگ اک اٹھائیا۔ برہمنڈ کھنڈ ویکھے مار دھیانا، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل سچا شہنشاہیا۔ شہنشاہ پرہ ایکا ایک، ایکنکارا آپ اکھوائیندا۔ آد جگاد جگ چوکرئی دیوے ساچی ٹیک، سر اپنا ہتھ ٹکائیندا۔ نرگن سرگن سرگن نرگن زرویر ہو کے لئے ویکھ، دئی ونڈ نہ کھئے ونڈائیندا۔ چار ورن راؤ رنک اوچ نیچ سرشٹ سبائی کرے ہیت، اتم پرماٹم اپنا رنگ رنگائیندا۔ گھٹ گھٹ اندر کایا مندر ست سوامی ہو کے رہیا کھید، کھیدنہارا اپنا کھیل کھلائیندا۔ شبد اگم سندیسہ رہیا بھیج، تندی تند نہ کھئے ہلائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جگ چوکرئی اپنا راہ جنائیندا۔ جگ چوکرئی رہی اڈیک، نیتر نین دھیان لگائیا۔ گر اوتار دس کے گئے تاریخ، لیکھا لکھت جگت سمجھائیا۔ پرگٹ ہووے لاشریک، پروردگار سچا شہنشاہیا۔ کلجگ میٹے اندھیرا تاریک، نرگن چند کرے رُشنائیا۔ جن بھگتاں کایا چولی چاڑھے رنگ مچھتھ، لوک مات اتر کدے نہ جائیا۔ کھیل کرے آپ انڈیٹھ، انڈٹھڑا روپ دھرائیا۔ پرگٹ ہووے بیس بیس، پندراں کتک وجے ودھائیا۔ جس دے سر تے چھتر جھلے سیس، دو جہان ملے وڈیائیا۔ جس دی صفت کردے راگ چھتیس، پُران وید رہے جس گائیا۔ سو صاحب پت پت پت، پت پاپی دے ترائیا۔ کلجگ کوڑی میٹے ریت، ریتوان ہوئے سہائیا۔ سرشٹ سبائی مارگ دسے ٹھیک، کوڑا ٹھیکر بہن وکھائیا۔ اتم پرماٹم سب دی لئے جیت، جیو جنت اکو رنگ رنگائیا۔ کایا مندر اندر سچ وکھائے مندر مسیت، مسلہ اکو وار حل کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پُرکھ اکال بے پرواہیا۔ پُرکھ اکال اکال اکالا، اکل کلا اکھوائیندا۔ صاحب ستگر دین دیالا، شبدی رنگ رنگائیندا۔ توڑنہارا جگت جنجالا، ترے گن مایا بندھن آپ کٹائیندا۔ جن بھگتاں دسے راہ سُکھالا، گھر گھر وچ میل ملائیندا۔ لیکھا جانے آد شکت نور جوالا، چتر بھج سری بھگوان نوجوان رمیا رام کرشن کابن، عیسیٰ موسیٰ دھار اپنے وچوں پرگٹائیندا۔ نانک لیکھا دھر دربار، گر گوبند کرے جیکار، سرشٹ سبائی لوک مات دے دات، کلجگ اتم باہر آپ کڈھائیندا۔ ست دھرم دی اک جماعت، لیکھا لیکھے بن شاہی قلم

دوات، دُھر دا انک اپنا آپ پرگٹائیندا - مٹے زین اندھیری رات، ستجگ ساچے ملی دات، اٹھے پھر رہے پرہات، آتم پرما تم جڑے نات، ناتا بدھاتا آپ جڑھائیندا۔ گر گوہند وسے سب دے ساتھ، اندر باہر گیت ظاہر، شبدي رُوپ پنج تت نہ کھئے رکھائیا۔ بن پُرکھ اکال کوئی نہ کیسے ٹیکے ماتھ، ہر ستگر نہکرمی نرگن ایکا نظری آئیا۔ سدا سہیلا اک اکیلا، آنترجامی، جانہارا وڈ وڈیائیا۔ اگم اتھاہ جس دی بانی، بانی صفت صفت صلاحیا۔ سچکھنڈ دی ساچی رانی، لوک مات دی اک نشانی، نشانہ تیر اک جنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، صاحب ستگر داتا بے پرواہیا۔ صاحب ستگر داتا گہر گمبھیر، بھیو کیسے نہ آئیندا۔ لیکھا جانے پنج تت جگت سریر، تتو تت آپ ہنڈھائیندا۔ چوٹی چڑھ کے بے اخیر، منزل اپنے ہتھ رکھائیندا۔ بدلنہار سرب تقدیر، تدبیر اپنی آپ جنائیندا۔ ویہ سو اگی بکرمی پہلی چیت سب دے شرع دے کٹے زنجیر، شریعت وچ نہ کھئے وکھائیندا۔ گوہند کہہ کے گیا پُرکھ اکال سب دا پیرن پیر، پُرکھ اکال اکو نظری آئیندا۔ ستنام سب نوں دیوے دھیر، نام ست اکو گہر وکھائیندا۔ کوڑی کِریا کھئے نہ کرے بھیڑ، اندر باہر رُو لا کھئے نہ پائیندا۔ جنہاں ستگر دیوے امرت سیر، تنہاں ستگر سانتک ست کرائیندا۔ بجر کپاٹی دیوے چیر، چیرا اکو نام لگائیندا۔ ست سنتو کھی آوے دھیر، جت دھیرج جھولی پائیندا۔ جس طرح ستگر پورے گرو گرتھ دی اکٹھی کر کے بدھی بیڑ، اپنے نام بندھن پائیندا۔ کوئی نہ بھلے پیر فقیر، شاہ پاتشاہ آپ سمجھائیندا۔ نانک نرگن سچکھنڈ چوٹی چڑھ کے ویکھے اخیر، کبیر جلابا نال ملائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کرے کھیل ساچا ہر، لیکھا اپنے ہتھ وکھائیندا۔ لیکھا ہتھ رکھے نرنکار، نرگن وڈا وڈ وڈیائیا۔ ساچے سنتو کرو وچار، ستگر وسے کیہڑے تھائیا۔ جس دا ملے سچ دیدار، بن اکھاں نظری آئیا۔ راتیں ستیاں کرے پیار، دے جاگدیاں گلے لگائیا۔ پنجاں چوراں کرے خبردار، اندر لنگھن کھئے نہ پائیا۔ نام کھنڈا مارے مارے، گوہند گر گیا جنائیا۔ گرسکھ کوئی نہ جائے بار، جت سب دی جھولی پائیا۔ فتح ڈنکا وجے وچ سنسار، پُرکھ اکال آپ وجائیا۔ نہککنک نرگن اوتار، کیسے جمیا نہ پتا مائیا۔ سرب جیاں دا سانجھا یار، گھٹ گھٹ رہیا سمائیا۔ جس نے کرنا اوس دا سچ دیدار، دوئے جوڑ منگو پرہہ جھولی دیوے پائیا۔ بھیڑ باہوں لئے اٹھال، اپنے گلے لگائیا۔ جلوہ دسے اک جمال، ظہور اکو اک رُشنائیا۔ سب دا لیکھا چُکائے شاہ کنگال، غریب نہانے کھئے نہ ونڈ وندائیا۔

جے کسے نوں کوئی دُکھ کرے سوال، سب دا دُکھڑا دئے مٹائیا۔ کایا مندر اندر وکھائے سچّی دھرمسال، جس گھر گر ستگر بیٹھا ڈیرہ لائیا۔ رولا پاؤ نہ ملے کوئی مثال، مسل سب دی رہیا لکھائیا۔ بن ستگر پورے سارے ہون بے حال، آگے ملے نہ بے پرواہیا۔ نانا جڑے نال کال، رائے دھرم بئے تهاؤں تھائیا۔ چتر گیت لیکھا دئے وکھال، پچیا کھئے رہن نہ پائیا۔ لاڑی مؤت مارے شاہ کنگال، در در گھر گھر اپنا پھیرا پائیا۔ چار کُنٹ جے بھجّ بھجّ لبھو بتھ نہ آوے دین دیاں، پاندھیاں پندھ نہ کھئے مکائیا۔ ہونیا نے کر بینتی منگو نام سچّا دھن مال، اٹّ خزانہ جھولی دیوے پائیا۔ گر گوبند نال میلے ہو کرپال، جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نرگن داتا پُرکھ بدھاتا جن بھگتاں رکھے اتم ذاتا، اپنی ذات نہ کھئے وکھائیا۔ بھگت جنو سُنو سچ، ہر ساچا سچ جنائیندا۔ کایا ماٹی بھانڈا کچّ، تھر رہن نہ پائیندا۔ من واسنا سارے رہے نچّ، گُرمّت گُرمکھ وِرا جھولی پائیندا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، جُگ چوکڑی اپنی کار کمائیندا۔ جُگ چوکڑی کار کماؤندا، پاربرہم وڈی وڈیائیا۔ دُھر سندیسہ آپ سناؤندا، شبدي شبد راگ الاٹیا۔ بھگت بھگوان آپ ملاؤندا، جُگ وچھڑے لئے ملاٹیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچی کرنی آپ کمائیا۔ ساچی کرنی آپ کماویگا۔ پرہ پریشور کھیل رچاویگا۔ سنت سُپیلے آپ اٹھاویگا۔ گر چیلے رنگ رنگاویگا۔ نام مردنگ اک وجاویگا۔ غریب زانیاں دا ننگ مٹاویگا۔ جن بھگتاں اندر لنگھ، درس دکھاویگا۔ اسو گھوڑے کس تنگ، گر گوبند سورپر دو جہان ویکھ وکھاویگا۔ پنج تت کسے نظر نہ آوے گجری چند، شبد اپنی دھار پرگٹاویگا۔ ہر کا کھنڈا تیز پرچنڈ، دو جہاناں آپ جاناویگا۔ سرشٹ سبائی ہوئی رنڈ، کلجگ آت رنڈیا مٹاویگا۔ ویکھنہارا نو کھنڈ، ستان دپیاں چرناں ہیٹھ دباویگا۔ گُرمکھ گُرسکھ جو ساچی منگا رہے منگ، جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، لیکھ لیکھ جاناویگا۔

* ۲۴ چیت ۲۰۲۰ بکرمی گردیپ سنگھ دے گرہ پنڈ سمرا *

کرم کہے میری پائی سار، نہکرمی دیا کھائی۔ دھرم کہے میرا دھرم پیار، دُھر درباری آپ سمجھائی۔ ورن کہے میرا ورن یار، نرگن بے پروا ہیا۔ بھگوان کہے میرا سرب ادھار، گھٹ گھٹ ڈیرہ لایا۔ جگ چوڑی پا سار، ہرجن میل ملائی۔ اوچا نیچاں وسیا باہر، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، جس جن اپنا رنگ وکھائی۔ رنگ وکھائے رنگ انمول، اٹلڑی دیا کھائندا۔ نام وست رکھے کول، سدا سدا ورتائندا۔ تولنہارا ساچا تول، ترازو کندا اکو اک اٹھائندا۔ جس پردے ہر جائے مؤل، تس اپنا میل ملائندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ ساچن ساچے گھر بہائندا۔

* ۲۴ چیت ۲۰۲۰ بکرمی اوجاگر سنگھ دے گرہ پنڈ سرین *

سری بھگوان سچ نریش، شاہ پاتشاہ شہنشاہ تیرے ہتھ وڈیایا۔ اکاون باون بن درویش، بیٹھے سیس جھکایا۔ نرگن صاحب رہے ہمیش، نہ مرے نہ جائیا۔ سچکھنڈ وسے ساچے دیس، سچ سنگھاسن سوہا پائیا۔ جگ چوڑی جانے لیکھ، گر اوتار دئے وڈیایا۔ پیر پیغمبر تیرا بھیکھ، راگ شبد دُھن شنوایا۔ نرگن سرگن کریں ہیت، بے پروا تیری وڈ وڈیایا۔ دو جہاناں کھیلے کھید، لوآن پُریاں برہمنڈاں کھنڈاں ناچ نچایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ساچی کرنی اپنے ہتھ رکھایا۔ شاہ پاتشاہ سچ سلطان، مہماں اکتھ کتھی نہ جائیا۔ در درویش کوٹن کوٹ کھڑے مہان، نیتر نیناں نیر رہے وہایا۔ خالی جھولی منگن دان، دئے جوڑ واسطہ پائیا۔ کِرپا کر سری بھگوان، تیرے ہتھ سرب وڈیایا۔ گر اوتار پیر پیغمبر بال نادان، چھوٹے بالے اکو آس رکھایا۔ تیرا لیکھا جیو جہان، لکھ چوراسی تیری کڑمائی۔ پنج تت تیرا کھیل مہان، ترے گن تیرا رنگ وٹایا۔ پر ماتم آتم تیرا نشان، برہم تیرا روپ درسایا۔ تیرا جس سچا گان، انحد ناد راگی راگ الاٹیا۔ تیرا پریم ساچا جھرنا امرت پین کھان، امیوں رس اکو نظری آئی۔ آد جگادی برہم برہمادی ست ستوادی سچا کھن، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایک دینا ساچا ور، در تیرے ملے وڈیایا۔ شہنشاہ پرہ کھیل بے آنت، آنت کہن

کھئے نہ پائیا۔ آد جگاد صاحب بھگونت، بھگون تیری سچ سرنائیا۔ کوئن کوٹ ستجگ تربتا دواپر کلجگ گا گا تھکے سنت، رسنا جہوا
 بتی دند صفت صلاحیا۔ سیج ہنڈھا ہنڈھا تھکے نار کنت، آتم پر ماتم ساچی سہنجی رت وکھائیا۔ جوت پرکاش پُرکھ ابناس لکھ چوراسی
 جیو جنت، گھٹ گھٹ تیرا نور رُشنائیا۔ در درویش نر نریش گر اوتار پیر پیغمبر رہے منگت، خالی جھولی آگے ڈاہیا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہار نام وڈیائیا۔ شہنشاہ تیرا سچ محلا، سچکھنڈ اکو نظری آئیندا۔ سدا وسے اک اِکلا، دوجا سنگ
 نہ کھئے رکھائیندا۔ زرگن ہو پھڑایا پلا، سرگن تیرا راہ تکائیندا۔ دپیک جوت آپے بلا، پرکاش پرکاش وچوں پرگٹائیندا۔ سچ سندیس بودھ
 اکادھ آد جگاد جگ جگ گھلا، گر اوتار پیر پیغمبر لوک مات پڑھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچی کھیل آپ
 کرائیندا۔ شاہ پاتشاہ تیرا کھیل اپارا، مت گت کہن کھئے نہ پائیا۔ سو پُرکھ زرنجن تیرا دھام نیارا، ہر پُرکھ زرنجن تیری بے پرواہیا۔ ایکنکار تیرا
 سچ پسارا، آد زرنجن تیرا نور رُشنائیا۔ ابناسی کرتے تیرا سہارا، سری بھگون تیرا اکو رنگ نظری آئیا۔ پاربرہم تیرا کھیل نیارا، برہم تیری
 انس لکھ چوراسی سرینس، سہنس سہنسا کھیل کھلائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، آپ اپنا بھیو جنائیا۔ شہنشاہ
 سلطان سچ بھوپ، بھوپت تیرے ہتھ وڈیائیا۔ تیرا دسے کوئی رنگ نہ روپ، چکر چن نہ کھئے جنائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر تینوں کھندے
 گئے ست سروپ، ست ستوادی ست پُرکھ زرنجن اک اکھوائیا۔ وسنہارا چارے کوٹ، دہ دشا ویکھ وکھائیا۔ سچ سہنجی سدا سہپائے
 رت، رت رتڑی آپ مہکائیا۔ بھاگ لگا کایا بت، پنج تت دئی وڈیائیا۔ اپنا ناؤں رکھ ابناسی اچت، چیتن اپنی دھار جنائیا۔ بھگت
 بھگون اپنی گودی چک، جگ جگ ساچی سیو کھائیا۔ کلجگ اتم زرگن دھاروں اٹھ، نر زرنکار زرگن جوت کرے رُشنائیا۔ سنت سہیلے
 گرو گر چیلے ویکھنہارا ساچے ست، پتا پُرکھ اکال پھیرا پائیا۔ جگ جنم جو بیٹھے رُٹھ، ہر ستگر رُٹھیاں لئے منائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر،
 آپ اپنی کِریا کر، پوری آسا سرب کرائیا۔ شہنشاہ ہر میت پیارا، متر اکو اک اکھوائیندا۔ لیکھا چکائے گر اوتارا، ستگر اپنا ویس وٹائیندا۔
 پیر پیغمبر دے سہارا، پروردگار اپنی اُنکے لائیندا۔ بھگت بھگون کر پیارا، پریم پریتی اک جنائیندا۔ جگ چوکڑی پار کنارہ، نیا اکو نام
 سمجھائیندا۔ کرے کھیل اگم اپارا، الکھ اگوچر اپنی کار کھائیندا۔ ستجگ تربتا دواپر کلجگ نو سو چورانوے چوکڑی کیتا کھیل نیارا،

شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن صفت صلاحیندا۔ کلجگ آنت سِری بھگونت نرگن داتا پُرکھ بدھاتا جوتی جاتا لے اوتارا، اوتاری اپنا بھيو چکائیندا۔ کاغذ قلم نہ لکھنہارا، لیکھا لکھ نہ کھئے سمجھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، اپنا پردہ آپ اٹھائیندا۔ اپنا پردہ دیوے لاه، سو صاحب وڈی وڈیائیا۔ ہنگ برہم دئے سمجھا، آتم پرما تم ویکھ وکھائیا۔ سچ سندیسہ اکو ڈھولا دئے جنا، نام ندھان اک درڑائیا۔ جن بھگتاں ہولا بہار دئے کرا، کوڑی کریا رہن نہ پائیا۔ ساچا مندر دئے وکھا، جس گھر وسے بے پرواہیا۔ کایا مندر اندر سچ محلے درس دئے دکھا، آتم درسی اپنی دیا کمائیا۔ جنم کرم دی حرص دئے مٹا، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، لہنا سب دا جھولی پائیا۔ جگ جنم دا لیکھا چکے، جس جن اپنی دیا کمائیندا۔ آون جاون پینڈا مکے، لکھ چوراسی بھند کٹائیندا۔ گرمکھ بوٹا کدے نہ سکے، ستگر ساچا امرت سینچ ہرا کرائیندا۔ ساڈھے تین ہتھ اندر نرگن سرگن کدے نہ لکے، بھيو ابھیدا آپ کھلائیندا۔ دین دیا ل ٹھاکر سوامی جن بھگتاں کولوں سدا پچھے، نت نوت پھیرا پائیندا۔ پرہہ درشن دے جو جن بھکھے، تینہاں نیچ نیتر درس کرائیندا۔ کوڑی کریا کوڑ گریارے کتے، کوکر شوکر جون بھوائیندا۔ خالی کرے کایا ٹھوٹھے، وست سچ نہ کھئے کھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، ہرجن ساچے ویکھ وکھائیندا۔ ہرجن ویکھے جگ جگ، ہر کرتا وڈ وڈیائیا۔ لہنا دینا چکائے لک لک، کایا مندر اندر ڈیرہ لائیا۔ سیوا کرے صاحب سلطان اٹھ اٹھ، جگت نیتر نظر کیسے نہ آئیا۔ شاہ پاتشاہ شہنشاہ جائے ٹٹھ، اٹل بھنڈار آپ ورتائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچی کرنی آپ کمائیا۔ ساچی کرنی کرے کرتار، ہر کرتا کھیل کرائیندا۔ جگ چوکری پیتے چار، کوٹن کوٹ کال پندھ مکائیندا۔ راہ تگن گر اوتار، پیر پیغمبر دھیان لگائیندا۔ شاستر سمرت وید پُران کرن پکار، گیتا گیان کوک کوک سنائیندا۔ انجیل قرآن دھاہاں رہے مار، نیوں نیوں سجدہ سیس سرب جھکائیندا۔ گر گر کرے کھیل اپار، ہر کرتا کار کمائیندا۔ کلجگ اتم ہو تیار، ترے گن اتیتا ویس وٹائیندا۔ ٹھانڈا سینا ایکنکار، اکل کل اپنی کھیل کھلائیندا۔ مندر مسیتاں وسیا باہر، شودوالے مٹھ نظر کیسے نہ آئیندا۔ بیٹھا رہے اتیتا سچ سرجنہار، گھر گھر اپنا میل ملائیندا۔ چلائے ریتا اگم اپار، الکھ اگوچر اگم اتھاہ اپنی کھیل کھلائیندا۔ کلجگ اتم پاوے سار، نو کھنڈ پرتھی ست دیپ چار کٹ کھوج کھجائیندا۔ سرشٹ سبائی جیو جنت کرم دھرم گتے ہار، سچ سچ نہ کھئے رکھائیندا۔ جوٹھ

جھوٹھ جگت پیار، آسا ترسنا مایا ممتا ہوئے ہنگتا گڑھ سرب وکھائیندا۔ کام کرودھ لوبھ موہ ہنکار گھر گھر جھکھ رہے مار، دھیرج دھیر نہ کھئے دھرائیندا۔ ناری پُرش نہ کھئے پیار، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، بھیو ابھیدا آپ کھلائیندا۔ بھیو ابھیدا کھولن آیا، پاربرہم وڈی وڈیائیا۔ ویکھنہارا ترے گن مایا، ترے لوکاں بندھن پائیا۔ ہر کا رُپ ست سرُپ کلجگ جیو کیسے نظر نہ آیا، دوئے لوچن بیٹھے بند کرائیا۔ نج نیتر نہ کیسے کھلایا، ستگر سچ نہ ملی سرنائیا۔ رسنا جہوا پڑھ پڑھ جگت سُنایا، جگ جیون داتا گھر ملیا نہ سچا ماہیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر سجدہ حق نہ کیسے کرایا، حقیقت حق نہ کھئے وکھائیا۔ لاشریک نہ میل ملایا، شرکت سکے نہ کھئے مٹائیا۔ محبوبُ مُحَبَّت نہ کھئے توڑ نہایا، بھرے بھلی سرب لوکائیا۔ آتم پر ماتم سوہلا ڈھولا کایا مندر اندر کیسے نہ گایا، گیت گوہند نہ کھئے الائیا۔ سری بھگوان دُور دُراڈا نیرن نیرا دو جہاناں ویکھ وکھایا، برہمنڈ کھنڈ بھیو ابھید جنائیا۔ چار کُنٹ کلجگ اتم بھیکھ پکھنڈ ڈورُ ڈنکا رہیا وجایا، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچی کرنی آپ کھائیا۔ چاروں کُنٹ ڈورُ ڈنک، کلجگ رہیا وجائیا۔ نہ کوئی راؤ نہ کوئی رنک، شاہ کنگال دوویں دین ڈہائیا۔ نہ کوئی سادھ نہ کوئی سنت، ست سرُپ نہ کھئے سائیا۔ نہ کوئی نار نہ کوئی کنت، سیج سہنجی نہ کھئے ہنڈھائیا۔ نہ کوئی من نہ کوئی منت، منتر نام نہ کھئے جنائیا۔ گھر گھر بنیا گڑھ ہوئے ہنگت، ہنگ برہم نظر کیسے نہ آئیا۔ کلجگ مایا پائی بے آنت، جیو جنت کرن لڑائیا۔ بھیو نہ جانے کوئی پنڈت، بودھ آگادھ نہ کھئے سمجھائیا۔ سرشٹ سبائی ہوئی ننگت، نام اوڈھن سیس نہ کھئے ٹکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نرور ویکھنہارا تھاون تھائیا۔ ویکھنہارا تھان تھنتر، سچکھنڈ نواسی کھیل کھلائیندا۔ کلجگ اتم لگی بسنتر، امرت میگھ نہ کھئے برسائیندا۔ پھری دروبی گگن گگنتر، وشن برہما شو گرلائیندا۔ کروڑ تیتیسا کوئی نہ پھرے منتر، اشٹ دیو نہ کھئے جنائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، تھر گھر ساچے ویکھ وکھائیندا۔ ویکھنہار ہر گوپال، گوہند وڈ وڈیائیا۔ سرشٹ سبائی ہوئی بے حال، بہل ہو کے رووے دئے ڈہائیا۔ سب دے سرتے کوکے کال، کال نگارہ رہیا وجائیا۔ سچ دے نہ کوئی دھرمسال، دھرم دوارا نظر نہ کھئے وکھائیا۔ شرع شریعت ہوئی شیطان، گرہ گرہ کرے لڑائیا۔ دین مذہب بھلیا بھگوان، بھگتی بھگت نہ کھئے کھائیا۔ حرکت ہوئی بے ایمان، شرکت کرے سرب لوکائیا۔ چاروں کُنٹ کوڑ

طوفان، اپنا بل رہیا دکھائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر صدی بیسویں ہوئے حیران، ہر جو کی کی کھیل ورتائیا۔ جیو جنت بنے سرب انجان، من
 واسنا ہوئی ہلکائیا۔ بڈھی رہی نہ کھئے سُبجان، چتر سگھڑ نہ کھئے اکھوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ویکھنہارا اک
 اکھوائیا۔ ویکھنہارا ویکھے آپ، پرہ اپنی دیا کھائیندا۔ جگ چوکرئی جس دسیا جاپ، گر اوتار جگت پڑھائیندا۔ پیر پیغمبر تھاپن تھاپ،
 کلمہ نبی رسؤل جنائیندا۔ پروردگار پاکی پاک، پُنت اکو اک اکھوائیندا۔ کلجگ اتم اتم پر ماتم سب دا تٹا ساک، ناتا بدھاتا نہ کھئے جڑائیندا۔
 کوڑی کرپا چھان خاک، نام لال امولک ہتھ کسے نہ آئیندا۔ جھگڑا پیا ذات پات، اتم برہم ویکھ کھئے نہ پائیندا۔ کایا مندر کھئے نہ سکے
 جھاک، بند کواڑی گنڈا کھئے نہ لائیندا۔ کوڑی کرپا وکے ہاٹ، سوڈا سچ نظر کسے نہ آئیندا۔ لہنا دینا مکے نہ ہتھو ہاتھ، لکھ چوراسی گیڑا
 سرب بھوائیندا۔ بن بھگتاں پرہ ملے نہ پُرکھ سمراتھ، مہر نظر نہ کھئے اٹھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل
 ساچا ہر، کلجگ کرپا ویکھ دکھائیندا۔ کلجگ کرپا ویکھ بھگوان، مہر نظر اٹھائیا۔ پرگٹ ہو سورپیر بلوان، بل اپنا آپ دھرائیا۔ شبہ
 اگم اک نشان، دو جہاناں دئے دکھائیا۔ لوک مات کر پردھان، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ سنت سہیلے بھگت بھگونت کر پہچان، نرگن سرگن میل
 ملائیا۔ اتم درسی دیوے دان، وست امولک جھولی پائیا۔ نظری آئے اکو کاپن، لکھ چوراسی گوپی رہیا ہنڈھائیا۔ شاہ پاتشاہ راج
 راجان، شہنشاہ اپنی کھیل کھلائیا۔ جوتی جاتا نور مہان، جلوہ نور نور رُشنائیا۔ شبہی ناد سچی دھنکان، اتمک اکو راگ الاٹیا۔ مندر
 دکھائے سچ مکان، کایا کعبہ اکو نظری آئیا۔ دو دو آہ کھیل مہان، امرت اکو جام پیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہرجن
 ویکھے بے پروا پیا۔ کلجگ کوڑی کرپا ویکھ ہٹ، سری بھگوان ویس وٹائیندا۔ نہکلنک ہو پرگٹ، جوتی جوت ڈگمگائیندا۔ شبہ اگم
 چلائے رتھ، بن رتھوہی سیو کھائیندا۔ ست ستوادی مارگ دس، جن بھگتاں راہ دکھائیندا۔ ہردے اندر آپے وس، اتم پر ماتم میل
 ملائیندا۔ نجھر جھرنا دیوے رس، امرت میگھ برسائیندا۔ سُرتی شبہی کرے اکٹھ، ملنی جگدیش آپ کرائیندا۔ جن بھگتاں مالائے رٹ،
 رٹا اگلا پچھلا آپ مکھائیندا۔ وست امولک کایا گولک آپے گھت، خزانہ اکو وار بھرائیندا۔ نار بہتر نہ ایلے رت، رتی رت آپ جنائیندا۔
 دیونہارا برہم مت، برہم وِدیا آپ پڑھائیندا۔ ستجگ ساچا مارگ اتم پر ماتم گائے جس، صفت صلاحی صفت صلاحیندا۔ گرو چیلہ اکو گھر

جان وس، دوجا مندر نظر کھئے نہ آئیندا۔ پریم پریتی اندر جائن ڈھٹھ، ہنکار وکار نہ کھئے جنائیندا۔ سر سروور اکو ٹھاون تٹ، کنارہ اور نہ کھئے وڈیائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کلجگ تیری اتم ور، جن بھگتاں ویکھ وکھائیندا۔ جن بھگتاں ویکھ مہربان، مہبان بیدو وڈی وڈیائیا۔ پنج تت تت کر پروان، تتوت نام جنائیا۔ من واسنا میٹ شیطان، بڈھ مت ایکا رنگ رنگائیا۔ چوڈاں لوک چوڈاں طبق پندھ مکائے سری بھگوان، سبق اکو اک جنائیا۔ رمز نال رمز ملائے اشارے نال اشارہ رہیا جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سنت ساچن ویکھ وکھائیا۔ سنت ساچن ویکھ نیتر کھول، بن اکھاں میل ملائیندا۔ شبداگم وجائے ڈھول، سوئی سرتی آپ اٹھائیندا۔ بجر کپائی گنڈا دیوے کھول، ساچی تاکی پردہ لاپندا۔ اٹھ پھر وسے کول، دوس زین اپنا رنگ رنگائیندا۔ ہولی ہولی رہیا بول، ڈھن آتمک راگ لائیندا۔ آتم سیجا کرے چوبل، سیج سہنجنی سوہا پائیندا۔ ہر کا بھیو کوئی نہ جانے پنڈت پاندھا روئل، گرتھی پنٹھی سار نہ کھئے رکھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، کرنی کرتا آپ کرائیندا۔ کرنی کرتا کرے کرتار، قدرت قادر ویکھ وکھائیا۔ کل کلکی لے اوتار، کل کلیش دئے مٹائیا۔ دس دسمیشا میت مرار، پُرکھ اکالا گود سہائیا۔ بن وچولا سرجنہار، زرگن ساچی سیو کھائیا۔ سمبل وسے دھام نیار، دھرم دوارا اک وڈیائیا۔ نام آگم بول جیکار، جے جیکار رہیا سُنائیا۔ کلجگ کوڑی کرپا کرے پار، ستجگ ساچا راہ وکھائیا۔ چارے ورنان اک ادھار، برن اٹھاراں بندھن پائیا۔ اکو نام اک جیکار، اکو ڈھولا رہیا سُنائیا۔ اکو مندر اک دوار، گرودوار اک درڑائیا۔ ایکو اشٹ دیو زرنکار، ہون پون اک سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، کلجگ آنت سری بھگونت، ہر سجن میل ملائیا۔ میل ملاوا گرمکھ سجن، ہر ستگر آپ کرائیندا۔ چرن دھوڑ کرائے نرمل مجن، ڈرمت میل دھوائیندا۔ نو دوارے پار حدن، سچ حدود اک وکھائیندا۔ گڑھ ہنکاری بھانڈے بھجن، پریم پریتی اک وڈیائیندا۔ گرمکھ گر گر چیلے دووین نچن، رنگ محل سوہا پائیندا۔ پریم پیار دے ساچے چن، بودھ آگادھ کتھا سُنائیندا۔ ساچی ریتی اندر ہسن، سوہنگ ہنسا اکو راگ لائیندا۔ پُرکھ اکال دے چرناں وچ وسن، دوجا گھر نظر نہ آئیندا۔ سرن سرنائی ساچی ڈھٹھن، دھوڑی ٹکا مستک خاک رمائیندا۔ کوٹن کوٹ جیو جنت جگ چوگری پربھ ملن دا کردے رہے جتن، نیتر نین

سرب دھیان لگائیندا۔ بن ستگر کرپا کیسے نہ ملیا پچھلا وطن، وچھڑیا یار نہ کھئے ملائیندا۔ دین دیاں ٹھاکر سوامی کلجگ اتم جن بھگتاں پت آیا رکھن، سر اپنا ہتھ ٹکائیندا۔ لکھ چوراسی وچوں ورو لے مکھن، نام مدھانا اکو پائیندا۔ لوک مات وچوں کڈھ سچکھنڈ دوارے آیا ڈھکن، نرگن اپنا پردہ پائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں آپ ملائیندا۔ بھگت ملاوا ایکنکار، بھگوان دئے وڈیائیا۔ ساچا دعویہ وچ سنسار، دردیاں درد وندائیا۔ جس دا ناواں لائے آپ کرتار، تس دا لیکھا سکے نہ کھئے مٹائیا۔ وشن برہما شو کرن نمسکار، جن بھگت تیری وڈیائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر ویکھن تین اگھاڑ، نج نیت دھیان لگائیا۔ صاحب ستگر دین دیاں، سرب گھٹ واسی پُرکھ ابناسی جن بھگتاں کرے پیار، پرم پُرکھ اپنی پریتی آپ نبھائیا۔ چلو رل کے سارے کریئے دیدار، ملے دلدار سچا ماہیا۔ جس نوں دسدے آئے سانجھا یار، سکلا سنگ نبھائیا۔ سو صاحب سرجنہار، سر سر رزق سبائیا۔ کلجگ آنت لے اوتار، نرگن نور کرے رُشنائیا۔ سمبل بیٹھا چوکرٹا مار، نظر کیسے نہ آئیا۔ اوکڑ پئے سرب سنسار، اوڑک ہوئے نہ کھئے سہائیا۔ روکڑ رہے نہ نقد ادھار، خالی ہٹ رہیا کرائیا۔ بردے بنیئے چل غلام، سجدہ سیس جھکائیا۔ پروردگار اک امام، نور نورانہ نظری آئیا۔ جس دی سچی سچ کلام، سوہلا سچ سچ جنائیا۔ جس دا آد جگاد کھیل تمام، سو جن بھگتاں طمع رہیا مٹائیا۔ در درویش بنو کرو سلام، سماں سب نوں رہیا جگائیا۔ ہماں تہاں نہ سکے پہچان، سو پہچانے جس اپنی اکھ کھلائی۔ آد جگاد صاحب ستگر سو پُرکھ نرنجن ہنگ برہم دیونہارا دان وشنو بھگوان، جگ ریتا جگ کرتا جگ ہرتا جگ جیون داتا اک انیک ہر گھٹ ویکھ، بھگت بھگوان دے ٹیک، ٹکا مستک اکو نام لگائیا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، جوتی شبدی دھریا بھیکھ، جوت شبد دوویں نظر نہ آئیا۔

* ۲۴ چیت ۲۰۲۰ پکرمی پریم سنگھ دے گرہ جنڈیالا *

اپنا اپنا دسو حال، ہر سنگت رہیا جنائیا۔ سب دا پورا کرے سوال، بن نیتراں ویکھ وکھائیا۔ آگے پچھے دو جہان دا دئے احوال، لوک پرلوک برہمنڈ کھنڈ بھو کھلائی۔ اندر باہر گپت ظاہر چلنہارا نال نال، گرہ گرہ مندر کایا کھوج کھوجائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر،

آپ اپنی کِرپا کر، مہر نظر آپ اُٹھائیا۔ ہر سنگت جو کہنا کہے، گر سنگر منگ منگائیندا۔ در آیا جو لہنا لینا لے، اٹلڑی دات جھولی پائیندا۔ ہر سرنائی جس بہنا جائے بہ، سچ سنگھاسن اک وکھائیندا۔ ناتا توڑے ترے گن ترے، ترے گن اتتا اپنا رنگ رنگائیندا۔ لیکھا چکے ٹوں میں، پاربرہم پرہہ اکو نظری آئیندا۔ امرت دھار ویائے ساچی نیں، جھرنا نچہر اک جھرائیندا۔ من مت مرو نہ کہہ کہہ، گرمت اکو اک درڑائیندا۔ کلجگ جھوٹھا بُرج جانا ڈھیہہ، تہر نظر کھئے نہ آئیندا۔ لکھ چوراسی جانا کہہ، بن کرسانا اپنی کار کھائیندا۔ پُرکھ اکال دین دِیال دی اکو ہونی جے، گوبند سورا فتح ڈنکا اک وجائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، بیسویں صدی سب نوں آپ اُٹھائیندا۔ ہر سنگت جو کہنا دس، دیدہ دانستہ رہیا جنائیا۔ جس دا گر اوتار پیر پیغمبر گاؤندے رہے جس، سو اپنا ناد سُنائیا۔ آد جگاد جگ چوکرئی جس دے وس، کھانی بانی جس دی دھار اکھوائیا۔ کوٹن کوٹ برہمنڈ جس دی چھایا بیٹھ رہے وس، وشن برہما شو بیٹھے دھیان لگائیا۔ دین دِیال ٹھاکر سوامی ایکنکار اک سمرتھ، سمرتھ اپنی کار کھائیا۔ لکھ چوراسی گھٹ گھٹ اندر ویکھے نٹھ، دُور دُراڈا نیرن نیرا اپنا پھیرا پائیا۔ لیکھا جانے گردر مندر مسجد مٹھ شودوالے تیرتھ تٹ، تٹ کِنار ویکھے تھاوں تھائینا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ ہر سنگت دسو اپنی گل، سدھی بولی وچ سمجھائیا۔ کیسے دا رہن نہ دیوے ولّ چھل، اچھل چھل دھاری اپنا پھیرا پائیا۔ سب دی کایا اندر جوتی بیٹھا ملّ، زرگن اپنا آسن لائیا۔ دیپک دیا ہو کے رہیا بل، تیل باقی نہ کھئے رکھائیا۔ امرت سروور بھر کے بیٹھا جل، امرت جام ہتھ رکھائیا۔ وسنہارا نہچل دھام اٹل، محفل اپنی اکو سُنائیا۔ گر اوتارن پیر پیغمبران سادھان سنتن جیوان جنتن آد اتنا سوال سب دے کدا رہیا حل، اپنا احوال نہ کیسے سمجھائیا۔ جو جن دُور دُراڈے نیڑے آئے چل، تنہا سچ چلتدے وکھائیا۔ پچھوں کوئی نہ کہے گل، کل ویلا گیا ہتھ نہ آئیا۔ سری بھگوان والی دو جہان، کلجگ وڑیا ڈونگھی جھل، نو کھنڈ ستّ دیپ چھن بھنگر ویکھ وکھائیا۔ کایا ماٹی ویکھنہارا پوچی پاچی کھلّ، خال خلق خالق خلق اپنی دھار بندھائیا۔ کوٹن کوٹ کھربن عرب پدمن پدر گر اوتار پیر پیغمبر جس دا دل، شبدي شبد اکو حکم منائیا۔ کلجگ کوڑ جوانی پرچھاواں رہیا ڈھل، بڑھپیا سب دے سر تے چھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہار وڈ وڈیائیا۔ ہر سنگت کوئی دیو سنديسہ، سُننہار پرہہ آیا۔ کرے کھیل ہر

نر نریشا، نرگن جوت جوت رُشنايا۔ وسنہارا سچکھنڈ ساچے دیسا، لوک مات اپنی دھار جنايا۔ سیوا لائے برہما وشن مہیشا گپت
 گنیشا، گرور گردھار اپنی دھار اک بندھایا۔ جُگ چوکڑی جس دا لیکھا، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل
 بے پرواہیا۔ ہر سنگت کوئی دسو گیت، گیت گوہند منگ منگائیندا۔ پُرکھ اکال دی اکو ریت، ریتوان ویکھ وکھائیندا۔ پیر پیغمبر گر
 اوتار ویکھن بیٹھا اک اتیت، ترے گن وچ کدے نہ آئیندا۔ لیکھا جانے ہست کیٹ، اوچ نیچ اپنا کھیل کھلائیندا۔ سدا سہیلا اک اکیلا
 دھرم دوارا رکھے ٹھنڈا سیت، اگنی تت نہ کھئے جلائیندا۔ ایکا نام ندھانا سری بھگوانا سوہلا ڈھولا گائے گیت، گہر گمبہر اکو رنگ
 رنگائیندا۔ ست ستوادی برہم برہمادی آد جگادی شبد انادی ست جنائے ست پریت، پریتوان راہ وکھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچی کرنی اپنے ہتھ رکھائیندا۔ ہر سنگت کھولو اپنی زبان، بے زباں رہیا سمجھائیا۔ دیونہارا
 شبد دھر کلام، کلمہ نبی رسول سنائیا۔ پروردگار اک امام، مہربان پھیرا پائیا۔ جس دا لیکھا نہ جانے کوئی تمام، طمع وچ سرب لوکائیا۔
 پیر پیغمبر بردے بنے غلام، عیسیٰ موسیٰ محمد بیٹھے سیس جھکائیا۔ سجدہ کرن نال سلام، علیکم اپنی جھولی پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، خالق خلق ویکھ وکھائیا۔ ہر سنگت کھولو اکھ، کلجگ آخر آپ جنائیندا۔ پت پریشور نہکلنک نرگن سوامی پرگٹ
 ہویا پرتکھ، پردہ اوبلا نہ کھئے رکھائیندا۔ نو کھنڈ پرتھی ست دیپ لکھ چوراسی بھانڈے کرے سکھ، بھریا کھئے نظر نہ آئیندا۔ جیواں
 جنتاں سادھان سنتاں آتم پرما تم پرما پرم پُرکھ پریشور اکو مارگ دیوے دس، دہ دشا ویکھ وکھائیندا۔ پاربرہم برہم میل ملائے ہس ہس،
 سوہنگ ہنسا اکو راگ الائیندا۔ امرت آتم نچھر جھرنا سچ جھرائے رس، رسک رسک اپنی بوند اک ٹپکائیندا۔ لہنا دینا چکائے تت اٹھ، اپ
 تیج وائے پرتھی آکاش من مت بڈھ بیک کھئے رہن نہ پائیندا۔ نو دوارے دئی دوتی پردہ دیوے کٹ، مایا ممتا ہوئے ہنگتا گرھ ٹرائیندا۔
 دسویں گھر کر جوت پرکاش، پرکاش اپنی کل وکھائیندا۔ میل ملاوا پُرکھ ابناس، سیوا کرے بن بن داسی داس، روپ رنگ ریکھ نظر کیسے
 نہ آئیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچی کرنی آپ کرائیندا۔ ہر سنگت کھولو اپنا بہیت، انہو
 اپنی دھار جنائیندا۔ جس دا منگو ساچا بہیت، سو صاحب ویکھ وکھائیندا۔ جس دے پچھے گر ارجن سیس پوائی ریت، سو ستگر اپنی

کار کھائیندا۔ جس دے پچھے گوہند پچھے جھو جھ کھیت، رن بھومی رنگ رنگائیندا۔ جس دے پچھے دے نینہاں بیٹھ، سو محل اٹل اک
 رُشنائیندا۔ جس دے پچھے ستھر سؤلاں مانی سیج، سو نام خنجر اکو اک چمکائیندا۔ دو جہان سری بھگوان نوجوان مرد مردان شبد
 سنپہڑا رہیا بھیج، لکھ لکھ پاتی ہتھ نہ کیسے پھڑائیندا۔ جوتی نور چمکے تیج، دمک اکو اک رکھائیندا۔ جس دے حُکمے اندر نانک ہتھ
 کھونڈی موڈھے دھریا کھیس، سو دو جہاناں خالص رُوپ وٹائیندا۔ کلجگ اتم لگن نہ دیوے ٹھیس، ٹھوکر اپنے نام لگائیندا۔ جنہاں رکھے
 چرناں ہیٹھ، تنہاں اپنا رنگ چڑھائیندا۔ راتیں سُتیاں کھولے بہیت، دے جاگدیاں پردہ لائیندا۔ گُرمکھاں وچ بالک رُوپ ہو کے رہیا
 کھید، وڈا چھوٹا بھیو نہ کھئے رکھائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کل اپنا راہ چلائییندا۔ ہر سنگت دسو ساچا گن، گہر
 گمبیر پُچھ پُچھائیا۔ دُور ڈراڈیوں آئے سُن، جنڈیالے آیا بے پرواہیا۔ گُرمکھ ورلے ورلے رہیا چُن، جنہاں اپنی بوجھ بُجھائیا۔ آنتر آتم
 دیوے دُھن، راگ انراگی آپ سُنائیا۔ سُرُتی شبد میل ملائے پُھن، جوگ ابھياس نہ کھئے کرائیا۔ ساہمنے بیٹھا ویکھو ہُن، پچھے نظر کیسے نہ
 آئیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، بے پردہ ہو کے اپنا پردہ رہیا لاییا۔ ویکھو سنگت لتھا پردہ، سو پُرکھ نرنجن کھیل
 کرائیندا۔ جیٹھ مہینے شاہ سلطاناں دی چھاتی اُتے چڑھا، نرہو بھے نہ کھئے جنائیندا۔ چار کُنٹ نو کھنڈ پرتھی آگے کوئی نہ اڑدا، مَنہ دے
 بہار سُنائیندا۔ لکھ چوراسی جیو جنت سڑدا، نرگن اگنی آگ لگائیندا۔ گُرمکھ ورا لا گوہند گوہند کردا، نیتر نین دھیان لگائیندا۔ پیر پیغمبر
 ہونے بردا، در در گھر گھر سیس جھکائیندا۔ سب دی پُٹھی ہونے نردا، سارپاش اپنی ونڈ وندائیندا۔ لیکھا جانے لکھ چوراسی گھر گھر دا،
 پچیا کھئے رہن نہ پائیندا۔ ویکھو کھیل نرائن نر ہر دا، نہکلنک اپنی کل پرگٹائیندا۔ لیکھا جانے جل تھل دا، مہیئل اپنا رنگ رنگائیندا۔
 جنگل جوہ اجاڑ پہاڑ اچے ٹلے آپے ملدا، پریت چوٹی کھوج کھجائیندا۔ لیکھا چکائے ڈونگھی ڈل دا، ساڈھے تین ہتھ کایا مندر ویکھ
 وکھائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل نرگن ہر، سرگن بھیو کھئے نہ پائیندا۔ ہر سنگت اچی بولو کوک کوک،
 دو جہان سُنائیا۔ کلجگ اتم چکے چوک، چوکے سب نوں رہیا کرائیا۔ گوڑھی نیندے کوئی نہ سووے گھوک، آلس نندرا سب دا دے
 مٹائیا۔ مایا ممتا جوٹھ جھوٹھ دیوے پھوک، نام پُھنکارا اکو لائیا۔ بھگت بھگوان مارگ لائے تانا پیٹا اکو سوٹ، سوتردھاری اپنی دیا کھائیا۔

جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، بُھکیاں جھولی پائے پُوت، پُت پوترے گنڈھ پوائیا۔ ہر سنکت ہر ساچا میلا، ملنی جگدیش کرائیندا۔ ایکا گھر نظری آئے گرو گُر چیلا، چیلا گُر اکو بندھن پائیندا۔ نرگن نرویر پاربرہم پُرکھ پرمیشور وسے اک اکیلا، سچکھنڈ نواسی پُرکھ ابناسی جوتی جاتا ڈگمگائیندا۔ آد جگاد جگا جگنتر اپنے ہتھ رکھے اپنا ویلا، وار تھت نہ کیسے سمجھائیندا۔ پاربرہم پرہہ اچرج کھیل آپے کھیلا، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کل اپنا روپ وٹائیندا۔ ہر سنکت ویکھ کل کاتی، چاروں گنٹ اندھیرا چھائیا۔ صدی بیسویں اندھیری راتی، چند چوڈھویں نہ کھئے چمکائیا۔ دین مذہب جھگڑا پیا جماعتی، نرگن دھار نہ کھئے سمجھائیا۔ شاہ سلطان بھیو نہ جانن بندہ خاکی، خالق خلق پردہ سکے نہ کھئے اٹھائیا۔ من ہنکاری ہویا عاقی، بُدھی چلے نہ کھئے چترائیا۔ دھرت مات نیتر رووے دوہتھڑیں پٹے چھاتی، پرہہ آگے حال سنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، تڈھ بن ہوئے نہ کھئے سہائیا۔ دھرت دھول دھرن مارے نعرہ، اُچی کوک کوک سنایا۔ تڈھ بن کرے نہ کوئی پیارا، دُکھیاں دُکھ درد ودھایا۔ نیتر رووے زارو زارا، گل ہنچھوٹاں ہار پروٹیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، کلجگ ویلا اتم آیا۔ ہر دھرنی آپ سمجھائیندا۔ سری بھگوان دیا کھائیندا۔ بھیو ابھیدا آپ کھلائییندا۔ اچھل اچھیدا ویس وٹائیندا۔ راہ سیدھا مارگ لائیندا۔ نوؤ ندھاں پنڈھ مکائیندا۔ اٹھاراں سیدھاں جھولی پائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اپنا کھیل آپ رچائیندا۔ ساچا کھیل آپ رچاواں گا۔ بیسویں صدی رنگ رنگاواں گا۔ ودی سُدی ویکھ وکھاواں گا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا دوار اک سہاواں گا۔ سچ دربار اک سہاواں گا۔ گُر اوتار پیر پیغمبر کول بہاواں گا۔ بھکت بھگوان اکو رنگ رنگاواں گا۔ ساچا مارگ پھیر وکھاواں گا۔ نام شمشیر اک چمکواں گا۔ دلگیر دو جہان کراواں گا۔ شرع زنجیر کٹاواں گا۔ پیر فقیر ویکھ وکھاواں گا۔ تقدیر دھرنی تیری بدلاواں گا۔ اکسیر اپنا نام جناواں گا۔ سچ تصویر نظری آواں گا۔ گنی گہیر پھیر اکھواواں گا۔ ستجگ ساچا تیری گود بہاواں گا۔ ہردا سودھ راگ الاواں گا۔ جودھن جودھ اک کراواں گا۔ آگادھ بودھ اکھڑ پڑھاواں گا۔ پچھلا روس سرب مٹاواں گا۔ شبدی جوش اک جناواں گا۔ سب دی ہوش ٹکانے لاواں گا۔ بیدوش سرب پچاواں گا۔ چوڈاں لوک پنڈھ مُکواں گا۔ چوڈاں طبقات ویکھ وکھاواں گا۔

وشن برہما شو پکڑ اٹھاواں گا۔ کروڑ تینسوا پھڑ ہلاواں گا۔ سُرت دھیر نہ کھئے جناواں گا۔ پون اُنجا بند کراواں گا۔ اِکونجا بونجا ویکھ
 وکھاواں گا۔ پانجا دوآ ونڈ کراواں گا۔ زرگن ہو کے نظری آواں گا۔ تیئی اوتاراں جھولی پاواں گا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد جوتی جوت سماواں گا۔
 بھگت بھگوان رنگ رنگاواں گا۔ نانک گوہند ڈنک وجاواں گا۔ راؤ رنگ اِکو گھر وساواں گا۔ نام شبد راگ سناواں گا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، تیرا ہوؤلا بہار کراواں گا۔ کِس ویلے ہوئے ہوؤلا بہار، دھرنی چرن دھیان لگائیا۔ میں
 سُندی رہی تون گوہند نال کِریا اِقرار، زرگن اپنی گنڈھ پوائیا۔ نانک ستگر کہہ کے گیا مہابلی اُترے اوتار، مات پت نہ کھئے بنائیا۔ محمد
 کہہ کے گیا آئے امام یار، یاری یاراں نال نبھائیا۔ عیسیٰ کہے میرا پتا پھیرا مارے پروردگار، بے پرواہ سچا شہنشاہیا۔ موسیٰ کہے جس دا جلوہ
 تگ کے ڈگا منہ دے بہار، اتم پھڑ کے باہوں لے اٹھائیا۔ وید ویاسا لکھ کے گیا اپار، پوت سپوتا براہمن گوڑا اچا ٹلا پریت دے سہائیا۔
 پُرکھ اکال دین دیال کہے میری کیسے نہ پائی سار، تھوڑے تھوڑے اشارے گیا جنائیا۔ کلجگ اتم اک اِکلا آوے اپنی وار، وارتا سب دی
 ویکھ وکھائیا۔ کاغد قلم شاہی نہ لکھنہار، کاتب روون زارو زار، تُعاقب کرے بے پرواہیا۔ ستجگ تریتا دواپر کلجگ تیری عادت دین
 مذہب ذات پات جگ چوکڑی دتی وگاڑ، من مت کوڑا راہ چلائی۔ آگے اِکو عبادت دسے ہر زرنکار، سخاوت اپنی جھولی پائیا۔ اُفت
 کرے سرب سنسار، غفلت کھئے رہن نہ پائیا۔ محفل لا کے گر اوتار، پیر پیغمبر نغمہ نام سُنائیا۔ اِکو شمع ہوئے اُجیار، دیپک دیا ڈگمگائیا۔
 دوسر کوئی نہ کرے نمسکار، بن پُرکھ اکال سیس نہ کھئے جھکائیا۔ وعدہ کیتا گر اوتار، ستجگ تریتا دواپر کلجگ ونڈ ونڈائیا۔ بھرے بھلے
 نہ کھئے سنسار، بھرم بھلیکھے وچ ہر جو کدے نہ آئیا۔ لکھیاں پڑھیاں ایہہ کرنی وچار، بن لیکھا لکھیاں نظر کیسے نہ آئیا۔ ہر کا لیکھا سدا
 لکھن پڑھن توں باہر، الفیے ہوئے نہ کھئے ونڈائیا۔ نکئی نکئی پیر پیغمبران نال کردا رہیا گفتار، گفت اپنا راہ جنائیا۔ جے کوئی اگانہ ہو کے
 ویکھے دسے پروردگار، نور نورانہ نظر کیسے نہ آئیا۔ اِکو ستگر نانک پُرکھ ابناسی اپنے چرن دے وکھال، سچکھنڈ دوارے دتی وڈیائیا۔ کبیر
 جلاہے پریتی بجھی نال، سری بھگوان آپ نبھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، کلجگ تیری اتم ور،
 زرگن ہر نرائن، رسنا کوئی نہ سکے کہن، کہہ کہہ آنت کھئے نہ پائیا۔ ہر سنگت تیرا ست وہار، ست ستوادی آپ کرائیندا۔ جگ چوکڑی

ساچی دھار، نو تو چار ویکھ وکھائیندا۔ آتم پر ماتم کھیل سنسار، برہم پاربرہم ونڈ ونڈائیندا۔ گر شبد انادی اک جیکار، جے جیکار آپ
 سنائیندا۔ صفتی صفت نام کوٹن کوٹ کرن پکار، صفت صلاحی کھیل کھلائیندا۔ سار شبد سرب دا بنے ادھار، گھٹ گھٹ اپنی کار
 کھائیندا۔ گر شبد سدا کرو پیار، پنج تت کایا چولا کم کیسے نہ آئیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، شبد
 گرو گر اک سمجھائیندا۔ شبد گرو گر ساچا دیو، آد جگاد اکھوٹیا۔ تھر گھر وسے سدا نہکیو، نہچل اپنا آسن لائیا۔ گر اوتاراں پیر
 پیغمبراں دیونہارا میو، رس اکو جھولی پائیا۔ بھاگ لگا رسنا جھو، بتی دند صفت وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 شبد گرو گر اک سمجھائیا۔ شبد گرو گر داتا ایک، آد جگاد اپائیندا۔ سری بھگوان دیوے ٹیک، سر اپنا ہتھ رکھائیندا۔ جگ چوکڑی لے
 ویکھ، نرگن سرگن کار کھائیندا۔ آتم پر ماتم کر کر ہیت، بتکاری میل ملائیندا۔ آنتر آنتر کھولے بہیت، بھیو ابھیدا آپ جنائیندا۔ نج سروپ
 لے ویکھ، ست سروپ بھیو چکائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گر شبد رنگ رنگائیندا۔ گر شبد رنگ رنگ رنگیلا،
 رنگت اکو اک جنائیا۔ آد جگاد جگ چوکڑی بن وسیلہ، بھگت بھگوان لے ترائیا۔ سدا سدا سد رکھے اک اصولا، اصلیت سب نوں دے
 بھجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کلجگ تیری اتم ور، سرشٹ سبائی رہیا سمجھائیا۔ سرشٹ سبائی ویکھ اپنا مول،
 کیوں ہر جو ہر بھلایا۔ سرب جیاں دا اک کنت کنتوبل، لکھ چوراسی نار رہیا بندھایا۔ سچ پنکھوڑا صاحب ستگر دا جھول، کایا
 مندر اندر آپ ٹکایا۔ کوڑی کرپا کیوں گئی بھول، اٹھل گرو بھلایا۔ بن ستگر پورے کوئی نہ مولے پھول، پھل پھلواری نہ کھٹے مہکایا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سوئی سرتی رہیا جگایا۔ سوئی سرتی جا جاگ، ہر جاگرت آپ جگائیندا۔ آنتر اچے اک
 ویراگ، ویراگی دھار سمجھائیندا۔ جگت واسنا کر تیاگ، تیاگی راہ وکھائیندا۔ اٹھ سوانی کیوں بنی کاگ، ہر ہنس روپ وٹائیندا۔ دُرم
 میل دھووے داغ، سوہنگ ساچا جاپ جپائیندا۔ آتم پر ماتم مل کے ہٹے وڈبھاگ، وڈبھاگی آپ سمجھائیندا۔ مایا ممتا ترے گن بھجے ترسنا
 آگ، حرص ہوس سرب مٹائیندا۔ نظری آئے اکو ساک، ہر سجن ویکھ وکھائیندا۔ بند تاکی کھول تاک، بجر لگا آپ ٹرائیندا۔ گھر وچ گھر
 ویکھ ہاٹ، بن دیئے باقی ڈگمگائیندا۔ اٹھ مل کھلاپات، کول نین ویکھ وکھائیندا۔ بھنڑی زین ملے دات، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی

کِرپا کر، مہربان دیا کھائیندا۔ سُرَت کہے میں بھگتن داسی، گھر بھگتاں ڈیرہ لائیا۔ تیرے ملن دی سدا پیاسی، جُگ چوکرے راہ تکائیا۔
 اسان چھڈیا کھڑا پنڈت کاشی، دُو جے گھر پڑھن کدے نہ جائیا۔ تیری سکھیا اکو بھاکھی، پاربرہم سچّی سرنائیا۔ زرگن ہو کے کریں راکھی،
 در در اپنی الکھ جگائیا۔ جام پیائیں بن کے ساقی، امرت پیالہ ہتھ اٹھائیا۔ داتا ہو کے دیویں باقی، لہنا پچھلا جھولی پائیا۔ اپنے نال ملائیں
 میری ذاتی، اذاتی رُوپ رہن نہ پائیا۔ پرہ تیرے چرن اکو پرہاتی، رُت اکو اک سہائیا۔ پرماٹما تیرے نال ہوئے میری شادی، شہنشاہ گھر
 ساچے وجے ودھائیا۔ بے شک مینوں ہسن آڈھی گوانڈھی، لوک جیا دتی تجائیا۔ پرہو تیرے پریم اندر ساڈھے تن ہتھ تپائی ہانڈی،
 ہڈیاں بالن وچ ڈاہیا۔ دوس رات پوچی مانجی، تیرے پریم پریت نال کر صفائیا۔ ویکھیں کلجگ ویلے آنت دُدھ توں جاگ لگے نہ کانجی،
 کلجگ جیو میرے نال چھوہن نہ پائیا۔ ست پُرکھ زرنجن تیرا نام سچّی بھاجی، میری جھولی دے بھرائیا۔ بھاپیں رُس جائے تائی چاچی،
 چاچیاں تاپاں دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ میں تیرے در تے بن سوانی ناچی، بلے شاہ گیا سمجھائیا۔ جے کتھا سناواں ساچی، سب توں اگنی لگے
 واہو داہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سرتی پریم سنگھاسن اُتے بہ، میرے جہا بے پرواہ تیرا
 دُکھڑا دئے مٹائیا۔ کون ویلا پرہ دُکھڑا میرا مٹاوینگا۔ اُجلا مکھ مات کراوینگا۔ اندرلیاں گجھلاں آپ گھلاوینگا۔ بن اُنکلاں آپ سمجھاوینگا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سچّا دینا نام ور، گھر کیہڑے پھڑ بہاوینگا۔ جس ویلے بھگت دوارے آئینگی۔ آ کے سیس
 جھکائینگی۔ پچھلا ویلا سرب بھل جائینگی۔ گر چیل رُوپ دھرائینگی۔ گھر نُوپلا اک وسائینگی۔ پرہ ساچا اپنے انگ لکائینگی۔ نام
 مردنگ وجائینگی۔ سرشٹ سبائی سارا سنگ تجائینگی۔ گیت گوہند اکو گائینگی۔ اندر آتم اند ویکھ وکھائینگی۔ ساچا چند چند
 چمکائینگی۔ ٹٹی اپنی گنڈھ وکھائینگی۔ پرہ پریم پھیر منائینگی۔ ہر چرن دوارے بہ کے، خوشی ہر سنگت وچ پائینگی۔ پرہ میں
 چھیتی چھیتی آواں گی۔ کلجگ پنڈھ مُکاواں گی۔ گر گوہند ڈھولا گاواں گی۔ سوہلا اکو راگ الاواں گی۔ شبد وچولا وچ رکھاواں گی۔
 پردہ اوہلا پرے ہٹاواں گی۔ کلجگ بولا آنت واہواں گی۔ اُچی کوک کوک رُولا دو جہان پاواں گی۔ سوہنگ ڈھولا اکو گاواں گی۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، در تیرے الکھ جگاواں گی۔ جو سوہنگ ڈھولا گائیکا۔ پرہ نظری اکو آئیگا۔ جگت وچولا ویکھ

وکھائیگا۔ بہار ہوؤا آپ کرائیگا۔ شوہ دریائے نہ کھئے زڑھائیگا۔ ڈبڈے پاتھر آپ ترائیگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، بیس
 بیسا ہر جگدیشا چہتر جھلئے اِکو سیسا، راج راجان نظر کھئے نہ آئیگا۔ میں سخیں وچ آوانگی۔ پرہہ گیت تیرا سچ گاواں گی۔ مندر
 مسیت تجاواں گی۔ اتیت اِکو درشن پاواں گی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایک دینا ساچا ور، در مل کے وچھڑ کدے نہ
 جاواں گی۔ جو در ساچے ملنے آئیگا۔ پرہہ ساچا دیا کھائیگا۔ دین اپنے گلے لکائے گا۔ این اِکو اِک منائیگا۔ رنگ بہین آپ چڑھائیگا۔
 رسنا جہوا چین کھئے نہ پائیگا۔ سین ساچا اِک درسائیگا۔ جل مین روپ وٹائیگا۔ لوک تین پار کرائیگا۔ جیون ساچا سچ سمجھائے گا۔
 جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، گرہ مندر آپ بہائیگا۔ گرہ مندر جو جن وڑیگا۔ ستگر پوڑے ساچے چڑھیگا۔ ادھ وچکار نہ
 کھئے اڑیگا۔ سری بھگوان چرن جا پھڑیگا۔ نہ جیویگا نہ مریگا۔ بن مریاں مات تریگا۔ سوہنگ ڈھولا جے جیکار کریگا۔ وشن برہما شو
 دھیان نہ کوئی دھریگا۔ شاستر سمرت وید بن پڑھیاں کم سرے گا۔ جو صاحب ستگر پُرکھ اکال دی سرنی پڑیگا۔ بھکت بھگوان سچ نشان،
 جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دوارے آپے کھڑیگا۔ سچ دوار آپ کھلویگا۔ اپنے جہا آپے ہوئے گا۔
 زرگن دیپ اِک بلویگا۔ دو جہاناں چانن ہوئے گا۔ بھکت بھگوان آہمن ساہمن ویکھ وکھائیگا۔ داتا ضامن ضامن سچ نبھائیگا۔ جوں رام
 ماریا راون، بن کھنڈیوں کلجگ پار کرائیگا۔ جوں دروید پھڑایا دامن، توں غریب نیانے اپنے کندھ اُٹھائیگا۔ میٹنہارا زین اندھیری شامن،
 گرُمکھ شمع اِک چمکائیگا۔ بودھ اگادھا پرگٹ ہووے براہمن، برہم ودیا اِک پڑھائیگا۔ گرِسکھ کسے دوارے نہ جائے کوئی بہالن، ستگر گھر
 وچوں نظری آئیگا۔ سیوا کرے جوت اکالن، پُرکھ اکال اپنی کار کھائیگا۔ بھگتاں پچھے بنے مالن، کلی کلی بار توڑ اپنی سیوا کھائیگا۔ جوتی
 جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا سچا ور، ساچا رنگ آپ رنگائیگا۔ پرہہ سچا رنگ رنگیگا۔ بھچھیا کسے کولوں نہ منگیگا۔
 جن بھگتاں کایا مندر ڈونگھی کندر آپے لنگھیگا۔ مٹکھاں کولوں سدا سنگیگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا
 ور، کھیل کرے سورے سرینگے دا۔ سورا سرینگا پُرکھ اکالا۔ بوہ رنگا دین دیالا۔ دو ٹنگا جوت اکالا۔ زرگن چندا سچ اُجالا۔ خاکی بندہ
 اِک دھرمسالہ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل دین دیالا۔ دین دیالا ہر جو ٹھاکر۔ ویکھنہارا کایا گاگر۔ امرت

بھریا نرمل ساگر۔ در در آیاں دیوے آدر۔ نہکرمی کرم کرے اُجاگر۔ ہرجن نام بنائے سوڈاگر۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، کرتا کریم اکو قادر۔ کرتا کریم قادر کائنات، کلمہ کلام الہی آپ جنائیندا۔ آد جُگاد جُگ چوکرئی صدی صدیوی ویکھنہارا وفات، فتویٰ سب دے اُتے لائیندا۔ دین مذہب ذات پات بناونہارا جگت جماعت، جملہ اکھڑ وکھڑ آپ پڑھائیندا۔ مُرید مُرشد جوڑنہارا نات، ناتا بدھاتا اکو گھر میل ملائیندا۔ کلجگ اتم جن بھگتاں ویکھے آپے حالات، ہر جُو اپنا پھیرا پائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، شبیدی جوتی جوتی شبیدی جوت جوت آپ پرگٹائیندا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، لوک مات نہ کھئے نشان، صفت کرے رسنا جہوا زبان، مہمان بیدو بی خیر یا اللہ تُو ر الہی اپنا تُو ر جنائیندا۔

میں کیا ہوں، ہر ستگر دئے سمجھائیا۔ نہ ہاں نہ ہوئے، نظر کھئے نہ آئیا۔ نہ شوں نہ شان، چگر چہن نہ کھئے وکھائیا۔ نہ پتا نہ ماں، بھین بھائی نہ کھئے اکھوائیا۔ نہ ڈھولا نہ ناں، گیت اتیت نہ کھئے سنائیا۔ نہ ڈھپ نہ چہاں، سورج چند نہ کھئے رُشنائیا۔ نہ ہتھ پیر نگ منہ رسنا جہوا بٹی دند گا، تتوت نہ کھئے وڈیائیا۔ نرگن تُو ر کھیل بے پرواہ، شاہ پاتشاہ آپ کرائیا۔ پاربرہم پرہہ دیا کما، برہم اپنی ونڈ رکھائیا۔ ترے گن پنج تت اپنی اچھیا جھولی پا، رکت بوند کایا ماٹی جوڑ جڑائیا۔ ساچی ہاٹی آپ بنا، سوبھاونت صاحب سہائیا۔ سرگن روپ باہر وکھا، جگت جگت وڈیائیا۔ آنتر اپنا انگ ٹکا، نرگن تُو ر تُو ر جوت رُشنائیا۔ صاحب سلطان شہنشاہ بے پرواہ اپنی دھار چلا، ساچی رچن رچائیا۔ میں تُوں آپ اکھوا، اپنا آسن لائیا۔ پاربرہم برہم ناؤں پرگٹا، میں میں سمجھائیا۔ آتم پرما تم ونڈ ونڈا، تُوں تُوں جنائیا۔ ایش جیو اپنا کھیل کھلا، جگدیشر راہ چلائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، درساونہارا ساچا در، میں بن منسا بن آسا بن سنسا بن خواہش، پُرکھ اناسی اپنا انس میں روپ جنائیا۔ میں پاربرہم برہم دی بند، پتا پُوت نظر کھئے نہ آئیا۔ کھیل جانے گئی گہند، دُو جے سار کھئے نہ پائیا۔ کھیلے کھیل ساگر سندھ، گہر گمبھیر وڈی وڈیائیا۔ میں جان نہ سکے وشن برہما شو کروڑ تیتیسا سُرپت اند، اند اندراسن بیٹھے دھیان لگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، تِس جنائے میں جس اپنا میل ملائے آنتر تھائیں آتم پرما تم نرگن نرگن

سرگن سرگن دئے جنائیا۔ میں کہا ہوں دُھر دی آواز، شبیدی شبد شبد جنائیندا۔ نرگن نرگن سازن ساز، سرگن سرگن بندھن پائیندا۔ میں میں دا اکو راز، رازق رحیم اپنے ہتھ رکھائیندا۔ آد برہما نؤر برہما جس رچیا کاج نرنتر برہم، اپنی دھار بندھائیندا۔ مایا برہم پردہ ہتھ، آنتر مکھ چھپائیندا۔ جس بھیو کھلائے سری بھگون، تس میں میں سمجھائیندا۔ باقی سارے رکھے نیترا اٹھ، یائے یائے کر سرب گرائیندا۔ جو صاحب ستگر دی سرنی لگے جن، تس میں کیا ہوں بن اکھاں آپ دکھائیندا۔ کوئی سنن نہ یائے کت، کوئی سرت نہ دھیان لگائیندا۔ کوئی نظر نہ آوے سورج چن، منڈل منڈپ نہ کھئے رُشنائیندا۔ جس دوارے گر اوتار پیر پیغمبر وشن برہما شو رہے منگ، سو سربنگ بھیو کھلائے۔ جس میں ونڈی ونڈ، سو مہربان پردہ لاپندا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، وکھاونہارا ساچا در، نہ میں نہ تون نرگن داتا پُرکھ بدھاتا آد جگاد جگا جگنتر آتم پرما تم پرما تم ساچی دھار چلائے۔ نانک جانا اکو میں، میں کہہ کے گیا سمجھائیا۔ حیران ہو کے کہے جدھر ویکھاں نظری آئی تون ہی ہیں، واہوا تیری وڈی وڈیائیا۔ تھلے اُپر ویکھیا تون ہر گھٹ اندر ہیں، سچ سینگھاسن سوہیا پائیا۔ غور کر کے تکیا تیرے ہتھ نہ کوئی شے، دیونہار سرب اکھوائیا۔ پریم پیار کر کے ویکھیا تون سب دی چرنی ڈھپیں، ایسے کر کے نانک سرگن نرگن غریب بندک روپ اکھوائیا۔ تیرے نام دی آد جگاد جگا جگنتر ہندی ویکھی ہے، جے جیکار کرے خدائیا۔ صاحب سلطان تون اکو رہیں، دوجا نظر کھئے نہ آئیا۔ تیری کیریا ویکھیا جو تون سو میں، ایسے کر کے نانک سوہنگ ڈھولا گیا گائیا۔ سو پُرکھ نرنجن اک اکلّا، نرگن نراکار ستنح پرکاس بے پرواہیا۔ ہر پُرکھ نرنجن سچ محلا، بن رنگ روپ آپ وسائیا۔ ایکنکار اٹل اٹلا، در گھر ساچے سوہیا پائیا۔ آد نرنجن جوتی جوت آپے بلا، نورو نورو نورا رُشنائیا۔ سری بھگوان اپنا پکڑ آپے پلا، اپنی گنڈھ پوائیا۔ ابناسی کرتا نرگن نرگن دھار آپے رلا، روپ رنگ ریکھ نظر کھئے نہ آئیا۔ پاربرہم آد آد اپرپر سوامی جودھا سور بلدھاری، جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، اپنی کل آپ دھرائیا۔ اپنی کل آپے رکھ، نرگن اپنی دھار ویکھ وکھائیندا۔ بے پرواہ ہو پرتکھ، بے پرواہی کار کھائیندا۔ اک اکلّا سچکھنڈ محلا رچ، سچ سینگھاسن آسن لائیندا۔ شاہو بھوپ بن کے سچ، سچ ساچی کار کھائیندا۔ جدھر ویکھے اپنے خالی ہتھ، دوجا نظر کھئے نہ آئیندا۔ بن خوشی غمی پیا ہس، ہرکھ سوگ نہ کھئے رکھائیندا۔ نرگن نورا کیریا پرگٹ، پرگٹ اپنی کار کھائیندا۔ جنار چر نہ

کھولان کوئی ہٹ، وہیلیاں بیٹھیاں جھٹ نہ کھئے لنگھائیندا۔ اپنی اچھیا پرہل کر پُرکھ سمرتھ، اپنی آسا آسا وچوں کڈھائیندا۔ کرے کھیل اکھنا
 اکتھ، کتھنی کتھ نہ کھئے سُنائیندا۔ نرگن ہو چلاواں رتھ، رتھ رتھواہی اپنی سیو جنائیندا۔ اپنے وچوں اپنی جھولی پاواں وتھ، داتا دانی آپ
 ہو جائیندا۔ در درویش ہو کے منگاں منگ، خالی جھولی آگے ڈائیندا۔ اپنی کرپا اپنا ویکھاں اک اند، اند اند وچوں پرگٹائیندا۔ جوتی
 جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، آد آد اپنی کھیل وکھائیندا۔ آد پُرکھ آد کرتار، کرنی کرتا آپ کھائیا۔ اپنی اچھیا آپ وچار، آپے رہیا
 جنائیا۔ آپے کھیل کرے نرنکار، نرگن نرگن اپنی ونڈ ونڈائیا۔ آپے پُرکھ آپے نار، کنت کٹھول آپ ہو جائیا۔ آپے سیج سُنجنی مانے
 مانہار، سوہاؤنت وڈی وڈیائیا۔ آپے اندر آپے باہر، گپت ظاہر اپنی کار کھائیا۔ جننی جن بن سرجنہار، پوت سپوتا اکو جائیا۔ ناؤں
 رکھ شبد ڈلار، جوتی ماتا اپنے گھر سگن منائیا۔ سچکھنڈ وچے سچ دھنکار، جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنی اچھیا پائی
 بھچھیا، جمیا بالا شبدی شبد صاحب ستگر اپنی گود بہائیا۔ شبد سٹ ہر جو جا، اپنی دیا کھائیندا۔ سچکھنڈ اندر تھر گھر دئے بنا،
 گرہ مندر آپ وڈیائیندا۔ چھوٹا بالا اُپر دئے ٹکا، گھر اکو آسن لائیندا۔ ساچی سکھیا دئے درڑا، بھیو ابھید آپ کھلائییندا۔ اشارے نال دئے
 سمجھا، رمز رمز وچ ملائییندا۔ نرگن نرگن راہ جنا، رہبر نرگن اکو نظری آئییندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچکھنڈ
 نواسی پُرکھ ابناسی تھر گھر دربار سٹ ڈلارے کر پیار، وست دیوے اگم اپار، اندٹھڑی دات صاحب سلطان جھولی پائیندا۔ اٹھ سٹ
 میرے شبد لال، سو پُرکھ نرنجن آپ جنائیا۔ تیری وساواں سچ سچی دھرمسال، دھرم دوارا اک وڈیائیا۔ سدا سدا سد چلان تیرے نال،
 وچھڑ کدے نہ جائیا۔ نرگن نرگن بن دلال، ساچی سیوک سیو رکھائیا۔ محل اٹل اک اُسار، محفل تیرے نام لگائیا۔ اپنی اچھیا تیری بھچھیا
 جھولی دیواں ڈار، ساچی سکھیا اک درڑائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھار وچوں دھار کڈھ، پتا پوت اڈا، شبد
 رنگ سورا سربنگ، اکو اک اپنا روپ جنائیا۔ سٹ ڈلارا کہے دوئے جوڑ، صاحب تیری سرنائیا۔ نرگن نرگن تیری لوڑ، دوچی اوٹ
 نہ کھئے تکائیا۔ تڈھ پن نظر نہ آئے کوئی ہور، ہوکا دے دے رہیا سُنائیا۔ میں نڈھا بالا تیرا چھوہر، شہنشاہ تیری بے پرواہیا۔ جدھر چاہیں
 دیویں تور، میں بن سیوک سیو کھائیا۔ سیری بھگوان کہے تیرے ہتھ دیواں ڈور، تند اکو اک پھڑائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی

کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ حقوق حقیقت وچ شبدی ہتھ پھڑائیا۔ شبد شبد اُٹھ بل دھار، اپنی دیا کھائیندا۔ کراں کراواں سچ وبار،
 بوہاری راہ وکھائیندا۔ نرگن نرگن کرے کار، کرنی کرتا آپ کھائیندا۔ اپنی اچھیا کر پیار، پریم پریتی بندھن پائیندا۔ سچ سروپ شاہو بھوپ
 وشو وشو کرے کار، وشنو اپنا رنگ رنگائیندا۔ وشنو اندر امرت دھار، رس چرناں نال رگڑائیندا۔ رس رکھے کول ناہ، ناہی نظر
 کیسے نہ آئیندا۔ پاربرہم برہم ونڈے ونڈ اگم اپار، الکھ الکھنا اپنی الکھ جگائیندا۔ اپنی پریم پریتی پھل پھلواڑی دسے گلزار، کول پھل اپنا
 ناؤں نام رکھائیندا۔ پنکھڑیاں پنکھڑیاں ہو اجیار سچ سگندھی اکو اک وچ بھرائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے
 کھیل ساچا ہر، برہم اپنا بنس شبد سہنس، اکو اک پرگٹائیندا۔ برہم اپایا کھیل رچایا، پاربرہم خوشی منائیا۔ شبدی ست سر ہتھ ٹکایا،
 دیونہار وڈیائیا۔ سن اگم راہ جنایا، دھواں دھار سمائیا۔ آسا ترسنا دے ودھایا، ودت اکو اک کرے پڑھائیا۔ شنکر میلا سہج سُبھایا، بھولا
 ناتھ میل ملائیا۔ تتاں وچولا ہر رگھڑایا، بے پرواہ بے پرواہی دھار چلائیا۔ سچ سندیسہ اک سُنایا، سو پُرکھ نرنجن آپے گائیا۔ شبدی
 اوٹ شبدی رنگ شبدی سنگ نیھایا، سخا سہیلا اکو نظری آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اپنی اچھیا جایا ست،
 ست دلارا کھیل وکھائے ابناسی اچت، ابناسی اچت نرگن دھار چیتن ربیا کرائیا۔ چیتن ہوتے ترے ترے، ترے ترے میلا آپ ملائیندا۔
 دھر سندیسہ اکو کہہ کہہ، دھر فرمانا آپ سمجھائیندا۔ سچکھنڈ دوارے بہ بہ، تھر گھر ساچا ویکھ وکھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر،
 آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچی آسا سچ بھرواسا شبدی شبد کھیل تماشا، حکمی حکم اندر کھیل کرائیندا۔ شبد اچھیا بڑی
 بلوان، بھيو ابھید جنائیندا۔ برہمنڈ کھنڈ پُری لوء رچ زمیں اسمان، منڈل منڈپ آپ وڈیائیندا۔ رو سس کِرن کِرن کر پروان، نور ظہور
 آپ درسائیندا۔ وشن برہما شو دے دان، وست امولک جھولی پائیندا۔ اگلا کھیل کرے مہان، بھيو ابھیدا آپ کھلائیندا۔ ترے گن مایا کر
 پردھان، رجو طمو ستو گنڈھ پوائیندا۔ لیکھا جان سیری بھگوان، الیکھ اپنے ہتھ رکھائیندا۔ پنج تت گن ندھان، اپ تیج وائے پرتھمی
 آکاش، اپنا سنگ آپ جنائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، پنج پچیس سنا حدیث، ساچا
 مارگ اکو اک، اکو وار جنائیندا۔ شبد کہے میں رچاں سنسار، سیری بھگوان کہے میں اپنا حکم منائیا۔ کرے کھیل اگم اپار، الکھ اگوچر

اپنی کار کھائی۔ وشن برہما شیو کہن اسیں سیوادار، بن سیوک سیو اپنی توڑ نبھائی۔ ترے گن مایا کہے تیرے چرن دھوڑ چہار، خاکی خاک اکھوائیا۔ پنج تت کہے تیرا پیار، ناتا بدھاتا جوڑ جڑائی۔ شبد کہے میں ونڈاں ونڈاں اپار، نرگن نرگن حصہ اپنے ہتھ رکھائی۔ برہم برہم لکھ چوراسی دے ادھار، جیو جنت جگت کران کڑمائی۔ اندج جیرج اُتہج سینج کر تیار، ترے گن میلا پنج تت سجن سہیلا، سگلا سنگ رکھائی۔ ساچی اچھیا پا بھچھیا نرگن سرگن رچ سنسار، کرتا کرنی کرے کار، وچاریاں وچ نہ آئے وچار، سوچیاں سوچ کوئی نہ پائے سار، بن سوچ سمجھ اک اگئی رمز اپنے اشارے نال دین دیال ہو کرپال، وست دے شبد لال، رچنا رچ کے رچ ویکھ وکھائی۔ گیان کرم دوویں رہے دوڑ، اپنا اپنا زور لگائی۔ چڑھ چڑھ بیٹھے اپنے گھوڑ، واگان اپنے ہتھ اٹھائی۔ بن ستگر پورے دوہاں نہ لبھ کوئی پوڑ، دُوروں دُوروں ویکھن چائیں چائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گیان کرم کرم گیان دوویں پرہ دا کرن دھیان، بن ستگر صاحب سلطان، آنت میل نہ کھئے ملائی۔

مکتی نکئی جہی دات، نکیاں نکیاں دتی سمجھائی۔ جس دی پُرکھ اکال صاحب ستگر نال ہونے مُلاقات، تِس کرم کانڈ کھئے رہن نہ پائی۔ آگے پچھے دو جہاناں ملے نجات، نج گھر ساچے وجے ودھائی۔ سرت سوانی بنی نہ رہے نار کذات، گھر کنت کنتوہلا اکو نظری آئی۔ جو جن ملے بھگت جماعت، تنہاں مکتی پچھے بھجے واہو داہیا۔ مینوں وی لے چلو ساتھ، جتھے سری بھگوان وسے بے پرواہیا۔ جس دی گر پیر اوتار گاؤندے گاتھ، لکھ لکھ ڈھولا جگت گیا سنائی۔ میں سُنیا اوہ اناتھاں دا ناتھ، غریب نہانے اپنے گلے لگائی۔ جس دے درشن نون کوٹن کوٹ وشن برہما شیو رہے جھاک، نیتر نین نین اٹھائی۔ اوہ بھگتاں دا گرمکھاں دا بنے جگ جگ سجن ساک، سگلا سنگ نبھائی۔ بے پرواہ پروردگار پاکی پاک، سچ رسول اک اکھوائیا۔ مکتی کہے میں اوبدے چرناں دی منگاں خاک، میری چلے نہ کھئے وڈیائی۔ گیان کرم اوتھے وکے نہ کیسے ہاٹ، نہکرمی نرگن داتا پریم پریتی اکو اک جنائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، کرم گیان جگت دھیان ستگر منزل بے مہان، گرمکھ ورلے دسے نشان، جس اپنا شبد تیر نشانہ دئے لگائی۔ کرم کہے میں کرم کھاواں

گا۔ ساچے رستے پاواں گا۔ گیان کہے میں گوجھ جناواں گا۔ سر اپنے توں بوجھ لاہواں گا۔ ایکا دوجا بھیو چکاواں گا۔ ستگر دی سرن
 سوجھ بوجھ بوجھاواں گا۔ جس دے اتوں میں وی گیا جھوجھ، اُس دا راہ وکھاواں گا۔ میرے کول نہیں کچھ، سب کچھ ستگر ہٹ
 وکواں گا۔ تَساں میتھوں راہ لیا پُچھ، پھڑ کے باہوں راہ پاواں گا۔ جو تہاتھوں رہیا لک، اُس دا میل ملاواں گا۔ اُس نوں سجدہ کرو
 جھک، مکتی تہاڈے پچھے پچھے بھجاواں گا۔ اوہ تہاٹوں گودی لئی چُک، سچکھنڈ راہ وکھاواں گا۔ بھگت بھگوان بوٹا کدے نہ جائے سُک،
 کرم کانڈ دا لیکھا سرب چکاواں گا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، کرم گیان دوہاں پھڑایا اپنا لڑ، لڑی لڑی
 نال جُڑاواں گا۔ بوٹا لگے جگ چار، چار ورن سدا جگ گائیا۔ جس گھر آیا نرنکار، نرگن اپنا پھیرا پائیا۔ تِس پریتم پریتم پایا پیار، جگت
 وچھوڑا پنڈھ مکائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سچا دے کے جائے اک ور، جس نال میل ملائیا۔ پت ڈالی مُدھ جڑ
 چوٹی اخیر بے نظیر بن تصویر، سریشٹ سبائی دئے وکھائیا۔ پاربرہم پرہہ دس ساچا منگل، دو جہان رہے دھیان لگائیا۔ خالی جھولی
 سارے منگن، آتہر آتم اک لو لائیا۔ بن ہر نامے ہوئے نگن، پردہ نظر کھئے نہ آئیا۔ ساچے دیپک کتے نہ جگن، جگت اندھیرا رہیا چھائیا۔
 آتم پرماتم کھئے نہ لائے سگن، ساچا رنگ نہ کھئے رنگائیا۔ ترے گن مایا سارے دجھن، اگنی تت رہیا جلائیا۔ سچ پریتی دے نہ کھئے لگن،
 دھیان اکو اک رکھائیا۔ ہنس ہوئے کگن، کاگ وانگ رہے گر لائیا۔ چار کُنٹ دہ دشا بھجن، نو دوار دھیر نہ کھئے دھرائیا۔ ست ستوادی
 کوئی نہ کرے بھجن، سنسا روگ نہ کھئے مٹائیا۔ نام امولک ہتھ نہ آوے کسے رتن، جگت ونجارے پھیریاں رہے پائیا۔ سری بھگوان تیرا
 بھلیا سب نوں وطن، بے وطن دین دُبائیا۔ لہدے پھردے پہاڑ کندر ڈونگھے جنگل، اچے ٹلے پھیرا پائیا۔ کوئی نہ توڑے شرع سنگل،
 شناخت تیری نہ کھئے جنائیا۔ دیناں مذہباں پیا دنگل، نو نو کرے لڑائیا۔ کلجگ اتہم آیا کندھن، کندھی بیٹھا ڈیرہ لائیا۔ دروہی دیوے
 سرب وربھنڈن، برہمانڈ رہیا گر لائیا۔ مستک لگا کسے نہ دے چندن، جوتی نور نہ کھئے رُشنائیا۔ دوئے جوڑ کرے نہ کوئی بندن، بندگی
 سچ نہ کھئے کھائیا۔ گرہ ملے نہ پرماندن، نج رس نہ کھئے وکھائیا۔ ٹٹی آئے نہ کوئی کندھن، گنڈھنہار گوپال سوامی تیری سار کھئے نہ پائیا۔
 سریشٹ سبائی ہوئی پکھنڈن، بھیکھادھاری بیٹھے ڈیرہ لائیا۔ تیرا نام کوڑی مایا پچھے ونڈن، قلم شاہی کاغذ قیمت رہے پائیا۔ جیو جنت

بھاگاں مندن، مندر حق کھئے نہ ویکھ وکھائیا۔ ساچا ڈھولا سوبلا کھئے نہ گاوے چھندن، ساچی بانی نہ کھئے سُنائیا۔ کایا چولا ساچا چاڑھے نہ
 کھئے رنگن، رنگ مجیٹھ نہ کھئے رنگائیا۔ کوڑی کریا مایا متا سر چُکی پنڈن، ہوؤا بھار نہ کھئے کرائیا۔ اگے ملے نہ کیسے لنگھن، رائے دھرم دئے
 سزائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا سچا ور، در تیرے ملے سرنائیا۔ لکھ چوراسی کرے پکار، اُچی کوک کوک
 سُنائیا۔ سچ نہ ملے کیسے دوار، دوارکا نظر کیسے نہ آئیا۔ رام رام نہ کھئے پیار، سیتا سرتی نہ کھئے پرنائیا۔ رادھا کرشن نہ کھئے ادھار، نام
 بنسری نہ کھئے سُنائیا۔ مؤسے جلوہ نہ دسے پروردگار، بے نظیر نظر نہ کھئے ٹکائیا۔ عیسیٰ ملے نہ سانجھا یار، سکلا سنگ نہ کھئے رکھائیا۔
 محمد کلمہ سُنے نہ کوئی کائنات، عالم علما بیٹھے مُکھ بھوئیا۔ ساچے حُجرے کوئی نہ ویکھے مار جھاک، بند تاکی کُنڈا کھئے نہ لاپسیا۔ نظر نہ آئے
 ساکھیات، صورت سچ نہ کھئے درسائیا۔ پیالہ پیائے نہ آبِ حیات، حیات دئے نہ کھئے بدلائیا۔ تیرا پیر پیغمبر لیندے رہے خواب، آتر آتر
 دھیان لگائیا۔ سارے مندے گئے حق جناب، مقالے حق ڈیرہ لائیا۔ نیوں نیوں سجدہ کردے گئے آداب، سیس جگدیش تیری بھیٹ
 چڑھائیا۔ کلجگ اتم تیرا نظام ہویا خراب، خالق خلق گئی بھلائییا۔ ساچی دسے نہ کھئے محراب، محبوب نظر کیسے نہ آئیا۔ رُوح ربی نہ کوئی
 پاک، رحمت حق نہ کیسے جنائیا۔ کوڑی کریا خاکی خاک، چاروں گنٹ دھوڑ اڈائیا۔ من واسنا ہوئی عاق، عاقی اکو نظری آئیا۔ جھگڑا
 پیا ذات پات، اُچ نیچ کرے لڑائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، اک وکھاؤنا ساچا گھر، جس گھر ملے وڈیائیا۔ لکھ
 چوراسی جیو جنت رہیا رو، نیر نیناں نیر وائیندا۔ جگ چوکڑی شاستر سمرت وید پُران گیتا گیان انجیل قرآن کھانی بانی تیری دیندی
 ربی سو، سو پُرکھ نرنجن تیرا رُپ نظر نہ آئیندا۔ دو جہان در درویش منگدے ہمیش تیرے نام دا ڈھوا ڈھو، آس اکو اک وکھائیندا۔ کر
 کریا جس نال جاویں چھوہ، شہنشاہ اپنا رنگ رنگائیندا۔ جگ جگ جن بھگتاں کریں موہ، مُحبّت اکو وار ودھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ
 ہر، آپ اپنی کریا کر، لیکھا جانے گھر گھر وشن برہما شو آپے ہو، نرگن سرگن سرگن نرگن اپنی کار کھائیندا۔ جیو جنت دئے دہائی، کوک
 کوک سُنائیا۔ کلجگ زین اندھیری چھائی، ساچا چند نہ کھئے چڑھائیا۔ نانا تٹا بھیناں بھائی، مات پت پت نہ کھئے وکھائیا۔ ساچی کرے نہ
 کھئے کُرمائی، سرتی شبد نہ کھئے پرنائیا۔ کایا مندر نہ کھئے رُشنائی، جوت نرنجن نہ کھئے ڈگمگائیا۔ انحد ناد نہ کھئے رہیا شنوائی، پڑھ پڑھ

تھکی سرب لوکائیا۔ امرت آتم جام نہ کھئے رہیا پیائی، تیرتھ اٹھسٹھ دیون حال دُہائیا۔ نہ کوئی میٹے بہرم کی کائی، بہانڈا بہرم نہ کھئے بہنائیا۔ پاربرہم پت پریشور برہم ملے نہ تیری سرنائی، کرم بندھن نہ کھئے کٹائیا۔ دُرمت میل نہ کھئے دھوائی، سوچھ سرُوپ نُر نہ کھئے رُشنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا سچا ور، تیرے ملن دی اوٹ رکھائیا۔ تیرے ملن دی اوٹ، آتم پرما تم دھیان لگایا۔ کر کِرپا کڈھدے کھوٹ، کوڑی کِرپا پندھ مُکایا۔ تیرے آلیوں ڈگا تیرا برہم بوٹ، تڈھ بن سکے نہ کھئے اُٹھایا۔ تُوں داتا ہوں تیری انس زرم مل جوت، جوتی جوت لے ملایا۔ شبداگم لگا چوٹ، ڈنکا اکو نام سُنائیا۔ بن گائے رسنا ہونٹ، بتی دند نہ کھئے صلاحیا۔ رسنا جہوا رہے خاموش، اجپا جاپ تیری وڈیایا۔ پریم پیالہ دے کر مدہوش، رس مدھر جام وکھایا۔ لیکھا چکے چوڈاں لوک، پرلوک تیری سرن نظر آیا۔ وشن برہما شو تیرا ڈھولا گائن سلوک، کروڑ تینتیس صفت صلاحیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر تیری گوت، ذات اذاتی روپ نہ کھئے جنایا۔ کلجگ اتم سری بھگوان نرگن ہو کے پہنچ، نرگن آتم دئے دُہایا۔ تُوں وسنہارا ست دیپ نو کھنڈ پرتمھی لکھن پُشکر کروچ، جنبو اپنا ڈیرہ لایا۔ سان سلمل تیری دھونس، کُشا تیرا راہ تکایا۔ تُوں آد جگادی سب دا کھوئت، لکھ چوراسی بیوی روپ وٹایا۔ کوئی نہ جانے تیری ہوند، بے آنت بے پرواہ بے آس تیری آس تکایا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، بھگت بھگوان ملن دا سدا شوک، دوجا نظر کھئے نہ آیا۔ پاربرہم پرہ چھیتی آ، جیو جنت دئے دُہائیا۔ نرگن ہو کے بن ملاح، سرگن بیڑا مات چلائی۔ ساچا دس اکو راہ، رہبر اکو نظری آئی۔ نرگن نُر کر رُشنا، اندھ اندھیر گوائیا۔ شبدا ناد دُھن سُنا، آتمک راگ سُنائیا۔ بجر کپائی کُنڈا لاہ، دُئی دویتی رہن نہ پائی۔ جوت نرنجن ڈگمگا، آد نرنجن تیری وڈیایا۔ چترُہج درس دیکھا، آد شکت گود بہائی۔ پاربرہم برہم میلا دے ملا، مل مل اپنا رنگ رنگائیا۔ گر چیلایا گھر دے وسا، گرہ مندر وجے ودھائی۔ ساچا سگن لے منا، رت سہنجی سوہیا پائی۔ نام ندھان نیترا نجن دے پا، گیان نیتراک کھلائی۔ چاروں گنٹ نظری جائے آ، جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، ملے سچ تیری سرنائیا۔ سری بھگوان تیری سرنا، اکو اک دھیان لگا۔ کر کِرپا کھول نیترا ہرنا پھرنا، فرنا اپنا نام جنا۔ ایکا دے نام دھنا، دھن دھناڈھی بن وڈا شاہ۔ دہ دِشا اُٹھ اُٹھ بھجے نہ منا، من واسنا بند دے کرا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، مہر

نظر اک اُٹھا۔ مہر نظر اُٹھا بھگوان، جیو جنت تیرا دھیان لگائیا۔ صاحب سلطان بن سچا کاہن، لکھ چوراسی گوپی مات ہنڈھائیا۔ آتم
 پر ماتم آد دتا دان، آنتر اپنا میل ملائیا۔ ترے گن مایا نہ ہوئے پردھان، پنج تت نہ کھئے وڈیائیا۔ سچ وکھا اپنا نشان، دھرم نشانہ رہیا
 جھلائییا۔ اگم اتھاہ تیرا مکان، چھپر چھن نہ کھئے چھپائییا۔ سورج چند نہ کھئے رُشنا، نرگن جوت ڈگمگائییا۔ سچکھنڈ نواسی پُرکھ ابناسی
 سچکھنڈ دوارے بیٹھوں ڈیرہ لا، نرگن اپنا آسن لائییا۔ کلجگ آنت غریب نیانیاں ول کر دھیاں، اکھ پرتکھ لے کھلائییا۔ دو جہاناں کر سچ
 نیاں، عدل عادل عدالت تیری اکو بھائییا۔ کوجھیاں کھلیاں پکڑ بانہ، چرن کول دے سرنائییا۔ اک جنا اپنا ناں، جس جییاں دکھ رہے نہ
 رائیا۔ دین مذہب ذات پات جھپڑا دے مکا، اکو برہم برہم درسائییا۔ نہکرمی اپنا کرم کما، کرم کانڈ لیکھا اپنی جھولی پائییا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سندیسہ نر نریشا نرگن داتا پُرکھ بدھاتا، پاربرہم برہم اپنا رہیا جنائییا۔ سچ
 سندیسہ سوہنگ ڈھولا، سو پُرکھ نرنجن آپ جنائیندا۔ آتم پر ماتم بن وچولا، نرگن نرگن میل ملائیندا۔ نہ کوئی پردہ نہ کوئی اوہلا،
 ساکھیاں درس درسائییندا۔ نج سروپ نج گھر نج آتم پر ماتم وسے کولا، وچھڑ کدے نہ جائیندا۔ بھاگ لگائے کایا چولا، گھر گھر وچ سوہیا
 پائیندا۔ ست ستوادی سدا سدا ست سروپ بنے تولا، نام کنڈا ہتھ اُٹھائییندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچا منتر آپ
 درڑائییندا۔ ساچا منتر سوہنگ دھار، آتم پر ماتم کرے گڑمائییا۔ شبد شیر وڈ بلکار، سنگھ اپنا روپ وکھائییا۔ وشنوں وشنو سیوادر،
 گھر گھر رزق پُچائییا۔ بھگون کرے جے جیکار، جے جیکارا اکو اک سُنائییا۔ جگ چوکڑی کھیل اپار، ہر کرتا کرنی اپنے ہتھ رکھائییا۔
 ستجگ تربتا دواپر کلجگ ویکھو وار، گر اوتار پیر پیغمبر ساچی سیو لگائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا
 ور، بھگتن میتا ٹھانڈا سیتا ترے گن اتیتا، ترے بھون دھنی ترے گن مایا میٹے چھایا، ایکا نام گن ندھان، پاربرہم برہم اپنا آپ جنائیندا۔
 پاربرہم برہم متر میت، سو ستگر دئے وڈیائییا۔ جن بھگتاں وسے سدا چیت، چت وت ٹھگوری کھئے نہ پائییا۔ گھر اندر گرہ مندر نظری
 آئے اک اتیت، سچ سنگھاسن ڈیرہ لائییا۔ چرن کول اُپر دھول بندھائے سچ پریت، پریتی اکو اک درسائییا۔ نرگن نرگن ساچی ریت، جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا نام اک درڑائییا۔ ساچا نام درڑائے سوہنگ سو، صاحب ستگر کھیل

ڪرائيندا۔ نرگن سرگن آڀو، دوڙو دوهار آڀ جنائيندا۔ جوتي جوت ديوي ساڇي لو، پرڪاش پرڪاش وچون پرگنائيندا۔ آتم پرماٿم سڇا موه، ميل ملاوا اپڻهه رڪهائيندا۔ ڪوڙي ڪريا جن بهگتاڻ ڪولون لوي ڪهوه، نام بهنڌارا هڻهه رڪهائيندا۔ ديونهارا دهر دا دوهو آڏهو، وست امولڪ جهولي پائيندا۔ جوتي جوت سروپ هر، آڀ اپڻي ڪريا ڪر، ديونهارا سڇا ور، سوہنگ نام اميون رس جام نيشڪام سيوک سيوا آڀ ڪمائيندا۔

* ۲۵ چيت ۲۰۲۰ ڪرمي مهنڊر ڪور نجهتر ڪور دے گره جنڊيالا ضلع جالندهر *

جيو جي ڪا جانے بهيو، جگ جگ ويڪه وڪهائيندا۔ جيو جي ڪا جانے نيم، نت نت ويڪه وڪهائيندا۔ جيو جي ڪا جانے پريم، گهر گهر ڪهوج ڪهوجائيندا۔ جوتي جوت سروپ هر، آڀ اپڻي ڪريا ڪر، ليڪها وڪه وڪه رڪهائيندا۔ جيو جي ڪا ليڪها وڪهه، مات پت بهائي بهين ونڌ نه ڪهڙو ونڌائيندا۔ جيو جي ڪا ليڪها جانے وچ پتھراڻ، ٿله پرت ويڪه وڪهائيندا۔ جيو جي ڪا پريم پيار ساڇا ستهرا، ستهر يارڙا سيڇ سھائيندا۔ جوتي جوت سروپ هر، آڀ اپڻي ڪريا ڪر، لھنا سب دي جهولي پائيندا۔ جيو جي ڪا سدا سد پت، پتڪاري ويڪه وڪهائيندا۔ جيو جي ڪا لھنا نت نوت، جگ جگ جهولي پائيندا۔ جيو جي ڪا پڻه مات پت، گود سھنجي آڀ سھائيندا۔ جيو جي ڪا ليڪها مڪے بوند رت، تت چولا ليڪه پائيندا۔ جيو جي ڪا ليڪها لڪھ، پڻ ليڪهيون پار ڪرائيندا۔ جوتي جوت سروپ هر، آڀ اپڻي ڪريا ڪر، مھر نظر اڪ اُٿھائيندا۔ جيو جي پھڻه چوغه، چولا تن بندھائيا۔ جيو جي ڪا اڪو موقع، مانس جنم وڏيائيا۔ جيو جي ڪا اڪو نام سوڪھا، سوہنگ ڪرے پڙھائيا۔ جيو جي ڪا چڪے دھوڪھا، دوئي رھن ڪهڙو نه پائيا۔ جوتي جوت سروپ هر، آڀ اپڻي ڪريا ڪر، ديونهارا سدا وڏيائيا۔ جيو جي ڪا جاننھار، هر سترگ آڀ اڪھوائيندا۔ جيو جي ڪا ونج وپار، هر سترگ نام هڻ وڪائيندا۔ جيو جي ڪا ٿھانڌا دربار، سترگ سرنائي اڪ درسائيندا۔ جيو جي ڪا ميلا ڪنت بهتار، نر نرائن سرت شبد پرنائيندا۔ جيو جي ڪا اڪ دوار، در دروازھ آڀ گھلائيندا۔ جو جن سوہنگ مھراج شير سنگھ وشنو بھگوان بولے جيڪار، تس جم نيڙ نه آئيندا۔ جوتي جوت سروپ هر، آڀ اپڻي ڪريا ڪر، ديونهارا ساڇا ور، جنم جنم ڪرم ورن ورن برن برن اُپر دھرني دھرن، دھول ليڪھا سرب مڪائيندا۔

* ۲۵ چیت ۲۰۲۰ بکرمی لچھمن سینگہ گرمیج سینگہ دے گرہ زڑکا کلان ضلع جالندھر *

بھگت بھگوان دا سانجھا بیان، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیندا۔ پر بلا دیکھ کرے دھیان، نیتر نین کھلائیندا۔ جس ہرناکش ماریا آن،
نر سینگہ روپ وٹائیندا۔ سو صاحب وڈ بلوان، اپنا پھیرا پائیندا۔ لیکھا جان زمیں اسمان، دو جہان کھوج کھجائیندا۔ کلجگ اتم دیوے
دان، در درویش دیکھ وکھائیندا۔ ڈھر سندیسہ اک پروان، نام پروانہ ہتھ پھڑائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، ساچی
کھیل آپ سمجھائیندا۔ بھگت بھگوان ہون اکٹھے، گھر ساچے وجے ودھائیا۔ اک دوجے دی چرنی دوویں ڈھٹھے، وڈا چھوٹا کھئے نظر نہ آئیا۔
پریم پریتی اندر دوویں رتے، رنگ اکو اک رکھائیا۔ صاحب سمرتہ دی ساچی متے، سکھیا سچ سچ درڑائیا۔ نام خزانہ جھولی گھتے، بھانڈے
خالی رہیا بھرائیا۔ نکے نکے دیکھنہارا بچے، پاربرہم پرہ اپنی گود اٹھائیا۔ جوں بھاوے توں دو جہان رکھے، رکھیا کرے تھاون تھائیا۔ جوتی
جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا جیون وچوں جیون، جیون جیون جھولی پائیا۔ جیون جھولی پائے آپ،
پرہ اپنی دیا کھائیندا۔ جگت دروازہ بھگت نوازا ساچی تھاپن تھاپ، سر اپنا ہتھ کھائیندا۔ ساڈھے دس رین بھنڑی بنے مائی باپ، مٹیا پتا
اکو نظری آئیندا۔ جس دا آد جگادی سچا جاپ، جپ جیو اتم رس اکو اک وکھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر،
دیونہارا ساچا ور، ساچی کرنی آپ کرائیندا۔ بھگت بھگوان کر اکٹھے، اک دوجے نون دین ودھائیا۔ میں تیرا تون میرا رل مل گائے سچا
جس، وید پُران کم کسے نہ آئیا۔ تون دور ڈراڈا آئیوں نٹھ، اسیں تیرا راہ نکائیا۔ زرگن ہو کے اندر وس، سرگن پوری آس تیرے اُتے
رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، دیونہارا سدا وڈیائیا۔ بھگت بھگوان لیکھا لیکھا، لکھت اپنی آپ جنائیندا۔ نہ کوئی
بھرم نہ بھلیکھا، بھانڈا بھو آپ بھٹائیندا۔ اپنے نیتر زرگن آپ آ کے ویکھا، دوجا وچولا نہ کھئے رکھائیندا۔ ساچے گھر کوئی نہ دیوے دھوکھا،
کوڑی کیریا میٹ مٹائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دوارے اپنا راہ وکھائیندا۔ تویں پتا دا نواں
پیار، نو جیون دئے جنائیا۔ چٹے بستر تن شنگار، ساچا رنگ وکھائیا۔ ساڈھے تین ہتھ موئی تند زرنکار، زرگن منگ منگائیا۔ اگلا لیکھا
جانہارا، بھگتن ہونے سہائیا۔ چالی دن رہندے وچ سنسار، پنج تت کایا ناتا رہی تڑائیا۔ بن ستگر پورے کوئی نہ پاوے سار، بھگت پیار

پریم پرتی بندھن پندھ مُکائیا۔ نواں پیو بنے آپ نرنکار، جیودیاں مار مار جیوت پھیر کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گرمیج سنگھ دا گرو کرتار، ساچا لیکھا راتی رتی دئے سمجھائیا۔

* ۲۵ چیت ۲۰۲۰ بکرمی آتما سنگھ دے گرہ رڑکا کلاں *

ستگر ملیاں اُچے اند، جنم کرم دُکھ رہے نہ رائیا۔ گرمکھ گر گر چاڑھے چند، لوک مات جگت رُشنائیا۔ لکھ چوراسی توڑے بندی خانہ بند، جونی جوں نہ کھئے بھوائیا۔ لیکھے لائے رسنا جہوا بٹی دند، جو جن ہر ہر نام دھیائیا۔ آنتر آتم پاوے ٹھنڈ، سوچھ سروپی جس جن درس دکھائیا۔ جگ جنم دی ٹٹی دیوے گنڈھ، گنڈھنہار گوپال سوامی دیا کھائیا۔ دئی دویتی کوڑی کرپا ڈھاپے کندھ، سچ سچ منتر نام درڑائیا۔ گیت سہاگی جنائے چھند، آتم پرما تم وجے ودھائیا۔ دین دیال سدا بخشند، ہرجن ویکھے تھاوں تھائیا۔ امرت میگھ برس پائے ٹھنڈ، ترے گن اگنی تت بھجھائیا۔ آون جاون مات گرہہ مکائے پندھ، جوتی جوت جوت لئے ملائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جس جن ستگر پورا بھوئے سہائیا۔ ستگر ملیاں مٹے دُکھ، درد رہن نہ پائیندا۔ اُجل بھوئے جگت مُکھ، بھگت بھگوان صفت صلاحندا۔ سفل کرائے مات ککھ، جن جنی لیکھے لائیندا۔ غریب زانیاں اپنی گودی لئے چُک، ستگر پورا جگ جگ سیو کھائیندا۔ پنچ وکار وچوں کڈھے کٹ، کوڑی کرپا ڈیرہ ڈھاپندا۔ نام بھنڈارا دئے اٹھ، کایا جھولی آپ بھرائیندا۔ کرپا کر ابناسی اچت، چیتن اپنا راہ وکھائیندا۔ سرتی شبدی مؤلے رُت، رُت رُتری آپ مہکائیندا۔ گرمکھاں گرسکھاں ہر ستگر لئے پُچھ، جگ جگ اپنا پھیرا پائیندا۔ کرم کانڈ پچھے جو گئے رُٹھ، تنہاں کر کرپا میل ملائیندا۔ امرت آتم جام پیائے گھٹ، نچھر جھرنا آپ جھرائیندا۔ درس دکھائے دیا کھائے کایا ہر مندر وچوں اٹھ، جوتی نور ڈگمگائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گر ستگر اپنے رنگ رنگائیندا۔ گرسکھ چاڑھے ستگر رنگ، ست ستوادی دیا کھائیا۔ آتم سیجا سہائے پلنگ، پاوا چول نہ کھئے رکھائیا۔ اٹھ پھر وجائے مردنگ، انحد نادی ناد سنائیا۔ نو دوارے ویکھے پار لنگھ، دسویں اپنا میل ملائیا۔ خوشی کرائے بند بند، بندی خانہ دئے ٹڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،

گرمکھاں دیونہارا ور، در گھر ساچے ہوئے سہائیا۔ ہوئے سہائی سدا آپ، سِری بھگوان دیا کھائیندا۔ جن بھگتاں بن مائی باپ، پتا پوت گود اٹھائیندا۔ پاربرہم برہم دیوے جاپ، نیش اکھر وکھر آپ پڑھائیندا۔ میٹ مٹائے تینوں تاپ، ترے گن اگن نہ کھئے تپائیندا۔ لیکھا جانے پنج تت مائی خاک، اپ تیج وائے پرتھمی آکاش کھوج کھجائیندا۔ اتم رکھے گرمکھ ذات، اوچ نیچ نہ کھئے وڈیائیندا۔ دیوے درس بوہ بدھ بھانت، انک کل اپنی کار کھائیندا۔ کایا مندر میٹ اندھیری رات، نرگن نر سچا چند چمکائیندا۔ کیریا کر ٹھا کر سوامی ہر ستگر پچھے وات، دین دیال دین اپنا میل ملائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، گرسکھاں دیونہار نجات، نچ آتم نچ پر ماتم نچ گھر نچ گرہ نچ مندر اپنا رنگ وکھائیندا۔

* ۲۵ چیت ۲۰۲۰ بکرمی لچھمن سنگھ دے کھوہ اتے زڑکا کلاں *

لچھمن گلی کہے میرے ویکھو لچھن، اچی کوک کوک سُنائیا۔ صاحب ستگر میری پت آیا رکھن، مہر نظر اٹھائیا۔ ہر سنگت نال ملائی ورول مکھن، چھاچھ روپ نہ کھئے وکھائیا۔ میرے انگ انگ لگے پھرکن، میری سرتی لے انگرائیا۔ جنم جنم دی میری مٹے دھڑکن، دکھ درد رہے نہ رائیا۔ گرمکھ ویکھ میرے نین لگے مٹکن، خوشی خوشی وچوں پرگٹائیا۔ میرے وکار لگے جھٹکن، بھجن واہو داہیا۔ پریم پریت نگارے لگے کھڑکن، ہرجن ڈھولے سچے گائیا۔ گرسکھ ساچے لگے کڑکن، بول بلارا اکو اک جنائیا۔ میری پچھلی مٹے مڑتن، بل اپنا دئے جنائیا۔ اگلی پچھلی مٹی حرصن، حرص رہی نہ رائیا۔ امرت میگھ لگا برس، مہر نظر اٹھائیا۔ کھوٹے کھرے لگا پرکھن، سچ کسوٹی ہتھ اٹھائیا۔ کایا بھاندے مائی پوچے برتن، نرگن سرگن صاف کرائیا۔ میرے وچ رہے نہ کوئی ارچن، اندھ اندھیرا دئے گوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، دیونہار وڈیائیا۔ لچھمن گلی ویکھ ویکھ نچے، ناچ اپنا رہی وکھائیا۔ میں گرمکھ گرسکھ ویکھ سچے، سچ سچ جنہاں ملی وڈیائیا۔ پاربرہم دے ساچے بیچے، چل کے آئے واہو داہیا۔ مینوں کوچھی کملی نوں ایہو لگے اچھے، اچھی طرح سمجھائیا۔ میرے لوں لوں اندر رچے، رچنا اپنی رہے وکھائیا۔ ہن نہیں دسدے کچے، گوبند اکو وار پکائیا۔ پچھے مینوں وی پیندے رہے دھکے، ہن

دھکا نہ کھئے لگائیا۔ ہر سنگت ملیا میل بہین بھائی سکے، ستگر ناتا آپ جڑائیا۔ کلجگ جیو رہن ہکے ہکے، ہر کا بھیو کھئے نہ پائیا۔ سیری بھگوان شاہ سلطان جس ویلے میرے ول تھے، میرے نین نین شرمائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، رحمت اکو اک کھائیا۔ لچھمن گلی کہے مینوں آوے ہاسا، ہسندیاں چین ذرا نہ آئیا۔ جس دا گر اوتار پیر پیغمبر ویکھن جان تماشا، سو تماشا اپنا رہیا وکھائیا۔ بھلی بھٹکی نوں در آ کے دئے دلاسا، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ پرہہ چرن چرن رکھ بھرواسا، تیرا بھرم دئے گوائیا۔ تیرا خالی رہے نہ کاسہ، وست امولک وچ ٹکائیا۔ کروٹ لے کے بدلیا پاسا، پاسا تیرا دئے اٹھائیا۔ جگ جگ دی پوری کرے آسا، آسا آسا وچ سمائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار وڈیائیا۔ لچھمن گلی اکھ کھولے، چوری چوری نین اٹھائیا۔ کون کوٹے میرا ہر جو بولے، اپنا راگ سنائیا۔ ہر سنگت جس دے وسے کولے، دُور ڈراٹے اپنے انگ رکھائیا۔ میں ویکھیا اوہ سارے بھولے بھالے، جنہاں دی دھٹا سیو کھائیا۔ سب دے لیکھے لائے پنج تت کایا چولے، جنہاں اپنا رنگ رنگائیا۔ میں وی چڑھنا اوہ ڈولے، جس ڈولے وچ میرا لچھمن وسے سچا ماہیا۔ میرا پردہ کوئی نہ پھولے، میرا گھنگٹ نہ کھئے اٹھائیا۔ میں سُندی رہی سادھاں سنتاں دے روئے، چاروں گنٹ دین دُہائیا۔ جنان چر پرہہ میرا میرے نال نہ بولے، میری شانت نہ کھئے کرائیا۔ دھن بھاگ میرا گنڈا آ کے کھولے، کھڑکی بند رہن نہ پائیا۔ پریم پیار دے دئے جھکولے، ہلارا اپنا نام لگائیا۔ گرمکھ گون سوہنگ ڈھولے، گھر ساچے وچے ودھائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میرا لیکھا دئے چکائیا۔ لچھمن گلی اچی چڑھ، نیتر نین اٹھائیا۔ کون میرا راگ رہیا پڑھ، پڑھ پڑھ جگت سنایا۔ نیتر ویکھ ڈگی دڑ، ہوش رہی نہ رایا۔ صاحب سلطان صفتاں رہیا کر، جس دا نہ سیس نہ دھڑ، نام ڈھولا اکو گایا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میرا لیکھا رہیا چکایا۔ لچھمن گلی کہے میں گندا سیس، ہار شنکار لگائیا۔ مینوں ویکھے میرا جگدیش، ول میرے دھیان لگائیا۔ میں آندھیان گواندھیان کہاں میری کھئے نہ کرے ریس، مینوں اکو ملیا سچا ماہیا۔ جس دے دوارے کوئی نہ لگے فیس، فیصلہ اکو وار سنائیا۔ کر کرپا دیوے نام حدیث، صاحب ہور رہے نہ رائیا۔ مہربان ہو کے دیوے اسیس، اصلیت اپنی دئے سمجھائیا۔ کرپا کر جس دوار چرن ٹکائے وچ سمت بیس، لوک مات وچوں بسترے چک کے سچکھنڈ دئے لگائیا۔ مینوں ایہو وست چاہیدی ٹھیک، دوجی لوڑ

رہے نہ رائیا۔ نت نوتِ راہ تگ کے رہی اڈیک، اپنی اکھ کھلائیا۔ سو ویلا آیا پرہہ بھگتن آیا تاریخ، گواہ گر چیلے نال ملائیا۔ جس دا دے نہ کھئے شریک، میری شرکت دئے گوائیا۔ میں کوجھی کملی کی کراں تعریف، جس تُعارف اپنا دتا کرائیا۔ اکو منگ میری لگی نہہ جائے پریت، پریتوان تیرے ہتھ وڈیائیا۔ میرے وچ اکو نکئی جہی جھیت، جس وچوں ہر جو نظری آئیا۔ دے درس کرے ٹھنڈی سیت، سینتل دھار وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، میرے سٹے بھاگ جگائیا۔ نیں سئیو میرے جاگے بھاگ، وڈبھاگی گھر آیا۔ میرے اندھیرے جگائے چراغ، تیل باقی نہ کھئے رکھایا۔ میرے پاپن دے دھووے داغ، ڈرمت میل رہے نہ رایا۔ گھر میلے کنت سہاگ، خوشی اکو وار جنایا۔ دوس زین رہے ویراگ، میری چلے نہ کھئے چٹرایا۔ جس ویلے میری کھلے جاگ، چاروں کنت ہر جو نظری آیا۔ میں ویکھ خوشی ہوئی آج، اچن چیت اپنا کھیل کھلایا۔ جس دی ہر سنگت بنی سماج، سوہنا رنگ وکھایا۔ پھڑ کے بدو بدی میرا پردہ دتا اٹھال، پرہہ اپنا سگن منایا۔ مینوں ستی نون مار آواز، بھڑی اپنا حکم سنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ساچا ور، لچھمن کئی ویکھ اٹلی، قیمت آپے رہیا چکایا۔ ایہہ کئی کہے او مہینوال، سوہنی تیرا دھیان لگائیا۔ نیں دی جھلے نہ کوئی جھال، دھار وہن رہیا وبائیا۔ اک آر اک پار دوہاں نہ ملے کھئے سہار، روون مارن دھابینا۔ یار نالوں وچھڑیا یار، یاری یار توڑ نہ کھئے نبھائیا۔ کچا گھڑا سنگ نہ چلیا گھمیار، گھمن گھیرا پائیا۔ اوس ویلے سوہنی کری پکار، بن خدانو بیڑا پار نہ کھئے کرائیا۔ ککھان کئی دے گئی ہار، جس دا نت نت دھیان رکھائیا۔ او صاحب پروردگار، تیرے ہتھ وڈیائیا۔ پھیر میلیں وچ سنسار، ایہہ سر بوٹے کھاد کانے روپ وٹائیا۔ ایہہ ہلٹ چلے سنسار، جل دھارا روپ وٹائیا۔ ایہہ جنہاں دا سچا پیار، صاحب ستگر دئے وڈیائیا۔ کھیل کرے آپ زرنکار، جھگی تیرا لہنا دئے اتار، ہر کا پریم سوہنی دھار، مہینوال لچھمن نظری آئیا۔

سو پُرکھ زرنجن سرب گنوت، شاہ پاتشاہ وڈی وڈیائیا۔ ہر پُرکھ زرنجن مہا اگنت، شاہو بھوپ اک اکھوائیا۔ ایکنکارا کھیل بے آنت، وڈ داتا اک رگھرائیا۔ آد زرنجن نور مہنت، جوتی جوت جوت رُشنائیا۔ سری بھگوان ساچا کنت، جگ چوکری کھیل کرائیا۔

ابناسی کرتا ساچا دھام سہنت، سچکھنڈ ساچے ڈیرہ لائیا۔ پاربرہم ایکا ناؤں جنائے ساچا منت، منتر اِکو اِک سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا نام دئے پرگٹائیا۔ ہر کا ناؤں سچا نرنکار، آد جگاد آپ چلائیندا۔ ہر کا ناؤں آتم ادھار، جوتی جاتا آپ پرگٹائیندا۔ ہر کا نام کھیل کرتار، کرنی کرتا آپ کھائیندا۔ ہر کا نام وسے سچ دوار، تھر گھر ساچے سوہیا پائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا نام آپ سمجھائیندا۔ ہر کا نام ساچا میت، مِتر پیارا اِک اکھوائیندا۔ ہر کا نام دُھر سندیسہ گیت، ست ستوادی آپ سُنائیندا۔ ہر کا نام رہے سدا اتیت، ترے گن وچ کدے نہ آئیندا۔ ہر کا نام جگ چوکری لئے چیت، جگ جیون داتا کھیل کرائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، بھیو ابھید آپ گھلائیندا۔ ہر کا ناؤں سدا اگم، نیتر نظر کیسے نہ آئیا۔ ہر کا ناؤں نرگن دھاروں پئے جم، مات پت نہ کھئے بنائیا۔ ہر کا ناؤں سدا سدا سد جانے اپنا کم، نہکرمی اپنی کار کھائیا۔ ہر کا ناؤں لکھ چوراسی جیو جنت بیڑا دیوے بنھ، جگ ساگر آپ ترائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا نام دئے وڈیائیا۔ ہر کا ناؤں ساچا رس، سو پُرکھ نرنجن آپ پرگٹائیندا۔ ہر کا ناؤں مارگ دس، ہر پُرکھ نرنجن راہ چلائیندا۔ ہر کا ناؤں ہر گھٹ وس، ایکنکارا گنڈھ پوائیندا۔ ہر کا ناؤں جوت پرکاش، نور نورانہ نظری آئیندا۔ ہر کا ناؤں شاہو شاباش، شاہ پاتشاہ وپس وٹائیندا۔ ہر کا ناؤں داسی داس، سیوک سیوا اِک کھائیندا۔ ہر کا ناؤں منڈل منڈپ پاوے راس، گوپی کابن ناچ نچائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا نام آپ پرگٹائیندا۔ ہر کا ناؤں وشنوں رنگ، وشو آپ چڑھائیندا۔ ہر کا ناؤں برہما منگ، پاربرہم پرہہ جھولی آپ بھرائیندا۔ ہر کا ناؤں شنکر مردنگ، ست ترسول اِک چمکائیندا۔ ہر کا ناؤں سچا اند، اند اند وچ جنائیندا۔ ہر کا ناؤں دیونہار سورا سرنگ، سری بھگوان آپ ورتائیندا۔ ہر کا ناؤں جگ چوکری دیونہارا دنڈ، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا نام آپ سمجھائیندا۔ ساچا نام ساچا کھیل، سو کرتا آپ جنائیا۔ ساچا نام میلے میل، وچھوڑا کھئے رہن نہ پائیا۔ ساچا نام ساچا چاڑھے تیل، گھر ساچے سگن منائیا۔ ساچا نام پُرکھ اکال میلے سجن سہیل، سری بھگوان گنڈھ پوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا نام اِک درسائیا۔ ساچا نام نام ست، ست ستوادی آپ جنائیندا۔ ساچا نام برہم مت، برہم وڈیا آپ پڑھائیندا۔ ساچا نام نرگن تت، سرگن اپنا کھیل وکھائیندا۔ ساچا

نامِ نجھ رس، گھر جھرنا اک جھرائیندا۔ ساچا نامِ پردے وس، ہر مندر اک دکھائیندا۔ ساچا نام لیکھا چکائے تہ اٹھ، اپ تیج وائے
 پرتھی آکاش من مت بڈھ پنڈھ مکائیندا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا نام اک رکھائیندا۔ ساچا نام ایکو ایک، آد
 جگاد وڈی وڈیائیا۔ ساچا نام ساچی ٹیک، وشن برہما شو دھیان لگائیا۔ ساچا نام کرے ساچا ہیت، آتم پرما تم میل ملائیا۔ ساچا نام رت
 بسنتی کرے چیت، پھل پھلواری آپ مہکائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا نام اک جنائیا۔ ساچا نام ایکنکار، اکل
 کل دھاری آپ جنائیندا۔ شبد اگم کر تیار، ہر ساچی سیوا لائیندا۔ وشن برہما شو رچ اگھاڑ، نرگن ساچا ناچ نچائیندا۔ کرنہارا ست پیار،
 پریم پریتی اک درسائیندا۔ حکمے اندر حکمی کار، جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا کھیل آپ درسائیندا۔ ساچی کھیل
 کرے بھگوان، بھگون ہتھ وڈی وڈیائیا۔ شبد ست ست بلوان، سورپیر اک اٹھائیا۔ لیکھا جان دو جہان، دوئے دوئے دھاراں ونڈ دکھائیا۔
 نرگن سرگن کر پروان، سچ پروانہ نام جنائیا۔ دیونہارا ساچا دان، ساچی وست آپ ورتائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 ساچا نام اک درسائیا۔ ساچا نام سوہنگ سو، سو پُرکھ نرنجن آپ پرگٹائیندا۔ ساچا نام سدا نرموہ، مَحبت اکو گھر دکھائیندا۔ ساچا نام
 کرے پرکاش لو، اندھ اندھیر چکائیندا۔ ساچا نام، جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہرجن ساچے آپ جنائیندا۔ ساچا نام
 بھگتن رنگ، رنگ رنگیلا آپ چڑھائیندا۔ ستجگ تریتا دواپر کلجگ منگدے گئے منگ، بن بھکاری جھولی سرب ڈائیندا۔ دیونہارا
 ایکنکار سورا سربنگ، جگ چوکری ویکھ دکھائیندا۔ لوآن پُریاں برہمنڈاں کھنڈاں آپے لنگھ، زمیں اسماناں ویکھ دکھائیندا۔ جوتی جوت
 سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا بھو آپ جنائیندا۔ ساچا بھو کھولے کرتار، ہر کرتا وڈ وڈیائیا۔ لیکھا لیکھ لکھ جگ چار، جگ
 چوکری بندھن پائیا۔ اچی کوکن وید چار، شاستر سمرت دین گواہیا۔ گیتا گیان کرے پکار، اٹھ دس رہیا سمجھائیا۔ پُران اٹھاراں کھول
 کواڑ، برہم پاربرہم جنائیا۔ انجیل قرآن ہاباکار، نعرہ اکو اک سنائیا۔ کھانی بانی کرے خبردار، دھر سندیسہ اک الاٹیا۔ گر اوتار کر کر
 پیار، ساچی سکھیا گئے سمجھائیا۔ پیر پیغمبر بن یار، مٹر پیارے جگت اکھوائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا نام اکو
 اک دکھائیا۔ ساچا نام صاحب دا میتا، آد جگاد سنگ نبھائیندا۔ ساچا نام سدا انڈیٹھا، جگت نیتر نظر کیسے نہ آئیندا۔ ساچا نام سدا

اتینا، ترے گن پردہ کھٹے نہ پائیندا۔ ساچا نام ٹھانڈا سینا، ستگر ساچی دھار وپائیندا۔ ساچا نام جگ چوڑی چلائے ریتا، ریتوان اک
 اکھوائیندا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچا نام اکو اک وکھائیندا۔ ساچا نام پُرکھ اکال ہتھ، سری بھگوان اپنی ونڈ
 ونڈائیا۔ جگ چوڑی چلا رتھ، نرگن سرگن گر اوتار سیو کھائیا۔ ست ستوادی دے وتھ، نر نرنکار جھولی دئے بھرائیا۔ آتم پرما تم ڈھولا
 جس، صفتی صفت صلاحیا۔ نرمل نر جوت کر پرکاش، جوتی جوت ڈگمگائیا۔ منڈل منڈپ ساچی راس، گوپی کابن ناچ نچائیا۔
 سدا سدا سد کھیل تماش، خالق خلق رہیا کرائیا۔ بھگت بھگوان پوری کرے آس، نام نشانہ اک وکھائیا۔ لیکھا جان پر تھی آکاش، گگن
 منڈل کھوج کھوجائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، نام منگن دی ساچی ریتی، آد آد جنائیا۔ پر بھ دا نام آد منگدے، وشن
 برہما شو جھولی ڈاپیا۔ ہر کا نام گر اوتار پیر پیغمبر ونڈدے، جیواں جنتاں دے وڈیائیا۔ ہر کا نام کھیل کھیلے سورے سربنگ دے، شاہ
 پاتشاہ بھیو ابھید کھلائییا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایک نام وڈ وڈیائیا۔ ہر کا نام سدا سہیلا، آد جگاد اکھوائیندا۔ ہر
 کا نام بھگن میلا، بھگتی اپنا راہ وکھائیندا۔ ہر کا نام گرؤ گر چیلا، گر ستگر آپ سمجھائیندا۔ ہر کا نام وسے سدا نوبلا، جگت نیر
 نظر کیسے نہ آئیندا۔ کٹنہارا دھرم رائے دی جیلا، لکھ چوراسی پندھ مکائیندا۔ ہر کا نام ہونے سہائی جنگل جوہ اجاڑ پہاڑ ڈونگھی گندر بیلا،
 سمند ساگر ویکھ وکھائیندا۔ ہر کا نام چین دا اتھ ویلا، لکھ چوراسی جیو جنت سو پُرکھ نرنجن آپ سمجھائیندا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر،
 آپ اپنی کریا کر، نام اکو اک وکھائیندا۔ ہر کا نام چین پیر فقیر، نج نیر دھیان لگائیا۔ ہر کا نام چین دستگیر، سدا سدا سنگ رکھائیا۔
 ہر کا نام چین گنی گپیر، گہر گمبھیر دئے وڈیائیا۔ ہر کا نام نرالا تیر، انبالا اک وکھائیا۔ ہر کا نام بجر کپاٹی دیوے چیر، کوڑی کریا میٹ
 مٹائیا۔ ہر کا نام چوٹی چاڑھے پھڑا خیر، ہوئے ہنگتا دئے گوائیا۔ ہر کا نام ٹھانڈا کرے سریر، اگنی تت نہ لاگے رائیا۔ ہر کا نام شرع کٹے
 زنجیر، شریعت کرے نہ کھٹے لڑائیا۔ ہر کا نام بدلے سرب تقدیر، جو بیٹھے نام دھیائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے
 کھیل بے پروا ہیا۔ ہر کا نام ساچا سنگ، سدا سدا سد اکھوائیندا۔ ہر کا نام اگنی مردنگ، کایا مندر ستگر آپ وجائیندا۔ ہر کا نام
 سورا سربنگ، بھے بھو نہ کھٹے رکھائیندا۔ ہر کا نام ایکنکار اکو دیوے سچ اند، اند آتم آپ جنائیندا۔ ہر کا نام میٹے اگلا پچھلا پندھ،

ساچے مارگ پھڑ پھڑ لائیندا۔ ہر کا نام جنم کرم دی ٹٹی دیوے گنڈھ، سرگن نرگن پُرکھ اکال گنڈھ پوائیندا۔ ہر کا نام شبدا سہاگی چھند، سوہلا گر اوتار پیر پیغمبر گائیندا۔ ہر کا نام سرت سوانی ہون نہ دیوے رنڈ، کنت سہاگ اک ملائیندا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا نام اک اُچائیندا۔ ہر کا نام اوچن اوچ، نینکن نیک نیک اکھوائیا۔ ہر کا نام چارے کوٹ، دہ دشا ہونے سہائیا۔ ہر کا نام نانا توڑے جوٹھ جھوٹھ، سچ سچ دے سمجھائیا۔ ہر کا نام گرگمکھاں اُپر جائے تھ، جس جن اپنی مہر نظر ٹکائیا۔ ہر کا نام امرت جام پیائے گھٹ، ٹھانڈا سیر اک وکھائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار سدا وڈیائیا۔ ہر کا نام رت سہنجن، سوہاؤنت سہائیندا۔ ہر کا نام نیتر پائے ایکو انجن، آگیان اندھیر چکائیندا۔ ہر کا نام ساچا مجن، ڈرمت میل دھوائیندا۔ ہر کا نام پردے کجن، غریب زانیاں سر اپنا ہتھ ٹکائیندا۔ ہر کا نام سچا سجن، دو جہاناں وچھڑ نہ جائیندا۔ ہر کا نام ہر کا بھجن، سمر سمر سرب سکھ پائیندا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا نام آپ درسائیندا۔ ہر کا نام جگ جگ اڈیک، ستجگ اپنا دھیان لگائیا۔ تریتا ویکھے کون ویلا آئے تاریخ، پرہہ میلا میلے سہج سہائیا۔ دواپر کہے میرا کوئی نہ رہے شریک، نرگن شرکت دے گوائیا۔ کلجگ کہے میں نیتر ویکھاں ٹھیک، جو سیری بھگوان دے سمجھائیا۔ میرے اندر کوئی لائے پاربرہم نال پریت، سچ پریتی کون کھائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھیو ابھیدا آپ سمجھائیا۔ ساچا نام نرگن گایا، نانک نانک نام وجی ودھائیا۔ سچکھنڈ نواسی پُرکھ ابناسی اک منایا، دوجا اشٹ نہ کھئے رکھائیا۔ منتر سوہلا ڈھولا اک درڑایا، جیو جنت کر پڑھائیا۔ سادھ سنت راہ وکھایا، آتم پردہ گنڈا لاپیا۔ جیو جنت سڑدا آپ پچایا، امرت میگھ اک برسائیا۔ تھر گھر دا ساچا بھیو کھلایا، شبدا اگم رباب وجائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا نام اک درسائیا۔ نانک نرگن ساچا نام جان، جانی جان اکھوایا۔ نرگن ہو کے مل بھگوان، سچکھنڈ سوہا پایا۔ لے کے آیا دھر فرمان، منتر نام ست درڑایا۔ جیواں جنتاں دے گیان، چار ورن اکو رنگ وکھایا۔ سوہنگ روپ نوجوان، آتم پرما تم پرما تم آتم اکو گنڈھ پوایا۔ بہرم بھلے نہ کھئے نادان، بھلیکھا لکے وار جنایا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نام سچ سچ اُپایا۔ نام کہے وڈا بلوان، میرے ہتھ سرب وڈیائیا۔ گر اوتار میرا کرن دھیان، پیر پیغمبر میری صفت صلاحیا۔ بن میرے ملے نہ کوئی بھگوان، بھگوان نظر

کیسے نہ آئیا۔ سچ دھرم دی ست دکان، جُگ جُگ مات چلائیآ۔ دیندا رہیا دُھر فرمان، اکھڑ وکھڑ جگت سندیس سُنائیآ۔ مناؤندا رہیا اپنی آن، سر سر حُکم منائیآ۔ نو سو چورانونے چوکرئی جُگ ہو پردھان، سچ پردھانگی آپ کھائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، میری سیوا اکو لائیآ۔ نام کہے میری سیوا گئی لگ، ہر سنگر آپ لگائیندا۔ کھیلاں کھیل نو کھنڈ پرتھی وچ جگ، لکھ چوراسی ویکھ وکھائیندا۔ جن بھگتاں میل ملاواں اُپر شاہ رگ، نو در دوارے پندھ مکائیندا۔ دیپک دیا جوت جائے جگ، اگیان اندھیر چُکائیندا۔ پھڑ پھڑ ہنس بناواں کگ، کاگوں ہنس آپ اڈائیندا۔ ساچے مندر آپے سد، گھر گھر وچ آپ وکھائیندا۔ وجے ناد شبد دُھن انحد، انراگی راگ الائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچا نام اک سُنائیندا۔ ساچا نام لے سُن، جس جن دیا کھائیآ۔ آتم اُچے اکو دُھن، تال تلواڑا نہ کھئے رکھائیآ۔ سری بھگوان جنائے اپنے گن، گھر گمبھیر دئے جنائیآ۔ سنت سہیلے ساچے چُن، گر چیلے ویکھ وکھائیآ۔ لکھ چوراسی چھان پُن، بھکت بھگونت لے جگائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، ہر ہر نام وڈ وڈیائیآ۔ ہر ہر نام وڈ وڈیرا، جُگ چوکرئی راہ جنائیندا۔ دُور دُراڈا نیرن نیرا، گھر گھر سوہا پائیندا۔ لیکھا جانے تیرا میرا، میرا تیرا اکو گھر بنائیندا۔ سُرَت سوانی دیونہارا گیڑا، اُٹی لٹھ آپ گِرائیندا۔ کوڑ کُڑیارا میٹنہارا جھیڑا، من مت بُدھ آپ کھپائیندا۔ بٹنہارا ساچا بیڑا، کھیوٹ کھیٹا رُپ وٹائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ہر ہر نام صفت صلاحیندا۔ ہر ہر نام صفت صلاح، جُگ جُگ وڈی وڈیائیآ۔ رہبر بنے مات ملاح، ساچا راہ وکھائیآ۔ نرگن سرگن دئے صلاح، ساچی سکھیا اک سمجھائیآ۔ لکھ چوراسی جیو جنت پردہ دئے اٹھا، انہو پرکاش وکھائیآ۔ امرت آتم جام دئے پیا، مدھر رس اک وکھائیآ۔ ساچی سکھیا دئے درڑا، بودھ آگادھ کرے پڑھائیآ۔ سرشٹ سبائی متھیا دئے جنا، اٹل رہن کھئے نہ پائیآ۔ دُھر دی لکھیا سکے نہ کھئے مٹا، میٹنہار نہ کھئے اکھوائیآ۔ ستجگ تریتا دواپر کلجگ نو سو چورانونے چوکرئی جُگ لے ہنڈھا، پاربرہم پرہہ اپنا پھیرا پائیآ۔ گر اوتار رچن رچا، پیر پیغمبر دھار وکھائیآ۔ دین مذہب مارگ لا، ذات پات کری کُرمائیآ۔ آخر اکو پُرکھ اکال جنا، پروردگار سچ سمجھائیآ۔ ورن برن کھتری براہمن شوڈر ویش آتم پر ماتم دئے درسا، برہم اکو نظری آئیآ۔ وشنو سبھیو رہیا کما، گھر گھر رزق پُچائیآ۔ برہما جوت رہیا جگا، نور نور کرے رُشنائیآ۔ شنکر لیکھا

رہیا مُکا، ہتھ ترسول اٹھایا۔ گر شبد حُکم رہیا سُنا، نہ کوئی میٹے میٹ مٹایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، نام اکھنڈ
 اک پرگٹایا۔ ہر کا نام سدا اکھنڈت، کھنڈ کھنڈ نہ کھنڈ کرائیندا۔ بھیو نہ جانے کوئی پنڈت، جگت نیتر نظر نہ آئیندا۔ وسنہارا جیرج انڈت،
 اُتبھج سینج کار کھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ساچا نام اک اُپائیندا۔ ساچا نام ست سرُور، ست ست درڑائیندا۔
 ساچا نام توڑے غرُور، غُربت رُپ نہ کھنڈ وٹائیندا۔ ساچا نام آسا منسا کرے پُور، جُگ جُگ آسا ویکھ وکھائیندا۔ ساچا نام ناتا توڑے
 کوڑو کوڑ، ساچی سکھیا اک سمجھائیندا۔ ساچا نام حاضر حضور، ہرجن ساچے ویکھ وکھائیندا۔ ساچا نام سرب بھرپُور، گھٹ گھٹ ڈیرہ
 لائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ساچا نام سرب وکھائیندا۔ ساچا نام چار ورن، چار جُگ سمائیا۔ ساچا نام کھولے
 ہرن پھرن، نج نیتر دے وڈیایا۔ ساچا نام ترنی ترن، کرتا پُرکھ آپ اُپایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایک نام صفت
 صلاحیا۔ ساچا نام جُگ چوکرئی دھار، ستجگ تریتا دواپر کلجگ آپ ہنڈھائیندا۔ ساچا نام سچ وپار، جگت ونجارا ہٹ چلائیندا۔
 ساچا نام شبد کرتار، دوجی وست نہ کھنڈ وکھائیندا۔ ساچا نام مست خُمار، مستی اکو اک چڑھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی
 کِرپا کر، بھیو ابھیدا آپ جنائیندا۔ ساچا نام کرے پُکار، اُچی کوک کوک سُنایا۔ کل کلکی آوے اوتار، زرگن اپنا پھیرا پائیا۔ ڈنکا وجے آگم
 اپار، دو جہان کرے شنوایا۔ وشن برہما شولے اُٹھال، سویا کھنڈے رہن نہ پائیا۔ لوآن پُریاں برہمنڈاں کھنڈاں بن دلال، ویکھنہارا تھاوں
 تھائیا۔ لیکھا جانے شاہ کنگال، شہنشاہ اپنا پھیرا پائیا۔ آپے سُنے مُریداں حال، مُرشد داتا وڈ وڈیایا۔ کلجگ چلے اولڑی چال، سمجھ
 سکے نہ کھنڈے رائیا۔ ہرجن ساچے آپے اُٹھال، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، اپنا بھیو کھلائیا۔ ساچا نام بھیو کھولے، کھولنہار
 اکھوائیندا۔ انتر آتم زرگن بولے، انبولت راگ لائیندا۔ بھاگ لگائے کایا چولے، ساڈھے تن ہتھ بنک سہائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر،
 آپ اپنی کِرپا کر، نام اکو گھر وسائیندا۔ نام وسے گھر زرنکار، دوجے ہٹ نہ کھنڈے وکھایا۔ کلجگ اتم ہو تیار، سیری بھگوان دیا کھایا۔ نام
 آگم لے بھنڈار، دو جہاناں ویکھ وکھایا۔ جوتی جوت ہو اُجیار، زرگن نور کرے رُشنایا۔ وسنہارا ٹھانڈے دربار، سمبل ایک گھر وکھایا۔
 جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، نام اکو اک جنایا۔ اکو نام سدا انت، اکل کلا اکھوائیندا۔ اکو نام سدا بے انت، انت کھنڈ نہ

آئیندا۔ اِکو نام لیکھا جانے سادھ سنت، ستگر اپنی کار کھائیندا۔ اِکو نام آتم پر ماتم منت، منتر اِکو اِک پڑھائیندا۔ اِکو نام آد آنت، جُگ چوکرئی کھیل کرائیندا۔ اِکو نام سِری بھگونت، شاہ پاتشاہ اپنا ناؤں پرگٹائیندا۔ اِکو نام گرھ توڑھے ہوئے ہنگت، نون سو اکھڑ راہ جنائیندا۔ اِکو نام ساچا پنٹھ، مارگ اِکو اِک سمجھائیندا۔ اِکو نام ساچا سنکھ، دو جہاناں ناد سُنائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچی کرنی آپ کھائیندا۔ اِکو نام سچ وکیل، درگاہ ساچی ہوئے سہائیا۔ اِکو نام آنت اپیل، بریخانہ دئے وکھائیا۔ اِکو نام سب دی کرے تعمیل، گھر گھر پھیرا پائیا۔ اِکو نام بدلن نہ دیوے کیسے دلیل، من واسنا چلے نہ کھئے چٹرائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا نام سرب درسائیا۔ ساچا نام ہر گن گاؤ، گھر گمبھیر وڈ وڈائیندا۔ پرہہ ملن دا رکھو چاؤ، اِشٹ اِکو اِک وڈائیندا۔ ہر ستگر سرنائی لاگو پاؤں، نیوں نیوں سپس سرب جھکائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سرشٹ سبائی آپ درڑائیندا۔ ہر کا نام جیو جپ، جگ جیون داتا آپ جنائیا۔ ترے گن مٹے اگنی تپ، تینوں تاپ رہن نہ پائیا۔ دھیرج بخشے سنتوکھ ست، دھرم اِکو اِک سمجھائیا۔ نار بہتر نہ ایلے رت، رتی رت نہ کھئے وکھائیا۔ جاننہارا مت گت، بھیو ابھید کھلائییا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، نام اِک اِک درسائیا۔ ہر کا نام سدا انوکھا، نظر کیسے نہ آئیندا۔ لکھ چوڑاسی نال کرے دھوکھا، لک اِک اپنا مکھ چھپائیندا۔ بن ستگر پورے مارگ ہوئے نہ سوکھا، گر نانک گر ایہہ سمجھائیندا۔ کوڑی کِریا کھئے نہ بھرے ہوکا، باباکار کم کیسے نہ آئیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچی سکھیا اِک وڈائیندا۔ ساچا نام ہر دی سکھیا، گر ستگر گیا سمجھائیا۔ نہ کوئی میٹے دھر دا لکھیا، میٹنہارا نظر کھئے نہ آئیا۔ گرمکھ ورلے من منوآ جتیا، جس پرہہ اپنی دیا کھائیا۔ گھر پایا اِک انڈھیا، چہپر چہن نہ کھئے چھپائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، جس اپنا نام بُجھائیا۔ جس نے بُجھیا ہر کا نام، تِس ملے اِک وڈائیا۔ آنتر آتم پیتا جام، جھگڑا کھئے رہن نہ پائیا۔ دوجا دسے نہ کھئے نشان، پُرکھ اکال اِک درسائیا۔ جُگ چوکرئی بدلنہار نظام، ستجگ تربتا دوپر کلجگ اپنی ونڈ ونڈائیا۔ پروردگار کراونہار سلام، علیکم اپنا راہ جنائیا۔ کائنات دیونہار پیغام، پیر پیغمبر کلمہ نبی پڑھائیا۔ پرگٹاونہارا کاہنا رام، رام رام دئے سرنائیا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد دیونہارا دان، داتا دانی وڈ وڈائیا۔ نانک نرگن سرگن کر پروان، سو پُرکھ نرنجن اپنا رنگ وکھائیا۔ گر گوبند جودھا سوربیر بلی بلوان، بل

اکو اک پرگٹائیا۔ سُت دُلا رَا نَوُجوان، نہ مرے نہ جائیا۔ شبد سرُوی کھیل مہان، جُگ چوُکڑی آپ کھلائیآ۔ ساچا نام کر پردھان، دو جہاناں پردھانگی اک کھائیآ۔ لکھ چوُراسی بردے کرے غلام، سر سکے نہ کھئے اُٹھائیآ۔ نیتی رہن نہ دیوے شیطان، شریعت کرے نہ کھئے لڑائیآ۔ سرب جیاں دا اک بھگوان، جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، نام اکو گھر وکھائیآ۔ نام وکے اکو ہٹ، سو پُرکھ نرنجن آپ وکھائیآ۔ گُرمکھ ورلے لاہا لین کھٹ، دوسر نظر کیسے نہ آئیندا۔ دیونہار پُرکھ سمرتھ، سِری بھگوان اپنی کار کھائیآ۔ لہنا دین چُکائے بتھو ہتھ، جگت ادھار نہ کھئے وکھائیآ۔ کلجگ اتم ہو پرگٹ، نرگن اپنی جوت جگائیآ۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا نام اک رکھائیآ۔ ساچا نام اکو رکھ، رکھیا کرے سرب تھائیآ۔ کلجگ آنت ہو پرگٹ، پاربرہم پرہم بھیمو چُکائیآ۔ ساچا مارگ صاحب دس، دہ دشا کرے شنوائیا۔ اکو مٹو پُرکھ سمرتھ، اکال پُرکھ وڈی وڈیائیآ۔ نانا توڑو پنج تت، پنج تت گُرو نہ کھئے اکھوائیا۔ شبد گُرو ہر گھٹ رہیا وس، گھر کھوجو سجن بھائیآ۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، نام ہٹی دئے جنائیآ۔ نام ہٹ کایا اندر، سو پُرکھ نرنجن آپ ٹکائیآ۔ جن بھگتو کھولو اپنا جندر، کُنجی نرگن آپ پرگٹائیآ۔ چڑھ کے ویکھو ساچے مندر، ستگر ساچا نظری آئیندا۔ من واسنا بتھو بندر، دہ دشا نہ اُٹھ اُٹھ دھائیآ۔ بھاگ لگاؤ اندھیرے کھنڈر، جوتی جوت رُشنائیآ۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا نام اک اپائیآ۔ ساچا نام اک پرکاش، پرکاشوان اکھوائیا۔ ہر کا نام شبد سواس، سواس سواس سہائیآ۔ ہر کا نام کھیل تماش، خالق خلق ویکھے چائیں چائیا۔ ہر کا نام ہر کی شاخ، شناخت اپنے ہتھ جنائیآ۔ ہر کا نام ستگر رہیا بھاگھ، بھاگھیا اگلی دئے پڑھائیآ۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا کھیل آپ کرائیا۔ ہر کا نام سو، سو ستگر آپ جنائیآ۔ ہر کا نام ہنگ برہم کر آئے موہ، آتم پر ماتم جوڑ جڑائیآ۔ ہر کا نام مہاراج رُپ ہو، مہا اپنی صفت صلاحندا۔ ہر کا نام شیر کوڑی کِریا لوے کھوہ، سچ سچ اک ورتائیآ۔ ہر کا نام سینگھ بر رُپ ہو کے سب توں لئے جوہ، لکھ چوُراسی پھول پھلائیآ۔ وشنو سوادار بن کے گھر گھر رِزق ڈھوآ رہیا ڈھو، سِری بھگوان سیو لگائیآ۔ بھگوان اپنے ورگا آپے ہو، نرگن اپنی کل رکھائیآ۔ جے جیکار کرن سرب لوہ، لوک پرلوک اکو نعرہ لائیآ۔ بن ستگر نانک ہور نہ جانے کو، کبیر جولابا اپنا دھیان لگائیآ۔ لکھ چوُراسی رہی رو، ہر کا نام

بتھ کیسے نہ آئیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، نام اِکو اِک اُپائیندا۔ ہر کا نام اِکو اِک، ایکنکار دئے وڈیائیا۔ کوئی نہ سکے پڑھ لکھ، لکھن پڑھن وچ نہ آئیا۔ جُگ چوکری سِری بھگوان وندنہارا حص، ساچا حصہ آپ وندائیا۔ کر کِریا دتا جس جس، سو گا گا ڈھولا گئے سُنائیا۔ میرا صاحب سدا انڈٹھ، جگت نیتِر نظر نہ آئیا۔ آد جُگاد نہ دیوے پٹھ، ستمکھ دسے بے پرواہیا۔ جن بھگتاں کرے بت، نت نوتِ میل ملائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، جُگ جُگ اپنا ویس وٹائیا۔ جُگ جُگ ویس کرے کرتار، قُدرت قادر ویکھ وکھائیندا۔ کلجُگ اتم ہو اُجیار، نرگن نُوَر جوت جگائیندا۔ ساچے بھگتاں کر پیار، سِری بھگوان آپ اُٹھائیندا۔ اُتر اُتر دے پیار، پریم پریتی اِک سمجھائیندا۔ جھگڑا کرے سرب سنسار، جھگڑت جھگڑت پندھ نہ کھئے مُکائیندا۔ گُرمکھ گُرسکھ کرے وچار، گُر سترگُر بھيو کھلائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، آد جُگاد جُگا جُگنتر جن بھگتاں کھیل وکھائیندا۔ جن بھگتاں وکھائے کھیل آپ، اپنے بتھ رکھے وڈیائیا۔ جوں پرہلاد ہرناکش بنیا باپ، گھر گھر وچ پئے لڑائیا۔ صاحب سچا تھاپن رہیا تھاپ، سمرتھ پُرکھ بے پرواہیا۔ دیونہار اگنی دات، وست اموک آپ ورتائیا۔ کلجُگ ویکھ اندھیری رات، ساچا چند اِک چمکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل سچا بے پرواہیا۔ بھگت وکھایا اِک دھرو، گھر دھوکھا مات کرائیا۔ پھڑ کے کڈھیا جنگل جوہ، محل اٹل رہن نہ پائیا۔ نردھن ہو کے گایا تُو ہی تُو، تُوہ پن نظر کھئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، جُگ جُگ بھگتاں ویکھے تھاوں تھائیا۔ بھگتاں ویکھے بل بل دھار، بل باؤن روپ وٹائیا۔ براہمن بن کے ایکنکار، اچھل چھل کھیل کرائیا۔ ڈھائی کرماں منگ دوار، دوئے وچ پندھ مُکائیا۔ اتم سُنیا مُنہ دے بہار، مان تان نہ کھئے رکھائیا۔ باسی کرے سرب سنسار، بھگت چلے شبہ رضائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ بھگت امریک رہیا جنایا، دُرباشا ویس وٹائیا۔ چرنودک لے مُکھ لگایا، سراپ دیوے واہو داہیا۔ سِری بھگوان اِک دھیایا، نیج اُتر دھیان لگائیا۔ چکر سُدِرشن سیوا لایا، سیوا سچ کھائیا۔ اِندلوک شولوک برہم لوک بھگت بھگوان آپ بھجایا، اِکے دسے نہ کھئے سہائیا۔ کر کِریا سِر بتھ ٹکایا، تتی وا نہ لاگے رائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، جُگ جُگ بھگتاں ٹھوکر رہیا لگائیا۔ ٹھوکر لگی بھگت کبیر، گنگا وچ کھیل رچائیا۔

بٹھ کے سُٹیا پنج تت سریر، شریک بنی جگت لوکائیا۔ کوئی نہ جانے ہوئے اخیر، آخر ہر جو کھیل وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر،
 آپ اپنی کِریا کر، جن بھگتاں جگ جگ ویس وٹائیا۔ جگ جگ ویس وٹائے کرتا، کرتا پُرکھ وڈی وڈیائیا۔ آد جگاد کدے نہ مردا، نرگن
 نور جوت رُشناٹیا۔ اپنی کرنی آپے کدا، کر کر رہیا وکھائیا۔ اگنی ہون کدے نہ سڑدا، مڑھی گور نہ کھئے دبائیا۔ سدا سدا سد اپنا ناؤں
 آپے پڑھدا، دو جہاناں رہیا سُنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی کرنی آپ کرائیا۔ ساچی کرنی
 کرے ہرناکش، نر سینگھ اپنی دھار جنائیا۔ در دروازے وچ آوندیاں بہہ کے کری حفاظت، مہربان اپنا چرن ٹکائیا۔ آگے دیوے نہ کیسے
 اجازت، حُکم بندھن اکو پائیا۔ ویکھنہار سرب شرارت، شہنشاہ بے پرواہیا۔ جن بھگتاں کرے نہ کدے کھئے ممانت، روک سکے نہ کھئے رائیا۔
 سچ دھرم دی سچ امانت، گُرمکھ گر گر گود اٹھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سرشٹ سبائی ایکا
 نام درڑائیا۔ سرشٹ سبائی نام درڑھ، درڑھ وشواس کرائیندا۔ دئی دویتی نہ کوئی کِریا، کِریا کرم نہ کھئے وکھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر،
 آپ اپنی کِریا کر، آد جگاد جگا جگنتر چار ورن سچ پریتی، دو جہان اکو ریتی، اکو بنت بنائیندا۔ اکو بنت بنائے سری بھگوان، ہر کرتا
 سیو کھائیندا۔ شبد سرُپی سچ گیان، جگ چوکرئی آپ جنائیندا۔ کلجگ اتم کھیل مہان، نرگن نرنکار آپ وکھائیندا۔ بھگت بھگونت کر
 پروان، بے پرواہ رنگ وکھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، نام گانا دھر نشانہ ساچا تند بندھائیندا۔
 ساچا تند بٹھ ڈور، ساڈھے تِن ہتھ منگ منگائیا۔ پرم پُرکھ پرہ پے گئی لوڑ، گُرمکھ اکو آس رکھائیا۔ نرگن سرگن ناتا جوڑ، مؤلی تند
 گنڈھ پوائیا۔ مَلا شیخ مچاؤن شور، پنڈت پاندھ رہے کُرائیا۔ سری بھگوان اپنے ہتھ وچ پھڑی ڈور، دو جہاناں رہیا بھوائیا۔ لکھ
 چوڑاسی ویکھے کر کے غور، گہر گمبھیر نین اٹھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، ساڈھے تِن ہتھ تیرا
 لیکھا لیکھے وچوں لے بچائیا۔ لیکھے وچوں لیکھے بچا، سو سترگر دیا کھائیندا۔ پوت سپوتے دیا کما، مہر نظر اٹھائیندا۔ تندی تند اک منگا،
 ساڈھے تِن ہتھ ونڈ ونڈائیندا۔ چالی دن اگلے ویکھے وکھا، مہر نظر اٹھائیندا۔ گُرمیز سینگھ گر انگ لگا، جنم جنم وچوں بدلائیندا۔ چالیویں
 دن پنج تت ہو جانا سی سواہ، لوک مات رہن نہ پائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، شبدی اگن اکو لا، روون نور اکتھے

کیتے آندھی گوانڈھی بہین بہرا، سچ وبارا آپ کرائیندا۔ چالی دِن دُور نیڑے، نیرن نیر جنائیا۔ اُجڑے وسائے پھیر کھیڑے، کھیڑا اپنے رنگ
 رنگائیا۔ بنہنہار ڈُبدے بیڑے، پاتھر پابن ترائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، نواں جیون پھر دِوائیا۔ نواں جیون دیوے
 نواں باپ، پُرکھ اکال پتا اکھوائیندا۔ گر سترگر بنے سچا ساک، پچھلا ناتا توڑ ٹرائیندا۔ آگے پُچھنہارا وات، آپ اپنا میل ملائیندا۔ دیونہارا
 تت وچوں تت دات، داتا دانی دیا کھائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، جینودیاں ہی مرگ وبار، مِرٹو دیوے پھڑ کے
 تار، تارنہارا اک اکھوائیندا۔ تارنہارا ہر رگھناتھ، ہر وڈا وڈا وڈیائیا۔ جُگ چوکرئی وسے ساتھ، صاحب سترگر وچھڑ کدے نہ جائیا۔ سچ
 پریتی جوڑے چرن کول نات، ناتا بدھاتا اکو اک رکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساڈھے تِن ہتھ
 رنگ رنگائیا۔ ساڈھے تِن ہتھ مؤلی تند، مؤلا اپنی کار کھائیندا۔ لیکھا چُکے سورج چند، تارا منڈل نہ کھئے چمکائیندا۔ لوک پرلوک دو جہان
 چوڈاں طبق کھنڈ برہمنڈ دیوے بندھ، بندھن پھیر نہ کھئے ٹرائیندا۔ سچ سنگیت اکو ڈھولا سوہلا سُنائے چھند، وشن برہما شو راگ
 الائیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر سادھ سنت سِری بھگونت مانن اک اند، اند اند وچ رکھائیندا۔ جُگ جنم دی ٹٹی گنڈھ، جوتی جوت
 سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ساچی کار آپ کھائیندا۔ ساچی کار کراون آیا، ہر وڈا وڈا وڈیائیا۔ ترے گن مایا پردہ لاییا، پنج تت نہ کھئے
 لڑائیا۔ امرت جام اک پیایا، رس مٹھا اک وکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل سچا شہنشاہیا۔ ساڈھے تِن
 ہتھ اگون مارے نعرہ، کوک کوک سُنائیا۔ کیوں کوڑی کِرپا کیتا پیارا، پنج تت ماٹی تیرے کم کسے نہ آئیا۔ سِری بھگوان کہے پرہ
 سرجنہارا، دے مت رسیا سمجھائیا۔ بھگتن بت کیا وبارا، دوجی لوڑ کھئے نہ رائیا۔ بن بھگتاں بھگوان ہوئے نہ مات اُجیارا، جگت ملے نہ کھئے
 وڈیائیا۔ ویلے گر کیا ادھارا، تندوا تند تند کھائیا۔ ساڈھے تِن ہتھ لیکھے لگے پھیر منارا، اپ تیج وائے پرتھی آکاش میل ملائیا۔ نرگن میل
 نرگن دھارا، سرگن سرگن ونڈ ونڈائیا۔ چیلا گر گر اوتارا، اوتری اکو نظری آئیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل
 ساچا ہر، سریشٹ سبائی ایکا رنگ وکھائیا۔ ساڈھے تِن ہتھ ویکھ وچار، ست ستوادی آپ جنائیندا۔ تڈھ پن کوئی نہ دسے یار، سرگن
 رُوپ نہ کھئے وٹائیندا۔ تیرا اوڈھن پا پاگئے گر اوتار، پیر پیغمبر تیرے اندر وڑ وڑ پردہ پائیندا۔ تیرا محل اٹل منار، خاکی خاک رُوپ وٹائیندا۔

جس اندر وڑے آپ نرنکار، نرگن دیا باقی ڈگمگائیندا۔ تیرے نال وسے سنسار، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساڈھے تن ہتھ آپ سمجھائیندا۔ ساڈھے تن ہتھ کہے میرا میت روداس، جو لیکھا گیا لکھائیا۔ سد وسے میرے پاس، وچھوڑا کھئے نظر نہ آئیا۔ کبیر جلاہے میرے اندر کیتا نواس، بیٹھا اپنا مکھ چھپائیا۔ میرے اندر وڑ کے ستگر نانک بنیا داسی داس، چار ورنان سیو کھائیا۔ میرے مندر بہ کے گر گوبند گرمکھاں کہا شاباش شاباش، امرت سچ پیالہ جام پیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اک دینا ساچا ور، تیرا ناتا ٹٹ نہ جائیا۔ پنج تت سن اخیر، ہر آخر آپ جنائیندا۔ تیرے اندر وس کے گئے پیغمبر پیر، پاربرہم پریہ اپنی دھار چلائیندا۔ تیرے اندر شرع زنجیر، شریعت تیرے وچ رکھائیندا۔ تیرے اندر امرت نیر، رس اکو اک وکھائیندا۔ تیرے اندر کام کرودھ لوبھ موہ ہنکار لائی پیڑ، آسا ترسنا ہوئے ہنگنا مایا ممتا ناچ نچائیندا۔ تیرے اندر وسن شاہ حقیر، شاہ پاتشاہ، تیری اوٹ تکائیندا۔ تون کیوں ہوئیوں آنت دلگیر، تیرا ناتا نہ اچے ٹڑائیندا۔ بھائیاں نال بھائی ملیا رہ جائے ویر، گرمیج آتم سیج پھیر وچھائیندا۔ صاحب ستگر مارے نرالا تیر، انیالا آپ چلائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جیون جیون وچوں بدلائیندا۔ جیون وچوں جیون آیا، جگتی نظر کیسے نہ آئیا۔ سمرتھ پُرکھ دیا کھایا، دینن ہوئے سہائیا۔ جینودیاں ہی پار کرایا، کنارہ اکو اک رکھائیا۔ مردیاں مردیاں پھیر جوایا، مُردا روپ نہ کھئے درسائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی آپ کھائیا۔ نویں جیون دا نواں باپ، ساچا گانا ہتھ بندھائیندا۔ تون میرا میں تیرا ساک، دوجا نظر کھئے نہ آئیندا۔ بن اکھاں کھولے اندر تاک، بجر کپائی گنڈا لائیندا۔ ہتھ نال ملائے ہاتھ، دست دست وچ پھڑائیندا۔ تیری میری اکو یاد، یادداشت ہور ودھائیندا۔ تیری کوک سن فریاد، ہر فریادی پھیرا پائیندا۔ تیرا جنم ساچی داد، تیری جھولی پھیر بھرائیندا۔ لکھ چوراسی وچوں کاڈھ، ہر جو اپنے نال ملائیندا۔ ساچی گود لڈائے لاڈ، مہر نظر اک اٹھائیندا۔ آنتر آتم دیوے سواد، رس اکو اک چکھائیندا۔ بیڑے چاڑھے نال جہاز، جن بھگت بھگتان نال رکھائیندا۔ پھڑ ستیاں مار آواز، سری بھگوان آپ جگائیندا۔ اندر وڑ کے کھولے راز، بھيو ابھید سمجھائیندا۔ کیسے کم نہ آونے دو جہاناں راج، شہنشاہ نظر کھئے نہ آئیندا۔ جس ملے آپ مہاراج، سری بھگوان انگ لگائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جیون وچوں جیون حیاتی، دوس زین اک پرہاتی،

جگے جوت بن تیل باقی، ہوئن اکو اک کرائیندا۔ جیون کہے میری زندگی آئی، زندا ہر کرایا۔ نظری آئی جوت اکالن اکو مائی، پتا پُرکھ اکال
 ہوئے سہایا۔ نرگن بنیا دایا دائی، در ساچے سیو کمایا۔ آتم پر ماتم ہوئی کُرمائی، گھر مندر اک وڈیایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی
 کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، نام اکو جھولی پایا۔ نام وست جھولی پا، پلو ہر پھڑائی۔ جگ چو کُری وچھڑے میل ملا، جوتی جوت جوت
 رُشنائی۔ آسا ترسنا بھکھڑے حرص دکھا، دردیاں درد وندائی۔ بن مات گرہ دے اٹے رُکھڑے جنم دوا، ستگر جنم گھر اپنے دئے سمجھائی۔
 بنے جن جنیندی مان، گودی اکو اک اٹھائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی سکھیا چار ورن، اوچ
 نیچ راؤ رنگ جاننا بہین بھائی۔ چار ورن اکو ناتا، کھتری براہمن شوڈر ویش آپ جنائیندا۔ سرب جیاں دا پُرکھ بدھاتا، گھٹ گھٹ ڈیرہ
 لائیندا۔ اپنا آپ جس پچھاتا، تس دوجا نظر کھئے نہ آئیندا۔ سرب جیاں دا اکو داتا، دوجی ونڈ نہ کھئے وکھائیندا۔ آتم پر ماتم ستجگ ساچی
 گاتھا، سو پُرکھ نرنجن راہ چلائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، لہنا دینا نیتر نیناں آپ وکھائیندا۔
 لہنا دینا مات چُکایا، ہر ستگر سیو کمائی۔ گر گر میلا سہج سُبھایا، گھر ساچے وجے ودھائی۔ نام تندن تند بندھایا، بے پرواہ ہو سہائی۔
 جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، پنجھی چیت کایا کھیت، ساچا ہیت، اُجڑیا کھیت پھیر وسائی۔

* ۲۶ چیت ۲۰۲۰ بکرمی جوگندر سنگھ دے گرہ رُکا کلاں ضلع جالندھر *

پریم کہے میں سچا پریم، پریتی پریم پُرکھ نال نبھائی۔ میرا کھیل جانے کُنٹ ہیم، پون پانی رہے جس گائیا۔ سدا سدا نبھاواں اپنا نیم،
 کیتا قول بھل نہ جائیا۔ ویکھ وکھاواں نائی سین، سجن اکو اک بنائی۔ نرگن سرگن چکاواں لین دین، دوہاں وچولا سد اکھوائیا۔ مینوں ویکھ
 نہ سکے کوئی جگت نین، گرمکھ ویرلا ریتی جانے چائیں چائیا۔ رسنا جہوا میری صفت نہ سکے کوئی کہن، سیس دھڑ میرے آگے نہ کھئے
 وڈیائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، میری پریتی اک نبھائی۔ پریم کہے میں ساچا میتا، متر پیارے میل ملائیندا۔ پریم کہے

میری اچرج ریتا، گر اوتار میرا سنگ نبھائیندا۔ پریم کہے میرا نشان ٹھیکا، ست ستوادی اک درسائیندا۔ پریم کہے میرا عجب طریقہ، بناں گویند ہتھ کیسے نہ آئیندا۔ پریم کہے میں لیکھا جاناں جیو جی کا، جیون سب دا ویکھ وکھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی سکھیا اک درڑائیندا۔ پریم کہے میرا سچ پیار، پیاریاں نال رکھائیا۔ جگ چوگری وسار وچ سنسار، جنم مرن وچ کدے نہ آئیا۔ صاحب ستگر کرپا کر دین دیاں، جن بھگتاں اندر بن منگیاں دیوے جھولی پائیا۔ میرا ناتا شاہ کنگال، اوچ نیچ نہ کھئے رکھائیا۔ جگ جگ بناں جگت دلال، گرمکھ گر گر میل ملائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پریتیوان نام اکھوائیا۔ پریم کہے میرا سچا ناتا، نہ کوئی توڑ ٹڑائیندا۔ بن بھگت کیسے نہ جاتا، لکھ چوراسی نظر کیسے نہ آئیندا۔ پاربرہم پت پریشور جس میری دیوے داتا، تس اپنا بندھن پائیندا۔ میں وسار سدا اکتا، جس گرہ ستگر صاحب وسائیندا۔ میرا کھیل بوہ بدھ بھاتا، اچرج اپنی کار کھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پریم اپنا رنگ وکھائیندا۔ پریم کہے میرا رنگ اپار، اپرمپر دھار جنائیا۔ کیسے تون سولیاں اُپر دیواں چاڑھ، پٹھی کھل کیسے لہائیا۔ کیسے تتیاں لوہا اُتے دیواں بہال، سیس دھڑ کیسے اڈ کرائیا۔ کیسے نینہاں بیٹھاں دیاں سوال، کیسے کھڑگ کھنڈا چمکائیا۔ کیسے چلاں نال نال، کیسے دُور ڈراٹے میل ملائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میری سیوا اک لگائیا۔ پیار کرن دی میری سیوا، ساچی ہر جنائیندا۔ راہ تگن دیوی دیوا، دیوت سُر دھیان رکھائیندا۔ پریم پریتی امرت رس ساچا میوہ، جگ چوگری پھل گھوائیندا۔ میری صفت نہ کرے رسنا جہوا، صفتی صفت نہ کھئے وڈیائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پریم پریتی اک وکھائیندا۔ پریم کرن دا موہے چاؤ، گھر وجدی رہے ودھائیا۔ کون ویلا جن بھگتاں پکڑاں بابوں، بھگوان نال ملائیا۔ وس کے ویکھاں سچے تھاون، جس گرہ ہر ہر ڈھولا گائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میری ریتی اک بنائیا۔ پریم کہے میرا اتر واسا، پریمی پریمکا ویکھ وکھائیندا۔ سُرَت سوانی میری کرے آسا، ہر مندر میرا راہ تکائیندا۔ میں دوہاں ویکھ کراں ہاسا، اپنا کھیل کرائیندا۔ جنان چر بناں نہ سچا ساتھ، آگے ہو گنڈھ نہ کھئے پوائیندا۔ اک دوجے دا بن وچولا بناواں ساک، سگلا سنگ نبھائیندا۔ سوہرے سچ ویکھاں ماپا، پیکا اکو گھر وکھائیندا۔ اُم آد میری ذاتا، جگاد اپنا گھر وسائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پریم پیار وچوں

پرگنائیندا۔ پریم پیار کہے میرا اکو منت، منتر ہرِ درڑائیا۔ ساچا میلا نار کنت، کنٹوہل صاحب سُکھدائیا۔ سنجوگ ملاواں جیو جنت، رس بھوگ ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، میری آسا اِک رکھائیا۔ میری آسا پرہہ ہونے میلا، ملنی جگدیش کرائیا۔ اکو گھر سوہے گرو گُر چِلا، گھر سُہنجنا سوہا پائیا۔ صاحب ستگر میرا ویکھے اتم ویلا، نرگن اپنا پھیرا پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ساچی سیوا اِک درسائیا۔ سیوا کراں پیار اندر، اَنتر کھیل کھلائیندا۔ بنک سُہاواں ساچا مندر، جس گھر اپنا پھیرا پائیندا۔ بھاگ لگا ویران کھنڈر، سُہنجنی رُت سُہائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، پیار بھاؤ بھگتی وچ رکھائیندا۔ پیار کہے میرا بھاؤ بھگتی، بھرم رہے نہ رائیا۔ میل ملاواں آتم شکتی، شکر شکر سنائیا۔ گرمکھ سجن ویکھ واکتی، بیاکل ہو کے دئے دُہائیا۔ پن بھگتاں میری چُکے نہ کھئے ارتھی، ارتھ ارتھات اتھوا کھئے نہ سکے سمجھائیا۔ میرے پریم دی سچ جماعت، پٹی اکو اِک پڑھائیا۔ ساچا لیکھا پن قلم دوات، شاہی نظر کھئے نہ آئیا۔ جس دیوے پرہہ میری دات، میرے نال لئے ملائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، پریم پیار بھگت ادھار، بھگون اپنا رنگ وکھائیا۔

* ۲۶ چیت ۲۰۲۰ بکرمی کپہر سنگھ دے گرہ زڑکا کلاں ضلع جالندھر * *

ہرِ ستگر سچ پیار، گر شبد شبد وڈیائیا۔ ناتا رہے سدا جگ چار، جگ چوکڑی نہ کھئے تڑائیا۔ خوشی مناؤن برہما وشن شو بول جیکار، دو جہان وجے ودھائیا۔ سُر نر من جن دیوت کرن نمسکار، بیٹھن سیس جھکائیا۔ ساچے گھر کھلے گلزار، گلشن اپنی رُت سُہائیا۔ مہک آئے اگم اپار، ست سروپ دئے سمجھائیا۔ میل ملاواں سرجنہار، شاہ پاتشاہ ہونے سہائیا۔ لیکھا جان دُھر دربار، دُھر دی کرنی ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، جس پریم بندھن پائیا۔ بھگت بھگون کہے پریم اپارا، آد جگاد جنائیندا۔ اک دوجے دا شبد سہارا، گر شبدی کار کھائیندا۔ اک دوجے دا سچ وبارا، بوہاری آپ سمجھائیندا۔ اک دوجے دا پریم ونجارا، گھر گھر

ہٹ چلائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، جس جن اپنا بھیو جنائیندا۔ بھگت بھگوان سچ پریم ہٹ، ہٹوانا اکو نظری آئی۔ گنگا گوداوری جمنا سُستی ترینی راہ رہی تگ، ایڑا پنگل سُکھمن تے اکو دھیان لگائی۔ پرہ پریم پریتی کردا کدے نہ جائے تھک، آنتھک اپنی سیو کھائی۔ وست امولک دیندا کدی نہ جائے آگ، ہرکھ سوگ نہ کھئے رکھائی۔ جس ول مہر نظر کر کے لئے تگ، تِس آنتر بوجھ بُجھائی۔ کرے کرے نیڑا حق، حقیقت اپنی دئے سمجھائی۔ پریم پریتی ساچی دس، پریم پُرکھ دئے وڈیائی۔ ہر پردے اندر جائے وس، رُپ رنگ نظر نہ آئی۔ پریمی کدے نہ جائے پچھے ہٹ، آگے اپنا قدم رکھائی۔ دئی دویتی نال پریم میٹے پھٹ، پٹی اپنے نام بندھائی۔ کر کھیل پُرکھ سمرتھ، سمرتھ اپنی کار جنائی۔ لہنا دینا ہتھو ہتھ، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ پریم پیار بھگت بھگتی سچا سنگ، سو ستگر آپ جنائیندا۔ آد جگاد چاڑھے اک رنگ، کسنبھڑا رُپ نہ کھئے وٹائیندا۔ سچ ترانہ سُنائے چھند، گیت گوہند الائیندا۔ انحد ناد وجائے مردنگ، سارنگ سارنگا ہتھ نہ کھئے رکھائی۔ گھر مندر جنائے اند، اند آتم رس چوائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، جس اپنی گنڈھ پوائیندا۔ پریم پریتی نرگن سرگن گنڈھ، گر ستگر آپ بندھائی۔ جن بھگتاں پردے پاوے ٹھنڈ، گرُمکھ اگنی نہ لاگے رائیا۔ گرُسکھ ڈوری اکو تند، نام بندھن دئے جنائی۔ بھگت بھگوان سچا چھند، سوہنگ ڈھولا رہیا سُنائی۔ جنم کرم دا کٹے پھند، پھاسی جم نہ کھئے لٹکائی۔ کرے پرکاش اندھیرا اندھ، نرگن نور جوت رُشنائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچی ریتی اک درڑائی۔ پریم کہے میری پریتی، بن پریتوان ہتھ کسے نہ آئی۔ مینوں لبھدے مندر مسیتیں، بھجے پھرن واہو داہیا۔ لیکھا ویکھاں سب دی نیتی، گھر گھر ڈیرہ لائی۔ میری دھار سدا انڈیٹھی، ہتھ پھڑ نہ کسے وکھائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، میری پریم گنڈھ جن بھگتاں نال پیچی، بن ستگر پورے سکے نہ کھئے کھلائی۔ نرگن نانک اشارے دیندا رہیا جگت نال نکھی چیچی، وڈی اُنگل ہتھ نہ کھئے اٹھائی۔ لکھ چوراسی پرہ ساچے دی جگت باغیچی، باغبان اکو اک اکھوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ پریتی سچ سُگندھ، کلی کلی آپ مہکائی۔ پیار کہے میرا پریم بندھ پھول، واسنا واسنا وچوں پرگٹائیندا۔ کنڈیاں وچ نہ جاواں بھول، ساچی ریتی توڑ نہٹھائی۔ آد جگادی بھھا اصول، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیندا۔ میرا مالک ہر کنت کنتوہل، جس دی آنتر

سیج ہنڈھائیندا۔ سدا سدا سد چکاونہارا مول، لہنا سب دی جھولی پائیندا۔ دیونہار نہ جائے بھول، اہل اپنی کار کھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا میل آپ ملائیندا۔ ساچا میل بھگت بھگوان، بھاؤ بھگتی رہی جنائیا۔ شاستر سمرت وید پُران دین بیان، لکھ لکھ لیکھا جگت جنائیا۔ اُچی کوکن انجیل قرآن، گیتا گیان رسیا درڑائیا۔ جس اُپر مہربان ہوئے بھگوان، تِس میلا سہج سُبھائیا۔ اٹھسٹھ تیرتھ نین شرمٰن، نیتراکھ نہ کھئے کھلائیا۔ جس ہر جو دیوے دان، تِس آگے کیسے چلے کیا چٹرائیا۔ تِس مہا جگت مہان، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ سر رکھے ہتھ جس مہربان، مہر نظر اٹھائیندا۔ روگ سوگ سرب مٹ جان، چتتا دکھ نہ کھئے رکھائیندا۔ امرت دیوے پین کھان، کوڑی کِریا پنڈھ مکھائیندا۔ آتم پرما تم کر پروان، آپ اپنے رنگ رنگائیندا۔ وکھاونہارا سچ نشان، دھرم نشانہ اک جنائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، جس جن دیوے نام ور، تِس سنسا روگ مٹائیندا۔ سنسا روگ مٹے دکھ، درد رہے نہ رائیا۔ گھر اُچے ساچا سُکھ، گھر گھر وچ وجے ودھائیا۔ مات گریہ نہ ہووے اُلٹا رُخ، دس دس ماس نہ اگن تپائیا۔ جنم کرم دی اُترے بھکھ، جس جن اپنا درس کرائیا۔ جو ستگر نشانوں گیا اک، تِس ٹھور کھئے نہ پائیا۔ رائے دھرم ٹنکے پُٹھ، دوزخ اگنی دیوے لائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، پِن ستگر پیار جگت ریتی کم کیسے نہ آئیا۔ ستگر پیار شبد سچا، شبدی شبد درڑائیندا۔ گُرمکھ گُرسکھ انجانا پچھ، بالک اپنے راہے پائیندا۔ پریم پریتی اندر رہے کوئی نہ کچا، سر اپنا ہتھ رکھائیندا۔ اکو نام ساچا دسا، سوہنگ ہنسا جاپ چائیندا۔ امرت آتم دیوے رسا، رس جھرنا جھر اکو بوند ٹپکائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، پریم پریتی بھگتاں دان، بھگون کر کِریا جھولی پائیندا۔

* ۲۶ چیت ۲۰۲۰ بکرمی اُجاگر سینگھ دے گرہ زُڑکا کلان ضلع جالندھر * *

ہرِ کِریا سترِ پریت، سدا سدا وڈیائیا۔ گر گر کھیل سدا انڈیٹھ، جگت نیتِ نظر نہ آئیا۔ جن بھگت جنائے ساچی ریت، انہو
اپنی کار کھائیا۔ سچ سنا اگم گیت، راگ ناد شنوائیا۔ لیکھا چکے جگت سنگیت، سُر تال نہ کھئے وڈیائیا۔ گر ویکھے صاحب میت، مِتر
پیارا نظری آئیا۔ لیکھا چکے ہست کیٹ، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچی پریت اک نبھائیا۔ پریت نبھائے پروردگار، پیر
پیغمبر راہ جنائیندا۔ آد جگادی سانجھا یار، جگ جگ سنگ رکھائیندا۔ کلمہ کلام کر تیار، مہربان پڑھائیندا۔ کالم قلم کاتب بن لکھار،
لکھ لکھ لیکھا آپ جنائیندا۔ رسنا جہوا بول جیکار، نعرہ اکو اک سمجھائیندا۔ مُرید مُرشد دے دیدار، رُوح بُت کھیل کھلائیندا۔ کلمہ حق
کر پیار، حقیقت اکو گھر وکھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا رنگ آپ رنگائیندا۔ رنگ رنگن اگم اتھاہ، صاحب
سترِ آپ رنگائیا۔ لیکھا جان دُھردرگاہ، دو جہاناں ہوئے سہائیا۔ رہبر بن آپ خُدا، خالق خلق ویکھ وکھائیا۔ مُحبت رہن نہ دیوے جُدا،
آپ اپنے نال پرنائیا۔ صحبت جانے تھان تھان، تھان تھنتر کھوج کھوجائیا۔ جس جن جنائے اپنا ناں، ناؤں زینکار میل ملائیا۔ پھڑ پھڑ پکڑ
اُٹھائے بانہ، بل اپنا اک وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سد دیونہار وڈیائیا۔ دیوے وڈیائی پریم پُرکھ، پاربرہم برہم
اپنی دیا کھائیندا۔ نرگن سرگن اُتے کر ترس، مہر نظر اک اُٹھائیندا۔ پریم وچھوڑے وچ جو رہے بھٹک، تنہاں بھٹکنا آپ مکھائیندا۔ بن
پاندھی جو رہے لٹک، تنہاں پندھ آپ مکھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، پریم پریتی اندر آپے آوے پرت، سچکھنڈ
نواسی لوک مات پھیرا پائیندا۔ لوک مات آئے بھگوان، بھگوان اپنی دیا کھائیا۔ بھگتاں دیوے شبدا گیان، گن ندھان کرے پڑھائیا۔ نشان
وکھائے اک مہان، اگم اتھاہ بھيو کھلائیا۔ میل ملائے والی دو جہان، دوئے دوئے دھارا لیکھ چکائیا۔ سرگن نرگن کر پہچان، بے پہچان دئے
سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سد دیونہار وڈیائیا۔ دیوے وڈیائی غریب نوازا، غریب نمانے گلے لگائیندا۔ سُر
سوانی مارے واجان، شبدا حکم سمجھائیندا۔ شاہو بھوپ وڈ راجن راجا، شہنشاہ اپنا پھیرا پائیندا۔ لیکھا چکے پوجا پاٹھا نمازا، حُجرہ اکو

اک دکھائیندا - سدا سدا سد رکھے لاجا، جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، ہرجن دیوے سچا ور، گھر
اکو اک وڈیائیندا -

* ۲۶ چیت ۲۰۲۰ بکرمی سرجیت سنگھ درشن سنگھ دے گرہ زڑکا کلان ضلع جالندھر *

گرُمکھ سچن جو تگے راہ، نیتر نین دھیان لگائیا۔ تہاں ستگر پورا ہوئے سہا، پُرکھ اکال وڈی وڈیائیا۔ جگ چوکڑی غریب نائیاں
پکڑے بانہ، نتھاویاں ہوئے سہائیا۔ ساچا منتر نام دئے سمجھا، گنوتنا گن اکو جھولی پائیا۔ ساچا مندر دئے دکھا، کایا اندر بھیو چکائیا۔ دھر
سندیسہ دئے سنا، گر گیان منتر شنوائیا۔ کوڑا ناتا دئے تڑا، سچن اکو نظری آئیا۔ جگ کرم دے وچھڑے لئے ملا، نہکرمی اپنی دیا کھائیا۔
ورن برن جھپڑے دئے گوا، کایا کھپڑے سوہا پائیا۔ جھپڑے جھپڑے رہے تکا، تہاں ویکھے تھاون تھائیں۔ دین دیاں کدے نہ سکے بھلا،
جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، میل ملائے اپنے تھائیا۔ جنہاں تکیا پر پُرکھ اکال، پرہ اکو اوٹ تکائیا۔ تہاں ملائے کایا دھرم
سچّی دھرمسال، دھرم دوارا اک دکھائیا۔ پورب پرتی نبھ نال، اپنے لیکھے لائیا۔ ناتا توڑ شاہ کنگال، اوچ نیچ دیوے وڈیائیا۔ لکھ
چوراسی وچوں بھال، گرُمکھ گرُسکھ لئے جگائیا۔ سرتی ہون نہ دیوے بے حال، بہل ہو نہ مارے دھابیا۔ ویلے آنت نہ کھائے کال، رائے
دھرم نہ دئے سزائیا۔ ستگر پورا حاضر حضورا دو جہاناں کرے سدا سنبھال، بن سیوک سیو کھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی
جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، گرُمکھ لیکھا لیکھے پائیا۔ تگ راہ جنہاں رکھی آس، آسا پور کرائیندا۔ جنم جنم دی مٹے پیاس، ترسنا ترکھا
نہ کھئے رکھائیندا۔ لیکھے لاوے رسنا جہوا پون سواس، آتم رس آتم پر ماتم جوڑ جڑائیندا۔ کرے کرے بند خلاص، بندی خانہ توڑ تڑائیندا۔
جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، گرُمکھ سچن ہرجن اپنا میل ملائیندا۔

* ۲۶ چیت ۲۰۲۰ پکرمی جیت سینگھ دے گرہ زڑکا کلان ضلع جالندھر * *

سوپنگ شبد رہے جگ چار، وشن برہما شو رہے جس گائیا۔ سوپنگ شبد نرگن نرگن دھار، کروڑ تیتیسا سُرپت اند رہے دھیان لگائیا۔ سوپنگ شبد چدے گئے گر اوتار، ٹوں میرا میں تیرا اکو ڈھولا گائیا۔ سوپنگ شبد مندے رہے پیر پیغمبر وچ سنسار، مُرید مُرشد رُوپ وٹائیا۔ سوپنگ شبد بھگت بھگوان کردے رہے پیار، آنتر آنتر ویکھ وکھائیا۔ سوپنگ شبد سنت مندے رہے کنت بہتار، ناری نر نرائن پرنائیا۔ سوپنگ شبد گرمکھ آتم جوت کرے اجیار، پرما تم میلا سہج سُبھائیا۔ سوپنگ شبد برہم ویکھے ویکھنہار، پاربرہم دئے وڈیائیا۔ سوپنگ شبد ایش جیو کھیل کرے کرتار، جگدیشر اپنا راہ وکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، آد جگادی اکو سوہلا، شبدی ڈھولا راگ الاٹیا۔ سوپنگ شبد دُھر دی دھار، نرگن نرگن آپ پرگٹائیندا۔ سوپنگ رُوپ آپ نرنکار، سو پُرکھ نرنجن کھیل کھلاٹیندا۔ سوپنگ نور جوت اجیار، ہر پُرکھ نرنجن ویس وٹائیندا۔ سوپنگ کل اکل کل دھار، ایکنکارا کھیل وکھائیندا۔ سوپنگ آد نرنجن جوت نرنجن پاوے سار، جوتی جاتا ڈگمگائیندا۔ سوپنگ ناد شبد دُھن اگتی دھار، دُھر درباری ہر نرنکاری سرجنہاری اک اکلآ آپ پرگٹائیندا۔ سوپنگ شبد وسنہارا سچ سچے دربار، نام ست اپنی صفت صلاحیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نو سو چورانوے چوکرئی جگ سوپنگ سار اپنے ہتھ رکھائیندا۔ سوپنگ سار نہ پاوے جیو، جنت جنت نہ کھئے وڈیائیا۔ جس دا لیکھا آنت آنتریو، آنتر درشت دئے کھلاٹیا۔ لہنا چکائے ساڈھے تن ہتھ سینو، کایا ماٹی لیکھے لائیا۔ میل ملائے آتم پرما تم ایشر جیو، ایشور اپنی دیا کھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، جس جن سوپنگ دھار سمجھائیا۔ سوپنگ اندر امرت رس، رس پیالہ آپ پیائیندا۔ سوپنگ اندر ہر جو وس، آتم پرما تم جوڑ جڑائیندا۔ سوپنگ مارگ ساچا دس، برہم پاربرہم پندھ مکائیندا۔ سوپنگ نام سیری بھگوان آپے رٹ، جن بھگتاں صفت صلاحیندا۔ سوپنگ شبد وکے اکو ستگر ہٹ، سادھ سنت کہن کھئے نہ پائیندا۔ سمرتھ پُرکھ دی ساچی وتھ، آد جگادی مہا اکتھ، کتنہی کتھ نہ کھئے سُنائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سوپنگ انس سورا سرننگ آپ پرگٹائیندا۔ سوپنگ جاپ جیو چپ، چیت چیت سُکھ پائیا۔ جنم کرم نہ رہے تپ،

ترے گن مايا ڈيرہ ڈھاپيا۔ بوجھ بوجھائے اپنا آپ، بھيو ابھيدا دئے گھلايا۔ ہنگ برہم پاربرہم سو پُرکھ زرنجن باپ، پوت پتا گود سہائيا۔
 ليکھا رہے نہ ذات پات، دين مذہب نظر کھئے نہ آيا۔ درس دکھائے پُرکھ ابناس، ابناسی رُوپ وٹائيا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی
 کَریا کر، سوہنگ سہيلا اک اکیلا کایا مندر ساچا ميلا، سرتی شبدی شبدی سرتی اکل مورتی اکل کل دھاری جوت زرنکاری زرن گن داتا
 پُرکھ بدھاتا بھگون ميتا ٹھانڈا سیتا، ستجگ دی ساچی ریتا، آپ چلائے پتت پُنیتا، پتت ادھارن اکو نام ڈھولا سوہنگ سچا گائيا۔ مہاراج
 شیر سنگھ وشنوں بھگون، زرن گن رُوپ بن وچولا، دو جہاناں پھیرا پائيا۔

* ۲۶ چیت ۲۰۲۰ بکرمی گرداور سنگھ دے گرہ زُرکا کلان ضلع جالندھر *

تتی وا نہ لاگے رائے، سیری بھگون دیا کھائندا۔ جگ جگ ویکھے تھاوں تھائیں، تھان تھنتر کھوج کھجائندا۔ کرے پیار جوں پتران
 مائیں، پوت سپوتا گود اٹھائندا۔ میل ملائے پھڑ پھڑ بانہیں، زرن گن سرگن جوڑ جڑائندا۔ دو جہاناں کرے سچ نیائیں، برہمنڈاں کھنڈاں
 لوآں پُریاں پھول پھلائیندا۔ پھڑ پھڑ ہنس بنائے کائیں، کاگوں ہنس آپ اڈائندا۔ دیونہار ٹھنڈی چھائیں، سر مہر ہتھہ ٹکائندا۔ مانس جنم
 گرمکھ تیرا نہ جائے اجائیں، ستگر پورا اپنے لیکھے لائندا۔ لکھ چوراسی کرے یائے یائے، دھیرج دھیر نہ کھئے دھرائندا۔ رائے دھرم آنت دئے
 سزائے، چتر گپت لیکھا منگ منگائندا۔ لکھ چوراسی پھند نہ کھئے کٹائے، مات گرہ پندہ نہ کھئے مکائندا۔ جو گرمکھ گرسکھ ہر سجن
 ستگر لاگے یائے، تینہاں اپنا رنگ رنگائندا۔ مہربان مہربان پرہہ دیا کھئے، دینن اپنے گھر وسائندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی
 کَریا کر، نہکلنک نرائن نر، زرن گن اپنا کھیل وکھائندا۔ تتی وا نہ لاگے آگ، اگنی پوہ نہ سکے رائيا۔ بھئے سہائی سورا سرہگ، شاہ پاتشاہ
 سچا شہنشاہيا۔ ساچا مارگ نر زرنکارا اکو دیوے دس، دہ دشا ویکھ وکھائيا۔ آتم پرما تم میل ملائے ہس ہس، سوہنگ ہنسا اکو جاپ
 چپائيا۔ لیکھے لائے تت اٹھ، نو دوارے کھوج کھوجائيا۔ دسم دوا ری آپے وس، ہر جو پردہ دئے اٹھائيا۔ زرمل جوت کر پرکاش، اندھ
 اندھیر دئے گوائيا۔ ساچے منڈل وکھاوے راس، گوپی کاہن ناچ نچائيا۔ کلجگ اتم جن بھگتاں پوری کرے آس، نراسا رہن کھئے نہ پائيا۔ نانا

توڑے ذات پات، ورن گوٹ نہ کھئے رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار سد وڈیائیا۔ کلجگ اکن نہ آوے نیڑے، پنج تت نہ کھئے جلائیآ۔ دئی دویتی ہوئے ہنگتا کوڑی کرپا مٹن جھیڑے، من جھگڑا نہ کھئے لڑائیآ۔ آتم پر ماتم نظری آئے نیڑے، گھر گھر وچ ویکھ وکھائیآ۔ صاحب سلطان سری بھگوان جن بھگتاں چاڑھے اپنے بیڑے، نئیآ نوکا نام چلائیآ۔ آپ وسائے سچکھنڈ ساچے کھیڑے، گھر مندر وجے ودھائیآ۔ آون جاون چکن پھیرے، میل ملاواں ایکا تھائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بیوئے سہائی ہر گھٹ تھائیآ۔ کلجگ اکن نہ لائے بہا، بہامبڑ اور نہ کھئے مچائیآ۔ جنہاں پُرکھ اکال بنے ملاح، تنہاں بیڑا نہ کھئے ڈبائیآ۔ دو جہاناں دیوے پار کرا، منجھدھار نہ کھئے وکھائیآ۔ کھیوٹ کھیٹا بنے بے پرواہ، نرگن داتا پھیرا پائیآ۔ رحمت کرے آپ خُدا، پروردگار سچا شہنشاہیآ۔ مقامے حق دئے وکھا، حقیقت جانے تھاوں تھائیآ۔ نر نرکارا ویس وٹا، جوتی جوت جوت رُشنائیآ۔ جن بھگتاں بھگت دوارا دئے وکھا، نج نیتر آپ کھلائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہربان ہوئے سہائیآ۔ کلجگ اکنی رہ جائے دُور، دُور ڈراڈا نین شرمائیآ۔ جنہاں کول صاحب ستگر سرب کلا بھرپور، کلکاتی میٹ مٹائیآ۔ نظری آئے حاضر حضور، حضرت اپنا پھیرا پائیآ۔ کوٹ جنم دے بخش قصور، ساچی سیکھیا کرے پڑھائیآ۔ اتم میلے اپنے نال ضرور، وچھوڑا کھئے رہن نہ پائیآ۔ گرمکھ رہے نہ کوئی مورکھ مُکدھ موڑھ، چتر سُگھڑ سرب بنائیآ۔ جنہاں دیوے چرن مستک دھوڑ، تنہاں ٹیکا نام لگائیآ۔ ناتا تئے کوڑو کوڑ، سچ سچ کرے کُرمائیآ۔ امرت میگھ برسے ٹھانڈی بھور، کروڑ چھیانویں نین شرمائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل سہج سُکھدائیآ۔ اکنی اگ جاوے ٹٹھ، اپنا مُکھ بھوائیا۔ جس دوارے بھگت بھگوان دا ہویا اکٹھ، تس در چلے نہ کھئے چٹرائیا۔ جس دی صفت کر کر گئے گر اوتار پیر پیغمبر بھٹ، راگی راگ ناد سُنائیا۔ سو صاحب پُرکھ سمرتھ، کلجگ اتم پھیرا پائیآ۔ چار ورنان اوچاں نیچاں راؤ رنکاں راج راجاناں شاہ سلطانان مارگ رہیا دس، ساچی سیکھیا کرے پڑھائیآ۔ اتم سب دے خالی ہتھ، بن ہر نامے سنگ نہ کھئے جائیا۔ سنت سہیلے گرو گرو چیلے، صاحب ستگر شبد سوامی لئے رکھ، آپ اپنے انگ لگائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، نرگن نرور کلجگ کوڑی کرپا میٹے قہر، گہر گمبھیر گئی گپیر جن بھگتاں ٹھانڈا کرے سریر، سانتک ست ست ورتائیآ۔

* ۲۶ چیت ۲۰۲۰ بکرمی پیارا سنگھ دے گرہ دوسانجھ کلاں *

سو پُرکھ نرنجن حُمران، آد جُگاد ہر اکھوائیندا۔ ہر پُرکھ نرنجن شاہ سلطان، شہنشاہ اپنی کار کھائیندا۔ ایکنکارا نوجوان، بل اپنا آپ پرگھائیندا۔ آد نرنجن نور مہان، جوتی جاتا ڈگمگائیندا۔ ابناسی کرتا مہربان، مہر رحمت آپ کھائیندا۔ سری بھگوان کھیل مہان، انہو اپنی دھار چلائی۔ پاربرہم پرہ بن پردھان، سچ پردھانگی آپ کھائیندا۔ محل اٹل اک مکان، سچکھنڈ ساچا آپ سہائیندا۔ دیا باقی نہ کھئے نشان، نرگن نور نور رُشنائیندا۔ چہر چہن نہ کھئے مکان، چار دیوار نہ ونڈ ونڈائیندا۔ کرے کھیل آپ بھگوان، بھگون اپنی کار کھائیندا۔ ساچا تخت کر تیار، آپ اپنی سیو کھائیندا۔ پاوا چول نہ کھئے وچار، ست ستوادی ونڈ ونڈائیندا۔ ساچے مندر رکھ نرنکار، نرگن نرویر ویکھ وکھائیندا۔ شاہو بھوپ ہو تیار، آپ اپنا آپ پرگھائیندا۔ ساچے تخت بیٹھ سچی سرکار، دھر سندیسہ اک سُنائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، نرگن اپنا کھیل کرائیندا۔ سچ سندیسہ دیوے سچکھنڈ، گھر ساچے وجے ودھائیا۔ تخت نواسی سورا سربنگ، بے پرواہ اکھوائیا۔ اپنی اچھیا آپے منگ، آپے جھولی رہیا بھرائیا۔ وسنہارا آپے سنگ، سگلا سنگ رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ساچا حُکم اک جنائیا۔ ساچا حُکم دیوے سندیس، سچکھنڈ واسی کھیل کرائیندا۔ نرگن دھر اولٹا بھیس، روپ رنگ ریکھ نہ کھئے وکھائیندا۔ مچھ داہڑی نہ کھئے کیس، سپس جگدیش نہ کھئے مُندائیندا۔ محل اٹل بیٹھ نریش، آد نرنجن سوہا پائیندا۔ آپ اپنا آپے ویکھ، گھر ساچے خوشی منائیندا۔ گرہ مندر کرے ہیبت، پرتیوان پرت بندھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ساچا حُکم آپ پرگھائیندا۔ ساچا حُکم دیونہار، آد پُرکھ وڈی وڈیائیا۔ سچکھنڈ ویکھ آپ کرتار، بے عیب اپنا پردہ لاپیا۔ پروردگار وسنہارا دھام نیار، مقامے حق حق کرے رُشنائیا۔ نوری نور نور اُجیار، جلوہ اکو اک درسائیا۔ دھر سندیسہ ایکا وار، ایکنکار کرے پڑھائیا۔ گھر وچ گھر کھول کواڑ، سچکھنڈ ساچے دئے وڈیائیا۔ تھر گھر روپ بنائے آپ نرکار، دوُجا سنگ نہ کھئے رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، حُکمے اندر سیو کھائیا۔ حُکمے اندر شاہ پاتشاہ، اپنی سیو کھائیندا۔ سچکھنڈ نواسی بے پرواہ، بے پرواہی اپنی کار کھائیندا۔ نرگن نرگن مارگ لا، نرگن داتا ویکھ وکھائیندا۔ نرگن وسے اپنے تھان، تھان تھنتر آپ سہائیندا۔ نرگن سچکھنڈ دوارا

رہیا سہا، تھر گھر اپنی بنت بنائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دُھر دی دھار آپ جنائیندا۔ تھر گھر دوارا نرگن بنیا، ہرِ باڈی آپ اکھوائیا۔ اپنا کرم آپے کریا، نہکرمی اپنے ہتھ رکھے وڈیائیا۔ مات پت بن سٹ دُلارا جنیا، ہرِ شبدی ناؤں رکھائیا۔ سجن سہیلا آپے بنیا، سگلا سنگ نبھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، پوت سپوتا گود سہائیا۔ شبد سٹ پرہ گودی چُک، سچکھنڈ ساچے خوشی منائیندا۔ اُجل کرے آپ مَکھ، مَکھ مَکھڑا ہرِ صلاحیندا۔ آد جُگاد آؤن نہ دیوے کوئی دُکھ، دردی درد آپ وندائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، حُکے اندر تھر گھر وڑ، سٹ دُلارا نرگن دھارا گرہ مندر آپ بہائیندا۔ سٹ دُلارا تھر گھر بہنا، سچکھنڈ نواسی آپ جنائیا۔ سٹ پُرکھ دا مننا کہنا، آد جُگاد سیو کھائیا۔ درشن کر بن نیتز نیناں، نیج سرُپ رہیا سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، حُکے اندر ساچی کار، شبدی دیوے شبد بہنڈار، وست امولک اک ورتائیا۔ حُکے اندر وشنوں رنگ، وشو آپ کرائیندا۔ حُکے اندر برہما سنگ، پاربرہم اپنی گنڈھ پوائیندا۔ حُکے اندر شنکر دھواں دھار ویکھے اندھ، سُن اگم پھول پُھلائیندا۔ حُکے اندر زمیں اسمان سورج چند، منڈل منڈپ آپ منڈلائیندا۔ حُکے اندر ترے گن مایا رجو طمو ستو پائے بندھ، بندھن اکو اک وکھائیندا۔ حُکے اندر پنج تت دیوے سنگ، اپ تیج وائے پرتھی آکاش اپنا راہ جنائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، حُکے اندر وست وند، وشن برہما شو جھولی آپ بہرائیندا۔ حُکے اندر دیوے دات، داتا دانی اک اکھوائیا۔ حُکے اندر اک جماعت، وشن برہما شو کرے پڑھائیا۔ حُکے اندر کھیل تماش، سری بھگوان رہیا سمجھائیا۔ حُکے اندر پاوے راس، منڈل منڈپ ناچ نچائیا۔ حُکے اندر پوری کرے آس، آسا اپنی آپ پرگٹائیا۔ حُکے اندر دیوے ساتھ، نرگن سرگن وند وندائیا۔ حُکے اندر گائے گاتھ، برہماویتا چارے ویداں کرے شنوائیا۔ حُکے اندر کھیل کرے پُرکھ سمراتھ، سمرتھ اپنی کار کھائیا۔ حُکے اندر نرگن سرگن کر پرگٹ، لکھ چوراسی جوُن اُپائیا۔ حُکے اندر چارے کھانی ویکھے رت، اندج جیرج اُتبھج سینج اپنا میل ملائیا۔ حُکے اندر چارے بانی شبد اگتی مارے سٹ، ٹھوکر اپنے نام لگائیا۔ حُکے اندر سٹ پُرکھ نرنجن کھولے ہٹ، بودھ آگادھ کرے پڑھائیا۔ حُکے اندر میل ملاوا کرے بوند رت، رکت اکو جوڑ جڑائیا۔ حُکے اندر نو در ویکھے ستھ، گھر گھر اپنی دھار چلائیا۔ حُکے اندر گھر وچ گھر کرے پرگٹ، دسم دواری اپنی

گنڈھ پوائیا۔ حُکے اندر کام کروده لوپھ موہ ہنکار دیوے رس، آسا ترسنا ہوئے ہنگتا نال ملائیا۔ حُکے اندر نرمل جوت کرے پرکاش، جوت نرنجن گھر گھر ڈگمگائیا۔ حُکے اندر شبد ناد سُنائے شہنشاہ شاباش، راگ انادی آپ الائیا۔ حُکے اندر کھیل پرتھی آکاش، گگن گگنتر سوہا پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچا حُکم اک ورتائیا۔ حُکے اندر کھنڈ برہمنڈ، برہمانڈ ناچ نچائیندا۔ حُکے اندر سورا سربنگ، شاہ پاتشاہ اپنی کار کھائیندا۔ حُکے اندر لوآن پُریاں لنگھ، دو جہاناں ویکھ وکھائیندا۔ حُکے اندر ناؤں نرنکار وچائے مردنگ، سِری بھگوان آپ سُنائیندا۔ حُکے اندر ڈھولا گیت گائے چھند، بھيو ابھید آپ کھلائیندا۔ حُکے اندر دیوے دنڈ، پچیا کھئے رین نہ پائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچی کرنی آپ کرائیندا۔ حُکے اندر پرتھی آکاش، دھرت دھول لئے اپائیا۔ حُکے اندر کھیل تماش، خالق خلق ربیا وکھائیا۔ حُکے اندر اوتار اُچائے اپنی شاخ، شناخت اپنے ہتھ رکھائیا۔ حُکے اندر گر گر کرے داس، داسی داس روپ وٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچی کرنی آپ کھائیا۔ حُکے اندر شاستر سمرت وید، وید پُرا ناں آپ جنائیندا۔ حُکے اندر کھانی بانی بھید، ابھيو آپ جنائیندا۔ حُکے اندر نرگن سرگن کرے بیت، نت نوت ویکھ وکھائیندا۔ حُکے اندر آتم پرما تم کھيڈے کھيڈ، سچ کھلاری اک ہو جائیندا۔ حُکے اندر پاربرہم برہم لکھنہارا لیکھ، قلم شاہی نہ کھئے رکھائیندا۔ حُکے اندر ایش جيو ہتھ بیت، ہتکاری ناؤں دھرائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، حُکے اندر ونڈ ونڈائیندا۔ حُکے اندر جگ چار، ستجگ ملے وڈیائیا۔ حُکے اندر کھیل اپار، تربتا رنگ رنگائیا۔ حُکے اندر کھیل کرتار، دواپر ویکھے چائیں چائیا۔ حُکے اندر ہو تیار، کلجگ لیکھا لیکھ لائیا۔ حُکے اندر ورن چار، کھتری براہمن شوڈر ویش ونڈ ونڈائیا۔ حُکے اندر برن اٹھاراں کر اُجیار، کرتا قیمت کھئے نہ لائیا۔ حُکے اندر ویکھے کوٹاں چار، اُتر پورب پچھم دکھن پھول پھلائیا۔ حُکے اندر ناتا جوڑ چار یار، یاری یاراں سنگ رکھائیا۔ حُکے اندر ہو اُجیار، نرگن نور کرے رُشنائیا۔ حُکے اندر لہنا دینا قرض دئے اُتار، مقروض رین کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، حُکم اکو اک درسائیا۔ حُکے اندر گیتا گیان، شبدي شبدي ناد وچائیندا۔ حُکے اندر کھیل مہان، مہا صفت صفت صلاحندا۔ حُکے اندر اٹھاراں پُراں، پُراں پُراں میل ملائیندا۔ حُکے اندر گیان دھیان، دھیان دھیان وچ رکھائیندا۔ حُکے اندر سروور اشنان، تٹ

کنارہ سوہا پائیندا۔ حُکے اندر رسنا جہوا بئی دند گان، گیت گوہند گوہند سُنائیندا۔ حُکے اندر نرگن سرگن دئے پہچان، بے پہچان اپنا پردہ لاپندا۔ حُکے اندر کرے کھیل مہان، مہا اپنی صفت صلاحندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، اکو حُکم آپ رکھائیندا۔ حُکے اندر حُکم رکھ، کرے کھیل بے پرواہیا۔ حُکے اندر ہو پرتکھ، نرگن سرگن کار کھائیا۔ حُکے اندر بھگت بھگوان مارگ دس، جُگ جُگ راہ وکھائیا۔ حُکے اندر پردے وس، ہرجن ہر کے پوڑے دئے چڑھائیا۔ حُکے اندر پندھ مُکاوے ٹھ ٹھ، دو جہاناں چرناں ہیٹھ دباٹیا۔ حُکے اندر نرگن جوت کرے پرکاش، نور نورانہ ڈگمگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ حُکے اندر بھیجے سنت، ستگر دیا کھائیندا۔ حُکے اندر منیاں منت، ہر ہر نام درڑائیندا۔ حُکے اندر میلا نار کنت، سیج سہنجنی سوہا پائیندا۔ حُکے اندر چاڑھ رنگ بسنت، اتر کدے نہ جائیندا۔ حُکے اندر گڑھ توڑے ہوئے ہنگت، نون سو اکھڑ راہ وکھائیندا۔ حُکے اندر بودھ آگادھا ہوئے پنڈت، پڑھ پُستک راگ سُنائیندا۔ حُکے اندر وسے جیرج انڈت، اُتہج سینج اپنا میل ملائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ساچا حُکم اک رکھائیندا۔ حُکے اندر تیئی اوتار، ترے گن اتینا حُکم منائیا۔ حُکے اندر کر کر خبردار، دُھر سندیسہ نام سُنائیا۔ حُکے اندر کھڑگ کھنڈا چلہ تیر کمان، دھنٹش اکو اک رکھائیا۔ حُکے اندر ہو بلوان، بل اپنا دئے درسائیا۔ حُکے اندر نوجوان، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ حُکے اندر ذات پات، پت پرمیشور دھار چلائیندا۔ حُکے اندر دین مذہب ساک، سگلی ونڈ ونڈائیندا۔ حُکے اندر کھولے تاک، بند کواڑی کُنڈا لاپندا۔ حُکے اندر بھوکھت واک، گر اوتار پیر پیغمبر آپ پڑھائیندا۔ حُکے اندر جوں بھاوے توں لئے راکھ، مہر نظر اک اُٹھائیندا۔ حُکے اندر پرگٹ ہووے ساکھیات، شاہ پاتشاہ اپنی کل دھرائیندا۔ حُکے اندر لکھ چوراسی جیو جنت سادھ سنت دیوے دات، نام بھنڈارا آپ ورتائیندا۔ حُکے اندر ویکھے اندھیری رات، حُکے اندر ساچا چند چمکائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ساچا حُکم اک وڈیائیندا۔ حُکے اندر پیغمبر پیر، پارہسہم پرگٹائیا۔ حُکے اندر دستگیر، پروردگار کھیل رچائیا۔ حُکے اندر شرع زنجیر، کڑی کڑی تند بندھائیا۔ حُکے اندر شاہ حقیر، اوچ نیچ ویکھ وکھائیا۔ حُکے اندر چوٹی چڑھے اخیر، آخر اپنا آسن لائیا۔ حُکے اندر حق تدبیر، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، آد جگادی دئے جنائیا۔ حُکے اندر

سچا جلوہ، پروردگار آپ پرگنائیندا۔ حُکْمے اندر اِکو تقویٰ، نرگن اوٹ اوٹ سمجھائیندا۔ حُکْمے اندر میٹے شکوہ، شرع شریعت اپنے رنگ رنگائیندا۔ حُکْمے اندر لاوے فتویٰ، بچیا کھئے رہن نہ پائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کار کمائیندا۔ حُکْمے اندر پیر پیغمبر، بے پرواہ اپائیا۔ حُکْمے اندر رچ سویمبر، نرگن سرگن جوڑ جڑائیا۔ حُکْمے اندر دو جہان اڈمبر، چوڈاں لوک وجے ودھائیا۔ حُکْمے اندر کرے کھنڈر، دیا باقی نہ کھئے جگائیا۔ حُکْمے اندر سہائے شودوالے مٹھ مندر، مسجد مسیت دئے وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا کلمہ نبی پڑھائیا۔ حُکْمے اندر حق امام، اِکو ایک کھیل کرائیندا۔ حُکْمے اندر سچ نظام، نوبت اپنے نام سُنائیندا۔ حُکْمے اندر پیر پیغمبر بردے کرے غلام، سر سر اپنا حُکم منائیندا۔ حُکْمے اندر دامنگیر پھرائے دام، پلُو اپنا گنڈھ پوائیندا۔ حُکْمے اندر جھلائے نشان، سچ نشانہ اِک رکھائیندا۔ حُکْمے اندر اِنجیل قرآن، کلمہ نبی رسُول سمجھائیندا۔ حُکْمے اندر، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کائنات گنڈھ پوائیندا۔ حُکْمے اندر حُکم حاصل، ہر حضرت آپ جنائیا۔ حُکْمے اندر ہوتے فاضل، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ حُکْمے اندر بن عادل، عدالت اِکو اِک لگائیا۔ حُکْمے اندر بن قاتل، مقتول اپنا کھیل جنائیا۔ حُکْمے اندر لیکھا جانے باطن، بیٹل اپنا بھیو کھلائییا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اِکو حُکم ربیا ورتائیا۔ حُکْمے اندر گرُو گرُدیو، ساچی کار کمائیندا۔ حُکْمے اندر ساچی سیو، جُگ چوکرئی راہ وکھائیندا۔ حُکْمے اندر امرت میو، امرت رس اِک چکھائیندا۔ حُکم اندر دیوی دیو، سُرپت ایکا رنگ رنگائیندا۔ حُکْمے اندر رسنا جہو، پون سواسی صفت صلاحیندا۔ حُکْمے اندر الکھ ابھیو، اگوچر اپنی کار کمائیندا۔ حُکْمے اندر ہو نہکیو، نہچل اپنا آسن سہائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا حُکم اِک ورتائیندا۔ حُکْمے اندر ہو جگدیشر، جگ جیون داتا دیا کمائیا۔ حُکْمے اندر ہو ایشر، ایشٹ دیو اِک جنائیا۔ حُکْمے اندر ہو تپیشر، تپ سادھن دئے سمجھائیا۔ حُکْمے اندر ہو رکھیشر، رکھ مَن اپنی کار کمائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، حُکم اندر وڈ وڈیائیا۔ حُکْمے اندر راج جوگ، جوگ جُگت آپ جنائیندا۔ حُکْمے اندر رس بھوگ، وڈ بھوگی کھیل کرائیندا۔ حُکْمے اندر سچ سنجوگ، ہر سنجوگی میل ملائیندا۔ حُکْمے اندر کر وِجوگ، وچھوڑا اِکو اِک سمجھائیندا۔ حُکْمے اندر نام سلوک، سوہلا ڈھولا آپے گائیندا۔ حُکْمے اندر رچ رچ کوٹ، قلعے بنک دوار وڈیائیندا۔ حُکْمے اندر لاوے چوٹ، نام نگارہ اِک

رکھائیندا۔ حُکْمے اندر کڈھے کھوٹ، کوڑی کِریا میٹ مٹائیندا۔ حُکْمے اندر سیوا لائے بئی دند ہونٹ، ساہ ساہ اپنا نام چپائیندا۔ حُکْمے اندر
 نرمل جوت، جوتی جوت ڈگمگائیندا۔ حُکْمے اندر ہویئے مدہوش، مدھر جام اک پیائیندا۔ حُکْمے اندر سوچاں رہیا سوچ، سوچ اپنی نہ کیسے
 سمجھائیندا۔ حُکْمے اندر بے بن خاموش، گھٹ گھٹ اندر ڈیرہ لائیندا۔ حُکْمے اندر کھولے لوچن لوچ، نین نیناں نال ملائیندا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، حُکْم اکو اک وکھائیندا۔ حُکْمے اندر کھیل اکٹا، اکمڑی کار کھائیا۔ حُکْمے اندر بیڑا بٹھا، اپنے کندھ اٹھائیا۔
 حُکْمے اندر دیوے نام دھنا، جُگ جُگ جھولی جگت بھرائیا۔ حُکْمے اندر سیوا کرے سِری بھگونا، داسی داس روپ وٹائیا۔ حُکْمے اندر
 سورج چٹا، کوہ کروڑی رہیا بھوائیا۔ حُکْمے اندر بٹھے بٹھا، اپنی ہویئے نہ کیسے سمجھائیا۔ حُکْمے اندر ہویئے اٹھا، نیچ نیتر بند وکھائیا۔ حُکْمے
 اندر بن کے جنی جنا، گرمکھ گرسکھ ہرجن ہریہگت بھگت بھگوان گود اٹھائیا۔ حُکْمے اندر راگ سنائے بن کٹاں، انحد نادى ناد وچائیا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچی کھیل آپ درڑائیا۔ حُکْمے اندر راج راجان، شاہ پاتشاہ آپ اُچھائیندا۔ حُکْمے اندر حُکْم
 مہان، جیو جنت آپ مٹائیندا۔ حُکْمے اندر حُکْم کر پروان، نام پروانہ سرب سنائیندا۔ حُکْمے اندر نرگن سرگن ویکھے آن، جُگ جُگ اپنا
 وپس وٹائیندا۔ حُکْمے اندر کھانی بانی دئے بیان، دُھر دی دھار آپ جنائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچی کار آپ
 کرائیندا۔ حُکْمے اندر گر اوتار پیر پیغمبر رچ، رچنا اپنی دئے سمجھائیا۔ حُکْمے اندر کھیل سچ، ست ستوادی آپ وکھائیا۔ حُکْمے اندر دیوے
 رس، رس امرت اک چکھائیا۔ حُکْمے اندر آپے نٹھ، دو جہاناں پندھ مکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا حُکْم رہیا
 سمجھائیا۔ حُکْمے اندر عیسیٰ موسیٰ محمدی دھار، سو صاحب آپ چلائیندا۔ حُکْمے اندر ہو اُجیار، حُکْم حاصل اک وکھائیندا۔ حُکْمے اندر
 طالب بنے طلب گار، آسا اکو اک پرگٹائیندا۔ حُکْمے اندر خالق خلق ویکھے سنسار، مخلوق اپنے رنگ رنگائیندا۔ حُکْمے اندر ثالث بنے
 سرجنہار، گر شبیدی روپ دھرائیندا۔ حُکْمے اندر آلس نندرا کرے وچار، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچی کھیل آپ
 کرائیندا۔ حُکْمے اندر گرو گرو دس جوت، جوتی جوت جوت رُشنائیا۔ حُکْمے اندر نام نگارہ وجے چوٹ، نام ست ست پڑھائیا۔ حُکْمے اندر
 چار ورنان دیونہارا موکھ، مکتی گرو دوار وکھائیا۔ حُکْمے اندر نانا توڑے ہرکھ سوگ، چنتا دکھ نہ لا کے رائیا۔ حُکْمے اندر سِری بھگوان

جائے پہنچ، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ حُکمے اندر برہما سْت، سْت ملے وڈیائیا۔ حُکمے اندر براہ سہائی رُت، حُکمے اندر یگا پُرش سیو کھائیا۔ حُکمے اندر حیکریو پیا اُٹھ، حُکمے اندر نرائن ملے وڈیائیا۔ حُکمے اندر کپل مَن گودی لیا چُک، کرے کھیل سچا شہنشاہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، حُکمے اندر دتا ترے دئے وڈیائیا۔ حُکمے اندر رکھپ دیو، حُکمے اندر پرتھو مان دوائیندا۔ حُکمے اندر لائے متس سیو، حُکمے اندر کچھپ مندرا پٹھ اُٹھائیندا۔ حُکمے اندر دھنتر ملی دُھر دا میو، وست امولک جھولی پائیندا۔ حُکمے اندر ہنسا گائے بن رسنا جھو، سوہنگ ڈھولا اک سُنائیندا۔ حُکمے اندر باون دھریا بھیکھ، بھیکھ اولڑا آپ کرائیندا۔ حُکمے اندر نر سینگھ ہرناکش لیا ویکھ، آپ اپنا پھیرا پائیندا۔ حُکمے اندر گج نال کرے بیت، نر نرائن رُپ وٹائیندا۔ حُکمے اندر دھرو کیتا بیت، ہری اپنی کل وکھائیندا۔ حُکمے اندر پرسرام ہویا چیتن چیت، چترکار اپنی کار کھائیندا۔ حُکمے اندر رام راون لکھے لیکھ، لیکھا نظر کیسے نہ آئیندا۔ حُکمے اندر وید ویاسا کرے بیت، راگ انادی راگ الائیندا۔ حُکمے اندر کاہن کرشن نرگن بھیکھ، سرگن بنسری نام وجائیندا۔ حُکمے اندر بودھ آگادھا کھولے بہیت، ابھیو آپ سمجھائیندا۔ حُکمے اندر عیسیٰ موسیٰ بھیج، نوری جلوہ نور درسائیندا۔ حُکمے اندر محمد آدھ وچکار مانی سیج، چار یاری گنڈھ پوائیندا۔ حُکمے اندر کلمہ نبی رسول بھیج، عزرائیل جبرائیل میکائیل اسرافیل ساچی سیو کھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، آد جگادی اپنا حُکم ورتائیندا۔ حُکمے اندر نانک ستگر، نرگن سرگن جوت کری رُشنائیا۔ پُرکھ ابناسی میلا دُھر، دُھر مستک جوڑ جُڑائیا۔ نرگن سرگن سرگن سرگن سچکھنڈ دوارے دووین گئے جُڑ، پنج تت تت نظر کھئے نہ آئیا۔ ست سرُپ شاہو بھوپ پُرکھ ابناسی گیا بہڑ، میل ملاوا سہج سُبھائیا۔ حُکمے اندر چڑھیا گھوڑ، شاہ سوارا اکو نظری آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ساچا حُکم دئے جنائیا۔ حُکمے اندر نام دات، ستنام جھولی پائیندا۔ حُکمے اندر کھیل تماش، نرگن نانک آپ درسائیندا۔ حُکمے اندر سچکھنڈ دوارے ویکھے راس، گگن منڈل سوہیا پائیندا۔ حُکمے اندر چار ورن اٹھاراں برن لوک مات پوری کرے آس، نراسا رُپ نہ کھئے وٹائیندا۔ حُکمے اندر، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سرگن سرگن گنڈھ پوائیندا۔ حُکمے اندر ستگر نانک انگد لایا انگ، انگیکار کرے وڈیائیا۔ حُکمے اندر امر داس چڑھیا رنگ، رنگ رنگیلا اک وکھائیا۔ حُکمے اندر رام داس

نرگن جوت ویکھیا چند، سورج چند ین شرمائیا۔ حُکے اندر گر ارجن سُنايا صاحب شبد اگتی چھند، گرو گرتھ گردیو دئے وڈیائیا۔
 حُکے اندر ہرگویند منگی منگ، پُرکھ اکال اک سرنائیا۔ حُکے اندر ہر رائے نور نورانہ ملیا اک اند، اند اند وچوں درسائیا۔ حُکے اندر
 ہر کرشن ہر دوارے پائے ٹھنڈ، سینتل سینتل دھار وہائیا۔ حُکے اندر گر تیغہادر دھرت دھول لئی رکھ، سیس اپنا بھیٹ چڑھائیا۔ حُکے اندر
 گر گویند ہو پرتکھ، سرگن لیکھا دئے جنائیا۔ ہیم کُنٹ توں ہویا وکھ، دُشٹ دمن پھیرا پائیا۔ پُرکھ اکال سر رکھیا ہتھ، پرہ بنیا پتا مائیا۔
 حُکے اندر مارگ دس، ساچا راہ رہیا وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، حُکم اکو اک جنائیا۔ حُکے اندر پُرکھ اکال،
 گویند سُت سُت وڈیائیندا۔ حُکے اندر ہو دیال، دینن اکو گھر جنائیندا۔ حُکے اندر لیکھا ویکھ مہاکال، کال حُکم وچ بندھائیندا۔ حُکے اندر
 سچ دھرم سچي دھرمسال، گر چرن دوارا آپ پرگٹائیندا۔ حُکے اندر امرت آم جام آپ پیال، پنجاں چوراں پنجاں کولوں گھائل کرائیندا۔
 حُکے اندر کھڑگ کھنڈا دے کٹار، تن گاترے آپ سہائیندا۔ حُکے اندر کلغی توڑا سیس پھن سنسار، ستگر ساچا راہ وکھائیندا۔ حُکے
 اندر پنتھ خالسا کر تیار، ذات پات اوچ نیچ راؤ رنگ راج راجان ونڈ نہ کھئے ونڈائیندا۔ حُکے اندر ثالث بن سرجنہار، ساچی کرنی آپ
 کرائیندا۔ حُکے اندر نیہاں ہیٹھاں بالے دتے سوال، حُکے اندر چند پرچنڈ چمکائیندا۔ حُکے اندر سولان سیج سُتا سنہال، سچ سینگھاسن
 سوبھا پائیندا۔ حُکے اندر میل ملیا پُرکھ اکال، اکل کل اپنی کھیل وکھائیندا۔ حُکے اندر گویند لال، ہر لالن رنگ رنگائیندا۔ حُکے اندر
 اولڑی چال، چال نرالی نہ کیسے سمجھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، آد جگاد جگا جگنتر حُکے اندر
 نام منتر، منتر اکو اک درڑائیندا۔ حُکے اندر کوئن نام، نام نام پرگٹائیا۔ حُکے اندر ایشٹ دیو بھگوان، وشنو بن بن سیو کھائیا۔ حُکے
 اندر چتربھج ہو پردھان، حُکے اندر آد شکت بنے مائیا۔ حُکے اندر اشٹبھج ہو بلوان، بل اپنا دئے درسائیا۔ حُکے اندر اوم اوم نشان، حُکے
 اندر سوہنگ دھار چلائییا۔ حُکے اندر سیا رام، حُکے اندر کرشن کرشن وڈیائیا۔ حُکے اندر سجدہ سیس سلام، حُکے اندر سلاما علیکم
 صفت صلاحیا۔ حُکے اندر منتر ستنام، سرشٹ سبائی دئے جنائیا۔ حُکے اندر واپگرُو فتح ڈنکا وجے وچ جہان، دو جہاناں آپ جنائیا۔
 حُکے اندر شاستر سمرت وید پُران، جگ چوکرئی دین گواہیا۔ حُکے اندر وید ویاسا لکھ کے لیکھ گیا مہان، پوت سپوتا براہمن گوڑا اچے

ٲلے ٲربت اپنا آسن لائیا۔ ٲکھے اندر مؤسیٰ دے کے گیا پیغام، اُچی کوک کوک سُنائیا۔ ٲکھے اندر عیسیٰ کہہ کے گیا میرا ٲتا امام، میرے
 ٲچھے ٲھیرا ٲائیا۔ ٲکھے اندر محمد نیوں نیوں کردا گیا سلام، ٲروردگار دھیان لگائیا۔ ٲکھے اندر چوڈاں طبق دے کلام، کلمہ بن رسنا جہوا
 گیا ٲڑھائیا۔ ٲکھے اندر نانک نرگن ساچا دس کے گیا نشان، مہابلی اُترے واہو داہیا۔ نہکلنک نوجوان، نہ ٲتا نہ مائیا۔ گوہند کر کے گیا
 ٲروان، کل کلکی ٲھیرا ٲائیا۔ ٲرگٹ ہویے مرد مردان، سچ مردانگی آپ کھائیا۔ اک اُٹھائے دھرم نشان، دو جہاناں دئے بھلائییا۔ راؤ رنگ
 سرب مٹ جان، اوچ نیچ رہن کھئے نہ ٲائیا۔ سارے گائن ٲرکھ اکال، ایشٹ دیو اکو اک نظری آئییا۔ سمبل وسے دھام سچ مکان، مندر اکو
 اک رُسنائیا۔ جگ چوکرئی لیکھا چکائے آن، تو نو ٲینڈا دئے مکائیا۔ وشن برہما شو سپس جھکان، سر سکے نہ کھئے اُٹھائیا۔ ترے گن مایا
 ہویے حیران، پنج تت چلے نہ کھئے چٹرائیا۔ بڈھی دیوے نہ کھئے گیان، مت متوالی نین شرمائیا۔ من منوا نہ ٹھے شیطان، شرع کرے نہ کھئے
 لڑائیا۔ ویکھنہارا دین ایمان، اسم اعظم اکو اک درسائیا۔ مہبان ٲیدو بی حیر یا الہی ہو ٲردھان، نور الہی اک درسائیا۔ صاحب ستگر وڈ
 بلوان، شاہ ٲاتشاہ ٲھیرا ٲائیا۔ چوڈاں لوکاں خالی کرے دکان، خالق خلق ویکھے تھاوں تھائیا۔ چوڈاں رتن مٹے نشان، سولاں کلاں نہ کھئے
 وڈیائیا۔ چوڈاں ودیا بنے نادان، لوک چلے نہ کھئے چٹرائیا۔ گر اوتار ٲیر پیغمبر ویکھ ویکھ خوشی منان، ٲرہ ساچا سنگ رکھائیا۔ کلجگ
 آنت سری بھگونت دو جہاناں بدل دئے نظام، نرگن اپنا حُکم ورتائیا۔ نو کھنڈ ٲرتھی ست دیٲ لکھ چوراسی نظری آئے اک بھگوان، پنج
 تت گرو نہ کھئے منائیا۔ ہر کا شبد ہویے بلوان، دو جہاناں ٲھرے واہو داہیا۔ راج راجان شاہ سلطان سپس سرب جھکان، نین سکے نہ کھئے
 اُٹھائیا۔ شاستر سمرت وید ٲران جس سارے بہ بہ گان، واہو واہو گرو تیری وڈیائیا۔ تیرا بھيو نہ ٲائے کوئی وچ جہان، مہما سکے نہ کھئے
 سُنائیا۔ سچکھنڈ نواسی تیرا کھیل مہان، آد جگاد جگا جگنتر تیرا لیکھ نہ کھئے لکھائیا۔ قلم شاہی کاغذ نینتر رون ٲیر بجان، سمندر ست مس
 دئے دہائیا۔ بسدھا کہے میں بالی نڈھی انجان، بہار ذرا نہ سکاں اُٹھائیا۔ جوتی جوت سروٲ ہر، آپ اپنی کیرا کر، کرے کھیل ساچا ہر،
 ٲکھے اندر جگ چوکرئی ٲار کرائیا۔ ٲکھے اندر کوئن کال، کال کال روٲ وٹائیا۔ ٲکھے اندر کھیل کرتار، جگ چوکرئی آپ جنائیا۔ ٲکھے
 اندر ستجگ تریتا دواٲر کلجگ ویکھے وچ سنسار، نرگن سرگن روٲ وٹائیا۔ ٲکھے اندر لے تیئی اوتار، ٲکھے اندر بھگت اٹھاراں نال

ملائیا۔ حُکْمے اندر عیسیٰ موسیٰ محمد کر گفتار، گفت شنید کری شنوائیا۔ حُکْمے اندر ایکا جوتی دس اوتار، گر گوہند کلغی توڑا سیس
 ٹکائیا۔ حُکْمے اندر منگ منگ کے گیا دُھر دربار، پُرکھ اکال آکے جھولی ڈاہیا۔ کد اتم آویں سرجنہار، تیرے ہتھ سرب وڈیائیا۔ مینوں
 رکھنا اپنے نال، بن سیوک سیو کھائیا۔ مُرید ویکھے مُرشد حال، مُرشد مُریدان حال ویکھن آپے آئیا۔ سمبل نگر تیرا سچ دوارا سچّی
 دھرمسال، نُور اکو اک رُشنائیا۔ نہ کوئی طبلہ وجے تال، سارنگ سرنگا ہتھ نہ کھئے اٹھائیا۔ دُھر دا راگ تیرا بے مثال، لوک مات مسل
 نظر کیسے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ساچی کرنی آپ کھائیا۔ حُکْمے اندر کرنی کر، ہر کرتا کھیل رچائیندا۔ کلجگ
 اتم ویس دھر، دھر دھرنی آپ سہائیندا۔ جوت سرُوپ نرائن نر، جگت نیتر نظر کیسے نہ آئیندا۔ جن بھگتاں اُتے کِرپا کر، مہر نظر اک
 اٹھائیندا۔ بند کواڑی کھول در، آتم تاکی کُنڈا لاپندا۔ ساڈھے تِن ہتھ مندر اندر وڑ، گھر گھر وچ میل ملائیندا۔ نو دوارے پار کر، نو
 رس نہ کھئے رکھائیندا۔ دسم دواڑی آپے کھڑ، کھٹکا سرب مُکھائیندا۔ سُرَت سوانی شبدی پھڑ، پریم ہانی میل ملائیندا۔ آتم پر ماتم سوہنگ
 ڈھولا ساچا پڑھ، گھر سجن ویکھ وکھائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، حُکْمے اندر راہ چلائیندا۔ حُکْمے اندر چلے راہ،
 جگ جگ آپ چلائیا۔ حُکْمے اندر بن ملاح، سد سد سیو کھائیا۔ حُکْمے اندر دے صلاح، صفت صفت وڈیائیا۔ حُکْمے اندر پکڑے بانہ،
 جن بھگتاں لے اٹھائیا۔ حُکْمے اندر چپائے نان، ناؤں نرنکارا آپ درڑائیا۔ حُکْمے اندر وکھائے تھان، نتھاویاں لے جگائیا۔ جوتی جوت سرُوپ
 ہر، آپ اپنی کِرپا کر، حُکْمے اندر ہنس بنائے کان، سوہنگ ہنسا جاپ چپائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، حُکْمے اندر
 ستجگ ساچا چند چمکائیا۔ حُکْمے اندر کلجگ مکے، آنت رہن نہ پائیا۔ حُکْمے اندر ستجگ اٹھ، بیس بیسائے انگرائیا۔ حُکْمے اندر بھگت
 بھگوان منائے رُسے، رُٹھیا کھئے رہن نہ پائیا۔ حُکْمے اندر لکھ چوراسی کولوں پُچھے، کیوں بیٹھے سری بھگوان بھلائیا۔ حُکْمے اندر پانی رہن نہ
 دیوے کیسے حُتے، کلجگ کوڑی چلم دئے بھنائیا۔ حُکْمے اندر کھتری براہمن شوڈر ویش دین مذہب کیسے نہ لُٹے، کوڑی کرے نہ کھئے لڑائیا۔
 حُکْمے اندر گُرمکھ گُرسکھ ہرجن صاحب ستگر گودی چُکے، چُک چُک خوشی منائیا۔ حُکْمے اندر حُکم کدی نہ مکے، اکو حُکم حُکمران
 اکھوائیا۔ ہر کا حُکم اپنے نشانیاں کدے نہ اُکے، تیر نرالا اک چلائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کلجگ تیری اتم ور،

نہکلنک نرائن نر، ایکا حکم دئے وڈیائیا۔ حکمے اندر کوڑی کریا چور، مایا ممتا موہ مٹائیندا۔ حکمے اندر ستگر پورا نظری آئے حاضر حضور، نج نیتر نین گھلائیندا۔ حکمے اندر کھیلے کھیل نیڑے دور، دور دراڈا پندھ مکائیندا۔ حکمے اندر جن بھگتاں بھنڈار کرے بھرپور، اتوٹ اٹٹ نام ورتائیندا۔ حکمے اندر پرہہ سرنائی ڈگیاں معاف کرے قصور، پتت پاپی گلے لگائیندا۔ حکمے اندر ست دھرم لوک مات چلائے ضرور، سچ سچ اک درڑائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، حکم اکو اک درسائیندا۔ حکمے اندر چاڑھے رنگ، رنگ رنگیلا اک اکھوائیندا۔ حکمے اندر سہائے آتم سیج پلنگ، سچ سنگھاسن ڈیرہ لائیندا۔ حکمے اندر انحد ناد وجائے مردنگ، ساچی سیوا آپ کھائیندا۔ حکمے اندر سوہلا ڈھولا گائے چھند، رسنا جہوا نہ کھئے بلائیندا۔ حکمے اندر جن بھگتاں میٹے آون جاون پندھ، لکھ چوراسی پھند کٹائیندا۔ حکمے اندر ہونے صاحب بخشند، بخشش اپنی آپ ورتائیندا۔ حکمے اندر کلجگ سڑدیاں پائے ٹھنڈ، سانتک ست ست کرائیندا۔ حکمے اندر میل ملائے گر گوہند گجری چند، شبد ستگر گر شبد اپنا گھر وکھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، کلجگ تیری اتم ور، سنت سہیلے ساچے پھڑ، گر گر چیلے ویکھے در، در دروازہ غریب نوازا بھگت دوار سازن سازا، شبد اگتی مارے واجا، کوجھیاں کھلیاں رکھے لاجا، جو جن سرنائی آئیندا۔

* ۲۷ چیت ۲۰۲۰ بکرمی جیت سنگھ دے گرہ دوسانجھ کلاں *

سچکھنڈ پا کے آیا پھیرا، نرگن اپنی دیا کھائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن پرہہ خالی دے ویہڑا، تھدہ بن بھاگ نہ کھئے لگائیا۔ اسیں دوس رین بیٹھے اپنا کر کے وڈا جیرا، شاہ پاتشاہ تیرا دھیان لگائیا۔ تون لوک مات نرگن ہو کے نیرویر کریں اپنی مہرا، مہربان اپنی نظر اٹھائیا۔ در در گھر گھر ویکھیں بالک اپنا چیرا، چیتن اپنی دھار چلائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، در اپنا ویکھ وکھائیا۔ سچکھنڈ دوارے آیا چڑھ کے، پوڑا نظر کیسے نہ آئیندا۔ ساچے مندر آیا وڑ کے، گر اوتار ویکھ وکھائیندا۔ درشن دے کے آیا کھڑ کے، سوچھ سروپی روپ دھرائیندا۔ اکو ڈھولا آیا پڑھ کے، تون میرا میں تیرا راگ لائیندا۔ لوک مات جن بھگتاں کولوں آیا ڈر کے، بھہ اپنے

سر رکھائیندا۔ ویس وٹایا جینودیاں مر کے، پنج ت ت ناتا نہ کھئے رکھائیندا۔ سنت سہیلے ساچے پھڑ کے، بھگت بھگوان میل ملائیندا۔ لہنا دینا دینا اڑ کے، حصہ سب دی جھولی پائیندا۔ ہر کا بھانا سدا سد ورتے، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیندا۔ دو جہان گر اوتار پیر پیغمبر صفت صلاح لکھ لکھ کے گئے ورقے، وارتا اگلی نہ کھئے جنائیندا۔ کون ویلا پرہہ امرت میگھ برسے، مہر نظر نین اٹھائیندا۔ بھاگ لگائے دھرنی دھرت دھول فرشے، ماٹی خاکی ویکھ وکھائیندا۔ جگ جنم دیاں وچھڑیاں مٹے حرصے، آسا منسا پور کرائیندا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا کھیل آپ کرائیندا۔ سچکھنڈ دوارے بہ کے آیا، بہ بہ خوشی منائیا۔ گر اوتاراں کہہ کے آیا، اپنا حکم جنائیا۔ اپنا بھانا سہ کے آیا، لکھ لکھ شکر منائیا۔ جن بھگتاں چرنی ڈھیہہ کے آیا، مان ابھان نہ کھئے وڈیائیا۔ دو جہاناں شہ کے آیا، لکھ چوراسی نظر کیسے نہ آئیا۔ ساڈھے تین ہتھ منارا ڈھیہہ کے آیا، نرگن جوت جوت رشنائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا بیو آپ جنائیا۔ سچکھنڈ دوار آیا کول، سب توں سرب جنائیا۔ رل مل سارے و جاؤ اکو ڈھول، ڈھولا اکو اک گائیا۔ نام جیکارا لینا بول، انبولت رہیا سنائیا۔ نت نوت وسان سب دے کول، وچھڑ کدے نہ جائیا۔ سدا سدا سد تولان سچا تول، تولنہارا اک اکھوائیا۔ لکھ چوراسی جیو جنت لواں وروں، بھگت بھگوان میل ملائیا۔ ایتھے اوتھے بیٹھا رہاں اڈول، ڈل کدے نہ جائیا۔ جگ چوڑی گر اوتارو پیر پیغمبرو ٹھاڈا وینہدا رہیا گھول، اپنا بل نہ کیسے جنائیا۔ کلجگ اتم سب دا لیکھا رہیا پھول، ورقہ ورقہ دئے اٹائیا۔ کون وست رکھ کے بیٹھا کول، کون خالی ہتھ رہیا وکھائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا رنگ آپ رنگائیا۔ سچکھنڈ دوارے وس کے آیا، دہ دشا وجے ودھائیا۔ چھن بھنگر روپ وس کے آیا، وصل بن وجود رہیا کرائیا۔ خوشی غمی وچ بس کے آیا، آپ اپنا اکو رنگ وکھائیا۔ نرگن ہو کے نس کے آیا، پاندھی بنیا بے پرواہیا۔ جن بھگت پریتی اندر پھس کے آیا، فیصلہ اکو وار سنائیا۔ غریب نانا کوجھا کلا نمرتا اندر ڈھٹھ کے آیا، بلہین اپنا ناؤں جنائیا۔ امرت جھرنا رس کے آیا، رسک رسک بوندا بانندی اک ٹپکائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہربان ہو سہائیا۔ سچکھنڈ دوارے دس کے آیا حال، احوال سرب جنایا۔ گر اوتار پیر پیغمبر جس میری کرنی بھال، بھگت دوارا اک سہایا۔ جتھے وسن شاہ کنگال، اوچ نیچ نہ کھئے رکھایا۔ نرگن ہو کے بناں دلال، بن چاکر سیو کمایا۔ گرمکھ ویکھاں ساچے لال، آپ اپنی

گود اٹھایا۔ لکھ چوراسی وچوں کران بجال، سر اپنا ہتھ رکھایا۔ تنہا نیڑ نہ آئے کال، مہاکال نیوں نیوں سیس جھکایا۔ سچ دھرم دی
 سچی دھرمسال، دھرم دوارا اک پرگٹایا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سنہڑا اک سُنایا۔ سچکھنڈ
 دوار کر پرکاش، نور نور نور رُشنائیا۔ جس نے آؤنا میرے پاس، سمبل دیونہار وڈیائیا۔ جس گرہ پئے سچی راس، گوپی کابن ناچ نچائیا۔
 غریب یانیاں پوری کرے آس، آسا سب دی پور وکھائیا۔ سجدہ کرن زمیں اسمان آکاش آکاش، گگن منڈل سیس جھکائیا۔ وشن برہما شو
 ویکھن ہو اداس، دھیرج دھیر نہ کھئے دھرائیا۔ بن کھنڈ نچن بھاگ لگایا وچ پرہاس، پرہاتی اکو گھر وکھائیا۔ صاحب ستگر ٹھاکر سوامی
 جن بھگتاں وسے ساتھ، ساچا سنگ نبھائیا۔ تسیں سچکھنڈ کرو میرا پاٹھ، لوک مات میں جن بھگتاں رہیا جنائیا۔ دوہاں وچولا بن بن
 آپ، ایتھے اوتھے کھیل رچائیا۔ چرن پریتی ساچا نات، ناتا اکو اک جڑائیا۔ صاحب ستگر دا ویکھو ڈونگھا کھات، دیندیاں توٹ کھئے نہ آئیا۔
 جگ چوکڑی دیندا رہیا دات، وکھو وکھ جھولی بھرائیا۔ کلجگ اتم سب دی پچھے وات، آگے پچھے کھئے رہن نہ پائیا۔ اکو جہا سب نوں
 دیوے سرب دا بنے سچا باپ، دوجی ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنی کار کھائیا۔ سچکھنڈ دوارے
 وس کے آیا، گھر ساچے وجے ودھائیا۔ زرگن اندر زرگن رچ کے آیا، سرگن ویکھے سہج سُبھائیا۔ جوتی اگنی مچ کے آیا، ہڈیاں بالن دتا
 جلائی۔ سچ سچ کہانی دس کے آیا، دو جہاناں نام پڑھائیا۔ سوہنگ ڈھولا بن وچولا اکو اکھر پڑھ کے آیا، پاربرہم برہم لیکھا دئے چکائیا۔
 جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، دیدہ دانستہ دین اپنے گلے لگائیا۔ سچکھنڈ پرہو آچھیتی، گر اتار دھیان
 لگائیا۔ آد جگاد جگا جگنتر تون ساڈا بھیتی، تیری رحمت وچ سائیا۔ بن مالک دسے اجڑی کھیتی، ہرا سنج نہ کھئے کرائیا۔ کلجگ اتم
 مہربان ہو کے کیتی ساڈے نال نیکی، چار جگ دے وچھڑے اکو گھر دتے ملائی۔ گر اتار پیر پیغمبر اک دوجے دے بنے ہیتی، وتکرا کھئے
 نہ رکھے رائیا۔ اکو رنگ رنگائے دھاری کیسی، پردیسی سارے دین ڈھائیا۔ بھڑی تیرے آگے چلی نہ کوئی شیخی، شہنشاہ دوئے
 جوڑ تیری سرنائیا۔ اپنی رکھیں چھایا بیٹھی، زرگن اکو اوٹ تکائیا۔ ساڈی سمجھ نہ تیرے جیڈی، بے آنت تیری وڈیائیا۔ نہ کوئی سوڈھی
 نہ کوئی ویدی، نانک گوبند رہیا جنائیا۔ اکو جوت تیری زرگن ویکھی، نورو نور نور رُشنائیا۔ ویکھیں پھیر نہ اپنے در تے کریں پیشی،

پچھلا لیکھا جھولی دینا پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سچ دِرڑائیا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، دیونہارا دُھر درگاہی دان، در گاہ بے در شاہ درد پناہ رحمت کما روشن ضمیر بے نظیر اصل تصویر وصل اخیر رسل رسائل راستہ براستہ آہستہ آہستہ دئے جنائیا۔

* ۲۷ چیت ۲۰۲۰ بکرمی گرمیت سنگھ دے گرہ بردو پھرا لا *

اؤ جس جن پوڑے چڑھنا، پُرکھ اکال آپ چڑھائیا۔ اؤ صاحب ستگر جس لڑ پھڑنا، پلُو نام پھڑائیا۔ اؤ آتم پرما تم جس میل کرنا، میل ملائے سہج سُبھائیا۔ اؤ جس نیتر کھلاؤنا ہرنا فرنا، نیج نیتر پردہ دئے اُٹھائیا۔ اؤ جس چُکاؤنا مرنا ڈرنا، جیوت مکت کرائیا۔ اؤ جس درشن کرنا، پِن اکھاں دئے کرائیا۔ اؤ جس سچکھنڈ دوارے ساچے وڑنا، پھڑ پھڑ باہوں دئے بیٹھائیا۔ اؤ آتم پرما تم جس ڈھولا پڑھنا، سوہنگ سو دئے سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہار وڈیائیا۔ اؤ جن ویکھنا پوڑی ڈنڈا، سِری بھگوان آپ وکھائیا۔ اؤ جس پار کرنا جگت جہان کنڈھا، دو جہاناں پندھ مُکائیا۔ اؤ جس سُگھڑ سُچجا کرنا من مُورکھ گندہ، دے مت رہیا سمجھائیا۔ اؤ جس نرگن نور جوت جگاؤنا چندا، جوتی جوت ڈگمگائیا۔ اؤ جس پِن بندگیوں بننا بندہ، مہر نظر نال بنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اپنی دیا کائیا۔ اؤ جن چڑھنا پوڑی، پاربرہم پرہ آپ چڑھائیندا۔ اگے دسے نہ کوئی گلی سوڑی، اوجھڑ راہ نہ کھئے وکھائیا۔ من واسنا رہے نہ کوڑی، وکھ روپ نظر کھئے نہ آئیا۔ سرتی ستگر دوارے آئے دوڑی، صاحب میلے چائیں چائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہار وڈیائیا۔ اؤ جن چڑھنا مندر، کرتا پُرکھ آپ چڑھائیا۔ جس دا کیسے کولوں نہ کھلے جندر، بند تاک رہیا وکھائیا۔ تس محل سوہے ساچے مندر، نرگن اپنا آسن لائیا۔ چُکائے اندھیرا اندھ کندھر، نرگن نور کر رُشنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچی پوڑی اک وکھائیا۔ ساچی پوڑی گئی لگ، جن بھگت دوار ملے وڈیائیا۔ گُرمکھ وِرا چڑھے بھج، دُو جے راہ نظر نہ آئیا۔ اگوں صاحب ستگر ملے ہس ہس، مہربان اپنی خوشی وکھائیا۔ نال شبد اشارے مارگ دیوے دس، چرن کول دئے سرنائیا۔ پندھ مکے ٹھ ٹھ، ادھ وچکار نہ کھئے اٹکائیا۔ گُرسکھ گُرمکھ گاؤندا جائے ہر نام جس، دُو جانا نام نہ کھئے گائیا۔ اندرے اندر اک

دو جے دے ہوون وس، باہروں سار کھئے نہ پائیا۔ پریم پوڑی اندر دوویں جان پھس، فیصلہ نظر نہ کیسے جنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، جس جن اپنا راہ وکھائیا۔ پوڑی ڈنڈا اکو سوہنا، سو ستگر آپ چڑھائیندا۔ بن ستگر لکھ چوراسی جیو جنت رونا، آگے راہ نہ کھئے وکھائیندا۔ رائے دھرم پھڑ پھڑ کوہنا، کنبھی نرک پوائیندا۔ ستگر سیج کیسے نہ سوہنا، سکھ آسن نہ کھئے وکھائیندا۔ کوڑی کِرپا سب نے بیج بونا، امرت پھل ہتھ کیسے نہ آئیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ساچی کرنی آپ کھائیندا۔ او چڑھو پوڑی میت، گرمکھاں رہیا جنائیا۔ ٹھانڈا مندر ٹھانڈا سیت، سیتل دھار وہائیا۔ صاحب ستگر سدا اتیت، ترے گن اتینا اکو نظری آئیا۔ لیکھا جانے ہست کیت، اوچ نیچ اکو گھر لنگھائیا۔ ست ستوادی کرائے حق پریت، پریتیوان ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ساچا راہ اک وکھائیا۔ او پوڑی چڑھو جگ، جگ جیون داتا آپ چڑھائیندا۔ جنم جنم دی مٹے آگ، کرم کرم دا روگ گوائیندا۔ بھگت سہیلے ساچے سد، در گھر ساچے آپ وڈیائیندا۔ کایا پار کرو اپنی حد، ہر مندر اک وکھائیندا۔ جتھے اکو ڈھولا سوہنگ گائے چھند، دو جاک راگ نہ کھئے الائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ساچی کرنی اپنے ہتھ رکھائیندا۔ پوڑی کہے موہے چڑھیا چاء، گھر مندر وجی ودھائیا۔ سری بھگوان پرہ گیا آ، آپ اپنا پھیرا پائیا۔ جگت گورھی نیند ستی لئی جگا، چرن اشارے نال اٹھائیا۔ اٹھ سوانی نین تکا، تیرے ہانی در تے بیٹھے لکھ جگائیا۔ پھڑ بابوں گل نال لا، کیوں بیٹھی مکھ بھوائیا۔ ہولی ہولی بہار اٹھا، تینوں دکھ نہ لاگے رائیا۔ پہلے اخریلے ڈنڈے ویکھے بے پرواہ، اکو اشارہ رہیا جنائیا۔ اُپر چڑھدیاں نظری جائے آ، نرگن جوت جوت رُشنائیا۔ تیرے اندر وڑ کے مٹکھ کوئی لا نہ سکے داء، آگے راہ نظر نہ آئیا۔ جن بھگتاں سری بھگوان سیوا رہیا کما، در درویش ہو سہائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہار وڈیائیا۔ پوڑی کہے میرے دھن بھاگ، نیوں نیوں لاگے پائیا۔ سنت سہیلے ملے آج، گھر ساچے وجے ودھائیا۔ میں نیواں سر کر کے اُپر اینہاں چرن لوں راکھ، پٹھ نظر نہ کھئے وکھائیا۔ ہو کے رباں داسی داس، سیوک اپنا روپ وٹائیا۔ جنان چر ملے نہ پُرکھ سمراتھ، پھڑ پھڑ بابوں اُپر دیاں لنگھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، مہربان مہربان مہربان ہوئے سہائیا۔ پوڑی کہے پرہ میرا کھول دروازہ گنجی تیرے ہتھ، کلجگ سنت بیٹھے مکھ بھوائیا۔ کر کِرپا اپنا مارگ دس، نیتر نین

رہے ترسائیا۔ میں دوہاں دا سُنناں جس، بھگت بھگوان اک دُو جے دا ڈھولا رہے سُنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار سدا وڈیائیا۔ دیونہار وڈیائی پرہ، پارہرم پرہ دیا کھائیندا۔ گُرمکھ سجن ساچے لہ، آپ اپنا میل ملائیندا۔ نرگن سرگن پردہ کج، سر اپنا ہتھ ٹکائیندا۔ دُور ڈراڈا اُپروں نیچے آوے بھج، قدم قدم ونڈ ونڈائیندا۔ در دوارے کھلووے سچ، شاہ پاتشاہ اپنی کار کھائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، در دربان آپ اکھوائیندا۔ در دربان کھولے بہیت، بہتر دئے جنائیا۔ بن سوچ سمجھ توں چلے ریت، بڈھی کم کسے نہ آئیا۔ بھگت بھگوان اک پریت، نرگن سرگن آپ جنائیا۔ سیوا کرے صاحب ستگر ٹھیک، جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہرجن ساچے ویکھ وکھائیا۔ دروازہ کہے میں گیا کھل، تڈھ بن بند نہ کھئے کرائیا۔ جو تیری پریتی چرن گئے گھول گھل، تنہاں ویکھاں چائیں چائیا۔ دواویوں لنگھدیاں توں اندر آپ برساواں پھل، دیوت سُر سیو نہ کھئے لگائیا۔ سِری بھگوان آپ سہائے اپنی گل، گلوتنا وڈ وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ محلے اُچے پوڑے کایا مندر اندر پھولن سیج آپ وچھائیا۔ پھولن سیجا سِری بھگوان، اپنی ہتھیں آپ وچھائیندا۔ سیوا کرے ہو مہربان، مہر نظر اک اٹھائیندا۔ جس مارگ گُرمکھ جان، تنہاں چرن کول دھیان لگائیندا۔ دُکھ لگے نہ زمیں اسمان، کومل پھل نہ کھئے کھلائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچے مندر آپ چڑھائیندا۔ پھل کہن جس ویلے گُرمکھ لنگھنکے۔ تیری پریم پریتی بن رسنا جہوا منگنکے۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، راہ جاندے مُول نہ سنگنکے۔ جس ویلے گُرمکھ ساڈے اُتے چرن ٹکاؤن گے۔ ساڈے سوئے بھاگ اٹھاؤن گے۔ ٹاہنی نالوں ٹٹیاں تیرے نال ملاؤن گے۔ کنڈیاں کھاری وچ نہ پھیر بہاؤن گے۔ گھر ساچا پریم پیاری، پریتی تیرے نال جُڑاؤن گے۔ سانوں دے کے چرن دھوڑ چھاری، مستک ٹکا اکو لاؤن گے۔ ساڈی واسنا ساڈی سُگندھ نہ رہے کواری، پت پنکھڑیاں رو رو واسطہ پاؤن گے۔ ملے میل جوت نرنکاری، اگلا پچھلا پندھ مُکاؤن گے۔ صاحب تیریاں بھگتاں توں بلہاری، جو ساڈا لہنا لیکھا مات مکاؤن گے۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در تیرے سیس جھکاؤن گے۔ جد تیرا بھگت چرن رکھیگا۔ سانوں اکو مارگ دسیگا۔ تیرا درس کرن توں ٹھیکگا۔ خوشیاں نال ہسیگا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا ساچا ور، سانوں پچھے کھئے نہ

رکھیگا۔ جد گرمکھ تیرے ول جان گے۔ سوہنگ ڈھولا اکو گان گے۔ نال ساٹوں وی لے جان گے۔ نال کھڑ نہ پھیر پچھتان گے۔ تیرا شکر
 اک منان گے۔ چرن کول دھیان لگان گے۔ نہ کچھ بینگے نہ کھان گے۔ جوتی جوت مل جان گے۔ تیرا روپ تیرے وچ سمان گے۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا سچا ور، دوچی اوٹ نہ کھئے رکھان گے۔ جن بھگت کہن جد جاواں گے۔ پرہہ سچے توں
 منگ منگاواں گے۔ جھولی خالی وڈ بھراواں گے۔ ٹہانوں پچھے چھڈ نہ جاواں گے۔ سمرتھ نال ملاواں گے۔ اپنی ہتھیں جا کے اوبدے چرن
 بھیٹ چڑھاواں گے۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، گھر بہ بہ شکر مناواں گے۔ جد بھکتو دیا کھاؤ گے۔
 پرہہ چرناں اُتے برسائے۔ میرا جنم جنم بدلاؤ گے۔ میرا کرم کرم مٹاؤ گے۔ مارگ اکو اک سمجھاؤ گے۔ سری بھگوان میل ملاؤ گے۔ چرن
 دھوڑ اشنان کراؤ گے۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، گھر سجن اک درسائے۔ جد تینوں چرن ٹیکاواں گے۔
 نال اپنا سیس نواواں گے۔ مستک ٹیکا اکو لاواں گے۔ وڈا نکا سوہنگ ڈھولا گاواں گے۔ پرہہ لیکھا جانے جیو جی کا، اگلا پچھلا حال
 سناواں گے۔ پرہہ ملن دا اکو طریقہ، ساچی سکھیا اک درسواں گے۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، در تیرے الکھ جگاواں
 گے۔ بھگت بھگوان کہے جد آؤ گے۔ پریم پیار پھولن کھاری، نال لیاؤ گے۔ بھورا گونجے شاہ سیکداری، شہنشاہ اپنا رنگ وکھاؤ گے۔ مالن بنے
 جوت نرنکاری، پت ڈالی اپنی جھولی پاؤ گے۔ ہار گندے وارو واری، سوئی تاگا پریم ریتی ہتھ پھراؤ گے۔ کرے کھیل سرجنہاری، جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، لڑی تند تند بند بند بند بخانے وچوں چھڈاؤ گے۔ سو پُرکھ ہر کھیل نیارا، نر
 نرنکارا آپ کرائیا۔ نہ پُرکھ نہ دسے نارا، روپ رنگ ریکھ نہ کھئے جنائیا۔ نہ ووہٹی نہ دسے لاڑا، پٹی سیس نہ کھئے گنداٹیا۔ نہ سیہرا نہ کھئے
 دستارا، گھوڑی واگ نہ کھئے پھرائیا۔ نہ سخیاں کوئی منگل چارا، مہندی رنگ نہ کھئے رنگائیا۔ نہ کوئی ویکھے چڑھدا کھارا، اٹھ چھلانگ نہ
 کھئے لگائیا۔ نہ کوئی اتوں پانی وارا، نہ کوئی سگن منائیا۔ نہ کوئی گائے سہاگی وارا، راگ ناد نہ کھئے جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ
 اپنی کرپا کر، اپنی کرنی کاج رچائیا۔ کاج رچایا اندھیرے گھپ، نظر کیسے نہ آئیندا۔ اندر وڑ کے بیٹھا چپ، چپ چپیتا راگ سناؤ آئیندا۔
 گرمکھ ور لے رہیا پُچھ، نرگن اپنی سیو کھائیندا۔ وڈا ہو کے بیٹھا لک، نیواں ہو ہو سیو کھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی

کِریا کر، ساچی کرنی آپ کھائیندا۔ ساچی کرنی کر کرتار، کرتا پُرکھ کھیل کرائیا۔ بھگت بھگوان اک وبار، بوہاری دھار چلائیا۔ دو جہانان
 پاوے سار، مہاسارتھی پھیرا پائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی کرنی آپ کھائیا۔ ساچی کرنی
 کرنے آیا، پرہ وڈا وڈا وڈیاٹیا۔ نرگن ہو کے سیو کھایا، سرگن وجے ودھائیا۔ در درویش در دربان اکھوایا، شاہ پاتشاہ اپنا مان مٹائیا۔
 گرمکھ گرمکھ ہرجن بھگت بھگوان رکھن آیا، راکھی کرے تھاوں تھائیا۔ ساچا مارگ دسن آیا، بڈھی اپنا آپ سمجھائیا۔ پردے اندر وسن
 آیا، دویتی پردہ رہیا اٹھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ کھیل کرن توں کر اکٹھے، اکل کل دھاری
 اپنی کار کھائیندا۔ وڈے نکے سارے بنا کے اپنے بچے، پیو دادا کیسے دا کھئے نظر نہ آئیندا۔ آپے ڈھالے نام سچے، ساچا رنگ اک چڑھائیندا۔
 پیس پیسے گرمکھ مول نہ رہن کچے، کچیاں پکا رنگ وکھائیندا۔ پیر پیغمبر ہکے ہکے، ہو ہو نعرہ سرب لگائیندا۔ گر اوتار پیغمبر تگے، بن
 نیناں اپنی کار کھائیندا۔ پاربرہم پرہ دھر سندیس دیوے اپنے پتے، لکھ لکھ پاتی ہتھ نہ کیسے پھڑائیندا۔ جدھر ویکھو اودھر دے، گھر گھر
 اپنا ڈیرہ لائیندا۔ بن باہواں لٹاں پیراں نٹھے، آؤندا جاندا نظر نہ آئیندا۔ لکھ چوراسی وچوں سنت سہیلے تھوڑے رکھے، جنہاں اپنا میل
 ملائیندا۔ باقی شوہ دریائے گھتے، ڈونگی دھار وھائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، گر ملن دی پریت، دسنہارا گر گر
 میت، گر چرن دھیان لگائیندا۔ گر میت گر پریت اتیت، ترے بھون دھنی ترے گن وچ کدے نہ لیائیندا۔ سدا اتیت ٹھانڈا سیت پرکھنہارا
 نیت، لکھ چوراسی جیو جنت سادھ سنت سری بھگونت کھوج کھجائیندا۔ سرتوں لاہ کے چہتر سیس، سیوا کرے آپ جگدیش،
 ستجگ نشانی دیوے ٹھیک، ٹھوکر اکو نام لگائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچی کرنی آپ
 کھائیندا۔ ساچی کرنی کرے اپار، سری بھگوان رہیا جنائیا۔ دو جہان رہو خبردار، سچ سندیسہ اک جنائیا۔ دو ست ہوئے وبار، انک
 انک نال ملائیا۔ سب نے گاؤنا منگلاچار، گرہ گرہ وجے ودھائیا۔ گرمکھ ناری ہر ملنا کنت بہتار، آتم سیجا میل ملائیا۔ چاؤ گھنیرا
 ہوئے وچ سنسار، نیرن نیرا نظری آئیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ سندیسہ اک سنائیا۔ ساریاں چل کے آؤنا رات،
 راتی رتی آپ سہائیندا۔ ڈھولا گاؤنا مل جماعت، گھر اکو اک وکھائیندا۔ پرہ جو ویکھو بندا سجن ساک، سگلا سنگ نبھائیندا۔ گرمکھان

گھر پہلوں کھولے آ کے تاک، پھر پوڑے نام چڑھائیندا۔ اندر وڑ کے ڈونگھے اندھیرے رہیا جھاک، پردہ اوہلا آپ رکھائیندا۔ بن ویکھیاں
وسے ساتھ، سدا سد اپنا سنگ نبھائیندا۔ دھر فرمانا سب نے رکھنا یاد، ایکنکارا آپ الائیندا۔ ساریاں اکٹھیاں ہو کے مارنی اک آواز،
جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچی دھار آپ جنائیندا۔ اکٹھے ہون دا دسدے ویلا، پرہ تیرے آگے عرضوئیا۔ کی نال لے
کے آئیے پیسا دھیلا، جو تیری بھیٹ چڑھائیا۔ سری بھگوان کہے ایہہ نہیں، پرہ ملن دا سچا میلا، چرن کول دھیان لگائیا۔ جوتی جوت
سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، اپنا حکم آپ جنائیا۔ سری بھگوان کہے تسان رکھنا دھیان، ہر دھیانی آپ جنائیندا۔ جس ویلے بھیجاں
شبد بیان، سب توں اُپر آپ بٹھائیندا۔ بن منزلوں پھنچن آن، منز لے مقصود اکو گھر وکھائیندا۔ نہ کوئی تھکے بڈھا بال انجان، وڈے چھوٹے
سکھال نال بہائیندا۔ رل مل ڈھولا اکو گان، توں میرا میں تیرا تڈھ بن نظر کھئے نہ آئیندا۔ پرہ میل ملاوے ہانیاں ہان، میل ملاوا اکو گھر
وکھائیندا۔ ساچی سخی پروان کرے اکو کاہن، گھر گھرنا نہ کھئے وکھائیندا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور،
ساچا بھیو آپ جنائیندا۔ ساچا بھیو دسے بھگوانا، بھگون اپنی دیا کھائیا۔ جگ جگ بھگتاں دیوے دانا، داتا دانی جھولی رہیا بھرائیا۔
جویں گرمیز بدھا گانا، نرگن سرگن گنڈھ پوائیا۔ تویں سدا دیوے دو جہانان، حکم ہر جو آپ جنائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی
کریا کر، دیونہارا ساچا ور، آتم پرما تم کرے وواہ، لیکھا جان بے پرواہ، شادی غمی اکو رنگ وکھائیا۔ دو ست ہونا ویاہ، اند کارج آپ
جنائیندا۔ کیسے دا لگن نہ دیوے جھوٹھا داء، سر اپنا ہتھ ٹکائیندا۔ ڈونم نائی پھیرا سکے کھئے پا، ساہ اپنے حکم سدھائیندا۔ گوڑی راگ کوئی
نہ سکے گا، گھر آ آ سگن نہ کھئے پائیندا۔ بن ستگر پورے گانا سکے نہ کھئے بنھا، ساچا تند نہ کھئے رکھائیندا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ
اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، بھگت بھگوان دا ہونے میل، بن نائی براہمن چڑھے تیل، سری بھگوان اپنی ہتھیں آپ چڑھائیندا۔
جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، اچرج جانے اپنا کھیل، خالق بھیو اپنے ہتھ رکھائیندا۔ آ براہمن کچھ کریئے وبار، ججان رہیا
سمجھائیا۔ ڈونم نہ کیسے دسے کوئی دوار، گھر اکو وجے ودھائیا۔ وواہ ہونے جگ چار، چار دبارے چندری نہ خوشی وکھائیا۔ ناتا تٹ جائے
پُرکھ نار، لوک مات ہونے جدائیا۔ جس ملے آپ نرنکار، تِس وچھوڑا رہن نہ پائیا۔ جوڑا جوڑے سرجنہار، جوڑی اکو اک بنائیا۔ نام

گھوڑا کر تیار، واگ اپنے ہتھ اٹھائیا۔ جوت اکالن کر پیار، بن بہین سیس گندائیا۔ مؤلی کیتی اک تیار، پریم رتی رت رنگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اند کارج اک جنائیا۔ اند کارج کرے اند، اند اکو اک جنائیندا۔ گیت سہاگی سوہلا چھند، شاہ پاتشاہ آپ الائیندا۔ پریم پریتی بندھن پائے بندھ، نہ کوئی توڑ ٹڑائیندا۔ اپنی ہتھیں دیوے گنڈھ، دو جہان نہ کھئے کھلائیندا۔ اک دو جے مل کے دوویں پے جائے ٹھنڈ، سینے آگ نہ کھئے بھٹکائیندا۔ سچ سندیسہ سن کے لین من، منسا ہور نہ کھئے رکھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پریم پریتی آپ بنائیندا۔ پریم پریتی اندر پاوے سگن، ہر سچا کھیل کرائیا۔ آپے جانے اپنا لگن، پنڈت پاندھا نہ کھئے رکھائیا۔ آپے ملنہارا وٹنا مجن، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ پاونہارا نیت کجن، نام اکو اک رکھائیا۔ ویکھنہارا صاحب سجن، سوہرے پیئے پھیرا پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا جانے ڈھردرگاہیا۔ آؤ وبارا سچا کریئے، کرنہار سمجھایا۔ اک دو جے نوں پریم پریتی نال وریئے، گھر گھر وچ میل ملایا۔ کوڑی کرپا کولوں نہ ڈریئے، لوک لاج پرے ہٹایا۔ پرہ ساچے دی سیجے چڑھیئے، چڑھیاں شرم حیا نہ کھئے رکھایا۔ جگ وینہدیاں پرہ باہوں پھڑیئے، جگ زٹھیاں لئے منایا۔ سوہنگ ڈھولا اکو پڑھیئے، گا گا اپنا شکر منایا۔ در دروازے ساچے کھڑیئے، چرن کول دھیان رکھایا۔ جینودییاں ہی جگ مرنوں پہلوں مریئے، پچھوں مریا کم کیسے نہ آیا۔ ستگر بھانا سرتے جریئے، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی آپ کرایا۔ پہلوں سدا دے بھگوان، سچ سندیس سنائیا۔ چل کے آئے دیو نیت دو جہان، اپنا پندھ مکائیا۔ ویکھیئے کھیل سری بھگوان، کرتا کی کی کاج رچائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنی کار رہیا درسائیا۔ ساچی کار کرتا پُرکھ، اپنی آپ کرائیندا۔ پچھلا میٹے سوگ برکھ، آگے چنتا نہ کھئے جنائیندا۔ گرمکھ میلا ملائے ہونڈھڑک، بھ بھو سرب چکائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اند کارج اکو گھر وکھائیندا۔ اٹھ براہمن دس رواج، پرہ ساچا پُچھ پُچھائیا۔ جگت وبارا ہندا کس طرح کاج، کو بدھ ہووے گڑمائیا۔ کی اجازت دئے سماج، کی شرع بندھ وکھائیا۔ کی دینا پئے داج، کی ڈھوا لے کے آئیا۔ کی کس طرح مارے آواز، دولہا دلہن لئے جگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جگ وچھڑے میل ملایا۔ براہمن کہے اسیں مارے پھیرے، تہتے بھتتے ویکھ وکھائیا۔ اودھروں اودھری کھاندے رہندے لڈو پیڑے، سچی گل نہ کیسے سمجھائیا۔

دوہاں دھراں وچ پا کے جھیڑے، جھگڑے وچ لوکائیا۔ خوب دوائیے اُٹے گیڑے، سب دی مت گوائیا۔ جے کوئی ساڈے بناں لے لے پھیرے، ویابی دیئے چھڈائیا۔ سانوں ایہو کم چنگیرے، اِکدر لائیے اِکدر دیئے بُجھائیا۔ جنان چر براہمن دی بھیٹا نہ چڑھن تیورے، کنگن ہتھ نہ کھئے پوائیا۔ سانوں منگیاں دان نہ ملن وچھیرے، گئو دان نہ کھئے کرائیا۔ اسپں کہیئے اسپں اُٹے منکے پھیرے، توڑ چڑھے نہ کھئے کُرمائیا۔ سنگلی سٹ کے کہن ویکھو ڈبڈے بیڑے، پتری اپنی دیئے وکھائیا۔ مار کے دھرنا ہیئے ویہڑے، مؤنہوں منگیا دان دیو والے دھی جوائیا۔ نہیں تے کال آیا نیڑے، دوشن لگے سبئی تھائیا۔ تیرتھ تٹاں اُتے سب نوں پھیرے، پُن دان دئے سمجھائیا۔ جے کوئی اگوں تکڑا ہو کے ویہڑے، اوہنوں متھے لگا ترسول دیئے وکھائیا۔ جے نہ اُجاڑاں تھائے کھیڑے، مینوں براہمن نہ سدّیو میرے بھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، براہمن تیریاں گلاں سُن کے خوشی منائیا۔ واہ براہمن تیری وڈی چلاکی، صاحب ستگر سچے بھائیا۔ ایسے طرح قابو آؤندے بندے خاکی، گر کا شبد نہ کھئے کھائیا۔ جھوٹھی وکدے سارے ہاٹی، ساچی وست لین کھئے نہ جائیا۔ ترسنا لگی منگن داتی، ہنکار وکار وچ ڈبی لوکائیا۔ جنان چر لاڑے نال نہ آؤن ساتھی، جنج سوہا کوئی نہ پائیا۔ جے کُرم چڑھ کے آوے اُتے ہاتھی، لچیت ساڈی پھیر رہ جائیا۔ گہنے بستر لیاوے نگ بلاکی، بھوشن ضری دار بنائیا۔ سوہنا گھوڑا جوڑا مُندا مار چڑھے پلاکی، سولان کلیاں آسن لائیا۔ گاؤندے و جاؤندے آؤن نال براتی، کھلیاں پگاں گلاں وکھائیا۔ ہتھیں ہون پیالے ساقی، بوتلاں کوکن دین دُہائیا۔ رسنا نصیحت سانوں کہن بے ہوشی بھابی، بھین بھائی سار رہے نہ رائیا۔ نظر نہ آئے پھپھی ماسی، کوارگنیاں نہ کھئے وڈیائیا۔ جنان چر آندھی گوانڈھی نہ کرن ہاسی، اوناں چر جنج نہ سوہا پائیا۔ پنڈت دے منّ نوں رہے اُداسی، جنان چر کُرم وچ نہ بھوئے لڑائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ویکھنہارا بے پرواہیا۔ آ براہمن رچیئے کاج، سو صاحب ستگر آپ جنائیندا۔ پچھلا بدلیئے سرب رواج، اگلا راہ آپ سمجھائیندا۔ صاحب ستگر دا اکو سماج، دوجی ونڈ نہ کھئے ونڈائیندا۔ گرمیج سنگھ پنج پگاں جو دتیاں داج، پرہ ساچا منگ منگائیندا۔ بھگت بھگت داساچا کاج، سری بھگوان دیا کھائیندا۔ سلکھنی گھڑی سوہے آج، گھڑی پل خوشی منائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ساچی کار آپ کھائیندا۔ ساچی کار کرے کرتار، ہر کرتا وڈ وڈیائیا۔ گُرمکھ تیرا سچ پیار، پریم رنگن رنگائیا۔ بھیٹا کیتی اک دستار،

شاہ پاتشاہ تیری سرنائیا۔ چار گُرمکھاں واسطے رکھیں سنبھال، تیری جھولی پائیا۔ دین دیاں ہو خوشحال، خوشی اپنے وچ رکھائیا۔ واہوا
سُچجے لاڈلے لال، کِرت تیرے ہتھ پھڑائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہار وڈیائیا۔ اپنی پریم پریتی سچ دستار، ہر
دست بدست پھڑائیندا۔ اٹھ براہمن کر شنگار، مہربان دیا کھائیندا۔ رنگ چڑھیا اپر اپار، للاری رنگ نہ کھئے وکھائیندا۔ اتر نہ جائے وچ
سنسار، چار جُگ گنڈھ پوائیندا۔ پچھوں گاؤندا رہے سرب سنسار، رسنا جہوا ڈھولا راگ الائیندا۔ پرہہ بھگتاں نال کر کے گیا پیار،
پچھلی کیتی سب اٹھائیندا۔ سنت ساجن کر تیار، گُرمکھ گُرمکھاں نال ملائیندا۔ ونڈن ونڈ ونڈے سرجنہار، سر سر تاج سہائیندا۔ دوجی
پگڑی ہتھ سر سینگھ لال، لال گللا ویکھ وکھائیندا۔ بن وچولا دین دیاں، در در گھر گھر ویکھ وکھائیندا۔ بے شک رولا پاوے سرب
سنسار، اکھ تلے نہ کیسے لیائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا کھیل آپ کرائیندا۔ سچ دستار پلا
گز، گج دئے وڈیائیا۔ سینگھ گرمیج دے سپس اُتے جائے سچ، سری بھگوان آپ بنھائیا۔ تارا سینگھ جاچ دس، کیوں بھگت بھگوان ہووے
گُرمائیا۔ اک دوجے دے ہوون وس، واسطہ اکو جہا پائیا۔ گُرسکھو ویکھو پچھے نہ جائیو ہٹ، ہوئے ہتھ کیسے نہ آئیا۔ باہروں ویکھو نہ
بیٹھا جٹ، اندر نرگن نرنکار آسن لائیا۔ بناون آیا اپنی جد، وشو اپنی کار کھائیا۔ دو جہاناں پار کر کے حد، لوک مات ویکھ وکھائیا۔
دھوکھا دے کے سینگھ گرمیت ہر جو گھر لیا سد، نیتز نیناں نیر وبائیا۔ کیوں باپو ساتھوں ہوئیوں اڈ، کی تیری چٹرائیا۔ تیرے وچھوڑے
وچ سکے ہڈ، رتی رت رہن نہ پائیا۔ سری بھگوان ہو بے بس، گُرمکھ رہیا سمجھائیا۔ تیرے پریم وچ اپنی کڈھاں رت، گوبند ہو کے
رنگ چڑھائیا۔ دوجی پگڑی تیرے سر تے رکھ، رکھیا کراں سبئی تھائیا۔ پچھا دے نہ جاواں نس، سچو سچ رہیا سمجھائیا۔ جوتی جوت
سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ گُرمکھ ویکھ ہو قریب، ہر کرتا کھیل کھلائیندا۔ تھادے نال رلے سینگھ نصیب،
نسبت اپنے ہتھ رکھائیندا۔ ہر کا کھیل بڑا عجیب، جگت نیتز نظر نہ آئیندا۔ جن بھگتاں سر پیتھر سوہے پیت، شاہ پاتشاہ آپ سہائیندا۔
بھائی بھائیاں مل کے کرنی ریت، ساچا راہ اک وکھائیندا۔ پنجواں مسّا سینگھ نال رل کے گائے گیت، رل مل اکو گھر وسائیندا۔ جوتی جوت
سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچی کرنی آپ کرائیندا۔ بھگت تیری بھگتی دستار، بھگوان ساچی سیوا لائیا۔ پنج گز دا پنج وبار،

پنجاں پنجاں جوڑ جڑائیا۔ ڈھائی گز ڈپٹا ہویا خبردار، کیشن سنگھ رہیا سمجھائیا۔ جنہاں دا وچولا بنیا آپ نرنکار، پُر گرداس دتی
 وڈیائیا۔ سو جالندھر اندر آ کے جائے تار، گرمکھاں ہر مندر اک سہائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، سیس سب دے
 رہیا گندائیا۔ سیس گندے ہر جو مینڈھی، سیوا نرگن آپ کھائیندا۔ پریم پریتی لائے مہندی، خونی دھار دھار وائیندا۔ جوت اکالن نیوں
 نیوں سب نوں کھندی، پُرکھ اکال اپنا میل ملائیندا۔ بھگتو اوہ ویکھو تھادے کول لچھی پیہڑا ڈاہ ڈاہ بھندی، نیتر نیناں راہ تکائیندی۔
 چارے کٹھاں ویکھے اتر پورب پچھم دکھن لیہندی، لہنا ہر جو کی کی چکائیندا۔ ڈردی ماری بھانا سہندی، اگوں بول نہ کھئے لائیندا۔ جے
 ویکھاں پاربرہم گرمکھاں دے کدے سربانے کدے پیندی، کدے چھاتی اُپر آسن لائیندا۔ ہونانی چرنی ڈھبندی، تیرا آنت کھئے نہ آئیندا۔
 میں سونکن بن کے کسے نال نہیں کھندی، جو تیرا سو تیری نظری آئیندا۔ چرن دوارے تیرے رہندی، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ
 اپنی کیریا کر، ساچی کار آپ کھائیندا۔ دستار کہے میں آئی دست، ملیا دستگیر سچا ماہیا۔ جو وڈیائی دیویں کیٹ ہست، اوچاں نیچاں
 اپنے در منگائیا۔ میرے دھن بھاگ میں گرسکھاں سرتے چڑھ کے ہو جاواں مست، مستی وچ خوشی منائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر،
 آپ اپنی کیریا کر، دیونہار سدا وڈیائیا۔ کہے دستار پرہ رنگ رنگیا، بن نرگن عجب للاری۔ میرا سالو سوہنا آن سہایا، پھڑ کھولی آپ
 پٹاری۔ میری کٹی اپنے نال چھپایا، میری آسا رہی نہ کواری۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، کری کھیل اک نیاری۔ نیاری
 کھیل ہر نرنکار، نرگن داتا آپ کرائیا۔ اچھیا وچ بھر پیار، بھچھیا پنج دستار پرہ دی جھولی پائیا۔ اک لاڑا تے چار یار، چوتھے جگ
 وجے ودھائیا۔ چارے کانی ہوئے خوار، پرہ جینودیاں جینودیاں اپنی کار کھائیا۔ شبد وچ دتا مار، شبد وچ جیون ویکھ وکھائیا۔ اند کارج
 اپر اپار، ہر کرتا آپ کرائیا۔ جگت ناری سُن پکار، بھگت دیوے وڈیائیا۔ بن وچولا سرجنہار، ساچی کار کھائیا۔ گرمیت سنگھ تیرا گھر
 اپار، جس گھر وجے ودھائیا۔ تُوں رسنا کہا دلجیت میرا بھین بھائی پیار، بھین بھائی گھر ہوئے گھمائیا۔ شادی کرے آپ کرتار، پہلا لیکھا
 لیکھا مکھائیا۔ ایہو صاحب دا سچا وبار، سب نوں رہیا سمجھائیا۔ جو جن آئے چرن دوار، اکو جہا ویاہ کرائیا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنو
 بھگوان، سرب جیاں دا سرجنہار، گھر ساچے لے کے جاوے چائیں چائیا۔

پرہو گھر ساچے کس طرح لے کے جاوینگا۔ اسیں دُور دُراٹے وچھڑے، پھڑ باہوں کویں ملاوینگا۔ اسیں پنڈاں گراواں گھراں وچ
 نکھڑے، پھڑ اکٹھے کویں کراوینگا۔ اسیں اڈو اڈی لائے بسترے، اک گود کویں بہاوینگا۔ اسیں بولیئے بول پھکے پھکڑے، غصے ہویاں نوں
 کویں مناوینگا۔ اسیں موتی تیری ڈوری وچوں نکھڑے، پھڑ اپنا ہار کویں پرووینگا۔ اسیں اوگن دسیئے کتنے، بخشنہار کویں بخشاوینگا۔
 سری بھگوان کہے گرمکھ سارے مینوں اکو جہے دسنے، نکه وڈے وڈے نکه اکو رنگ دساوینگے۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا
 کر، دیونہارا ساچا ور، گھر مندر بہ بہ سارے شکر مناوینگے۔ دستار کہے پرہہ گرمکھاں سر تے بتھ، سانوں ملی وڈیائیا۔ اوہ ویکھ
 ویکھن آئے سورج چن، تیرے چن کرن رُشنائیا۔ دیوت سر کہن دھن دھن، دھن تیری وڈیائیا۔ جس پچھلی کیتی سب دی دتی بہن، راہ
 اپنا اک وکھائیا۔ آد شکت کہے میں سن کے آئی پن کن، ہر جو اپنی خوشی منائیا۔ پنجاں نال لڑ اپنا بتھ، جگت سماج رہیا درسائیا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی کرنی آپ کھائیا۔ براہمن جی کی رہے سوچ، ہر ساچا پُچھ
 پُچھائیندا۔ ہن نہیں آگے ورگی مؤج، مؤجودہ اپنی کار کھائیندا۔ لٹن والی نہیں رہی فوج، فوجدار اکو پھیرا پائیندا۔ اپنا داء کوئی ہور لؤ
 کھوج، ہر کھوجی آپ سمجھائیندا۔ ٹھاڈا بند نہ کرے روزی روز، رازق رحیم دیا کھائیندا۔ اپنا بھانڈا اندرون لؤ پوج، نام وست وچ
 ٹکائیندا۔ پھیر سمبھلو اپنی ہوش، ہر ستگر آپ سمجھائیندا۔ پرہہ چرن دھیان لگاؤ ہو خاموش، آنتر منتر آپ درڑائیندا۔ کیسے اُتے نہ لاؤ
 دوش، زردوش بھگت سرب وکھائیندا۔ پرہہ سب دی آسا پوری کرے لوچ، بھکھا کھئے رہن نہ پائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی
 کیرپا کر، جُگ جُگ اپنی کار کھائیندا۔ پنچے پنڈت نوں دین گے سروپا، پگڑی اک بندھائیا۔ نالے کہنگے ساڈا بنی گواہ، شہادت اکو اک
 رکھائیا۔ نالے ڈرن براہمن دا نہیں وساہ، جو روداس نال دغا گیا کھائیا۔ روداس کہے ہن ملیا سچا شاہ، براہمن دی پچھلی مت بھوائیا۔ کر
 کیرپا میری ہتھیں لیکھا دتا لکھا، ویکھو چلے قلم شاہیا۔ آگے پرہو مُکر کدے نہ جا، تیرا لکھیا لیکھ نہ کھئے مٹائیا۔ ایسے کر کے تارا سنگھ اپنا
 منہ سب نوں دے وکھا، متھے رہی کوئی نہ شاہیا۔ ہر سنگت وچ دتا وڈیا، وڈ وڈا ہو سہائیا۔ کیوں توں مینوں لایا سی داء، ایسے کر
 کے تیری کری صفائیا۔ تیری چوری صاحب نوں گئی بھا، کنگالان گھر لٹن کدی نہ جائیا۔ جے لئیئے تے وڈا شاہ، شاہاں دا شاہ پاتشاہ

جس گھر توٹ آئے نہ رائیا۔ جس دے پھر چرنی ڈگیئے جا، رحمت دئے کھائیا۔ کوٹن کوٹ بخش گناہ، اپنے گل لگائیا۔ سو صاحب لئیے منا، پاربرہم اک سرنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار سرب وڈیائیا۔ براہمن کہے میں کپڑا گیا منگن، کی بھچھیا مینوں پائیا۔ اپنی لوڑ پچھے دتا کنگن، میری آس رکھائیا۔ تُوں کیوں کہیں ماڑا چنگن، کی کچھ مینوں دتا سمجھائیا۔ جے رُوداس گاؤندا تیرا چھندن، مینوں یاد تیری کدی نہ آئیا۔ میں کیوں جاندا دُو جے گھر چھڈن، تیری وست مینوں چنگی بھائیا۔ جے تُوں مینوں آئیوں گھروں کڈھن، میں تیرے پچھے بھجّاں واہو داہیا۔ جرنیل جٹ بھنن لگا میرے ہڈن، ہتھ کورڑا اک اٹھائیا۔ میں کوک کوک لگا دسن، پڑو رُوداس جا سرنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچے گھر، میرے اُتے احسان نہ کھئے چڑھائیا۔ براہمن آگوں گیا آکر، آکھ آکھ سُنائیندا۔ جے تُوں رُوداس اپنے اُتے کیتا شاکر، مینوں کیوں نہیں سمجھائیندا۔ تُوں کنگن دتا اوہدی خاطر، میں خالی ہتھ پھرائیندا۔ اوہ چھیار کپڑا چاتر، میں براہمن سویرے اُٹھ گنگا نہا اپنی کایا ماٹی پوچ پُچائیندا۔ اوہ گنڈھے پانہا چھاتر، میں مالا منکا منکا بھوائیندا۔ مینوں کچھ نہیں ہویا حاصل، ایسے کر کے چوری اپنے وچ چھپائیندا۔ جے تُوں صاحب بڑا فاضل، کیوں نہیں رحمت نظر اٹھائیندا۔ جے تُوں اکھوائیں سچّا عادل، کیوں نہیں عدل اکو جہا وکھائیندا۔ میں وی کراں تیری عبادت، رُوداس تیرا نام دھیائیندا۔ اوہدی چم گنڈھن دی عادت، میں ٹھگ ٹھگ لوکاں کھائیندا۔ ایہ وی میری صداقت، پھر وی تیرا شکر منائیندا۔ کی ہویا جے کنگن نال میں اپنی پوری کرن لگا حاجت، تُوں ویکھ کے دُکھ رکھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اک دینا ساچا ور، براہمن اپنے گھر اپنی منگ منگائیندا۔ اند کارج دا سچ ارداسا، آرجو سب دی پور کرائیا۔ ستگر چرن کول اک بھرواسا، دُھر دی دھیر رکھائیا۔ تولا بنیا شاہو شاباشا، شہنشاہ اپنی سیو کھائیا۔ نہ رتی نہ تولہ ماشہ، ونڈ اکو جہی رکھائیا۔ جن بھگتاں دیوے شبد دلّاسا، مہر نظر اٹھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سرب دا سانجھا سبئی تھائیں ہوئے سہائیا۔ اوہ تھان دس کون، کون ویکھ وکھائیا۔ زمیں اسمان نہ پانی پون، اگنی تت نہ کھئے وکھائیا۔ راگ ناد ڈھولا سوہلا نہ کھئے گاؤن، تار ستار نہ کھئے وجائیا۔ نہ رام نہ کھئے روئن، کرشن کاہن نہ ناچ نچائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، اپنی کرپا کر، اک وکھال سچّا گھر، جس گھر

وسین سچے ماہیا۔ اوہ گھر اولّا، سِری بھگوان سچ جنائیندا۔ نرگن وسے اک اکلّا، دوجا نظر کیسے نہ آئیندا۔ جوتی جوت آپے رلا، نور نور نور سمائیندا۔ سچ سنگھاسن اکو ملا، شاہ پاتشاہ سوہیا پائیندا۔ سچکھنڈ دوارا اچ اٹلا، رنگ محل اک وڈیائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، جس جن پھڑائے اپنا پلا، تس اپنا گھر وکھائیندا۔ سچ دوار سِری بھگوان سہاؤندا، گرہ ساچے وجے ودھائیا۔ وشن برہم شو ویکھن آؤندا، دُور دُراڈا پنڈھ مُکائیا۔ گر اوتار خوشی مناؤندا، گھر ساچے وجے ودھائیا۔ پیر پیغمبر نیناں راہ تکاؤندا، پروردگار تیری وڈیائیا۔ کروڑ تیتیسا سیو کماؤندا، چاکر خاک اکھوائیا۔ مَن جن سُر پُھل برسائوندا، برکھا اکو اک لگائیا۔ بھگت بھگوان آپ مناؤندا، جگ وچھڑے میل ملائیا۔ آتم پر ماتم ڈھولا ساچا گاؤندا، سوہنگ شبد نام سُنائیا۔ کرے کھیل جو صاحب ستگر سمجھاؤندا، دوجا راہ نہ کھئے جنائیا۔ جگ چو کڑی کرنی ڈھاؤندا، ڈھاہ ڈھاہ نویں پھیر پرگٹائیا۔ آلس نندرا وچ کدے نہ آؤندا، غفلت کھئے رکھے نہ رائیا۔ نرگن اپنی بنت بناؤندا، سرگن رہیا سمجھائیا۔ ستجگ ویلا جاندا آؤندا، کلجگ بیٹھے مُکھ چُھپائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ سو پُرکھ نرنجن سچ دروازہ، سِری بھگوان اک کھلائییا۔ آد جگاد جس سازن سازا، مدھ اپنی کار کمائییا۔ بھویت بھوپ وڈ راجن راجا، شہنشاہ شاہ پاتشاہ اکھوائیا۔ نرگن سرگن رچ رچ کاجا، کرتا پُرکھ کھیل کھلائییا۔ شبد اگئی وجے واجا، تندى تند نہ کھئے بلائییا۔ گیت گاؤن سنت سادھا، اچی کوک کوک سُنائیا۔ ویکھن کھیل پُرکھ ابناسی مادھو مادھا، موہنی روپ انوپ جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا کھیل رہیا وکھائیا۔ ساچا کھیل سچ درگاہ، ڈھردرگاہی آپ کرائیندا۔ پروردگار بے پرواہ، بے نقاب مُکھ پردہ نہ کھئے رکھائیندا۔ پیر پیغمبر دے صلاح، صفتی صفت نام وڈیائیندا۔ جلوہ نور کر رُشنا، ظاہر ظہور آپ پرگٹائیندا۔ ویکھنہارا دو جہاں، چوڈاں طبق پردہ لائیندا۔ رہبر بن آپ خُدا، سابق سبق اک سمجھائیندا۔ عالم علما رہیا جنا، کلمہ نبی رسؤل الائیندا۔ آفتاب رہیا چمکا، احباب رباب ستار وجائیندا۔ ساچی رچنا رہیا رچا، نرگن رچ رچ ویکھ وکھائیندا۔ عیسیٰ مؤسیٰ محمد ویکھن دا چڑھیا چا، نیر نین سرب اٹھائیندا۔ ملنگ بن کے سارے رہیا نچا، نٹوآ اپنا سانگ ورتائیندا۔ مُرید مُرشد ویکھو ہُندا نکاح، در گھر ساچے میل ملائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، اپنی کِریا کر، اپنی دھار چلائییندا۔ سچ دربارا اکو کھول، خالق خلق رہیا

جنائیا۔ نام اکّما وجے ڈھول، شبد شبد شنوائیا۔ تولنہارا ساچا تول، ترازو کنڈا اکو اک وکھائیا۔ لاپونہارا پردہ اوہل، نرگن نور جوت کرے رُشنائیا۔ وسنہارا سدا کول، اپنا بھیو رہیا سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرنی کرتا آپ کھائیا۔ کرنی کرتا کر کر آپ، اپنا کھیل رچائیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر بیٹھے ساتھ، سکلا سنگ جنائیندا۔ رل مل ڈھولا گائن گاتھ، اکھر وکھر آپ پڑھائیندا۔ نمسکار کرن دوئے جوڑ ہاتھ، نرگن سرگن دھار وکھائیندا۔ رل مل بنو اک جماعت، اکھر وکھر اک پڑھائیندا۔ ساچا ناتا پُرکھ بدھاتا جوڑے چرن کول بن سجن ساک، سین اکو نظری آئیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا بھیو آپ چکائیندا۔ سچ دربارے کھولے بھید، ابھیو دئے وڈیائیا۔ جس دی مہما کردے چار وید، پُران اٹھاراں صفت صلاحیا۔ جس دا آنت نہ پایا شاستر سمتر کتیب، کتھنی کتھ نہ سکے رائیا۔ سو صاحب آد جگاد اچھل اچھید، ول چھل دھاری اپنا بھیو جنائیا۔ جگ چوکڑی ستجگ تریتا دواپر کلجگ گر اوتار پیر پیغمبر بھیج، لوک مات ویکھ وکھائیا۔ نرگن ہو کے آپ ماندا رہیا اندر سیج، سہنجنی رت آپ سہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ظاہرا روپ نہ کیسے دسائیا۔ سچ دربار آپے چڑھ، اپنا حال سُنائیا۔ نرگن نرویر نرنکار اکو کھڑ، کھٹکا سب دا دئے مُکائیا۔ دو جہان ڈھولا لو پڑھ، پاربرہم پرہ رہیا پڑھائیا۔ لکھ چوراسی اکو در، در دروازہ رہیا جنائیا۔ جس نے بھانڈے لئے گھڑ، سو ویکھے چائیں چائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، لیکھا ساچا رہیا سمجھائیا۔ سچ دوارے ساچا لیکھا، سو صاحب ستگر آپ جنائیندا۔ اکو گھر ہر ویکھو دھاری کیسا، مؤنڈ مُنڈائے اکو رنگ رنگائیندا۔ اکو گر اوتار پیر پیغمبر کرن آدیسا، نیوں نیوں سجدہ سیس جھکائیندا۔ اکو جگ چوکڑی دھارے ویسا، روپ انوپ آپ پرگٹائیندا۔ اکو جانے مُلا شیخ مسائق پنڈت لیکھا، پاربرہم برہم اکو گھر وکھائیندا۔ اکو کرے لکھ چوراسی جیو جنت سادھ سنت ہیتا، ہتکاری اکو اک اکھوائیندا۔ اکو دو جہاناں بنے سچا نیتا، سری بھگوان حکم منائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، جگ کرتا کھیل کرائیندا۔ جگ کرتا ہر کھیل اپارا، سو پُرکھ نرنجن آپ کرائیا۔ ستجگ دا سچ وبارا، صاحب ستگر دئے سمجھائیا۔ جگ چوکڑی پار کنارہ، تھر رہن کوئے نہ پائیا۔ لیکھا دس دس گئے تیئی اوتارا، بھگت اٹھاراں گیان دوائیا۔ ہوکا دے کے گئے عیسیٰ موسیٰ محمد یارا، تیس بتیسا صفت صلاحیا۔ نانک گوبند بول جیکارا، اچی کوک کوک جنائیا۔

کل کلکی لے اوتارا، کلجگ اتم پھیرا پائیا۔ ستجگ ساچی بٹھے دھارا، کوڑی کیریا رہن نہ پائیا۔ اتم پر ماتم کرے پیارا، برہم پاربرہم
 گڑمائیا۔ لیکھا جان دُھر دربارا، دُھر دی دھار آپ سمجھائیا۔ کھیل کرے ایکنکارا، اکل کل اپنا ویس وٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ
 اپنی کیریا کر، گر اوتار پیر پیغمبر کر اکتھے، لیکھا سب نوں دئے جنائیا۔ لیکھا دتے سِری بھگوان، ستجگ ساچا راہ جنائیندا۔ گر اوتار
 پیر پیغمبر کرو دھیان، ہر دھیانی دھیان دکھائیندا۔ ستجگ تریتا دواپر کلجگ دیندے رہے گیان، شاستر سمرت وید پُران گیتا گیان انجیل
 قرآن، کہانی بانی صفت صلاحیندا۔ دین مذہب ذات پات دسدے رہے ایمان، کرم دھرم ونڈ ونڈائیندا۔ حُکمے اندر دیندے رہے پیغام، سچ
 سندیسہ اک الائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، ساچا لیکھا آپ جنائیندا۔ ساچا لیکھا اتم وار، سو پُرکھ نرنجن آپ
 جنائیا۔ جگ چوگری ہندا رہیا وبار، نام ڈوری تند بندھائیا۔ سرت سوانی کردی رہی پکار، پیا ستگر نظر کتے نہ آئیا۔ کایا اندر وڑ کے
 روندی رہی زارو زار، دھیرج دھیر نہ کتے دھرائیا۔ آسا ترسنا مارے مار، ہوئے ہنگتا کرے لڑائیا۔ کام کرو دھ کرے خوار، لوہ موہ ہنکار
 چلن دیوے نہ کتے چٹرائیا۔ من منوآ بل دھار، دہ دشا اٹھ اٹھ دھائیا۔ مت متوالی جائے ہار، اپنا آپ نہ کتے جنائیا۔ بڈھی بیک نہ کتے وچار،
 سمجھ سمجھ نہ کتے رکھائیا۔ مارگ دس کے گئے گرو اوتار، پیر پیغمبر لکھ لکھ گئے سمجھائیا۔ کلمہ پڑھو نبی رسولاں کرو نمسکار، سجدہ
 سیس سیس جھکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، ساچی کرنی آپ کھائیا۔ کلمہ پڑھو جیو نام، صفتی نام وڈ وڈیائیندا۔
 نرگن سرگن پورے کرے کام، کرتا کارج آپ رچائیندا۔ مہربان ہو کے پکڑے دام، دامنگیر آپ اکھوائیندا۔ لیکھا جان کرشن رام، رحیم
 رحمت آپ کھائیندا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد دے پیغام، کائنات جگت جنائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، ساچا پلّو اک
 درسائیندا۔ ساچا پلّو دسنہارا، نرگن اپنی دیا کھائیا۔ سِری بھگوان نرگن نور جوت کر اُجیارا، چوویاں اوتار پھیرا پائیا۔ اُون گون
 ترے بھون لوک پرلوک پاوے سارا، برہمنڈ کھنڈ کھوج کھوجائیا۔ محل اٹل اُچ منارا سو بہاؤنت آپ سہائیا۔ ستجگ سچے سچا دتے وبارا،
 سچ سچ سچ درڑائیا۔ بھگت بھگوان کرے پیارا، میل ملاوا سہج سہائیا۔ ساچا مٹر کوئی نہ رہے کوارا، جس اپنے انگ لگائیا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، کرتا کاج آپ رچائیا۔ ہر کرتے رچیا کاج، لوک مات وجے ودھائیا۔ بھگت

بھگوان دا اک سماج، سمجھ وچ کیسے نہ آئیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر لے کے آئے داج، پلّو اپنی گنڈھ بندھائیا۔ ویکھو کھیل کرے غریب نواز،
 غریب نائیاں دئے وڈیائیا۔ لکھّ چوڑاسی وچوں سازن ساز، صاحب ستگر ہونے سہائیا۔ شبد اگتی مار واج، سرتی سوئی آپ اٹھائیا۔
 جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ بے پرواہ کھیل کرنے آیا، لوک پرلوک وچے ودھائیا۔ ساچا کارج اک
 رچایا، نظر کیسے نہ آئیا۔ شبد سندیسے رہیا سُنایا، اگم اتھاہ وڈیائیا۔ نر نریشے پھیرا پایا، نرگن نرنکار ویکھے چائیں چائیا۔ سب دا لیکھا
 اپنے ہتھ رکھایا، بچیا کھئے رہن نہ پائیا۔ جوتی جامہ ویسا آپ وٹایا، بے پرواہ سچے شہنشاہیا۔ ساچی سیجا اک سہایا، رت رتڑی آپ
 مہکائیا۔ جوتی تیجا اک چمکایا، اگیان اندھیر مٹائیا۔ پھلکاری ریجا نہ کوئی گنڈھ بٹھایا، وست امولک نام جھولی پائیا۔ جوتی جوت سرؤپ
 ہر، آپ اپنی کریا کر، گرمکھ جیجا ویکھن آیا، پاربرہم پرہہ اپنا پھیرا پائیا۔ گرمکھ جیجا لگا سوہنا، ہر سوہنی بنت بنائیندا۔ نرگن
 سرگن رُپ موہنا، موہ مُحبّت اک وکھائیندا۔ امرت جل نال دھونا، نرمل نرمل آپ کرائیندا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر،
 ساچا لال آپ وڈیائیندا۔ گرمکھ لال لگا چنگا، چنگی طرح سمجھائیا۔ سری بھگوان اکو رنگ رنگا، اتر کدے نہ جائیا۔ سچ دوارے
 ہووے کدے نہ ننگا، پردہ سکے نہ کھئے اٹھائیا۔ خوشی اندر دو جہان وجائن مردنگا، راگ ناد اکو اک سُنائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن چلو
 ویکھیے کارج اندا، صاحب ستگر آپ کرائیا۔ بھگت بھگوان سچ اندا، گھر اکو ڈیرہ لائیا۔ اپنی ہتھیں دیوے گنڈھاں، سگن گانے رہیا
 منائیا۔ دو جہان ہونے نہ رنڈا، رنڈیا اور نہ کھئے وکھائیا۔ نال سُنائے سہاگی چھندا، سوہنگ ڈھولا اکو گائیا۔ دو جہاناں مکے پنڈھا، ادھ
 وچکار نہ کھئے اٹکائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، گرمکھ ویکھے چائیں چائیا۔ گرمکھ ویکھے ہر جو لاڑا، نرگن اپنی دیا
 کرائیندا۔ رل مل سخیان لایا اکھاڑا، سرگن سرگن اپنی دھار جنائیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کڈھن ہاڑا، واہوا تیرا آنت کھئے نہ آئیندا۔ جوتی
 جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچی کھیل آپ کرائیندا۔ گرمکھ سچا کر تیار، ترے گن اتیتا رہیا جنائیا۔ سوہنا سہپن کر شنگار،
 رنگ رتڑا رنگ رنگائیا۔ پریم سپس بٹھ دستار، جگدیش ویکھ وکھائیا۔ جوت اکالن بن کے مالن سیہرا لے کے آئے وچ سنسار، کلی کلی
 تند تند نال بندھائیا۔ ہوکا دیوے واجاں مار، گلی گلی رہی سُنائیا۔ ویکھو صاحب ستگر دا لال، بے مثال کھیل رچائیا۔ سُن مُرداں

حال، مُرشد اپنا پھیرا پائیا۔ ناتا توڑ ترے گن مایا جگت جنجال، جوتی جوت کرے رُشنائیا۔ کھیل کرے سچی دھرمسال، دھرم دوارا اک وڈیائیا۔ آپ چلے نال نال، ساچی گھوڑی رہیا جنائیا۔ زرگن ہو کے بنیا دلال، وچولا اکو بے پرواہیا۔ سچ سنگھاسن بیٹھائے سنبھال، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ لیکھا مکے شاہ کنگال، شہنشاہ دیونہار وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ ساچا دُولھا شبد وڈ بھاگا، سو ستگر آپ کرائیندا۔ زرگن ہو کے پھرے بھاجا، آوندیاں جانڈیاں ڈیر کھئے نہ لائیندا۔ ویکھنہارا سچا کاجا، ہر کرتا کار کھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کھیل آپ جنائیندا۔ ساچی کھیل کرے بھگوانی، بھگون اپنی دیا کھائیا۔ ہرجن سرت اٹھائے سوانی، دے ہلارا اکھ کھلائییا۔ اٹھ ویکھ اپنی اٹر جوانی، جون رتڑا بھیو چکائییا۔ لیکھا جان دو جہانی، دوئے دوئے اپنی کار وکھائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ گرُمکھ سرتی سوئی اٹھے، اٹھ اٹھ دھیان لگائییا۔ میرے اُتے کون تھے، جس میری اکھ کھلائییا۔ انبھول سہائی رتے، سوچ سمجھ ذرا نہ آئییا۔ کوچھی کلی پُچھے، گھر اپنا پھیرا پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ اٹھ سوانی جانا جاک، جاگرت جوت جکائیندا۔ تیرے گھر لگن لگا بھاگ، بھاگان بھری ویکھ وکھائیندا۔ تیرا میلا ہووے نال کنت سہاگ، ساچا کنت آپ وڈیائیندا۔ تیرے مندر جگے چراغ، جوتی دیپ ڈگمکائیندا۔ تیرے بہین بھائی گر اوتار پیر پیغمبر سجن ساک، سگلا ناتا آپ وکھائیندا۔ اٹھ اک ویر جھاک، نیتر نین اکھ کھلائییندا۔ تیرے مندر نکا جہا تاک، بن ستگر پردہ کھئے نہ لائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا بھیو آپ جنائیندا۔ جگت سوانی لے انگرٹائی، اپنا آپ جنائیا۔ بے پرواہ تیری بے پرواہی، میری سمجھ وچ نہ آئییا۔ میں بالی انجانی بنی سوڈائی، نیتر رو رو دیاں دُبائییا۔ ناتا چھڈیا نہ جائے مات پت بہین بھائی، بیٹا دُور نہ کھئے کرائیا۔ میں کی جانا میرا کیہو جہا ماہی، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ سچ دے جنائیا۔ سچ دسٹاں سُن کوارکٹیاں، سو پُرکھ نرنجن آپ جنائیندا۔ صاحب ستگر اکو مٹیا، تیرا درد اکو مٹائیندا۔ جس کایا مندر اندر گھر وچ گھر بنا کے تینوں جنیا، مات پت نہ کھئے وڈیائیندا۔ ڈیرہ لگائے بن چہپر چھٹیا، محل اٹل اک سہائیندا۔ دیوے نام سچا دھنیا، سچ خزینہ تیری جھولی پائیندا۔ داج دیوے نہ تھالی چھٹیاں، کوڑی گنڈھ نہ سر ٹکائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا

کر، ساچا گھر آپ دکھائیندا۔ اوہ ویکھ گھر سچا، سو ستگر آپ جنائیا۔ دوجا ویکھ گرمکھ چھ، گر گر رنگ رنگائیا۔ دوہاں وچوں کھئے
 نہ کچا، جو پلو جائے چھڈائیا۔ ایہو کارج چوتھے جگ سری بھگوان نوں لگا اچھا، آتم پرما تم میل ملائیا۔ نال دیوے نہ کوئی گان وچھا،
 گھوڑی جوڑی نہ کھئے دکھائیا۔ نرگن ہو کے لوں لوں اندر رچا، رچنا اپنی دئے سمجھائیا۔ جوڑا جوڑے آپے پکا، پکی طرح گنڈھ دوائیا۔
 لکھ چوراسی جیو جنت رہ جائے بکا، ہر کا آنت کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سرت سوانی لیا منائیا۔ سرتی
 کہے میں گئی من، میری میں رہی نہ رائیا۔ میں لاڑا ویکھیا سوہنا چن، چن چودھویں رہیا شرمائیا۔ صاحب ستگر بیڑا رہیا بٹھ، بہار
 اپنے کندھ اٹھائیا۔ میں کہاں دھن دھن، دھن تیری وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دوہاں اکو گھر دکھائیا۔ اکو گھر
 جان دی کرو تیاری، نرگن داتا آپ اکھوائیندا۔ شبد اگم دیواں اسواری، ساچی ڈولی اک سہائیندا۔ بھگت بھگوان بن کہاری، کندھ اپنے
 آپ چڑھائیندا۔ لیکھا مکے وارو واری، پاندھی پندھ آپ سمجھائیندا۔ منزل چڑھو اگم اپاری، محل اٹل اک رُشنائیندا۔ جوتی جوت سروپ
 ہر، آپ اپنی کریا کر، دھر فرمانا اک جنائیندا۔ دھر فرمانا دے سندیس، پُرکھ اکال رہیا جنائیا۔ بیبی رانی کر لے سوہنا ویس، بھوشن
 بستر تن پہنائیا۔ کنکھی پٹی کر لے کیس، مینڈھی گت اک گندائیا۔ مہندی ہتھیں لے ویکھ، کنگن خوشیاں نال چھنکائیا۔ آنا ڈولا نیتر
 پیکھ، سری بھگوان رہیا بنائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کر کر بیت، تینوں ویکھن چائیں چائیا۔ تون لوک مات بنیوں نیک، نیکی تیری ملے
 وڈیائیا۔ پرہ ستگر دتی ٹیک، چرن کول سرنائیا۔ پریم پریتی تیری بھیٹ، نرگن داتا جھولی پائیا۔ ساچے کنت نال مل مل کھیڈ، تیری
 بھئے نہ پھیر جدائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچی کرنی رہیا کمائیا۔ چنی لوان کہ سبھ، من اپنے دھیان لگائیا۔ اچی
 اڈی پھرے ابھر، پرہ نیتر درشن پائیا۔ میرا کنت نہیں کوئی بڈھڑ، نوجوان نظری آئیا۔ میں دو جہان نہ ہوواں چھڑ، رنڈیا نظر کھئے نہ
 آئیا۔ دھر دا ڈولا آیا چکن، سری بھگوان رہیا گھلائییا۔ میں سوہنی ماراں بکل، میرا انگ نظر کیسے نہ آئیا۔ کر کے قول نہ جاواں مکر،
 کیتا قول توڑ نہائیا۔ پیا ملے مناواں شکر، اپنا دکھ گوائیا۔ درس پیاسی میں بھکھڑ، ترسنا ترپت کرائیا۔ میری سہنجی سوہے رنڑ،
 چیت بسنتی رنگ رنگائیا۔ جے آندھناں گوانڈھناں پچھن، سچ سچ دیاں سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا

ساچا ور، بھگت بھگوان میل ملائے سہج سُبھائیا۔ میں امرت جل نہاواں گی۔ دُرمت میل دھواواں گی۔ بستر سوہنے پھر پاواں گی۔ من
 موہنے نین مٹکاواں گی۔ رسنا جہوا دین سناواں گی۔ سوہنگ ڈھولا گاواں گی۔ اپنا چولا پھیر بدلاواں گی۔ پا رولا سرب سناواں گی۔
 پردہ اوہلا جگت اُٹھاواں گی۔ اُنگلاں نال وکھاواں گی۔ اوہ ویکھو وچھڑیا کنت، دو جہاناں میل ملاواں گی۔ رُت سوہے اک بسنت،
 بسنتڑی رُت اپنے انگ لگاواں گی۔ نانا تئے جیو جنت، سادھ سنت سہیلیاں آپ بناواں گی۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر،
 در تیرے آ کے درشن پاواں گی۔ جب ڈولی اُتے چڑھانگی۔ پرہہ تیرا دھیان کرانگی۔ سوہنگ ڈھولا اِکو پڑھانگی۔ جگ پردے اندر
 وڑانگی۔ کیسے کولوں نہ ڈرانگی۔ تیرے چرناں سیوا کرانگی۔ نہ جنانگی نہ مرانگی۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کنت
 کنتوبل اِکو وراںگی۔ جس ویلے کنت منائینگی۔ آپ اپنا بھیٹ چڑھائینگی۔ دیو نیت درشن پائینگی۔ ماپیاں ہیئت سرب تجائینگی۔ زِرگن
 ویکھ خوشی منائینگی۔ اوگن کیتے بھل بخشائینگی۔ ائمل وست گھر اپنے اک اِکائینگی۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا
 ساچا ور، محل اٹل اک سہائینگی۔ محل اٹل اک سوہوے گا۔ پُرکھ اکال اوتھے اِکو ہووے گا۔ دُوجا سیج نہ کوئی سوویگا۔ نہ کوئی ہسسیگا
 نہ روویگا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیپک اِکو اک بلوویگا۔ اک مندر آپ سہائینگی۔ سچکھنڈ ڈیرہ آپ جنائینگی۔ کنت
 کنتوبل وڈ وڈیائینگی۔ ساچے بھل پریم برسائینگی۔ بھول وچھوڑا کدے نہ پائینگی۔ اپنا اصول اک سمجھائے گا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی
 کِرپا کر، در مندر اک وکھائینگی۔ در مندر اک سہاویگا۔ بھگت بھگوان میل ملاویگا۔ اندر باہر اِکو نظری آویگا۔ دُوجا قدم نہ کھئے اِکاوہیگا۔
 واری صدقے گھولی، گھولی گھول گھول گھلایگا۔ تیری سوہنی سچجی ڈولی، اپنے مندر وچ رکھایگا۔ منٹکھ کھئے نہ مارے بولی، کوڑی
 کِرپا پندھ مُکاوہیگا۔ تُوں ہولی ہولی بولیں، ساچی سکھیا اک سمجھایگا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، در اِکو مان
 رکھایگا۔ در دوارے جس ویلے جاؤں گی۔ پرہہ تیری اوٹ تکاؤں گی۔ دُوجا نظر تھلے نہ کھئے لیاؤں گی۔ نار دُہاگن نہ رُوپ وٹاؤں گی۔
 سہاگن کنت اک ہنڈھاؤں گی۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، اِکو دینا ساچا ور، در تیرے الکھ جگاؤں گی۔ جد دوارے
 میرے آؤگے۔ پچھلا دُکھ بھلاؤگے۔ سُکھ اِکو اک ساچا پاؤگے۔ رس بھوگ اِکو جنائے۔ سوہنگ چوگ سچ چکاؤگے۔ درس اموگھ

درشن پاؤ گے۔ جنم کرم دی حرص گواؤ گے۔ عرش فرش چرناں ہیٹھ دباؤ گے۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا
 ور، گھر مندر ڈیرہ لاؤ گے۔ گھر مندر پوڑی چڑھو گے۔ سوہنگ ڈھولا سارے پڑھو گے۔ پُرکھ ابناسی لڑ پھڑو گے۔ بن کرنیوں پار ترو گے۔
 کلجگ مرنی کدی نہ مرو گے۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، مندر بہ بہ خوشی کرو گے۔ جد پوڑے آپ
 چڑھاوینگا۔ اُنکلاں نال لگاوینگا۔ پلّو اپنا نام پھڑاوینگا۔ پریم پریتی جاچ سکھاوینگا۔ پچھلی نیتی سرب بدلاوینگا۔ کایا ٹھانڈی سیت
 کراوینگا۔ من جت اپنی جت وکھاوینگا۔ کر کے بت، میل ملاوینگا۔ لہنا چکے پچھلا نت، آگے اپنے راہے پاوینگا۔ جے ویکھئے تے ندری
 آئیں دس، مہر نظر اٹھاوینگا۔ سانوں دس پرہہ کس نوں لے جاویں نال بت، ساچی ڈولی کس بہاوینگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ
 اپنی کریا کر، ایک دینا ساچا ور، گھر مندر کون سہاوینگا۔ جو در میرے تے آئیگا۔ نیوں نیوں سجدہ سپس جھکائیگا۔ سوہنگ ڈھولا
 گائیگا۔ سو ڈولی چڑھ جائیگا۔ سری بھگوان کندھ اٹھائیگا۔ وارو واری لے کے جائیگا۔ چرن دوار آپ بہائیگا۔ وشن برہما شو راہ
 تکائیگا۔ گر اوتار پیر پیغمبر شکر منائیگا۔ بھگت بھگوان اکو در بہ کے مندر اک وڈیائیگا۔ جو شبدی گیا کہہ کے، سو جوتی میل
 ملائیگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچے رنگ آپ رنگائیگا۔ سانوں دس پتہ ٹکانا، پرہہ اپنا بھیو کھلائیگا۔ جتھے کوئی نہ
 پُجے راجا رانا، کوئن کوٹ بیٹھے دھیان لگائیگا۔ کیسے ہتھ نہ آئی سگھڑ سیانا، من مت بُدھ چلے نہ کوئے چترائیگا۔ بے آنت بے پرواہ تیرا کون محل
 اٹل اُچ نشانہ، جس مندر آسن سنگھاسن سوہا پائیگا۔ کر کریا دس دے آؤنا جانا، آؤندیاں جانڈیاں دیر لگے نہ رائیگا۔ کریا کر سری
 بھگوانا، صاحب ستگر رہیا سمجھائیگا۔ جن بھگتو گاؤ سوہنگ گانا، ت میرا میں تیرا، دوجا نظر کھئے نہ آئیگا۔ آپے بنے ونجھ مہانا، کھیوٹ
 کھیٹا بیڑا اپنے کندھ اٹھائیگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا شبدا بنانا، سری بھگوان اپنی سیو کھائیگا۔ شبدا بنانا
 کیہڑا رنگ، پرہہ اپنا دے سمجھائیگا۔ کس بدھ اندر جائے لنگھ، آئیے چائیں چائیا۔ ڈھولا گاؤنا سوہنگ سد، چھند اکو اک وڈیائیگا۔ سرت
 سوانی سرتی وچوں لئے کڈھ، مورت اکال دئے وڈیائیگا۔ پچھے خالی چھڈے ہڈ، پنج تت کم کیسے نہ آئیگا۔ کوئن کوٹ گر اوتار پیر پیغمبر گئے
 لد، جگ چوکری اپنا پھیرا پائیگا۔ کلجگ اتم ایسے کارن بھگت سہیلے جیوندے سد، اند کارج دتا کرائیگا۔ آگے رہن نہ دتی کوئی حد، دین

مذہب بے دتے تڑائیا۔ درشن کریو رچ رچ، سری بھگوان نظری آئیا۔ سوہنگ ڈھولا گاؤنا گج، اچی کوک کوک سُنائیا۔ سچکھنڈ مندر
 بہنا سچ، پچھے سکے نہ کھئے ہٹائیا۔ ملنا میل پُرکھ سمرتھ، سمرتھ دیونہار وڈیائیا۔ نار کنت دوہاں دا ملے اکو جہا ہتھ، ہتھ ہتھ نال ملائیا۔
 اک دوجے دے ہوون وس، پلّو سکے نہ کھئے چھڈائیا۔ پریم پریتی دین رس، رس اکو اک درسائیا۔ جد ویکھن تے پین ہس، نیترین نہ نیر
 وبائیا۔ ناتا رہے نہ تے اٹھ، نو دوار نہ کھئے وڈیائیا۔ دسم دواہری ستھر بیٹھے گھت، سیج سہنجی ملے وڈیائیا۔ سُن اگم کہے بس، بستہ
 اپنا دئے بندھائیا۔ وشن برہما شو سناؤن جس، گرمکھ اگے جاؤ میرے بھائیا۔ سچکھنڈ وسے پُرکھ سمرتھ، نرگن اپنا آسن لائیا۔ اوہدی
 چرنیں جاؤ ڈھٹھ، جس چرن دوارے نانک کبیرا بیٹھے آسن لائیا۔ جا کے سر پٹاں اُتے دیو رکھ، دکھ اپنا دیو سُنائیا۔ پرہہ کرپا کر
 جھٹ، تیرا وچھوڑا جھلیا نہ جائیا۔ اگے لوڑ نہ رہے پنج تے کایا رت، مات گرہ نہ پھیرا پائیا۔ دروہی ساڈی ہوئی بس، لکھ چوڑاسی
 جُون نہ پھیر بھوئیا۔ تیرے در تے آ کے تیرے رہیئے وس، دوئے جوڑ واسطہ پائیا۔ جے ساڈے اُتے پوے شک، باہوں پھڑ کے باہر دے
 کڈھائیا۔ سانوں جیو جنت رہے ڈگ، سارے رہے مات سمجھائیا۔ تسیں پچھے جاؤ ہٹ، کیوں بیٹھے وقت گوائیا۔ جوتی جوت سرُپ
 ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا ساچا ور، تیرے در ملے سرنائیا۔ در سرن سرنائی پاؤگے۔ دھی جوائی روپ وٹاؤگے۔ سوہرے پیکے اگے
 گھر بندھاؤگے۔ پچھلے لیکھے سرب چکاؤگے۔ بہرم بھلیکھے دُور کراؤگے۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور،
 نہکلنک نرائن نر، کنت کنتوبل ایکا انگ لگاؤگے۔ کنت کنتوبل اک اکھوائیگا۔ شبد پنکھوڑا اک جھلائیگا۔ رنگ گوڑھا نام رنگائیگا۔
 ساچا چوڑا ہتھ پھنائیگا۔ مَورکھ مَورھا چتر وکھائیگا۔ ناتا کورٹا توڑ تڑائیگا۔ دُور نیڑا پندھ مکائیگا۔ حاضر حضور نظری آئیگا۔ عاشق
 معشوق دوہاں مکھ شرمائیگا۔ نرگن نرگن سُن کوک، سرگن سرگن موہ مٹائیگا۔ اپنا دیوے سچ ثبوت، ثالث اکو اک اکھوائیگا۔ گھر
 آوندیاں ملے محبوب، بیوی کھونٹ اک بندھائیگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پروردگار دیا کھائیگا۔ پروردگار ویکھ
 سوانی، ونی بہو اکو اک وڈیائیا۔ نرگن نرکار نرکار بنھائے کئی، شبدی ڈوری گنڈھ پوائیا۔ گرمکھ کرے قبول کانی انھی، نیتربین دئے
 وڈیائیا۔ جو صاحب ستگر پورے اُتے مئی، کوچھی کھلی گلے لگائیا۔ جگت سوہنی نو کھنڈ پرتھمی ست دیپ چار کنتاں پھرے بھئی، در

ڈھوئی کھئے نہ پائیا۔ صاحب ستگر دین دیال اوگنہاری اتم ڈٹی، ڈنڈا اکو سر لگائیا۔ روٹی کھان نون ملے چپا کھئی، دھیرج دھیر نہ کھئے دھرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سنت سہیلے ساچے پھڑ، گر چیلے ویکھے اندر وڑ، بھگت بھگوان لگائے جڑ، بوٹا اکو اک وکھائیا۔ مہراج شیر سنگھ وشنون بھگوان، دیونہارا داتا دان، دیاندھ ٹھاکر سوامی، سرب جیاں گھٹ انترجامی، امرت پیائے ٹھنڈا پانی، بودھ اکادھ سُنائے بانی، گرمکھ بنائے چتر سگھڑ سچجی رانی، شاہ پاتشاہ گھر اپنے لئے بہائیا۔

* ۲۸ چیت ۲۰۲۰ بکرمی بیبی چرن کور دے گرہ ہردو پھرا لا ضلع جالندھر *

سچ دوار سوہنا رنگ، سو صاحب بنت بنائیا۔ چہر چہن نہ کھئے کندھ، چار دیوار نہ کھئے رکھائیا۔ رو سس نہ سورج چند، تارا منڈل نہ کھئے وڈیائیا۔ ست دیپ نہ تو کھنڈ، برہمنڈ ویس نہ کھئے وٹائیا۔ وشن برہما شو کوئی نہ وسے سنگ، سنگی نظر کھئے نہ آئیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر نام وجائے نہ کھئے مردنگ، تار ستار نہ کھئے پلائییا۔ شاہ پاتشاہ سورا سرہنگ، شہنشاہ اکو آسن لائییا۔ آد جگاد اپنا جانے اک اند، اند اپنے ہتھ رکھائیا۔ جگ چوگری مکاونہارا پنڈھ، وڈ پاندھی بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، گھر ساچا اک سہائیا۔ ساچا گھر سوہنا نور، نور نورانہ ڈگمگائیندا۔ داتا جودھا دانی سور، صاحب ستگر ڈیرہ لائیندا۔ آسا منسا سب دی پور، پرہ پورن کھیل کرائیندا۔ وسنہارا نیرن دور، گھر اکو اک وڈیائیندا۔ گھر گمبھیر ظاہر ظہور، ظاہرا اپنی کار کرائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، محل اٹل اک سہائیندا۔ ہردوار سوہنی دھار، سو پُرکھ نرنجن آپ بنائیا۔ کاغد قلم نہ لکھنہار، بھیو ابھید نہ کھئے کھلائییا۔ جو گیا سو ڈگا چرن دوار، اُپر اکھ نہ کھئے اٹھائیا۔ جوت میل نہ سکے کھئے چمتکار، بے پرواہ بے پرواہی وچ سمائیا۔ دھوڑی منگن سارے چہار، خاکی ٹکا مستک لائییا۔ دیا باتی کھلا پاتی اک اجیار، ساچے مندر رہیا ٹکائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، گھر وسے بے پرواہیا۔ سچ محلا سوہنی بنت، ہر ستگر آپ بنائیا۔ جس گرہ ملے نر ہر نرائن سچا کنت، کنت کنتوہل وڈ وڈیائیا۔ بن کریا کوئی نہ ویکھے سنت، کوئن کوٹ دھیان لگائییا۔ پڑھ پڑھ تھکے جیو جہاناں صفت، رسنا جہوا سوہلا ڈھولا گائییا۔

جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، وسنہارا ساچے گھر، اُنت کہن کھئے نہ آئیا۔ سوہنا مندر سوہنی سیج، سہنجی رُت سہائیندا۔ شبد اگم سنہڑا بھیج، اکھ پرتکھ کھلائیندا۔ کنت بہتارا نرگن ایک، ایکنکارا پردہ لائیندا۔ ہرجن سجن لئے ویکھ، پیکھت خوشی منائیندا۔ رُپ رنگ نہ کھئے ریکھ، انہو پرکاش کرائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا در آپ سہائیندا۔ مندر در وڈا نکا، نکا وڈا آپ بنائیا۔ جس جن دیوے مستک نام ٹکا، تس گھر ساچا دئے وکھائیا۔ مہر نظر جھولی پائے بھچھا، بھکھک پوری آس کرائیا۔ بھگت بھگوان ونڈے حصہ، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، گھر دیونہار وڈیائیا۔ گھر مندر اُچ منار، مہما کتھ کھئے نہ پائیا۔ وسے داتا نرگن دھار، جوتی جوت جوت رُشنائیا۔ بھگن میتا ایکنکار، اکل کلا درسائیا۔ ساچی ریتا وچ سنسار، صاحب ستگر آپ چلائیا۔ ٹھانڈا سینا کر پیار، اپنے انگ لگائیا۔ لگی پرتی نبھے نال، ادھ وچکار نہ کھئے ٹرائیا۔ بھگت جنان وکھائے سچ سچی دھرمسال، جس گھر وسے بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہار مان وڈیائیا۔ ہر مندر کہے میرا سوہے رُپ، پرہ دیونہار وڈیائیا۔ میں ویکھاں اُٹھ اُٹھ چارے کوٹ، نیتر نین اُٹھائیا۔ سرشٹ سبائی جوٹھ جھوٹھ، سچ سچ نہ کھئے وڈیائیا۔ جنہاں اُپر دین دیال سوامی گیا ٹٹھ، ہر داتا دیا کھائیا۔ امرت جام پیایا گھٹ، گھٹنا کھئے رہن نہ پائیا۔ دئی دوتی کڈھ پھٹ، اکو در میل ملائیا۔ سو میرا راہ رہے پُچھ، نیتر نین نین اُٹھائیا۔ کون ویلا پرہ گودی لئے چک، لوری دیوے تھاون تھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مندر اکو سوہا پائیا۔ اکو مندر ہووے سوہاونت، سری بھگوان آپ سہائیندا۔ جس گرہ اکو نام اکو منت، اشٹ گردیو اکو نظری آئیندا۔ جس گھر اکو صاحب نر نرائن کنت، دیور جیٹھ رنگ نہ کھئے وکھائیندا۔ اکو چولی اکو ڈولی اکو رنگ چڑھ بسنت، اکو ایکنکارا ویکھ وکھائیندا۔ اکو بانی اکو پانی اکو رانی، اکو سری بھگونت ویکھ وکھائیندا۔ اکو کتھا اکو کہانی، اکو جانے کھیل مہانی، ہر خالق آپ کرائیندا۔ اکو دیونہارا پد نربانی، نربان پد آپ جنائیندا۔ اکو کرنہار پچھانی، لکھ چوراسی وچوں کھوج کھجائیندا۔ اکو میل ملائے ساچے بانی، جوڑی جوڑا اک بنائیندا۔ ایکا سٹا لمیاں تانی، نیتر اکھ نہ کھئے کھلائیندا۔ تس صاحب چرناں قُربانی، جو آد جُگاد جُگ اپنا کاج رچائیندا۔ دیونہارا دُھر فرمانی، سچ سندیسہ اک لائیندا۔ جو لیکھے لائے جون جوانی، بال بڑھیپا بھیو مکائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر،

آپ اپنی کِرپا کر، مندر دوارا اک وکھائیندا۔ مندر دوارا اوچو اوچ، اگم اتھاء وڈیائیا۔ نہ کوئی گلی نہ کوئی کوچ، در دروازہ نظر کیسے نہ آئیا۔ بن ستگر کِرپا کوئی نہ سکے بوجھ، کوئن کوٹ بیٹھے دھیان لگائیا۔ گرمکھ ہرجن ہر پرتی جائے جھوچھ، بن سیوک ساچی سیو کھائیا۔ لیکھا چکے ایک دوچ، دوآ ایک ایک گنڈھ پوائیا۔ سو صاحب ستگر ساچی دیوے سوچھ، سرت شبد کر کڑمائیا۔ گھر مندر ملے محبوب، محفل اکو اک لگائیا۔ بیٹے پرکاش حُجرہ عروچ، عرش نورو نور رُشنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دوارا بھگت سہارا، بھگون اکو اک وکھائیا۔ مہراج شیر سینگھ وشنوں بھگون، نہکلنک اوتارا، آوت جوت جوت آوت اپنا کھیل رکھائیا۔

* ۲۸ چیت ۲۰۲۰ بکرمی منسا سینگھ دے گرہ ہردو پھالا ضلع جالندھر *

ہر مندر رنگ عجائب، عجب لایا آپ رچائیا۔ لکیا رہے ہو کے غائب، نظر کیسے نہ آئیا۔ ناؤں رکھ سچا صاحب، شاہ پاتشاہ وڈی وڈیائیا۔ کرے کھیل اک اکلا واحد، لاشریک کار کھائیا۔ اپنا جانے قانون قواعد، حکم اکو اک ورتائیا۔ نہ کوئی دوجا دسے اوتھے نائب، نر نرنکار اپنی کل ورتائیا۔ دو جہاناں بن مُصاحب، ڈھر فرمانا حکم جنائیا۔ آد جگاد جگ چوکری اپنا جانے سچ رواج، اشارہ اشارے نال سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل نور خدائیا۔ نور محل پروردگار عجیب، وچ عظمت آپ ٹکائیندا۔ دور نیڑے نہ کھئے قریب، پاندھی پندھ نہ کھئے سمجھائیندا۔ وسنہارا لاشریک، شاہ پاتشاہ ڈیرہ لائیندا۔ رکھنہارا نت اڈیک، مُرید مُرشد راہ تکائیندا۔ نبھاونہارا سچ پرت، سرن سرنائی اک وکھائیندا۔ جانونہارا ڈھولا گیت، میرا تیرا راگ لائیندا۔ ویکھنہارا ہست کیٹ، اوچ نیچ نہ کھئے جنائیندا۔ بدلونہارا اپنی پیٹھ، کروٹ اپنی آپ سمجھائیندا۔ لکھ چوراسی آد جگاد لے جیت، جت اپنے ہتھ رکھائیندا۔ محل اٹل اک ایت، تریے کال درسی آپ سہائیندا۔ بھگت بھگون ساچی ریت، بن مندر مسیت آپ وکھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، گھر اکو اک وڈیائیندا۔ گھر مندر سچ انڈٹھ، جگ نیتر نظر نہ آئیا۔ کایا اندر دس کے گئے سوا گٹھ، انگشت اکو ناپ نپائیا۔ بالشت

اگے ہو کے رہیا پُچھ، میری ونڈ کون سمجھائیا۔ میں وی نیواں ہو کے جھک، نیتر نیناں دھیان لگائیا۔ نگا ہو کے زینکار رہیا لک، نظر کیسے نہ آئیا۔ اپنی کِرپا آپے پئے تٹھ، جنی دیوے نہ کھئے وڈیائیا۔ نرمل کر پرکاش جوت، نورو نور نور رُشنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، لیکھا جانے تهاؤں تھائیا۔ ہر مندر کہے میری سوہنی ماٹی، اکو وار پوچ پوچائیا۔ پُرکھ اکال میرا باڈھی، گھاڑت ساچی لے گھڑائیا۔ رکت بوند نہ کوئی ہاڈی، لہو مجھ نہ کھئے وکھائیا۔ مات پت نہ کوئی دادی، نانا نانی نہ کھئے اکھوائیا۔ نہ پڑوسی نہ کوئی گوانڈھی، چاچا تایا نہ کھئے اکھوائیا۔ نہ پتیلا کرمچی ہانڈی، تھالی چھٹا نہ کھئے وکھائیا۔ سونا روپا نہ کھئے چانڈی، لال جواہر مانک موتی، نظر کھئے نہ آئیا۔ نہ کوئی گولی نہ کوئی بانڈی، نین مراسن سنگ نہ کھئے رکھائیا۔ نہ کوئی موٹی تند پرانڈی، چوڑا کنگن نہ کھئے رکھائیا۔ نک نتھ نہ بلاک سہانڈی، متھے ٹگا نہ کھئے لٹکائیا۔ پریم پیار دا اکو ڈھولا گانڈی، پرہ تیرے سرن ملے سرنائیا۔ نہ کچھ پینڈی نہ کچھ کھانڈی، تن اوڈھن نہ کھئے رکھائیا۔ نہ تھکی نہ کھئے مانڈی، منزل منزل اپنا پنڈھ مکائیا۔ نہ ہسے نہ رونڈی جانڈی، نینی نیر نہ کھئے وہائیا۔ ٹوبی ٹوبی کر کُرا لاندی، پرہ اکو سچا ماہیا۔ جس دے وچھوڑے وچ سدا پچھتاندی، پسچاتاپ سکے نہ کھئے مٹائیا۔ دھن بھاگ پرہ کِرپا کر اپنے دوارے کھچ لیاندی، ڈوری نام پریم بندھائیا۔ نت نت اٹھ کے درشن پانڈی، حرص ہوس رہی نہ رائیا۔ کر نمسکار بھلان بخشاندی، بخش بخشہار تیرے ہتھ وڈیائیا۔ ندھڑک ہو کے سیج سہنجی سو جانڈی، سویرے اٹھ رزکنا کھئے نہ پائیا۔ جس ویلے پرہ چرن دھیان لگانڈی، میری اگلی پچھلی سرت رہے نہ رائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، اک وکھایا ساچا گھر، جس گھر وڑیاں دکھ رہے نہ رائیا۔

* ۲۸ چیت ۲۰۲۰ بکرمی گرچن سنگھ دے گرہ ہردو پھرا لا ضلع جالندھر *

درشن پیکھ ہوئی نہال، نیتر نیناں رنگ گلالیا۔ پرہ ساچا دین دیاں، لیکھے لائے شاہ کنگالیا۔ سچ کٹھالی دیوے گال، نام سہاگا اُپر ڈالیا۔ کنچن کرے گرمکھ لال، رنگ چڑھاوے لالو لالیا۔ بہائے سچ سچی دھرمسال، چرن کول اک وکھالیا۔ جوتی جوت سروپ ہر،

آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا اِکو مانیا۔ مان دیوے در دربار، درگاہ ساچی دئے وڈیائیا۔ سچ پریتی اِکو پال، پالک ہوئے سبئی تھائیا۔ پھل لگائے ساچے ڈال، رس امرت وچ بھرائیا۔ نیڑ نہ آئے جگت کال، گراس آنت نہ کھئے کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ساچا رنگ اک وکھائیا۔ درشن پیکھت آتم سیت، ست ست وڈیائیا۔ سمجھ آئی کوں لگے پریت، ساچی سیکھیا ہر درڑائیا۔ گر چرن دھوڑی مستک ٹگا لاؤ ٹھیک، کوڑا ٹھیکر دئے بھنائیا۔ سوہنگ ڈھولا گاؤ گیت، گوہند ملے چائیں چائیا۔ صاحب سچے دی اِکو ریت، آتم پرما تم میل ملائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دے درس تریت کرائیا۔ کر درس مٹیا اندھیارا، اندھ رہن کھئے نہ پائیا۔ من واسنا روپ نہ ہوئے ہینسیارا، ہینکڑ رکھے نہ کھئے رائیا۔ در درویش بنے بھکھارا، نام منگے چائیں چائیا۔ دے وست امولک تھارا، تھر درباری تیری وڈ وڈیائیا۔ تون جتیا میں ہارا، میری ہار تیری سرنائیا۔ تون شوہ دریا ساگر ڈونگھی غارا، گھر گمبھیر تیری وڈیائیا۔ تون کنت کنتوبل ہوں پُرکھ پُرکھوتم تیری نارا، نر نرائن تیری اِکو اوٹ تکائیا۔ تون ٹھا کر سوامی میت مُرارا، ہوں بالک روپ سکھائیا۔ تیرا تخت سچ سلطان سوہے سچ دوارا، ہوں چرن رین دھوڑی ٹگا مستک منگ منگائیا۔ تون شاہو بھوپ سکدارا، ہوں چوبدار سیوک جگ تیری سیو کھائیا۔ تون ناد شبد ڈھنکارا، ہوں گا گا شکر منائیا۔ تون صاحب سجن سرجنہارا، ہوں بھکھ در در الکھ جگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، وکھایا سچ اک دوارا، جس پیکھ ڈکھ رہیا نہ رائیا۔ نیتر پیکھت پایا اند، گھر ساچے وجے ودھائیا۔ نانا تٹیا ہوئے ہنگت، ہنگ برہم اِکو نظری آئیا۔ چم درشتی نہ پئے جم، اشٹ سنگر دئے سمجھائیا۔ ایتھے اوتھے دو جہان بیڑا بٹھ، کایا اُجڑی بستی آتم پرما تم وکھا اِکو ہستی، قیمت کرتا کھئے نہ لائیا۔ اپنی قیمت دئے سستی، سستا سودا کوئی نہ اوکھا، صاحب ملن دا اِکو موقع، پرہ چرن دھیان لگائیا۔ مہراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، ہرجن پورا کرے شوفا، شان کرے دُون سوائیا۔

* ۲۸ چیت ۲۰۲۰ بکرمی گرمیت سنگھ دے گرہ ہردو پھرا لا ضلع جالندھر *

تیل پانی دا سگن روک، ہر روکڑ نام جھولی پائیندا۔ رسنا گاؤ سوہنگ سلوک، ہر بھکھیاں بھکھ مٹائیندا۔ جس نوں ویکھن لوک پرلوک، وشن برہما شوہن اٹھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنی دھارا آپ سمجھائیندا۔ گرمکھ سچے بنے لاگی، رہے سگن منائیا۔ سری بھگوان سازن سازی، دیونہار وڈیائیا۔ اندروں باہروں رہو راضی، دکھ رہے نہ رائیا۔ آگے لیکھا چکیا پنڈت قاضی، قضا نیڑ کسے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار وڈیائیا۔ تیل کہے میں چوآ چوآ، بوند بوند ٹپکائیا۔ پرہہ چرن دوارے بہہ کے روآ، اپنا حال سنائیا۔ گرمکھ مینوں لے کے آئے تیرا ڈھوآ، در تیرے بھیٹ چڑھائیا۔ تیری سنگت دی دھوڑی خاک ہوآ، اپنا مان گوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اٹھائیا۔ پانی کہے میں بھریا پانی، پنکھٹ اپنا پھیرا پائیا۔ گرمکھ سگھڑ سچجی سوانی، سر اپنے کنبھ ٹکائیا۔ لے کے آئے در دربانی، در ساچے الکھ جگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، در آیا واہو داہیا۔ در آئے کٹورے کیتا بند، گڑوی ہتھ لمکائیا۔ اندرے اندر گاؤندے تیرا چھند، باہروں میری شکل دکھائیا۔ میں ہسساں ٹپاں بٹی دند، من میرے چاؤ گھنیرا آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، تیری سیوا موہے بھائیا۔ گرسکھ آیا پانی لے کے، بوند بوند بوند برسائیا۔ میں گنگا جمنا سُستی گوداوری آیا کہہ کے، ایک حکم سنائیا۔ میں پاؤنا مان پرہہ سرنائی ڈھپہہ کے، ٹھاڈا مان کھئے رہن نہ پائیا۔ دین دیال ٹھاکر سوامی ہر سنگت نال آیا لے کے، لگے بدھے اپنے سنگ رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی کرنی آپ کھائیا۔ ساچی کرنی کرے دین دیال، سگن اپنا پور کرائیا۔ گرمکھ آسا آسا لال، گرمیچ رہیا سمجھائیا۔ پھڑ انگلی چل نال نال، جگت وچھوڑا پنڈھ مکائیا۔ پرہہ ساچے دی ساچی دھرمسال، گرمکھ ساچے دئے وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ آؤ لاگیو ٹھاڈے دیوے لاگ، سری بھگوان آیا بے پرواہیا۔ جوں تسیں سوہنگ بول لاہی جاگ، تویں ٹھاڈی سرت کھلائی۔ دسویں دال تھلے ڈاہی آگ، اگنی ہون وکھائیا۔ رل مل ڈھولا گایا کنت سہاگ، سری بھگوان وجے ودھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار سچجی وڈیائیا۔ لاگیاں دیوے لاگ اپارا، سری بھگوان دیا

کھائیندا۔ اٹھ پہر رہے خُمارا، نام خُمارى اک چڑھائیندا۔ میل ملاواں یاراں نال یارا، یاری اکو گھر جنائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ
 اپنی کِریا کر، ساچی کرنی آپ کرائیندا۔ اوہ ویکھو دال دانے بھڑکے، اُچی ٹپن کُدن خوشی منائیا۔ سانوں کھان آئے رل مل والے رُڑکے،
 روڑ وچ رہن کھئے نہ پائیا۔ ہر سنگت نال ہپیئے جُڑکے، جوڑی صاحب سنگر آپ بنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر،
 اپنی دیا کھائیا۔ اوہ ویکھو بھاجی نیتر ویائے نیر، چھہر اکو لائیا۔ گُرمکھاں مینوں چھریاں چاکوآں نال دتا چیر، میرا انگ انگ کھائیا۔ میں
 پھر نہیں ہوئی دلگیر، کیوں میرا چھایا مینوں نظری آئیا۔ میرے وڈے بھاگ رل مل کھاؤن میرے ویر، آپ اپنی ترسنا بھکھ بھجھائیا۔ جوتی
 جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہار وڈیائیا۔ اوہ ویکھو بسے لُون ہلدی مِرچ، کڑوا رنگ نہ کھئے وکھائیا۔ نہ کوئی سوگ نہ کوئی
 ہرکھ، دوش کسے اُتے نہ لائیا۔ پرہہ صاحب کیتا ترس، میری سیوا اک سمجھائیا۔ میری کوئی نہ آوے پھٹک، کوڑا رنگ نہ کھئے وکھائیا۔
 مینوں کونڈے ڈنڈے وچ جھٹک، میرا جھٹکا دتا بنائیا۔ پھر ہانڈھی وچ دتا پرت، کڑھے نال دتا پلائییا۔ میں لُون لُون وچ رچ کے رہن نہ
 دتا فرق، آپ اپنا دتا مٹائیا۔ دھن بھاگ جے گُرمکھاں میرے اُتے کیتا ترس، میری سیوا اپنے لیکھے لین لگائیا۔ میں پھیر نہ آواں لوک مات
 پرت، جن بھگتاں نال جاواں چائیں چائیا۔ پرہہ ساچے دا کراں جا کے درس، جس ڈٹھیاں دُکھ رہے نہ رائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ
 اپنی کِریا کر، دیونہار وڈیائیا۔ اوہ ویکھو بسے رووے دُدھ چاول، من چاؤ گھنیر رکھائیا۔ پرہہ صاحب ملیا ساول، سندر موہنی رُپ
 وٹائیا۔ پریم پریتی پچھے ہوئے باول، بؤرے ہو ہو رہے جنائیا۔ ویکھو مُریدو مُرشد ملیا کامل، کملیاں کوجھیاں اپنا رنگ وکھائیا۔ اس دے
 حُکم تے کرو عامل، عمل اکو اک جنائیا۔ ندھڑک ہو کے پھڑو دامن، پلو اپنی گنڈھ بنھائیا۔ گنڈھ کوئی نہ پاوے بابمن، براہمن نیڑ کھئے نہ
 آئیا۔ دُولھا دُلہن آہمنو ساہمن، سٹمکھ کرے کُرمائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ اگنی کہے پرہہ
 ویکھ پیار، میں اپنا آپ جلایا۔ دھواں دھار کیتا پار، جوتی نور اک رُشنایا۔ انگ انگ دتا ساڑ، استھیاں ہڈیاں راکھ بنایا۔ پھر تیری
 سنگت دا بھوجن کیتا تیار، میری سیوا لیکھے لایا۔ میں دساں سچ وبار، گُرمکھاں ایہہ جنایا۔ جس کرنا سچ پیار، میتھوں سکھیا لُو
 میرے بھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچی کرنی آپ کھایا۔ اودھر آٹا رہیا واجاں مار، اُچی کوک کوک سُنائیا۔

مینوں بڈھیاں نڈھیاں مُکیاں مار مار کیتا خوار، جل پانی وچ رلاٹیا - ہتھیں کھچن وارو وار، دھو دھو میری سرت بھلاٹیا۔ جس ویلے
 ہوش نہ رہے اُتے پانی دا تونکا دین مار، پھیر دوہاں ہتھان نال پھڑ کے دین اُٹاٹیا - دوہاں گھسناں دا پاؤن بہار، پوٹا پوٹا میرے وچ
 دھسائیا۔ میں تھلے روواں کراں پُکار، تیری مٹاں اک رضائیا۔ تُوں مہر کیتی داتار، میری دھار اک رکھائیا۔ گنہ گنہ کے کرتیار، اُپر پردہ
 دین پائیا۔ کٹھیاں ہو کے دو چار، پنج ست کرن صلاحیا۔ پھڑ کے مینوں گیتا دیون وانگ گھمیار، تلیاں اُتے رہیاں بھوٹیا۔ تھوڑا جہا
 سکا اٹا دھوڑن نال کر وچار، میری شکل دین بدلاٹیا۔ پھیر دو ہتھان دی مارن مار، گھڑ گھڑ میرا مُنہ بھوٹیا۔ مینوں لما چوڑا کر کے ویکھن
 ہویا تیار، بیٹھے ہتھان اُتے لٹکائیا۔ اودھر سنگھ گردھارا اگ بال کرے تیار، لوح تتی تت وکھائیا۔ ہسڈیاں ہسڈیاں مینوں اُتے دین ڈال،
 میرا پاسا توپاں اُتے تپائیا۔ پھر پھڑ کے کھرچنے میرا اُٹا کرن وبار، بچیا کیسے پاسوں رہن نہ پائیا۔ میں کراں حال پُکار، میری سنے کھئے نہ
 رائیا۔ اودھر چھیتی پگی دال، ایدھر جلدی کرو سارے بیٹھے دھیان لگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، تڈھ بن دیوے نہ
 کھئے وڈیائیا۔ دو پاسے مینوں دے کے سیک، میرا تن من تن جلا یا۔ پھیر کر کے ساچا ہیت، تتی توی توں باہر کڈھایا۔ پھڑ کے کپڑیاں
 وچ دتا لپیٹ، میرا ساہ نکل نہ سکے رایا۔ نرگن میں تینوں رہیا چیت، اکو تیرا دھیان لگایا۔ اپنے کھان دی خاطر میرے نال کیسے نہ کیتا
 بیت، میرا دُکھ نہ کیسے ونڈایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، در تیرے آس رکھایا۔ پگ پگ کے ہویا
 تیار، پھیر مینوں ملی وڈیائیا۔ کھان بیٹھے جیو سنسار، ترسنا بھکھ رکھائیا۔ ونڈی جاون وارو وار، گنتے گنت نہ کھئے گنائیا۔ میں وی تکدا
 رہیا جگ چار، بھروسہ تیرا صدق رکھائیا۔ جس ویلے آویں کلکی اوتار، تیرے آگے دیاں ڈبائیا۔ میں سڑدا سڑدا ہوواں ٹھنڈا ٹھار، مینوں
 اگنی پوہ نہ سکے رائیا۔ تیری چرن پریتی کراں اک پیار، پاربرہم تیری سرنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہار سرب
 وڈیائیا۔ پھلکے سُن رُل کے، رُل رُل مان سرب جگ پائیندا۔ تینوں کھادھا جیواں سادھاں سنتاں بھن کے، تیرا شکر نہ کھئے منائیندا۔ میں آیا
 تیری پُکار سُن کے، جن بھگتاں ڈیرہ لائیندا۔ تینوں سینے نال لگاواں گھٹ کے، تیرا پچھلا دُکھ مٹائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی
 کریا کر، دیونہارا ساچا ور، کرے کھیل نال بھگتاں جڑ کے، بھگتاں نال جڑ کے جوڑی اپنی اک بنائیندا۔ پھلکے بھاجی دال جد گرمکھ

کھاؤں گے۔ اُس ویلے میرا نام دھیاؤں گے۔ تیرا دُکھ دُور گواؤں گے۔ تیرا جنم لیکھے لاؤں گے۔ سرن ساچی اک درساؤں گے۔ من ٹرن بھ۔
 مٹاؤں گے۔ ترنی ترن گود بہاؤں گے۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، تیرا سگلا سنگ رکھاؤں گے۔ جس
 ویلے گرمکھ مینوں پھڑنکے۔ پہلوں پرہہ دا ڈھولا پڑھنکے۔ پھیر اُنکل انگوٹھا میرے اُتے دھرنکے۔ نہ جیونکے نہ مرنکے۔ جوتی جوت سروپ
 ہر، آپ اپنی کِرپا کر، اِکو دینا ساچا ور، تیری سرنی پڑنکے۔ جدوں اُنکلیاں نال توڑنکے۔ پرہہ تیرے نال جوڑنکے۔ انگوٹھے نال مروڑنکے۔
 میرا پلّو کدے نہ چھوڑنکے۔ اپنی ترسنا بھکھ اِکو لوڑنکے۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، اِکو دینا ساچا ور، تیرے نالوں نہ
 کدی وچھوڑنکے۔ مینوں دال نال لگاؤں گے۔ رس اپنا اک بناؤں گے۔ ہس ہس مَنہ وچ پاؤں گے۔ جس پاربرہم دا گاؤں گے۔ میری
 پچھلی بھل بخشاؤں گے۔ اپنی ترسنا بھکھ مٹاؤں گے۔ پھر میرا شکر تیری جھولی پاؤں گے۔ ویلے آنت نہ جاون مُکر، سچ گواہی دے مینوں
 چھڈاؤں گے۔ مینوں نہ جانو سکا ٹکر، میرے ٹکڑے ویکھ گرمکھ مارگ اک درساؤں گے۔ او سُن آٹے تیری ہوئی روٹی، پھلکا روپ
 وٹایا۔ اگنی تا کے کڈھی واسنا کھوٹی، تیرا سچ روپ وٹایا۔ جن بھگت کھان تیری بوٹی بوٹی، کھا کھا پرہہ دا شکر منایا۔ تُوں چڑھنا اُپر
 چوٹی، جس گھر ستگر ڈیرہ لایا۔ ویکھیں مت نہ کریں ہوجھی، اِج دا ویلا پھر ہتھ نہ آیا۔ تیرے پار کرن تُوں تھوڑی سنگت بہتی، بہتا
 جگت کم کیسے نہ آیا۔ جو سرت سوانی پرہہ بانی کول پھنچی، سو تینوں لے ملایا۔ تُوں جاویں نال شوقی، آپ اپنا پندھ مُکایا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، اک وواہ کرن دی خاطر تینوں لکھ کے دتا پاتر، چٹھی اپنے نام پایا۔ سیوا کر لے ویلا آیا، اپنا مان گوائیا۔
 گر چیل اِکو گھر وسایا، گھر ساچے رنگ رنگائیا۔ دھی جوائی اِکو در بہایا، سوہرا پیا نظر کھئے نہ آئیا۔ رنگ رنگیلا اک رنگایا، اندٹھرا آپ
 چڑھائیا۔ پاربرہم بن وسیلہ پھیرا پایا، دلیل کیسے نہ وچ دوڑائیا۔ چھیل چھیل ہونے سہایا، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ بھگت قبیلہ نال
 رلایا، ملیا میل بے پرواہیا۔ جیو جی کا پندھ مُکایا، مہر نظر اُٹھائیا۔ ڈوری تند اک بندھایا، گانا سگن وکھائیا۔ ساچا چھند اک سُنایا،
 سوہنگ ڈھولا گائیا۔ گرمکھ پنکت آپ بہایا، گرسکھ سخیان ویکھن چائیں چائیا۔ پریم سروارنا دئے سمجھایا، پیسا دھیلا ونڈ ونڈائیا۔
 سب دی جھولی دئے بھرایا، کئی کئی گندھ وکھائیا۔ ساچی ڈولی دئے چڑھایا، مہربان ہو سہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا

کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ ڈولی کہے میرے چمکن تارے، میرا رنگ رنگ دکھائیا۔ چاروں گنٹ میرے نظارے، نیتز نین ویکھ شرمائیا۔ مینوں وینہدے ویاہے کوارے، سارے بیٹھے دھیان لگائیا۔ کون ڈولی ایہہ شنگارے، پریم پریتی سیو کھائیا۔ جس دا راہ تگن جگ چارے، چاروں گنٹ نین اٹھائیا۔ جس نون ویکھن گر اوتارے، گیت گوہند الاٹیا۔ جس دے دُور ڈراٹے نظری آون نظارے، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی کھیل آپ کرائیا۔ ڈولی کہے میرا رنگ انمولا، نظر کیسے نہ آیا۔ سِری بھگوان بن وچولا، میری سیو کھایا۔ نہ پردہ نہ کھئے اوہلا، نیتز اکھ نہ کھئے شرمایا۔ میرا ویکھو بدلیا چولا، انگی چولی اپنا روپ وٹایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی کرنی آپ کھایا۔ ڈولی کہے میرے کلیرے چھنکن، دُھنکار اک سُنائیا۔ میری سار نہ پائے کوئی من تن، بُدھی بھیو کھئے نہ آٹیا۔ اوہ ویکھو سِری بھگوان دے ساچے گھوڑے پنکن، سُنب پیر رہے بلاٹیا۔ اپنی چال دکھاون مٹکن، مٹک مٹک قدم اٹھائیا۔ ماڑے سواراں نون منہ دے بہار سُنن، گرُمکھ ورلے بیٹھے آسن لائیا۔ کوٹن کوٹ ادھ وچکارے لٹکن، چرن رکاب نہ کھئے ٹکائیا۔ شبد شور ویکھ کے سادھ سنت کھسکن، بھجن واہو داہیا۔ پرہہ کا کھیل انوکھی تلکن، گرُمکھ ورلا چرن ٹکائیا۔ کوڑ کُریارے سارے ولکن، نیتز روون مارن دھاپینا۔ گرُمکھ لاڑا ویکھ آگے نہ برکن، بیٹھن نیوینیاں پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، دیونہار وڈیائیا۔ ڈولی کہے میں دیواں دلیل، اکو اک جنائیا۔ میری عادت سدا اصیل، اصلیت دیاں دکھائیا۔ میری صاحب آگے اپیل، میری سیوا لیکھے لائیا۔ آگے پین نہ دیوے تعطیل، لیکھا لہنا جھولی پائیا۔ مینوں کرنی نہ پوے اپیل، عدالت وچ نہ پھیرا پائیا۔ پرہہ ملے چھیل چھیل، شہنشاہ اپنی دیا کھائیا۔ بُن لیکھا نہیں کِشن بھیل، سِری بھگوان دیونہار وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ ساچی رہیا درڑائیا۔ گرُمکھ کہن جس ویلے کھا کے رجاں گے۔ پھر ڈولی ول بھجاں گے۔ لاڑے لاڑی سنے بہہ کے سجاں گے۔ اپنا پردہ آپے کجاں گے۔ پریم پریتی اندر بجاں گے۔ ہو نگارہ نام وجاں گے۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، پھر صاحب تینوں سداں گے۔ لاڑی لاڑا کٹھے ہون گے۔ جانجی گیت تیرا گاؤن گے۔ نائی لاگی خوشی منو گے۔ تیل پانی پھیر چواؤن گے۔ مُونہوں سوہنگ سوہنگ دھیاؤن گے۔ آگے ڈنڈا اک

دکھاؤں گے۔ باہر اٹکاؤں گے۔ دچھنا اپنی جھولی پاؤں گے۔ پھر دروازیوں اندر لنگھاؤں گے۔ رل مل گیت سچے سناؤں گے۔ دے
 سٹھنیاں رنگ دکھاؤں گے۔ اگلیاں پچھلیاں گلاں یاد کراؤں گے۔ جگت وچولے نین شرمائوں گے۔ گرمکھ سوہلے اک پرگٹو گے۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، گھر ساچے رنگ رنگاؤں گے۔ جد ڈولی ساچی جاوے گی۔ گرمکھ ناری اندر آسن لاویگی۔ چھن وچ
 کواری چھن وچ ویابی، وواہ اکو گھر دکھاویگی۔ پریم پیار دی سانہ پٹاری، اپنے نال لے جاوے گی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی
 کریا کر، ساچا راہ تکاویگی۔ ساچا راہ تکیگی۔ تکدی تکدی کدے نہ تھکیگی۔ سری بھگوان دھیان رکھیگی۔ جوتی جوت سروپ ہر،
 آپ اپنی کریا کر، ویکھے کھیل پُرکھ سمرتھ دی۔ جد سوہریاں گھر جاؤں گی۔ پنڈوں باہر ڈیرہ لاؤں گی۔ نیتر نین شرمائوں گی۔ گھر دے
 سارے سد بہاؤں گی۔ کچھڑ چڑھ کے پھر جاؤں گی۔ ساچا سگن اک مناؤں گی۔ پانی اتوں وار پیاؤں گی۔ گرودوار متھا ٹیکن جاؤں
 گی۔ اپنے لیکھن لیکھ دکھاؤں گی۔ بن بھیکھن الکھ جگاؤں گی۔ در اکو منگ منگاؤں گی۔ دوجی سیج نہ کدے ہنڈھاؤں گی۔ کنت
 کنتوبل اک منانوں گی۔ سچ پنکوڑا جھول، خوشی اپنی جھولی پاؤں گی۔ پچھلا اگلا چکے مول، باقی پرہ دے ہتھ پھڑاؤں گی۔ نہ کوئی
 عرض نہ کوئی ٹول، بن رقبہ اپنا رقبہ بند کراؤں گی۔ لاڑے لاڑی دا اک اصول، اصلیت وچ اکو انگ لگاؤں گی۔ جوتی جوت سروپ ہر،
 آپ اپنی کریا کر، ساچا دینا موہے ور، گرمکھ گرمیج گر کے رنگ سماؤں گی۔ صاحب سپس شنگار، شنکا سرب مٹائیا۔ بھگت
 بھگوان دستار، دست دست بندھائیا۔ شبد نام ونجار، وست ہٹ وکائیا۔ گلشن موج بہار، پت ڈالی پھل مہکائیا۔ بلبل چہک کرے
 پکار، کوئیل کوک کوک سناٹیا۔ مور نچے ہو تیار، نیتر نیناں نیر وپائیا۔ ساچی سخی کرے پیار، صاحب ستگر اک دھیائیا۔ میلا ملے اگم
 اپار، الکھ زرنجن دے وڈیائیا۔ پریم پریتی گل پھولن بئے ہار، دولہا دلہن اکو ڈور بندھائیا۔ ایتھے اوتھے سچ پریتی نہہ جائے نال، کایا ماٹی
 پچھوں پچھوکر، برہم برہم وچھڑ کدے نہ جائیا۔ لکھ چوراسی وچ جو پئی اوکر، ستگر پورا دے کڈھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ
 اپنی کریا کر، دیونہار وڈیائیا۔ ہار کہے پرہ میری گنڈھ توڑ، تیرے ہتھ وڈیائیا۔ میں تند نال جڑیا مینوں گرمکھاں نال جوڑ، جو تیری
 منگن سرنائیا۔ جے تینوں اپنیاں دی پے گئی لوڑ، میتھوں دور رہیا نہ جائیا۔ کیوں مینوں رہیا وچھوڑ، تینوں ترس ذرا نہ آٹیا۔ مینوں

اینہاں دیاں چرناں بیٹھاں روڑھ، میں سیوا لواں کھائیا۔ جے تُوں آپ گیا بھڑ، پھر بھیکھ رہے کیوں رائیا۔ ویکھیں در توں نہ دیویں ہوڑ،
 تڈھ پن ہور نہ کھئے سہائیا۔ کروٹ لے نہ دیویں روڑھ، رڑھیاں سکے نہ کھئے بچائیا۔ جے تُوں آئیوں واگاں موڑ، شاہ سوار پھیرا پائیا۔ جتھے
 غریب نہانے ویکھے کر کے غور، کیوں سانوں رہیا بھلائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائییا۔ پھل کہن
 ساڈی ڈور کٹ، کٹہار اکھوائیندا۔ اسیں بھگتاں دی سیج سوہیئے جھٹ، تھلے آسن اک لگائیندا۔ تیرے گرمکھ تُوں لگن نہ دیئے سٹ،
 جو ساڈے اُتے چرن ٹکائیندا۔ بن قیمتوں ویکھے گرمکھاں دے ہٹ، قیمت ساڈی نہ کھئے چکائیندا۔ جے ساڈے وچ نہیں کوئی مت، تُوں
 دے مت سرب سمجھائیندا۔ اسیں کہندے ساڈی لیکھے لگ جائے رت، کیوں تُوں اپنی رت گرمکھاں نال پرنائیندا۔ ویکھیں صاحب ایتھے نہ
 جائیں چھڈ، تڈھ پن راہ نظر کھئے نہ آئیندا۔ اسیں نہیں رہنا تیتھوں اڈ، بھگت بھگوان مینوں ایہہ سمجھائیندا۔ سانوں دکھ نہیں جس ویلے
 ٹاہنی نالوں دتا وڈھ، پرہو تیرا دکھ جھلیا نہ جائیندا۔ بھاویں مار تے بھاویں رکھ، تیرے نالوں نہیں ہونا وکھ، دس سانوں کیوں بدلینگا
 اکھ، اسیں لینا تُوں ساڈا دینا حق، جے پریم کدا گیا تھک، اُتے سوا کے تیرا تھکیواں دیاں گے لاپیا۔ تُوں بے شک ساڈے نال پریم کر
 انجھک، تینوں کوئی مہنا لگے نہ رائیا۔ کی کوئی تینوں وی سکدا اے ڈگ، پرہو تیرے ہتھ سرب وڈیائیا۔ نہ ڈال رہی نہ پت، نہ روپ
 رہیا نہ ت، نہ دھرم رہیا نہ ست، اکو تیری آس بیٹھے رکھ، کیوں وکھ رہیا کرائیا۔ اگوں سری بھگوان کہے ہس، طعنہ نہ مار کر بس،
 تیرا لیکھا چکاواں ہتھو ہتھ، کراں کھیل ہو سمرتھ، جن بھگتاں جھولی تینوں اکو وار دیواں گھت، دوہاں دے پریم پیار دی اکو رت، تیری
 خوشبو تیری سگندھی گرسکھ دی گرمت، گر ستگر میل ملائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سب
 نے ہر ستگر دوارے چرن کولاں وچ جانا وس، دوجا مندر نہ کھئے وکھائیندا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان جن بھگتاں اند کارج کیتا
 ٹھ ٹھ، واہو داہی بے پرواہی پیندا آپ مکائیندا۔

ایہ کھان پین دا نہیں اکتھ، بوہاری اپنا ووبار وکھائیندا۔ رل مل ڈھولا گاؤ بھگت بھگوان دا جس، ستگر صاحب آپ سمجھائیندا۔
 سب دے رنگے گئے ہتھ، خالی کھئے نظر نہ آئیندا۔ پرتو کیسے نوں کوئی کچھ نہ سکے دس، پرہ کی کی ساڈی جھولی پائیندا۔ سری بھگوان
 کہے اکو میں تہاڈے اندر گیا وس، جو کچھ میرا سو تہاڈی جھولی پائیندا۔ ہن کتھے جاؤ گے نٹھ، بھجیاں راہ نظر کھئے نہ آئیندا۔ آگے ہو کے
 لوے ڈگ، ستگر پورا بل وکھائیندا۔ ایہ کھیل پُرکھ سمرتھ، سمرتھ سوامی سدا نہکامی اچرج ریتا ریتوان آپ وکھائیندا۔ سارے رل مل پلے
 بٹھو گتھ، دتی گنڈھ نہ کھئے کھلائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، بھنڈ بھٹ نہ کوئی
 نٹ، بازی گر سوانگی سوانگ نہ کھئے رچائیندا۔ پچھے چرن آگے گوڈے، کھیل اگم کرائیندا۔ گرمکھاں پردے سودھے، سدھ اپنی آپ
 سمجھائیندا۔ کوڑ کڑیا را پئے بودے، بودی جنجو سرب ویکھ وکھائیندا۔ بھگت بھگوان دے سچے جودھے، سورپیر آپ بنائیندا۔ بھجے پھرن
 وچ پریم پیار موہ دے، مُحبت اکو گھر بنائیندا۔ چرن کول نال چھوہ کے، چھوہر بانکے رنگ رنگائیندا۔ گرمکھاں جہا آپے ہو کے، جن
 بھگتاں اپنا رنگ چڑھائیندا۔ نار نار ہاڈی ہاڈی پہلوں ٹوہ کے، پھیر اپنی وست ورتائیندا۔ دو جہاناں کولوں کھوہ کے، خالص اپنا ہٹ
 چلائیندا۔ سچ دواویوں کوئی نہ جاوے رو کے، رویاں آپ ہسائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، اپنے
 کول کچھ نہ رکھے لکو کے، اپنے کول نہیں کچھ لکوٹیا، خالی ہتھ وکھائیا۔ بھگتاں جوگا پرہ آپ ہویا، انہونی کار کھائیا۔ لے کے آیا دھر دا
 ڈھوآ، نام وست جھولی رہیا بھرائیا۔ ست ستوادی بیج ہویا، امرت پھل اک وکھائیا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آد جگاد جگا
 جگنتر نواں نروٹیا، جنم مرن وچ کدے نہ آئیا۔

* ۲۸ چیت ۲۰۲۰ بکرمی مسّا سِنکھ دے گرہ کوٹلی تھان سِنکھ * *

سری بھگوان سچّا ستگر، ست ست اکھوائیندا۔ دیوے وڈیائی گرو گرو، گر گر شبدی بھيو کھلائيندا۔ بھکتی اندر بھگت جڑ جڑ، نرگن سرگن گندھ پوائیندا۔ سنت سہیلے مڑ مڑ، نرگن اپنے سنگ رکھائیندا۔ گرمکھ منتر پھر پھر، بھيو ابھید جنائیندا۔ گرسکھ لیکھا دھر دھر، دھر سنجوگی میل ملائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ساچی کھیل آپ وکھائیندا۔ ستگر سچّا پُرکھ اکال، اکل کلا وڈیائیا۔ گر گر روپ شبد دیال، ناد دھن شنوائیا۔ بھگتن میتا بھگت وچھل کیرپال، بھگت دیونہار وڈیائیا۔ سنت سہیلے آپ اٹھال، ہر سجن دئے سمجھائیا۔ گرمکھ ویکھے اپنے لال، ہر لالن رنگ رنگائیا۔ گرسکھ گر چرن دوار بہال، اگلا پچھلا لیکھا دئے مکائیا۔ دیونہار سچّا دھن مال، دھن دولت اک وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، اپنی کار کھائیا۔ ستگر سچّا سری بھگوانا، بھگون دیا کھائیندا۔ گر گر روپ شبد ترانہ، انراگی راگ سنائیندا۔ بھگت بھگوان کھیل مہانا، ہر بھکتی نام درڑائیندا۔ سنت ساجن کر پروانا، چرن کول آپ بہائیندا۔ گرمکھ ساجن سچ نشانہ، لوک مات آپ جھلائيندا۔ گرسکھ دیونہار گیانا، آتم پر ماتم بوجھ بھجھائیندا۔ جودھا سورپیر مرد مردانہ، سچ مردانگی آپ کھائیندا۔ نرگن سرگن پھر جامہ، دئے دئے دھار کار کھائیندا۔ کلجگ اتم ہونے پردھانا، سچ پردھانگی آپ کھائیندا۔ گرمکھان گرسکھان ست سروپی ہتھے گانا، ستگر اپنی سیو کھائیندا۔ درگاہ ساچی دیوے مانا، زانیاں سر اپنا ہتھے ٹکائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ستگر اکو اک اکھوائیندا۔ صاحب ستگر دیناں ناتھ، انا تھان ہونے سہائیا۔ گر گر شبد سنائے گاتھ، بودھ اکادھ کرے پڑھائیا۔ بھگت بھگوان اک دوجے دا دیون ساتھ، سکلا سنگ نبھائیا۔ سنت جن من پوجا پاٹھ، آتر آتم دھیان لگائیا۔ گرمکھ ویکھن سچّا گھاٹ، پتن اکو نظری آئیا۔ گرسکھ مکاؤن اپنی واٹ، پندھ رہن کھئے نہ پائیا۔ پرہہ نال ملے ساچی ذات، اپنی ذات نہ کھئے چٹرائیا۔ اندر باہر سنن اکو بات، ڈھولا سری بھگوان گائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ویکھنہارا نظر نہ آئیا۔ ستگر سچّا اکم اتھاہ، نرگن نراکار نرکار اکھوائیندا۔ گر گر بنے جگت ملاح، بیڑا سچ چلائيندا۔ بھگت جنائے ساچا نان، ناؤن نرکارا آپ درڑائیندا۔ سنتان پھڑے آپے بانہ، بھجان اپنے ہتھے رکھائیندا۔ گرمکھان دیوے ٹھنڈی چھان، مہربان مہر نظر تکائیندا۔ گرسکھ نتھاویاں

دیوے ساچا تھان، محل اٹل آپ بہائیندا۔ جنہاں صاحب ستگر دی رمز وچ کیتی ہاں وچ ہاں، تنہاں اپنا رنگ رنگائیندا۔ پوجا پاٹھ دی لوڑ رہے نہ کا، کاگ ہنس آپ وکھائیندا۔ چرن دھیان جو جن بیٹھے لگا، تنہاں لگن اک جنائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا کھیل آپ وکھائیندا۔ جنہاں لگی پریم لگن، سری بھگوان آپ لگائیا۔ سو ستگر پریت ہوئے مگن، مستی نام چڑھائیا۔ بھگت بھگوان دیپک جگن، نرگن نور جوت رُشنائیا۔ سنت سُہیلے کردے بھجن، سوہنگ ڈھولا گائیا۔ گرمکھ ویکھ اٹلے رتن، مانک اپنے گھر ٹکائیا۔ گرسکھ نیتز پیکھن اپنا وطن، جس گھر وسے سچا ماہیا۔ اک دو جے نور خوشیاں نال دسن، ہس ہس سمجھائیا۔ سارے رل مل ہوئے کٹھن، اکثر اکو گھر جنائیا۔ ہر کے مندر کدے نہ ڈھٹھن، کوٹن کوٹ کال بتائیا۔ اوہ سچے آوے نام پگن، جوتی اگنی لمبولا لائیا۔ اوتھے بھگت سُہیلے وسن، دوجا نظر کھئے نہ آئیا۔ اکو نام اگنی رتن، میرا تیرا ڈھولا گائیا۔ سیس دے پچھے نہ ہٹن، گلی اکو اک بہائیا۔ کمرکسے ساچے کسن، نہ سکے کھئے کھلا لائیا۔ امرت گوہند سچا چھکن، پیالہ ستگر جام پیائیا۔ نرگن نور وروہن مکھن، چھاچھ روپ نہ کھئے وٹائیا۔ سنگھ سورے ہو کے بکن، اچی کوک کوک جنائیا۔ پرہہ صاحب سائوں آیا چکن، جگ جگ اپنی گود بہائیا۔ اگلے پینڈے سب دے مکن، پندھ نظر کھئے نہ آئیا۔ بھلیاں بھٹکیاں آیا پچھن، دسو حال میرے بہائیا۔ پریم پریتی اندر آیا جھکن، کایا اندر وڑ وڑ رہیا سمجھائیا۔ دن دہارے آیا لٹن، جن بھگت دوارے اکو لٹ مچائیا۔ کوڑی کریا بوٹا آیا پٹن، نام کھاڑا رہیا چلا لائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، لیکھا جانے دو جہان، گرمکھ میلا کر پروان، چیل گریوے گیان، سجن سُہیلا دھر فرمان، دھام نويلا اک وکھائیا۔

* ۲۸ چیت ۲۰۲۰ بکرمی مہنگا سنگھ دے گرہ پنڈ ہری پُرا *

جگ جگ ہر کا نام مہنگا، سادھ سنت دھیان لگائیا۔ گر اوتار رسنا کہندا، پیر پیغمبر ڈھولا گائیا۔ جیو جنت نہ جانے کیتھے رہندا، کون دوارے آسن لائیا۔ کون سیجا ساچی بہندا، سو بہاؤنت سُہائیا۔ کون مکائے دُور دُراڈا پینڈا، بن کے پاندھی راہیا۔ جوتی جوت

سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھیو ابھید جنائیا۔ ہر کا نام اُچ اتھاہ، ہتھ کیسے نہ آئیندا۔ لکھ چوراسی رہی دھیا، دھیان وچ دھیان نہ کھئے
 ملائیندا۔ کوٹن کوٹ رسنا رہی گا، گا گا گھر نہ کھئے وسائیندا۔ کوٹن کوٹ لبھن راہ، راہ کھپڑا نظر کیسے نہ آئیندا۔ کوٹن کوٹ اندرے اندر
 رہے دھیان لگا، مندر پردہ کھئے نہ لائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کل اپنی دیا کھائیندا۔ کلجگ اتم سری بھگوان ہر
 کا نام کرے سستا، بن دماں آپ وکائیا۔ جن بھگتاں کھولے کایا بستہ، حرف بحرف کرے پڑھائیا۔ ویکھنہارا چارے طرف، دہ دشا پھول
 پھلایا۔ آپے اٹاوے ساچا ورقہ، پردہ وچ رہن نہ پائیا۔ اکھر وکھر نرگن زوریر آپے پڑھا، پڑھ پڑھ رہیا سُنایا۔ جوتی جوت سرُوپ
 ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک نام دئے جنائیا۔ مہنگا سستا ہر کا نام، بن ستگر پورے ہتھ کیسے نہ آئیندا۔ پیر پیغمبر پڑھدے گئے کلام، کلمہ
 نبی رسول جنائیندا۔ مُرید مُرشد دے پیغام، بھیو ابھید کھلاییندا۔ بھگت بھگوان کرے دان، ساچی وست جھولی پائیندا۔ کرپا کر مہربان،
 مہر نظر اٹھائیندا۔ سو ویلا سو وقت سہنجنا جس گھڑی صاحب ستگر ملے آن، آپ اپنا گھر وسائیندا۔ بن منگیاں دیوے نام، گن ندھان
 گھر گمبھیر جھولی آپ بھرائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، وست اپنی اپنے ہتھ ورتائیندا۔ سو پُرکھ
 نرنجن سچ سلطان، شہنشاہ وڈی وڈیائیا۔ ہر پُرکھ نرنجن وڈ مہربان، بے پرواہ دیا کھائیا۔ ایکنکار سچ نشان، نرگن زوریر آپ جھلایا۔
 آد نرنجن نور مہان، جوتی جوت جوت رُسنایا۔ ابناسی کرتا نوجوان، رُپ رنگ ریکھ نہ کھئے وکھائیا۔ سری بھگوان مرد مردان، وڈ
 مردانگی آپ کھائیا۔ پاربرہم پرہ کھیل مہان، بھیو ابھید اپنے وچ چھپائیا۔ جوتی جاتا ہو پردھان، پُرکھ اکال لئے انگرٹایا۔ انہو پرکاش کھیل
 مہان، کرنہارا نظر کیسے نہ آئیا۔ سچکھنڈ دوار اک پروان، سچ سنگھاسن دئے وڈیائیا۔ بھوپت بھوپ راج راجان، جوتی جوت سرُوپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، اپنا بھیو اپنے ہتھ رکھائیا۔ بھوپت بھوپ راجن راجا، شاہ پاتشاہ اک اکھوائیندا۔ آد جگادی تخت نواسی ساچا سازن
 سازا، سچکھنڈ دوارے ساچے سوہا پائیندا۔ پروردگار بے پرواہ وڈ نوابا، جلوہ نور نور ڈگمگائیندا۔ مقامے حق کھیل تماشا، ویکھنہار پُرکھ
 ابناسا، دو جا نظر کھئے نہ آئیندا۔ نرگن نور جوت پرکاشا، جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گھر سچا اک سہائیندا۔ گھر سوہے
 سچ سہنجنا، سچکھنڈ وچے ودھائیا۔ پرگٹ ہو آد نرنجنا، زوریر اپنی کل دھرائیا۔ آد جگاد ساچا سجننا، سگلا سنگ اپنا آپ نبھائیا۔ نہ

گھڑیا نہ بھجنا، جنم مرن وچ نہ آئیا۔ سچ سینگھاسن سِری بھگوان سبنا، تخت نواسی اک اکھوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل سچا شہنشاہیا۔ تخت نواسی شاہ سلطان، سچ سچ جنائیندا۔ دیونہارا دُھر فرمان، نام سندیسہ اک سنائیندا۔ ویکھنہارا دو جہان، لوآن پُریاں برہمنڈاں کھنڈاں ویکھ وکھائیندا۔ وشن برہما شو دیونہار گیان، اکھڑ وکھڑ آپ پڑھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچی کار آپ کھائیندا۔ ساچی کار کرتا پُرکھ، کرنہار وڈی وڈیائیا۔ جگ چوکرئی نہ سوگ نہ کوئی ہرکھ، چنتا روپ نہ کھئے وٹائیا۔ نرگن نرویر نراکار اجوئی رہت سچ سروپی دیوے درس، آدرش اپنا دئے وکھائیا۔ لیکھا جانہارا زمیں اسمان عرش فرش، لوک پرلوک ہٹ تیرتھ تھ پھول پھلائییا۔ پڑھاونہارا ساچا سبق، کلمہ کائنات نبی رسول بنا جماعت، آیت شریعت اکو اک جنائیا۔ ویکھنہارا چوڈاں طبق، سورج چند چند ستار منڈل منڈپ کھیل اپار، نرگن نرنکار آپ وکھائیا۔ بھیجنہار گر اوتار، دیونہارا نام بھنڈار، بولنہارا شبد جیکار، بودھ آگادھ کرے شنوائیا۔ جوتی جاتا کھیل نیار، پُرکھ بدھاتا ہو اُجیار، ناتا جوڑے وچ سنسار، لکھ چوڑاسی پُرکھ ابناسی اپنی گنڈھ پوائیا۔ پنج تت کرے شنگار، ترے گن مایا دئے ادھار، وشن برہما شو کرے خبردار، آلس نندرا نہ کھئے رکھائیا۔ وندنہارا وست اپار، نرگن نرگن کر ونجار، ونج وپاری ہر نرنکاری اکو ایک ایک اکھوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا کھیل آپ سمجھائیا۔ ایکنکارا کھیل نیارا، نرگن نرویر آپ کرائیندا۔ ترے بھون دھنی کھولنہارا ٹھانڈا دربارا، گرہ مندر بنک سہائیندا۔ اپ تیج وائے پرتھی آکاش من مت بُدھ دے سہارا، رجو طمو ستو اکو بندھن پائیندا۔ ساڈھے تین ہتھ کر منارا، کھولنہارا نو دوارا، آسا ترسنا پریم پیارا، ہوئے ہنگتا نال ملائیندا۔ لیکھا جانے دُھر دی کارا، الکھ آگوچر آگم اتھاہ بے پرواہ پروردگار سانجھا یار آپ ہو جائیندا۔ گرہ مندر کایا اندر کھولنہار کواڑا، بند تاکی گنڈا لائیندا۔ ویکھنہارا سکھمن ٹیڈھی غارا، بناونہارا ایڑا پنگل لاڑا، دُھر سندیسہ نر نریشا اکو اک جنائیندا۔ بخشنہارا امرت ٹھانڈا ٹھارا، امرت جھرنا جھرے اپر اپارا، بوند بوند آپ ٹپکائیندا۔ نرمل دیا جوتی کر اُجیارا، دسم دواری دے سہارا، محل اٹل آپ رُشنائیندا۔ آتم پرماٹم ویکھنہارا، اندر باہر گیت ظاہرا، روپ رنگ نہ کھئے کنارہ، ریکھ بھیکھ نظر کیسے نہ آئیندا۔ انحد ناد سنائے سچی دھنکارا، انراگی اپنا راگ لائیندا۔ پاربرہم برہم میت مُرارا، ویکھنہارا ٹھانڈا دربارا، گھر ساچے سوہا پائیندا۔ سیوا لا

گرو اوتارا، پیر پیغمبر بول نعرہ، حق حق اک سمجھائیندا۔ ستجگ تریتا دواپر کلجگ جگ چوکڑی ویکھنہارا، نرگن سرگن سرگن نرگن اپنا روپ وٹائیندا۔ وید پُران شاستر سمرت کاتب بن کے لیکھنہارا، کاغذ قلم شاہی رنگ چڑھائیندا۔ بھگت بھگوان دے سپہارا، گیتا گیان کر اجیارا، بودھ گیانا آتم پنڈت اکو رنگت نام وکھائیندا۔ انجیل قرآنا کھول کوڑا، اوجی کو کے مارے نعرہ، حقیقت اکو اک سمجھائیندا۔ چارے کھانی کر تیارا، گر گر بانی دے ادھارا، ستگر ساچا ونڈ ونڈائیندا۔ سبناں سر شاہ سیکدارا، بھوپت بھوپ ایکنکارا، وسنہارا دھام نیارا، سچکھنڈ ساچے سوبھا پائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھر دی کار آپ کرائیندا۔ دھر دی کار کرے اکال، اکل کلا اکھوائیا۔ جگ چوکڑی ہو دیال، گر پیر اوتار سیو لگائیا۔ وکھاونہار سچی دھرمسال، دھرم دوار اک پرگٹائیا۔ سرگن نرگن چلنہارا نال نال، سکلا سنگ آپ ہو جائیا۔ پرگٹاونہارا کال مہاکال، مہا اکتھ کتھ جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جگ چوکڑی ویکھے تھائوں تھائیا۔ جگ چوکڑی ویکھنہارا، ایکنکارا آپ اکھوائیندا۔ ستجگ تریتا دواپر کلجگ کرنہارا پار کنارہ، لہنا دینا سب دی جھولی پائیندا۔ نو سو چورانوے چوکڑی دیندا رہیا سپہارا، مہربان سر اپنا ہتھ ٹکائیندا۔ کلجگ اتم ویکھ کنارہ، سری بھگوان اپنا وپس وٹائیندا۔ جوتی جاتا ہو اجیارا، نہکلنک نر اوتارا، نرگن اپنا ناؤں سٹائیندا۔ شبد ڈنکا اگم اپارا، دو جہاناں کرے خبردارا، برہمنڈ کھنڈ سوئے آپ اٹھائیندا۔ لوک مات اکو نعرہ، چار ورنان کرے پیارا، اٹھاراں برن وکھائے دوارا، اوج نیچ راؤ رنگ راج راجان شاہ سلطان سری بھگوان اکو گھر وکھائیندا۔ کلجگ کوڑا ہونے حیران، نیترین مات شرمناں، ہر جو کرے کھیل مہان، کل کلکی پھیرا پائیندا۔ میری بند ہونے زبان، شرع رہے نہ کھئے ایمان، الٹ جان زمیں اسمان، اپنی دھار نہ کھئے وکھائیا۔ جوٹھ جھوٹھ نہ ملے نشان، مایا ممتا ہونے ویران، گرمکھ گرمکھ ہرجن ہربھگت چار کٹ نہ کھئے پچھتان، پسچاتاپ دئے مٹائیا۔ پوجا ہووے اک بھگوان، دوجا دے نہ کھئے نشان، اشٹ دیو گردیو آتما پرماٹما اکو اک جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جگ جگ اپنی کار کھائیا۔ کلجگ رووے مارے دھار، چوٹھ جگ لئے انگرائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کوئی نہ بنے گواہ، سارے بیٹھے مکھ بھوائیا۔ ویلے آنت سکے نہ کھئے چھٹا، چار یاری ناتا رہی ٹرائیا۔ اللہ رانی تین رہیا شرما، کجل اکھ نہ کھئے اٹھائیا۔ ترے گن مایا پنج تت رہیا کرلا، اچی کوک کوک جنائیا۔ بدھی اپنا بل بیٹھی گوا،

مت متوالی سُدھ کھئے نہ آئیا۔ من منوآ بنیا جھوٹھا شہنشاہ، چاروں گنٹ اپنا حُکم منائیا۔ گر کا شبد کلجُگ جیو گئے بُھلا، ساچا ڈھولا کھئے نہ گائیا۔ مندر مسجد گروڈوار شودوالے مٹھ دھیاں بہیناں رہے تکا، نیترا اکھّ نہ کھئے شرمائیا۔ تیرتھ تٹاں ٹھگ چور یار پھیریاں رہے پا، جیواں جنتاں لُن واپو داہیا۔ ناتا تٹا بہین بہرا، پتا پوت مان نہ کھئے رکھائیا۔ ماواں پتر سیج رہے ہنڈھا، نار کنت سیج نہ کھئے ہنڈھائیا۔ چاروں گنٹ اندھیرا گیا چھا، ساچا چند نظر کیسے نہ آئیا۔ کھتری براہمن شوڈر ویش آتم پر ماتم میلا کوئی نہ سکے ملا، جگت وچھوڑا رہیا گر لائیا۔ دین مذہب جھگڑا رہے پا، دئی دویتی پھند نہ کھئے کٹائیا۔ بھگوان سپس کوئی نہ رہیا جھکا، اٹاں پتھراں پوج پُجائیا۔ نانک گوبند کہہ کے گیا پُرکھ اکال سب دا پتا ماں، لکھّ چوڑاسی گود بہائیا۔ سری بھگوان دا جیو ناں، دو جی اوٹ نہ کھئے رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، جگ جگ اپنی کار کھائیا۔ کلجُگ رووے نیترا کھول، اُچی کوک کوک سُنائیندا۔ بہڑی بہڑی رہیا بول، دو جہان واسطہ پائیندا۔ سچ رہیا نہ میرے کول، خالی ہٹ گنڈا لائیندا۔ چاروں گنٹ و جاوے ڈھول، ڈنکا اپنے ہتھ اُٹھائیندا۔ کلجُگ جیوو مارے جاؤ آنت انہول، تھادا سنگ نہ کھئے نبھائیندا۔ سری بھگوان سب دا کڈھنا پول، لکھّ چوڑاسی کایا مندر اندر ویکھ وکھائیندا۔ بھرے بھلے پنڈت پاندھے رول، مُلا شیخ مسائق بھیو کھئے نہ پائیندا۔ گرتھی پنٹھی سچ سکے نہ کھئے بول، کوڑی کِریا گنڈھ سرب پوائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اپنی کار آپ کھائیندا۔ کلجُگ رووے نیترا اکھّ، آخر سب نوں رہیا سُنائیا۔ جیوو جنتو سادھو سنتو پرہ تھائے نالوں ہویا وکھّ، گھر وچ نظر کیسے نہ آئیا۔ ستگر نانک سکھیا لے کے کایا مندر اندر کیسے نہ کیتا پرتکھ، رسنا جہوا گا گا ہون بلکائیا۔ پُستک پڑھ پڑھ گئے تھک، پُرکھ اکال نظر کیسے نہ آئیا۔ اپنا ملیا نہ کیسے حق، آتم پر ماتم جوڑ نہ کھئے جڑائیا۔ گر گوبند سنگھ نوں سب اُتے پے گیا شکّ، ثابت کوئی سکھ نظر نہ آئیا۔ ستگر نانک سچ کہہ کے آیا کایا کاجی وست، ساچا پھل نہ کھئے رکھائیا۔ کلجُگ جیوو کے سیاست ہٹّ، دھرم نیتی ہتھ نہ کیسے رکھائیا۔ کلجُگ اتم جودھا سوربیر گر شبد ہووے پرگٹ، نرگن داتا وڈ وڈیائیا۔ دُرمت میل دیوے کٹّ، نام کھنڈا اک چمکائیا۔ دئی دویتی میٹھے پھٹّ، پٹی اکو نام بندھائیا۔ پُرکھ اکال دین دیاں بھگت بھگوان ملے کھلاپت، گھر ساچے وچے ودھائیا۔ گرمکھ تیری بہتر ناڑ نہ ابلے رت، جس ملیا گوبند سچا ماہیا۔ ساچا مارگ نرول گیا دسّ، خالص

خالصہ گیا بنائیا۔ کھتری براہمن شوڈر ویش اُچ نیچ اندر وس، امرت جام گیا پیائیا۔ کیوں پچھے رہے ہٹ، کلجگ اتم دئے ڈہائیا۔ ستگر کھیل بازی گر نٹ، سوانگی اپنا سانگ رچائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ کلجگ رووے گرلاوے، نیتر نیناں نیر وٹائیندا۔ چاروں کُنٹ بھرے ہاوے، سانتک ست نہ کھئے کرائیندا۔ سو ستگر پورا جو کیرپا کر پاڑے بے دعوے، دردیاں درد وٹائیندا۔ جس نے کوٹن کوٹ وشن برہما شو بدھے نال پاوے، سچ سنگھاسن اُپر اپنا آسن لائیندا۔ سو صاحب ستگر اپنی کار کماوے، بے پرواہ نظر کیسے نہ آئیندا۔ جگ چوکڑی آپ بناوے آپے ڈھاوے، دو جا سنگ نہ کھئے رکھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ساچا کھیل آپ جنائیندا۔ کلجگ اتم جھولی اڈ، چاروں کُنٹ رہیا وکھائیا۔ ویکھو میں ڈگا اندھیری کھڈ، راہ کھہڑا نظر کھئے نہ آئیا۔ میں نانک گوہند کری پار حد، کوڑی کیرپا دے وڈیائیا۔ گر کا شبد دتا چھڈ، آنت چھن لگی لوکائیا۔ میرے بڈھے بوئے بڈ، بھار سکے نہ کھئے اٹھائیا۔ میری کرنی ہوئی رد، ردی کرے بے پرواہیا۔ میری وچھن لگی جد، چار یاری مکھ بھوائیا۔ میں واسطہ پاواں دین رین گرلاواں سری بھگوان اک وار جے چرناں لئے سد، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچا لیکھا آپ جنائیا۔ کلجگ کہے کلجگ جیوو جاؤ جاگ، ویلا اتم نیڑے آئیا۔ نو کھنڈ پرتھی لگنی آگ، ست دیپ نہ کھئے بھجھائیا۔ ڈرمت کوئی نہ دھووے داغ، ساچا سیر نہ کھئے پیائیا۔ سپس کیسے دے نہیں رہنا تاج، راج راجاناں خاک ملائیا۔ پرگٹ ہووے اک غریب نواز، غریب نہانیاں گلے لگائیا۔ ڈھر دی سنائے شبد آواز، پُرکھ اکال ڈھولا گائیا۔ چار ورن دا بدل دیوے سماج، گرمکھ گرسکھ اکو روپ وکھائیا۔ گوہند رچ کے گیا کاج، سری بھگوان دئے وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل سچا شہنشاہیا۔ کلجگ جیوو اٹھو بھاگو، ویلا گیا ہتھ نہ آئیا۔ سری بھگوان دی چرنی لاگو، پُرکھ اکال سب دا پتا مائیا۔ کاگ بنو پھیر ہنس بڈھی رہے نہ کاگو، ہنس کاگا روپ وٹائیا۔ ستگر شبد کرو سچ لاڈو، پریم پریتی اک سمجھائیا۔ درشن کرو موہن مادھو مادھو، گھر گھر ڈیرہ لائیا۔ واہوا گرو اک ارادھو، رسنا جہوا بتی دند صلاحیا۔ کوڑی کیرپا وچوں کاڈھو، جوٹھ جھوٹھ رہے نہ رائیا۔ ساچی سکھیا سن لو سادھو، صاحب ستگر اک سمجھائیا۔ آنت پار نہ اترے کوئی پُرکھ اکال باہجھوں، بازی سب دی ہاری جت نظر کیسے نہ آئیا۔ سن لو دین مذہب

دے اُستادو، اُستت کرو پُرکھ اکال سچّ ماہیا۔ کوڑی کیریا کھڑا چھاڈو، آسا ترسنا کم کيسے نہ آئیا۔ پیسے دھیلے پچھے نہ پڑھو نمازو، ویلے پنج مسجد کھئے نہ جائیا۔ پیٹ دی خاطر سِری بھگوان نہ کھئے ارادھو، جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، کلجگ تیری اتم ور، سچ سنہڑا اک جنائیا۔ کلجگ کہے میرا خالی پلا، کئی نظر کچھ نہیں آئیندا۔ اوہ ویکھو بھجی جاندی رانی اللہ، سِری بھگوان حکم سنائیندا۔ مُونہوں کہے بھڑی بھڑی بسِملّا، تیرا بھيو کھئے نہ پائیندا۔ گوبند پچھے کھچیا چلہ، تیر گوٹھے آپ چڑھائیندا۔ تختوں لاپے پورا گگا پلا، پیس پیسا نین اٹھائیندا۔ پُرکھ اکال ہُن نہیں ہونا ڈھلا، بل اپنا آپ پرگٹائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، کلجگ تیرا لیکھ مُکائیندا۔ کلجگ اُٹھ رووے ہستے، دووین دھار وکھائیا۔ کلجگ زین اندھیری مسے، ساچا چند نظر کھئے نہ آئیا۔ سادھ سنت کوڑی کیریا پھسے، ست سنتوکھ دھیرج جت نہ کھئے رکھائیا۔ ہتھیں منکے مالا رٹے، من کا منکا نہ کھئے بھوئیا۔ جیواں جنتاں سِری بھگوان دے پڑھ پڑھ سناؤندے پتے، آپ آکے ملن کھئے نہ جائیا۔ سِری بھگوان ستگر پورا کر کیریا جس نوں اپنا مارگ دسے، تِنھ نانک گوبند میلا سہج سُبھائیا۔ گھر امرت آتم اکو رسے، جھرنا رسک رسک جھرائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، کلجگ تیرا لیکھا رہیا جنائیا۔ کلجگ کہے میرا کوڑا لیکھا، پرہ مینوں نظری آئیندا۔ تیرے در نہ کوئی بھلیکھا، پردہ اوہلا نہ کھئے جنائیندا۔ میں کلجگ جیواں بھلایا تیرا چیتا، سرتی سب دی جگت بدلائیندا۔ تیرے پچھے سِری بھگوان نوجوان ستگر نانک موڈھے دھر کے بھوری کھيسا، چار گنٹ چار ورنان اکو راہ وکھائیندا۔ اوہ ویکھو پرہ سب دا سچّا نیتا، نج نیتر آپ وکھائیندا۔ آتم پرما تم کرو ہیتا، ہتکاری میل ملائیندا۔ ستگر صاحب دا شبد ست اکو جیٹھا، جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، بھيو ابھیدا آپ کھلائیندا۔ کلجگ کہے میرے دووین ہتھ خالی، خالق رہیا خلق سمجھائیا۔ میں جھوٹھی کری دلالی، کوڑا ونج وکھائیا۔ اتم پھل دسے نہ کيسے پت ڈالی، خزاں رت سب تے چھائیا۔ جنہاں صاحب ستگر ملیا دھر دا مالی، سو گرمکھ بوٹے رہے لہرائیا۔ نانک گوبند اکو جوت اکالی، جوتی جوت جوت رُشنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، بھيو ابھیدا سب نوں رہیا جنائیا۔ کلجگ کہے میرے خالی ہتھ، دوئے جوڑ واسطہ پائیا۔ میں کوڑا چلایا رتھ، کوڑی کیریا سیو کھائیا۔ سچ وست نہ کھئے وتھ، وستو رہیا نہ کھئے وکھائیا۔ کام کرو دھ لوہ موہ ہنکار پائی نتھ، ڈوری اپنے

بتھ رکھائیا۔ کلجگ جیو بن ڈھابیوں گئے ڈھٹھ، اتم اپنی پٹھ لوائیا۔ جنان چر ملے نہ پُرکھ سمرتھ، بندھن سکے نہ کھٹے کٹائیا۔ او رل مل سارے سری بھگوان دا گائیے جس، جس گاؤندیاں دکھ نہ لاگے رائیا۔ مہربان اگوں ملے ہس ہس، نرگن سرگن اپنی جھولی پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل سچا شہنشاہیا۔ کلجگ کہے میں رہیا بھلا، اہل بھیو کھٹے نہ آیا۔ کوڑی کرنی اندر رُلا، تیری سیو نہ سچ کھایا۔ مایا ممتا وچ پھلیا پھلا، آنت پھل نظر کھٹے نہ آیا۔ بن تیری نام بھگتی بوٹا بھلا، سنمل رُکھ رہیا لہرایا۔ گرمکھ گرسکھ تیری کُلا، بھگت بھگوان تیری وڈیایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، در تیرے اکھ جگایا۔ کلجگ منگے منگ، پرہہ آگے دھیان لگائیا۔ سری بھگوان میں سن کے تیرا مردنگ، اٹھ بھجان واہو داہیا۔ دو جہان ملے اک اند، اند اکو نظری آئیا۔ تیرے گرمکھ ویکھ سو بنے چند، چند چوڈھویں رہیا شرمائیا۔ جو تیرے ڈھولے گاؤندے چھند، گیت گوبند الاٹیا۔ تنہاں نہ رنڈیا نہ رنڈ، ہر کنت کنتوبل ساچی سیج ہنڈھائیا۔ ملے میل سورا سرنگ، گھر ساچے وجے ودھائیا۔ آون جاون مکے پندھ، لکھ چوراسی رہن نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، میرا لیکھا لیکھے لائیا۔ کلجگ تیرا آنت لیکھ مکائیکا۔ پرہہ ساچا دیا کھائیکا۔ جگ چوکرئی ویکھ وکھائیکا۔ نرگن سرگن پردہ لاییکا۔ نوری نور ڈگمگائیکا۔ ظاہر ظہور پھیرا پائیکا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اچرج کھیل آپ ورتائیکا۔ پرہہ اتم کل آویگا۔ تیرا لیکھا مول چکاویکا۔ وشن برہما شو بلاویگا۔ کروڑ تینتیسائین شرمایگا۔ جوٹھ جھوٹھ اٹھ اٹھ مکھ لکاویکا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، گھر سچا اک وکھایگا۔ کلجگ مات تجینگا۔ پرہہ چرن دوارے سچینگا۔ اکو نام ہری دا بھجینگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، آنت گھر اپنا چھڈینگا۔ جس ویلے گھر تجائینگا۔ سری بھگوان اک دھیائینگا۔ کول چرن سیس جھکائینگا۔ دوئے جوڑ واسطہ پائینگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، تیرا لیکھا ویکھ وکھائیکا۔ جس ویلے اتم آواں گا۔ پرہہ تیرا نام دھیواں گا۔ دوجی اوٹ نہ کھٹے رکھاواں گا۔ ہوئے ناناں سیس جھکاواں گا۔ دھوڑی ٹکا مستک لاواں گا۔ ہونکا بھل بخشاواں گا۔ رس پھکا تیری جھولی پاواں گا۔ میں ہاریا تون جٹا، ایہو اکھ سناواں گا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، در تیرے سیس

نواواں گا - تُوں در میرے اُتے آئیں گا۔ اپنی کیتی بھل بخشائیں گا۔ مُکھوں کالکھ ٲگا لاپیں گا۔ ثالث اِکو اِک بنائیں گا۔ خالص اپنا رُوپ
 درسائیں گا۔ پھر صاحب سچّا دیا کھائیں گا۔ ستجگ سویا سُت اُٹھائیں گا۔ ساچی رُت اِک سُہائیں گا۔ ابناسی اچت ویکھ وکھائیں گا۔ سُن
 سادھ چُپ کھلائیں گا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچی کرنی پھر کرائیں گا۔ ستجگ ساچا اُٹھیں گا۔ دین دیاں ٹھاکر سوامی
 تھیں گا۔ سچ سچ اِکو گل پُچھیں گا۔ میرے بھگتاں کولوں پھیر نہ رُسینا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، داتا
 دانی کدے نہ لکھیں گا۔ ستجگ کہے میں سیو کھاواں گا۔ تیرے بھگتاں راہ نکاواں گا۔ تیرے سنناں نین ملاواں گا۔ تیرے گرُمکھاں دھوڑی
 ٲگا مستک چُھہاواں گا۔ تیرے گرُسکھاں ہوں صدقے گھولی وار، اپنا آپ بھیٹ چڑھاواں گا۔ لکھ چوراسی دیواں اِکو سُکھا، گھر مندر
 راگ سُناواں گا۔ اُجل کراں مُکھا، جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، صاحب دینا اِکو ور، در تیری سیو کھاواں گا۔ میں مات
 وچ جد وساں گا۔ تیرے بھگتاں راہ دساں گا۔ کول بہ کے خوشیاں نال ہساں گا۔ آکے پچھ اُٹھ اُٹھ بھجاں گا۔ نیتر پیکھ کدے نہ رجاں
 گا۔ غریب نمانیاں پردہ کجاں گا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اِکو دینا ساچا ور، تیرے چرن کول بہ کے سجاں گا۔ پرہ
 میں ساچی سیوا کھاواں گا۔ تیرا ڈھولا اِک سُناواں گا۔ سو پُرکھ زرنجن تیرا اِشٹ مناواں گا۔ ہنگ برہم میل ملاواں گا۔ کایا ماٹی چم تیل
 چڑھاواں گا۔ ساچی ہاٹی اِک کھلاواں گا۔ بن تیل باقی، جوتی دیپ جگاواں گا۔ کلجگ میٹ اندھیری راتی، ستجگ ساچا چند چمکاواں
 گا۔ جن بھگتاں پُچھاں واتی، سری بھگوان تیری وار تا جا سُناواں گا۔ چار ورن کرے اِکو آرتی، آہوتی اِکو رُوپ وٹاواں گا۔ ستجگ
 ساچے نہ کوئی پڑھے اُردو ہندی فارسی، گرُمکھاں گرُمکھی رُوپ وکھاواں گا۔ پنڈت پاندھا مُلا شیخ کوئی نہ بنے آڑھتی، سِدھا تیرے نال
 ملاواں گا۔ آکے ہو کھئے نہ کرے سفارشی، ندھڑک تیرا کھیل وکھاواں گا۔ تیری مہا جو لکھی گئی عبارت، تس نوں سچ سچ کر وکھاواں
 گا۔ تیرا بھیو نہ بائے کوئی عارفی، عارف سب منہ دے بہار سُٹاواں گا۔ تُوں میرا میں تیرا دوہاں دا اِکو اِک تُعارفی، مُلاقات تیرے حق
 جناواں گا۔ کوئی کم نہ دے کاغذی، بن قلم شاہی تیرا میل ملاواں گا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور،
 پرہ تیری اِکو اوٹ رکھاواں گا۔ ستجگ کہے پرہ دے دات، تیرے آکے جھولی ڈاہیا۔ تیرے بھگت ہون میری جماعت، رل مل اِکو ڈھولا

گائیا۔ گُرمکھاں وچھڑ نہ جائے میرا ساتھ، ساچے سنت میرا سنگ رکھائیا۔ گُرسکھ تیرے میری پُچھن وات، نیتِریکھن چائیں چائیا۔ میں
 نِت نوت وساں اوہناں ساتھ، سگلا سنگ آپ بندھائیا۔ سب نون دساں اکو پاٹھ، اکو پوجا دیاں جنائیا۔ اکو مندر مسجد شودوالا مٹھ،
 گُردوارا اکو نظری آئیا۔ اکو تیرتھ اکو تھ، اٹھسٹھ اکو روپ وٹائیا۔ اکو کھولنہارا چوڈاں لوک ہٹ، اکو چوڈاں طبق پردہ لاییا۔ اکو نرگن
 جوت کرے پرکاش، پرکاشوان نور خُدائیا۔ اکو پیر پیغمبر گُراوتار منڈل منڈپ پاوے راس، گوپی کابن کابن نچائیا۔ اکو لیکھا جانے پرتھی
 آکاش، آکاش آکاشاں اُپر ڈیرہ لائیا۔ اکو وسے سچکھنڈ گھر سچ کرے نواس، ابناسی اکو نظری آئیا۔ اکو لہنا دینا چکائے ہتھو ہاتھ، جگت
 ادھار نہ کھئے بنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، اکو دینا ساچا ور، در تیرے آس تکائیا۔ تیرے در تے رکھی آس، میرے
 صاحب سچے سلطانا۔ شاہ پاتشاہ شہنشاہ شاباش، مہربان مہربان مہربان مرد مردانہ۔ نرگن ہو کے میرا دینا ساتھ، میں بالک روپ پچہ
 اک نادانا۔ نِت نِت اٹھ کے گاواں تیری گاتھ، ناتا چھٹے وید پُرااناں۔ بن تیرے مینوں کوئی نہ آوے یاد، لکھ چوراسی وسرے سرب جہانا۔
 کر کیرپا دے دے دات، سری بھگوان تیرا اٹھ خزانہ۔ میں جاواں لوک مات، گن تیرا نام وکھانا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا
 کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سندیسہ دئے نوجوانا۔ ستجگ ساچے کر دھیان، ست ستوادی آپ جنائیندا۔ تیرا میلا وچ جہان، بھگت
 بھگوان آپ کرائیندا۔ دوہاں وچولا گن ندھان، دو جہاناں ویکھ وکھائیندا۔ ست دھرم دا اک نشان، گُر ستگر ہتھ اٹھائیندا۔ دیونہارا دھر
 فرمان، دھر دی بانی بان لگائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، اگلا لیکھا اپنے ہتھ رکھائیندا۔ اگلا لیکھا رکھے ہتھ، شاہ
 پاتشاہ وڈی وڈیائیا۔ نو سو چورانوے چوکڑی جو بیٹھا رسیا کر کے ہتھ، سچکھنڈ اپنا ڈیرہ لائیا۔ کلجگ اتم ہو پرگٹ، نرگن نور جوت
 کرے رُشنائیا۔ شبداگم لگائے سٹ، ناد اکو اک شنوائیا۔ وشن برہما شو سارے رہے تھ، ویلا سب نون رسیا گھبرائیا۔ شاہ سلطان راج
 راجان رہے تگ، ہر کا بھیو کیسے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کرے کھیل ساچا ہر، جن بھگتاں ویکھے تھاون
 تھائیا۔ جن بھگت رنگے پرہ بھگتی رنگ، رنگ اکو اک چڑھائیندا۔ آتم سیجا ویکھ پلنگ، پاوا چول نہ کھئے دسائیندا۔ انحد ناد وجے
 مردنگ، تار ستار نہ کھئے پلائیندا۔ آتم پرما تم گائے چھند، ڈھولا اکو اک جنائیندا۔ نج گھر آوے سچ انند، رس اکو اک ٹپکائیندا۔ سرت

سوانی ملے سورا سربنگ، شبد ہانی گنڈھ پوائیندا۔ پوڑی ویکھو چڑھ کے ڈنڈ، گھر اپنے گنڈا لاپندا۔ اوتھے نہ کوئی سورج نہ کوئی چند، تارا منڈل نظر نہ آئیندا۔ دین دیال صاحب بخشند، ہر سترگر اکو نظری آئیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، بھگت بھگوان اپنا میل ملائیندا۔ بھگت بھگوان اکو راہ، رہبر ہر ہر آپ اکھوائیا۔ زرگن سرگن بن ملاح، کھیوٹ کھیٹا بیڑا اپنے کندھ اٹھائیا۔ نام ندھانا دئے صلاح، صفتی صفت کرے پڑھائیا۔ گر کا شبد بنا گواہ، شہادت اکو اک بھگتائیا۔ سچ عدالتوں بری لئے کرا، ڈن کوئی نہ لاگے رائیا۔ جنہاں سری بھگوان لیا منا، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، بھگن میتا ٹھانڈا سینتا ترے گن اتیتا تار ستار اک پلائییا۔ تار ستار پلائے تند، آتم آتر کھیل کرائیندا۔ بن رسنا جہوا گائے چھند، انبولت راگ سنائیندا۔ دئی دویتی مایا ممتا ہومے ہنگتا ڈھاپے کندھ، مندر اکو اک وڈیائیندا۔ گرمکھ ورا اندر ویکھے لنگھ، جس جن پھڑ باہوں آپ لنگھائیندا۔ سیج رنگیلی ویکھے پلنگ، سوہاؤنت آپ سہائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، بھگن میلا اکو گھر، گھر مندر اک وڈیائیندا۔ گھر مندر وکھائے کایا تن، گھر گھر وچ دئے وڈیائیا۔ من واسنا دیوے بٹھ، دہ دشا نہ اٹھ اٹھ دھائیا۔ انحد راگ سنائے بن کن، بن کتاں راگ سنائیا۔ زرگن جوت چاڑھ چن، اگیان اندھیر مٹائیا۔ آتم پرما تم پریم پریتی ڈوری بٹھ، بندھن اکو اک رکھائیا۔ وکھائے وسیرا بن چھپر چھن، منڈل منڈپ نہ کھئے وڈیائیا۔ بھگت بھگوان اک دوجے نوں کہن دھن دھن، دھن دھن زرگن سرگن تیری وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، کرنی کرتا جگ چوکرئی سب دی ویکھ وکھائیا۔

* ۲۹ چیت ۲۰۲۰ بکرمی مہنگا سنگھ دے گرہ ہری پُر *

اکل کلا اک زرنکار، زرگن زرویر وڈی وڈیائیا۔ شبد اکم دوجی دھار، روپ رنگ ریکھ نہ کھئے رکھائیا۔ وشن برہما شو ترے ترے پیار تیجے اپنی گنڈھ پوائیا۔ چوتھے مندر کھول کواڑ، پد اکو اک سمجھائیا۔ پنچم میتا کر پیار، پنچ پنچائے دئے وڈیائیا۔ چھیویں وسے سچ گھر بار، چھپر چھن نہ کھئے چھپائیا۔ ستویں ست ستوادی ساچی کار، ہر کرتا آپ کھائیا۔ اٹھویں اٹھاں تتاں کرے خبردار، مہربان اپنی دیا

کھائیا۔ ناویں نو کھنڈ ویکھے مار دھیان، برہمنڈ کھنڈ اپنی ونڈ ونڈائیا۔ دسویں دہ دشا کر پروان، جھولی اپنی آپ بھرائیا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار وڈیائیا۔ اک اکلایم ایک، ایک ایک وڈیائیا۔ دوجی دھار شبد بیک، دوئی آپ پرگٹائیا۔ تیج
 وشن برہما شو دے ٹیک، ٹیک اکو اک رکھائیا۔ چوتھے ترے گن مایا دھر دھر بھیکھ، رجو طمو ستو بندھن پائیا۔ پنجویں پنجاں تتاں کر
 آدیس، ساچی سکھیا اک درڑائیا۔ چھیویں پن چھپر چھن گھر اپنا ربیا ویکھ، ویکھنہارا نظر کیسے نہ آئیا۔ ستویں ست ستوادی سچکھنڈ
 وسے ساچے دیس، سینتل دھارا آپ چلائییا۔ اٹھویں اٹھاں تتاں لاونہارا میخ، اپ تیج وائے پرتھی آکاش من مت اکو گنڈھ پوائیا۔ نوویں نو
 در کرنہارا ہیت، آسا ترسنا مایا ممتا ہوے ہنگتا نال ملائییا۔ دسویں در گھر ساچے نرگن نرگن ویکھ، دسم دواوی سوہا پائیا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اک دس دی ساچی ونڈ کرے کرائے سورا سربنگ، دوجا سنگ نہ کھئے رکھائیا۔ پہلی ونڈ پہلی رات،
 نرگن سرگن دیا کھائیندا۔ دوجا لیکھا لیکھ بن قلم دوات، اکھڑ وکھڑ آپ پرگٹائیندا۔ تیجے دیونہارا دات، جن بھگتاں جھولی نام بھرائیندا۔
 چوتھے بنا سچ جماعت، چار ورن اکو گنڈھ پوائیندا۔ پنجویں چرن پرتی جوڑ نات، سرن سرنائی اک وکھائیندا۔ چھیویں شبد اکم سنائے
 گاتھ، بودھ آگادھا ناؤں درڑائیندا۔ ستویں ست پُرکھ نرنجن کھیل تماش، ہر خالق خلق ویکھ وکھائیندا۔ اٹھویں اٹھاں تتاں مل مل پائے
 راس، گوپی کاپن ناچ نچائیندا۔ ناویں نو در کرے بند خلاص، بندی چھوڑ آپ اکھوائیندا۔ دسویں نرگن جوت کر پرکاش، نور نورانہ
 ڈگمگائیندا۔ پہلی رات سری بھگوان، دو دو آپے ونڈ ونڈائیا۔ دوجی بنیا آپ ساتھ، سگلا سنگ نبھائیا۔ تیجے لیکھا تریلوکی ناتھ،
 ترے بھون دھنی ربیا جنائیا۔ چوتھے جن بھگتاں ملیا بن کے سجن ساک، دُور دُرائے دُور نیڑے کھئے آپ کرائیا۔ پنجویں وسنہار اکانت،
 اپنا درشن دئے وکھائیا۔ چھیویں کھیل کرے بوہ بدھ بھانت، بھو کھئے نہ پائیا۔ ستویں دیوے اپنی دات، مانس مانس جنم بدلائییا۔ اٹھویں پھڑ
 اتارے پار گھاٹ، کنارہ اکو اک جنائیا۔ ناویں ویکھنہارا برات، پرہ داتا بے پرواہیا۔ دسویں میٹنہارا کوڑی رات، نرگن چند اک چمکائیا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دس دناں دی ساچی ونڈ اک دس دی اکو گنڈھ، بھگت بھگوان پائے ٹھنڈ، سینے آگ نہ کھئے
 لگائیا۔ پہلی رات پنڈ ڈالا، صورت صورت پرہ سہائیا۔ دوجے دن کھیل نرالا، چھوٹے بالے ملے وڈیائیا۔ رات اندھیری ویکھ کالا، پُر

ہر نام سوہا پائیا۔ مہندر مارگ دے سُکھالا، سگل کُٹب آیا سمجھائیا۔ تیجی رات نصیب سینگھ نصیب کر اُجالا، نسبت پچھلی دئے
 سمجھائیا۔ چوٹھی رات ہر گویالا، در درویش بن کے پھیرا پائیا۔ باہر کھلوتا منگے ہالہ، کرنی کرتا ویکھ وکھائیا۔ لالو لال کر پیارا، دیونہارا
 نام ادھارا، ہر سنگت کر ونجارا، گھر ساچے میل ملائیا۔ ماجھا دواہہ اکو دھارا، مالوا ونڈ نہ کھئے وکھائیا۔ جموں رہے نہ کھئے کنارہ، تٹ
 جمنارہیا شرمائیا۔ چوٹھے گھر اک نگارہ، نویت اپنے نام وجائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر جان بلہارا، وابوا پارہیم پت پرمیشور نرگن تیری وڈ
 وڈیائیا۔ پنجویں رات پرکاش کر اُجیارا، جگت اندھیر دئے مکائیا۔ لال سینگھ مندر اک دوارا، ہیر ہر ہر رُوپ درسائیا۔ پنچم میتا پنچم
 پاوے سارا، پنچ پنچائے کرے لڑائیا۔ سمران ناواں اکو گھر اک گھر بارا، اکو دیونہار وڈیائیا۔ چھیویں وچا کھولے آپ کواڑا، بند تاکی کُنڈا
 لایا۔ پریم سینگھ پرہہ کر پیارا، پریم اکو اک جنائیا۔ جنم کرم دا دکھ لٹھے بہارا، بہاوی سر تے رہے نہ رائیا۔ اندر باہر ویکھنہارا، جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جنڈیالا گرمکھ دیونہار وڈیائیا۔ ستویں رات آئے رڑکے، رڑک سب دی رہیا کڈھائیا۔ مورکھ مگدھ
 سارے بھڑکے، بھٹکنا سکے نہ کھئے مکائیا۔ بن پھاسیوں لوک مات لٹکے، اُچی کوکن دین دُہائیا۔ بن کھنڈیوں گئے جھٹکے، سیس دھڑ نظر
 کیسے نہ آئیا۔ رائے دھرم پھڑ کے پٹکے، ویلے آنت دئے سجائیا۔ ویکھو کھیل پرہہ سمرتھ دے، بھیو کھئے نہ پائیا۔ جن بھگت رکھے ہتھ دے، مہر
 نظر اٹھائیا۔ گرمکھ قیمت کروڑ بہاوے کوٹی لکھ دے، مانس جنم پھیر جھولی کھئے نہ پائیا۔ ایہہ کھیل پرہہ دے وس دے، جس بہاوے تس
 اپنے راہ چلائی۔ گرمکھ سجن بھگت بھگوان دوویں مل کے ہسدے، باقی روونہار لوکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 ستویں رات ساچا رنگ وکھائیا۔ ستویں رات جیون دیا، جیون جیون وچ بدلایا۔ پورے ستگر دا ایہو ہیا، پچھلی کیتی دئے اُٹائیا۔ نہ
 کوئی ویکھے کرم بیج ہیا، مہر نظر جس اُپر ٹکائیا۔ وچھڑی سوانی ملانے پیا، پریم اکو نظری آئیا۔ لیکھا چُکیا ساڈھے تِن ہتھ سیان،
 سیان ساڈھے تِن ہتھ، ہتھو ہتھ پھیر دئے وکھائیا۔ جینودییاں ہی مرنوں رکھ، مرنا اپنی جھولی پائیا۔ اپنی جھولی پا نہ کرے بس، آگے
 سیوا پھیر کمائی۔ اٹھویں رات کھیل سمرتھ، سینگھ پیار دئے وڈیائیا۔ دوسانجھ پائی اپنی گٹھ، دوہاں وچولا بے پرواہیا۔ اوتھوں چلیا کر کے
 جھٹ، مڑی جاندی سنگت پھیر رلائی۔ آؤ ویکھو پرہہ ملن دا کھیل اکٹھ، کتھنی کتھ نہ سکے رائیا۔ اودھر سینگھ گرمیت نالے رووے

نالے پوے ہس، خوشی وچ سمجھ کھئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہار سرب وڈیائیا۔ وڈیائی دیون آئے بھگوان، بھگون اپنی دیا کھائیا۔ پتا پوت ویکھے بال انجان، دے مت آپ سمجھائیا۔ شبد اگئی اک گیان، پڑھاونہارا بے پرواہیا۔ ہر سنگت اکٹھی کیتی آن، گھر ساچے میل ملائیا۔ پہلی جوڑی جُڑیا سِری بھگوان، دوچے اپنا چرن ٹکائیا۔ تیجے ویکھے مار دھیان، چوتھے کھڑکے سیو کھائیا۔ اندر لنگھو گُرمکھ چتر سُجان، ہر سترگر نظری آئیا۔ درس دیکھئے نوجوان، وڈ داتا بے پرواہیا۔ ہولی ہولی اترے، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، ناویں نو در ویکھے وکھائیا۔ ناویں نو در گنڈا کھولے، تاکی اپنی ہتھیں لائیندا۔ ساچے پوڑے چڑھ کے بولے، انبولت راگ سنائیندا۔ اندر آؤ سارے ہولے ہولے، آگے پچھے اپنا راہ جنائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچے مندر وڑکے بولے، لیکھا سب دا پور کرائیندا۔ لیکھا پورا کرے کرتار، دیونہار وڈی وڈیائیا۔ جنم جنم دی پاوے سار، کرم کرم دا لیکھ چکائیا۔ سنت سہیلے گرو گُر چیلے بھگت بھگوان اکٹھے کیتے اک دوار، در دروازہ اک کھلائییا۔ کرنی کرتا کرے سچ وبار، سیس جگدیش جن بھگتاں دئے وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، پریم پریتی ساچا رنگ، آتم سیج ویکھے پلنگ، سہنجنی رت آپ مہکائیا۔ سہنجنی رت ویکھے شادی، شادیانہ اکو اک وکھائیندا۔ آد شکت دوہاں دی بنی دادی، پتا اکو نظری آئیندا۔ گُرمکھ گُرمکھ بنے آندھ گوانڈھی، دوچا نظر کھئے نہ آئیندا۔ پریم پیار دی چڑھی بانڈھی، نام پکوان آپ پکائیندا۔ گُرمکھ گھوڑی گُرمکھ جانجی، گُرمکھ سیہرا سیس گنڈائیندا۔ گُرمکھ گولی گُرمکھ بانڈی، گُرمکھ سیوک روپ وٹائیندا۔ گُرمکھ ہتھیں موئی تند بھے نشانی، نشانہ اکو اک جنائیندا۔ کرے کھیل سِری بھگوانی، بھگون اپنا راہ وکھائیندا۔ دوہا ڈلہن دوویں وسن اک مکانی، گھر اکو اک سہائیندا۔ جوہن نواں نویں جوانی، نواں اند کارج آپ جنائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ناویں رات کرے پرہات، گُرمکھار دیوے اکو دات، ساچی دات جھولی پائیندا۔ ناویں رات نو در رون، کوکن دین ڈہائیا۔ پُرکھ ابناسی کریا کھیل انہون، ہونی سب دے سر تے چھائیا۔ نیر ورو لے پانی پوون، دو جہان دین ڈہائیا۔ ساچی سیجے کیسے نہ ملنا سوون، گوڑھی نیند نظر کیسے نہ آئیا۔ کال کُریارے سب دی بھتی دھون، کلجگ ڈنکا رہیا وجائیا۔ ویلے آنت سہائی نہ دے ہووے کوون، سِر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ بلدھاری گئے روندے روون، دھیرج

دھیر نہ کھئے دھرائیا۔ گرمکھ کہن جو سوہنگ ڈھولا گون، تنہا ایتھ اوتھ ملے وڈیائیا۔ سو پرہ دی سیجے سون، ستیاں سکے نہ کھئے اٹھائیا۔ نالے نال دیوے داج دوون، وست اموک آپ ورتائیا۔ راہ تگن، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، ناویں رات کھیل پُرکھ ابناس، بھگن وسے سدا ساتھ، بن وچولا ساچی سیوا کھائیا۔ وچولا بنے اگم اتھاہ، بھیو کھئے نہ آئیندا۔ ہر سنگت ساہ اک سدا، سدا راہ جنائیندا۔ چار جگ دا ردا پکا لیکھے لا، بھکھ بھوج لیج فیج اکو رنگ وکھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، گھر ساچے میل ملائیندا۔ گھر ساچے ملیا میل جوڑی جوڑی، نرگن سرگن آپ کرائیا۔ پرم پُرکھ پرہ چاڑھے اکو گھوڑی، واکا اپنے ہتھ اٹھائیا۔ اُپر چادر دیوے دوہری، دو جہاناں پردہ پائیا۔ ویکھنہارا بانکی چھوہری، شہنشاہ شاہ پاتشاہ اپنے ہتھ رکھے وڈیائیا۔ ور پایا اکو لوڑی، دوجا نظر کھئے نہ آئیا۔ گھردیاں باہردیاں ساریاں کولوں کری چوری، چوری چوری اند کارج دتا کرائیا۔ اپنے ہتھ پکڑی ڈوری، نہ سکے کھئے ٹرائیا۔ پریم پریت دی جھولی پائی مہری، دھن خزانہ نام اٹھ ورتائیا۔ سری بھگوان بنیا وڈا گوہری، گھر گمبھیر اپنا بھیو نہ کیسے جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، رنگ اکو اک وکھائیا۔ رنگ وکھائے سخی سہیلی، شہنشاہ اکو دھار بندھائیندا۔ گرمکھ سوانی نہ رہے اکیلی، سکلا سنگ آپ جنائیندا۔ ایتھ اوتھ دو جہان بھگت بھگوان اکھئے ہون بیلی، بیلا جنگل جوہ اچار پہاڑ نظر کھئے نہ آئیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، مہر نظر آپ اٹھائیندا۔ دسویں دن دن دہارے، پرہ اپنی کار کھائیا۔ اکھئے کر گرمکھ پیارے، پریم پریتی اک جنائیا۔ پرہ نال مل کے رہے نہ کوئی کوارے، کنت سہاگ اکو نظری آئیا۔ مکھ سگن لگ جان چھہارے، گھر ساچے وجے ودھائیا۔ سری بھگوان بن وچولا پھیرے مارے، دو جہاناں آوے واہو داہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، انک سہیلی نال سہیلناں ساریاں رہیا ملائیا۔ گرمکھ مکھوں کہن سہیلناں، اچی کوک کوک سنائیا۔ اسیں بن کے آئیاں میلناں، گیت گون چائیں چائیا۔ پریم پیار دا چاڑھنا تیلنا، وٹنا اکو نام رکھائیا۔ جس نالوں وچھڑی تینوں اوسے نال میلنا، مل کے پھیر نہ ہونے جدائیا۔ تون ہر مندر بہہ کے کھیلنا، جتھے وجے اک ودھائیا۔ اوہ دھام سدا نویلنا، بن بھگتاں ہتھ کیسے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، گرمکھ جوڑی جوڑ جڑائیا۔ جوڑ جوڑی کریا پاندھ، اپنی دیا

کھائیندا۔ سب دے کارج کر کے سیدھ، سیدھا راہ اک وکھائیندا۔ پرہ ملن دی اکو بدھ، چرن پریتی سچ سمجھائیندا۔ جھوٹھی کرنی چھٹو
 ضد، بن نون سو اکھر بالی نہ کوئی ریجھائیندا۔ پریم پریتی وچ جاؤ بھج، بھٹاں بھٹاں رنگ رنگائیندا۔ مسا سنگھ اوتھوں آیا سکھ، جو
 پھرالے ویکھ وکھائیندا۔ کوٹلی آکے ڈگا چرناں ہیٹھ، دھوڑی ٹگا مستک لائیندا۔ سری بھگوان کہے آگے جا کے ویکھ، مہنگا مہنگا
 سنگھ دھیان لگائیندا۔ جس دی پچھلی وار کوئی نہ گئی پیش، دوئے جوڑ واسطہ پائیندا۔ تس دا پرہ بدلن جائے لیکھ، لیکھا اپنے نال
 ملائیندا۔ ہری پُر ہری ہری اپنی کھیڈے کھیڈ، کھیلنہارا نظر کھئے نہ آئیندا۔ دسویں رات پُرکھ ابناس، بھگت بھگوان سارے رکھے اپنے
 پیٹ، دوجی مان نہ کھئے وکھائیندا۔ اکو جہا ساریاں نال کرے ہیت، وڈا چھوٹا نہ کھئے دسائیندا۔ دسم دواڑی پھل پھلواری زت بسنتی
 چیت، پت ڈالی آپ مہکائیندا۔ جن بھگتو بچے بنو سارے نیک، ساچی سکھیا آپ سمجھائیندا۔ بن ستگر چرن اکھ دوئے نوں نہ لئے
 ویکھ، پرتکھ اپنی کار کھائیندا۔ کوٹن کوٹ کلجگ بھیکھ، ستگر پورا نظر کتے نہ آئیندا۔ شبدر گرو دی رکھو ٹیک، پنج تت تھر رہن نہ
 پائیندا۔ جس مندر چڑھ کے ہر جوئے ویکھ، سو مندر سوہا پائیندا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دسویں رات بھگت
 جماعت اکو اکھر نام پڑھائیندا۔ دسویں رات گئی لنگھ، اپنی سیو کھائیا۔ جن بھگتاں پوری ہوئے منگ، آسا سب دی پور وکھائیا۔ کلجگ
 گھرنا وچ نہ ہوئے کھئے تنگ، تنگی سب دی دئے کھائیا۔ کایا چولی چاڑھ رنگ، رنگ اکو اک رنگائیا۔ گیارویں دن یرگن سرگن کھیل کرے
 سرنگ، شاہ پاتشاہ وڈی وڈیائیا۔ داتا دانی بیٹھ سیج پلنگ، اپنا پروار ویکھے چائیں چائیا۔ او اک دوئے دا مانئے اند، بن اند رس کم
 کیسے نہ آئیا۔ گرمکھ سچے سوہن چند، چند چاندنی نین شرمائیا۔ بھگت کدے نہ ہووے رنڈ، سری بھگوان رنڈیا رہیا کھائیا۔ آتم پرما تم
 اکٹھے ہو کے دے لو گنڈھ، دتی گنڈھ نہ کھئے کھلائییا۔ مل کے ڈھولا گاؤ چھند، سوہنگ وجے ودھائییا۔ جن بھگتاں ہویا کارج اند، ہر
 کرتا آپ کرائیا۔ پہلی وساکھ گر گوبند گرمکھاں ہتھیں بائے بند، بند اوہ جیہڑے بن بندگیوں دوویں ہتھ دین ملائییا۔ سب دے جڑے رہ
 جان دند، رسنا ڈھولا گانہ سکے رائیا۔ جن چھڈیا پری اند، سو اند کارج گرمکھاں نال کرائیا۔ جن بھگتاں دات ائمٹری دیوے ونڈ، کھل
 ہو کے گفا ورتائییا۔ جو کچھ کر کے رکھیا بند، پردہ دونہ ہتھیں دئے اٹھائییا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، دور ڈراڈا کٹ کے آئے

پندھ، گرمکھاں بہار اپنے سر تے چُکے گنڈھ، دُکھ منے نہ کھئے رائیا۔ گنڈھ چُک کے ہر جو ہسے، اپنی دیا کھائیا۔ کڈھاں باہر جو وچ چوڑاسی پھسے، پھانسی سب دے گلوں لاپیا۔ بھگت دوارے اکو مارگ دسے، رہبر بنے بے پرواہیا۔ جگت کیریا میٹے رٹے، رٹن اکو نام وکھائیا۔ مانس جنم نہ کوڈیاں رلے نہ گھٹے، مانک اپنے رنگ رنگائیا۔ مایا ممتا موہ کیسے نہ پھٹے، نام ڈوری اکو تند بندھائیا۔ گر گوبند اپنے سدھے سادے دسے پتے، کایا اندر پترا دئے اٹائیا۔ دسم دواری دسم پاتشاہ دسویں رات بہ بہ ہسے، ہس ہس اپنی خوشی منائیا۔ کیوں، گرمیت سنگھ گرمکھاں دتے کچھہرے کچھے، دھیرج جت بندھائیا۔ وساکھی اُتے پجن دسے سچے، سچ سچ جنائیا۔ گرمکھ سو جو دھی بہین کوئی نہ تکے، جو تکے تیس ملے نہ کھئے تھائیا۔ جس کرنا پریم، سو ستگر سرنائی ڈھٹھے، دوجی پریتی کم کیسے نہ آئیا۔ پُرکھ اکال دے سارے بن جاؤ بیچے، پچہ گوبند نال اُنکلیاں رہیا پھرائیا۔ جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا لوں لوں اندر رچے، ساڈھے تِن کروڑ اپنے نال جوڑ، جوڑی جوڑ ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ساچا ور، آگے گرمکھ ہور نوں پئی لوڑ، جو بیٹھا دھیان لگائیا۔ ----- ایہ چندوا نہیں منظور، جو تیاں نال بندھائیا۔ ہر کا چندوا اکو نور، نظر کیسے نہ آئیا۔ نہ نیڑے نہ دور، گرمکھ دے ہردے وچ رکھائیا۔ پریم پریتی وچ گرمکھ ہوئے مجبور، اپنی آپ سدھ رہے نہ رائیا۔ نہ کوئی غصہ گلہ نہ قصور، نہ کوئی جھڑکے پھڑکے بانہیا۔ صاحب سچے دا اکو دستور، بھلیاں بھٹکیاں اپنی جھولی پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچے گھر لگائے اک چندوا، آد جگاد رہے نروا، تئی کئی تند ڈوری کُنڈا نہ کھئے رکھائیا۔ اس چندوئے اُتے آکاش، اپنا رنگ وکھائیا۔ اس چندوئے اُتے چند سورج پرکاش، اُپر ٹٹھن واہو داہیا۔ اس چندوئے اُتے وشن برہما شو کرن ناچ، مُکھ اپنا گھنگٹ لاپیا۔ اس چندوئے دے گر اوتار پیر پیغمبر کیتے ، لوک مات رہن کھئے نہ پائیا۔ ایہ چندوا پرہہ ابناسی دی دسے یاد، سیری بھگوان اکو چہتر سیس جھلائییا۔ صاحب ستگر دا چندوا خاص، سوئی دھاگا درزی نہ کھئے سوائیا۔ اُس دے اُتے ہور کوئی نہ پاوے راس، سارے بیٹھے تھلے آسن لائیا۔ سو چندوا صاحب ستگر سدا رکھے اپنے پاس، جن بھگتاں اُپر دئے لگائیا۔ جس دے تھلے گرمکھ کرن نواس، تئی وا نہ لاگے رائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، اوہ چندوا ساچا چندن، جیہڑا پرہہ نوں کرے دھئے جوڑ بندن، بندہ تت ت نظر کھئے نہ آئیا۔

جو وچھڑے سو گئے مل، ملنی جگدیش کرائیا۔ ہر سنگت تیرے رہن نہ دو دل، دلیل اکو جہی بنائیا۔ چوٹی پربت رہے ہل،
 وشن برہما شو تھرتھرائیا۔ جن بھگتاں چٹی الونی سل، کلجگ وچوں اپنی جان لیکھے لائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر،
 گھر اوسے دئے وڈیائیا۔ جس گھر لیکھا ہونے فیل، پرچہ نام رکھایا۔ تس دوارے ملے سجن سہیل، سگلا سنگ رکھایا۔ رل مل کے اک
 دوجے نوں پریم پیار دا چڑھو تیل، سرگن ساچا سگن منایا۔ جس نوں پرہو ملن دا نہیں ویہل، تس دا دھندا کم کیسے نہ آیا۔ ایسے کر کے
 کیتا کھیل، ہر سنگت تیرا پریم پیار ودھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دوہاں وچولا بن کے اگلا پچھلا جوڑ جڑایا۔ جوڑ
 جوڑ کے سری بھگوان، اپنی دیا کھائیا۔ اکٹھے کر کر دیوے دان، مہر نظر اک اٹھائیا۔ اک دوجے دی کرو پہچان، پچھلے لیکھے رہیا
 سمجھائیا۔ بنے رہو نہ جگت نادان، گیان نیتراک گھلائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ہر سنگت وچ ہر سنگت رنگ
 پریم پُرکھ پریم پریتی اک چڑھائیا۔ سچ دسو کی تھانوں منظور، پرہ آؤنا جانا مجرے لائیا۔ اک دوجے توں نہ رہنا دُور، دُور دُرائے نیڑے
 نیڑ کرائیا۔ پچھلے بخشے سرب قصور، اگلا مارگ اک سمجھائیا۔ ستگر پورا سب دیاں آساں کرے پور، جو آئے چل سرنائیا۔ ہر سنگت
 تیری ارداس کرے منظور، رحمت اپنی آپ کھائیا۔ اگی وساکھ چل کے آئے ضرور، پیریں جوڑا نہ کھئے پائیا۔ تھادی لا کے مستک دھوڑ، اپنا
 ٹکالے چمکائیا۔ پھیر ویکھ گرمکھ نور، نور نور کرے رُسنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، بن سیوک
 سبنان سیو کھائیا۔

پانی نہیں ایہہ امرت دھار، امر امر پد درسائیندا۔ پانی نہیں ایہہ ستگر پیار، بوند بوند رسنا مکھ لگائیندا۔ پانی نہیں ایہہ دُھر دی
 کار، موئے پھیر جوئیندا۔ پانی نہیں ایہہ ہر کا دوار، سر سروور اک وکھائیندا۔ پانی نہیں ایہہ گر کرتار، گوڑھا رنگ چڑھائیندا۔ پانی نہیں
 ایہہ وچولا سنسار، زرگن سرگن میل ملائیندا۔ پانی نہیں پرہ درس دیدار، گھر ساچے نظری آئیندا۔ پانی نہیں جو ماں پُتراں اتوں رہی
 وار، پانی نہیں ایتھے اوتھے دو جہان ستگر پورا حاضر حضورا جن بھگتاں دیوے پین کھان۔ امرت جل پیوگے۔ بن جیوت جی جیوگے۔ ہر

چرن پرتی تھیوگے۔ اپنا پاٹا کپڑ سیاوگے۔ بیج سچا اک بیوگے۔ جے مر وی گئے تے پھر وی جیوگے۔ جی کے دیپک جگت بلوووگے۔ پرہ ور کے بھگت بھگوان ہوووگے۔ اوتھے نہ ہسوگے نہ روووگے۔ نہ اپنا آپ کھوووگے۔ پرہ ستگر دی سوہنی سہنجی ٹھانڈی سیٹل سائنک ست سیج، سُکھ آسن وچ سوووگے۔ پانی نہیں امرت سر، سرسا لیکھ چُکائیندا۔ پانی نہیں جس دا چھٹیا لڑ، پھر اوسے نال بندھائیندا۔ پانی نہیں بھگت بھگوان دی لائے جڑ، لگی جڑ نہ پھیر کھئے اکھڑائیندا۔ پانی نہیں ایہ اندر وڑ، گرمکھاں آگ بُجھائیندا۔ پانی نہیں بن ترنیوں جائے تر، جو ستگر چرن سروور نہائیندا۔ پانی نہیں ایہ پانی رہیا بھر، پیسن پیس تھادی سیو کھائیندا۔ پانی نہیں ایہ کہے جم کا چُکیا ڈر، رائے دھرم نیڑ نہ آئیندا۔ پانی نہیں ایہ تھانوں مڑ کے لے کے جائے اپنے گھر، جہڑا گھر ہتھ کیسے نہ آئیندا۔ پانی نہیں سری بھگوان دا ور، جو گرمکھاں مکھ چوائیندا۔ پانی نہیں ایہ پُرکھ اکال دا بھانا رہیا جر، حُکھے اندر اپنی کار کھائیندا۔ پانی دین والے نوں لو پھڑ، کتے اپنا پانی کیسے گھ وچ چھپائیندا۔ بھگت کہن ہن ساتھوں رہیا ڈر، سری بھگوان اپنا بل گوائیندا۔ اسیں چاروں پاسیوں آ کے چارے کُنٹاں ایہدے آگے گئے اڑ، اُتر پورب پچھم دکھن دروازہ نظر کھئے نہ آئیندا۔ ویکھو ساتھوں ڈردا ساڈیاں صفتاں رہیا کر، صفت صلاحی صفت صلاحیندا۔ اسیں کیسے نے کچھ وی نہیں منگیا ور، پھر وی ساڈی جھولی بھرائیندا۔ جے اسیں ایہدے چرنی جائے پڑ، ساڈا گھٹ کچھ نہیں جائیندا۔ ایہدا ڈھولا لئیے پڑھ، جو تیرا میرا راگ لائیندا۔ ایہ پانی نہیں جس دے پیتیاں تن من سیٹل ہو کے جائے ٹھر، ٹھنڈک اکو اک وکھائیندا۔ ایہ پانی نہیں اٹھسٹھ تیرتھ ایہدے تھلے ڈکے دڑ، ایہدے وچ لنگھن کھئے نہ پائیندا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، نہکلنک کل کلکی اوتار، اپنی کلام وچ کرپا رہیا کر، آگے پچھے وست ہتھ نہ کیسے پھڑائیندا۔

* ۲۹ چیت ۲۰۲۰ بکرمی وطن سنگھ دے گرہ سرین پُر ضلع ہوشیار پُر *

بھگت بھگوان سچ بھرواسا، اک دو جے اُتے اوٹ رکھائیا۔ آتم پرما تم کھیل تماشا، نرگن سرگن ویکھ وکھائیا۔ منڈل منڈپ ساچی راسا، گھر گوپی کاہن نچائیا۔ لیکھا چُکے پرتھی آکاشا، گگن منڈل نہ کھئے وڈیائیا۔ دین دیال ٹھا کر سوامی بنے راکھا، مہر نظر آپ اٹھائیا۔

پاربرہم برہم جنائے نرگن ذاتا، ورن برن ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ کوڑی کریا میٹے رین اندھیری راتا، ستگر ساچا چند چڑھائیا۔ سوہنگ ڈھولا
 دھر دی گاتھا، گر اوتار پیر پیغمبر رہے جس گائیا۔ سدا سہیلا وسے ساتھا، وچھڑ کدے نہ جائیا۔ جنم جنم پوری کرے آسا، جو جن
 بیٹھن دھیان لگائیا۔ بھاگ لگائے کایا کاسہ، نام امولک جھولی پائیا۔ نج آتم کر کر واسا، وستو اپنی دئے درسائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر،
 آپ اپنی کریا کر، بھگتن میتا اک اکھوائیا۔ بھگتن میتا ایک ایک، آد جگاد وڈی وڈیائیا۔ نرگن سرگن دیونہارا ٹیک، سر سمرتھ ہتھ رکھائیا۔
 نج نیتر لئے ویکھ، دوئے دوئے لوچن بند کرائیا۔ سچ پریتی اندر کرے ہیت، ہتکاری وڈ وڈیائیا۔ سرتی شبدی لیکھا جانے چیتن چیت،
 جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ہرجن ویکھے تھاوں تھائیا۔ بھگت بھگوان سدا سہیلا، ساچا سنگ نبھائیندا۔ دھام سہائے اک
 نویلا، محل اٹل نظر کسے نہ آئیندا۔ لیکھا جانے گرو گرو چیلا، چیلا گر میل ملائیندا۔ جگ چوکڑی سدا سدا پرہہ اچرج کھیل کھیلا،
 بھیو ابھید اپنے ہتھ رکھائیندا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ہرجن ساچے دیا کھائیندا۔ ہرجن ساچے دیا دھار، پرہہ دیونہار
 وڈیائیا۔ جگ جگ سد سد میلنہار، میل ملاواں ایک تھائیا۔ آتر آتم کھول کواڑ، بند تاکی گنڈا لاپیا۔ امرت سچ پیالہ دئے پیال، دین
 دیال ہوئے سہائیا۔ رکھیا کرے بن پرتپال، پرتپالک سیو کھائیا۔ جو جن ساچی گھالن رہے گھال، تنہاں لیکھا اکو نام جھولی پائیا۔ جوتی
 جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہار نام وڈیائیا۔ بھگت کہے پرہہ سن پکار، اکو اوٹ رکھائیا۔ وشن برہما شو نہ کھئے ادھار، کروڑ
 تیتسسا آس نہ کھئے رکھائیا۔ ترے گن مایا تھے جنجال، بندھن بندھ نہ کھئے پوائیا۔ پنج تت مارگ دے وکھال، گھر اکو اک درسائیا۔ نرگن
 سرگن چلنا نال نال، بن پاندھی پھیرا پائیا۔ ڈونگھی گندر اندھیر دپیک دے بال، جوت نرنجن کر رُشنائیا۔ امرت آتم مد پیالہ سیتل دھار
 دے پیال، نجھر جھرنا رس چوائیا۔ مندر اندر وکھا سچی دھرمسال، چھپر چھن نظر کھئے نہ آئیا۔ مہربان کر کریا حل کر سوال، تیرے
 آگے اک عرضوئیا۔ ویلے آنت نہ کھائے کال، رائے دھرم نہ دئے سزائیا۔ ساچے مندر لینا بہال، جس گھر تیری وجے ودھائیا۔ جلوہ نور بے
 مثال، جوتی جوت ہوئے رُشنائیا۔ لیکھا رہے نہ شاہ کنگال، اوچ نیچ نہ کھئے جنائیا۔ ٹھاگر ہو کے پُچھے مُریداں حال، مُرشد اپنا پھیرا پائیا۔
 جگ جنم دے وچھڑے بہال، پریا پریتم اپنے نال ملائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایک دینا ساچا ور، پرہہ تیری سچ

سرنائیا۔ تیری آس بیٹھے تگ، بے پرواہ وڈی وڈیائیا۔ کِریا کر پُرکھ سمرتھ، دین دین دین دُہائیا۔ کوڑی کِریا وچوں رکھ، سِر اپنا ہتھ
 ٹکائیا۔ آتم پر ماتم مارگ دس، پرہہ ملیئے چائیں چائیا۔ اُجڑیا کھپڑا جائے وس، گھر ساچے وجے ودھائیا۔ چرن کول کول چرن ہر سرنائی
 جائے ڈھتھ، سیس اک جگدیش جھکائیا۔ تیرا ناؤں لیئے رٹ، دوجا سوہلا کھئے نہ گائیا۔ ٹوں رکھنہارا پت، پت پر میثور اپنا ناؤں دھرائیا۔
 بھگتاں کولوں نہ ہونا وکھ، اکو تیری اوٹ تکائیا۔ رل مل سانجھا گائے جس، صفت صفتاں نال صلاحیا۔ اکے مندر جائے وس، جس گھر
 دوجا نظر کھئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، نام دینا ساچا ور، بھگت بھگوان دھیان لگائیا۔ بھگت کہن پرہہ تیرا
 سنگ، اکو اک نظری آئیندا۔ کلجگ نیچے نو کھنڈ سرتی بن ملنگھ، چاروں کُنٹ اپنا تال وجائیندا۔ دھرم دوارا کوئی نہ سکے لنگھ، نو
 دوارے پنڈھ نہ کھئے مکائیندا۔ رسنا گا گا تھکی تیرا چھند، آتم رس ہتھ کیسے نہ آئیندا۔ بن صاحب ستگر ساچی پائے نہ کھئے ٹھنڈ، اگنی تت
 نہ کھئے بھجائیندا۔ سرت سہاگن ہونے نہ رنڈ، جگت وچھوڑا نہ کھئے وکھائیندا۔ تیرا گائے سچا چھند، سوہنگ ڈھولا اکو بھائیندا۔ خوشی ہونے
 بند بند، بندی خانہ کھئے رہن نہ پائیندا۔ بھگت بھگوان چڑھے ساچا چند، جوتی نور ڈگمگائیندا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کِریا
 کر، ساچا کھیل آپ کرائیندا۔ بھگت بھگوان اکو آس، آسا وچ جنائیا۔ مل مل بھجے کوڑی پیاس، ترسنا ترکھا رہن نہ پائیا۔ گھر منڈل
 ویکھے ساچی راس، گرہ اپنے خوشی منائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہار سدا سدا وڈیائیا۔ دیوے وڈیائی جوں
 بھاؤ بھاگ بدر، غریب زانیاں دیا کھائیندا۔ پوری کرنہارا سدھر، آسا آسا نال ملائیندا۔ تقدیر تقصیر دیوے بدل، تدبیر اپنے ہتھ رکھائیندا۔
 جگ چوکڑی کرے سچا عدل، عدالت اکو اک وکھائیندا۔ سری بھگوان دے دان کرے مدد، وست اگم جھولی پائیندا۔ اک انکڑا دو کیتے
 عدد، میل ملاوا اپنے ہتھ وکھائیندا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچی کھیل آپ کرائیندا۔ ساچا کھیل بھگت بھگوان،
 کلجگ نظر کیسے نہ آئیا۔ آتم پر ماتم اک نشان، گھر ساچے ویکھ وکھائیا۔ پاربرہم برہم دیوے دان، وست امولک آپ ورتائیا۔ بودھ آگادھ
 شبدا گیان، ڈھر سندیس کرے پڑھائیا۔ محل اٹل اچ مکان، گھر ساچا آپ سہائیا۔ جوتی نور جوت مہان، نرگن زرویر ڈگمگائیا۔ لیکھا
 جان دو جہان، برہمنڈ کھنڈ کھوج کھوجائیا۔ سنت شہیلے رکھے آن، نرگن اپنا پھیرا پائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کِریا کر،

دیونہارا ساچا ور، بھگتاں لیکھا رہیا چُکائیا۔ بھگتن لیکھا چُکے جگ، جگت وچ رہن نہ پائیا۔ کوڑی ترسنا نہ لگے آگ، اگنی تت نہ کھئے
 وکھائیا۔ سچ پریتی جائے بھج، ڈوری اکو نام پائیا۔ نام نگارہ جائے وج، انحد نادى ناد سُنائیا۔ دھرم دوار دی ویکھے حد، کرم کانڈ دا لیکھا
 دئے مُکائیا۔ سوہنگ ڈھولا شبد وچولا گئے چھند، گیت گوبند اکو اک الاٹیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، بھگت بھگوان
 اکو رنگ رنگائیا۔ بھگتن رنگ سدا انڈٹھ، جگت نیر نظر کیسے نہ آئیندا۔ پاربرہم برہم ساچا پت، گھر مندر آپ وکھائیندا۔ کروٹ بدلے
 جو سٹا دے کر پٹھ، سوچھ سرُپی رُپ جنائیندا۔ من واسنا لئے جت، پریم پریتی خواہش اک اُچائیندا۔ کوڑی کِریا اندروں باہر
 کڈھ کھچ، سچ سچ آپ ورتائیندا۔ بھیو چُکائے کایا ساڈھے تن ہتھ وچ، بن وچولا کار کھائیندا۔ بھگت بھگوان اکو سیکھیا لئے سیکھ،
 ساچی سیکھیا سیکھی نام پڑھائیندا۔ چار کُنٹ دہ دشا جدھر ویکھو ستگر پورا پئے دس، پردہ اوبلا نہ کھئے رکھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ
 ہر، آپ اپنی کِریا کر، بھگوان اکو گھر وسائیندا۔ بھگت بھگوان گھر اولّا، سو صاحب ستگر آپ جنائیا۔ دُور دُراڈا سچ محلا، سچکھنڈ
 ساچا سوہبا پائیا۔ زرویر زرنکار نراکار پھڑائے اپنا پلا، پلو شبد رُپ وکھائیا۔ پاوے سار جلاں تھلاں، ڈونگھی غار ٹلے پرت مہیئل گوسائینا
 بے پرواہیا۔ جوتی شبدی زرگن سرگن پنج تت کایا آپے رلا، تتوت لیکھا اپنے ہتھ رکھائیا۔ جوت پرکاش پُرکھ ابناس بن تیل باقی دیپک
 آپے بلا، نورو نور نور کرے رُسنائیا۔ سچ سندیس نر نریش بودھ آگادھ شبد اکم اکو گھلا، دو جہاناں کرے پڑھائیا۔ لیکھا جانے کایا
 مندر اندر ڈونگھی ڈلا، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، بھگتن دیونہار وڈیائیا۔ بھگت بھگوان کھولے اکھ، مہر نظر آپ
 اٹھائیندا۔ ست ستوادی مارگ دس، ساچے راہ آپ چلائییندا۔ دھیرج دے سنتوکھ ہتھ، ست دھرم آپ بندھائیندا۔ لیکھے لا رتی رت،
 رت زُتری مات مہکائیندا۔ میل ملاواں کلاپت، گھر مندر اک وڈیائیندا۔ لیکھا جان پُرکھ سمرتھ، سرب کل دھاری اپنی کار کھائیندا۔
 جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، ہرجن ساچے میل ملائییندا۔ ہرجن میلا ساچے پتن، پرہہ ماہی پھیرا پائیا۔
 بھگت بھگوان اک دوجے نوں سدا تگن، نیر نین نین اٹھائیا۔ پیکھ پیکھ کدے نہ تھکن، سُکھ سُکھ وچوں اُچائیا۔ اک دوجے نوں گودی
 چُکن، جُگ جُگ خوشی منائیا۔ اگلا پچھلا حال پُچھن، کیوں پائی زرگن سرگن نال جدائیا۔ کلجگ اتم پاربرہم پرہہ تینوں نہیں دینا لکن،

تیری لکن میچی جن بھگتاں رہی ستائیا۔ تیری کھیل سدا انڈیٹھی، نیکی نیکی سمجھ کیسے نہ آئیا۔ تیرے وچھوڑے ویراگ اندر بھگت آتما رو رو پٹی، نیتر نیناں نیر وہائیا۔ تیری دھار نہ دسی چٹی، ست سفیدی کار نہ کھئے کھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایک دینا ساچا ور، تیرے چرن دھیان لگائیا۔ بھگت بھگوان نیتر رو، نیناں چہہر لائیا۔ اک دوجے دی کوئی نہ سنے سو، سویا مات نہ کھئے اٹھائیا۔ پریم پریتی کرے نہ کوئی موہ، مُحبت بیٹھی مُکھ بھوائیا۔ آتم پرما تم ہو نرموہ، وچھوڑا گھر گھر رہے جنائیا۔ نہ کوئی دیوے ڈھوآ ڈھو، وست حق نہ جھولی پائیا۔ اپنا آپ سارے بیٹھے کھوہ، خالی ہتھ دین دہائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، اکو دینا سچا ور، تَدھ بن ملے نہ کھئے سرنائیا۔ بھگت کہے بھگوان تیری سرنا، سرنگت اکو اک جنائیندا۔ تیری کیرپا کھلے نین ہرنا پھرنا، فُرنا اکو اک نظری آئیندا۔ کلجگ انت تیرے سہارے ترنا، ڈوگھے ساگر شوہ دریا نہ کھئے رُڑھائیندا۔ پاربرہم پرہہ تیرے مندر وڑنا، جس گھر اکو رنگ نظری آئیندا۔ شاہ پاتشاہ شہنشاہ تیرا ڈھولا پڑھنا، دوجا راگ نہ کھئے وڈیائیندا۔ نرگن سرگن تیرا پلُو پھڑنا، پھڑیا لڑ نہ کھئے چھڈائیندا۔ کر کیرپا کٹ دے جینا مرنا، جیون مرن تیرے بھگت کھئے نہ بھائیندا۔ لیکھا ٹٹ جائے ورنان برناں، ذات پات نہ کھئے جنائیندا۔ لگے پریتی تیرے چرناں، لگی پریت نہ کھئے تڑائیندا۔ در آکے بابوں پھڑنا، پرہہ تینوں ایہو بھائیندا۔ تیرے سوہنے مندر چڑھنا، جس دا پوڑا نظر کیسے نہ آئیندا۔ نرگن تیرا درشن کرنا، سرگن تیرا ناؤں صفت صلاحیندا۔ تون کیرپا ندھان آگے ہو کے کھڑنا، مُکھ پردہ نہ کھئے رکھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایک دینا ساچا ور، تیرا درشن موہے بھائیندا۔ ہر بھگت درس کراواں گا۔ گھر اپنے پردہ لاہواں گا۔ کلجگ سڑدا پھڑ پچاواں گا۔ مردا مردا گلے لگاواں گا۔ کر بردا کول بہاواں گا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سر بھگتاں ہتھ ٹکاواں گا۔ سر رکھے ہتھ سوامی، صاحب ستگر ہوئے سہائیا۔ بھگت بھگوان آنترجامی، آنتر آتم ویکھ وکھائیا۔ سُناونہارا شبَد بودھ آگادھ بانی، تیر نرالا بان لگائیا۔ دیونہارا امرت رس ٹھنڈا پانی، نِجھر جھرنا اک جھرائیا۔ لیکھا چُکے چار کھانی، انڈج جیرج اُتَبھج سیتج پھیرا پھیر نہ پائیا۔ گر کا شبَد ملے ہانی، میل ملاواں سہج سُبھائیا۔ سچکھنڈ دوار ایکا بَخشے چرن دھیانی، گرہ ہنکار نہ

کھئے وکھائیا۔ پرہ بھگتاں دیوے نام نشانی، دو جہاناں دئے جھلائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، ہر بھگت دیوے ساچا دان ساچی دات، داتا دانی دیاوان ہرجن جھولی پائیا۔

کینگ کہے میں کری پکار، در آ کے دتی دُہائیآ۔ میری تونبی دی کھلڑی کوئی نہ دیوے پھیر پاڑ، آر پار تار نہ کھئے لنگھائیآ۔ تار رووے نیتر زارو زار، مینوں اگنی وچ کھئے نہ پائیا۔ کئی کہے مینوں مروڑے نہ کوئی وچ سنسار، ہتھ میرے اُتے ٹکائیآ۔ میں بھلی بھٹکی آئی تیرے دوار، اپنا حال رہی سُنائیآ۔ ہیٹھاں اُتاں میرے اُنکلاں رہے مار، اشاریاں نال ناچ کرائیا۔ جے میرا اُکھڑ جاوے تال، دے مروڑا میرا راگ کتاں کول سُنن پائیا۔ میں گا گا ہوئی نڈھال، میری سُر ت دئے دُہائیآ۔ جِنّاں چر پرہ ہوئیں نہ آپ دِیال، میرا لیکھا سکے نہ کھئے مُکائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دینی سچ سرنائیا۔ گھڑا کہے میرا مُنہ کیتا بند، اُتے پردہ رہے پائیا۔ میں بولاں پن بتی دند، اپنا حال سُنائیآ۔ ہتھاں نال مینوں رہے چھنڈ، اُنکلی اُنکلی چوٹ لگائیآ۔ میری وکھیاں بہنّ کے دِتا مینوں دند، روڑے ٹھیکراں میرا تال بنائیآ۔ میں پرہوں وچھوڑا تیرا اندرے اندر گاواں چھند، بے بس رہیا کُرائیا۔ کر کِرپا صاحب بخشند، در تیرے عرض سُنائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، مہر نظر اُٹھائیآ۔ ڈھولک کہے پرہ میرا ویکھ تال، بیتالی تیرا دھیان لگائیآ۔ تن نالوں وکھری کیتی کھلّ، کاٹھ نال جوڑ جُرائیا۔ رسیاں نال مینوں دِتا ہتھ، تے نکوڑا اکو پائیا۔ کھچ کھچ کے دِتا ڈنّ، پل سکاں ذرا نہ رائیا۔ جس ویلے مینوں مارن میں کہاں دھنّ دھنّ، دھنّ تیری وڈیائیآ۔ میں ڈردی ماری در دوارے تیرے آئی چل، اپنا پینڈا جگت مُکائیآ۔ میں سنگت وچ بیٹھی رل، چرن دھوڑی مستک اپنا ٹِکا لائیآ۔ در آئی نون دے اپنا پھل، تیرے ہتھ وڈی وڈیائیآ۔ ویکھیں خالی ہتھیں نہ دیویں گھل، تیرے در تے آیا خالی کوئی نہ جائیا۔ میرا جنم جنم دا میٹیں سلّ، کرم کرم دا روگ رہے نہ رائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہار وڈیائیآ۔ گاوں آئے آئے بھگت، سوہا راگ سُنائیآ۔ بھیو نہ جانے کوئی جیو جگت، پرہ ہتھ کی وڈیائیآ۔ سُنّا گاؤنا کھیل فقط، فقرہ حق نہ

کھئے سمجھائیا۔ سِری بھگوان لیکھے لائے بوند رکت، جو چل آئے سرنائیا۔ مات گریہ پھیر نہ آئے پرت، جو نیتز لوچن نین درشن پائیا۔ کوڑی کریا مایا ممتا ہوئے ہنگتا پچھے دیوے ہٹک، گرمت اِکو اک سمجھائیا۔ مانس جنم وچ پار اُترن دی رہ نہ جائے رڑک، جو ستگر پئے سرنائیا۔ ستگر پورا کریا کر کے اِکو وکھائے نام سڑک، گرمکھ بھجّا جائے واہو داہیا۔ آگے سچکھنڈ نواسی دے سچّے کرے درس، نرگن جوت جوت نظری آئیا۔ اگلی پچھلی دو جہان دی مٹے حرص، لیکھا باقی رہن کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، لہنا سب دا رہیا مکائیا۔ سُن کینگ تیرا لیکھا مُکا، مُکی جگت جدائیا۔ سُن گھڑے تیرا ویلا ڈھکا، کنبہ جل نال ترائیا۔ سُن ڈھولک تیرا آون جاون چھٹا، چھٹی جگت لوکائیا۔ گاون ہارے تیرا بھاگ جاگا ستا، سوئی سُرَت جگائیا۔ بولنہارے تیرا بول نہ لگا پھکا، پرہ دیونہار وڈیائیا۔ مانس جنم سب نے آ کے جٹا، جو نیتز لوچن درشن پائیا۔ صاحب ستگر اِکو ڈٹھا، جس ڈٹھیاں لکھ چوراسی دکھ رہے نہ رائیا۔ آد جگادی اِکو پتا، پُرکھ اکال بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، اپنی دیا کھائیا۔ کینگ کہے میری سوہنی لگی پُکار، سِری بھگوان دیا کھائیندا۔ گھڑا کہے میرا اُچا سُن جیکار، چھیتی چھیتی ساڈے کول آئیندا۔ ڈھولک کہے میری سُن کے باباکار، بن دردی درد وندائیندا۔ گاونہارا کہے میرا سُرَتی شبد ویکھ پیار، پریتی چرناں نال جڑائیندا۔ بولنہارا کہے پرہ دیوے درس دیدار، دید عید چند چڑھائیندا۔ سو مندر سوہے دوار، جس گرہ ستگر چرن ٹکائیندا۔ وطن سنگھ دا وطن وسدا رہے اپار، کھیڑا اپنے رنگ رنگائیندا۔ جو در آ سچّے دِلوں کر کے جائے نمسکار، جنم مرن وچ پھیر کدے نہ آئیندا۔ ڈھولک گھڑا کینگ گاون ہارے اُترے پار، پار کنارہ منجدھارا ڈونگھا سنسارا ہر نرکارا کریا دھارا، مہر نظر نال ترائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا سرب ور، گھر گھر اپنا کھیل کھلائییندا۔ پورب لیکھا وڈا لہنا، لہنیدار جھولی پائیا۔ اینہاں بھٹاں کولوں سکھیا بہنا، گر ارجن در ملی وڈیائیا۔ پہلے دِن اِکٹھیاں ہو کے نام سچّا کہنا، گوار جٹاں خوشی منائیا۔ ویاہ شادی دا چُکیا لہنا، لہنیدار ستگر اِکو نظری آئیا۔ تِتاں نال تِتاں مل کے بہنا، ترے گن مایا کوڑی چھایا وشن برہما شو ترے بھون دھنی اپنا راہ جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، پورب لیکھا رکھے وچ بہرم بھلیکھا، بن گرمکھ سچّے بھیو نہ کیسے سمجھائیا۔ پٹنے والا دیا کموندا، گرمکھ سجن پھڑ اٹھاؤندا، گھڑا تن دا وجاؤندا،

ڈھول شبد دا سُناؤندا، کینگ پریم تار بلاؤندا، نظر کیسے نون مات نہ آؤندا، سجن ورلے آپ ملاؤندا، اپنا کرے کمال آ۔ مہر نظر اٹھائیا، ہر سنگت میل ملائیا، اوبو پٹنے والا سچا ماہیا، پٹنے والا کھیل رچاؤندا۔ سوئے گرمکھ آپ اٹھاؤندا۔ اکو راگ آپ الاؤندا۔ بن کتاں آپ سُناؤندا۔ کرے کھیل جو ہر بھاؤندا۔ اک در ڈھاہے اک در بناؤندا۔ جوتی نور اک چمکاؤندا۔ کلگی توڑا سیس رکھاؤندا۔ بھگت بھگوان جوڑا آپ بناؤندا۔ تھوڑا تھوڑا راہ وکھاؤندا۔ پٹنے والا پچھلا پیار نہیں اچے بھلاؤندا۔ کینگ ڈھولکی گھڑے والے آئے نے۔ آ کے حال سُنائے نے۔ پرہہ ڈکھیاں درد وندائے نے۔ پھڑ باہوں اُنکلی لائے نے۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بن کرنیوں ہر سنگت نال ترائے نے۔ سوہنا دربار لگایا ہے۔ برہم کینگ اک وجایا ہے۔ شبد دُهن راگ الا یا ہے۔ کایا کنبھ آپ سُہایا ہے۔ ڈھول مردنگ نال رلایا ہے۔ پرہہ ساچا سنگ وکھایا ہے۔ لوک مات وقت سُہایا ہے۔ گر پیر اوتار ویکھن آیا ہے۔ وشن برہما شو سیس جھکایا ہے۔ کروڑ تینتیسائین شرمایا ہے۔ گن گندھرب مان گویا ہے۔ پیر پیغمبر سجدہ اک کرایا ہے۔ شاستر سمرت وید پُران نیتر نین رہیا شرمایا ہے۔ چار جگ ستجگ تریتا دواپر در اپنا ڈکھ سُنا یا ہے۔ سری بھگوان اُجل کرے سب دے مکھ، جو چل سرنائی آیا ہے۔ جنم جنم دا کئے ڈکھ، درد دردیاں نال وندایا ہے۔ مات گرہہ نہ بھئے اُلٹا رُکھ، جم کی پھاسی دئے تڑایا ہے۔ اپنی گودی لئے چُک، ساچی ڈولی آپ بہایا ہے۔ آون جاون دا پینڈا جائے مُک، جنہاں تند ستار وجایا ہے۔ نیتر کیتا درس جھک، اُپر اکھ نہ کھئے اٹھایا ہے۔ ویلے آنت لئے پُچھ، گھر گھر اپنا پھیرا پایا ہے۔ مانس جنم سُہائے رُت، کایا پت ڈالی آپ مہکایا ہے۔ سو صاحب دے سچے پُت، جنہاں اپنا راہ وکھایا ہے۔ ایتھے اوتھے لوک مات وچ رہے نہ کوئی لک، ہر جو پردہ آپ اٹھایا ہے۔ ڈھول گھڑے کولوں رہیا پُچھ، کی ماہی سچا نظری آیا ہے۔ کینگ کہے میرا بدلایا رُخ، میری تار اپنے نال ملایا ہے۔ میں دھن بھاگ کراں جنہاں مینوں لیندا چُک، آ کے ہر دی سیو لگایا ہے۔ میں ویکھاں اُچی اڈی اٹھ، شاہ سوارا کیہڑی کوٹوں پھیرا پایا ہے۔ غریب زانیاں اُتے رہیا تھ، مہر نظر اک ٹکایا ہے۔ بھڑی دہائی ساڈے کول نہیں کُچھ، جو سُنا سو سب دا جس گایا ہے۔ جے آگے دا حال پرہہ لئے پُچھ، راہ نظر کیسے نہ آیا ہے۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لہنا دینا سب دا رہیا جھولی پایا ہے۔ کینگ کہے میں گاواں گی۔ ڈھول ماہی نال ملاواں گی۔ گھڑا سر اپنے تے چاواں گی۔ سدھے نین رکھاواں

گی۔ پرہ سچے دا درشن پاواں گی۔ اپنی بھل بخشاواں گی۔ گاوں والے نال رلاواں گی۔ سر چرناں اُتے ٹیکاواں گی۔ لکھ لکھ شکر مناواں
 گی۔ ٹوبی ٹوبی راگ الاواں گی۔ ہک سد اک سناواں گی۔ لک لک کے اندر جاواں گی۔ پُچھ پُچھ کے پردہ لاہوانگی۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، جے اپنا دے دئے نام ور، پھر دُکھڑے سرب گواواں گی۔ ڈھول کہے میں گجاں گا۔ کینگ تینوں نال لے کے
 بھجاں گا۔ پرہ درتے جا کے سجاں گا۔ مان ہنکار تجاں گا۔ ہوئے نانا سر چرناں اُتے رکھاں گا۔ اپنا دُکھڑا سارا دساں گا۔ ہر دوارے اکو
 وساں گا۔ مٹکھاں کولوں نٹھاں گا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، نام دے دے ساچا ور، در گھر ساچے بہ کے ٹپاں گا۔
 گھڑا کہے میں پانی ڈھوواں گا۔ جن بھگتاں چرن دھوواں گا۔ دن رات کدی نہ سوواں گا۔ میں اُنھاں جوگا ہوواں گا۔ تن من اپنا کھوواں
 گا۔ پرہ سچے دی چرنی چھوہواں گا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، اپنا دے جائے نام ور، ہر سنگت وچ مل کے ٹھانڈے
 دربار سوواں گا۔ تئے اکٹھے ہو کے وجدے رہے۔ پرہ در دے اُتے سجدے رہے۔ پریم پریتی وچ نچدے رہے۔ گیت سنگیت وچ دسدے
 رہے۔ نالے روندے نالے ہسدے رہے۔ پیا پیار وچ پھسدے رہے۔ لوک لُجیا ویکھ پچھے تھدے رہے۔ بھگت تردے ویکھ چرنی
 ڈھٹھدے رہے۔ بدل دیوے لیکھ جو ایہدے ہو کے وسدے رہے۔ کی ہویا اسیں بے زباناں دھریا بھیکھ، پر بھیکھ وچ وی ایہدے ڈھولے
 جس کردے رہے۔ ہن اکھیں لیا ویکھ، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، جے وکھالے اپنا گھر، ہوئے خوش جیہدے پچھے
 مردے رہے۔ لیکھا نہیں کینگ ڈھول دا۔ چن پورا گر ارجن بول دا۔ صاحب سترگر پورا تول تولدا۔ آد جگاد جگ اپنا کُنڈا کھولدا۔
 بے شک گھڑا نہیں مؤنہوں بولدا۔ اندرے اندر جانے ایہ کھیل پرہ سچے دے چوبل دا۔ جنہاں پریتی پائی جنم جنم کدے نہیں رولدا۔ اُچی
 کوکن دین دُہائی سترگر چرن ملے وڈیائی، ایہ کھیل نہیں مخول دا۔

* ۳۰ چیت ۲۰۲۰ بکرمی وطن سنگھ دے گرہ سرین پُر ضلع ہوشیار پُر *

مہروان کرے مہر نظر، بے نظیر دیا کمائیا۔ رحمت رحیم رحمان کرے فضل، آبِ حیات پیالہ پیائیا۔ رُوح بُت نبیڑا کرے عدل، عدالت اکو گھر لگائیا۔ نیڑاؤن نہ دیوے اجل، علامت کوئی رہن نہ پائیا۔ آپ چڑھائے اپنی منزل، پندھ اکو وار مکائیا۔ پھر وی مُرید مُرشد مُرشد مُرید شُکریہ کرن تہہ دل، شکرانا لکے وار جنائیا۔ در گھر ساچے جائن مل، ملیا میل نہ کھئے چھڈائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہر نظر جس اُٹھائیا۔ مہربان کرے پرہہ ساچی رحمت، دینن اپنی دیا کمائیندا۔ جن بھگتاں نال ہوئے سہمت، سگلا سنگ نبھائیندا۔ گرُمکھ کوئی نہ رہے احمق، بُدھ بیکی رُوپ وٹائیندا۔ لیکھا جانے جنہاں تیڑ بدھی تہمت، تہمت اور نہ کھئے لگائیندا۔ مُریدان نال مُرشد ہویا سہمت، ساہ ساہ اپنا نام چپائیندا۔ اندر وڑ کے مارے سینت، باہروں اشارہ نہ کھئے کرائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہر نظر جس تکائیندا۔ مہر نظر کرے رحمان، رہبر داتا وڈ وڈیائیا۔ صدق صبوری دیوے ایمان، صابر صبر اک جنائیا۔ جوتی نُور دے نشان، ظہور اپنا دئے درسائیا۔ پریم پریتی اکو دان، مُحبت محبوب آپ سمجھائیا۔ کلمہ نبی رسُول کر پروان، الفیے لیکھا دئے چُکائیا۔ نظری آئے اک امام، ساچے حُجرے سوبھا پائیا۔ محراب ویکھے گن ندھان، چاروں گنٹ نین اُٹھائیا۔ سجدہ جھک جھک کرے سلام، علیکم اکو نعرہ لائیا۔ دیونہار اگم پیغام، بے پرواہ کرے پڑھائیا۔ دامنگیر پکڑے دام، ضامن اکو اک اکھوائیا۔ بن شرع شریعت جنائے سچ کلام، کلمہ حق حق درسائیا۔ مُرشد مُرید تیری گھٹن نہ دیوے شان، شوقت تیرے نال ملائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہر نظر جس درسائیا۔ مہر نظر کرے کریم، کرم اپنا آپ کرائیندا۔ دیونہارا سچ تعلیم، اکھڑ وکھڑ آپ پڑھائیندا۔ محل وکھائے اک عظیم، اُچ اٹل آپ رُشنائیندا۔ جس دا کیسے نظر نہ آئے سین، نقشہ گھڑ نہ کھئے جنائیندا۔ جس دی مہا صفت کرے الفیے بن نکتے نوں میم، عین اپنی اکھ گھلائی۔ اوہدی کیسے ہتھ نہ آئی تقسیم، جُگ چوکڑی ونڈ ونڈائیا۔ جس نوں دیوے اپنا سچ یقین، تقویٰ اکو اک جنائیا۔ سو بردا بنے مسکین، مُفلس اپنا ناؤں رکھائیا۔ تڑپھے وچھوڑے جوں جل مین، دھیج دھیج نہ کھئے دھرائیا۔ بن کلمیوں بن کعبیوں ہوئے ادھین، نیوں نیوں اپنا سیس جھکائیا۔ دُھر فرمانا حُکم کرے تسلیم، چلے حق رضائیا۔ نیتز نین نہ ہوئے نابین، نُور اکو اک رُشنائیا۔ لیکھا

جانے یامبین، یامبین بے پرواہیا۔ نہ نر نہ مدین، پُرکھ نار نہ کھئے وڈیائیا۔ مُرشد مُریدان ہو ادھین، سد سد سیو کھائیا۔ رنگ چاڑھے اکو بہین، بہنڑی رُت سُہائیا۔ مارگ دسے سچ مہین، او جھڑ راہ اک لنگھائیا۔ سچ ساچا دسے دین، دُنی ناتا دئے تڑائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، جس مہر نظر پائیا۔ مہر نظر پا ویکھے حق، حقیقت سب دی کھوج کھجائیندا۔ نرویر ہو کے لئے تگ، دویت وچ نہ کھئے جنائیندا۔ دستگیر پھڑے ہتھ، دستیاب میل ملائیندا۔ رہبر راہ اکو دس، مارگ سچا آپ جنائیندا۔ سچا نام مالا منکا رٹ، من منکا آپ بھوائیندا۔ پریم پریتی مؤلی تند گھٹ، گنڈھ اکو اک وکھائیندا۔ لیکھا جان چوڈاں طبق ہٹ، زمیں اسماناں پردہ لائیندا۔ کر کھیل پُرکھ سمرتھ، اپنی دیا کھائیندا۔ سچ مُصلا ہینٹھاں سٹ، وُضو آب حیات کرائیندا۔ پھیر ہتھ نگ مُنہ دھو پھیر بُلانے الکھ، الکھ الکھ اکو اک وڈیائیندا۔ سجدہ سیس جھکائے انجھک، نیتر نین نہ کھئے شرمائیندا۔ میرا پیر بے نظیر میرے ول جے لئے تگ، رحمت رحم رحمان نظر نظر نال ملائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اپنا کھیل کرائیندا۔ مہر نظر نال پئے مُحبت، موہ اپنے نال جنائیا۔ سچ ایمان رہے ثابت، صدق اکو اک وکھائیا۔ مُرشد مُریدان پچھے کرے تعاقب، آپ اپنا پھیرا پائیا۔ کوڑی کِریا نال کرے مزاہمت، نت نت ویکھے تھاوں تھائینا۔ آپ رہے سدا سلامت، مقامے حق ڈیرہ لائیا۔ دیونہارا حق عبادت، اول اللہ اپنا نام جنائیا۔ درگاہ ساچی نہ کوئی سفارش، ویکھنہارا بے پرواہیا۔ کر کِریا جس جینودیاں کرائے اپنا تُعارف، تحفہ اپنا کلمہ جھولی پائیا۔ لیکھا لیکھے نہ پھیر کوئی عبارت، کاتب قلم شاہی نہ کھئے اُٹھائیا۔ کلجگ اتم شبد وچولا معرفت، ہر محفل مجلس دئے ملائیا۔ نرگن سرگن سرگن دووین ہونے فارغ، فرمانبردار اکو اک اکھوائیا۔ پچھلا اگلا لیکھا کوئی نہ ہووے وارد، وعدہ خلاف نہ کھئے اکھوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل کریم قادر، کرتا کرم مہر نظر نال وانگ نیاز بھگتاں جھولی پائیا۔ ناز نیاز صاحب دا نخرہ، پروردگار کھیل کھلائیا۔ جس دا کسے نہ لبھا شجرہ ہتھ نہ آیا خسره، نمبر حق رہن فک نہ کھئے کرائیا۔ تھوڑا تھوڑا سارے کر دے گئے تبصرہ، تفصیل نال دلیل نہ کھئے جنائیا۔ لیکھ جئاؤندے گئے یارے ہشرا، شہرتے شعور شہنشاہ وڈیائیا۔ آد جگاد جگ جگ بنیا رہے مسخرہ، مُشکل سب دے اُتے پائیا۔ بن کے ضدی ہویا رہے اتھرا، دل موم نہ کدے کرائیا۔ جگ چوگری کلمہ کلام لکھاؤندا رہیا پترا پترا، دُھر سندیس سندیس لاییا۔ گر اوتاراں پیر پیغمبران

نوں بنیا ربیا خطرہ، ڈر وچ سارے سیس جھکائیا۔ مُریداں مُرشدان دتا نکا نکا قطرہ، بوند بوند وچ ٹپکائیا۔ بن گوہند کسے نہ ہنڈھایا یار
 ستھرا، سیج سہنجی آسن کھئے نہ لائیا۔ کرشن گویاں نال رہ کے گیا گوکل متھرا، پارہسہم اپنی گود نہ کھئے بہائیا۔ نیترو کے گیا رام پت
 دستھرا، دردی درد نہ کھئے وندائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کردے رہے یتنا، زور بل اپنا آپ رکھائیا۔ کون ویلا ماہی ویکھئے چل کے پچھلے
 وطن، بے وطن ہو کے جھلی نہ جائے جدائیا۔ جس دے سیس اُتے سوہے تاج ہیرے لال امولک رتنا، نورو نور نور رُشنائیا۔ جس دا
 دوارا کدی نہ ہووے سکھنا، دیونہار پروردگار بے پرواہیا۔ جس دا گیت سنگیت ڈھولا وکھرا، مندر مسیت جس دے نام دی دین دہائیا۔
 اوہ بیٹھا ساچے دھام پدھرا، چھپر چھن نہ کھئے چھپائیا۔ سب دیاں پوریاں کرے سدھراں، جو بیٹھے دھیان لگائیا۔ نہ کوئی جام پیائے مدرا،
 رس امرت اک وکھائیا۔ نہ لما نہ دسے مدھرا، وڈا چھوٹا نہ کھئے جنائیا۔ نہ سلح کرائے نہ پائے غدرا، اپنی کار اپنے ہتھ رکھائیا۔ جس دا رُوپ
 رنگ ریکھ کدے نہ بدلا، بدلی کرے سرب لوکائیا۔ اوس صاحب دے سر دا صدقہ، جو سر سر رزق سبائیا۔ پتہ نہیں اوہ وسے کدوں
 گ دا، گھر اپنے آسن لائیا۔ ہن ویکھو میلا بدو بدی دا، گھر آ آ میل ملائیا۔ ایہو کھیل ویہویں صدی دا، رُٹھرا یار ہنڈھائی دا۔ لیکھا
 چُکیا نیکی بدی دا، جس ویلے پرہہ سچے دا درشن پائی دا۔ ہوکا سُنو کوچے گلی دا، نگر کھیڑے نعرہ سُنائی دا۔ ایہو ویس ولی چھلی دا،
 جگت نیتر درس کدے نہ پائی دا۔ ایہہ خزانہ نام دھنی دا، بن منگیاں بھگت لٹائی دا۔ ایہہ پیار جنی جن جنی دا، گرُمکھ ساچی گود
 اُٹھائی دا۔ کوئی لیکھا نہ جانے دُنیا آئیں دا، نیتر پیکھ مُکھڑا پھیر بھوائی دا۔ ایہہ سہاگ گرُمکھ ساچی وئی دا، دلہن اکو رنگ رنگائی دا۔
 ایہہ میلا بدھی کئی دا، پھڑیا پلو نہ پھیر چھڈائی دا۔ ویکھو بھگتاں نوں کیویں مئی دا، بھگوان در آ آ سیو کھائی دا۔ ایہہ لیکھا سکھ منی دا،
 بن منگیاں دان جھولی پائی دا۔ ایہو پیار اک دو جے نال بنی دا، گر چیلہ اکو رنگ وکھائی دا۔ ایہہ لیکھا نہیں جگ شہرت منی دا، گھر
 گمبھیر ڈونگھے ساگر اندر گرُمکھ تال رکھائی دا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ
 وشنو بھگوان دیونہارا ساچا دان، مہر نظر کر بن منزل منزلے مقصود پُچائی دا۔

* ۳۰ چیت ۲۰۲۰ بکرمی اسمان شہید دے کول سڑک اُتے *

پریم رُپیا ہویا منظور، لیکھا لیکھے لائیا۔ بن مایا ملے حاضر حضور، آتم آتر بے پرواہیا۔ آسا منشا پوری کرے ضرور، ضرورت
 ہور رہے نہ رائیا۔ جنم کرم پورب بخشے قصور، دکھ درد نیڑ نہ آئیا۔ ناتا توڑے کوڑو کوڑ، سچ سچ دئے وڈیائیا۔ ہوئے ہنگنا مار غرور،
 نون سو اکھر اک سمجھائیا۔ نرمل جوتی بخش نور، اگیان اندھیر مٹائیا۔ شبد اناد ساچی نور، سُن تریا نین شرمائیا۔ سرب کل بھرپور،
 دیونہار سرب اکھوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا سچا ور، بن پیسے دھیلے آتم پر ماتم کرے میلے، برہم پاربرہم گرو
 گر چیلے، سوہنگ دھار نرگن کھیلے، سرگن اپنا رنگ وکھائیا۔ رُپیا کہے میں آواں مڑ کے، گھر اپنے پھیرا پائیا۔ ستگر پورے نال جڑ کے،
 پچھلی بھل بخشائیا۔ مینوں نہ کوئی مارے نہ کوئی گھر کے، بھہ بھو نہ کھئے رکھائیا۔ جیہدے پچھے ستگر آیا تڑ کے، تڑت اپنا میل ملائیا۔ سو
 میرے اندروں لاپے کالے بُرقے، مکھ اپنا دئے وکھائیا۔ سُر ت سوانی نچے بھڑ کے، خوشی خوشی اکو راگ لائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، مایا مایا وچ سائیا۔ رُپیا کہے میرا ٹٹا ناتا، جگت ناتا رہن نہ پائیا۔ ستگر ملیا پُرکھ بدھاتا، بدھ اپنی
 دئے سمجھائیا۔ سادھاں سنتاں ہو کے رہنا داسی داسا، نراچھت سیو کھائیا۔ بے شک ساری دُنیا کرے ہاسا، تیری پریتی ٹٹ نہ جائیا۔
 تیرا بٹو آکایا کاسہ، جس دا پردہ ستگر پورا آپ اٹھائیا۔ توں اس دے وچ کریں نواسا، باہر نکل کدے نہ جائیا۔ جے کڈھ تے کڈھ
 پُرکھ ابناسا، آپ اپنی وست اپنے ہتھ رکھائیا۔ تیری پوری کرے آسا، نراسا روپ نہ کھئے وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا
 کر، دیونہارا ساچا ور، لیکھے لائے اک رُپیا، نام چڑھائے ساچی نئی، ایتھ اوتھ پکڑے بہییا، پاربرہم برہم ساچا سئی، آتم پر ماتم سوہنگ
 ڈھولا نرگن شبد وچولا، بن وچولا جوڑی اک وکھائیا۔ رُپیا کہے میں وکان نہ ہٹ، میری قیمت کوئی نہ پائیا۔ میرے پیار اندر لکھ
 چوراسی گئی پھس، پھاسی گل وچ رہے لٹکائیا۔ میرے پچھے پچھے رہے نٹھ، شاہ سلطان راج راجان دین دُہائیا۔ میری پلے بنہن گھٹ کے
 گٹھ، دھیاں بہیناں بہین بھراواں کولوں چوری رہے کھائیا۔ میں گھر گھر پایا رٹ، جیو جنت کرن لڑائیا۔ ہُن میں آیا ستگر ہتھ، میرا لیکھا
 دیوے لگائیا۔ میں مُنہ دے بہار جاواں ڈھٹھ، میری چلے نہ کھئے چٹرائیا۔ میں وکان سنتاں ہٹ، قیمت اکو اک رکھائیا۔ نہ ودھ تے نہ گھٹ،

سولان سولان پوری کار کھائی۔ بن نانا چرنی جاواں ڈھٹھ، دوئے جوڑ سیس جھکائی۔ مینوں مل جائے ساچی مت، بن صاحب ستگر ہور نہ کھئے سرنائی۔ میری لیکھے لگے رت، رتی رت رت وچ رہن نہ پائی۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایہہ زُپیا زُپیئے والیاں دے دتا ہتھ، جس ہتھ نال کھیل چلے جگت لوکائی۔ بہن والا آپے بہندا، بہہ بہہ خوشی منائی۔ اگلا پچھلا حال کہندا، کہہ کہہ رہیا سنائی۔ پورب لہنا سب دا دیندا، باقی کھئے نظر نہ آئی۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، تخت پوش ویکھ زردوش، بیٹھا رہیا چُپ خاموش، سُن کے شبد آئی ہوش، جس درشن توں لوچن رہے لوچ، سو صاحب گیا پھنچ، جس دی کوئی سوچ نہ سکے سوچ، سوچنہارا اپنی دیا کھائی۔ تخت پوش کہے میرا تخت، بن تخت نواسی سوہیا نہ پائیندا۔ دھنّ بھاگ میرا سوہیا وقت، سہنجی گھڑی میل ملائیندا۔ بے شک میرے اُتے سارا بہندا جگت، بن ستگر شانت نہ کھئے کرائیندا۔ جس دے نال اوہدے بھگت، بھگت بھگتی وچ سمائیندا۔ جیہدے چرناں نال میرے گھر وچ ہو جائے برکت، بریخانہ اک گھلائییندا۔ ایتھے کوئی نہ کرے بڑی حرکت، دھی بہین کتیاں نہ کھئے تکائیندا۔ دئی دویت کوئی نہ کرے شرکت، شرارت سب دی میٹ مٹائیندا۔ در آ کے دتا درس، میری پچھلی حرص مٹائیندا۔ کاٹھ اُتے کر کے جائے ترس، میری سُکی لکڑی لیکھے لائیندا۔ میری سچی کرے پرکھ، میں سب دی سیو کھائیندا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سب دی آسا پور کرائیندا۔

* ۳۰ چیت ۲۰۲۰ بکرمی ارجن سنگھ دے گرہ سلیم پُر ضلع ہوشیار پُر *

بھگتن میتا ہر بھگوان، جُگ جُگ دیونہار وڈیائی۔ لیکھا جانے دو جہان، نرگن سرگن ویس وٹائی۔ جُگ چوکڑی ہو پردھان، نام پردھانگی اک کھائی۔ لیکھا جان گویا کابن، منڈل منڈپ راس رچائی۔ بھیو ابھیدا کھول سیری بھگوان، بھگوان اپنا راہ جنائی۔ جن بھگتاں دیوے آتم دان، وست امولک جھولی پائی۔ شبد اگتی دھر فرمان، سچ سندیسہ آپ لائی۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ہرجن میلا بے پرواہیا۔ بھگت بھگوان اکو رنگ، سو ستگر آپ چڑھائیندا۔ ساچی سیجا ویکھ پلنگ، ست ستوادی سوہیا

پائیندا۔ انحد ناد وچے مردنگ، دُهن آتمک راگ الائیندا۔ آتم پرما تم وسے سنگ، سکلا ساتھ نبھائیندا۔ نبج گھر نبج گرہ دیوے نبج اند، پرمانند آپ درسائیندا۔ صفت صلاحی صفت جنائے بن بتی دند، رسنا جہوا نہ کھئے بلائیندا۔ ستجگ ست ستوادى ساچا چھند، سوہنگ ڈھولا آپے گائیندا۔ آپ اپنا گیت ظاہر میٹے پندھ، دُور نیڑا نہ کھئے رکھائیندا۔ آتم پرما تم ٹٹی دیوے گنڈھ، گنڈھنہار گوپال سوامی ویکھ وکھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، بھگوان اکو راہ وکھائیندا۔ بھگت بھگوان اکو راہ، جُگ جُگ ملے وڈیائیا۔ نرگن سرگن بن ملاح، بیڑا اپنے کندھ اٹھائیا۔ ست ستوادى صفت صلاح، سچ سچ کرے پڑھائیا۔ آتر آتر بھيو کھلا، ابھيو دئے جنائیا۔ نرگن سرگن میل ملا، جوتی جاتا جوڑ جڑائیا۔ رہبر بن بے پرواہ، سیوک ساچی سیو کھائیا۔ ویکھنہارا تھاوں تھان، تھان تھنتر گکن گکنتر پھول پھلائییا۔ جپاونہارا اکو ناں، نش اکھر کرے پڑھائیا۔ سنت سہیلے پھڑ پھڑ بانہ، کوڑی کریا پندھ مکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہار نام وڈیائیا۔ بھگت بھگوان سکلا ساتھ، ہر پُرکھ نرنجن آپ نبھائیندا۔ نرگن ڈھولا نرگن گاتھ، نرگن سوہلا راگ الائیندا۔ سرگن وچولا پُرکھ سمرتھ، سمرتھ پُرکھ اپنی کار کھائیندا۔ جُگ چوکرئی ستجگ تریتا دوپیر دیونہارا وتھ، گر اوتار پیر پیغمبر جھولی آپ بھرائیندا۔ شاستر سمرت وید پُران گیتا گیان انجیل قرآن جناونہارا جس، دُھر دی بانی بان لگائیندا۔ آتم پرما تم برہم پاربرہم ہو کے وس، ایش جیو جگدیش جگ جیون داتا اپنی کار کھائیندا۔ نو کھنڈ پرتھمی ست دیپ دو جہان سِری بھگوان جیرج انڈ اُنْبھج سینج اپنا مارگ دس، پنٹھ اکو اک درسائیندا۔ ایتھ اوتھ دو جہان نوجوان پندھ مکھئے ٹھ ٹھ، آوندا جاندا نظر کسے نہ آئیندا۔ بھگت بھگوان ہردے وس، نرگن جوت کر پرکاش، شبد انادی ناد دُهن نرگن ساچا راگ الائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، بھگت بھگوان آپ سمجھائیندا۔ بھگت بھگوان دیوے سدا، نام سندیسہ اک سنائیا۔ ذات پات ورن گوت نو دوارے کوڑی کریا پار کرو خدا، آشا ترسنا ہوئے ہنگتا سنگ نہ کھئے رکھائیا۔ لکھ چوراسی وچوں ستگر پورے پھڑ پھڑ کڈھا، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ ویکھنہارا بڈھا نڈھا، چچن سب دا اپنی جھولی پائیا۔ پر پُرکھ پریشور آد جگاد جگا جگنتر بھگت پریتی اکو بدھا، دوجی لوڑ نہ رکھے رائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، نرگن داتا پُرکھ بدھاتا پاربرہم بے پرواہیا۔ بھگت جنان ہر بھگتی جوگ، جگ جیون داتا آپ جنائیندا۔

آتم پر ماتم دُھر سنجوگ، بن وچولا آپ ملائیندا۔ کئہارا جنم کرم دا روگ، چتا سوگ نہ کھئے وکھائیندا۔ دیونہارا سوہنگ ہنسسا ساچی
 چوگ، مانک موتی اکو اک درسائیندا۔ ساڈھے تین ہتھ کایا لگاونہارا چوٹ، نام نگارہ اک وجائیندا۔ کوڑی کیریا کڈھنہارا کھوٹ، سچ
 سچ وست نام امولک کایا گولک آپ ٹکائیندا۔ کر پرکاش نرمل جوت، اندھ اندھیرا گیان مٹائیندا۔ وکھاونہارا سچکھنڈ دوار ساچا کوٹ،
 چہر چہن نہ کھئے چھہائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، بہگت بہگوان اکو گھر سمجھائیندا۔ بہگت بہگوان اکو گھر، گھر
 ساچے وجے ودھائیا۔ آن جاون لکھ چوراسی رہے کوئی نہ ڈر، رائے دھرم نہ دئے سزائیا۔ نہ جنے نہ جائے مر، جنم مرن گیڑ رہن نہ پائیا۔
 صاحب ستگر دین دیال پُرکھ اکال ایکا پلؤ لئے پھڑ، نرگن سرگن گنڈھ پوائیا۔ آتم پوڑے بن ڈنڈیوں جائے چڑھ، پہلا دوجا تیجا چوٹھا اکو
 گنڈھ پوائیا۔ در دوارے جائے کھڑ، نیتر نین نین اٹھائیا۔ سری بہگوان کیریا دیوے کر، مہر نظر ٹکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی
 کیریا کر، جن بہگتاں میل لئے ملائیا۔ جن بہگتاں میلا ڈونگھی غار، کایا مندر اندر آپ ملائیندا۔ شبد سروپی کر پیار، گر شبدی دیا
 کھائیندا۔ سکھمن ٹیڈھی کرے پار، ادھ وچکار نہ کھئے اٹکائیندا۔ ایڑا پنگل ڈگن منہ دے بہار، اپنا بل نہ کھئے وکھائیندا۔ کیریا کر گر کرتار،
 کرنی اپنے ہتھ رکھائیندا۔ امرت آتم جام پیال، سرتی سوئی آپ اٹھائیندا۔ دیپک دیا جوت نرنجن بال، اندھ اندھیرا مٹائیندا۔ نرگن چلے
 نرگن نال، سرگن روپ نہ کھئے وکھائیندا۔ سُنہار مُریداں حال، مُرشد اپنا پھیرا پائیندا۔ ناتا توڑ ترے گن مایا جگت جنجال، پنج تت موہ نہ
 کھئے ودھائیندا۔ ساچا مندر دئے وکھال، ہر مندر ہر جو سوہیا پائیندا۔ آتم سیجا کر تیار، پر ماتم اپنا رنگ رنگائیندا۔ پاربرہم برہم میلا نار
 کنت بہتار، گھر جوڑی جوڑ جڑائیندا۔ ویکھنہارا سرجنہار، نج نیتر اکھ گھلائیندا۔ دیوے درس درس دیدار، نور نور نور چمکائیندا۔
 بہگت بہگوان دا سچ پیار، لوک مات نہ کھئے ٹرائیندا۔ لکھ چوراسی ہوئے خوار، بن ستگر پورے کڈھا پار نہ کھئے وکھائیندا۔ ڈبڈے ویکھے
 وچ سنسار، بیاسا جیو نظر سرب آئیندا۔ غوطے کھاؤن گھمن گھار، نئی نام نہ کھئے چڑھائیندا۔ سیا نظر نہ آئے سرجنہار، نیتر درس کھئے نہ
 پائیندا۔ پڑھ پڑھ تھکے جیو گوار، جگ جیون داتا ہتھ کیسے نہ آئیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، بہگت بہگوان ساچی
 ریتی، ریتیوان اک سمجھائیندا۔ بہگت بہگوان کھیل اندٹھ، جگ نیتر نظر نہ آئیا۔ کروٹ بدل نہ دیوے پٹھ، ستمکھ دے سچا ماہیا۔ من

واسنائے جت، منسا ہور نہ کھئے رکھائیا۔ آتم پر ماتم کرے ساچا پت، پریم پریتی اک جنائیا۔ نام وست امولک پائے بھکھ، بھچھیا اکو دئے سمجھائیا۔ بن لیکھیوں لیکھا دیوے لکھ، لکھنہار وڈیائیا۔ بن نیتر نیناں پئے دس، نج نیتر کر رُسنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھگون بھگتن اپنا بھیو کھلائییا۔ بھگتن پردہ دیوے کھول، ہر خالق خلق دیا کمائیندا۔ بودھ اکادھا شبد انادا برہم برہمادا سچ سنائے بول، انبولت آپ جنائیندا۔ دُور دُراڈا نیرن نیرا گھر گھر وچے وسے کول، بنک دوارا ہر نرنکارا اک سہائیندا۔ سرتی شبدی جائے مؤل، اٹا کرے نابھ کول، امرت جھرنا رسک رسک بوند بوند بوند ٹپکائیندا۔ دیونہارا دھرنی دھرت دھول مان داتا دانی سری بھگوان بھگت بھگوان اٹھائے اک نشان، نشانہ اپنا نام جنائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ویکھنہارا گھر گھر لکھ چوراسی کھوج کھجائیندا۔ لکھ چوراسی اندر وڑیا، نرگن نظر کیسے نہ آئییا۔ ساچے پوڑے آپے چڑھیا، نام ڈنڈے دئے وڈیائیا۔ محل اٹل اچ منارے آپے کھڑیا، رُوپ رنگ ریکھ نہ کھئے رکھائیا۔ گرمکھ ورا سنت سہیلا بھگت بھگوان آپے پھڑیا، پھڑ اپنا میل ملائییا۔ سوہنگ ڈھولا ڈھر دا بولا بن وچولا ربیا پڑھیا، اچی کوک کوک جنائیا۔ نہ جنے نہ کدے مریا، آتم پر ماتم جگ چوکری دھار وکھائیا۔ نہاونہارا ساچے سریا، سر امرت اک وڈیائیا۔ آد جگاد سروور سچا بھریا، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار سد وڈیائیا۔ وڈیائی دیوے ہر وڈا آپ، جن بھگتاں دیا کمائیندا۔ نرگن سرگن مائی باپ، پتا پوت گود سہائیندا۔ ڈھر دھار دی دھار سچا جاپ، سو پُرکھ نرنجن آپ پڑھائیندا۔ ہنگ برہم پچھانے آپ، اپنا پردہ آپ اٹھائیندا۔ ترے گن ناتا تئے تاپ، اگنی تت نہ کھئے جلائییندا۔ صاحب دسے ستگر سجن ساک، سگلا سنگ نبھائیندا۔ لہنا دین چکائے ہتھو ہاتھ، جگت ادھار نہ کھئے رکھائیندا۔ آتم پر ماتم جنائے پوجا پاٹھ، ہون سمگری ہور نہ کھئے بنائیندا۔ میٹنہار اندھیری رات، گر شبدی چند چمکائیندا۔ کلجگ اتم ویکھنہارا کھیل تماش، خالق خلق پاوے سار، عرش فرش دو جہان سری بھگوان چوڈاں طبق نور الہی پروردگار مقامے حق ہو تیار، لاشریک سانجھا یار، نور خدائی ظہور الہی لوک مات مار جہات، مُرشد مُریداں دیوے دات، داتا دانی اکو پھیرا پائیندا۔ داتا دانی گہر گمبھیر، بھگت بھگوان ویکھ وکھائیندا۔ کلجگ اتم لکھ چوراسی توڑنہار زنجیر، شرع شریعت نہ ونڈ ونڈائیندا۔ گرمکھ چوٹی چاڑھے پھڑا خیر، محل اٹل آپ بہائیندا۔ بدلنہار صاحب تقدیر، تصویر ساچی

سچ جنائیندا۔ امام اماماں وڈ پیرن پیر، بے پرواہ اپنی کل دھرائیندا۔ شاہ پاتشاہ گہر گمبھیر، شہنشاہ اپنا حُکم ورتائیندا۔ کرے کھیل بے
 نظیر، جگت نیناں نظر کیسے نہ آئیندا۔ لکھ چوڑاسی ہوئی دلگیر، گر اوتار پیر پیغمبر دھیر نہ کھئے دھرائیندا۔ وشن برہما شو نیتروون
 ویاون نیر، اچی کوک کوک سُنائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، صاحب ستگر دین دیاں، دین
 اپنا میل ملائیندا۔ دین میل دُھر دربار، درگاہ ساچی وجے ودھائیا۔ لیکھا جانے پروردگار، بے پرواہی اپنی پرواہ نہ کیسے جنائیا۔ کلجگ
 اتم لے اوتار، نرگن جوت کرے رُشنائیا۔ سرشٹ سبائی سانجھا یار، چار ورنان رہیا سمجھائیا۔ آتم پرما تم کرو پیار، پرم پُرکھ دئے وڈیائیا۔
 پاربرہم برہم میلا وچ سنسار، گر چیلارُپ وکھائیا۔ نام کھنڈا تیز کٹار، ہرجن گاترے تن لٹکائیا۔ پنج ہنکاری دیوو مار، تن
 شنگاری ویکھ وکھائیا۔ سوئی سرتی لُو اٹھال، اکال مورت میل ملاواں سہج سُبھائیا۔ ناد تورت سُنو دین دیاں، گرُمکھ بنو ساچے لال،
 ترے گن مایا توڑ جنجال، جاگرت جوت ہوئے رُشنائیا۔ لیکھا چُکے شاہ کنگال، ملے نام سچا دھن مال، دھن خزینہ اکو نظری آئیا۔ کایا
 مندر اندر ویکھو سچے دھرمسال، ستگر بیٹھا بے مثال، مسل لوکات سکے نہ کھئے بنائیا۔ اندر باہر گیت ظاہر، آد جگاد جگا جگنتر
 بھگت بھگوان چلے نال نال، وچھوڑا کھئے رہن نہ پائیا۔ نانا توڑے کال مہاکال، اپنی گودی لئے بہال، سچکھنڈ دوارے کھیل اپارے پرم پُرکھ
 داتا دیونہار ہر وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، کلجگ اتم میٹ اندھیری راتا، ستجگ سچ سُنائے گاتھا، اکو ڈھولا
 وجے ودھائیا۔ بھگتو بھگتی مارگ انگ، انکیکار جنائیندا۔ ہر کا مندر ویکھو لنگھ، سری بھگوان آپ درسائیندا۔ نہ کوئی ڈھولا نہ کوئی
 چھند، راگ تال نہ کھئے جنائیندا۔ نہ کوئی سورج نہ کوئی چند، دیا باقی نہ کھئے جگائیندا۔ نہ کوئی داتا بھکاری نہ کوئی منگاں رہیا منگ،
 خالی جھولی نہ کھئے جنائیندا۔ نہ کوئی شاہ سوارا کسے تنگ، اسو نظر کھئے نہ آئیندا۔ نہ کوئی گر پیر اوتار ویکھے اند، اند روپ نہ کھئے
 وکھائیندا۔ سچ سینگھاسن پُرکھ ابناسن سچکھنڈ دوار ایکنکار اکو بے پُرکھ سمرتھ، مہا اکتھ اپنے وچ چھپائیندا۔ ستجگ تریتا دواپر کلجگ
 نو سو چوڑانوے چوکرئی جگ چلایا رتھ، نرگن سرگن ساچی کار کھائیندا۔ کلجگ آنت سری بھگونت نانک گوہند ساچا مارگ گیا دس،
 ورن برن ذات پات اوچ نیچ نظر کھئے نہ آئیندا۔ نرگن داتا پُرکھ بدھاتا کل کلکی ہوئے پرگٹ، دھرم کھلائے ساچا ہٹ، چارے کٹھاں اکو راگ

اكو دهن اكو آواز الائنڊا۔ جوتي جوت سرُپ هر، آپ اپني ڪرپا ڪر، ديونهارا ساچا ور، بهگت بهگوان سچا ميتا ڪايا ڪرے ٿهانڏي سيتا، اگني تت نه ڪوئي جلائيندا۔ اگني تت نه جائے لگ، جس جن دئے وڏيائيا۔ درس ڪرائے اُپر شاه رگ، شهنشاه اپنا ميل ملائيا۔ ڪايا مندر اندر ساچا حج، مڪه ڪعبه دئے وڪهائيا۔ سُرَت سواني سچ محلے سد، صدقے واري گهولي اكو سڪهيا دئے جنائيا۔ جگت ڪناره پار حد، گر سترگر ملے وڏيائيا۔ آتم پرما تم رهن نه ديوي اڏ، جنهان اپني انگ لگائيا۔ سچ وڪهائے نربان پد، پدوي اكو اک درسائيا۔ پاربرهم دي بهگت ساچي جد، بهگون جگ جگ سيو ڪمائيا۔ جوتي جوت سرُپ هر، آپ اپني ڪرپا ڪر، ديونهارا ساچا ور، گرمڪه ليکها ليکھے لائيا۔ بهگت بهگونت اكو دهار، سو پُرڪه نرنجن آپ چلائيندا۔ سنت ساچن ڪر پيار، هر پُرڪه نرنجن ڪهيل ڪرائيندا۔ گرمڪه گر گر ڪهول ڪواڙ، ايڪنڪارا پرده لائيندا۔ گر سڪه ساچے دے ادهار، آد نرنجن جوت نرنجن ديپڪ ڏگمگائيندا۔ غريب نائيا سانجها يار، سري بهگوان آپ اڪهوائيندا۔ ڏبڏے پاتهر جائے تار، انباسي ڪرتا چرن چُهائيندا۔ پاربرهم برهم ليکها دئے نوار، ليکها آگے نه ڪوئي لڪهائيندا۔ آتم پرما تم اک دوار، گهر مندر آپ سُهائيندا۔ ميل ملائے سرجنهار، جگت وچھوڙا نه ڪوئي پائيندا۔ چوڏا لوڪ چوڏا طبق نيتروون زارو زار، دهيرج دهير نه ڪوئي رڪهائيندا۔ ڪلجگ چار ڪنٺ اندھ اندھيار، ساچا چند نه ڪوئي چمڪائيندا۔ گر ڪا شبد نه ڪوئي پيار، هر چرن دهيان نه ڪوئي لگائيندا۔ ماما ممتا بهوے هنگتا آسا ترسنا ڪوئي نه سڪے مار، ڪام ڪرودھ لوبھ موھ بنڪار، پلو نه ڪوئي چُهڏائيندا۔ جوتي جوت سرُپ هر، آپ اپني ڪرپا ڪر، ديونهارا ساچا ور، جن بهگتا اكو گهر وڪهائيندا۔ جن بهگتا گهر ويڪهيا اچا، اوچ اگم ملے وڏيائيا۔ نه ڪوئي گلي نه ڪوئي ڪوچا، شهر بازار نه بٽ وڪهائيا۔ نه ڪوئي ايڪا نه ڪوئي دوچا، تي جي ونڏ نه ڪوئي ونڏائيا۔ نه ڪوئي بهيو رکھ ڪوچها، پرده اُپر نه ڪوئي رڪهائيا۔ جس صاحب سترگر دا در سُوچها، تس ديونهار وڏيائيا۔ جوتي جوت سرُپ هر، آپ اپني ڪرپا ڪر، بهگتن ميتا اک اڪهوائيا۔ بهگتن ميتا بهوے آپ، پر به اپني ديا ڪمائيندا۔ ڪر ڪرپا پهلا ديوي جاپ، رسنا جهوا نه ڪوئي پلائيندا۔ پت پت پت ڪرے پاڪ، پت ادھارن ويڪھ وڪهائيندا۔ آتم پرما تم ناتا جوڙ بنائے ساڪ، سجن اكو اک اڪهوائيندا۔ ڪايا مندر ڪهول تاڪ، بجر ڪپائي ڪنڏا لائيندا۔ گهر وچ گهر وڪهائے ھاٿ، سچ سُهجننا مندر آپ سُهائيندا۔ نرمل جوت ڪر پرڪاش، پرڪاشوان نظري آئيندا۔ جن بهگتا بهوے سدا داس، بن سيوڪ سيو ڪمائيندا۔ در در گهر گهر پوري

کرے آس، نر ہر اپنا پھیرا پائیندا۔ دوجا کوئی نہ سکے بھاکھ، من مت بُدھ کہن کھئے نہ پائیندا۔ جس بھاوے تِس لئے راکھ، جُگ جُگ اپنی دیا کمائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا نام ور، وست امولک آپ ورتائیندا۔ وست امولک نام ہر، ہر داتا آپ جنائیا۔ سنت سُہیلے سجن پھڑ، کایا چولی آپ کُکائیا۔ جیودیاں جگ جائن مر، جنہاں اپنا بھیو کھلائیآ۔ اکو ڈھولا لِن پڑھ، تُوں میرا میں تیرا دوجا نظر کھئے نہ آئیآ۔ صاحب ستگر سرنائی جان پڑ، مستک کُگا دھوڑ لگائیآ۔ گر ستگر دا ویکھ گھر، بھلے جگت لوکائیآ۔ نظری آئے نرائن نر، نر داتا سوچھ سرُپ وٹائیآ۔ کلجگ اتم جوت سرُپی کھیل رسیا کر، شاہو بھوپ وڈ وڈیائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، گرمکھ گرسکھ گر گر اکو تند ڈور بندھائیآ۔

* ۳۰ چیت ۲۰۲۰ پکرمی ہر بہگت دوار جیٹھووال *

نرگن سرگن ساچی دھارا، دوا دو ملے وڈیائیآ۔ چھیا چھیکا ہو اُجیارا، چھیکن میلا سہج سُبھائیآ۔ چوکا بولے اُچی نعرہ، چار کُنٹ چوٹھے جُگ سُنائیآ۔ دو چھ چار جوڑ اکو انک کرے تیارا، سِری بھگوان وڈی وڈیائیآ۔ پچھلا لہنا دینا دیوے قرض اُتارا، اگلا اپنا راہ وکھائیآ۔ گوہند میتا ایکنکارا، اکل کل وڈیائیآ۔ وسنہارا دھام نیارا سچکھنڈ، ساچے سوہا پائیآ۔ جُگ چوکرئی پار کنارہ، تھر کھئے رہن نہ پائیآ۔ دیونہارا دُھر دی دھارا، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، اپنی کار کھائیآ۔ دو چھ چار ہو اُکھئے، دو سو چوٹھے انک بنائیآ۔ اک دوجے ول پریم پریتی نال ٹھے، میل ملاواں ایکا تھائیآ۔ دوا اپنا حال دسے، نرگن سرگن میری کار کھائیآ۔ چھیاں کہے چھ گر میرے اندر وسے، شہنشاہ ساچی سیو کھائیآ۔ چوکا کہے چار جُگ میرے پٹھے، جُگ جُگ کشتی دیاں کرائیا۔ سِری بھگوان اتم سب تُوں کرے اکو مُٹھے، اپنی اُنگلیاں وچ دبائیآ۔ اکو وار ایکنکارا پُچھے، سچ سچ دیو جنائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہار وڈیائیآ۔ دوا کہے میں دساں حال، میرا بھیو کسے نہ پایا۔ نرگن سرگن میری چال، چال نرالی اک جنایا۔ سچکھنڈ وساں ساچی دھرمسال، ساچا مندر اک وڈیایا۔ لکھ چوڑاسی دیپک بال، گھر گھر اپنا ڈیرہ لایا۔ ساچی سیکھیا دیواں سیکھال، ساچا منتر نام درڑایا۔

جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچی کار موہے لایا۔ چھیکا کہے میں ویکھیا شہنشاہ، شاہ پاتشاہ وڈی وڈیائیا۔ جس گرہ مندر دتا بنا، محل اٹل کرے رُشنائیا۔ دیپک جوت جوت دتے ڈگمگا، نورو نور نور رُشنائیا۔ بند کواڑی تاک دتے کھلا، در دروازہ اپنے ہتھ رکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچی کرنی آپ کھائیا۔ چوکا کہے میرا ساچا پد، چار چار وڈیائیا۔ جُگ چوکرئی ویکھاں حد، کنارہ اپنا انک بنائیا۔ ڈھولا گیت سناواں چھند، راگ اناد جنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچی کھیل آپ کرائیا۔ دوآ چھیکا کٹھا چار، چار کُنٹ وجے ودھائیا۔ چار چھ دوآ کرے پیار، دتے دتے اکو رنگ وکھائیا۔ دو چھ چار ہتھے خبردار، خبردار نہ کھئے ہٹائیا۔ دو چھ چار پیار، دو جہاناں دتے جنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچی کرنی آپ کھائیا۔ دوآ کہے میں آد جُگاد کھیل کراں جھے، نرگن سرگن میری وڈیائیا۔ میرا بھیو کیسے نہ لبھے، دو جہان کھوجن تھاون تھائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر اپنے حُکمے اندر سدے، سدا اکو نام جنائیا۔ بالے نہاں ہیٹھاں دتے، ایکا اپنا رنگ چڑھائیا۔ پریم پریتی اندر بجھے، ساچی ریتی اک وکھائیا۔ سری بھگوان صاحب سلطان پردہ کجے، مہر نظر اٹھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، ایکا چھیکا نال ملائیا۔ چھیکا کہے میرا شہنشاہ، شاستر سمتر وید بنائیندا۔ جُگ چوکرئی دسدا ربیا راہ، مارگ دھندے آپے لائیندا۔ دو جہاناں بن ملاح، بیڑا اپنے کندھ اٹھائیندا۔ گھر اولا دتے وسا، اک اکلا سوبھا پائیندا۔ جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا نرگن نور کر رُشنا، نرویر اپنی کار کھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچی کھیل آپ وکھائیندا۔ چوکا کہے میری چوتھی دھار، چار جُگ وڈیائیا۔ چار وید میرا پیار، چار ورن سرن رکھائیا۔ چارے کھانی دے ادھار، چار بانی کرے پڑھائیا۔ چار کُنٹ اک ہلار، چار یاری ویکھ وکھائیا۔ چار اکھڑا کر پیار، ایکا گھر کرے کُرمائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، دوآ چھیکا چوکا ایکا نوکا آپ بنائیا۔ دو چھ چار رہے اڈیک، آپ اپنا دھیان لگائیا۔ گر گر دس کے گیا ٹھیک، بھیو ابھید جنائیا۔ بیس بیسا پرہ پرگٹ ہووے لاشریک، شاہ پاتشاہ اپنا پھیرا پائیا۔ پچھلی ہووے پار کرے لیک، اپنی لیک پھیر لگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، کرے کھیل بے پرواہیا۔ دو سو چوٹھ تگدے رہے راہ، نیتر نین نین اٹھائیا۔ کون ویلا آئے بے پرواہ، بے پرواہی دھار

چلائی۔ ساڈا لہنا دئے چُکا، خالی جھولی دئے بھرائیا۔ جو مارگ گوبند دتا لا، تِس نُوں پُورا کر وکھائی۔ چار ورن اٹھاراں برن رہے شرما، سب دی اکھ دئے کھلائی۔ گر اوتار پیر پیغمبر دین مذہب جو حدان گئے بنا، اتم سب دا ڈیرہ ڈھاپیا۔ آتم پر ماتم بھیو چُکا، چار کُنٹ کرے شنوائیا۔ محل اٹل اک رُشنا، گھر ساچا اک سہائیا۔ نرگن سرگن سیو کما، کرنی کرتا آپ جنائیا۔ بھگت دوار اک پرگٹا، پاربرہم پرہہ ویکھے چائیں چائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر پِسویں صدی اکٹھے کر کے اندر لئے بہا، باہر نکل کھئے نہ جائیا۔ ست ستوادی ساچی کرے پھیر صلاح، پُچھنہارا تهاؤں تھائیا۔ اٹھو سارے بنو گواہ، شہادت نرگن نرگن کولوں منگ منگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنی کار کمائی۔ دو سو چوٹھ گئے بیت، بیتی صدی لوکائیا۔ پرہہ پرگٹ ہویا اک اتیت، ترے گن اتیتا پھیرا پائیا۔ ست دھرم دی ساچی ریت، ست پُرکھ نرنجن صاحب ستگر آپ چلائی۔ دو جہان اکو گیت راگ ناد اک شنوائیا۔ وشن برہما شو گر اوتار پیر پیغمبر دوجا سُنائے نہ کھئے سنکیت، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنی کھیل آپ کرائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر ہویا اکٹھے، بھگت دوار وجی ودھائیا۔ ویکھو سب دا سانجھا کھلیا ہٹ، دوجی ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ نہ کوئی گویا دسے بھٹ، ڈونم نائی ساتھ نہ کھئے وکھائیا۔ اکو کھیل پُرکھ سمرتھ، شاہ پاتشاہ رہیا کرائیا۔ سب دے خالی کیتے ہتھ، بھنڈارا اکو اک ورتائیا۔ دوس سہنجنا رہے تگ، ویلا وقت ملے وڈیائیا۔ جس گوبند اک ست پنج چھ پنجم پنج لے رکھ، پریم پریتی دھار وپائیا۔ دو چھ چار پچھوں پرہہ در آئے سارے لکھ چوراسی نالوں کرے وکھ، وکھری کار کمائی۔ جنہاں پچھے لیکھے لائی گوبند رت، تنہاں رت اپنے نام رنگائیا۔ اندر باہر دیوے برہم مت، برہم ودیا کرے پڑھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار سدا وڈیائیا۔ ویہہ سو ویہہ تیری وساکھی، وصل ہر جو آپ کرائیا۔ بھگت دوارے بہہ کے کرے راکھی، در دربان سیو کمائی۔ شبد سندیسہ دیوے پاتی، پاتر اپنا آپ پھڑائیا۔ ہرجن دوس زین اک پرہاتی، زین اندھیر رہن نہ پائیا۔ امرت بوند دیوے سوانتی، سیتل دھار دھار وپائیا۔ نظری آئے اک اکتی، اکل کلا ویکھ وکھائیا۔ کھولنہارا بند تاکی، بجر کپائی توڑ ٹڑائیا۔ پُچھنہارا نرگن سرگن واتی، مہر نظر اٹھائیا۔ پچھلا لہنا دیوے باقی، آگے اپنی گنڈھ پوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی کھیل آپ رچائیا۔ ساچی کھیل کرے نرنکارا، نرگن اپنی کار کمائیندا۔ بھگتن بن میت پیارا، مِتر

اپنا میل ملائیندا۔ سہاونہارا اک دوارا، در دروازہ آپ وڈیائیندا۔ جس دا پردہ کیسے نہ اُتارا، اُتر پورب پچھم دکھن چارے کُنٹاں راہ تکائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی کرنی آپ کمائیندا۔ پرہہ ساچی کرنی کماویگا۔ پہلی وساکھ دوس سہاویگا۔ جو گوہند گیا بھاکھ، سو پورا کر وکھاویگا۔ جو لکھیا بھوکھت واک، تِس لہنا آپ مُکاوِیگا۔ شبد اگئی چڑھ کے راک، آسو اکو اک دوڑاویگا۔ لکھ چوراسی ویکھے ماٹی خاک، خالق اپنا پھیرا پاویگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، نرگن اکو کھیل وکھاویگا۔ ہر نرگن کھیل کرائیگا۔ گر اوتار نال ملائیکا۔ پیر پیغمبر سرب اُٹھائیکا۔ ساچی اُنکلی آپ لائیکا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا سچا ور، ساچا کھیل آپ سمجھائے گا۔ ساچا کھیل کرے بھگوان، اپنے ہتھ رکھے وڈیائیا۔ دو چہ چار کر پردھان، پردھانگی اکو ہتھ پھڑائیا۔ دھرم اُٹھائے سچ نشان، نر نرکار نشانہ اک جھلائییا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی رُتھی آپ مہکائییا۔ ساچی رُتھی سوہے ساڈھے ست، بھنڑی زین ملے وڈیائیا۔ در دربان بنے پُرکھ سمرتھ، چوہدار سیو کمائییا۔ مَورکھ مُگدھ باہر دیوے ڈگ، اندر کھئے ورن نہ پائییا۔ سنت سہیلے کر کے وکھ، مُکھ مُکھڑا دئے بھوائیا۔ آگے پچھے اکو اکھ، لوچن دیوے نام کھلائییا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ہر سنگت دئے سمجھائییا۔ ساڈھے ست کھیل نیارا، سو صاحب آپ کرائیندا۔ ساڈھے ست وقت اپارا، گر گوہند ویکھ وکھائیندا۔ ساڈھے ست اوہ نظارہ، جس ویلے پُری اند تچائیندا۔ ساڈھے ست اوہ سہارا، جس ویلے ستھر سیج ہنڈھائیندا۔ ساڈھے ست اوہ پکارا، پرم پُرکھ میل ملائیندا۔ ساڈھے ست اوہ نعرہ، اُچی کوک کوک الائیندا۔ ساڈھے ست اوہ وبارا، جس دا بھیو کھئے نہ پائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ساچی کار آپ کمائیندا۔ ساڈھے ست اوہ ناد، سری بھگوان رہیا وجائییا۔ ساڈھے ست اوہ داد، جو گر اوتاراں پیر پیغمبران جھولی پائییا۔ ساڈھے ست اوہ آواز، جس سُنن نوں وشن برہما شو دھیان لگائییا۔ ساڈھے ست اوہ دات، نرگن سرگن جو ورتائییا۔ ساڈھے ست اوہ جماعت، بھگت بھگوان آپ پھڑائییا۔ ساڈھے ست اوہ حساب، جو گوہند سرسے گیا ڈبائییا۔ ساڈھے ست اوہ کتاب، بن اکھراں دئے کڈھائییا۔ ساڈھے ست اوہ رباب، احباب دئے وجائییا۔ ساڈھے ست اوہ نقاب، نقاب پوش مُکھ تون دئے اُٹھائییا۔ ساڈھے ست اوہ آداب، جن بھگتاں سیس جھکائییا۔ ساڈھے ست اوہ

رکاب، شاہ سوارا چرن ٻُکائیا۔ ساڏھ ستّ اوہ محراب، حُجرہ حق حق وڏیائیا۔ ساڏھ ستّ اوہ نواب، جو پیر پیغمبران ربیا پرگنائیا۔
 ساڏھ ستّ اوہ صواب، جو رحمت گُرمکھاں اُتے کمائیا۔ ساڏھ ستّ اوہ راج، رعیت ویکھ لکھ چوڑاسی تهاؤں تھائیا۔ ساڏھ ستّ
 اوہ سماج، چار ورن کرے کُرمائیا۔ ساڏھ ستّ اوہ آفتاب، نورو نور کرے رُشنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہار
 آپ وڏیائیا۔ ساڏھ ستّ اوہ ویلا، ہر وقتی وقت جنائیندا۔ ساڏھ ستّ اوہ ویلا، جس ویلے گر چِلا دھار بندھائیندا۔ ساڏھ ستّ
 اوہ ویلا، جس ویلے سِری بھگوان اپنا درس کرائیندا۔ ساڏھ ستّ اوہ ویلا، جس ویلے دُشٹ دمن ہم گنٹ پکڑ اُٹھائیندا۔ ساڏھ ستّ
 اوہ ویلا، جس ویلے نہکرمی اپنا کرم کمائیندا۔ ساڏھ ستّ اوہ ویلا، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اپنی دھار وکھائیندا۔
 ساڏھ ستّ اوہ رات، جیہڑی گوہند اِکو نظری آئیا۔ ساڏھ ستّ اوہ برات، جو گُرمکھاں دی لئے چڑھائیا۔ ساڏھ ستّ اوہ دات، جو
 نرگن نرور دئے ورتائیا۔ ساڏھ ستّ اوہ نات، بدھاتا اپنے نال جُڑائیا۔ ساڏھ ستّ اوہ واک، بھوکھت لیکھا دئے لکھائیا۔ ساڏھ ستّ
 اوہ کھلاپات، کول نین ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل سچا شہنشاہیا۔ ساڏھ ستّ اوہ دید،
 دیدار ہر جنائیندا۔ ساڏھ ستّ اوہ شہید، جو کربلا بھیٹ چڑھائیندا۔ ساڏھ ستّ اوہ بقرعید، جو مؤسسے مُنہ دے بہار سٹائیندا۔
 ساڏھ ستّ اوہ رسید، جو گوہند پُرکھ اکال ہتھ پھڑائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ویلا وقت اپنے ہتھ رکھائیندا۔
 ساڏھ ستّ اوہ دھار، دھرت دھول بیٹھی دھیان لگائیا۔ ساڏھ ستّ اوہ کار، کرتا پُرکھ آپ کمائیا۔ ساڏھ ستّ اوہ وبار، گر جوڑی
 جوڑ جُڑائیا۔ ساڏھ ستّ اوہ وچار، جو سوچ سمجھ وچ کیسے نہ آئیا۔ ساڏھ ستّ اوہ نرنکار، جو گھٹ گھٹ رہیا سائیا۔ جوتی
 جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچی کھیل آپ سمجھائیا۔ ساڏھ ستّ اوہ کھیل، آد جُگادی آپ کرائیندا۔ ساڏھ ستّ اوہ میل،
 ملیا میل وچھڑ کئے نہ جائیندا۔ ساڏھ ستّ اوہ تیل، بن دُوم نائی آپ چڑھائیندا۔ ساڏھ ستّ اوہ جیل، لکھ چوڑاسی پھند کٹائیندا۔
 ساڏھ ستّ اوہ سجن سہیل، جو نانک گوہند انگ لگائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، پردہ اوہلا آپ اُٹھائیندا۔
 ساڏھ ستّ اوہ شہنجی رین، سادھ سنت جس دی اوٹ تکائیا۔ ساڏھ ستّ اوہ بھائیاں ملے بہین، جیہڑی وچ وچھوڑے کیر نے پائیا۔

ساڈھے ستّ اوہ ویکھے اپنے نین، جو بن نیناں اپنی نظر ملائیا۔ ساڈھے ستّ اوہ آئے کہن، کہہ کہہ اپنی کتھا جنائیا۔ جوتی جوت سروپ
 ہر، آپ اپنی کرپا کر، بن بن سچا ساک سجن سین، اپنا پھیرا پائیا۔ ویلا ساڈھے ستّ سہائیکا۔ سری پت دیا کھائیکا۔ رگھت ویکھ
 وکھائیکا۔ تت نظر کیسے نہ آئیگا۔ ستّ اپنے نام لگائے گا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گر اوتار میل ملائیگا۔ گر اوتار
 اندروں اٹھنکے۔ بھگت دوارے بھگوان نوں پچھنکے۔ آکے پچھے پھر نہ لکنکے۔ تال ہو کے شیر وانگ بکنکے۔ کوڑی کرپا مات کٹنکے۔ رل مل
 جڑ توں اس نوں پٹنکے۔ شوہ دریائے سٹنکے۔ پھر پرہ سرنائی جھکنکے۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور،
 گل سچی اکو پچھنکے۔ گل ساچی پچھ پچھاؤن کے۔ پرہ آکے واسطہ پاؤن کے۔ دوئے جوڑ سیس جھکاؤن کے۔ تیری اتم پئی لوڑ، بھل
 بخشاؤن کے۔ پچھے ہور ہن توں ہور، تیرا سوانگ نہ کیسے سمجھاؤن کے۔ ہتھ تیرے پکڑی ڈور، گڈی تیرے نال چڑھاؤن کے۔ ستجگ
 تریتا دواپر کلجگ پا کے آئے شور، اچی کوک کوک سناؤن کے۔ ساڈا لیکھا ویکھیں نہ کر کے غور، گہر گمبھیر تیری جھولی پاؤن کے۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در تیرے اکھ جگاؤن کے۔ در تیرے اکھ جگاؤن کے۔ پرہ اکو منگ
 منگاؤن کے۔ خالی جھولی آکے وکھاؤن کے۔ نالے ہسنکے نالے رونکے۔ تیرا ڈھولا اک جگاؤن کے۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا
 کر، ایکا دینا ساچا ور، در ساچی منگ منگاؤن کے۔ در ساچی منگ منگاواں گا۔ مہر نظر اک اٹھاواں گا۔ پچھلا بھید سرب چکاواں
 گا۔ سدا سہنجی رت مہکاواں گا۔ گوہند چیتا آپ کراواں گا۔ یارڑا سیج ہنڈھاواں گا۔ جوتی تیج اک چمکاواں گا۔ شبد اگئی بھیج، گہر
 اکٹھ اک کراواں گا۔ آپ سب نوں لواں ویکھ، ویکھن وچ کیسے نہ آواں گا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جوتی جاتا دھار
 کے بھیکھ، اولڑا ویس اک کراواں گا۔ مچھ داہڑی نہ کھئے کیس، سیس دستار نہ کھئے بنھاواں گا۔ لڑ پھڑ کے گر دسمیش، اپنا مندر اوہنوں
 بناواں گا۔ جو جھوجیا میرے کھیت، میں اُس دی انس پچاواں گا۔ میں کر کے نرمل ہیت، بتکاری پھیر اکھواواں گا۔ بھگت تارے ہر
 سنت ڈلارے سرسے والے میل، سب وساکی والے دن اپنی گود بہاواں گا۔ لیکھا لیکھاں وچ پنجابی لیکھ، ہندی فارسی اُردو ٹپی ہندی
 نہ کوئی ملاواں گا۔ جنہاں رکھاں چھایا ہیٹھ، تنہاں میرا دھیان کراواں گا۔ اپنا دس کے ڈونگھا ہیت، پردہ اوہلا آپ چکاواں گا۔ جوتی

جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، صدق صبوری اکو اک سب دی جھولی پاواں گا۔ گر اوتار پُچھ پُچھاؤندے نے۔ مکھ پردہ آپ لاؤہندے نے۔ اوچی کوک سناؤندے نے۔ دین مذہب دا ڈیرہ ڈھاؤہندے نے۔ ذات پات دا جھگڑا مٹاؤندے نے۔ خطرہ پرہ تیرا اکو رکھاؤندے نے۔ تیرا دتا قطرہ قطرہ، امرت اپنے مکھ وچ پاؤندے نے۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا ساچا ور، تیرا چرن دھیان رکھاؤندے نے۔ اپنا حال آگے دساں گا۔ بھگتاں پردے وساں گا۔ مٹکھاں کولوں نساں گا۔ نام نرالا تیر گساں گا۔ کمان چلیوں آپے چھڈاں گا۔ دو جہان نشاناں گڈاں گا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، اپنی کرنی کر کے ہٹاں گا۔ اپنی کرنی کر وکھاواں گا۔ جن ساچے پار کراواں گا۔ کایا بھانڈے کاچے، ماٹی پوچ پُچاواں گا۔ جو پریم پیار واچے، تنہاں پردے شدہ کراواں گا۔ گرمکھ بناواں ساچے، کوڑ کڑیاں دکھ مٹاواں گا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی ریتی اک درسواں گا۔ ساچی ریت دسے بھگوان، بھگون اپنی دیا کھائیا۔ ستجگ ساچا بنے ودھان، پاربرہم پت پریشور اپنی دھار بنائیا۔ پُرکھ اکال دین دیال جھلائے نشان، نشانہ اکو نظری آئیا۔ پرگٹ ہووے سرب جیاں دا ساچا کاہن، لکھ چوراسی گوپی مات ہنڈھائیا۔ کوٹن کوٹاں وچوں بھگت بھگونت کر پہچان، آپ اپنا میل ملائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، پریم پیار دی ستگر رتی کیسر، تلک لائے آد شکتی آد شکت بھوانی، جن بھگتاں دین آئے نشانی، اپنی کرے آنت قربانی، بھیٹ اپنا آپ چڑھائیا۔ سوارتی کیسر لال، مستک ٹگا نور جمال، جلوہ اکو اک رُشنائیا۔ لیکھا چکے محمد یار، عیسیٰ موسیٰ خبردار، کالا سوسا تن شنگار، مینڈھی سپس اک گندائیا۔ اللہ رانی ہو ہوشیار، نیر کجلا ایکا ڈار، سولاں ہار کر شنگار، راہ تگے پروردگار، پیر ظاہرا نظر کیسے نہ آئیا۔ لال بستر بھوشن پہن شنگار، لچھی آوے کرے پکار، وشنوں کوئی نہ پاوے سار، بھگون کیتا کھیل اپار، آیا چل بھگت دوار، پریتی بھگتاں نال لگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ویہ سو ویہ تیری وساکی، جن بھگتاں کرے آپ راکھی، مہربان ہوئے سہائیا۔ ویہ سو ویہ ویکھے وساکھ، ودی سدی نہ کوئے جنائیندا۔ پچھلی سب دی کھوبوے دات، اپنی جھولی آپ بھرائیندا۔ کیسے کول نہ رہے کوئی کرامات، ردھی سدھی ہتھ نہ کیسے پھرائیندا۔ نانک گوہند لیکھ کے گیا قلم دوات، کلجگ آنت سیری بھگونت نہکلنک

کل کلکی اپنا ویس وٹائیندا۔ اکو نام اکو منت، اکو جیو اکو جنت، اکو سادھ اکو سنت، اکو نار اکو کنت، اکو مہا اکو اگنت، اک بناونہار بنت، اک منیاں اک منت، اک بھگت اک بھگونت، بھگون اپنی کار کھائیا۔ اک راجا اک راج، اک کرم اک کاج، اک دھرم اک ساز، اک غریب اک نواز، اک قریب اک دُور دُراڈا رہیا بھاج، پرہہ کا کھیل عجیب کوئی سمجھ نہ سکے راز، کوئی سجدہ کوئی نماز، کوئی بردا کوئی آداب، کوئی سیس جگدیش جھکائیا۔ کرے کھیل آپ تماش، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، اپنے ہتھ رکھے وڈیائیا۔

* پہلی وساکھ ۲۰۲۰ بکرمی جیٹھووال دربار وچ وڈے دروازے دے وچکار *

نرگن سرگن دوا دھار، دوا صفر روپ سمائیا۔ صفر کہے میرا کھیل اپار، بھیو کھئے نہ پائیا۔ دوا کہے میں ویکھنہار، نرگن سرگن کر رُشنائیا۔ صفر کہے میرا آنت نہ پاراوار، انک انکڑا روپ نہ کھئے جنائیا۔ دوا کہے میں ہو اُجیار، نرگن سرگن کار کھائیا۔ صفر کہے میں کر خوار، نام نشان نہ کھئے جنائیا۔ دوا کہے ساچا سکدار، نرگن سرگن شاہ پاتشاہ اکھوائیا۔ صفر کہے میں ماراں مار، روپ رنگ ریکھ رہن کھئے نہ پائیا۔ دوا کہے میرا وڈ بلکار، نرگن سرگن دو جہان ملے وڈیائیا۔ صفر کہے میرا آنت نہ پاراوار، بے آنت اپنی کار کھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، کرے کھیل بے پروا بیا۔ دوا کہے نرگن سرگن میرا کھیل، آد جگاد کرائیندا۔ صفر کہے میں وسان دھام نویل، ہتھ کیسے نہ آئیندا۔ دوا کہے نرگن سرگن آد جگاد جگ چوکری چاڑھاں تیل، نت نوت سگن منائیندا۔ صفر کہے میں پھڑ کے اپنے اندر گھتاں سچی جیل، باہر سکے نہ کھئے کڈھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، دوا صفر دوہاں بھیو جنائیا۔ دوا کہے میں سب تون وڈا، اک تون دو بنائیندا۔ صفر کہے میں سب تون نڈھا، نظر کیسے نہ آئیندا۔ دوا کہے میں سد بخشندا، نرگن سرگن دیا کھائیندا۔ صفر کہے میں دوہاں کراں رندا، کھیل اپنے ہتھ رکھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، اپنی کھیل جنائیندا۔ دوا کہے میں جودھا سور، نرگن سرگن میرا بل رکھائیا۔ صفر کہے میں سرب کلا بھرپور، آپ اپنے وچ سمائیا۔ دوا کہے میرا کھیل ضرور، نرگن سرگن کار کھائیا۔ صفر کہے میں سب نوں کراں کوڑ، تھر کھئے رہن نہ پائیا۔ دوا کہے میرا سرگن نرگن نور، جوتی جوت رُشنائیا۔

صِفرَا کہے میں سب دے ڈوبے پور، نرگن سرگن نظر کھئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ دوا
کہے صِفرے سچ دس، کی تیرے وچ وڈیائیا۔ صِفرَا اگوں پیا ہس، مسخرہ بن جنائیا۔ میں سب دے اندر رہیا وس، اپنا آپ نہ کچھ
رکھائیا۔ تُوں دوا ہو کے ہوئیں پرگٹ، سرگن اپنی کار کھائیا۔ صِفرَا کہے میری ناڑ ماس ہڈ نہ کھئے رت، رتی رت نہ کھئے جنائیا۔ جوتی جوت
سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ صِفرَا کہے سُن دئے ہو دلیر، میں تیری دساں وڈیائیا۔ تُوں نرگن رُپ ہو کے
سرگن بنیوں سینگھ شیر، لوک مات کر رُشنائیا۔ پنج تت چولا ہنڈھایا ڈھیر، تن خاکی رنگ رنگائیا۔ کیسے اُتے کیتی تھوڑی تھوڑی
مہر، ڈردے ڈردے اپنی کار کھائیا۔ وسدا رہوں نیرن نیر، کایا مندر اندر اپنا آپ بند کرائیا۔ میں صِفرَا ہو کے تیرا نرگن سرگن پھیر آپ دتا
نیڑ، تیرا نشان نظر کھئے نہ آئیا۔ صِفرَا ہو کے کھیلی اپنی کھیڈ، سچکھنڈ ساچے آسن لائیا۔ سچکھنڈ وچوں اپنا صِفرَا دتا بھیج، جس دے
نال لگ جائے اُس دا انک دئے ودھائیا۔ نرگن سرگن میں نیکی جہی چھیڑا رہیا چھیڑ، اپنا بھیو نہ کیسے سمجھائیا۔ نال اشارے لوک مات
دیندا رہیا ریڑھ، پچھوں اکو نکا دھکا لائیا۔ جگ چوکرئی پھیرا رہیا پھیر، پاندھی پاندھی مارگ لائیا۔ کیسے نہ دسیا اپنا پھیر پھیر، پھیر
پھیر نہ کیسے سمجھائیا۔ سارے گھتے وچ اندج جیر، بن مات پت جنم کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، اپنا کھیل
رہیا سمجھائیا۔ دئے سُن کراواں یاد، صِفرَا اکو اک جنائیندا۔ نرگن سرگن ہو کے منگن اک دوجے دی داد، بن سرگن نرگن کم کیسے نہ آئیندا۔
سرگن نرگن اک دوجے دے اُتے کرن راج، شاہ پاتشاہ بھیو نہ کھئے کھلائیندا۔ سرگن نرگن اک دوجے نون مارن آواز، اچی کوک کوک
سُنائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، آپ اپنا رنگ وکھائیندا۔ صِفرَا کہے سُن میری کار، نرگن سرگن دیاں سمجھائیا۔ میں
کلا ہو کے کیسے نظر نہ آواں وچ سنسار، میری قیمت کھئے نہ پائیا۔ کر کِرپا جس دے نال کراں پیار، تس دیواں مان وڈیائیا۔ نرگن سرگن
شیر سینگھ کیسے نہ آیا وچ وچار، وچار سکے نہ کھئے رائیا۔ جس ویلے صِفرَا بدھی دھار، لکھ چوراسی رہیا جگائیا۔ صِفرے اندر گھنڈی
اپار، جس دا پردہ کوئی کھول نہ سکے رائیا۔ ایہہ اکو صِفرَا جس نون کھندے سچکھنڈ دوار، چار کُنٹ نظر کھئے نہ آئیا۔ ایہہ صِفرَا اکو جس
دے وچوں نرگن نکلے دھار، دھار دھار وچوں پرگٹائیا۔ ایہہ صِفرَا اکو جس وچوں نکلے گر اوتار، وشن برہما شو نور رُشنائیا۔ ایہہ صِفرَا

اِکُو جِس دِی آسا وِچ سنسار، لکھ چاراسی جوُن اُپائیا۔ ایہہ صِفر اِکُو جِس دے وِچ کوٹن کوٹ چند سوُر ج ستار، منڈل منڈپ بیٹھے مُکھ
 چُھپائیا۔ ایہہ صِفر اِکُو جِس دا آد آنت نہ پاروار، بے آنت کہہ کہہ سارے شکر منائیا۔ ایہہ صِفر اِکُو جِس دا در ٹھانڈا دربار، دروازہ نظر
 کیسے نہ آئیا۔ ایہہ صِفر اِکُو جو پریم پیارا آپ کرے سچ پیار، سیج سہنجنی نہ کھئے سہائیا۔ ایہہ صِفر اِکُو، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ
 اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی صِفت صِفت صلاحیا۔ صِفر کہے سُن سرگن زرگن کی تیری وڈیائیا۔ جُگ چوکڑی کھیل کریں دُھر
 اگئی ناد سُن سُن، سُن سنندیسہ راگ الائیا۔ لکھ چوڑاسی چھان پُن پُن، در در گھر گھر اپنی لکھ جگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر،
 آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ زرگن سرگن بن دو، ہر ساچی کار کھائیا۔ صِفر اِکُو جِس دے سب دی کرے صفائیا۔ صِفرے
 کولوں بن دو، دوئے دوئے جوڑ جڑائیا۔ دوئے جوڑا صِفر موہ، مُحبت اِکُو گھر وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، جِس نال
 جائے چھوہ، تِس زرگن سرگن ویکھے دو دو، آنت صِفر وِچ سہائیا۔ صِفر کہے میں کیوں بلکار، کی میرے وِچ چٹرائیا۔ میری دھارا سچکھنڈ
 دوار، سچ سچ سرنائیا۔ میرا دروازہ تہر دربار، گھر گھر وِچ اِک پرگٹائیا۔ میرا لیکھا وِشن برہما شو ادھار، بیٹھن سیس جھکائیا۔ میرا
 اشارہ گر اوتار، پیر پیغمبر ناؤں رکھائیا۔ میرا نعرہ دُھر جیکار، جے جیکار سُنائیا۔ میرا وِبارا لکھ چوڑاسی دھار، جیو جنت وڈیائیا۔ میرا
 وِبارا اپر اپار، بھیو کھئے نہ پائیا۔ میرا منارا ٹھانڈا دربار، اگنی تت نہ کھئے رکھائیا۔ میرا کنارہ نہ آر نہ پار، اگا پچھا نظر کیسے نہ آئیا۔ جوتی
 جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، صِفر اپنی صِفت جنائیا۔ صِفر کہے سُن میری صِفت، میں صِفتاں آپ سُنائیندا۔ میری صِفت اندر
 لکھ کے گئے لکھت، گر اوتار دھیان لگائیندا۔ جِس نوں کہندے میرا بھوکھت، سو میرے اشارے نال ملائیندا۔ جِس دا کھیل اِک انڈٹھ،
 جگ نیتر نظر نہ آئیندا۔ میری آس رکھی کِس کِس، بھیو ابھید کھلائیندا۔ جِس زرگن سرگن لیا جت، تِس اپنا راہ وکھائیندا۔ پریم پریتی
 اندر کردے گئے ہت، نت نت دھیان لگائیندا۔ شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن دسدے گئے نہ کوئی وار نہ کوئی تھت، ہر کرتا اپنی کار
 کھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، بھیو ابھیدا آپ کھلائیندا۔ صِفر کہے سُن میرے میت، میں سچ سچ جنائیندا۔ زرگن
 سرگن جگت ریت، میرا لیکھ لکھت وِچ نہ آئیندا۔ چار چوکڑی جُگ چار تو تو میری رکھ اڈیک، دھیان دھیان وِچ پرگٹایا۔ جوتی

جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا کھیل آپ سمجھائیندا۔ صِفر ا کہے میری کرن تعریف، نرگن سرگن سوہلے گائیا۔ سرگن سرگن ہو کے کرن پریت، نرگن نرگن ہو کے راہ جنائیا۔ میں وسان دھام اتیت، گھر ساچے سوہلا پائیا۔ میرا دھیان رکھدے گئے بیس بیس، دوا صِفرے ہو ہو جائیا۔ سب دے خالی ہوئے کھیس، پلے گنڈھ نہ کھئے بنھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، صِفر اپنا بھیو رہیا جنائیا۔ صِفر ا کہے میں وڈ بلوان، میرا آنت کیسے نہ پایا۔ گر اوتار دھردے گئے دھیان، پیر پیغمبر نین اٹھایا۔ جس نے کیتا نرگن سرگن جگت نشان، سو صِفر ا روپ اکھوایا۔ جس دا لیکھا دو جہان، دوئے اپنا راہ وکھایا۔ جو صاحب مرد مردان، مرد مردانگی اک کھایا۔ جس دا راگ راگ تران، جس دا گیت گیت الایا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھیو ابھید کھلایا۔ صِفر ا کہے میں وڈ بلوان، میرا آنت کہن کھئے نہ پائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر منگدے گئے دانا، خالی جھولی آگے ڈھپیا۔ میں سب نوں دتا گیانا، بودھ آگادھ پڑھائیا۔ اک سُنایا دھر فرمانا، سچ سندیس سُنائیا۔ نو نو کھیل مہانا، مہا اکھ کتھ سُنائیا۔ کلجگ اتم کھیل کرے والی دو جہانان، جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، صِفر ویکھے سرب لوکائیا۔ صِفر ا کہے میں جگ وچ آؤنا، میرا سرب دھیان لگائیا۔ مات پت نہ کیسے گود اٹھاؤنا، جنی جن نہ کھئے اکھوایا۔ رسنا سیر نہ کیسے پیاؤنا، انگلی نال نہ کھئے پھرائیا۔ کچھڑ چک نہ کیسے کھٹاؤنا، لوری دے نہ کھئے سوائیا۔ تن بستر نہ کیسے سہاؤنا، پھڑ بابوں نہ کھئے نہائیا۔ سیس دستار نہ کھئے بندھاؤنا، پیریں جوڑا نہ کھئے چھپائیا۔ تن بستر نہ کھئے لگاؤنا، ڈھان کو پت نہ کھئے جنائیا۔ ساک سجن نہ کھئے درساؤنا، نار کنت نہ کھئے وڈیائیا۔ پتر دھیان نہ سنگ رکھاؤنا، جگت کُٹب نہ میل ملائیا۔ پُستک پاٹھ نہ کھئے پڑھاؤنا، سندھیا روپ نہ کھئے وکھائیا۔ بون پون نہ کھئے رکھاؤنا، ایشٹ دیو نہ کھئے منائیا۔ راگ ناد نہ کھئے گاؤنا، دھن اناد نہ کھئے شنوائیا۔ صِفر ا روپ ہو کے پھیرا پاؤنا، پنج تت چولا جگت تجائیا۔ صِفر ا روپ گر اوتار پیر پیغمبر آنت وکھاؤنا، اوہ بیتھا دھیان لگائیا۔ صِفرے مل کے رنگ رنگاؤنا، دوویں مل بیس بیس وچے ودھائیا۔ دوا کہے میرا کھیل ہوئے انہونا، انڈٹھڑی کار کھائیا۔ صِفر ا کہے میں نرگن بھیو کھلاؤنا، انہو اپنی کار کھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دوئے نال جوڑ صِفر ا گر اوتار پیر پیغمبران آپ کرے ذکر، پچھلا فقرہ فاقے والا رہن نہ پائیا۔ صِفر ا کہے میں میٹان فکر، فاتحہ سب دا آپ پڑھائیندا۔ بن میرے دوجا نہ کرے کوئی ذکر، ظاہر

ظہور نہ کھئے اکھوائیندا۔ کچھ وی نہیں پھیر وی آواں تتر، بل اپنا آپ پرگنائیندا۔ جو آد جگاد جگ چوڑی بیٹھے وٹر، سب دا مان گوائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ساچی کار آپ کھائیندا۔ صِفرَا کہے میری کار اولی، نظر کیسے نہ آئیا۔ حُکمے اندر جوت اٹلی، اٹل دھام سیس نوائیا۔ جے ویکھن ولی چھلی، نہ ویکھن تے بے پرواہیا۔ وچار کرن گر اوتار پیر پیغمبر میری نکئی جہی کلی، جگ چوڑی لوک مات مہکائیا۔ دُھر دی دھار کر پیار شبد اپار نکئی جہی گل وچ بدھی ٹلی، کنتھ وچوں حُکم نال وجائیا۔ ایسے کر کے سارے کہہ کے گئے پرہہ جودھا بلی، اوبدا آنت کھئے نہ پائیا۔ شاستر سمرت وید پُران کھانی بانی اپنے رس وچوں دتی اکو نکئی جہی پھلی، اپنا باغ بغیچہ نہ کیسے دسائیا۔ صِفرے وچ وڑ کے ویکھی گر نانک چرناں کول نکئی جہی گلی، جس دا آگے راہ نظر نہ آئیا۔ جے ویکھے تاں دپیک جوت بلی، تاب جھلیا کھئے نہ جائیا۔ کر نمسکار کہے تُوں وڈا بلی، بے پرواہ تیری وڈیائیا۔ سِری بھگوان اپنے ہتھ اُتے ہتھ رکھ کے رگڑی تلی، تلک اپنا دتا دکھائیا۔ سوا رتی اکو ڈلی، سِری بھگوان اپنے ہتھ دی میل لاپیا۔ پریم پریتی اندر جیہڑی ملی، جگ چھٹی لوک مات جگت سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہار وڈیائیا۔ ایسے کر کے نانک کِہا دان مہنڈا تلی خاک، نظر کیسے نہ آئیا۔ پرہہ اکو وار پرگٹائی پاکی پاک، پت اپنے ہتھ رکھائیا۔ زرگن سرگن دوہاں دا توڑ ساک، آپ اپنا بھیو جنائیا۔ صِفرَا ہو کے نہ ذات نہ پات، نہ سرگن نہ زرگن، رُوپ رنگ ریکھ نہ کھئے دکھائیا۔ صِفرَا کہے میں سب دے نالوں آزاد، انک انک نہ کھئے بنائیا۔ آد آنت سب میری آس رکھائیا۔ بن میرے سارے ہون برباد، تھر کھئے رہن نہ پائیا۔ میرے ملن دی سب تُوں خواہش، آنتر آنتر دھیان لگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہار سرب وڈیائیا۔ صِفرَا کہے میری سُنو کار، میں سچ سچ جنائیندا۔ کراں کراواں سچ وبار، بھیو ابھید گھلائییندا۔ پورا کراں قوئل اقرار، کیتا قوئل بھل نہ جائیندا۔ سندیسہ دیندا رہیا گر اوتار، پیر پیغمبر مات پڑھائیندا۔ کلمہ کائنات کر اُجیار، واحد اکو اک سمجھائیندا۔ تعریف کردا رہیا سنسار، تُعارف اپنے ہتھ رکھائیندا۔ ریس کوئی نہ کرے پروردگار، سانجھا یار ہتھ کیسے نہ آئیندا۔ آد جگادی ایکنکار، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ساچا کھیل آپ سمجھائیندا۔ صِفرَا ہو کے کِرپا کم، اپنے ہتھ رکھی وڈیائیا۔ پنج ت کا یا بھانڈا دتا بھن، زرگن سرگن شیر سنگھ نظر کیسے نہ آئیا۔ سچ سچ ہو کے بیڑا بنھ، اپنی دھار

وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، صِفرے وچوں فقرہ آپ پرگٹائیا۔ صِفرے وچوں پرگٹیا فقرہ، فکر اپنا آپ کرائیندا۔ جگت جہان جو ہویا پکھرا، تِس اپنی گنڈھ پوائیندا۔ چوٹی چڑھ کے ویکھے سِخرا، سچ محل آسن لائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچی کرنی آپ کرائیندا۔ ساچی کرنی صِفرَا رُپ، ہر سچ سچ کرائیا۔ کلجگ اتم ویکھ چارے کوٹ، دہ دشا پھول پُھلائیآ۔ کرم دھرم برن ورن ناتا جُڑیا جوٹھ جھوٹھ، سچ سچ نہ کھئے پرنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اپنا کھیل آپ کرائیا۔ صِفرَا ہو کے آیا آپ، وڈ داتا بے پرواہیا۔ جس نوں سرگن زرگن گوہند ہو کے کہہ کے گیا میرا باپ، پُرکھ اکال سچا شہنشاہیا۔ آد جگاد جگاد جگنتر جس دا کردے سارے جاپ، نیتز نین دھیان لگائیا۔ سو صاحب سدا پاک، پوت رُپ وٹائیا۔ جس درشن نوں نیتز لوچن رہے جھاک، نت نوت دھیان لگائیا۔ سو صاحب سب دا ساک، نظر کسے نہ آئیآ۔ سب دا لیکھا کرے بے باق، صِفرَا انک آنت بنائیا۔ خالی کرے جگت ہاتھ، وست ہتھ نہ کھئے پھڑائیا۔ دیونہار آد جگادی دات، وڈ داتا وڈ وڈیآئیآ۔ کلجگ اتم کھیل تماش، بے پرواہ آپ کرائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر اکھئے کر آپ جماعت، اکھڑ اکو اک سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ صِفرَا کہے میرا کھیل اولآ، اک اکلآ آپ کرائیندا۔ کلجگ اتم ویکھنہارا جلاں تھلاں، اچے ٹلے پرت پھول پُھلائیآ۔ جوت پرکاش پُرکھ ابناس نوری دھار آپے بلا، دیا دیپک ڈگمگائیندا۔ سچ سندیس نر نریش اکو گھلا، دُھر فرمانا آپ سُنائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، صِفرَا ساچی کار کھائیندا۔ صِفرَا کہے میری ساچی کار، نظر کسے نہ آئیآ۔ نو نو چار میرا تگدے گئے دیدار، آتر آتر دھیان لگائیا۔ درویش بن کے منگدے گئے بھکھار، جھولی آگے اپنی ڈاہیا۔ دوئے جوڑ کردے گئے نمسکار، نیوں نیوں سجدہ سیس جھکائیا۔ کہہ کے گئے کل اتم آوے کل کلکی اوتار، نہکلنکا ناؤں رکھائیا۔ جو صِفرَا رُپ ویکھے سنسار، اک صِفرے وچ وڈیآئیآ۔ صِفرے وچوں ایکا محل کرے تیار، ترے گن اتینا اپنی کار کھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل سچا شہنشاہیا۔ صِفرَا کہے میرا کھیل اپارا، اپرپر دھار چلائیآ۔ کلجگ آنت ہو اجیارا، بھیو ابھید کھلائیآ۔ محل اٹل اک منارا، دو جہاناں آپ وکھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا بھیو آپ جنائیندا۔ ساچا بھیو کھول کرتار، اوہلا رہیا جنائیا۔ صِفرَا ست ہو اجیار،

ست ستوادى كار كمائيا۔ ساڈھے ست دے ادھار، ويكھنہارا تهاؤں تھائنيا۔ ليكھا جان جگت جگتار، جگ جيونداتا اپنا بهيو جنائيا۔
 جوتى جوت سروپ ہر، آپ اپنى كړيا كر، كرے كهيل بے پروا بيا۔ كهيل كرن دا ساچا چاؤ، صبرا اپنے وچوں پرگٹائيندا۔ كرنہارا سچ
 نياؤں، عدالت اكو اڪ لگائيندا۔ پڪڙنہارا ساچي باہوں، بهگت بهگون آپ جنائيندا۔ ليكھا جان پتر ماؤں، پتا پوت گود سہائيندا۔ ديويے
 وڏيائى ساچے تهاؤں، جس دھام دى گر اوتار پير پيغمبر اڏيڪ ركهائيندا۔ جوتى جوت سروپ ہر، آپ اپنى كړيا كر، بهيو ابھيدا آپ
 گھلائيندا۔ صبرا کہے ميں كھولاں بهيد، بهيو ڪھي نہ پائيا۔ جس دھام دا ليكھا ليكھيا وچ سام ويد، انك نو سو اڪتر سطر اٹھ اٹھ وڏيائيا۔
 سو دھام بيوے اجيار، جس ملے مان وڏيائيا۔ جوتى جوت سروپ ہر، آپ اپنى كړيا كر، صبرا سب دى سانجھ بندھائيا۔ صبرا کہے ميں
 كهيل اپارا، آد جگاد كار كمائيندا۔ حڪمے اندر پھرے سورج تارا، منڊل منڊپ ناچ نچائيندا۔ جگ چوڪڙى هو اجيارا، حڪم حاصل اڪ
 سمجھائيندا۔ ساچا دھام گر اوتار پير پيغمبر كرے نمسكارا، سجدہ اكو اڪ وكھائيندا۔ جوتى جوت سروپ ہر، آپ اپنى كړيا كر، ديونہارا
 سچا ور، ساچي كرنى آپ كمائيندا۔ ساچي كرنى رام رام، اپنى ہر جنائيا۔ ساچے دھام كر اشنان، بيٹھا آسن لائيا۔ اكو اڪ اڪ نشان،
 نرگن سرگن ديويے وكھائيا۔ سرگن ويكھ ہويا حيران، پنج تت رہن نہ پائيا۔ پنج تت صبرا روپ وچ جھان، ليكھا ہتھ نہ ڪھيے وكھائيا۔ اكو
 كھول ويكھ بهگون دا بهگون، سو بهگون جو رام وچ ہو كے رام رہيا سائيا۔ كر كړيا دتا دان، مہر نظر اڪ اٹھائيا۔ ايہ بهومكا سچ
 استھان، جس دا بهيو ڪھي نہ پائيا۔ اڪ بهيلنى دے گيان، شبد اشارے نال سمجھائيا۔ بالمليڪ لا كے جائے نشان، چورى چورى سيو
 كمائيا۔ ترنتے وچ كوئى نہ لئے پہچان، ويلا دور دراڏا رہيا دسائيا۔ كلجگ انت كرے كهيل آپ مہربان، مہر نظر اڪ اٹھائيا۔ جوتى جوت
 سروپ ہر، آپ اپنى كړيا كر، ديونہار سچ ودھائيا۔ سچ دھام تگے راہ، دھرنى دھول دھيان لگائيا۔ پنج پانڌو بيٹھے دھيان لگا، نين نين
 اٹھائيا۔ ليكھا ليكھ جانے كوئى نہ، بے انت تيرى وڏيائيا۔ كاہن كرشن ديا كہا، ايكا ارجن كرے شنوائيا۔ سن ارجن سچ دياں سنا، بهيو
 ابھيد گھلائيا۔ تيرا ليكھا كلجگ اڪ جنا، جاننہار كدے آپ اپنى ديا كمائيا۔ جوتى جوت سروپ ہر، آپ اپنى كړيا كر، ديونہارا ساچا ور،
 بے پروا بے پروا بيا۔ ارجن دوئے جوڑ سيس، چرن كول دھيان لگايا۔ تيرا كهيل صاحب جگديش، بے پروا تيرى وڏيائيا۔ سچ دس اڪ

حدیث، بھل رہے نہ رایا۔ کرشن کہے میرا کاہن آوے ٹھیک، جس مینوں کاہن بنایا۔ میں وی اوس دی رکھاں اڈیک، سر اپنے مور مُکٹ
 سُہایا۔ میں نرگن ہو کے اوہدی کراں پریت، سرگن ہو کے تھانوں نال ملایا۔ جس آنت مینوں لینا جیت، میں تھادی جت کرایا۔ جس دا
 نشانہ ٹھیک، دو جہاناں تیر ہتھ کیسے نہ آیا۔ اوہ صاحب ٹھانڈا سیت، میں اگن بان ٹھنڈا ٹھار کرایا۔ اوہ سدا سدا اجیت، جتیا کدے نہ
 جایا۔ اوہ میری بدلن والا ریت، پنج تت کرشن چولا نظر کیسے نہ آیا۔ پچھوں ارجن گیتا رہ جائے گیت، گوہند ہتھ کیسے نہ آیا۔ اوہ آوے
 اپنے دھام ٹھیک، نیتر نین نظر کیسے نہ آیا۔ اکھیں میٹ میں وکھاواں جس نال لگی میری پریت، سو ساچے دھام اپنا چرن ربیا ٹکایا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، اپنی کار آپ کھایا۔ کار کرے صبرا آپ، اپنی دیا کھائی۔ جس ویلے ستگر نانک دتا جاپ،
 ستنام کری پڑھائی۔ اُس ویلے نظری آیا اکو باپ، پتا پُرکھ اکال وڈ وڈیائی۔ نال اشارے دسیا اناتھاں ناتھ، دین دین ربیا سمجھائی۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، اپنا بھیو گھلائی۔ نانک دسیا ہو مہربان، پرہ اپنی دیا کھائی۔ سچکھنڈ دا ویکھ نشان، ست
 ستوادی آپ جھلائی۔ نہ زمیں نہ اسمان، منڈل منڈپ نہ کھئے وکھائی۔ نہ رعیت نہ راج راجان، چوہدار نہ کھئے رکھائی۔ اک اکل سِری
 بھگوان، سچکھنڈ ساچے آسن لائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، وکھاونہارا ساچا گھر، نرگن سرگن آپ جنائی۔ نانک
 ویکھ دھام اپارا، سو پُرکھ نرنجن آپ جنائندا۔ شبدي شبد کر اشارہ، لیکھا لکھت وچ نہ آئندا۔ ایسے کارن نانک نرگن کہا کل مہابلی
 اترے اوتارا، مات پت نہ کھئے رکھائندا۔ جس دا سرب نوں آد جگاد سہارا، مہربان پھیرا پائندا۔ میں لبھ لبھ تھکا مینوں نظر نہ آیا کوئی
 کنارہ، بے آنت کہہ کہہ شکر منائندا۔ اکو بول نام جیکارا، توبی توبی راگ الائندا۔ تون میرا سچ سہارا، میں تیرا روپ وٹائندا۔ تیرا
 دھام وسے نیارا، جگ نیتر ویکھن کھئے نہ آئندا۔ سو سوہے بنک دوارا، جس گرہ اپنا چرن ٹکائندا۔ دوئے صبرا روپ نظر سنسارا،
 دو جی ونڈ نہ کھئے ونڈائندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سو دھام آپ اپائندا۔ سو دھام دین دیال، اکو اک وڈیائی۔
 جس ویلے گوہند ملیا پُرکھ اکال، گھر ساچے وچی ودھائی۔ شاہ پاتشاہ کرے اک سوال، پوت سپوتے پچھ پچھائی۔ اٹھ ویکھ میرے لاڈلے
 لال، نرگن سرگن ربیا جنائی۔ کلجگ جیو بن چھریوں ہوئے حلال، قصائی بنیا جیو قصائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر،

دیونہار وڈیائیا۔ گوہند ویکھے صفرا دھار، دھرم جیکار الاٹیندا۔ واپوا تیرا کھیل اپار، گر گر دھیان رکھائیندا۔ آد جگادی آنت نہ پارا وار، بے آنت تیرا آنت کھئے نہ آئیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ اپنی کار کھائیندا۔ گوہند ویکھے سچ اشارہ، ہر اشارے نال جنائیا۔ نو نو چار آنت کنارہ، دُور دُراڈا پندھ مُکائیا۔ لیکھا مکے گر اوتاراں، آنت کھئے رہن نہ پائیا۔ زرگن نور سدا اُجیارا، نہ مرے نہ جائیا۔ ستگر گوہند کر نِسکارا، دوئے جوڑ منگ منگائیا۔ پُرکھ اکال تیرا سہارا، اِکو اوٹ رکھائیا۔ تُدھ بن پاوے کون سارا، دو جہاناں ہونے سہائیا۔ کر کرپا کلجگ آنت لینا اوتارا، وڈ اوتاری تیری وڈیائیا۔ ویکھنا اِکو دھام نیارا، نیاں کار اپنا پھیرا پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھام اولڑا رہیا وکھائیا۔ اوس دھام دی دس نشانی، ہر ستگر آپ جنائیندا۔ گر گر کہے میں اوس پچھے دیاں آپ قُربانی، بنس سربنس بھیٹ چڑھائیندا۔ چار دن کھا کے تیری زرگن سرگن جائے مہانی، مُسافر میرا بنس اکھوائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا دینا تیرا ور، میں اپنا روپ صفرا تیرے وچ سمائیندا۔ گوہند کہے میں صفر ہو کے وکھاواں گا۔ اپنا ذکر تینوں سناواں گا۔ سارا فکر تیرے سر تے پاواں گا۔ آپ ہو بے فکر، تیرے آگے پچھے خوشیاں نال ناچ نچاواں گا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، تیرا لیکھا ویکھے وکھاواں گا۔ میں صفرا ہو کے دساں گا۔ ماں پیو پُت اپنے کول کچھ نہ رکھاں گا۔ سب تیری جھولی سٹاں گا۔ اِکو تیرا نام پرہہ رٹاں گا۔ دوئے جوڑ واسطہ گھتاں گا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سر تیرے چرناں تے سٹاں گا۔ گوہند تینوں ضرور آپ بناؤں گا۔ آپ اپنی جھولی پاؤں گا۔ ساچی ڈولی پھڑ چڑھاؤں گا۔ ہوئی ہوئی اپنا میل ملاؤں گا۔ تند موئی نال رکھاؤں گا۔ سوارتی گھول گھولی، اپنے ہتھ پھڑ اٹھاؤں گا۔ تیری بدل دیواں چولی، چولی اپنے رنگ رنگاؤں گا۔ تینوں پھیر کوئی نہ مارے بولی، بولن والا کوئی نظر نہ آؤں گا۔ تُوں اُچی اُچی پاویں روئی، میں تیرے نام ڈنکا اِک سناؤں گا۔ تُوں وسیں اُچے دوارے مندر دھوئی، میں تیرے در تے سیو کھاؤں گا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، بھیو ابھید گھلاؤں گا۔ بنس سربنس تیری بھیٹے چڑھیگا۔ گوہند پھر ساہمنے تیرے کھڑیگا۔ جودھا ہو کے سورپیر لڑیگا۔ جے حق نہ دیویں آگے ہو کے اڑیگا۔ زربھے بھے تیرے کولوں کدے نہ ڈریگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور،

سچ دس جو اپنی کار کرینگا۔ سچ اپنی کار کھاواں گا۔ تیرا بنس سرینس لٹاواں گا۔ لوک مات وچوں پُٹ، بوٹا سچکھنڈ لگاواں گا۔ امرت
 دُھر دا دے کے گھٹ، گرمکھ اپنا پردہ لاہواں گا۔ پھر سب دے نالوں رُٹھ، تیرے چرناں ڈیرہ لاواں گا۔ آتم آنتر سب دی لُٹ، خالی
 گھر کر وکھاواں گا۔ جس ویلے پویں اُٹھ، تیری اُنکلی اپنے ہتھ رکھاواں گا۔ جنّاں چر نہ کہیں گوبند میرا پُٹ، تیرا پلّو چھڈ نہ جاواں گا۔
 جنّاں چر نہ سُہائیں ساچی رُت، ابناسی اچت، تیری داسی سیو کھاواں گا۔ میرا لیکھا نہ جائے مُک، الیکھ تیرے گھر وکھاواں گا۔ میرا بوٹا
 نہ جائے سُک، ہریا سِنچ تیرے کولوں کراواں گا۔ جس ویلے کلجگ اتم آئے ڈھک، میں سیوک بن کے تیرا سمبل نگر بناواں گا۔ تُوں اندر
 وڑ جائیں گھس، میں پردہ اُتے پاواں گا۔ پھیر مینوں لئیں پُچھ، میں اِکلا حال سُناواں گا۔ پرہ تیرے بھگتاں نوں تیرا دُکھ، دُکھیاں درد
 آپ ونڈاواں گا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، پچھلا لیکھا سب دا پور کراواں گا۔ جس ویلے پرہ دیا
 کھائینگا۔ مہر نظر اُٹھائینگا۔ کل کلکی پھیرا پائینگا۔ میری پیار دی ونگی لوک مات بنائیں گا۔ سر کلگی اِک چمکائینگا۔ جگدیش تاج اِک
 سُہائینگا۔ پریم آواز اِک لگائیں گا۔ غریب نواز نیڑے آئینگا۔ سازن ساز ویکھ وکھائینگا۔ میری لاج آنت رکھائینگا۔ جوتی جوت سرُپ
 ہر، آپ اپنی کِرپا کر، اِکو دینا ساچا ور، گھر ساچے رنگ وکھائینگا۔ گھر ساچے رنگ وکھاواں گا۔ گوبند تیرا سنگ نبھاواں گا۔ انگ
 انگ نال ملاواں گا۔ نام مردنگ اِک وجاواں گا۔ لوآں پُریاں برہمنڈاں کھنڈاں لنگھ، تیرا جوڑ جڑاواں گا۔ تیرا چاڑھ ساچا چند، چند
 چاندنا اِک چمکواں گا۔ گوبند کہے تُوں بخشند، میں تیرا شکر مناواں گا۔ ویکھیں ویلے سر نہ جائیں مُکر، جے مُکریں تے نیتر رو رو تینوں
 مناواں گا۔ کیوں، گر نانک کہے کے گیا تُوں نرگن دھاروں آویں اُتر، نہکلنک ہو آویںگا۔ تینوں کیسے نہیں کہنا میرا پُتر، تُوں سب دا باپ
 اکھواویںگا۔ جوں گجری چُکیا مینوں کُچھڑ، پھر تیرے کُچھڑ چڑھ کے اپنا کھیل وکھاواں گا۔ میں کوئی نہ منگاں کھان نوں ٹکر، پانی
 منگن دی آس نہ کوئی رکھاواں گا۔ ایسے کر کے وارے پُتر، پتا پوت بن کے دُھر دی سیو کھاواں گا۔ بے پرواہ جے تیرے پچھے گیا اُجڑ،
 تیرے بھگتاں ضرور وساواں گا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دینا سچا اِک ور، تیرا سدا سدا سد درشن پاواں گا۔ گوبند
 جس ویلے میرے بھگتاں پیار جنائینگا۔ اپنا ویلا وقت سُہائینگا۔ بوند رکت اگلی پچھلی لیکھے لائینگا۔ سری بھگوان بنائے بنت، بے پرواہ

اپنی کار کھائیگا۔ سہنجنا سہائے آپ وقت، رت زرتی نال ملائیگا۔ جس ویلے سری بھگوان آئے پرت، تیرا سگلا سنگ رکھائیگا۔ پچھلا سوگ مٹائے ہرکھ، آگے آکو سکھ وکھائیگا۔ تیرے نال پھرے یدھڑک، بھے جگت نہ کھئے جنائیگا۔ روکیاں کیسے دے نہ جائے اٹک، اپنا مارگ اک لگائے گا۔ پچھلا کیتا سب دا کرے ترک، توت اپنا حکم منائیگا۔ جے نیہاں ہیٹھاں بالے رہ گیا فرق، ہن نیہاں ہیٹھاں رکھ کے بھگت دوار سہائیگا۔ جس دے پچھوں نیتر نیر نہ ویائے کوئی اُتے مرگ، منجیتا حکم منائیگا۔ ناتا توڑ سوگ ہرکھ، سنگھ جگدیشا نو دوارے پندھ مکائیگا۔ اُپر ویکھ سچکھنڈ دا سچ نشانہ رہیا لٹک، ست ستوادی آکو رنگ چمکائیگا۔ پکڑ اٹھائے اگلے پچھلے بھگت، بھگوان اپنی گود بہائیگا۔ کی ہویا رام دا مان رکھیا اک بہرت، سری بھگوان بھگت بہرت نالوں آگے آگے رکھائیگا۔ اوس دھام کرے پرگٹ، جس دھام رام دھیان لگائے گا۔ اوس دھام کھولے ہٹ، جس دھام کرشن ارجن سمجھائے گا۔ اوس دھام بیجے بیجے وت، جس دھام زرنگن صفت صلاحیگا۔ اوس دھام لئے رکھ، جس دھام اُتے گوبند اکھ ٹکائیگا۔ اوہ دھام سب توں وکھ، بھگت دوارا ناؤں پرگٹائیگا۔ ایکا دوآ دوآ سب توں دیوے دس، زرنگن سرگن دیوے دس، صبرا ہو کے دیوے دس، آپ اپنا مکھ چھپائیگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، چار جگ دی رکھی اڈیک، گر اوتاراں لائی پرت، اوہ دھام ایہہ سمجھ ٹھیک، جس اُتے ساڈھے تین ہتھ نو در بھگت گھر دتا بنائیا۔ بھگت گھر بنا ماہی، مُحبت آکو اک جنائیندا۔ زرنگن سرگن ویکھ دوویں راہی، پینڈا کون مکائیندا۔ لوک مات زرنگن سرگن اک دوآ دے نال ملائے آپ ملا کے باہیں، اتم ت نظر کھئے نہ آئیندا۔ اوہو دسے جو لکھ گئے نال قلم شاہی، شہنشاہ اپنا روپ نہ کیسے وکھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا دھام آپ وڈیائیندا۔ گوبند کہے تیرا دھام چنگا، چنگی طرح نظری آئیا۔ جس نوں چڑھیا آکو رنگا، پریم پریتی رنگ وکھائیا۔ جنہاں پچھے ماچھوواڑے پھریا ننگا، سولان ستھر سیج ہنڈھائیا۔ جنہاں کارن بھیجیا اپنا بندہ، اپنی بندگی اک سمجھائیا۔ اوہ جیو کلجگ ہویا گندہ، گوبند ویکھ رہیا گر لائیا۔ میں دے کے گیا کھنڈا، شستر چنڈ پرچنڈ چمکائیا۔ مینوں ویکھ کے میرا نین ہو گیا اندھا، اکھ اکھ نہ کیسے کھلائییا۔ ہن کیتھوں لبھے گجری چندا، گجری چند شبد روپ وٹائیا۔ نہ مانس نہ بندہ، نہ بندگی کر کے کیسے توں سپس جھکائییا۔ نہ شستر نہ کوئی کھنڈا، تیر کمان نہ کھئے اٹھائییا۔ نہ سہاگی نہ رنڈا، نہ کرے کیسے

کڑمائیا۔ کرے کھیل سورا سرینگا، شاہ پاتشاہ اپنی کار کھائیا۔ دین دین دین دیال ہویا بخشندا، بخشش پرہ دے کولوں منگ منگائیا۔
 اپنی ہتھیں جن بھگتاں رنگن آیا پنجه، پنجه اُنگلاں اِکو رنگ وکھائیا۔ ہُن جن بھگتاں وسے سدا سنگا، سگلا سنگ نبھائیا۔ اِک وکھائے
 اپنا ڈنڈا، پوڑے اپنے نام چڑھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہار وڈیائی۔ وڈیائی دے کے بنایا محل، سو صاحب دیا
 کھائیا۔ ناؤں رکھ اِک اٹل، اٹل اٹل رہیا سمجھائیا۔ دپیک ہو کے گیا بل، جوتی نُوں نُوں رُشنائیا۔ دو جہاناں میٹے سل، ڈکھڑا کھئے رہن نہ
 پائیا۔ نام سندیسہ ساچا گھل، ہرجن ساچے لئے اُٹھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، لیکھا اپنے ہتھ
 رکھائیا۔ لیکھا ہتھ رکھے کرتار، وڈ داتا وڈ وڈیائی۔ بھگت دوار کر تیار، نہاں ہیٹھاں ہرجن آپ سوائیا۔ رت امولک تیکھی دھار، گوبند
 آپ وپائیا۔ چڑھدی دشا پاوے سار، اُتر پُورب پچھم دکھن چار چار دا پنجواں نیتا، پرم پُورکھ آپ اکھوائیا۔ چھٹی چھٹی کر کر وینتا،
 وِتکرے سب دے دئے مٹائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبراں دتا نینتا، گھر گھر آپ سدائیا۔ پہلی دوجی تیجی چوتھی منزل چڑھ کے ویکھے اگیتا
 پچھیتا، دُور دُراڈے نیرن نیرے اِکو در جنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، بھیو ابھیدا آپ گھلایا۔ بھگت دوارے چڑھ
 کے ویکھے، ویکھنہار اکھوائیندا۔ سب دے پورے کرے لیکھے، اِکے لیکھ نہ کھئے ودھائیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کرو چیتے، چیتن سب نُوں
 آپ کرائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا لیکھ آپ سمجھائیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر گئے جاگ، سو صاحب آپ
 جگایا۔ سمت سمتی لگا بھاگ، سمن سب دے گھر گھر پُچائیا۔ سُن سُن ویکھ سارے آئے بھاج، بھجے واہو داہیا۔ بھگت دوار غریب نواز
 لیا ساز، اِکو راہ وکھائیا۔ نرگن سرگن دوہاں دا ہووے کاج، صِفر اپنی گل سُنائیا۔ میں لے کے آواں داج، وست امولک اِک وکھائیا۔
 میرے گھر نہ پوجا نہ پاٹھ کوئی نماز، ورقہ ورقہ نہ کھئے اُٹھائیا۔ دوئے جوڑ جو میرے چرن کرے ارداس، تِس اپنا میل ملائیا۔ تیرتھ نہاؤن دی
 رہے نہ کوئی خواہش، سروور پنڈھ نہ کھئے پائیا۔ جس دا ایکا چرن کولِ نواس، تِس اپنا گھر وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی
 کِریا کر، دیونہار بھگت وڈیائی۔ بھگت دوار کہے مینوں ملیا موقع، موتر بن کے رہیا سُنائیا۔ میں اِکے بھگتاں نال ہون نہیں دینا دھوکھا، نہ
 دیوے کھئے سزائیا۔ اُچی کوک پہلوں سِری بھگوان تُوں دوا یا ہوکا، پھر اپنا نشان سہائیا۔ ہُن میری پرہو رکھے اوٹا، کیوں میں بھگت اپنے

وچ رکھائیا۔ میں ماراں پرہوں ویراگی چوٹاں، چٹان پتھر دل دیاں پلائیآ۔ اپنے اندر رہن نہ دینا کوئی کھوٹا، کھرے کر کے باہر دیاں کڈھائیا۔ جس نے کھادا سور گان جھوٹا، تنہاں دیواں سزائیا۔ تنہاں دا سچکھنڈ وچ ورن نہیں دینا پت پوتا، کل کلنک دیاں لگائیا۔ بے شک مینوں سارے کہن ہوجھا، میں سچ سچ جنائیا۔ کوٹاں وچوں مینوں اکو بھگت بہتا، جو میرے اندر آ کے سری بھگوان دھیائیا۔ میرا کیسے نال نہیں روسا، جو پرہ بھلے تنہاں دھکا دیواں لائیا۔ مینوں بھگت ملن دا شوٹقا، میرے آتر اکو خواہش وجے ودھائیا۔ میں اپنا پوجیا چوٹکا، صاف اچھی طرح کرائیا۔ جگ کہے نار نہ سوہندی بن کھوٹتا، بھگوان کہے میری بھگت بن نہ کھئے وڈیائیا۔ کلجگ اتم سارا جہان جائے اؤنتا، پیہڑی ودھے نہ چلے سانجھ جگت نہ کھئے رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا ساچا ور، بھگت دوار رہیا منگ منگائیا۔ بھگوان کہے سُن سچ منارے، سچ سچ درڑائیا۔ بھگت بھگوان دوویں تیرے پیارے، پچھے کھئے رہ نہ جائیا۔ منزل تیرے نظارے، نر نرائن آپ درسائیا۔ ایکا دوجا تیجا چوٹھا پنڈھ نوارے، وڈ داتا بے پرواہی۔ چڑھ کے ویکھے آنت کنارے، کنارہ اکو اک وکھائیا۔ اچی بول سچ جیکارے، ساچا ڈھولا دئے سُنائیا۔ آو ملو بھگت پیارے، پریم پریتی اک ودھائیا۔ تُوں میرا میں تیرے سہارے، دوجی اوٹ نہ کھئے رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا سچ وڈیائیا۔ بھگت دوارا بنیا انوکھا، سو صاحب آپ بنائیا۔ گر اوتاراں پیر پیغمبراں دے کے موقع، مفتو مفت رہیا سمجھائیا۔ ویکھو تھادے بردے تھادے نال کردے دھوکھا، اندروں سنگ نہ کھئے رکھائیا۔ رسنا جہوا پڑھدے پُستک پوتھا، من واسنا نہ کھئے مٹائیا۔ کلجگ جیو ہویا تھوتھا، ٹھوکر نام نہ کھئے لگائیا۔ اینہاں پچھے کوئی نہ کریو روسا، پرہ دیونہار سزائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پیر گرو اوتار وکھائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر ویکھ ہوئے حیران، حیرانی سب دے اُتے چھائیا۔ اسپں دس کے آئے دھرم ایمان، شرع شریعت ونڈ ونڈائیا۔ لکھ کے آئے انجیل قرآن، صفت کر کے آئے وید پُران، گیتا گیان گیان درڑائیا۔ سارے سُن کے سارے پڑھ کے ہوئے بے ایمان، ہردے ہر نہ کھئے وسائیا۔ کئیں سُن کے بنے شیطان، شرع گھر گھر کرے لڑائیا۔ ثابت رہیا نہ کھئے ایمان، دھرم دھیر نہ کھئے رکھائیا۔ گھر گھر وڑیا مان ابھان، ہنکار اپنا بل جنائیا۔ کوڑی کرپا چڑھیا طوفان، سادھاں سنتاں رہیا رڑھائیا۔ ساچے وسے نہ کھئے مکان، کوڑے مندر رہے سہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا

کر، گر اوتار ویکھ ویکھ نیتر نین شرمائیا۔ کلجگ اتم ویکھیا، نیتر نین اٹھا۔ کوڑا ہویا جگت بھیکھیا، بھلیا بے پرواہ۔ بن کرسان اُجڑیا
 کھیتیا، نہ پھل سکے کوئی لگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، گر اوتار پیر پیغمبر گواہ لئے بنا۔ بنو گواہ پیر پیغمبر گر اوتار،
 ہر کرتا آپ جنائیا۔ نہ مُحبت نہ پیار، نہ سجن نہ کوئی یار، سکلا سنگ نہ کھئے وکھائیا۔ کوڑا ناتا ویکھو جگت سنسار، کوڑی کِریا ہویا
 وبار، سچ ووبار نہ کھئے جنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، نیتر نین سرب وکھائیا۔ نیتر نین ویکھ
 ہئے نراس، اچی کوک کوک سُنائیا۔ جوں بہاوے توں لینا راکھ، تیرے ہتھ پرہو وڈیائیا۔ اسیں تیری رکھ کے آئے آس، سو ویلا گیا آتیا۔
 اسیں تیرے بردے داس، در بیٹھے سپس جھکائیا۔ کر کِریا سد لے پاس، پچھ لوڑ رہے نہ رائیا۔ تیرا لیکھ پُرکھ ابناس، تیرے ہتھ وڈی
 وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ سنہپڑا سرب جنائیا۔ سچ سنہپڑا سرگن زرگن، دو دو
 آپ جنائیندا۔ دو جہاناں پُکار سُن سُن، صاحب ستگر حُکم جنائیندا۔ لیکھا جانے گن گن، اوگن گہر گمبہر کھوج کھجائیندا۔ جوتی
 جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچی کھیل آپ کرائیندا۔ ساچی کھیل کھیل کریں پرہ مابی، تیرے ہتھ سدا وڈیائیا۔ اسیں پاندھی
 بنے رابی، چل آئے سچ سرنائیا۔ کِریا کر دے سرنائی، سرنگت اک تکائیا۔ در دروازہ ویکھئے چائیں چائیں، جس گھر بھگتاں ڈیرہ لائیا۔
 جو اکو نام رہے دھیائی، توں میرا میں تیرا راگ لائیا۔ توں صاحب پھڑ کے مینوں بابیں، آپ اپنے نال ملائیا۔ دو جہان نہ ہئے جدائی،
 وچھوڑا کھئے نظر نہ آتیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اپنی کھیل رہیا کھلائی۔ گر اوتار زرگن سرگن سُنو، صِفر روپ
 سرب جنائیندا۔ جے کوئی ہے تہاڈا چنو، سِری بھگوان آپ سُنائیندا۔ در در گھر گھر ویکھو گنو، کون سیکھیا تہاڈی کمائیندا۔ جوتی
 جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اپنی کار سمجھائیندا۔ گر اوتار کہن ویکھ کے آئے، نو کھنڈ پرتھی پھیرا پائیا۔ کلجگ جیو رہے
 کر لائے، کوڑی کِریا کر کُرمائیا۔ کام کرودھ لوبھ موہ ہنکار ہلکائے، آسا ترسنا رہی تڑپھائیا۔ تیرا نام گئے بھلائے، ساڈی یاد نہ کھئے رکھائیا۔
 ساچا مندر نہ کھئے سہائے، گرو دوار نہ کھئے وڈیائیا۔ سجدہ سپس نہ کھئے جھکائے، نماز وُضو نہ کھئے وڈیائیا۔ بانگ صدا نہ کھئے سُنائے، نعرہ حق
 نہ کھئے جنائیا۔ بے پرواہ بھلیا خُدائے، خُدی گھر گھر ڈیرہ لائیا۔ مایا پچھ کرن پائے پائے، ہو کے لے لے وڈے چھوٹیاں رہے سُنائیا۔ کی کر کے

گئے ساڈے چاچے تائے، پُت پوترے اپنا بل دھرائیا۔ گر اوتار ویکھ کے حال سرب کُرائے، ساڈی کیتی رہے اُلٹائیا۔ جوں بہاوے توں دے سزائے، سارے تیرے تیری جھولی پائیا۔ جس نوں چاہیں لئیں بچائے، آپ اپنا میل ملائیا۔ سری بھگوان کہہ سُنائے، اوچی کوک کوک جنائیا۔ سارے اکو وار کہو اسیں تیری رضائے، تیتھوں لئی مرضی تیری جھولی پائیا۔ اپنے در لئے بہائے، چار جگ تیرے حُکم اندر فرضی سیو کھائیا۔ بھیو نہ جاتا توں سب دا غرضی، گھٹ گھٹ رہیا سہائیا۔ ساڈے چولے پاٹے سین بن کے درزی، نام دھاگا پریم سوئی چلائی۔ اسیں ویکھن آئے گوبند کپھڑی پہنے وردی، وارد ہو کے سب تے چھائیا۔ اوہدی کہو جہی کلغی، تاج کون سیس ٹکائیا۔ اسیں ویکھ کے ڈر کے بھے وچ آ کے ساڈی بدل گئی زردی، ذرا ذرا اکھ اُٹھائیا۔ سانوں بھل گئی گرمی سردی، رُت رُڑی کھئے نظر نہ آئیا۔ تیری ویکھ کلا چڑھدی، چاروں کُنٹ وچے ودھائیا۔ تیرے آگے لوکائی نہ اڑدی، چاروں کُنٹ رہیا ڈھائیا۔ اکو بھگت آسا تیرے برسوں اندر مردی، مردی تیرا دھیان لگائیا۔ جے ملیں تے تیری مرضی، نہ ملے تے پھیر وی تیری اکھوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، گر اوتاراں دئے سُنائیا۔ گر اوتار چھڈ دیو کھپڑے، سو صاحب آپ سُنایا۔ او وڑ جاؤ ساچے وہپڑے، جس دوارے سری بھگوان ڈیرہ لایا۔ اکو بن جاؤ میرے تیرے، دو جا نظر کھئے نہ آیا۔ مندر ویکھو جس دے اندر بھگت بھگوان کپھڑے کپھڑے، ایکا نام سُنایا۔ نہ یرگن نہ سرگن سنگھ شیرے، شہنشاہ اپنا پھیرا پایا۔ ماہی دے آ کے وسو کھپڑے، جو کھپڑا اُجڑ کدے نہ جایا۔ درس کرو ہو کے نیڑے، دُور ڈراڈا میل ملایا۔ دین مذہب دے چھڈو جھپڑے، جھگڑا دیو گویا۔ رل مل اپنے بٹھو بیڑے، سری بھگوان وکھایا۔ مندر مسجد شودوالے چھڈو ڈیرے، ڈیرہ سری بھگوان اکو اک اُپایا۔ جس دے پچھے ہوئے بیرے بیرے، آپ اپنا میٹ مٹایا۔ پنج تت کایا کیتے ڈھیرے، کوئی مسانی کوئی بانی، کوئی مڑھی گور دبایا۔ سو کرے حق نیڑے، نیتا اکو بن کے آیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سچ سمجھایا۔ ہاں پر بھو تیرا ویکھیا دوا، دو دھار نظر نہ آئیا۔ تیرا صِفر ہویا ہوا، ہر اک نوں رہیا ڈرائیا۔ تڈھ پن نظر نہ آئے کوآ، کوک رہی سرب لوکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا بھیو دئے جنائیا۔ او ویکھو وڑ گئے اندر، رُت سولاں چیت سہائیا۔ بہہ کے ساچے مندر، گر اوتار دھیان لگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی

کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سچ جنائیا۔ گر اوتار اندر وڑ، پرہ کرے کھیل اپارا۔ بھگت بھگوان بٹھائے لڑ، کرے سچ وبارا۔ ساچے
 گھوڑے پھڑ کے چاڑھے، نام وجائے نام نگارہ۔ سخیاں مل کے لائے اکھاڑے، واہوا منگلاچارا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 بیس بیس دتے کھیل اپارا۔ بیس بیس و جا ڈھولا، گیت گوبند الاٹیا۔ سو ستگر بن وچولا، ساچا کاج رچائیا۔ نو سو چورانویں چوڑی
 جگ رکھدا رہیا اوہلا، اتم اپنا بھیو کھلاٹیا۔ گر اوتارو پیر پیغمبرو ویکھو زرگن مولا، زرگن اپنی کار کھائیا۔ بھاگ لگائے ساچی دھولا،
 دھرنی دھرت دھول دئے وڈیائیا۔ جس دا بھیو نہ جانے کوئی پنڈت مٹا روٹا، جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنی کار کھائیا۔
 بھگت دوارے سوہن بھگت، بھگون دئے وڈیائیا۔ وہہ سو وہہ ویکھنہارا ساچا وقت، جگ جیون داتا پھیرا پائیا۔ نرویر کرے اپنی حرکت،
 پلدا جُلدا نظر کسے نہ آٹیا۔ اکو گھر وکھائے اپنی برکت، خالی دوارے سرب کرائیا۔ گر اوتاراں پیر پیغمبران نال کر کے لکھت پڑھت، لیکھا
 سب دا رہیا وکھائیا۔ آگے کوئی نہ منگے ہر کے نام کا دھڑت، پیسا دھیلا وٹا نہ کھئے لگائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 ساچی کھیل آپ کرائیا۔ ساچی کھیل بھگت دوار بنا، سو صاحب آپ کرائیندا۔ صبرا روپ بے پرواہ، زرگن سرگن اپنے وچ چھپائیندا۔
 لیکھا جان دو جہاں، دوہری دھار وکھائیندا۔ بانکا چھوہرا آپ اٹھا، نام گھوڑا اک اپائیندا۔ سوہنا آسن سوہنا لا، شاہ سوار سوہیا
 پائیندا۔ قدم قدم رہیا چلا، پدم پدم پنڈھ مکائیندا۔ عدم عدم ویکھ وکھا، جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا کھیل
 سمجھائیندا۔ بیس بیس کھیل اپار، سو صاحب آپ جنائیا۔ بھگت دوارے اندر اکٹھے کیتے گر اوتار، حکم حاکم اک منائیا۔ بھگتان نال مل
 کے بولو سرب جیکار، جے جیکار آپ جنائیا۔ سری بھگوان نوجوان بنیا پھریدار، ساچی سیوا آپ کھائیا۔ در دروازہ دو جہاناں سری
 بھگوانا کر تیار، جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنی کھیل رہیا کھائیا۔ در دروازہ آپ کھول، خالق خلق دئے جنائیا۔ زرگن
 سرگن تولے ساچا تول، تولنہارا بے پرواہیا۔ بیٹھنہار سدا اڈول، ڈل کدے نہ جائیا۔ سب دا لہنا رکھ اپنے کول، اٹل اٹلا اپنے چرن بہائیا۔
 جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار سچ وڈیائیا۔ سچ وڈیائی دیوے ساڈھے ست، ست ست سمجھائیندا۔ بھگت بھگوان
 کرن آیا پکھ، پارکھو اپنا پھیرا پائیندا۔ لکھ چوڑاسی نالوں کر کے وکھ، وکھری دھار سمجھائیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر بیس بیس گئے دس،

سو بیس بیس اپنے وچ چھپائیندا۔ سنت ساجن ویکھے ہس ہس، صاحب سنگر پھیرا پائیندا۔ پندھ مکائے نس نس، لکھ چوراسی کھوج کھجائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر بھگت بھگوان دیا کھائیندا۔ بھگت بھگوان اندر واڑ، واڑی اپنے نام کرائیا۔ ساچے گھر بنا ساچے لاڑ، لاڑی جوت اکالن نال پرنائیا۔ سخیاں لگے اک اکھاڑ، گوپی کاہن ناچ نچائیا۔ ویکھو بھاگ لگا وچ اجاڑ، جنگل دیونہار وڈیائیا۔ جتھے بال نادانیاں رکھی خاک، سو خاک خاک سب نوں دے کرائیا۔ سو دھام پوتر ہویا پاک، پُنیت پُنیت پُنیت اکھوائیا۔ سنگھ منجیت ملی دات، ماں رنجیت کور جگت وڈیائیا۔ جگدیش کہے پرہ میرا ساتھ، سکلا سنگ نبھائیا۔ جن بھگتاں ٹکا لگے مستک ماتھ، لہنا کھتے رین نہ پائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر گھر ساچے بنے ساک، سجن میلا سہج سُبھائیا۔ اتم اترے پورے گھاٹ، کنارہ اکو اک درسائیا۔ آن جاون مکے واٹ، پاندھی پھڑ نہ کھتے بھوائیا۔ لہنا چکے ذات پات، دین مذہب نہ کھتے لڑائیا۔ لیکھا مکے پرتھی آکاش، گگن منڈل نہ کھتے بھوائیا۔ پرہ چرن دوارے ملیا اک نواس، گھر سچا نظری آئیا۔ جس نالوں وچھڑی شاخ، اتم اوسے انگ لگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بیس بیس دیونہار وڈیائیا۔ بیس بیس چاڑھے رنگ اپنے ہتھ گلال، مہندی اکو اک لگائیندا۔ لیکھا چکے گجری لال، گھر گمبھیر آپ سمجھائیندا۔ رکشا کرے دین دیال، نام کھنڈا اک چمکائیندا، جنہاں اندر لیا بہال، تنہاں اپنا گھر دکھائیندا۔ نانا توڑ کورے کال، کلجگ کورے پندھ مکائیندا۔ لکھ چوراسی وچوں کرے بحال، آپ اپنی دیا کھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گھر ساچے سیو کھائیندا۔ سیوا کرے وڈ مہربان، شاہ پاتشاہ وڈی وڈیائیا۔ دروازہ کہے میں بڑا بلوان، بن میرے اندر لنگھ کھتے نہ جائیا۔ جس دا پھریدار بنیا سری بھگوان، اپنی سیو کھائیا۔ اندر باہر ویکھے مار دھیان، سچے کھتے نین اٹھائیا۔ اندر وڑے نہ کھتے شیطان، گرمکھ ساچے رہیا لنگھائیا۔ پہلوں آکے بولے سوہنگ مہراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، پنج جیکارے دے لگائیا۔ پھر رکھے چرن دھیان، آگے جاوے واہو داہیا۔ نظری آئے نو جوان، شاہ پاتشاہ آسن لائیا۔ جس دا لیکھا بے مثال، مسل سکے نہ کھتے بنائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر اندر لے بٹھال، صاحب ویکھے چائیں چائیا۔ او ہر کا کرو جلال، جلوہ نور رہیا رُشناٹیا۔ کتوں لہے نہ گجری لال، لالن اپنا رنگ دکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار وڈیائیا۔ چوہدار بن کھلوتا، خالق خلق سیو کھائیندا۔ ہتھ

وچ پھڑ کے نام سوٹا، آپ اپنا بل دھرائیندا۔ گوہند تیرا پچھلا میٹے روسا، آویکھ رُسیاں سرب منائیندا۔ ہُن نہیں آگے دیندا دھوکھا، دھوئیں
 دُھکھدے اپنے وچ چُھپائیندا۔ جن گُر اوتاراں پیر پیغمبراں اپنے ملن دا دتا موقع، لوک مات سرب بُلانیندا۔ اوہ گُر مکھاں راہ نہ دسے اوکھا،
 پھڑ اُنکلی نال چلائییندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سیوک اپنی دیا کھائیندا۔ سیوک پھرے چوبدار، در دروازے پھیرا
 پائیا۔ خبردار ہووے سرب سنسار، سویا کھئے رہن نہ پائیا۔ ہوکا دیوے وارو وار، چاروں کُنٹ رہیا سُنائیا۔ او جس نے لنگھنا پار، بن
 بیڑیوں پار کرائیا۔ ویہ سو ویہ بکرمی جگت وساکھی رووے دھاہاں مار، گوہند وساکھی گُر مکھاں رنگ چڑھائیا۔ کھیل کرے آپ نرنکار،
 دو جہاناں دئے وڈیائیا۔ ساقی بن کے سانجھا یار، امرت جام رہیا پیائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل
 بے پرواہیا۔ دروازہ کہے چوکیدار سوہنا، آس نندرا وچ نہ آئیندا۔ جے میں ویکھاں مینوں لگے موہنا، میرے نال مُحبت پائیندا۔ مینوں بھل
 جائے جاگنا سوہنا، آس نندرا نہ کھئے رکھائیندا۔ میں وی اوس دا ڈھولا گاؤنا، جو میری سیو کھائیندا۔ اتم ایسے جوگا ہونا، دوجا نظر کھئے نہ
 آئیندا۔ جن بھگتاں پاپ کلیور دھونا، ایسے کر کے باہروں پنج جیکار لائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ساچی کار آپ
 کھائیندا۔ جو بھگت آن ایتھے جھکیگا۔ اگلا پچھلا پیندا مُکیگا۔ صاحب ستگر آپ پُچھیگا۔ نرگن لکایا کدے نہ لُکیگا۔ لٹایاں کدے نہ
 لُکیگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، گھر ساچے بہ کے پُچھیگا۔ ویکھو پھردا چوبدار، ہوکا دے دے جگائیا۔ سارے ہو
 جاؤ خبردار، بے خبر آپ جنائیا۔ جس نوں لہدے پھردے جنگل جوہ اجاڑ پہاڑ، ڈونگی گندر ڈیرہ لائیا۔ جس دے پچھے مندر مسجد
 شودوالے متھے رگڑدا رہیا سنسار، سار کیسے نہ آئیا۔ جس دے پچھے پتھراں مورتیاں اُتے پاؤندے رہے ہار، کاغذ قلم شابی لکھیا لیکھ پڑھ
 پڑھ جگت سُنائیا۔ جس دے پچھے گرو مڈدے رہے جگت اوتار، در در سیس جھکائیا۔ تس صاحب دا کرو دیدار، در آئے ملے وڈیائیا۔
 جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہار سدا وڈیائیا۔ ہوکا دیوے مارے کوک، اٹھو میرے بھائیا۔ کلجگ آنت نہ سوہنا گھوک،
 سُنیاں ہتھ کُچھ نہ آئیا۔ گوہند کہے ہُن نہ بنیو کیوٹ، پُت پتا گود سہائیا۔ نیتر کھولو ویکھو اکو تاگا اکو سوٹ، اکو شبدی تند بندھائیا۔
 جس دا لیکھا چار کوٹ، دہ دشا نام وڈیائیا۔ کیوں اُس دے کولوں گئے روٹھ، رُٹھیاں پھیر نہ کھئے منائیا۔ کایا چولا پھیر نہیں لہنا پنج بھوٹ،

مانس جنم ہتھ نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہار سدا وڈیائیا۔ دروازہ کہے دربان بڑا چُست، چوکٹا ہو کے پھرے واہو داہیا۔ میری ننگی ہون نہ دیوے پُشت، چاروں کُنٹاں ویکھ وکھائیا۔ اُس دا انگ انگ رہیا پھرک، بل اپنا رہیا سمجھائیا۔ ایہہ لیکھ چُکائے تُرت، جو چل آئے سرنائیا۔ اُس صاحب تُوں مل کے کیسے ہور دی رہے نہ ہُنک، نیتر دھیان نہ کھئے ٹکائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، اپنی سیو کھائیا۔ ویہہ سو ویہہ بکرمی کہے وساکھا، واہوا صاحب تیری وڈیائیا۔ نرگن ہو کے بنیا راکھا، اپنی کار کھائیا۔ بھگت جنان دا پردہ ڈھاکا، مہر نظر اُٹھائیا۔ جس دا سارے لکھ دے گئے ساکہ، سو ساکھیات نظری آئیا۔ پیر پیغمبر مَن آقا، پرہ آیا بے پرواہیا۔ گوبند جس دی گودی بے کاکا، اکال پُرکھ پھیرا پائیا۔ بھگت دوارے کیتا ناکا، سَمکھ اندر کھئے نہ آئیا۔ جن بھگتاں پورا کیتا گھاٹا، دوآ صِفر وچ ملائیا۔ گُرمکھ سوانی آگے کھلا دے نہ کیسے جھاٹا، مینڈھی سیس آپ گندائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، بے پرواہ وڈی وڈیائیا۔ مَورکھ مُگدھو پچھے جاؤ ہٹ، ہر اکو وار جنائیا۔ پہلی وساکھ لگا پھٹ، آگے پھیر پئی نہ کوئی بندھائیا۔ جے گر سمجھو تاں جٹاں وچوں جٹ، نرنکار سمجھو تاں ہو جائے نرنکار، دوجا نرنکار نظر کیسے نہ آئیا۔ جے ہٹاں وچوں ویکھو ہٹ، دو جہاناں رہیا جنائیا۔ جے زور ویکھو تے پرہ سمرتھ، بل اپنا آپ رکھائیا۔ جے نروئے وکھائے اپنے آگون ہتھ، بن ہتھ نام کھنڈا تیر چلائیا۔ جے پریم کرو تہاڈے آگے جائے ڈھٹھ، اپنا بل نہ کھئے وکھائیا۔ جے اکٹھے ہو کے دیو مت، تہاڈی مت اپنی جھولی پائیا۔ جے پریم نال رنگو اپنی رت، پریم رت ہتھ نال لگی دئے وکھائیا۔ جے وچھوڑے دا تیر مارو کس، تاں اپنی سُدھ لئے بھلائیا۔ جے پرہ دے ہووو وس، اپنی چھاتی لئے لگائیا۔ جے بھگت دوارے جاؤ وس، تے سچکھنڈ ساچے دئے وسائیا۔ ایس دے وچ وڑیا لکھ چوڑاسی وچ نہ جائے تھ، ویہہ سو ویہہ بکرمی دی ایہو وڈی وڈیائیا۔ پہلی وساکھ کری چٹھ، آگے اپنا کم جنائیا۔ جو صاحب اکھنا اکھ، ویکھ گر اوتار پیر پیغمبر شکر منائیا۔ ایہہ کھیڑا نہیں ہونا بھٹھ، بھٹھا سب دا دئے بیٹھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، آپ اپنی کار کھائیا۔ دروازہ کہے میرا درویش، میں اکو منگ منگائیندا۔ چوبدار رہے ہمیش، ساچی سیو کھائیندا۔ میں نت نت ایہدا درشن لواں ویکھ، ایسے کر کے منگ منگائیندا۔ پریم پریتی بجا بیت، بتکاری اکو نظری آئیندا۔ ایہہ کھیڈاں کھیڈا رہیا وچ

بھگتاں ہیت، جیندے مار مار جیندے آپ کرائیندا۔ ایہدے آگے کال مہاکال دھرم رائے دی چلے نہ کھئے پیش، بھانا سر نہ کھئے رکھائیندا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ محلے اپنی کار کھائیندا۔ کار کرے پرہ ٹھاکر سوامی، شاہ پاتشاہ سیو
 کھائیا۔ آد جگاد آترجامی، وڈ داتا بے پرواہیا۔ صفت صلاحی بودھ آگادھی بانی، کرنہارے سچ پڑھائیا۔ جوتی نور نور نورانی، شبندی
 شبد شبد شنوائیا۔ جس دی سن دے رہے کہانی، سو پیر بے نظیر گئی گہیر اپنا پھیرا پائیا۔ ہن کس دی دیئے قربانی، قربانی لین والا
 اپنی بھیٹا رہیا چڑھائیا۔ جے ویکھو تے سچ نشانی، نام کھنڈا رہیا چمکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل
 بے پرواہیا۔ دروازہ کہے میں منگی مدد، اکو اوٹ تکائیا۔ آگے نرگن سرگن بن کے بندا رہوں عدد، اکلے کار نہ کھئے کھائیا۔ گر اوتاراں پیر
 پیغمبراں کولوں کراؤندا رہوں تشدد، دین مذہب ونڈ ونڈائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، تیری سیوا
 موہے بھائیا۔ تیری سیوا پرہو لگے چنگی، در دروازہ آپ سنائیندا۔ تیرے ہتھ کٹار ننگی، بھکھا ننگا بہ بہ خوشی منائیندا۔ پرہ کٹ
 جائے ساری تنگی، دکھیاں درد مٹائیندا۔ نہانیاں تانیاں مل جائے سنگی، سکلا سنگ رکھائیندا۔ ساڈی حالت پھیر نہ ہوئے مندی، رائے دھرم
 نہ ڈن لگائیندا۔ سرت سوانی نہ ہووے رنڈی، جگت رنڈیا آپ کھائیندا۔ کتیں پائے ڈنڈی، نتھ سہاگ اک رکھائیندا۔ ڈولی بہائے کر شنکار
 چند بندی، ٹکا دوئی نال سہائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، اپنی کار کھائیندا۔ دروازہ کہے بانکا چھوہرا، شہنشاہ اپنا
 روپ وٹائیا۔ جن بھگتاں گئے ساچا دوہرا، دوہری دھار وکھائیا۔ چڑھ کے آیا نرگن گھوڑا، گھوڑا نظر کھئے نہ پائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر
 کہن پے گیا لوہڑا، ساڈی پیش نہ چلے رائیا۔ بھگت بھگوان اپنا آپ بنایا جوڑا، جوڑی جڑی اکو تھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ
 اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سر سبنان بے پرواہیا۔ وساکھی کہے میں گئی وس، وصل مہبوب کرایا۔ جدھر ویکھاں پرہ ملے ہس،
 بنس مکھ بے پرواہیا۔ نرگن سرگن صرفا ہو کے پوری کیتی آس، صرفا دوآ اپنا انک بنایا۔ دو جہاناں پائی راس، گوپی کاہن آپ نچایا۔
 بھگت ملن دی رکھی خواہش، خواستگار پھیرا پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، در اکو اک سہایا۔ دروازہ کہے پُرکھ
 ابناسن، میرا سنگ رکھائیا۔ میرے وچ لگا سنگھاسن، سنگی سیو کھائیا۔ نہ سندھیا نہ کوئی آتھن، رات اندھیری نہ کھئے جنائیا۔ نہ کوئی

پر بہاتی دے ساتھن، سرگھی ویلا نہ کھئے وڈیائیا۔ نہ کوئی نماز نہ نمازن، حاجی حج نہ کھئے کرائیا۔ نہ کوئی پاٹھی نہ کوئی پاٹھن، پاٹھشالا نہ کھئے
 وکھائیا۔ نہ کوئی تٹ نہ کوئی تاٹن، سروور نظر کھئے نہ آئیا۔ نہ کوئی کنارہ نہ کوئی گھاٹن، گھاٹ ملے نہ کھئے وڈیائیا۔ پرہہ اکو آیا ساچے پاتن،
 گرمکھ سجن لے ترائیا۔ لکھ چوراسی وچوں رکھن، رکھیا کرے ہر گھٹ تھائیا۔ ستجگ دا ساچا مارگ دسن، سوہنگ شبد کرے
 پڑھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، در درویش اک اکھوائیا۔ در درویش بن دربان، سیوا کر سری
 بھگوان، کھنڈا کھچے وچوں میان، لیکھا جانے دو جہان، جودھا سورپیر بلوان، بن کے مرد مرد مردان، بھگتاں دیوے نام پروانہ، پاربرہم
 پرہہ پُرکھ پریشور اکو کرے پڑھائیا۔ سنگھاسن کہے میں گیا ڈہ، در دوارے ڈیرہ لائیا۔ میں اکو بھگوان دی ہون دینی جے، دوجا نام نہ کھئے
 دھیائیا۔ پچھے نام اک دو جے نال مردے رہے کھہہ کھہہ، دیناں مذہباں کری لڑائیا۔ ہر کا نام اکو گھر ہے، مندر مسجد شودوالے مٹھ ونڈ نہ
 کھئے ونڈائیا۔ جو جن رسنا جہوا کہے، تس اپنا میل ملائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ شبد
 سنگھاسن کہے میں گیا ڈٹھ، اپنے چارے پیر جمائیا۔ میرے کولوں کوئی بھگت باہر نہ جائے نٹھ، پھڑ کے باہوں اندرے رکھائیا۔ ایسے کر کے
 وہہ سو وہہ بکرمی کیتا کٹھ، اکٹھے اکو گھر وسائیا۔ نہ کوئی کھتری براہمن شودر ویش ذات پات اوچ نیچ نہ کھئے دساں مت، جو چل آیا
 سرنائیا۔ تنہاں رنگائے اپنی پریم رت، رنگ اکو اک چڑھائیا۔ چھوٹیاں وڈیاں ساریاں دیواں ساچی مت، وتکرا وچ نہ کھئے رکھائیا۔ ملو میل
 پُرکھ سمرتھ، جس ملیاں دکھ رہے نہ رائیا۔ جے نیتر ویکھو تے کھنڈا دے ہتھ، جے اندر ویکھو تے جوت نور رُشنائیا۔ جے باہروں کہو
 تے کچھ کہن پورن جٹ، جے اندر وڑ کے ویکھو پُرکھ سمرتھ اپنی کار کھائیا۔ جے باہروں ویکھو دے بازی گر نٹ، جے اندر ویکھو تاں
 پت ساچا رہیا ملائیا۔ جے باہروں ویکھو تاں ویکھدیاں ساری ماری جائے مت، جے اندر ویکھو برہم گیان درڑائیا۔ جے باہروں ویکھو
 ویکھ کے سارے جاؤ نٹھ، جے اندر ویکھو مہا اکھ کرے پڑھائیا۔ جے باہروں ویکھو ویکھ کے ابلے رت، جے اندر ویکھو سچ ستگر نظری
 آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، گھر ساچے وجے ودھائیا۔ وساکھ کہے پرہہ اگے آجا، تیرے ہتھ
 سرب وڈیائیا۔ جن بھگتاں سچ سچ سمجھا جا، اکو بڈھ رکھائیا۔ در آیاں دی رکھ لاجا، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ لوکیں کھندے پرگٹے ماجھا،

تیرا ماجھا دو جہاں اکھوائیا۔ تُوں ہر سب دا سانجھا، نظری نظر ہیٹھ لوکائیا۔ جیہڑا لیکھا رہ گیا نکاح کرن دا ہیر تے رانجھا، سو سینگھ گرمیج دلجیت کری گڑمائیا۔ تُوں عاشق معشوق دوہاں دا سانجھا، مُشکل وچ نہ کھئے رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل بے پروا ہیا۔ عاشق معشوق ہر سنگت دوویں مارو کوک، کوک کوک جنائیندا۔ ہرہوں ویراگ فراق اندر دیو پھوک، پھوکا رنگ نہ کھئے لگائیندا۔ آون جاون دی چُکے چوک، دو جہاناں پندھ مُکائیندا۔ پرہ دی سیجے چڑھ کے سوں جاؤ گھوک، سُنیاں پھیر نہ کھئے اُٹھائیندا۔ کسے کم نہ آؤنا پنج تت قلبوت، کلمہ اپنا آپ پڑھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، بھگت دوارے اک وواہ، پچھلا لیکھا دئے چُکا، پیر ضامن پھڑائے دامن، دامنگیر آپ اکھوائیندا۔ دامنگیر بنیا بھگتو، بھگوان دیا کھائیا۔ ویلے سر سارے پرکھو، راتی سُنیاں رہیا جگائیا۔ اُچی ڈھولا گاؤ کڑکو، سوہنگ جے جیکار سُنائیا۔ سدھی سڑکے مول نہ اٹکو، راہ وچ سکے نہ کھئے اٹکائیا۔ ادھر ادھر نہ بن مٹکو، دوجا دھیان نہ کھئے رکھائیا۔ جا کے سر چرناں اُتے پرتو، پرم پُرکھ میل ملائیا۔ سری بھگوان نال بھائی چارا بن کے ورتو، ودّا چھوٹا کھئے نظر نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہار وڈیائیا۔ سینگھاسن کہے پرہ آیا آگے، ساچی سیو کھائیا۔ بھگت دوارے بھگت اکھئے چنگے، چرن کول دئے وڈیائیا۔ پریم پریتی ساچی رنگے، رنگن اکو اک رکھائیا۔ نظر نہ آئے نیتر اندھے، کلجگ جیو سار کھئے نہ پائیا۔ جنہاں ملیا اوہ چنگے بن گئے مندے، مندیاں چنگے دئے بنائیا۔ در تے آ رہن نہ گندے، گندی واسنا دئے کڈھائیا۔ اندر وڑ کے سب دے نال ہنڈھے، آپ اپنا میل ملائیا۔ جو جن گاؤندے سوہنگ چھندے، شہنشاہ اپنے گھر بھائیا۔ کٹے دھرم رائے دے پھندے، پھاسی گل نہ کھئے لٹکائیا۔ پار اُتارے گھر کردے دھندے، جو گھر بیٹھے تنہاں سنگت نال ملائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، بیس بیسا کھیل رچائیا۔ بیس بیسا کہے میں مات چڑھیا، چڑھدی کلا وکھائیا۔ سری بھگوان اکو پھڑیا، بھگت دوارے سیوا لائیا۔ جگ چوکڑی گر اوتار پیر پیغمبر تیتھوں ڈریا، تُوں سبناں بھے جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچی کار آپ کھائیا۔ سینگھاسن کہے پرہ ہو مزدور، مزدوری آپ کھائیا۔ جن بھگتاں میلے ضرور، ضرورت اکو اک رکھائیا۔ نظری آئے اک حضور، حضرت اپنا آسن لائیا۔ در آئے سرب منظور، لیکھا اپنی جھولی پائیا۔ پچھلے بخشے سرب قصور، آگے

دیونہار وڈیائیا۔ جو در دروازے وچوں مستک لاوے دھوڑ، تنہاں مان ایہمان رہن نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ ساچا کھیل سری بھگوت، بھگوان اکو اک کرائیندا۔ سنت سہیلے ساچے سنت، در ساچے آپ بہائیندا۔ اکو نام منیاں منت، اشٹ گردیو اک وکھائیندا۔ اکو نار سہاگی کنت، سیج سہنجنی آپ ہنڈھائیندا۔ اکو بنائے ساچی بنت، گھڑن بہنہار آپ اکھوائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا کھیل آپ کرائیندا۔ کھیل کرن پرہہ آیا آپ، اپنی دیا کھائیا۔ ساچی تھاپن رہیا تھاپ، بے پرواہ دھار وکھائیا۔ بھگت بھگوان بنائے ساک، سکلا سنگ رکھائیا۔ گرہ مندر کھولے تاک، ہاٹی کُنڈا اپنا لاپیا۔ بن تیناں لئے جھاک، اکھ اکھ نال ملائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اندر باہر سدا سدا سیو کھائیا۔ اندر باہر سیوک بنیا، ساڈھ تین ہتھ آسن لائیا۔ بھگت بھگوان آپے جنیا، دھن بنے جنیدی مائیا۔ لکھ چوراسی وچوں چھان پُنیا، پُن چھان آپ کرائیا۔ دُکھیاں دُکھ آپے سُنیا، دردیاں درد وندائیا۔ جاننہار گُن اوگنیا، گھر گھر ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اندر باہر ویکھ تھاو تھائیاں۔ اندر سنگھاسن صاحب سلطان، ست پُرکھ اُچائیا۔ باہر سنگھاسن سری بھگوان، داتا دانی وڈ وڈیائیا۔ آگے پچھے ہو پردھان، ساچی سیو کھائیا۔ وچ بیٹھے رہن سنت سُبجان، بھگت بھگوان دئے وڈیائیا۔ جس دا پتی ہووے بلوان، تِس بل اکھ نہ سکے کھئے اُٹھائیا۔ جس دا پتر ہووے نشان، تِس پتا ملے وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل سچا شہنشاہیا۔ شہنشاہ نہیں جگت ملازم، جن بھگتاں کار کھائیندا۔ جس نوں کہندے عظیم اعظم، سو اپنی عظمت اک وکھائیندا۔ جو نظاماں دا بنے ناعظم، سو نیوں نیوں سیس جھکائیندا۔ جو عالماں دا ہوئے عالم، علما آپ پڑھائیندا۔ جو طالباں دا ہوئے طالب، طلب اکو اک وکھائیندا۔ جو غالبان دا ہوئے غالب، غیرت وچ کھیل کرائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل شاعراں دا شاعر، شعور اپنا نہ کھئے وکھائیندا۔ نہ شاعر نہ شعور، صحبت وچ کدے نہ آئیا۔ جے کوئی لبھے بنیا رہے مفرور، ہتھ پھرن کھئے نہ جائیا۔ جے کوئی سُننا چاہے ناد وجائے تنبور، کایا کینگ بنائیا۔ جے کوئی ویکھن جائے حضور، نرگن جوت نور رُشنائیا۔ جے کوئی بخشاون آئے قصور، سوچھ سروپی ہو کے درس دیکھائیا۔ جے کوئی پریمی منگے ضرور، ضرورت سب دی پور کرائیا۔ جے کوئی خواہش رکھے مینوں بہشتاں وچ ملے حور،

تنہاں کورا یگا مستک لائیا۔ محمد ایسے گلّ توں رہیا دُور، مُرداں گیا سمجھائیا۔ اوتھے لوڑ حُوراں ظہُور، ضرور بہشتِ مِلے وڈیائیا۔ ایہہ پرہہ سچّے نوں نہیں منظور، سو منظور جو منصور سُولی چڑھ کے گیا سمجھائیا۔ اوتھے صاحبِ اکِ غفور، شہنشاہ بیٹھا آسن لائیا۔ جس دا جلوہ ظاہر ظہُور، پردہ سکے نہ کھئے پائیا۔ مہرِ رحمت وچ آ کے بنے مزدور، مزدوراں مُشکل حل کرائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، آگے پچھے دوویں سینگھاسن وڈیائیا۔ آگلا سینگھاسن کہے میں سب دا داتا، در آیاں پار کرائیندا۔ پچھلا سینگھاسن کہے میں بہگتاں راکھا، بہگتاں نیڑ کھئے نہ آئیندا۔ آگلا سینگھاسن کہے میں پتا ماتا، جو آیا اپنی گود بہائیندا۔ پچھلا سینگھاسن کہے میں جوڑاں ناتا، جس دا جُڑیا پچھے مُڑ کھئے نہ جائیندا۔ آگلا سینگھاسن کہے میں سجن ساکا، در اپنا بندھن پائیندا۔ پچھلا سینگھاسن کہے میں کلا پاتا، سر سبناں ہتھ رکھائیندا۔ آگلا سینگھاسن کہے میرے اُتے پُرکھ سمراتھا، اکو اک سوبھا پائیندا۔ پچھلا سینگھاسن کہے میں اکو اک جاتا، آگے پچھے دوجا نظر کھئے نہ آئیندا۔ آگلا سینگھاسن کہے میرا سوبنا رنگ، نورو نور رنگائیا۔ پچھلا سینگھاسن کہے میں بہگتاں دساں ڈھنگ، جاؤ منگو چائیں چائیا۔ آگلا سینگھاسن کہے میں لاواں انگ، پچھلا سینگھاسن کہے جناں چر میں نہ گھلاں، کون لگے تیری پائینا۔ آگلا سینگھاسن کہے میرا اند، پچھلا سینگھاسن کہے بن بہگت چند ہتھ کیسے نہ آئیا۔ آگلا سینگھاسن کہے میرا لماں پندھ، پچھلا سینگھاسن کہے میں کِریا کر اکو دھکا لگائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، اوہ زرگن ایہہ سرگن زرگن زرگن نال ملائیا۔ ایہہ کھیل جس ویکھیا ہُن، نو سؤ چورانیوں چوکڑی جگ پھیر نظر کیسے نہ آئیا۔ بے شک غصے وچ آ کے مارو گھسن، سری بہگوان دُکھ نہ کھئے منائیا۔ پھڑ کے اگنی اُتے دیو بھن، لنبو جگت لگائیا۔ پھر وی کہے بہگتو تہاڈا ہُن، تساں میرا لیکھا اپنے لیکھے لائیا۔ جے تہاڈے وچ نہ ہندا گن، کیوں بہگوان آوندا چائیں چائیا۔ تہاڈی پکار رہیا سُن، کیوں بیٹھے مکھ چھپائیا۔ اپنے راگ دی سناؤ دھن، سارے اکو وار سوہنگ مہاراج شیر سینگھ وشنوں بہگوان دی جے ڈھولا لائیا۔ سُن کے ڈھولا گر اوتار پیر پیغمبر ہو گئے سُن، سُن سادھ سہائیا۔ جس نے غریب نہانے لئے چُن، چاروں کُنٹ دئے وڈیائیا۔ اُس دا کون جانے گن، گنوتتا بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، بیس بیس تیرے چہتر سیس بہگتاں ملیا آپ جگدیش، بن درویش سیو کھائیا۔ درویش بن کی

تیرا گھنڈا، بھگت رہے جنائیا۔ اوہ ویکھ تیرا پریم تیر لگدا، گرمکھ مورچھا روپ وٹائیا۔ اوہ ویکھ کلجگ بھامبر لگے آگ دا، در دواریوں باہر بیٹھے روون مارن دھاپیا۔ کھیل ویکھو سچ در پرہ دا، ساچا میل ملائیا۔ اوہ ویکھو نو کھنڈ ست دیپ نچدا، کلجگ ناچ ربیا کرائیا۔ ایہہ کھیل ویکھو سری بھگوان کیوں رکھدا، مہر نظر آپ اٹھائیا۔ اوہ ویکھو بھٹیالا تپدا، بھٹی اگنی دے تھلے ڈاپیا۔ اوہ ویکھو گرمکھ ٹپدا، پرہ ملیا چائیں چائیا۔ اوہ ویکھو سنسار کوڑ گڑیاں بھکھدا، ہر کا نام نہ کھنڈ دھیاٹیا۔ اوہ ویکھو بھگت بھگوان اک دوجے دا جاپ چدا، توں میرا میں تیرا اکو ڈھولا گائیا۔ ایسے کارن کلجگ اتہم پت رکھدا، رکھیا کرے سببیں تھائیا۔ ایہہ کھیل پُرکھ سمرتہ دا، سرب گھٹ ربیا سائیا۔ لیکھا چکے تہ اٹھ دا، گھر میلا سرت شبد دھی جوائیا۔ سوہرے پیکے آپے وسدا، کنت کنتوبل سچ پنگھوڑے ناتا توڑے نار پرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، بھگت دوار کیوں وسائیا۔ کیوں وسے میرا بھگت دوار، سری بھگوان ربیا جنائیا۔ اندر وڑ کے کران پیار، سوئی سرتی آپ اٹھائیا۔ وچوں امرت اچھالہ دیوے مار، نیتز روون مارن دھاپینا۔ گرمکھ کرے گر پیار، گر پیار گرمکھ وچ ڈیرہ لائیا۔ آپے نار آپے بہتار آپے کنت کنتوبل سیج سہنجی سوہا پائیا۔ آپے گلوکڑی پا کرے پیار، پریم پریتی اک وکھائیا۔ اپنی تکڑی تکڑ تولنہار، دھڑی وٹا نہ کھنڈ رکھائیا۔ کیوں، جوں بہین رکھڑی بنھے وچ سنسار، توں ناتا پُرکھ بدھاتا بھگتاں نال رکھائیا۔ ایہہ کھیل نہیں شطرنج کھتری، نرد پٹھی سدھی نہ کھنڈ وکھائیا۔ ایہہ تلوار نہیں کیسے کھتری، براہمن شوڈر ویش نہ ہتھ اٹھائیا۔ ایہہ کھنڈا سرب سربتری، سربنگ سورا ربیا چمکائیا۔ کیسے بھو نہ پایا کھول کے پتری، پتہ دسیا نہ سچے ماہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار سچا ور، بھگتن بھگوان میل ملائیا۔ بیس بیسا کہے ویکھ میرا وساکھ، واسطہ تیرے آگے پائیا۔ بے پرواہ اٹھ کے جھاک، سنگت تیرا راہ تکائیا۔ کی آج پہلی وساکھ کھولیا تاک، پھیر بند دیویں کرائیا۔ نہیں ایہہ گوبند دا بھوکھت واک، سو لیکھا پور کرائیا۔ سری بھگوان بن کے ساک، سبج اپنے گھر لنگھائیا۔ پت دھی نہ کوئی ذات، پات ونڈ نہ کھنڈ ونڈائیا۔ جس نے چرن دھوڑی مستک لائی خاک، ایتھے تِس دئے وڈیائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن ویکھو بھگتاں ملی نجات، پروردگار سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ اندر وڑ کے اک دوجے نال کرن بات، نواں دواریاں وچوں اک دوجے نوں ہولی ہولی سمجھائیا۔ بن چندوں بن چندوں بن سوریوں بن سورجوں

بن گھڑی بن ویلیوں بن وقتوں اک پرہات، پرہو اپنا رنگ دکھائیا۔ دروہی خدا دی پیراں دے پیر دی نبیاں دا نبی جس دی پڑھدے رہے
 نماز، سو کلمہ آپ جنائیا۔ جس دا روزے حشر منگدے رہے آب حیات، سو مُخصر اپنا حال جنائیا۔ جس دی صفت لکھدے رہے
 کاغذات، کاتب لیکھا نال شاہیا۔ سو ویکھنہارا باغ باغات، بغلگیر بے پرواہیا۔ جس دی کوئی نہ جھلے تاب، سو مُرید مُرشد آفتاب رہیا
 چمکائیا۔ جس دا چرن ٹکیا وچ رکاب، احباب رباب اپنے نام وجائیا۔ ایہنوں نہ پُن نہ صواب، دُکھ سُکھ نہ کھئے وڈیائیا۔ نہ مکہ نہ کعب،
 حُجرہ حج کرائیا۔ جس اک وار چرناں اُتے کیتا آداب، دوزخ بہشت دوہاں توں پار کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر،
 بھگتن دیونہار وڈیائیا۔ میرے بھکت کتھے وسن گے۔ گرواں اوتاراں کی دسن دسن گے۔ وشن برہما شو کی ویکھ ہسن گے۔ دو جہان
 کوں تپن گے۔ جس ویلے سوہنگ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان ڈھولا چن گے۔ اوہ ڈھولا کتھے گاؤن گے۔ کیہڑی بدھ نال تینوں
 دھیائوں گے۔ رُسے نوں پھر مناؤن گے۔ عَصے نوں جگت گواؤن گے۔ سْتے نوں باہر کڈھاؤن گے۔ اپنی رُتھی رُتے سہاؤن گے۔ بھاگ سْتے
 پھر اٹھاؤن گے۔ جینودیاں مر کے مکے، مر مکے پھیر اپنا نام اُچھاؤن گے۔ جو کلجگ بوٹے سُکے، تیرے پریم پیار نال ہرے کراؤن گے۔ اوہ
 بن کے سچے سچے، پرہہ درشن تیرا پاؤن گے۔ سچے سچے کوں بنکے۔ درشن صاحب تیرا کوں کرنکے۔ دس جینودیاں کوں مرنگے۔ بن
 اگنیوں کوں سڑنگے۔ بن پوڑیوں کوں چڑنگے۔ سری بھگوان کہے جو سوہنگ ڈھولا پڑنگے۔ سو میرا درشن کرنکے۔ جس ویلے
 سوہنگ گاونگے۔ لوکاں توں شرمانگے۔ ہوئی ہوئی زبان دباونگے۔ ایدھر اودھر ویکھ کے پھیر نام دھیاونگے۔ جے کوئی ویکھے منہ اُتے پردہ
 پاونگے۔ جے تُوں آویں ساٹوں چیتے، بن پونھیوں کہہ سناونگے۔ پرہہ جنان نے تیرے نام دے اڈو اڈی لے لے ٹھیکے، اوہناں ٹھیکیداراں
 اسیں گھیرا اٹھاواں گے۔ سری بھگوان کہے او گُرمکھو بھگتو سنتو جنہاں چھڈے پیکے، کنت خوشیاں نال ہنڈھاون گے۔ جس دے ہتھ
 وچ ساڈے لیکھے، کیوں اُس توں مُکھ چھپاواں گے۔ جے کوئی کہے مٹے بہم بھلیکھے، شکر شکر مناواں گے۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ
 اپنی کِرپا کر، اکو دینا ساچا ور، سد تیرے ہی اکھواواں گے۔ جے میرے اکھواؤ گے۔ موکش مکتی جکتی بھگتی بھگتی، اپنے چرناں ہیٹھ
 رکھاؤ گے۔ جوت جگدی گھر اپنے درشن پاؤ گے۔ جس ویلے پریت لگدی، سو پریتی ویلا وقت سہاؤ گے۔ ایہ کھیل پُرکھ سمرتھ دی، بن

پڑھیاں بن گان اک چرن دھیان لگایاں سچکھنڈ ساچا پاؤگے۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، گھر ساچے بہ
 کے خوشی مناؤگے۔ تیرے گھر کیوں بہنا، سانوں خبر کوئی نہ رائیا۔ سری بھگوان کہے پہلوں متنا کہنا، چلنا حکم رضائیا۔ ہر سنگت
 سجن ساک مائی بھائی بہیناں، پتر دھی اک گڑمائیا۔ پریم پیار اندر وچ رہنا، ہرکھ سوگ نہ کھئے لڑائیا۔ اکٹھیاں ہو کے گھر اکو رہنا، رہنی
 ستگر دئے بنائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، گھر ساچے لئے ملائیا۔ پرہو تیرے گھر دا کیڑا راہ، گلی
 کوچا نظر کوئی نہ آئیا۔ جدھر ویکھیئے مذہباں وچ لگدے داء، تیرا پلؤ نہ کھئے پھڑائیا۔ اسیں نہیں کھانا تیرا وساہ، جناں چر گھر آ کے درس نہ
 دیویں دکھائیا۔ مناں گے پھیر جے راتیں ستیاں اپنیاں پھڑ کے بانہ، پھڑ بانہ گلے لگائیا۔ پھیر ساڈے مکھ وچوں نکلے تیرا ناں، مہاراج شیر
 سنگھ وشنوں بھگوان تیری وڈیائیا۔ توں اگوں کہیں ہاں ہاں، ہوں نہ کوئی ہور دکھائیا۔ ویکھیں بھگوان بن کے نہ کریں نہ، نہیں تیرے
 بھگت تیرے گل وچ رسا لین پائیا۔ جے بھجیں لکیں بھگت دوارے لئیں پہا، اوہ سولی چار منزل دتی دکھائیا۔ کیوں توں اس دے اُتے
 چڑھ کے صاف دتا سنا، میں تہاڈا تسیں میرے دوجا ہور کوئی نظر نہ آئیا۔ اسیں ہور کوئی نہیں رکھنا گواہ، گواہی کم کسے نہ آئیا۔ جے
 توں صاحب ساڈا بے پرواہ، اسیں وی بے پرواہ اپنا نام دھرائیا۔ جے توں اکھیں میں خُدا، تیری خُدی دینی مٹائیا۔ جے توں ساڈا میل لئیں
 ملا، اسیں تیرے ڈھولے گائیے چائیں چائیا۔ سری بھگوان ساڈے بناں تیرا کوئی نہ چپے ناں، جدھر ویکھیں تیرے پچھے ڈانگاں سوٹے لے
 کے بھجن واپو داہیا۔ توں تے بنیا رہوں نہانی گان، جنگل ییلے چر کے سادھاں سنتاں نال جھٹ لنگھائیا۔ تینوں اندر وڑ وڑ کے رہے دھیا،
 اکھاں وچ انگلیاں پا، کٹاں وچ سنا، سُن توں صاف نظر کسے نہ آئیا۔ اسیں صاف دتا تینوں سنا، جناں چر ساڈے کول نہ جاویں آ، اپنا
 درس نہ دئیں دکھا، ساڈی تیری کوئی نہیں گڑمائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا سچا ور، گھر ساچے وجے
 ودھائیا۔ جن بھگتو نہ مارو ٹھوکر، تہاڈا دکھ جھلیا نہ جائیا۔ میتھوں سودا لو روکر، روک ہتھ اُتے ٹکائیا۔ جے تہاڈے اُتے آئے اوکر، میں
 ہوواں سدا سہائیا۔ میں بڑا وڈا بھوکھڑ، تہاڈے ملن دی بھکھ ودھائیا۔ میں بڑا وڈا پچھوکر، جو پچھے رہ گئے تنہاں آگے لواں لگائیا۔
 جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا وڈیائیا۔ سری بھگوان اسیں سُنیا توں دیویں لارا، لارے لپے وچ جھٹ لنگھائیا۔ بیس

پسِا گر اوتار دتا اشارہ، اپنا اشارہ نہ کیسے سمجھائیا۔ جے تینوں پُچھن سچ تُوں ویاہیا کہ کوارا، تُوں کورا جواب دتا سُنائیا۔ جس ویلے میرے نال پویگا چُھپارا، پھیر اگلی دساں کُرمائیا۔ ویاہ ویلے کوئی نہ رکھاں گر دوارا، ویدی پاٹھ ہون نہ کھئے کرائیا۔ پریم پریتی کر پیارا، پیار پیار نال ویاہیا۔ سو کاج کرے کرتارا، جس دی لاؤ کدے نہ کیسے پڑھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں میلا سہج سُبھائیا۔ پرہہ تینوں مل کے کی کچھ لہے، ساڈی سمجھ وچ نہ آئیا۔ جنہاں تیرے نال پریم کیتا سو کلجگ مایا کوڑی کرپا اینہاں بیٹھاں دے، راج راجان دین سزائیا۔ دکھ جھلے دیکھے ہبے، سُکھ نظر کیسے نہ آئیا۔ ایسے کر کے تیرے ملن دے کھپڑے چھڈے، چنگی لگے جُدائیا۔ جے تیرے پچھے تُن ہڈے، کھل کھلڑی لاہون بن قصائیا۔ ایس ملن نالوں رنڈے چنگے، سیج سہنجنی نہ کھئے وڈیائیا۔ جنان چر اپنی پچھلی ریتی نہ چھڈیں، اؤنان چر تیرے در نہیں آؤنا چائیں چائیا۔ سری بھگوان واسطہ کڈھے، اگوں بول کے ربیا سُنائیا۔ میں پچھلے کھپڑے چھڈے، چھڈی سرب لوکائیا۔ جن بھگتو تہاڈے دوارے آ کے جھنڈے گڈے، نشانہ اکو اک وکھائیا۔ پھڑ کٹار ہتھ سچے، سبناں ربیا ملائیا۔ گھر آ کے پردہ کجے، تہاڈی کھیچل نہ کھئے کرائیا۔ راتیں ستیاں پچھے بھجے، پھرے واہو داہیا۔ تہاڈا درس کر نہ رچے، بھکھ اپنی نہ سکے مٹائیا۔ تسیں کراؤ ساچا حجے، حاجی بنیا بے پرواہیا۔ جس مدینے مکے تچے، طلب دیدار اک رکھائیا۔ در دوارے آؤ بھجے، بھج بھج پندھ مکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مل کے میل لئے ملائیا۔ جے ملیئے کی دیوینگا، دس صاحب سچے سلطان۔ نہ ملیئے کی لوینگا، بن مرد مردان۔ جے ملوگے تاں جیواں گا، جگ جیون جگت جہان۔ نہ ملوگے تے مرنی تھینواں گا، مرٹو مرتک لوتھ وکھان۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، بھگتو بھگتاں دا بھگوان۔ کی تُوں بھگتاں دا بھگوان، سچ دس کی تیری وڈیائیا۔ بھگتو نہیں میں نہانیاں دا مان، نیاسریاں آسرا اک وکھائیا۔ پہلوں کراں آپ پہچان، پھر اپنا بھیو کھلائیا۔ پھر بن کے در دربان، گھر ساچے سیو کھائیا۔ مینوں نہیں کوئی ہان، لوک لاج کھئے نہ بھائیا۔ گرمکھ میرے بال انجان، میں راکھا سچ اکھوائیا۔ ایسے کر کے کہن وشنوں بھگوان، پرتپالک ہو کے بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، بھگتن میلا سچ مکان، سچ مکان حق مقام بن امام، لیکھا چُکے تمام، طمع کھئے رہن نہ پائیا۔

پرہہ باہروں اندر جائیگا۔ پنج پیارے نال رلائیگا۔ سچ ڈلارے پھیر اٹھائیگا۔ آئے دوارے پار کرائیگا۔ جو رہے کوارے، اکو وار
 ویاہیگا۔ دے نام ادھارے، پیار پائیگا۔ ویکھ سچ دربارے، خوشی منائیگا۔ اندر سنگھاسن واجاں مارے، میری شان کون ودھائیگا۔
 دوئے جوڑ کڈھے ہاڑے، ہوکا اکو بھر وکھائیگا۔ باہر بیٹھے ساچے لاڑے، دربان در تے سوہیا پائیگا۔ کیرپا کرے آپ کرتارے، اپنی کرنی کار
 کرائیگا۔ چال چلے اٹھ سچی رفتارے، آہستہ آہستہ پندھ مکائیگا۔ گرمکھو سادھ سنت کرنے نہیں ٹٹو بہاڑے، شب د گرو اکو اک
 وکھائیگا۔ کوئی لبھن نہ جائیو وچ اجاڑے، جنگل ہتھ کسے نہ آئیگا۔ تن پانی کوئی نہ ٹھارے، اٹھسٹھ میل نہ کھئے گوائیگا۔ جوگ ابھاس نہ
 کھئے وچارے، سُن سادھ نہ کھئے سائیگا۔ دھونی تاء نہ کدے ساڑے، اکھیں میٹ نہ کھئے وکھائیگا۔ کسے لبھ نہ جگت دوارے، مٹھ کھول
 نہ کھئے وکھائیگا۔ وشن برہما شو اگے کوئی نہ کڈھے ہاڑے، تتاں کر نہ کوئی وکھائیگا۔ سرووراں وچوں کوئی نہ کڈھے گارے، مٹی ریت نہ
 کھئے ترائیگا۔ سیل پوجا نہ کھئے پُچارے، گنپت گنیش نہ کھئے منائیگا۔ باہمن دیوے نہ کوئی واڑے، پُن دان نہ کھئے ترائیگا۔ اک پرہہ ساچے
 دا کرو دیدارے، جس ملیاں اگے پھیر نہ کھئے ستائیگا۔ دو جہان کرو بہارے، گلشن اکو اک وکھائیگا۔ چمکن سچ سچے پریم ستارے،
 نورو نور ڈگمگائیگا۔ دو جہان بنن پنہارے، لوک پرلوک سیو کھائیگا۔ گوپی کاہن نچن اکھاڑے، ساچی سیوا اک جنائیگا۔ جو چل آئے
 دربارے، درگاہ ساچی دھام وکھائیگا۔ اگے اترے پار کنارے، ادھ وچکار نہ کھئے اٹکائیگا۔ ساڈھے تِن ہتھ منارا واجاں مارے، او
 سکھو ہر ستگر میل ملائیگا۔ غریب نہانیاں کرے پیارے، پریم پریتی جوڑ جڑائیگا۔ پھڑ کے گھوڑی ساچی چاڑھے، سر سیہرا سیس
 پہنائیگا۔ پانی اکو وار وارے، سگن ساچے گھر وکھائیگا۔ رکھیا کرے اندر باہرے، بے پرواہ آسن لائیگا۔ دیوے نام سچ نظارے، نظر اکو
 وار بدلایگا۔ نال رکھے پنج پیارے، پرہہ پنج جوڑ جڑائیگا۔ پھڑ کے سنگت ساری تارے، پچیا کوئی رہن نہ پائیگا۔ کرے کھیل اگم
 اپارے، ہر کرنی کار کھائیگا۔ ستھر ویکھو ساچے یارے، یاری یاراں نال نبھائیگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا
 ساچا ور، اندر باہر ویکھ وکھائیگا۔ اندر باہر وسے ماہی، محفل اپنی آپ لگائیندا۔ او ویکھو جاندا راہی، رہبر اکو نظری آئیندا۔ جس
 نے کٹی جم دی پھاپی، فیصلہ اتم پندھ مکائیندا۔ جس دے اگے دیوے نہ کھئے گواہی، شہادت ہور نہ کھئے رکھائیندا۔ آد جگادی سچی

شہنشاہی، شہنشاہ اِکو اک اِکھوائیندا۔ جس نے گوبند پکڑی باہیں، آپ اپنا میل ملائیندا۔ جس اِکھے کیتے جھیور چھبے نائی، غریب
 زانیاں رنگ رنگائیندا۔ جس دیاں وڈیاں لمیاں باہیں، دو جہاناں اِکو گنڈھ پوائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے
 کھیل ساچا ہر، اندر باہر اپنی کار کھائیندا۔ اندر باہر ویکھو پھردا، پھیرا اپنا آپ لگائیا۔ بھگت پِرتی کردا، چرن دیوے وڈیائیا۔ جس دا
 جھرنا نِجھر جھردا، بوند بوند ٹپکائیا۔ سِری بھگوان جن بھگتاں ویکھ خوشی وِچ کھڑدا، گنڈا اپنا رہیا لاییا۔ ایہ کھیل سچے پر دا،
 پارہم وِس وٹائیا۔ ایہ اڈیکاں رکھدا چر دا، نو سؤ چورانونے چوکڑی دھیان لگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر،
 دیونہارا ساچا ور، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ او ویکھو شاہ کنگال، کنگالی رُپ وکھائیندا۔ زرگن بن کے سچ دلال، در گھر ساچے پھیرا
 پائیندا۔ دیونہارا حق حلال، جوتی اِک وکھائیندا۔ ساڈھے تِن ہتھ سچّی دھرمسال، دھرم دوارا اِک پرگٹائیندا۔ لیکھا جانے جیو جہان،
 جُکتی اپنی آپ سمجھائیندا۔ ملے میل سِری بھگوان، شاہ پاتشاہ اپنے رنگ رنگائیندا۔ سُنو اِک فرمان، دُھر فرمانا آپ جنائیندا۔ جوتی
 جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اندر باہر اپنی کار کھائیندا۔ اندر باہر اِکو رام، رحمت آپ کھائیا۔ اندر باہر اِکو شام، اِکو راس
 رچائیا۔ اندر باہر اِکو امام، نورو نور کرے رُشنائیا۔ اندر باہر اِکو غلام، بردا رُپ وٹائیا۔ اندر باہر اِکو نشان، ست ستوادی آپ
 جھلایا۔ اندر باہر اِکو کلام، کلمہ نبی رہیا جنائیا۔ اندر باہر اِکو نام، نغمہ اِکو راگ الاٹیا۔ اندر باہر اِکو نشان، دو جہاناں رہیا وکھائیا۔
 اندر باہر اِکو محبان، محبوب بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اِکے پچھے سیو کھائیا۔ اِکے پچھے اِکو سیوا، سِری
 بھگوان آپ جنائیندا۔ جن بھگتاں دیوے امرت میوہ، پھل اِکو اِک کھوائیندا۔ پرگٹ ہویا وڈ دیوی دیوا، دیوت سُر نہ کھئے وکھائیندا۔ جس
 جن گایا رسنا جہوا، تس اپنا رنگ رنگائیندا۔ پارہم پرہہ الکھ ابھوا، الکھ جیکارا اِک سُنائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا
 کر، اپنی دھار آپ جنائیندا۔ او ویکھو ہر کی دھار، دُھردرگاہی آپ جنائیندا۔ سوہنگ شبد پنج جیکار، پنچم راگ مان گوائیندا۔ میل
 ملاواں اتر باہر، پرہہ اپنی کار کھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، وپہ سؤ وپہ ویکھ وساکھی، اج
 دی رات نون بھگنو تھادی کرے راکھی، اِکے تھانوں وسر کدے نہ جائیا۔ مہاراج شیر سینگھ وشنوں بھگوان، اپنی سیوا لائی ساچی،

صدق صبوری نال ہنڈھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، ناری نر نرائن کرے حق کرمائیا۔

* ۲ وساکھ ۲۰۲۰ بکرمی ہر بہگت دوار جیٹھووال *

دو جہان سُن چھند، سُن سُن خوشی منائیا۔ نرگن چڑھیا مات چند، سرگن بیٹھا دھیان لگائیا۔ آد جگادی جس دی ونڈ، جگ جگ حصہ پائیا۔ حُکمے اندر سورج چند، برہمنڈ کھنڈ بھوائیا۔ صفت صلاحی جہوا دند، رسن کرے وڈیائیا۔ باہروں اندر جائے لنگھ، مہر نظر اٹھائیا۔ بھانڈا بھرم بھو ڈھاہے کندھ، دئی دویت مٹائیا۔ آتم پرما تم پاوے ٹھنڈ، سینتل دھار وپائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا کھیل وکھائیا۔ کھیل وکھائے نرگن نرنکار، سرگن دیونہار وڈیائیا۔ صاحب ساجن دا سچ پیار، سکھیا ساچی اک درڑائیا۔ جس دا لیکھا سکے نہ کھئے وچار، وچار وچ کدے نہ آئیا۔ سو صاحب سچا داتار، داتا دانی پھیرا پائیا۔ وست امولک دیونہار بھنڈار، اتوٹ اٹوٹ ورتائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل سچا شہنشاہیا۔ نام بھنڈارا نرگن ونڈے، ونڈنہار اکھوائیا۔ کوڑی واسنا کلجگ کڈھے، سچ سچ سمجھائیا۔ گرہ مندر ساچے بہگت دوار سدے، سدا نام دوائیا۔ جام پیائے امرت مدھے، رس اکو اک وکھائیا۔ نو نو لیکھا پار حدے، گھر ساچے وجے ودھائیا۔ بہگت پریتی بھگوان بچھے، اپنا پنڈھ مکائیا۔ ساڈھے تِن ہتھ اندر بہہ کے سچے، سچ سینگھاسن ڈیرہ لائیا۔ نت نوت درس کر کر رچے، اپنی ترکھا اک جنائیا۔ پریم ڈوری نام بچھے، تندی تند نہ کھئے جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ بے پرواہ آیا پرہ نرگن وڈا وڈ وڈیائیا۔ پار کر کے پچھلی حد، ساچا مندر اک سہائیا۔ جس گرہ وشو اکو جد، بنس بنس ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ نام ندھانا وجے ند، جیکارا اکو اک الاٹیا۔ گرہ مندر گھر سوامی سجن بہہ سچ، سچ سینگھاسن سوہا پائیا۔ جگت لیکھا دیوے تچ، بہگت بھگوان کرے کرمائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار

شبَد وڈیائیا۔ شبَد کہے میں سب دی دھار، گھر گھر ویکھ وکھائیندا۔ جوت کہے نرگن نرنکار، نراکار نظر کیسے نہ آئیا۔ دوہاں آتر اک پیار، خواہش سری بھگوان پرگٹائیا۔ سو خواہش وچ سنسار، نرگن سرگن ویس وٹائیا۔ سرگن نرگن دے پیار، پریم پریتی اک جنائیا۔ ساچی ریتی آگم اپار، الکھ اگوچر آپ وکھائیا۔ مندر مسیتی جیو جنت واڑ، اپنا کُنڈا نہ کیسے کھلایا۔ انڈیھی کھیل کرے کرتار، بھگتاں ویکھے چائیں چائیا۔ ریتی لکھ چوراسی پرکھنہار، بے پرواہ سچا شہنشاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی آپ کھائیا۔ ساچی کرنی سوہنگ ڈھولا، ہر کرتا آپ کرائیندا۔ آتم پرما تم بن وچولا، در ساچے میل ملائیندا۔ ہٹ ونجارا اگو کھولا، وست ست ورتائیندا۔ دُھردرگابی نرگن تولا، نام کُنڈا ہتھ اٹھائیندا۔ ساچی دھار صاحب ستگر بولا، اگلی ونڈ نہ کھئے ونڈائیندا۔ کایا پنج تت انمولا، چولا اگو اک وکھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گھر ساچا اک سہائیندا۔ پنج تت سوہے ساچا گھر، گھر گھر وچ وجے ودھائیا۔ اگو ڈھولا رہیا پڑھ، ایک نام شنوائیا۔ اگو مندر ویکھے وڑ، گھر اپنے پردہ لاپیا۔ اگو امرت نپائے سر، سروور اگو اک درسائیا۔ اگو چکائے جھوٹھا ڈر، بھے اور نہ کھئے جنائیا۔ اگو پوڑے جائے چڑھ، ساچی منزل ویکھے وکھائیا۔ اگو پھڑے ساچا لڑ، پلو گنڈھ بندھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا میلا سہج سُبھائیا۔ ساچا میلا میل ملنا، ہر جگدیش سیو کھائیا۔ لیکھے لائے پنج تت تنا، تن ماٹی سوہا پائیا۔ دیونہارا نام دھنا، سچ خزینہ آپ ورتائیا۔ سُناونہارا راگ کتا، دُھن نام شبَد شنوائیا۔ دیونہارا سدا ڈٹا، حُکمی حُکم منائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا کھیل وکھائیا۔ کھیل ویکھن دا جس جن چاؤ، چاؤ گھنیرا آپ پرگٹائیندا۔ پہلاں دیوے اپنا ناؤں، ناؤں نرنکارا آپ سمجھائیندا۔ دو جے ستیاں پکڑے بابوں، سوئے آپ اٹھائیندا۔ تیجے کرے سچ نیاؤں، نیترا کھئے اک کھلاییندا۔ چوتھے میلا بے پرواہو، گھر ساچے سوہا پائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرنی اپنے ہتھ رکھائیندا۔ کرنی رکھے اپنے ہتھ، کرنہار اکھوایا۔ جگ چوکڑی مارگ دس، گر اوتار پیر پیغمبر پڑھایا۔ ہر دے ہر جو ہر گھٹ وس، ڈیرہ سچ لگایا۔ گرمکھ اپنے کر پرگٹ، بھيو ابھید کھلایا۔ چرن کول سرنائی نت، بدھاتا اگو جوڑ جڑایا۔ نرویر دیوے اپنی مت، ویری روپ نہ کھئے وکھایا۔ بودھ آگادھ پڑھائے گتھ، شبَد انراگی راگ سُنایا۔ امرت سروور سر آتم دیوے جھٹ، دھرم پیالہ جام

پایا۔ کرم جنم میل دیوے کٹ، ورن برن رہے نہ رایا۔ سچا مارگ اکو اک، دہ دشا دئے وکھایا۔ بھگت بھگوان میل ملاواں ہس ہس، گھر سجن نظری آیا۔ دو جہان گاون جس، وید پُران صفت صلاحیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا لیکھا آپ لیکھایا۔ ساچا لیکھا لیکھ بنواری، لکھت اکو اک جنائیا۔ زرگن نور جوت زرنکاری، زرنکار وڈی وڈیائیا۔ آد جگاد بن پنہاری، تٹ کنارے سیو کائیا۔ پریم پیار دی پھیر بہاری، جن بھگتان اندروں کوڑا باہر کڈھایا۔ صاف سوہنا ستھرا تن شنگاری، ڈرمت میل نظر نہ آئیا۔ امرت جل دیوے ٹھنڈا ٹھاری، سچ پیالہ نام پھڑایا۔ زرمل جوت کر اُجیاری، اگیان اندھیر مٹایا۔ نام وست کھول پٹاری، تن اکو جھولی پائیا۔ گرمکھاں کرے سچی داری، سیوک اپنا روپ دھرائیا۔ لوک مات نہ ہونے خواری، خواہش اپنی پور کرائیا۔ آپ بٹھائے سچ ہماری، ایراپت بیٹھا سیس جھکایا۔ ویکھنہارا شاہ سواری، شہنشاہ داتا وڈ وڈیائیا۔ بھگت بھگوان اکو اک وہاری، ووباری آپ کرائیا۔ ساچے سنت نام حُماری، رس اکو اک رکھایا۔ گرمکھ سرتی رہے نہ کھئے کواری، بالی کتیاں ہر سرنائیا۔ سچ محلے رنگلے ڈولے چاڑھی، ونی جانے چاؤ چائیا۔ چار کتیاں کھیل نیاری، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ بے پرواہ کریں نہ دھوکھا، کلجگ ڈھکھدی پئی لوکایا۔ تیرے ملن دا تیرے ہتھ موقع، ساڈی چلے نہ کھئے چٹرائیا۔ نیتر نظر نہ آئے نوکا، ساگر بھور نہ کھئے درسائیا۔ سانوں تیرے ملن دا شوکا، نیتر نین دھیان لگایا۔ سچکھنڈ نواسی کتھے ستوں لا کے ڈھونکا، جگ چار نہ اکھ کھلایا۔ تیرے بچے گر اوتار پیر پیغمبر بھردے گئے ہوکا، اُھے ساہ دھیان لگایا۔ تیری یاد اندر تیرے ویراگ اندر تیرے سُہاگ اندر لکھ لکھ گئے جگت پوتھا، پُستک دیوے مان وڈیائیا۔ صاحب سلطان سری بھگوان تیرا منگ منگ گئے زرگن کوٹھا، جگت دوارے مات تجایا۔ ستجگ تریتا دواپر کلجگ پاربرہم تیرا مُکیا نہ اچے روسا، گھر ملے نہ چائیں چائیا۔ نکیاں نکیاں بالان نال کریں کھیل ہوچھا، گھر گمبھیر تیری نہ کھئے چٹرائیا۔ جے پُت نہیں تے مل جائے پوتا، پوترا نہیں تے گرمکھاں دے وڈیائیا۔ پھر ہوویں مات نہ اؤنتا، اؤنترا کہے نہ تینوں لوکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہار وڈیائیا۔ سری بھگوان اگوں ہس، ہس ہس جنائیندا۔ آؤ مارگ دیواں دس، دہ دشا بھیو چُکائیندا۔ ویکھو اپنا مندر نٹھ، ساچا راہ جنائیندا۔ ہر سنگت روپ کرو اکٹھ، اکو گھر وسائیندا۔ صاحب سرنائی جاؤ ڈھٹھ، ڈگیان آپ

اُٹھائیندا۔ اِکو نام لُو رٹ، من کا منکا آپ بھوائیندا۔ اِک سرور ویکھو تٹ، کنارہ اِکو اِک جنائیندا۔ اِکو میل پُرکھ سمرتھ، سِری بھگوان
 آپ کرائیندا۔ اِکو سخاوت اِکو ہتھ، خیر بندگی اِکو پائیندا۔ اِکو مہاوت اِکو رتھ، رتھوہی اِکو سیو کرائیندا۔ اِکو ڈھولا اِکو جس، صفت
 صلاحی اِک اکھوائیندا۔ اِکو گوبند لیکھے لائے رت، برہم مت اِک درڑائیندا۔ اِک دے ہو جاؤ سارے وس، وصل اِکو اِک وکھائیندا۔ جوتی
 جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ساچی دھار آپ جنائیندا۔ اِکو وس ہوئے بھگوان، بھگت بیٹھے سیس جھکائیا۔ اِکو بھوپ راج راجان،
 شہنشاہ اِکو نظری آئیا۔ اِکو صاحب سچا سلطان، ست ستوادی وڈ وڈیائیا۔ اِکو دسے حُمران، جُگ چوکرئی حُکم چلائی۔ اِکو دیونہارا
 فرمان، سچ سندیس جنائیا۔ اِکو کرنہارا پروان، مہر نظر رکھائیا۔ اِکو ویکھنہارا دو جہان، اِکو کھوجے تھاوں تھائیا۔ اِکو دیوے نام بیان،
 اِکو سب نوں ربیا چڑھائیا۔ اِکو دیوے سچ گیان، اِکو کرے حق پڑھائیا۔ اِکو جھلئے جگت نشان، اِکو بھگت دئے وڈیائیا۔ جوتی جوت
 سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ساچا لیکھا آپ جنائیا۔ اِکو کنت اِک کنتویل، کرنہار اِک اکھوائیندا۔ اِکو چُکائے لہنا دینا مُول، لیکھا سب
 دی جھولی پائیندا۔ اِکو سُولیوں کرے سُول، صلح کُل اِک اکھوائیندا۔ اِکو دیوے ساچی دھول، دھول ہوؤا بہار وکھائیندا۔ اِکو کدے نہ
 جائے بھول، بھلیاں آپ اُٹھائیندا۔ اِکو بندھائے سچ اصول، وشن برہما شو سیو لگائیندا۔ اِکو سب نوں کرے قبول، در آیاں لیکھے لائیندا۔
 جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، اِکو قاتل اِکو مقتول، اِکو خنجر کھنڈا چمکائیندا۔ اِکو آدیس اِکو نریش،
 نر نرائن اِک اکھوائیا۔ اِکو رہے سدا ہمیش، نہ مرے نہ جائیا۔ اِکو سُتا باسک شیش، سانگو پانگ ہنڈھائیا۔ اِکو ہر گھٹ ربیا کھیڈ،
 گھر گھر ڈیرہ لائیا۔ اِکو گر اوتار پیر پیغمبر ربیا بھیج، لوک مات دئے وڈیائیا۔ اِکو آتم پرما تم سہائے ساچی سیج، سنگھاسن آسن سوہیا
 پائیا۔ اِکو بن نیت لئے ویکھ، اکھ پرتکھ آپ گھلائی۔ اِکو میٹنہارا ریکھ، اِکو ریکھا دئے بدلائیا۔ اِکو پائے سار مسائق شیخ، جوتی جوت
 سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ اِکو گُرمکھ اِکو رنگ، رنگ رنگیلا اِک وکھائیندا۔ اِکو سیج اِک پلنگ، اِکو
 سوہاوت ڈیرہ لائیندا۔ اِکو نام اِکو مردنگ، اِکو ڈھولا راگ سُنائیندا۔ اِکو پریم اِکو اند، اِکو چند نور چمکائیندا۔ اِکو وسے سدا سنگ،
 اِکو سدا سکلا سنگ نبھائیندا۔ اِکو منگن ربیا منگ، جھولی اِکو اِک بھرائیندا۔ اِکو پائے بندی بند، بندی خانہ اِک ٹرائیندا۔ اِکو کھیل کرے

وربھنڈ، برہمنڈ اِکو ناچ نچائیندا۔ اِکو لیکھا سورج چند، اِکو تورو نور ڈگمگائیندا۔ اِکو ٹٹی دیوے گنڈھ، گنڈھنہار گوپال سوامی اپنی گنڈھ پوائیندا۔ اِکو سدا سدا بخشند، بخشش اپنی آپ ورتائیندا۔ اِکو میٹنہارا پنڈھ، گھر ساچے میل ملائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، جن بھگتاں اپنے در بہائیندا۔ در بہا کرے وہار، ووباری جگت گُرمائیا۔ ناتا جوڑ کنت نار، نار کنت دئے وڈیائیا۔ آتم پر ماتم بٹھ پیار، تن تن نال ملائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جگت رین بھکت ہوتے سہائیا۔

بھگت بھگوان اک پردکھنا، پرتکھ رہیا جنائیا۔ دواویوں کوئی نہ جائے سکھنا، آسا سب دی پور کرائیا۔ سدا مہر ہتھ سر رکھنا، ہونا جگت سہائیا۔ پریم پریتی کردیاں کدے نہ تھکنا، تھکاوٹ نظر کھئے نہ آئیا۔ تھادے نالوں ملن لئی کیسے نہ ڈگنا، روڑا وچ نہ کھئے اٹکائیا۔ در آوندیاں مول نہ جھکنا، بھجنا واہو داہیا۔ پریم پیالہ اِکو چھکنا، سانتک ست ست کرائیا۔ دھرم دوار دی پہلی پردکھنا، پریم پُرکھ دئے وڈیائیا۔ دوجی پردکھنا دو دو دھار، نرگن سرگن آپ کرائیندا۔ نرگن اندر سرگن باہر، خالق خلق کھیل وکھائیندا۔ چاروں کُنٹ چوٹرفی پیار، کونا پچیا کھئے رہن نہ پائیندا۔ صاحب ستگر ساچا چند، گُرمکھ گرد دسے پروار، کِرن کِرن کِرن رُشنائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، پرتکھ اپنی کار کھائیندا۔ تیجی پردکھنا کھولے نین، ملے میل سچے ماہیا۔ گُرمکھ اِک دوجے نوں کہن، آؤ ویکھو بے پرواہیا۔ ناتے چھڈ بناؤ سجن سین، سگلا سنگ رکھائیا۔ رل مل سارے بن گئے بھائی بہین، سگلا بندھن پائیا۔ آتم رووے کُراوے پاوے وین، واہوا تیری جھلی نہ جائے جدائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا کھیل رہیا کھلائییا۔ چوٹھی پردکھنا چوٹھا رنگ، چار چار جنائیندا۔ کِریا ندھان وجا مردنگ، سوئے بھورے آپ اُٹھائیندا۔ آؤ لو سگندھ، واسنا امرت روپ وکھائیندا۔ در آ کے وچوں نکلے گند، کوڑی کِریا باہر کڈھائیندا۔ پریم پُرکھ دا ڈھولا گاؤ چھند، شاستر سمرت جس دی صفت صلاحیندا۔ چرن کول مانو اند،

جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی دھار بنائیندا۔ پنجویں پردکھنا پنج جیکار، پنج پنچ وڈیائیا۔ پنجاں کرے اک پیار، پنچائن دتی وڈیائیا۔ سیس جگدیش بٹھ دستار، سوہنے سیس سہائیا۔ جگت پردکھنا ویکھے نین اٹھال، اپنی اکھ کھلائی۔ صاحب ستگر کلجگ آنت کرے پیار، بھگتن اپنا میل ملائی۔ نزویر ہو کے بنیا آپ دلال، سچ دلالی رہیا کھائی۔ اکٹھے ہو کے سارے کریئے سوال، پرہہ ساچا ساچی دیا کھائی۔ تیری لگی تیرے نہہ جائے نال، دو جا یار نظر کھئے نہ آئی۔ جے اک واری گودی لیا بٹھال، پھر باہر نہ کدے کڈھائی۔ جے بھلیاں بھٹکیاں لیا بھال، پرہہ ہونے نہ پھیر جڈائی۔ سب کچھ تینوں دتا سنہال، اپنے ہتھ رکھیا کچھ نہ رائیا۔ تیری ویکھ سچی دھرمسال، سب دی آتم ڈھولا گائی۔ صاحب میرے پرتپال، پرہہ تیری وڈ وڈیائیا۔ سانوں لوکیں کہن کنگال، تیرے گھر ملے شہنشاہیا۔ کرپا کر دین دیاں، سچ سچ رہیا سمجھائی۔ پنج پردکھنا لو میرے لال، لال لال رنگ چڑھائی۔ سدا سدا سد وسے تھادے نال، دوس رین ونڈ نہ کھئے وکھائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، آنتر دھیان دے گیان کر پروان، پروانہ اپنی جھولی پائی۔ سدا وقت رہے سہیلا، سہنجی گھڑی ملے وڈیائیا۔ ستیاں جاگدیاں رہے میلا، وچھوڑا نظر کھئے نہ آئی۔ گر بنیا چیلا، چیلے گرو وچ سمائی۔ دوہاں دا رنگ توپلا، وکھری دھار جنائی۔ خالی ہتھ نہ پیسا نہ دھیلا، دھرم پرتی اک وڈیائیا۔ ایسے کر کے پرہو وپہلا، مایا بندھن نہ کھئے رکھائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سدا ٹور سدا حضور، حاضر ہو کے گھر گھر اپنی حاضری دئے لگائی۔ ستگر دھار شبد دی ریت، سدا سدا پڑھائی۔ ستگر شبد صاحب دی جیت، اجت جتیا کدے نہ جائیا۔ ستگر شبد سدا اتیت، بندھن بندھ نہ کھئے رکھائی۔ ستگر شبد سدا نزدیک، گھر گھر وچ آسن لائی۔ ستگر شبد سدا سد ٹھیک، کوڑی کرپا ٹھیکر دئے بھٹائی۔ ستگر شبد سدا لاشریک، جھکڑے وچ کدے نہ آئی۔ ستگر شبد سچ توفیق، دیونہار سدا وڈیائیا۔ ستگر شبد ست تعریف، صفتی صفت وڈیائیا۔ ستگر شبد نہ ہونے ضعیف، ایک رنگ سمائی۔ ستگر شبد چاڑھے رنگ بسیٹھ، اتر کدے نہ جائیا۔ ستگر شبد پرہو دی پرت، پرتیوان دئے وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ ستگر شبد صاحب دا سنگ، سدا سدا وڈیائیا۔ ستگر شبد صاحب دا رنگ، رنگ رنگ چمکائی۔ ستگر شبد صاحب مردنگ، ناد دھن شنوائیا۔ ستگر شبد صاحب دا

انگ، انگیکار کر وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار وڈیائیا۔ ستگر شبد سب سے اُچا، اُچ اُچ اکھوائیندا۔ ستگر شبد سب سے سُچا، سو پُرکھ زرنجن صفت صلاحندا۔ ستگر شبد سدا ادھ مۇچا، دیرگھ اپنی کار کھائیندا۔ ستگر شبد وسے چار کوٹان، دہ دشا ویکھ وکھائیندا۔ ستگر شبد نانا توڑے جوٹھا جھوٹھا، سچ سچ وڈیائیندا۔ ستگر شبد باجھوں سب دا خالی ٹھوٹھا، وست سچ نہ کھئے جنائیندا۔ ستگر شبد اگئی بوٹا، دو جہان آپ لہرائیندا۔ ستگر شبد بھاگ لگائے کایا پنج تت قلبوتا، مندر اندر سوہیا پائیندا۔ ستگر شبد سدا ثبوتا، ثابت اپنی صورت جنائیندا۔ ستگر شبد تن کدے نہ لائے بھبوتا، تیرتھ نہاون کھئے نہ جائیندا۔ ستگر شبد سدا انڈیٹھا، جگ نیر نظر نہ آئیندا۔ ستگر شبد جگ جگ ٹھنڈا کرے اگن انگیٹھا، میگھ اک برسائیندا۔ ستگر شبد جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنی کار کھائیندا۔ ستگر شبد بودھ اگادھ، بن اکھراں کرے پڑھائیا۔ ستگر شبد سدا ساتھ، سکلا سنگ نبھائیا۔ ستگر شبد کھیل کھلائے تریلوکی ناتھ، پُری لوء ناچ نچائیا۔ ستگر شبد مہا صفت گا گاتھ، نرور کرے پڑھائیا۔ ستگر شبد جس مستک لیکھا دُھر ماتھ، تس میل ملائے چائیں چائیا۔ ستگر شبد کایا اندر سووے ساچی کھاٹ، محل اٹل اکو کر رُشنائیا۔ ستگر شبد نانا توڑے ذات پات، اُچ نیچ ویکھ وکھائیا۔ ستگر شبد سدا سمرتھ، سمرتھ اپنی کار کھائیا۔ ستگر شبد لیکھا چُکائے سیان ساڈھے تِن تِن بتھ، جو جن آتر دھیان لگائیا۔ ستگر شبد جن بھگتاں ہوئے وس، دوئے جوڑ واسطہ پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، شبد سرُپی ساچا دان، گنوتنا جھولی آپ بھرائیا۔

* ۲۱ وساکھ ۲۰۲۰ بکرمی ککھان دی سیج اُتے پرہاس وچ الہڑ پنڈی ضلع گرداس پُر * *

ماچھوواڑ اندھیرا گھپ، نور نظر کھئے نہ آئیا۔ گوبند سورا بیٹھا چُپ، اک دھیان لگائیا۔ وار پروار ہویا خوش، گھر ساچے وجے ودھائیا۔ گرسکھاں وچھوڑا لگا دکھ، روگ نظر کھئے نہ آئیا۔ پرہاس اندر بیٹھا لک، بھيو ابھید جنائیا۔ پُرکھ اکال کولوں رہیا پُچھ، کی تیری

پرہہ وڈیائیا۔ پہلوں بنا کے اپنا پُت، کیوں جنگلاں وچ زُلائیئا۔ کی لڑ تیرا گیا چُھٹ، کئی ہتھ نہ کھئے وکھائیئا۔ جگت دوارا میرا پُت، چار کُنٹ پھری دُبائیئا۔ ویلے اتم گیا رُس، تینوں لاج ذرا نہ آئیئا۔ نیتر کھول ویکھ اُٹھ، اک وار لے انگڑائیئا۔ جنہاں پیایا ہتھیں امرت گھٹ، سو سنگ نہ کھئے وکھائیئا۔ اک اکلا تیرا گوبند شیر رہیا بک، بھبک تینوں رہیا جنائیئا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، تیری ساچی سیچ سرنائیئا۔ ماچھوواڑا سوہنا دھام، اوڑا اک سہائیندا۔ گوبند سورا کرے آرام، دُکھ سُکھ وچ بدلائیندا۔ سیوا کر سچی نِشکام، اپنی آشا نہ کھئے جنائیندا۔ اکو نام تیرا بھگوان، بھگون میرے موہے بھائیندا۔ تیرا پریم سیچ نِشان، نِشانہ اور نہ کھئے جھلائییندا۔ تیرا چرن میرا مکان، دوْجا مندر نہ کھئے وڈیائییندا۔ تیرا کھیل سدا مہان، بے آنت آنت کھئے نہ پائییندا۔ نیتر کھول ویکھ آن، تیرا تیرا راہ تکائییندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در تیرے الکھ جگائییندا۔ ویکھ سیچ سہنجنی رنگ، گر گوبند رہیا جنائیئا۔ سولان ستھر سیچ پلنگ، تیری خوشیاں نال ہندا ئیئا۔ تیرے پریم دا اک اند، پُری اند دتی تجائیئا۔ گجری مات نہ ویکھے چند، تیغ بہادر نہ اُنکلی لائیئا۔ تڈھ پن کوئی نہ پاوے ٹھنڈ، پُتر دھی نہ کھئے وڈیائیئا۔ اکو پائی سچی گنڈھ، گرُمکھاں سنگ نبھائیئا۔ دین دیال سدا بخشنند، بخشش تیرے ہتھ وڈیائیئا۔ ویکھیں کول آؤن توں جائیں نہ سنگ، لجا لوک نہ کھئے جنائیئا۔ جگ چوگری تون کٹھارا پندھ، بنے پاندھی ساچا راہیئا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، اکو دینا ساچا ور، ہتھ تیرے وڈیائیئا۔ ماچھوواڑے چوٹھی کوک، چار کُنٹ ایکا وار جگائییندا۔ سری بھگوان ابناسی کرتے سستا رہیں نہ گھوک، تیری اکھ اک کھلائییندا۔ اُٹھ ویکھ اپنا پُت، تیرے برہوں اندر اپنا حال سُنائییندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، اکو دینا سچا ور، گھر ساچے منگ منگائییندا۔ ماچھوواڑا سیچ سہاؤنی، سوہنی رُت سہائیئا۔ جو کریں سو تینوں بھوئی، پرہہ تیرے ہتھ وڈیائیئا۔ گوبند آگے تیری اراؤنی، بھیو ابھید نہ کھئے سمجھائیئا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، اکو دینا سچا ور، در تیرے آس رکھائیئا۔ پنجویں وار پنچم نعرہ، گوبند اک لگائییندا۔ دُشٹ دمن کر سٹ دُلارا، ہیم کُنٹ وقت سہائییندا۔ نرگن سرگن کھیل اپارا، آنت بے آنت کھئے نہ پائییندا۔ تیرا لیکھا دُھر دربارا، لوک مات نظر کیسے نہ آئییندا۔ حُکھے اندر کھیل نیارا، حاکم اپنی کار کھائییندا۔ ہوں بالک سیوک سیوادارا، ساچی سیو کھائییندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر،

آپ اپنی کِرپا کر، ایک دینا ساچا ور، در تیرے آس رکھائیندا۔ تیرے در اِکو آس، آساوت تیری وڈیائیا۔ گُرمکھاں رباں سدا داس، سد سد سیو کمائیا۔ پھڑ پھڑ لیاواں تیرے پاس، جگت وچھوڑا پندھ مُکائیا۔ سؤلان ستھر ساچی سیج تیرا پریم بھوگ بلاس، ملیا سُکھ سہج سُکھدائیا۔ نیتروون پرتھی آکاش، گگن منڈل دین دُباٹیا۔ تیرا ویکھ کھیل تماش، پیر پیغمبر رہے گُرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایک دینا ساچا ور، در تیرے وڈ وڈیائیا۔ گوبند کہے ویکھ حال، بے پرواہ آپ جنائیندا۔ دین دُنی منّ سوال، دیاواں منگ منگائیندا۔ اگم اتھاہ مار چھال، بل اِکو ویکھ وکھائیندا۔ ندھان سوامی ٹھا کر بھال، اگوچر اپنا بھیو جنائیندا۔ جُگ چوکڑی اولڑی چال، پنج تت کھلڑی بھیو نہ آئیندا۔ شبد سُت بن دلال، جگت ونجارا ہٹ چلائیندا۔ کھیلے کھیل کال مہاکال، بھیو ابھید نہ کیسے سمجھائیندا۔ تیرے آگے اِک سوال، آشا اپنی آپ پرگٹائیندا۔ میرے گُرمکھ رہن میرے نال، دُوچی منگ نہ کھئے منگائیندا۔ تیری سیوا دی ساچی گھال، گھال اپنی گُرمکھاں جھولی پائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایک دینا سچا ور، در تیرے جھولی ڈائیندا۔ ماچھوواڑے جھولی اڈ، اڈری منگ منگائیا۔ بنس پروار دتا چھڈ، چھڈی سرب لوکائیا۔ دو جہاناں مُکی حد، برہمنڈ کھنڈ نہ کھئے وڈیائیا۔ راگ ناد نہ کھئے سد، ڈھولا سوہلا نہ کھئے گائیا۔ گھڑن بھٹن کھیل سمرتھ، اکتھ تیری وڈیائیا۔ بھیو ابھید اپنا دس، پرہ کی تیری چٹرائیا۔ میں گواں تیرا جس، ٹوں بیٹھا مُکھ لُکائیا۔ میں درس منگاں ہس ہس، تیرا نین رہیا شرمائیا۔ کی میرے اُتے کوئی شگ، شکوہ سارا دے مٹائیا۔ تیرے کولوں منگن دا مینوں حق، ٹوں پتا صاحب سُکھدائیا۔ اپنی وراثت میرے نام کر دے فک، لیکھا اِکو وار لکھائیا۔ دو جہاناں عدالت کوئی نہ سکے ڈگ، حُکم اور نہ کھئے جنائیا۔ میرا پورا کر دے گھاٹ، گھاٹا پھیر رہے نہ رائیا۔ اٹھ ویکھ ماچھوواڑے وچ میرا کوئی نہ دسے ساتھ، پُری اند جو آیا تجائیا۔ میرے خالی ویکھ ہاتھ، دھن دُولت سرسے وچ دبائیا۔ نہ کوئی پتن رہیا گھاٹ، بیڑا نظر کھئے نہ آئیا۔ نہ کوئی دوس رہی نہ رات، چند چاندنی نہ کھئے چمکائیا۔ چاروں گنٹ میرا کرے گھاٹ، تُدھ بن اور نہ کھئے سہائیا۔ ایس ویلے جے پُچھیں نہ وات، تینوں پتا پُرکھ کھئے نہ گائیا۔ ٹوں صاحب انا تھاں ناتھ، دین دینوہار وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایک دینا ساچا ور، دیندیاں توٹ کھئے نہ آئیا۔ گوبند سیج ماچھوواڑے، واڑے اپنی منگ منگائیندا۔ ویکھ سوہنا اپنا لاڑ، لاڑا اِکو نظری آئیندا۔ اپنی ہتھیں

گھوڑی چاڑھ، دوجا سنگ نہ کھئے بنائیندا۔ اپنے گھر آپ اُتار، منزل پندھ نہ کھئے دکھائیندا۔ ساچے در کر پیار، در یار اکو نظری آئیندا۔
 گر اوتار پیر پیغمبر تیرے آگے کردے گئے پکار، پچھلی ریتی میں وی پور کرائیندا۔ جے نہ میں سرجنہار، پھر اپنی کھیل دکھائیندا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا ساچا ور، در تیرے اکھ جگائیندا۔ جے نہ میں میرے بھگوان، گوبند سچ سچ جنائیندا۔
 تیرے کولوں لین نہیں آیا دان، منگتا ہو نہ جھولی ڈائیندا۔ میرا حق تینوں کرنا پئے پروان، کیوں توں پتا میرا اکھوائیندا۔ بن میرے تیرا کوئی نہ
 رہے نشان، تیرا نام نہ کھئے دھائیندا۔ اٹھ ویکھ مار دھیان، تیرے ستھر اُتے ستا نوجوان، کلگی توڑا نہ سیس ٹکائیندا۔ کھڑگ کھنڈا نہ
 کھئے میان، تیر کمان نہ ہتھ اٹھائیندا۔ کچ رکھے نہ کھئے کرپان، شمش دھار نہ کھئے بندھائیندا۔ جودھا سورپیر بلی بلوان، بل تیری جھولی
 پائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا سچا ور، در تیرے واسطہ پائیندا۔ گوبند کہے ویکھ میرا کمر کسا، کسرت اپنی
 رہیا جنائیا۔ جے زلدا تینوں چنگا لگے اپنا بچہ، خاک وچ دے زلایا۔ پھر گوبند ورگا ہور نہیں ڈھلنا سچا، چند نور نہ کھئے رُشنایا۔ جے
 ایس ویلے رہ گیا گوبند کچا، پھیر تیری پکی نہ کیسے کرائیا۔ میں تیرا سناواں سب نوں پتہ، پُرکھ اکال پتا مائیا۔ دو جہان پھراں تھیا، دوس
 رین پندھ مکائیا۔ لوک مات پایا رٹا، دین مذہب ویکھ دکھائیا۔ سب دی اکھیں پایا گھٹا، اپنا بھیو نہ کیسے جنائیا۔ تیرا بھانا لگا اچھا، ایسے
 کر کے ستھر سیج ہنڈھائیا۔ نہ کوئی پون نہ کوئی پکھا، اگنی سنگ نہ کھئے دکھائیا۔ جے ایس ویلے دیویں دھگا، تیرا بوٹا نظر کھئے نہ آئیا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا سچا ور، پرہو تیرے در وڈیایا۔ ماچھوواڑے ویکھ میری کلگی، تیرے چرن دھیان
 لگائیندی۔ تیرے در دی سدا بردی، نیتز نین نین شرمائیندی۔ ہنچھوواں پانی تیرا بھردی، سیوک اپنی سیو کھائیندی۔ ایتھے اوتھے تیتھوں
 ڈردی، تیرا نام دھائیندی۔ اکو تیرا ڈھولا پڑھدی، توں میرا میں تیرا دوجا سنگ نہ کھئے ہنڈھائیندی۔ تیرے وچھوڑے اندر مردی، اکو اک
 آس تکائیندی۔ نہ ویکھے گرمی نہ سردی، رُت بسنت نہ کھئے وڈیائیندی۔ تیرے بناں کیسے کولوں نہیں ڈردی، سولان ستھر پے پے خوشی
 منائیندی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا ساچا ور، در تیرے واسطہ پائیندی۔ آ ویکھ میرے تن دا جامہ، کلی کلی
 تیرا نام دھائیا۔ نیڑے آ میرے بھگوانا، کیوں بیٹھا دُور ڈراڈا آسن لایا۔ آ میرے سوہنے راما، رحیم تیری سرنائیا۔ پروردگار سچ امامہ،

رحمت تیری نظری آئی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا سچا ور، دوجا گھر نظر کھئے نہ آئی۔ آویکھ میرے پیر ننگے، اچی چک چک آپ دکھائیندا۔ ماچھووارے داتی منگے، داتا تیرا سنگ نبھائیندا۔ جناں چر نہ چکین اپنے کندھے، گوبند اپنا بل نہ کھئے رکھائیندا۔ دو جہان دے چھڈ دے سارے دھندے، ساچا راہ اکو نظری آئیندا۔ تیرا بیڑا تیرے کندھے، تڈھ پن پار نہ کھئے کرائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا ساچا ور، تیرے چرن دھیان لگائیندا۔ سؤلان سیج پئی رو، نیتر نیناں چھہر لائی۔ گوبند ساڈے اُتے رہیا سؤل، خوشیاں نال کری وچھائی۔ جنم جنم دے دکھڑے دتے دھو، درد رہے نہ رائی۔ گھر ساڈے کری لو، اندھ اندھیر گوائی۔ رُت ویکھ مہینہ پوہ، پاربریم دئے ودھائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہربان تیری سرنائی۔ ڈالی پت مارن دھاہ، دھیان اک لگائی۔ جگت دا والی ویکھو ملاح، بیٹھا جنگل ڈیرہ لائی۔ سکلا سنگ کوئی دسے نہ، اک اکلا سوہا پائی۔ پُرکھ اکال رہیا منا، اُتر آتم آواز سُنائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا سچا ور، گھر سچا اکو نظری آئی۔ سؤلان سیج سوہنا سنگھاسن، سُکھ آسن رُپ وٹائی۔ بھانا تیرا پُرکھ ابناسن، کرتے ابناسی موہے بھائی۔ سیوک سیوا کرے داسی داسن، دوس رین سیو کھائی۔ اکو اُتر رکھی آسن، آسا وڈی وڈ سُنائی۔ گُرمکھ میرے رہن ساتھن، دوجا سنگ نہ کھئے جنائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار سدا وڈیائی۔ گُرمکھاں دینا میرا ساتھ، تیرے اگے دھیان لگائیندا۔ دیناں ناتھ میرے ناتھ، ساچا سنگ اک دکھائیندا۔ سدا سدا سد وسنا پاس، وچھوڑا رُپ نہ کھئے وٹائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچا دینا اک ور، در تیرے آس رکھائیندا۔ پُرکھ اکال گیا آ، نظر کیسے نہ آئی۔ گوبند شبدی لیا اٹھا، پنج تت صفت صلاحیا۔ اُتر اُتر بھیو جنائی۔ ساچی سکھیا دئے سمجھا، لیکھا لکھت نہ کھئے لکھائی۔ آپے بنے سچ گواہ، شہادت ہور نہ کھئے رکھائی۔ تیرے وچھڑے دئے ملا، وچھوڑا کھئے رہن نہ پائی۔ جو سر سے آئیوں رُڑھا، تینہاں دیوے مان وڈیائی۔ جیہڑے چمکور آئیوں کٹا، تینہاں کٹاکش تیر دئے لگائی۔ تیرا بیڑا دئے ترا، منجدھار نہ کھئے رُڑھائی۔ تیرا بوٹا دئے لگا، پھل امرت اک دکھائی۔ تیرا نشانہ دئے جھلا، دو جہان تیری سرنائی۔ تیرا سنگھاسن دئے وڈیا، پرہ وڈا وڈ وڈیائی۔ تیرا لہنا دینا دئے چکا، لیکھا بھل کدے نہ جائی۔ تیرا تیرا تیری جھولی دیوے پا، دوجی ونڈ نہ کھئے ونڈائی۔ جوتی

جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گر گوبند رہیا جنائیا۔ گر گوبند سنیہڑا تیرا پون، پون پانی بھیو نہ آئیندا۔ ہر کا بھیو جانے کون، کون گن نہ کھئے سمجھائیندا۔ تیرا ستھر سوہنا لگے مینوں سون، تینوں ستیاں نہ کھئے اٹھائیندا۔ کوٹ برہمند تیرے چاروں کٹت بھیون، تیرے چرن دھیان لگائیندا۔ وشن برہما شو تیرا جس گاؤن، نیترن سرب شرمائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نیڑے آآ ویکھ وکھائیندا۔ نیڑے آ کے پُرکھ اکال پیا ہس، بنس مکھ وڈی وڈیائیا۔ ست دُلا رے سولان سیج اُتے سون کے دس، میں ویکھاں چائیں چائیا۔ تون اپنا کھیڑا کیتا بھٹھ، گر مکھاں کھیڑے رہیا وسائیا۔ سچکھنڈ دواریوں آیا نٹھ، آپ اپنا پنڈھ مکائیا۔ ویکھے تیری چرنی لگے پھٹ، ننگیں پیریں سیو کھائیا۔ جے اندر وڑ کے ویکھاں مینوں نظری ائے میرا ہٹ، دوجا مندر نہ کھئے رُشنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار سرنائیا۔ نیڑے آ کے سری بھگوان، پھڑ باہوں آپ اٹھائیندا۔ اٹھ ست میرے نشان، تیرا نشانہ اک جھلائیندا۔ سدا سدا سد رہاں نگہبان، اکھ اکھ نہ کھئے بدلائیندا۔ تیری بینتی کراں پروان، پروانہ اپنا ہتھ پھرائیندا۔ سد ویکھاں مار دھیان، دھیان دھیان وچ جنائیندا۔ تون میرا میں تیرا رکھاں مان، سر تیرے ہتھ ٹکائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دیوے ساچا ور، اپنی آشا آپ جنائیندا۔ گوبند کہے ایہ سوہنی سیج، جس مینوں دتی وڈیائیا۔ تیری کرپا تینوں دتا بھیج، چل کے آئیوں میرے ماہیا۔ تیرا جھلیا نہ جاوے تیج، تیرا نور تیری رُشنائیا۔ آ ویکھ نانک میرے بیٹھ وچھایا کھیس، جو موڈھے پھردا رہیا اٹھائیا۔ مینوں ایہو سچکھنڈ دیس، جس گھر پتا میرا آوے چائیں چائیا۔ اوہ ویکھ چھڈ کے آوے وشنوں باسک سیج، سانگو پانگ نہ کھئے چٹرائیا۔ تیرا پریم اپنے وچ مینوں رہیا لیٹ، تنکا تنکا کوئی دکھ نہ دیوے رائیا۔ تون میرے نال کیتا نیم، پریم پیار وچوں پرگٹایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اک وکھاؤنا ساچا گھر، جس گھر بیٹھا ڈیرہ لائیا۔ گوبند تیری سیج سوہنا رنگ، رنگ اکو نظری آئیندا۔ نہ کوئی نیلے کسایا تنگ، سولان کلیاں سنگھاسن نہ کھئے سہائیندا۔ نہ کوئی کھنڈا تیر تلوار نہ جنگ، شترو روپ نہ کھئے وٹائیندا۔ نہ کوئی دسے پری اند، کیس گڑھ رت نہ کھئے سہائیندا۔ نہ کوئی کرے جگت ونڈ، جگت لوہار نہ کھئے درڑائیندا۔ ایہ سوہنی جس اُتے سون کے اکو پُرکھ اکال دی منگی منگ، دوجی آس نہ کھئے ملائیندا۔ تیرا کٹ کے آیا پنڈھ، پاندھی اپنا پھیرا پائیندا۔ گوبند اٹھ کے گا چھند،

تُوں میرا میں تیرا دوجا نظر کھئے نہ آئیندا۔ تیرا بہار اپنے سر تے چُکاں پنڈ، ہوؤلا تیرا راہ وکھائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا
 کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی سکھیا اِکو وار جنائیندا۔ ساچے سْت سچ سمجھاواں گا۔ وست اموک جھولی پاواں گا۔ کایا گولک اِک
 رکھاواں گا۔ پنج تت ڈھولک نہ کھئے وجاواں گا۔ اڈولت اپنی کار کھاواں گا۔ انبولت دھار جناواں گا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی
 کِریا کر، دیونہارا سچا ور، ساچی سکھیا اِک دِرڑاواں گا۔ ساچی سکھیا سچ دِرڑاواں گا۔ بھیو ابھید آپ کھلاواں گا۔ کل کلکی پھیرا پاواں
 گا۔ نہکلنک آپ اکھاواں گا۔ تیرا بنک دوار سُہاواں گا۔ ساچے مندر ڈیرہ لاواں گا۔ جگت نیر نظر نہ آواں گا۔ رُت چیتر اِک وکھاواں
 گا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ ساچی ویل ودھاواں گا۔ سچ ساچی ویل ودھاواں گا۔ اولڑا کھیل
 کراواں گا۔ اِک اِکلڑا پھیرا پاواں گا۔ گوہند تیرا پلڑا اپنے نال بٹھاواں گا۔ راہ سُلکھڑا اِک چلاواں گا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا
 کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا کھیل اِک وکھاواں گا۔ ساچا کھیل اِک وکھاواں گا۔ لوک مات اتم آواں گا۔ نہکلنک ڈنک وجاواں گا۔ راؤ
 رنک سرب اٹھاواں گا۔ دوار بنک اِک سُہاواں گا۔ سمبل اپنا نگر سُہاواں گا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا
 ور، ساچی کرنی کر وکھاواں گا۔ ساچی کرنی کر وکھاواں گا۔ کل اتم پھیرا پاواں گا۔ تیرا نگر اِک وساواں گا۔ تیری پچھلی سدھر پور
 کراواں گا۔ تیرا ناؤں بدل، بدلا سرب چُکاواں گا۔ ایہہ کراں سچا عدل، عدالت اِکو اِک وکھاواں گا۔ کوئی تلوار تینوں نہ کرے قتل، قاتل
 مقتول دوویں روپ وٹاواں گا۔ جے کوئی تیرے آوے پتن، پھڑ باہوں پار کراواں گا۔ تُوں میرے پچھے چھڈیا وطن، میں تیرا وطن وکھاواں
 گا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، تیری سوہنی سیج ہنڈھاواں گا۔ تیری سوہنی سیج ہنڈھاواں گا۔
 گوہند تینوں سنگ رکھاواں گا۔ تیری منگ پور کراواں گا۔ تیرے گُرمکھ چند چمکواں گا۔ گھر سچ اند وکھاواں گا۔ پچھلی ٹٹی گنڈھ،
 توڑ نہاواں گا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی کرنی کار جناواں گا۔ ساچی کرنی آپ کراواں گا۔
 تیرے وچھڑے میل ملاواں گا۔ انڈٹھڑے نال رلاواں گا۔ مٹھڑے مٹھڑے بول سُناواں گا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر،
 دیونہارا ساچا ور، ساچی کرنی کر جناواں گا۔ گوہند ہو سوادھان، صاحب آگے سیس جھکائیندا۔ تیرا حُکم موہے پروان، پروانہ اپنے ہتھ

رکھائیندا۔ کلجگ اتم ویکھیں آن، ایہو بھانا موہے بھائیندا۔ تُوں بھل نہ جائیں بال انجان، بالک تیرے آکے جھولی ڈاہندا۔ پُرکھ اکال ہو
 دیال، مہربان حُکم سُنائیندا۔ تُوں میرا سچّا لال، ہُوں لالَن رنگ رنگائیندا۔ تینوں کران آنت دلال، سچ دلالی آپ سمجھائیندا۔ گُرمکھ
 سَجَن سچّے بھال، در تیرے میل ملائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا لیکھا آپ چُکائیندا۔ جس
 وچھوڑیا سوئی میلے، میلنہار اکھوائیندا۔ گُرو نالوں وڈے ہوئے چیلے، جنہاں پچھے اپنی سیو کھائیندا۔ پُرکھ اکال دے سَجَن سُپیلے، صاحب
 ستگر رنگ رنگائیندا۔ لوک مات وچ اکٹھے ہو گئے ہو کے وپہلے، ویلا اکو اک جنائیندا۔ خالی ہتھیں نہ کوئی پلے پیسے دھیلے، جگت مایا نہ
 کھئے وڈیائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، پچھلا لہنا موُل چُکائیندا۔ سرسے والیو سُن لو مِت، مِت پیرا آپ جنائیا۔
 تُساں نہ چھڈی اپنی ریت، ریتوان ہوئے سہائیا۔ پُرکھ اکال دا گاؤنا گیت، دُو جی ہور نہ کھئے پڑھائیا۔ صاحب اکو وسے چیت، چت وت
 ٹھگوری کھئے نہ پائیا۔ جیہڑا ماچھوواڑے سُنّا ٹھیک، سو تہاڈے ساہمنے تہاڈا ستھر رہیا ہنڈھائیا۔ پچھلی بھل نہیں گیا پرت، آکے پرتی
 ہور سکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہار وڈیائیا۔ گڑھی ویکھ ویکھ چمکور، چمک اپنی آپ جنائیندا۔ ایہہ گوبند
 ایہہ نہیں جے ہور، ہوکا دے دے آپ سمجھائیندا۔ اندر وڑ کے ویکھو کر کے غور، گہر گمبہر نظری آئیندا۔ جس دے کولوں امرت چھکی
 پاہل، سو آنتر آتم امرت آتم جام پیائیندا۔ تہاڈا کرے بہار ہوئل، سر اپنے بہار اٹھائیندا۔ ماچھوواڑے کیتا قول، کیتا قول بھل نہ جائیندا۔
 ویکھو ہسے دھرنی دھرت دھوئل، دھول اپنا رنگ رنگائیندا۔ گُرمکھاں وسیا صاحب کول، آپ اپنے انگ لگائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر،
 آپ اپنی کِرپا کر، ساچی کار کھائیندا۔ سیج کہے میری سوہی رت، رتڑی پھیر مہکائیا۔ میرا حال لیا پُچھ، پچھلی یاد چیتے رہیا کرائیا۔
 جس دے وچھوڑے وچ گرمیاں سردیاں رہی سُک، اپنا تن رہی جلائی۔ سو ستگر صاحب پیا اٹھ، مہربان دے وڈیائیا۔ ککھاں کنڈیاں
 اُتے گیا تھہ، دین دین دیا کھائیا۔ بھگت دوار دو ہتھان نال گنڈھ دتی گھٹ، سولان ستھر نشانیاں رہیا وکھائیا۔ ایسے کر کے ایہہ کاہی
 بوٹے لئے پُٹ، راتی گُرمکھاں ہویا سہائیا۔ اپنی پیریں نہ پائے جوڑا جت، ننکی پیریں سیو کھائیا۔ جس پُرکھ اکال دا بدلایا رُخ، سو تہاڈا رُخ
 دیوے بدلایا۔ سُکھاں سُکھ کے لئے گُرمکھ پُٹ، اپنے پُٹ بھیٹ چڑھائیا۔ چھاتی نال لاوے گھٹ، پچھے پھیر نہ کھئے ہٹائیا۔ جوتی جوت

سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو سیج دئے وڈیائیا۔ سیج کہے سُنو میرے بھائی، ہر بیہو ابھید جنائیندا۔ رل مل سارے دیو گواہی، صاحب ستگر سوہا پائیندا۔ دُور نیڑے اکتھے کیتے تھائوں تھائیں، بچیا کوئی رہن نہ پائیندا۔ مگھر مہینے کری گڑمائی، اتم اپنا سگن وکھائیندا۔ پُورب جنم دی سب دی دھوتی شاہی، کالا لیکھ نظر کیسے نہ آئیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، در گھر ساچے سوہا پائیندا۔ سیج کہے میرا ساچا تنکا، تل پُھل میری وڈیائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر منگدے پرہ دے کولوں نگا کینکا، تیرے اُتے پرہ جو بیٹھا ڈیرہ لائیا۔ ویکھو کھیل ہر سچے پر کا، پریتی اکو اک سمجھائیا۔ ایہ لیکھا گرسکھو چر دا، پُورب لہنا جھولی پائیا۔ جگ جگ گپڑا سدا گڑدا، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیا۔ سری بھگوان بھگتاں پچھے پھردا، بن سیوک سیو کھائیا۔ سب دے اندر جھرنا جھردا، بوند رسک رسک ٹپکائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گوبند نیناں دئے وکھائیا۔ گوبند ویکھ نین، ہر نیتر آپ جنائیندا۔ گرمکھ تیرے سجن سین، تیرا سنگ نبھائیندا۔ ہر سنگت نانا بھائی بھین، پُرکھ بدھاتا جوڑ جڑائیندا۔ پچھلا چُکیا لین دین، آگے لیکھا اپنے ہتھ وکھائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی کرنی آپ کھائیندا۔ سیج کہے میری آسا پُور، پرہ پورن دیا کھائیا۔ حاضر ہویا حاضر حضور، ہر جو اپنا پھیرا پائیا۔ جوتی چمکے اکو نور، نور نور رُشنائیا۔ ہر سنگت بیڑا بھریا پُور، پرہ اپنے کندھ اٹھائیا۔ نہ کوئی نیڑا نہ کوئی دُور، دُور دُراڈے لے ترائیا۔ نانا تئے کوڑو کوڑ، سچ سچ ملے وڈیائیا۔ سرب کلا بھرپور، بھرپور رہیا سرب تھائیا۔ بخشنہار سدا قصور، مہربان مہر نظر اٹھائیا۔ تھادے وچھوڑے وچ گوبند ہویا رہیا مجبور، حُکمے اندر اپنا آپ چھپائیا۔ ویکھو آنت ملیا آپ ضرور، ضرورت سب دی پور وکھائیا۔ ڈھٹیا وچھوڑا معاف کرو قصور، دوتے جوڑ منگ منگائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی سیج اک ہنڈھائیا۔ ساچی سیج ہنڈھائی نال، ہنڈولا اک وکھائیندا۔ گوبند ملیا دین دیال، دیاوان ویس وٹائیندا۔ جگ چوگری جس نوں رہے بہال، بہالیاں ہتھ کیسے نہ آئیندا۔ جس دا روپ سکے نہ کھتے وکھال، رنگ نظر نہ کھتے ٹکائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سو سوہنی سیج ہنڈھائیندا۔ سوہنی سیج سنگت پیار، دو جہاناں ہتھ کیسے نہ آئیا۔ اوہ ویکھو گر اوتار، سارے بیٹھے دھیان لگائیا۔ دوتے جوڑ کرن نمسکار، واہوا تیری وڈ وڈیائیا۔ ساچا کھیل کرے کرتار، کرتا پُرکھ

تیری سرنائیا۔ نہ کوئی مندر نہ دوار، چھپر چھن نہ کھئے چھپائیا۔ ہر سنگت لگا سچ دربار، درگاہ ساچی وجے ودھائیا۔ چوتھے جگ دا اتریا بہار، نو سو چورانوے چوکڑی جگ ڈھیری ڈھاپیا۔ گوہند ہن بنیا پت پُرکھ اکال، گجری دے نہ کوئی مائیا۔ راتیں ستیاں سب دی سرت رہیا سنبھال، در در گھر گھر اپنا پھیرا پائیا۔ گرسکھو اپنی سیجا اُتے لؤ سوال، سوئندیاں دُکھ نہ کھئے منائیا۔ نہ شاہ تے نہ کنگال، شہنشاہ اکو اک اکھوائیا۔ گرسکھو تھادے چرناں دی سچی دھرمسال، دھرم دوارا دئے بنائیا۔ گوہند سنے مُریداں حال، مُرشد اپنا پھیرا پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سوہنی سیج اک سہائیا۔ سیج کہے میں صاحب پیاری، میرے وچ وڈی وڈیائیا۔ بناں گوہند رہی کواری، میرے اُتے چرن نہ کھئے ٹکائیا۔ میرا نین نہ کھئے شنگاری، مینڈھی سپس نہ کھئے گندائیا۔ مہندی رنگلی نہ کھئے وچاری، کجَل دھار نہ کھئے بندھائیا۔ اٹھ اٹھ تگدی رہی چار کُنٹ وچاری، کون ویلے میرا آوے سچا ماہیا۔ ماچھوواڑے مینوں دے کے پچھاڑی، مُڑ کے مُکھ نہ پھیر بھوائیا۔ میں کڈھدی رہی ہاڑی، گل اپنے پلّو پائیا۔ گوہند تیری پُرکھ اکال نال یاری، میں یاری تیرے چرناں نال لگائیا۔ تیری دھوڑ میرا شنگاری، میرے مستک ملے وڈیائیا۔ میرے نیتر تگ تھک تھک گئے ہاری، تیری نظر مہر مہربان نہ کھئے اٹھائیا۔ دھنّ بھاگ ہر سنگت جن میری سنی پکاری، میرا دُکھڑا لیا ونڈائیا۔ ایہہ سیج جگت شنگاری، چاروں کُنٹ ویکھن چائیں چائیا۔ کون ویلا آئے میرا سجن میت مُراری، بے پرواہ بے پرواہیا۔ اُتے سویں پیر پساری، چرن پُرکھ اکال ول لگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار سرب وڈیائیا۔ سیج کہے ہر سنگت تیرا جس، میرا تنکا تنکا رہیا گائیا۔ تھادے اندر پرہہ میرا گیا پھس، باہر نٹھ کتے نہ جائیا۔ میرے اُتے بے سچ، اپنا آسن لائیا۔ کوچھی کملی دا پردہ لئے کج، مہر نظر ٹکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار سدا وڈیائیا۔ ہر سنگت سیج ساچی ضری، ذرا ذرا رہیا جس گائیا۔ ہر سنگت جس نے کیتی بری، بندی خانہ دتا تڑائیا۔ ہر سنگت وچ دے نہ کھئے شرعی، شریعت روپ نہ کھئے وٹائیا۔ سب دا اکو داتا بری، ہر گھٹ بیٹھا ڈیرہ لائیا۔ گوہند بانہہ گرسکھاں پھڑی، آگے لئے نہ کھئے چھڈائیا۔ ویہہ سو ویہہ دی ساچی گھڑی، گھڑی سلکھنی لیکھے لائیا۔ سرسے چمکور دی ساچی لڑی، پریم ڈوری تند بندھائیا۔ اپنی کرپا آپے کری، پورب لیکھا رہیا چُکائیا۔ گرسکھ آتم نہ جنے نہ کدے مری، ستگر اپنے سنگ رکھائیا۔ سچ محلے ساچے

چڑھی، گھر ساچے سوہیا پائیا۔ نہ بھہ نہ کھئے ڈری، بھیانک روپ نہ کھئے وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی سیجا دئے وڈیائیا۔ ہر سنگت سیج سب نوں دیوے گنڈھ، بھاجی نام ورتائیا۔ ہر سنگت پائی مینوں ٹھنڈ، میری ٹھنڈ ہر سنگت وچ سہائیا۔ میرے گوبند مینوں ہون نہ دتا رنڈ، میرا رنڈیا دتا کٹائیا۔ ہر سنگت وچ اوبو چند، پُرکھ اکال رہیا چڑھائیا۔ ایہہ سُکھ وڈا نالوں پُری اند، جس دھام جس گرہ جس آسن پُرکھ اکال گوبند دوویں وسن ایکا تھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار وڈیائیا۔ تیری وڈیائی میں کی جاناں، سرسا کوک کوک سُنائیندا۔ گُرْمکھاں مٹیاں تیرا بھانا، میں تیرے بھانے وچ تیرے سکھ رڑھائیندا۔ آتر آتر پچھتانا، پسچاتا پکیتا پھیر ہتھ نہ آئیندا۔ اکو منگ منگی کر کے تیرے چرن دھیانا، دھیان دھیان وچ رکھائیندا۔ مہربان دے دانا، داتا اکو نظری آئیندا۔ گوبند حکم اک سُنانا، ساچا ڈھولا آپ جنائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سرسے تیرا جل، جل دھارا نال بدلائیندا۔ سرسے سُن سچ گیان، گُر گوبند رہیا جنائیا۔ میرا پتا پُرکھ اکال، پُوت سپوتا گوبند ناؤں دھرائیا۔ میرا پُوت گرسکھ بال انجان، جس دی بڈھ اپنے وچ چھپائیا۔ ایکا دوآ تیا تے دھاراں اک نشان، نشانہ اکو اک درڑائیا۔ ارجن منگ کے گیا دان، پرہہ آگے جھولی ڈاہیا۔ کون ویلا کنڈھی کریں پروان، کنڈھا اپنا دئیں وکھائیا۔ کلجگ آنت ہونے پروان، ترے ترے لیکھا مول چکائیا۔ ستلج بیاسا راوی تتاں اکو ملے مان، آر پار آر اکو رنگ وکھائیا۔ بناں لکھت بناں پڑھت بناں پیکھ بناں نیتر بناں کھیتر بڈھو شاہ بے پرواہ گوبند سورا عرشی نورا حاضر حضورا ساچا سورا کل بھرپورا نیڑے دورا ویکھیا مار دھیان، دھیان وچوں دھیان لگائیا۔ ایس دھام سجدہ کرن زمیں اسمان، زمانہ کوئی نہ دئے گواہیا۔ بن گوبند کوئی نہ سکے پچھان، کاتب قلم نال لکھ نہ کھئے شاہیا۔ جہوا کرے نہ کھئے بیان، بتی دند نہ کھئے پڑھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سب دا لیکھا لیکھے پائیا۔ بڈھو شاہ گوائی بڈھ، اپنی بڈھ نہ کھئے رکھائیا۔ پیر ظاہرا گیا سجدھ، سوجھی اکو وار آئیا۔ جو کچھ ہے سو ایہو کچھ، دوجا نظر کھئے نہ آئیا۔ کر کے دھیان ویکھیا گوبند ایس مٹی اندر رہیا رُجھ، بن نیتراں دھیان لگائیا۔ فقیر فقر ہو کے لیا پُچھ، اکھڑ لکھت نہ کھئے لکھائیا۔ کس دی رُچی وچ بیٹھوں رُچ، چشم دید نہ کھئے جنائیا۔ گوبند کہے اوہ ویلا رہیا ڈھک، جس دا راہ رہیا تکائیا۔ پُرکھ اکال جو بیٹھا اوہلے لک، پرگٹ

ہووے میرا ماہیا۔ مینوں گودی لئے چُک، آپ اپنی گود سُہائیا۔ میرے بھگتاں سُہائے رُت، جو آگے لیکھے لینے لائیا۔ جوتی جوت سرُپ
 ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ور اِکو اِک سمجھائیا۔ ہر کا ہار پریم نشانی، ہر سنگت ملے وڈیائیا۔ ایتھے اوتھے دو جہانی،
 نرگن سرگن کھیل کھلائیا۔ چوٹھے جُگ بھگت بھگوانی، بھاؤ اِکو اِک درسائیا۔ جانے بھیو نہ کھئے ودوانی، گیان دھیان نہ کھئے وڈیائیا۔
 گرسکھ گرو دی جانے کہانی، ستگر گرسکھان کرے پڑھائیا۔ لکھ چوراسی دُنیا فانی، فاتحہ سب دا رہیا پڑھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر،
 آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، لیکھا سب دی جھولی پائیا۔ ہار کہے میں ہر کا پوت، آد جُگاد اکھوائیندا۔ میرے اندر سوہنا سوت،
 میرا سنگ نبھائیندا۔ میری نہ کوئی دشا نہ کوئی کوٹ، حصّہ ونڈ نہ کھئے ونڈائیندا۔ میں گرمکھان گل وچ ہلارا رہیا جھوٹ، سری بھگوان
 آپ جھلائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ہرجن ساچے آپ وڈیائیندا۔ ہار کہے میں ہری دوارا، جُگ جُگ ویکھ
 وکھائیندا۔ کوئی چڑھائے مندر کوئی گرو دوارا، ٹھاگر دوارے کوئی سُہائیندا۔ بن ستگر پورے گرسکھان نال کرے نہ کوئی پیارا، اپنے گلوں لاه
 کے گرسکھان تن سُہائیندا۔ آپ ککھان سیجا کرے پیارا، گرسکھ اپنے ہتھان اتے اُٹھائیندا۔ سرسے والا لیکھا بھلیاں نہیں بھلنہارا، اُبھل اپنی
 کار کھائیندا۔ او اُٹھ کے رل مل سارے کریئے وبارا، بوہاری آپ جنائیندا۔ جنہاں گوبند کیتا پیارا، تنہاں پُرکھ اکال ویکھ وکھائیندا۔ پُرکھ
 اکال دا سچا لاؤ نعرہ، سوہنگ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جے جیکار سرب کرائیندا۔ گر سنگت آگے چلو وارو وارا، ہر جو
 مارگ اِک درسائیندا۔ گرسکھ گرسکھ نال کرو پیارا، ساچی ریتی اِک چلائیندا۔ لالو بھکھے دا دسے پھیر دوارا، بھکھیاں بھکھ آپ گوائیندا۔
 لال سنگھ بنے ونجارا، لالن اپنی گنڈھ پوائیندا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سب دا بنے سہارا، سب نوں مان دوائیندا۔ ساچی
 سیج کرے پیارا، سُہنجی رُت آپ وکھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا سچا ور، نہکلنک نرائن نر، پچھلا
 لاپے پورب قرض، پورا کرے اپنا فرض، ہر سنگت ہون نہ دیوے تیرا حرج، حاضر ہو کے لہنا دینا نیتر تیناں سب دی جھولی پائیندا۔
 گرمکھ تیرے در دربان، پُرکھ ہر جو سیو کھائیا۔ جس دا لیکھا ہتھ بھگوان، بھگوان رہیا چُکائیا۔ آگے کیسے کوئی نہ دیوے دان، پوجن

جڑ نہ کھٹے جان، پانی پا نہ کرائے اشنان، نیوں نیوں سپس نہ کھٹے جھکائیا۔ گرسکھ گُرمکھ ہرجن ہربھگت سِری بھگوان سب نالوں وڈا بنایا
نشان، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، جڑ پُوچا سرب مٹائیا۔

* ۲۱ وساکھ ۲۰۲۰ بکرمی کیشن سنگھ دے گرہ الہڑ پنڈی ضلع گرداس پُر *

گوبند ویکھ اپنا باغیچہ، سِری بھگوان رہیا وکھائیا۔ جنہاں پچھے ہوئیوں نیچا، اُوچو اُوچ دئے وڈیائیا۔ پریم پیار دی کر لے ریجھا،
ساچی سکھیا اک سمجھائیا۔ آکے کوئی نہ رہے گرو سکھ چاچا بھتیجا، پُرکھ اکال اکو نظری آئیا۔ ساچا بیچ صاحب بیجا، پت ڈالی آپ
مہکائیا۔ اندر لنگھ کے ویکھ دہلیزاں، در دربان بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، پردہ رہیا اٹھائیا۔ گوبند ویکھ سچ
پُھلوڑی، پارہم برہم اپائیندا۔ جس دے پچھے وشن برہما شو لائی تاڑی، نت نوت دھیان لگائیندا۔ تنہاں ستگر پھرے پچھے آگاڑی،
دوس زین سیو کائیندا۔ اندر باہر زرگن سرگن کرے کاری، کرتا اپنی کار جنائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا
کھیل وکھائیندا۔ گوبند ویکھ اپنا پروار، پریم پُرکھ رہیا وکھائیا۔ جنہاں پچھے سب کچھ گیا وار، پچھوں وارتا گائے لوکائیا۔ تیری کھٹے نہ پائے
سار، تیرا بھيو کيسے نہ آئیا۔ تیرا لیکھا جانے آپ زرنکار، زرگن داتا وڈ وڈیائیا۔ کلجگ اتم کرے سچ پیار، پریم پریتی اک درسائیا۔ اٹھ
ویکھ ہو نہال، پچھلا دکھ بھلائیا۔ لہنا چکائے آپ اکال، اکل کلا ہو جائیا۔ جس دی کوئی نہ جھلے جھال، جھلک دے کے سب نوں منہ
دے بہار سٹائیا۔ سو پچھے تیرا حال، مُرید مُرشد پھیرا پائیا۔ اتم حل کرے سوال، زیر زبر دئے سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ
اپنی کِریا کر، لیکھا ہتھو ہتھ پھڑائیا۔ گوبند ویکھ اپنا دوار، دُھر درباری آپ جنائیندا۔ ساچا دیپک اک اجیار، تیل باقی نہ کھٹے ٹکائیندا۔
ساچا نام شبَد دُھنکار، ساز تال نہ کھٹے وجائیندا۔ ساچی سخیاں منگلچار، گیت گوبند اک لائیندا۔ ساچا سجن میت مُرار، سگلا سنگ
نبھائیندا۔ ساچا لیکھا دُھر دربار، دُھردرگاہی آپ مکائیندا۔ تیرا ستھر کر پیار، تیرے اتھر نین آپ پونجھائیندا۔ تیرا پتھر پردا دیوے پاڑ،
پریم نشانہ تیر لگائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، گرہ تیرا اک سمجھائیندا۔ گوبند ویکھ اپنا گرہ، گھر مندر آپ جنائیندا۔

جس مندر اندر ہر جو رہ، نرگن اپنا ڈیرہ لائیندا۔ جو کرنی سو تینوں کہے، دوسر ہور نہ کیسے سمجھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، آپ اپنی کل ورتائیندا۔ گوہند ویکھ کھول اکھ، ہر آخر دیا کمائیا۔ باقی بھانڈے کر کے سکھ، تیرا بھنڈارا رہیا بھرائیا۔ پنج تت نالوں کر کے وکھ، نرگن شبد نور جوت رُشنائیا۔ ڈونگھی دھار مارگ دس، رستے کرے پڑھائیا۔ میل ملائے نٹھ نٹھ، پاندھی بن بے پرواہیا۔ بن ونجارا کھول ہٹ، وست اکو اک وکائیا۔ تیری سیج سہائے سچا پٹ، پٹ پٹنا نظر کھئے نہ آئیا۔ تون میرا میں تیرا اکو نام لئیے رٹ، رٹا مکے جگت لوکائیا۔ پریم پیار پرہوں مار سٹے سٹ، چوٹ نگارے اک جنائیا۔ نہ کوئی روپ رنگ ریکھ دے پُرکھ سمرتھ، سمرتھ اپنی کار سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، لہنا دینا جھولی پائیا۔ گوہند ویکھ اپنا پیر، بے پیر بھیرا پائیندا۔ جس دی نظر نہ آئے تصویر، تسبیح گل نہ کھئے لٹکائیندا۔ نہ کوئی شرع نہ زنجیر، کڑی کڑی نہ کھئے بندھائیندا۔ جیہدا لیکھا بے نظیر، نظر وچ نہ کھئے رکھائیندا۔ بدلنہار تقصیر، تدبیر اپنی آپ جنائیندا۔ آگے لوک مات وچ گر اوتاراں پیر پیغمبران بنی رہن نہ دیوے بھیر، ساچا مارگ اک وکھائیندا۔ پروردگار ست اخیر، سچ ساچی کار کمائیندا۔ آد آنت نہ بیوے دلگیر، دکھ درد نہ کھئے رکھائیندا۔ نہ کوئی کھنڈا نہ شمشیر، چنڈ پرچنڈ نہ کھئے چمکائیندا۔ نہ کوئی شستر کمان نہ تیر، چلہ بھتھا نہ کھئے اٹھائیندا۔ حکمے اندر دو جہاناں دیوے چیر، پچیا کھئے رہن نہ پائیندا۔ سو بے محتاج آیا پیر، مفلِس اپنا ویس وٹائیندا۔ نہ کوئی جانے کھیل سریر، شرکت وچ کدے نہ آئیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، تیرا لیکھا تیرے ہتھ پھڑائیندا۔ گوہند سُن اپنے کُن، ہر صاحب سچ جنائیا۔ تون میرا کہنا لیا من، بنس سربنس دتا لٹائیا۔ پھر وی کر کے شکر کہا دھن، دھن تیری سرنائیا۔ کلجگ جیو نہ جانن اٹھ، اندھیاں راہ کھئے نہ پائیا۔ گھر گھر در در تیرا پیا جن، سنساروگ نہ کھئے چُکائیا۔ تیرے پچھے دیواں ڈن، ڈنکا اکو اک وجائیا۔ جو گھڑیاں دیواں بہن، ٹھیکر گھر گھر دیاں وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہار وڈیائیا۔ گوہند ویکھ اپنے سکھ، سنگھ نظر کھئے نہ آئیندا۔ جنہاں لیکھا دتا لیکھ، تنہاں پچھلا لیکھ سمجھائیندا۔ باقی سارے منگدے بھکھ، جھولی وست نہ کھئے ٹکائیندا۔ کرے کھیل آپ انڈٹھ، انڈٹھری کار کمائیندا۔ سولان ستھر نہ دتی پٹھ، کروٹ اپنی آپ بدلائیندا۔ نہ ہار نہ جانے جت، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، تیرا لیکھا توہے

سمجھائیندا۔ گوہند ویکھ ٹو جوان، نام جوانی رہیا وکھائیا۔ جس دا جھلے سدا نشان، نشانہ اکو اک بنائیا۔ ویکھنہارا راج راجان، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ دیونہارا ڈھر فرمان، سچ سندیسہ اک الاٹیا۔ سنت سہیلے کر پروان، گر چیلے میل ملاٹیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، پر پُرکھ دیا کھائیا۔ گوہند کہے سچ پرہ، پُرکھ اکال دیا کھائیندا۔ گُرْمکھ گُرْسکھ ساچے لبھ، در اپنے میل ملاٹیندا۔ میں گویا کچھ ہب، تیرا کیتا اپنی جھولی پائیندا۔ کلجگ ویکھ تیری حد، حدوڈ اپنی ڈیرہ ڈھابندیا۔ کرپا وچوں کرپا ندھان کڈھ، کرپن اپنی گود سہائیندا۔ وچھوڑا دے جنہاں آیا چھڈ، سرسا ڈونگھی دھار وپائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا دینا اک ور، چرن کول منگ منگائیندا۔ گوہند کہے سچ مہربان، سچ تیری وڈیائیا۔ میں کی جانا بال انجان، اتھاہ تیری چٹرائیا۔ حکمے اندر حکم پروان، شبد وچ نام شنوٹیا۔ کھنناں وچوں سچا کھن، ایکا ٹو ہی نظری آٹیا۔ مندران وچوں مندر مہان، مہا اکتھ اکتھ وڈیائیا۔ جدھر ویکھاں مار دھیان، ایک ٹو ہی نظری آٹیا۔ تیرا ٹلہا سچ نشان، تیرا بیڑا بے پرواہیا۔ تیرا کھیرا اک مہان، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا دینا اکو ور، اکو ایک نظری آٹیا۔ گوہند کہے تیرا پروار، پر پر وڈیائیا۔ برہم برہم دھار، کرم کرم جنائیا۔ ورن ورن شنگار، سرن سرن سرنائیا۔ ترن ترن داتار، ہرن ہرن کھلائیا۔ جگ چوگرئی جگت وہار، بھگت بھگوان سوہیا پائیا۔ لہنا دینا قرض اُتار، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا بھیو بھیو ابھید اک جنائیا۔ گوہند کہے دیاں سوامی، تیرا آنت کھئے نہ آئیندا۔ سرب جیاں ٹوں آنتر جامی، گھٹ گھٹ ڈیرہ لائیندا۔ تیری اچھیا گر گر بانی، ستگر تیری صفت صلاحندا۔ تیرے نام دی جگت کہانی، لکھ چوراسی وڈ وڈیائیندا۔ ٹوں شہنشاہ شاہ پاتشاہ سلطانی، سٹ دارا ویکھ وکھائیندا۔ تیرا مندر اک سلطانی، سلل اپنا رنگ رنگائیندا۔ عالم علم نہ جانے کوئی کہانی عالمے جاودانی، تیری درگاہ دھام سہائیندا۔ تن دے جگت کانی، کاتب قلم کلام مکتب لیکھ نہ کھئے وکھائیندا۔ تیرے تیرے ہوتے حرامی، حق حلال نہ کھئے سمجھائیندا۔ اٹھ سب دی ویکھ پیشانی، مستک بٹکا نظر کیسے نہ آئیندا۔ کلیمیاں اندر وڑ گئی بے ایمانی، تیرے نوری اکھ کورئی کرپا جگت وند وندائیندا۔ جگت عدالت تیری کرے بدنامی، حق حقیقت کھئے نہ کھوج کھجائیندا۔ نہ کوئی اسم نہ اسلامی، اعظم روپ نہ کھئے دھرائیندا۔ میں ویکھ ہویا حیرانی، تیری حرکت بند نہ کھئے کرائیندا۔ نہ کوئی بنیا

قدر دانی، تیری قیمت کھئے نہ پائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، تیری محفل ویکھ وکھائیندا۔ تیری محفل ویکھاں روز، رحیم تیری سرنائیا۔ سری بھگوان کہے گوبند کوئی نہ سوچ، سوچن وچ کدے نہ آئیا۔ تیرے اندر وکھاواں کوٹن کوٹ لوک پرلوک، برہمنڈ کھنڈ تیرے وچ ٹکائیا۔ تیرے گھر جگاواں نرمل جوت، نور نورانہ اک رُشنائیا۔ ساچا بھیو کھلاواں تیرے ہونٹ، دُھر دی دھار دھار جنائیا۔ تیری میری کدے نہ ہووے چھوٹ، آنت چھٹے سرب لوکائیا۔ تُوں میرا آلیوں ڈگا بوٹ، آنت اپنی گود اٹھائیا۔ تُوں رکھی اکو اوٹ، پُرکھ اکال دھیائیا۔ تُوں گرمکھاں ملن دا رکھیا شوق، پُت پوترے اپنے نہ کھئے ہنڈھائیا۔ سری بھگوان تیری سمبھالے ہوش، حشر اپنا دئے کرائیا۔ تیرے گرسکھ ویکھے نردوش، دوشی کوئی نظر نہ آئیا۔ ماچھوواڑے ملیا تینوں بن خاموش، اپنی کتھا نہ کیسے سُنائیا۔ اپنے اندر تیرا دتیا جوش، طاقتور طاقت نہ کھئے آزمائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ گوبند اگوں کرے ہاسا، ہس ہس خوشی منائیندا۔ گلان باتاں نال دے بھرواسا، بن کیتی صبر موہے نہ آئیندا۔ جگ چوگری تیرا وینہدے گئے تاشا، تُوں گر اوتاراں پیر پیغمبران خاک ملائیندا۔ گا گا گئے تیری گاتھا، صفتی صفت تیرا نام وڈیائیندا۔ ٹیکدے گئے تیرے چرن ماتھا، مستک تلک سرب وکھائیندا۔ میں مٹیا تیرا ساکا، پتا پوت ویکھ وکھائیندا۔ برہمنڈ کھنڈ جو تیرا حاطہ، تس اے میں اپنا حق رکھائیندا۔ تُوں سب دا وڈا آقا، میں حاکم حکم منائیندا۔ تیری پھلواری دا بنیا رباں راکھا، لکھ چوراسی ویکھ وکھائیندا۔ میں ہن اوپلے ہو کے کھچن نہیں دینا خاک، تیری تصویر اپنے وچ رکھائیندا۔ دس کیوں توڑینگا ناتا، پچھلا ناتا پھیر جگائیندا۔ آ پچھے میریاں باتاں، بتی کہانی آپ سمجھائیندا۔ تیرے پچھے ماچھوواڑے کئی اندھیری راتا، سولان ستھر سیج ہنڈھائیندا۔ پیو ماں پُت وار کے تیری بنیا ذاتا، اپنی ذات نہ کھئے رکھائیندا۔ ہن چڑھ کے بہوں تیری ڈھاکا، گلوگری اپنی پائیندا۔ میرا بستر چولا پچھلا پاٹا، آگے تن نہ کھئے وکھائیندا۔ میں کیسے نوں کہنا نہیں چاچا، باپو اکو نظری آئیندا۔ ہن کٹنا نہیں فاقہ، پھکا رس نہ کھئے رکھائیندا۔ آگے بنیا ربیا داسی داسا، ہن ساہمنے ہو کے منگ منگائیندا۔ اٹھ ویکھ مار جھاتا، جھاک اپنیاں گرمکھاں ول پائیندا۔ تُوں میرا کلاپاتا، پت پریشور اک اکھوائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا سچا ور، دوجا در نہ منگن جائیندا۔ گوبند کہے اٹھ مرد، مردانگی دے جنائیا۔ بے دردی تینوں کوئی نہ

آوے درد، دکھیاں درد وندائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر تیرے آگے کردے گئے عرض، آرزو وچ عرضی پائیا۔ ڈھولا سوہلا راگ گاؤندے گئے
 طرز، طرح طرح سمجھائیا۔ تیرا پورا ہویا نہ کیسے کولوں فرض، فرمانبردار نہ کھئے اکھوائیا۔ میلن وچھوڑن دی تینوں مرض، تیرا روگ نہ کھئے
 ہٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، اکو دینا سچا ور، در منگنہارا مانگت نظر کیسے نہ آئیا۔ پُرکھ اکال کہے نہ کر ضد،
 زندگی سب دی دیاں بدلائیا۔ گوہند گرمکھ تیری بند، بند لیکھے لیکھے پائیا۔ جنہاں خاک زلایا سُرپت اند، شو برہما دھکا لائیا۔ تنہاں
 دھار بہاواں امرت ساگر سندھ، لہر لہر وچ دھرائیا۔ تنہاں ناتا تھے جیو پنڈ، پنڈی بہرن کھئے نہ جائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی
 کریا کر، دیونہار وڈیائیا۔ گوہند آنت نہ پو کھڑے، کھڑا سب دا دیاں چھڈائیا۔ بہر کے چاڑھاں اپنے بیڑے، بیڑا اکو وار ترائیا۔ لیکھے
 لاواں دُور نیڑے، نیرن دُور اکو نظری آئیا۔ لکھ چوراسی وچوں لبھاں تیرے، جنہاں ساچی سیو کھائیا۔ جو رن جھوے کٹ بیرے
 بیرے، برتی تنہاں ویکھ وکھائیا۔ جو سر سے دھار پانی ریڑھ، تیرا ڈھولا گئے گائیا۔ سو سارے اکھھے ہو کے آگئے اپنے ویہڑے، گھر
 ساچے ملے وڈیائیا۔ جنم کرم دے چک گئے جھیرے، جھنجٹ کھئے رہن نہ پائیا۔ صاحب ستگر دے وڑ گئے ڈیرے، تنبو قنات نہ کھئے
 رکھائیا۔ مل کے کہن اسیں تیرے، تُوں صاحب ساڈا اکو نظری آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہار سدا سرنائیا۔
 لوک مات جے دیویں سرنا، سانت موہے نہ آئیا۔ ایتھے اوتھے چکے مرنا ڈرنا، میرا گرسکھ جنم مرن وچ کدے نہ آئیا۔ جس میرا پلو پھڑنا،
 میں تیری جھولی دیواں ٹکائیا۔ جس میرے اندر وڑنا، میں تیرے دوارے دیواں پُچائیا۔ تیرا میرا ڈھولا سب نے پڑھنا، سوہنگ روپ اکو
 نظری آئیا۔ کر قول سچ اقرار، گوہند میں تیریاں گرسکھاں سچکھنڈ کھڑنا، ادھ وچکار نہ کھئے اٹکائیا۔ بن پوڑیوں ڈنڈیوں چڑھنا، چوتھا
 پد گرمکھاں چرناں ہیٹھ رکھائیا۔ ست روپ سب نوں کرنا، است رہن کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایک دینا
 ساچا ور، تیرے ہتھ ڈور پھڑائیا۔ اپنے ہتھ ڈوری پھڑ، سری بھگوان دیا کھائیندا۔ جنہاں گوہند لایا لڑ، تنہاں اپنا گھر وکھائیندا۔ ساچے
 مندر جائن چڑھ، گھر اکو اک وڈیائیندا۔ ملے میل پُرکھ نر، نر نرائن نظری آئیندا۔ لیکھا چکے چوٹی جڑ، استھول روپ نہ کھئے وٹائیندا۔
 صاحب ستگر کریا کر، آپ اپنا میل ملائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، پچھلا کرے پورا ور، کیتا قول آپ نبھائیندا۔

گوہند کہے میں نیتز نین اٹھاواں گا۔ اک دھیان لگاواں گا۔ تیرا راہ تکاواں گا۔ گرمکھاں نال ملاواں گا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، اکو دینا سچا ور، دو جا در نہ منگن جاواں گا۔ جس ویلے گرمکھ جان گے۔ در تیرے سوہیا پاں گے۔ بھگت بھگوان ڈھولا گاں گے۔ ہر مندر اک وسان گے۔ پچھلے ناتے سرب چھڈ جان گے۔ اک اکاتے تیرا درشن پاں گے۔ مل سچ سچی جماتے، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، اکو دینا اپنا ور، دو جا در نہ ویکھن پاں گے۔ جالی دے ہتھ وچ ہندا چھڑ، کندی سوٹے اُتے لگائیا۔ اچیاں ٹاہنیاں لیندا پھڑ، اپنیاں باہواں ودھائیا۔ جے کوئی آگے جائے اڑ، دوہاں ہتھیاں نال دھوہے واہو داہیا۔ جے پچھوں کھیتی والا جائے آ پھر پچھوں جائے ڈر، آگا پچھا ویکھے راہ نظر کھئے نہ آئیا۔ بھیدان بکریاں وچ جائے وڑ، اپنا آپ چھپائیا۔ بھ وچ میں میں رہیا کر، ممتا جگت ودھائیا۔ اندرے اندر ہو کے رہیا بھر، ہاہاکار سنائیا۔ اک وار جے دیوے چھڈ، پھر رُکھ نہ کھئے کٹائیا۔ مانس نہیں ایہہ ہڈ، ماٹی چم پوچ پُچائیا۔ ڈوری صاحب ستگر اُتے چھڈ، اپنا مان نہ کھئے رکھائیا۔ چار کُنٹ دہ دشا وچوں کُنڈے دیوے وڈھ، نکر وچ اڑیا کھئے رہن نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، جالیاں جنجال دئے تڑائیا۔

* ۲۲ وسا کہ ۲۰۲۰ پکرمی کیشن سنگھ دے گرہ اڑ پندی ضلع گرداس پُر *

دو اک دا اک پیار، ہر خالق خلق جنائیندا۔ دو اک دا اک جیکار، ہر عرش فرش سنائیندا۔ دو اک دا اک ادھار، دھرنی دھرت دھول ویکھ وکھائیندا۔ دو اک دا اک شنگار، دو جہاناں رنگ رنگائیندا۔ دو اک دا اک وچار، نرگن سرگن کار کھائیندا۔ دو اک دا اک منار، محل اٹل اک رُشنائیندا۔ دو اک دا اک گھر بار، گرہ مندر سوہیا پائیندا۔ دو اک دا اک کرتار، اک دو آپ اکھوائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، اپنی کل آپ ورتائیندا۔ دو اک دا اک رتھ، رتھ رتھوہی ہر اکھوائیندا۔ دو اک دا اک ساتھ، ہر سگلا سنگ نبھائیندا۔ دو اک دا اک ناتھ، انا تھان ویکھ وکھائیندا۔ دو اک دا اک داس، داسی داس سیو کھائیندا۔ دو اک دا اک گھر واس، گھر مندر آپ سہائیندا۔ دو اک دا اک پرکاش، پرکاشوان نور چمکائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دو اک

ويڪھ وڪھائيندا۔ دو اک دا اک ميت، متر پيارا اک اکھوائيا۔ دو اک دا اک گيت، سوہنگ ڈھولا کرے پڙھائيا۔ دو اک دا اک انڌيٿھ،
 نرگن نور نظر نہ آيا۔ دو اک دا اک اتيت، ترے گن بيٺا ڏيرہ ڏھاپيا۔ جوتي جوت سرُپ ھر، آپ اپني ڪرپا ڪر، آپ اپني ديا ڪمائيا۔
 دو اک دا اک پرڪاش، پرڪاشوان ديا ڪمائيندا۔ دو اک دا اک ابھياس، جوگي جگت نہ ڪڙي رکھائيندا۔ دو اک دا اک ساس، ساھ ساھ آپ
 سمجھائيندا۔ دو اک دا اک واس، وسيرا اڪو گھر بنائيندا۔ جوتي جوت سرُپ ھر، آپ اپني ڪرپا ڪر، اپنا راھ چلائيندا۔ دو اک دا اک
 نيٽا، بے آنت اپنے ہتھ رکھائيا۔ دو اک دا اک ڪھيڙا، محل اٿل ھوئے رُشنايا۔ دو اک دا اک گيڙا، جگ چوڪڙي رھيا بھوآيا۔ دو اک دا
 اک بيڙا، ايڪا چيو رھيا لگائيا۔ دو اک دا اک نيٽا، نروير ڪرے تھاون تھائيا۔ دو اک دا رھے نہ جھيڙا، جوتي جوت سرُپ ھر، آپ
 اپني ڪرپا ڪر، اپني ڪھيل آپ ڪھلايا۔ دو اک دا اک حق، حقيقت اڪو اک جنائيندا۔ دو اک دا راھ رھيا تگ، اک دو ويڪھ وڪھائيندا۔
 دو اک دا اک رس، انرس اپنا بھيو چڪائيندا۔ دو اک دا، جوتي جوت سرُپ ھر، آپ اپني ڪرپا ڪر، بھيو ابھيو آپ سمجھائيندا۔ دو اک
 نرگن دھار، سرگن دينھار وڌيايا۔ اک دو ڪھيل اپار، اپرمپر اپني ڪار ڪمائيا۔ دو اک جگت سنگار، ڪايا ڪپڙ ڪوٺ بندھائيا۔ اک دو نرمل
 ديپڪ ڪر اُجيار، نورو نور ڏگمگائيا۔ دو اک بول جيكار، ناد شبد دُھن سنوآيا۔ اک دو ڪھيل اپار، ڪرني ڪرتا آپ ڪمائيا۔ جوتي جوت
 سرُپ ھر، آپ اپني ڪرپا ڪر، ڪھيل ڪھيل سچا شهنشاهيا۔ دو اک انڌيٿ رنگ، روپ ريڪھ نہ ڪڙي رکھائيندا۔ اک دو سيچ پلنگ،
 سھنجني رت آپ سھائيندا۔ اک دو اندر لنگھ، ساچے مندر ڏيرہ لائيندا۔ دو اک چاڙھ چند، نورو نور ڏگمگائيندا۔ دو اک بول چھند،
 صفت صلاحی ڏھولا گائيندا۔ اک دو دے اند، اند اند وچ پرگنائيندا۔ دو اک، جوتي جوت سرُپ ھر، آپ اپني ڪرپا ڪر، اپني ڪار
 آپ سمجھائيندا۔ دو اک ايڪا ھوآ، ھر جو اپني ڪھيل ڪرائيا۔ نرگن بيچ نرگن ھوآ، پت ڌالي آپ مھڪائيا۔ نرگن سيچ نرگن سويا، ڪروٺ
 سڪے نہ ڪڙي بدلايا۔ نرگن امرت نرگن چوآ، نرگن ويڪھ چائين چائيا۔ نرگن وست نرگن ڏھوآ، ديونھار آپ اکھوائيا۔ نرگن جھيڙا نہ ڪدے
 ھوآ، جنم مرن نہ ڪڙي رکھائيا۔ جوتي جوت سرُپ ھر، آپ اپني ڪرپا ڪر، دو اک آپ ھو جائيا۔ نرگن سرگن ھويا دو، دوپري دھار
 چلائيندا۔ دوپاں وچون ھو نرموھ، نروير اپني ڪار ڪمائيندا۔ اپنے مندر ڪر ڪر لو، پرڪاش اپنے وچ چھپائيندا۔ دو جا ڪڙي نہ سڪے چھوھ،

شہنشاہ اِکو نظری آئیندا۔ بلی بلوان کھئے نہ سکے ٹوہ، بھیو ابھید نہ کھئے رکھائیندا۔ اک تون دوا گیا ہو، دوئے تون ایکا روپ وٹائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، دوئے دوئے اپنی کار کھائیندا۔ دوا بنیا نرگن سرگن، ہر وڈا وڈا وڈیائیا۔ لیکھا جانے دو جہان سنت بھگت ساچے چن چن، لکھ چوراسی کھوج کھوجائیا۔ غریب نایاں کوجھیاں کھلیاں پکار سن سن، نرویر ویکھے تھاون تھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھیو ابھیدا ربیا جنائیا۔ دوا کہے میری دُعا، پرہہ آگے سیس جھکائیا۔ نرگن سرگن وپس وٹا، جگ جگ سیو کھائیا۔ دُھر فرمانا حُکم جنا، گر اوتار کری پڑھائیا۔ بودھ اگادھا لیکھ لیکھا، کھانی بانی راہ وکھائیا۔ برہم برہمادا ناد وجا، انادی ناد کرے شنوائیا۔ ڈھولا سوبلا ساچا گا، گا گا خوشی منائیا۔ مہر نظر اک اُٹھا، مہربان ہوئے سہائیا۔ نرگن اپنا آپ چھپا، اک اِکلا نظر کیسے نہ آئیا۔ گوبند ہویا اک فدا، آپ اپنا گیا مٹائیا۔ پُرکھ اکال ملیا سدھا، ادھ وچکار نہ کھئے اٹکائیا۔ دوئے ملن دی اِکو بدھا، اک اِکلا گیا سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مارگ دھندے آپے لائیا۔ دوا رووے جھکے سیس، جگدیش دھیان لگائیندا۔ جگ چوکرئی پیسن پیس، سد سد سیو کھائیندا۔ گا گا تھکا تیری حدیث، حضرت تیرا آنت کھئے نہ پائیندا۔ تیرے مکتب تیرے دوالے تیرے ودیالے کوئی نہ لگے فیس، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اک دینا سچا ور، گھر سچا موہے بھائیندا۔ دوا رووے مارے چیک، دو جہان ربیا سنائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر میرا روپ دھر کے گئے ٹھیک، اتم ٹھیکرا کایا گئے بھٹائیا۔ رسنا جہوا دسدے رہے نہکلنک نرائن نر آوے اپنی اپنی سچ تاریخ، وار تھت نہ کیسے سمجھائیا۔ بیسویں بیسویں بیسویں رہی بیت، دوا ویکھے نین اُٹھائیا۔ دوئے دا خالی ہویا کھیس، آگے زیرو نظری آئیا۔ زیرو کیسے نہ وسے نزدیک، دور دراڈا ڈیرہ لائیا۔ سب نوں دیوے اک حدیث، اُچی کوک کوک سنائیا۔ دوئے تون زیرو زیرو تون دوا دوہاں وچوں نکلی دھار بریک، باریک دھار نرگن نرکار اک اکھوائیا۔ سو ایکا اِکو ٹھیک، جس ملیاں دوئے ملے وڈیائیا۔ آگے لگ کے لئے گھسیٹ، اپنا راہ جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سو دوا سو ایکا دوہاں نیتر آپے پیکھا، لوک مات بنائی ریکھا، ریکھا اپنی آپ جنائیا۔ دوا کہے میری دلیل، جن بھگتاں ربیا سمجھائیا۔ اُٹھ کے سارے کرو اِکو وکیل، ایتھے اوتھے لئے چھڈائیا۔ جس نے کپڑے پہنے نیل، نیلی دھاروں پار کرے رُشنائیا۔ سو صاحب شہنشاہ شاہ

پاتشاہ وڈا اصيل، اصليت ساچی دئے جنائيا۔ جس دا ٹھانا نہ کھئے تحصیل، ضلع ونڈ نہ کھئے ونڈائيا۔ آگے سُنے نہ کھئے اپیل، کورٹ جج نہ کھئے رکھائيا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سو دیونہار وڈیائيا۔ دوا کھے دیواں دس، دردیاں درد ونڈائيندا۔ میرا چلے نہ کھئے وس، دوا نرگن سرگن نرگن وچ سمائيندا۔ گوہند اکو رہیا ہس، دوجا بھیو کھئے نہ پائيندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کھیل آپ کرائيندا۔ گوہند ہویا دوا آپ، دوہری دھار وکھائيا۔ اک اکل نرگن باپ، پتا پُرکھ بے پرواہيا۔ دوہاں مل کے بنیا ساتھ، سکلا سنگ نبھائيا۔ آگے پچھے مکاون واٹ، پاندھی اپنا پنڈھ مکائيا۔ اتم آئے ساچے گھاٹ، ہر سنگت پتن ڈیرہ لائيا۔ ویکھنہارا کھیل تماش، مہربان وڈی وڈیائيا۔ دوا ایک اک دوجے دے ہو گئے پاس، دور دُرادا پنڈھ مکائيا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، دوا ایک اکو رنگ وکھائيا۔ دوا ایک اک بن جائے اکی، ایکنکار دھار پرگٹائيندا۔ ایہہ گوہند دی ساچی سکھی، جس سکھیا پُرکھ اکال سمجھائيندا۔ ایہدی دھار کھنڈیوں تکھی، جگت نیتر ویکھ کھئے نہ پائيندا۔ کرے کھیل صاحب انڈٹھی، انڈٹھری دھار چلائيندا۔ پہلے گوہند پُرکھ اکال دی دے کے گیا چٹھی، اپنی ہتھیں بند کرائيندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دوا ایک اک میل ملائيندا۔ چٹھی بند گوہند کھولے، کھول کھول سمجھائيا۔ میرا پریم میرے اولے، میرا پردہ دئے اٹھائيا۔ ساچے کنڈے تول تولے، ترازو اکو اک وکھائيا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہيا۔ دوا ایک اک جُڑیا جوڑ، اگی اپنا انک بنائيندا۔ نرگن سرگن جائے بہڑ، آپ اپنا میل ملائيندا۔ رس ویکھ مٹھا کوڑ، امرت تال اک شہائيندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی سکھی مُول رکھائيندا۔ سو سکھی جس سکھایا پرہ، کرے نام پڑھائيا۔ سو سکھی ستگر لئے لبھ، ویکھنہارا تهاؤں تھائيا۔ سو سکھی پار کر کے آئی حد، تٹ کنارے ڈیرہ ڈھابيا۔ سو سکھی جس در دوارے لئے سد، سدا دیوے چائیں چائيا۔ سو سکھی پُرکھ اکال دی جد، جن بھگت رُوپ درسائيا۔ سو سکھی جو گوہند امرت پیوے مد، رس اکو اک وکھائيا۔ سو سکھی جو اپنے وچوں لئی کڈھ، نرگن سرگن رُوپ وکھائيا۔ سو سکھی جو سرشٹ سبائی نالوں ہوئی اڈ، کوڑی کرپا نانا دتا تڑائيا۔ سو سکھی سچ پریتی اندر گئی بجھ، پریم ڈوری تند اٹھائيا۔ سو سکھی کرے ساچا ج، محبوب اکو نظری آيا۔ سو سکھی سوہی اج، اج اوہ پرہ چرن ملے وڈیائيا۔ سیری

بھگوان دیاوان اگی سیکھاں پردہ دیوے کج، سیس دستار سرب بندھائیا۔ ہر سنگت ہری دوار بے سچ، سجن اگو نظری آئیا۔ مہاراج شیر
 سنگھ وشنوں بھگوان، دیونہارا سچا داج، گٹھڑی اگو وار بندھائیا۔ ہر سنگت سیہرا سیس دستار، سیس اپنے لیکھے لائیا۔ وڈیاں
 نکیاں اگو جہا پیار، دوئی صاحب نہ کھئے وکھائیا۔ لالو تیرا قرضہ دتا اُتار، بھکھے گھر ویکھی بادشاہیا۔ ہر سنگت تیرا ساچا ادھار، نہ ہر
 ساچا آپ کرائیا۔ دُور دُرائے اکتھے کیتے آپ کرتار، نہکرمی اپنا کرم کھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار سرب
 وڈیائیا۔ ہر سنگت تیرا سیس ستگر ہتھ، دوجا ہتھ نہ کھئے لگائیندا۔ آگے جمن مرنا ہویا بس، گیڑے وچ نہ کھئے رکھائیندا۔ پچھلا میٹیا
 سارا شک، آگے پردہ آپ اٹھائیندا۔ ایہو گوہند ویلے رہ گیا حق، سیس دھڑا تم اپنی جھولی پائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی
 کرپا کر، ایکا اگی وڈ وڈیائیندا۔ اکیاں جوگا ہویا اگو، ایکنکار بے پرواہیا۔ گرمکھ ساچی سیکھیا سیکھو، سیکھاونہار سچا شہنشاہیا۔ اپنا
 لیکھا پرہ دوارے لیکھو، دوجا در نہ کھئے وکھائیا۔ مانس جنم اتھ جتو، ہار بیٹھے مکھ بھوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 پردہ بال نوجواناں استری پُرش دیوے مانا، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ پگڑی کہے میں پر سے پگ، پت پرمیشور نظری آیا۔ میں سب دے بہنا
 چڑھ کے اُپر شاہ رگ، سیس اپنا آسن لایا۔ میں سب توں پہلوں کرپا جج، پرہ چرن ٹگا لایا۔ ایسے کر کے گرسکھاں دے سرتے گئی
 بجھ، ناتا کوڑا جگت تجایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا دتا موہے ور، میرا نام جگت وڈیایا۔ پگڑی کہے میں ایسے
 کارن وڈی، دین دنی مینوں وڈیائیندا۔ میں وڈیوں ہو جاواں نڈھی، بال بالی روپ وٹائیندا۔ میں پھر کے آئی اجی پجی، جن بھگت دوار
 موہے بھائیندا۔ اگی وساکھ آئی بھجی، دُور نیڑا پنڈھ نظر کھئے نہ آئیندا۔ سچ دوارے آ کے سچی، سچ سنگھاسن سوہیا پائیندا۔ پت
 پرمیشور درشن کر کے رچی، دُکھڑا درد مٹائیندا۔ پا واسطہ کہہا میرا پردہ کجی، دوجا نظر کھئے نہ آئیندا۔ سری بھگوان کہے میرے بھگتاں
 سرتے بجھیں، سر صدقہ سب دا ویکھ وکھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دے مت آپ سمجھائیندا۔ پگڑی کہے جن
 بھگتو، جد پرہ نوں سیس جھکاؤ گے۔ پرہ چرناں تے مینوں پہلوں لگاؤ گے۔ اپنا پچھلا مان گواؤ گے۔ کول چرن دھیان لگاؤ گے۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، میرا ناتا جوڑ جڑاؤ گے۔ اوہ دیدار اوہ وقت، وقت رہیا جنائیا۔ نہ دُنیا نہ جگت،

جُگت نہ کیسے سمجھائیا۔ گرسکھ وڈیائی دتی فقط، فکر اپنا سرب مٹائیا۔ سو گوہند آیا پرت، جو دے کے گیا جُدائیا۔ پریم پریتی اپنے وچوں کڈھے عرق، جوتی لمبُو اکو لائیا۔ سچ نشانی دیوے لا کے شرط، شہنشاہ داتا بے پرواہیا۔ گرسکھو گرمکھو اکو وار اپنے آنتر آتم کھولو ورت، پرہ امرت آتم جام پیائیا۔ تھائے وچ کوئی نہیں رہیا فرق، جو میرا سو تھائی جھولی پائیا۔ جے پچھے رہ گئی رڑک، ریڑکا اگلا دئے مکائیا۔ ادھ وچکار کوئی نہ جائے اٹک، اٹکن سب دی رہیا کڈھائیا۔ بھگت دوارے اپنا مستک دتا جھٹک، خُون خوشی نال کڈھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کھیل کرائیا۔ گوہند دیوے چرن خُون، پیر چوٹی تھائے لیکھے لائیندا۔ آگے پھیر بنے مضمون، مُشکل سب دی حل کرائیندا۔ ہر کا جانے نہ کوئی قانون، لکھت پڑھت وچ کدے نہ آئیندا، جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی دیا آپ کمائیندا۔ گوہند خُون رَج رَج پیو، بھکھیاں بھکھ رہن نہ پائیا۔ ایتھے اوتھے پرہ دی گودی جیو، جیون مکت وکھائیا۔ نانا تھے ساڈھے تِن ہتھ سیو، رَو داس چمارا دئے گواہیا۔ پرہ پاؤنا اکو پیو، پریم ملے سہج سُبھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اٹھائیا۔ خُون نال رلیا پانی، پانی جھجار ہتھ نہ آئیندا۔ اتم آنت اِک نشانی، نشانہ اپنا تیر چلا ئیندا۔ آگے لکھت لیکھ دوویں مہانی، دوہاں اپنے وچ بند کرائیندا۔ جے تھانوں سچی دتے کہانی، تھاتھوں دُکھ جھلیا نہ جائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایسے کر کے تھوڑا لیکھا اپنے وچوں تھائے وچ رکھائیندا۔ انگوٹھا کہے میری انگشت، انگیکار اِک اکھوائیا۔ میں بیڑا تاراں پُشت در پُشت، پچھلا لیکھ چُکائیا۔ میرا خُون کدے نہ ہووے خُشک، رگ رگ رہیا ٹپکائیا۔ تِس دا رس نہ ہوئے تُرش، مٹھا اکو وار پائیا۔ جے کوئی ستجگ پُچھے کیہڑے مہا پُرش، گرمکھاں دئے وکھائیا۔ اِک دو نہیں کوڑی گرس، بے پرواہ بے پرواہی دئے وکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ نشانی آپ اپنا بھیٹ چڑھائیا۔

* ۲۲ وساڪھ ۲۰۲۰ ٻڪرمي دليپ سنگھ دے گرہ باٻوڙا ضلع گرداس پُر *

صاحب ستگر سدا ترس، جن بھگتاں آپ کھائيندا۔ چنٽا ميٽو روگ سوگ هرڪھ، ھردم اپنا نام سمجھائيندا۔ سيح سھنجي سھڻاے فرش، فضل رحمت آپ کھائيندا۔ پريم پريتي ميگھ برس، بوندا باندي نير ٽيڪائيندا۔ غريب نانياں کدے نہ ديوے جھڙڪ، پھڙ باھون گل لگائيندا۔ جوتي جوت سروپ ھر، آپ اپني ڪرپا ڪر، مھربان سدا اکھوائيندا۔ ترس ڪرے سدا مسڪين، مفلِس اپني گود ٻھائيندا۔ گرمڪھ گر گر ليکھا جُوں جل مين، جل مين ڏيرھ ڏھائيندا۔ جس جن ڪرے چرن ادھين، لوڪ تين پار ڪرائيندا۔ جوتي جوت سروپ ھر، آپ اپني ڪرپا ڪر، ھر جن ديوے سدا ور، مھربان مھربان مھربان مھربان نظر اک ٽيڪائيندا۔

* ۲۲ وساڪھ ۲۰۲۰ ٻڪرمي اجيت سنگھ دے گرہ بٽالا ضلع گرداس پُر *

سو پُرڪھ صاحب سلطانا، نرگن نروير وڏ وڏيائيا۔ سو پُرڪھ مرد مردانه، شاه پاتشاھ سچا شھنشاھيا۔ سو پُرڪھ نرنجن نوجوانا، آد جُگاد سدا رُشنايا۔ سو پُرڪھ نرنجن وڏ بلوانا، بلدھاري اک اکھوائيا۔ سو پُرڪھ نرنجن، جوتي جوت سروپ ھر، آپ اپني ڪرپا ڪر، بھيو ابھيد دے جنائيا۔ سو پُرڪھ صاحب آپ، بھيو ابھيو جنائيندا۔ نرگن نرگن تھاپن تھاپ، بے پرواھ دھار چلائيندا۔ کھيلنھارا کھيل تماش، ساچا کھيل آپ پرگھائيندا۔ اپني اچھيا پوري آس، بھچھيا ساچي جھولي پائيندا۔ سچڪھنڏ نواسي سچ دوارے ڪر نواس، گرھ مندر سوٻھا پائيندا۔ دوجا کوئي نہ وسے پاس، اک اڪلا ويڪھ وکھائيندا۔ نہ کوئي پرتھمي نہ آڪاش، گگن منڏل نہ کھي وڏيائيندا۔ جوتي جوت سروپ ھر، آپ اپني ڪرپا ڪر، ساچا کھيل آپ جنائيندا۔ سو پُرڪھ نرنجن نرگن نور، نور نور رُشنايا۔ داتا داني حاضر حضور، شاه پاتشاھ آپ اکھوائيا۔ سرب ڪل ھو بھرپور، اپني اچھيا اک درڙائيا۔ جوتي جوت سروپ ھر، آپ اپني ڪرپا ڪر، ڪرے کھيل بے پرواھيا۔ سو پُرڪھ نرنجن پُرڪھ نار، ھر ڪنت کھيل ڪرائيندا۔ سچڪھنڏ دوارا کھول ڪواڙ، ساچے مندر سوٻھا پائيندا۔ نرگن ديا باقي ڪر اُجيار، ڪملا پاتي ويڪھ وکھائيندا۔

پُرکھ ابناسی ٹھانڈا دربار، سِری بھگوان اک سُهائیندا۔ ہر پُرکھ نرنجن ویکھنہار، آد نرنجن نُوں دھرائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، بھِیو ابھیدا آپ سمجھائیندا۔ سو پُرکھ نرنجن کرنی کر، ہر کرتا کار کھائیا۔ ہر پُرکھ نرنجن کھول در، در دروازہ اک درڑائیا۔ ایکنکارا اندر وڑ، سچ سِنگھاسن سوہیا پائیا۔ آد نرنجن جوت دھر، نُوں نُوں کرے رُشنائیا۔ سِری بھگوان ویکھے کھڑ، رُوپ رنگ ریکھ نظر کھئے نہ آئیا۔ ابناسی کرتا منگے ور، در درویش الکھ جگائیا۔ پاربرہم پرہہ کِریا کر، اپنی وست آپ ورتائیا۔ لیکھا جانے دُھر دربار، درگاہ ساچی سوہیا پائیا۔ مقالے حق کھیل اپار، لاشریک نُوں رُشنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سو صاحب اک اکھوائیا۔ سو صاحب گیا اٹھ، آد آنت بھِیو کھئے نہ پائیندا۔ نرُویر اپنے اُپر تھ، دین دِیال اپنی دِیا کھائیندا۔ اپنا لیکھا جانے سب کچھ، کچھ ہتھ نہ کھئے وکھائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچی کرنی آپ کھائیندا۔ سو صاحب صاحب سُلطانا، ہر وڈا وڈ وڈیائیا۔ ساچے مندر ہو پردھانا، وڈ پردھانگی اک کھائیا۔ دیونہارا دُھر فرمانا، سچ سندیسہ اک الاٹیا۔ اپنی اچھیا کر پروانا، بے پرواہ جھولی دئے بھرائیا۔ نار کنت کھیل مہانا، سیج سُهنجی اک ہنڈھائیا۔ نرگن نرگن کر نشانہ، جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، لیکھا جانے بے پرواہیا۔ بے پرواہ کھیل اولّا، سو ستگر آپ کھائیندا۔ آد جگادی اک اکلّا، دوجا سنگ نہ کھئے رکھائیندا۔ سچ سِنگھاسن آسن ملا، سیج سُهنجی رُت وڈیائیندا۔ پُرکھ ناری پھڑیا پلا، پلو اک گنڈھ پوائیندا۔ نرنکار نرُویر نراکار اجوئی رست آپے رلا، انہو اپنی کھیل کھائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سو ستگر راہ چلائیندا۔ سو ستگر صاحب دین دِیال، دِیانڈھ وڈی وڈیائیا۔ سچکھنڈ بیٹھ سچی دھرمسال، دھرم دوار اک سُهائیا۔ اپنی آنتر اچھیا کر پرتپال، بھچھیا ویکھے بے پرواہیا۔ دائی دایا بن شاہ گوپال، شہنشاہ اپنی سیو کھائیا۔ سْت دُلارا جمیا لال، شبدی رُوپ وٹائیا۔ پاربرہم کھیل نرال، نظر کیسے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، نرگن جوت نرگن دھار، شبدی سْت اچھیا اپار، سو ہویا خبردار، سْت دُلا رے کرے پیار، جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہربان دِیا کھائیا۔ سو آپ پرہہ سچ سُلطانا، سْت پُرکھ وڈی وڈیائیا۔ شبدی سْت بال نادانا، ہنگ رُوپ درسائیا۔ سوہنگ رُوپ اک نشانہ، نرگن سرگن دئے سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ سوہنگ رُوپ

پتا پُوت، پُرکھ اکال کھیل کھلائیندا۔ ایک تاگا ایک سوت، ایک ڈوری تند بندھائیندا۔ اک سُہائے سُہنجی رُت، رُت رُتری آپ مہکائیندا۔ ایک کھیل کرے ابناسی اچت، دوجا سنگ نہ کھئے رکھائیندا۔ نہ کوئی کایا نہ کوئی بُت، تتو تت نہ ونڈ ونڈائیندا۔ زِرگن دھاروں زِرگن اُٹھ، زِرگن اپنی دیا کھائیندا۔ زِرگن بنا زِرگن سُت، زِرگن اپنی کار کھائیندا۔ زِرگن زِرگن کرے بُت، زِرگن اپنا بندھن پائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ساچا کھیل آپ کرائیندا۔ ہنگ بنایا شبد دُلارا، پرہ دیونہار وڈیائیا۔ آپ وسے سچکھنڈ محل اٹل منارا، آسن سِنگھاسن سوہا پائیا۔ گھر وچ گھر کر تیارا، تھر گھر اپنی بنت جنائیا۔ شبدی شبد کر پیارا، پرہ دیونہار وڈیائیا۔ سوہنگ رُپ اگم اپارا، الکھ اگوچر اپنا راہ وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، اک تون ہوئے دو، دوا ایک اکو رنگ رنگائیا۔ شبد سُت ہویا ہنگ، سو پُرکھ زِرجن آپ جنائیندا۔ کِرپا کرے پارہم، ہیو ابھید کھلائیندا۔ زِرگن دھاروں وشنوں جم، وشنو کار کھائیندا۔ وشن اندر رکھ دھن، کول نابھ امرت بھرائیندا۔ ست ستوادی چاڑھ چن، چند چاندنا نور وکھائیندا۔ اپنا بیڑا آپے بنھ، اپنے کندھ اٹھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ساچا کھیل آپ سمجھائیندا۔ وشنوں اندر پارہم پرہ دھار، ہر کرتا آپ پرگٹائیا۔ برہم برہم کر پسار، دیونہار وڈیائیا۔ شبدی شبد کھیل اپار، ویکھنہار سُن اگم دھواں دھار سہائیا۔ شنکر کھیل سِری بھگون، بھولا ناتھ دئے وڈیائیا۔ تتان راگ سُنائے کن، تتان بنے پتا پُوت مائیا۔ ایک مائی لئے جن، جن جنی گود سہائیا۔ سوہنگ رُپ ویکھے آپ بھگون، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، اک تون ہوئے دو، دوا ایک سوہنگ دھار بنائیا۔ شبد سُت تیرا کھیل اپارا، سِری بھگون آپ جنائیندا۔ وشن برہما شو تیرا سہارا، مہربان دیا کھائیندا۔ زِرگن تیرا رُپ تھارا، ریکھ رنگ نظر کیسے نہ آئیندا۔ تھر گھر تیرا محل منارا، محفل اکو اک لگائیندا۔ تیرا ونج سچ وپارا، ہٹ ساچا اک کھلائیندا۔ تتان دیوے اک پیارا، مہر نظر اٹھائیندا۔ شبد اندروں وشن برہما شو دھارا، دھار دھار وچوں وکھائیندا۔ سوہنگ رُپ اپر اپارا، ایک دوا گنڈھ پوائیندا۔ سوہنگ رُپ بنے مہاراج، مہا اگنت گنی نہ جائیا۔ سچکھنڈ دوارے جس دا راج، تھر گھر ساچا حکم منائیا۔ ست ستوادی جس دے سر تے تاج، تخت نواسی سو اکھوائیا۔ اپنی اچھیا رچ کے کاج، وشن برہما شو لئے پرگٹائیا۔ کھیلے کھیل غریب نواز، مہربان وڈی وڈیائیا۔ اپنا ناؤں رکھ آپ مہاراج، اپنا لیکھا اپنے وچ وکھائیا۔

جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اپنی کرنی رہیا سمجھائیا۔ کرنی کرتا کرے دلیر، نرہوؤ بھہ نہ کھئے رکھائیندا۔ نرگن داتا اکو شیر، شہنشاہ اپنی بھیک لگائیندا۔ سچکھنڈ بیٹھا رہے کر کر اپنی مہر، مہربان آپ اکھوائیندا۔ آگے چلائے اپنا گیڑ، گیڑا اپنے ہتھ رکھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اپنی کرنی کار کھائیندا۔ آپے سنگھ ہووے ہر، بے پرواہ وڈی وڈیائیا۔ سچکھنڈ بیٹھا کر کے اپنا صبر، صبر صبوری اپنے نال ہنڈھائیا۔ اپنا سُت دُلارا شبدی اپنا وشن برہما شو بنایا بُر، ساچی کرنی کار کھائیا۔ سب دی پوری کرے سدھر، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہر نظر آپ اٹھائیا۔ آپے بنیا بھگوان، بھگوان اپنی دیا کھائیندا۔ آپے دیونہارا دان، داتا دانی ہر اکھوائیندا۔ آپے صاحب سچا کھن، آپے گوپی اک ہنڈھائیندا۔ آپے مرد مرد مردان، سچ مردانگی آپ کھائیندا۔ آپے شہنشاہ شاہ سلطان، شاہ پاتشاہ اپنا ناؤں دھرائیندا۔ آپے ہوئے بے پہچان، بے نظیر نظر کیسے نہ آئیندا۔ آپے وسے سچکھنڈ مکان، سچ دوارے سوہیا پائیندا۔ آپے مقامے حق کرے کلیان، کلمہ اپنا آپ سنائیندا۔ آپے ویکھے مار دھیان، نیترا اکھ نہ کھئے رکھائیندا۔ آپے ہوئے جانی جان، جانہار اپنا بھیو کھلاٹیندا۔ آپے دیوے سمرتھ پُرکھ ہو دان، وست امولک جھولی پائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، اپنا کھیل آپ کرائیندا۔ اپنی کھیل کرے کھیل، کھیل کھیل وچوں پرگٹائیا۔ نرگن نرگن کر کر میل، میل ملاواں بے پرواہیا۔ محل اٹل بن سجن سہیل، سگلا سنگ نبھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل سچا شہنشاہیا۔ شہنشاہ ہر کھیل اپارا، آد پُرکھ کرائیندا۔ شبدی سُت دئے سہارا، سر اپنا ہتھ ٹکائیندا۔ شبدی شبد نکلی دھارا، دھار جوتی جوت جگائیندا۔ لیکھا جان آپ کرتارا، وشو اپنی کار کھائیندا۔ وشنوں کر صاحب اُجیارا، مسل اپنی آپ پرگٹائیندا۔ امرت سچ دے بھنڈارا، وست امولک جھولی پائیندا۔ سُندر مُکھ کول نین، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، وشو اپنی کار جنائیندا۔ وشنوں رُپ آپے رکھ، وشو دئے وڈیائیا۔ سوہنگ دھار کر پرتکھ، پرہہ ویکھے بے پرواہیا۔ مہاراج ہو سمرتھ، شیر اپنا بل جنائیا۔ سنگھ بول اک الکھ، جے جیکار اک سنائیا۔ وشنوں در دوارے گیا ڈھٹھ، پرہہ آگے سیس جھکائیا۔ ٹوں صاحب پُرکھ سمرتھ، تیرے ہتھ وڈیائیا۔ میں تیرا گواں جس، صفتی ڈھولا صفت صلاحیا۔ ٹوں آنتر میرے وس، میں تیری اوٹ تکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر،

کرے کھیل بے پرواہیا۔ سو پُرکھ زرنجن ہر داتار، دیاوان اکھوائیندا۔ آد پُرکھ کر پیار، آد اپنی کار کھائیندا۔ وشنوں دیوے ساچا ادھار،
 سر اپنا ہتھ ٹکائیندا۔ تیری سیوا اپر اپار، ہر سیوک روپ بنائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور،
 ساچی کرنی آپ کرائیندا۔ وشنوں سُن کر دھیان، سری بھگوان جنائیا۔ تیرے اُپر میرا نشان، نشانہ اِکو اِک پرگٹائیا۔ صاحب ستگرُ ہو
 مہربان، مہر نظر اُٹھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا نُور دئے درسائیا۔ وشنوں ویکھیا نُور اُجالا، نُور و نُور رُشنائیا۔
 نظری آیا ہر گوپالا، بے پرواہ وڈی وڈیائیا۔ سچکھنڈ و سچ دھرمسالا، چہر چہن نہ کھئے چھہائیا۔ اگنی جوت نہ کھئے جوالا، ہون
 روپ نہ کھئے وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ اشارہ دئے جنائیا۔ وشنوں تکیا ہر کا نُور، زرنگن نظری آیا۔ سرب
 کلا صاحب بھرپور، بے پرواہ اکھوایا۔ ابناسی کرتے کرپا کر اپنا ناد سُنایا نُور، ثرت راگ الاپا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا
 کر، وشنوں اکھر اِک پڑھایا۔ وشنوں اکھر نش اکھر دس، پرہ دیونہار وڈیائیا۔ چرن کول جانا وس، ملے سچ سرنائیا۔ پریم پریتی اِکو
 رس، جھرنا رسک رسک جھرائیا۔ آد جگاد گاؤنا جس، پرہ دیونہار وڈیائیا۔ نیتر کھول تگ سچ، تصویر بے نظیر دئے درسائیا۔ تیرا
 لیکھا حقو حق، حقیقت اِکو رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، وشنوں دیوے اِکو ور، ایکا ایک کرے پڑھائیا۔
 وشنوں پڑھیا سری بھگوان دی جے، جے جے آپ سنائیا۔ تھہ بن آد آنت کوئی نہ رہے، سچ دوار نہ کھئے سہائیا۔ جو اُچے سو ہووے
 لے، پرہ تیرے ہتھ وڈیائیا۔ تیرا دسیا وشنوں کہے، میری چلے نہ کھئے چٹرائیا۔ جس سنگھاسن ہر جو بیہ، سو تخت سوہا پائیا۔ پرہو
 تیرا سچا نام میرے بناں کوئی نہ لے، ایہ وشنوں منگ منگائیا۔ دئے جوڑ چرنی ڈھے، منگی سچ سرنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ
 اپنی کرپا کر، وشنوں دیونہار وڈیائیا۔ وشنوں تیرا مان رکھاواں گا۔ ترے گن مایا اِک اُپاواں گا۔ تتاں دی جھولی پاواں گا۔ ساچا راہ
 وکھاواں گا۔ رجو طمو ستو نام دھراواں گا۔ پنچم گنڈھ پاواں گا۔ اپ تیج وائے پرتھی آکاش، اچھیا بھچھیا اِک درساواں گا۔ وشن برہما
 شو کر کے داسی داس، دھر فرمانا حکم مناواں گا۔ رچنا رچ پرتھی آکاش، گگن منڈل سوہا پاواں گا۔ لوآن پُریاں کھیل تماش، سورج
 چند نُور چمکاواں گا۔ زرنگن سرگن کر پرکاش، جوتی جاتا آپ اکھواواں گا۔ شبداگمی پا کے راس، دو جہان ڈھول و جاواں گا۔ پونی پون

یون سواس، آس سب دی پور کراواں گا۔ نرگن سرگن چلے شاخ، شناخت اپنی اپنے وچ چھپاواں گا۔ جو اچھیا گئی بھاکھ، سو پوری کر
 وکھاواں گا۔ نیتر کھول جاگ، بن اکھاں اکھ ملاواں گا۔ تیرا اکو اک پاٹھ، جے جے تیرا راگ الاواں گا۔ نرگن سرگن دے دے ساتھ،
 سکلا سنگ نبھاواں گا۔ لکھ چوراسی بنے خواہش، چارے کھانی ونڈ ونڈاواں گا۔ انڈج جیرج اُتہج سینج کر نواس، نرمل جوتی جوت
 جگاواں گا۔ چارے بانی کر پرکاش، دھر دا راگی راگ سناواں گا۔ چارے جگ کھیل تماش، ستجگ تریتا دواپر کلجگ مات بندھاواں
 گا۔ نرگن سرگن چلاواں شاخ، گر گر شبدی ونڈ ونڈاواں گا۔ برہما ویتا دساں پاٹھ، پاٹھشالا اک بناواں گا۔ امرت مارے سروور ٹھاٹھ،
 لہر لہر وچوں پرگٹاواں گا۔ دو جہاناں پتن گھاٹ، پتن گھاٹ کنارہ اکو اک وڈیاواں گا۔ لیکھا لکھ بن قلم دوات، نش اکھر اکھر بناواں گا۔
 پھر برہما دیواں دات، چارے ویداں آپ پڑھاواں گا۔ لوک مات بنے جماعت، جُملا اپنا نہ کیسے سمجھاواں گا۔ اتم سب دی کراں وفات،
 فاتحہ سب دا آپ پڑھاواں گا۔ میرا لیکھا کوئی نہ جانے لغات، کلمہ اپنا آپ پرگٹاواں گا۔ سچ پیالہ آب حیات، حیاتی سب دی آپ
 بدلاواں گا۔ تیری پوری کراں خواہش، کیتا قول بھل نہ جاواں گا۔ نو سو چورانوے چوکڑی جگ سیوا کرنی بن کے داسی داس، پھر اپنا
 بھیو گھلاواں گا۔ منڈل منڈپ پاواں راس، گوپی کاہن نچاواں گا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کر کر داسی داس، ساچی سکھیا اک سمجھاواں گا۔
 شاستر سمرت وید پُران گیتا گیان انجیل قرآن کھانی بانی دس دس پاٹھ، رسنا جہوا بئی دند سمجھاواں گا۔ سروور بنا تیرتھ تٹ گھاٹ، کنارہ
 جگت رُوپ درساواں گا۔ جوگ ابھياس کھیل تماش، نیولی کرم ذات پات ورن برن کھتری براہمن شوڈر ویش ونڈ ونڈاواں گا۔ کوٹن کوٹ
 رسنا جہوا گر اوتار پیر پیغمبر حرف بجرف میرا نام پڑھن، پڑھ پڑھ نام اپنا آپ جناواں گا۔ منزل منزل سارے چڑھن، بن اپنی کیرپا اپنے
 گھر نہ کیسے لیاواں گا۔ جگ چوکڑی سارے ڈرن، بھے اکو اک درساواں گا۔ تیئی اوتار بھگت اٹھاراں گر دس، عیسیٰ موسیٰ محمد منگن
 سرن، سرنگت اک جناواں گا۔ سادھاں سنتاں کھولاں ہرن پھرن، نیتر اکھ اکھ ملاواں گا۔ رام کرشن اللہ ہو ہوکا سارے بھرن، ستنام
 واپگرُو اپنا کھیل جناواں گا۔ جو نام میرا دھرن، سو پنج ت چولے وچوں مرن، آنت سب نشان مٹاواں گا۔ آد جگادی گھاڑن گھڑ، گھڑ
 گھڑ بھانڈے ویکھ وکھاواں گا۔ لکھ چوراسی اندر وڑ، سچ سنگھاسن سوبھا پاواں گا۔ گر اوتاراں پیر پیغمبراں حکمے اندر جناواں اپنا در،

در دروازہ اک کھلاواں گا۔ نانک گوہند دے کے جائے ور، وید ویاسا مؤل چکاواں گا۔ محمد منگے کھلو کے نڈر، نیلے بستر تن رنگاواں گا۔
 مؤسیٰ منہ دے بہار ڈگے دڑ، نوری جھلک جھلک پرگاٹاواں گا۔ عیسیٰ کہے میرا باپ میرا پلّو لئے پھڑ، اکو اوبدی اوٹ رکھاواں گا۔ نانک
 کہے نہکلنک نرائن نرگن جوت لئے دھر، مات پت نہ کھئے بناواں گا۔ گوہند کہے سمبل نگر جائے وڑ، ساچا مندر اک سہاواواں گا۔ دو جہان
 بناواں اپنا گھر، گرہ اکو اک وکھاواں گا۔ ساچی چوٹی آپے چڑھ، آخر اپنا رنگ رنگاواں گا۔ وشنوں تیرا پلّو پھڑ، تیرا پایا واسطہ پور
 کراواں گا۔ کلجگ آنت سری بھگونت تیرا پورا کرے ور، ور داتا پھیر اکھاواں گا۔ نرگن سرگن روپ دھر، سوہنگ ست ست وڈیاواں
 گا۔ مہراج ہو نڈر، بھے بھو نہ کھئے رکھاواں گا۔ شیر ہو کے لوک مات جوہ وچ وڑ، لکھ چوراسی جیو سرب بھجاواں گا۔ سنگھ ہو کے
 سب دی چھاتی جاواں چڑھ، منہ دے بہار سرب سٹاواں گا۔ وشنوں تون سیوا کریں گھر گھر، جن بھگتاں تیرا میل ملاواں گا۔ آنت
 بھگوان پلّو لئے پھڑ، پھڑیا پلّو اپنے نال بندھاواں گا۔ آوندا جاندا دو جہاناں جے جیکار لینا کر، ہر کرتا روپ وکھاواں گا۔ سوہنگ مہراج
 شیر سنگھ وشنوں بھگوان دی جے ایہدا کوئی گھاڑن سکے نہ گھڑ، گھڑن بھتہار آپ اکھاواں گا۔ جو اس ڈھولا لئے پڑھ، تس اپنا میل
 ملاواں گا۔ وشنوں تون وی ڈگنا دڑ، تیرا مان مٹاواں گا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا مارگ
 اک درساواں گا۔ سوہنگ مہراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان جے جیکارا، ہر کا روپ درسائیا۔ جس دا آد آنت نظر نہ آیا کنارہ، سو
 صاحب رہیا سنائیا۔ جس دا گر اوتار پیر پیغمبر تگدے رہے سہارا، سو ستگر کرے پڑھائیا۔ جس دا کہانی بانی بودھ اگادھا سہارا، سو
 صاحب بے پرواہیا۔ بھگت بھگوان وکھائے اک دوارا، در دروازہ آپ کھلائیا۔ کاغذ قلم نہ لکھنہارا، نیترووے سمنڈ ساگر شابیا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، جے جیکار اک جنائیا۔ جے جیکار بھگت بھگوان، سری بھگوان آپ سمجھائیندا۔
 وشنوں منگیا وشو دان، وستو ہر جی جھولی پائیندا۔ سنگھ شیر وڈ بلوان، پرہ اپنے نام بھیک لگائیندا۔ مہراج بن پردھان، ساچی
 سکھیا اک سمجھائیندا۔ ہنگ روپ سرب جہان، گر اوتار پیر پیغمبر جس جن اپنا رنگ رنگائیندا۔ سو پُرکھ نرنجن سب دی کرے کلیان،
 کرتا اپنی کار کھائیندا۔ آد سو آنت بھگوان دوہاں دی ہووے جے، جے جیکار دو جہان الاٹیندا۔ دوجا کوئی مات نہ رہے، جو گھڑیا بھن

وکھائیندا۔ سچ دوارے ست ستوادی برہم برہمادی آد جگادی شبد انادی ستگر پورا ہے، دوجا آسن کھئے نہ لائیا۔ جوتی جوت سروپ
 ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچکھنڈ دا سچ جیکارا، زرگن سرگن کرے پیارا، آتم پرما تم میل دوارا، در دروازہ غریب نوازا گہر گمبھیر بے نظیر
 بے تصویر، لاشریک شہنشاہ اکو اک جنائیا۔ سوہنگ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان دی جے، جو نعرہ لئے لگائیا۔ تس سر جم کا ڈنڈ
 نہ رہے، رائے دھرم نہ دئے سزائیا۔ لکھ چوراسی وہن نہ وہے، مات گرہ نہ پھیرا پائیا۔ پُرکھ اکال دی چرنی ہے، جس دوار ملے وڈیائیا۔
 ناتا تئے ٹوں میں، میں ٹوں رہن نہ پائیا۔ جس ٹوں گر اوتار پیر پیغمبر کہندے گئے ہیں، ہر جو کی کھیل ورتائیا۔ جوتی جوت سروپ
 ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو نعرہ دئے وڈیائیا۔ اکو نعرے اندر دو جہان، پچیا کھئے نظر نہ آئیندا۔ اکو نعرے اندر وشن برہما شیو منگن دان،
 جھولی خالی سرب وکھائیندا۔ اکو نعرے اندر گر اوتار پیر پیغمبر کرن پروان، ہر پروانہ آپ پھڑائیندا۔ اکو نعرے اندر بھگت بھگوان ملن آن،
 بن بھگتیوں میل ملائیندا۔ اکو نعرے اندر امرت آتم سروور کرائے اشنان، ڈرمت میل دھوائیندا۔ اکو نعرے اندر آتم پرما تم دیوے گیان،
 چوڈاں ودیا نہ کھئے پڑھائیندا۔ اکو نعرے اندر بخشے چرن دھیان، سچ پریتی اک سمجھائیندا۔ اکو نعرے اندر کرے کلیان، جس ٹوں کلمہ آپ
 سمجھائیندا۔ اکو نعرے اندر ملے امام، مہربان اپنا رنگ رنگائیندا۔ اکو نعرے اندر میلے رام، رمیا اپنی گنڈھ پوائیندا۔ اکو نعرے اندر ویکھے
 شام، گھنٹیا اپنا بھیو چکائیندا۔ اکو نعرے اندر دئے پیغام، سچ حدیث آپ سنائیندا۔ اکو نعرے اندر ویکھے ست نام، نام ست گنڈھ
 پوائیندا۔ اکو نعرے اندر واپگرؤ چپے نشکام، آسا منسا پور وکھائیندا۔ اکو نعرے اندر لیکھا چکے تمام، طمع حرص نہ کھئے ودھائیندا۔ اکو
 نعرے اندر وکھائے سچ نشان، درگاہ ساچی آپ جھلائیندا۔ اکو نعرے اندر کرے پروان، جنہاں اپنا نام سمجھائیندا۔ اکو نعرے اندر
 سچکھنڈ وسائے سچ مقام، بے مقام اپنی دیا کھائیندا۔ اکو نعرے اندر کرے سرب سلام، سجدہ سیس سرب جھکائیندا۔ اکو نعرہ آد جگاد
 سری بھگوان، سو پُرکھ زرنجن اپنے ہتھ رکھائیندا۔ سوہنگ روپ جولے پہچان، پسچاتا پ نہ کھئے ربائیندا۔ مہاراج جس کرپا کرے آن،
 تس شیر روپ وٹائیندا۔ سنگھ بھیکے وچ جہان، جنگل جوہ اجاڑ پہاڑ بیلے ڈونگھی گندر ویکھے وکھائیندا۔ وشنوں در درویش در در دیوے
 دان، دست بدست آپ ورتائیندا۔ سری بھگوان ویکھے مار دھیان، نیر نین نین اٹھائیندا۔ جے جیکار کرن دو جہان، ست پُرکھ زرنجن

ست ستوادى ساچا ڈھولا تيرا سرب گائيندا۔ جوتى جوت سرؤپ ہر، آپ اپنى کړيا کر، ديونہارا ساچا ور، اکو نام دُھر دا جام، جن بھگتاں آپ پيائيندا۔ جن بھگت خوشى مٹاؤن گے۔ سوہنگ مہراج شير سنگھ وشنؤں بھگوان دى جے دا ڈھولا گاؤن گے۔ کايا مندر اندر پردہ اوہلا سرب چُکاؤن گے۔ گھر وچ نظرى آئے مؤلا، ائمٹرى وست گھر اپنے وچوں پاؤن گے۔ اُلٹا کرے نابھ کؤلا، کول نابھى امرت سچ بھراؤن گے۔ جوتى جوت سرؤپ ہر، آپ اپنى کړيا کر، ديونہارا ساچا ور، ہرجن ساچے رنگ وکھاؤن گے۔ جو سوہنگ ڈھولا گائیکا۔ آتم پرما تم ميل ملائیکا۔ پاربرہم برہم وچھوڑا انت کٹائیکا۔ سرتى شبدى جوڑا اک جُڑائیکا۔ نام گھوڑا اک وکھائیکا۔ سسے اُپر ہوڑا لائیکا۔ ہا ہا ٹپى وچ بند کرائیکا۔ چوٹھا اکھ سستا قلعہ روپ درسائیکا۔ ہا ہا ہنس مُکھ ہسسا، ہر کی دھار وچ سائیکا۔ پنچم اکھ اکو دسا، دہ دشا ويکھ وکھائیکا۔ جوتى جوت سرؤپ ہر، آپ اپنى کړيا کر، ديونہارا ساچا ور، ہرجن ساچے گود بہائیکا۔ گرمکھ کہن ڈھولا گاواں گے۔ سو پُرکھ نرنجن دھياواں گے۔ ہنگ برہم ميل ملاواں گے۔ کرم کاند نہ کھئے رکھاواں گے۔ آندھ گوانڈھ سمجھاواں گے۔ پرہ سجن اک وکھاواں گے۔ کر مجن خوشى مناواں گے۔ دُکھ دادر بھجيا، دُرمت ميل دھوانواں گے۔ جوتى جوت سرؤپ ہر، آپ اپنى کړيا کر، ايکا دينا ساچا ور، در تيرے منگ منگاواں گے۔ گرمکھو سوہنگ ڈھولا پڑھوگے۔ پرہ سچے دا لڑ پھڑوگے۔ پُرکھ اکم دوارے وڑوگے۔ نہ جيؤگے نہ مروگے۔ نہ روووگے نہ ڈروگے۔ نہ ڈگوگے نہ مڑوگے، پرہ سچے دا درشن کروگے۔ جوتى جوت سرؤپ ہر، آپ اپنى کړيا کر، ديونہارا ساچا ور، سچ دوارے ساچے کھڑوگے۔ سچ دوارے جاواں گے۔ سو پُرکھ نرنجن دھياواں گے۔ الکھ الکھ ڈھولا اک سناواں گے۔ لکھ چوراسى نالوں ہو کے وکھ، بھگتاں وچ مل جاواں گے۔ ايتھ اپنى لجيا رکھ، آگے آتم پرما تم نال پرناواں گے۔ پرما تما نال مل کے نہيں کرنى بس، اوہدى چھاتى اُتے ڈيرہ لاواں گے۔ جناں چر پھڑے نہ بول کے ہس، اپنى اکھ نہ کوئى بدلاواں گے۔ جا کے کھيئے اک گھر رھيئے ڈھولا گائے اک دوجے دا جس، سوہنگ روپ پھير وکھاواں گے۔ جوتى جوت سرؤپ ہر، آپ اپنى کړيا کر، ديونہارا ساچا ور، گھر ساچے سوہيا پاواں گے۔ گھر ساچے گرمکھ آوگے۔ پرہ سچے دا درشن پاؤگے۔ پچھلا ليکھا سرب چُکاؤگے۔ ميرا نام اک دھياؤگے۔ اپنا ڈيرہ نہ کھئے وکھاؤگے۔ جھوٹھا جھيڑا سرب مٹاؤگے۔ بنھ بيڑا پار کراؤگے۔ آگے ويکھو کھلا ويہڑا، سچکھنڈ دوارے سوہيا پاؤگے۔ اوتھ سىرى

بھگوان کہے تُوں میرا میں تیرا نانک نرگن کولوں سیکھیا اک سیکھ جاؤ گے۔ نہ سنجھ نہ کھئے سویرا، گھڑی پل نہ ونڈ ونڈاؤ گے۔ جوتی جوت
 سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، اک دیوے ساچا ور، ور اِکو اک ہنڈھاؤ گے۔ وشنوں نال قوئل اِقرار، آد آد جنائیا۔ جے جیکار تیرا وبار،
 نیوں نیوں سیس جھکائیا۔ سیوک بن وچ سنسار، ساچی سیو کھائیا۔ اتم لہنا کرے پار، دینا اپنے ہتھ رکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر،
 آپ اپنی کِرپا کر، کھیلے کھیل بے پرواہیا۔ گوہند نال قوئل اِقرار، ماچھوواڑے رُت سہائیندا۔ پُرکھ اکال آوے اپنی دھار، دھرت دھول سوہیا
 پائیندا۔ محل اٹل اک اُسار، در گھر ساچے آسن لائیندا۔ تیرا نام کرے اُجیار، دو جہاناں چند چمکائیندا۔ ڈنکا وجے سچ سرکار، شہنشاہ
 اپنا حُکم منائیندا۔ ستجگ تریتا دواپر کلجگ قرضہ دئے اُتار، مقرُوض اپنی کار کھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر،
 ساچی کرنی آپ کھائیندا۔ گر گوہند نال کیتا قوئل، کول کول وڈیائیا۔ پرگٹ ہووے اُپر دھول، دھولا ہولا بہار وکھائیا۔ ہر گھٹ اندر جائے
 مؤل، مؤلا اپنا روپ وٹائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر، جگ چوکرئی کھیل
 کھلایا۔ ستجگ تریتا دواپر کلجگ رچ اڈمب، بے پرواہ راہ چلایا۔ نرگن سرگن رچ سویمبر، ساچا ناتا آپ بندھایا۔ سرب گھٹ ہو آپ
 بھرتبر، بھربھوری ویکھ وکھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، اپنا بھیو آپ جنایا۔ وشنوں کہے جے پکاراں گا۔ گوہند کہے
 تیرا محل سواراں گا۔ سری بھگوان کہے میں اپنا رنگ وکھاواں گا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، بھیو
 ابھید اپنا آپ جناواں گا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن لیکھا مُکیگا۔ پرہ اتم آئے لین، ہر کا بھانا کدے نہ رُکیگا۔ اُچے تھے پربت سارے ڈھن،
 سور پیر صاحب اُٹھیکگا۔ لکھ چوراسی جیو جنت اک دوجے نال کھن، ہر نشانہ کدے نہ آیکگا۔ مندر مسجد گرودوار شودوالے مٹھ پین
 وین، شاستر سمرت وید پُران کھئے نہ پُچھیکگا۔ ناتا تھے بھائی بہین، پتا پوت کولوں لُٹیکگا۔ شاہ سلطان اک دوجے نال کھن، غریب نانیاں حال
 کھئے نہ پُچھیکگا۔ چاروں گنٹ مایا رانی ہوتے ڈین، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نرگن نرور کدے نہ
 لُکیگا۔ وشنوں نال قوئل کیتا، دیونہار وڈیائیا۔ گوہند نام ندھان پیتا، پریم پیالہ جام پیائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر لیکھا لکھ کے گئے ٹھیکا، واک
 بھوکھت جنائیا۔ سری بھگوان آد آنت جانے اپنا طریقہ، جگ چوکرئی طرح طرح کھیل کرائیا۔ پروردگار لاشریکا، شہنشاہ وڈ وڈیائیا۔

جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ بے پرواہ کھیل اک پنچ، اک پنچ وڈی وڈیائیا۔ جُگ چوکرئی ویکھ
 شطرنج، سار پاسا چال چلائییا۔ ہرکھ سوگ نہ خوشی رنج، غمی رُپ نہ کھئے پرگٹائییا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے
 کھیل بے پرواہیا۔ اک پنچ پنچ پنچوترا، پنچم راہ چلائیندا۔ نہ کوئی جانے پتر دھی دوہترا پوترا، پتا پوت نہ ویکھ وکھائیندا۔ دو جہان
 سِری بھگوان لکھ چوراسی جیو جنت ویکھے جاندا اوئترا، ساچی جڑ نہ کھئے لگائییا۔ بن گوہند ہونے نہ کھئے سوئترا، ساچی سیو نہ کھئے کھائییا۔
 کھتری براہمن شوہر ویش پوچ پوچ رکھدے رہے چوئترا، گوہر ماٹی نال ملائییا۔ سرتے چکے کوڑی کِریا ٹوکرا، بھجے پھردے واہو داہیا۔
 کیسے سوانی صاف نہ کیتا پوترا، ڈرمت میل نہ کھئے دھوائیا۔ بن گجری کیسے نہ جییا سچا چھوکرا، چھوہر نظر کھئے نہ آئییا۔ جو ہویا گرُمکھ
 جوگرا اپنی جوڑی نیہاں ہیٹھ دبائییا۔ غریب نایاں کئے اوکرا، اپنی اوکڑ تلوار بھیٹ کرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر،
 گوہند نال کیتا قول سمجھائییا۔ گوہند قول اک انوکھا، بھیو کھئے نہ پائیندا۔ لکھ چوراسی آئی وچ دھوکھا، سنسا روگ نہ کھئے مٹائیندا۔ ہر کا
 مارگ کدے نہ سوکھا، بن ستگر نظر کیسے نہ آئیندا۔ گوہند دے کے گیا ہوکا، اچی کوک کوک سُنائیندا۔ پرہ ملن دا سچا موقع، موہ
 مُحبت اک وڈیائیندا۔ اک ڈھیا سوں جاؤ لا کے ڈھونکا، صاحب ستگر پھیر جگائیندا۔ اپنا کھیل کرے نال شوفا، شہنشاہ اپنی کل
 ورتائیندا۔ سِری بھگوان کدے نہ گیا اوئتا، جن بھگتاں گنڈھ پوائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اک پنچ بھیو
 کھلائیندا۔ اک پنچ گوہند دھار، پنچ دئے وڈیائیا۔ پنچم کر شنگار، پنچم رنگ رنگائییا۔ پنچم امرت دھار، پنچم کھنڈا کھڑگ چمکائییا۔
 پنچم سیس دستار، دست بدست پھڑائییا۔ پنچم کھچ تیز کٹار، چلہ تیر بھٹھا کر گڑمائییا۔ پنچم پنچ پرپنچ مار، پنچ پنچ شبد شنوائیا۔
 پنچاں میلا اک نرنکار، اک پنچ دیوے وڈیائیا۔ اک پنچ دا انک کر وچار، پندراں رُپ وٹائییا۔ پندراں کٹک گر گوہند اپنی کایا مندر اندر
 بیٹھ نیار، پُرکھ اکال لیا دھیائییا۔ پتا پوت ملیا آن، گھر ساچے وجے ودھائییا۔ درشن پایا دین دیال، دین دنی لیکھا دتا مکائییا۔ جوتی جوت
 سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، پندراں پندراں دئے وڈیائیا۔ پندراں دیوے مان، گوہند ملے وڈیائیا۔ اک پنچ دا اک
 گیان، اکو گھر ودھائییا۔ اک پنچ دا اک نشان، اکو گھر رُشنائییا۔ اک پنچ دا اک پروان، پروانہ اک درڑائییا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ

اپنی کرپا کر، لیکھا جانے بے پرواہیا۔ سسے نال بنیا سو، صاحب ستگر آپ بنایا۔ ہنگ برہم آپے ہو، ہاہا سسے وچ چھپایا۔ آگے کگا رہیا رو، اپنا ڈکھ رہیا جنایا۔ کرمان مارے کتے نہ ملے ڈھو، سر ہتھ نہ کھئے رکھایا۔ ستگر نانک لکھ کے گیا کگا کتک کرم کماونے، جگت کانڈ وچ رکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچے گھر، اپنا بھیو آپ چھپایا۔ ستگر صاحب سکھ داتی، مہربان اکھوائیندا۔ ہر گھٹ اندر مارے جھاتی، مالوا اپنی مال گزار وکھائیندا۔ سب دا لہنا دیوے باقی، گھر گھر جھولی آپ بھرائیندا۔ کایا مندر کھولے تاکی، پردہ دئی دویت اٹھائیندا۔ بھر پیالہ جام پیائے ساقی، مدھر رس ہتھ اٹھائیندا۔ مہینے آسو چکائے باقی، آسو ساچے تنگ کسائیندا۔ جن بھگتاں تن لیکھے لگے خاکی، خالق اپنے رنگ رنگائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر آپ اٹھائیندا۔ مالوے والیو رہنا تیار، ملکہ جاگیر ویکھ وکھائیندا۔ جس مالوے وچوں ہو کے گیا دلگیر، تس گرہ اپنا پھیرا پائیندا۔ سب دی بدل دیوے تقدیر، نقصیر سب دی ویکھ وکھائیندا۔ ساچی دس کے آئے تدیر، طالب طلبا آپ پڑھائیندا۔ بن کے آئے ظاہرا پیر، پاربرہم پرہہ کھیل کرائیندا۔ نام کھنڈا پھڑ شمشیر، نرگن نرویر آپ چمکائیندا۔ آتم پرما تم ملن دا ویلا ایہہ اخیر، آخر اپنی کار کرائیندا۔ توڑنہارا شرع زنجیر، شرکت اپنی آپ مٹائیندا۔ لیکھے لائے ہست کپٹ، اوچ نیچ گنڈھ پوائیندا۔ سٹے رہنا نہ دے کر پیٹھ، پچھلا لیکھا آپ سمجھائیندا۔ اک دوجے نال مل کے کرو پریت، پریتوان سرب سمجھائیندا۔ پچھلی بدل دیوے سب ریت، اگلا مارگ اک وکھائیندا۔ پرہہ ہتھ نہ آؤنا کیسے مندر مسیت، جن بھگتاں ڈیرہ آپ وسائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ڈھر سندیسہ اک سناائیندا۔ گھنک پُر واسی دا ساچا دیس، جن بھگت رہیا جنائیا۔ جنہاں اندر وڑ کے لئے ویکھ، نرگن اپنا پھیرا پائیا۔ بن سدیاں پچھیاں کر لئے ہیت، ہتکاری وڈ وڈیائیا۔ راتیں ستیاں دس کے آئے بہیت، بھیو ابھید گھلائیآ۔ ہریا کرے سُکا کھیت، پھل پھلواری آپ مہکائیآ۔ نظری آئے نیتن نیت، نج نیتر دئے گھلائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہربان مہر نظر اٹھائیآ۔ مالوے دے دیس دسنتر، دہ دشا ویکھ وکھائیندا۔ گرمکھاں بچھا کے آئے لگی بسنتر، امرت میگھ برسائیندا۔ نام جنائے اکو منتر، من مت بڈھ آپ درڑائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کایا ویکھ گگن گگنتر، گرہ مندر اک وکھائیندا۔ کایا مندر ہر کا دیس، صاحب ستگر رہیا جنائیا۔ سرگن اندر نرگن

پرویش، پرم پُرکھ بے پرواہیا۔ سیوا لا برہما وشن شو کرن آدیس، نیوں نیوں سیس جھکائیا۔ بن نیتر لوچن نین رہے پیکھ، گھر اکو نظری آئیا۔ جس دوارے گرمکھ گرسکھ بھگت بھگوان دوویں رہے کھیڈ، سو ہر کا دیس سوہا پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا دیس دئے سمجھائیا۔ ساچا دیس کایا گڑھ، گھر گمبھیر آپ جنائیندا۔ جس دے اندر جائے وڑ، نظر کیسے نہ آئیندا۔ ساچی سیجا بھے چڑھ، سنگھاسن اکو اک سہائیندا۔ پرماتم آتم ڈھولا لئے پڑھ، سوہنگ سو نام وڈیائیندا۔ لیکھا جان چوٹی جڑ، مدھ اپنی کار کھائیندا۔ سو صاحب دا وسے گھر، جس گھر گرمکھ ڈیرہ لائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا دیس اک سمجھائیندا۔ مالوے والیو ہر کا دیس سوہنا، گوبند گڑھ بنائیا۔ نہ جاگنا نہ کوئی سوٹا، آلس نندرا نہ کھئے وکھائیا۔ نہ ہسنا نہ کھئے رونا، خوشی غم نہ کھئے وڈیائیا۔ اوتھے پاربرہم پت پرمیشور جن بھگتاں جوگا ہونا، دوجی آس نہ کھئے رکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا دیس دئے وکھائیا۔ دیس وکھائے نرگن اکھ، اکل کلا اکھوائیندا۔ صاحب ستگر نظر آئے پرتکھ، پرم پُرکھ ویس وٹائیندا۔ جس دوارے سری بھگوان بھگتاں گائے جس، سو دوارا سوہا پائیندا۔ نرگن سرگن سرگن ہو کے رہیا وس، بستی اپنی ڈیرہ لائیندا۔ اوتھے ملنا ہس ہس، سوہنگ ہنسا جاپ جپائیندا۔ دیس ماہی دا رہیا وس، جو اڑے سو اپنے گھر بھائیندا۔ ساریاں ملنا نٹھ نٹھ، راہ اکو اک وکھائیندا۔ نو پند پکھووال کرنا اکٹھ، پختہ حکم سنائیندا۔ غریب زانیاں گیڑ دیوے اٹی لٹھ، راجے رانیاں خاک ملائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اگلا حال گھر آ کے دیوے دس، ہر جو کی کی کھیل ورتائیندا۔

* ۲۳ وساکھ ۲۰۲۰ پکرمی اجیت سنگھ دے گرہ بٹالا ضلع گرداس پُر *

جس اُپایا جگ، سو کرتا کھیل کرائیندا۔ آپے لاون ہارا آگ، امرت میگھ آپ برسائیندا۔ وسنہار پار حد، حدود سب دی ونڈ ونڈائیندا۔ جگ چوکری گر اوتار پیر پیغمبر بنا شبدي جد، سد ند نام وجائیندا۔ لکھ چوراسی اپنی دھاروں کڈھ، پاربرہم برہم اپنی ونڈ

ونڈائیندا۔ نرگن سرگن دیوے داد، وست امولک جھولی پائیندا۔ جگ چوڑی کھولنہارا جاگ، اکھ پرتکھ آپ گھلائیندا۔ کلجگ اتم من واسنا ہونی کاگ، جیو جنت سرب گراٹیندا۔ مایا ممتا ہوئے ہنگتا کوڑی کریا لگا داغ، دُرم ت میل نہ کھئے دھوائیندا۔ سرتی ملے نہ کنت سہاگ، ساچی ڈولی نہ کھئے چڑھائیندا۔ جگت واسنا رہی بہاگ، چار کنت دہ دشا پھیر پھرائیندا۔ موہ ممتا گھر گھر ہویا لاڈ، آتم پر ماتم سنگ نہ کھئے نبھائیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کر کر گئے یاد، یادداشت سرب بنائیندا۔ کلجگ آنت سنے فریاد، بے پرواہ دیا کھائیندا۔ کہہ کہہ گئے واحد اللہ ہو مقامے حق اکو گاڈ، رہبر پاک رسؤل اکھوائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، جگ چوڑی کھیل کھلائیندا۔ جگ چوڑی کھیل زمانہ، ضمنی سب دی آپ بھرائیندا۔ اپنے ہتھ رکھے پیمانہ، پیمانہس وچ کدے نہ آئیندا۔ گر اوتار بنا غلاما، لوک مات حُکم منائیندا۔ پیر پیغمبر کردے گئے سلاماں، علیکم اپنی کار کھائیندا۔ شاہو بھوپ وڈ اماما، شاہ سلطان ہر اکھوائیندا۔ لیکھا جان دو جہاناں، برہمنڈ کھنڈ ناچ نچائیندا۔ دُھردرگاہی دُھر فرمانا، شبد اگئی آپ سنائیندا۔ من مت بڈھ پنج تت کھیل مہانا، ترے گن اکو رنگ رنگائیندا۔ خالق خلق ہو پردھانا، ست پردھانگی اک درڑائیندا۔ وشن برہما شو ہون حیرانا، ہر کا بھیو کھئے نہ پائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچی کرنی آپ کھائیندا۔ ساچی کرنی کرتا مات، مہربان دیا کھائیا۔ ورن برن بنا جماعت، دین مذہب ونڈ ونڈائیا۔ قلم شاہی لیکھا لکھ نال دوات، دعوے سب دے اُتے چلائیا۔ اتم کرے آپ وفات، فتوے صادر بے پرواہیا۔ جاننہار سرب حالات، احوال اپنا نہ کیسے جنائیا۔ دیونہار سرب نجات، نچھاور اپنا آپ کرائیا۔ جگ چوڑی ویکھ باغات، باغبان پھیرا پائیا۔ جس دی باطن کردے رہے بات، سو ظاہرا پیر روپ دھرائیا۔ کلجگ ویکھ مار جہات، چاروں کنت نین اٹھائیا۔ ویکھنہارا کھیل تماش، خالق خلق وڈ وڈیائیا۔ جگ چوڑی رکھدے گئے آس، پیر پیغمبر دھیان لگائیا۔ کون ویلا پرہ دیوے ساتھ، سگلا سنگ نبھائیا۔ دوئے جوڑ سرن پئے تریلوکی ناتھ، کوئن رام سیس جھکائیا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد کر کر گئے گھات، گھاؤ ہر کا نام لگائیا۔ نانک گوبند چرن کول ڈھے با صفات، صفا ہستی نہ کھئے رکھائیا۔ چرن پریتی منگی نات، ناتا بدھاتا جوڑ جڑائیا۔ چوتھے جگ پرگٹ ہووے ساکھیات، شہنشاہ اپنا پھیرا پائیا۔ نو کھنڈ پرتھی کھولے تاک، ستاں دیپاں پردہ لاپیا۔ کوڑی کریا میٹے خاک، خاکی خاک سرب

اُڈائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ جگت زمانہ مارے دہا، چار کُنٹ کُراٹیا۔ پیر پیغمبر گُر اوتار پلُو گئے چُھڈا، سگلا سنگ نہ کُئے نبھائیا۔ شاستر سِمرت وید پُران گیتا گیان اِنجیل قُرآن کھانی بانی لکھ کے گئے سمجھا، اپنی ضامنی وِچ نہ کُئے رکھائیا۔ پڑھ پڑھ سارے ہوئے شوڈا، شہنشاہ ملے نہ بے پرواہیا۔ گھر وسدیاں ہویا جُدا، پلُو ہتھ نہ کیسے پھڑائیا۔ من بُدھی رہیا لڑا، مت چلے نہ کُئے چُترائیا۔ برہم اپنا بیٹھا چُھپا، آتم رُوپ نہ کُئے درسائیا۔ جگت اندھیرا رہیا چھا، ساچا چند نہ کُئے چمکائیا۔ گُر اوتار پیر پیغمبر طوبی طوب کر کے گئے سُنا، کلمہ حق حقیقت اک پڑھائیا۔ جن چر آپ نہ آوے خُدا، خُدی سکے نہ کُئے مٹائیا۔ نو کھنڈ پرتھی حُکمے اندر چھوٹی چھوٹی پوجا سارے گئے سُنا، ایک دوجا بھو نہ کُئے چُکائیا۔ کایا کوزا بند کرا، نام مٹھا وِچ ٹُکائیا۔ بن ستگر مُودھا سکے نہ کُئے کرا، وست جھولی نہ کُئے پائیا۔ ورن برن ٹھاکر دوارے مندر پھرا، مسیتاں وِچ رہیا رُلاٹیا۔ گُر دوارے کوٹ کُھلا، گُر کا رُوپ نہ کیسے درسائیا۔ پڑھ پڑھ سارے کہن بے پرواہ، بے آنت بے آنت رہے جس گائیا۔ پرہ نے اپنا کیسے توں دسیا نہ داء، گُر اوتاراں گیا داء لگائیا۔ سارے گئے اوٹ رکھا، اوڑک اک دھیان لگائیا۔ جس نے سانوں دتا اُپا، سو پُرکھ وڈ وڈیائیا۔ جس کوٹن کوٹ نام لئے پرگٹا، صفتی صفت کرے پڑھائیا۔ کلجگ اتم گھر گھر رُولا دیوے پا، دھیرج دھیر نہ کُئے دھرائیا۔ شاہ سُلطان رہے کُرا، راج راجان نیتر نیناں نیر و ہائیا۔ غریب نمانے مارن دہا، بھکھیاں بھکھ نہ کُئے گوائیا۔ دین مذہب جھگڑا رہے پا، کوڑی کِریا کرے لڑائیا۔ ویکھنہارا بے پرواہ، سچکھنڈ نواسی ویکھے تھاوں تھائیا۔ بیس بیس نیڑے گیا آ، جگت جگدیشا ہوئے سہائیا۔ مہربان مہربان مہربان گھٹ گھٹ اندر اپنا ڈیرہ لا، جوٹھا جھوٹھا جھیرا دئے مُکائیا۔ ساچا کھیرا دئے وسا، کایا کھڑکی کُنڈا لاپیا۔ نام جوڑا گل وِچ دیوے پا، تندی تند نظر کیسے نہ آئیا۔ اُلٹا گِیرا دئے بہوا، من کا منکا آپ بہوائیا۔ تیرا میرا تیرا لیکھا دئے مُکا، پاربرہم بے پرواہیا۔ کر کِریا بچشے سچ سرنا، سرنگت اک سمجھائیا۔ دُکھیاں درد دئے مٹا، سُکھ اکو اک اُچجائیا۔ راج راجاناں شاہ سُلطاناں دئے سمجھا، سمجھ رمز وِچ ملائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کلجگ دتا سچا ور، بُدھی سب دی کاگ وانگ کُراٹیا۔ سادھ سنت جیو جنت پھرن نٹھے، چاروں کُنٹ واپو داہیا۔ جگت سمیلن ہو اِکٹھے، رسنا جہوا ڈھولا گائیا۔ کوڑی کِریا ہٹے کئے، نربل بیٹھے ہر کا نام ہتھ کیسے نہ آئیا۔ دئی دوتی سارے پھٹے، پٹی نام ہتھ نہ

کھئے رکھائیا۔ اک دوجے نوں کہن دُھر درگاہوں اسیں لکھائے پٹے، گر گر اپنا نام جنائیا۔ باہروں بانے دسن چٹے، اندر کوڑی کریا میل ودھائیا۔ من واسنا اچی کوک کوک پٹے، جیواں جنتاں رہی سنائیا۔ ہر جو سادھاں آپ نہ دسے، بیٹھا مکھ چھپائیا۔ رام کرشن نانک گوہند عیسیٰ موسیٰ محمد پڑھدے قصے، اپنی قسمت نہ کیسے آزمائیا۔ ہر کا نام کیسے نہ آیا حصے، خالی جھولی رہے وکھائیا۔ گرو گرتھ انجیل قرآن وید پُران پترے کھول وکھاؤندے چٹے، اپنی چٹھی ہتھ نہ کیسے پھڑائیا۔ کوئی نہ جانے پرہ وسدا کتھے، اشارے نال نہ کھئے سمجھائیا۔ من واسنا کھئے نہ جتے، آسا ترسنا نہ کھئے مٹائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ویکھنہارا تھائوں تھائیا۔ جگت زمانہ ویکھو ہسے، اپنی کار کھائیندا۔ سادھ سنت گکرماں وچ پھسے، دھیرج دھیر نہ کھئے دھرائیندا۔ میلے لاؤن پُنیاں مسے، مسیا اندھیر نہ کھئے چکائیندا۔ تیڑ پائے سب نے کچھہرے کچھے، جت نظر کیسے نہ آئیندا۔ اکو پچن یاد رکھیا پرہ دھتے دے چارے وچھے، دھتا بنن کھئے نہ پائیندا۔ مکھوں کہن گرو گوہند سنگھ دے بچے، گر کا حکم سر نہ کھئے رکھائیندا۔ جدھر ویکھو سارے کچے، ساچا رنگ نہ کھئے رنگائیندا۔ سادھ سنت جیو جنت گرو گرتھ آگے کامی کرودھی نچے، کایا کپڑ ساچا بستر تن نہ کھئے سُہائیندا۔ سری بھگوان جن بھگتان مارگ دسے، ساچا راہ اک چلائیندا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، جگت گکرماں ویکھ وکھائیندا۔ کلجگ کرم کہے میری آئی واری، ملی جگت وڈیائیا۔ سادھاں سنتاں ہوئی خواری، تن اندر پئی لڑائیا۔ ست دھرم نہ دھی کواری، برہم ملے نہ کھئے وڈیائیا۔ دین مذہب دی چلدی آری، چھری جگت قصائیا۔ شرع شریعت تکھی کھاڑی، دو دو پھاڑ کرائیا۔ سب دی قسمت ہوئی ماڑی، گر کا شبد گئے بھلائییا۔ اتم پرنائے موٹ لاڑی، ہر جو لاڑا نظر کیسے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، جگت کریا ویکھ وکھائیا۔ جگت کریا کوڑا رنگ، گھر گھر نظری آئیندا۔ کام کامنی سیج پلنگ، جیو جنت ہنڈھائیندا۔ ڈھول تنبور وجے مردنگ، سارنگا کنگ انگلی ستار پلائیندا۔ کوئی نہ جانے آتر آتم پرمانند، بن ستگر چند نہ کھئے چمکائیندا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، کوڑی کریا ویکھ وکھائیندا۔ کوڑی کریا ویکھے مایا، مہربان دیا کمائیا۔ چاروں کُنٹ اندھیرا چھایا، نوری جوت نظر نہ آئیا۔ سب نوں بھلیا دائی دایا، دیاوان نہ کھئے وڈیائیا۔ من واسنا جگت ودھایا، ہومے سنگ رلائییا۔ کوڑ گڑیارا بھوجن کھایا، سچ سچ

رسنا جہوا نہ کھئے لگائیا۔ سو ویلا اتم نیڑے آیا، جس دا راہ سرب تکائیا۔ بھگت مارگ دئے سمجھایا، سِنده ساگر دھار وہائیا۔ کرم اُجاگر دئے کرایا، نہکرمی وڈ وڈیائیا۔ ساچی سرن اک درسایا، پُرکھ اکال ہونے سہائیا۔ جُگ جُگ چوکرئی دئے بدلایا، بدلا لَوے تهاؤں تھائیا۔ ساچا عدلی اِکو آیا، عدل عدالت اک جنائیا۔ قاتل مقتول کھیل کھلایا، معقول اپنا حُکم سُنائیا۔ سچ اصول دئے بنایا، دُھر فرمانا حُکم سُنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہار سرب وڈیائیا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، لیکھا جانے دو جہان، کلجُگ اتم ویکھے آن، کوڑی کِریا میٹے نشان، سچ دھرم جھلئے نشان، لکھ چوراسی پائے آن، جیو جنت سادھ سنت اتم پرما تم پرما تم اتم اِکو راہ وکھائیا۔ اپنی مت جو کرے وچار، وچار وچوں پرگٹائیا۔ اپنی مت نہ جانے سنسار، سنسار ساگر بے پرواہیا۔ اپنی مت نہ کھئے ادھار، ساچا سنگ نہ کھئے نبھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، گھر گھر دیوے برہم مت، برہم وِديا اک پڑھائیا۔ اپنی مت جگت ناتا، کایا کرم کانڈ وکھائیندا۔ کھیلے کھیل پُرکھ بدھاتا، من بُدھ سنگ نبھائیندا۔ ویکھنہار کھیل تماشا، جیون جُگت جگت وڈیائیندا۔ نرگن دھار جوت پرکاشا، ابناسی اپنی کل ورتائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، ہر گھٹ اپنی کھیل کرائیندا۔ جگت مت سدا متوالی، کِریا کرم وچ پھسائیا۔ جد ویکھو دوویں ہتھان خالی، وست سچ نہ کھئے ٹکائیا۔ من بھردا رہے دلالی، دلیل دیوے اک چترائیا۔ پرم پُرکھ اولڑی چالی، تن ماٹی تت رکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کھیلے کھیل بے پرواہیا۔ اپنی مت نہ جانے کھئے، بھیو نظر کسے نہ آئیندا۔ گوڑھی پندے سارے سوئے، بن ستگر اکھ نہ کھئے کھلائیندا۔ جیوت جی نہ جنے موئے، لکھ چوراسی گیڑ بھوائیندا۔ اتر اتر من واسنا روئے، دھیرج دھیر نہ کھئے رکھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کایا تت جگت مت مت بھید اپنے ہتھ رکھائیندا۔ جگت مت جگت دُباگن، دوئے دوئے نیناں دئے دُہائیا۔ کوڑی کِریا بن ویراگن، گھر گھر پھیرا پائیا۔ صاحب ستگر ہر کنت نہ ملے ہونے سہاگن، سوبھاونت نہ کھئے وڈیائیا۔ بن کِریا بن کرم ہونئی ابھانگن، نہکرمی ویکھے تهاؤں تھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، گھر گھر دیوے جگت مت، بھگت مت اپنے ہتھ رکھائیا۔ جگت مت جگت ناتا، جگت جیوان نال رکھائیندا۔ بھگت مت بھگوان ناتا، پرم پُرکھ آپ ملائیندا۔ دوہاں وچولا کھلاپاتا، اپنی دھار آپ چلائیندا۔ اتر بیٹھا ساکھیاتا، شناخت وچ

کدے نہ آئیندا۔ ہر کا بھیو سمجھیا نہ جائے وچ گلاں باتاں، کرم کانڈ پردہ نہ کھئے اٹھائیندا۔ جس ملیا پُرکھ سمرتھ داتا، سو ستگر جیون
 وچوں جیون بدلائیندا۔ آتم پرما تم پڑھائے اکو گاتھا، منتر نمو ست سمجھائیندا۔ پورب جنم دا پورا کرے گھاٹا، اگلا راہ آپ وکھائیندا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مت وچوں مت سمجھائیندا۔ جگت مت جگت سلوک، سوہلا جگت گائیا۔ بھگت مت لوک
 پرلوک، دو جہاناں دئے وڈیائیا۔ ستگر پورا کرم کانڈ لیکھا دیوے روک، روکڑ اپنے ہتھ رکھائیا۔ جس بنایا کایا قلعہ کوٹ، من مت بُدھ
 اپ تیج وائے پرتھمی آکاش پنج تت ترے گن مایا رجو طمو ستو گنڈھ پوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ویکھنہارا جگت
 مت، مٹر پیارا بے پرواہیا۔ جگت مت نہ کچھ بنائے، جگت چلے چٹرائیا۔ گرمت گرسکھ سمجھائے، گر ستگر میل ملائیا۔ آتم پرما تم جوڑ
 جڑائے، برہم پاربرہم سمائیا۔ جیو ایش کنٹھ لگائے، جگدیش دیا کھائیا۔ کرم کانڈ کچھ رہن نہ پائے، جس پرہ اپنے رنگ رنگائیا۔ دھرو
 پرہلا د جوں ترائے، ترے گن مایا ڈیرہ ڈھاپیا۔ کر کرپا جس بوجھ بوجھائے، تیس نیتر نین کھلائیا۔ ایکا دوجا بھیو چکائے، دوئی پردہ آپ
 اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مت بھید اپنا آپ رکھائیا۔ اک مت وچ جگ، جگت کرے وڈیائیا۔ اک مت اُپر شاہ
 رگ، بن گرمکھاں ہتھ کیسے نہ آئیا۔ اک مت بنائے کگ، کاک روپ وٹائیا۔ اک مت سرشٹ سبائی نالوں کرے الگ، پُرکھ اکال نال
 ملائیا۔ اک مت کوڑی کرپا گھر وچ لے سد، مایا ممتا موہ ودھائیا۔ اک مت آتم پرما تم شبد اناد وجائے ند، انحد نادى راگ سنائیا۔ اک
 مت جگت سنائے گاتھ، رسنا جہوا بئی دند پڑھائیا۔ اک مت میل ملائے پُرکھ سمراتھ، گھر گھر وچ رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، دوواں دیوے اپنا ساتھ، جوں بھاوے توں چلے آپ رضائیا۔

* ۲۳ وساڪھ ۲۰۲۰ بڪرمي حڪم سينگھ دے گرہ پھيڙ پُر بٿالا ضلع گُرداس پُر *

ستگر پيارا سدا ست، ست ست وچ رکھائيندا۔ ستگر پيارا ستگر ت، ت ت وچ رلائيندا۔ ستگر پيارا ستگر رت، رتي رت ليڪھ لائيندا۔ ستگر پيارا ستگر مت، برهم مت اڪ پڙھائيندا۔ ستگر پيارا ستگر ن، سري بهگوان نانا آپ وڪھائيندا۔ ستگر پيارا ستگر گاتھ، انراگي راگ آپ لائيندا۔ ستگر پيارا ستگر وس، ايڪا دوجا بهو مٿائيندا۔ ستگر پيارا ستگر رس، امرت اڪ وڪھائيندا۔ ستگر پيارا ستگر هٿ، سخاوت اڪو اڪ جنائيندا۔ جوتي جوت سروپ هر، آپ اپني ڪرپا ڪر، سد ساچا رنگ وڪھائيندا۔ ستگر پيارا ستگر دولها، نرگن نور جوت پرنائيا۔ ستگر پيارا ستگر پھولا، پت ڏالي جگت مھڪائيا۔ ستگر پيارا ستگر جھولا، دو جھاناں ٻلارا اڪ لگائيا۔ جوتي جوت سروپ هر، آپ اپني ڪرپا ڪر، ديونهار وڏيائيا۔ ستگر پيارا ستگر سنگ، هر سنگي آپ اکھوائيندا۔ ستگر پيارا ستگر رنگ، رنگ مچيٿي اڪ چڙھائيندا۔ ستگر پيارا ستگر مردنگ، انحد نادي ناد وڄائيندا۔ ستگر پيارا ستگر پلنگ، سچ سينگھاسن سوپها پائيندا۔ ستگر پيارا ستگر اند، اند آتم آپ وڪھائيندا۔ ستگر پيارا ستگر چند، چند چاندي نور چمڪائيندا۔ ستگر پيارا ستگر چهند، نرگن سرگن ڏھولا گائيندا۔ جوتي جوت سروپ هر، آپ اپني ڪرپا ڪر، هرجن ساچا ميل ملائيندا۔ ستگر پيارا ستگر ميتا، متر پيارا وڏ وڏيائيا۔ ستگر پيارا ستگر ريتا، نت نوت ساچي ڪار ڪمائيا۔ ستگر پيارا ستگر انگيٿها، هون گنڌ اڪ بنائيا۔ ستگر پيارا ستگر جيتا، جيون جگت جنائيا۔ ستگر پيارا ستگر ايتتا، ترے گن ڏيره ديوي ڏهاپيا۔ ستگر پيارا ستگر اپني جها ڪيتا، مھر نظر اڪ اٿھائيا۔ جوتي جوت سروپ هر، آپ اپني ڪرپا ڪر، مھربان بھو سھائيا۔ ستگر پيارا ستگر نيتر، اکھ پرتڪھ آپ گھلائيندا۔ ستگر پيارا ستگر ڪھيتر، ڪايا ڪھيت سوپها پائيندا۔ ستگر پيارا ستگر رت بسنتي چيتر، سگندھ واشنا آپ مھڪائيندا۔ ستگر پيارا جوتي جوت سروپ هر، آپ اپني ڪرپا ڪر، هرجن بندھن بندھ ٿڙائيندا۔ ستگر پيارا ستگر ميلا، ملني جگديش ڪرائيا۔ ستگر پيارا ستگر چيلا، ويڪھنهار آپ اکھوائيا۔ ستگر پيارا ستگر سھيلا، سجن اڪو اڪ سمجھائيا۔ جوتي جوت سروپ هر، آپ اپني ڪرپا ڪر، ديونهار آپ وڏيائيا۔ ستگر پيارا ستگر سڪھ، هر سڪھيا سچ درڙائيندا۔ ڏھر دي دھار ليڪھا لڪھ، پچھلا ليڪھ چڪائيندا۔ درس ڊڪھائے نت نيت، نوت اپني ڪار

کھائیندا۔ پریم پریتی پریم پست، پریم پُرکھ سمجھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ پیار اک بندھائیندا۔ ستگر پیار سچا بندھن، بندگی اک جنائیا۔ ستگر پیار مستک چندن، ٹکا نام لگائیا۔ ستگر پیار اند اندن، نج گھر ویکھے بے پرواہیا۔ ستگر پیار سدا بخشندن، ڈبڈے پاتھر لئے ترائیا۔ ستگر پیار گرمکھ ساچے منگن، جس آنتر آتم بوجھ بُجھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہار آپ ہو جائیا۔ ستگر پیار وست امول، امولک آپ ورتائیندا۔ ستگر پیار بھنڈارا آنتول، کنڈا ترازو نہ کھئے تُلّائیندا۔ ستگر پیار سدا اڈول، دو جہان نہ کھئے دُلّائیندا۔ ستگر پیار سو ستگر کول، بن گرمکھاں ہتھ نہ کیسے پھڑائیندا۔ ستگر پیار اندر باہر وجائے ڈھول، اُچی کوک کوک سُنائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچی کرنی آپ کرائیندا۔ ستگر پیار گرسکھ پریم، پریم پُرکھ دئے وڈیائیا۔ ستگر پیار جگت جگت نیم، مارگ اکو اک درسائیا۔ ستگر پیار گوہند کیتا کُنٹ ہیم، ہوں میں نہ کھئے رکھائیا۔ ستگر پیار نین بین، نیتر لیکھا لئے لگائیا۔ ستگر پیار ستگر چیلے کہن، گر چیلے اکو گھر کھائیا۔ ستگر پیار جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ رسائے اک درسائیا۔ ستگر پیار کنچن گڑھ، گڑھی ساچی اک وکھائیندا۔ ستگر پیار گرمکھ ویکھن چڑھ، جس اپنا راہ وکھائیندا۔ ستگر پیار ہر سنت سہیلے رہے کر، دوسر نیڑ کھئے نہ آئیندا۔ ستگر پیار ست وکھائے گھر، جس گھر ہر ستگر سوہا پائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، بن منگیاں دیوے ساچا دان، ستگر پیار کر پیار کرتار (جام) آپ پائیندا۔

* ۲۳ وساکھ ۲۰۲۰ بکرمی پپی ویرو دے گرہ شکر پُر بٹالا ضلع گرداس پُر *

ہر کا ناؤں ہرجن مندر، آد جگاد سائیندا۔ ستگر ناؤں گرمکھ اندر، گر گر دھار پرگٹائیندا۔ گر گر نام توڑے چندر، در دروازہ اک کھلائییندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، گھر مندر اک وکھائیندا۔ گرمکھ مندر ڈونگھا ساگر، جگ نین نظر نہ آئیندا۔ گرمکھ مندر کایا گاگر، گھر گھر وچ آپ پرگٹائیندا۔ گرمکھ مندر زرمل جوت دیا اک اجاگر، جگ چوکڑی ڈگمکائیندا۔ جوتی جوت

سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ہر مندر اک سہائیندا۔ گر کا مندر گُرمکھ گرہ، گھر ساچے وجے ودھائیا۔ صاحب ستگر نرگن رہے، سرگن دیوے وڈیائیا۔ نام انولا اکو کہے، جس ڈھولا ساچا گائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، گر مندر اک وکھائیا۔ گر کا مندر ساڈھے تِن ہتھ، چہر چہن نہ کھئے وکھائیندا۔ ستگر مندر وسے پُرکھ سمرتھ، پُرکھ اکال ڈیرہ لائیندا۔ سرگن مارگ ساچا دس، راہ پنتھ اک جنائیندا۔ بن لیکھ لیکھت گائے جس، صفت صلاحی صفت صلاحیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ مندر اک سہائیندا۔ گر کا مندر گُرمکھ گھر، گھر گھر وجے ودھائیا۔ صاحب ستگر ویکھے وڑ، اندر باہر کھوج کھوجائیا۔ جگت محلے آوے ڈر، ہر کا ناؤں نظر نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہار نام شنوائیا۔ گر کا مندر اکو سو، سو پُرکھ نرنجن آپ سہائیندا۔ ہر مندر ہر بے اوہ، نرگن نظر کیسے نہ آئیندا۔ کلجگ وست سب توں لئے کھوہ، خالی بھانڈے آپ کرائیندا۔ آگے کیسے نہ ملے ڈھو، درگاہ ساچی دھگا لائیندا۔ ستگر سرن جو جن جائے چھوہ، تِس اپنا میل ملائیندا۔ کر پرکاش کرے لو، آگیان اندھیر چُکائیندا۔ نام انملا ڈھوآ دیوے ڈھو، ساچی دات جھولی پائیندا۔ لکھ چوراسی رہی رو، نیتراکھ نہ کھئے کھلائیندا۔ کھلی مینڈھی رہے کھوہ، جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ہر گھر ساچا ویکھ وکھائیندا۔ ستگر مندر گھر گمبھیر، گور آپ بنائیا۔ آد جگاد کھچ نہ سکے کھئے تصویر، مُصوّر تصوّر نہ کھئے کرائیا۔ لیکھا جانے بے نظیر، نظر سکے نہ کھئے ٹکائیا۔ جس گرہ وسے شاہ حقیر، شہنشاہ اکو رنگ رنگائیا۔ سچ توفیق سانجھے پیر، حضرت دیونہار وڈیائیا۔ کلمہ کٹ شرع زنجیر، ساچی سکھیا اک درڑائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، گرہ اکو اک وسائیا۔ ستگر مندر بن چار دیوار، چہر چہن نہ کھئے رکھائیندا۔ ستگر مندر نرگن دیپک بال، تیل باقی نہ کھئے ٹکائیندا۔ ستگر مندر سچکھنڈ سچی دھرمسال، سچ سنگھاسن سوہا پائیندا۔ ستگر مندر جوتی نور جلال، جلوہ اکو اک وکھائیندا۔ ستگر مندر ست کمال، جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، گھر ساچے سوہا پائیندا۔ ستگر مندر نہ لما نہ چوڑا، طُول عرض نہ کھئے رکھائیا۔ اکو ویکھے پھر کے ہر شبدي اگمی گھوڑا، دوجا پندھ نہ کھئے مکائیا۔ لکھ چوراسی بیٹھی اندھ گھورا، شبد چند نہ کھئے رُشنائیا۔ سب دا کاغذ دسے کورا، پٹی حق نہ کھئے پڑھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ مندر اک سمجھائیا۔ سچ مندر وسے محبوب، مُحبّت

اِکُو اِک جنائیندا۔ اُچ اگم اتہاہ عرُوج، عرش قُرص بھیو کھئے نہ پائیندا۔ اُس دا کوئی نہ دئے ثبوت، ثابت علم نظر کھئے نہ آئیندا۔ جس گھر
 وسے آپ قلبوت، تس قلبوت کلمہ آپ سمجھائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ محل اِک وڈیائیندا۔ سچ محل وکھائے
 فضل، رحمت آپ کھائیا۔ اِکو نغمہ اِکو غزل، شاعر اِکو اِک اکھوائیا۔ آد جگاد جگ چوکرئی ترانہ کوئی نہ دئے بدل، بدلی سب دی دئے کرائیا۔
 شاہ سُلطانا نوجوانا مرد مردانہ ساچے مندر کرے عدل، عدالت اِکو اِک لگائیا۔ دوش نردوش دوہاں کوئی نہ کرے قتل، چھری کٹار نہ کھئے
 اُٹھائیا۔ سچ درڑائے اپنی منزل، منز لے مقصود آپ پُچائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، گُرمکھ مندر اِک وکھائیا۔ گُرمکھ
 مندر سچ مکان، ہر ستگر کھیل کرائیندا۔ نہ شرع نہ کھئے ایمان، دین مذہب نہ ونڈ ونڈائیندا۔ اکھڑ اکھڑ نہ کھئے گیان، رسنا جہوا نہ کھئے
 الائیندا۔ سیس چرن نہ کھئے نشان، بردا روپ نہ کھئے وٹائیندا۔ بھوٹ بھوپ نہ کھئے پردھان، حُکم حاکم نہ کھئے سُنائیندا۔ کرے کھیل سِری
 بھگوان، سچ در ساچے سوہا پائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا مندر اِک وکھائیندا۔ ساچا مندر دئے وکھال، ہر
 وکھری دھار چلائیا۔ جس دھام وسے دین دیال، تس گرہ دئے وڈیائیا۔ نیڑ نہ آئے کال مہاکال، جم بھے نہ کھئے جنائیا۔ سدا سدا سد وسے
 نال، جگت وچھوڑا پندھ مُکائیا۔ گھر وچ گھر وکھائے سچّی دھرمسال، دھرم دوارا اِک بنائیا۔ بھوٹ بھوکھت جانے کال، بے پرواہ
 بے پرواہیا۔ سنت سُہیلے سجن بہال، ہرجن ویکھے تھاوں تھائیا۔ نرگن سرگن بن دلال، ساچا ونج رہیا کرائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر،
 آپ اپنی کِریا کر، ساچے مندر دئے بہال، جس دوارے ملے وڈیائیا۔ گُرمکھ ساچے مندر بہنا، ہر محفل نام لگائیندا۔ درشن پیکھے پیکھت
 نیناں، نچ نیتر میل ملائیندا۔ جھیرا چھٹے رسنا کہنا، آتم پرما تم آپ پڑھائیندا۔ قرضہ چکے لہنا دینا، پورب لیکھا جھولی پائیندا۔ سچا مندر
 اِکو رہنا، آد جگاد جگا جگنتر ہر ستگر آپ سُہائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر
 سنگھ وشنوں بھگوان، گُرمکھاں دیوے اِکو دان، سچکھنڈ دوار سچ مکان، جھلدا رہے دھرم نشان، در دوارا اِکو نظری آئیا۔

* پہلی جیٹھ ۲۰۲۰ پکرمی جیٹھووال دربار وچ * *

جے جیکار ہوئے سچکھنڈ، دو جہان وجے ودھائیا۔ پرگٹ ہویا سورا سرینگ، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ آد جگاد اک اند، جگ جگ رنگ وکھائیا۔ کھیلے کھیل وچ برہمنڈ، بھیو ابھید کھئے نہ آئیا۔ حُکے اندر سورج چند، رو سس سیو کھائیا۔ لیکھا جانے اپنی ونڈ، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نرگن اپنی کار کھائیا۔ جے جیکار سرب لوک، پرلوک رہے جس گائیا۔ صاحب سلطان دا سچ سلوک، راگ ناد نہ کھئے سنائیا۔ جگ چوکڑی دیوے موکھ، مُفت اپنی سیو کھائیا۔ سچ دوارے کوئی نہ سکے پہنچ، آنتر ویکھن کھئے نہ جائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، نرگن اپنی کار کھائیا۔ جے جیکار آد نرنجن، نرگن اپنی کار کھائیندا۔ جے جیکار درد دکھ بھہ بہنجن، سری بھگوان ویس وٹائیندا۔ جے جیکار جگا جگنتر ساچے سجن، دو جہاناں ویکھ وکھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نرور اپنا بھیو کھلائییندا۔ جے جیکار سو پُرکھ، پُرکھ پُرکھوتم وڈ وڈیائیا۔ جے جیکار ہر پُرکھ، بے پرواہ سچا شہنشاہیا۔ جے جیکار ایکنکار نرگن کھیل اک آدرس، درس روپ نہ کھئے جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، جے جیکار اک جنائیا۔ جے جیکار سری بھگوانا، بھگون اپنا بھیو کھلائییندا۔ آد پُرکھ ہو پردھانا، سچ پردھانگی آپ کھائیندا۔ جودھا سورپیر مرد مردانہ، سچ مردانگی آپ جنائیندا۔ سچکھنڈ نواسی وڈ مہربانا، مہر نظر آپ اٹھائیندا۔ تخت نواسی نوجوانا، بل اپنا آپ پرگٹائیندا۔ حُکمی حُکم دھر فرمانا، سچ سندیسہ اک لائیندا۔ لیکھا جان دو جہاناں، نرگن سرگن کار کھائیندا۔ برہمنڈ کھنڈ ویکھے مار دھیانا، پُری لوء پھول پھلائییندا۔ وشن برہما شو دیوے گیانا، شبد انادی ناد پڑھائیندا۔ ترے گن مایا کر پروانہ، سچ پروانگی آپ جنائیندا۔ پنج تت کھیل مہانا، خالق خلق روپ وٹائیندا۔ مقالے حق اک نشانہ، نور ظہور آپ درسائیندا۔ درگاہ ساچی وڈ بلوانا، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، جے جیکار اک جنائیندا۔ جے جیکار آد آنت، بے آنت بے پرواہ آپ جنائیا۔ جے جیکار مہا آگنت، لیکھا لکھت نہ کھئے وکھائیا۔ جے جیکار نار کنت، نرور ڈھولا اک سنائیا۔ جے جیکار منیاں منت، منتر نام سچ درڑائیا۔ جے جیکار جیو جنت، جاگرت جوت جوت رُشنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ جے جیکار سرب سوامی،

صاحب سلطان کھیل کرائیندا۔ جے جیکار آترجامی، نرگن اپنی کار کھائیندا۔ جے جیکار بودھ آگادھ آگم بانی، نیش اکھر وکھر آپ پڑھائیندا۔ جے جیکار صاحب سلطانی، ست سرُپ اک اکھوائیندا۔ جے جیکار، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، بھیو ابھیدا آپ کھلائیندا۔ جے جیکار پروردگار، بے پرواہ وڈی وڈیائیا۔ جے جیکار سانجھے یار، لاشریک اک سد سنائیا۔ جے جیکار میت مُرار، مِت پیرا دئے وڈیائیا۔ جے جیکار رہے جگ چار، جگ چوکڑی رنگ رنگائیا۔ جے جیکار بھگت بھگوان ادھار، نرگن سرگن کار کھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہار وڈیائیا۔ جے جیکار منگن وشن برہما شو، آد جگاد جھولی ڈاہیا۔ جے جیکار کرن گر اوتار پیر پیغمبر لا لو، نیترا اکھ نہ کھئے کھلائیا۔ جے جیکار کرن کروڑ تیتیس دیوی دیو، سُرپت ایکا ایک منگ منگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل سچا شہنشاہیا۔ جے جیکار کھیل اپارا، بھیو کسے نہ آیا۔ جے جیکار سچ دوارا، سچکھنڈ ساچا اک سُہایا۔ جے جیکار تھر دربارا، شبدی ڈھولا راگ الایا۔ جے جیکار گرو اوتارا، گر منتر نام درڑایا۔ جے جیکار جگت بھنڈارا، ہر بھگتی ویس وٹایا۔ جے جیکار سرب سنسارا، آتم پرما تم راہ وکھایا۔ جے جیکار پُرکھ نارا، نار کنت ونڈ ونڈایا۔ جے جیکار سرجنہارا، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ساچی کرنی آپ کھایا۔ جے جیکار جگ چوکڑی چار، کوئن کوٹ کال بتائیا۔ جے جیکار آتم پرما تم دھار، دھرت دھول کرے شنوائیا۔ جے جیکار زمیں آسمان، دو جہان رہے جس گائیا۔ جے جیکار گگن منڈل کرن دھیان، برہمنڈ کھنڈ وجے ودھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، جے جیکار اکو گھر سمجھائیا۔ جے جیکار آد گر، ہر سترگر راگ سنائیا۔ جے جیکار بانی دھر، دھر دی دھار آپ بندھائیا۔ جے جیکار آگمی سر، راگ تال نہ کھئے سنائیا۔ جے جیکار آتم پرما تم جائے جڑ، دو جا نظر کھئے نہ آئیا۔ جے جیکار چڑھائے ساچے گھڑ، آسو اکو اک وکھائیا۔ جے جیکار سری بھگوان جائے بھڑ، دُور نیڑ نہ کھئے رکھائیا۔ جے جیکار نرگن سرگن پئے لوڑ، لوڑیندا گھر ویکھ وکھائیا۔ جے جیکار چکائے مور تور، تور مور رہن نہ پائیا۔ جے جیکار گر کا شبد زور، جورو زر نہ کھئے چٹرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، اکو جے دئے سمجھائیا۔ جے جیکار دھر دا ناتا، پُرکھ اکال آپ جنائیندا۔ جے جیکار پُرکھ بدھاتا، بدھ اپنے ہتھ رکھائیندا۔ جے جیکار ساچی گاتھا، لیکھا لیکھ نہ کھئے سمجھائیندا۔ جے جیکار آگمی راتھا، رتھ رتھو ابھی اکو اک اکھوائیندا۔ جے

جیکار سگلا ساٹھا، ساچا سنگ نبھائیندا۔ جے جیکار پورا کرے گھاٹا، جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا لیکھا آپ سمجھائیندا۔ جے جیکار آد پُرکھ اپرمپر، آد آد اُپائیا۔ نرگن نرگن رچ سویمبر، سچکھنڈ ساچے خوشی منائیا۔ سرب کلا ہو بھرتبر، سرب سوامی ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچی جے دئے جنائیا۔ جے بولے آپ بھگوانا، دوجا سنگ نہ کھئے رکھائیندا۔ نرگن نرگن پھر بانا، بے پرواہ ویس وٹائیندا۔ سچکھنڈ سچ مکانا، محل اٹل اک رُشنائیندا۔ جوتی نور نور مہانا، دیپک دیا نہ کھئے وکھائیندا۔ پُرکھ اکال ساچا کاہنا، گوپی رُوپ آپ ہو جائیندا۔ آد پُرکھ مرد مردانہ، ساچا ویس آپ وکھائیندا۔ سیج سُنجنی صاحب سُلطانا، نرور آسن لائیندا۔ ساچا حُکم دھر فرمانا، دھر دی دھار آپ بندھائیندا۔ شاہو بھوپ بن راج راجانا، شہنشاہ اپنی کار کھائیندا۔ سو پُرکھ نرنجن کھیل مہانا، مہربان آپ جنائیندا۔ ہر پُرکھ نرنجن کر پروانہ، نیوں سجدہ سیس جھکائیندا۔ ایکنکار کرے سلاما، علیکم اپنے ہتھ وکھائیندا۔ آد نرنجن ہو پردھانا، سچ پردھانگی آپ کھائیندا۔ ابناسی کرتا ویکھے مار دھیانا، نیتز اکھ نہ کھئے جنائیندا۔ پاربرہم پرہہ گائے گانا، اُچی کوک کوک الائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، آد اپنا ناؤں پرگٹائیندا۔ آد پُرکھ پُرکھ ابناسا، اپنی کار کھائیا۔ سچکھنڈ دوارے سچ تماشا، شاہ پاتشاہ آپ پرگٹائیا۔ نرگن نرگن پاوے راسا، گوپی کاہن نہ کھئے وکھائیا۔ بے پرواہ اپنی پوری کرے آسا، آسا آسا وچ سائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل سچا شہنشاہیا۔ شہنشاہ ہر کھیل اکم، اکمڑی کار کھائیندا۔ نرگن دھار آپے ہر جم، مات پت آپ اکھوائیندا۔ سو صاحب سوامی کرے کم، کرتا اپنی کار کھائیندا۔ نہ کوئی جننی نہ کوئی جن، گودی گود نہ کھئے اُٹھائیندا۔ نہ کوئی گھڑے نہ لئے بھن، تتو تن نہ کھئے وڈیائیندا۔ نہ کوئی سورج نہ کوئی چن، منڈل رُوپ نہ کھئے وٹائیندا۔ اپنا بیڑا آپے بٹھ، اپنے کندھ اُٹھائیندا۔ کر کھیل سری بھگون، ساچی کار کھائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا مندر اک سہائیندا۔ ساچا مندر ست دوارا، ست ستوادی آپ سہائیا۔ سچکھنڈ نواسی ہو اُجیارا، نرگن اپنی کار کھائیا۔ تخت نواسی شاہ سیکدارا، شہنشاہ اپنا حُکم ورتائیا۔ اپنا ناؤں بول جیکارا، جے جیکار دئے سمجھائیا۔ دوجا نہ کوئی میت مُرارا، سجن رُوپ نہ کھئے وکھائیا۔ سوہے مندر اک منارا، گھر وسے بے پرواہیا۔ تخت نواسی پُرکھ ابناسی شاہو بھوپ بن رنگ رُوپ کھیل کرے کرتارا، قُدرت رنگ نہ کھئے وکھائیا۔ کاغذ

قلم نہ لکھنہارا، لیکھا جانے نہ کھئے شاہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا ڈھولا اِکو گائیا۔ ساچا ڈھولا گا جیکار، جے جیکار سُنايا۔ ناؤں دھر آپ نرنکار، نرگن اپنا نام وڈیايا۔ تخت نواسی ہو سِکدار، دُھر فرمانا حُکم جنایا۔ در درویش بن بھکار، گھر اپنے الکھ جگایا۔ دیونہار سرجنہار، صاحب سُلطان آپ اکھوایا۔ کرے کھیل آپ کرتار، کرنی اپنے ہتھ رکھایا۔ نہ کوئی دِسے مددگار، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچے تخت صاحب چڑھ، نعرہ اِکو اِک سُنايا۔ جس ویلے ساچے تخت چڑھیا، سچکھنڈ وِجی ودھائیا۔ نرگن اپنا ناؤں پڑھیا، جے جیکار سُنائیا۔ نہ جفے نہ کدے مریا، جنم مرن وِچ نہ آئیا۔ نرہے ہو کدے نہ ڈریا، بھو سر نہ کھئے رکھائیا۔ اپنا پلو آپے پھڑیا، نرگن نرگن گنڈھ پوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل سچا شہنشاہیا۔ جے جیکار بول جیکارا، نرگن اپنا آپ سُنائیندا۔ شاہو بھوپ بن سِکدارا، بھکھک بھکھیا جھولی پائیندا۔ در درویش بن بھکارا، آسا آسا آپ پرگٹائیندا۔ دیونہار بن داتارا، ائمٹری دات ورتائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اپنا کھیل آپ کرائیندا۔ ساچا کھیل کراواں گا۔ سچکھنڈ دوار سُہاواں گا۔ سچ سنگھاسن اِک اُچاواں گا۔ تخت نواسی ڈیرہ لاواں گا۔ شاہو شاباشی آپ اکھواواں گا۔ نرگن جوت جوت پرکاشی، نُور اُچاواں گا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچی کار کھاواں گا۔ ساچی کار کھاواں گا۔ جوتی ناری آپ پرناواں گا۔ کنت کنتوہل سیج ہنڈھاواں گا۔ نرگن نرگن میل ملاواں گا۔ دیپک دیا اِک جگاواں گا۔ تیل باقی نہ کوئی پاواں گا۔ پُرکھ ابناسی نام رکھاواں گا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچی رچنا اِک رچاواں گا۔ ساچی رچنا اِک رچاواں گا۔ سیج سُہنجنی اِک ہنڈھاواں گا۔ اپنی ککھ آپ سُہاواں گا۔ سُت دُلارا اِک اُچاواں گا۔ شبیدی نام دھراواں گا۔ روپ ریکھ نہ کھئے وکھاواں گا۔ وار تھت نہ کھئے سمجھاواں گا۔ کر پت میل ملاواں گا۔ مات پت آپ بن جاواں گا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، آد اپنی کل رکھاواں گا۔ آد اپنی کل رکھاواں گا۔ نرگن ہو کے ویس وٹاؤں گا۔ نار کنت اِک ہنڈھاؤں گا۔ رنگ بسنت آنت چڑھاؤں گا۔ بے آنت دھار چلاؤں گا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، سچکھنڈ اپنی کار کھاواں گا۔ سچکھنڈ کار کھاواں گا۔ سُت دُلارا گود اُٹھاواں گا۔ شبیدی نام اُچاواں گا۔ سر اپنا ہتھ ٹکاواں گا۔ سمرتھ پُرکھ اکھواواں گا۔ مہر نظر

رکھاواں گا۔ دیر کوئی نہ لاواں گا۔ ہو دلیر حُکم سُناواں گا۔ شہنشاہ اک ہو جاواں گا۔ سیس اپنے تاج ٹکاواں گا۔ پنچم روپ وٹاواں گا۔ ساچا سُکھ اک اُچاواں گا۔ نہ مانس نہ ماٹکھ، دھار دھار وچوں درڑاواں گا۔ رکھ اپنی ککھ، گود اک وڈیاواں گا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچکھنڈ ساچا اک وساواں گا۔ سچکھنڈ ساچا میرا وسیگا۔ پُت میرا اکو ہسیگا۔ دھئے جوڑ چرنی ڈھٹھیگا۔ صاحب دیال پت رکھیگا۔ مارگ اکو اپنا دسیگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچکھنڈ دوارے ساچے تخت بہہ کے ہسیگا۔ سُت دُلارا اک اُچاواں گا۔ اکو اپنا نام سمجھاواں گا۔ مہر نظر اک اُٹھاواں گا۔ سچکھنڈ ونڈ ونڈاواں گا۔ اندر مندر اک سُہاواں گا۔ تھر دربارا ناؤں دھراواں گا۔ بالے نکے وچ بہاواں گا۔ پچھے اپنا ہتھ رکھاواں گا۔ ساچے حصے آپ ونڈاواں گا۔ بن لکھے لیکھ سمجھاواں گا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سچ سنہڑا اک درساواں گا۔ سُت دُلارا آپ اُٹھاواں گا۔ ہٹ ونجارے اک وکھاواں گا۔ وڈ بھنڈارے نظر ملاواں گا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، گھر ساچا اک درساواں گا۔ سُت دُلارا اُٹھیگا۔ پرہ صاحب سچا اُٹھیگا۔ چرنی ڈھیہہ کے منگ اکو پُچھیگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، ستگر صاحب اکو بکیگا۔ صاحب ستگر اکو بولیگا۔ نرویر تول تولیگا۔ تھر گھر دا کُنڈا کھولیگا۔ آد جگاد کدے نہ ڈولیگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، نرگن نرگن اندر مؤلیگا۔ نرگن اندر، نرگن دھار چلاواں گا۔ سچکھنڈ اندر، تھر گھر اک وساواں گا۔ سُت دُلارا شبہ بہاواں گا۔ نام جیکارا اک سُناواں گا۔ جے جیکار وست امولک جھولی پاواں گا۔ کر پیار سیو لگاواں گا۔ ساچی دھار درساواں گا۔ نراکار نرنکار نرویر رنگ رنگاواں گا۔ اجونی رہت بے پرواہ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچی سیوا اک لگاواں گا۔ ساچی سیوا اک لگائے گا۔ پرہ اپنی دیا کھائیگا۔ شبدی سُت راہ وکھائیگا۔ ابناسی اچت ویکھ وکھائیگا۔ تھر گھر رت سُہائیگا۔ پتا پُت ویس وٹائیگا۔ سچ آدیش اک سُنائیگا۔ نر نریش حُکم منائیگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، بھیو ابھیدا آپ کھلائیگا۔ بھیو ابھیدا آپ کھلاویگا۔ سُت دُلارا حُکم جاناویگا۔ نرگن اپنی کار کھاویگا۔ ویس اینکا روپ دھراویگا۔ وشنوں اپنا انگ بناویگا۔ نام مردنگ وجاویگا۔ جے جیکار الاویگا۔ سیوادار سمجھاویگا۔ جوتی

جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گھر ساچا اک سُہاویگا۔ وِشنوُن وِشو اُٹھیگا۔ زرویر کدے نہ لُکیگا۔ جے جیکار ڈھولا اِکو بُکیگا۔ شبد سُت دُلارا پُچھیگا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، صاحبِ سُلطان دینِ دِیال اک اِکلا آپے لُٹیگا۔ اک اِکلا لُٹ مچائیگا۔ لُٹنہارا نظر نہ آئیگا۔ سب کُچھ اپنے ہتھ وکھائیگا۔ وِشنوُن نیتر نین اُٹھائیگا۔ نیناں نیرِ وبائیگا۔ دوئے جوڑ واسطہ پائیگا۔ تیری لوڑ تده بن نظر کھئے نہ آئیگا۔ زرگن زرگن نال جوڑ، سرگن سرگن ونڈ ونڈائیگا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ وچولا اک بنائے گا۔ سچ وچولا آپ بناویگا۔ شبد سُت اک اُٹھاویگا۔ اُجل مُکھ آپ کراویگا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کار آپ درڑاویگا۔ ساچی کار وِشو دھار، وِشن کرے جنائیا۔ چرن کول کول پیار، کول نین نین درسائیا۔ پرم پُرکھ بے پرواہ پاربرہم بے آنت کھیل کرے اگم اپار، اتھاہ بچشے اک سرنائیا۔ دیونہار وست اپار، کھولنہار ہٹ بازار، جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، وِشنوُن اِکو اک جنائیا۔ وِشنوُن کھول اکھ، سِری بھگوان آپ جنائیندا۔ زرگن دھار ویکھ پرتکھ، پارکھو اپنی پرکھ کرائیندا۔ آد جگادی سدا وکھ، وکھری کار کرائیندا۔ جس بہاوے تس لئے رکھ، دوجا کھئے رہن نہ پائیندا۔ تیرا کھولے ترے بھون دھنی ہٹ، ونج ونجارا اک جنائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی سیکھیا اک درڑائیندا۔ سُن سندیسہ سِری بھگوان، وِشنوُن سپس جھکائیا۔ بن یاچک منگے دان، دوئے جوڑ پیا سرنائیا۔ کرپا کر ہر مہربان، مہر نظر اُٹھائیا۔ ہوں بالک بال انجان، تیری سار کھئے نہ آئیا۔ تُوں صاحبِ سچا سُلطان، بے آنت تیری شہنشاہیا۔ تیرا حُکم وڈ بلوان، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیا۔ ہوں بردا تیرا غلام، چرن دھوڑی منگ منگائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا سچا ور، وِشنوُن اِکو گن سمجھائیا۔ وِشنوُن سُن کر دھیان، صاحبِ دِیال آپ سمجھائیندا۔ تیرا تیرا اک گیان، منتر منتر آپ درڑائیندا۔ تیرا تیرا اک دھیان، دھیان دھیان وچ رکھائیندا۔ تیرا تیرا اک مکان، چرن کول کول جنائیندا۔ تیرا تیرا اک نشان، چرن دھوڑی سچ نشانہ اک پرگٹائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، بے پرواہ دیا کرائیندا۔ بے پرواہ دیونہارا، اپنی دیا کرائیا۔ وِشنوُن اُٹھ ویکھ بھنڈارا، بے پرواہ رہیا سمجھائیا۔ چرن نال چرن رگر کیتا کھیل اپارا، دھوڑی دھوڑ نظر کیسے نہ آئیا۔ امرت وہے ٹھنڈی دھارا،

وشنوں بوند بوند ٹپکائیا۔ رس پیا اگم اپارا، مٹھت روپ نہ کھئے وکھائیا۔ نرگن نرگن کر اُجیارا، نراکار کرے رُشنائیا۔ سر سروور ٹھنڈا ٹھارا،
 کول کول دئے وڈیائیا۔ سر سر کر پیارا، سار ہر جو رہیا پائیا۔ نر نر کھیل کرتارا، نر نرائن رہیا جنائیا۔ ونج ونج وپارا، گھر ہٹ ہٹ
 گھلائیآ۔ برہم برہم کر پسارا، برہم دیونہار وڈیائیا۔ دھواں دھار ہو اُجیارا، نور ظہور کرے رُشنائیا۔ لیکھا جان دُھر دربارا، دُھر دی
 کار کھائیا۔ شنکر دے اک سپارا، شنکا سرب رہیا گوائیا۔ تیاں وچولا ایکنکارا، شبدي دھار کرے گُرمائیا۔ ساچا سو بلا سُنائے
 سُناونہارا، گیت اکو اک گائیا۔ جے جے جے کرو اکو وارا، تیاں کرے آپ پڑھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، وشن برہما
 شو دیوے سمجھائیا۔ وشن برہما شو کرو جے، سچکھنڈ نواسی آپ اکھوائیندا۔ آد جگاد پُرکھ ابناسی اکو رہے، دوجا رہن کھئے نہ پائیندا۔
 جو اُچے سو ہووے کھے، کھڑا انت آپ چھڈائیندا۔ پُرکھ اکال جو چرنی ڈھپے، تس اپنا میل ملائیندا۔ سو کہنا جو پرہ رہیا کہہ، دوجا
 اکھر نہ کھئے وکھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جے جیکار آپ جنائیندا۔ وشن برہما شو جے جیکار گاؤندے، گا گا
 شکر منائیا۔ نرگن نروریر نراکار دھیان لگاؤندے، اشٹ دیو اک منائیا۔ پرم پُرکھ اک مناؤندے، دوجی اوٹ نہ کھئے تکائیا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سچ رہیا درڑائیا۔ وشن برہما شو جے جیکار گا، پرہ آگے کری عرضوئیا۔ سو
 پُرکھ نرنجن دے سمجھا، کی تیری وڈ وڈیائیا۔ ہر پُرکھ نرنجن اپنا پردہ دے اُٹھا، مَکھ نقاب نہ کھئے رکھائیا۔ ایکنکار اپنا مندر دے وکھا،
 جس گھر وسیں آسن لائیا۔ آد نرنجن اپنا دیپ کر رُشنا، جوتی جوت ڈگمگائیا۔ سری بھگوان اپنا تخت دے جنا، جس اُپر حُکم سُنائیا۔
 ابناسی کرتے اپنا لیکھا دے پڑھا، جو بن اکھراں رہیا بنائیا۔ پاربرہم پرہ اپنی ونڈ دے جنا، جو حصے رہیا پائیا۔ وشنوں تیرے اتوں فدا،
 اپنا آپ نہ کچھ رکھائیا۔ برہما رووے مارے دھاہ، نیتر نیناں نیر وپائیا۔ شنکر منہ دے بہار ڈگا آ، گھلڑے کیس رہیا وکھائیا۔ تیرا ناؤں
 تیری جے جیکار تُوہ بن کوئی نہ سکے گا، صفتی صفت نہ کھئے صلاحیا۔ مہربان مہربان مہربان مہر نظر اک ٹکا، ٹکا مستک چرن
 دھوڑی لائیا۔ ساچا مارگ دے سمجھا، دھندا اکو اک وکھائیا۔ تُوں بخشندا بے پرواہ، بخشش تیرے ہتھ سمائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، تیرا ڈھولا سچا گائیا۔ تیرا ڈھولا سچا گاواں گے۔ پرہ لکھ لکھ شکر مناواں گے۔ در تیرے الکھ

جگاواں گے۔ ہو وکھ نہ راہ وکھاواں گے۔ جس ویلے بھانڈے ہوون سکھ، تیرے در توں منگن آواں گے۔ ٹوں لُج پت لئیں رکھ، در تیرے واسطہ پاواں گے۔ ساڈے پردے لئیں ڈھک، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دیوے ساچا ور، ساچی کار اک کھاواں گے۔ وشن برہما شو ساچی سیو کھاؤ گے۔ ترے گن مایا نال رلاؤ گے۔ پنج تت اپنی گنڈھ پاؤ گے۔ لکھ چوراسی گھاڑت گھڑ وکھاؤ گے۔ انڈج جیرج اُتبھج سینج ونڈ ونڈاؤ گے۔ چارے کھانی رنگ رنگاؤ گے۔ تن کایا ماٹی ہٹ چلاؤ گے۔ دئے جوڑ سیس جھکاؤ گے۔ منگ اکو پھیر منگاؤ گے۔ نرگن سرگن ناتا جوڑ جڑاؤ گے۔ من مت بُدھ داتا جھولی پاؤ گے۔ کام کرودھ لوہہ موہ ہنکار آسا ترسنا رنگ رنگاؤ گے۔ گھر گھر وچ ونڈ ونڈاؤ گے۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، لکھ چوراسی کھیل کھلاؤ گے۔ لکھ چوراسی کھیل کھیلیگا۔ نرگن سرگن میل میلیگا۔ لیکھا جان سجن سہیلے دا، بھیو چکے گرو چیلے دا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، رنگ ویکھو اک نویلے دا۔ رنگ نولیا اک وکھائیگا۔ لکھ چوراسی راہ چلائے گا۔ وشن برہما شو سیو کھائیگا۔ دھر فرمانا حُکم منائیگا۔ ساچا رانا اک ہو جائیگا۔ جُگ چوکڑی ونڈ ونڈائیگا۔ شاستر سمتر وید پُران پڑھائیگا۔ ستجگ تریتا دواپر کلجگ گنڈھ پوائیگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا کھیل آپ کرائیگا۔ پرہہ ساچا کھیل کراویگا۔ ترے گن سیوا اک لگاویگا۔ شبہ وچولا وچ رکھاویگا۔ جُگ جُگ ڈھولا راگ الاویگا۔ ساچا سوہلا اک اُچاویگا۔ بن تولا پھیرا پاویگا۔ انمولا ہٹ وکھاویگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا کھیل اک درساویگا۔ ساچا کھیل اک دسیگا۔ لکھ چوراسی اندر وسیگا۔ آتم پرما تم پرتی پھسیگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اپنا بھیو اپنے ہتھ رکھیگا۔ بھیو اپنے ہتھ رکھاواں گا۔ لکھ چوراسی جیو جنت سادھ سنت برہمنڈ کھنڈ پُری لوء سورج چن چمکواں گا۔ گگن منڈل ویکھ وکھاواں گا۔ دھرت دھول اُچاواں گا۔ پون پانی سماواں گا۔ اگنی ہون کراواں گا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا لیکھا اک درساواں گا۔ ساچا لیکھا اک درساواں گا۔ وشن برہمے آپ سمجھاؤں گا۔ جُگ چوکڑی ویس وٹاؤں گا۔ گر اوتار نام دھراؤں گا۔ دھر سندیسہ آپ سناؤں گا۔ جگت وِدیا ونڈ ونڈاؤں گا۔ اکھڑ وکھڑ کر وکھاؤں گا۔ گر گر اپنی گنڈھ پواؤں گا۔ بودھ آگادھ بھیو جناؤں گا۔ نام ناد اک سناؤں گا برہم برہما ویکھ وکھاؤں گا۔ بن

سوانگی سوانگ رچاؤں گا۔ ستجگ تریتا دواپر کلجگ آپ ہنداؤں گا۔ چارے ویداں گنڈھ پواؤں گا۔ پُران اٹھاراں رنگ رنگاؤں گا۔
 چھ شاستر چند چمکاؤں گا۔ سمرت اپنا صمیم درساؤں گا۔ گیتا گیان ترمیم کراؤں گا۔ شان عظیم اک وکھاؤں گا۔ سچ تعلیم پھیر پڑھاؤں گا۔
 غنی غنیم رام رحیم ویس وٹاؤں گا۔ کر تقسیم ونڈ ونداؤں گا۔ ہو حسین نین مٹکاؤں گا۔ جانشین سرب اکھاؤں گا۔ پیشین حکم اک
 جناؤں گا۔ بے زبان زبان نہ کھئے بلاؤں گا۔ سچ کلام اک پڑھاؤں گا۔ امام اکو اک وکھاؤں گا۔ مقامے حق ڈیرہ لاؤں گا۔ حقیقت اپنے
 ہتھ جناؤں گا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچا حکم اک مناؤں گا۔ ساچا حکم اک مناواں گا۔ جگ جگ اپنا ویس
 وٹاواں گا۔ ستجگ تریتا دواپر کلجگ آپ ہنداھاواں گا۔ تیئی اوتار گنڈھ پواواں گا۔ بھگت اٹھاراں روگ گواواں گا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد
 کلمہ کوک جناواں گا۔ چوڈاں لوک وڈیاواں گا۔ چوڈاں طبق بھواواں گا۔ سبق اپنا اکھڑ پڑھاواں گا۔ الفیے پندھ مکاواں گا۔ زرگن دھار
 دھار جناواں گا۔ کر کرتا ہو تیار، ترے گن اتیتا ترے بھون دھنی اپنا حکم مناواں گا۔ گر شبدی ٹھانڈا سینتا، ستگر بھیو چکاواں گا۔
 سرگن ساچی ریتا، نانک روپ وکھاواں گا۔ گویند مٹر میتا، ایکا گنڈھ پواواں گا۔ جگ چوکرئی تپے انگیٹھا، اگنی کُنڈ وکھاواں گا۔ اپنا
 کھیل رکھاں انڈیٹھا، چارے بانی صفت صلاحواں گا۔ شودوالے مندر ٹھاکر دوارے بنا مسیتا، گروڈوارے ونڈ ونداواں گا۔ لیکھا جان
 بست کیٹا، اوچ نیچاں ویکھ وکھاواں گا۔ جگ چوکرئی جگت بغیچہ، بن کے مالی سیو کھاواں گا۔ سچ بھنڈاری بھر کے اپنا کھپسا،
 وست امولک اک ورتاواں گا۔ ناؤں دھر جگت جگدیشا، جگدیشر اپنی کار کھاواں گا۔ سیس سوپے تاج سیسا، صاحب ستگر ونڈ
 ونداواں گا۔ لکھ چوراسی پرکھ نیتا، نیتیاں ناؤں دھراواں گا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، جے جیکار اک کراواں گا۔
 وشن برہما شو سیو کھاؤں گا۔ ترے پنج راہ وکھاؤں گا۔ زرگن سرگن دھار گنڈھ پاؤں گا۔ گر اوتار جگ اُچاؤں گا۔ گفتار اک سمجھاؤں گا۔
 رفتار اک بناؤں گا۔ سیکدار اک سمجھاؤں گا۔ بن برخوردار سیس جھکاؤں گا۔ نو سو چورانوے چوکرئی جگ دھر دا حکم نہ میٹ مٹاؤں گا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، در گھر اکو اک درساؤں گا۔ در گھر اکو اک درساواں گا۔ پرہ تیرا درشن
 پاواں گا۔ دو جی منگ نہ کھئے منگاواں گا۔ کون ویلا کون وقت ویکھیے جگت، تیرا ڈھولا اکو گاواں گا۔ ٹوں نظری آئیں فقط، فکر ہور

سب گواواں گے۔ کِس دھاروں آویں پرت، پارپرہم در تیرا اک درساواں گے۔ ساڈے نال کر لے لیکھت پڑھت، جس ویلے تیرا درشن پاواں گے۔ کوئی منگیں نہ ساتھوں دھڑت، تیرا مُفت ہٹ چلاواں گے۔ ساڈے سروں نہیں لہنا قرض، مقروض تیرے اکھواواں گے۔ تُوں پورا کریں فرض، بن گولے تیری سیو کھاواں گے۔ تُوں دسیا تال دسی طرز، جے جیکار تیرا راگ الاواں گے۔ تُوں مئیں ساڈی عرض، آرزو تیرے آگے ٹکاواں گے۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا ساچا ور، گھر تیرا ویکھن آواں گے۔ گھر ساچا سچ وکھاواں گا۔ در دروازہ اک کھلاواں گا۔ نو سو چورانونے چوکرئی جگ لنگھاواں گا۔ گر اوتار سیو لگاواں گا۔ ستجگ تریتا دواپر کلجگ پار کراواں گا۔ اکونجا یونجا اپنی گود بہاواں گا۔ کھیل شترنجا اک کھلاواں گا۔ ست رنگا روپ وٹاواں گا۔ مردنگا نام وجاواں گا۔ برہمنڈاں کھنڈاں آپ اٹھاواں گا۔ جیرج انڈاں ویکھ وکھاواں گا۔ اُتہج سینج پردہ لاپواں گا۔ نرگن ہو کے پھیرا پاواں گا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، بھید ابھید کھلاواں گا۔ نو سو چورانونے چوکرئی جگ لنگھیگا۔ پرہہ اپنا لہنا منگیگا۔ ویکھے حال بھکھے ننگے دا۔ لکھ چوراسی مانس بندے دا۔ جیو جنت کوڑے دھندے دا۔ لیکھا چکے چنگے مندے دا۔ مل پوے وشن برہما شو پرہہ دے گائے چھندے دا۔ اکو شبد سچا نال ہنڈیگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل سورے سرنگے دا۔ نو سو چورانونے چوکرئی جگ پندھ مکاواں گا۔ نرگن نرور ہو کے آواں گا۔ نہکلنک ناؤں رکھاواں گا۔ جوتی نور نور چمکاواں گا۔ شبیدی راگ الاواں گا۔ لوک مات ویکھ وکھاواں گا۔ سچکھنڈ دوار بناواں گا۔ سچ سنگھاسن اک شہاواں گا۔ پُرکھ ابناسن ہو کے ڈیرہ لاواں گا۔ سیس تاج اک ٹکاواں گا۔ دو جہاناں راج کھاواں گا۔ جگت سماج ویکھ وکھاواں گا۔ جن بھگتاں لاج اپنے ہتھ رکھاواں گا۔ سچ سمگری رچ کے ساچا کاج، ساچا حکم اک سناواں گا۔ دو جہاناں بیڑا چلے جہاز، چپو اپنا نام لگاواں گا۔ نرگن سرگن پئے سانجھ، سانجھا پیر اک اکھواواں گا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گر اوتار پیر پیغمبر جگ چوکرئی وچھڑے اکٹھے کر بہاواں گا۔ نو سو چورانونے چوکرئی جگ بیتیکا۔ لیکھا چکے مندر مسیتے دا۔ لہنا مکے تپے انگیٹھے دا۔ لیکھا چکے کوڑے ریٹھے دا۔ ویکھنا کھیل پیس پیسے دا۔ ناؤں چلے اک جگدیشے دا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، بھيو چکے خالی کھیسے دا۔ نو سو چورانونے

چوڪڙي جُگ پيٽڻا مُکيگا۔ سِري بهگوان کدے نه لُکيگا۔ وِشن برهما شو تهاڻا شير اِکو بُکيگا۔ گر اوتاراں پير پيغمبراں کولون پُچهيگا۔
 جوتي جوت سرُپ هر، آپ اپني کريا کر، زرگن هو کے اِکو اُٿهيگا۔ زرگن هو کے آواں گا۔ آدي دهار چلاواں گا۔ شبدي گنڌه پواواں
 گا۔ سوہنگ ونڌ ونڌاواں گا۔ آتم پرما تم چند چمکواں گا۔ سرب بخشند اکھواواں گا۔ اک اند اُچاواں گا۔ پرمانند سماواں گا۔ جُگ
 چوڪڙي نام ويکهه وکھاواں گا۔ دين مذہب پهول پُھلاواں گا۔ ذات پات پردہ لاهواں گا۔ من مت نار کمذات ستي اُٿھاواں گا۔ دے بهگتاں
 اپني دات، داتا داني اک هو جاواں گا۔ گر اوتار پير پيغمبر جيهرے پڙھائے اپني جماعت، اپنا اکھر پھير وکھاواں گا۔ پھيرا پا کے گئے کائنات،
 کلمه نبي نبي جناواں گا۔ پنج تت پائي وفات، فتوے سب دے اُپر درسواں گا۔ کلمه کلام لکھ لکھ گئے حالات، اصل حال نه کيسے وکھاواں
 گا۔ حرف بحرف دس کے گئے نال قلم دوات، بن قلم شابي اپنا نام جناواں گا۔ گر اوتار ليکھا دسدے گئے بوہ بدھ بهانت، بهانا سب دے
 سر رکھاواں گا۔ ليکھا لکھ لکھ گئے اندر قنات، پردہ اوبلا اک جناواں گا۔ جوتي جوت سرُپ هر، آپ اپني کريا کر، ساچا کھيل اک
 وکھاواں گا۔ نو نو چار دُھائي پائيگا۔ نو کھنڌ نظر کھنڌ نه آئيگا۔ نو در دھير نه کھنڌ دھرائيگا۔ چوٿه گهر نه کھنڌ ملائيگا۔ نو سو چورانوے
 چوڪڙي پنڊه نه کھنڌ وکھائيگا۔ چوڪا چار کُنڌ نين اُٿھائيگا۔ نايا نوکا اک چلائے گا۔ نايا نو در در رولا پائيگا۔ جوتي جوت سرُپ هر،
 آپ اپني کريا کر، نو نو چار ويکهه وکھائيگا۔ نو نو چار ويکهه آويگا۔ پريه اپنا ويس وٿاويگا۔ وِشن برهما شو ليکهه جناويگا۔ مچھ داہڙي
 کيس نه کھنڌ دساويگا۔ وسنھارا ساچے ديس، ديس دسنتر اک وڌياويگا۔ آد جُگاد رے ہميش، جُگ جُگ اپني کار کماويگا۔ گر اوتار پير
 پيغمبر نه پايا بهيت، ابھيد اپنا آپ کھلاويگا۔ نيترونڊے گئے مُلا شيخ، پنڌت پاندها سرب گرلاويگا۔ جن بهگتاں کرے بهيت، ھتڪاري
 پھيرا پاويگا۔ رت سُهنجي رکھے چيت، پُھل پُھلاوڙي آپ مھکايگا۔ کلجگ اتم کھيلے کھيڏ، کھڏاري اِکو نظري آويگا۔ لکھ چوراسي بهيڙے
 بهيڙ، راو رنگ ٿڪر لگاويگا۔ لکھ چوراسي کوڙي کريا دهرم رائے دا بنيا بهيڙ، مٿمکھ مٿمکھ مؤڙھ اجڙ اک وکھاويگا۔ بيس بيسا هر
 جگديشا زرگن آد جُگاد اپني کرني نه لائے دير، کرتا اپني کار کماويگا۔ جُگ چوڪڙي لياوے پھير پھير، کولو چڪي چڪ بھواويگا۔ انڊج
 جيرج اُتھج سينج رکھے گھير، گھيرا اپن نام رکھاويگا۔ بن بهگتاں کيسے اُتے نه کرے مھر، رائے دهرم ھتھ سرب پھڙاويگا۔ پنڊه مُکائے نيرن نير،

دور دُرڈا چل کے آویگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھیو ابھیدا آپ گھلاویگا۔ بھیو ابھیدا آپ گھلاواں گا۔ سچکھنڈ دوار سہاواں گا۔ بھگت دوار وڈیاواں گا۔ سچ سنگھاسن ڈیرہ لاواں گا۔ پُرکھ ابناسن نام وڈیاواں گا۔ پرتھی آکاشن بھیو چکاواں گا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنی کل آپ ورتاواں گا۔ پرہو جب اپنی کل ورتائینگا۔ کی کی کھیل وکھائینگا۔ کون دھام ڈیرہ لائینگا۔ کون کھیڑا مات وڈیائینگا۔ کون جیڑا کٹ وکھائینگا۔ کون گیڑا آپ دوائینگا۔ کون بیڑا بٹھ چلائینگا۔ کون میرا تیرا تیرا میرا گھر وسائینگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، کون ویلے دیا کھائینگا۔ جس ویلے اتم آواں گا۔ نرگن توری جوتی جامہ پاواں گا۔ گر اوتاراں لیکھا پور کراواں گا۔ پوت سپوتا براہمن گوڑا، گنڈھ پواواں گا۔ وید ویاسا رنگ رنگاواں گا۔ عیسیٰ آشا پور کراواں گا۔ محمد بھروسا اک جناواں گا۔ امام اماماں وڈ اکھواواں گا۔ نام دماماں اک وجاواں گا۔ سچ کلام اک پڑھاواں گا۔ پچھلا نظام سرب بدلاواں گا۔ سچ اسلام اک سمجھاواں گا۔ پیغام اک پرگٹاواں گا۔ نگر کھیڑا اک وساواں گا۔ سمبل ڈیرہ لاواں گا۔ نانک لیکھا لیکھ جناواں گا۔ سوہنگ ڈھولا گاواں گا۔ بھرم بھلیکھ کڈھاواں گا۔ ساچا دیس وساواں گا۔ نر نریش ہو جاواں گا۔ نیتر لوچن پیکھ، لکھ چوراسی ویکھ وکھاواں گا۔ جنہاں گوبند کریا ہیت، تنہاں اپنا میل ملاواں گا۔ اندر وڑ کے دساں ہیت، ڈونگی گندر پھول پھلاواں گا۔ سچ سہنجی ماناں سیج، رنگ رنگیلا اک رنگاواں گا۔ نام سنیہڑا اکو بھیج، اتم پرما تم گنڈھ پواواں گا۔ جوتی چمکے توری تیج، سورج چند نین شرماواں گا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گھر ساچا اک وساواں گا۔ گھر ساچا اک وساواں گا۔ سچ سنگھاسن ڈیرہ لاواں گا۔ ساڈھے تین ہتھ مان دواواں گا۔ گوبند شبدی ونڈ ونڈاواں گا۔ برہمنڈ کھنڈ ویکھ وکھاواں گا۔ گجری چند چند چمکاواں گا۔ تیر کمنڈ نام جناواں گا۔ پری اند اند وساواں گا۔ بھگت بھگوان ڈھولا گاواں گا۔ بن وچولا سیو کماواں گا۔ پردہ اوہلا سرب اٹھاواں گا۔ مؤلا ہو کے ہر گھٹ نظری آواں گا۔ کایا چولا اک بدلاواں گا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا مندر اک سہاواں گا۔ ساچا مندر اک سہائیکا۔ سری بھگوان ڈیرہ لائیکا۔ تیئی اوتار در بلائیکا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد دور دُرڈا سیس جھکائیکا۔ دس گرو جوت چمکائیکا۔ بھگت اٹھاراں دھیان لگائے گا۔ چار جگ دی کیتی سرب وکھائیکا۔ دین مذہب پردہ لاییکا۔

ڈردا سر نہ کھئے اٹھائیکا۔ مردا جیو نہ کھئے ترائیکا۔ بردا گلے نہ کھئے لگائے گا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کلجگ اتم پھیرا پائیکا۔ کلجگ اتم پھیرا پائیکا۔ سچ دربار اک لگاویگا۔ گر اوتاراں پیر پیغمبراں لوک مات آپ وکھاویگا۔ دین مذہب جگت جماعت، جھگڑا گھر گھر اک ونڈاویگا۔ دسے سچ نہ کوئی ساتھ، جوٹھ جھوٹھ سرب پرناویگا۔ گر کی گائے کوئی نہ گاتھ، رسنا جہوا سرب ہلکاویگا۔ دھوڑی مستک نہ لائے کھئے ماتھ، جوت للاٹ نہ کھئے جگاویگا۔ سادھ سنت کام کرودھ لوبھ موہ ہنکار وکن ہاٹ، ہر کا ہٹ نہ کھئے گھلاویگا۔ آشا ترسنا ٹٹوآ ناٹ، من واسنا ناچ نچاویگا۔ دھیرج کوئی نہ دسے سات، ست دھرم نہ کھئے رکھاویگا۔ نار کنت نہ کھئے جت، ویسوا روپ سرب بناویگا۔ دھی بہین کوئی نہ رکھے پت، پتا پتر نہ کھئے شرماویگا۔ کلجگ سب دا توڑے ہٹھ، دھیرج دھیر نہ کھئے بندھاویگا۔ کایا خالی ہوئے مٹ، نام ہری گھر نہ کھئے وساویگا۔ گھر گھر اُچے من مت، منوآ اپنا ڈنک وجاویگا۔ ناڑ بہتر اُبلے رت، امرت میگھ نہ کھئے برسواویگا۔ سب دی دھرم وراثت ہونی فک، حقدار نظر کھئے نہ آویگا۔ گر اوتار پیر پیغمبر گواہی دینوں پچھے جانے ہٹ، آگے ہو نہ کوئی چھڈاویگا۔ اُچے مندر جانے ڈھٹھ، دھولر نظر کھئے نہ آویگا۔ نو کھنڈ پرتھی گھر گھر وجے سٹ، ٹھوکر ہر جو آپ لگاویگا۔ کایا چیتھڑ جائے پھٹ، پٹی نام نہ کھئے بندھاویگا۔ اوس ویلے وشنوں تیرے خالی ہوون ہٹھ، تیرا بھنڈارا نظر کیسے نہ آویگا۔ برہمے دی رہے نہ برہم مت، چوڈاں وڈیا مول نہ کھئے جناویگا۔ شنکر ترسول بھے سٹ، جٹا جوٹ نیتر نین نیر وباویگا۔ اوس وقت کیسے دا رہے نہ ہٹھ، پرہ سب دا مان گواویگا۔ من کا منکا نام نام جگ چوکڑی جو رہے رٹ، رٹا سب دا آپ مُکواویگا۔ اکو کھولے سمرتھ ہٹ، پردہ اوہلا آپ چکاویگا۔ گر اوتار پیر پیغمبر سارے منگن کر کے آگے ہٹھ، سجدہ سپس سرب جھکاویگا۔ کیرپا کر پُرکھ سمرتھ، تیری اوٹ سرب تکاویگا۔ سری بھگوان مارگ دیوے دس، دو جہان آپ سمجھاویگا۔ سوہنگ جاپ چپو ہس ہس، ٹوں میرا میں تیرا دوجا نظر کھئے نہ آویگا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن پرہ اسیں تیرے ہوئے وس، وس ساڈا نہ کوئی جاویگا۔ لوک مات آئے نٹھ، جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سچ اک جناویگا۔ گر اوتار پیر پیغمبر در تے آؤن گے۔ دوآ صِفر وند وند ونداؤن گے۔ نرگن نرگن سرگن سرگن ہوئے دو، زیرو اپنا آپ جناؤن گے۔ نرور نرا نرموہ، موہ تیرے نال ودھاؤن گے۔ چرن کول کول چھوہ، شہنشاہ اپنے انگ لگاؤن گے۔ تیرے جوگے

گئے ہو، ہوکا دے دے مات سناؤں گے۔ اپنا دے دے ڈھوآ ڈھو، جھولی خالی سرب بھراؤں گے۔ نیر نیناں نیناں رو، نیر نیر ویاؤں گے۔ تڈھ پن نظر نہ آئے کو، کوٹ قلعے گڑھ اکو چرن کول تکاؤں گے۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا ڈھولا اکو گاؤں گے۔ ساچا ڈھولا سب نے گاؤنا اے۔ کلجگ اتم وقت سہاؤنا اے۔ سوہنگ روپ ہری ہر درساؤنا اے۔ چارے گنٹ ڈنک و جاؤنا اے۔ نرگن دھاروں اٹھ، سرگن آپ اٹھاؤنا اے۔ جن بھگتاں اُپر تٹھ، رٹھیاں آپ مناؤنا اے۔ نو سو چوراوے چوکرے جگ سچکھنڈ دوار جو رہیا لک، تس اپنا روپ پرگٹاؤنا اے۔ شیر ہو کے پئے بک، بھک اپنے نام سناؤنا اے۔ ست شبدی رکھیا ککھ، ککھ اپنی ہری کراؤنا اے۔ وشن برہما شیو سکھنا رہے سکھ، سکھاں سکھدیاں وقت سہاؤنا اے۔ بیس بیسے پینڈا رہیا مک، پاندھی نظر کھئے نہ آؤنا اے۔ گر اوتار پیر پیغمبر رہے جھک، جھک جھک سیس سرب جھکاؤنا اے۔ سارے کہن ساڈے کول نہیں کچھ، کوشلیا پُت رام رام وچ ساؤنا اے۔ نہ جانے نند جسودھا ست، نندن چندن چند چاندنی وچ چمکاؤنا اے۔ گر اوتار پیر پیغمبر پرہ دی گودی بیٹھے لک، لکیاں پھیر باہر کڈھاؤنا اے۔ پن نانک کوئی نہ سکے بچھ، سچکھنڈ دوار آ، درس کیسے نہ پاؤنا اے۔ پن کیر جائے نہ تٹھ، پن نانک انگ نہ کیسے لگاؤنا اے۔ پن گوبند کیسے نہ بنائے پُت، ست ڈلارا نہ کیسے جناؤنا اے۔ کلجگ اتم سوہی رت، رت رتڑی آپ مہکاؤنا اے۔ کرے کھیل پن کایا بُت، پنج تت نہ کھئے وکھاؤنا اے۔ سنگھ شیر ہو کے بک، نام ڈنکا اک و جاؤنا اے۔ سنت سہیلے گودی چک، آپ اپنے رنگ رنگاؤنا اے۔ وشنوں چرنی ڈگ کے رہیا پچھ، پرہ کی کی نام جپاؤنا اے۔ نو نو چار بیٹھا رہوں چپ، تیرا بھیو نہ کیسے سمجھاؤنا اے۔ جے کوئی ویکھے وسیں اندھیرا گھپ، نور چند نہ کھئے چمکاؤنا اے۔ کیہڑی دھاروں رہوں اٹھ، پردہ اپنا آپ لاہنا اے۔ کون کوٹے رکھیا پُت، ست ڈلارا نال ملاؤنا اے۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ سچ سمجھاؤنا اے۔ وشنوں سچ سچ سمجھاواں گا۔ کایا کچ لیکھ مُکاواں گا۔ سمبل کھیڑے جاواں وس، گوبند پُت اک اٹھاواں گا۔ زرویر ہو کے پواں ہس، زراکار کھیل کراواں گا۔ جن بھگتاں جاواں وس، ڈھولا راگ اک پرگٹاواں گا۔ سچ دوارا کھول ہٹ، نام امولک اک ورتاواں گا۔ نرگن ہو کے وساں گھٹ گھٹ، گرہ مندر ڈیرہ لاواں گا۔ لیکھا چکاواں دھنے جٹ، جٹ لیکھے اپنے پاواں گا۔ گوبند لگا پچھلا پھٹ، بن شبدی

درد ونداواں گا۔ جوتی نُو ر لٹ لٹ، اگم جوت درساواں گا۔ لوک مات ہو پرتکھ، پاربرہم اکھواواں گا۔ لکھ چوراسی بھانڈے کر کے سکھ، سکھنی ہانڈی اک چڑھاواں گا۔ گرمکھ سنت سہیلے سجن رکھ، بن راکھا سیو کھاواں گا۔ بھگتاں کھولاں اپنی اکھ، جگت لوچن بند کراواں گا۔ وشنوں تینوں مارگ دس، سیوک تیری سیو جناواں گا۔ غریب نایاں دینا حق، شاہ سلطاناں خاک ملاواں گا۔ بھکھے ننگے لوک مات پرہ توں گئے اک، دکھیاں درد آپ ونداواں گا۔ ہوئے ہنگتا روگ کٹ، ساچی سنگت وچ ملاواں گا۔ گر اوتار پیر پیغمبر آؤن نٹھ، گرمکھاں وچ بہاواں گا۔ سارے مل کے اک دو جے دا گوں جس، سوہنگ ڈھولا اک پڑھاواں گا۔ آگے میری پیری سب دی ہوئی بس، گدیدار گدی اتوں سارے لاہواں گا۔ شاہ سلطاناں نکیل پانگ، چاروں کٹ آپ بہاواں گا۔ سب دا کھیڑا ہوئے بھٹھ، بھٹھی اکو اک تپاواں گا۔ کلجگ مندر جائے ڈھٹھ، ستجگ محل پھیر بناواں گا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا سچا ور، وشنوں تینوں اکو جے سمجھاواں گا۔ وشنوں تیری جے دا اکو مل، املڑا آپ پوائیندا۔ برہمے تیرا توله تول، تولنہارا آپ اکھوائیندا۔ شنکر تیرا پردہ کھول، اندر مندر بھیو چکائیندا۔ نو نو چار بیٹھا رہے اڈول، گر اوتار پیر پیغمبر لوک مات حکم منائیندا۔ کلجگ انت سری بھگونت پرگٹ ہوئے اُپر دھول، دھرت دھول ویکھ وکھائیندا۔ آد کیتا سچا قول، انت اپنا پور کرائیندا۔ نہ کوئی میٹے رتی چول، میٹنہارا نہ کھئے اکھوائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا نام سچ وڈیائیندا۔ وشنوں ناؤں اک جیکار، سری بھگوان آپ جنائیا۔ زرگن سرگن سچ پیار، آتم پر ماتم میل ملائیا۔ پاربرہم برہم دئے ادھار، جوڑی جوڑا اک رکھائیا۔ ایش جیو کر اجیار، جگدیش ہوئے سہائیا۔ کوئن نام جگت اچار، صفتی صفت صلاحیا۔ سچا نام اک کرتار، زرگن داتا دئے سمجھائیا۔ سوہنگ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، پرہو جیکار، چار جگ گر اوتار پیر پیغمبر یاد کیسے نہ آئیا۔ سب نے رہنا خبردار، بے خبر خبر آپ سنائیا۔ ملے میل اگمڑا یار، یاری یاراں نال نبھائیا۔ ناڑی چمڑا نہ کوئی ادھار، ہڈ ماس نہ ونڈ وندا ئیا۔ امی امڑا نہ کرے کھئے پیار، پتا پوت نہ کھئے اٹھائیا۔ دائی دایا نہ کھئے اجیار، سیس ہتھ نہ کھئے ٹکائیا۔ کھیلے کھیل آپ کرتار، کرتا پُرکھ بے پرواہیا۔ وشنوں ویکھ کھیل زرنکار، خالق خلق رہیا وکھائیا۔ تیری بدلی کرے آپ اپنی دھار، تیرا لہنا دئے مکائیا۔ اوہ ویکھ برہما رووے زارو زار، چار وید نہ کھئے سہائیا۔ شنکر ہا ہا کرے پکار، بھولے ناتھ

نہ کھئے وڈیائیا۔ تیئی اوتار گئے ہار، جُگ جُگ اپنی تار ستار وجائیا۔ پیر پیغمبر کر کر گئے گفتار، گفت شنید بھیو چُکائیا۔ گر گر بن دے
 گئے لکھار، لیکھا لیکھ نام جگت کُرمائیا۔ بھگت منگدے گئے دیدار، بھگون ملے بے پرواہیا۔ کوئی نہ پائے ہر کی سار، بے آنت بے آنت
 بے آنت کہہ کہہ شکر منائیا۔ سو صاحب ہویا خبردار، سسا ستگر رُوپ وٹائیا۔ اوڑا اونکار نرکار نرکار تِنار گناں وسیا باہر، ایڑا اکھ
 پرتکھ کھلائییا۔ ایڑی ایشٹ ہویا درکار، سپس جھکیا اک کرتار، پرنام نمو نمو جنائیا۔ سسا قلعہ ہویا تیار، ستگر وڑیا سچ سکدار،
 سنگھاسن آسن ڈیرہ لائیا۔ ہاہا ہنگ برہم کرے پیار، نہکرمی کرم وچار، ساچی سرن دئے داتار، دئیوان وڈ وڈیائیا۔ سوہنگ رُوپ اپر
 اپار، نرگن سرگن کرے پیار، آتم پر ماتم کھیل نیار، برہم پار برہم سائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا نام اک
 سمجھائیا۔ جے جیکار جگت جُگ، جگ جیون داتا آپ جنائیندا۔ جُگ چوکڑی اوڈھ جائے پُگ، گر اوتار بھیو نہ آئیندا۔ پیر پیغمبر سجدہ
 کرن نیوں نیوں جھک، بردا غلام سرب اکھوائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نہکلنک نرائن نر، کلجگ تیری اتم ور،
 وشن پورا کرے ور، برہم وکھائے اپنا گھر، شنکر بنھائے اکو لڑ، پلو اکو اک وکھائیندا۔ پلو وکھائے پرہہ انوکھا، تانا پیٹا نظر کیسے نہ آئیا۔
 جس پھڑیا تس ملے نہ دھوکھا، آد جگاد دئے وڈیائیا۔ بن کرپا نہیں پھڑنا سوکھا، کوئن کوٹ دھیان لگائیا۔ کلجگ اتم جن بھگتاں پرہہ نے
 دتا موقع، موقع ویکھن آپے آئیا۔ گھر گھر در در باہمن صاف رکھن چوٹکا، چوٹکی ڈاہ ڈاہ رہے منائیا۔ ملاً شیخ نال ہویا اوٹنا، پیہڑی
 آگے نہ کھئے ودھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا نام اک درڑائیا۔ ساچا نام درڑھ وشواس، ہر درڑتا آپ درڑائیندا۔
 جس دا کوئی نہ کرے گھات، گھاؤ نظر کھئے نہ آئیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر سارے بنو اک جماعت، ہر جماعت بھگت وکھائیندا۔ بیس پیسے
 سہنجی رات، راتی رُتی آپ مہکائیندا۔ جے کوئی سنسا پُچھو بات، داتا دانی سرب سمجھائیندا۔ جم کے پھیر نہ پاؤ وفات، سو مرنا آپ
 سمجھائیندا۔ ہر کا ناؤں لکھ لکھ دے کے آئے قلم دوات، قلم شاہی جوڑ جڑائیندا۔ رسنا دس دس آئے آب حیات، حیات حیات نہ کھئے
 بدلائیندا۔ جس دے خواب اندر لکھیا کلمہ سو دیوے جواب، لاجواب سرب کرائیندا۔ سارے نیوں کے کرن آداب، عادل اکو نظری آئیندا۔
 ساڈا پُچھے نہ ہور حالات، حالت سب دی ویکھ وکھائیندا۔ بن ترکھان نہ سانوں تراش، تیرا تیر انیالا جھلیا نہ جائیندا۔ اکو تیرے ملن دی

خواہش، خالق ٹوبی نظری آئیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر سندیسہ اک الائیندا۔ سارے اُٹھو ویکھو اکھ، آخر ہر جنائیا۔ تن ماٹی سڑ کے گئے ککھ، کُلی ککھان سنگ کیسے نہ جائیا۔ اتم ہوئے خالی ہتھ، ہتھ گنڈھ نہ کھئے بندھائیا۔ بن ڈھابیوں گئے ڈھٹھ، اپنا بل نہ کھئے جنائیا۔ حال احوال سارے دیو دس، کال مہاکال کی کی سیو کھائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر آپو اپنیاں سر تے رکھو ہتھ، جو تھادے ہو کے ہر ہر جس رہے گائیا۔ پیس پیسے کیسے دا رہن نہ دیوے حق، حقیقت ویکھے تھاون تھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر سندیسہ شبد سُنائیا۔ سُن سندیسہ تیرا محبوب، مُحبت تیری یاد آئیا۔ نظری آئے اک عرُج، عرش فرش تیری وڈیائیا۔ تیرا لیکھا چُکے نال سوڈ، اصل تیری جھولی پائیا۔ ساڈی کوئی نہ دسے حدوڈ، دین مذہب نہ کھئے وڈیائیا۔ بن تیرے کوئی نہ رہے پُوج، سل پاتھر پاپن نہ کھئے منائیا۔ کھانی بانی تیرا بھیو کھولے گُوجھ، تیرا راہ رہی سمجھائیا۔ جو تیری چرنی گیا جھُوجھ، تس جھجک رہے نہ رائیا۔ سو چڑھ منزلے مقصوڈ، مقصد اپنا حل کرائیا۔ کلجگ آنت بن تیری کرپا پڑھنا ہویا فضول، فضل تیرا نظر کیسے نہ آئیا۔ کھانی بانی کولوں منکے محسول، چُنکی خانے بیٹھے بنائیا۔ تیرا کوئی نہ جانے عرض طول، رقبہ کڈھے نہ کھئے لوکائیا۔ تیرے ہو کے تینوں گئے بھول، بھلیاں اکھ نہ کیسے کھلائییا۔ تیرا سچ سچا اصول، جُگ چوگری دیوے سزائیا۔ تیرا نام شبد معقول، حُکم اکو اک منائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، در درویش سپس جھکائیا۔ وشنوں کھڑا درویش، در سپس جھکائیندا۔ تیرے آگے چلے نہ کوئی پیش، پیشوا نظر کھئے نہ آئیندا۔ میری روندی باسک سیج، سانگو پانگ سُکھ نہ کھئے وکھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اک دینا ساچا ور، تڈھ بن نظر کھئے نہ آئیندا۔ تڈھ بن نظر نہ آئے بے نظیر، نین اکھ نہ کھئے کھلائییا۔ پروردگار گہر گمبھیر، گنی گہیر تیری وڈیائیا۔ تڈھ بن ہویا دلگیر، مہربان مہر نظر اُٹھائیا۔ تیرا ویلا آنت اخیر، آخر اپنا بھیو جنائیا۔ چار ورن شرع زنجیر، شرکت گہر گہر کرے لڑائیا۔ نہ کوئی بدلے تقدیر، تدبیر سکے نہ کھئے سمجھائیا۔ ہتھ پھڑ جگت شمشیر، شیر خوار رہے ڈرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اک دینا ساچا ور، جس ملیاں توٹ رہے نہ رائیا۔ ہر کا ور ایکا ایک، ایکنکارا آپ جنائیندا۔ وشن برہما شیو رکھنی ٹیک، ست ستوادی آپ سمجھائیندا۔ جُگ چوگری رہے ہمیش، جنم مرن وچ نہ آئیندا۔ تس صاحب کرو آدیس، دیس

دسنتر سوہنا پائیندا۔ تِس بھانا مٹو نر نریش، نر نرائن حُکم چلائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دُھر دی دھار آپ جنائیندا۔ دُھر دی دھار دسے بھگوان، سِری بھگوان دیا کھائیا۔ کلجگ آنت ہٹے سو پروان، جس پروانہ ہتھ پھڑائیا۔ جس جن رسنا گایا سوہنگ مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، تِس جے جیکار کرے لوکائیا۔ وشنو تیرا تھے مان، ہر بھگت ملے وڈیائیا۔ تُوں سیوادار دربان، گُرمکھ میرے گھر آؤن چائیں چائیا۔ برہما وندنہارا دان، ہرجن داتے دانی مل خوشی منائیا۔ شنکر کرنہار کلیان، جو گھڑیا بہن وکھائیا۔ بھگت بھگوان کرن پروان، دوجا ایشٹ نہ کھئے منائیا۔ ستجگ تریتا دواپر کلجگ نام بانی چلدی رہی دکان، گر ستگر ہٹ گھلائی۔ سارے بن کے آؤندے رہے مہمان، کٹ زین اٹھ اٹھ اپنے گھر تُوں جائیا۔ رسنا کہہ کے گئے سب دا داتا سِری بھگوان، سو پُرکھ زرنجن بے پرواہیا۔ ہنگ برہم کرے پروان، پرم پُرکھ اک سرنائیا۔ کلجگ آنت ہو مہربان، مہربان پھیرا پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، نام نام جیکارا ایکنکارا، شبد سہارا دئے سمجھائیا۔ سوہنگ جیکارا جیو جپ، جگ جیون داتا آپ جنائیندا۔ لیکھا چکے تینوں تپ، ترے گن ناتا توڑ ٹرائیندا۔ کوٹ جنم دے اُتارے پپ، پتت پاپی پار کرائیندا۔ جو جن دوارے آئن تھ، تنہا بن پاندھی میل ملائیندا۔ جس دا وشنو گائے جس، سو بھگوان پھیرا پائیندا۔ گُرمکھو ملو ہس، ہنس مُکھ اپنے نال ملائیندا۔ لہیاں کیسے نہ آوے ہتھ، روپ رنگ ریکھ نہ کھئے رکھائیندا۔ سوامی پُرکھ آپ سمرتھ، نہکرمی کرم کھائیندا۔ لیکھا جانے تہ اٹھ، اٹھ اٹھوتر پھول پھلائیندا۔ نو دوارے کر کے وکھ، نو رس میٹ مٹائیندا۔ دسم دواہری نگا جہا چھوٹا ہٹ، اشارے نال کھلائیندا۔ آگے مارگ پھیر دس، گر شبدی انگلی لائیندا۔ سُن اکم چرناں ہیٹھ دب، تھیر گھر اپنا میل ملائیندا۔ تھیر گھر لہنا چکے ہب، آگے اپنی کار کھائیندا۔ جنہاں کر کِریا لئے لہ، سر اپنا ہتھ ٹکائیندا۔ سچکھنڈ دوارے لے کے جائے جہب، ادھ وچکار نہ کھئے اٹکائیندا۔ بھگت بھگوان اک دوارے دوویں بہن پھب، فاصلہ چرن سیس رکھائیندا۔ آد جگادی اکو جد، بنس سرہنس آپ وڈیائیندا۔ شرع شریعت چھڈو حد، ہوئے اکو اک وکھائیندا۔ بودھ اکادھی وجے ند، چھٹی راگ بھیو نہ آئیندا۔ جس نوں کہندے ساڈے نالوں اڈ، سو تھادے گھر وکھائیندا۔ کوڑی کِریا کھڑا دیوو چھڈ، دیوت سُر نر من جن گُرمکھو توہے سیس جھکائیندا۔ پرہ نوں مل کے کھولو اپنی اکھ، بن ستگر اکھ گرو نظر نہ آئیندا۔

جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، پرتکھ اپنی کار کھائیندا۔ پرتکھ دا کی حال کہنا، کہن کھئے نہ جائیا۔ جو ویکھو سو اپنے نیناں، نیناں دئے جنائیا۔ صاحب ستگر سجن سینا، ساک اکو اک اکھوائیا۔ نانک گوبند متو کہنا، پرم پُرکھ پرماٹما گیا آئیا۔ جس دا مندر کدے نہ ڈھہنا، چار دیوار نہ کھئے گرائیا۔ آد جگاد جگا جگنتر اکو جہا رہنا، وڈا چھوٹا نہ کھئے بنائیا۔ کلجگ اتم گوبند آکھے ساڈھے تن ہتھ پایا کہنا، جگت شنگار ربیا وکھائیا۔ سچ سنگھاسن ساچے بہنا، سمرتھ سیج وچھائیا۔ گرمکھان دیوے لہنا دینا، دینا سب دی جھولی پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، جے جیکار اک اکھوائیا۔ جے جیکار کرن برہمنڈ، برہمانڈ وجے ودھائیا۔ جے جیکار کرن جیرج انڈ، انڈج جیرج رہے جس گائیا۔ جے جیکار کرن سورج چند، چن سورج رہے سنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، جے جیکار اک اپائیا۔ جے جیکار آپ اپائی، اپیاں اپنے ہتھ رکھائیندا۔ اپنی سکھیا آپ پڑھائی، سکھاونہارا نظر کسے نہ آئیندا۔ اپنی ودیا آپ جنائی، پاٹھشالا آپ وڈیائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچی کرنی آپ کرائیندا۔ ساچی کرنی جے جیکار جوگ، جگت جگتی آپ جنائیندا۔ آد جگادی دھر سنجوگ، ہر ستگر میل ملائیندا۔ نرگن سرگن کھیل لوک پرلوک، دو جہاناں ونڈ وڈائیندا۔ نام ندھانا اکم سلوک، سوہلا راگ الائیندا۔ پرہ کا بہانا کوئی نہ سکے روک، جو کرنی سو کر وکھائیندا۔ جگ چوکرئی کھیل کھیل پوترا پوت، پوت سپوتا گنڈھ پوائیندا۔ سدا سدا سد رہے مدبوش، خمار خُماری اک جنائیندا۔ وشن برہما شو درشن رہے لوچ، لوچا سب دی پور کرائیندا۔ گر اوتار سوچاں رہے سوچ، اپنی سوچ نہ کسے سمجھائیندا۔ کلجگ اتم سب نوں جائے پھنچ، آپ اپنا پنڈھ مکائیندا۔ گرمکھ ناری ملے ساچا کھونت، کنت نار آپ ہنڈھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، نر ہر اپنی کار کھائیندا۔ کار کھائے کرتا پُرکھ، پُرکھ پُرکھوتم وڈ وڈیائیا۔ نہ کوئی سوگ نہ کوئی ہرکھ، حرص ہوس نہ کھئے ودھائیا۔ جن بھگتاں اُتے کر کے ترس، رحمت اپنی آپ کھائیا۔ نرگن ہو کے آیا پرت، سرگن روپ نہ کھئے وٹائیا۔ امرت میگھ اکو برکھ، برکھا اپنے نام لگائیا۔ دو جہاناں جگ چوکرئی جو کدا ربیا لکھت پڑھت، اتم اپنے لیکھے پائیا۔ آگے رہے نہ کسے دی کوئی چڑھت، چڑھدی کلا نہ کھئے جنائیا۔ پُرکھ اکال ڈھولا گاؤنا سب نے ہو ندھڑک، سوہنگ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان وجے ودھائیا۔ آگے رہے نہ کوئی فرق،

فَیصلہ اِکو وار سُنائیا۔ گُرمکھ کوئی نہ چڑھے چرخ، پُٹھی کھلّ نہ کھئے لُہائیا۔ راتیں سُنتیاں دِنے جاگدیاں دیوے درس، در در گھر گھر پھیرا پائیا۔ بھگتو بھگوان رکھے سدا ملن دی غرض، نِت نِت اپنا پھیرا پائیا۔ نِرگن ویکھ نہ ہونا اسچرخ، دھرو پربلا د سب نوں گیا سمجھائیا۔ پربھ کسے کولوں رہیا نہ ورجیا سارے رہے ورج، غریب نیناں گلے لگائیا۔ جو گوہند کولوں ہو گیا حرج، سو پورا دئے کرائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اِکو پرت کے آیا مرد، سچ مردانگی دئے وکھائیا۔ اِکو مرد بنے مردانہ، سچ مردانگی آپ کھائیندا۔ اِکو دھرم اِک نشانہ، اِکو مندر ہر سہائیندا۔ اِکو نام اِکو گانا، اِکو راگ آپ الائیندا۔ اِکو اِشٹ دیو ملانا، اِکو روپ انوپ درسائیندا۔ اِکو چرن کول دھیانا، دھیان اِکو اِک سمجھائیندا۔ اِکو پینا اِکو کھانا، ونڈن اِکو اِک ونڈائیندا۔ اِکو روپ سری بھگوانا، ہر گھٹ اندر ڈیرہ لائیندا۔ اِکو ہونے جانی جانا، آنتر آتم ویکھ وکھائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا راہ اِک وکھائیندا۔ اِک وکھائے سچا راہ، رہبر اِکو نظری آئیا۔ اِک جنائے سچ ملاح، بیڑا اِکو اِک ترائیا۔ اِک جنائے سچ صلاح، کرے شبد نام پڑھائیا۔ اِک پھڑائے اپنی بانہ، پھڑی بانہ نہ کھئے چھڈائیا۔ اِک جنائے ہری ہر ناں، ناؤں نرنکارا اِک درسائیا۔ اِک کرے کرائے ہاں وچ ہاں، توں میں نہ کھئے رکھائیا۔ اِک بنے پتا ماں، پتا پوت دئے وڈیائیا۔ اِک بنائے ہنس کاں، کاگوں ہنس اڈائیا۔ اِک دئے نتھوایاں تھان، چرن کول سچی سرنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، نِرگن اپنی کار کھائیا۔ نِرگن کار کھائے کرنی، کرتا پُرکھ دیا کھائیندا۔ ناتا توڑے ورنی برنی، ذات پات اِک وڈیائیندا۔ جو جن سرنائے آئے چرنی، تنہاں چرن کول دھیان لگائیندا۔ گیڑ چکے مرنی ڈرنی، لکھ چوراسی پھند کھائیندا۔ ساچی تاری اِکو ترنی، تارنہارا آپ سکھائیندا۔ رُوح شبد آنت پھڑنی، سرتی میلا میل ملائیندا۔ ستگر پورے آگے کھئے نہ اڑنی، جگ وچھڑی جوڑ جڑائیندا۔ سوہنگ مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، زبان بانی جس نے پڑھنی، تس پُستک ہور نہ کھئے وکھائیندا۔ سری بھگوان نال سرشٹ سبائی لڑنی، کیوں اُلٹا راہ چلائییندا۔ اتم وانگ انگیاری جھڑنی، شولا کوئی رہن نہ پائیندا۔ سارے چل کے آؤنے سرنی، راؤ رنگ بچیا نہ کھئے اکھوائیندا۔ پربھ نے اندرے اندر کار کرنی، باہروں حُکم نہ کھئے سُنائیندا۔ جس دی لکھت کسے نہ پڑھنی، پن لکھیاں لیکھ بنائیندا۔ جس دے چرن چمے دھرنی، دھرت دھول آس رکھائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سو اپنی

کل ورتائیندا۔ کل ورتائے اپنی کل، کلونت بھیو نہ آئیندا۔ آد جُگادی اچھل اچھل، جُگ جُگ ویس وٹائیندا۔ جوت شبد گیا رل، نظر کیسے نہ آئیندا۔ وسنہارا جل تھل، مہیئل اپنا ڈیرہ لائیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر جو رہیا گھل، ستجگ تریتا دواپر کلجگ حکم منائیندا۔ سو صاحب آیا چل، چلت اپنا اک جنائیندا۔ دو جہان جائن ہل، دھیرج دھیرو نہ کھئے دھرائیندا۔ لیکھا مکائے بن گھڑی پل، اکھی اکھ نہ کھئے پھرکائیندا۔ سب نوں دیونہار کرنی پھل، کیتی سب دی جھولی پائیندا۔ کلجگ کوڑی کیریا خالی دسے ڈال، پھل نظر کھئے نہ آئیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، اک سندیسہ نر نریشا نرگن داتا پُرکھ بدھاتا نرویر سوامی سدا نہکامی آترجامی سری بھگوان آپ لائیندا۔

* ۲ جیٹھ ۲۰۲۰ بکرمی آتما سنگھ دے گرہ ملووال ضلع امرتسر *

سو پُرکھ نرنجن دھام انڈیٹھ، سچکھنڈ ساچے سوہا پائیندا۔ ہر پُرکھ نرنجن سچ پریت، نرگن نرویر آپ کرائیندا۔ ایکنکارا ٹھانڈا سیت، ست ستوادی ناؤں دھرائیندا۔ آد نرنجن سدا اتیت، ترے گن وچ کدے نہ آئیندا۔ ابناسی کرتا ساچی ریت، آد جُگاد آپ چلائیندا۔ سری بھگوان ہست کیٹ، نرگن سرگن کھیل کرائیندا۔ پاربرہم برہم سچ پریت، آتم پرما تم میل ملائیندا۔ صاحب ستگر سچا گیت، ڈھولا اکو اک لائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، ساچی کرنی آپ کرائیندا۔ ساچی کرنی کر کرتار، کرتا اپنی کار کھائیا۔ در کھول ٹھانڈا دربار، گرہ مندر سوہا پائیا۔ جوتی باقی کر اُجیار، نرمل دیپک اک رُشنائیا۔ پُرکھ اگم ہو تیار، اگمڑی کار کھائیا۔ جودھا سور بن بلکار، بل اپنا آپ پرگٹائیا۔ شابو بھوپ سچ سکدار، شہنشاہ اکو اک وڈیائیا۔ حُکمی حُکم سچی سرکار، دو جہاناں آپ سُنائیا۔ نام پروانہ ایکنکار، اکل کل دھاری آپ درڑائیا۔ کھیل کھیلے اپر اپار، خالق اپنا بھیو جنائیا۔ مقالے حق سانجھا یار، پروردگار نور رُشنائیا۔ ساچا نغمہ کر تیار، ترانہ اکو اک سُنائیا۔ لیکھا جان دُھر دربار، درگاہ ساچی وجے ودھائیا۔ سچکھنڈ کھول کواڑ، در دروازہ اک جنائیا۔ تھر گھر پاونہارا سار، بے پرواہ بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، آد جُگادی کار کھائیا۔ آد جُگادی ایکا ایک، ایکنکارا کھیل کھلائیندا۔ جُگا جُگنتر ساچی ٹیک، مہربان اک جنائیندا۔ لوآن پُریاں برہمنڈاں کھنڈاں ویکھ، جیرج انڈج دھیان لگائیندا۔

نرگن سرگن کر کر ہیت، ہتکاری میل ملائیندا۔ لکھ چوراسی ویکھے کایا کھیت، گھٹ گھٹ اپنا ڈیرہ لائیندا۔ بھکت بھگوان دیوے بہیت،
 بھیو ابھیدا آپ کھلائیندا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی آپ کھائیندا۔ ساچی کرنی سری بھگوان، سو پُرکھ
 نرنجن آپ کھائیا۔ آد آد دتا دان، مدھ اپنی رچن رچائیا۔ اتم ویکھے نر ہر آن، نرائن وڈ وڈیائیا۔ دو جہاناں سچا کاپن، بنسری اکو نام
 وجائیا۔ آتم پر ماتم سچا رام، رحیم اکو اک درسائیا۔ شبد اگئی دھر فرمان، سچ سندیسہ اک الاٹیا۔ کلمہ نبی رسول پیر پیغمبر سرب گان،
 قُطب غوث کرے پڑھائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل سچا شہنشاہیا۔ شہنشاہ ہر کھیل اولّا، ایکنکار آپ
 کرائیندا۔ سچکھنڈ دوار سچ محلا، صاحب ستگر ڈیرہ لائیندا۔ نرگن جوت نرگن رلا، جوتی جاتا ڈگمگائیندا۔ شبدی دھار اگئی پلا،
 پُرکھ پُرکھوتم آپ پھڑائیندا۔ سچ سندیس اکو گھلا، وشن برہما شو ہر پڑھائیندا۔ لیکھا جانے جلاں تھلا، زمیں اسماناں کھوج کھجائیندا۔
 جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا بھیو آپ جنائیندا۔ ساچا بھیو آد آنت، بے پرواہ دئے سمجھائیا۔ جُگ چوکرئی سری
 بھگونت، بھگون اپنی کار کھائیا۔ نام ندھانا منیاں منت، گر منتر کرے پڑھائیا۔ بھیو کھلائے اوتار گر سنت، گر ستگر ویکھ وکھائیا۔ لیکھا
 جانے جیو جنت، جُگ چوکرئی ویس وٹائیا۔ مہا سُنائے آپ اننت، کھانی بانی راگ الاٹیا۔ لیکھا جانے گیان بودھ پنڈت، آتم پر ماتم دئے
 وڈیائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا جانے تھاوں تھائیا۔ لیکھا جانے پُرکھ اگم، سو صاحب نظر کیسے نہ آئیندا۔ آد
 جُگاد بیڑا بنھ، جُگ جُگ راہ وکھائیندا۔ سیوک سیوا سورج چن، چند چاندنا نور دھرائیندا۔ بھیو ابھید پنج تت، تتو تت رنگ
 رنگائیندا۔ راگ سُنائے انادی کت، کائنات آپ پڑھائیندا۔ لیکھا جانے شبد جن، پوت سپوتا بھیو کھلائیندا۔ ناتا جوڑ مت بُدھ من، آسا
 ترسنا گنڈھ پوائیندا۔ سمرتھ پُرکھ آپے گھڑے آپے لئے بہن، بھتہہار اپنی کھیل آپ کھلائیندا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 ساچی کرنی آپ کرائیندا۔ ساچی کرنی جے جیکار، دو جہاناں آپ کرائیا۔ جُگ چوکرئی پیتے چار، نو نو پندھ مکائیا۔ نو نو روون زارو
 زار، نیتر نیناں دین دہائیا۔ چارے کھانی گئی ہار، چارے بانی نین شرمائیا۔ چاروں کُنٹ دھواں دھار، چار ورن دین دہائیا۔ چار یاری
 ڈگی منہ دے بہار، صبر پیالہ نہ کھئے پیائیا۔ چار کُنٹ کوکے اچی کرے پکار، ہو ہو ڈھولا اکو گائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی

کِریا کر، ویکھنہارا بے پرواہیا۔ بے پرواہ ویکھنہارا، پروردگار کھیل کرائیندا۔ مقامے حق سانجھا یارا، صاحبِ ستگر ڈیرہ لائیندا۔ حق
 حقیقت بول جیکارا، نعرہ اِکو اِک سُنائیندا۔ بھوپت بھوپ بن سکدارا شہنشاہ سیس تاج ٹکائیندا۔ دُھر فرمانا دیوے اِکو وارا، دُوچا راگ نہ
 کھئے لائیندا۔ کاغد قلم نہ لیکھنہارا، قلم شاہی ونڈ نہ کھئے ونڈائیندا۔ لیکھا جانے دُھر دربارا، دُھر دی ساچی کار سمجھائیندا۔ پاربرہم پت
 پرمیشور نہکرمی میت مُرارا، آد جُگاد سگلا سنگ نیہائیندا۔ جُگ چوکڑی ویکھنہارا، ستجگ تریتا دواپر آپ ہنڈائیندا۔ کلجگ
 کھولنہار کواڑا، بند تاکی گنڈا لائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا بھيو آپ جنائیندا۔ ساچا بھيو دسے بھگوان،
 بھگون اپنی دیا کھائیا۔ جودھا سورپیر نوجوان، بے پرواہ بل دھرائیا۔ پرگٹ ہو وچ جہان، زرگن جوت کرے رُشنائیا۔ شبد ناد سچي
 دُھنکان، راگ انادی ناد سُنائیا۔ رسنا جہوا گانہ سکے کوئی زبان، بے زبان رہیا سمجھائیا۔ نظر نہ آئے کیسے مکان، مندر مسجد شودوالے
 مٹھ دین دُہائیا۔ چاروں گنٹ راہ تکان، گر اوتار دھیان لگائیا۔ پیر پیغمبر منگن دان، خالی جھولی آگے ڈاہیا۔ داتا دانی اِک مہربان،
 محبوب اِکو اِک سرنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچی کھیل رہیا کھلائیا۔ ساچا کھیل کرائے خالق، بھيو ابھید اپنے
 ہتھ رکھائیندا۔ آد جُگاد جُگا جُگنتر سرشٹ سبائی سچا پالک، پرتپالک اپنا ناؤں دھرائیندا۔ جُگ چوکڑی نہ نندرا نہ کوئی آلس، روگ
 سوگ نہ کھئے وکھائیندا۔ نرمل جوت سدا سدا سد خالص، خالص گوہند روپ پرگٹائیندا۔ دو جہاناں بن کے ثالث، صاحبِ ستگر پھیرا
 پائیندا۔ کوڑی کِریا میٹے نالش، دُھر فرمانا حُکم سُنائیندا۔ درگاہ ساچی کوئی نہ کرے سفارش، کرم گکرمان ویکھ وکھائیندا۔ گر اوتار پیر
 پیغمبر کوئی نہ دیوے آڑھت، دھڑت وٹا نہ کھئے لگائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچی کرنی آپ کرائیندا۔ ساچی کرنی
 رکھ ہتھ، سو صاحبِ پھیرا پائیا۔ پرگٹ ہو پُرکھ سمرتھ، نر نرنکارا وپس وٹائیا۔ گر اوتاراں پیر پیغمبران سادھاں سنتاں مارگ دس، جُگ
 چوکڑی بھگت بھگوان کرے پڑھائیا۔ شاستر سمرت وید پُران گیتا گیان گائے جس، قرآن انجیل الفیے کرے پڑھائیا۔ لیکھا جانے دو جہاناں
 ٹھ ٹھ، پاندھی بن بے پرواہیا۔ نانک گوہند پردے وس، ہر منتر اِک درڑائیا۔ تیر انیالا مارے کس، نظر کیسے نہ آئیا۔ رسنا جہوا صفت
 صلاح بئی دند ڈھولا گاون ہس ہس، سوہنگ ہنسا راگ مکھ صلاحیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا

ہر، مہا آکتھ اپنے ہتھ رکھائیا۔ مہا آکتھ آگم اتھ، لیکھا لکھن وچ نہ آئیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر شبدی آکھ سرگن ڈھولا گئے گا، نش
 آکھ نرگن دھار ہتھ نہ کئے پھڑائیندا۔ دین مذہب ذات پات چار ورن بنا راہ، برن اٹھاراں ونڈ ونڈائیندا۔ کلمہ کلام نبی رسول پیغام سنا،
 پیغمبر اکو اک جنائیندا۔ نار کنت سویمبر جگت رچا، نرگن سرگن جوڑی جوڑ جڑائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 ساچا کھیل آپ درسائیندا۔ ساچا کھیل درسائے آپ، اپنے ہتھ رکھے وڈیائیا۔ جگ چوکرئی دیونہارا جاپ، جیون جگت کرے پڑھائیا۔
 میٹنہارا تینوں تاپ، ترے گن ڈیرہ آپے ڈھابیا۔ گر شبدی سرگن وسے ساتھ، نرگن اپنا رنگ رنگائیا۔ صاحب ستگر پوجا پاٹھ، منتر نام
 اک درڑائیا۔ آتم پرما تم ڈھولا گاتھ، گہر گمبھیر دئے سمجھائیا۔ شنکر ملے اُپر کیلاش، برہما پاربرہم چرن دھیان لگائیا۔ وشنوں وشو ہویا
 داس، نیوں نیوں اپنا سیس جھکائیا۔ سری بھگوان ویکھنہارا کھیل تماش، لکھ چوراسی ونڈ ونڈائیا۔ منڈل منڈپ پُریاں لوآں پاوے راس،
 گوپی کاہن نرگن داتا پُرکھ بدھاتا نرور ناچ نچائیا۔ ست ستوادی برہم برہمادی آد جگادی شبد انادی اک نشان، دو جہاناں سری بھگوانا
 مرد مردانہ آپ جھلائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، دیونہارا ساچا ور، آد جگاد جگا جگنتر، منتر اپنا نام پڑھائیا۔
 اپنا منتر دسے پرہ، بے پرواہ دیا کھائیندا۔ جگ چوکرئی پاوے حد، اپنی ہوئے نہ کیسے سمجھائیندا۔ کوٹن کال گئے لد، کال مہاکال سیو
 کھائیندا۔ گر اوتاراں پیر پیغمبران کایا بھانڈے گئے بھج، نرگن نرگن اپنے وچ ملائیندا۔ سچکھنڈ دوارے سچ محلے سد، سدا اپنا نام دوائیندا۔
 مُرید مُرشد کرائے حج، محبوب اکو نظری آئیندا۔ سچ محرابے بے سچ، ساچا حُجرہ اک وڈیائیندا۔ اکو نام بانگ لگائے سد، کلمہ نبی رسول
 پڑھائیندا۔ لوک پرلوکان پردہ کج، چوڈاں طبقات بھیو چکھائیندا۔ نراکار نرور نرکار ہو کے اڈ، گھٹ گھٹ اپنی دھار بندھائیندا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا بھیو نہ کیسے جنائیندا۔ اپنا بھیو نہ دسے مات، بے آنت وڈ وڈیائیا۔ شبد ندھانا دے دے دات،
 لوک مات کرے گڑمائیا۔ دین مذہب جگت جماعت، جیون جگت ونڈ ونڈائیا۔ پیر پیغمبر دے دے ساتھ، کلمہ کلمہ امام سنائیا۔ دے
 سہارا اناتھان ناتھ، تریلوکی اپنی گنڈھ پوائیا۔ اکھراں نال جپاؤندا رہیا پاٹھ، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پتھراں نال کرے
 لکھائیا۔ اکھ پتھر دوویں جوڑ، جوڑا اکو اک بنائیندا۔ چڑھ کے ویکھے اگتی گھوڑ، نرگن گھوڑا آپ دوڑائیندا۔ لوک مات دا ماتر پوڑ،

بھومی کوڑی ونڈ ونڈائیندا۔ جگت واسنا پائے شور، شہنشاہ نظر کیسے نہ آئیندا۔ اکھڑ کہن وسے اندھ گھور، بن اکھڑاں نظری آئیندا۔ پتھر
 کہے پرہ دیوے توڑ، تیر نشانہ اک چلائیندا۔ اکھڑ پتھر دوہاں دی پرہ اپنے ہتھ رکھی ڈور، لکھ چوراسی بھرے بھرے بھلائیندا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کھیل آپ کھلائیندا۔ ساچی کھیل دسے مہربان، مہر نظر اک اٹھائیا۔ وشنوں کیتا چرن
 دھیان، دوئے جوڑ منگ منگائیا۔ برہما رووے بے مہان، دھیج دھیر نہ کھئے رکھائیا۔ شنکر دسے نہ کھئے نشان، ترسول ہتھ نہ کھئے اٹھائیا۔
 کھیلے کھیل سری بھگوان، بھگون اپنی کار کھائیا۔ دھر فرمانا دیوے نوجوان، بن اکھڑاں کرے پڑھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی
 کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سچ اک درڑائیا۔ سچ سچ ہر درڑا، دین دین دیا کھائیندا۔ وشنوں نش اکھڑ رہیا پڑھا، برہما ویکھ
 ویکھ بگسائیندا۔ شنکر نیویں اکھڑ دھیان لگا، چوری چوری اکھڑ پلٹائیندا۔ کر کرپا پرہ سائوں دے سمجھا، سمجھ اپنے نال ملائیندا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا سچا ور، بھیو ابھیدا آپ کھلائیندا۔ وشن برہما شو کرے خیال، آتر آتر دھیان لگائیا۔
 سو پڑکھ نرنجن دین دیال، ویکھنہار وڈ وڈیائیا۔ سب دی رہیا سرت سنبھال، بے نظیر ہوئے سہائیا۔ حکم دیوے دھر فرمان، سچ
 سندیسہ اک جنائیا۔ دیواں نام شبد گیان، ساچی سکھیا اک پڑھائیا۔ اٹھو تے ویکھو مارو دھیان، پرہ چرن دھیان جنائیا۔ اک دوچے
 دے اُتے ڈگے آن، وشن برہما شو اُپر تھلے ڈیرہ لائیا۔ تے ہوئے در پروان، اک اوڑا روپ وکھائیا۔ اُپر کول مکھ مہان، اپنا آکار دئے جنائیا۔
 ڈنڈا کھچے نوجوان، گنڈا ہتھ نہ کیسے پھڑائیا۔ اس دے اندر دو جہان، چرن کول سچکھنڈ دوار دئے سمجھائیا۔ جس سنگھاسن اُپر بے
 بھگوان، سو سنگھاسن سوہا پائیا۔ تتاں اکٹھا کرے آن، انک انک نال جڑائیا۔ آڑا ہو اک پردھان، اکھڑ سب دی دئے کھلائیا۔ حقیقت
 حق حق پچھان، نیکن نیک دئے سمجھائیا۔ ایڑی اشٹ اک مہان، وشو دھار دھار جنائیا۔ لیکھا جان سری بھگوان، بھگون اپنی کرے
 شنوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا سچا ور، بھیو ابھیدا آپ کھلائیا۔ اوڑا آڑا بن کے ایڑی، اشٹ ہر بنایا۔
 پاربرہم دی چلی پیہڑی، وشن برہما شو نال ملایا۔ پہلا دوچا تیجی سیڑھی، چوٹھا ڈنڈا سسا روپ وٹایا۔ کرے کھیل بے نظیری، نظر
 کیسے نہ آیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، صاحب ستگر نام دھرایا۔ اوڑا کہے اتم ذات، آترجامی وڈ وڈیائیا۔ آڑا کہے آخر

بات، اِکو اِک جنائیا۔ اِڑی کہے اِشٹ سچا بٹھے نات، ناتا بدھاتا جوڑ جڑائیا۔ سسّا کہے دیواں ساتھ، سنگر روپ وٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، وشن برہما شو تے سسے وچ بہائیا۔ تے سسے اندر واڑ، سو سنگر آپ جنائیندا۔ اپنا مکھ لو اگھاڑ، بن اشاریوں آپ جنائیندا۔ جدھر ویکھو نظری آئے سچا لاڑ، شہنشاہ اپنا روپ وٹائیندا۔ تے کرو اِک پیار، پریم پرتی ہر جنائیندا۔ اُچی کوکو کرو پُکار، بھیو ابھیدا آپ گھلائیندا۔ تے جوڑ کرن نمسکار، نیوں نیوں سیس سرب جھکائیندا۔ کون ڈھولا بولیئے جیکار، نعرہ نظر کئے نہ آئیندا۔ پُکہ ابناسی کِریا دھار، ساچی سکھیا اِک سمجھائیندا۔ سسے وچوں کر تیار، سنگر اپنی کار کھائیندا۔ ہا ہا رکھ اپار، ہری ہر اپنا بنس وڈیائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، وڈیوں نگا روپ دھرائیندا۔ وڈیوں ہویا نکا، نکي نکي دھار جنائیا۔ سسے قلعے بیٹھ راہ تکا، مستک اِکو اِک چمکائیا۔ وشن برہما شو بھیو گھلائے اندٹھا، پردہ آپ چکائیا۔ بن لیکھیوں لیکھا لکھا، لکھنہار دے سمجھائیا۔ اٹھ وشنوں ویکھ ہر جو وٹے حصّہ، پنچم حصّہ رہیا جنائیا۔ برہما سُن لے ساچا قصہ، کہانی اِکو اِک درڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، بھیو ابھیدا اِک گھلائیا۔ بھیو ابھیدا کھولیا اِکو آپ جنائیندا۔ وشن برہما شو بدھا دعوہ، سری بھگوان دیا کھائیندا۔ ناؤں نرنکار ساچا ناواں، نرنکار آپ جنائیندا۔ اِک دو جے دیاں پکڑو باہواں، بن ہتھاں ہتھ چھپائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ہا ہا اپنی کارے لائیندا۔ سسے اندروں ہا ہا کڈھ، ہر جو اپنی دیا کھائیا۔ نرگن سرگن وٹے حد، ہوئے اِکو اِک رکھائیا۔ وشن برہما شو سدّ، ساچی کرے پڑھائیا۔ اِکو ڈھولا گاؤ چھند، سوہلا راگ الاٹیا۔ سچ دوارے مکے پندھ، ہر پاندھی پھیرا پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہار وڈیائیا۔ سسّا ہا ہا اِکو رنگ، سو سنگر آپ رنگائیا۔ تئاں پوری کرے منگ، دیونہار وڈیائیا۔ اِک دو جے نال پلو گنڈھ، سیوا سچ لگائیا۔ ساچا ڈھولا گاؤ چھند، سوہنگ دے سمجھائیا۔ تیرا میرا اِک اند، اند اِکو اِک درسائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، پنچ اکھ بن اکھراں آپ سمجھائیا۔ سوہنگ ڈھولا سُنیا اِک، اِکنکار سُنایا۔ وشن برہما شو پکڑی ٹیک، رگھناتھ اِکو اِک منایا۔ چرن کول نتر پیکھ، پیکھ پیکھ رنگ چڑھایا۔ صاحب تیرا سچا دیس، در گھر ساچا اِک سہایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، آد دتا ساچا ور، آنت کون ویکھ وکھایا۔ وشن برہما شو کرے

ارداس، بينتي اڪ سنائيا۔ تيرا نام ٻن پون سواس، ٻن رسنا جهوا ڏهولا گائيا۔ سدا سوامي وسنا پاس، ٺهڪامي هونا سهائيا۔ تيري سيوا
 ڪريءَ خاص، خواهش اپني پور ڪرائيا۔ جگ چوڪري بيٺي داس، در دربان ملے وڏيائيا۔ تيرا ڏهولا گائے پاڻھ، پوجا هور نه ڪئي وڪھائيا۔
 ساچي پڙهيءَ اڪ جماعت، دوجي پڙي نه ڪئي سمجھائيا۔ ليکها ليکها ٻن قلم دوات، کاغذ شاهي نه ونڌ ونڌائيا۔ جوتي جوت سروپ هر، آپ
 اپني ڪرپا ڪر، ساچا ڪهيل رهيا سمجھائيا۔ ساچا ڪهيل وشنون سن، هر ستگر آپ جنائندا۔ برهه ديوي اپنا گن، پاربرهه برهه جهولي
 آپ بهرائندا۔ شنڪر تيري پڪار سن، سر تيرے هٿه ٺڪائندا۔ جوتي جوت سروپ هر، آپ اپني ڪرپا ڪر، اگلا ليکها آپ جنائندا۔ اگلا
 ليکها سچ جناواں گا۔ بهيو ابھيد ڪھلاواں گا۔ وڏ ديوي ديوا ڪھواواں گا۔ زرگن نور جوت چمڪاواں گا۔ ساچا ڪوٽ اڪ وساواں گا۔ نام
 چوٽ سچ لگاواں گا۔ جوتي جوت سروپ هر، آپ اپني جوت دهر، وشن برهه شو سيو سمجھواواں گا۔ وشن برهه شو سيو لگاواں گا۔
 لکھ چوراسي ڪهيل ڪھلاواں گا۔ ڪال مهال نال رلاواں گا۔ رائے دهرم آپ اٿهاواں گا۔ چتر گپت در بلاواں گا۔ لاڙي موٽ گنڏھ پواواں
 گا۔ ڪال ڏنڪ وجاواں گا۔ مهال ويڪھ وڪھواواں گا۔ جگ چوڪري راه چلاواں گا۔ گر اوتار مات پرگٿاواں گا۔ نام ادھار اڪ رکھواواں گا۔
 ڪھاني باني آپ پڙهاواں گا۔ ساچي راني جگت بناواں گا۔ دهر دا پاني امرت پياواں گا۔ جوتي جوت سروپ هر، آپ اپني ڪرپا ڪر، ديونھارا
 سچا ور، ساچا ليکها آپ جناواں گا۔ ڪي پرھه جي ليکھ جنائنگا۔ پھڙ باهون راهے پائينگا۔ اپني ڪرني حق سمجھائينگا۔ ساچي ترني اڪ
 ترائينگا۔ مرنی ڏرني گيڙ مڪائينگا۔ اپني چرني اتم لائينگا۔ جوتي جوت سروپ هر، آپ اپني ڪرپا ڪر، سچا دينا اڪ ور، جگ وچھڙے
 ميل ملائينگا۔ جگ وچھڙے ميل ملاواں گا۔ وشن برهه شو تيرا لهنا انت مڪاواں گا۔ ساچا مارگ اڪ لگاواں گا۔ جگ چوڪري ويڪھ
 وڪھواواں گا۔ ڪلجگ اتم پهرا پاواں گا۔ نهڪنڪا ناؤں رکھواواں گا۔ گر اوتار در بلاواں گا۔ پير پيغمبر چرن بهواواں گا۔ جن بهگتاں سويمبر
 آپ رچاواں گا۔ بهرتمبر نام رکھواواں گا۔ اڏمبر پچھلا آپ مٿاواں گا۔ جنگل جوھ اڃاڙ پھاڙ ڏونگھي گندر ويڪھ وڪھواواں گا۔ سمنڊ ساگر ڪھوج
 ڪھجاواں گا۔ ڪايا ڪاگر پهول پھلاواں گا۔ نرم ڪرم اڃاگر گرمڪھاں آپ ڪراواں گا۔ بن ڪے نام شبد سوڏاگر، گھر گھر پهرا پاواں گا۔ جوتي
 جوت سروپ هر، آپ اپني ڪرپا ڪر، ديونھارا ساچا ور، لهنا سب دا مول چڪاواں گا۔ ڪي پرھه ساڏا مول چڪائينگا۔ دور ڏراڏا پنڊھ

مُکائینگا۔ نیرن نیرے ہو کے درس دکھائینگا۔ جُگ گِڑے پندھ مُکائینگا۔ جھوٹھے ڈیرے جگت ڈھاہینگا۔ ساچے کھیڑے آنت وسائینگا۔ تیرے میرے بھیو مُکائینگا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سر ساڈے ہتھ رکھائینگا۔ سر تھادے ہتھ رکھاں گا۔ ساچا مارگ دساں گا۔ نرگن ہو کے نٹھاں گا۔ جن بھگتاں اندر وساں گا۔ پریم پریتی اکو دساں گا۔ تیر نرالا اکو کساں گا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ہرجن ساچے اندر پھساں گا۔ سچ بھگوان تُوں آوینگا۔ کی سچ نشان جھلاوینگا۔ کون دھام ڈیرہ لاوینگا۔ کون نام جگت جناوینگا۔ کون بھان تُوں چمکاوینگا۔ کون راگ کان سُناوینگا۔ کون مکان سوہبا پاوینگا۔ کون دات مات ورتاوینگا۔ کون کاہن کھیل کھلاوینگا۔ کون رام میل ملاوینگا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، کون ویلا چرن لگاوینگا۔ ہر ویلا سچ جنائیندا۔ شبداگمی دھار، دُھر سندیسہ آپ لائیندا۔ پاربرہم پرہہ ایکنکار، نو سو چورانونے چوکرپی پندھ مُکائیندا۔ کلجگ آئے اتم وار۔ کل کلکی پھیرا پائیندا۔ نہکلنک لے اوتار، سمبل ڈیرہ اکو لائیندا۔ گر گویند کرے پیار، گرمکھاں بیڑا آپ ترائیندا۔ چپو لائے وچ منجھدھار، اپنے کندھ آپ اٹھائیندا۔ ہر جو بنے سیوادار، ساچا راہ اک چلائیندا۔ دو جہاناں کرے خبردار، وشنو تینوں اپنا بردا مات بنائیندا۔ در در وکھائے جگت گھر بار، برہمے لیکھا آپ مُکائیندا۔ گرمکھ ساچے کر تیار، تیغ بہادر لہنا جھولی پائیندا۔ پچھلا قرضہ دے اُتار، پال سنگھ پالکی وچ بہائیندا۔ چرن کول دے ادھار، سچ ثالثی آپ کھائیندا۔ ایتھے اوتھے ویکھنہار، جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، آپ اپنی کل دھرائیندا۔ وشن کہے پرہہ کی کی کہا، تیرا کہنا بھیو نہ آئیا۔ برہما تیرا آنت نہ رہیا، رپے کھئے نہ جگت لوکائیا۔ تیرا بھانا سب نے سہا، سر سر حکم منائیا۔ سرن سرنائی ساچی ڈبا، دھوڑی ٹگا مستک لائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہار وڈیائیا۔ وشنو ویکھ کر دھیان، سری بھگوان جنائیا۔ تھانوں دتا جگت گیان، اپنا گیان نہ جھولی پائیا۔ گاؤندے رہو سُناؤندے رہو اپنے مکان، اُچی کوک کوک لائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، بھیو ابھیدا دے کھلائییا۔ وشنو کہے دس پرہہ میتا، کی تیری وڈیائیا۔ ساڈے بناں چلے نہ تیری ریتا، تیری گنڈھ نہ کھئے پوائیا۔ کر کِرپا دتا اپنا کھپسا، میرے ہتھ دان ورتائیا۔ میں ویکھاں ہست کیٹا، کیٹ کیٹاں سیو کھائیا۔ میں نہ جاتا تیرا کیتا، پرہہ کی تیری چترائیا۔ جوتی جوت سرُوپ

ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ساچی سیکھیا دے پڑھائیا۔ ساچی سیکھیا وشنوں دس، سو پُرکھ نرنجن دیا کھائیندا۔ پٹھ اُتے مار ہتھ، مُکھوں
 ہس ہس سمجھائیندا۔ تیرا چلے نہ کوئی وس، واسطہ تیری جھولی پائیندا۔ جگ چوکرئی کھیل کران اکھ، کتھنی کتھ نہ کھئے سمجھائیندا۔
 گر اوتار پیر پیغمبر کایا ماٹی تن چلاواں رتھ، بن رتھواہی سیو کھائیندا۔ جگت ودیا جگت اکھر جگت نام جگت دیواں دس، کھانی بانی
 بھیو چکھائیندا۔ لکھ چوراسی وچوں اکو بھگت کران اڈ، جنہاں اپنا پردہ لابندا۔ میرے بھگت پوجا پاٹھ شاستر سمرت وید پُران پڑھنا لکھنا
 دوویں جان چھڈ، بن میرے نظر کھئے نہ آئیندا۔ میں اوہناں دا اوہ میری ہوون جد، بنس اپنا آپ وڈیائیندا۔ اوس ویلے وشنوں تینوں لواں
 سد، لوک مات وقت سہائیندا۔ اپنی دھاروں لواں کڈھ، دھار دھار نال ملائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ساچا بھیو
 آپ سمجھائیندا۔ پرہ تیرے بھگت جس ویلے اؤن گے۔ کی تیرا نام دھیاؤن گے۔ تڈھ بن درس کوئی نہ پاؤن گے۔ کون ڈھولا مات گاؤن گے۔
 کون سیجا سوہنی سون گے۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، کون مندر تیرا درشن پاؤن گے۔ جد اپنے
 بھگت اُچاواں گا۔ پہلوں آپ چل کے آواں گا۔ پنج تت کھیل رچاواں گا۔ کایا ہٹ اک بناواں گا۔ نٹھ نٹھ کے کُنڈا لاہواں گا۔ اندر وس
 وس سمجھاواں گا۔ بہ ڈھولا جس الاواں گا۔ امرت رس اک پیلاواں گا۔ پریم پرتی اندر پھس، اپنی گنڈھ پواواں گا۔ جوتی جوت سرُپ
 ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ساچی ریتی آپ چلاواں گا۔ ساچی ریتی آپ چلاواں گا۔ تن ماٹی خاک ملاواں گا۔ اگنی وچ سڑاواں گا۔ دھواں
 دھار بناواں گا۔ زمیں اسمان بلاواں گا۔ ہو مہربان پھیر آواں گا۔ نہکلنک ناؤں دھراواں گا۔ گوبند پُت نال ملاواں گا۔ ساچی رت اک
 سہاواں گا۔ ابناسی اچت روپ وٹاواں گا۔ جو لکیا رہیا گٹھ، پھڑ اٹھاواں گا۔ نرگن ہو کے جاواں تٹھ، سرگن پردہ لاہواں گا۔ جے
 وشنوں لیا پُچھ، تینوں اُنکلی پھڑ وکھاواں گا۔ جو کچھ میرے بھگت سو ہونے نہیں پیارے، میں پُتال نالوں پیار ودھاواں گا۔ اپنی گودی
 لواں چُک، تیری سیج سانگو پانگ چرن نال دھکاواں گا۔ تُوں ویکھی نیواں ہو کے جھک، بن اکھاں تینوں وکھاواں گا۔ برہمے دا پینڈا
 جائے مُک، گر مُکھ اپنے رنگ رنگاواں گا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ہرجن ساچے آپ وڈیاواں گا۔ جس ویلے پرہ دیا
 کھائینگا۔ جن بھگتاں میل ملائینگا۔ گھر اپنے سد بہائینگا۔ ذات پات دی ہوئے مکھائینگا۔ لکھ چوراسی نالوں کر کے اڈ بہائینگا۔ جوتی

جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا ساچا ور، کی رحمت رام کھائینگا۔ میں اپنی رحمت سچ کھاواں گا۔ سو سہمت نال ملاواں گا۔ شبد اشارہ سینت اک لگاواں گا۔ عین عین نہ کوئی پڑھاواں گا۔ طرفین پرے ہٹاواں گا۔ نقطہ نوں نہ کھئے جناواں گا۔ مضمون اک سیکھاواں گا۔ ممنون سرب کراواں گا۔ قانون اک بناواں گا۔ جنون اک جناواں گا۔ معصوم غریب نانا نے اپنی گود اٹھاواں گا۔ راجے رانے کر محروم، خالی ہتھ پھراواں گا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، وشنون تیریاں اکھاں پھیر کھلاواں گا۔ پرہ جس ویلے اکھ کھولینگا۔ وشنون تیرا تیرے در تے بولینگا۔ چرن پریتی گھول گھولینگا۔ پچھلے دکھڑے تیرے چرن ڈولھینگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، پردہ چکے تیرے میرے اولے دا۔ پہلوں بھگتاں اولہا لہواں گا۔ اپنا بولا نام جناواں گا۔ بن تولا تول تولاواں گا۔ چڑیاں کاگاں والا رولا سرب مٹاواں گا۔ اکو سوہنگ ہنسا جاپ چاواں گا۔ چار ورن ہنسا اک بناواں گا۔ کھتری براہمن شوڈر ویش ورن برن بھیو چکاواں گا۔ اکھڑ وکھڑ سارے پڑھن، پردہ دوت آپ اٹھاواں گا۔ بن پوڑیوں پوڑے چڑھن، ڈنڈا نام ہتھ پھراواں گا۔ ٹوبی ٹوبی سارے کرن، ایک ٹوبی گوہند رنگ رنگاواں گا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ کرنی کر وکھاواں گا۔ جس ویلے کرنی کرینگا۔ پرہ ساچی ترنی ترینگا۔ نرہے کدے نہ ڈرینگا۔ غریب ناناں پلو پھڑینگا۔ تیرا میرا ڈھولا پڑھینگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا ساچا ور، کی بھگتاں دے گھر وڑینگا۔ میں بھگتاں دے گرہ آواں گا۔ نیوں نیوں سجدہ سیس جھکاواں گا۔ دوئے جوڑ بھل بخشاواں گا۔ انمل دات ورتاواں گا۔ ساچی گل آپ بناواں گا۔ پریم پھل بھیٹ چڑھاواں گا۔ انہاں دے کنڈے تل، اپنا کنڈا انہاں ہتھ پھراواں گا۔ گرمکھ بوٹا نہ جائے بل، امرت پھل اک لگاواں گا۔ کلجگ اتم پاواں مل، قیمت اپنے ہتھ رکھاواں گا۔ سچ دوار جائے کھل، بھگت دوار اک دساواں گا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا مندر اک وڈیاواں گا۔ ساچا مندر سہائینگا۔ پُرکھ ابناسی ڈیرہ لائینگا۔ گھنک پُر واسی پھیرا پائینگا۔ شاہو شاہاشی سیس تاج ٹکائینگا۔ ساچا منڈل راسی، راس رچائینگا۔ گرمکھاں ساتھی بن کے آئینگا۔ رگھناتھی ویس وٹائینگا۔ پنڈت کاشی در ڈرکائینگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گرمکھ ساچے ویکھ وکھائینگا۔ گرمکھ ساچے ویکھ وکھاویگا۔ جو سوہنگ ڈھولا گاویگا۔ کایا چولا

آپ بدلاویگا۔ انمولا نام ورتاویگا۔ آگے ہوؤا بہار وکھاویگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں دا بھگتی مَول، بھولے بہاؤ گوبند ملاویگا۔ جن بھگتو ویکھو بھگتی رنگ، رنگ رنگیلا آپ رنگائیندا۔ سینگھ پال منگی منگ، اکو وار جھولی ڈائیندا۔ میری پٹھ نہ ہووے ننگ، تیرا سر ہتھ ٹکائیندا۔ تُوں میرا میں تیرا ڈھولا گایا دوہاں چھند، وچولا نظر کھئے نہ آئیندا۔ پچھلی دتی آگے گنڈھ، دتی گنڈھ نہ کھئے کھلائیندا۔ دین دیال صاحب بخشند، بخشش تیرے ہتھ وکھائیندا۔ تُوں میٹنا سب دا پنڈھ، تڈھ بن پاندھی نظر کھئے نہ آئیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، دو چار منگ منگائیندا۔ دو چار منگ اسپس، آسرا اک تکائیا۔ میں تیرا تُوں میرا جگدیش، جگدیش تیرے ہتھ وڈیائیا۔ تیرا ناؤں شبد حدیث، میں بھیناں بھائیاں گیا سمجھائیا۔ تیری بھلے نہ کیسے ریت، مندر مسیت نہ کھئے وڈیائیا۔ میں تیری پریتی لئی جیت، تُوں جتیا ہار کدے نہ جائیا۔ میرا پچھا رکھنا ٹھنڈا سیت، آگے تیرے وچ سمائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دینی اک وڈیائیا۔ سری بھگوان دئے دلّاسا، جوتی جاتا دیا کھائیندا۔ تیری پوری کراں آسا، اپنی آسا وچ ملائیندا۔ تیرا بنس میرا ساتھا، سرینس تیری گود بھائیندا۔ جو گائے ساچی گاتھا، تیس بیڑا پار وکھائیندا۔ رہن دیوے نہ کوئی گھاٹا، گھاٹ اپنا اک جنائیندا۔ ہوئی ہوئی سب دی میٹے واٹا، اتم تیرے کول بھائیندا۔ تُوں اگلیاں پچھلیاں پچھے لئیں باتاں، نرگن ہو کے سیو کھائیندا۔ اٹھ ویکھ لے اپنا کھاتہ، بہی ہتھ نہ کیسے پھرائیندا۔ ایتھے اوتھے پتا ماتا، سری بھگوان نظری آئیندا۔ تیرے پچھے سب دا پلٹیا پاسا، سارپاس کھیل کرائیندا۔ سچا دیواں کھول خلاصہ، خالق خلق آپ جنائیندا۔ تیرے بھائیاں اندر واسا، تیرے بھئیاں سنگ نبھائیندا۔ تیرے پتر دا بن کے داسا، گوبند اپنی گود اٹھائیندا۔ چھوٹیاں وڈیاں خالی رہن نہ دیوے کاسہ، قسم کھا کے تیرے نال متا پکائیندا۔ اٹھ ویکھ پاربرہم دا وڈا احاطہ، کوٹن کوٹ جیو بھائیندا۔ تیرے پچھے بھولے بہاؤ کھچایا خاک، خاکی ماٹی اپنے لیکھے لائیندا۔ نہ کوئی پوجا نہ کوئی پاٹھا، سروور اشنان نہ کھئے جنائیندا۔ آتما پرماٹما اکو جوڑے ناتا، سینگھ آتما گنڈھ پوائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، گرمکھ میرے نام بناں کوئی نہ کٹے فاقہ، بھکھیاں بھکھ آپ گوائیندا۔ آتما سینگھ آتما آتر، نرگن نرگن ویکھ وکھائیا۔ پاربرہم پرہ پڑھیا منتر، منتو دتی مان وڈیائیا۔ لیکھا چکے گگن گگنتر، گرہ ساچے وجے ودھائیا۔ دوئے جوڑے نمسکار کرے شنکر، چرن کول

دھیان لگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، لیکھا لیکھے دئے لگائیا۔ لیکھے لائے پتا پُوت بنس سرینس، صاحب ستگر دیا کھائیندا۔ کاگوں آپ بنائے بنس، بنس رُپ سرب وٹائیندا۔ ملے وڈیائی کوٹن کوٹ وچ سہنس، سہنسر نامہ اپنے ہتھ لکھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ویکھنہارا ساچا پنٹھ، بھگت بھگوان اپنی گود بہائیندا۔ بھگت بھگوان اُٹھائے سوتا، سُتیاں اکھ کھلائی۔ پُتاں پوتریاں نال تارے دوہتا، سنگھ رکھیر ملی وڈیائی۔ وجے ودھائی لوک پرلوکا، دیوت سرُپے جس گائیا۔ گُرمکھ اُچی کوک دیوے ہوکا، پرہے ملیا بے پرواہیا۔ ایتھے اوتھے کسے نہ دیوے دھوکھا، جنہاں اپنے چرن لگائیا۔ پار لنگھن دا اکو موقع، پرہے نوکا نام لیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، گُرمکھ ساچے رہیا چڑھائی۔ گُرمکھ ساچے بیڑے چڑھنگے۔ شوہ دریا پار کرنکے۔ سوہنگ ڈھولا اکو پڑھنگے۔ گھر مندر سوہنے وڑنگے۔ پرہے سچے دی سرنی سیس دھرنکے۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، خالی جھولی سرب بھرنکے۔ خالی جھولی سرب بھراواں گا۔ جس اُپر دیا کھاواں گا۔ پھڑ بابوں گلے لگاواں گا۔ راتیں سُتیاں درس دکھاواں گا۔ گر گوہند میل ملاواں گا۔ جنم جنم دی چند مٹاواں گا۔ نادی بند اُچاواں گا۔ امرت دھار سِندھ پیاواں گا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، جن بھگتاں دیوے اک ور، وشنوں تیرا وقت سہاواں گا۔ وشنوں سیوا سچ کھائینگا۔ میرا ڈھولا راگ الاٹینگا۔ گھر گھر تولا بن کے جائینگا۔ ساچی دھارنا اک رکھائینگا۔ چار ورن اکو چھاپے پائینگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، جن بھگتاں گنڈھ پوائینگا۔ میں بھگت دوارے جاواں گا۔ دُور بہے کے سیس نواواں گا۔ حضور تیرا درشن پاواں گا۔ ضرور اپنی بھل بخشاواں گا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچا دینا اک ور، در تیرے اکھ جگاواں گا۔ در میرے اکھ جگائینگا۔ پرتکھ درشن پائینگا۔ سمرتھ سیس جھکائینگا۔ چرنی ڈھٹھ منگ منگائینگا۔ ہر گھٹ اندر ویکھ وکھائینگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا سچا ور، در ساچے منگ منگائینگا۔ در سچا اکو سوہیگا۔ جس دوارے بھگت ہوئے گا۔ نہ ہسٹیکا نہ روٹیکا۔ نہ جاکیگا نہ سوٹیکا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، در ساچے اوس کھلوٹیکا۔ اوہ سچا در سہاویگا۔ جس گھر پریشور آویگا۔ اوتھے گر اوتار پیر پیغمبر بن سدیاں سیس نواویگا۔ کروڑ تیتیسا سرُ نر من، جن، پھولن برکھا لویگا۔ پریم پریتی راگ سن سن، وشنوں

برہما شو نین شرمایگا۔ بھگت بھگوان ساچے چُن چُن، کلجگ اتم اپنے چرن بہاویگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا گھر اک وڈیاویگا۔ ساچا گھر اک وڈیرا ہے۔ جتھے پرہہ سچے دا ڈیرہ ہے۔ گرمکھاں چاؤ سدا گھنیرا ہے۔ ہر وسے نیرن نیرا ہے۔ نت نوت کردا مہرا ہے۔ ڈھولا گائے ٹوں میرا میں تیرا ہے۔ آپے گرو آپے گر چیرا ہے۔ ہر سنگت چاروں کُنٹ پایا گھیرا ہے۔ وچ شبدی گر شیرا ہے۔ دو جہان دا کھلا ویہڑا ہے۔ جن بھگتاں بدھا بیڑا ہے۔ کبیر پُچھے کبہڑا کبہڑا ہے۔ اٹھاراں وچ پے گیا جھیرا ہے۔ تیئیاں کرے نہ کھئے نکھیرا ہے۔ عیسے مؤسے ڈھٹھا ڈیرہ ہے۔ محمد پا کے گیا پھیرا ہے۔ نانک کہا ٹوں میرا میں تیرا ہے۔ گوبند بنیا اکو چیرا ہے۔ جنہاں ڈھیا کیتا جیرا ہے۔ اتم اپنا دتا گیڑا ہے۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا سچا نام ور، نہ کرے ہیرا پھیرا ہے۔ ہیرے پھیرے دی چھڈی عادت، ہر ساچا سچ جنائیندا۔ پرم پُرکھ دی اک عبادت، سچ خُداوند آپ جنائیندا۔ دو جہان نہ لگے علامت، دُرمت میل نہ کھئے رکھائیندا۔ پیر پیغمبرو ویکھو بھگت سدا صحیح سلامت، صلح گل اپنے نال میل ملائیندا۔ ستجگ تریتا دواپر کلجگ رکھدا رہیا امانت، اتم اپنے کھاتے وچ پائیندا۔ بریخانہ کھولیا بناں ضمانت، ضامنی وچ نہ کھئے رکھائیندا۔ دین مذہب شرع نہ کرے کھئے ممانت، لاشریک ویکھو رکھائیندا۔ سرب جیاں پرہہ ہویا جانت، گھٹ گھٹ اپنا بھیو چُکائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سنت سہیلے میل ملائیندا۔ سنت کہن کی تیری کھیل، سمجھ وچ نہ آئیا۔ جوں بہاویے توں لینا میل، بن کرپا چلے نہ کھئے چٹرائیا۔ کلجگ اتم پاربرہم پت پریشور ملیا سجن سہیل، صاحب ستگر ہونے سہائیا۔ آتم پرما تم چڑھیا تیل، سنگھ آتما رنگ وکھائیا۔ گر ستگر سیکھ سیکھ گر کا چیل، گر چیل سیکھ وچ سہائیا۔ بن مندر بن مسجد بن شودوالے مٹھ ہو جائے میل، بن پنڈت پاندھے بن مُلا شیخ بن گرتھی گر نار کنت گرمکھ لے پرنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جن بھگتاں بھگتی تند کرے کُرمائیا۔

بھگتی تند پیا ہس، ہس ہس خوشی منائیندا۔ پرہہ ہویا بھگتاں وس، بھگوان اکو گھر ڈیرہ لائیندا۔ دوباں مل کے کھولیا ہٹ، بھگت دوارا ناؤں دھرائیندا۔ جو جن اُس دوارے جائے ڈھٹھ، ڈگیان آپ اٹھائیندا۔ لیکھا چُکے تیرتھ اٹھسٹھ، گرمکھ گنگا جمنا سُرستی

گوداوری اشنان نہ کھئے کرائیندا۔ کھڑا چُکے مندر مسجد شِودوالے مٹھ، جس صاحب ستگر گھر بیٹھیاں نظری آئیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، دھتے جٹ کرے کلیان، کالم قلم نال بنائیندا۔

* ۵ جیٹھ ۲۰۲۰ پکرمی جیٹھووال دربار وچ *

نرگن رُپ سِری بھگوان، نراکار وڈ وڈیائیا۔ سال بہترویں ہو پردھان، بہتر دیونہار وڈیائیا۔ پنچم جیٹھ کھیل مہان، دو جہاناں ویکھ وکھائیا۔ بھوپت بھوپ نوجوان، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ست دو دئے وڈیائیا۔ ست ستوادی آپ ست، ست پُرکھ نرنجن ناؤں دھرائیندا۔ دئے دئے رُپ ہو پرتکھ، نرگن سرگن دھار وکھائیندا۔ آد جگادی کھیل پُرکھ سمرتھ، ہر کا بھيو کھئے نہ پائیندا۔ جگ چوکرئی مارگ دس، دھر فرمانا حکم منائیندا۔ لکھ چوراسی ڈور نتھ، تندی نام تند بندھائیندا۔ ہر گھٹ آنتر پردے وس، آتم پرما تم جوڑ جڑائیندا۔ دیونہارا ساچی وتھ، وست امولک آپ ورتائیندا۔ بودھ آگادھ مہا اکتھ، نربان شبد سمجھائیندا۔ آگم اتھاہ بول لکھ، سچ جیکار الائیندا۔ پُرکھ اکال ہو وکھ، وکھری کار کھائیندا۔ گر اوتاراں مارگ دس، پیر پیغمبر آپ پڑھائیندا۔ نام ندھانا سچا جس، وید پُران صفت صلاحندا۔ نرمل نرویر امیوں رس، رس نچھر اک جنائیندا۔ پریم انیالا مارے کس، تکھی مکھی دھار بنائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی آپ کھائیندا۔ بہتر سال ہویا بہتر، بہتری اپنی رہیا جنائیا۔ لکھ چوراسی کایا کھیترا، ناڑ بہتر کری کُرمائیا۔ نرگن سرگن آگے پایا پیپر، حل سوال نہ کھئے وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرنی اپنے ہتھ رکھائیا۔ ست دو کرنی کر، بہتر ایکا گنڈھ پوائیندا۔ شاہو بھوپ دے ور، جگ چوکرئی ویکھ وکھائیندا۔ جگ چوکرئی کھول در، در دروازہ آپ جنائیندا۔ دھر فرمانا حکم گھل، سچ سندیس الائیندا۔ نرگن سرگن کھیل اچھل اچھل، چھل دھاری آپ کرائیندا۔ سچکھنڈ نواسی سچ دوار مل، تھر گھر اپنا چرن ٹکائیندا۔ جوتی شبدی دھار رل، دئے دئے اپنی کار کھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی آپ کھائیندا۔ ساچی کرنی کرامات، قدرت قادر اپنے وچ رکھائیا۔ آد جگادی ایکا دات،

ایکنکار آپ ورتائیا۔ بودھ آگادھی شبد جماعت، اکھڑ اکو اک درسائیا۔ دو جہاناں سچا واک، واتا ورن دئے جنائیا۔ زرگن سرگن کھیل تماش، اپرمپر اپنی کار کمائیا۔ سرب نواسی رکھے واس، واسطہ اپنے نال جڑائیا۔ لکھ چوراسی کر کر داس، داسی روپ دئے سمجھائیا۔ گر اوتار جگنتر شاخ، شخصیت دیونہار وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ ست دو کھیل انوکھا، بھیو کھئے نہ آئیندا۔ زرگن سرگن مارگ سوکھا، جگ چوکڑی کار کمائیندا۔ بھگت بھگونت اکو موقع، مکمل اپنا میل ملائیندا۔ نو نو چار نہ راہ سوکھا، پاندھی پندھ نہ کھئے مکائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھیو ابھیدا آپ کھلائیندا۔ ست دو کھولے بھید، انہو اپنی کار کمائیا۔ نیتر شرمائن چار وید پُران اٹھاراں دین دُہائیا۔ شاستر سمتر رووے کتیب، ہر کا آنت کہن نہ پائیا۔ انجیل قرآن نہ سکے کوئی پیکھ، گیتا گیان رہیا درڑائیا۔ کہانی بانی پد نربانی ساچا بیت، بودھ آگادھ آگادھ بودھ شبد ناد شنوائیا۔ نرویر نرکار نرکار ساچا بیت، اجونی ربت اچھل چھلداہاری بھگت بھگوان آپ جنائیا۔ الکھ آگوچر آگم اتھاہ بے پرواہ کھیلے کھیل، خالق خلق روپ وکھائیا۔ داتا جودھا سورپیر نر نریش، نر نرکار اک اکھوائیا۔ آد جگاد جگا جگنتر رہے ہمیش، نہ مرے نہ جائیا۔ پیر پیغمبر گر گر بھیج، اوتاری اوتار دئے وڈیائیا۔ ہر گھٹ آنتر مانے سیج، سیج سہنجنی آپ سہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ست دو دئے سمجھائیا۔ ست ست پُرکھ نرنجن، ست ست وڈیائیا۔ دو دو زرگن سرگن داتا دانی درد دکھ بھ بھنجن، بے پرواہ بے پرواہیا۔ آد جگادی ساچا سجن، جگ جگ کار کمائیا۔ سر سروور ٹہائے مجن، ڈرمت میل دھوائیا۔ سدا سہیلا پردے کجن، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساتا دوآ جوڑ جڑائیا۔ ست دو بنیا انک، ایکنکار آپ بنائیندا۔ زرگن سرگن سوہے بنک، بنک دواری ویکھ وکھائیندا۔ انحد نادى وجے ڈنک، سُر تال نہ کھئے جنائیندا۔ نام ندھانا منیاں منت، اکو راگ الائیندا۔ میل ملاواں نر نرائن کنت، ناری ہرجن آپ پرنائیندا۔ درویش بھکھاری بنے منگت، داتا دانی آپ ہو جائیندا۔ بودھ آگادھا گیان پنڈت، نش اکھڑ اکھڑ راگ الائیندا۔ ست دو دا ساچا سنت، ستگر اکو اک اکھوائیندا۔ آد بنائے اپنی بنت، آنت گھاڑن ویکھ وکھائیندا۔ لکھ چوراسی جیو جنت، کہانی بانی اپنا ناچ نچائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سال بہتر وند وندائیندا۔ سال بہتر ست ستوادى، ست ست جنائیا۔ لیکھا

جان بودھ اگادھی، بھیو ابھیدا آپ چھپائیا۔ ویکھنہارا پوت پوترا پوت سپوتا برہم برہمادی، پاربرہم وڈ وڈیائیا۔ دو جہاناں رچ رچ شادی، سویمبر اکو اک جنائیا۔ آر پار کنارہ جانے حادی، حدود ہتھ نہ کیسے پھڑائیا۔ نرگن سرگن بن سماجی، ساچی رچنا ویکھ وکھائیا۔ نام ندھانا اگمڑی بھاجی، بھگت بھگوان آپ ورتائیا۔ ست سروی سچا تازی، آسو اکو اک دوڑائیا۔ حق حقیقت بنے حاجی، لاشریک پھیرا پائیا۔ محبوب بنے اک نمازی، سجدہ سپس جگدیش جھکائیا۔ اپنے گھر اپنے مندر اکو ہووے آپ راضی، دو جا نظر کھئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ کرنی آپ کھائیا۔ ساچی کرنی سال بہتر، پنچم جیٹھ دیونہار وڈیائیا۔ جوتی جاتا کر اگتر، ایک رنگ وکھائیا۔ لیکھا جانے نال ستر، ست پُرکھ نرنجن میل ملائیا۔ ست چار دا بیج بیجیا ایک وتر، پھل پھلواڑی آپ مہکائیا۔ پت ڈالی ویکھ پتر، نرگن نین اکھ کھلائی۔ گر کا لیکھا نہ جانے اکھر، ستگر اپنا پردہ لاپیا۔ اچے ٹلے پھولے پتھر، پریت ویکھ تھاون تھائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، مان توڑے اشٹابکر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ ست دو گیا جاگ، سال بہتر وین ملی وڈیائیا۔ پنچم جیٹھ پرم پُرکھ پرماتما کنت سہاگ، نر نرائن سچا شہنشاہیا۔ لکھ چوراسی لائے آگ، نو نو اپنا پھیرا پائیا۔ چار کنت ویکھ بھاج بھاج، پاندھی بن بن پندھ مکائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل سچا شہنشاہیا۔ پنچم جیٹھ سال بہتر وین، نرگن اپنا آپ جنائیندا۔ لیکھا چکے ست زیرو ستر وین، ساتا اکو نظری آئیندا۔ ست چار دا دوس اگتر وین، چوتھے جگ ست پُرکھ نرنجن اپنی کار کھائیندا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھیو ابھیدا بھیو چکائیندا۔ پنچم جیٹھ دوس سہاؤنا، شہنجنی رین ملے وڈیائیا۔ سری بھگوان کھیل رچاؤنا، رچ ویکھ بے پرواہیا۔ شاہ سلطان سرب رواؤنا، نیر نین نیر وایا۔ تخت تاج سرب گواؤنا، شہنشاہ روپ نہ کھئے جنائیا۔ ساچی نیند نہ کیسے سوؤنا، سکھ آسن نہ کھئے وڈیائیا۔ گیت سہاگ کیسے نہ گاؤنا، چار کنت رہی کر لائیا۔ پُرکھ ابناسی کیسے نہ پاؤنا، بھرے بھلی سرب لوکائیا۔ بیس بیس رنگ نہ کیسے چڑھاؤنا، ڈرمت میل نہ کھئے دھوائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پنچم جیٹھ دئے وڈیائیا۔ پنچم جیٹھ گھر گھر سوگ، بن ستگر خوشی نہ کھئے منائیندا۔ جنم کرم دا ہوئے وجوگ، ڈھر سنجوگ نہ کھئے ملائیندا۔ کوڑی کرپا کھسنی چوگ، مایا ممتا موہ چکائیندا۔ پھرے دہائی لوک پرلوک، نام سلوک نہ کھئے لائیندا۔ سد

ڈھولا سچ گائے نہ کوئی جھوک، سوبلا راگ نہ کھئے الائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا حکم آپ ورتائیندا۔ پنچم
 جیٹھ ہووے دکھ، دکھیاں دکھ ودھائیا۔ بے پرواہ ایکا اٹھ، سرشٹ سبائی دئے پلائیآ۔ نرگن سرگن اپنی کارے پئے جٹ، بل اپنا آپ
 پرگٹائیآ۔ شاہ سلطاناں لئے پُچھ، ستیاں مات جگائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کھیل آپ کرائیا۔ پنچم جیٹھ
 ہووے رونا، لکھ چوراسی سرب گرلائیندا۔ گرمکھ ورلے دُرمت داغ دھونا، جس جن اپنا بھیو چکائیندا۔ ساچا راگ کیسے نہ گاؤنا، نام
 تال نہ کھئے وجائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ کرنی آپ کمائیندا۔ پنچم جیٹھ کھیل اپارا، ہر سوامی آپ کرائیندا۔
 سال بہترواں کر اجیارا، اجرت سب توں منگ منگائیندا۔ کوڑی کرپا جگت کنارہ، منجھدھارا آپ رڑھائیندا۔ صاحب شبد دا نام پیارا،
 ستگر گر گر آپ جنائیندا۔ کھڑگ کھنڈا دو دھارا، نرگن سرگن آپ چمکائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا بھیو آپ
 چھپائیندا۔ پنچم جیٹھ چڑھے چا، چاؤ گھنیرا اک جنائیا۔ پاربرہم پرہ ملے بے پرواہ، بے پرواہی دئے وکھائیآ۔ جل تھل مہیٹل ویکھے اسگاہ،
 پُری لوء کھوج کھوجائیآ۔ برہمنڈ کھنڈ پھیرا پا، جیرج انڈ پردہ دئے چکائیآ۔ چوڈاں طبقاں ویکھ وکھا، چار ورن کرے جنائیا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرتی اپنی کار کمائیآ۔ پنچم جیٹھ نیر اچھال، اپنا آپ جنائیندا۔ ویکھو شاہ ہندے کنگال، کنگالاں شاہ
 بنائیندا۔ کلجگ وچ ستجگ دیاں وکھال، پورب لیکھا پور کرائیندا۔ نرگن ہو کے بن دلال، سچ دلالی نام کمائیندا۔ سنت سہیلے جگت
 اٹھال، بھگت بھگوان جوڑ جڑھائیندا۔ جینودیاں جگ دیوے مان، مریاں اپنی گود اٹھائیندا۔ بیس بیسا بیس فرمان، بیس بیس صفت
 صلاحیندا۔ شاہ جگدیشا نوجوان، ترے گن اتیتا ویکھ وکھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، پنچم جیٹھ دیا کمائیندا۔
 پنچم جیٹھ ہووے سوگ، خوشی غمی وچ بدلایا۔ گھر گھر لگے چنتا روگ، کایا چلھا روپ جنائیا۔ سچ ملے نہ کھئے جوگ، جوگی جگت
 نہ کھئے جنائیا۔ کایا مندر برہوں روگ، من مت اکو تیر چلائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ پنچم
 جیٹھ مارے آواز، اچی کوک کوک سناؤیندا۔ بہڑی زین میرا دینا ساتھ، تیرا سنگ رکھائیندا۔ دوباں وچولا پُرکھ ابناس، دوجا نظر کھئے نہ
 آئیندا۔ چار کُنٹ کھیل تماش، ہر خالق ویکھ وکھائیندا۔ شاہ سلطاناں لائے آتش آت، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ

کرنی آپ کھائیندا۔ پنچم جیٹھ آتش آگ، من مت دئے لگائیا۔ گھر گھر نگارہ جائے وج، ڈنکا اکو اک سُنائیا۔ سچ دھرم دی تھے حد، کوڑی کریا جھولی پائیا۔ گر سترگر دوویں جان چھڈ، پرہہ ملے نہ بے پرواہیا۔ گُرم ت نالوں ہون اڈ، کوڑا بندھن ایکا پائیا۔ سوہلا راگ نہ گائے کھئے چھند، آتم پر ماتم جوڑ نہ کھئے جڑائیا۔ سچ نہ لین نجانند، آتم رس نہ کھئے دکھائیا۔ بیس بیسے مکے کیسے نہ پندھ، جگ چوڑی دئے گواہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچی کھیل آپ سمجھائیا۔ ساچا کھیل کرے خالق مخلوق، مالک اپنی کار کھائیندا۔ ثابت رہن نہ دیوے کیسے سلوک، دست دست نہ کھئے ملائیندا۔ اگنی تت لائے قلبوت، پنج تت کایا آپ جلائیندا۔ سچ دئے نہ کھئے ثبوت، ثابت ایمان نہ کھئے دکھائیندا۔ چاروں کُنٹ جوٹھ جھوٹھ، مایا ممتا موہ دکھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچی کرنی آپ کھائیندا۔ پنچم جیٹھ کہے میری آئی واری، نرگن سرگن سرگن نرگن جامے دو دو پلٹائیا۔ پہلے پنج تت شنگاری، دوجے نرمل جوت اُجیاری، تیجے مار شبدی اُڈاری، چوٹھے آتم کواری آن پرنائیا۔ دیونہار سچ خُہاری، لیکھا جانے دُہر درباری، جوتی نور نور اُجیاری، ناد دُہن شبید شنوائیا۔ لہنا دینا قرض اُتاری، کھیلے کھیل شاہ اسواری، گوہند ست پیج سواری، ابناسی اُچت وڈ وڈیائیا۔ شاہو بھوپ بن سکداری، دو جہاناں بنے حقدااری، کوڑی کریا کرے خواری، سچ سچ دیونہار وڈیائیا۔ نو نو چار پار اُتاری، کرے کھیل آگم اپاری، کل کلکی لے اوتاری، نہکلنکا اپنا ڈنک وجائیا۔ بیس پیسا رہیا شنگاری، نیتر نین اک آگھاری، چار کُنٹ ویکھے وارو واری، دہ دشا پھول پھلائییا۔ شاہ سُلطانان مارے ماری، راج راجاناں کرے خواری، لیکھے لگے نہ کیسے دہاڑی، نیتر رووے پُرکھ ناری، دھیرج دھیر نہ کھئے دھرائیا۔ نرگن چیر پاوے دو پھاڑی، لیکھا چُکے کلجگ ہاڑی، چاروں کُنٹ نچے موٹ لاڑی، رائے دھرم گھر گھر در در اپنا لیکھا رہیا جنائیا۔ چتر گپت اکھ آگھاری، بہی کھاتہ رہیا دکھالی، اتم آئی رین اندھیری کالی، ساچا چند نہ کھئے چمکائیا۔ پرہ پُرکھ پرہ کھیل نرالی، پرگٹ نور جوت اکالی، ویکھنہارا سچکھنڈ سچی دھرمسالی، دھرم دوار اک سہائیا۔ بھگت وچھل سدا پرتپالی، جگ چوڑی بنے مالی، دیونہار نام دلالی، ساچی سکھیا اک سمجھائیا۔ سنت سہیلے سجن بھالی، مستک دیوے نام لالی، کرے کھیل بے مثالی، مسل اپنی نویں بنائیا۔ چار جگ کرے خالی، اکونجا بونجا لیکھے لائے سیوا گھالی، نرگن سرگن سرت سمبھالی، صاحب اپنا پھیرا پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ

اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ پنچم جیٹھ مارے ڈاکا، نرگن نظر کیسے نہ آئیندا۔ سب دا پورا کرے بھوکھت واکا، گر اوتار پیر پیغمبر اپنے در وکھائیندا۔ شبدی پورا کرے ساک، ساکھی اپنے نام جنائیندا۔ حق رہے نہ کیسے کوئی باقا، باقی سب دی جھولی پائیندا۔ نرور پرکھ نرنکار کھیل کھلائے سچ تماشا، ساچی کرنی آپ جنائیندا۔ جن بھگتاں پوری کرے آسا، آسا اپنی وچ سمائیندا۔ چرن کول دے بھرواسا، سچکھنڈ دوار اک وکھائیندا۔ پرگٹ ہو پرکھ سمراتھا، سمرتھ اپنی کار کھائیندا۔ بھوئے سہائی اناٹھ اناٹھاں، غریب نیانے گلے لگائیندا۔ شبدی شب سُنائے گاتھا، نام نامہ راگ الائیندا۔ بھيو کھولے مستک ماتھا، بند تاکی گنڈا لائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پنچم اپنی گنڈھ پوائیندا۔ پنچم جیٹھ آیا نیڑے، دُور دُراڈا پندھ مُکائیا۔ کرم کانڈ جگت جھیڑے، نہکرمی کرم نہ کھئے کٹائیا۔ چاروں کُنٹ لگے ڈیرے، ساچا سنت نظر کھئے نہ آئیا۔ کوڑی کرپا نال لے لے پھیرے، مایا ممتا لین پرناٹیا۔ آسا ترسنا کوئی نہ کرے بیرے، تیر نرالا نہ کھئے چلاٹیا۔ دین مذہب پئے جھگڑے جھیڑے، جھگڑا حق نہ کھئے مٹائیا۔ کلجگ اندر ستجگ کھلے ہون ویہڑے، دھرم دوار اک بنائیا۔ پار اترن درشن کرن جیہڑے، جیون جگت دئے جنائیا۔ لکھ چوراسی چکن جھیڑے، آون جاون پندھ مُکائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پنچم جیٹھ دا پنچ خلاصہ، آپ جنائے پرکھ ابناسا، ابناسی اپنی کار کھائیندا۔ پنچم جیٹھ بٹھے گانا، تند اپنا ناؤں رکھائیندا۔ تخت نواسی نوجوانا، شاہ بھوپت بھوپ ویس وٹائیندا۔ سورپیر مرد مردانہ، جودھا اپنی کار کھائیندا۔ اتم آئے وچ میدانا، میدنی ساری ویکھ وکھائیندا۔ چند چمکے اکو بھانا، نور نور وچوں پرگٹائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پنچم اپنا پردہ لائیندا۔ پنچم پردہ لاپے چولا، چغلی نندیا نہ کھئے جنائیا۔ نو کھنڈ پرتھی بن وچولا، دو دو دھڑ دئے کرائیا۔ نار کنت بن کھار چکے ڈولا، نرگن سرگن سیو کھائیا۔ پاربرہم پت پرمیشور ست سوامی بن کے مؤلا، مل قیمت گھر گھر دیوے پائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل سچا شہنشاہیا۔ شہنشاہ ہر کھیل اپارا، ست پرکھ نرنجن آپ کرائیندا۔ دوس نال ملے دباڑا، دباڑے نال اپنی ونڈ ونڈائیندا۔ اپنے نال کرے پیارا، پرم پرکھ اپنی دھار پرگٹائیندا۔ اپنی دھار کرے وبارا، بوہاری ساچی کار کھائیندا۔ ساچی کار کرنیہارا، قادر قدرت ویکھ وکھائیندا۔ قدرت کھڑی مات گلزارا، گلشن اپنا اک مہکائیندا۔ گنچا پھول نہ جانے سارا، پت ڈالی بھيو کھئے نہ پائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ

ہر، آپ اپنی کِرپا کر، اپنا لیکھا آپ جنائیندا۔ پنچم جیٹھ ہو جوان، سال ویہویں رہیا جنائیا۔ میرا میرے ول ہویا دھیان، میری میری
 میری وچوں پرگٹائیا۔ تیرا تیرا تینوں پروان، تیرا تیرا تیری سرنائیا۔ لیکھا جان زمیں اسمان، گگن گگنتر کھوج کھوجائیا۔ چار گنٹ کھیل
 مہان، خالق خلق ویکھ وکھائیا۔ پنچم جیٹھ کر پروان، پروانہ شاہ سلطانا اک پُچائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا
 ساچا ور، زیرو زیرو اک اپنا درس دکھائیا۔ اک درس دے انیک، انک کل اپنی کھیل کرائیندا۔ دس کے آئے اگتی بہیت، دھر فرمانا
 حکم جنائیندا۔ رن بھومی آؤنا سب نے کھیت، گھر اکو اک وکھائیندا۔ رت رہے نہ بسنتی چیت، خزاں رُپ سرب وٹائیندا۔ جو ہونا سو
 لینا پیکھ، نیتر نین نین جنائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، آتم پرما تم دیوے سچا راج، سچ سینگھاسن اک وکھائیندا۔
 مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، نرگن سرگن سرگن نرگن نچ گھر رکھے واسن، وصل بن مُرشد مُریداں آپ کرائیندا۔

* ۷ جیٹھ ۲۰۲۰ بکرمی ہر بھجن سنگھ گردیال سنگھ دے گرہ پنڈ مہینیاں ضلع امرتسر *

سو صاحب ستگر وقت سُہیلا، نرگن نرور آپ سُہائیندا۔ آد جگادی پُرکھ اگم آکیلا، الکھ اگوچر کھیل کرائیندا۔ لیکھا جانے گرو
 گر چیلا، شبدي شبد ویس وٹائیندا۔ دو جہان لگائے میلا، اکل کل دھاری اپنی کھیل وکھائیندا۔ وسنہارا دھام نويلا، سچکھنڈ ساچے
 سوبھا پائیندا۔ جگ چوکرئی سجن سُہیلا، نر نرکارا ناؤں رکھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، انہو اپنی کار کھائیندا۔
 انہو کار کرے کرتارا، بھيو ابھید نہ کھئے جنائیا۔ شابو بھوپ بن سکدارا، شہنشاہ اپنا حکم جنائیا۔ وسنہارا دھام نیارا، محل اٹل ڈیرہ لائیا۔
 نرگن نور کر اجیارا، جوتی جوت جوت رُشنائیا۔ شبد اناد سچی دھنکارا، بودھ اگادھ کرے پڑھائیا۔ لیکھا جانے دھر دربارا، درگاہ ساچی
 دے وڈیائیا۔ بے پرواہ پروردگارا، مقامے حق نور دھرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ساچی کرنی آپ کھائیا۔ ساچی کرنی
 بے پرواہ، سو پُرکھ نرنجن آپ کرائیندا۔ تخت نواسی شہنشاہ، ہر پُرکھ نرنجن ویس وٹائیندا۔ سچ محلے ڈیرہ لا، ایکنکارا کھیل کرائیندا۔ دیا
 باقی کر رُشنا، آد نرنجن ڈگمگائیندا۔ سیس جگدیش تاج سُہا، ابناسی کرتا کار کھائیندا۔ دھر فرمانا حکم سُنا، سِری بھگوان ساچا راہ آپ

چلائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، پاربرہم پرہ اپنی کار کھائیندا۔ اپنی کار کرے اگم، بھیو ابھید نہ کھئے جنائیا۔ نہ مرے نہ پئے جم، جیون جُگت نہ کھئے وڈیائیا۔ نرگن جوت سِری بھگون، رُوپ رنگ ریکھ نہ کھئے رکھائیا۔ ہتھ پیر نہ کھئے کن، تتوت نہ کھئے سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل سچا شہنشاہیا۔ شہنشاہ ہر کھیل اولا، سو پُرکھ نرنجن آپ کرائیندا۔ ہر پُرکھ نرنجن دھام سُہائے نہچل اک اٹلا، محل اٹل اک رُشنائیندا۔ دیپک جوت آپے بلا، تیل باقی نہ کھئے وکھائیندا۔ اگمی دھار آپے رلا، ہڈ ماس ناڑی چم وند نہ کھئے وندائیندا۔ سچ سندیس ایکا گھلا، دُھر دی دھار آپ لائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سچ سندیسہ نر نریشا آد پُرکھ اپرمپر سوامی سدا سدا سد آترجامی، نرگن اپنا حُکم منائیندا۔ نرگن حُکم اگم اتھاہ، لیکھا لکھت وچ نہ آئیا۔ آد پُرکھ آد دتا سُنا، سچ سندیس بے پرواہیا۔ دُوسر کوئی جانے نہ، ایکنکارا اک اکلا اپنی کار کھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ساچا بھیو ربیا جنائیا۔ ساچا بھیو کھولے آپ، اپنے ہتھ رکھے وڈیائیا۔ آد جُگادی مائی باپ، پتا پُوت سہج سُکھدائیا۔ ناؤں نرنکارا ایکا جاپ، جیون جُگت جگت جنائیا۔ صاحب سوامی ٹھاکر کلاپات، پت پرمیشور وڈ وڈیائیا۔ کھیلنہار کھیل تماش، خالق خلق بھیو نہ رائیا۔ کرنہارا بھوگ بلاس، بھسمڑ اپنی کار کھائیا۔ پوری کرنہارا آس، آسا آسا وچ سمائیا۔ کرنہار جوت پرکاش، جوتی جوت جوت رُشنائیا۔ بننہارا داسی داس، سیوک سیوک رُوپ وکھائیا۔ ناؤں دھر پُرکھ ابناس، نہ مرے نہ جائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ساچی کرنی ہر کھائیا۔ ساچی کرنی ہر کھائیندا۔ نرگن نُر جوت اُچھیا وچ دھرائیندا۔ ساچی سکھیا اک سمجھائیندا۔ نرگن لُکيا نظر کيسے نہ آئیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، اپنا کھیل جنائیندا۔ اپنی کھیل پُرکھ سمرتھ، آد آد جنائیا۔ نر نرکار ہو پرگٹ، پرگٹ اپنی کار کھائیا۔ وست اگمی دے وتھ، امولک اپنی جھولی پائیا۔ دُوسر نہ کھئے دسے ساتھ، سگلا سنگ آپ ہو جائیا۔ اپنے در آپے گائے جس، ڈھولا اپنا راگ لائیا۔ پریم پریتی اندر وس، آپ اپنی کرے کُرمائیا۔ نرگن نرگن جانے رس، رس رسیا سچا شہنشاہیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ساچی کرنی آپ کھائیا۔ ساچی کرنی پُرکھ اکال، ایکنکارا آپ کھائیندا۔ آد پُرکھ پرہ ہو دیال، دین دیال ویس وٹائیندا۔ سچکھنڈ دوارے کھیل کمال، کرنی کرتا آپ کھائیندا۔ نرمل دیا اکو بال، جوتی

جوت جوت رُشنائیندا۔ سچ دوار سچّی دهرمسال، در گھر مندر اک وڈیائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا لیکھا آپ سمجھائیندا۔ ساچا لیکھا سچکھنڈ نواس، پُرکھ ابناسی آپ جنائیا۔ آپے شاہ آپے داس، بھوٹ بھوپ روپ وٹائیا۔ آپے نرگن نراکار نرور ہو کے دیوے ساتھ، سگلا سنگ آپ ہو جائیا۔ آپے ویکھے اپنا گھاٹ، آپے پتن وڈ وڈیائیا۔ آپے نٹوآ ساچا ناٹ، بن سوانگی سوانگ رچائیا۔ آپے کھول ساچا ہاٹ، بن ونجارا ہٹّ چلائیا۔ آپے دیونہارا دات، داتا دانی آپ اکھوائیا۔ آپے سجنّ آپے ساک، ساچا سنگ آپ نبھائیا۔ آپے پاکی آپے پاک، پت پتیت اپنا ناؤں دھرائیا۔ آپے کرے اگنی بات، شبدی بودھ آگادھ شنوائیا۔ آپے ہوئے الکھنا لاکھ، الکھ اکو نام سنائیا۔ آپے نرگن ہو پرتکھ، پرم پُرکھ پرہہ ویس وٹائیا۔ آپے سچکھنڈ دوارے پئے وس، گھر مندر سوہیا پائیا۔ آپے سچ پریتی اندر جائے پھس، پریم پریتی اک نبھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی ریتی آپ پرگٹائیا۔ ساچی ریت آپ پرگٹا، آد پُرکھ کھیل کرائیندا۔ نرگن نور جوت دھرا، نہکرمی کرم کرائیندا۔ ساچا مندر اک سُہا، سوہاؤنت ڈیرہ لائیندا۔ ناتا بدھاتا جوڑ جڑا، نار کنت ویس وٹائیندا۔ سیج سُہنجی اک ہنڈھا، سوہاؤنت سوہیا پائیندا۔ سُت ڈلارا ایکا جا، ہر شبدی روپ وکھائیندا۔ دھر فرمانا حکم سُنا، ساچی سیکھیا اک پڑھائیندا۔ وشن برہما شو گود بہا، جن جننی لیکھے لائیندا۔ تورت ناد اک وجا، مورت اکال روپ درسائیندا۔ ساچی صورت سہج سُہا، جلوہ نور نور دھرائیندا۔ مقامے حق ہو رُشنا، سچ محبوب ویس وٹائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا حکم آپ وڈیائیندا۔ ساچا حکم سچ فرمانا، سچکھنڈ نواسی آپ جنائیا۔ تخت نواسی نوجوانا، مرد مردانہ بے پرواہیا۔ روپ رنگ نہ کھئے وکھانا، بھیکھی اپنا بھیکھ دھرائیا۔ راگ ناد اگم ترانہ، اکو ناد وجائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھیمو ابھیدا دئے کھلائییا۔ راگ انراگ ساچا ناد، انادی ہر جنائیندا۔ سُت ڈلارے کھول جاگ، نیتز اکھ پرتکھ وکھائیندا۔ نام ندھانا بودھ آگادھ، نش اکھر آپ پڑھائیندا۔ نرگن نرگن ہو وساد، وسادی کار کرائیندا۔ ساچی وست دیوے داد، امولک جھولی پائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، شبدی شبد آپ جنائیندا۔ شبدی سُت سچ ڈلارے، ہر ساچا سچ جنائیا۔ آد پُرکھ پرہہ کرپا دھارے، تیری بنت بنائیا۔ ساچے مندر دئے ہلارے، نام ہلارا اک لگائیا۔ استھل سوہن تیرے چبارے، تھر گھر دیونہار وڈیائیا۔ وشن

برہما شو تیرے پنہارے، ساچی سیوک سیو لگائیا۔ ترے گن مایا بھر بہنڈارے، لیکھا لیکھا دئے جنائیا۔ پنج تت کر ونجارے، ہٹ ہٹوانا ہٹ کھلائیا۔ لکھ چوراسی کھول کوارے، انڈج جیرج اُتہج سینج ونڈ ونڈائیا۔ ساچا نام سچ جیکارے، پرا پسنتی مدھم بیکھری اکو گائیا۔ چارے جگ کھیل نیارے، نرگن سرگن ویس وٹائیا۔ چارے مکھ مکھ پکارے، چارے وید صفت صلاحیا۔ چارے کھانی کریا دھارے، چار ورن کرے کڑمائیا۔ چارے جگ کر پسارے، ستجگ تریتا دواپر کلجگ ایکا راہ وکھائیا۔ نو سو چورانوے چوکرئی جگ لگے رہن مات اکھاڑے، نرگن سرگن سرگن نرگن ناچ نچائیا۔ وشنوں بنے سیوادارے، گھر گھر ساچا رزق پچائیا۔ برہما برہم روپ پسارے، پاربرہم پرہ ویس وٹائیا۔ شنکر کرے کھیل نیارے، ترسول ترے ترے لیکھ مکھائیا۔ پاربرہم پت پرمیشور کیرپاندھ سوامی اپنی کریا دھارے، بے پرواہ بے پرواہیا۔ شبد اگم ناد بودھ اکادھ جنائے جیکارے، جے جیکار اکو نام سُنائیا۔ دھرنی دھرت دھول دے سہارے، پون جل رنگ رنگائیا۔ اگنی ویکھے آپ اکھاڑے، بھیو ابھیدا آپ کھلائیا۔ تتوت تت نگارے، نرگن سرگن ناد وجائیا۔ آتم پرما تم کر پسارے، گھر گھر اپنا ڈیرہ لائیا۔ پاربرہم برہم دے ادھارے، برہم و دیا کرے پڑھائیا۔ ایش جیو کھیل کرے کرتارے، قدرت قادر اپنا ناچ وکھائیا۔ حق حقیقت بول جیکارے، لاشریک کرے شنوائیا۔ لیکھا جان گرو اوتارے، گر گر شبد روپ پرگٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہار مان وڈیائیا۔ شبد ست کر دھیان، ست سوامی آپ جنائیا۔ جگ چوکرئی کھیل مہان، کرتا پُرکھ آپ کرائیا۔ شاستر سمرت وید پُران، گیتا گیان جگت جنائیا۔ من مت بُدھ کھیل مہان، پنج تت کایا اکو نت جنائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کر پردھان، نام پردھانگی ہتھ پھڑائیا۔ ساچا لیکھا دُھر فرمان، دُھر دی بانی راگ الاٹیا۔ ستجگ تریتا دواپر کلجگ کھیلے کھیل سری بھگوان، خالق خلق روپ دھرائیا۔ لیکھا جانے زمیں اسمان، لوک پرلوک کھوج کھوجائیا۔ جیرج انڈج اُتہج سینج دیونہار گیان، نش اکھڑ اکھڑ کرے پڑھائیا۔ دُھر سندیسہ نر نریشا نرگن دیوے آن، سرگن سچ سچ درڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، بھیو ابھیدا اپنے ہتھ رکھائیا۔ شبد ست کر نمسکار، دوئے دوئے چرن سیس جھکائیندا۔ کر کریا ہر کرتار، در تیرے منگ منگائیندا۔ جگ چوکرئی کھیل اپار، تیرا آنت کھئے نہ آئیندا۔ کھانی بانی بول جیکار، گر پیر اوتار تیرا نام دھیائیندا۔ قلم شاہی بن لکھار، کاغذ اپنی گنڈھ پوائیندا۔ تیرا لہنا دُھر دربار،

تیرے نیناں نظر کیسے نہ آئیںدا۔ چوڈاں وِ دیا کر ہوشیار، لوک مات وڈ وڈیائیںدا۔ اپنا کھیل نرگن دھار، نراکار اپنے وچ سہائیںدا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سٹ دُلارا منگ منگائیںدا۔ سٹ دُلا رے جانا جاگ، سِری بھگوان آپ جگائیا۔ آد جُگادی میرا ناؤں کنت سہاگ، لکھّ چوڑاسی نار پرنائیا۔ نام ندھانا دیواں داج، گھر گھر جھولی آپ بھرائیا۔ برہوں وچھوڑا اک ویراگ، آنتر آتم تیر لگائیا۔ پھڑ پھڑ ہنس بناواں کاگ، جس جن اپنا بھیو چُکائیا۔ سو پُرکھ نرنجن وجے ناد، ہنگ برہم لے اٹھائیا۔ تیرا میرا اکو راگ، دوْجا تال نہ کھئے وجائیا۔ سوہنگ روپ آد جُگاد، جُگ چوکڑی گنڈھ پوائیا۔ اپنی دھاروں لیا کاڈھ، دوْجے ہتھ نہ کھئے وڈیائیا۔ آتم پرما تم سچا ساک، سجن اکو اک اکھوائیا۔ پاربرہم برہم کھولے تاک، دئی پردہ آپ چُکائیا۔ باطن ہو کے کرے بات، بیتل اپنا دھام رکھائیا۔ میٹے رین اندھیری رات، نرگن ساچا چند چمکائیا۔ سٹ دُلا رے تیری گاتھ، لکھن پڑھن وچ نہ آئیا۔ پہلی دوْجی چوٹھی اکو جماعت، تیجی اکھ دئے کھلائییا۔ پنچم جوڑے ساچا نات، چھیویں چھپر چھن نہ کھئے چُھپائیا۔ ستویں ست پُرکھ نرنجن کلاپات، کول نین دئے وڈیائیا۔ اکو ڈھولا رکھنا یاد، یادداشت ربیا بنائیا۔ نرگن نرگن سنے فریاد، سرگن سرگن ویکھ وکھائیا۔ آد جُگاد جُگ چوکڑی دو جہاناں رکھے لاج، لاجاوت ہوئے سہائیا۔ پُریاں لوآں برہمنڈاں کھنڈاں ویکھے بھاج بھاج، آوندا جاندا نظر کیسے نہ آئیا۔ تخت نواسی دھر درباری سچکھنڈ نواسی کرے ساچا راج، حُکمے اندر سرب بھوائیا۔ وشن برہما شو تیرا سماج، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، شبدی سٹ ربیا درڑائیا۔ شبد سٹ کھول اکھ، پرہ نیتر درشن پایا۔ چاروں گنٹ دے پرتکھ، دہ دشا ویس وٹایا۔ سوہنگ ہنسا روپ ہو کے پیا بس، ایکا دوْجا بھیو مٹایا۔ تُوں میرا میں تیرے وس، دوْجا نظر کھئے نہ آیا۔ رل کے ڈھولا گائے جس، صفتی صفت صفت صلاحیا۔ پرہ مارگ اپنا دس، بھیو ابھیدا بھیو کھلایا۔ کس بدھ کھولیں اپنا ہٹ، بن ونجارا ہٹ چلایا۔ تیری چرنی گیا ڈھٹھ، دوئے جوڑ واسطہ پایا۔ تُوں صاحب میرا سمرتھ، پُرکھ اکال تیری سرنایا۔ میری ڈور تیرے ہتھ، تندی اپنے نال بندھایا۔ جوں بھاوے تُوں لینا رکھ، سرنگت اک دھرایا۔ سِری بھگوان سر رکھ ہتھ، مہربان مہر نظر اٹھایا۔ اٹھ میرا نام رٹ، شبدی سٹ سٹ سمجھایا۔ تیرا آنتر کھولاں ہٹ، بن وچولا ہٹ چلایا۔ تیرا روپ گھٹ گھٹ، گھٹ گھٹ اپنا راہ وکھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، آد آد

آپ سمجھایا۔ شبد سُت چرنی لگ، نیتر نیناں نیر وپائیا۔ تُوں صاحب میرا سرگ، شہنشاہ تیری وڈیائیا۔ لُج پت تیری تیرے ہتھ، دُوجا نظر کھئے نہ آئیا۔ ساچا مارگ دتا دس، بن سیوک سیو کھائیا۔ جُگ چوکڑی پندھ مُکاواں نٹھ نٹھ، بن پاندھی مات راہیا۔ تیرا کھول وکھاواں ہٹ، گر اوتار رُپ وٹائیا۔ پیر پیغمبر وست گھت، کلمہ نبی رسؤل جنائیا۔ نرگن سرگن ہو کے گائے جس، صفت اِکو اِک سمجھائیا۔ جن چر نہ کہیں بس، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا سچا ور، تیرے چرناں اوٹ رکھائیا۔ سُت دُلا رے ہو مہربان، پرہہ اپنی دیا کھائیندا۔ نو سؤ چرانوے چوکڑی جُگ تیری ہونے کلیان، تیرا سوہلا ڈھولا ناؤں وڈیائیندا۔ پنج تت کایا ہو پردھان، گر گر تیرا ویس وٹائیندا۔ راگ ناد ناد دُھن کان، دُھن آتمک راگ الائیندا۔ رسنا جہوا بول زبان، بٹی دند صفت صلاحیندا۔ کاغد قلم کر دھیان، نراکھر رُپ وٹائیندا۔ پنج تت کایا دے گیان، شبدی شبد گنڈھ پوائیندا۔ آپ ہو بے پہچان، جگت نیتر نظر کیسے نہ آئیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی وست تیری جھولی پائیندا۔ ساچی وست جھولی پا، بے پرواہ تیری بے پرواہیا۔ میں مٹاں تیری رضا، رازق رحیم تیری سرنائیا۔ تیرے چرناں ہوواں فدا، فطرت سرب مٹائیا۔ آد جُگاد ہونا سہا، سرنگت تیری تکائیا۔ رببر بن میرے خُدا، خالق ویکھیں چائیں چائینا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، کون ویلے میری پوری آس کرائیا۔ شبد سُت تیری آسا پور کراواں گا۔ نرگن داتا نام دھراواں گا۔ پُرکھ بدھاتا ویس وٹاواں گا۔ سرگن نرگن رنگ رنگاواں گا۔ ناد دُھن شبد اُچاواں گا۔ وشن برہما شو سیو لگاواں گا۔ ترے گن مایا گنڈھ پواواں گا۔ پنج تت ونڈ ونڈاواں گا۔ جیرج انڈ ویکھ وکھاواں گا۔ اُتبھج سیتج پردہ لہواں گا۔ سرگن ہو کے کھیل کراواں گا۔ نام ندھانا ڈھولا گاواں گا۔ گر اوتار کار کھاواں گا۔ ستجگ تریتا دواپر کلجگ آپ ہنڈھاواں گا۔ پیر پیغمبر کلمہ نبی آپ پڑھاواں گا۔ آیت شریعت اِک سمجھاواں گا۔ کائنات ویکھ وکھاواں گا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی سیکھیا اِک درڑاواں گا۔ ساچی سیکھیا اِک دڑاؤں گا۔ ہر گھٹ اندر ڈیرہ لاؤں گا۔ نرگن جوت ڈگمگاؤں گا۔ شبد ناد اِک سناؤں گا۔ گھر مندر اِک ورساؤں گا۔ آتم سیجا سوہیا پاؤں گا۔ امرت میگھ اِک وکھاؤں گا۔ نام کھڑگ کھنڈا تیغ اِک چمکاؤں گا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا پردہ آپ

اُٹھاؤں گا۔ سچ پردہ آپ اُٹھاواں گا۔ نرگن ہو کے نظری آواں گا۔ سرگن ساچا میل ملاواں گا۔ آتم پر ماتم گنڈھ وکھاواں گا۔ بند کواڑی
 کُنڈا اُٹھاواں گا۔ دیا باقی اک رُشناواں گا۔ کملاپاتی نام دھراواں گا۔ بن ساقی جام پیاواں گا۔ لہنا دینا باقی جھولی پاواں گا۔ ساچا ناتی ناتا
 اک درسواں گا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، جُگ جُگ اپنا نام جپاواں گا۔ جُگ جُگ اپنا نام جپاواں گا۔ پُرکھ اکال
 اکھواواں گا۔ دین دیاں ویس وٹاواں گا۔ کال مہاکال ونڈ ونڈاواں گا۔ اولڑی چال اک جناواں گا۔ دھرمسال اک بناواں گا۔ ساڈھے تِن
 ہتھ مندر بناواں گا۔ گر اوتار ناؤں دھراواں گا۔ شبدی تار ستار و جاواں گا۔ نام گفتار اک سُناواں گا۔ اپنی رفتار نہ کیسے جناواں گا۔
 ہو مُحتاج مُفلس در بھکھاری الکھ جگاواں گا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، جُگ چوکرئی پندھ مُکاواں
 گا۔ جُگ چوکرئی پندھ مُکاواں گا۔ تیئی اوتار ناؤں جپاواں گا۔ بھگت اٹھاراں گنڈھ پواواں گا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد نوری نور نور دھراواں
 گا۔ نانک گوہند جوت جگاواں گا۔ دہ دشا ویکھ وکھاواں گا۔ کل کلیش اک مٹاواں گا۔ نر نریش ناؤں پرگٹاواں گا۔ دہ دشا ویکھ وکھاواں
 گا۔ وشن برہما شو آپ اُٹھاواں گا۔ آنتر لو اکو اک جناواں گا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، شبدی تیرا مان اُپجاواں گا۔
 گر شبدی تیرا مان اُپجاواں گا۔ سوہلا اکو اک سُناواں گا۔ بنک دوار اک وکھاواں گا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، پچھلی
 کیتی سب دی یاد کراواں گا۔ پچھلی کیتی یاد کراؤں گا۔ نہکلنک رُپ دھراؤں گا۔ نو سؤ چورانوے چوکرئی جُگ پندھ مُکاؤں گا۔
 سچکھنڈ دوار اک بناؤں گا۔ چہپر چہن نہ کھئے چھہاؤں گا۔ دیا باقی نہ کھئے رکھاؤں گا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا
 ساچا ور، گھر اکو اک وڈیاؤں گا۔ گھر اکو اک وڈیاؤں گا۔ سو پُرکھ نرنجن پھیرا پائیکا۔ بر پُرکھ نرنجن ویس وٹائیکا۔ ایکنکارا پردہ لابیگا۔
 جوت نرنجن نور چمکائیکا۔ آد نرنجن ویکھن آئیگا۔ پُرکھ ابناسی ویکھ وکھائیکا۔ سری بھگوان دیا کمائیکا۔ پاربرہم پرہ رنگ رنگائیکا۔
 وشن برہما شو نال ملائیگا۔ تِن پنچ ڈیرہ ڈھاہیگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ساچا بنک اک وکھائیکا۔ ساچا بنک اکو
 ہووے گا۔ پُرکھ ابناسی سچا سوہویگا۔ نہ کوئی ہسیگا نہ کوئی روویگا۔ نہ کوئی جاکیکا نہ کوئی سوویگا۔ پرہ اکو جہا ہووے گا۔ جوتی
 جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نرمل جوت اک بلوویگا۔ نرگن جوت اک جگائیکا۔ سری بھگوان پھیرا پائیکا۔

نو نو چار ڈیرہ ڈھائیگا۔ جگ گپڑا آپ دوائیگا۔ نیرن نیرا وقت لیائیگا۔ دو جہان جھپڑا آپ مکائیگا۔ حق نبیڑا حق کرائیگا۔ تیرا میرا پردہ
 لایسگا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، پچھلا لیکھا پور کرائیگا۔ پچھلا لیکھا پور کرائیگا۔ سچ دوارے
 سوبھا پائیگا۔ شاہو بھوپ نام دھرائیگا۔ تیئی اوتار درسائیگا۔ بھگت اٹھاراں کول بہائیگا۔ موسیٰ عیسیٰ محمد چرن سیس نوئیگا۔ نانک
 گویند جس سنائیگا۔ پنج اک ونڈ ونڈائیگا۔ ست رنگ رنگ وکھائیگا۔ پرمانند اند وچ سائیگا۔ سورج چند نین شرمائیگا۔ برہمنڈ کھنڈ
 سرب گر لائیگا۔ جیرج اند نہ دھیر دھرائیگا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، شبد ست تیرا ویلا اک
 وکھائیگا۔ شبد ست تیرا ویلا آویگا۔ گر چیلارپ وٹاویگا۔ گر اوتار پیر پیغمبر ویکھ وکھاویگا۔ بھگت بھگوان ڈھولا گایگا۔ سادھ
 سنت سیس جھکایگا۔ گرمکھ گر گر گود بہاویگا۔ گرمکھ اکو راہ تکاویگا۔ کون گھر کون بنک، جس گھر پریشور پھیرا پائیگا۔ دو
 جہاناں وجے ڈنک، وشن برہما شو سیس نوایگا۔ نہ کوئی راؤ نہ کوئی رنگ، اکو رنگ سرب وکھاویگا۔ نہ کوئی پاندھا نہ کوئی پنڈت، ملا
 شیخ نہ روپ وٹاویگا۔ نہ کوئی ناد نہ کوئی سنکھ، رسنا جہوا بول نہ کوئی الاویگا۔ نہ کوئی منیاں نہ کوئی منت، نار کنت نہ کھئے ملاویگا۔
 آد جگاد جگا جگتر جگ چوگری صاحب سلطان سدا بے انت، گر شبدی تیرا رنگ رنگاویگا۔ ٹوں میرا میں تیرا، جوتی جوت سرپ
 ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی کرنی آپ کماویگا۔ ساچی کرنی آپ کماواں گا۔ نو سو چورانوے چوگری جگ پندھ
 مکاواں گا۔ لوک پرلوک ویکھ وکھاواں گا۔ چوڈاں طبقاں پردہ لاپواں گا۔ الفیے ستیاں ویکھ وکھاواں گا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ
 اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا بھیمو آپ جاناواں گا۔ پرہ ساچا بھیمو جنائیگا۔ ڈھر دا لیکھا ویکھ وکھائیگا۔ گر اوتار پیر پیغمبر
 سجدہ سیس جھکائیگا۔ ست سوامی ویکھ سویمبر، وشن برہما شو پھل برسائیگا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سرب گناں
 بھوئے بہرتبر، نہکرمی اپنا کرم کمائیگا۔ پرہ کی کی کرم کماویگا۔ جس ویلے اتم آویگا۔ لوک مات ویکھ وکھاویگا۔ کون جماعت وڈ
 وڈیاویگا۔ کون قلم دوات اٹھاویگا۔ کون ساکھیات روپ وٹاویگا۔ کون ناتا جوڑ جڑاویگا۔ کون ماتا کون پتا، پوت گود نہ کھئے سہاویگا۔
 کون کریں ساچا پتا، پریم پریتی راہ وکھاویگا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، کون ویلا پوری آس

کراوینگا۔ ماتا پتا نہ کوئی بناواں گا۔ گودی گود نہ ڈیرہ لاواں گا۔ نرگن نثر جوت چمکواں گا۔ لوک پرلوک ویکھ وکھاواں گا۔ سچ سلوک
 اک الاواں گا۔ قلعہ کوٹ اک وساواں گا۔ نام شبد چوٹ لگاواں گا۔ بھنڈار اتوٹ ورتاواں گا۔ نہ ہرکھ نہ سوگ، چنتا غمی نہ کوئی
 جناواں گا۔ نہکرمی ہو کے دیواں موکھ، مُفت اپنا نام ورتاواں گا۔ نردوشیاں کوئی نہ ویکھاں دوش، کر مہر پار کراواں گا۔ سوچیاں میری
 کوئی نہ کرے سوچ، سوچ وچ کدے نہ اواں گا۔ جو جن درشن رہے لوچ، تنہاں اپنا روپ پرگٹاواں گا۔ نانک گوہند مانی میری مؤج،
 ساچی سیج اک پرگٹاواں گا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، شبد سُت تیرا ست روپ بناواں گا۔ شبد
 سُت تیرا ست روپ وٹاواں گا۔ ابناسی اچت ہو کے گود اٹھاواں گا۔ رت رتڑی آپ سُہاواں گا۔ مات ککھڑی آپ بناواں گا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ناتا تیرے نال جڑاواں گا۔ ناتا تیرے نال جڑاواں گا۔ سُت دُلارا نام رکھاواں گا۔ گوہند
 تیری ونڈ ونڈاواں گا۔ گنی گہند ہو کے تیرا کھیل وکھاواں گا۔ سرب بخشنند دین دیاں جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا
 ساچا ور، سر تیرے ہتھ رکھاواں گا۔ دھن بھاگ، پرہ میرے سر ہتھ رکھائینگا۔ میرا دیپک جکے چراغ، جوتی جوت روپ وٹائینگا۔
 تیرا میرا اک ویراگ، بن ویراگی روپ درسائینگا۔ ویلے اتم رکھیں لاج، مہر نظر اٹھائینگا۔ بھگت بھگوان رچ کے کاج، کرنی اپنی آپ
 کمائینگا۔ تیرا نظری آئے سچ سماج، دین مذہب نہ کھئے بنائیں گا۔ سو پُرکھ نرنجن ہو کے ماریں آواز، ہنگ برہم سرب اٹھائینگا۔ سیس
 رکھ تاج، تاجاں والے خاک ملائینگا۔ گلے لگا غریب نواز، غریب نایاں گود بہائینگا۔ ستجگ ساچا رچ کے کاج، پچھلی کیتی سب دی
 جھولی پائینگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، کون مندر ڈیرہ لائینگا۔ ساچا مندر اک وساواں گا۔ بنک
 دوار جگت وڈیاواں گا۔ گھاڑت گھڑ ٹھہیار، آپ اکھواواں گا۔ اندر وڑ کے ڈیرہ لاواں گا۔ جگت نیتر ویکھیاں نظر نہ آواں گا۔ بن ریکھوں
 ریکھ بناواں گا۔ بن ویسوں ویس دساواں گا۔ بن نریشوں نریش ہو جاواں گا۔ دس دسمیش میل ملاواں گا۔ رباں ہمیش، ہرکھ سوگ نہ
 کھئے جناواں گا۔ مچھ داہڑی نہ کھئے کیس، مؤنڈ مُنڈایا نہ ویس وٹاواں گا۔ سُکھ کھئے نہ باسک سیج، سانگو پانگو نہ کھئے ہنڈھاواں گا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچے سُت ویکھ وکھاواں گا۔ سُت شبدی ویکھ وکھاواں گا۔ تیرا پچھلا دکھ مٹاواں گا۔ اُجل

مُکھ مات کراواں گا۔ سفل ککھ اک بناواں گا۔ نہ مائس نہ منکھ، جوتی نور اک دھراواں گا۔ دس ماس نہ اُلٹا رُخ، گربھ جُون نہ ونڈ
 ونڈاواں گا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، تیرا رہبر اک اکھواواں گا۔ تیرا رہبر آپ اکھوائیگا۔ سہمت
 ہو کے پھیرا پائیگا۔ رحمت ہو کے رحم کھائیگا۔ گہر گمبھیر پھیرا پائیگا۔ سریر نظر کیسے نہ آئیگا۔ بے نظیر نظریہ اپنا سب دے اُتے
 ٹکائیگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ویس اپنا سچ دھرائیگا۔ کون ہر جو ویس دھرینگا۔ کون تختے
 ساچے چڑھینگا۔ کون مندر سوئے وڑینگا۔ کون اکھر نام پڑھینگا۔ کون بھکت سجن پھڑینگا۔ کون کھیڑے جا کے لڑینگا۔ کون ڈیرے جا کے
 اڑینگا۔ کی اپنی کرنی کرینگا۔ کی جیوینگا کہ مرینگا۔ کی ڈہینگا جاں ترینگا۔ کی ساڈا لڑ پھڑینگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا
 کر، ایکا دینا ساچا ور، کون دوارے سجن کھڑینگا۔ جس ویلے نرگن ہو کے آواں گا۔ سرگن ویکھ وکھاواں گا۔ نام دھن اُچاواں گا۔ سن
 مَن کھلاواں گا۔ لکھ چوراسی وچوں چن گرمکھ آپ جناواں گا۔ پورب جنم دے جانا گن، کرم کانڈ نہ کھئے درڑاواں گا۔ جوتی جوت
 سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا بھیو آپ کھلاواں گا۔ ساچا بھیو آپ کھلاواں گا۔ گرمکھاں اندر ڈیرہ لاواں گا۔
 شبدی شبد نال ملاواں گا۔ اکال مورتی نظری آواں گا۔ ناد تورتی اک سناواں گا۔ آسا پورتی پور کراواں گا۔ جوتی جوت سرُپ ہر،
 آپ اپنی کِرپا کر، ہرجن ساچے ویکھ وکھاواں گا۔ ہرجن ویکھ وکھاواں گا۔ بجر کپاٹی توڑ تڑاواں گا۔ ساچی ہاٹی اک کھلاواں گا۔ تیر
 اگتی نام چلاواں گا۔ لہنا دینا باقی جھولی پاواں گا۔ کھلاپاتی میل ملاواں گا۔ آتم سیج ستیاں، راتیں آپ اٹھاواں گا۔ گوڑیہ نیندے ستیاں،
 جاگرت روپ جناواں گا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، آپ اپنے رنگ رنگاواں گا۔ کی پرہ اپنے رنگ
 رنگائینگا۔ در در گھر گھر پھیرا پائینگا۔ گرمکھ گر گر پھڑ اٹھائینگا۔ تڑ تڑ اپنا پندھ مکائینگا۔ جڑ جڑ ساچا جوڑ جڑائینگا۔ تھڑ تھڑ در
 درویش منگن آئینگا۔ مڑ مڑ رُسے آپ منائینگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، کون ویلا وقت سہائینگا۔
 ویلا سچا سوہویگا۔ پرہ اکو اک ہووے گا۔ جن بھکتاں دُرمت میل دھوویگا۔ امرت آتم میگھ چوویگا۔ دیپک جوت اک بلوویگا۔ کوڑی
 کِرپا گرمکھاں کولوں ساری کھوہویگا۔ دھر دا لکھا آپ مٹاویگا۔ ساچا سٹہ آنت کڈھاویگا۔ وڈا نکا پار کراویگا۔ پُرکھ اکال پتا، گوہد پت

اکو نظری آویگا۔ غریب زبانی نال کرے حتم، ہتکاری ویکھ وکھاویگا۔ نانک اکھڑ نیش اکھڑ دھار لکھا، نہکلنک ویس وٹاویگا۔ تس دا چلے اگئی سک، شاہ سلطان بھیو کوئی نہ پاویگا۔ پچھلا رس سارا کر دئے پھکا، آگے امرت میگھ برسایگا۔ جو سٹے دے کر پٹھا، کروٹ سب دی آپ بدلاویگا۔ کرے کھیل آپ انڈٹھا، شاستر سمرت بھیو نہ آویگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، اپنی کرنی کار کماویگا۔ پرہ اپنی کرنی کریگا۔ نہ کدے ڈریگا۔ سچ سنگھاسن آپے چڑھیگا۔ نام کھنڈا اکو پھڑیگا۔ لوآں پُریاں برہمنڈاں کھنڈاں شبدی روپ لڑیگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سٹ شبد شبد ڈلارے، آد جگاد گر اوتار تیرے پنہارے، پیر پیغمبر تیری سرنی پڑیگا۔ پیر پیغمبر آون سدے، سدا ہر ہر نام دیوائیا۔ پریم پریتی اندر مدھ، مدھر رس اک وکھائیا۔ سچ محلے کرن حجے، مکہ کعبہ مان گوائیا۔ حق محرابے ویکھے سچے، محبوب اکو درشن پائیا۔ نہ گھڑے نہ کدی بھیجے، گھڑن بھنہار آپ اکھوائیا۔ اُس دے حُکے اندر بدھے، غلام اپنا آپ کرائیا۔ شاہ سلطان پردے کجے، نفر بیٹھے دین ڈھائیا۔ سیس چرناں اُتے دھرن نال پگے، پگڑی گلے نال شرمائیا۔ ساڈے پورے کر دے حجے، حاجت ہور رہے نہ رائیا۔ در درویش دوئے جوڑ بدھے، بندنا کر سجدہ سیس جھکائیا۔ ہوں تیرے تیرے بندے، بندگی تیرا ڈھولا گائیا۔ چاہے چنگے چاہے مندے، مند واسنا تیری وڈیائیا۔ بن تیرے نیتر اندھے، جگت گیان نہ کھئے چترائیا۔ سرشٹ سبائی کوڑی ویکھی خندق خندے، ڈونگھا ساگر رہیا سڑائیا۔ تڈھ بن کوئی نہ چاڑھے ساچے ڈنڈے، پوڑا ہتھ حق نظر نہ آئیا۔ جگ چوکرئی سارے لنگھے، اتم ویلا گیا آئیا۔ کوئی سوئے نہ اُتے سیج پلنگے، گر گوبند سولان ستھر گیا بندھائیا۔ کلجگ اتم آیا کنڈھے، بے پرواہ کنڈھی ڈیرہ بیٹھا لائیا۔ ستجگ ساچی دات ونڈے، نام ندھانا جھولی پائیا۔ ترے گن مایا توڑے پھندے، رجو طمو ستو نہ کھئے وڈیائیا۔ سچ پریتی اکو منگے، نون سو اکھڑ رہیا سمجھائیا۔ آتم پرما تم دئے اک اندے، نجانند دئے درسائیا۔ شبد سٹ ابناسی اچت دوویں اک دوجے دے گون چھندے، نون میرا میں تیرا سوہنگ ڈھولا روپ وٹائیا۔ نو سو چورانوے چوکرئی جگ سوہنگ بھیو نہ پایا کیسے پنڈے، پنڈت دسے نہ کھئے سمجھائیا۔ بن سوہنگ روپ سارے ہوئے رنڈے، گر اوتار پیر پیغمبر دین گواہیا۔ جنہاں ملے صاحب بخشندے، ستگر پورا ہوئے سہائیا۔ سو اترن پار کنڈھے، منجھدھار نہ کھئے زڑھائیا۔ ملے میل سورے

سربنگے، سِری بھگوان بیوئے سہائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ چھندے اِکو گائیا۔ سُت شبد ویلا آنت آؤنا، پرہہ ساچا سچ جنائیا۔ نِرگن ناؤں سب نے گاؤنا، سرگن کرے نہ کھئے پڑھائیا۔ سوہنگ رُوپ پرہہ بیوؤ کھلاؤنا، آد انا د جنائیا۔ شبدی رنگ رنگ چڑھاؤنا، اُتر کدے نہ جائیا۔ سُرے سرنگ کھیل رچاؤنا، خالق خلق ویکھ وکھائیا۔ بھگت بھگونت پھیر ملاؤنا، جاگرت جوت کر رُشنائیا۔ سُرتی شبدی گنڈھ پواؤنا، نار کنت کرے گُرمائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ستجگ ساچا لئے پرگٹائیا۔ کلجگ اندر ستجگ دھار، سوہنگ رُوپ بنائیا۔ ٹوں میرا میں تیرا یار، یاری یاراں نال نہائیا۔ سُولاں ستھر کر پیار، سیج سہنجنی سوہیا پائیا۔ ڈُبدے پتھر دیوے تار، پاپن اپنا چرن چھپائیا۔ شبدی سُت سُت دُلاں، دُولھا اِکو نظری آئیا۔ ساچا جھولا دے سنسار، ساکھیات رُوپ وٹائیا۔ پھلیا پھولا ایکنکار، پت ڈالی آپ مہکائیا۔ چھیل چھیلیا ہو تیار، نِرگن جوت جوت رُشنائیا۔ نام قبیلہ اِک وچار، بھگت بھگوان ویکھ وکھائیا۔ جگت دلایلاں وسے باہر، من مت بُدھ سمجھ نہ سکے رائیا۔ لیکھا جانے دُھر دی کار، دُھر درباری بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، بیس بیسا ویکھ وکھائیا۔ بیس اندر رکھے ویہ، ویہ بیس ویکھ وکھائیندا۔ رُوداس چہارے ونڈی ونڈ ساڈھے تِن ہتھ سیں، سیں ساڈھے تِن ہتھ رنگ چڑھائیندا۔ لکھ چوراسی لیکھا جانے جگت جی، جیون جگت آپ جنائیندا۔ اتم پر ماتم امرت میگھ برسے مینہ، میگھلا اِکو دھار و بائیندا۔ نام ندھان گُرمکھ وِرا لائے پی، جس جن اتم پیالہ مَکھ لگائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، ایکا ناؤں آپ وڈیائیندا۔ شبد سُت تیرا ساچا ناؤں، آد جگاد دئے وڈیائیا۔ کلجگ اتم وسے ساچا گاؤں، سمبل اِکو گھر وکھائیا۔ گوبند میلا سہج سبھاؤ، چیلا گُرو رُوپ سائیا۔ کرے کھیل بے پرواہو، پرواہ اور نہ کھئے جنائیا۔ ستجگ ساچا دتے راہو، ورن گوت کھئے رہن نہ پائیا۔ سرب جیاں دا اِکو پتا ماؤں، پُرکھ اکال اکھوائیا۔ پھڑ پھڑ ہنس بنائے کاؤں، جنہاں سوہنگ ہنسا نام چپائیا۔ کرے پیار جوں پُتریاں ماؤں، گُرمکھ سچے مات اُٹھائیا۔ تِس صاحب بل بل جاؤ، جو وچھڑیاں رہیا ملائیا۔ دین دیاں ٹھاکر سوامی لاگو پاؤں، پون اُنجا بیوؤ کھئے نہ رائیا۔ نتھاویاں دیوے ساچا تھائوں، تھان تھنتر اِک وکھائیا۔ سوہنگ ڈھولا سچا گاؤ، پرہہ ملے چائیں چائیا۔ چاؤ گھنیرا من رکھاؤ، رکھیا کرے ہر گھٹ تھائیا۔ جوتی جوت

سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ایکا نام کرے ژشنائیا۔ ایکا نام روشن ضمیر، ظاہر ظہور آپ جنائیندا۔ کلجگ ویکھ
 آنت اخیر، آخر اپنی کل دھرائیندا۔ پرگٹ ہوئے ظاہرا پیر، امام اماماں پھیرا پائیندا۔ ساچی تسبیح ہتھ زنجیر، طلب سب دی ویکھ
 وکھائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، شبدا محفل اک لگائیندا۔ شبدا محفل نام مشغول، مُشکل
 سب دی حل کرائیا۔ ستجگ ست دھرم دا اک اصول، ذات پات ورن گوت نہ کھئے جنائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر پرہ چرن دوارے سارے
 قبول، کایا کعبہ گرہ مندر دوار گرو اکو نظری آئیا۔ سچ پنکھوڑا لینا جھول، پرما تم آتم آتم پرما تم اک ہلار لگائیا۔ گھر بیٹھیاں راتیں ستیاں
 دے جاگدیاں ستگر ملے آپ کنت کنتوہل، گرسکھ لبھن کتے نہ جائیا۔ ایتھ اوتھ دو جہان کرماں منگے نہ کھئے محصول، مُفت سب توں پار
 کرائیا۔ گرمکھ گرسکھ ہرجن ہربھگت سنت سہیلے کدے نہ جائے بھول، اہل بھل وچ نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر،
 گر شبدا سب دا تاج بنائیا۔ گر شبدا تاج جگ ساچا سپہرا، گر گوبند سپس سہائیندا۔ پُرکھ اکال کہے توں میرا میں تیرا، پتا پوت اکو
 گندھ پوائیندا۔ نو نو چار ویکھیا کر کے وڈا جیرا، اتم ویلا سوبھا پائیندا۔ سمبل نگر وسے کھیرا، کھڑکی دروازہ نظر کیسے نہ آئیندا۔ من مت
 ۵۲۵ بُدھ جگت کرے جھیرا، آنتر کھوج نہ کھئے کھجائیندا۔ کوڑی کریا پایا گھیرا، مایا ممتا بندھن نہ کھئے ژرائیندا۔ ورنان برناں ڈبدا جاندا بیڑا، چپو
 نام نہ کھئے وکھائیندا۔ ہر کا نام اکو شیرا، سنگھ ہو کے بھک لگائیندا۔ وشنو ڈھیہہ کے ہویا ڈھیرا، نیوں نیوں چرناں سپس جھکائیندا۔
 بھگون آپے بٹھے بیڑا، جس دا بیڑا سو اپنے کندھ اٹھائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ستگر شبدا اک سمجھائیندا۔ شبدا
 کہے میں آواں گا۔ پرہ تیرا جس گاواں گا۔ پنج تت دا رس وکھاواں گا۔ نس نس کے پنڈھ مُکاواں گا۔ ہس ہس کے گرمکھ آپ مناواں
 گا۔ اندر وس وس کے تیری دھار سمجھاواں گا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، تیرا میلا میل ملاواں گا۔
 تیرا میلا میل ملاواں گا۔ سجن سہیلا اک وکھاواں گا۔ وہیلا ہو نہ وقت لنگھاواں گا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا
 سچا ور، تیرا مندر ویکھن آواں گا۔ تیننوں مندر آپ وکھاواں گا۔ ساڈھے تے ہتھ ونڈ ونڈاواں گا۔ رنگ انوکھا اک رنگاواں گا۔ لکھ
 چوراسی نال کر کے دھوکھا، گوبند ست وچ بہاواں گا۔ جیو جنت پڑھدے رہ جان پوتھا، پوتھی پُستک مؤدھی سب دی آپ کراواں گا۔

اتم پر ماتم ملن دا راہ سوکھا، گر شبد ہو جناواں گا۔ پرہہ ملن دا نو سو چرنویں چوکرے جگ پچھوں آئے موقع، موقعے سر شہادت ساچی
 آپے پاواں گا۔ گرمکھ چھڈ دیو عبادت، اول اللہ نور دساواں گا۔ دین مذہب کردے رہے بغاوت، اتم جھگڑا سرب مٹاواں گا۔ ستگر
 شبد بن کے آیا مہاوت، نام نیزہ ہتھ اٹھاواں گا۔ جس دی دسدے رہے کہاوت، سو ظاہرا ہو کے نظری آواں گا۔ آد جگاد جگا جگنتر
 پاربرہم پرہہ صحیح سلامت، جنم مرن جنم سب دے گیڑ کٹاواں گا۔ نانک گویند پُرکھ اکال نوں دے کے گئے امانت، انت امانت اُنہاں
 ہتھ پھڑاواں گا۔ گر پیر جیہڑا دیون آئے ضمانت، ضامنی پچھلی کڈھ وکھاواں گا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا
 ور، اکو نام اکو ڈھولا اکو راگ اکو بولا، اکو کنڈا اکو تولا، ترازو اکو ہتھ اٹھاواں گا۔ اکو ترازو پکڑے ہتھ، سری بھگوان دیا کہاٹیا۔ ست
 ستوادی لئے رکھ، ست پُرکھ نرنجن بے پرواہیا۔ ساچا مارگ دیوے دس، دہ دشا کرے پڑھائیا۔ ہرجن میلے پُرکھ سمرتھ، سمرتھ اپنا میل
 ملاٹیا۔ مہما نام سُنائے اکتھ، کتھنی کتھ نہ سکے رائیا۔ کر کرپا دیوے وتھ، وست اکو جھولی پائیا۔ بھگت بھگوان اک دوجے دا کرو جس،
 پن بھگتاں بھگوان کم کیسے نہ آتیا۔ کلجگ اتم نرگن ہو کے آیا ٹھ، بن پاندھی پھیرا پائیا۔ باہروں دسے پنج تت کایا قلبوت جٹ، لوک ماتى
 ونڈ ونڈائیا۔ انتر گھلیا سچا ہٹ، نام نامہ اک ورتائیا۔ لیکھے لائے رتی رت، رتی رت دئے سکائیا۔ جس جن دیوے برہم مت، برہم ودیا
 کرے پڑھائیا۔ گرسکھ اُجڑیا کھیڑا جائے وس، پُهل پُهلواڑی مات مہکائیا۔ امرت جھرنا چووے رس، نجھر اپنی دھار وہائیا۔ صاحب ستگر
 ملے ہس، ہنس مکھ وڈ وڈیائیا۔ اپنا مارگ دیوے دس، دردی دردیاں درد ونڈائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر،
 نہکلنک نرائن نر، شبدی گر ساچا ور، سنت سہیلے ساچے پھڑ، گر چیلے ویکھے اندر وڑ، سوہنگ ڈھولا اکھڑ پڑھ، تیرا میرا تیرا اکو
 گھر اکو در، اکو ور اکو ہر، اکو نر نرائن نظری آتیا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، جس جن لگائے اپنے لڑ، لڑی لڑی لڑی نال
 بندھائیا۔

* ۹ جیٹھ ۲۰۲۰ بکرمی چیلہ سینگھ دے گرہ وزارت روڈ جموں * *

اگلا سماں جو آگے آؤنا، سو پُرکھ نرنجن کھیل کرائیا۔ ہر پُرکھ نرنجن پردہ لاہنا، بھيو ابھید دئے سمجھائیا۔ ایکنکار حُکم ورتاؤنا، نہ کوئی میٹھ میٹھ مٹائیا۔ آد نرنجن نؤر دھراؤنا، جوتی جوت جوت رُشنائیا۔ انبھو کھلاؤنا، انبھو اپنی کار کھائیا۔ سِری بھگوان ساچا تخت سہاؤنا، تخت نواسی ڈیرہ لائیا۔ پاربرہم پرہہ اپنا رنگ رنگاؤنا، رنگ رنگیلا اک وکھائیا۔ نرگن نوری نؤر پرگٹاؤنا، جوتی جوت جوت چمکائیا۔ سچکھنڈ دوارا لوک مات پرگٹاؤنا، چہر چہن چار دیوار نہ کھئے وکھائیا۔ تھر گھر ساچا بنک وڈیاؤنا، دیونہار آپ وڈیائیا۔ کھلا پاتی ویکھ وکھاؤنا، کول نین سچا شہنشاہیا۔ سچ سینگھاسن ڈیرہ لاؤنا، پاوا چول نظر کھئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، اگلا لیکھا اک جنائیا۔ اگلا لیکھا پُرکھ اپار، سِری بھگوان آپ جنائیندا۔ سچکھنڈ نواسی کھیل اپار، کرنی کرتا آپ کرائیندا۔ لیکھا جانے دھر دربار، درگاہ ساچی سوہیا پائیندا۔ نرگن نؤر آپ نرنکار، نرور اپنی کار کھائیندا۔ مقالے حق ہو نیار، حق حقیقت کھوج کھجائیندا۔ لاشریک سانجھا یار، پروردگار اپنا راہ وکھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچی کرنی آپ کھائیندا۔ ساچی کرنی سِری بھگوان، ست ستوادی آپ کھائیا۔ تخت نواسی نوجوان، شاہ پاتشاہ بے پرواہیا۔ بھوپت بھوپ راج راجان، سچ سندیسہ نر نریشا اکو اک جنائیا۔ کھیلے کھیل خالق خلق مہان، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا بھيو رہیا سمجھائیا۔ ساچا بھيو دیوے کھول، سو پُرکھ نرنجن دیا کھائیندا۔ شبد اگم وچائے ڈھول، راگ ناد نہ کھئے وڈیائیندا۔ لوآن پُریاں برہمنڈاں پردہ کھول، زمیں اسماناں ویکھ وکھائیندا۔ نرگن سرگن سرگن نرگن وسے کول، کایا کھیڑا کھوج کھجائیندا۔ گھٹ گھٹ واسی رل --- آتم پرماٹم اپنا رنگ رنگائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا سماں آپ سمجھائیندا۔ ساچا سماں سِری بھگونت، ست ستوادی آپ جنائیا۔ بھيو ابھیدا مہا اگنت، شاستر سمرت وید پُران کہن نہ پائیا۔ لیکھا جانے آد آنت، جگ چوکڑی کار کھائیا۔ نر نرائن نار کنت، پُرکھ پُرکھوتم اپنی دیا کھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا لیکھا دئے سمجھائیا۔ ساچا لیکھا پُرکھ اگم، الکھ اگوچر آپ جنائیندا۔ کرے کھیل سِری بھگونت، جگ نیتر نظر کیسے نہ آئیندا۔ داتا جودھا سوربیر وڈ بلوان، بل اپنا آپ پرگٹائیندا۔ ست

سَنوادی سَت سرُوپی ساچا کاپن، سِیس جگدیش اِکو اِک سُهائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اگلا لیکھا آپ جنائیندا۔ اگلا لیکھا جانے آپ، پرہہ ساچی کھیل رچائیندا۔ جُگ چوکڑی تھاپن تھاپ، نرگن سرگن ویکھ وکھائیندا۔ آد جُگادی جس دا جاپ، بئی دند صفت صلاحیندا۔ ویکھنہارا تیرتھ تاٹ، تٹ کنارہ آپ وڈیائیندا۔ لوک پرلوک کھول ہاٹ، چوڈاں طبق ونڈ ونڈائیندا۔ کھیلے کھیل تریلوکی ناتھ، برہمنڈ کھنڈ اپنی کار کھائیندا۔ کھیلنہارا کھیل تماش، منڈل منڈپ راس رچائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اگلا لیکھا آپ پرگھائیندا۔ اگلا لیکھا دسے میت، مِت پیرا ہر اکھوائیندا۔ جُگ چوکڑی کھیل انڈیٹھ، بھيو ابھید نہ کسے جنائیندا۔ صاحب ستگر ٹھا کر سوامی دین دِیالا بن بن میت، مارگ راہ آپ لگائیندا۔ آتم پرما تم ساچا گیت، پاربرہم برہم وِدیا آپ پڑھائیندا۔ سچکھنڈ دوارے بیٹھا رہے اتیت، ترے گن وچ کدے نہ آئیندا۔ مندر مٹھ شودوالے ویکھے مسیت، گرودوارے ونڈ ونڈائیندا۔ لکھ چوراسی پرکھنہارا نیت، گھٹ گھٹ اندر اپنا ڈیرہ لائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، دُھر فرمانا اِکو اِک جنائیندا۔ دُھر فرمانا ایکنکار، آد آد جنائیا۔ نرگن سرگن کر تیار، ترے بھون دھنی اپنی کھیل رچائیا۔ وشن برہما شو کر کر خبردار، بے خبر خبر جنائیا۔ ترے گن مایا بھر بھنڈار، پنج تت کرے گرمائیا۔ لکھ چوراسی گھاڑن گھڑ ٹھھیار، رُوپ انُوپ آپ درسائیا۔ مندر اندر کھول کواڑ، ساچی ہاٹی آپ جنائیا۔ آتم پرما تم کھیل اپار، نرگن سرگن کھیل کھلائی۔ جوتی جاتا ہو اُجیار، نرگن نُر ہر نرنکار، بودھ اگادھا راگ الائی۔ لیکھا جان گر اوتار، پیر پیغمبر میل ملائی۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا لیکھا دے پرگھائیا۔ ساچا لیکھا دو جہان، نرگن سرگن کار کھائیندا۔ نو نو چار کر پروان، دُھر فرمانا آپ سُنائیندا۔ وشن برہما شو کرو دھیان نیتر نین اکھ کھلائی۔ آنتر آنتر اِک گیان، منتر اپنا نام درڑائیندا۔ جیو جہان، لکھ چوراسی اگنی تت جلائی۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، دُھر دا لیکھا آپ درڑائیندا۔ دُھر دا لیکھا دسن جوگ، جُگت اپنے ہتھ رکھائیا۔ سرِشٹ سبائی سچ سنجوگ، سرگن میلا سہج سُبھائی۔ آتم پرما تم چُگاوے چوگ، نام نِدھانا گھر گھر آپ ورتائیا۔ نہ ہرکھ نہ سوگ، چنتا غم نہ کھئے جنائیا۔ لیکھا جانے چوڈاں لوک، لوک پرلوک ویکھ وکھائیا۔ گر اوتاراں پیر پیغمبران دیوے اوٹ، بھگت بھگونت نار کنت رُوپ درسائیا۔ جوتی جوت

سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اگلا سہاں اک درسائیا۔ اگلا سہاں رکھنا یاد، سو صاحب آپ جنائیندا۔ پرگٹ ہو پُرکھ ابناس، ابناسی
 اپنی کار کمائیندا۔ وشن برہما شو کر کر داسی داس، داس روپ سمجھائیندا۔ کروڑ تیتیس رکھے پاس، سُرپت اند سیس جھکائیندا۔ رَو
 سس ویکھ پرکاش، چند چاننا نین شرمائیندا۔ لیکھا جانے دھرت دھول زمیں اسمان، جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچی
 کرنی آپ کمائیندا۔ ساچی کرنی کرے مہربان، مہر نظر اٹھائیا۔ ستجگ تریتا دواپر کلجگ گُر اوتار پیر پیغمبر دیندا ربیا دان، داتا دانی
 اپنی وست ورتائیا۔ تیئی اوتار کر پروان، بھگت اٹھاراں کری کُرمائیا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد نین جھکان، چار یاری ونڈ ونڈائیا۔ مقالے حق
 حق نشان، شاہ سلطان اک اکھوائیا۔ نرگن نرور پھریا بان، پنج تت کرے کُرمائیا۔ نانک گوہند اک دھیان، چرن کول دئے سرنائیا۔
 شاستر سمرت وید پُران گیتا گیان، بودھ گیان اگادھ بودھ کرے پڑھائیا۔ لیکھا جان انجیل قرآن، تیس بتیس صفت صلاحیا۔ کھانی بانی ہو
 پردھان، پرا پسنتی مدھم بیکھری اپنا راگ الاٹیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، جُگ جُگ اپنی کار کمائیا۔ جُگ جُگ کار
 کرے کرتارا، نرگن سرگن ویکھ وکھائیندا۔ گُر اوتار بن لیکھارا، پیر پیغمبر کاتب قلم چلائییندا۔ وید ویاسا دے ادھارا، دھیرج دھیر اک
 جنائیندا۔ کل کلکی لئے اوتارا، نہکلنکا ناؤں پرگٹائیندا۔ پوت سپوتا براہمن گوڑا محل اٹل وسے دھام نیارا، اچے ٹلے پربت ڈیرہ لائیندا۔
 نوری جلوہ نور اُجیارا، عالم علما ویکھ وکھائیندا۔ شاہ سلطان وڈ سکدارا، شہنشاہ اپنی کار کمائیندا۔ نانک گوہند دے ادھارا، بھیو ابھیدا
 آپ جنائیندا۔ مہابلی اترے اپنی وارا، مات پت نہ کھئے بنائیندا۔ جنی جن نہ سُت دُلارا، گودی گود نہ کھئے وڈیائیندا۔ سرشٹ سبائی
 سانجھا یارا، ظاہرا پیر اک اکھوائیندا۔ کلجگ آئے اتم وارا، نو سو چورانوے چوکڑی پندھ مکھائیندا۔ سچ بنائے اک دربارا، در درباری
 ناؤں پرگٹائیندا۔ کاغذ قلم نہ لیکھنہارا، ست ساگر نیتر نیناں نیر وھائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دُھر دا لیکھا آپ
 سمجھائیندا۔ دُھر دا لیکھا دسنہار، دہ دشا ویکھ وکھائیا۔ کلجگ اتم ہو اُجیار، نرگن نور جوت کرے رُشنائیا۔ چاروں کُنٹ دئے ہلار،
 اُتر پورب پچھم دکھن دئے ہلاٹیا۔ شاہ سلطان راج راجان کرے خوار، سیس تاج نہ کھئے ٹکائیا۔ چار ورن کرن ہاکار، کھتری براہمن شوڈر
 ویش ست سنتوکھ نہ کھئے رکھائیا۔ اٹھاراں برن رووے زارو زار، نیتر نیناں نیر وھائیا۔ سجن ساک نہ کھئے میت مُرار، نار کنت پتا پوت نہ کھئے

وڈیائیا۔ دھیان بھینان جگت ہٹ ونجار، چاروں گنٹ وبھچار اندھیرا چھائیا۔ نظر نہ آئے ایکنکار، اکل کل دھاری اپنا پردہ پائیا۔ نو کھنڈ پرتھی ست دیپ ہوئے دھواں دھار، ساچا چند نہ کھئے چمکائیا۔ گر کا شبد نہ کرے کوئی پیار، رسنا کوڑی کیریا ہوئے ہلکائیا۔ سو صاحب ستگر پُرکھ اپار، گھٹ گھٹ واسی ویکھ وکھائیا۔ سچکھنڈ بیٹھا سچا یار، نرگن نرگن لئے اوتار، نرگن سرگن دئے سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، ساچی کرنی آپ کھائیا۔ ساچی کرنی کرے مات، بے پرواہ کھیل کھلائیندا۔ کلجگ ویکھ اندھیری رات، صاحب ستگر ویس وٹائیندا۔ چاروں گنٹ جھوٹھا نات، ساچا جوڑ نہ کھئے جڑائیندا۔ جھکڑا ویکھے ذات پات، ورن برن ونڈ ونڈائیندا۔ جن بھگتاں آتم آنتر پوری کرے خواہش، من مٹا میٹ مٹائیندا۔ ساچی سیجا پاوے راس، سُرتی شبدی گوپی کاپن نچائیندا۔ سدا سہیلا اک اکیلا گرہ مندر وسے پاس، در گھر ساچے سوہا پائیندا۔ نرگن جوت کرے پرکاش، دیا باقی نہ کھئے جگائیندا۔ سنت سہیلا وسے ساتھ، سگلا سنگ نبھائیندا۔ کلجگ آنت چلائے راتھ، بن رتھوہی پھیرا پائیندا۔ ویکھنہارا پتن گھاٹ، کھیوٹ کھیٹا آپ اکھوائیندا۔ کلجگ اتم مکے واٹ، چار لکھ ہزار بتی اپنے کھاتے پائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، ساچا سماں آپ جنائیندا۔ ساچا سماں گیا آ، سہج سہج وقت لنکھائیا۔ سری بھگوان نرگن جوت جگا، جوتی جوت کرے رُشنائیا۔ سچ سینگھاسن اک سہا، سوہاؤنت ڈیرہ لائیا۔ تخت نواسی بن کے شاہ، شہنشاہ اپنا حُکم ورتائیا۔ نو سؤ چورانونے چوڑی دا لیکھا دئے سمجھا، پورب لہنا بھیو چُکائیا۔ وشن برہما شو در منگا، در درویش دئے سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، سچ کرنی آپ کھائیا۔ ساچی کرنی کرے پُرکھ سمرتھ، سمرتھ اپنی کار کھائیندا۔ نر ہر نرائن چلائے رتھ، ہری ہر اپنی دھار وکھائیندا۔ لکھ چوراسی دیوے متھ، نام مدھانا اکو پائیندا۔ بھگت بھگوان لئے رکھ، جس جن اپنی دیا کھائیندا۔ کوڑی کیریا ویکھے ہٹ، لوک پرلوک کھوج کھجائیندا۔ دیونہارا برہم مت، من مت دُور کرائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، ساچا بھیو آپ جنائیندا۔ ساچا سماں آیا نزدیک، دُورن دُور پندھ مُکائیا۔ جس نوں عیسیٰ موسیٰ محمد کہندے گئے لاشریک، سو شہنشاہ اپنا ویس وٹائیا۔ کلجگ آنت میٹے اندھیرا تاریک، چند چاندنا اک چمکائیا۔ ساچی دھار دئے باریک، جگت نیتر نظر کیسے نہ آئیا۔ جن بھگتاں دئے سچ پریت، سری بھگوان چرن سرنائیا۔ صدی بیسویں ربی بیت،

بیس بیسا دئے دُہائیا۔ ستجگ بدلہارا ریت، ریتیان اک اکھوائیا۔ لیکھا جانے ہست کیت، اوج نیچ ویکھ وکھائیا۔ سب نے ڈھولا گاؤنا
 اکو گیت، آتم پر ماتم کرے پڑھائیا۔ صاحب ستگر سدا وسے چیت، چت وت ٹھگوری کھئے نہ پائیا۔ جو ستا دے کر پیٹھ، گھر گھر کروٹ
 لئے بدلایا۔ سوہنگ ڈھولا سچا گیت، آد جگاد اکو راگ الاٹیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل سچا شہنشاہیا۔
 ساچا سماں آیا جگ، ویلا وقت آنت جنائیا۔ نو کھنڈ پرتھی لگے آگ، لوک مات سکے نہ کھئے بچھائیا۔ جن بھگتاں میل ملانے اُپر شاہ رگ،
 شہنشاہ اپنی دیا کھائیا۔ پھڑ پھڑ ہنس بنائے کگ، سوہنگ ہنسا جاپ چھائیا۔ امرت جام پیانے مد، نچھر جھرنا آپ جھرائیا۔ نو دوارے
 کرے پار حد، دسم دوارى وجے ودھائیا۔ لکھ چوراسی وچوں کڈھ، زرگن اپنا میل ملاٹیا۔ آدھ وچکار نہ جائے چھڈ، جس پلؤلے پھڑائیا۔
 اتم پردہ دیوے کج، مہر نظر نظر اٹھائیا۔ کلجگ کوڑ نگارہ رہیا وج، چاروں کٹ پئے دُہائیا۔ جو گھڑیا سو جائے بھج، تھر نظر کھئے نہ
 آٹیا۔ مکے کعبے مکنا حج، حاجی حجرہ اک درسائیا۔ سچ محراب حق محبوب رہیا سج، نر غلام نہ کھئے بنائیا۔ سجدہ سپس جھکاؤن بھج
 بھج، نیتز نین نین شرمائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، لیکھا جانے تھاون تھائیا۔ اگلا سماں آیا نیڑے، نیرن نیر
 وکھائیندا۔ لکھ چوراسی مکنے جھیرے، جھگڑا آگے نہ کھئے ودھائیندا۔ سری بھگوان ہو مہربان جن بھگتاں بٹھے بیڑے، بیڑا اپنے کندھ
 اٹھائیندا۔ اکو رنگ وکھائے سنجھ سویرے، دوس زین نہ ونڈ ونڈائیندا۔ ناتا جڑے میرے تیرے، میرا تیرا اکو نظری آئیندا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا کھیل آپ رچائیندا۔ ساچا کھیل کرے زرنکار، خالق خلق دئے جنائیا۔ سرشٹ سبائی خبردار، بے
 خبر خبر پچائیا۔ بیس بیسا مارے مار، ہر جگدیش سچا شہنشاہیا۔ خالی کھیسہ ہوئے شہنشاہ سیکدار، در در گھر گھر بھکھیا بھکھ
 منگائیا۔ راؤ رنگ ویکھنہار، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ اگلا سماں دسے اوکھا، اوکھی گھاٹی
 نظری آٹیا۔ پرہہ ملن دا ایہو موقع، گر اتار گئے سمجھائیا۔ کلجگ ڈبن والی نوکا، چپو نام نہ کھئے لگائیا۔ گرمکھ ورا کایا اندر صاف کرے
 چوٹکا، ڈرمت میل دھوائیا۔ بھگت بھگوان کدے نہ جائے اونتا، لوک مات گنڈھ پوائیا۔ لکھ چوراسی نال ہوون والا دھوکھا، دھوان گھر
 گھر رہے وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اگلا سماں آپ درسائیا۔ اگلا سماں آیا مات، دھرت دھول دھیان لگائیا۔

دین مذہب ذات پات کوئی نہ رہے جماعت، ورنہ برن نہ کھئے لڑائیا۔ پرگٹ ہونے پُرکھہ ابناسی ساکھیات، شناخت اپنی دئے جنائیا۔ سنت سہیلے بنا پارجات، پرم پُرکھہ پرہہ اپنا میل ملائیا۔ لیکھا جانے کائنات، چاروں کُنٹ کھوج کھوجائیا۔ جنہاں صاحب ستگر وسے ساتھ، تنہاں دُکھ نہ لاکے رائیا۔ منتر ڈھولا آتم پاٹھ، برہم ودیا اک پڑھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سماں سماں دئے بدلائیا۔ کلجگ سماں رہیا کوک، کوک کوک سُنائیندا۔ کوڑی کِریا چُکے چوک، مایا ممتا موہ مٹائیندا۔ ہوئے ہنگتا دیوے پھوک، جوتی اگنی لمبُو لائیندا۔ ستجگ ساچا ورنہ برن چار یاری اک سلوک، صاحب سلطان اکو راہ وکھائیندا۔ ویکھنہارا خالق مخلوق، خلق اپنا راہ جنائیندا۔ پردہ کھولے کایا پنج بھوت، اپ تیج وائے پرتھی آکاش کھوج کھجائیندا۔ لہنا دینا جانے کایا تانا پیٹا سوت، سوتر دھاری پھیرا پائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا سماں آپ وڈیائیندا۔ ساچا سماں لیائے ست، ست ستوادی دیا کھائیا۔ ناڑ بہتر نہ ابلے رت، رتی رت نہ کھئے سکائیا۔ سرب جیاں جانے مت گت، پرہہ دیونہار وڈیائیا۔ سرشٹ سبائی ایکّا ت، ناتا بدھاتا جوڑ جڑائیا۔ آتم پر ماتم برہم مت، من مت دئے گوائیا۔ لکھ چوراسی وچوں سنت سہیلے ساچے رکھ، گرمکھ اپنی گنڈھ پوائیا۔ نو نو چار اُدے دسن ککھ، خالی ہتھ سرب لوکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، سماں سماں ویکھ وکھائیا۔ سماں سماں ہر ویکھن آیا، بے پرواہ کھیل کھلائی۔ ناتا توڑے ترے گن مایا، رجو ستو طمو بندھن بندھ نہ کھئے رکھائیا۔ بھگت بھگوان ایکّا اکو ملایا، پرہہ بنے سچا ماہیا۔ جیو جنت آپ سمجھایا، کرے سچ پڑھائیا۔ بوند رکت لیکھے لایا، سفل ککھ آپ کرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ست ست دئے وڈیائیا۔ ویہ سو ویہ ست ستوادی دیا کھائیندا۔ شبد انادی اکو ناد، نر نرنکارا آپ وجائیندا۔ گر اوتاران پیر پیغمبران سادھاں سنتن دیونہارا داد، وست امولک آپ ورتائیندا۔ کلجگ کوڑی کِریا میٹے نار کذات، گرمت اکو راہ وکھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، بیس بیسا ہر جگدیشا، نہکرمی اپنا کرم کھائیندا۔ اپنا کرم کرے پرہہ آپ، اپنے ہتھ رکھے وڈیائیا۔ میٹنہارا تینوں تاپ، ترے بھون دھنی سچا شہنشاہیا۔ ستجگ ساچا چلے جاپ، سوہنگ اکھڑ کرے پڑھائیا۔ جنم جنم دے میٹے پاپ، جو جن آئے سرنائیا۔ کرے کرائے پاکِ پاک، پت پت پت آپ کرائیا۔ اندر باہر گپت ظاہر سووت جاگت پُچھے وات، نرگن سرگن

میل ملائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا سمان آپ سُہائیا۔ ساچا سمان ہر سُہاونا، رین سُہنجنی نال ملائیندا۔ بیس بیسا جگت وڈیاونا، وڈیائی اپنے ہتھ رکھائیندا۔ بھگت بھگوان اکو ڈھولا گاون، دوجا راگ نہ کھئے لائیندا۔ نو کھنڈ پرتھمی شاہو بھوپ اکھواونا، سیس جگدیش تاج سُہائیندا۔ پرہ ساچا مستک ٹکا دھوڑی لاؤنا، خاکی خاک بھیٹ چڑھائیندا۔ اگم اتھاہ بے پرواہ دُھر فرمانا اک سُناونا، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا سمان آپ وکھائیندا۔ ساچا سمان گرمکھ ویکھ، گر ستگر آپ وکھائیا۔ کلجگ اتم لکھ کے لیکھ، لیکھا لیکھ رہیا لگائیا۔ بیس بیسا رہن نہ دیوے بہرم بھلیکھ، بہانڈا بہرم بھو بھٹائیا۔ وسنہارا سچکھنڈ دیسے، دیس دسنتر کھوج کھوجائیا۔ سیوا لائے وشن برہم مہیشے، شنکر دیونہار وڈیائیا۔ آد جگاد جگ چوکرے کھیل کھیلے، کھیلنہار اپنی رچن رچائیا۔ کنت بھگت بھگوان میل میلے، بھگون اپنا رنگ رنگائیا۔ لیکھا جانے گرو گر چیلے، چیلار گر رُپ وٹائیا۔ مورکھ مُگدھ انجان دُشت دُراچار دھرم رائے دی جان جیلے، چتر گپت حساب وکھائیا۔ اچرج کھیل پاربرہم پرہ کھیلے، بن گرمکھ پورے بھو کیسے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سمان سب دے سر تے بھوائیا۔ سب دے سر تے سمان رہیا بھو، بھو بھو آپ جنائیندا۔ بھگت بھگوان اک دوجے دا رکھن گنوں، گہر گمبہر کھیل کھلائیندا۔ کلجگ جیو گورھی نیندے گئے سوں، سویا مات نہ کھئے اٹھائیندا۔ لکھ چوراسی در در گہر گہر رہی بھو، اتم تاکی گنڈا کوئی نہ لائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جگت اندھیرا اک وکھائیندا۔ اگلا سمان دسے اندھ، چاروں گنٹ اندھیرا چھائیا۔ سنیاسی جوگی کوئی نہ مکائے اپنا پنڈھ، سارے بیٹھے ڈھیریاں ڈھاپیا۔ رسنا جہوا گا گا تھکی چھند، اتم پرما تم میل نہ کھئے ملائیا۔ گہر گہر دیپک تیل باقی جگے چند، نرگن جوت نہ کھئے رُشنائیا۔ پڑھ پڑھ پُستک تھکے بتی دند، بندنا سچ نہ کھئے کرائیا۔ اتم پرما تم کیسے نہ ملیا اندھ، پرمانند نہ کھئے سمائیا۔ جنم جنم ٹٹی کوئی نہ سکیا گنڈھ، سُرتی شبدی نہ میل ملائیا۔ جگت دُباگن ہوئی رنڈ، اچی کوک کوک لائیا۔ بن ستگر پورے کوئی نہ میٹے پنڈھ، پھڑ باہوں پار نہ کھئے کرائیا۔ نو نو چار چوٹھا جگ رہیا ہنڈھ، سچ ہنڈھولا نظر کیسے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بن پاندھی ویکھ وکھائیا۔ بن پاندھی ویکھے کرتار، دو جہاناں پنڈھ مکائیندا۔ کل کلکی لے اوتار، نرگن اپنا ویس وٹائیندا۔ سمبل وسے دھام نیار، سچ

سنگھاسن سوہا پائیندا۔ شبد اگم بول جیکار، نعرہ اکو راگ الائیندا۔ لیکھا جانے دُھر دربار، دُھر دی بانی بان لگائیندا۔ جو جن صاحب ستگر کرے پیار، تس پریم پریتی آپ سکھائیندا۔ اگلا سماں کوئی نہ سکے وچار، پنڈت پاندھا سرب دھیان لگائیندا۔ گرتھی پنتھی گئے ہار، ہر کا بھیو کسے نہ آئیندا۔ مُلا شیخ مسائق ہوئے خوار، خالق خلق پردہ نہ کھئے چکائیندا۔ اپنی کرنی کرے کرتار، قُدرت اپنے رنگ رنگائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچا سماں آپ سہائیندا۔ ساچا سماں ہر سہاؤنا، رُت سہنجی دئے وڈیائیا۔ بھگت بھگوان میل ملاؤنا، ملنی جگدیش کرائیا۔ سنت سجن کول بہاؤنا، دُور دُراڈا پندھ مکائیا۔ گرُمکھ گر گر گود اٹھاؤنا، گلوکری ایکا پائیا۔ گرسکھ سکھ اک سمجھاؤنا، ودیا سچ درڑائیا۔ راتیں سْتیاں میل ملاؤنا، دِنے جاگدیاں میل ملائیا۔ اندر وڑ کے ویکھ وکھاؤنا، نرگن اپنا پھیرا پائیا۔ ساچی سیجا سوہا پاؤنا، سوہاوت سہج سکھدائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سماں سب نون دئے وکھائیا۔ ساچا سماں سدا بلوان، سِری بھگوان آپ جنائیندا۔ سماں ویکھ ہوئے حیران، گر اوتار پیر پیغمبر سمیں وچ بھوائیندا۔ سمیں اندر شبد نشان، دو جہاناں آپ جھلائییندا۔ سمیں اندر حُکمران، دُھر فرمانا حُکم جنائیندا۔ سمیں اندر شاستر سمرت وید پُران، گیتا گیان دھیان درڑائیندا۔ سمیں اندر انجیل قرآن، تیس بتیسا آپ جنائیندا۔ سمیں اندر کھانی بانی کر پروان، نانک گوبند حُکم منائیندا۔ سمیں اندر پھر پھر جنگل جوہ اُجاڑ پہاڑ بیابان، بناسی رُوپ جنائیندا۔ سمیں اندر بن بن کاہن، ساچی بنسری نام وجائیندا۔ سمیں اندر کر دھیان، غریب زانیاں ویکھ وکھائیندا۔ سمیں اندر کر پروان، سچ پروانہ نام جنائیندا۔ سمیں اندر دیوے دان، بھگت بھگوان جھولی آپ بھرائیندا۔ سمیں اندر کر ویران، گھر گھر ویری آپ پرگٹائیندا۔ سمیں اندر چاڑھ طوفان، دو جہاناں کھپہ اُڈائیندا۔ سمیں اندر وشن برہما شو کر نشان، لوآن پُریاں برہمنڈاں کھنڈاں ناچ نچائیندا۔ سمیں اندر سمیں سر ہو بلوان، کھڑگ کھنڈا تیز چنڈ پرچنڈا ہتھ اٹھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا سماں آپ اُپائیندا۔ ساچا سماں صاحب دا رنگ، جُگ چوکری ویکھ وکھائیا۔ جن بھگتاں دیوے اک اند، اند اند وچوں پرگٹائیا۔ ستجگ ساچا چڑھ چند، کلجگ اندھیرا دُور وکھائیا۔ بہرم بھلیکھا دُئی دویتی دُھاہے کندھ، گھر اکو نظری آئیا۔ آتم پرما تم سوہنگ ڈھولا سب نے گاؤنا چھند، شہنشاہ اکو اک کرے پڑھائیا۔ خوشی کرائے بند بند،

بندی خانہ توڑ ٹرائیا۔ سب دی پوری کرے منگ، جو بیٹھن چرن دھیان لگائیا۔ دکھ دلیر کرے کھنڈ کھنڈ، کھنڈا کھڑگ نام چمکائیا۔ سرت سوانی نہ ہووے رنڈ، شبد کنت دئے ملائیا۔ کلجگ جیو بہاگاں مند، نیتر نین نہ سکے کھلائیا۔ مدرا ماس رسنا جہوا گند، گیت گوہند نہ کھئے الائیا۔ کوڑی کریا چکی سیس پنڈ، ہؤلا بہار نہ کھئے وکھائیا۔ ناتا جڑیا جیرج انڈ، اُتبھج سیبج جونی جُون بھوائیا۔ جنہاں ستگر ملے صاحب بخشند، تنہاں آون جاون دئے کٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچے سمیں دئے وڈیائیا۔ ساچا سماں بھگتاں میت، بھگتی مارگ اک وکھائیندا۔ صاحب ستگر دی ساچی ریت، میل ملاوا آپ جنائیندا۔ لیکھا چکے اوچ نیچ، راؤ رنک اکو گھر بہائیندا۔ ساچے مندر لنگھ دہلیز، ساڈھے تن ہتھ اندر ڈیرہ لائیندا۔ گھر وچ گھر وکھائے پریت، پریتیوان پھیرا پائیندا۔ پرہہ ملن دی کوئی نہ لگے فیس، پھریدار نہ کھئے اٹکائیندا۔ جس دے چہتر جھلے سیس، سو صاحب اک اکھوائیندا۔ لیکھا جانے ہست کپٹ، کپٹ کپٹاں اندر ڈیرہ لائیندا۔ گرمکھ گرمکھ سنت سہیلے مائس جنم جاون جیت، جس جن اپنا بھیو کھلائیندا۔ بن سوانی منگو بھیکھ، خالی جھولی سرب بھرائیندا۔ اگلا سماں ربیا اڈیک، بن ستگر گود نہ کھئے بہائیندا۔ نیتر نین نہ کھولے کھئے تیج، دوئے لوچن لہنا نہ کھئے مکھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، گرمکھاں سماں آپ درسائیندا۔ گرمکھ سماں رہے اڈیک، نیچ نیتر دھیان لگائیا۔ کون ویلا پرہہ دیوے سچ پریت، ناتا لکھ چوراسی نالوں ٹرائیا۔ ست دھرم دی دتے ریت، ریتیوان بھئے سہائیا۔ اندر باہر اکو گیت، ساچا ڈھولا دئے جنائیا۔ ناتا تھے مندر مسیت، گھر بیٹھیاں ستگر پورا نظری آئیا۔ آتم پر ماتم لگے پریت، لوک مات سکے نہ کھئے ٹرائیا۔ جینودیاں جگ جائے جیت، مرنا کھئے نظر نہ آئیا۔ لیکھے لگے دھڑ سیس، جو جن ستگر پئے سرنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچا سماں سمتی دئے بدلائیا۔ ساچا سماں صاحب دا بھانا، بہاوی نال ملائیندا۔ تختوں لہنا راجا رانا، راؤ رنک ویکھ وکھائیندا۔ مان ابھان توڑے مانا، بلدھاری بل نہ کھئے جنائیندا۔ نو نو چار بھئے نانا، سیس اپر نہ کھئے اٹھائیندا۔ سب نوں بھلے پینا کھانا، چارے کھانی آپ بھوائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، ساچا سماں آپ بدلائیندا۔ ساچا سماں کرے بدلی، ہر بدلہ آپ چکائیا۔ پرہہ پُرکھ پرمیشور اکو عدلی، نام عدالت اک لگائیا۔ سرشٹ سبائی کرے پدھری، پرہہ پُرکھ اپنا پھیرا پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ

اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ہرجن ساچے لے جگائیا۔ ہرجن جاگ کھولے اکھ، آخر اپنا میل ملائیندا۔ سوچھہ سروپی درس دیوے پرتکھ، نرگن سرگن نظری آئیندا۔ لکھ چوراسی نالوں کر کے وکھ، بھگت بھگوان میل ملائیندا۔ ساچا مارگ اکو دس، در مندر ویکھ وکھائیندا۔ پندھ مکائے ٹھہ ٹھہ، بن پاندھی پھیرا پائیندا۔ ہردے انتر آپے وس، گرہ مندر سوبھا پائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سماں اکو رنگ رنگائیندا۔ سماں چڑھاوے اپنا رنگ، رنگ رنگیلا اک جنائیا۔ گرمکھ آتم سیج سوہے پلنگ، پرم پُرکھ پرہ اپنا ڈیرہ لائیا۔ انحد شبد وجے مردنگ، راگ انادی ناد لائیا۔ چرن دوار وہے گنگ، گنگا جمنا سُرسی گوداوری بیٹھے نین شرمائیا۔ لیکھا مکے سورج چند، نرگن جوت جوت رُشنائیا۔ آون جاون لکھ چوراسی مات گرہ مکے پندھ، دس دس ماس اکن نہ کھئے تپائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سمیں سار سار شبد دئے سمجھائیا۔ جن بھگتو ویکھو شبد سار، سارنگ دھر جنائیندا۔ جس نال گر اوتار کردے گئے پیار، پرم پِیتی اک وڈیائیندا۔ پیر پیغمبر جس دا ادھار، سو صاحب کھیل کھلائیندا۔ لکھ چوراسی اک پیار، گلشن اکو اک مہکائیندا۔ گرمکھ بوٹے کر تیار، دھرت دھول آپ ٹکائیندا۔ بھورا بنے آپ نرنکار، ساچی گونجھ اک گنجائیندا۔ تُو ہی تُو تیرا دربار، بھیو ابھیدا آپ کھلائیندا۔ تیرا میرا اک پیار، پیار پیار نال وٹائیندا۔ سوہنگ شبد بول جیکار، جے جیکارا اک سُنائیندا۔ ساچا سماں جن بھگتاں اتوں جائے بلہار، جنہاں ستگر پورا نظری آئیندا۔ مٹکھ روون زارو زار، نیتر نین نیر وہائیندا۔ ساچا دسے نہ کوئی یار، ستھر یار نہ کھئے ہنڈھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سماں اکو گھر وکھائیندا۔ سماں وکھائے ساچا گھر، گھر گھر وچ دئے وڈیائیا۔ پُرکھ ابناسی ملے ور، ناری نر کنت پرنائیا۔ نرہو چکائے بھہ ڈر، بھیانک روپ نہ کھئے درسائیا۔ سوئی سُرتی لے پھڑ، جاگرت روپ روپ وٹائیا۔ سچ محلے آپے چڑھ، سچ سنگھاسن ڈیرہ لائیا۔ تیرا میرا ڈھولا پڑھ، سوہنگ راگ لائیا۔ کرتا پُرکھ کرنی کر، کرامات نہ کھئے وکھائیا۔ سچ سروور ٹہائے سر، ڈرمت میل دھوائیا۔ جگت دوارے پار کر، گھر مندر دئے وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سمیں سر ہوئے سہائیا۔ سمیں سر ہوئے سہا، صاحب اپنی دیا کھائیندا۔ سماں پُچھن دا جے ساچا چا، چاؤ گھنیرا اک وکھائیندا۔ پرہ ملن دا لہو راہ، پرہ ملیاں وقت سوبھا پائیندا۔ پرہ دیوے سچا تھان، تھان تھنتر اک وکھائیندا۔ پھڑ کے

ہنس بنائے کان، کاگوں ہنس اڈائیندا۔ کرے پیار جوں پُتران ماں، گرمکھ ساچے گود بہائیندا۔ سر رکھے ٹھنڈی چھاں، مہر نظر نین اٹھائیندا۔ پار کرائے پھڑ کے بانہ، منجدھار نہ کھئے رڑھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچے دھام دئے وسا، جس گھر وسیا پھیر نہ کھئے اٹھائیندا۔ سماں پُچھن دا جے من چاؤ، چاؤ گھنیرا اک جنائیا۔ پارہسہم پرہہ اک مناؤ، جس مٹیاں دکھ رہن نہ پائیا۔ آگے ہو کے پھڑو بابوں، پلّو اپنی گنڈھ بندھائیا۔ ایتھے اوتھے دو جہاناں کرے سچ نیاؤں، عدل عادل اک کجائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سماں سماج وچوں بدلائیا۔ سماں پُچھن دا جس جن خیال، دلیل دلیل وچوں جنائیندا۔ ستگر پورا لبھو اک دلال، سچ دلالی مات کجائیندا۔ بھیو کھولے حق حلال، حقیقت اپنے وچوں سمجھائیندا۔ مارگ دسے اک سُکھال، اوکھا راہ نہ کھئے دکھائیندا۔ لیکھا جانے شاہ کنگال، کنگال شاہ اکو رنگ رنگائیندا۔ کلجگ اتم چاروں کُنٹ لؤ بھال، نرگن لک لک اپنی کھیل کرائیندا۔ سو صاحب پورا کرے سوال، جو جن سوالی چل کے آئیندا۔ ویلے آنت نہ کھائے کال، مہاکال پندھ مکائیندا۔ ترے گن مایا توڑے جنجال، سماں اپنا روپ دکھائیندا۔ آپے پُچھے مُریدان حال، مُرشد اپنا پھیرا پائیندا۔ نوری جلوہ دے جلال، ظاہر ظہور ویکھ دکھائیندا۔ اندر باہر چلے نال نال، جگت نیتر نظر کیسے نہ آئیندا۔ دیونہار سچا دھن مال، نام ندھان جھولی پائیندا۔ دیپک دیا جوتی بال، آتم پر ماتم کھوج کھجائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سماں آنت کنت سمجھائیندا۔ سماں آنت اخیر، بُدھی سار کھئے نہ پائیا۔ مت ہوئی جگت دلگیر، دھیرج سکے نہ کھئے دھرائیا۔ من لگی ہوئے پیڑ، دکھ درد نہ کھئے ونڈائیا۔ بن ستگر پورے کٹے نہ کھئے بھیڑ، سر ہتھ نہ کھئے ٹکائیا۔ کوڑی کِریا کٹے شرع نہ کھئے زنجیر، شرکت سکے نہ کھئے گوائیا۔ بدلے کوئی نہ مات تقدیر، تدبیر سکے نہ کھئے جنائیا۔ سچ درسائے نہ کھئے تصویر، نوری نور نہ کھئے رُشنائیا۔ جن بھگتاں ساچا سماں بے نظیر، مہربان اپنی نظر اٹھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اگلے سمیں دا دسے حال، لیکھا چُکے شاہ کنگال، حل ہوئے نہ کیسے دا کوئی سوال، چاروں کُنٹ جیو جنت سادھ سنت راؤ رنگ راج راجان شاہ سلطان، نیتر روون مارن دھاپینا۔ جگت بندنا دوئے جوڑ، جگت ربیا دکھائیا۔ ست بندنا سرب گرمکھ لوڑ، آتم آنتر دھیان لگائیا۔ جگت بندنا جگت واسنا لوڑ، سرشٹ سبائی دھیان لگائیا۔ ست بندنا ست پُرکھ ہتھ پھڑاؤنی ڈور، دو جی آس نہ کھئے رکھائیا۔ جگت بندنا کردے

ٹھگ چور، مندر مسجد شودوالے مٹھ جائیا۔ ست بندنا گُرمکھ کردے اندھ گھور، جگت نیتز نظر کیسے نہ آئیا۔ جگت بندنا راج راجانا شاہ سلطانا چڑھیا ہووے اُپر گھوڑ، در دربان سیس جھکائیا۔ ست بندنا چُکاوے مور تور، تیرا میرا نظر کھئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، بندنا نال بندنا رہیا ٹکرائیا۔

* ۱۰ جیٹھ ۲۰۲۰ بکرمی پرکاش چند دے گرہ جموں *

سو صاحب ستگر سچا شہنشاہ، شاہ پاتشاہ وڈی وڈیائیا۔ سچ سنگھاسن سوہا پا، تخت نواسی نور رُشنائیا۔ زرگن داتا بے پرواہ، رُپ رنگ ریکھ نہ کھئے وکھائیا۔ سچکھنڈ وسے سچ مکان، چہر چہن نہ کھئے چھائیا۔ آد جگادی کھیل رچا، جگ چوگری ویکھ وکھائیا۔ دھر فرمانا حکم سنا، دھر دی بانی اک جنائیا۔ لیکھا جانے دو جہاں، دوئے دوئے اپنی کار کھائیا۔ سچکھنڈ دوارا دئے وڈیا، تھر گھر دیونہار وڈیائیا۔ مات پت آپ اکھوا، پوت سپوتا ہر پرگٹائیا۔ جنی جن کھیل کھلا، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچی کرنی آپ کھائیا۔ سو پُرکھ زرنجن داتا سور، سری بھگوان کھیل کرائیندا۔ زرگن زرویر جوتی نور، نر زرنکارا ویس وٹائیندا۔ آد جگاد جگ چوگری آسا منسا اپنی پور، سنسا ہور نہ کھئے رکھائیندا۔ لیکھا جانے نیڑے دور، نیرن نیر اپنی کار کھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، سو صاحب ویس وٹائیندا۔ سو صاحب پُرکھ اگم، اگمڑی کار کھائیندا۔ نہ مرے نہ پئے جم، جنم مرن وچ کدے نہ آئیندا۔ نہکرمی کرے اپنا کم، کرم کانڈ نہ کھئے وکھائیندا۔ ہرکھ سوگ نہ کھئے غم، چنتا روگ نہ کھئے جنائیندا۔ آد پُرکھ بیڑا بٹھ، سری بھگوان اپنے کندھ اٹھائیندا۔ وست امولک ساچا دھن، ناؤں زرنکارا جھولی پائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچی کرنی آپ کرائیندا۔ سو پُرکھ زرنجن ساچی کار، ہر کرتا آپ کھائیا۔ ہر پُرکھ زرنجن کھول کواڑ، در گھر ساچے دئے وڈیائیا۔ ایکنکارا کر پیار، ویکھ وکھانے تھاوں تھائیا۔ آد زرنجن نور اُجیار، جوتی جاتا جوت رُشنائیا۔ سری بھگوان شاہ سِکدار، بھوپت بھوپ اک اکھوائیا۔ ابناسی کرتا ویکھنہار، نیتز اکھ نہ کھئے جنائیا۔ پاربرہم پرہ پاوے سار، آد آنت ایکا رنگ سہائیا۔ سچکھنڈ دوارا کھیل نیار، زرویر اپنی کار کھائیا۔

جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھیو ابھیدا دئے کھلائیا۔ سو پُرکھ نرنجن بھیو اولّا، نر ہر نرائن آپ جنائیندا۔ آد جُگادی اک
اکلا، ایکنکارا ویس وٹائیندا۔ وسنہارا سچ محلا، سچ سنگھاسن آسن لائیندا۔ دیپک جوت آپے بلا، نورو نور ڈگمگائیندا۔ جوتی جوت
سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی آپ کھائیندا۔ ساچی کرنی کرے آپ، اپنے ہتھ رکھے وڈیائیا۔ آد پُرکھ مائی باپ، پتا پوت ویکھ
وکھائیا۔ آنتر منتر ساچا جاپ، اکھر اکھر نہ کھئے وڈیائیا۔ سچکھنڈ نواسی پُرکھ ابناسی اپنا جانے کھیل تماش، جوتی جوت سرُپ ہر،
آپ اپنی کرپا کر، بھیو ابھیدا اک کھلائیا۔ بھیو ابھیدا کھولنہارا، پروردگار کھیل کرائیندا۔ درگاہ ساچی دھام نیارا، محل اٹل سوبھا پائیندا۔
مقامے حق کر پسارا، حق حقیقت اپنے ہتھ رکھائیندا۔ لاشریک سانجھا یارا، جلوہ نور ڈگمگائیندا۔ لیکھا جانے دھر دربارا، دھر دی کار
آپ کھائیندا۔ دوجا میت نہ مرارا، مٹر پیارا سنگ نہ کھئے نبھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا بھیو آپ کھلائیندا۔
ساچا بھیو کھولے کرتار، نرگن نرگن دئے وڈیائیا۔ سچکھنڈ دوارے ہو تیار، ترے بھون دھنی اپنی کار کھائیا۔ ناتا جوڑ آگم اپار، بدھاتا اپنی
گنڈھ پوائیا۔ لیکھا جان پُرکھ نار، پُرکھوتم اپنا ویس وٹائیا۔ سیج سہنجنی اپر اپار، اپرمپر اپنی آپ ہنڈھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر،
آپ اپنی کرپا کر، سو اپنا لیکھا دئے جنائیا۔ سو صاحب پُرکھ سمرتھ، سچ ساچی کار کھائیندا۔ نرگن نرگن دیوے وتھ، وست امولک آپ
ورتائیندا۔ نرگن مہا نرگن اکتھ، نرگن صفتی صفت صلاحندا۔ نرگن امرت نرگن رس، نرگن رسیا رس آپ ہو جائیندا۔ نرگن اندر نرگن
وس، سچ محل سوبھا پائیندا۔ نرگن بلاس نرگن کرے ہس، نرگن اپنا روپ وٹائیندا۔ نرگن مارگ نرگن دس، رہبر نرگن آپ ہو جائیندا۔
نرگن سوبھا نرگن جس، نرگن ساچا ڈھولا گائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا بھیو آپ کھلائیندا۔ نرگن مٹر نرگن
میت، نرویر اپنی کار کھائیا۔ نرگن نام سدا اتیت، در گھر ساچے بیٹھا آسن لائیا۔ نرگن آد جُگاد جانے اپنی ریت، ریتیان وڈ وڈیائیا۔
نرگن سدا سہیلا ٹھانڈا سیت، اگنی تت نہ کھئے رکھائیا۔ نرگن نرگن کرے پریت، پریت اکو اک سمجھائیا۔ نرگن نرگن چھتر جھلائے سیس،
جگدیش دیونہار وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سو صاحب اپنا رنگ وکھائیا۔ سو صاحب رنگ امولا، نظر کیسے نہ
آئیندا۔ سچ دوارے بن کے تولا، کنڈا ترازو اپنے ہتھ اٹھائیندا۔ ساچی دھارن ایکا بولا، ٹوں میرا میں تیرا راگ لائیندا۔ پُرکھ آگم بن

وچولا، بن ونجارا ہٹ گھلائیندا۔ سچکھنڈ اندر تھر گھر اوہلا، گھر گھر وچ ویکھ وکھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، انہو اپنی کار کھائیندا۔ سچکھنڈ اندر تھر گھر کھول، نرگن اپنی کار کھائیا۔ نر نرکارا آپ بول، انبولت راگ سنائیا۔ نام ندھان وجائے ڈھول، اگم اگمٹا بھیو چکائیا۔ سدا سہیلا وسے کول، اک آکیلا اکو نظری آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، آد پُرکھ اپنا آپ ویس دئے سمجھائیا۔ آد پُرکھ ویس اپارا، اپرمپر اپنی کار کھائیندا۔ سچکھنڈ اندر کھول تھر گھر دوارا، اپنی بنت آپ بنائیندا۔ ونڈے ونڈ ونڈنہارا، ساچا حصہ آپ ونڈائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، کرنی اپنے ہتھ رکھائیندا۔ کرنی ہتھ رکھے کرتار، بے پرواہ وڈی وڈیائیا۔ سو پُرکھ نرنجن کر پیار، پریم پریتی اک درسائیا۔ اپنی دھار وچوں کڈھے دھار، نرگن نور نور رُشنائیا۔ ویکھے وگسے ویکھنہار، دوسر نظر کیسے نہ آئیا۔ کاغذ قلم نہ لکھنہار، کاتب چلے نہ کھئے چٹرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچکھنڈ دی ساچی دھار، تھر گھر ونڈے ونڈنہار، بے پرواہ اپنی سیوا آپ لگائیا۔ ساچی دھار ونڈ اپار، سیری بھگوان آپ کرائیندا۔ مات پت بن سکدار، شہنشاہ اپنا حکم درڑائیندا۔ سٹ دُلارا اک اجیار، پوت سپوتا ناؤں دھرائیندا۔ شبدي شبد ونج ونجار، ہٹ ہٹوانا ہٹ گھلائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا بھیو آپ جنائیندا۔ سو پُرکھ نرنجن کھیل کرایا، بھیو کھئے نہ پائیا۔ سٹ دُلارا ایکا جایا، شبدي ناؤں رکھائیا۔ تھر گھر دوارے آپ بہایا، آپے بنے پتا مائیا۔ سچ سندیسہ اک سنایا، دھر فرمانا راگ الائیا۔ تون میرا میں تیرا اکو گنڈھ پوایا، دوجا تند نہ کھئے جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچکھنڈ اندر اپنی کار کھائیا۔ سٹ دُلارا کھول اکھ، تھر گھر ملی مان وڈیائیا۔ سچکھنڈ دوارے پریم پُرکھ نظر آیا پرتکھ، پاربرہم ملی سچ سرنائیا۔ دوئے جوڑ گیا ڈھٹھ، مستک دھوڑی ٹکا لائیا۔ جوں بہاوی توں لینا رکھ، پرہ تیری اوٹ تکائیا۔ سیری بھگوان پیا ہس، خوشی اکو وار جنائیا۔ تیرا میرا ساچا رس، جھرنا رسک رسک جھرائیا۔ چرن نال چرن مس، امرت دھار اک وہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ سندیسہ دئے جنائیا۔ سچ سندیسہ دیوے بھگونت، بھگون دیا کھائیندا۔ شبدي سٹ بنائی بنت، گھاڑن گھڑت آپ گھڑائیندا۔ لیکھا چکے نار کنت، سیج سہنجنی آپ سہائیندا۔ تیرا میرا اکو منت، منتر اپنا نام جنائیندا۔ جگ چوگری

رہے آد آنت، جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا حُکم آپ ورتائیندا۔ ساچا حُکم ہر جگدیش، ایکنکارا اکو وار سُنائیا۔
 دُھر فرمانا حق حدیث، کرے نام پڑھائیا۔ جُگ چوکرئی آد جُگاد کروٹ دے نہ بدلے پیٹھ، سمنکھ اپنی اکھ جنائیا۔ ساچا ڈھولا گاؤنا
 گیت، ہر گوبند آپ سمجھائیا۔ سدا سدا رہنا اتیت، جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، شبدی سُنت دئے سمجھائیا۔ شبدی
 سُنت ہو خبردار، سو پُرکھ زرنجن آپ جگائیندا۔ تیرا میرا اک پیار، نیتر نظر کیسے نہ آئیندا۔ اُچی بول سچ جیکار، نیش اکھ راگ الائیندا۔
 سو پُرکھ زرنجن میت مُرار، ہنگ شبدی کار کھائیندا۔ سوہنگ رُوپ اپر اپار، سچکھنڈ اندر تھر گھر دوارا اک وکھائیندا۔ جوتی جوت
 سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سوہنگ اپنا رُوپ جنائیندا۔ زرنجن زرنجن سوہنگ رُوپ، سِری بھگوان سچ جنائیا۔ لیکھا جانے شاہو
 بھوپ، شہنشاہ اپنے ہتھ رکھے وڈیائیا۔ ایکا تانا ایکا سوت، پیٹا اکو اک پائیا۔ ایکا دشا ایکا کوٹ، ایکا مندر دئے سمجھائیا۔ ایکا زمل ایکا
 جوت نور، نورو نور نور رُشنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سوہنگ اپنا رُوپ پرگٹائیا۔ سوہنگ رُوپ آگم اپار،
 سُنت ستوادی آپ پرگٹائیندا۔ سُنت دُلا رے کر پیار، سچ ساچا بھو چُکائیندا۔ زرنجن زرنجن کر اُجیار، دیا باقی ڈگمگائیندا۔ شبد آگم بول
 جیکار، نر زرنکارا آپ سمجھائیندا۔ ساچی کھیل کرے کرنہار، کرتا اپنی کار کھائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا
 ساچا ور، اک اک توں بوئے دو، دو اک اپنے وچ چُھپائیندا۔ اک دو اکو ایک، ایکنکار وڈی وڈیائیا۔ دو اک ساچی ٹیک، سچ دوارے
 در اپنی دئے وکھائیا۔ دو اک لکھے لیکھ، لکھنہارا دس کیسے نہ آئیا۔ دو اک دھارے بھیکھ، انہو اپنی کھیل رچائیا۔ دو اک وسے ساچے
 دیس، سچکھنڈ ساچے آسن لائیا۔ دو اک رہے ہمیش، نہ مرے نہ جائیا۔ دو اک بدلے بھیس، زرویر اپنی کار کھائیا۔ دو اک کرے
 بیت، بتکاری سہج سُکھدائیا۔ دو اک کھیلے کھیڈ، جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار سدا سدا اپنا نام وڈیائیا۔ دو
 اک مارگ دس، ہر ساچی کار کھائیندا۔ سوہنگ رُوپ ہو پرتکھ، جوتی شبدی ونڈ ونڈائیندا۔ ساچی وست پھڑ ہتھ، سِر اپنا ہتھ
 ٹکائیندا۔ سُنت دُلا رے کھول ہٹ، سِری بھگوان بھو چُکائیندا۔ آد دیوے اکو مت، اتم آنت ویکھ وکھائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، دُھر فرمانا اک جنائیندا۔ دُھر فرمانا دسن جوگ، جُگتی اکو اک جنائیا۔ زرنجن زرنجن سچ سنجوگ، دُھر سنجوگی میل

ملائیا۔ ست سنتوکھی ساچی چوگ، نام ندھان اک وکھائیا۔ تیرا میرا ڈھولا نام سلوک، سوہلا اکو راگ الاٹیا۔ مندر وکھائے ساچا کوٹ، قلعہ بنک دئے وکھائیا۔ کر پرکاش، نرمل جوت، جوتی نور رُشنائیا۔ تیرے ملن دا ساچا شووق، شہنشاہ دئے سمجھائیا۔ آد جگاد جائے پہنچ، بے پرواہ پھیرا پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، شبیدی شبد دئے وڈیائیا۔ شبیدی سٹ کرے ارداس، پرہہ چرناں سیس نوائیندا۔ پُرکھ اکال سد وس پاس، در اکو منگ منگائیندا۔ نرگن تیری ویکھاں راس، منڈل منڈپ ناچ نچائیندا۔ ہوں بالا ندھا تیری شاخ، تیرا آنت کھئے نہ آئیندا۔ حُکمے اندر کھیل تماش، سچ کرنی کار کھائیندا۔ ہونا سہائی انا تھاں ناتھ، دئے جوڑ واسطہ پائیندا۔ صاحب سلطان تو ہی سجن ساک، اکو نظری آئیندا۔ نرگن ہو کے کھولان ہاٹ، بن ہٹوانا ہٹ چلائییندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در تیرے منگ منگائیندا۔ ساچی وست دیوے نرنکار، پرہہ اپنی دیا کھائیا۔ سٹ ڈلارے ہو تیار، سری بھگوان رہیا سمجھائیا۔ وشن برہما شو جاناواں دھار، دھار دھار وچوں پرگٹائیا۔ شاہ سلطان بن سیکدار، ساچی سیوا اک لگائیا۔ ترے گن مایا بھر بھنڈار، بندھن اکو اک پائیا۔ پنج تت کھول کواڑ، اپ تیج وائے پرتھی آکاش کر تیار، جیرج انڈج سیبج اُتہج ونڈ ونڈائیا۔ دُھر دی بانی بول جیکار، نعرہ ہست کیت سُنائیا۔ لیکھا لیکھ اگم اپار، برہما ویتا کرے پڑھائیا۔ نیتا اکو نظری آئے نرنکار، دئے جوڑ سیس جھکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سٹ ڈلارے دئے وڈیائیا۔ سٹ ڈلارے کھول اکھ، سری بھگوان آپ جنائیندا۔ جگ چوڑی کران پکھ، نت نوت تیرا دھیان لگائیندا۔ لہنا دینا دیواں حق، حقیقت سب دی جھولی پائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، تیرا سگلا سنگ نبھائیندا۔ تیر سنگ رکھ نرنکار، نر نرنکارا آپ جنائیا۔ منڈل منڈپ پُری لوء محل اُسار، محفل تیرے نام لگائیا۔ رو سس کر اُجیار، جوتی کرن نور رُشنائیا۔ منڈل منڈپ کھیل اپار، خالق خلق دئے وکھائیا۔ کال مہاکال کر تیار، ساچی کرنی آپ سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، تیرا لیکھا دئے جنائیا۔ تیرا لیکھا دئے بھگوان، پرہہ اپنی دیا کھائیندا۔ آد پُرکھ ہو مہربان، سچ رچنا آپ رچائیندا۔ وشنو دیوے وشو دان، گھر گھر سیوک سیو کھائیندا۔ برہمے برہم کر پروان، سچ پروانہ ہتھ پھڑائیندا۔ شنکر کرنہار کلیان، ترے ترے اکو رنگ رنگائیندا۔ ترے گن مایا کر پروان، رجو طمو ستو ناچ نچائیندا۔ پنج

تت کھیل مہان، ناتا بدھاتا جوڑ جڑائیندا۔ لکھ چوراسی مات نشان، دھرت دھول سوہا پائیندا۔ پون پانی ہون حیران، ہر کا بھیو کیسے نہ آئیندا۔ من مت بدھ کھیل جہان، جگ جیون داتا آپ کرائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سٹ ڈلارے تیرا راہ وکھائیندا۔ سٹ ڈلارے راہ ویکھ، سو صاحب آپ وکھائیا۔ زرگن دوارے ساچا لیکھ، جگ چوڑی ونڈ ونڈائیا۔ وسنہارا ساچے دیس، صاحب ستگر پھیرا پائیا۔ مچھ داہڑی نہ کھئے کیس، سیس جگدیش نہ مؤنڈ منڈائیا۔ حکے اندر وشن برہما مہیش، شنکر اپنی کارے لائیا۔ ایک نام سدا آدیس، نیوں نیوں سجدہ سیس جھکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، انہو اپنا بھیو چکائیا۔ انہو بھیو کھولے کھولنہارا، ایک ایک ایک جنائیا۔ جگ چوڑی چلے وبارا، زرگن سرگن کار کھائیا۔ گر اوتار لے اوتارا، پیر پیغمبر ونڈ ونڈائیا۔ بودھ اکادھ نام جیکارا، شبدي ڈھولا راگ سنائیا۔ کاغذ قلم دے ادھارا، شاہی صفتی صفت صلاحیا۔ آپ وسے سب توں باہرا، نیتر نظر کیسے نہ آئیا۔ ستجگ تریتا دواپر کلجگ ونڈ ونڈے اپارا، چارے کھانی رہیا سمجھائیا۔ چارے بانی کھول کواڑا، پرا پستی مدھم بیکھری آپے گائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، شبدي سٹ دیوے ور، کوٹن کوٹ تیرے ناؤں پرگٹائیا۔ کوٹن کوٹ صفتی نام، صفت صلاحیا آپ جنائیندا۔ گر اوتار کر غلام، پیر پیغمبر بردے روپ وکھائیندا۔ جگ چوڑی بھیج سری بھگوان، تیری ساچی کار کھائیندا۔ زرگن ناؤں کر پردھان، سرگن ساچا راہ وکھائیندا۔ لیکھا جان دو جہان، دھرتی دھرت دھول وڈیائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچی کھیل آپ کرائیندا۔ ساچی کھیل کرے سنسار، لکھ چوراسی ونڈ ونڈائیا۔ لیکھا جانے جگ چوڑی چار، نو نو اپنی گنڈھ پوائیا۔ شاستر سمرت وید پُران کر تیار، گیتا گیان شبد سنائیا۔ انجیل قرآنا کھول کواڑا، تیس بتیس دے سمجھائیا۔ کھانی بانی کر پیار، بودھ اکادھ کرے شنوائیا۔ ناتا جوڑ گرو اوتار، ستگر اپنا بندھن پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، شبد ڈلارے دے جنائیا۔ شبد ڈلارے دے سری بھگوان، سچکھنڈ نواسی دیا کھائیندا۔ جگ جگ کھیل کرے مہان، زرگن سرگن ویس وٹائیندا۔ تیرا ناؤں کرے پردھان، ناؤں زینکارا آپ جنائیندا۔ لکھ چوراسی گوپی کاہن، منڈل راسی آپ رچائیندا۔ ویکھنہارا دو جہان، دوئے دوئے اپنی کار کھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچا نام تیرے وچ سمائیندا۔ شبد سٹ چرنی ڈھے، سرن سرن نمسکاریا۔ کون

نام پر بہ تیرا رہے، آد جُگاد اک جیکاریا۔ محل اٹل کون بہے، وسے دھام نیاریا۔ کون گرہ ہووے جے، جے جیکار اک کرتاریا۔ آد جُگاد نہ بیوے لے، جنم مرن نہ رُوپ وٹا رہیا، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سٹ دُلارا منگ منگا رہیا، سِری بھگوان ہو مہربان، ایکا ایک جنائیا۔ شبد سٹ تیرا میرا رہے نشان، دُوجا نظر کھئے نہ آئیا۔ جُگ چوکرئی کھیلاں کھیل مہان، لکھ چوراسی وٹد وٹدائیا۔ گر اوتاراں پیر پیغمبراں دیواں دان، پنج تت چولا کراں کُرمائیا۔ ڈھولا رسنا جہوا سارے گان، گا گا دسن صفت صلاحیا۔ اتم چھڈنا پئے مکان، ساڈھے تِن ہتھ رہن کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ سچ دئے سمجھائیا۔ شبد سٹ کہے پر بہ میرے بھگوان، بھگون تیرے ہتھ وڈیائیا۔ جُگ چوکرئی تیرا کھیل مہان، سمجھ وچ کیسے نہ آئیا۔ کوئی گوپی کوئی کاہن، کوئی سینتا رام وڈیائیا۔ کوئی پوچے شاستر سمرت وید پُراں، کوئی اکھڑ اکھڑ راگ الاٹیا۔ کوئی اوتار تینی کرے دھیان، کوئی بھگت اٹھاراں رہیا وڈیائیا۔ کوئی کہے گیتا گیان، دس اٹھ پنڈھ مکائیا۔ کوئی کہے اٹھسٹھ اشنان، دُرمت میل دئے دھوائیا۔ کوئی کہے عیسیٰ موسیٰ دئے پیغام، پیر پیغمبر کرن پڑھائیا۔ کوئی کہے محمد ساچی اسلام، اسم نوری نظری آئیا۔ کوئی کہے نانک ست نام کرے پردھان، ست ستوادی پھیرا پائیا۔ کوئی کہے گر گوبند وڈ بلوان، کھڑگ کھنڈا تیر چمکائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر سارے کہن سرب دا سِری بھگوان، دُوجا نظر کھئے نہ آئیا۔ ایکا ستگرُو سچ سُلطان، جُگ چوکرئی حُکم منائیا۔ دیوے سندیسہ نُو جوان، نیا اکو اک رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، بالے نڈھے لے اٹھائیا۔ بالے نڈھے جانا جاگ، سو پُرکھ زرنجن آپ جگائیندا۔ بن سٹ دُلا رے کیسے نہ لگے بھاگ، وڈبھاگی اپنی کار کھائیندا۔ جُگ چوکرئی گر اوتار اُچے بچھے چراغ، دیا باقی کھلا پاتی اپنے ہتھ رکھائیندا۔ پرم پُرکھ دین دیا اکو سجن ساک، سِری بھگوان نظری آئیندا۔ کوئی نہ دسے پنج تت کایا ماٹی خاک، خاکی خاک سرب سمائیندا۔ تیرا میرا آد جُگاد جُگ چوکرئی کھلا رہے تاک، آگے ہو بند نہ کھئے کرائیندا۔ تیرے وچوں گرُو اوتار لین آگمی واک، دُھر سندیسہ راگ الاٹیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سِری تیرے ہتھ رکھائیندا۔ سٹ دُلارا ہویا خوش، خوشی اپنے گھر منائیا۔ سانتک ہو کے ہویا چُپ، بول سکے نہ ہور رائیا۔ کون ویلا پر بہ لئیں پُچھ، آپ اپنا پھیرا پائیا۔ سچ دوارے بہاں لک، رُوپ رنگ نہ کھئے وکھائیا۔ ساچی گودی لینا

چُک، سِر اپنا ہتھ بٹکائیا۔ جُگ چوڑی پینڈا جائے مُک، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در تیرے آس رکھائیا۔ تیری پوری کراں آس، سو پُرکھ نرنجن آپ جنائیندا۔ جُگ چوڑی کھیل تماش، ستجگ تریتا دواپر کلجگ آپ ہنڈھائیندا۔ گر اوتار داسی داس، پیر پیغمبر سیوک رُپ بنائیندا۔ نام ندھان اگتی گاتھ، گر منتر اک سمجھائیندا۔ دوئے جوڑ پرہ ملن دی سارے رکھن آس، ڈوری اپنے ہتھ رکھائیندا۔ کھیلاں کھیل پرتھی آکاش، گگن گگنتر ویکھ وکھائیندا۔ لکھ چوراسی بھوگ بلاس، آتم سیجا ڈیرہ لائیندا۔ کھانی بانی نکئی جہی شاخ، شناخت ہتھ نہ کیسے پھڑائیندا۔ شاستر سمتر وید پُران گیتا گیان انجیل قرآن کھانی بانی نکئی جہی سُناون بات، بھيو ابھید نہ کیسے سمجھائیندا۔ تو نو چار ویکھے کھیل خلق تماش، طرح طرح ویس وٹائیندا۔ کلجگ آتم، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی کرنی آپ جنائیندا۔ سٹ دُلا رے پرہ ساچا دیا کماویگا۔ تیرا لہنا تیری جھولی پاویکا۔ نیتر نیناں آپ درساویگا۔ نو سو چورانوے چوڑی پندھ مُکاویکا۔ نرگن ہو کے پھیرا پاویکا۔ نہکلنک ناؤں رکھاویگا۔ کل کلکی ویس وٹاویکا۔ دھر دی ونگی نام لیاویگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، بھيو ابھیدا آپ کھلاویگا۔ بھيو ابھیدا آپ کھلاویگا۔ پُرکھ ابناسی پھیرا پائیکا۔ سچکھنڈ نواسی ویس وٹائیکا۔ قلعے کوٹ اک وسائیکا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سچ سَنگھاسن سوہا پائیکا۔ سچ سَنگھاسن سوہا پاویکا۔ پُرکھ ابناسی ویس وٹاویکا۔ جگت نیتر نظر نہ آویگا۔ وشن برہما شو ڈھولا گاویکا۔ گر اوتار سیس جھکاویگا۔ پیر پیغمبر سجدہ اک جناویگا۔ دو جہان ویکھ وکھاویگا۔ پردہ اوہلا سرب ہٹاویکا۔ مؤلا ہر گھٹ مؤلیا نظری آویگا۔ پچھلا کیتا قول پور کراویگا۔ اُپر دھول چرن رکھاویگا۔ دھرنی ہؤلا بہار کراویگا۔ جن بھگتاں ہرنی پھرنی آپ کھلاویگا۔ جگ مرنی آپ چُکاویکا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ساچی ترنی اک تراویگا۔ ساچی ترنی ایکا تاریگا۔ گر مُکھ ساچے آپ اُٹھالے گا۔ سچ دوارے صاحب بہالے گا۔ چرن پرتی اک لگالے گا۔ لیکھا چُکے شاہ کنگالے دا۔ ناتا تھے ترے گن مایا جگت جنجالے دا۔ بھگتاں سرت سوانی شبد گر آپ سمبھالے گا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، کرے کھیل والی دو جہانے دا۔ دو جہانان والی پھیرا پائیکا۔ کلجگ زین اندھیری کالی آنت مٹائیکا۔ تو کھنڈ پرتھی سچی دھرمسالی، دھرم دوارا اک بنائے گا۔ نرمل جوت جگے اکالی،

کوڙ کڙيارا چند مُکھ چُهپائينگا۔ گُرمُکھ کوئی نہ ديسے خالی، اُتر آتم اِکو نام درسائينگا۔ لکھ چوڙاسی وچون بهالی، آپ اپنا ميل ملائينگا۔
 ايتھ اوتھ بن پرتپالی، سر اپنا بته ٽڪائينگا۔ جوتي جوت سروپ هر، آپ اپنی کڙپا کر، تيرا ناؤن شبد وڏيائينگا۔ تيرا ناؤن شبد وڏياويگا۔
 زرگن اپنی کار کماويگا۔ سرگن روپ نہ کھڙي وکھاويگا۔ گر اوتاران پنڊھ مُکاوِيگا۔ جوتي جاتا چند چمکاوِيگا۔ جیرج انڊ سرب اُتھاويگا۔ اُتبهج
 سينج ويکھ وکھاويگا۔ دُھر دا ليکھ آپ مُکاوِيگا۔ نر نریش ديا کماويگا۔ جوتي جوت سروپ هر، آپ اپنی کڙپا کر، تيرا ناؤن اک اُچاويگا۔
 کون ويلا نام اُپائينگا۔ اِکو نام نظری آئينگا۔ ايکنکار اِشٽ ديوَ اک وکھائينگا۔ ذات پات ورن گوت نہ کھڙي رکھائينگا۔ ساکھيات پهيرا پائينگا۔
 پارجات جن بهگت بنائين گا۔ ميٺ اندھيري رات، ستجگ ساچا چند چڙھائينگا۔ لہنا لہنا ديويں ساٺھ، سگلا سنگ نيھائينگا۔ اِکو پوجا
 اِکو پاٺھ، اِکو منتر نام پڙھائينگا۔ اِکو دوارا اِکو هاٺ، اِکو کنڊا تول ترازو وکھائينگا۔ اِکو پنڊھ اِکو واٺ، اِکو کنارہ اِکو گھاٺ، اِکو پتن
 وکھائينگا۔ اِکو سجن اِکو ساک، سين اِکو نظری آئينگا۔ اِکو پتت اک پُنيٺ، پتت اِکو وار ترائينگا۔ اِکو ڏھولا اِکو گيت، اِکو وار سُنائينگا۔
 اِکو مندر اِکو مسيت، شودوالا مٺھ اک درسائينگا۔ اِکو دُور وسين نزديک، گھر گھر وچ ميل ملائينگا۔ اِکو صاحب لاشريک، شرکت سب
 دی ويکھ وکھائينگا۔ جوتي جوت سروپ هر، آپ اپنی کڙپا کر، کون ويلا ويس وٺائينگا۔ ساچا ويلا آپ سُھاواں گا۔ کلجگ اتم پهيرا
 پاواں گا۔ پُورب لہنا سرب چکاواں گا۔ گر اوتاران پير پيغمبران کول رکھاواں گا۔ نام ڏھول اک وجاواں گا۔ ساچا تول تول ٿلاواں گا۔ انمول
 هٺ چلاواں گا۔ جوتي جوت سروپ هر، آپ اپنی کڙپا کر، ديونھارا ساچا ور، ساچي کرنی کر وکھاواں گا۔ ساچي کرنی کر وکھاواں گا۔
 کلجگ اتم پهيرا پاواں گا۔ زرگن نُور نظری آواں گا۔ ظاہر ظھور کار کماواں گا۔ بدستور اپنا دست اُتھاواں گا۔ جوتي جوت سروپ هر،
 آپ اپنی کڙپا کر، ساچا بهان اک چمکاوواں گا۔ ساچا بهان اک چمکائينگا۔ زرگن جوت نُور رُشنائينگا۔ درگاہ ساچي سوہبا پائينگا۔ در گھر
 ساچي سوہبا پائينگا۔ حق مقام ويکھ وکھائينگا۔ پروردگار ويس وٺائينگا۔ لاشريک کھيل کھلائينگا۔ جگت اندھيرا تاريک مٺائينگا۔ سنجھ
 سوير نظر کھڙي نہ آئينگا۔ پير پيغمبر عيسيٰ موسیٰ محمد ساچا سبق آپ پڙھائينگا۔ الفی پردہ لاهيگا۔ نقطہ نُون وچ نہ کھڙي رکھائينگا۔ حمزه رمز
 نہ کھڙي لکائينگا۔ جوتي جوت سروپ هر، آپ اپنی کڙپا کر، ديونھارا ساچا ور، سچ محرابي سوہبا پائينگا۔ سچ محرابي سوہبي محبوب،

مُحَبَّتِ اپنی دئے جنائیا۔ اک جنا سچِ عرُوج، عرشِ قُرصِ ویکھ وکھائیا۔ نانا توڑے ایکا دُوج، دُوا ایکا اِکو گنڈھ پوائیا۔ مُرید مُرشد دیوے سُوچھ، نیر نین اکھ گھلائیآ۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، شبدی تیری دھار وکھائیا۔ شبدی تیرا کلمہ سچ، کائنات آپ سمجھائیندا۔ پرگٹ ہو پُرکھ سمرتھ، الہی نور ڈگمگائیندا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد کرنہارا پکھ، مہربان مہربان بے نظیر سچ تصویر اِکو اک پرگٹائیندا۔ سب دا دے کے حق، لیکھا سب دی جھولی پائیندا۔ کلجگ اتم بُوٹا ربیا پگ، پتجھڑ ویلا اتم آئیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، شبد سُت سُت دُلا رے تیرا کھولے اِکو ہٹ، دُوجا ہٹ نظر کھئے نہ آئیندا۔ تیرا ساچا ہٹ گھلاؤنا این۔ سودا اِکو نام پاؤنا این۔ چار ورنان اٹھاران برنن ڈیرہ ڈھاؤنا این۔ گر اوتار راہ تکاؤنا این۔ پیر پیغمبر راہ جناؤنا این۔ دیناں مذہباں ڈیرہ ڈھاؤنا این۔ اربان کھربان لیکھ لکھاؤنا این۔ بہرمان کندھ ڈھاؤنا این۔ ساچا نغمہ اک سُناؤنا این۔ کلمہ نبی آپ پڑوہنا این۔ اِکو نظری آؤنا این۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کلجگ کوڑی میٹے بدی، بدلا سب دی جھولی پاؤنا این۔ بیتدی جائے چوڈھویں صدی، صدقے واری گھولی گھول گھلاؤنا این۔ پیس پیسے دھار اِکو لہی، دھار دھار وچوں پرگٹاؤنا این۔ گر اوتار پیر پیغمبر دین مذہب ذات پات کوڑی کِریا کھئے نہ لہی، مایا لوبھ سرب گواؤنا این۔ سرشٹ سبائی پُرکھ اکال دی ساچی یدی، وشنوں ونس اک سہاؤنا این۔ پُرکھ اکال بھے اِکو گدی، شاہ سلطاناں گداگر جناؤنا این۔ چار جگ دی پچھلی کیتی پُرکھ پُرکھوتم اپنی ہتھیں کرے ردی، رتبہ اِکو ہتھ پھڑاؤنا این۔ لیکھا چکے ودی سدی، سدھاسر اِکو تال نھاؤنا این۔ گرمکھ گرسکھ ہر بہگت ہر بہگوان لیکھے لائے ہڈی، ہڈ ماس ناڑی پنجر اپنے وچ سماؤنا این۔ لکھ چوراسی پچھ چھٹی، رائے دھرم ہتھ پھڑاؤنا این۔ کلجگ کوڑی کِریا وگدی ندی، منکھاں وچ زڑھاؤنا این۔ صاحب ستگر نال جنہاں پریتی لگی، تنہاں پُرکھ اکال پار کراؤنا این۔ جنہاں کھادی ڈھگی وچھی، تنہاں دوزخ وچ بہاؤنا این۔ جیہڑے سُر رہے چھکی، کوکر شوکر روپ وکھاؤنا این۔ بن بہگتاں ساچے سنتاں اتم ربیا نہ کوئی جتی، منکھتا گنڈھ وکھاؤنا این۔ سُر ت سوانی جانیا پرم پُرکھ پرمیشور پتی، دُباگن جگت روپ اکھاؤنا این۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سو پُرکھ زرنجن اپنا حکم ورتاؤنا این۔ سُت شبد اگوں کرے ہاں، رحمت تیری موہے بہائیا۔ تُو ہی پتا تُو ہی ماں، پرہ تیرے ہتھ وڈیائیا۔ میں مٹاں تیری رضا،

جوں بھاوے توں لے سمجھائیا۔ کلجگ اتم سب دے سر تے کوکے قضا، قیامت دُور دُراڈی نیڑے آئیا۔ کلجگ جیو کوک رہے کان،
 بُدھی کاگ وانگ کُرائیا۔ سر دیوے نہ ٹھنڈی کوئی چھان، گر اوتار پیر پیغمبر بیٹھے مُکھ جُھپائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا
 کرے کھیل بے پرواہیا۔ بے پرواہ صحیح سلامت، سو صاحب دیا کھائیندا۔ آد جگاد جگ چوکڑی کرے سچ عدالت، عدل اپنے ہتھ
 رکھائیندا۔ کلجگ اتم ویکھ قیامت، چاروں گنٹ اندھیرا چھائیندا۔ سچ دوارے دیوے نہ کھئے ضانت، ظامنی حق نہ کھئے بھرائیندا۔ جوتی
 جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کرے، سچ سچ سچ سچ سچ سچ نہ کوئی بھیو، بھید نہ کھئے جنائیا۔ لکھ چوڑاسی کوڑی کِریا لگی
 سیو، آتم پر ماتم نہ کھئے منائیا۔ گا گا تھکی رسنا جہو، ہردے ہر نہ کھئے وسائیا۔ کھا کھا تھکی رسنا جہو، امرت رس نہ کھئے چکھائیا۔ جوتی
 جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کرے، ویکھنہارا بے پرواہیا۔ ویکھنہارا بے پرواہ، بے پرواہی دھار چلائیندا۔ دو جہاناں پھیرا پا، نو نو اپنا
 پنڈھ چکھائیندا۔ کوڑی کِریا تھان تھان، گھر گھر ڈیرہ اک وکھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کرے، ساچی کرنی آپ کھائیندا۔
 سچّی کرنی کرے نرنکارا، نرگن اپنی کار کھائیا۔ کل کلکی لے اوتارا، نرگن نور نور رُشنائیا۔ لیکھا جانے دُھر دربارا، سرِشٹ سبائی پھول
 پُھلائییا۔ لکھ چوڑاسی ہاکارا، جیو جنت رہے کُرائیا۔ مندر مسجد شُودوالے مٹھ دھواں دھارا، گرودوار پئی لڑائیا۔ نظر نہ آئے نرگن
 دوارا، جگت ریتی کام کرودھ لوہہ موہ ہنکار ہوئے ہلکائیا۔ سادھ سنت نہ کھئے پیارا، ست سرُپ نہ کھئے سہائیا۔ پڑھ پڑھ تھکے جیو گوارا،
 پُستک پاندھ ہتھ اٹھائیا۔ بغل قرآن دئے ہلارا، مُلا شیخ دین دُہائیا۔ حق لائے نہ کوئی نعرہ، نوبت نام نہ کھئے وجائیا۔ دین مذہب ہوئے
 مُظاہرہ، ملے نہ بے پرواہیا۔ من مت ہوئے مُشاہرہ، مُشکل حل نہ کھئے کرائیا۔ گھر گھر بنے پھردے شاعرہ، شریعت ہوئے نہ کھئے تڑائیا۔
 کوڑی کِریا اندر ہوئے کاٹرا، بل اپنا نہ کھئے پرگٹائیا۔ ساچا دے نہ کھئے اکھاڑا، من مت کوڑی کِریا واسنا ناچ نچائیا۔ دُھر درگاہی نظر نہ آئے
 لاڑا، نار کنت نہ کھئے پرنائیا۔ نانک گوہند کڈھ کے گئے ہاڑا، کل کلکی پھیرا پائیا۔ پھرے دروہی جنگل جوہ اجاڑ پھاڑا، اچے ٹلے پربت سُمند
 ساگر ویکھ وکھائیا۔ صاحب ستگر دا اکو ہووے نعرہ، دُجی الکھ نہ کھئے جگائیا۔ سٹ شبد تیرا کرے سچ پیارا، پریم پریتی اک
 سیکھائیا۔ ٹوں میرا میں تیرا دوہاں دا اک دوارا، در دروازہ دئے کھلائییا۔ دین مذہب توں وسے باہرا، ذات پات نہ کھئے رکھائیا۔ پُرکھ اکال

کھیل نیارا، نرگن اپنی کار کھائیا۔ نال اٹھائے سُت دُلارا، گوہند گنڈھ پوائیا۔ سوہنگ شبد سچ جیکارا، آد آنت اک سمجھائیا۔ نانک گا کے گیا اپنی وارا، دوسر سمجھ کیسے نہ آئیا۔ گوہند کہے کیسے کم نہ آئے کھنڈا کھڑگ تلوارا، بھٹھا تیر گیا سُٹائیا۔ سوہنگ نام تیکھی دھارا، دو جہاناں آر پار کرائیا۔ گُرمکھاں چیرے پھر کوئی نہ آرا، چرخڑی اُپر نہ کھئے چڑھائیا۔ اُبلے دیگ نہ گُرمکھ لاڑا، اگنی تت نہ لاگے رائیا۔ سِری بھگوان کرے پیارا، پرہہ اپنی گود اٹھائیا۔ ساچے بھگتاں دئے بُلارا، اندرے اندر ویکھ وکھائیا۔ درس دیکھئے اگم اپارا، نرگن نُوَر جوت رُشنائیا۔ نظری آئے ٹھاندا دربارا، پرہہ سرن ملے سرنائیا۔ آتم پرما تم اک پیارا، برہم پاربرہم سمائیا۔ بھگت بھگوان دوویں مُکھ بول سچ جیکارا، سوہنگ ڈھولا سچا گائیا۔ مہاراج شیر سنگھ بن ونجارا، وشنوں سیوا اک کھائیا۔ بھگوان کہے میرا ادھارا، آد آنت دیونہار وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، شبد دُلا رے دیوے ور، تیرا میرا وسے گھر، سچکھنڈ اندر تھر گھر در محل اٹل چوٹی چڑھ، نرگن دوار اکھڑ پڑھ، سرگن نام کرے پڑھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سرنگت اک جنائیا۔

* ۱۰ جیٹھ ۲۰۲۰ بکرمی کرمو دیوی دے گرہ جموں *

بن سجنوں بنے ساک، ہر ستگر دیا کھائیندا۔ بن سدیاں کھولے تاک، گرہ مندر پڑدہ لائیندا۔ بن سدیاں مارے آواز، جگ ستیاں آپ جگائیندا۔ بن سدیاں رکھے لاج، سر اپنا ہتھ ٹکائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیندا۔ مہر نظر مہربان کر، دیونہار سدا وڈیائیا۔ سنت سہیلے ساچے پھڑ، گر منتر نام پڑھائیا۔ ڈونگھی گندر ویکھے وڑ، اچے ٹلے پھول پھلایا۔ جگت توڑ ہنکاری گڑھ، گھر ساچے کرے رُشنائیا۔ کِرپاندھان کِرپا کر، کرنی کِرت اک سُنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سد دیونہار وڈیائیا۔ دیوے ور پُرکھ نار، پرہہ پُرکھ دیا کھائیندا۔ پورب لہنا کرم وچار، خالی جھولی سرب بھرائیندا۔ جنم کرم دکھ دئے نوار، سنسا روگ سرب مُکائیندا۔ اُجل مُکھ کرے کرتار، دُرمت میل دھوائیندا۔ آون جاون بیڑا کرے پار، لکھ چوراسی پھند کھائیندا۔ جوتی

جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہرجن ساچے ویکھ وکھائیندا۔ نار پُرکھ اِکو لیکھا، سِری بھگوان آپ چُکائیندا۔ جُگ چوُکڑی نیتر بیکھا، بھگت بھگوان ویکھ وکھائیندا۔ نِرگن سرگن کرے ہیتا، بَستکاری پھیرا پائیندا۔ آتم پرما تم کھولے بھیتا، پردہ دُوئی آپ چُکائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لہنا دینا جھولی پائیندا۔ پُرکھ نار لہنا ایک، ایکنکار آپ چُکائیا۔ جُگ چوُکڑی لکھنہارا لیکھ، لیکھا دیوے تهاؤں تھائیا۔ نج نیتر لوچن لینا پیکھ، سرگن پردہ آپ اُٹھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، بخشنہار سچ سرنائیا۔ سچ سرنائی ستگر چرن، کول کول وڈیائیندا۔ کرتا پُرکھ کرنی کرن، کرنہارا ویکھ وکھائیندا۔ لیکھا چُکے من ڈرن، بھے بھو نہ کھئے رکھائیندا۔ سنت سہیلے آیا پھرن، پھڑ بابوں میل ملائیندا۔ ڈونگھے پوڑے آیا چڑھن، آتر آتم کُنڈا لائیندا۔ سرتی شبدی آیا ورن، ور اِکو اک وکھائیندا۔ ساچی ترنی آیا ترن، غریب نہانے پار کرائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، اپنی کرنی جن بھگتاں جھولی پائیندا۔

* ۱۰ جیٹھ ۲۰۲۰ بکرمی شیخ سر تیج بھان دے گھر دیا ہوئی جموں * *

صاحب ستگر سدا سد تارے، نوت نت پھیرا پائیا۔ جُگ چوُکڑی کھیل نیارے، نِرگن سرگن سیو کھائیا۔ بھگت وچھل ہر بھگت ادھارے، بھگون اپنی دیا کھائیا۔ محل اٹل اک اُسارے، مندر دیونہار وڈیائیا۔ دیا باقی کر اُجیارے، نِرگن جوت کرے رُشنائیا۔ نام ندھان بول جیکارے، جے جیکار اک سُنائیا۔ ویکھے وگسے ویکھنہارے، بے پرواہ بے پرواہیا۔ لیکھا جانے جُگ چوُکڑی چارے، چارے کُنڈ پھول پُھلائییا۔ سیوا لا گرو اوتارے، گر گر اپنا بھيو کھلائییا۔ ونج وکھا ہٹ ونجارے، شاستر سمتر نام دھرائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی آپ کھائیا۔ ساچی کرنی جُگ جُگ کردا، ستگر پورا کھیل کرائیندا۔ گرمکھ سجن ساچے وردا، در در گھر گھر پھیرا پائیندا۔ کایا مندر پوڑے چڑھدا، روپ رنگ ریکھ نظر کسے نہ آئیندا۔ ساچا ڈھولا اِکو پڑھدا، پڑھ پُستک روپ وٹائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہرجن ساچے کھیل کھلائییندا۔ ہرجن کھیل آد جُگاد، جُگ چوُکڑی بندھن پائیا۔ ویکھنہارا

برہم برہمانڈ، برہماد کھوج کھوجائیا۔ تارنہارا سنت سادھ، بھگت بھگون دئے وڈیائیا۔ کلجگ اتم کھیل تماش، اولڑی کار کھائیا۔ ساچے منڈل پاوے راس، نرگن گوپی کاہن نچائیا۔ انڈج جیرج اُتہج سیتج چارے کھانی پوری کرے آس، مہر نظر آپ اُٹھائیا۔ لیکھا جان پرتھی آکاش، گگن منڈل کھوج کھوجائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اولڑی کار آپ کھائیا۔ اولڑی کار کرے کرتار، نرگن اپنا کھیل کھلائیندا۔ کلجگ پرگٹ ہو سنسار، پرم پُرکھ پرہہ ویس وٹائیندا۔ مہر نظر نر نرائن ڈار، نر ہر اپنے نال ملائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا حکم آپ ورتائیندا۔ ساچا حکم دُھر سندیسہ، سِری بھگوان آپ جنائیا۔ کلجگ اتم وڈ نریشا، نر نرنکار پھیرا پائیا۔ وسنہارا اتم دیسا، دیس دسنتر کھوج کھوجائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، آپے جانے دُھر دا لیکھا، دُھر دی کار آپ کھائیا۔ دُھر دی کار کرے کرتار، ہر کرتا کھیل کرائیندا۔ نرگن آوے اپنی دھار، جوتی جاتا ڈگمگائیندا۔ پورب لہنا کرم وچار، ہرجن ساچے ویکھ وکھائیندا۔ پتھر پاہن دیوے تار، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی آپ کھائیندا۔ پتھر پاہن تارے نر، نرائن وڈی وڈیائیا۔ جس دھرنی چرن دیوے دھر، سو دھول سوہا پائیا۔ ہوتے ودھائی گھر گھر، جے جیکار سرب سُنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر نین اُٹھائیا۔ پتھر پاہن سارے نچن، گھر خوشی اک وکھائیندا۔ اک دوجے نوں اُٹھ اُٹھ دسن، میرا مُرشد ویکھ وکھائیندا۔ خوشی غمی توں باہر ہسن، چنتا روگ نہ کھئے جنائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی آپ کھائیندا۔ روڑے پتھر نال نالے، پانی دھار ملے وڈیائیا۔ سارے کہن پرہہ ملیا ہر گوپالے، گوبند اپنا درس دکھائیا۔ توڑنہار جگت جنجالے، جاگرت جوت کرے رُسنائیا۔ جدھر ویکھئے نظر آئے سب دے نالے، ہر گھٹ اپنا ڈیرہ لائیا۔ مارگ دسے اک سُکھالے، رہبر بنیا بے پرواہیا۔ جگ چوکڑی بنے رہے بے حالے، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنی کرنی آپ کھائیا۔ اٹاں پتھر ویکھن اُچے بے، نیتر نین نین اُٹھائیا۔ جنگل جوہ اجاڑ پہاڑ پیندے گدھے، گھر گھر منگل راگ لائیا۔ بھگت بھگوان اک دوجے نوں ملدے سدھے، جگ وچولا نہ کھئے بنائیا۔ پُرکھ ابناسی دسی اپنی بدھے، نرگن سرگن کر پڑھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ ٹییاں نالیاں اُتے ہسن ککر، ککلی ایکا نام پائیا۔ پُرکھ ابناسی ملن آیا متر، متر پیارا بے پرواہیا۔

جس دا لیکھ کوئی نہ جانے باز تتر، سو ترے گن اتینا ویس وٹائیا۔ ساچی دھاروں آیا تتر، مات پت نہ کھئے جائیا۔ غریب زبائیاں کرے آپے فکر، فقرہ اپنا نام سُنائیا۔ سووت جاگت کرے ذکر، سچ سندیسہ راگ الاٹیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ ککر کنڈے ویکھ تالاب، تاب اپنی آپ جنائیندا۔ دیونہارا سچا آب، آب حیات پیالہ ہتھ اُٹھائیندا۔ جس دا لیندے رہے خواب، سو صاحب پھیرا پائیندا۔ درشن کرو حق جناب، لیکھا سب دا پور کرائیندا۔ در تے منگو جا کے دات، داتا دانی دیا کھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سب دی پُچھنہارا وات، مہربان اپنا پھیرا پائیندا۔ تالاب کنڈھے ہسے بوہڑ، اُچی کوک کوک سُنائیا۔ صاحب صاحب دی پئی لوڑ، لوہڑا کرے جگت لوکائیا۔ نرگن نرگن آیا دوڑ، سرگن سرگن مات اُٹھائیا۔ بن ستگر پورے پھل دے مٹھا کوڑ، امرت رس نہ کھئے بھرائیا۔ جگ چوڑی لگی اوڑ، امرت میگھ نہ کھئے برسائیا۔ جاں ویکھیا تکیا کر کے غور، گہر گمبھیر اکو نظری آٹیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہار سرب وڈیائیا۔ روڑے پتھر پاپن رہو تیار، ہر ستگر آپ جنائیندا۔ سب دا لیکھا دئے نوار، جنہاں اُپر چرن ٹکائیندا۔ چرن چرناں نال کر پیار، پریم پریتی اک سکھائیندا۔ گرمکھ گر گر کر وہار، ووباری کار کھائیندا۔ چاروں گنٹ گرسکھ اپنی نظر لے مار، نین نین مِلائیندا۔ سو پاپن اترے پار، جو گرمکھ نظری آئیندا۔ سو پتھر ہوئے نہ کدے بے زار، بن دردی درد وندائیندا۔ سو ٹپے اترے پار، جنہاں اپنا نین چھہائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، لہنا دینا سب دا پور کرائیندا۔ پتھر روڑے پاپن کرن ہاسا، ہسندیاں خوشی منائیا۔ پرہ پورن دیوے اک بھرواسا، بھانڈا بھرم بھو بھٹائیا۔ سب دی پوری کرے آسا، نراسا روپ نہ کھئے رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ ٹلے پریت کرن وچار، آنترا آنتر دھیان لگائیا۔ پُرکھ ابناسی پاؤن آیا سار، مہاسارتھی پھیرا پائیا۔ جگ جنم دے دکھڑے دئے نوار، دردی اپنا درد وندائیا۔ پھڑ پھڑ باہوں کرے پار، پار اُتارا اک جنائیا۔ جس کنڈھی وسے آپ کرتار، تِس رنڈی وست کھئے رہن نہ پائیا۔ جس دوارے چھندی ڈھولا گائے سوہنگ جیکار، تیرا میرا اکو روپ درسائیا۔ بھاگان مندی دھرتی دھول کرے پکار، نیتر نیناں نیر وپائیا۔ کر کریا سرجنہار، کل اتم پھیرا پائیا۔ ویکھے وگسے ویکھنہار، مہر نظر نین اُٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سب دا لیکھا پور کرائیا۔ ککر بوہڑ نال

درخت، در درویش دیا کھائیندا۔ سب دا ویلا آیا وقت، بناسپت اپنے وچ سمائیندا۔ نرگن نرویر نرنکار آیا پرت، پتر اپنا نام سُنائیندا۔ اک دوے وچ رہن نہ دیوے فرق جنہاں اپنا رنگ رنگائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا لیکھا آپ جنائیندا۔ بوہڑ ککر نال ملائے آگ، اکل کل دھاری کھیل کرائیندا۔ جگ چوکرئی دیندیاں کدی نہ جائے تھک، اتوٹ اٹھ آپ ورتائیندا۔ جن بھگتاں نال اینہاں مکے حق، حقیقت سب دی ویکھ وکھائیندا۔ جو گرمکھاں رہے تگ، تنہاں اپنے نال ملائیندا۔ نو نو چار کھلی اکھ، آخر اپنی کار کھائیندا۔ پار اترے کنڈا کھی ککھ، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پت ڈالی کھوج کھجائیندا۔ ککھ کنڈا کہے سول، تکھا مکھ جنائیا۔ پاربرہم میری کرنی ویکھ نہ جانا بھول، اہل تیری وڈیائیا۔ آد جگاد جگ چوکرئی تیرا اصول، دکھیاں دیویں دکھ مٹائیا۔ میری سیوا کر قبول، جو جن بھگت دوارے رہیا کھائیا۔ ایک دے حکم معقول، ست سندیس سُنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار سد وڈیائیا۔ تکھی سول تکھا مکھ، تیرا مکھڑا آپ صلاحندا۔ تیرا روپ مانس نہ منکھ، اکھ اپنے نال ملائیندا۔ اٹھ درشن کر جھک، نیتر نین نہ کھئے وڈیائیندا۔ اتم پینڈا جائے مک، جو بھگت دوارے درشن پائیندا۔ آگے پچھے رہے نہ بھکھ، ترسنا سب دی پور کرائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ ٹکائیندا۔ سولان کنڈیاں بولے واڑ، اپنا حال سُنائیا۔ میں پہلوں لگی نال جھاڑ، پھر انگ انگ کھائیا۔ تیرے بھگت دی بن دیوار، چاروں کٹ سیو کھائیا۔ تون اندر وڑیا آن، تیری رحمت اکو موہے نظری آئیا۔ میں ویکھ ہوئی حیران، سری بھگوان کی تیری چٹرائیا۔ اچے مندر چھڈ جگت مکان، کندھی اپنا وقت لنگھائیا۔ جنگل دے بیابان، نیج ماتر نام نہ کھئے دھیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، در تیرے سیو کھائیا۔ تیرے در چاروں گردے، اپنی سیو کھائیا۔ اٹھ ویکھ میرے پردے، پردے تیرا روپ سمائیا۔ میرے اندر گرمکھ تیرے پردے، پھر پھر اپنی خوشی وکھائیا۔ میں ویکھیا اتم گیڑے گردے، اٹی لٹھ رہیا بھوائیا۔ لہنے دینے چکن پچھلے چر دے، نو نو چار پندھ مکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، در تیرے آس رکھائیا۔ سری بھگوان ہو دیال، دین اپنی دیا کھائیندا۔ تیرا حل کراں سوال، پچھلا لیکھا پور کرائیندا۔ سد رکھاں بھگتاں نال، بھگون اپنا راہ وکھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی آپ کھائیندا۔ ککر کہے

میرے ہیٹھاں بھٹھی، گرمکھ پریم نال کھڈائیا۔ تیرے پریم پیار دی آگنی تتی، میریاں جڑاں رہی جلائیآ۔ دُکھ ویکھ میں نہ آگی، اپنا دُکھ نہ کھئے سُنائیآ۔ درشن کر کے رہ گئی ہکی ہکی، سُدھ سار کھئے نہ آئیآ۔ دھنّ بھاگ جگ چوکڑی وچھڑیاں ملیا پتی، پت پریشر پھیرا پائیآ۔ میرے گھر جگیا دیوا بٹی، نرگن جوت ہوئی رُشنائیآ۔ میں ویکھیا اپنی اکھیں، بناسپت دیاں سمجھائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کَریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سد ملے تیری سرنائیآ۔ بھٹھی نال رلیا بھٹیہارا، آگ آگنی ہیٹھاں ڈاہندا۔ مارگ دسیا اک سُکھالا، راہ تیرا اک جنائیندا۔ گھر آیا ہر گوپالا، گوبند اکو نظری آئیندا۔ میرا تٹا سرب جنجالا، جاگرت جوت جوت وکھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کَریا کر، ساچی کرنی آپ کھائیندا۔ ساچی کرنی کرے آپ، پرہ اپنی دیا کھائیآ۔ دھنّ بھاگ ہر دیوے ساتھ، سگلا سنگ نیہائیآ۔ دُکھ درد میٹے سنناپ، ست ستوادی ہوئے سہائیآ۔ سچ جنائے اکو جاپ، کرے کرائے نام پڑھائیآ۔ پورب جنم اتارے پاپ، نہکرمی کرم کھائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کَریا کر، دیونہار سرب وڈیائیآ۔ بھگتن سنگ تارے سب کو، ہر کرنی آپ کھائیندا۔ کر پرکاش ساچی لو، نرگن اکھ پرتکھ کھلائییندا۔ گرمکھاں جوگا گیا ہو، ہرجن اپنا میل ملائییندا۔ دُھر دا ڈھوا دیوے ڈھو، وست امولک جھولی پائییندا۔ چرن کول جو جائے چھوہ، تس دا لہنا آپ مُکائییندا۔ آگے پچھے سکے نہ کوئی رو، رونا سب دا بند کرائیندا۔ ساچا سچ کرائے موہ، مُحبّت اکو اک وکھائییندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کَریا کر، چارے کھانی لیکھا اپنے بتھ رکھائییندا۔ چارے کھانی بھگتی رنگ، سری بھگوان آپ چڑھائیآ۔ بھگت دوارے ساچا سنگ، سگلا روپ درسائیآ۔ دیونہار سرب اند، اند اکو گھر وکھائیآ۔ گرمکھ گر گر چڑھیا چند، چند چاندنی اک رُشنائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کرے کھیل ساچا ہر، پابن پاتھر نال ملائیآ۔ پابن پاتھر نال پہاڑ، اچے بے سنگ رکھائیآ۔ لیکھا چکے جنگل جوہ اُجاڑ، امرت سب دی جھولی پائیآ۔ سرب سُکھ داتا پُرکھ بدھاتا چلے نال، نر نرنکار سیو کھائیآ۔ اتم سارے کرے بحال، بندھن کھئے رہن نہ پائیآ۔ لوک مات وچوں اُٹھال، سچکھنڈ دیونہار وڈیائیآ۔ جوتی میلا بے مثال، مسل اپنی پھیر بنائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، کنکر پتھر دیوے دان، کینکا کینکا پار کرائیا۔

* ۱۱ جیٹھ ۲۰۲۰ بکرمی تیج بھان دے گرہ دیا ہوئی شیخ سر جموں *
 نرگن سرگن توپے دھیاؤندے، سب ٹوبی ٹوبی الایا۔ نیر نین دھیان لگاؤندے، چرن کول سرنائیا۔ جگ جگ اٹھ اٹھ درشن
 پاؤندے، بل تیرا اک وکھائیا۔ اشٹ دیو جگ نیت مناؤندے، بن سیوک سیو کھائیا۔ در در گھر گھر سوبھا پاؤندے، محل اٹل ہوئے
 رُشنائیا۔ آسا منسا پور کراؤندے، سنسا روگ نہ کھئے رکھائیا۔ مل مل سجن پریت ودھاؤندے، ساجن صاحب اک درسائیا۔ پتھر پابن
 سرب پچھتاؤندے، رسنا جہوا نظر کیسے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، در دینی مان وڈیائیا۔ نرگن سرگن سدا چاء،
 جگ چوکری ملے وڈیائیا۔ نرگن سرگن بنے ملاح، جگ جگ ہوئے سہائیا۔ نرگن سرگن جنائے ناں، ناؤں نرنکارا کر پڑھائیا۔ نرگن سرگن
 پکڑے بانہ، انہو اپنی سیو کھائیا۔ نرگن سرگن دیوے تھان، سرنکت اک سمجھائیا۔ نرگن سرگن بنے پتا ماں، پوت سپوتا گود اٹھائیا۔
 نرگن سرگن بل بل جاں، بلہاری بلہار اک اکھوائیا۔ پتھر پابن روون مارن دھاہ، ساٹوں سیکھیا سچ نہ کیسے پڑھائیا۔ جوتی جوت سروپ
 ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینی سچ سرنائیا۔ نرگن سرگن جگ میلا، جگ چوکری بھو چکائیندا۔ نرگن سرگن گر چیلا، گر چیلا
 رُپ وٹائیندا۔ نرگن سرگن سدا سُہیلا، سدا سد ساچا سنگ نبھائیندا۔ نرگن سرگن اچرج کھیل کھيلا، پاربرہم برہم اپنی دھار پرگٹائیندا۔
 پابن پاتھر سدا دُہیلا، تیرا دھیان نہ کھئے لگائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، در تیرے الکھ جگائیندا۔ نرگن سرگن سد
 سد اوٹ، اوٹ اکو اک جنائیا۔ نرگن سرگن ساچا کوٹ، قلعے بنک آپ وڈیائیا۔ نرگن سرگن بھنڈار اتوٹ، اٹھ رہیا ورتائیا۔ نرگن
 سرگن نرمل جوت، جوتی جوت رُشنائیا۔ نرگن سرگن ملن دا ساچا شوق، میل ملاواں سہج سُبھائیا۔ پتھر پابن سدا اوٹ، ساچا
 میل نظر کیسے نہ آئیا۔ بن ہتھان پیراں بن کرنی تینوں کوئی نہ سکے پُہنچ، بن دھیان دھیان نہ کھئے لگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی
 کریا کر، دینی مان وڈیائیا۔ نرگن سرگن سدا آس، آسا آسا وچ رکھائیندا۔ نرگن سرگن داسی داس، جگ چوکری سیو کھائیندا۔ نرگن
 سرگن ساچی راس، منڈل اپنا روپ وکھائیندا۔ نرگن سرگن سچ پرکاش، نور نورانہ نور دھرائیندا۔ نرگن سرگن کھیل تماش، بھگت بھگونت
 ویس وٹائیندا۔ نرگن سرگن ساچی شاخ، پت ڈالی مات مہکائیندا۔ نرگن سرگن کھیل تماش، خالق خلق روپ ویکھ وکھائیندا۔ جوتی

جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پاہن پاتھر ہوئے نراس، ساچی سیکھیا نہ کھئے درڑائیندا۔ نرگن سرگن لاگے انگ، انگیکار آپ کرائیا۔ نرگن سرگن چاڑھ رنگ، نرؤیر اپنی دیا کمائیا۔ نرگن سرگن وجائے مردنگ، نام ندھان ڈھولا گائیا۔ نرگن سرگن کرے پرکاش اپنا چند، جوتی جوت نور رُشنائیا۔ نرگن سرگن دئے اند، اند آتم اک درسائیا۔ نرگن سرگن توڑے بندھ، بندی خانہ رہن کھئے نہ پائیا۔ پاہن پاتھر کوئی نہ میٹے رنج، دکھیاں درد نہ کھئے ونڈائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، تیرا رُوپ نظر کیسے نہ آئیا۔ نرگن سرگن جکت وچولا، جگ جگ اپنی کار کمائیندا۔ نرگن سرگن گائے ڈھولا، سوہلا اکو اک جنائیندا۔ نرگن سرگن بن بن تولا، ساچا کنڈا اک اپائیندا۔ نرگن سرگن گھولی گھول گھولا، مان تان نہ کھئے رکھائیندا۔ نرگن سرگن چکے پردہ اوہلا، دئی دویت مٹائیندا۔ پتھر پاہن پائے رُولا، ساڈا بھیو نہ کھئے گھلائییندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، تھہ بن نظر کھئے نہ آئیندا۔ نرگن سرگن رنگ رنگیلا، گہر گمبہر وڈی وڈیائیا۔ نرگن سرگن چھیل چھیللا، شاہ پاتشاہ شہنشاہ ویکھ وکھائیا۔ نرگن سرگن دھار ویکھے سوہا پیلا نیلا، رنگ رُوپ نہ کھئے جنائیا۔ نرگن سرگن بن وسیلہ، ساچی کرنی رہیا کمائیا۔ پتھر پاہن دیوے نہ کھئے دلپلا، دلبر سکے نہ کھئے منائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینی سچ سرنائیا۔ نرگن سرگن ساچا میت، ہر مٹر پیارا آپ اکھوائیندا۔ ستجگ تریتا دواپر کلجگ دسدا آیا ریت، نرگن سرگن آپ پڑھائیندا۔ لیکھا جان شودوالے ٹھاکر مندر مسیت، گرودوارے ونڈ ونڈائیندا۔ نرگن سرگن پرکھنہارا نیت، نیتوان گھٹ گھٹ ڈیرہ لائیندا۔ نرگن سرگن دسے سچ پریت، سچ پریتی اک وکھائیندا۔ پاہن پتھر کایا کھئے نہ کرے ٹھانڈھی سیت، سچ گیان نہ کھئے درڑائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، در تیرے واسطہ پائیندا۔ نرگن سرگن کر کر پوجا، سل پوجس رُوپ وٹائیا۔ بھیو نہ چکيا ایکا دوجا، دئی دویت نہ کھئے مٹائیا۔ نین نہ گھلیا کیسے تیجا، ترے گن ناتا نہ کھئے ٹڑائیا۔ چوتھے گھر نہ کھئے پتیجا، سانتک ست نہ کھئے ورتائیا۔ پنچم کرے نہ کوئی ریجھا، آسا منسا پور وکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پتھر پاہن تیرے پریم آتر نہ کھئے پتیجا، ملیا میل نہ سچے ماہیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا سچا ور، تیری چرن آس رکھائیا۔ نرگن سرگن کردے رہے خیال، سرتی سرت سرت درڑائیا۔ مینوں پھڑ پھڑ رہے نہال، جل پانی دھار

وہائیا۔ دو جہان بناؤندے رہے دلال، ٹھاکر میرا روپ وٹائیا۔ پرہ سچ پُچھیں میں آد جُگاد رہیا کنگال، میرے ہتھ وست نہ کھٹے پھڑائیا۔ جُگ چوکرئی کردا رہیا بہال، زرگن نظر کتے نہ آئیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر تیرا حل کر نہ سکے سوال، بیہو ابھید نہ کھٹے جنائیا۔ تیرا نام بانی کر اچھال، رسنا جہوا ڈھولا گائیا۔ سرشٹ سبائی گئے سیکھال، سیکھیا اکھڑ اکھڑ پڑھائیا۔ اتم کوئی نہ نبھیا نال، پلُو سارے گئے جھڈائیا۔ نو نو چار دسے بے حال، بہل رووے سرب لوکائیا۔ نہ کوئی سنے مُریداں حال، مُرشد پھیرا کھٹے نہ پائیا۔ چار ورن گھانن رہے گھال، گھالی گھال تھیں نہ کھٹے رکھائیا۔ چار گنٹ پیا جنجال، جاگرت جوت نہ کھٹے رُشنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، میری آسا پور کرائیا۔ نہا دھو کے وڑدا اندر، تلک مستک اُپر لگائیندا۔ نال سندھور سوہے مندر، مند واسنا نہ کھٹے کڈھائیندا۔ دروہی میرے اندر وجا چندر، تڈھ پن اور نہ کھٹے کھلائیندا۔ میں ٹلے پربت وسال کھنڈر، جگت اندھیر نہ کھٹے مٹائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا سچا ور، ساچی آسا تیرے آگے رکھائیندا۔ تیرے آگے آس پرہ، اکو اوٹ تکائیا۔ کر کرپا کل لینا لبھ، زرگن زرگن ویکھ وکھائیا۔ میرا سنسا روگ لتھے ہبھ، چنتا اور رہن نہ پائیا۔ پار کرا کے آونی حد، بن پاندھی پندھ مکائیا۔ سچ دوارے بہنا سچ، سنگھاسن اکو اک وکھائیا۔ بھگت بھگوان میل بھج بھج، در گھر ساچے وجے ودھائیا۔ تس گرہ لینا سد، سدا اپنا نام رکھائیا۔ آکے درشن کریئے رچ، پچھے سکے نہ کھٹے ہٹائیا۔ پریم پریتی اندر جائے بچھ، ساچی ڈوری تند بندھائیا۔ ساڈا پردہ لینا کج، پرہ تیری سرن تکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پورب لہنا دئے چکائیا۔ سری بھگوان ہو دیال، شاہ پاتشاہ دیا کھائیندا۔ سچ دوار سچھی دھرمسال، دھرم دوارا اک وڈیائیندا۔ جس گرہ وسے سری بھگوان، سو مندر سوہا پائیندا۔ لیکھا چکے دو جہان، زرگن سرگن سرگن زرگن اپنی کار کھائیندا۔ کھیلے کھیل آپ مہان، مہا اکتھ کتھ جنائیندا۔ چاروں گنٹ ویکھے مار دھیان، دہ دشا کھوج کھجائیندا۔ سب نے درشن کرنا آن، دید عید چند چمکائیندا۔ اندر وڑ کے دیوے گیان، باہروں نظر کیسے نہ آئیندا۔ وشنوں سیوا کرے مہان، بھگون اپنی کار کھائیندا۔ تُوں میرا میں تیرا دوہاں وچولا بن نو جوان، نیا اپنا نام رکھائیندا۔ لیکھا چکے آون جان، پچھلا لہنا جھولی پائیندا۔ پتھر پابن ہوون پروان، جنہاں اپنی نظر ملائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سمرتھ اپنی دیا کھائیندا۔ پتھر پابن سرب

ترنا، تارنہار رہیا ترایا۔ جس جُوہ ہرِ جو سِری بھگوان وڑنا، تِس جنگلِ ملے وڈیایا۔ جس دھول چرن کول دھرنا، سو دھرت ہوئے
 سہایا۔ جس مندر صاحب آسن کرنا، تِس گرہ ہوئے رُشنایا۔ جس بھکت بھگوان آتم پر ماتم ورننا، ورن گوت دئے مٹایا۔ نیتر کھولے ہرنا
 پھرنا، پُھرو منتر سچ سمجھایا۔ جے جیکار اکو کرنا، ڈھولا نام نام پڑھایا۔ ساچا اکھر سوہلا پڑھنا، سو پُرکھ نرنجن آپ سمجھایا۔ ہنگ
 برہم کدے نہ مرنا، مرن جیون اکو گھر وکھایا۔ جوتی جوت سرُوپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، لہنا لہنیدار رہیا چُکایا۔ پتھر پابن سارے
 جاگو، صاحب ستگر آپ جگائیندا۔ چاروں کُنٹ اٹھ اٹھ بھاگو، پریم بھاؤ گوبند سیکھائیندا۔ پرہہ سرنائی سرگن لاگو، نرگن اپنا پردہ
 لاپندا۔ پریم پُرکھ پرہہ پاؤ مادھو، مادھو اپنا ویس وٹائیندا۔ پتھر پابن بنے یادو، یادو کاہن کرشنا کھیل رچائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہرِ،
 آپ اپنی کِرپا کر، لیکھا گھر گھر آپ چُکائیندا۔ اٹھو ٹھو بن راہی، رہبر ہرِ ہرِ آپ جنایا۔ بنو پاندھی ساچے پاہی، پینڈا پندھ مُکایا۔
 انتر آتر دھیان لگائی، نیج نیتر دئے سمجھایا۔ جوتی جوت سرُوپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، ساچی سیکھیا رہیا سمجھایا۔
 نرگن سرگن اٹھ اٹھ آواں گے۔ پرہہ تیرا نام دھیواں گے۔ بن اکھاں درشن پاواں گے۔ بن ہتھاں سیو کماواں گے۔ بن جہوا ڈھولا گلاواں گے۔
 بن دندان راگ الاواں گے۔ بن پیراں پندھ مُکواں گے۔ دُور ڈراڈے نیڑے آواں گے۔ نیتر کھول درشن پاواں گے۔ اچی بول بول جاناواں گے۔
 جوتی جوت سرُوپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در تیرے سیس نواواں گے۔ جس ویلے کول آؤ گے۔ بن سیسوں سیس
 جھکاؤ گے۔ اننگی دات جھولی پاؤ گے۔ ستسنگی بھگتاں دے بن جاؤ گے۔ مندر وڑ نہ سیس متھا ٹکاؤ گے۔ جگدیش سرن اک تکاؤ گے۔
 جوتی جوت سرُوپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، گھر ساچے سوہلا پاؤ گے۔ پرہہ درشن تیرا کراں گے۔ نہ جنان گے نہ مراں گے۔
 جن بھگتاں وچ رلاں گے۔ اک دُو جے دا پلُو پھڑاں گے۔ تیرا ساچا ڈھولا پڑھاں گے۔ تُوں ہی تُوں اکو کراں گے۔ جوتی جوت سرُوپ ہرِ،
 آپ اپنی کِرپا کر، ساچا دینا نام ور، در گھر ساچے سرنی تیری پڑاں گے۔ جب سرن سچّی آؤ گے۔ پرہہ نیتر درشن پاؤ گے۔ پچھلا کھیتر
 سرب بھل جاؤ گے۔ متر میت اکو اک بناؤ گے۔ جوتی جوت سرُوپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ مندر ویکھ وکھاؤ گے۔
 سچ مندر سچ وکھاواں گا۔ پھڑ باہوں چرن بہاواں گا۔ جگت وچھوڑا پندھ مُکواں گا۔ جوتی شبَد جُڑے جوڑا، دُو جَا رنگ نہ کوئے

رنگاواں گا۔ لیکھا چُکے تورا مورا، سوہنگ روپ سرب مناواں گا۔ نانا تھے اندھ گھورا، نرگن نر جوت چمکاواں گا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، گھر ساچے میل ملاواں گا۔ گھر ساچے میل ملائیگا۔ بھگت بھگوان ویکھ وکھائیگا۔ پاپن پتھر نال ملائیگا۔ ساچا ستھر اک وچھائیگا۔ نیتر نیناں اتھر نہ کھئے وکھائیگا۔ چوٹی چڑھ کے سخر ویکھ وکھائیگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سب دا لہنا جھولی پائیگا۔ سب دا لہنا جھولی پائیگا۔ سب دا دکھڑا سرب مٹاویگا۔ ساچا سُکھ اک اُچاویگا۔ اجوئی اجوئی روپ وٹاویگا۔ ست سروپ وچ سماویگا۔ شاہو بھوپ نظری آویگا۔ چارے کوٹ ویکھ وکھاویگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، مہربان مہربان مہربان مہربان نظر اک اٹھاویگا۔ مہراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان دیوے دان، امنگی وست سب دی جھولی پائیگا۔

* ۱۱ جیٹھ ۲۰۲۰ بکرمی مہر سنگھ دے گرہ دیا ہوئی شیخ سر جموں * *

انبولت پرہ تیرا بول، انڈٹھڑا راگ الاٹیا۔ سچ دوارا ایکا کھول، اچرج کھیل وکھائی۔ نام اکٹا تولے تول، کنڈا نظر کھئے نہ آٹیا۔ شبہد اگئی وجے ڈھول، سُر تال نہ کھئے رکھائی۔ پریم پریتی کھیلیں ہول، جگت رنگ نہ کھئے رنگائی۔ ڈونگی بھوری کریں چوبل، نیتر نین نہ کھئے درسائی۔ سچ سروپی رہیا مؤل، ریکھ روپ نہ کھئے وٹائی۔ کرے کھیل اُپر دھول، دھرنی دیونہار وڈیائی۔ آد جگادی پورا کریں قول، کیتا قول توڑ نہائی۔ سدا سہیلا بن کے وسیں کول، ٹھاکر سوامی پھیرا پائی۔ سدا بیٹھا رہیں اڈول، اڈل اپنی کار کھائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ساچا بھیو آپ کھلاٹیا۔ انبولت تیرا ساچا ڈھولا، سرون سُنن کھئے نہ پائیندا۔ آد جگادی رکھیں اوہلا، پردہ پردہ نہ کھئے اٹھائیندا۔ ست پُرکھ نرنجن بن وچولا، ست ستوادی کار کھائیندا۔ بنک دوار ایکا کھولا، ایک اونکارا ہٹ چلائیندا۔ نہ کوئی جانے تیرا بولا، رسنا جہوا صفت نہ کھئے صلاحیندا۔ اندر پڑدہ کیسے نہ پھولا، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، اپنا بھیو آپ چھپائیندا۔ انبولت تیری بولی الگ، سمجھ وچ کیسے نہ آٹیا۔ کوٹن کوٹ گئے لڈ، آنت سار کیسے نہ پائی۔ پار کری نہ کیسے حد، کنارے ڈیرہ نہ کھئے

رکھائیا۔ دُور دُرائے تیرا کر گئے ج، نیتر نین نین اٹھائیا۔ ساچے مندر کوئی نہ بہیا سچ، سجدہ حق نہ کھئے وکھائیا۔ تیرے بہانے اندر گئے
 پنج، حُکمے حُکم پھیرا پائیا۔ بھاگ لگا کایا کچ، تن ماٹی کھیہہ سمائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچی کھیل دے
 سمجھائیا۔ انبولت تیرا کھیل آولا، اول نظر کیسے نہ آئیندا۔ آد جُگاد جُگ چوکڑی کیسے ہتھ نہ آیا پلا، پلو گنڈھ نہ کھئے پوائیندا۔ کوئی صِفت
 صلاحی کہہ کے گیا اللہ، کوئی واپوا گُرو رُوپ سمجھائیندا۔ کوئی کہہ کہہ گیا وسے جلا تھلا، گھٹ گھٹ اندر ڈیرہ لائیندا۔ کوئی کہے وسے
 نہچل دھام اٹلا، سچکھنڈ ساچے سوہیا پائیندا۔ کوئی کہے سچ سندیس اکو گھلا، ناؤں نرنکارا سرب جنائیندا۔ کوئی کہے سچ سینگھاسن
 ساچا ملا، شاہو بھوپ نام دھرائیندا۔ کوئی کہے جُگ چوکڑی پھولا پھلا، لکھ چوراسی پت ڈالی آپ مہکائیندا۔ کوئی کہے ہتھ رکھے تکھا
 بھلا، دو جہاناں آر پار کرائیندا۔ کوئی کہے سمند ساگر وسے ڈونگھی ڈلا، اچے ٹلے پریت سوہیا پائیندا۔ کوئی کہے جوتی شبدی دھار رلا،
 نرگن اپنی کار کھائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، کون دوارے سوہیا پائیندا۔ انبولت تیرا راگ اندٹھ،
 نیتر نظر کیسے نہ آئیا۔ جُگ چوکڑی کر کر گئے پت، گر اوتار دھیان لگائیا۔ سارے کہندے گئے پت، پتا پوت نام چپائیا۔ تیری مہیا گئے
 لکھ، تیری صِفت کری وڈیائیا۔ در منگدے گئے بھکھ، بھکھاری رُوپ جنائیا۔ تیرا بھیو پایا کس کس، قصہ حال کون سنائیا۔ ٹوں مہر
 کرنی تس، جس اپنا رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، تھہ بن سمجھ نہ کھئے سمجھائیا۔ انبولت
 تیرا ڈونگھا ساگر، گہر گمبھیر تیری وڈیائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر تیرا کردے گئے آدر، آدرش اکو دھیان لگائیا۔ ٹوں سب ٹوں ڈویا کایا گاگر،
 سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ پنج تت کایا دتی چادر، پردہ اوبلا اک وکھائیا۔ بنیا رہیو آپ عادل، عدالت اکو اک لگائیا۔ اتم سب دا بن کے قاتل،
 سر دھڑ رہن کھئے نہ پائیا۔ تیری رحمت نظر نہ آئی فضل، فضول گئے وقت گوائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اپنی سازش
 دے سمجھائیا۔ انبولت تیری ڈونگھی سازش، راز نظر کیسے نہ آیا۔ جُگ چوکڑی تیری آتش، اگنی اگ رُوپ وٹایا۔ تیرا بھیو انوکھا راکش،
 لکھ چوراسی رہیا کھایا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، در جوڑ واسطہ پایا۔ انبولت اپنا دس راگ،
 انراگی تیرے ہتھ وڈیائیا۔ پتھر پاہن کیوں اچے ویراگ، ویراگی رُوپ وٹائیا۔ سرگن نرگن دوہاں کر تیاگ، تیاگی اپنی کار کھائیا۔ ڈرمت میل

دھو داغ، مہر نظر اک اٹھائیا۔ ساڈے مندر جگا چراغ، نرگن جوت کر رُشنائیا۔ ساڈا بدل دے سماج، اپنی سمجھ نال سمجھائیا۔ ساڈا رچ سچا کاج، کرتا قیمت اپنے لیکھے لائیا۔ انبولت بن رسنا جہوا مار آواز، بن سرتی سرت ملائیا۔ تیرا نام گرو مہاراج، گردیو تیری سرنائیا۔ ڈبدا پار کر جہاز، پتھر پابن دے ترائیا۔ ویلے آنت رکھ لاج، نو نو چار پندھ مکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، انبولت تیرا دھیان لگائیا۔ انبولت تیرا روپ پتھر، رسنا جہوا نظر کھئے نہ آئیا۔ تیرے وچھوڑے اندر لا کے بیٹھے ستھر، جنگل جوہ اجاڑ پہاڑ ڈیرہ لائیا۔ تینوں درد نہ آیا بن کے دردی نیر نیر نہ ورولیا اتھر، ہنجهو دھار نہ کھئے وہائیا۔ چڑھ کے بیٹھوں چوٹی سخر، سخی سرور ہو نہ پھیرا پائیا۔ نو سو چورانونے چوگری جگ نہ آیا فکر، تیرے پچھے بیٹھے اپنا آپ گوائیا۔ کلجگ اتم بن متر، میت پیارے بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، اپنی بولی دے سمجھائیا۔ انبولت کہے میری اگمی بولی، رسنا جہوا سمجھ کھئے نہ آئیا۔ نرگن تولے ساچا تولی، تولنہارا بے پرواہیا۔ کلجگ اتم چکے ڈولی، سر اپنے بہار اٹھائیا۔ جگ چوگری سچ پریتی جنہاں گھولی، تنہاں لیکھے لئے لگائیا۔ پندھ مکائے ہوئی ہوئی، ہو لا بہار سرب کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، اندر وڑ وڑ دئے سمجھائیا۔ انبولت انبولت اندر وڑدا، در دروازہ نظر کیسے نہ آئیا۔ ساچے پوڑے آپے چڑھدا، چرن کول قدم قدم اٹھائیا۔ پریم پریتی ڈھولا پڑھدا، تیرا میرا راگ الایا۔ بن رسنا جہوا سارے وردا، دیونہار سچی سرنائیا۔ مہربان پرہہ کریا کردا، کیرین اپنے گلے لگائیا۔ در در گھر گھر نہ ہر پھردا، پھیری اکو اک جنائیا۔ کلجگ اتم گیڑا گڑدا، سری بھگوان رہیا بھوائیا۔ ویکھو لیکھا سچے پردا، پیا پریم رہیا مکائیا۔ لیکھا چکے پچھلا چر دا، چرنجیو رہیا سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، نہکلنک نرائن نہ، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، بن رسنا جہوا انبولت رہیا ترائیا۔

* ۱۱ جیٹھ ۲۰۲۰ بکرمی سردارا سنگھ دے گرہ شیخ سر جموں * *

انبولت تیرا اگئی گیت، ہتھ کیسے نہ آئیا۔ نظر نہ آیا مندر مسیت، شودوالے روپ نہ کھئے دھرائیا۔ تیرا کھیل سدا انڈیٹھ، انہو اپنی دھار چلائیا۔ بن بھگتاں کیسے نہ بنیا میت، سچ پیار نہ کھئے درسائیا۔ آد جگادی جگ چوکرئی میت، نرگن سرگن سنگ نبھائیا۔ سد وسے دھام اتیت، در مندر سوہا پائیا۔ کون بدھ کریئے تیری سچ پریت، ساچی سکھیا دے درزائیا۔ ہوں کپن کپٹ نیچن نیچ، اوچو اوچ تیری سرنائیا۔ ساچی بھکھیا پا بھیکھ، بھکھاری در درویش منگن آئیا۔ تیری سکھیا لئیے سیکھ، ست ست کر پڑھائیا۔ اتم ویلا دس تاریکھ در تیرے منگ منگائیا۔ کون ویلا آئیں نزدیک، دُور دُوراڈا پندھ مکائیا۔ لہنا دینا چکائیں ٹھیک، ٹھوکر اپنے نام لگائیا۔ نو نو چار گئی بیت، جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کریا کر، اکو دینا ساچا ور، در تیرا درشن پائیا۔ انبولت دس ساچا وقت، در اک دھیان لگائیا۔ کون ویلے لیکھا چکے جگت، جگت تیرے ہتھ وڈیائیا۔ کر کریا جویں تاریں بھگت، بھگون اپنی دیا کھائیا۔ کیوں ساڈے وچ رکھیا فرق، بے پرواہ تیری بے پرواہیا۔ پچھلا لیکھا کر ترک، ترت اپنا آپ بدلائیا۔ ساڈا جنم دا میٹ ہرکھ، ڈکھ درد دے گوائیا۔ کریاندھان کر ترس، مہر نظر اک اٹھائیا۔ پریم پریتی میکھ برس، اگنی ت رہن ن پائیا۔ نرگن ہو کے آئیوں پرت، سرگن روپ نہ کھئے وٹائیا۔ جوت جگائی اُپر دھرت، دھرنی دیونہار وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کریا کر، جگ لیکھا دئے مکائیا۔ انبولت تیرا سچ سندیسہ، سد بھاونا اک جنائیندا۔ چاروں کُنٹ تُوں ہی پیکھا، تڈھ بن نظر کھئے نہ آئیندا۔ کلجگ اتم مکے لیکھا، حساب بے باق سرب وکھائیندا۔ اسپں رل مل سب نے کر لیا ایکا، ایکنکارا ایشٹ اک منائیندا۔ تُوں بھيو جانیں جی جیو کا، پچیا کھئے نظر نہ آئیندا۔ رس سارا ہویا پھیکا، امرت دھار نہ کھئے وٹائیندا۔ جگ چار دا ویلا پیتا، جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کریا کر، در تیرا اک سہائیندا۔ انبولت تیری اگئی مہر، مہربان تیری وڈیائیا۔ نرگن کیوں لائی ڈیر، شاہ پاتشاہ سچے شہنشاہیا۔ ناؤں رکھ اپنا شیر، شبدي گرج اک جنائیا۔ دو جہاناں رہیا گھیر، گھیرا اکو وار پائیا۔ لکھ چوراسی کریں ڈھیر، ڈھیری سب دی خاک ملائیا۔ صاحب ستگر گریں گریں، گریا اپنے نام بھوائیا۔ دو جہاناں چھیڑیں چھیڑ، چھیکڑ اپنا حکم ورتائیا۔ لہنا دینا دیویں نیڑ، باقی کھئے نظر نہ آئیا۔ نرگن سرگن دیویں بھیر، کھیل ویکھیں تھاوں

تھائیا۔ شاہو بھوپ بن دلیر، سچ دلیری رہیا جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، درس دکھا نیرن نیر، بن نیتز نین ملائیا۔ انبولت تیرا کھیل انوکھا، انہو اپنی کار کھائیندا۔ کلجگ آنت نہ دیئیں دھوکھا، دروہی تیرے نام پائیندا۔ اوہناں مارگ دس سوکھا، سوبھا تیرے در گائیندا۔ زرگن سرگن زرگن دوہاں نون میرا موقع، میل ملاوا اکو اک جنائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، در تیرا اک رکھائیندا۔ انبولت تیرا در دروازہ، سری بھگوان اکو نظری آئیا۔ آد جگادی غریب نوازا، مہربان تیری سرنائیا۔ کر کرپا نون سازن سازا، آنت تیری سرن تکائیا۔ جوں بہاویں توں رکھیں لاجا، کیوں بیٹھا مکھ بھوائیا۔ سدا سہائی ناتھ اناتھاں، دیونہار وڈیائیا۔ تیرے چرن کولٹکایا ماتھا، مستک دھوڑی ٹکا لائیا۔ نون صاحب سلطان پُرکھ سمراتھا، سچ سچ تیری سرنائیا۔ جوتی ذات وچوں نون ہی جاتا، زرگن جوت نور رُشنائیا۔ ساڈا پاڑ پچھلا کھاتہ، آگے لیکھا دے جنائیا۔ تیرے پریم وچھوڑے اندر کٹیا فاقہ، فکر سارا دے گوائیا۔ چرن کول جوڑ ناتا، بدھاتا تیری سرن تکائیا۔ ٹونہی پتا ٹونہی ماتا، پتا پوت گود سہائیا۔ نتھاویاں بنیں آپے راکھا، مہر نظر اک اٹھائیا۔ اسیں تیری گائیے گاتھا، سوبلا تیرا نام لائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، جوتی جاتا تیری ملے سچ سرنائیا۔ انبولت تیرا کھیل اپارا، اپرمپر تیری دھار نظر نہ آئیا۔ نون صاحب سلطان سچا سیکدارا، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ زرگن نور جوت اجیارا، زرنکار اکو نور نور رُشنائیا۔ محل اٹل تیرا منارا، سچ مکان سوبھا پائیا۔ حکمی حکم دھر دربارا، سچ سندیسہ اک سُنائیا۔ جگ چوکرئی آوندے رہے گرو اوتارا، در در تیرا نام الکھ جگائیا۔ ساڈا کسے کریا نہ پار اُتارا، جیوندے جیو سرب ترائیا۔ مریاں پائے نہ کھئے سارا، مرتک ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ چرن کول دتا نہ کسے سہارا، سر ہتھ نہ کھئے ٹکائیا۔ کلجگ اتم ویکھ کنارہ، نون کرپا آپ کھائیا۔ تیرا سچ سچا دربارا، سچ تیری سرنائیا۔ دوئے جوڑ کرن نمسکارا، پاہن پاتھر سپس جھکائیا۔ تیرے بھگتاں نال ویکھیئے سچ منارا، سچکھنڈ ساچے سیج سہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، گھر تیرے ملے سرنائیا۔ جن بھگتاں رکھو سچا سنگ، سری بھگوان آپ جنائیندا۔ بن کایا چولی چڑھے رنگ، رنگ رنگیلا آپ رنگائیندا۔ بن رسنا جہوا دان لیا منگ، امنگی دات جھولی پائیندا۔ بن دندان گایا چھند، سوبلا اکو اک سمجھائیندا۔ بن پیراں مکے پنڈھ، پاندھی اپنے لیکھے لائیندا۔ نہکرمی کرم کانڈ بنان

لئے گنڈھ، گنڈھ اپنے نام پوائیندا۔ بن رسنا گاؤ چھند، تیرا میرا راگ سُنائیندا۔ لیکھا چکے دھار منجھ، پار کنارہ اک جنائیندا۔ ناتا تھے سویر سنجھ، گھڑی پل نہ کھئے وکھائیندا۔ سیج سہنجی سہائے پلنگ، آسن سنگھاسن اک وڈیائیندا۔ چرن دوار دئے اند، اند اند وچوں پرگٹائیندا۔ کوئی رہے نہ بھاگا مند، جنہاں اپنے سنگ رکھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، ساچا مردنگ نام وجائیندا۔

* ۱۱ جیٹھ ۲۰۲۰ بکرمی تیج بھان دے گرہ شیخ سر جموں *

کرپا کرے سری بھگوان، جن بھگت دئے وڈیائیا۔ بن اکھراں جنائے نام، بن ستران کرے پڑھائیا۔ بن پتھراں کرائے پرنام، بن ستھراں سیج ہنڈائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ بن اکھراں دیوے نام، پرہہ اپنی دیا کھائیندا۔ بن پتھراں ملائے رام، رمیا اپنی کار کھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا کھیل آپ سمجھائیندا۔ ساچا کھیل بھگت بھگوان، سو پُرکھ زرنجن آپ جنائیا۔ زرگن زرگن دیوے دان، سرگن سرگن بوجھ بوجھائیا۔ شبدی شبد کرے کلیان، انادی ناد ناد شنوائیا۔ جوتی جوت جوت مہان، دیپک دیا اک رُشنائیا۔ مندر اندر سچ مکان، گرہ کرے اک رُشنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار بھگت وڈیائیا۔ بھگت وڈیائی بھگتی بھاؤ، سری بھگوان دیا کھائیندا۔ سدا سہیلا میل ملن دا رکھے چاؤ، چاؤ گھنیرا اک جنائیندا۔ ایہ آپے بے پرواہو، بے پرواہی کار کھائیندا۔ کھیلے کھیل اگم اتھابو، زرگن زرویر نظر کیسے نہ آئیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھگت سہیلا ویس وٹائیندا۔ بھگت سہیلا صاحب ستگر، سو ست ست وڈیائیا۔ ہر پُرکھ زرنجن لیکھا جانے دھر، ایکنکار پھیرا پائیا۔ زرگن جوتی شبدی دھار جڑ، میل ملاواں سہج سُبھائیا۔ آتم پرماٹم ایکا لوڑ، آسا آسا وچ سمائیا۔ پاربرہم برہم پئے بہڑ، دُور دُراڈا پندھ مٹکائیا۔ گرہ مندر کر کے ویکھے غور، گہر گمبھیر ویس وٹائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھگوان اپنا کھیل کرائیا۔ بھگوان کھیل بھگت ادھار، سری بھگوان دیا کھائیندا۔ ساچی کرنی کرم وچار، نہکرمی ویکھ وکھائیندا۔ ساچی سرنی ایکنکار، سرنگت اک سمجھائیندا۔ ساچی کرنی سرجنہار، سچ کنارہ اک درڑائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، آپ اپنا رنگ رنگائیندا۔ سچ

کنارہ بھگت بھگوان، ایکنکار آپ جنائیا۔ سچ دھرم دا سچ نشان، شاہ پاتشاہ دئے وکھائیا۔ میت مُرارا دو جہان، برہمنڈ کھنڈ ویکھے تھائوں تھائیا۔ شبدي ناد سچي دُھنکان، راگ اناد کرے شنوائیا۔ محل اٹل وچ مکان، گرہ مندر سوہیا پائیا۔ جودھا سُرپر بلوان، نوجوان رُوپ جنائیا۔ نام نِدھان دُھر فرمان، سندیس اِکو اِک الاٹیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، جن بھگتاں بھگتی رُوپ سائیا۔ بھگتی بھگت بھگتن داسی، داسن داس رُوپ دھرائیندا۔ نرگن سرگن بن بن ساتھی، سگلا سنگ نیہائیندا۔ آتم پرما تم میل ملاوا کملاپاتی، نار کنت سِری بھگونت اپنا سنگ رکھائیندا۔ اندر باہر کھولنہار تاکی، بند کواڑا گنڈا لاپندا۔ صبر پیالہ دیوے ساقی، ست ستوادی مہر نظر اُٹھائیندا۔ اُتم کرے ہرجن ذاتی، اذاتی رُوپ نہ کھئے وٹائیندا۔ دوس زین رکھے پرہاتی، گھڑی پل ونڈ نہ کھئے ونڈائیندا۔ کلجگ انت میٹ اندھیری راتی، ستجگ ساچا چند چمکائیندا۔ پاربرہم برہم گائے گاتھی، ڈھولا اِکو راگ الاٹیندا۔ چرن کول بندھائے ناتی، ناتا بدھاتا جوڑ جڑائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، جن بھگتاں میل ملائیندا۔ جن بھگتاں میل پُرکھ سمرتھ، کل اتم آپ کرائیا۔ نرگن ہو کے مارگ دس، سرگن کرے سچ پڑھائیا۔ آتم ہو پرما تم وس، پرما تم آتم بوجھ بُجھائیا۔ برہم دیوے پاربرہم رس، نِجھر جہرنا اِک جہرائیا۔ جوت نرنجن آد نرنجن کرے پرکاش، دیا باقی اِک ٹکائیا۔ نام نِدھان سُنائے ند، انحد ساچی سیو کائیا۔ امرت جام پیائے مدھ، سچ سچ خمار چڑھائیا۔ نرُوپر ہو کے کرے لڈ، آپ اپنی گود بہائیا۔ سرگن ہو کے ویکھے اڈ، بھيو ابھید ابھيو گھلاٹیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہار سد وڈیائیا۔ بھگت وڈیائی دیوے آپ، پرہ اپنی دیا کھائیندا۔ دیونہارا ساچا جاپ، نام نِدھانا جھولی پائیندا۔ ویکھنہارا کھیل تماش، نرگن سرگن کھیل رچائیندا۔ پوری کرنہارا آس، آسا ترسنا میٹ مٹائیندا۔ بُجھاونہارا پیاس، امرت میگھ آپ برسائیندا۔ کرنہارا بھوگ بلاس، ساچی سیجا سوہیا پائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، بھگون رنگ آپ رنگائیندا۔ بھگون رنگ بھگون ہتھ، سِری بھگوان آپ رنگائیندا۔ آد جگاد جگ چوکڑی دو جہان نہ جائے لتھ، کسنبھڑا رُوپ نہ کھئے وٹائیندا۔ ویکھنہار پُرکھ سمرتھ، نیتر نین نین اُٹھائیندا۔ گرہ مندر ساچے وس، گھر ساچا اِک سہائیندا۔ پن سخیاں گاوے جس، جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، اپنا بولا راگ الاٹیندا۔ بھگت بھگوان بولا انراگ، انراگی راگ الاٹیا۔ پن اچھیا پن ترسنا اُپجائے

ویراگ، ویراگی اپنی کار کھائی۔ بن سدیاں بن پُچھیاں دیوے ساتھ، ہر سگلا سنگ نہیائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھگتن دیونہار وڈیائیا۔ بھگت وڈیائی دیون آیا، سری بھگوان دیا کھائیندا۔ کلجگ اتم کھیل کھلایا، نر ہر آپے ویکھ وکھائیندا۔ نرگن سرگن ویس وٹایا، کرنی کرتا آپ کھائیندا۔ گر اوتار نظر نہ آیا، پنج تت نہ کھئے ہنڈائیندا۔ رسنا جہوا راگ نہ گایا، بتی دند نہ صفت صلاحندا۔ سیج پلنگ نہ کھئے ہنڈایا، بستر بھوشن نہ تن سہائیندا۔ ساک سین نہ کھئے بنایا، جگت گمب نہ کھئے ہنڈائیندا۔ پتر دھی نہ گنڈھ پوایا، نار کنت نہ ویس وٹائیندا۔ پُرکھ ابناسی پھیرا پایا، رُپ رنگ ریکھ نظر کیسے نہ آئیندا۔ شبد انادی راگ الایا، لیکھن پڑھن وچ نہ آئیندا۔ وسادی ہو کے ڈیرہ لایا، برہم برہمادی کھوج کھجائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھگت بھگوان ویکھ وکھائیندا۔ بھگت ویکھن آئے گھر گھر، گھر اپنا دئے وکھائی۔ درویش ہو کے پھرے در در، در دروازہ پردہ لاپیا۔ نریش ہو کے دیوے ور، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ مرگیت ہو کے چُکائے ڈر، بھے بھو نہ کھئے جنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھگوان میلا سہج سُبھائی۔ بھگوان میلا بھگت ادھار، سو صاحب دیا کھائیندا۔ کاغذ قلم نہ لیکھنہار، لیکھا اپنے ہتھ رکھائیندا۔ کھانی بانی چار جگ گئی ہار، چوکر قیمت کھئے نہ پائیندا۔ پُٹھی نرد رووے زارو زار، سار پاسا کھیل نہ کھئے کھلائیندا۔ چارے گنٹاں ہاباکار، دھیرج دھیر نہ کھئے کرائیندا۔ جن بھگتاں کرے پیار، ساجن میت آپ ہو جائیندا۔ محل اٹل اک اُسار، ساڈھے تن ہتھ سوہیا پائیندا۔ دیا باتی کر اُجیار، کھلاپاتی میل ملائیندا۔ ساچا ساقی بھر پیال، ساچا جام اک پیائیندا۔ دینا ناتھ ہو دیاں، ٹھاکر سوامی اپنا گھر وسائیندا۔ لیکھا جان گر گوپال، گئی گہند اپنی کار کھائیندا۔ سچ دھرم دی سچے دھرمسال، دھرم دوار اک کھلائیندا۔ پُچھنہار مُریداں حال، مُرشد اپنا ویس وٹائیندا۔ کلجگ چلے اولڑی چال، چال نرالی اک رکھائیندا۔ نرگن سرگن بن دلال، ساچی وست اک وکھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، بھگت بھگوان اکو گھر بہائیندا۔ بھگت بھگوان گھر ساچے بہنا، دیونہار وڈ وڈیائیا۔ نیتر پیکھے لوچن نیناں، درسی درس درس کرائیا۔ اگلا پچھلا جنم کرم چُکے لہنا، دینا سب دی جھولی پائیا۔ محل اٹل اُچ منار سری بھگوان متنا کہنا، دُھر فرمانا حکم جنائیا۔ سیس جگدیش بھانا سہنا، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچی سیکھیا اک درڑائیا۔ ساچی

سِکھیا بھگت بھگوان، آد جُگاد جنائیندا۔ ستجگ تریتا دواپر اک اک دیندا آیا دان، ایکنکار اپنی کار کھائیندا۔ شاہو بھوپ پاربرہم پت پرمیشور بھگت اکٹھے کیتے آن، آن اپنی ایکا پائیندا۔ بن پڑھیاں دیوے گیان، بن اکھراں اکھر سمجھائیندا۔ بن منگیاں دیوے دان، داتا دانی دیا کھائیندا۔ بن حُکم کرے فرمان، حُکم حاکم آپ سُنائیندا۔ بن مندر وکھائے مکان، سچ دوار سوہبا پائیندا۔ بن سروور کرائے اشنان، دُرمت میل دھوائیندا۔ بن گوپی نظری آئے کابن، رُوپ رنگ ریکھ نہ کھئے وکھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، بھگت بھگوان اکو گھر، گرہ مندر وڈ وڈیائیندا۔ گرہ مندر ہونے وڈا، سِری بھگوان دئے وڈیائیا۔ جس دوارے نر نرنکار بے نڈھا، چتربھج رُوپ وٹائیا۔ تخت سہائے سورا سربنگا، شاہ پاتشاہ سوہبا پائیا۔ وجے نام اک مردنگا، تال تلواڑا نہ کھئے سُنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہار سدا وڈیائیا۔ دیوے وڈیائی ہر جو بھگت، بھگون اپنی دیا کھائیا۔ جس دا فقرہ کسے نہ گایا فقط، فیصلہ آنت نہ کھئے کرائیا۔ تس صاحب دا اکو جہا منت، دوجی ونڈ نہ کھئے رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سچ کرنی کار کھائیا۔ کرنی کار بھگت پرہہ میتا، بے پرواہ آپ کرائیندا۔ نہ مریا نہ جیون جیتا، جگ نظر کسے نہ آئیندا۔ نہ تتا نہ ٹھنڈا سیتا، پنچم رُوپ نہ کھئے وٹائیندا۔ نہ گیان دھیان نہ اکھر گیتا، شاستر سمرت وید رُوپ نہ کھئے وٹائیندا۔ نہ امرت نہ رس پیتا، نہ حُماری وچ سمائیندا۔ نہ ہست نہ دسے کیتا، اوچ نیچ نہ کھئے جنائیندا۔ نہ کھٹا نہ ہونے میٹھا، انرس اپنے وچ رکھائیندا۔ نہ ماتا نہ ہونے پتا، پت پوترا نہ کھئے ہنڈھائیندا۔ نہ رام نہ دسے سیتا، سیتا رام نہ کھئے جنائیندا۔ سو صاحب سدا انڈیٹھا، بھيو کھئے نہ پائیندا۔ کلجگ اتم بنیا میتا، نرگن اپنا وپس وٹائیندا۔ دو جہاناں کر کے خالی کھیسے، جن بھگتاں جھولی آپ بھرائیندا۔ ناؤں رکھ بپس بپسا، دوآ زیرو نال وکھائیندا۔ زیرو دوآ سچ حدیثا، نرگن سرگن کار کھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، آپ اپنا بھيو چکائے اک پنج، نوبت اپنے نام وجائیا۔ ست سروپ شبد مردنگ، حق سندیسہ اک سُنائیا۔ کھیلے کھیل سورا سربنگ، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ آکاش پرکاش دو جہان پُری لوء آپے لنگھ، جن بھگتاں ویکھ وکھائیا۔ آد جُگادی ڈھولا چھند، سوہنگ انادی ناد الاٹیا۔ اندر باہر کھئے نہ کندھ، پردہ وچ نہ کھئے رکھائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر منگدے گئے منگ، آسا ترسنا نال ملاٹیا۔ بن ہر کِرپا سارے دسن ننگ، رحمت سپس نہ چھتر جھلاٹیا۔ سِری

بھگوان نرگن روپ سٹا دے کر کنڈ، جگ چار کروٹ نہ کیسے بدلائیا۔ جو آیا تِس لگا دنڈ، پچیا کھئے رہن نہ پائیا۔ اتم ہو کے گیا کھنڈ
 کھنڈ، آپ اپنا بھیٹ چڑھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو بھگت دئے وڈیائیا۔ ہر بھگت تیری سچی دھار، سو
 ستگر آپ جنائیندا۔ جگ چوکرئی تیرا پیار، نرگن سرگن ویکھ وکھائیندا۔ جس ویلے لوک مات لئے اوتار، پنج تت چولا آپ ہنڈائیندا۔
 پہلوں بھگتاں کرے خبردار، لوک مات اکھ کھلائییندا۔ بن بھگتاں چلے نہ کھئے وبار، سری بھگوان کم کیسے نہ آئیندا۔ ستجگ تریتا دواپر
 کلجگ کردا رہیا پیار، پریم پریتی سچ سکھلائییندا۔ کلجگ اتم کھول کواڑ، گرہ مندر اک وڈیائیندا۔ جس گھر وسے نرنکار، سو در اپنے
 رنگ رنگائیندا۔ مجلس محفل لگی اگم اپار، جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں ویکھ وکھائیندا۔ مجلس محفل لگی
 مات، سری بھگوان آپ لگائیا۔ بھگت بھگوان اک جماعت، ایکا اکھ کرن پڑھائیا۔ ایکا لیکھا قلم دوات، لیکھی جائے بن قلم شاہیا۔ ایکا
 صاحب ستگر ساتھ، بن تت کرے گڑمائیا۔ اک چڑھائے اگم راتھ، آسو نظر کھئے نہ آئیا۔ اک اٹھائے ہاتھ راس، ڈوری تند نہ کھئے بنائیا۔
 جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگت دئے وڈیائیا۔ بھگت وڈیائی دیندا ویکھ، دو جہان لئے انگرائیا۔ سارے تگن نرگن
 بیت، کلجگ اتم رہیا جگائیا۔ بھاگ لگا کایا کھیت، ساڈھے تن ہتھ سوبھا پائیا۔ پرہ نظری آئے نیتن نیت، نج نیتر روپ درسائیا۔
 مینوں لہدے گئے کیتن کیت، کوٹن کوٹ راہ تکائیا۔ سو بھگتاں دیوے اپنا بھیت، ابھید آپ کھلائییا۔ جس دے پچھے تتی پائی ریت، سپس
 جگدیش بھیٹ چڑھائیا۔ سو صاحب رہیا ویکھ، نرگن اپنی اکھ کھلائییا۔ جوتی نور دھریا بھیکھ، پنج تت نہ کھئے وڈیائیا۔ جوتی جوت
 سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں دئے سمجھائیا۔ جن بھگتاں کرے معاف قصور، پرہ مہر نظر اٹھائیندا۔ جس دے پچھے سولی
 چڑھیا منصور، منسا اکو اک رکھائیندا۔ جس دے پچھے تن تپیا وانگ تندور، اگنی اگن سرب وکھائیندا۔ سو صاحب حاضر حضور،
 حضرت اپنا میل ملائییندا۔ مُرید مُرشد ملے ضرور، ضرورت سب دی پور کرائیندا۔ نیرن نیرے آیا دُور ڈراڈا پینڈا ہویا دُور، پاندھی اپنا
 پنڈھ مکائیندا۔ نو نو چار بنیا رہیا مفرور، کلجگ اتم پردہ لاپندا۔ دیونہارا ست سرور، نام رس اک وکھائیندا۔ جن بھگتاں آسا پور،
 کوڑی ترسنا میٹ مٹائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہرجن ساچے ویکھ وکھائیندا۔ ہرجن ساچے تیرا سچ نیاؤں، نرگن

نرگن آپ کرائیا۔ در در گھر گھر پکڑے باہوں، باہو بل آپ رکھائیا۔ نائیاں دیوے ساچا تھاوں، درگاہ ساچی ملے وڈیائیا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ مہر نظر اندر تارے انیک، اکل کل اکھوائیندا۔ بھگت بھگوان رسیا ویکھ، آپ اپنا
 پردہ لائیندا۔ سچ سہنجنا وسیا دیس، جس دیس ڈیرہ لائیندا۔ کٹھے ہونے ملا شیخ، شیخ اپنا مان گوائیندا۔ ہر صاحب اکو بھیکھ، نیت
 نین دھیان لگائیندا۔ نرگن نرگن کرے بیت، آتم پر ماتم میل ملائیندا۔ کوئی نہ جانے ہر کا بہیت، پڑھیاں بتھ کیسے نہ آئیندا۔ چارے کھانی
 سُنجا کھیت، راکھا روپ نہ کھئے وٹائیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر اپنی واری کھیلاں گئے کھیڈ، سکلا سنگ نہ کھئے نبھائیندا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، آد جگاد نت نوت سری بھگوان بھگتاں آپ ترائیندا۔ بھگت بھگوان دیوے دات، آد جگاد روپ وٹائیا۔
 بھگتاں میلا ساچے سادھ، سنت ساجن ویکھ وکھائیا۔ بھگتاں صفت بودھ آگادھ، نام ندھان پڑھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی
 کیرپا کر، دیونہارا ساچا ور، بن بھگت بھگوان اکھر کم کیسے نہ آئیا۔ بھگت کہے پرہ تیرا اکھر، ڈھولا صفت سنائیندا۔ بھگوان کہے ایہ ہونے
 پتھر، بن بھگتاں راگ نہ کھئے لائیندا۔ بھگت کہے پرہ تیرا ستھر، در گھر ساچے سوہا پائیندا۔ بھگوان کہے بھگت میں تیرا کران شکر، تھ
 بن نام نہ میرا کھئے دھیائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در تیرے سوہا پائیندا۔ بھگت کہے بھگوان
 تیری صفت صلاح، صلاحگیر تیری وڈیائیا۔ جگ چوگری بن ملاح، بیڑا لوک مات ترائیا۔ نام جنائے اپنا شہنشاہ، نر نرنکار کریں
 پڑھائیا۔ رہبر بنیں سچ خُدا، مارگ اکو اک درسائیا۔ نوری نور کریں رُشنا، جوتی جوت جوت چمکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ
 اپنی کیرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، تیرا بھیو کھئے نہ آئیا۔ بھگوان کہے سُن میرے بھگت میت، تیرے ہتھ میری وڈیائیا۔ تھ بن کوئی نہ چلائے
 مات ریت، ریتوان نہ کھئے اکھوائیا۔ کوئی نہ گائے میرا گیت، ساچا نام نہ کھئے دھیائیا۔ نرگن سرگن سرگن نرگن دوہاں روپ ٹھیک، جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ساچا میلا لے ملائیا۔ ٹھیک روپ پرہ دسیا تیرا، نرگن نور جوت رُشنائیا۔ دھن بھاگ تون کہا
 روپ میرا، میرا نظر کچھ نہ آئیا۔ سرگن اندر نرگن جھیرا، جھگڑا سکے نہ کھئے مٹائیا۔ پنج تت وسدا اُجڑا رہیا کھیڑا، تھر نظر کھئے نہ آئیا۔
 تون بدھا میرا بیڑا، سنگ اپنے لیا ترائیا۔ ہن دس پیارا لگے کھیڑا، جس اپنا سنگ رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر،

دیونہارا سچا ور، سچ سچ رہیا جنائیا۔ مینوں پیارا لگے اوہ، جس اپنی دیا کھائیندا۔ جو چرنی گیا چھوہ، سو ایکا رنگ وکھائیندا۔ بھگوان اوہناں جوگا گیا ہو، جو میرا نام دھائیندا۔ سچ وست ساری کھوہ، جن بھگتاں جھولی پائیندا۔ اندر باہر اکو موہ، آتم پر ماتم جوڑ جڑائیندا۔ میرا بھیو نہ جانے کو، شاستر سمرت نین شرمائیندا۔ سورج چند کر نہ سکے لو، جوت پرکاش اک وکھائیندا۔ دھردرگاہی ڈھوآ ڈھو، نام امولک اک ورتائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ سندیسہ اک سنائیندا۔ موہے پیارا لگے بڈھا نڈھا نوجوان بالک، بالی بڈھ دیاں وڈیائیا۔ میرا ناؤں خلق خالق، مخلوق میری شہنشاہیا۔ میرا شبد ست ساچا ثالث، جگ چوکری ویکھ وکھائیا۔ نت نوت نہ کران آلس، جن بھگتاں ہوواں سہائیا۔ میری دھار نرگن خالص، خالص سب توں دیاں بنائیا۔ ایتھے چلے نہ کھئے سفارش، نیتر ویکھاں چائیں چائیا۔ لکھن پڑھن دی نہیں عبارت، قلم شاہی نہ کھئے چٹرائیا۔ صفتاں کرن دی نہیں کوئی عادت، جس پھڑیا تس پار کرائیا۔ پچھلے جنم دی لیکھے لائی عبادت، آگے کلمہ اک جنائیا۔ کر کرپا کری سخاوت، خالی جھولی آپ بھرائیا۔ بھگت بھگوان رہے نہ کوئی عداوت، دئی جھگڑا دتا گوائیا۔ ملن وچھڑن دی رہے نہ کوئی علامت، فیصلہ اکو وار سنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کرائے سچ شناخت، پردہ سکے نہ کوئی پائیا۔ شناخت کرے صاحب گر میتا، در در گھر گھر پردہ لاپندا۔ ہر سنگت دتے اک پریتا، وڈا چھوٹا نہ کھئے جنائیندا۔ سوہنگ نام ندھان جس نے پیتا، تس آتم پر ماتم جوڑ جڑائیندا۔ ترے گن مایا نہ تپے انگیٹھا، اگنی ت نہ کھئے جلائییندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں آپ ترائیندا۔ جن بھگتاں تارے تارنہار، ترنی اکو اک جنائیا۔ اک اک دا اک پیار، اک دو جے نال بندھائیا۔ اک دو جے دا سچ شنکار، نیج نین درسائیا۔ تیجا نین کر اجیار، چوتھے گھر دئے وڈیائیا۔ چوتھے گھر آپ بہال، پنجم کرے سچ شنوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ مہر نظر جن ساچے ترنا، بے نظیر دیا کھائیندا۔ ستگر گھر جم پھیر نہ مرنا، مرنا جینا وقت چکائیندا۔ ہر کا نام اکھڑ پڑھنا، سوہنگ ساچا راگ سنائیندا۔ آتم پر ماتم پوڑے چڑھنا، منزل اکو اک رکھائیندا۔ محل اٹل آگم وڑنا، در دروازہ آپ کھلائییندا۔ پرہہ ساچے دی سرنی پڑنا، دو جہا ایشٹ نہ کھئے بنائیندا۔ نرگن نرگن پلو پھڑنا، نام گندھ اک پوائیندا۔ توں میرا میں تیرا سب نے اکو وار کرنا، دو جہا راگ نہ ہور لائیندا۔

جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھگت بھگوان لے پھڑ، پھڑ اپنا میل ملائیندا۔ میل ملاوا رکھے ہتھ، بن ہتھان دیا کھائیا۔ کرپا کر پُرکھ سمرتھ، ساچی سمجھ دے سمجھائیا۔ سِری بھگوان گاؤنا جس، ایکنکارا صفت صلاحیا۔ اوبدے بردے ہو کے مندر جاؤ وس، گرہ ملے مان وڈیائیا۔ سرن سرنائی ساچی جانا ڈھٹھ، نیوں نیوں لاگو پائیا۔ لیکھے لگے تت اٹھ، تتوت تت سمائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار سد وڈیائیا۔ سُن سندیسہ پرہہ کا سچا، پابن لین انگرائیا۔ ساڈے نال کر وعدہ پگا، پگی طرح دے سمجھائیا۔ جے بھگت تیرا پچھ، کیوں سائوں رہیا ڈرکائیا۔ تُوں گھٹ گھٹ اندر رچا، گرہ گرہ ڈیرہ لائیا۔ جے کرنی وچوں رہ گیا کچا، مہر نظر کر ترائیا۔ لارا دے نہ کہیں اچھا، اچھی طرح دے سمجھائیا۔ جے دھنّے دا چاریا وچھا، کی ساڈی بھل نہ دئیں بخشائیا۔ تُوں صاحب لگیں چنگا، سپس جگدیش تاج شہائیا۔ در تیرا اکو منگا، دو جے در منگن نہ جائیا۔ جے ہوویں بھکھا ننگا، تیرے گھر پھیرا کھئے نہ پائیا۔ تُوں سدا سورا سربنگا، ہتھ تیرے وڈیائیا۔ ویکھیں کنڈھی آ کے ہو نہ جاویں اندھا، اپنا یین بند کرائیا۔ جے تُوں تاریں خاکی بندہ، کیوں پتھراں رہیا زائیا۔ اسیں وی تیرا گائیے چھندا، جے دیویں زبان لگائیا۔ اپنا سینہ کریئے ٹھنڈا، تیرے چرن کول ٹکرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، جن بھگتان نال ملائیا۔ سِری بھگوان اگوں ہس، ہوئی ہوئی سمجھائیندا۔ بھگتان پچھے تھادے وچ گیا پھس، راہ نظر کھئے نہ آئیندا۔ آگے کراں پھیر نہ اڈ، سکلا سنگ نبھائیندا۔ تھادّا ویکھاں اکو ہڈ، ناڑی اپنی لیکھے پائیندا۔ تھادّا لہنا یادو جدّ، یادو بنس پور کرائیندا۔ باقی تُساں لینے سدّ، ڈور تھادے ہتھ پھڑائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، لیکھا سب دا پور کرائیندا۔ لیکھا پورا کریں کرتار، ہتھ تیرے وڈیائیا۔ سُن کے اسیں نہ سکے وچار، تیری سمجھ ذرا نہ آئیا۔ کِس بدھ دیویں سائوں تار، پار کِنار لگائیا۔ ساچا دسّ آپ وبار، ووباری بھيو گھلائییا۔ در آئے چل دربار، اکو الکھ جگائیا۔ بھچھیا دے سچّی سرکار، خالی جھولی آپ بھرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار سدا وڈیائیا۔ اپنے تارن دی دسّاں بدھ، سِری بھگوان آپ جنائیندا۔ تھادّا کارج کراں سدھ، مہر نظر اٹھائیندا۔ کر کرپا لیکھا دیواں، لیکھ، لیکھا پھیر نہ کھئے مٹائیندا۔ تُساں درشن کیتا میرے سکھ، اک اک سکھ نال اسنکھ اسنکھ پار کرائیندا۔ اسنکھ اسنکھ نکا حص، اگلا کھیل نہ کھئے جنائیندا۔ جوتی جوت سرُپ

ہر، آپ اپنی جوت دھر، کر کِریا پائے بھکھ، بھچھیا اپنی سچ ورتائیندا۔ بھچھیا جھولی دتی پا، پاپن ملی وڈیائیا۔ سارے کرن اکو چا، پرہہ ملیا بے پرواہیا۔ جن بھگتاں نال دتا ملا، ملی جگت ودھائیا۔ سکھاں چرن دتا چھہا، چھوہ اپنی نال لگائیا۔ اسنکھ اسنکھ دتے ترا، کوئن کوٹ رہے جس گائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہار سرب وڈیائیا۔ پاپن کہے سُن بھگت پیارے، ارداس میری عرضوئیا۔ بھل نہ جائیں وچ سنسارے، تیری اوٹ رکھائیا۔ بڈھ مت ہین گوارے، ساڈی چلی نہ کوئی چٹرائیا۔ پرہہ چرن اکو نمسکارے، نیوں نیوں سیس جھکائیا۔ کِریا کر سرجنہارے، ساڈا صدق دتا نبھائیا۔ جن بھگت رکھنے سدا نالے، نام ڈوری تند بندھائیا۔ پار لنگھن دے راہ سُکھالے، صاحب ستگر گیا جنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جس اُپر ہوئے آپ مہربان، ہن بھگتی ہن شکتی ہن جگتی ہن جگت وقت پار کرائیا۔

* ۱۲ جیٹھ ۲۰۲۰ بکرمی شو سنگھ دے گرہ شیخ سر جموں * *

سچکھنڈ وجے ودھائی، ہر ستگر آپ وجائیندا۔ سچکھنڈ ہوئے رُشنائی، ہر ستگر آپ کرائیندا۔ سچکھنڈ ہوئے شنوائی، ہر ستگر راگ الائیندا۔ سچکھنڈ ہوئے کُرمائی، ہر ستگر میل ملائیندا۔ سچکھنڈ کھیلے کھیل بے پرواہی، بے پرواہ اپنی کار کمائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچی کرنی آپ جنائیندا۔ سچکھنڈ سوہے محل، ہر ستگر آپ سہائیا۔ سچکھنڈ کھیل اچل، ہر ستگر چلت رہیا جنائیا۔ سچکھنڈ کھیل اچھل اچھل، چھلہاری بھیس وٹائیا۔ سچکھنڈ اُچ اٹل، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ سچکھنڈ سچ منار، ہر ستگر آپ پرگٹائیندا۔ سچکھنڈ سچ کرتار، ہر کرتا ویس وٹائیندا۔ سچکھنڈ سچ دیدار، نرگن نرگن ویکھ وکھائیندا۔ سچکھنڈ سچ پیار، نراکار نرویر آپ کمائیندا۔ سچکھنڈ سچ وبار، ووباری ویس وٹائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا لیکھا آپ سمجھائیندا۔ سچکھنڈ ساچی کرنی، ہر کرتا آپ کمائیا۔ سچکھنڈ ساچی سرنی، سرنگت اک رکھائیا۔ سچکھنڈ ساچی پڑھنی، سری بھگوان رہیا سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہار وڈیائیا۔ سچکھنڈ سچ

راگ، انراگی آپ الائندا۔ سچکھنڈ سچ سماج، ہر ستگر آپ پرگٹائندا۔ سچکھنڈ ساچا راج، شاہو بھوپ راج کھائندا۔ سچکھنڈ سچ
 آواز، سو صاحب آپ لگائندا۔ سچکھنڈ سچ داج، وست امولک جھولی پائندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا بھیو
 آپ چُکائندا۔ سچکھنڈ سچ نظارہ، بے نظیر رکھائیا۔ سچکھنڈ سچ مظاہرہ، سِری بھگوان آپ جنائیا۔ سچکھنڈ سچ اشارہ، ایکنکارا
 اکو اک وکھائیا۔ سچکھنڈ سچ ونجارا، سو پُرکھ نرنجن بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ سچ دئے وڈیائیا۔
 سچکھنڈ سچ سنگھاسن، ہر ستگر آپ لگائندا۔ سچکھنڈ کھیل پُرکھ ابناسن، ہر اپنی کھیل وکھائندا۔ سچکھنڈ ساچی راسن، سِری
 بھگوان راس رچائندا۔ سچکھنڈ جوت پرکاشن، دیا باقی نہ کھئے ٹکائندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، بھیو ابھیدا آپ
 جنائندا۔ سچکھنڈ ساچی لو، سِری بھگوان آپ کرائیا۔ سچکھنڈ سچ نواسی ہو، نرگن اپنا گھر وسائیا۔ سچکھنڈ سچ دھار امرت چو،
 رس اکو اک جنائیا۔ سچکھنڈ روپ دھرے نہ کوئی دو، نرگن اکو اک نظری آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل
 بے پرواہیا۔ سچکھنڈ کہے میری سچّی دھار، ہر پرہ ملی سرنائیا۔ نرگن کرے اک پیار، ایکنکار وجے ودھائیا۔ تخت نواسی شاہ سِکدار،
 شہنشاہ آسن لائیا۔ محل اٹل اک منار، اوچو اوچ جنائیا۔ ڈھردرگاہی ساچی کار، ہر کرتا آپ کھائیا۔ نہ کوئی دوجا میت مُرار، ملے میل
 نہ سجن گوسائنا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچکھنڈ ساچے ویکھ وکھائیا۔ سچکھنڈ نگارہ وجدا، وجائے بے پرواہ۔ پرم
 پُرکھ پرہ ایکا سجداء، سیس جگدیش تاج ٹکا۔ ساچے مندر آچے لنگھدا، در دروازہ آپ گھلا۔ بن بھکاری اکو منگدا، داتا دانی دیونہار
 ساچی جھولی رہیا بھرا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل والی دو جہاں۔ دو جہاناں والی کھیل اپار، سِری
 بھگوان دھار چلائییا۔ نو نو چار کر کر پار، پار کنارہ دئے سمجھائیا۔ کلجگ اتم ہو تیار، ترے گن اتینا پھیرا پائیا۔ نرگن ساچی کرے کار،
 سرگن بھیو کھئے نہ آئیا۔ سچ دوارا کھول کواڑ، سچکھنڈ کرے رُشنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اپنی کرنی آپ کھائیا۔
 اپنی کرنی لوک مات، سو صاحب آپ کرائندا۔ کلجگ اتم دیوے دات، نام بھنڈارا آپ ورتائندا۔ نرگن سرگن ہو کے ساتھ، سگلا
 سنگ نبھائندا۔ آد سُنائی اپنی گاتھ، جگاد ونڈ ونڈائندا۔ کھیلے کھیل پُرکھ سمراتھ، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، گھر مندر

اک وڈیائیندا۔ کر کِریا مہربان، بھگت بھگوان مات جگائیندا۔ دیوے درس نوجوان، ساچے مارگ آپے لائیندا۔ راہ دسے ہو مہربان، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، کرے کھیل وچ جہان۔ ساچا کھیل کرے جہان، دوئے دوئے اپنی دھار چلائی۔ سچکھنڈ دا سچ مکان، لوک مات پرگٹائی۔ ساڈھے تِن اک نشان، گنتی گنت نہ کھئے گنٹائی۔ ساڈھے تِن کروڑ دئے بیان، روم روم روم جس گائی۔ بیم گنٹ بیابان، جنگل جوہ رہے گر لائی۔ سچ بیکٹھ ہر کا مکان، جس گرہ اندر ڈیرہ لائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ دوار دئے بنائی۔ سچکھنڈ سچ دوار، ہر ساچا سچ بنائیندا۔ محل اٹل اک اُسار، اُستت اپنی وچ ٹکائیندا۔ پُستک کرے نہ کھئے پیار، بھگت بھگوان ویکھ وکھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا مندر اک اپائیندا۔ سچکھنڈ ساچا مندر سوہنا، سو صاحب آپ اپائی۔ جس دے اندر زرگن وسے آپ پرؤہنا، دوجا نظر کھئے نہ آئی۔ ساچی سیجا اکو سوہنا، سنگھاسن وکھاونہار وڈیائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ محل اک وسائی۔ سچکھنڈ محل اپارا، سِری بھگوان آپ جنائیندا۔ زرگن جوت کر اُجیارا، نورو نور نور دھرائیندا۔ بودھ اگادھ نام جیکارا، شبدی راگ لائیندا۔ کھیلے کھیل اپر اپارا، بھیو کھئے نہ پائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچکھنڈ سچ سمجھائیندا۔ سچکھنڈ لوک مات، ہر بھگون آپ جنائی۔ جس گرہ وسے پُرکھ سمراتھ، تِس دیونہار وڈیائی۔ پُری لوء آس پاس، نگر کھیڑا رُپ جنائی۔ ہر کا بھیو نہ جانے کوئی آکاش، آکاش بیٹھا سیس جھکائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچکھنڈ دیونہار وڈیائی۔ سچکھنڈ رکھیا کایا اوہلا، نظر کھئے نہ پائی۔ زرگن بدلیا اپنا چولا، چولی رنگ وکھائی۔ جس مندر گائے ساچا سوہلا، سو مندر اک سُہائی۔ سچ دوار نہ ہر کھولا، نرویر ونڈ ونڈائی۔ پرم پُرکھ پرہ گائے ڈھولا، ڈھولک ہور نہ کھئے وجائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ مندر سُہنجنا سوہنیک، ہر ستگر آپ اپائیندا۔ دوسر نہ کوئی دسے شریک، کوڑی ونڈ نہ کھئے ونڈائیندا۔ گرہ مندر وسے نزدیک، دُور دُراڈا پنڈھ مکائیندا۔ مارگ دھارا اک باریک، اوکھی گھاٹی آپ جنائیندا۔ چرن کول جو لائے پریت، تِس منزل سچ پُچائیندا۔ پرہ نظری آئے ٹھیک، ٹھیکر کوڑا بھنّ جنائیندا۔ سچکھنڈ دوارے رکھے سچ اڈیک، بھگت بھگوان راہ تکائیندا۔ لہنا چُکے ویہ بیس، بیس بیس ویکھ وکھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر،

آپ اپنی کِرپا کر، کھنڈ سچ ونڈ ونڈائیندا۔ سچکھنڈ ست ستگر، گر گر روپ جنائیا۔ لیکھا جانے اپنا دُھر، دُھر دُھر دی کار کھائیا۔ آتم پر ماتم جائے جُڑ، جوڑی ہر جگدیش سہائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سچکھنڈ ساچا دئے پرگٹائیا۔ سچکھنڈ پرگٹے ساڈھے تن ہتھ، ہر ستگر آپ جنائیندا۔ نرگن ہو کے اندر وس، سرگن پردہ پائیندا۔ صاحب سوامی گا جس، ڈھولا راگ الائیندا۔ جوتی جوت کر پرکاش، نورو نور نور رُشنائیندا۔ بھگت بھگوان پوری آس، گھر ساچے آپ کرائیندا۔ سیوک سیوک داسی داس، بھکھک بھکھارا کھیل وکھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سچکھنڈ دا سچ سرُپ آپ پرگٹائے شاہو بھوپ، سچ درسائے اپنی کوٹ، گنٹ ہور نہ کئے جنائیندا۔ ساچی کوٹ ساچی دشا، سری بھگوان آپ جنائیا۔ پُرکھ اکال اکو حصہ، حصہ اپنا ونڈ ونڈائیا۔ کلجگ انت سری بھگونت کیسے نہ دسا، بھگتن میلا سہج سُبھائیا۔ کھانی بانی جس دا قصہ، کتھا کہانی رہی گائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر دے دے گئے چٹھا، چٹھی صفتی صفت صلاحیا۔ پُرکھ اکال نیتر نین کیسے نہ ڈٹھا، سُن سُن سارے رہے جس گائیا۔ سب دے اندر سوتا دے کر پٹھا، کروٹ سکے نہ کئے بدلایا۔ جن بھگتاں اُپر ہر جو تٹھا، مہر نظر اٹھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچکھنڈ ساچے سوہا پائیا۔ سچکھنڈ دا سچ رنگ، رنگ رنگیلا آپ رنگائیندا۔ سچکھنڈ ہر بھگت پلنگ، پُرکھ ابناسی سیج وچھائیندا۔ سچکھنڈ ہر سنت اند، اند اکو اک جنائیندا۔ سچکھنڈ گرمکھ سنگ، گر ستگر میل ملائیندا۔ سچکھنڈ گرسکھ چند، نرگن نور نور چمکائیندا۔ دین دیال ہو بخشند، مہربان مہر نظر اٹھائیندا۔ ناتا توڑ بندی خانہ بند، بند خلاصی آپ کرائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، دیونہارا ساچا ور، بھگت بھگوان سچ نشان، آپ وکھائے سچکھنڈ مکان، در اکو اک سہائیندا۔

* ۱۲ جیٹھ ۲۰۲۰ بکرمی فرنگی رام دے گرہ توتان والا جموں *

سچکھنڈ سچ سلطانا، سو پُرکھ نرنجن سوہا پائیا۔ سچکھنڈ ہر مہربانا، ہر پُرکھ نرنجن ویس وٹائیا۔ سچکھنڈ نو جوانا، ایکنکارا بل رکھائیا۔ سچکھنڈ نور مہانا، آد نرنجن جوت رُشنائیا۔ سچکھنڈ مرد مردانہ، ابناسی کرتا سوہا پائیا۔ سچکھنڈ سری بھگوانا، بھگوان

اپنی کار کھائی۔ سچکھنڈ پاربرہم ہو پردھانا، آسن سنگھاسن دئے وڈیائی۔ سچکھنڈ شہنشاہ سلطانا، پاتشاہ بے پرواہیا۔ سچکھنڈ سچ
حُکرانا، دُھر فرمانا اک جنائیا۔ سچکھنڈ ستگر رُوپ پُرکھ اکالا، اکل کل دھاری آپ ہو جائیا۔ سچکھنڈ نِرگن نِرگن پھر بانا، بھيو ابھیدا
آپ جنائیا۔ سچکھنڈ دیونہارا دانا، سرگن سرگن مان وڈیائی۔ سچکھنڈ، جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ساچی کھیل آپ
جنائیا۔ سچکھنڈ نواسی ستگر دھار، سو صاحب آپ چلائیندا۔ نِرگن نِرگن لے اوتار، گر گر ویس وٹائیندا۔ گر گر ناد شبد دُھنکار،
نام نامہ رُوپ پرگٹائیندا۔ لیکھا جان جیو جہان، جُگتی اکو اک سمجھائیندا۔ سمرتہ پُرکھ ہو مہربان، مہر نظر اک اٹھائیندا۔ اکھَر وکھَر کر
پردھان، سچ پردھانگی اک جنائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سچکھنڈ دوار بہ بہ کھیل رچائیندا۔ سچکھنڈ نواسی
ستگر پُورا، سو پُرکھ نِرجن وڈ وڈیائی۔ جوتی جاتا ایکا نورا، نورو نورو نورا رُشنائیا۔ سدا سدا سد بنیا رہے مزدورا، سیوک اپنی سیو
کھائی۔ جُگ چوکرئی کوڑی کِرپا ہونجھے کوڑا، نام بہارا ہتھ اٹھائی۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، سرب کل ہو بھرپورا،
پرہ اپنی کار کھائی۔ کار کھائے سچکھنڈ نواسی، سچ ساچی سیو کھائیندا۔ آد جُگاد نہ کھئے اداسی، ہرکھ سوگ نہ کھئے وکھائیندا۔ منڈل
منڈپ اکو راسی، اکو ناچ نچائیندا۔ کلجُگ ویکھ کھیل تماشی، نِرگن اپنا پھیرا پائیندا۔ بھگت بھگوان بنیا ساتھی، سگلا سنگ نہائیندا۔
اک جنائے پوجا پاٹھی، آتم پرما تم راگ الائیندا۔ نِرگن سرگن دیوے داتی، نام امولک آپ ورتائیندا۔ میٹے زین اندھیری راتی، ستگر ساچا
چند چڑھائیندا۔ دوس زین رکھے پرہاتی، پرہ اپنا کھیل کھلائیندا۔ نِردھن سردھن پُچھے واتی، جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر،
سچکھنڈ دوارا ایکنکارا ہر نرنکارا اک سہائیندا۔ سچکھنڈ دوارا سو بہاؤنت، سو بہنیک سہائیا۔ کھیلے کھیل جُگا جُگنت، جُگ چوکرئی
ویس وٹائی۔ کلجُگ ویلا جانے آنت، بے آنت بے پرواہیا۔ سرشٹ سبائی دیوے منت، ہر منتر نام درڑائی۔ لیکھا جانے جیو جنت،
لکھ چوراسی کھوج کھوجائیا۔ ست بنائے ساچی بنت، گھڑن بھننہار بے پرواہیا۔ آتم پرما تم نار کنت، سیج سہنجنی اک سہائیا۔ نام چولی
رنگ بسنت، بے پرواہ آپ رنگائی۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، نِرگن اپنا پھیرا پائیا۔ نِرگن پھیرا اگم اتھاہ، بے پرواہ کھیل
کھلائیندا۔ پرگٹ ہو سچا شہنشاہ، شاہو بھوپ ویس وٹائیندا۔ دو جہاناں منزل جانے راہ، رہبر اپنی کار کھائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ

ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ساچی کار آپ کھائیندا۔ ساچی کار کرے کرتار، قادر وڈا وڈا وڈیائیا۔ بھگت بھگوان میت مُرار، مل مل اپنی خوشی جنائیا۔ دُور دراڈا پندھ مُکائے سرجنہار، سر سر رہیا رزق سبائیا۔ کاغذ قلم نہ لیکھنہار، لیکھا لیکھ نہ کھئے پرگٹائیا۔ جوں بھاوے توں کرے کرائے اپنی کار، ہر کرتا بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، جن بھگت صفت صلاحیا۔ صفت بھگت صفت صلاح، صلاحگیر ہر اکھوائیندا۔ ست دوارے چرن چُھہا، شہنشاہ اپنا رنگ رنگائیندا۔ کُلی ککھان بھاگ لگا، اپنی دیا کھائیندا۔ دپیک جوتی جوت جگا، چراغ اکو اک جنائیندا۔ آتم پر ماتم کر رُشنا، اگیان اندھیر مٹائیندا۔ سِدھا مارگ اکو لا، سُکھمن ٹیڈھی پندھ مُکائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ہر جن ساچا کھیل کھلائیندا۔ کُلی ککھان لیکھ لگے ککھ، ہر کرتا قیمت پائیا۔ مہربان کھول اکھ، آخر اپنا رنگ رنگائیا۔ درس دیکھائے آپ پرتکھ، نرگن جوت نور رُشنائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر دُور دُراڈے رہے ہس، گھر گھر اپنی خوشی منائیا۔ پیر پیغمبر چوڈاں لوک رہے ٹھ، چوڈاں طبق کھیل رچائیا۔ بھگت بھگوان گاؤندے جس، وید پُران صفت نہ رائیا۔ نانا تئے اٹھ ت، ت اٹھ سوبھا پائیا۔ لیکھ لگے ساچی رت، رتی رت ویکھ وکھائیا۔ پرہ دیونہارا برہم مت، برہم و دیا کرے پڑھائیا۔ لکھ چوڑاسی وچوں رکھ، رکھک ہوئے سبئی تھائینا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، مہربان ہوئے سہائیا۔ ککھان کُلی پڑھ کلام، کلمہ نبی رسوُل الایا۔ پاربرہم پرہ روپ اک امام، پروردگار سچا شہنشاہیا۔ آد جگاد جگ چوکرئی سچا دسے نظام، نوبت اپنے نام وجائیا۔ ظاہر ظہور دئے پیغام، کائنات کرے پڑھائیا۔ ساچا سجدہ اک سلام، حُجرہ اکو اک درسائیا۔ دامنگیر پکڑے دام، پلو اپنی گندھ پوائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، جن بھگت دئے وڈیائیا۔ کُلی ککھ ہسے رووے، دوویں دھار جنائیا۔ پُرکھ ابناسی میرا ہووے، دوجے سار کھئے نہ آئیا۔ دوس رین کدے نہ سووے، آلس نندرا نہ کھئے جنائیا۔ دُرمت میل سب دی دھووے، جو جن آئے سرنائیا۔ کوڑی کِریا آتر کھووے، گرمت جھولی پائیا۔ ساچا بیج اکو ہووے، پت ڈالی نام مہکائیا۔ نرگن نرگن جہا ہووے، گرُمکھ گر گر وچ سائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی کرنی آپ کھائیا۔ کُلی ککھ نین آگھاڑ، چاروں کُنٹ ویکھ وکھائیا۔ دہ دشا دسے آجاڑ، کھیرا نظر نہ کھئے جنائیا۔ ساچا کرے نہ کھئے پیار، پرہی

پریت نہ کھئے لگائیا۔ لکھ چوراسی روپ نر نار، دھیرج دھیر نہ کھئے دھرائیا۔ ہاباکار سرب سنسار، ہوکا لے لے مرے لوکائیا۔ اکو بھکت بولے جیکار، سوہنگ ڈھولا ربیا گائیا۔ اوہلا پردہ دتا پاڑ، شبد وچولا پھیرا پائیا۔ تولا بنیا آپ زرنکار، نام کنڈا ہتھ اٹھائیا۔ ویکھے وگسے پاوے سار، ویکھنہار نظر کیسے نہ آئیا۔ سگلے سجن لے نال، ساتھی اپنا سنگ ملائیا۔ ناتا توڑ شاہ کنگال، شہنشاہ اکو گھر وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ہرجن لیکھا ربیا چکائیا۔ گلی ککھ مارے جھاتی، نیتر نین نین اگھارایا۔ پُرکھ ابناسی کھول تاکی، گھر آیا میت مُراریا۔ جام پیائے اکو ساتی، مدھر رس اک وکھا ربیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، گرہ مندر ڈیرہ لا ربیا۔ گلی ککھ چاؤ گھنیرا، سخیاں رہی جنائیا۔ او سخیو گھر آیا پرہ میرا، میں میری دئے مٹائیا۔ ڈبدا تارنہارا بیڑا، چپو اپنا نام لگائیا۔ ناؤں رکھ سنگھ شیرا، وڈ دلیری اک جنائیا۔ آون جاون مکائے جھیڑا، جھکڑا کھئے رہن نہ پائیا۔ اتم کرے حق نبیڑا، عدالت اکو اک لگائیا۔ ساچا وسے گرمکھ کھیڑا، گر ستگر آپ وسائیا۔ دُور دُراڈا آیا نیڑا، نیرن نیر روپ درسائیا۔ کھیل کھیلے گرو گر چیرا، چیلا اپنی سیوا لائیا۔ مہربان کرے مہراں، مہر نظر اک اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گھر مینڈے لایا ڈیرہ، مینکی اپنے نال رلائییا۔ جھگی کہے میں کی دساں، حال دسن وچ نہ آئیا۔ خوشیاں وچ اٹھ اٹھ نساں، چاروں کنت نین اٹھائیا۔ پریم پریتی اندر وساں واسطہ اکو آگے پائیا۔ امیوں رس اکو چکھان، سری بھگوان جام اک پیائیا۔ مہندی لاواں ساچے بتھان، رنگ اکو اک چمکائیا۔ پریم پُرکھ دی چرنی ڈھٹھان، جو دیونہار وڈیائیا۔ دوئے جوڑ واسطہ گھتان، نیتر نیناں نیر وپائیا۔ پرہ ناتا چھڈا دے پنجاں تتان، جو تیری رہن سرنائیا۔ درشن کراں تیریاں اکھان، اپنی اکھ نہ کھئے رکھائیا۔ بھاگ لگایا میریاں گکھان، ککھوں لکھ بنائیا۔ ڈھولا گاواں تیرا جسا، سوہنگ راگ الائیا۔ ہر سنگت وچ بہ کے وساں، وچھوڑا کھئے رہن نہ پائیا۔ ناؤں ندھانا تیرا رٹاں، رٹا رہے نہ جگت لوکائیا۔ سچا لاہا اکو کھٹان، پرہ ملے تیری سرنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سد تیرا درشن پائیا۔ گلی ککھ کہے میرا من اند، اند اند وچ رکھائیندا۔ جس گھر چڑھیا ساچا چند، گجری چند نور چمکائیندا۔ میں گایا اوبدا چھند، جو چھند اپنا سرب سُنائیندا۔ میری ٹٹی لے گنڈھ، گنڈھنہار پھیرا پائیندا۔ میری چار دیواری دے نہ کوئی کندھ، چھپر چھن نہ کھئے وکھائیندا۔ اکو

پریم میرے سنگ، جو پرہ ساچے نوں بھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در سچا اکو نظری آئیندا۔ گلی کہے میرا ویکھ کلا، کل اپنی نال ملائیا۔ پارہ پرہ پاؤنا ملا، قیمت تیرے ہتھ رکھائیا۔ کلجگ بوٹا سب دا ہلا، پھل نظر کھئے نہ آئیا۔ تتی واؤ وگے ہلا، پت جھڑ رہیا جنائیا۔ تیرا دوارا اکو کھلا، ملے سرب سرنائیا۔ دیویں نام سدا اٹلا، کوڑا ریٹھا نہ کھئے جنائیا۔ در آئیوں پرہ میرے بھلا، ابھل تیری سرنائیا۔ تیری سرن کوئی نہ رلا، جو آیا پار کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اک دینی نام وڈیائیا۔ گلی کہے ٹوں گلونت، کلکاتی پھیرا پائیا۔ تیرا نام اگما منت، منتر تیرا نام پڑھائیا۔ پچھے تارے سادھ سنت، بھگت بھگونت دیا کھائیا۔ ہن کلجگ ویلا آنت، پابن پاتھر نال رلائیا۔ تیری مہا سدا بے آنت، آنت کہن کھئے نہ پائیا۔ تیرے دوارے اکو منت، دوئے جوڑ جوڑ سرنائیا۔ ساڈے وچ نہ کوئی ہمت، تیرا نام لئیے دھیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سد ملے تیری سرنائیا۔ گلی کہے اچی کوک، کوک کوک سنایا۔ پریم اگنی نال پھوک، جوتی لمبو اک لگایا۔ ناتا رہے نہ پنچ بھوت، بھوتک سنگ نہ کھئے دکھایا۔ اکو دھاگا اکو سوت، تانا بیٹا تیرا ناؤں پایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در تیرا سو سو پڑکھ نظری آیا۔ گلی ککھ کر وچار، سری بھگوان آپ جنائیا۔ تیرے در لگا دربار، ہر دردی درد وندائیا۔ ہر سنگت سنگ کر پیار، نیر نین نین اٹھائیا۔ دوئے جوڑ کر نمسکار، سیس سیس جھکائیا۔ اچی کوک سنا حال، اپنی آپ دئے دُہائیا۔ گرمکھو مینوں لینا نال، پچھلا پندھ دیو مکائیا۔ جنہاں ملیا دین دیال، دیاندھ اپنی سیو لگائیا۔ تنہاں ٹٹا کوڑ جنجال، مایا پوہ نہ سکے رائیا۔ تیرا حل ہوئے سوال، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سکھ مت اک جنائیا۔ گلی ککھ کرے ارداس، جن بھگتاں اکھ سنائیا۔ سنت سہیلیو رکھو مینوں پاس، در بیٹھی سیس جھکائیا۔ کرے دُہائی اناتھاں اناتھ، زردھن اپنا حال سنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہربان مہربان مہربان مہر نظر ملائیا۔ مہراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، دے درس کر ترس، مٹا حرص، حاصل وصول اصل اصول اصلیت وچوں پرگٹائیا۔

* ۱۲ جیٹھ ۲۰۲۰ پکرمی گیان چند دے گرہ ٹوتار والی جموں * *

سو پُرکھ نرنجن صاحب سلطان، ست ستوادی ناؤں دھرائیندا۔ ہر پُرکھ نرنجن وڈ مہربان، بے پرواہ کھیل کھلائیندا۔ ایکنکارا
 نوجوان، پردھ بال نہ رُوپ وٹائیندا۔ آد نرنجن جوت مہان، جوتی جاتا ڈگمگائیندا۔ ابناسی کرتا وڈ بلوان، بل اپنا آپ پرگٹائیندا۔ سِری
 بھگوان کھیل مہان، لیکھا لیکھ نہ کھئے سمجھائیندا۔ پاربرہم پربھ ہو پردھان، سچ پردھانگی آپ کھائیندا۔ ساچی اچھیا کر پروان، بھچھیا اپنی
 جھولی پائیندا۔ محل اٹل سچ مکان، ست دوارا سوہا پائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، آد پُرکھ اِرمپر سوامی بھو ابھیدا
 اپنے بتھ رکھائیندا۔ آد پُرکھ پُرکھ اگم، اگوچر اپنی کار کھائیا۔ نرگن نرگن بیڑا بتھ، نرور پُرکھ چلائیا۔ وست امولک ساچی دھن، ست
 ستوادی آپ ورتائیا۔ شاہو بھوپ بن راج راجان، شہنشاہ اپنا حُکم ورتائیا۔ سچکھنڈ دوار کھول دکان، محل اٹل کرے رُشنائیا۔ بے پیر
 مہان بیدو نور الہی مہان، مقامے حق حق رُشنائیا۔ سچ توفیق نوجوان، رفیق ہور نہ کھئے بنائیا۔ پروردگار ہو مہربان، بے نظیر نظر نہ
 کھئے درسائیا۔ ست ستوادی سچ تصویر، جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دھار دھار وچوں پرگٹائیا۔ دھار دھار ہر کھیل
 نرالا، ہر نرگن نرگن کھیل کھلائیندا۔ پرم پُرکھ پربھ دین دیالا، دیاندھ اپنا ویس وٹائیندا۔ وسنہارا سچکھنڈ سچی دھرمسالہ، دھرم دوارا
 اک پرگٹائیندا۔ دپیک جوتی جوت نرالا، کھلا پاتی آپ جگائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا مندر آپ سہائیندا۔
 ساچا مندر سچکھنڈ، ست ستوادی آپ سہائیا۔ نرگن نرور بیٹھ اکھنڈ، نرکار ویس وٹائیا۔ کر پرکاش بن سورج چند، جوتی جوت
 جوت رُشنائیا۔ کھیلے کھیل سورا سربنگ، بے آنت بے پرواہ اپنی کار کھائیا۔ در درویش بھکھ بھکھاری منگے منگ، خالی جھولی آگے
 ڈاہیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل سچا شہنشاہیا۔ شہنشاہ ہر اکلا، ایکنکار اپنی کار کھائیندا۔ وسنہار
 سچکھنڈ محلا، گرہ مندر سوہا پائیندا۔ دپیک جوت آپے بلا، نورو نور ڈگمگائیندا۔ ست سرُوپ پھڑائے پلا، پلو اپنی گنڈھ بندھائیندا۔
 جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچی کرنی کار کھائیندا۔ ساچی کرنی کرے کرتار، قُدرت رُوپ نہ کھئے درسائیا۔ محل اٹل اُچ
 منار، سِری بھگوان سوہا پائیا۔ چھپر چھن نہ چار دیوار، منڈل منڈپ نہ کھئے درڑائیا۔ سورج چن نہ کھئے اُسار، کرن کرن نہ کھئے چمکائیا۔

برہمنڈ کھنڈ لوہ پُری آکاش نہ کھئے پَسار، زمیں اسمان نہ کھئے بنائیا۔ جنگل جوہ اُجاڑ پہاڑ سُنڈ ساگر نہ کوئی غار، گہر گمبھیر اپنی کھیل رچائیا۔ برہما وشن شو نہ کھئے آکار، دوجی دھار نہ کھئے دکھائیا۔ پنج تت نہ کھئے اکھاڑ، جگت ودیا نہ کھئے پڑھائیا۔ راگ شبد نہ کھئے دھنکار، سوہلا ڈھولا نہ کھئے سُنائیا۔ لکھ چوڑاسی نہ کھئے وبار، گر اوتار پیر پیغمبر ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ رسنا جہوا نہ کھئے جیکار، بتی دند نہ صفت صلاحیا۔ من مت بُدھ نہ کھئے ادھار، کایا بنک نہ کھئے جنائیا۔ شاستر سمرت وید نہ کوئی پُران، گیتا گیان نہ کھئے سمجھائیا۔ انجیل قرآن نہ کھئے نشان، تیس بتیس ڈھولا نہ کھئے سُنائیا۔ کھانی بانی نہ کھئے وچار، پرا پسنتی مدھم بیکھری روپ نہ کھئے جنائیا۔ بھکت بھگوان نہ کھئے شنکار، نرگن سرگن سرگن رنگ نہ کھئے رنگائیا۔ سنت ساجن نہ کوئی وچار، جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، آد پُرکھ ایکا ہر، ایکنکار اپنی کل آپ دھرائیا۔ اپنی کل آپے رکھ، ہر کرتا کار کمائیا۔ نرگن نرگن ہو پرتکھ، نرُویر ویس وٹائیا۔ سرب کل ہو سمرتھ، سمرتھ اپنی دھار چلائیا۔ پُرکھ پُرکھوتم الکھنا الکھ، الکھ آگوچر اگم اتھاہ بے پرواہ اپنا ویس وٹائیا۔ نر نرکارا کر پیارا ساچا ڈھولا گائے جس، صفت صلاح اکو اک سمجھائیا۔ سچ دوار رہیا وس، نرگن جوت کر پرکاش، دیپک دیا ہور نہ کھئے جلائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دوارے ساچی کرنی اپنے ہتھ رکھائیا۔ سچ دوارے نرگن چڑھیا، تخت نواسی سوہلا پائیندا۔ سچ محل آپے کھڑیا، سری بھگوان سوہلا پائیندا۔ نرگن دھار نرگن وچار نرگن نش اکھڑ آپے پڑھیا، اکھڑ روپ نہ کھئے جنائیندا۔ آد جگاد نہ جئے نہ کدے مریا، اجونی جُون نہ ویس وٹائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سُتح اپنی دھار دکھائیندا۔ سُتح دھار انہو پرکاش، بھیو ابھید نہ کھئے جنائیا۔ سو صاحب سرب گن تاس، ہر پُرکھ نرنجن پردہ آپ اٹھائیا۔ ایکنکارا کھیل تماش، آد نرنجن کر نواس، ساچی نگری آپ سہائیا۔ سری بھگوان داسی داس، ابناسی کرتا کرے واس، پاربرہم پرہہ اپنی کار کمائیا۔ سچکھنڈ دوارے کھیل تماش، جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کرائے ساچا ہر، دوجا سنگ نہ کھئے رکھائیا۔ دوجا سنگ نہ کوئی ساتھ، ساتھی نظر کھئے نہ آئیندا۔ سچکھنڈ دوار کر پرکاش، پرکاشوان ویکھ دکھائیندا۔ ساچی پاوے اکو راس، نرگن نرگن راس رچائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، دھر سندیسہ نر نریشا اپنی دھاروں آپ پرگٹائیندا۔ سچ سندیسہ اگم

دھار، نرگن نرنکار آپ پرگٹائیا۔ شاہو بھوپ بن سیکدار، شہنشاہ ایک حکم جنائیا۔ سچکھنڈ سوہے دوار، بنک ملے وڈیائیا۔ نرگن نرگن کر پیار، پریم پریتی گنڈھ پوائیا۔ نار کنت کھیل اپار، نر نرائن سیج سہائیا۔ دائی دایا اپر اپار، بے پرواہ اپنی کار کھائیا۔ سٹ ڈلارا جایا ایکنکار، آپ اپنی کل جنائیا۔ شبدی شبد کر اجیار، جوتی جاتا وجے ودھائیا۔ سچکھنڈ اندر کھول کواڑ، تھر گھر اپنی بنت بنائیا۔ پوت سپوتا اندر واڑ، دیونہار وڈیائیا۔ ست ستوادی سیج پیار، نش اکھر کر پڑھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، آد پُرکھ ایکا ہر، اپنا ویس وکھائیا۔ سٹ ڈلارا ایکا جایا، گھر ساچے وجی ودھائیا۔ مات پت ہر آپ اکھوایا، نرگن نور نور اُچائیا۔ سیوادار دائی دایا، ساچی سیو کھائیا۔ آد جگاد کیسے بھیو نہ آیا، آنت کہہ نہ سکے کوئی رائیا۔ آپ اپنا کھیل رچایا، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچکھنڈ ساچے سوہا پائیا۔ سچکھنڈ سچا سچ منارا، ہر محفل آپ لگائیندا۔ اک اکلایکنکارا، اپنی کل دھرائیندا۔ شبد اگتی سٹ ڈلارا، بن جنی گود اٹھائیندا۔ دیونہار سیج ہلارا، نام ہلارا اک لگائیندا۔ تھر گھر کھول آپ کواڑا، مندر اندر مندر سہائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنی کرنی آپ سمجھائیندا۔ ساچی کرنی کر کرتار، سٹ ڈلارے دے سمجھائیا۔ آد پُرکھ تیرا پیار، پریم پریتی اک جنائیا۔ گھر وچ گھر کر تیار، گرہ مندر دے وڈیائیا۔ دیا باقی نرگن جوت نور اجیار، ایک ایک ایک رُشنائیا۔ ساچا سجن میت مرار، سری بھگوان سنگ رکھائیا۔ ٹھانڈا سینتا گھر دربار، اگنی تت نہ کھئے وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، آد آد اپنا بھیو جنائیا۔ آد پُرکھ پُرکھ اگم، اپنی کار جنائیندا۔ سٹ ڈلارے تیرا کم، سری بھگوان آپ سمجھائیندا۔ ڈھر فرمانا لینا من، حکمی حکم آپ الائیندا۔ چرن کول کر دھیان، دھیان دھیان نال ملائیندا۔ تیرا بیڑا دتا بنھ، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر آپ اٹھائیندا۔ سٹ ڈلارے جانا جاگ، سو پُرکھ نرنجن آپ جگائیا۔ تھر گھر لگے تیرا بھاگ، وڈ بھاگی ہوئے سہائیا۔ تیری رچنا رچی آد، آنت تیرے ہتھ پھڑائیا۔ ٹوں میرا میں تیرا ساک، سجن ہور نہ کھئے بنائیا۔ تیرا میرا نانا پاک، پتت پُنیت نہ روپ وٹائیا۔ تیرا میرا اکو گھاٹ، پتن اکو اک سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، شبدی سٹ دے وڈیائیا۔ شبد سٹ کر نمسکار، پرہہ آگے سیس جھکائیندا۔ ٹوں کرتا کرنیہار، تیرا آنت کھئے نہ آئیندا۔ میں منگاں درس دیدار، نت تیرا درشن پائیندا۔ ٹوں شاہو بھوپ سیکدار، حکم

اپنا اک چلائیندا۔ ہوں بالک بال نادان، دوئے جوڑ واسطہ پائیندا۔ تُوں وسیں سچکھنڈ مکان، سچ سینگھاسن آسن لائیندا۔ میں تھر گھر
 کراں پروان، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایک دینا ساچا ور، در تیرے الکھ جگائیندا۔ تیرے در جگاواں الکھ، الکھ
 اگوچر تیری وڈیائیا۔ کون ویلا ہوویں پرتکھ، پرہ اپنا روپ دھرائیا۔ کریں نیڑا حق، حقیقت دیونہار وڈیائیا۔ ایتھے اوتھے رکھیں پت، پت
 پرمیشور تیری سرنائیا۔ میں گاواں تیرا جس، سدا سدا صفت صلاحیا۔ تُوں پوری کرنی آس، آسا آسا وچ ملائیا۔ تیرا نرگن نور جوت
 پرکاش، انہو تیری کھیل نظر کسے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سُت دُلا رے تیرا سنگ صاحب
 نبھائیا۔ سُت دُلا رے ساچے لال، سری بھگوان آپ جنائیا۔ تیرا کھیل کراں مہان، مہما اپنی صفت صلاحیا۔ تھر گھر کھول تیری دگان،
 وست امولک وچ ٹکائیا۔ دیونہار سری بھگوان، دوجا اور نہ کھئے جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا سچا ور،
 رحمت ساچی آپ کمائیا۔ سُت دُلا رے اٹھ جاگ، سو صاحب آپ جگائیندا۔ تیرے در لگے بھاگ، ہر کرتا آپ لگائیندا۔ نرگن پکڑے
 تیری واگ، ڈوری اپنے ہتھ رکھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، بنس سرینس تیرا روپ دکھائیندا۔ بنس سرینس تیری
 دھار، سو پُرکھ نرنجن آپ چلائیا۔ آد آد کر پیار، دیونہار وڈیائیا۔ نرگن نور نور اجیار، جوتی جوت جوت رُشنائیا۔ شبدي شبدي
 دُلا ر، پوت سپوتا ہوئے سہائیا۔ داتا دیونہار بھنڈار، وست امولک جھولی پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا
 ور، سمرتھ پُرکھ ہوئے سہائیا۔ سمرتھ پُرکھ اکو داتا، سُت دُلا رے آپ سمجھائیندا۔ اکو پتا اکو ماتا، پُرکھ اکال نظری آئیندا۔ اکو چرن اکو
 ناتا، اکو بدھاتا جوڑ جڑائیندا۔ اکو نام اکو گاتھا، اکو ڈھولا سچ سنائیندا۔ اکو نور اکو جاتا، اکو میلا میل ملائیندا۔ اکو پُچھنہارا باتاں، نت
 نوت ویکھ دکھائیندا۔ اکو دتے ساچی باتا، باطن اپنا حال جنائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سُت
 دُلا ر آپ اٹھائیندا۔ سُت دُلا رے گیا اٹھ، تھر گھر لے انگرائیا۔ پُرکھ ابناسی بنایا مینوں پُت، سر میرے ہتھ ٹکائیا۔ میری سہائے سہنجی
 رُت، رُت رُتھی آپ مہکائیا۔ سنگ نبھائے ابناسی اچت، چیتن اپنی کار کمائیا۔ آپ بیٹھا سچکھنڈ لک، مینوں دیونہار وڈیائیا۔ میں سجدہ
 کراں جھک، دوئے جوڑ سیس جھکائیا۔ پرہ دے دات گُچھ، کچھ نظر کھئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا

ساچا ور، آد آد اپنا بھیو دئے کھلایا۔ آد پُرکھ بھیو کھول، نرگن نرگن آپ جنائیندا۔ نروریر تولے اپنا تول، کنڈا نظر کیسے نہ آئیندا۔ سُت
 ڈلارے رہنا اڈول، اڈل آپ جنائیندا۔ سدا سدا سد وساں تیرے کول، وچھوڑا اور نہ کھئے جنائیندا۔ تیرے پیار آنتر جاواں مؤل، مؤلا ہو
 کے کار کھائیندا۔ آد پُرکھ کرے قول، کیتا قول بھل نہ جائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، آد دھارا آپ بنائیندا۔ آد کیتا
 قول اقرار، اقرار نامہ نظر کیسے نہ آئیندا۔ سُت ڈلارا کر تیار، ترے بھون دھنی آپ سمجھائیندا۔ سچ دوارا کھول کوار، ہائی اکو ونج کرائیندا۔
 تیری اچھیا بھرے بھنڈار، بھچھیا اپنے نام ورتائیندا۔ ساچی سکھیا سچ وچار، سچ ساچا آپ سمجھائیندا۔ نرگن نرگن دئے ادھار، بن وچولا
 کھیل کرائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، بھیو ابھیدا آپ جنائیندا۔ شبد سُت تیرا میل نرنکاری، جوتی جوت جوت
 رُشنائیا۔ تیرا ناؤں ناد شبد دُھنکاری، راگی راگ الاٹیا۔ تھر گھر سوہے محل اٹاری، گرہ مندر ملے وڈیائیا۔ پرہہ ملیا وڈ بھنڈاری، داتا
 دانی ہونے سہائیا۔ تیری کھیل کرے نیاری، بھیو کھئے نہ پائیا۔ تیرا بنس کرے تیاری، سربنس ویکھ وکھائیا۔ وشنوں نور تیرا اُجیاری،
 جوتی جوت ڈگمگائیا۔ برہما ہونے کول ادھاری، کول نین نین کھلایا۔ امرت بوند ٹھنڈی ٹھاری، چرن رگڑ رگڑ بگسائیا۔ دھوڑی دھار کھیل
 اپاری، سُن اگم بھیو چُکائیا۔ شنکر دیوے اک ادھاری، ادھر ادھر نہ کھئے سہائیا۔ سو پُرکھ نرنجن سچا سیکداری، ہر پُرکھ نرنجن حُکم
 منائیا۔ ایکنکار ہونے ادھاری، آد نرنجن نور رُشنائیا۔ سری بھگوان کرے کاری، ابناسی کرتا سیو کھائیا۔ پاربرہم پرہہ کرے پساری، برہم
 ویتا روپ دھرائیا۔ جوتی جاتا کرے کھیل پُرکھ ناری، نار کنت آپ اکھوائیا۔ شاہو بھوپ بن سیکداری، شہنشاہ اپنا حُکم منائیا۔ تتاں میلا
 اک واری، شبد سُت تیری وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ہر، ساچی سکھیا اک درڑائیا۔ ساچی
 سکھیا درڑھ وشواش، شبد سُت سیس نوائیندا۔ پاربرہم تیرا کھیل تماش، ہوں بالک ویکھ وکھائیندا۔ نرگن نور کر پرکاش، وشن برہما
 شو روپ دھرائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، کِس بدھ تیری سیو کھائیندا۔ ساچا ور دیوے دانی،
 داتار اپنی دیا کھائیندا۔ وشن برہما شو تیری نشانی، سچ نشانہ آپ جنائیندا۔ پُرکھ پُرکھوتم کر مہربانی، مہر نظر اٹھائیندا۔ ترے گن مایا کر
 پردھانی، رجو طمو ستو گنڈھ پوائیندا۔ پنج تت نور نورانی، اپ تیج وائے پرتھمی آکاش بندھن پائیندا۔ تتو تت کر کلیانی، جوتی جوت

سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کارے آپے لائیندا۔ ساچی کار لائے دھندا، ڈھردرگاہی آپ جنائیا۔ دین دایال سدا بخشندا، بخشش
 اپنی رہیا سمجھائیا۔ رو سس پرکاش نوری چندا، کین کین وچ چمکائیا۔ برہمنڈ کھنڈ ویکھ جیرج انڈا، اُتبھج سینج ونڈ ونڈائیا۔ جوتی
 جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سُت شبد دئے وڈیائیا۔ سُت شبد تیری ساچی دھار، وشن برہما شو اُپجائیندا۔
 ترے گن مایا بھر بھنڈار، پنچم جوڑ جڑائیندا۔ لکھ چوراسی گھڑ ٹھہیار، گھٹ بھانڈا ویس وٹائیندا۔ نو دوارے کھول کوار، جگت واسنا
 بند کرائیندا۔ من مت بڈھ دے ادھار، سکلا راہ وکھائیندا۔ گھر وچ گھر کر تیار، بند تاکی کُنڈا لائیندا۔ الکھ اگوچر کھیل کرپا کرپا کر،
 بھو کھئے نہ پائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، شبدی تیری ونڈ تیرے ہتھ پھڑائیندا۔ شبد سُت لکھ
 چوراسی داتا، تیرے ہتھ وڈیائیا۔ تیرا نام تیری گاتھا، تیرا ڈھولا صفت سنائیا۔ تُو ہی پتا تُو ہی ماتا، پتا پوت تُو ہی اکھوائیا۔ تُو ہی
 نور آتم جاتا، نورو نور نور رُشنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، پنچ تت ملے وڈیائیا۔ پنچ تت
 ترے گن مایا، تتوت جوڑ جڑائیا۔ نرگن سرگن کھیل رچایا، بھو کھئے نہ پائیا۔ وشن برہما شو سیو کمایا، سیوک اپنا روپ وکھائیا۔ آنتر
 کیسے بھو نہ رایا، منتر سچ نہ کھئے سمجھائیا۔ نرتر برہم نظر نہ آیا، مایا برہم دئے ڈہائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 دیونہارا ساچا ور، ساچی وست آپ ورتائیا۔ ساچی وست امولک دھار، ہر کرتا آپ ورتائیندا۔ ونڈے ونڈے وڈے وڈے وڈے وڈے وڈے وڈے وڈے
 کھائیندا۔ پاربرہم برہم کر پسا، برہم اپنی انس سہائیندا۔ آتم پرماتم جوت نرنکار، جوتی بنس سربنس وکھائیندا۔ جوت نرنجن دے ادھار،
 آد نرنجن خوشی منائیندا۔ شبد ڈلارے کر پیار، گھر مندر آپ وسائیندا۔ ڈھن انادی بول جیکار، ایک راگ لائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ
 ہر، آپ اپنی کرپا کر، گرہ مندر آپ وسائیندا۔ گرہ مندر وسائے آپ، گھر ساچے وچے ودھائیا۔ نرگن سرگن دے پرتاپ، پرماتم آتم جوڑ
 جڑائیا۔ بن رسنا بن جہوا دسے جاپ، بن دندان صفت صلاحیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گھر گھر وچ کرے رُشنائیا۔
 گھر وچ گھر کرے تیار، گرہ مندر سوہا پائیندا۔ آتم سیجا اپر اپار، پرماتم آپ سہائیندا۔ شبد ناد سچی ڈھنکار، انراگی راگ لائیندا۔
 ڈھولا سوہلا ایکنکار، اکل کل دھاری آپے گائیندا۔ بن وچولا سرجنہار، نرگن سرگن ویکھ وکھائیندا۔ شبد ڈلارے دے ادھار، سچ

ساجی آپ جنائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھیو ابھیدا اچھل اچھیدا ایکو وار جنائیندا۔ آد پُرکھ تیرا کھیل رچایا، رچن سچ جنائیا۔ وشن برہما شو سنگ رلایا، سگلا سنگ رکھائیا۔ جُگ چوکرئی ونڈ ونڈایا، کھانی بانی بوجھ بوجھائیا۔ بودھ آگادھا راگ الایا، چارے وید کرے شنوائیا۔ شاستر سمرت ناد وجایا، جیو جہان دئے جنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، آتم پرما تم رکھے اوہلا، پردہ سکے نہ کھئے اُٹھائیا۔ شبد سْت تیرا پردہ اوہلا، سِری بھگوان آپ اُٹھائیندا۔ کایا اندر بن وچولا، نرگن سرگن میل ملائیندا۔ ناؤں نرنکارا اِکو بولا، ایکنکار راگ الائیندا۔ دو جہاناں بن بن تولا، تول سچ ترازو ہتھ اُٹھائیندا۔ ستجگ تریتا دواپر کلجگ پنج تت کایا سب دا ویکھے ڈولا، گھر گھر کایا مندر اندر اپنا پھیرا پائیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر دُھر دی کار گائن ڈھولا، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، شبدی سْت تیری کار کرے کرے کرنیہار، کرتا پُرکھ پُرکھ پُرکھوتم پاربرہم دیوے مان وڈیائیا۔ سْت شبد تیرا رُپ اگم، اگمڑا کھیل کرائیندا۔ تیری دھاروں پئے جم، گر اوتار ناؤں رکھائیندا۔ ملے وست کایا تن، پنج تت سوہیا پائیندا۔ ناتا تئے بُدھ مت من، من منسا پور کرائیندا۔ نرگن جوت چڑھے چن، چند چاندنا اک چمکائیندا۔ سنے راگ بن سرون کن، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، آپ اپنا بھیو سمجھائیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر آون مات، سِری بھگوان دئے وڈیائیا۔ نام ندھان لے کے دات، جیو جنت جگت وڈیائیا۔ کوڑی کرپا میٹ اندھیری رات، نام شبد چند چمکائیا۔ آتم پرما تم سب نوں دس ساتھ، بھیو ابھیدا بھیو جنائیا۔ شاستر سمرت وید پُران گیتا گیان انجیل قرآن کھانی بانی گا گا گئے گاتھ، قلم شاہی صفت صلاحیا۔ کاغذ قلم دیونہار بیان، کلمہ نبی رسول جنائیا۔ آنت سارے پون وفات پچھے رہ جائے کھانی کتھا وات، باطل رُپ سرب درسائیا۔ قلم شاہی کاغذ سنائے واک، کھولے بند نہ کوئی تاک، ملائے پُرکھ نہ کوئی ساک، سجن نظر کھئے نہ آئیا۔ شبد گر تیرا گھاٹ، آد جگاد اِکو واٹ، جُگ چوکرئی پُچھے وات، چار ورن اک جماعت، اٹھاراں برن دیویں دات، آتم پرما تم کریں سچ پڑھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سْت شبدی سچ جنائیا۔ سْت شبد سچ لیا جان، جاننہار آپ جنائیا۔ سچ دس سِری بھگوان، پرہو کی تیری وڈیائیا۔ کون ویلا ملیں آن، نرگن نرگن پھیرا پائیا۔ جُگ چوکرئی کراں دھیان، نج نیتر ین اُٹھائیا۔ کون وسیں سچ مکان، کون مندر ڈیرہ لائیا۔ کون گرہ کریں پروان، کون جھگی

ہوئیں سہائیا۔ کون گائیں ساچا گان، کون نام صفت صلاحیا۔ کون دیویں ساچا دان، داتا دانی آپ اکھوائیا۔ کون بنیں دو جہاناں کاہن، کون گوپی سرب پرنائیا۔ کون نظری آئیں رام، رمٹیا اپنی دھار چلائیا۔ کون کلمہ پڑھیں کلام، کائنات کون جنائیا۔ کون سجدہ کرے سلام، کون پیر پیغمبر روپ دکھائیا۔ کون جنائیں ساچی پہچان، عدم اپنی دھار جنائیا۔ کون جھلائیں سچ نشان، روشن ضمیر نظری آئیا۔ کون دوارے میل کریں آن، پیر ظاہرا روپ دکھائیا۔ محبان بیدو بی خیر یا اللہ کون ویلے کریں پروان، پروانہ اپنا نام جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا ساچا ور، سُت شبد منگ منگائیا۔ سری بھگوان ہو دلیر، آد آد جنائیا۔ نو سو چورانوے چوکرے پچھوں کران مہر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ چار جگ دے گر اوتار پیر پیغمبر گھیر، در تیرے دیاں بہائیا۔ اکٹھے کران اکو ویر، ایکا دو جا بھیو چکائیا۔ شبدی تیرا ناؤں شیر، بھک اپنے نام جنائیا۔ دو جہاناں گھلا کران ویہڑ، بھیڑا راہ نہ کھئے دکھائیا۔ ذات پات جھگڑا دیاں نیڑ، دین مذہب نہ ونڈ ونڈائیا۔ لکھ چوراسی چلاواں اکو بیڑ، بیڑا اپنا نام دکھائیا۔ اٹا گیڑا دیواں گیڑ، لوک مات سکے نہ کھئے اٹکائیا۔ کوڑی کرپا جڑ دیواں اکھیڑ، لوک مات سکے نہ کھئے لگائیا۔ لیکھا چکے میر تیر، تیرا میرا نظر کھئے نہ آئیا۔ کلجگ اتم کران مہر، تیئی اوتار در دکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، شبد سُت تیری وجے ودھائیا۔ شبد سُت تیرا ناد و جاؤنا، سو صاحب آپ سمجھائیندا۔ ہر پُرکھ نرنجن ویس وٹاؤنا، روپ رنگ ریکھ نظر کیسے نہ آئیندا۔ ایکنکار کھیل کھلاؤنا، خالق خلق پردہ لابندیا۔ آد نرنجن جوت جگاؤنا، نوری نور نور اُچھائیندا۔ ابناسی کرتے ڈنک و جاؤنا، دو جہاناں آپ اٹھائیندا۔ سری بھگوان سانگ ورتاؤنا، بھیو ابھید نہ کوئی پائیندا۔ پاربرہم برہم لیکھے لاؤنا، جس جن اپنا میل ملائیندا۔ پچھلا چیتا چیتے کراؤنا، اُبھل بھل کدے نہ جائیندا۔ وشن برہما شو اٹھاؤنا، آلس نندرا نہ کھئے رکھائیندا۔ ترے گن مایا ڈیرہ ڈھاؤنا، محل اٹل نہ کھئے وڈیائیندا۔ پنج تت کوڑا ناتا موہ مٹاؤنا، سچ سچ اک سمجھائیندا۔ سرشٹ سبائی اکو ایشٹ تیرا دکھاؤنا، درشٹ سب دی آپ ہو جائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، شبد سُت تیری سوہے رت، ویکھن آئے ابناسی اچت، کایا بُت نظر کھئے نہ آئیندا۔ سُت ڈلارے تیرا ناد، ہر ساچا آپ جنائیا۔ لوک پرلوک سنے برہمانڈ، برہماد وجے ودھائیا۔ جس رچنا رچی آد، سو جگ چوکرے کھیل رچائیا۔ جس دا ناؤں صفت صلاحی بودھ

اکادھ، گر اوتار پیر پیغمبر ڈھولا گائیا۔ سو دیونہارا داد، وست امولک اک ورتائیا۔ کلجگ اتم رکھے یاد، یادداشت نہ کدے بھلائیآ۔
 صاحب ستگر سنے فریاد، بے آنت پھیرا پائیا۔ مکھ توں پردہ لاپہ نقاب، نقابپوش اپنا نور دئے درسائیا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد جس دا لیندے
 رہے خواب، سو خالق نظری آئیآ۔ تِس نوں سجدہ کرو آداب، نیوں نیوں سیس جھکائیا۔ حقیقت ویکھے حق جناب، شاہ پاتشاہ پھیرا
 پائیا۔ لیکھا جانے رسؤل پاک، پاکیزہ ویکھے سرب خدائیا۔ دیونہارا آب حیات، حیاتی سب دی دئے بدلایا۔ لیکھا چکے پُن صواب،
 دوزخ بہشت اپنا حکم ورتائیا۔ چوڈاں لوک چوڈاں طبق مارے اک آواز، اکم اگمڑا آپ سنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا
 کر، دیونہارا ساچا ور، شبد سُت تیری سُہائے رت، رت رتڑی نال مہکائیا۔ رت سُہائے سُہنجی، سوبھاؤنت دئے وڈیائیا۔ جگے جوت آد
 زرنجی، پُرکھ اکال ویکھ وکھائیا۔ آد جگاد درد دکھ بھہ بہنجی، بھو ساگر پار ترائیا۔ دھوڑ کرائے ساچا مجنی، دُرمت میل دھوائیا۔ زرنگن
 سرگن نظری آئے سجنی، ساک اکو اک جنائیا۔ لکھ چوراسی سرشٹی ساری بہجی، جو گھڑیا سو رہن کھئے نہ پائیا۔ کوڑی کایا سب نے
 تجنی، پنج تت نہ کھئے ہندا ئیا۔ جگت اندھیری اکو وگنی، شبدی گر دئے سمجھائیا۔ نو کھنڈ پرتھمی لگے اگنی، اگنی تت نہ کھئے بھجھائیا۔
 ست رہے نہ کیسے بدنی، کام کرودھ لوبھ موہ ہنکار ہوئے ہلکائیا۔ نیتر دھار نہ کوئی کجلی، کلجگ نین اکھ مٹکائیا۔ زرنگن آئے اکو عدلی،
 سری بھگوان پھیرا پائیا۔ پچھلی کر دئے سب دی بدلی، آگے اپنا کھیل رچائیا۔ کھیل زرنالی جگ جگ ادلی، دھار دھار وچوں سمجھائیا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سُت شبد تیرے ہتھ وڈیائیا۔ تیرے ہتھ وڈیائی دیوے وڈ، وڈ وڈا دیا
 کھائیندا۔ کوڑی کرپا دینی کڈھ، جوٹھا جھوٹھا ناتا موہ ٹرائیندا۔ مایا ممتا ہومیں ہنگتا خالی کرنے ہڈ، آسا ترسنا میٹ مٹائیندا۔ گرمکھ سجن
 سچے سد، زرنگن سرگن رنگ وکھائیندا۔ مورکھ مگدھ دینے چھڈ، ہر کا ناؤں نہ جنہاں بھائیندا۔ رائے دھرم دیوے بدھ، چتر گیت لیکھا
 ہتھ پھرائیندا۔ ڈونگھی بھوری دیوے سٹ، پھڑ باہوں باہر نہ کھئے کڈھائیندا۔ جنہاں ہر کا ناؤں لیا رٹ، رسنا چہوا ڈھولا گائیندا۔ تنہاں
 میٹنا دوئی پھٹ، دویت روپ نہ کھئے وکھائیندا۔ زرنگن وکھاؤنا زرنگن ہٹ، جس گھر اکو نام وکھائیندا۔ در آیاں ملے کلاپت، نار کنت اپنے
 انگ لکھائیندا۔ کرپا کرے پُرکھ سمرتھ، سمرتھ اپنی دھار جنائیندا۔ ٹوں میرا میں تیرا جس نے گایا جس، تِس دا لیکھا سرب مٹکائیندا۔

بھگت بھگوان اک دوجے دے وس، دوجا سنگی نظر کھئے نہ آئیندا۔ باقی کھیڑا ہویا بھٹھ، بھٹھیالا آگنی اکو ڈاہندا۔ ساچے شبد لے کروٹ،
 کروٹ اپنی آپ بدلائیندا۔ نہکلنک کھیل بازی گر نٹ، ہر سوانگی نظر کیسے نہ آئیندا۔ باہروں دے پنج تت کایا جٹ، اندر زرویر پُرکھ
 ڈیرہ لائیندا۔ گوبند نال ملائے ہتھ، دست دست وچ پھسائیندا۔ سمبل نگر گیا وس، اڈمبہر ہور نہ کھئے رچائیندا۔ نرگن جوت کر پرگٹ،
 نہکلنکا ناؤں رکھائیندا۔ لکھ چوراسی جانے مت گت، اپنا بیوی نہ کیسے سمجھائیندا۔ پڑھ پڑھ تھکی بڈھ مت، من مت جیو جگت
 زُلائیندا۔ پڑھ پڑھ ستھر بیٹھے گھت، پڑھیاں ہتھ کیسے نہ آئیندا۔ اندر پا کے بیٹھا نتھ، آتم پرما تم پڑدہ آپ چھپائیندا۔ بڈھی اپنے نالوں کر کے
 وکھ، جگت سیاست ونڈ ونڈائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، شبد ست تیری ساچی دھار، آپ جنائے ایکنکار،
 بھگتاں دیوے سچ پیار، سنت وکھائے اک منار، گرمکھ پوڑے ساچے چارھ گرسکھ سجن گھر بہال، میل ملاواں دین دیاں، دین اپنی دیا
 کھائیا۔ جگت بڈھی لوچے جگ، جگ جیون نظر کیسے نہ آئیا۔ سوچاں اندر لگی آگ، شاہ رگ اُپر درس کھئے نہ پائیا۔ ہومیں ہنگتا وچ
 گئے بجھ، ٹکن نہ دیوے جگت چٹرائیا۔ جنہاں ملیا صاحب ستگر سمرتھ، گر شبدی میل ملائیا۔ اوہ اچی کوکن دوویں کر کے ہتھ، جیو
 جنت سرب سمجھائیا۔ کیسے کم نہ آونی بڈھ مت، آگے ہوئے نہ کھئے سہائیا۔ لیکھے لاؤ اپنی رت، پرہہ چرن ملے وڈیائیا۔ دھندیاں وچ گاؤ
 جس، بندیاں وچوں بندگی اکو بھائیا۔ گندیاں وچوں پچھے جاؤ ہٹ، پلو اپنا آپ چھڈائیا۔ من نیواں کر کے جاؤ ڈھٹھ، ڈھٹھیاں لجا کھئے نہ
 آئیا۔ مانس دیہی ساچا سودا دمڑے لو وٹ، کاجی ماٹی آنت کم کیسے نہ آئیا۔ پڑھ پڑھ سٹیک رسنا جہوا رہے رٹ، رٹا آون جاون نہ کھئے
 مکھائیا۔ ستگر مارگ رہیا دس، نانک گوبند شبد پڑھائیا۔ جنہاں پارہم پرہہ ہویا وس، تنہاں نیوں نیوں چرن لاکے سرب لوکھائیا۔
 بھگت بھگوان اک دوجے دا گاون جس، دوجی اور نہ کھئے پڑھائیا۔ گرمکھاں کول چوڈاں وڈیا ہوئی بھٹھ، اکو اکھر ملے وڈیائیا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، آد پُرکھ اپر مپر سوامی آد جگاد لکھ چوراسی گھٹ گھٹ آنتر جامی، بودھ آگادھ شبد بانی، گر
 بانی راگ الاٹیا۔ امرت آتم سچ سروور ٹھنڈا پانی، نجھر جھرنا آپ جھرائیا۔ سرتی شبدی میل ملاواں ساچے ہانی، گھر وجے اک ودھائیا۔
 ناتا تھے چارے کھانی، اندج جیرج اُتہج سینج بندھن رہے نہ رائیا۔ پد ملے اک نربانی، نربان پد سہائیا۔ ہوئے سہائی شاہ سلطانی، شہنشاہ

اپنی دیا کہائیا۔ پکڑ بہائے شبد بیانی، نام بانا اک بنائیا۔ سچکھنڈ وسائے سچ مکانی، بے مقام مقام اک جنائیا۔ سریشٹ سبائی دے سے فانی، فاتحہ آنت سرب پڑھائیا۔ جو گرسکھ گرمکھ ہرجن ہربھگت ساچا سنت صاحب ستگر اتوں اپنا پریم کرے قربانی، تنہا نام نشانی دے جنائیا۔ رسنا جہوا نہ جگت کہانی، آتم پر ماتم کھیل مہانی، پاربرہم برہم میل ملاواں مل اپنا آپ جنائیا۔

* ۱۲ جیٹھ ۲۰۲۰ بکرمی گوڑھا رام دے گرہ شیخ سر جموں *

ستگر پورا اکم اپار، گر گر دھار چلائیندا۔ گر گر دھار شبد جیکار، نعرہ ایکا نام جنائیندا۔ ساچا نام اپر اپار، بھگت بھگوان آپ جنائیندا۔ بھگت بھگوان ہو اُجیار، ساچے سنتاں میل ملائیندا۔ ساچے سنتاں دے دیدار، بودھ آگادھ بھیو کھلائیندا۔ بودھ آگادھ ناد دھنکار، گرمکھ بوجھ بوجھائیندا۔ گرمکھ ساچی پاوے سار، آتم پر ماتم پڑدہ لائیندا۔ آتم پر ماتم کھیل نیار، نرنکار نرگن آپ جنائیندا۔ محل اٹل کر تیار، مندر اکو اک وڈیائیندا۔ گرسکھ کایا بنک دوار، سری بھگوان ہٹ کھلائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، صاحب ستگر دیا کہائیندا۔ صاحب ستگر پُرکھ اکال، ایکا ایک وڈی وڈیائیا۔ گر گر روپ شبدی لال، سُت دُلارا دے وڈیائیا۔ بھگت بھگوان کھیل مہان، پُرکھ ابناسی سنگ نبھائیا۔ سنت ساجن کر پروان، سچ پروانہ اک سمجھائیا۔ گرمکھ گر گر دے گیان، گیان نیتراک کھلائیا۔ گرسکھ کر سچ پہچان، پہچان دے سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ستگر پورا اک اکھوائیا۔ ستگر پورا پُرکھ سمرتھ، نرگن نرویر کھیل کھلائیندا۔ گر گر آپ چلائے رتھ، بن رتھوابی سیو کہائیندا۔ بھگت بھگوان مارگ دس، ساچا راہ اک وکھائیندا۔ سنت ساجن آنتر وس، بھیو ابھیدا آپ کھلائیندا۔ گرمکھاں میلا ہس ہس، سوہنگ اجپا جاپ چپائیندا۔ گرسکھاں دیوے اکو رس، امرت جھرنا آپ جھرائیندا۔ نرگن جوت کر پرگٹ، اگیان اندھیر مٹائیندا۔ نام ندھانا مار سٹ، سوئی سُرتی آپ اٹھائیندا۔ دیونہارا برہم مت، ساچی سکھیا اک پڑھائیندا۔ لیکھے لائے رتی رت، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ستگر پورا ویکھ وکھائیندا۔ ستگر پورا پاربرہم، بے آنت وڈی وڈیائیا۔ گر گر دھار پئے جم، نرگن نور نور رُشنائیا۔ بھگت بھگوان جنائے کم، بھگتی اکو اک سمجھائیا۔

سنتن دیوے نام دهن، وست امولک جھولی پائیا۔ گُرمکھاں راگ سُنائے کن، دُھر دی بانی بان لگائیا۔ گُرسکھ چاڑھے ساچے چن، لوک مات کرے رُشنائیا۔ سرگن یرگن بیڑا بٹھ، بہار اپنے کندھ اُٹھائیا۔ نانا توڑ منسا من، آسا ترسنا دئے بُجھائیا۔ کوڑی کریا دیوے ڈن، کام کرودھ لوبھ موہ ہنکار نہ ہٹھے ہلکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ستگر پُورا بے پرواہیا۔ ستگر پُورا سد مہربان، مہربان دیا کھائیندا۔ گر گر رُپ دیوے دان، داتا دانی آپ اکھوائیندا۔ بھگت بھگوان اُچائے نشان، سچ نشانہ اک جھلائیندا۔ سنت ساجن کر پردھان، نام پردھانگی ہتھ پھڑائیندا۔ گُرمکھ گر گر دے گیان، آتم پرما تم بوجھ بُجھائیندا۔ گُرسکھ ساچے چتر سُجان، سگھڑ اپنے رنگ رنگائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ستگر پُورا اک اکھوائیندا۔ ستگر پُورا ایک ایک، ایکنکار وڈی وڈی پائیا۔ گر گر دیونہارا ٹیک، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ بھگت بھگوان لکھنہارا لیکھ، لیکھا سب دا رہیا چکائیا۔ سنت ساجن آپے پیکھ، پیکھ آپ بگسائیا۔ گُرمکھاں جنائے ساچی ریکھ، ریکھا پچھلی دئے بدلائیا۔ گُرسکھ کرے اک آدیس، نیوں نیوں لاگے پائیا۔ سری بھگوان ساچا بھیس، ست سرُپی آپ وٹائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، ستگر ساچی بوجھ بُجھائیا۔ ستگر ساچی بوجھ بوجھ، بوجھنہارا آپ اکھوائیندا۔ گر گر لیکھا چکے ایک دوچ، ایک دوآ ایک گھر وکھائیندا۔ بھگت بھگوان پریم پریتی جائے رُجھ، نج آتر دھیان لگائیندا۔ سنت ساجن کول کرے اوندھ، اُلٹا مکھ بھوائیندا۔ گُرمکھ گُرسکھ جائے جھوج، بلیدان آپ کرائیندا۔ گُرسکھ ویکھے سچ عرُج، مُرید مُرشد آپ وکھائیندا۔ جگت ترسنا مٹھے بھوکھ، جگت آسا نہ کھئے رکھائیندا۔ گرہ مندر جنائے سوکھ، سگھ آتر آتر پرگٹائیندا۔ جنم کرم دا میٹے دوکھ، دوکھ نوارن دیا کھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ستگر اپنا بھیمو جنائیندا۔ ستگر ساچا اکو اک، ایکنکار اکھوائیا۔ گر اوتاراں دیوے ٹیک، پیر پیغمبر سپس جھکائیا۔ بھگت بھگوان جنائے بھیکھ، بھیکھا دھاری ویس وٹائیا۔ سنت ساجن کرن آدیس، نیوں نیوں سپس جھکائیا۔ گُرمکھ درس منگن نیتن نیت، وچھوڑا کھئے نہ بھائیا۔ گُرسکھ مٹھے ہوون کوڑے ریٹھ، امرت رس ایک کھائیا۔ آتم پرما تم ساچا ہیت، برہم پاربرہم کُرمائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ستگر اکو اک ہو جائیا۔ ستگر پُورا اکو اک، اکل کل اکھوائیندا۔ ترے گن مایا نہ لائے سیک، جس جن اپنی دیا کھائیندا۔ کایا مندر اندر کھیڈ، پردہ

دُئی آپ چُکائیندا۔ شبد اگم سندیسہ بھیج، سوئی سُرُتی آپ اُٹھائیندا۔ توری دیوے تیج، جوتی جاتا ڈگمگائیندا۔ آتم پرما تم مانے سیج، سیج سہنجنی اک سہائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ستگر اِکو اک اکھوائیندا۔ ستگر ایکو ایک، آد جُگاد وڈیائیا۔ نرگن کرے نرگن ہیبت، سرگن سرگن بوجھ بوجھائیا۔ وسنہارا اپنے کھیت، دیس دسنتر سوہا پائیا۔ رُت رکھے بسنتی چیت، پت ڈالی رُپ مہکائیا۔ جن بھگتاں دیوے اپنا ہیبت، دُو جے سمجھ کھئے نہ آئیا۔ جگت نیتر سارے رہے ویکھ، گر گیان نیتر نہ کھئے کھلائییا۔ بُدھی کھئے نہ پاوے ہیبت، من چلے نہ کھئے چٹرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ستگر دیونہار وڈیائیا۔ ستگر پورا آد آنت، سو پُرکھ نرنجن آپ اکھوائیندا۔ گر گر دیوے نام منت، جُگ چوکرئی سیو لگائیندا۔ بھگت بھگوان ناتا نار کنت، گرہ مندر سوہا پائیندا۔ سنت مہاگان اگنت، اگنت اپنی کارے لائیندا۔ گرُمکھ وڈیائی وچ جیو جنت، جاگرت جوت جوت جگائیندا۔ گرسکھاں گرہ توڑے ہومیں ہنگت، ہنگ برہم بھیو چُکائیندا۔ لیکھا جانے جیرج انڈج، اُتہج سینج ویکھ وکھائیندا۔ گیان بودھ آتم پنڈت، انحد انادی راگ لائیندا۔ جُگ چوکرئی بنائے بنت، گھڑن بھنہار اپنی کھیل کرائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ستگر پورا سورا اک اکھوائیندا۔ ستگر پورا سورہیر، شاہ پاتشاہ سچا اکھوائیا۔ گر گر مارے نرالا تیر، انیالا نام چلائییا۔ بھگت بھگوان گھت وہیر، نرگن سرگن ملنے آئیا۔ سنتاں چوٹی چاڑھے اخیر، آخر اپنی گنڈھ پوائیا۔ گرُمکھاں دیوے ساچی دھیر، دھیرج اِکو اک بندھائییا۔ گرسکھاں کڈھے ہومیں پیڑ، دُرمت میل دھوائیا۔ کرے کھیل بے نظیر، جگت نیتر نظر کیسے نہ آئیا۔ جس جنائے اپنی سچ تصویر، جلوہ نور نور خُدائییا۔ صاحب ستگر سانجھا پیر، پیغمبر دھیان لگائییا۔ آد جُگاد نہ ہوئے دلگیر، جگت اداسی نہ کوئی رکھائییا۔ نہ شاہ نہ کوئی فقیر، فکر غم نہ کھئے جنائییا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ستگر ساچے وڈ وڈیائیا۔ ستگر ساچا پُرکھ اتھاہ، اکل کل دھاری آپ اکھوائیندا۔ گر گر چلائے راہ، لوک مات کھیل کھلائییندا۔ بھگت بھگوان آپ اُٹھا، ساچی بھگتی اک سمجھائییندا۔ سنت ساجن لئے ملا، ٹلے پربت پھول پھلائییندا۔ گرُمکھاں گر گر بوجھ دئے بوجھا، بھیو ابھید جنائیندا۔ گرسکھاں سوجھ دئے پا، سو پُرکھ نرنجن اپنا گھر وکھائییندا۔ ایکا دوج دئے گوا، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ستگر پورا ایکا گھر وڈیائیندا۔ ستگر پورا وڈا آپ، پرہ اپنی دیا کھائییا۔ گر اوتاراں بنیا باپ، پیر

پیغبران پتا مائیا۔ بھگتان بنیا سچا ساک، سنتان سجن اکو نظری آئیا۔ گرمکھاں کھولے سچا ہاٹ، گرسکھ گر گر بوجھ بھجائیا۔ جگ
 چوکرئی ویکھے واٹ، بن پاندھی جگت راہیا۔ نو نو چار ویکھے گھاٹ، نرگن اپنا پھیرا پائیا۔ جگ چوکرئی جانے گاتھ، نام ندھان کرے
 شنوائیا۔ سرگن دیونہارا دات، وست امولک آپ ورتائیا۔ درساونہارا وڈ کرامات، کرم کانڈ گنڈھ پوائیا۔ ڈونگھا رکھے اپنا کھات، نرگن
 سرگن سمجھ کیسے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ستگر پورا اک ہو جائیا۔ ستگر پورا اک ایشٹ دیو، دیو آتما
 سرب جنائیندا۔ آد جگادی الکھ ابھیو، الکھ اگوچر اپنی کار کمائیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر لائے سیو، وشن برہما شو حکم منائیندا۔ صفت
 صلاحی رسنا جہو، کھانی بانی راگ سنائیندا۔ آپ سدا رہے نہکیو، نہچل دھام ڈیرہ لائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر،
 ستگر ساچا اک اکھوائیندا۔ ستگر ساچا اکو بن، بنت سرب بنائیا۔ وشن برہما شو جن، آد شکت ویکھے سچی مائیا۔ شبد ناد راگ سنا
 کن، بن کتاں کرے شنوائیا۔ وست امولک دے دھن، بھنڈار اٹ ورتائیا۔ جوتی جوت چاڑھ چن، نور ظہور رشنائیا۔ کر وسیرا بن
 چھری چھن، محل اٹل سوہبا پائیا۔ کرے کھیل گھڑی پل، گھرن بھنہار اپنی کار کمائیا۔ آد جگاد دیوے ڈن، ڈنکا اپنا نام وجائیا۔ گر
 اوتار پیر پیغمبر کہن دھن دھن دھن، دھن دھن تیری وڈیائیا۔ حکمے اندر حکم رہے من، سیس سکے نہ کھئے اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ
 ہر، آپ اپنی کریا کر، ستگر پورا اک اکھوائیا۔ ستگر پورا ہوئے پور، پوری آسا سرب کرائیا۔ آد جگادی حاضر حضور، حضرت اپنا
 پھیرا پائیا۔ جگ چوکرئی بنہنہار دستور، دست بدست حکم منائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر حکمے اندر ہو مجبور، در در گھر گھر الکھ
 جگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ستگر اکو اوٹ تکائیا۔ ستگر پورے اکو اوٹ، آد جگاد جنائیندا۔ گر اوتار جس
 دی جوت، نرمل بمل روپ وکھائیندا۔ سچ مقام جس دا کوٹ، سچکھنڈ سوہبا پائیندا۔ وشن برہما شو جس دا اوت پوت، لکھ چوراسی
 کھیل کرائیندا۔ گھرن بھن دا جس نوں شوق، جگ چوکرئی ویس وٹائیندا۔ نرگن سرگن آپے پھنچ، مہربان ویکھے وکھائیندا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ستگر اپنی کار کمائیندا۔ ستگر پورا سری بھگوان، آد جگاد اکھوائیا۔ نام جھلائے سچ نشان، درگاہ
 ساچی آپ اٹھائیا۔ دھر درباری حکمران، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ نام سندیسہ دو جہان، ایکنکارا آپ جنائیا۔ لوآن پریاں برہمنڈان

کھنڈاں دے گیان، وشن برہما شو کرے پڑھائیا۔ گر اوتاراں دیوے دان، وست امولک آپ ورتائیا۔ حُکے اندر گوپی کاہن، جُگ
 چوکرئی ناچ نچائیا۔ کھیلے کھیل سِری بھگوان، بھگوان اپنی کار کھائیا۔ پیر پیغمبر کر پردھان، کلمہ نبی رسؤل جنائیا۔ ساچی صِفت اک
 انجان، عالم عامل سب نؤں دئے سمجھائیا۔ کامل پُرکھ ہونے بھگوان، بھگوان اپنا بھیو جنائیا۔ عالم ساری ہونے حیران، جوتی جوت سرؤپ ہر،
 آپ اپنی کِرپا کر، نرالم اکو کار کرائیا۔ ستگر پورا پروردگار، بے پرواہ اکھوائیندا۔ آد جگادی سانجھا یار، جُگ جُگ ویس وٹائیندا۔ جوتی
 جاتا ہو اُجیار، جلوہ نؤر نؤر دھرائیندا۔ کلمہ نبی تیار، علما عالم آپ سمجھائیندا۔ ساچا فقرہ بول جیکار، نعرہ اکو اک سُنائیندا۔ جوتی
 جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ستگر صاحب دیا کھائیندا۔ ستگر صاحب دین دیا، دیا بندھ اکھوائیا۔ جوتی جلوہ نؤر جمال،
 ظاہر ظہور رُشنائیا۔ سچکھنڈ وسنہار سچّی دھرمسال، مقامے حق نؤر رُشنائیا۔ محبان بیدو نؤجوان، جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی
 کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ستگر اپنا روپ وٹائیا۔ ستگر روپ آپ خُدا، خُدی وچ کدے نہ آئیندا۔ نرگن نرگن ہو فدا، فطرت اپنی
 سرب مٹائیندا۔ نرؤیر روپ نہ ہونے جُدا، جُز انگ نہ ونڈ وٹائیندا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، مُرید مُرشد ویکھ
 وکھائیندا۔ مُرید مُرشد دیوے دید، دید عید اک جنائیا۔ کلمہ نبی سچ رسید، رسیدہ اکو ہتھ پھڑائیا۔ پیر پیغمبران کر تائید، طالب طلبا
 آپ سمجھائیا۔ سچ نشانہ دتے ٹھیک، جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، منزل اکو اک وکھائیا۔ اکو منزل منز لے مقصود،
 پروردگار آپ جنائیندا۔ اوتھے پڑھے نہ کھئے ہزارا درود، کلمہ نبی نہ کھئے لائیندا۔ نہ کوئی لیکھا عاشق معشوق، پریم پیار نہ کھئے جنائیندا۔ اکو
 حق اکو توفیق، خود خُدا اپنے ہتھ رکھائیندا۔ کرے کھیل لاشریک، شرکت وچ کدے نہ آئیندا۔ جس دی کردے سرب اڈیک، سو
 حُجرے سوہا پائیندا۔ جس دی دھار سدا باریک، جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ساچا ستگر بھیو چُکائیندا۔ ستگر ساچا
 سِری بھگونت، بھگون بھیو جنائیا۔ جُگ چوکرئی نام منت، گر اوتار اکھڑ پڑھائیا۔ پیر پیغمبر درویش منگت، گل الفی منگ منگائیا۔
 جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، وست اکو اک ورتائیا۔ ستگر پورا ورتے ورتانت، وست اپنی آپ اپائیندا۔
 جُگ چوکرئی دے دے دات، نرگن سرگن کھیل وکھائیندا۔ سرگن روپ بوہ بدھ بھانت، پنج تت کایا چولا آپ ہنڈائیندا۔ نام ندھانا گا گا

گاتھ، اکھڑ وکھڑ نام سمجھائیندا۔ کلجگ اتم کھیل تماش، سو پُرکھ نرنجن ویکھ وکھائیندا۔ نو کھنڈ پرتھی کوڑی راس، ساچا کاہن نظر کھنڈ نہ آئیندا۔ شودوالے مٹھ مندر مسجد بیٹھے بدمعاش، خواہش پوری نہ کھنڈ کرائیندا۔ ست دھرم دی نظر نہ آئے شاخ، چاروں کُنڈ اندھیرا چھائیندا۔ بڈھی اندر سارے رہے بھاکھ، ہر کی بھاکھیا نہ کھنڈ جنائیندا۔ اک دوجے توں رہے اکھ، من مت سرب وڈیائیندا۔ کوئی نہ بوجھے اتم پر ماتم ذات، بن پر ماتم نجات نہ کھنڈ وکھائیندا۔ سارے ڈکے ڈونگھے کھات، باہوں پھڑ پار نہ کھنڈ لنگھائیندا۔ دین مذہب دی پٹی پڑھی جماعت، کلمہ حق نہ کھنڈ سمجھائیندا۔ جس دوارے ملے نجات، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ستگر پورا اپنا کھیل کھلائییندا۔ ستگر پورا اتم آنت، نرگن اپنا پھیرا پائیا۔ لکھ چوراسی ویکھے جیو جنت، سادھ سنت پردہ لاپیا۔ کون ناری کون کنت، سیج سہنجی کون ہنڈائیا۔ کون چولی چڑھیا رنگ بسنت، کون کسمرٹا روپ وٹائیا۔ کون درویش بنیا منگت، کون بیٹھا لکھ جگائیا۔ کون پھسیا وچ ہومیں ہنگت، کوڑی کرپا گڑھ بنائیا۔ کون ملیا ساچی سنگت، مایا ممتا موہ تجائیا۔ کون بنیا ساچا پنڈت، سوہنگ ڈھولا رہیا گائیا۔ کون ہویا مات اکھنڈت، پردے ہر نہ رہیا وسائیا۔ ناتا جڑیا جیرج انڈج، اُتہج سیتج ہوئی کڑمائیا۔ کون بیٹھا ساچی پنگت، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ستگر پورا ویکھے تھائوں تھائیا۔ ستگر پورا کرے جودھ، جگ چوکرپی کھیل کھلائییندا۔ آد جگادی داتا بودھ، بودھ گیان درڑائیندا۔ اتم پر ماتم بھگتاں سودھ، سُدھا سر اشنان کرائیندا۔ پارپریم برہم نام سلوک، سوہنگ ڈھولا اک پڑھائیندا۔ ناتا تھے لوک پرلوک، دو جہاناں پنڈھ مکائیندا۔ چرناں ہیٹھ دباے مکتی موکھ، مُفت اپنا میل ملائییندا۔ نہ کوئی ہرکھ نہ سوگ، چنتا غم نہ کھنڈ جنائیندا۔ بھگت بھگوان دی اکو چوگ، سوہنگ ہنسا مانک موتی مکھ لگائیندا۔ اتم پر ماتم دھر سنجوگ، دھر سنجوگی میل ملائییندا۔ نیتر وینہدے رہن لوک، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ستگر پورا اپنہ انگ لگائیندا۔ ستگر پورا انگیکار، ایکا ایک ایک اکھوائیا۔ بھگت وچھل گِرور گِردهار، مُکند منوسر لکھی نرائن سوہیا پائیا۔ چترُہج ہو تیار، آد شکت وپس وٹائیا۔ مندر کھول اک کواڑ، در دروازہ دئے درسائیا۔ دیا باقی کر اُجیار، کمالپاتی ویکھ وکھائیا۔ ساچا ساتھی سرجنہار، نرگن اپنا پھیرا پائیا۔ من مت بڈھ توں وسیا باہر، گرمکھ گر گر کرے پڑھائیا۔ لیکھا جانے اندر باہر، گپت ظاہر کرے شنوائیا۔ شاستر سمرت کوئی نہ

بائے سار، وید پُران دین دُہائیا۔ انجیل قُرآنا ہاباکار، الفیے نیناں نیر وہائیا۔ ساچا کھیل کرے نرنکار، نرگن اپنی کار کھائیا۔ گر اوتار بن
 بھکار، جھولی نام جگت بھرائیا۔ منگدے گئے وارو وار، دوئے جوڑ جوڑ واسطہ پائیا۔ کل کلکی لے اوتار، نرگن اپنا ویس وٹائیا۔ سمبل
 وسے دھام نیار، بنک اکو اک پرگٹائیا۔ نام شبد بول جیکار، دو جہاناں لئے جگائیا۔ کرے کھیل اگم اپار، اگمڑی کار کھائیا۔ لکھ
 چوراسی وچوں بھال، گرمکھ ستگر نال ملائیا۔ شبد سروپی بن دلال، سودا اکو وار کرائیا۔ آگے کوئی نہ گھالے گھال، جنگل جوہ اجاڑ
 پہاڑ پھیرا کھئے نہ پائیا۔ کایا مندر اندر وکھائے سچی دھرمسال، جس گھر بیٹھا بے پرواہیا۔ بدھی سُن سُن ہوئے حیران، ستگر کی کی کھیل
 رچائیا۔ میں بنی رہی انجان، مت ہوچھی سار نہ پائیا۔ کملی کوچھی کوئی نہ کرے پروان، ملے مان نہ کھئے وڈیائیا۔ جگت ودیا نہ کھئے گیان،
 بن ستگر پورے لڑ نہ کھئے پھڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ستگر پورا اکو ہر، کلجگ اتم ویکھ وکھائیا۔ ستگر پورا
 اکو آیا، گھر گمبھیر ناؤں دھرائیندا۔ دو جہان جس دی چھایا، گر پیر اوتار پیغمبر سیس جھکائیندا۔ ترے گن جس دی ورتے مایا، نہ
 کوئی میٹے میٹ مٹائیندا۔ چوتھا گھر جس وسایا، محل اٹل اک سہائیندا۔ پنچم راگ جس الاپا، گر شبدی ناد وجائیندا۔ چھیواں گھر جس
 وسایا، چھپر چھن نہ کھئے چھہائیندا۔ ست ستواد دی دیک جس جگایا، جوتی نور ڈگمگائیندا۔ اٹھاں تتان کھیڑا جس وسایا، لکھ چوراسی
 سوہا پائیندا۔ نو دوارے جس راہ جنایا، جگت واسنا وچ بھرائیندا۔ دسم دواہری جس ڈیرہ لایا، سو صاحب ستگر پورا حاضر حضورا
 جوتی نور شبدی نور پچنی پورا، گرمکھ گرمکھ بھگت بھگون جیا دان ہو مہربان، شبد مہان کر کلیان، کلمہ نبی نبی رسول کر قبول
 سچ اصول جواب معقول، مکمل اکو نام جنائیندا۔ اکو نام سدا مکمل، مقامے حق حق جنائیا۔ پیر پیغمبران کرنا عمل، عالمیت وچ روپ نہ
 کھئے وٹائیا۔ پگ رکھنا آگے سمبھل، ساچی سکھیا گیا سمجھائیا۔ نرگن نور اکو اول، عالمین بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی
 کرپا کر، ستگر پورا کرے فضل، آد جگادی ساچا عدل عدالت اکو گھر وکھائیا۔ ستگر پورا سچا رام، رحمت اپنی آپ کھائیندا۔ ستگر
 پورا سچا شام، نام بنسری آپ وجائیندا۔ ستگر پورا سری بھگون، بھگون اپنا بھیو کھلائیندا۔ ستگر پورا دیوے دان، بھگت وچھل
 ویس وٹائیندا۔ ستگر پورا نوجوان، نرگن نور ڈگمگائیندا۔ ستگر پورا وڈ بلوان، بلدھاری بھیو جنائیندا۔ ستگر پورا وسے سچ مکان،

سچکھنڈ دوارا سوہا پائیندا۔ ستگر پورا ہو پردھان، نام پردھانگی اک کھائیندا۔ ستگر پورا والی دو جہان، دوئے دوئے اپنی کار کھائیندا۔
 ستگر پورا یرگن جوت مہان، نور نورانہ ڈگمگائیندا۔ ستگر پورا کلجگ اتم ویکھے آن، لوک پرلوک کھوج کھجائیندا۔ ستگر پورا ایک نام
 جھلائے نشان، نشانہ اکو اک جنائیندا۔ ستگر پورا ورن برن وکھائے اک ایمان، عمل اکو اک درسائیندا۔ ستگر پورا جگ چوکری جنائے
 ساچا کام، نہکرمی اپنی کار سمجھائیندا۔ ستگر پورا، مہراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، آد جگاد جگ چوکری جنم مرن وچ نہ آئیندا۔
 جن بھگتاں کرے کلیان، مہر نظر اک اٹھائیندا۔ سچ وکھائے سچ مکان، سچکھنڈ دوارے سوہا پائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی
 جوت دھر، ہرجن دیوے اپنا ور، ور داتا آپ اکھوائیندا۔ مائس شانتی منکھ ذاتی، جوتی جاتا آپ جنائیندا۔ سکھ ملے نہ گلیں باتیں، گر
 ستگر بھیو چکائیندا۔ پرہ ملے نہ پڑھیا گاتھی، گہر گمبہر کھیل کھلائیندا۔ جس جن دیوے ساچی ذاتی، دیاوان دیا کھائیندا۔ پھڑ اٹھائے
 ستیاں راتیں، دے جاگدیاں ویکھ وکھائیندا۔ امرت بوند چوائے سواتی، نچھر جھرنا آپ جھرائیندا۔ من منوآ آگ نہ لائے چواتی، بہامبڑ ہور
 نہ کھئے وکھائیندا۔ اندر نام سنائے ساکھی، بن رسنا جہوا ڈھولا گائیندا۔ تن ڈونگھا ویکھے خاکی، تن مندر اندر پھول پھلائیندا۔ باطن کرے
 اپنی باقی، بھیو ابھیدا آپ جنائیندا۔ مہر نظر کر جس دیوے چرن پریتی، سچی شانتی شہنشاہ اپنے رنگ رنگائیندا۔ جوتی جوت سروپ
 ہر، آپ اپنی کرپا کر، سنسا روگ سرب چکائیندا۔ کایا اندر ست سروپ، ستگر بیٹھا آسن لائیا۔ ویکھنہارا اندھ کوپ، دہ دشا پھول
 پھلائیا۔ اٹھ پھر ستا رہے گھوک، بن گرمکھاں سکے نہ کھئے جگائیا۔ من واسنا سب نوں رہی پھوک، گھر گھر اگنی رہی لائیا۔ بدھی
 رووے گرلاوے مارے کوک، اچی اچی دئے ڈبائیا۔ میری کوئی نہ چکاوے چوک، ہتھ نال ہتھ نہ کھئے وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، شانتی اکو گھر وکھائیا۔ ستگر ہتھ سچی شانتی، سکھ سکھ وکھائیندا۔ بیٹھا ویکھے اک اکتی، نظر کیسے نہ آئیندا۔ من
 واسنا کھیل بوہ بدھ بہانتی، بہاؤ بہاؤ نال ملائیندا۔ آسا ترسنا کھیل تماشی، ہومیں ہنگتا نال ملائیندا۔ کام کرودھ بنے ساتھی، موہ ممتا
 جوڑ جڑائیندا۔ جیو جنت ڈگا ڈونگھی کھاڈی، کایا وچوں باہر نہ کھئے کڈھائیندا۔ جنہاں صاحب ستگر ملیا لہنا دینا چکاوے باقی، حساب
 ہور نہ کھئے وکھائیندا۔ چپ کر کے اندر وڑ کے کھول دیوے تاکی، پردہ دئی دویت اٹھائیندا۔ نہ دوس نہ رہے راتی، سورج چند نہ کھئے

چمکائیندا۔ نہ من نہ بُدھی ساتھی، مت متوالی ڈیرہ ڈھائیندا۔ سُرتی ملے کھلاپاتی، کول نین دیا کھائیندا۔ اُس ویلے آوے شانتی، دُکھ روگ نظر کھئے نہ آئیندا۔ شانتی کہے میں ستگر ہتھ، دو جے ہتھ کیسے نہ آئیا۔ بن ستگر پورے میری رکھے نہ کوئی پت، کلجگ جیو میرے اُتے بیٹھے نین ٹکائیا۔ چاروں کُٹ من مت، گُرت گئے بھلائیا۔ کوڑی کِریا اندر پھس، ساچا مارگ نظر کیسے نہ آئیا۔ اپنا اپنا گاؤندے جس، ہر کا ڈھولا نہ کھئے سُنائیا۔ دُئی دویتی لگا پھٹ، پئی نام نہ کھئے بندھائیا۔ وڈی وڈیائی دتی مت، بُدھی نال اشاریاں رہی سمجھائیا۔ بھيو نہ پایا کھلاپت، پت پرمیشور سنگ نہ کھئے رکھائیا۔ بن ستگر پورے جیو جگت جہان خالی وجاؤن ہتھ، ہتھ کیسے میں نہ آئیا۔ جس مارگ پرہ نے دتا دس، تِس پینڈا پندھ مُکائیا۔ میں گُرمکھاں دے چرنی جاواں ڈھٹھ، گل پلُو واسطہ پائیا۔ میری پت لو رکھ، دُور دُراڈی چل کے ڈیرے آئیا۔ میں تہاڈے اندر جاواں وس، ہونانی سیو کھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچی شانتی چرناں وچ رکھائیا۔ شانتی کہے میرا شہنشاہ، جُگ جُگ دیا مات کھائیندا۔ جس نوں مینوں ملن دا چا، صاحب ستگر میل ملائیندا۔ اُس دے کولوں پُچھاں راہ، جو رہبر سرب اکھوائیندا۔ کر کِریا جے حُکم دیوے سُنا، دُھر فرمانا اک الائیندا۔ میں آگے ہو کے اوہدی پھڑاں بانہ، جو میرے ستگر صاحب بھائیندا۔ گُرسکھ میں کدی نہ کران نانہ، ہاں ہاں وچ ہاں رکھائیندا۔ شانتی نانی جن بھگتاں بھرے پانی، جس پڑھی سمرتھ پُکھ دی بانی، بان نرالا تیر لگائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، جس جن دیوے نام ور، تِس من شانت گھر آوے شانتی، شان گُرمکھ پھیر ودھائیندا۔

* ۱۳ جیٹھ ۲۰۲۰ بکرمی رام چند دے گرہ پند دیوا جموں *

آد جُگاد سچا داتا، سیری بھگوان اک اکھوائیندا۔ جُگ چوکڑی بٹھے ناتا، بھگت بھگوان میل ملائیندا۔ آتم پرما تم دسے گاتھا، ساچی سکھیا اک سمجھائیندا۔ میٹے زین اندھیری راتا، زرگن سچا چند چمکائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، جُگ جُگ اپنی کار کھائیندا۔ آد جُگاد سیری بھگوان، سو پُکھ زرنجن دیا کھائیا۔ جن بھگتاں دیوے نام ندھان، وست امولک اک ورتائیا۔ گھر گھر

میلا ساچے کاہن، گرہ مندر خوشی دکھائیا۔ لیکھا جان دو جہان، جیون جُگت دئے سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ آد جُگاد سِری بھگوت، بھگون اپنی دیا کھائیندا۔ لیکھا جانے ساچے سنت، ہر ستگر میل ملائیندا۔ جُگ چوکرئی بنائے بنت، ستجگ تریتا دواپر کلجگ آپ ہنڈائیندا۔ نام ندھانا منیاں منت، آتم پر ماتم آپ پڑھائیندا۔ گرہ توڑ ہومیں ہنگت، نون سو اکھر اک سمجھائیندا۔ دے وڈیائی جیو جنت، جاگرت جوت جگائیندا۔ میل ملاوا ساچی سنگت، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جُگ جُگ ساچا کھیل کھلائیندا۔ آد جُگاد سِری بھگوانا، بھگون اپنی دیا کھائیا۔ نام جھلائے سچ نشانہ، دو جہاناں دئے دکھائیا۔ گرُمکھاں دیوے نام گیانا، اگیان اندھیر مٹائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، آد جُگاد جُگ چوکرئی اپنی کار کھائیا۔ آد جُگاد جُگا جُگنتر، جُگ کرتا کار کھائیندا۔ ستجگ دیونہارا منتر، تریتا رام رام پرکھائیندا۔ آتم پر ماتم بنائے بنتر، گھڑن بھنہار ویس وٹائیندا۔ لیکھا جان گگن گگنتر، گرہ مندر کھوج کھجائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی آپ کھائیندا۔ آد جُگاد بودھ آگادھ، ہر ہر نام اُپائیا۔ لیکھا جانے سنت سادھ، ہر ساجن وڈ وڈیائیا۔ لکھ چوراسی وچوں لادھ، بھگت بھگوان میل ملائیا۔ آتر وجائے ایکا ناد، دُھن راگ سچی شنوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اُٹھائیا۔ آد جُگاد بھگتن لیکھا، بھگون آپ چُکائیندا۔ وسنہارا سچکھنڈ دیسا، لوک مات پھرا پائیندا۔ دیونہارا سچ سندیسہ، جُگ جُگ راگ الائیندا۔ سیوا لا برہما وشن مہیشا، شنکر اپنی کار جنائیندا۔ کڈھنہارا بھرم بھلیکھا، بھانڈا بھرم بھو بھٹائیندا۔ دسنہارا ساچا پیشہ، ایکا بھگتی نام جنائیندا۔ لاون ہارا مستک ریکھا، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی آپ کھائیندا۔ بھگت بھگوان ساچا میتا، پاربرہم بے پرواہیا۔ کرے کھیل سدا اندیٹھا، جگ نیتر نظر کیسے نہ آئیا۔ ترے گن تپدا رہے انگیٹھا، پنج تت اگنی تت دکھائیا۔ بھگت بھگوان بن کے ساچا میتا، مٹر پیارا ہوئے سہائیا۔ پرہہ ملن دی دسے ریتا، ساچی سکھیا اک سمجھائیا۔ لیکھا جانے جیو جی کا، گھٹ گھٹ رہیا سائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی آپ کھائیا۔ آد جُگاد کرنی کرتار، ہر کرتا آپ کھائیندا۔ چُگ چوکرئی ویکھ سنسار، زرگن سرگن روپ وٹائیندا۔ گر گر جانے اپنی دھار، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کھیل کھلائیندا۔ آد جُگاد لیکھا اتھاہ،

سار کھئے نہ پائیا۔ جُگ چوڑی بے پرواہ، اپنی کار کھائیا۔ ستجُگ تریتا لیا ہنڈا، دواپر کلجُگ ونڈ ونڈائیا۔ نو سو چورانوے چوڑی
 پندھ مکا، نرگن پھیرا پائیا۔ بھگت بھگوان لے اٹھا، آنتر آتم بوجھ بھجھائیا۔ ساچا مندر دے وکھا، جس گھر وسے بے پرواہیا۔ پوجا ہون اک
 جنا، تیرتھ تھ سچ سمجھائیا۔ ایشٹ دیو اک منا، گر گر روپ انوپ درسائیا۔ پریم پریتی بھیٹ چڑھا، پھولن برکھا اک لگائیا۔ لیکھا چُکے
 کاغذ قلم شاہ، جنہاں ملیا بے پرواہیا۔ ڈونگھے ساگر کایا بھوری پکڑے بانہ، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، مہربان مہربان
 مہربان مہر نظر اٹھائیا۔ آد جُگاد بھگتن رنگ، سری بھگوان آپ چڑھائیندا۔ مانس جنم نہ ہونے بھنگ، مانکھ اپنی کارے لائیندا۔ آنتر
 دیوے اک اند، باہر اند سرب بھلائیندا۔ کر پرکاش چاڑھے چند، چند اپنا روپ درسائیندا۔ رام رحیم سدا بخشنند، بخشش اپنی آپ
 کھائیندا۔ جُگ جنم دی ٹٹی گنڈھ، گنڈھنہار گوپال سوامی اپنا میل ملائیندا۔ ناتا توڑ خانہ بندی بند، لکھ چوراسی پندھ مکھائیندا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، گھر ساچا ویکھ وکھائیندا۔ آد جُگاد بھگت وچولا، ست ستگرُو آپ اکھوائیا۔ اندر وڑکے گائے
 ڈھولا، انراگی اپنا راگ سنائیا۔ بھاگ لگائے کایا چولا، چولی چولی دے بدلائیا۔ سچ دوارا اکو کھولا، گہر مندر وجے ودھائیا۔ اٹھا کرے
 ناہ کولا، کول مکھ امرت دھار وپائیا۔ میل ملائے ساول سولا، کول نین پھیرا پائیا۔ ملے وڈیائی اُپر دھولا، جوتی جوت سروپ ہر، آپ
 اپنی کریا کر، کرے کھیل سچا ہر، سری بھگوان سچا شہنشاہیا۔ آد جُگاد پُرکھوتم دھار، پریم پُرکھ دے وڈیائیا۔ جن بھگتاں ملے میت
 مُرار، در ساچی سیو کھائیا۔ مندر کھول ٹھانڈا دربار، گرہ اپنا رنگ رنگائیا۔ مل سخیاں منگلاچار، گیت گوبند سنائیا۔ جُگ چوڑی
 ویکھے چار، کوئن کوٹ کال بتائیا۔ سیوا لا گرو اتار، پیر پیغمبر حکم منائیا۔ بھگت بھگوان دے ادھار، سادھ سنت کرے رُشنائیا۔
 گرُمکھ گر گر گود بہال، گر سکھ دیونہار وڈیائیا۔ مندر مسجد شودوالے مٹھ دھرمسال، پوجا پاٹھ جگت جنائیا۔ اٹھسٹھ تیرتھ سروور تیرا
 اچھال، گنگا سُستی جمنا گوداوری دھار دھار وچ جنائیا۔ آپے وسے سب توں باہر، کھیلے کھیل سدا نرنکار، نرگن سرگن سرگن نرگن
 کار لگائیا۔ کل کلکی لے اتار، پرگٹ ہو اگم اپار، اگمڑی کار کھائیا۔ بھگت وچھل سرجنہار، ویکھے وگسے پاوے سار، دھرنی دھرت
 دھول دے ادھار، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، آپ اپنا رنگ رنگائیا۔ آد جُگاد کھیل اپارا، سری بھگوان آپ کھائیندا۔

کلجگ آنت لے اوتارا، اوتری ویس وٹائیندا۔ جن بھگتاں دے نام بھنڈارا، وڈ بھنڈاری آپ ورتائیندا۔ کوجھا کھلا لائے پارا، جس اپنی نظر
 ملائیندا۔ غریب نہانے دئے سہارا، سر سر اپنا ہتھ ٹکائیندا۔ شبد اگئی اک اشارہ، آتم پر ماتم آپ سمجھائیندا۔ اُچی کندھی جگت کنارہ،
 سچا صاحب ویکھ وکھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہربان اپنا پھیرا پائیندا۔ اُچی کندھی سوہنا ڈیرہ، سِری
 بھگوان آپ سہائیا۔ بھگت بھگوان کھلا ویہڑا، گھر ساچے وجے ودھائیا۔ جھیڑا جُکے میرا تیرا، تیرا میرا اکو رُپ سہائیا۔ نظری آئے نیرن نیرا،
 دُور دُراڈا پندھ مکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ اُچا مندر سوہنا رُپ، انو پ دئے درسائیا۔
 پاربرہم پرہہ شاہو بھوپ، نرگن آسن لائیا۔ کرے پرکاش چاروں کوٹ، دہ دشا دئے وڈیائیا۔ نانا توڑے جوٹھ جھوٹھ، سچ سچ دئے
 سمجھائیا۔ مان دوائے کایا پنج بھوت، اپ تیج وائے پرتھی آکاش لیکھے پائیا۔ ویکھنہارا تانا پیٹا سوت، نرگن نرگن پھیرا پائیا۔ آون جاون
 مانس جنم جُکے چوک، لکھ چوراسی رہن نہ پائیا۔ کوڑی کرپا دیوے بھوک، اگنی جوتی اکو لائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی
 کرپا کر، بھگت بھگوان ہونے سہائیا۔ اُچا مندر سوہے ایک، ایک ملے وڈیائیا۔ دیونہارا ساچی ٹیک، رگھناتھ وڈ وڈیائیا۔ ویکھنہارا پُورب
 لیکھ، لیکھا پھول پھلائییا۔ نیتر لوچن اپنے پیکھ، مہر نظر اٹھائییا۔ نرگن سرگن کرے ہیت، بتکاری ویکھ وکھائییا۔ جوتی جوت سرُپ
 ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہونہار سدا سہائیا۔ اُچا مندر سچ منار، سِری بھگوان آپ وڈیائیندا۔ جس گرہ دیوے درس دیدار، تِس مندر
 سوہنا پائیندا۔ تِس دا لیکھ رہے جگ چار، لوک مات نہ کھئے مٹائیندا۔ پوجا کرے سرب سنسار، نیوں نیوں مستک سپس جھکائیندا۔
 رام چند دا رام ادھار، رام رام رُپ وکھائیندا۔ جگت وچھوڑا پندھ نوار، جوتی جوڑا جوڑ جڑائیندا۔ شبد گھوڑا شاہ سوار، شہنشاہ اپنا
 پھیرا پائیندا۔ ہوڑا سسا کرے خبردار، ہابا ہنگ برہم سمجھائیندا۔ کلغی توڑا اک نرنکار، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 ہرجن ساچے ویکھ وکھائیندا۔ اُچا مندر پیا ہس، سوہنگ ہنسا راگ لائیا۔ پاربرہم پرہہ ہویا وس، وست اپنی رہیا ورتائیا۔ ساچا
 مارگ رہیا دس، نرگن سرگن کر پڑھائییا۔ ہر سرنائی آؤنا نٹھ، دُور دُراڈا پندھ مکائیا۔ اکو ڈھولا لینا رٹ، سوہنگ وجے سچ ودھائییا۔
 پچھلی جاوے کوڑی مت، گرمت آگے جھولی پائیا۔ میل ملاوا کھلاپت، کول نین نظری آئییا۔ درس دکھائے ساکھیات، صاحب ستگر ویس

وٹائیا۔ اک بنائے اتم ذات، ذات اذاتی دئے مٹائیا۔ پاربرہم برہم بھے نات، ناتا بدھاتا جوڑ جڑائیا۔ ڈونگھی بھوری دیوے ساتھ، سمند ساگر بیوے سہائیا۔ کوڑی میٹے انت رات، راتی رتی آپ سہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہار سچ وڈیائیا۔ اچا مندر نیت کھول، نین نین اگھڑائیا۔ اچی کوک سناوے بول، ڈھولا راگ لائیا۔ رام رام دے وسیا کول، رام رام وچ سہائیا۔ رام اندر پردہ اوہل، رام دئی دویت مٹائیا۔ رام دوارا رام کھول، رام ویکھے چائیں چائیا۔ رام آتر رام مؤل، رمیا اپنا روپ چھپائیا۔ رام اندر امرت کول، نابھی اپنی دھار وٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، اپنی دیا آپ کھائیا۔ رام اندر رام واسا، رحمت اپنی رام کھائیندا۔ رام دیوے رام بھرواسا، رام رام ویکھے وکھائیندا۔ رام مندر رام تماشا، رام اپنی راس رچائیندا۔ رام نظری آئے ناڑی بدّ ماسا، رام نرگن نور جوت جگائیندا۔ رام پنج تت دیوے ساتھ، رام آتم پرما تم ونڈ ونڈائیندا۔ رام رسنا جہوا گائے گاتھا، رام ایشٹ دیو روپ وٹائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، رام مندر اک وکھائیندا۔ رام مندر ہو خوشحال، خوشی اپنی اک جنائیا۔ بھگت بھگوان دے ساچے لال، لالن اپنا رنگ رنگائیا۔ ناتا توڑ شاہ کنگال، شخصیت اکو اک سمجھائیا۔ کایا مندر سچی دھرمسال، دھرم دوارا دئے وکھائیا۔ صاحب ستگر چلے نال نال، جگ چوکرئی کار کھائیا۔ دوس رین کرے پرتپال، پرتپالک بے پرواہیا۔ گرمکھ ویکھے گر گر بال، جگ جگ اپنا پھیرا پائیا۔ شبہ سروپی بن دلال، ساچا ونج دئے کرائیا۔ سرت سوانی لے سنبھال، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، آپ اپنے انگ لگائیا۔ آد جگاد لگائے انگ، انگیکار ہر اکھوائیندا۔ بھگت بھگوان ساچا سنگ، سکلا سنگ نبھائیندا۔ سنت سجن وجائے مردنگ، نام مردنگا اک اٹھائیندا۔ گرمکھ گر گر اندر لنگھ، آتم سیج پلنگ وڈیائیندا۔ گرمکھ گائے ساچا چھند، ڈھولا اکو راگ لائیندا۔ پرہ دیونہارا اند، اند اند وچوں پرگٹائیندا۔ لکھ چوراسی پار لنگھ، مانس مانکھ روپ وٹائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، بھگت بھگوان کھیل کرائیندا۔ بھگت بھگوان کھیلے کھیل، کھیلنہار وڈ وڈیائیا۔ کلجگ اتم کر کر میل، میل ملاوا دئے سمجھائیا۔ جوت نرنجن چاڑھے تیل، آد نرنجن سگن وکھائیا۔ ڈونگھی بھورے سجن سہیل، ویکھنہارا چائیں چائیا۔ لیکھا جان گرو گر چیل، چیللا گر بھيو چکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، جس جن اپنی انگلی لائیا۔ اپنی انگلی رکھے رام، نام اشارہ اک جنائیندا۔ آتر آتم میلا رام، رام اپنے رنگ رنگائیندا۔ آتم

پر ماتم سچا جام، سچ پیالہ اک دکھائیندا۔ بھگت بھگوان آپ پہچان، لکھ چوراسی وچوں اٹھائیندا۔ سوہنگ دیوے سچا دان، داتا دانی دیا کھائیندا۔ میل ملائے ساچے کاہن، کاہن اکو نظری آئیندا۔ سوہا پائے اچ مکان، مندر اکو اک وڈیائیندا۔ دیوا جوتی جگے مہان، تیل باقی نہ کھئے رکھائیندا۔ نظری آئے نوجوان، نرگن اپنا آسن لائیندا۔ گرمکھ دوئے جوڑ کرے پرنام، پرہ آگے سیس جھکائیندا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھگت بھگوان دکھائے ایکا گھر، گھر مندر ایکا سوہا پائیندا۔ ہر بھگت دوار مندر ایک، ہر مندر دئے وڈیائیا۔ ستگر کرپائے ویکھ، جگ نیتر نظر نہ آئیا۔ جس دوارے کھڑے وشن برہم مہیش، شو شنکر دھیان لگائیا۔ دوئے جوڑ کرن آدیس، نیوں نیوں سیس جھکائیا۔ سو مندر رہے ہمیش، ڈھیری ڈھاہ نہ کھئے کرائیا۔ نرگن داتا وڈ نریش، شاہ پاتشاہ آسن لائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گرمکھ گر گر دئے بھجائیا۔ سو مندر سوہنا رنگ، چہر چہن نہ کھئے چھپائیندا۔ نہ سورج نہ چند، تارا منڈل نہ کھئے دکھائیندا۔ صفت صلاح راگ نہ بتی دند، رسنا جہوا نہ کھئے پلائیندا۔ ایکو ایک سورا سربنگ، شاہ پاتشاہ سوہا پائیندا۔ اپنا جانے سچ اند، اند اند وچوں پرگٹائیندا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، تس مندر سدا وڈیائیندا۔ سو مندر گھر گمبھیر، نظر کیسے نہ آئیا۔ کھچ سکے نہ کھئے تصویر، مصور سیو نہ کھئے کھائیا۔ پنج تت ویکھے نہ کھئے سریر، بے نظیر کھیل رچائیا۔ دین مذہب شرع نہ کھئے زنجیر، شریعت روپ نہ کھئے وٹائیا۔ چوٹی آخر اک اخیر، بے پرواہ ڈیرہ لائیا۔ سب دا داتا ظاہرا پیر، شاہ پاتشاہ سوہا پائیا۔ آد جگاد جگا جگنتر نہ ہئے دلگیر، سدا سد اکو رنگ سمائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سو مندر رہیا سمجھائیا۔ سو مندر اچ محل، محلا اکو اک دکھائیا۔ سری بھگوان بنایا اٹل، جگ چوکڑی اٹل رکھائیا۔ جوت دیپک رہیا بل، سدا سدا کرے رُشنائیا۔ امرت دھار نرمل جل، سروور ہور نہ کھئے جنائیا۔ ابناسی کرتا دھار بل، آپ اپنا ویس وٹائیا۔ کرے کھیل اچھل اچھل، سمجھ سکے کوئی نہ رائیا۔ اچ سنگھاسن بیٹھا مل، شاہ پاتشاہ ڈیرہ لائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، تس مندر بھگتاں دئے دکھائیا۔ سو مندر بھگت نیتر، نر نرکار آپ دکھائیا۔ آد جگاد جگ چوکڑی اکو رت بسنتی رہے چیتر، خزاں روپ نہ کھئے وٹائیا۔ بھگت بھگوان مل کے دوویں بہن دو جا سنگ نہ کھئے جنائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کلجگ تیری اتم ور، نہکلنک نرائن نر، نر ہر ساچا مندر مات

پرگٹایا۔ ساچا مندر ساڈھے تن ہتھ، ترے بھون دھنی آپ پرگٹائیندا۔ جس اندر بہ چلائے رتھ، رتھ رتھوہی سیو کھائیندا۔ ڈھر سندیسہ دیوے دس، پرما تم آتم آپ پڑھائیندا۔ ڈھولا گائے ساچا جس، صفت صلاحی صفتی راگ الائیندا۔ نرگن جوت کر پرکاش، اگیان اندھیر مٹائیندا۔ لہنا چکے پرتھی آکاش، گگن گگنتر پندھ مکائیندا۔ بھگت بھگوان پوری کرے آس، آسا پور آپ ہو جائیندا۔ نرگن سرگن بن بن داس، داسی داس سیو کھائیندا۔ رام پاس وسے رام، رام دوارا اک وڈیائیندا۔ امرت آتم پیائے جام، جم نیڑ کھئے نہ آئیندا۔ کوڑی کیریا میٹے شام، شام گھٹیا دیا کھائیندا۔ ڈھردرگاہی دئے پیغام، سچ سندیسہ اک سُنائیندا۔ ایتھے اوتھے ایک مان، ابھمان روپ نہ کھئے وٹائیندا۔ جس گھر آملے بھگوان، تس پورب بھگتی لیکھے لائیندا۔ سو گرمکھ سگھڑ سجان، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، دیونہارا ساچا ور، گھر اکو اک سہائیندا۔ اکو ایک گھر سہاؤنا، گھر سچ وجے ودھائیا۔ رام رام پرہ نظری آؤنا، نظر نظر نال ملائیا۔ کایا کپڑ کوڑا پردہ لائنا، لہر لہر دئے سمجھائیا۔ لہر وچوں نور دھراؤنا، ظہور اک رُشنائیا۔ ظہور وچوں ویس وٹاؤنا، بھیو ابھید کھلائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، دیونہارا ساچا ور، بھگتن اچھیا پور کرائیا۔ بھگتن اچھیا سچی آس، آساوند پور کرائیندا۔ سری بھگوان سد وسے پاس، جگت وچھوڑا دور کرائیندا۔ کلجگ اتم کم اکو خاص، خواہش بھگتاں پور کرائیندا۔ ہرجن ہونے نہ کدے اداس، سکھ شانتی جھولی پائیندا۔ کٹنہارا جم کا پھاس، پھاسی جم نہ کھئے لٹکائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، ہرجن دیوے ساچا ور، گھر مندر اک سہائیندا۔ گھر مندر ہر کا سدا سوہنا، سوہنا روپ وٹائیا۔ نہ ہسنا نہ اوتھے رونا، گرمکھ اکو رنگ سہائیا۔ اگلا پچھلا کوڑا کپڑ دھونا، ڈرمت میل گوائیا۔ امرت رس اکو چونا، نچھر جھرنا آپ جھرائیا۔ آتم پرما تم بیج بونا، پھل سچ سچ وکھائیا۔ بھگت بھگوان دی گودی سونا، آنت سکے نہ کھئے اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، کلجگ اتم دیوے ور، جس جن لگائے اپنے لڑ، لیکھے لائے سپس دھڑ، پنج تت کایا ترے گن مایا کوڑی چھایا پوہ نہ سکے رائیا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان میل ملایا، آون جاون رہے نہ رایا، جوتی جوت جوت سمایا، سچکھنڈ دوارے ہر نرنکارے کیریا دھارے بھگت بھگوان ایک مندر ایک اندر اک سنگھاسن پُرکھ ابناسن بھگتاں داسن ساچی سیج سہائیا۔

* ۱۳ جیٹھ ۲۰۲۰ بکرمی ملوکا رام دے گرہ پنڈ دیوا جموں *

ہرِ داتا داتار، دردی دردوند اکھوائیندا۔ ہرِ داتا کرتار، کرنی کرتا کر وکھائیندا۔ ہرِ داتا نرنکار، نرگن سرگن ویکھ وکھائیندا۔ ہرِ داتا بھنڈار، نام بھنڈار آپ ورتائیندا۔ ہرِ داتا ادھار، جگ جگ اک ادھار رکھائیندا۔ ہرِ داتا سیکدار، سد سد ساچا حکم منائیندا۔ ہرِ داتا جیکار، جے جیکار اکو ناؤں الائیندا۔ ہرِ داتا مندر ٹھاکر دوار، گرو گرو اپنا آسن لائیندا۔ ہرِ داتا کھیل پُرکھ نار، سرتی شبدی گنڈھ پوائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہرِ، آپ اپنی کِریا کر، کرنی اپنے ہتھ رکھائیندا۔ ہرِ داتا بھگوت، بھگوت اپنی کار کھائیا۔ ہرِ داتا ساچا سنت، ستگر دھار جنائیا۔ ہرِ داتا مہا اگت، جگا جگنتر صفت صلاحیا۔ ہرِ داتا چاڑھ رنگ بسنت، بھگت بھگوان جوتی آپ رنگائیا۔ ہرِ داتا ساچا پنڈت، اکھ وکھ کرے پڑھائیا۔ ہرِ داتا لیکھا جانے جیرج انڈج، انڈج جیرج اپنی کار کھائیا۔ ہرِ داتا سدا اکھنڈت، کھنڈ کھنڈ کرے لوکائیا۔ ہرِ داتا سدا منگت، پریم پریتی منگ منگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہرِ، آپ اپنی کِریا کر، دھر دی کرنی آپ کھائیا۔ ہرِ داتا ہرِ دین، دین گلے لگائیندا۔ ہرِ داتا مسکین، جگ جگ سیو کھائیندا۔ ہرِ داتا ادھین، جن بھگتاں مان رکھائیندا۔ ہرِ داتا پریم پیارا جوں جل مین، نرگن سرگن سرگن نرگن اپنی کار وکھائیندا۔ ہرِ داتا داتار لوک تین، ترے گن مایا ڈیرہ ڈھائیندا۔ ہرِ داتا جگت نیتربین، نج نیتر اک کھلائییندا۔ جوتی جوت سروپ ہرِ، آپ اپنی کِریا کر، ساچی کھیل آپ کھلائییندا۔ ہرِ داتا کھیل کھلاری، خالق خلق روپ وٹائیا۔ ہرِ داتا جوت نرنکاری، گھٹ گھٹ رہیا سمائیا۔ ہرِ داتا شبد اڈاری، دو جہاناں آپ لگائیا۔ ہرِ داتا بھگت بھگوان دے ادھاری، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ ہرِ داتا پرگٹ ہو کلجگ اتم واری، اتم اپنا پھیرا پائیا۔ ہرِ داتا پاوے سار مورکھ مگدھ گواری، چتر سگھڑ ویکھ وکھائیا۔ ہرِ داتا کوڑی کِریا کرے خواری، سچ دیونہار وڈیائیا۔ ہرِ داتا گرمکھ گرمکھ ہرجن ہرِ بھگت چرن کول کرائے نمسکاری، نمسکار اپنی نہ کیسے جنائیا۔

* ۱۳ جیٹھ ۲۰۲۰ بکرمی ملوکار والی پیل دے ہیٹھ جموں * *

نہ کھپری نہ مُندرا تن، بھوتی تن نہ کھئے رمائیا۔ نہ آسا نہ منسا من، مانس رُوپ اک وڈیائیا۔ نہ مندر نہ گرہ دهن، نہ چھپری چھنّ
 جُھپائیا۔ نہ راگ نہ تیاگ نہ ویراگ نہ جنی نہ دیسے جن، جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ویکھنہارا تهاؤں تھائیا۔ چرپٹ تیرا
 لہنا چرنجیو، ہر چیتن آپ کرائیندا۔ بھاگ لگے ساڈی سینو، جس دھرتی دھیان لگائیندا۔ پریم پریتی رکھی نینو، ڈُونگھی دھار جڑ لگائیندا۔
 اُتر دھیان بیجیا بیو، پھل پُھل آپ مہکائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، پُورب لیکھا ویکھ وکھائیندا۔ پُورب لیکھا جوگی
 جگیاں، جگیاں دئے وڈیائیا۔ اُتر آتم ہویا داس، گیان دھیان نہ کھئے وڈیائیا۔ پرہہ ملن دی اِکو آس، گردیو گیا سمجھائیا۔ جوتی جوت
 سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہربان مہر نظر ٹکائیا۔ چرپٹ رکھی اُتر کندھ، پردہ پردے وچ رکھائیندا۔ گورکھ گرو نہ میٹے پنڈھ،
 پاندھی نظر کھئے نہ آئیندا۔ دیپک دیا چڑھیا چند، نُوں اپنا آپ چمکائیندا۔ پاربرہم ملے نہ کھئے اند، اند اند نہ کھئے وکھائیندا۔ ایکا ڈھولا گائے
 چھند، جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، الکھ زرنجن الکھ الکھ اِکو گائیندا۔ چرپٹ گائے الکھ زرنجن، الکھ ملے
 وڈیائیا۔ داتا دانی درد دکھ بھہ بہنجن، بھيو ابھیدا دئے جنائیا۔ باہر ملے نہ کھئے سجن، اندر وسے سچا سائیا۔ جنگل جوہ اُجاڑ پہاڑ اُچے تِلے
 جس نُوں لبھن، پربت چوٹی پھیرا پائیا۔ سو گرہ آتم کرائے اپنا مجن، دُرمت میل دھوائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر،
 دیونہار وڈیائیا۔ چرپٹ ویکھ مار دھیان، پُورب ہر جنائیندا۔ رام رام داس ہو مہربان، مہر نظر اک اُٹھائیندا۔ براہمن اپنا برہم پہچان،
 پاربرہم سمجھائیندا۔ گنگا گہر مار دھیان، کسیرا نظر کھئے نہ آئیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، بھيو
 ابھیدا آپ جنائیندا۔ چرپٹ کہے کوئی نہ اکھ، نین نظر کھئے نہ آئیا۔ کر کِریا پرہہ پچھلا مارگ دس، بھيو ابھید جنائیا۔ کون دوار کون کوٹ
 کون گھاٹ گنگا گیا نٹھ، کون ویس وٹائیا۔ کون کسیرا دتا سٹ، ڈُونگھی دھار وٹائیا۔ کون کھیل کرے پرگٹ، جوتی جوت سرُوپ ہر،
 آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، بھيو ابھید جنائیا۔ چرپٹ چُک اپنی پھوڑی، سو صاحب آپ جنائیندا۔ نیچے ویکھ چرن دھوڑی،
 سِری بھگوان آپ ٹکائیندا۔ ہوئے گیان مَورکھ موڑھی، اگیان اندھیر مٹائیندا۔ درشن آئے اِکو نوری، پُورب لہنا جنائیندا۔ کیسے کم نہ آئی کفنی

۶۰۶

۶۰۶

بھوری، ساچا جوگ نہ کھئے جنائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در ساچا منگ منگائیندا۔ چرپٹ کرے اک ارداس، بینتی سچ سُنائیا۔ پُورب لیکھ تیرے ہاتھ، آگے مارگ اپنا لائیا۔ میں پھر پھر تھکا اُپر کیلاش، شنکر نُور نہ کھئے رُشنائیا۔ گورکھ ٹلے اُتے ہویا اُداس، ردھی سدھی دئے دُہائیا۔ میں دھوئی لائی آگ، لکڑی بالن نال ملائیا۔ میرے اندر نہ جگیا چراغ، جوتی نُور نہ کھئے رُشنائیا۔ اکو سُنیا نگا جہا ناد، دُهن نیکی نیکی اُچائیا۔ بن رسنا آیا سواد، رس مٹھا بے پرواہیا۔ سُن سوادھ ہویا وساد، دھیان دھیان وچ لگائیا۔ پرہہ اپنا سازن ساز، مہر نظر اُٹھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، ساچا لہنا دے مُکائیا۔ سُن چرپٹ گنگا رام، گہر گمبھیر جنائیندا۔ ناویں جامے پُورا کام، نئیا نوکا نام چڑھائیندا۔ پرگٹ ہونے سری بھگوان، بھگوان اپنا پھیرا پائیندا۔ پُورب لیکھا ویکھے آن، بھيو ابھیدا آپ چُکائیندا۔ نرگن سرگن کر پروان، سازنگ دھر بھگوان پٹھلو اپنا رنگ رنگائیندا۔ دھواں دھار نہ پون مسان، اگنی ہون نہ کھئے کرائیندا۔ چل کے آئے وڈ مہربان، بے پرواہی پھیرا پائیندا۔ تیری دھوڑی خاک کرے پروان، مہر نظر اک اُٹھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، چرپٹ دیوے اکو ور، سنگھ تارا لگائے جڑ، نہ چوٹی نہ دسے جڑ، بوٹی اپنے نام سُنکھائیندا۔ بوٹی سلفا نہ لائے سوٹا، چلم ہتھ نہ کھئے اُٹھائیا۔ نہ کھپری نہ کھئے ٹھوٹھا، پیالہ سنگ نہ کھئے جنائیا۔ نہ چھپری نہ کھئے بوٹا، نہ مندر وڈیائیا۔ صاحب ستگر جانہار اکو پھنچا، پچھلا لیکھ چُکائیا۔ مانس جنم ملیا پرہہ میل ملایا نال سوکھا، سنسا روگ مٹائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، دیونہارا ساچا ور، دھرنی کہے چرپٹ ناتھ، چرپٹ کہے دھرنی مات، جس گھر پرہہ جو پھیرا پائیا۔ گنگا رام نیڑا چار رُوداس، لیکھا ہتھو ہتھیں مُکائیا۔ آگے وسنا پرہہ دے ساتھ، پچھلا دُکھ رہے نہ رائیا۔ کہن سُنن دی نہیں بات، جو کرنی سو کر وکھائیا۔ دوویں پُجے ایکا گھاٹ، گر چِلا رُپ دھرائیا۔ ملی وڈیائی لوک مات، مدھ مادھو ہونے سہائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا لیکھا بن لیکھیوں لیکھے پائیا۔

* ۱۳ جیٹھ ۲۰۲۰ بکرمی رام لال دے گرہ پنڈ سرداری جموں *

ساچے تخت بیٹھ نرنکار، ہر ساچی کار کھائیندا۔ شبد ڈلارا پھریدار، چوبدار اکو نظری آئیندا۔ ڈھر فرمانا بول جیکار، نام نگارہ اک لگائیندا۔ سچکھنڈ دوارا کھول کواڑ تھر گھر اپنا پردہ لائیندا۔ کرے کھیل اگم اپار، الکھ اگوچر کار کھائیندا۔ سو پُرکھ نرنجن ہو تیار، ہر پُرکھ نرنجن میل ملائیندا۔ ایکنکارا سانجھا یار، آد نرنجن ڈگمگائیندا۔ سری بھگوان پاوے سار، ابناسی کرتا ویس وٹائیندا۔ پاربرہم پرہ دئے ہلار، سچ ہلارا اک لگائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، ساچے تخت سوہا پائیندا۔ ساچے تخت چڑھ سلطان، شاہ پاتشاہ دیا کھائیا۔ آد جگادی حکمران، نرنکارا نظری آئیا۔ سٹ ڈلارا کر پروان، گر شبدی دیونہار وڈیائیا۔ جوتی جاتا کھیل مہان، جاگرت جوت کرے رُشنائیا۔ مقالے حق ہو پردھان، پروردگار نور لاییا۔ ساچے تخت نوجوان، نرگن نرنکار ڈیرہ لاییا۔ خالق کھیل کرے مہان، بھیو ابھیدا دئے جنائیا۔ برہمنڈ کھنڈ پُری لوء ویکھ مار دھیان، نیر نین نین کھلائیا۔ ست سروپی دے گیان، بودھ آگادھ کرے پڑھائیا۔ وشنو اٹھ کر پہچان، نیر نین کھلائیا۔ لیکھا جان دو جہان، برہم ویتا آپ جگائیا۔ شنکر کرنہار کلیان، ڈھر دی دھار سمجھائیا۔ وسنہارا سچ مکان، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، سچ دربارا دئے وڈیائیا۔ سچ دربارے آپے چڑھ، سو پُرکھ نرنجن سوہا پائیندا۔ سچکھنڈ محلے آپے کھڑ، بے پرواہ نظری آئیندا۔ کرتا پُرکھ کرنی کر، کرنی اپنے ہتھ رکھائیندا۔ دیونہارا ساچا ور، ور داتا بھیو چکائیندا۔ نرہو ہو کے دیوے ڈر، بھیانک روپ آپ جنائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دربارا اک وکھائیندا۔ سچ دربارا لگا ایک، ایکنکارا آپ لگائیا۔ آد جگادی ساچی ٹیک، جگ چوگری حکم منائیا۔ وشن برہما شو ویکھ، بن نیر نین کھلائیا۔ نرنکار کر کر بھیکھ، بھیکھادھاری بھیو جنائیا۔ لکھنہارا ساچا لیکھ، لیکھا اپنے ہتھ رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دربار اک بنائیا۔ سچ دربار سچ دوارے، سری بھگوان آپ لگائیندا۔ نرگن نور جوت کر اُجیارے، نور نورانہ ڈگمگائیندا۔ نہ کوئی دوسر میت مرارے، سکلا سنگ نہ کھئے رکھائیندا۔ دیا باقی نہ کھئے اُجیارے، سورج چند نہ کھئے چمکائیندا۔ زمیں اسمان نہ کھئے اکھاڑے، منڈل منڈپ نہ کھئے وڈیائیندا۔ کرے کھیل اگم اپارے، نرگن اپنی کار کھائیندا۔ کاغد قلم نہ

لکھنہارے، لیکھا لکھ نہ کھئے سمجھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر سندیسہ اک الائیندا۔ دُھر سندیسہ نر نریش، نر نرائن آپ جنائیا۔ در درویش وشن برہم مہیش، شنکر آپے کارے لائیا۔ نرور ہو کے رہیا ویکھ، انہو اپنی کھیل رچائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دربارے آپے کھڑ، نرگن گنڈا اکو لاپیا۔ سچ دوارا آپے کھول، سو پُرکھ نرنجن ویکھ وکھائیندا۔ بودھ اگادھا بولے بول، رسنا جہوا نہ کھئے بلائیندا۔ اگم اتہاہ تولے تول، ساچا کنڈا ہتھ اٹھائیندا۔ سچکھنڈ دوارے بیٹھ اڈول، اڈل اپنی کار کھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، شبد ونجارا کھیل نیارا ساچا ہٹ چلائیندا۔ سچکھنڈ دوارا ساچا ہٹ، سو ستگر آپ چلائیا۔ نرگن نرور ہو پرگٹ، جوتی جاتا نور دھرائیا۔ کرے کھیل پُرکھ سمرتھ، مہا اکتھ رہیا جنائیا۔ رتھ رتھوہی چلائے رتھ، بن سیوک سیو کھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دوارا اچ اٹلا نہچل دھام دئے وڈیائیا۔ نہچل دھام ایکا رام، نرگن نرگن نظری آئیندا۔ سچکھنڈ نواسی نو جوان، بردھ بال نہ روپ وٹائیندا۔ نرگن ہو کے کرے کام، نہکرمی اپنا کرم کھائیندا۔ ساچا ناؤں کر پردھان، ناؤں نرنکارا وڈ وڈیائیندا۔ لیکھا جان دو جہان، ساچی کار آپ کرائیندا۔ وشن برہما شو دے گیان، تیرا میرا تیرا اپنا پردہ لاپیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچکھنڈ نواسی پُرکھ ابناسی منڈل منڈپ پاوے راسی، نرگن گوپی نرگن کابن نرگن وسے سچ مکان، سچ دوارا اک سہائیندا۔ سچ دوارا سوبھاؤنت، سری بھگوان آپ سہائیا۔ آد جگاد مہا اگنت، آد شکت نور وکھائیا۔ آد جگادی جگ چوکرئی نار کنت، کنت کنتوبل سیج ہندائیا۔ نمو نمو منیاں منت، واسدیو دیو آتما بھيو چکائیا۔ کرے کھیل سری بھگونت، بھگون اپنی کار کھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ محل اچ منار نرگن جوت کر اجیار، در گھر ساچے سوبھا پائیا۔ در گھر ساچا اک سہنجنا، سوبھاؤنت آپ سہائیندا۔ دیناں ناتھ درد دکھ بھے بھنجنا، بے پرواہ آسن لائیندا۔ آد جگاد جگ چوکرئی نہ گھڑیا نہ بھجنا، جنم مرن وچ کدے نہ آئیندا۔ سدا سہیلا اکو سچنا، سد سد اپنا رنگ وکھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ سنگھاسن اک وڈیائیندا۔ سچ سنگھاسن سنگھ روپ، ست ستوادی آپ سہائیا۔ ساچا رانا شاہو بھوپ، بھوپت اکو ڈیرہ لائیا۔ رنگ روپ نہ کوئی ریکھ، بھیکھ نظر کیسے نہ آئیا۔

وسنہارا ساچے دیس، دیس سہنجنا اک وکھائیا۔ نرگن نؤر جوت پرویش، کایا تت نہ کھئے بنائیا۔ شبد آگم سچ سندیس، وشن برہما شیو کرے شنوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، در دروازہ غریب نوازا اکو اک کھلائیا۔ در دروازہ کھولنہارا، ہر ہر اپنی کار کھائیندا۔ دیونہارا سچ بھنڈارا، نام امولک وشنوں جھولی پائیندا۔ پاربرہم برہم کر پسارا، برہم ویتا ویکھ وکھائیندا۔ شنکر شنکر اک ہلارا، ہتھ ترسول وکھائیندا۔ تیتاں وچولا نرگن نرنکارا، ساچی کارے آپے لائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ بھنڈارا آپ بھرائیندا۔ سچ بھنڈار کر بھرپور، بھرپوری دیا کھائیا۔ صاحب سہیلا سدا حضور، حضرت اپنی کار کھائیا۔ وسنہارا نیڑے دور، دور ڈراڈا پندھ مکھائیا۔ آسا منسا کرے پور، ترسنا اور نہ کھئے جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دربار اک سہائیا۔ سچ دربار لگا سچکھنڈ، سو صاحب آپ لگائیندا۔ ویکھنہار کوٹ برہمنڈ، برہمانڈ پردہ لائیندا۔ نرگن نؤر اجالا چند، چند چاندنا آپ چمکائیندا۔ صاحب دیاں سدا بخشند، نرگن اپنی کار کھائیندا۔ وشن برہما شیو پائے وند، ترے گن ناتا جوڑ جڑائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، رجو طمو ستو ویس وٹائیندا۔ رجو طمو ستو چاڑھے رنگ، رنگ رنگیلا بے پرواہیا۔ اپ تیج وائے پرتھی آکاش پنج تت پائے گنڈھ، گنڈھنہار وڈ وڈیائیا۔ دیونہارا ساچی مت، سکھیا اکو اک پڑھائیا۔ دھار جان پُرکھ سمرتھ، نرگن سرگن ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دربارے اکو حکم منائیا۔ اپنا حکم دُھر دربار، دُھر درباری آپ جنائیندا۔ لکھ چوراسی کر تیار، نرگن سرگن وند وندائیندا۔ آتم پرما تم دے ادھار، برہم پاربرہم ویکھ وکھائیندا۔ ایش جیو کر پیار، جگدیش بندھن پائیندا۔ ستجگ تریتا دواپر کلجگ کھول کواڑ، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، چارے کھانی چارے بانی چارے جگ وند وندائیندا۔ چارے کھانی کر وچار، اندج جیرج اُتبھج سینج وند وندائیا۔ چارے بانی بول جیکار، پرا پسنتی مدھم بیکھری راگ الاٹیا۔ چارے ویداں دے ادھار، چارے مکھ صفت صلاحیا۔ چارے جگ خبردار، چار ورن جوڑ جڑائیا۔ چارے گنٹ بول جیکار، چوتھے پد راگ سنائیا۔ چار یاری میت مرار، نرگن سرگن سنگ نبھائیا۔ لکھ چوراسی دے ادھار، جوتی جوت کرے رُشنائیا۔ پنج تت ویکھ اکھاڑ، نرگن سرگن ناچ نچائیا۔ کھیلے کھیل بہتر ناڑ، تین سو سٹھ ہاڈی وند وندائیا۔

نُو دوارے کھول کواڑ، آسا ترسنا وچ ملائیا۔ کام کرودھ لوہہ موہ ہنکار کر خوار، مایا ممتا جوڑ جڑائیا۔ گھر گھر وچ کر تیار، آتم سیجا
 سوہا پائیا۔ شبد اناد سچی ڈھنکار، ڈھن آتمک راگ الایا۔ نرگن جوت کر اُجیار، دیا باقی اک رُشنائیا۔ کھلا پاتی میت مُرار، گھٹ گھٹ
 بیٹھا ڈیرہ لائیا۔ جُگ جُگ کھیل کرے کرتار، قُدرت قادر ویکھ وکھائیا۔ نرگن سرگن دے ادھار، ناتا بدھاتا جوڑ جڑائیا۔ لیکھا جان گرو
 اوتار، پیر پیغمبر اپنی گنڈھ پوائیا۔ کلمہ نبی رسوُل کر اُجیار، نُوْت اکو نام جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل
 ساچا ہر، جُگ چوکری ونڈ ونڈائیا۔ جُگ چوکری ونڈ امول، ہر کرتا آپ کرائیندا۔ نرگن سرگن تولے تول، ترازو نظر کیسے نہ آئیندا۔
 انبولت راگ ساچا بول، سوہلا ڈھولا نیش اکھر وکھر راگ الایندا۔ آتم پر ماتم لکھ چوراسی موُل، گھٹ گھٹ اپنا ڈیرہ لائیندا۔ امرت
 سروور بھریا نابھ کول، نجھر جھرنا آپ جھرائیندا۔ لیکھا جانے دھرنی دھرت دھول، زمیں اسماناں کھوج کھجائیندا۔ ست سروپی جائے
 موُل، روپ رنگ ریکھ نہ کھتے جنائیندا۔ ناؤں رکھائے الای نور، اول آد آنت اپنی کار کھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر،
 سچکھنڈ دوارے کر پسارے پر پُرکھ پر ماتم آتم اپنی دھار چلائیندا۔ آتم پر ماتم دھار ایک، آد پُرکھ چلائیا۔ نرگن سرگن نیر پیکھ، نیج نیر
 دئے درسائیا۔ پاربرہم پرہہ کرے بیت، نت نوت میل ملائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر بھیج، ستجگ تریتا دواپر کلجگ اکھر نام کرے پڑھائیا۔
 تیئی اوتار مان سیج، بھگت اٹھاراں رنگ رنگائیا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد دے جوتی تیج، نور ظہور اک جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ
 اپنی کیرپا کر، سچکھنڈ نواسی ساچا حکم ورتائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر بھیج، انہو اپنی کار کھائیندا۔ آتم مانے ساچی سیج، سیج سہنجنی
 ڈیرہ لائیندا۔ نرویر نرنکار نرگن سرگن کھیلے کھیل، خالق خلق روپ وٹائیندا۔ سُرتی شبدي کر کر میل، بھیو ابھیدا آپ جنائیندا۔ آد
 نرنجن چاڑھ تیل، جوت نرنجن سگن منائیندا۔ اچرج کھیلے اپنا کھیل، جگت نیر نیناں نظر کیسے نہ آئیندا۔ جُگ چوکری سجن سہیل،
 صاحب ستگر سنگ نبھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، جُگ چوکری اپنی کار کھائیندا۔ جُگ چوکری کار کر، ہر
 کرتا ویکھ وکھائیا۔ تیئی اوتار دھرنی دھر، دھول دئے وڈیائیا۔ نرگن سرگن ویس اپر، اپر پیر اپنا بھیو جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ
 اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، دھر فرمانا حکم منائیا۔ دھر فرمانا دیوے ایک، ایک ایک جنائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر رکھدے گئے

ٹیک، سِری بھگوان دھیان لگائیا۔ شاستر سمرت وید پُران گیتا گیان انجیل قرآن لیکھ لیکھ دے کے گئے لیکھ، کہانی بانی صفت صلاحیا۔ نر نرنکار ایکنکار اکل کل دھار کلکی اوتار پرگٹ ہووے وچ سنسار، نو نو چار نو سو چورانوے چوکرئی جگ پندھ مکائیا۔ کرے کھیل اپر اپار، جیو جنت سادھ سنت سکے نہ کھئے وچار، بھيو ابھید نہ کيسے جنائیا۔ راؤ رنک ہوئے بے زار، دھیرج دھرے نہ کھئے سنسار، ساتک ست روپ نہ کھئے وکھائیا۔ چاروں گنٹ دھواں دھار، ساچا چند نہ کھئے اُجیار، نرگن جوت نہ کھئے رُشنائیا۔ نو کھنڈ ہاباکار، ست دیپ کرن پُکار، آتم رس ہتھ کيسے نہ آئیا۔ کاغذ قلم جائے ہار، شاہی کوک کرے پُکار، شاستر سمرت وید پُران گیتا گیان انجیل قرآن نیت رووے زارو زار، نیتر نیناں نیر وٹائیا۔ لکھ چوراسی جیو جنت کوڑی کیریا ہوئے نار وِہچار، نر ہر نرائن کنت نظر کيسے نہ آئیا۔ دھیان بھیناں کرن وپار، مندر مسجد مٹھ شودوالے ہون خوار، ست دھرم نظر کھئے نہ آئیا۔ تیئی اوتار ویکھن وارو وار، بھگت اٹھاراں کرن پُکار، عیسیٰ موسیٰ محمد نیتر نین ہوئے شرمسار، اکھ پرتکھ نہ کھئے کھلائییا۔ اللہ رانی کرے گریا زار، چاروں گنٹ ویکھے نین آگھاڑ، نظر نہ آئے پروردگار، سانجھا یار روپ نہ کھئے وٹائیا۔ نانک گویند بن بھکھار، منگن ور دے داتار، کیریا کر آپ نرنکار، نرگن اپنا پھیرا پائیا۔ پیر پیغمبر گر اوتار اپنا بل گیا ہار، لکھ چوراسی کوئی نہ سکے سنہال، لیکھا چکے نہ شاہ کنگال، غریب نایاں سار کھئے نہ پائیا۔ کوڑی کیریا وجے تال، جوٹھ جھوٹھ ہویا دلال، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، اک وکھاؤنا ساچا گھر، در تیرے آس لگائیا۔ زمیں اسمان کرن پُکار، گگن منڈل دھیان لگائیا۔ کلجگ آنت چکيا نہ جائے بہار، دھولا ہولا بہار نہ کھئے وکھائیا۔ سجن ملے نہ میت مُرار، ساک نظر کھئے نہ آئیا۔ گر کا شبد کوئی نہ سکے وچار، سرتی سیتا رام نہ کھئے ملائییا۔ رادھا کرشن نہ کھئے ادھار، بنسری نام نہ کھئے سُنائیا۔ اللہ رانی نہ کھئے وچار، میاں نظر کيسے نہ آئیا۔ محمد دھاہاں رہیا مار، چار یاری پلا گئی چھڈائیا۔ نانک کوکے کرے پُکار، چار ورن ملی نہ کھئے سرنائیا۔ گویند کہے میرا کيسے در نہ رہیا پیار، گرمکھ روپ نہ کھئے وٹائیا۔ دھیان بھیناں تگے سرب سنسار، نیچ نیتر دھیان نہ کھئے لگائیا۔ بن تیرے کوئی نہ مددگار، پاربرہم پرہہ تیری اوٹ تکائیا۔ کلجگ اتم پا سار، مہاسارتھی ہو سہائیا۔ سرشٹ سبائی ہوئی وِہچار، بھہ بھو نہ کھئے جنائیا۔ دین مذہب بنے غدار، گھر گھر پئی لڑائیا۔ ذات پات کرے پُکار، اوچ نیچ نہ کھئے مٹائیا۔ کھتری براہمن شودر ویش کوئی نہ دئے ادھار، برن

اٹھاراں نہ کھئے سمجھائیا۔ ساچا مندر دئے نہ کھئے وکھال، مسجد مٹھ شِودوالے جیواں جنتاں ونڈ ونڈائیا۔ تُوں صاحبِ ستگر دینِ دِیال، تیرے ہتھ کال مہاکال، بے مثال تیری سرنائیا۔ کلجگ ویکھ اولڑی چال، سنت سہیلے ساچے بھال، جنہاں پچھے نبھی تیرے نال، آگے تیرا دھیان لگائیا۔ کایا مندر وکھا سچّی دھرمسال، جلوہ جوتی تُوں جلال، انحد ناد شبد شنوائیا۔ ملے وست امولک سچّا دھن مال، آکو رنگ شاہ کنگال، راج راجان نظر کھئے نہ آئیا۔ آکو مندر آک مکان، آکو وست آک دکان، آکو دیونہار مہربان، داتا آکو آک اکھوائیا۔ آکو ایک سِری بھگوان، آکو نام تیرا سچ سچ نشان، آکو والی دو جہان، نرگن سرگن اپنی کار کھائیا۔ آکو نام تیرا پردھان، آکو رسنا جہو گائے گان، آکو بتی دند صفت صلاحیا۔ اتم سارے ہوئے حیران، شرع شریعت بے ایمان، صدق صبوری نہ کھئے ہنڈائیا۔ کائنات کر کلیان، کلمہ نبی آک فرمان، شاہ پاتشاہ تیری وڈیائیا۔ محبان پیدو ہو مہربان، تُوں الہی سد پردھان، نوجوان پھیرا پائیا۔ رحمت کر ساچے رام، امرت دے آکو جام، پورن ہوئے آتر کام، کامنا ہور رہے نہ رائیا۔ نظری آساچے کاہن، چمکے آکو تیرا بھان، دوجی رہے نہ کھئے آن، ایشٹ دیو آک وکھائیا۔ نانک گوبند آک پرنام، پُرکھ اکال دیوے گیان، شبد انادی بودھ دھیان، انراگی اپنا راگ سنائیا۔ پرہ تیرا سرب جہان، تُوں سب دا صدق ایمان، گھر گھر تیرا تُوں رُشنائیا۔ ایکا ڈھولا دس مہربان، بن وچولا وچ جہان، گا سوہلا بے زوان، زیر زبر نہ کھئے لگائیا۔ پُرکھ ابناسی ہو مہربان، دیونہارا ساچا دان، سچکھنڈ دواویوں کرے فرمان، دُھر فرمانا حُکم جنائیا۔ سارے نیتر کھولو انجان، اٹھو ویکھو مار دھیان، پرہ کرہار کلیان، نرگن سرگن روپ دھرائیا۔ آد آنت سدا مہربان، سِری بھگونت دیوے سچ دان، جیو جنت جھلائے نشان، نام نشانہ آک جنائیا۔ شاستر سمرت وید پُران سارے گان، آتم پرما تم میل سِری بھگوان، بھگون اپنا میل ملائیا۔ ساچا ناؤں سرب کرو پروان، جگت وچھوڑے سرب مٹ جان، اندھے ڈھورے سرب تر جان، ٹھگ چور سرب تر جان، کرم کانڈ رہن نہ پائیا۔ چارے جگ ویکھ ہون حیران، تیئی اوتار کرن دھیان، بھگت اٹھاراں مٹن آن، عیسیٰ موسیٰ محمد کلمہ ساچا گان، نانک گوبند کہے تیرا حُکم پروان، پروانہ آکو آک جنائیا۔ وشن برہما شو کہن تیرا ناؤں ندھان، جُگ چوکڑی ہوئے پردھان، جیواں جنتاں دیوے مان، در در گھر گھر ویکھ وکھائیا۔ اتم دس آک نشان، جھلدا رہے دو جہان، جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، آک سنائے دُھر فرمان۔

دُھر فرمان سُنو سچ مِیت، ہر مِتر پِیرا آپ جنائیندا۔ آد جُگادی ساچا گیت، سوہنگ ڈھولا اک سمجھائیندا۔ مہاراج شیر سینگھ سدا
 اتیت، وشنوں سیوک رُوپ وٹائیندا۔ بھگون دھام وسے انڈیٹھ، نظر کیسے نہ آئیندا۔ جے جیکار کرو جگ جیت، جگ جیون داتا دیا
 کھائیندا۔ کایا مندر اندر وکھائے مسیت، حُجرہ حق حق سہائیندا۔ صاحب سوامی وسے سدا چیت، وچھڑ کدے نہ جائیندا۔ آتم پرما تم کرو
 پریت، ساچی سیکھیا اک درڑائیندا۔ صاحب ستگر نظری آئے ٹھیک، کوزا ٹھیکر بھن وکھائیندا۔ ڈونگھی بھوری دھار ویکھو باریک،
 بے پرواہ آپ اکھوائیندا۔ جس دی جُگ چوگری گر اوتار پیر پیغمبر رکھدے گئے اڈیک، سو مہربان پھیرا پائیندا۔ ایتھے اوتھے دو جہان
 چوڈا لوک چوڈا طبق لاشریک، شرکت وچ کدے نہ آئیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ساچا ڈھولا اک جنائیندا۔
 ساچا ڈھولا ہرجن گاؤ، گہر گمبھیر ربیا جنائیا۔ پُرکھ ابناسی گہر میں پاؤ، باہر کھوجن کھئے نہ جائیا۔ آتم پرما تم میل ملاؤ، گہر ساچے
 وجے ودھائیا۔ سُرتی شبدی گنڈھ پاؤ، گنڈھنہار اک گوسائیندا۔ انخد نادى راگ الاؤ، گہر سخیاں منگل گائیا۔ بند کواڑی آپ کھلاؤ،
 بجر کپاٹی پردہ رہن نہ پائیا۔ ساچی ہاٹی سودا منگن آؤ، گر ستگر پورا ربیا ورتائیا۔ پرہ ملن دا جنہاں چاؤ، لوک لجا ديو تجائیا۔ نیتر
 درشن گہر وچ پاؤ، نج نیتر دئے کھلائیا۔ راتیں سُنیاں پکڑے باہوں، در در گہر گہر ویکھ وکھائیا۔ کرے پیار جوں پُتران ماؤں، پوت
 سپوت گود اٹھائیا۔ تس صاحب ستگر بل بل جاؤ، جو وچھڑے ربیا ملائیا۔ سوہنگ ڈھولا اکو گاؤ، سوہنگ ہنسا رُوپ وٹائیا۔ لکھ
 چوراسی پھند کٹاؤ، مات گربھ اُلٹا رُخ پھیر کھئے نہ آئیا۔ ٹھاگر سوامی گہر وچ رُٹھا آپ مناؤ، آپ اپنا بھیٹ چڑھائیا۔ لکھ چوراسی وچ پھر نہ
 پھیر پچھتاؤ، پسچاتا پربیا مٹائیا۔ سب دا لیکھا مکے نہ کوئی رنگ نہ کوئی راؤ، راج راجان شاہ سلطان غریب نہانے ایکا گہر بہائیا۔
 نتھوایاں دیوے ساچا تھائوں، درگاہ ساچی دھام وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دوارے اکو
 گہر وسائیا۔ سچ دوارا وسے گہر، گرہ مندر اک وڈیائیندا۔ بھگت بھگوان دیوے ور، ور داتا آپ اکھوائیندا۔ کوزی کیریا چُکائے ڈر، بھ
 بھو نہ کھئے جنائیندا۔ کایا مندر آپے وڑ، ڈونگھی بھوری ویکھ وکھائیندا۔ سچ محلے آپے چڑھ، گرمکھ گرمکھ آپ جگائیندا۔ سُرت سوانی
 شبد ہانی پھڑ، سوہنگ راگ الائیندا۔ ٹوں میرا میں تیرا دوہاں وسیرا اکو گہر، گہر ساچا بنک کھلائیندا۔ نہ جنمے نہ جائے مر، جنم مرن

پھند مُکائیندا - مائس جنم نہ جائے ہر، جو جن ہر سرنائی آئیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، تخت نواسی پُرکھ ابناسی گھٹ گھٹ واسی وصل اِکو سچ کرائیندا۔ اِکو وصل کرو وجود، واحد اپنا میل ملائیا۔ بے پرواہ دئے ثبوت، ثابت صورت اک درسائیا۔ لیکھے لگے کایا قلبوت، کلمہ حق حق پڑھائیا۔ نظری آئے اک عرُوج، عرش قُرس ڈیرہ ڈھاپیا۔ گُرمکھو مُریدو مُرشد چرن سچّا محفوظ، فضل اپنا رحم کھائیا۔ ویلا اتم لو بوجھ، دید نین نین کھلائیا۔ سچ پرتی جاؤ جھوجھ، بے مثال مسل ربیا بنائیا۔ لیکھا چکاؤ ایک دُوج، ایکا دوآ زیرو رُپ وکھائیا۔ جس دی وشن برہما شو کردے پُوج، گر اوتار دھیان لگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کرے کھیل ساچا ہر، سو صاحب رہیا سمجھائیا۔ صاحب سمجھائے شبد انراگ، دُوجی دھار نہ کھئے جنائیندا۔ گُرمکھاں اُچائے اک ویراگ، ویراگی رُپ وٹائیندا۔ ہرجن ہربھگت جگت کُتب جان تیاگ، جنہاں ہر ہر نظری آئیندا۔ کوڑی کِریا دھوون داغ، دُرمت رُپ نہ کھئے وکھائیندا۔ مایا ممتا ہومیں ہنگنا بچھے آگ، سانتک ست ست کرائیندا۔ گھر دیپک جوت جگے چراغ، اگیان اندھیر مٹائیندا۔ پرہہ درشن کرن بھاگ بھاگ، پاندھیان پندھ نظر کھئے نہ آئیندا۔ کر کِریا جنہاں اندر وڑ کے مارے واج، سو سویا کھئے رہن نہ پائیندا۔ ناتا چھٹے پُوجا پاٹھ، پڑھ نماز سجدہ سیس نہ کھئے جھکائیندا۔ اِکو کہن سِری بھگوان ایتھے اوتھے دو جہاناں رکھے لاج، مہربان سر اپنا بتھ ٹکائیندا۔ سدا سہائی غریب نواز، ڈُونگھے ساگر پار کرائیندا۔ جس دے سیس سوہے سچ تاج، دو جہاناں راج کھائیندا۔ اوبدا بھگت سچّا سماج، سہج سہج اپنا میل ملائیندا۔ لکھ چوراسی وچوں ونڈے بھاگ، حصّہ اِکو جھولی پائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، جگ چوگری رکھے یاد، جو نہ ہر ہر نام دھیائیندا۔ ہر ہر نام دھیائو مت، ہر مِت سدا جنائیا۔ پت پرمیشور کرو پت، بتکاری ہوئے سہائیا۔ ویس وٹائے نت نوت، جگ جگ پھیرا پائیا۔ جن بھگتاں سوامی وسے چت، چیتن رُپ کرائیا۔ دیوے نام سدا انڈٹھ، نظر کیسے نہ آئیا۔ کروٹ لے بدلائے پٹھ، ستمکھ اپنا مکھ وکھائیا۔ جنہاں اُپر جائے ٹٹھ، جنم کرم دا دکھ مٹائیا۔ امیوں رس جام دیوے گھٹ، مدھر اِکو رس وکھائیا۔ آون جاون جم کا پھاس جائے چھٹ، چھٹے سرب لوکائیا۔ اتم وات لئے پُچھ، پُشت در پُشت ہوئے سہائیا۔ جو اندر وڑ کے بیٹھا چپ، سو اپنا راگ سُنائیا۔ کر پرکاش اندھیرے گھپ، ساچا نُور دئے درسائیا۔ بھگت بھگوان اندروں

اُٹھ، اُٹھ اُٹھ اپنا میل ملائیا۔ پنچ وکارا دیوے گٹھ، کوڑی کریا باہر کڈھائیا۔ سچ سہائے سہنجی رت، رت زڑی آپ مہکائیا۔ میل ملاوا
 ابناسی اچت، جگت ٹھگوری کھئے نہ پائیا۔ ہونے سہائی جو بیٹھا لک، مکھ نقاب پردہ لاپیا۔ سنت سہیلے گودی چک، سری بھگوان
 خوشی منائیا۔ دھن بھاگ کہے سری بھگوان بھگت ملے میرے پت، پوت سپوت دئے وڈیائیا۔ نیواں ہو کے مکھڑا ویکھے جھک، دھن مکھ
 جو سوہنگ گیا گائیا۔ کلجگ آت جو ایس نشانیاں گیا اک، رائے دھرم دئے سزائیا۔ آگے کرے نہ کوئی پچھ، کنبھی نرک نہ کھئے سہائیا۔
 کیسے کم نہیں آونا پنچ ت کا یا ماٹی پوجیا بُت، بن ہر نامے قیمت کھئے نہ پائیا۔ مڑ مڑ مات گرہے آوے اٹا رُخ، جوئی جوں جوں بھوئیا۔ بن
 ستگر پورے کوئی نہ دیوے سکھ، دکھاں بھری سرب لوکائیا۔ مہراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان کلجگ آت ہو مہربان، جن بھگتاں
 ساچے سنتاں اتم گودی چک، سچ دوار سچکھنڈ دربار چرن کول دیوے آپ سرنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرنی
 کرے کرنیہار، کل اپنی کار کمائیا۔

* ۱۴ جیٹھ ۲۰۲۰ پکرمی رویلا رام دے گرہ پنڈ سرداری جموں *

مانکھ جاتی مانس کرنی، مانس ملے وڈیائیا۔ مایا ت ستگر سرنی، برہم ملے وڈیائیا۔ آتم سکھیا اکو پڑھنی، نش اکھر روپ جنائیا۔
 سُرتی پورے ساچے چڑھنی، گھر مندر کھوج کھوجائیا۔ نمسکار پرہہ سرنی کرنی، ایشٹ دیو نہ اور منائیا۔ ست ستوادی ترنی ترنی، بھو
 ساگر پار کرائیا۔ سچ دوارے مرنی مرنی، مر جیوت روپ وٹائیا۔ لہنا چکے ورنی برنی، ذات پات نہ کھئے رکھائیا۔ نیتر کھلے ہرنی پھرنی،
 جوتی جاتا دئے وڈیائیا۔ ساچی گھاڑت ٹھہیار گھڑنی، گھڑن بھنہار بے پرواہیا۔ آد جگادی بنے جننی، جن جنیندی سچی مائیا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، مانس مانکھ مانس دئے سمجھائیا۔ مانس منگے مانکھ دات، مانس ملے وڈیائیا۔ آتم آنتر پرما تم ساتھ،
 برہم میلا سہج سبھائیا۔ ناد اگمی بن رسنا پاٹھ، بن ہونی پوج پُجائیا۔ سگل وسورے جائن لاتھ، سکھ ساگر روپ وٹائیا۔ ناتا بندھائے

ایکا بدھات، بدھ اپنی آپ جنائیا۔ تاکی کھولے بند تاک، پردہ دئی دوت چکائیا۔ ڈونگھی بھوری ویکھے جھاک، گہر گمبھیر سچا گوسائیا۔
 من واسنا کرے خاک، کوڑی کریا ڈیرہ ڈھاپیا۔ انڈٹھڑا اتیت پنے سہنجنا ساک، سگلا سنگ نیہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی
 کریا کر، دیونہار سدا وڈیائیا۔ مائس مانگے مائکھ دھیان، مائش نین اٹھائیا۔ گر شبدی سچا اک گیان، گیان گرو سمجھائیا۔ پرم پُرکھ دا
 پد دھیان، بودھ آگادھ پڑھائیا۔ دھرم سچ دا سچ نشان، کرم کاندھ مٹائیا۔ مندر گرہ اٹل مکان، اوچ اوچ جنائیا۔ بھوپت بھوپ شاہ
 سلطان، شہنشاہ آسن لائیا۔ حاکم حکم حکمران، تخت نواسی نظری آئیا۔ راجن راج راج راجان، راؤ رنک دئے وڈیائیا۔ خالق خلق کھیل
 کرے بھگوان، بھگون اپنی کار کمائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، مائکھ لیکھا رہیا چکائیا۔ مائس مائکھ ایکا مت، سو
 صاحب آپ جنائیندا۔ مائش دا دئے ساچا ت، تتو ت آپ جنائیندا۔ آدرش دکھائے پُرکھ سمرتھ، سمرتھ اپنا بھیو چکائیندا۔ لہنا دینا رکھ
 ہتھ، جگ جگ اپنی کار کمائیندا۔ دیونہارا برہم مت، برہم ودیا اک پڑھائیندا۔ ساچے مندر ستھر گھت، سیج سہنجنی ڈیرہ لائیندا۔
 پرہوں ویراگی مارے سٹ، انبالا تیر چلائیندا۔ سروور وکھائے تیرتھ تٹ، کنارہ اکو اک جنائیندا۔ لوک پرلوک کھول ہٹ، گہر گمبھیر
 ویکھ وکھائیندا۔ لیکھے لائے رتی رت، رت رتڑی آپ مہکائیندا۔ جگ چوڑی سنت سہیلے ویکھے ست، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی
 کریا کر، مائش اپنے دھندے لائیندا۔ مائس کہے مائکھ بھاؤ، مائش ملے وڈیائیا۔ سوتنتر روپ صاحب سکھ چاؤ، من آنتر نام دھیائیا۔
 گیت گوبند سہج دھن گاؤ، راگ ناد شنوائیا۔ امرپد ایکا پاؤ، سد امر امر جنائیا۔ ڈھولا چھند ساچا گاؤ، پن رسنا جہوا راگ لائیا۔ پرم
 پُرکھ پرہہ اک مناؤ، آسا منسا پور کرائیا۔ جنم کرم دا دکھ گواؤ، دردی دردیاں درد وندائیا۔ مائس اپنی ذات بناؤ، مائکھ اپنا بھیو چکائیا۔
 مائش ہو کے پرہہ لاگو پاؤں، چرن دھوڑی ٹکا مستک لائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سد دیونہار وڈیائیا۔ مائس
 کہے میں مائکھ مہان، آوے جاوے پھیرا پائیا۔ مائش کہے میں پردھان، لکھ چوراسی وچوں ملی وڈیائیا۔ ساڈھے تن ہتھ مندر مکان، کایا
 گرھ بنک سہائیا۔ گہر گہر وچ کھیل مہان، زرگن زرگن ویکھ وکھائیا۔ سرگن سرگن دیوے دان، سارنگدھر بھیو چکائیا۔ لیکھا جان
 نوجوان، نوبت اپنے نام وجائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، مائس اپنی دئے وڈیائیا۔ مائس کہے بالا روپ، مائکھ جوہن

رنگ رنگائیا۔ مٹس کہے بڑھیا سوت، بلہین دھیان لگائیا۔ تتاں وچولا ایکا بھوپ، جیون جگت سمجھائیا۔ ہر کا ناؤں تانا پیٹا سوت، سوتردھاری دئے سمجھائیا۔ ہوئے سہائی چاروں کوٹ، دہ دشا ویکھ وکھائیا۔ لیکھا چکائے جوٹھ جھوٹھ، مایا ممتا موہ مٹائیا۔ ترے گن اتینا جائے تھ، ترے بھون دھنی دئے سرنائیا۔ دیال ٹھا کر سوامی امرت پیائے گھٹ، جام پیالہ اک اٹھائیا۔ بردھ جوانی بال اوستھائے پچھ، جنہاں اپنی بوجھ بوجھائیا۔ گھر مندر وکھائے سچ، سچ سچ کرے پڑھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سد مہر نظر اٹھائیا۔ بال جوانی بڑھیا وڈ، ہر وڈا وڈ ویکھ وکھائیندا۔ آتم انتر اکو رکھ، سد اکو رنگ وکھائیندا۔ نیج گھر واسی پُرکھ ابناسی پرگٹ ہو پرتکھ، پارکھو اپنا بھیو چکائیندا۔ جگ چوکرئی سب دا لہنا دیوے حق، دینا کوئی نظر نہ آئیندا۔ مندر محل اٹل بھاگ لگائے کئی ککھ، گلوت پھیرا پائیندا۔ آوندا جاندا دو جہان نہ جائے تھک، چھن بھنگر ویس وٹائیندا۔ کلجگ آنت سیری بھگوت بالان بردھان نوجوانان نال کر کے جائے پگ، ویلے آنت اپنا میل ملائیندا۔ ایتھے اوتھے نرگن سرگن رکھے پت، پت پریشور ویکھ وکھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، مانس مانکھ مانس کر پروان، نام پروانہ اکو ہتھ پھڑائیندا۔

* ۱۴ جیٹھ ۲۰۲۰ بکرمی نانک چند دے گرہ پنڈ سرداری جموں *

مانس اٹھ اٹھ جاگ، جگ جیون داتا آپ جگائیندا۔ مانس مانس کر ویراگ، مانکھ اپنی کار سمجھائیندا۔ مانو دیونہارا داد، دین دیال بھیو چکائیندا۔ جس رچنا رچی آد، سو صاحب ویکھ وکھائیندا۔ لیکھا جانے سرب برہما، برہم پردہ آپ اٹھائیندا۔ ست دھرم دی سن آواز، بے نظیر آپ لگائیندا۔ سچ دوارے رچیا کاج، ہر کرتا کھیل کرائیندا۔ بھگت بنائے سچ سماج، ساچی سکھیا اک سمجھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، بھیو ابھید گھلائیندا۔ مانس اٹھ اٹھ دہا، دہ دشا ملے وڈیائیا۔ پرہ ملے بے پرواہ، بے پرواہی رہیا وکھائیا۔ اک جنائے ساچا ناں، ناؤں نرنکارا کرے پڑھائیا۔ اک وکھائے سچ مکان، مقبرے ناتا دئے تڑائیا۔ موصور آیا روپ دھرا، تصور اپنا آپ کرائیا۔ مانکھ لیکھے لے لگا، مانس دیونہار وڈیائیا۔ مانس پردہ دئے چکا، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر،

مہربان ہوئے سہائیا۔ مانس ویکھ اپنا آپ، ہرِ ستگر آپ جنائیا۔ مانکھ میٹ روگ سنتاپ، دُکھ نہ لاگے رائیا۔ مانس جپ ساچا جاپ، سو پُرکھ نرنجن رہیا پڑھائیا۔ ہنگ برہم وڈ پرتاپ، ہرِ پرتاپی دئے سمجھائیا۔ پورب کرم مانس جنم اترے پاپ، پت پت پت آپ کرائیا۔ رُوح بُت کرے پاک، پلپت نظر کھئے نہ آئیا۔ سرگن بوٹا لائے داکھ، پت ڈالی آپ مہکائیا۔ پرم پُرکھ پرہ ساچی اچھیا گئی بہاکھ، بہاکھیا اپنی دئے سمجھائیا۔ لکھ چوراسی وچوں لئے راکھ، بہگت سہیلے آپ اٹھائیا۔ دو جہاناں مارے جہات، جھاکئی اپنی دئے جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، بیو ابھیدا رہیا کھلائییا۔ مانس اٹھ ہو نرموہ، کوڑی مُحبّت آپ ٹرائیندا۔ پرہ سرنائی ساچی چھوہ، شہنشاہ اپنا رنگ رنگائیندا۔ آتم پر ماتم ایکا ہو، نر ہر اپنا رنگ رنگائیندا۔ امرت رس دیوے چو، نچھر جہرنا سچ جہرائیندا۔ گھر پرکاش کرے لو، اندھ اندھیر گوائیندا۔ نیتر نین کوئی نہ سکے رو، ہنچھو نیر نہ کھئے وہائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا سنگ آپ جنائیندا۔ مانکھ اٹھ کر وچار، ویلا وقت رہیا جنائیا۔ جنم کرم مات سدھار، سدھ ایکو گھر پائیا۔ درد دُکھ دین نوار، دلدر لے گوائیا۔ سُکھ ساگر کر پیار، ست سروپ سہائیا۔ کوڑی کِریا مار مار، نام کھنڈا ہتھ اٹھائیا۔ سچ سچ ونج وپار، ہٹ ہٹوانا اک کھلائییا۔ در درویش بن بہکھار، بہکھک روپ وٹائیا۔ دیونہار ایکنکار، وست امولک جھولی پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ مانس اٹھ سن کت، سری بہگوان آپ جنائیندا۔ لیکھا چھٹ مت من، مایا ممتا موہ مٹائیندا۔ ستگر ناؤں ساچا دھن، ست ستوادی اک وڈیائیندا۔ نظر نہ آئے نیتر اٹھ، گرمکھ سجن آپ اٹھائیندا۔ بھانڈا بہرم بہو کوڑا بہن، ہومیں ہنگتا گڑھ ٹرائیندا۔ کر پرکاش ساچے تن، سچ گیان جنائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، در در گھر گھر ویکھ وکھائیندا۔ منس اٹھ کھول اکھ، اکھ اکھ پڑھائیا۔ رہبر مارگ رہیا دس، رحیم ہوئے سہائیا۔ اتر گاؤ ایکا جس، بسنتر دئے بھجھائیا۔ مٹے رین اندھیری مس، چند نور اک چمکائیا۔ لہنا دینا ہتھو ہتھ، جگت ادھار نہ کھئے رکھائیا۔ لکھ چوراسی نالوں کرے وکھ، ہر وکھری کار کھائیا۔ صاحب سلطان سرنائی ڈھٹھ، ڈھیندیاں لئے اٹھائیا۔ ست سنتوکھ دھیرج دیوے جت، مت اکو اک جنائیا۔ نار بہتر نہ ابلے رت، امرت میگھ میگھ برسائیا۔ چار کُنٹ دہ دشا نرگن نور نظر آئے پرتکھ، پاربرہم پرہ بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سدا سہیلا

سنگ نبھائیا۔ مائس مائکھ مائش نیتر کھول، اک دھیان لگائیا۔ سِری بھگوان نظر آئے اڈول، سچ سینگھاسن سوہیا پائیا۔ نام ترازو تولے تول، کنڈا اپنے ہتھ اٹھائیا۔ وست اموک رکھے کول، جن بھگتاں رہیا ورتائیا۔ کایا گٹھڑی سب دی کھول، کوڑی کریا باہر کڈھائیا۔ سچ اند وچائے ڈھول، مردنگ کرے شنوائیا۔ انبولت بولے اپنا بول، سوہنگ ڈھولا راگ الاٹیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، خالق خلق دئے سمجھائیا۔ مائس مائکھ مائش مایا ممتا چھڈ، چھٹے سرب لوکائیا۔ جیوندیاں جگ ہو اڈ، اڈمبر دے گوائیا۔ سِری بھگوان گھر سد، سدا نام سنائیا۔ کوڑی کریا پار حد، حدوڈ دے مٹائیا۔ کوٹن کوٹ راج راجان شاہ سلطان گئے لڈ، تھر کھئے رہن نہ پائیا۔ کوٹن کوٹ مکہ کعبہ کر کے گئے حج، حُجرے حق نہ کھئے سائیا۔ کوٹن کوٹ بیٹھے مندر مسجد شِودوالے مٹھ، مستی نام نہ کھئے چڑھائیا۔ کوٹن کوٹ بھجے پھردے تیرتھ تٹ، جگت سروور نہاؤن نہائیا۔ کوٹن کوٹ منکا منکا رسنا جہوا رہے رٹ، تسبیح مالا گل لٹکائیا۔ کوٹن کوٹ جنگل جوہ اُجاڑ پہاڑ ڈونگھی بھوری بیٹھے پھس، پھاسی جم نہ کھئے کٹائیا۔ کوٹن کوٹ سپس پوا کے بیٹھے بھس، تن ماٹی خاک رمائیا۔ کوٹن کوٹ گھر مندر چھڈ کے گئے ہٹ، در در گھر گھر اکھ جگائیا۔ کوٹن کوٹ کھیلن کھیل بازی گر نٹ، بن سوانگی سانگ وٹائیا۔ بن سترگر پورے ساچی دیوے نہ کھئے مت، گرمت نہ کھئے جنائیا۔ ویلے آنت نہ رکھے پت، سِر ہتھ نہ کھئے رکھائیا۔ مائس مائکھ مائش پرہ ساچے دا ساچا جس، وید پُراں رہے سمجھائیا۔ کر کریا پوری کرے آس، نراسا کھئے رہن نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سینگھ وشنوں بھگوان، آنتر آتم دیوے ساتھ، رکھناتھ اپنا سنگ نبھائیا۔

* ۱۴ جیٹھ ۲۰۲۰ پکرمی کرشن لال دے گرہ پنڈ سرداری جموں *

مائس روپ تیرے پرہ بال، بالی بڈھ نہ کھئے وڈیائیا۔ کر کریا مارگ سچ سیکھال، سیکھیا گر گر اک بھجھائیا۔ نرگن ہو کے بن دلال، سرگن ساچا راہ جنائیا۔ گودی چُک اپنے لال، لالن اپنا رنگ رنگائیا۔ آ کے ویکھ مُریدان حال، مُرشد داتے بے پرواہیا۔ کلجگ آنت ہوئے کنگال، تیرا ناؤں نظر نہ آئیا۔ ترے گن مایا پیا جنجال، جاگرت جوت نہ کھئے رُشنائیا۔ کوڑی کریا گھالی گھال، گھال لیکھے کھئے نہ پائیا۔ پنج

تت اگنی لگی کایا ماٹی کھال، امرت میگھ نہ کھئے برسائیا۔ اتر چلے نہ کوئی نال، باہر مِتر سرب اکھوائیا۔ جنگل جوہ اُجاڑ پہاڑ تھکے بہال، سِری بھگوان تیرا نشانہ نظر کتے نہ آئیا۔ تُوں صاحبِ سوامی گھٹ گھٹ اتر رہیا جان، اترجامی تیری وڈ وڈیائیا۔ شبد نیرالا مار بان، اینالا تیر چلائییا۔ مَورکھ مگدھ چتر سگھڑ ہوئے سُبجان، در تیرے سوجھی اِکو پائیا۔ کوچھے کھلیاں دے گیان، منتر اپنا نام سُنائییا۔ ساچے در کر پروان، اِہل بھل دے بخشائییا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سد تیرا نام دھیائییا۔ ماٹکھ کہے میں تیرا مٹکھ، مُشکل حل کرائیا۔ صاحبِ ستگر میٹ دُکھ، درد کھئے رہن نہ پائیا۔ تیرے ملن دی رہے بھکھ، آسا ترسنا اِک اُچائییا۔ سفل کرا مات ککھ، جن جننی ملے وڈیائییا۔ نرگن ہو کے سرگن پُچھ، بے پرواہ پھیرا پائیا۔ ستگر تیرا ویکھان مٹکھ، مٹکھ مٹکھڑا صفت صلاحیا۔ ڈونگھی غار کیوں بیٹھوں لُک، پردہ اوہلا وچ رکھائییا۔ مٹکھ نقاب دے چُک، نَور ظہور کر رُشنائییا۔ اتم ویلا رہیا ڈھک، سچ تیری اوٹ تکائییا۔ گر شبدی شیر بک، بھبک اپنے نام لگائییا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، تیرا رُوپ مانس مٹکھ، مہربان تیری انس اکھوائیا۔ منس کہے نہ معلوم، تیرا انت کہن نہ پائیا۔ ہوں بالک بچہ معسوم، مُصیبت سرتے اِکو چھائییا۔ کرم کانڈ کیتا مظلوم، ظلم سکے نہ کھئے ہٹائییا۔ تیرا سچ نہ جانا قانون، قاعدہ نظر کھئے نہ آئیا۔ تیرے در ہويا ممنون، مہربان ایکا منگ منگائییا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، نام دینا ساچا ور، دُکھ درد دے گوائیا۔ مانس کہے میں تیرا مانس، من تیری اوٹ تکائییا۔ مٹکھ کہے کوئی رہے نہ آلس، پرہہ چرن دھیان لگائییا۔ مانس کہے پرہہ بن ثالث، ساچی ثالثی مات کھائییا۔ کوڑی نندرا رہے نہ آلس، اکھ پرتکھ دے کھلائییا۔ رُوپ بنا اپنا خالص، خاکی خاک لیکھے پائیا۔ مایا ممتا رہے نہ نالِس، نام ندهانا دے سمجھائییا۔ کوڑی اگ نہ لگے آتش، تتوت نہ کھئے جلائییا۔ تڈھ بن کرے نہ کھئے سفارش، بندی خانہ نہ کھئے تڑائیوا۔ حق حقیقت لکھ عبارت، اول تیری اوٹ تکائییا۔ پچھلی بدل صاحب بُن عادت، بھگت بھگوان لے گل لائییا۔ تیری پریم دی گائیے عبادت، ڈھولا اِکو اِک لائییا۔ سخی سرور کر سخاوت، مہر نظر اٹھائییا۔ من بُدھی رہے نہ کھئے عداوت، عدل تیرا نظری آئیا۔ آسا ترسنا نہ کرے بغاوت، بغلگیر ہو سچے ماہیا۔ گھر در دیئے تینوں دعوت، دسترخوان اِک وچھائییا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا دینا نام ور، ور اِکو اِک وکھائییا۔ مانس مانکھ مانس تیرا بدن، بندگی تیرا

نام کرائیا۔ تیری دھوڑی ٹگا چندن، ساچی مہک مہک مہکائیا۔ نر نرائن تیرا اندن، نبج آتم کرے رسائیا۔ سدا سوامی بن بخشندن،
 بخشنہار تیری چٹرائیا۔ آون جاون ٹٹے پھندن، پھاندی کھئے رہن نہ پائیا۔ ڈئی دویتی ڈھپے کندھن، پردہ اوہلا دے مٹائیا۔ کلجگ اتم آئیوں
 گندھن، گندھنہار گوپال سوامی ہو سہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ساچا دینا اک ور، مانس مانکھ مانس تیرا دھیان
 لگائیا۔ مانس کہے پرہ تیرے آگے منت، نیوں نیوں سپس جھکائیا۔ اپنے ملن دی دے ہمت، ہمرا سنگ رکھائیا۔ غریب نائیاں پا قیمت،
 کرتے تیرے ہتھ وڈیائیا۔ کلجگ ویلا آنت غنیت، غفلت وچ نہ کدے لنگھائیا۔ ٹوں خاوند صاحب ہوں تیری تریمت، تریا تیری سیو
 کئیایا۔ تیرا شان عظیم عظمت، تیری منزل بے پرواہیا۔ تیرا نور نورانی حسین حسینت، شاہ سوار تیری سرنائیا۔ ٹوں سرب سوامی وڈ
 پرینت، پرم پُرکھ بے پرواہیا۔ ہوں بالک تیرے ادھینت، ادے روپ وکھائیا۔ تیری سوہنی پاکھر زینت، آسو اکو اک سہائیا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ساچا دینا اک گھر، گھر مندر وجے ودھائیا۔ مانس مانکھ مدھر رس، تیرے چرن دھیان لگائیا۔
 مانس تیرے ہووے وس، واسطہ دوئے جوڑ سرنائیا۔ کر کیرپا دے اپنا رس، رستہ سچ دے سمجھائیا۔ دروبی ساڈی ہوئی بس، لبھیان
 ہتھ کیسے نہ آئیا۔ جگ چوڑی ویکھیا نس، لکھ چوڑاسی پھیرا پائیا۔ زور کر تے اٹھ، ناری نہ ویس وٹائیا۔ کیسے کم نہ آیا ہتھ تپ، چلی
 نہ کھئے چٹرائیا۔ بن تیری کیرپا پورن ہوئے نہ کھئے جپ، جپی تپی بیٹھے ڈھیریاں ڈھاپیا۔ بھگت بھگوان کر پکھ، پاتھر پابن پرے ہٹائیا۔
 زرگن کھول اپنی اکھ، آخر اپنا میل ملائیا۔ جوئے بھاوے توں لینا رکھ، رکھک ہو بے پرواہیا۔ مانس مانکھ مانس اتم سڑے کایا ککھ،
 دھواں دھار سائیا۔ اتم پرما تم تیرے وس، سد تیرا رنگ وکھائیا۔ کلجگ اتم مل ہس، سوہنگ ہنسا روپ وٹائیا۔ جوتی جوت سروپ
 ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہار وڈیائیا۔ مانس منکھ منس پروان، پرم پُرکھ دے سمجھائیا۔ جو جن ڈھولا سوہنگ گان، تین ملے مان
 وڈیائیا۔ دو جہان ہوئے مہربان، ایتھے اوتھے سدا سہائیا۔ گرمکھ گر گر کرے پہچان، ہرجن ہر ہر لے ملائیا۔ بھگت بھگوان اک مکان،
 مندر اکو سوہا پائیا۔ رل مل ڈھولا ساچا گان، ٹوں میرا میں تیرا اکو راگ لائیا۔ کلجگ آنت سری بھگوان مہالبی پھیرا پائیا۔ نہکلنک

نوجوان، ڈنکا نام شبد وجائیا۔ دوار بنک سہائے آن، بنک دواری پھیرا پائیا۔ جنہاں جپیا سوہنگ مہراج شیر سینگھ وشنوں بھگوان، تنہاں لکھ چوڑاسی جم کی پھاسی آنت رہن نہ پائیا۔

* ۱۴ جیٹھ ۲۰۲۰ بکرمی گرا رام دے گرہ پنڈ سرداری جموں *

بھگت بھگوان کر منظور، مانس دیونہار وڈیائیا۔ جنم کرم بخش قصور، مانکھ اپنے لیکھے لائیا۔ بھنڈارا بھر شبد بھر پور، منس ہووے سدا سہائیا۔ نیتر بخشے درشن نور، نور نورانا نظری آئیا۔ پنڈھ مکائے نیڑے دور، گھر گھر اپنا ڈیرہ لائیا۔ نانا توڑے کوڑو کوڑ، کوڑی کریا موہ مکائیا۔ ہرجن بخشے چرن دھوڑ، چرنودک نام پیائیا۔ سدا سہائی حاضر حضور، سوچھ سروپی روپ وکھائیا۔ جن بھگتاں رہے سدا مشکور، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، جگ جگ ساچی کار کھائیا۔ بھگت بھگوان پوری منسا، مانس دیونہار وڈیائیا۔ گرمکھ بنائے روپ ہنسا، ہنس مکھ صفت صلاحیا۔ سوہنگ دھار بنائے ہنسا، ہنس اکو اک وکھائیا۔ کلجگ کوڑا رہے نہ وچ کنسا، راون روپ نہ کھئے جنائیا۔ ہرجن اپائے وچوں سہنسا، صاحب ستگر ہوئے سہائیا۔ پُرکھ اکال بنائی انسا، انگیکار اپنے انگ لگائیا۔ پوری کرے سب دی منسا، تن منتو دئے جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، مہربان ہوئے سہائیا۔ مانس لائے اپنے لیکھے، لیکھا اپنے ہتھ رکھائیا۔ مانکھ روپ گھر گھر ویکھے، مانس بوجھ بھجھائیا۔ بھگت بھگوان کڈھے بھلیکھے، بھرمی بھرم گڑھ تھائیا۔ نرنتر برہم کرے ہیتے، آنتر اپنا میل ملائیا۔ بھاگ لگے کایا کھیتے، پھل پھلواری آپ مہکائیا۔ گرمکھ تیرا کوئی نہ لے تھیکے، قیمت تیری نہ کھئے چکائیا۔ لکھ چوڑاسی جیو جنت، سری بھگوان پتا مائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، منس اپنی جھولی پائیا۔ منس منکھ مانس پرہ دی جھولی، ہر جھولا نام دوائیندا۔ نرگن سرگن چکے ڈولی، بن کہار کندھ اٹھائیندا۔ توری جائے ہوئی ہوئی، اگلا پنڈھ مکائیندا۔ مٹکھ جیو پاؤن روئی، چاروں کٹ کوک سنائیندا۔ کوڑی کریا کھیلے ہوئی، مایا ممتا رنگ رنگائیندا۔ گرمکھ بولن اکو بولی، توں میرا میں تیرا سوہنگ راگ سچا بھائیندا۔ جوت نرنجن بنے وچولی، وچولا ہور نہ کھئے وکھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی

کِریا کر، بھگت بھگوان آپ ملائیندا۔ مائس مانکھ مائش، مائس منکھ منکھتا دئے وڈیائیا۔ سوہے سہنجنی ساچی رت، رت اپنے نال
 ملائیا۔ بھگت بھگوان اک دوجے نوں رہے پُچھ، جگ جگ دتی کیوں جدائیا۔ کون کوٹے رہیں لک، دشا ہتھ کیسے نہ آئیا۔ برہوں اندر
 گئے سک، ڈالی نظر کھئے نہ آئیا۔ اتم پینڈا رہیا مک، مکی واٹ پرائیا۔ پرہ آ کے گودی چک، اک تیری اوٹ تکائیا۔ تیرے ملن دی
 لگی بھکھ، بھکھیاں دھیر نہ کھئے دھرائیا۔ ناتا جوڑ پیو پُت، پتا پوت تیری سرنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، چرن کول
 جوڑ جڑائیا۔ مائس جوڑ چرن کول، مانکھ ملے سرنائیا۔ مائش وڈیائی اُپر دھول، ہر کرتا ہونے سہائیا۔ امرت جام پیائے پائل، پہلا روپ
 درسائیا۔ نور وکھائے اپنا اول، الابی روپ دھرائیا۔ دوجے پورا کرے قول، کیتا قول نبھائیا۔ تیجے کھیل ساول سول، نیر نین کھلائیا۔
 چوتھے پریم پریتی اندر ہووے بول، سدھ بڈھ کھئے رہن نہ پائیا۔ پنجویں سیوک بن کے کرے چور، اور اپنی کار کھائیا۔ چھیویں چھپر چھن
 چھپائے گہر گور، ہر گمبھیر پھیرا پائیا۔ ستویں ست ستوادی کوڑی کِریا دیوے سور، کرے صفائی تھاؤں تھائیا۔ اٹھویں اٹھان تھان ناتا
 توڑے مڑھی قبر، مقبرہ روپ نہ کھئے جنائیا۔ نوویں نو در دیوے صبر، صبر پیالہ اک پیائیا۔ دسویں دسم دواہی شبد گرو نظری آئے بر،
 شیر اپنا روپ وٹائیا۔ نیوں نیوں سجدہ کرے امبر، زمیں اسمان سیس جھکائیا۔ بھگت بھگوان رچے سویمبر، گھر ساچے وجے ودھائیا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مائس میلا سہج سبھائیا۔ مائس میلا ملنی جگدیش، جگدیش دیا کھائیندا۔ لکھ چوراسی
 کوڑی کِریا لیکھا چکے پیسن پیس، سچ حدیث اک سنائیندا۔ چہتر جھلا ساچا سیس، صاحب سلطان حکم منائیندا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، دیوے دان پیس پیس، دوآ صفر زیرو بھگت
 بھگوان بنائے ہیرو، ہیرا چیرا سیس جگدیش آپ سہائیندا۔

* ۱۴ جیٹھ ۲۰۲۰ پکرمی بیلو رام دے گرہ پنڈ سرداری جموں *

بھگوان کہے میری پونجی راس، جن بھگت اکھوائیا۔ بھگت کہے میرا پتا مات، سِری بھگوان بے پرواہیا۔ بھگوان کہے میرا سنت سانس، ساہ ساہ سہائیا۔ سنت کہے میرا بھگوان نور جوت پرکاش، نور نور درسائیا۔ بھگوان کہے میری گرمکھ آس، جگ جگ آس جنائیا۔ گرمکھ کہے سِری بھگوان ساکھیات، سدا سدا ہونے سہائیا۔ بھگوان کہے میرا گرمکھ داس، نت نت سیو کھائیا۔ گرمکھ کہے بھگوان سدا وسے پاس، وچھڑ کدے نہ جائیا۔ سِری بھگوان کہے مٹکھ رہے اداس، دھیرج ست نہ کھئے دھرائیا۔ مٹکھ کہے میں ہویا نراس، میری سار کیسے نہ پائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار وڈیائیا۔ بھگوان کہے میری بھگت پونجی، وست امولک اک جنائیندا۔ سنت سجن میری ساچی کنجی، سچ بھنڈارا اک رکھائیندا۔ گرمکھ سجن لیکھا چکاؤن بھاؤ دوجی، دوئی دھار نہ کھئے وکھائیندا۔ گرمکھ سکھیا اکو سوجھی، ستگر چرن دھیان لگائیندا۔ مان تے کوڑی بڈھی، جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا کھیل آپ سمجھائیندا۔ بھگوان کہے میرا بھگت اتیت، ترے گن وچ کدے نہ آئیا۔ بھگت کہے پرہہ ٹھانڈا سیت، سیتل دھار وپائیا۔ بھگوان کہے میرا بھگت گیت، جگ جگ ڈھولا گائیا۔ بھگت کہے پرہہ ساچی پریت، آد جگاد نہیائیا۔ بھگوان کہے میرا بھگت میری ریت، جگ چوکڑی کھیل کرائیا۔ بھگت کہے بھگوان میرا مندر مسیت، ایشٹ اکو نظری آئیا۔ بھگوان کہے میرا بھگت سدا جگ جیت، جیون مکت اکھوائیا۔ بھگت کہے بھگوان سدا اتیت، سچکھنڈ وسے بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھیو اپنے ہتھ رکھائیا۔ بھگوان کہے میرا بھگت سہنجنا، سوبھا ساچی پائیندا۔ بھگت کہے بھگوان میرا انجنا، نیتر نین گیان کھلائییندا۔ بھگوان کہے میرا بھگت میرا سجن، ساچا سین نظری آئیندا۔ بھگت کہے بھگوان میرا مچنا، دوجا تال نہ کھئے سہائیندا۔ بھگوان کہے میں بھگتاں پردہ کجنا، سر اپنا ہتھ پکائیندا۔ بھگت کہے میں تیرے چرن سجن، دوجا مندر نہ کھئے وکھائیندا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنی کارے لائیندا۔ بھگوان کہے میرا بھگت گہر گمبھیر، گور سار کیسے نہ آئیا۔ بھگت کہے بھگوان میری تصویر، سدا سد اکو نظری آئیا۔ بھگوان کہے میرا بھگت چوٹی چڑھے اخیر، دوجا پنڈھ نہ کھئے مکائیا۔ بھگت کہے بھگوان بے نظیر، نظر کیسے نہ آئیا۔ بھگوان کہے بھگت اک توفیق، دوجا رفیق نہ

کھئے بنائیا۔ بھگت کہے بھگوان لاشریک، شرع کرے نہ کھئے لڑائیا۔ بھگوان کہے بھگت میرے نزدیک، نج گھر بیٹھا ڈیرہ لائیا۔ بھگت کہے
 بھگوان میری پریت، پریتیوان بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جُگ جُگ اپنی کار کھائیا۔ بھگوان کہے میرا بھگت
 انڈیٹھ، جگ نیتر نظر کیسے نہ آئیندا۔ بھگت کہے سِری بھگوان کدے نہ دیوے پٹھ، جُگ جُگ اپنا مُکھ دکھلائیندا۔ بھگوان کہے میرا
 بھگت لکھ چوڑاسی لئے جت، بار روپ نہ کھئے بنائیندا۔ بھگت کہے بھگوان دیوے ساچی سکھ، سکھیا اکو اک سمجھائیندا۔ جوتی جوت
 سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی آپ درڑائیندا۔ بھگوان کہے میرا بھگت میت، متر اک اکھوائیا۔ بھگت کہے میرا بھگوان اک
 اتیت، نیتیان سدا اکھوائیا۔ لیکھا جانے ہست کیٹ، راؤ رنگ ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھگت بھگوان
 دوویں دیونہار وڈیائیا۔ بھگوان کہے میرا بھگت وڈا، وڈی وڈ وڈیائیا۔ بھگت کہے میرا بھگوان وڈا، جس آد بنت بنائیا۔ بھگوان کہے میرا
 بھگت وڈا، جو میرا نام دھیائیا۔ بھگت کہے بھگوان وڈا، جس اپنی بوجھ بُجھائیا۔ بھگوان کہے میرا بھگت وڈا، جو سرگن روپ دھرائیا۔
 بھگت کہے بھگوان وڈا، جو نرگن ہو کے اندر ڈیرہ لائیا۔ بھگوان کہے میرا بھگت وڈا، پنج تت کایا کرے کڑمائیا۔ بھگت کہے بھگوان وڈا،
 آتم پر ماتم جس جوت جگائیا۔ بھگوان کہے میرا بھگت وڈا، جو انحد نادی راگ سنائیا۔ بھگت کہے بھگوان وڈا، وسادی وسادی روپ
 وٹائیا۔ بھگوان کہے میرا بھگت وڈا، میری کُل جگت چلائی۔ بھگت کہے بھگوان وڈا، جس اٹل دات جھولی پائیا۔ بھگوان کہے میرا بھگت
 وڈا، جو لکھ چوڑاسی جیو جنت جنائیا۔ بھگت کہے بھگوان وڈا، جس دتی سچ سرنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 دوہاں ویس سورا سربنگا، نر نریش اپنی کھیل کرائیا۔ بھگت کہے بھگوان نیکا، نیچو نیچ اکھوائیندا، بھگوان کہے میرا بھگت نیکا، نیوں نیوں
 سیس جھکائیندا۔ بھگت کہے بھگوان نیکا، گھٹ گھٹ ڈیرہ لائیندا۔ بھگوان کہے بھگت نیکا، بن سیوک ساچی سیو کھائیندا۔ بھگت کہے
 بھگوان نیکا، نج گھر اپنی تاڑی لائیندا۔ بھگوان کہے بھگت نیکا، نت اڈیکان راہ تکائیندا۔ نرگن ہوئے آپے میتا، متر پیارا سانجھ رکھائیندا۔
 جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی سیوا آپ لگائیندا۔ بھگوان کہے بھگت سیوا لگ، سیوا سچ جنائیا۔ بھگت کہے
 بھگوان پرگٹ ہو جگ، جاگرت جوت کر رُشنائیا۔ بھگوان کہے بھگت نگار وچ، دو جہان کر شنوائیا۔ بھگت کہے بھگوان ساچے مندر سچ،

کایا بنک اک سہائیا۔ بھگوان کہے بھگت کوڑ دوار تچ، گھر ملے مان وڈیائیا۔ بھگت کہے بھگوان آؤنا بھج، لوک مات پندھ مکائیا۔ اتم
 دوہاں اکو نظری آئے حد، حدود اربہ نہ کھئے وٹائیا۔ جس گرہ دھریں پگ، چرن کول ٹکائیا۔ سو مندر دینا دس، دە دشا وجے ودھائیا۔
 ہونے ملاوا ہس ہس، نیتر نین نہ نیر وٹائیا۔ کھلے اکو تیری اکھ، دوئے لوچن بند کرائیا۔ ڈھولا گاواں تیرا جس، وید پُراں نہ صفت صلاحیا۔
 تیرا نور ویکھ پرکاش، آکاش دین دُباٹیا۔ رو سس داسی داس، منڈل منڈپ سیس جھکائیا۔ اکو اُچے تیری شاخ، بھگت بھگوان نظری
 آئیا۔ ساچی کہنی آپے اکھ، آخر اپنا میل ملاٹیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سد دیونہار وڈیائیا۔ بھگوان کہے میرا بھگت
 نتیجہ، لکھ چوراسی فیل کرائیا۔ بھگت کہے میرا بھگوان جیجا، گھر میرے آوے چائیں چائیا۔ بھگوان کہے میرا بھگت کسے دا بنے نہ پھیر
 بہتیجا، پتا اکو اک اکھوائیا۔ بھگت کہے بھگوان میری کرے ریجھا، سر میرے ہتھ ٹکائیا۔ بھگوان کہے جن بھگت میں تیرے مندر اندر لنگھا
 دہلیزا، دو جے در نہ چرن چھپائیا۔ بھگت کہے میں تیرے اُتے پتیجا، دوسر سیس نہ کدے جھکائیا۔ بھگوان کہے بھگت میں تیرے آگے ہویا
 ناچیزا، اپنا رکھاں نہ مان وڈیائیا۔ ایکا چھتر جھلاواں سیسا، جگدیش ہوواں سہائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہر
 نظر نین اٹھائیا۔ بھگت کہے بھگوان سنگی، سدا سدا سہائیا۔ بھگوان کہے میں بھگتاں پوری کراں منگ منگی، جو آتر آتر دھیان لگائیا۔
 بھگت کہے بھگوان پرمانندی، اند اند وچوں درسائیا۔ بھگوان کہے میرا بھگت نرمل چندی، چند چوڈھویں نین شرمائیا۔ بھگت کہے بھگوان
 سدا بخشندی، بخشنہار اک گوسائیا۔ بھگوان کہے بھگت میری لوک مات ڈنڈی، لکھ چوراسی راہ وکھائیا۔ بھگت کہے بھگوان میرا آیا
 اُتے کندھی، کندیاں واڑ رہیا بٹائیا۔ بھگوان کہے میری بھگت واسنا ہونے کدے نہ رنڈی، نر نرائن کنت ہنڈائیا۔ بھگت کہے بھگوان میری
 کتن آیا پھندی، بن پاندھی پھیرا پائیا۔ بھگوان کہے بھگت تیری کئی لگی چنگی، چنگی طرح جنائیا۔ صاحب ستگر گرمکھ پیار ویکھی اکو
 جھنگی، اندر وڑیا بے پرواہیا۔ گرمکھ گاون پریم پریتی بندگی نظری آئے نہ خانہ بندی، بندش ہور نہ کھئے بنائیا۔ سرشٹ سبائی نیتر اندھی،
 اکھ سکے نہ کھئے کھلاٹیا۔ ساڈھے تین ہتھ واسنا مندی، مند واسنا بھری سرب لوکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے
 کھیل ساچا ہر، بھگت کھیڑا اک وسائیا۔ بھگت کہے میرا بھگوان، بہاوی میٹ مٹائیندا۔ بھگوان کہے میرا بھگت جوان، دو جہاناں بھے۔

رکھائیندا۔ بھگت کہے میرا بھگوان، سانویں گنڈھ پوائیندا۔ بھگوان کہے میرا بھگت نشان، جگت نشانہ مات جھلائیندا۔ بھگت کہے میرا
 بھگوان، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، بھگوان بھگتاں آپ سمجھائیندا۔ جن بھگت آپ سمجھاواں گا۔
 کل کوڑی پیند کھلاواں گا۔ نرگن عید چند چمکاواں گا۔ ہو بخشند، مہر نظر اٹھاواں گا۔ خانہ توڑ بندی بند، راہ سچ اک جناواں گا۔
 لہنا چُکے بٹی دند، آتم پر ماتم جاپ جیاواں گا۔ ڈھولا سہاگی اکو چھند، شمع دیپک نال جگاواں گا۔ آتم اُچے پرمانند، اند اند وچوں
 وکھاواں گا۔ تن چولی چاڑھ رنگ، رنگ مجیٹھ درساواں گا۔ امرت دھار ویا گنگ، سرتی سرتی وچ نھاواں گا۔ جوتی جوت سرُپ
 ہر، آپ اپنی کِریا کر، جن بھگت بھیو چکاواں گا۔ جن بھگت بھیو چکاواں گا۔ گھٹ گھٹ وچ نظری آواں گا۔ کایا مٹ پھول پھلاواں
 گا۔ رتی رت ویکھ وکھاواں گا۔ من مت دُور کراواں گا۔ گُرم ت اک سمجھاواں گا۔ دھیرج جت ست رکھاواں گا۔ چرن کول نت بندھاواں
 گا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کر کِریا ویکھ وکھاواں گا۔ کر کِریا ویکھ آئیگا۔ پرہ نرگن جوت جگائیکا۔ ویس انیکا
 رُپ وٹائیکا۔ کلجگ جیو نظر نہ آئیگا۔ پڑدہ اوبلا اک رکھائیکا۔ شبد وچولا وچ بنائے گا۔ ساچا ڈھولا نام سُنائیکا۔ آتم مؤلا مؤلا رُپ
 وٹائیکا۔ اُلٹا کول ناہ جنائیکا۔ امرت جھرنا اک جھرائیکا۔ کِرن کِرن میگھ برسائیکا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، جن
 بھگتاں گھر پھیرا پائیکا۔ جن بھگت دوارے آویگا۔ سری بھگوان کھیل رچاویگا۔ سنت سہیلے آپ اٹھاویگا۔ گر چیلے رنگ رنگاویگا۔ سجن
 سہیلے انگ لگاویگا۔ جو پرہ دے نام تون ویہلے، رائے دھرم ہتھ پھڑاویگا۔ لکھ چوراسی گھلے جیلے، پھاسی گل اک لٹکاویگا۔ جوتی جوت
 سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، بھگت بھگوان اک تراویگا۔ بھگت بھگوان ہر ترائیکا۔ پھڑ بیڑا پار کرائیکا۔ شوہ دریا نہ کھئے رڑھائیکا۔
 بیترنی رُپ نہ کھئے وکھائیکا۔ ڈوگھی بھور نہ کھئے وکھائیکا۔ کایا قبر نہ کھئے دبائیکا۔ جابر جبر نظر کھئے نہ آئیگا۔ صبر پیالہ اک پیائیکا۔ جوتی
 جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، بھگت بھگوان ویکھ وکھائیکا۔ بھگت بھگوان ویکھ وکھاویگا۔ پھڑ باہوں گلے لگاویگا۔ پاپن پاتھر پار
 کراویگا۔ ساچا ساتھی آپ اکھواویگا۔ نام راتھن اک چڑھاویگا۔ پوجا پاٹھن اک سمجھاویگا۔ وشن برہما شو مہیش، مہاشر اکو نظری آویگا۔
 وسنہارا ساچے دیس، آدیس اکو اک اُچاویگا۔ آد جگاد رہے ہمیش، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، جن

بھگت آپ اُٹھایگا۔ جن بھگت سُہیلا اُٹھیگا۔ سِری بھگوان ستگر ٹُھیگا۔ پچھلا لہنا مُکیگا۔ پُرکھ اکال گودی چُکیگا۔ سِنگھ شیر ہو کے بُکیگا۔ سچ نشانوں کدے نہ آئیگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنے ویلے نیڑے ہو کے ڈھکیگا۔ اپنا ویلا آپ سُہایگا۔ گہر گمبھیر ویس وٹایگا۔ بن سریر کار کماویگا۔ جن بھگت تقدیر اُٹھایگا۔ تقصیر اپنے ہتھ رکھایگا۔ شرع زنجیر کٹایگا۔ دین مذہب مٹایگا۔ ارب کھرب سمجھایگا۔ تقسیم ضرب نہ کھئے کراویگا۔ نُقطہ نُون نہ کھئے رکھایگا۔ میم مُکھ نہ کھئے بھوایگا۔ عین اکھ نہ کھئے کھلاویگا۔ حمزہ رمز نہ کھئے لگاویگا۔ الفیے نہ کھئے پڑھایگا۔ بستہ بے نہ کھئے بٹھایگا۔ بے پُستک نہ کھئے پڑھایگا۔ تے تختہ سرب اُٹھایگا۔ سے ثابت رُپ نظری آویگا۔ بے حُجرہ حق جناویگا۔ جیم جُگتی آپ بناویگا۔ چے چرچہ گہر گہر آپ سُناویگا۔ خے خرچہ نام بندھایگا۔ پرچہ سب دے آگے اِکو پویگا۔ گر اوتار پیر پیغمبر حل سوال نہ کھئے کراویگا۔ سارے کہن تیرا اڈمب، تڈھ بن رچن نہ کھئے رچایگا۔ بھگت بھگوان رچا سویمبر، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جُگ چوکرئی ویکھن سرب آویگا۔ بھگوان سویمبر رچائیگا۔ گر اوتار ویکھن آئیگا۔ پیر پیغمبر شکر منائیگا۔ پتا پتر آپ ویاہیگا۔ سر سیرا سیس بندھائیگا۔ چیرا اِکو نظری آئیگا۔ گھیرا گر اوتار رکھائیگا۔ ڈیرہ سچکھنڈ جنائیگا۔ ویہڑا کھلا آپ بنائے گا۔ جھیرا نُون میں چُکائیگا۔ کر مہراں وقت سُہائیگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، بھگت دیوے اِک گیان، گیان بھگت بھگوان نشان، بھگوان بھگت جگت ودھان، ودیت اپنے نام کرے پڑھائیگا۔

* ۱۴ جیٹھ ۲۰۲۰ بکرمی نندو دے گرہ پنڈ سرداری جموں *

نندو گلی سوہنا سواد، برہمنڈ وجے ودھائیگا۔ پیرا فقیرا کرن یاد، پرہہ دکھڑے دے مٹائیگا۔ غریب نواز دسیں آد، جُگاد تیری سرنائیگا۔ نہکرمی کرم کانڈ دتا ساز، ساجن ساچی جگت بنائیگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جنم مرن دکھ لاپیگا۔ نندو گلی اِک انند، انند انند درسائیندا۔ جس گرہ دیپک چڑھے چند، سو مندر سوہیا پائیندا۔ ایتھے اوتھے خانہ مُکیا بندی بند، بندنا کیتی لیکھے

لائیندا۔ رائے دھرم نہ دیوے ڈنڈ، ڈنکا اکو نام وجائیندا۔ چرن پریتی جائے ہنڈھ، لگی توڑ نبھائیندا۔ لہنا چُکے جیرج انڈ، اُنبھج سینج پندھ
مکائیندا۔ ڈکھیاں اندر پریچی چند، سُکھیاں ہر نظر نہ آئیندا۔ دین دیال سدا بخشند، بخشش آتم نال ملائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر،
آپ اپنی کریا کر، مہربان دیا کمائیندا۔ نندو کُلی سچ جھروکھا، ہر تاکی کھول وکھائیا۔ پرہ نون ملیا سچا موقع، گھر غریب نہانیاں پھیرا
پائیا۔ آگے جنم مرن نہ دیوے دھوکھا، دھوان دُھکھدا دئے بُجھائیا۔ آتم پر ماتم مارگ سوکھا، سوہنا راہ وکھائیا۔ بھاگ لگائے ساچے کوٹا، قلعے
بنک وڈیائیا۔ چرن سرنائی ساچی اوٹا، گت مت اک جنائیا۔ لیکھے لگے پُت نال پوتا، پوترے اپنی گود بہائیا۔ کرم کانڈ دا پورا ہویا
جوتا، وڈ کرسانا اپنا ہل چلائییا۔ سوہنا پُھلیا مات پوڈا، پھل لائے بے پرواہیا۔ بھگتاں وچ ملیا ہُندا، پرہ اکو رنگ وکھائیا۔ ایتھے اوتھے ہوئے
نہ جُدا، نرگن سرگن گنڈھ پوائیا۔ خوشی منائے دھرت بسدھا، دھرنی رہی جس گائیا۔ جس گھر ٹکر ہووے رُکھا، تس گھر پُرکھ ابناسی
اپنا پھیرا پائیا۔ آد جُگاد پریم پریت دا سدا بھکھا، وڈا چھوٹا نہ کھئے جنائیا۔ جنم کرم دا مناوے رُٹھا، رُٹھیاں اپنے گلے لگائیا۔ جوتی جوت
سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہار سدا وڈیائیا۔ نندو کُلی کرے ہاسا، بتی دند رہی وکھائیا۔ ویکھو سئیو پرہ تماشاء، تماشین پھیرا
پائیا۔ جس دا دس سکے نہ کھئے خلاصہ، سو اپنی خصلت رہیا جنائیا۔ جس دا کردے جوگ ابھاسا، نند چند نظر کیسے نہ آئیا۔ پڑھ پڑھ
تھکے پوجا پاٹھا، دوس زین رسنا جہوا ہوئی ہلکائیا۔ سو صاحب پُرکھ سمراتھا، در ساچے ڈیرہ لائیا۔ بھے وچ آیا ڈردا ناٹھا، جن بھگتاں سیو
کمائیا۔ فرید کہے میں کھایا کاٹھا، دُکھ بھکھ نہ کھئے جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، گھر ساچا ویکھ وکھائیا۔ نندو کہے
میں نہیں مندا، کی تیری وڈیائیا۔ جنان چر دُکھ نکلے نہ میرے چن دا، سُکھ گھر نہ ملے سہج سُبھائیا۔ کھانا پینا لیکھا ان دا، جگت وبارا
کار کمائیا۔ لکھ چوراسی جم نہ ڈن دا، ڈنکا ہور نہ کھئے سُنائیا۔ لیکھا چُکے تن من دا، من منسا پور کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ
اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، در تیرے اوٹ تکائیا۔ کُلی کہے سُن نندو، سچ سچ جنائیا۔ گھر آیا دینا بندھو، بندھن سارے دئے
مکائیا۔ ڈھولا گا ساچا چھندو، شہنشاہ رہیا سمجھائیا۔ پُت پوتریاں ٹٹی گنڈھو، گنڈھ اپنے نال پوائیا۔ پریم پریتی توڑ ہنڈھو، آدھ
وچکار نہ کھئے ٹڑائیا۔ دین دیال سدا بخشندو، بخشش اپنی رہیا کمائیا۔ جو اس دے وچ آیا پنجو، پنچے والے نال میل ملائیا۔ جوتی

جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سِری بھگوان بے پرواہیا۔ دھرنی کہے موہے چڑھیا جاؤ، دھرت دھول و جی ودھائیا۔ گھر آیا بے پرواہو، مہربان پھیرا پائیا۔ نت نوت درشن پاؤ، درس دیدار اک جنائیا۔ جنم کرم دی حرص مٹاؤ، ہوس کھئے رہن نہ پائیا۔ ساچی فرش بل بل جاؤ، جس اُپر چرن چُھپائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہار سدا وڈیائیا۔ خوشی ہو کے کہے کھاٹ، کھٹکا کھئے رہن نہ پائیا۔ میرا پریم وچھونا گیا پاٹ، اوڈھن نظر کھئے نہ آئیا۔ پرہہ پتن ملیا ایکا گھاٹ، گھر ہرجن ڈیرہ لائیا۔ جتھے کوئی نہ رہے واٹ، پاندھی پندھ نہ کھئے رکھائیا۔ ناتا ٹٹ جائے سجن ساک، سجن اکو اک نظری آئیا۔ ملے وڈیائی سچی خاک، جو خاک چرن دھوڑی نال ملائیا۔ غریب نائیاں پرہہ نوں رحم کرن دی دسی جاچ، پاتھر روپ نہ کھئے درسائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ساچی کھیل کرائیا۔ کھاٹ اُتے ہسے چادر، چاؤ گھنیرا اک جنائیا۔ دھن بھاگ موہے ملیا آدر، پرہہ بیٹھا سیج سہائیا۔ غریب نائیاں ونج کرائے بن سوڈاگر وست امولک آپ ورتائیا۔ نرمل کرم کرے اجاگر، اجرت قیمت نہ کھئے رکھائیا۔ پار کنارہ ڈوگھے ساگر، در ساچا اک درسائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، مہربان ہوئے سہائیا۔ چادر نال ہسے لیف نہالی، اپنی خوشی منائیا۔ ملیا میل جوت اکالی، اکل کل دھاری پھیرا پائیا۔ لیکھے لگی گھال گھالی، گھالنا پوری دئے کرائیا۔ چل کے آیا دُھر دا مالی، مالک سچا بے پرواہیا۔ آپ رکھے ہتھان خالی، جن بھگتاں جھولی رہیا بھرائیا۔ نرگن ہو کے کرے دلالی، سرگن ساچا ونج وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سد دیونہار وڈیائیا۔ کھاٹ اندر نیچے وان، تال تال نال وجائیندا۔ ویکھو چل آیا بھگوان، جن بھگت دوارے پھیرا پائیندا۔ جہنوں لبھدا رہیا کابن، سو کابن ویس وٹائیندا۔ ساچا مندر اک مکان، نندو کُلی ڈیرہ لائیندا۔ نہ بردھ نہ جوان، نہ نڈھا نہ انجان، روپ رنگ ریکھ نظر نہ آئیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی کھیل آپ کرائیندا۔ وان نال ہسے دوں، دوڑی دوڑی خوشی منائیا۔ پُرکھ ابناسی دتی ٹھنڈی پون، سُکھ ساگر وچ سہائیا۔ میری پریم نال نیویں دھون، نیویں سجدہ سیس جھکائیا۔ بناں گوسائیں وات پُچھے کون، ساچی سار کھئے نہ پائیا۔ ساڈے اُتے آیا سوَن، سوہنی اپنی رُت سہائیا۔ جن بھگتاں ڈھولا

آیا گاؤں، گوبند اپنا ویس وٹائیا۔ کرے کھیل اک انہون، انڈیٹھری کار کھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہار سد وڈیائیا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، سدا سدا سد مہربان، میری تیری تیری میری طرح طرح سمجھائیا۔

* ۱۴ جیٹھ ۲۰۲۰ بکرمی سردار سنگھ دے گرہ پنڈ سرداری جموں *

کھیڑا اُجڑیا کرے آباد، گر گُرمکھ دے وڈیائیا۔ گھر سجن دیوے داد، وست اکم ورتائیا۔ گرہ مندر سُنکے ناد، دُھنی نام جنائیا۔ جگ پار کرائے حاد، نو در بھیو چکائیا۔ کِریا کر غریب نواز، دیونہار سچی وڈیائیا۔ نام چڑھائے سچ جہاز، نرگن سرگن ہو سہائیا۔ آتم پر ماتم رچ رچ کاج، آنتر آنتر کرے گُرمائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ہر داتا سچ سکھدائیا۔ گُرمکھ گر گر گر کا رنگ، دُھر دُھر دھار جنائیندا۔ نیتر شرمائن سورج چند، رو سس نہ نین اٹھائیندا۔ کِریا کر سورا سرینگ، سورپیر بھیو کھلائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، در سچا اک وکھائیندا۔ در ساچے ہر صاحب سلطان، ست ستوادی آسن لائیا۔ ستجگ اٹھ ویکھ مار دھیان، پرہ کرتا کھیل رچائیا۔ تریتا ہونے ویکھ حیران، بھیو کھنے نہ پائیا۔ دواپر کرے نہ کھنے پہچان، نیتر اکھ نہ کھنے کھلائیا۔ کلجگ کوڑا ہو پردھان، اپنا ڈنک ربیا وجائیا۔ سرشٹ سبائی شرع شیطان، گھر گھر کرے لڑائیا۔ ہر کا مندر سُنج مسان، ست سنگ نہ کھنے رکھائیا۔ کوڑی کِریا وڈ بلوان، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ ستجگ کہے ویکھ تریتا، تریا دھار نظر کھنے نہ آئیا۔ پاربرہم پرہ ساچا میتا، نرگن اپنا ویس وٹائیا۔ گر اوتاراں پچھلا کرائے چیتا، اٹھل بھل کدے نہ جائیا۔ سُنجاں ہویا سب دا کھیتا راکھا کھنے نظر نہ آئیا۔ دین مذہب دا مُکیا ٹھیکا، ٹھیکے دار نہ کھنے اکھوائیا۔ کوڑی کِریا رہے نہ پیشہ، پیشینگوئی ربیا سمجھائیا۔ لہنا دینا چکے مُلا شیخان، شیخی سب دی دے تڑائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا بھیو ربیا جنائیا۔ تریتا کہے ستجگ میں کی اٹھاں، بل نظر کھنے نہ آئیا۔ کوڑی کِریا ٹنگیا پٹھا، بلہین دیاں دُہائیا۔ میرا رام میتھوں رُٹھا، رحمت سکے نہ کھنے

کھائیا۔ خالی دسے کھڑا بُتا، سچ ملے نہ کھئے وڈیائیا۔ ویکھ ویکھ آوے غصّہ، کی کرتا کھیل کرائیا۔ انگ نہ پھر کے کوئی جُسا، جذبہ دتا بند
 کرائیا۔ پریم پریتی دا ہو کے بھکھا، اک دھیان لگائیا۔ اتم ویلا اوہو ڈھکا، جس دا گر اوتار دھیان لگائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ
 اپنی کِریا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ ستجُگ کہے ترنتے دھر بل، بلدھاری آپ جنائیندا۔ بھگت دوارا ویکھ چل، جس گرہ ہر جو ڈیرہ
 لائیندا۔ ساڈے نال کردا ربیا چھل، اچھل چھل دھاری ویس وٹائیندا۔ گرُمکھاں اندر گیا رل، رل مل اپنا جھٹ لنگھائیندا۔ اتم پرما تم سچ
 سینگھاسن بیٹھا مل، ذات ملوک نہ کھئے جنائیندا۔ دیپک جوت گیا بل، نرگن نور جوت رُشنائیندا۔ امرت آتم ٹھانڈا جل، سر اکو اک
 وکھائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کی کرتا کھیل رچائیندا۔ تریتا کہے میں بھلا، بھلیاں سار کھئے نہ آئیا۔ قیمت پئے نہ کھئے
 مُلا، ہٹو ہٹ دیاں دُہائیا۔ بن رام ساچے جگت رُلا، رُلیاں سکے نہ کھئے اُٹھائیا۔ پُرانا ہر جو بوٹا ہُلا، پھل نظر کھئے نہ آئیا۔ کوڑی کِریا وگے
 ہُلا، پت ڈالی ربیا جھڑائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل سچا شہنشاہیا۔ ستجُگ کہے ترنتے کر یاد، پچھلی
 یاد کرائیا۔ غریب زباناں سُنہار فریاد، فرمانبردار پھیرا پائیا۔ نردھن سردھن کرے لاڈ، لاڈلا اکو سچا ماہیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ
 اپنی کِریا کر، لیکھا سب دا ربیا چُکائیا۔ تریتا کہے ویکھ دواپر، دوہری دھار جنائیندا۔ گر اوتاراں نال کی ربی واپر، سری بھگوان حُکم
 منائیندا۔ ستجُگ تریتا گود سوایا تھاپڑ، اتم بابوں پھڑ اُٹھائیندا۔ دین مذہب کی ویلیا پاڑ، پتہ سب نوں پُچھ پُچھائیندا۔ چار جُگ رہے
 نہ آگڑ، دو جا بل نہ کھئے وڈیائیندا۔ زین گھوڑے پاوے پاکھر، اسو شاہ سوارا آسن لائیندا۔ سچ سندیسے آئے آگھن، آخر اپنا حُکم منائیندا۔
 سب دا لہنا چُکے باقن، پچیا کھئے رہن نہ پائیندا۔ بھيو کھلائے ظاہر باطن، انہو اپنی کار کھائیندا۔ لیکھا جانے دھرت ماتن، زمیں اسمان
 کھوج کھجائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، بھيو ابھیدا آپ کھلائییندا۔ تریتا کہے دواپر پردہ پھول، اپنا مُکھ دکھلائییا۔ کی
 وست ربی تیرے کول، کی سودا ہٹ وکائیا۔ دواپر کہے میرا کایا دسے کھول، وست امولک نظر کھئے نہ آئیا۔ اندروں پولا ہویا ڈھول،
 باہروں ڈنکا کوڑ لگائیا۔ میں ماریا گیا انہول، سرتی سرت نہ کھئے کھلائییا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اپنی کار ربیا کھائیا۔
 دواپر کہے کلجُگ رنگ، پرہ تیرا ویکھ وکھائیا۔ چاروں گنٹ ہویے ننگ، پردہ سچ نہ کھئے پائیا۔ دہ دشا بھیکھ پکھنڈ، مایا ممتا ہوی

ہلکائی۔ سرِشٹ سبائی نار دُہاگن رنڈ، رنڈیپا آیا جگت لوکائی۔ سچ سچ کھنڈ کھنڈ، کھنڈا کھڑگ رہیا چمکائی۔ سادھان سنتان ہویا اندھ، اگیان اندھیر نہ کھئے مٹائی۔ رسنا جہوا کھاندے گند، مند واسنا نہ کھئے مکائی۔ پوست افیم پیندے بہنگ، بہنگ مانس جنم کرائیا۔ گیت گوبند نہ گائے کوئی چہند، سنسا روگ نہ کھئے مٹائی۔ کام کامنی ویکھ بائے ٹھنڈ، ستگر چرن دھیان نہ کھئے لگائی۔ پوجا ہون کر پرچنڈ، پتھر پابن سیو کھائی۔ ملے میل نہ سورے سرینگ، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کلجگ نین نین کھلائی۔ کلجگ کہے میں کی دساں، دواپر میری چلے نہ کھئے چٹرائیا۔ نالے روواں نالے ہساں، گریازار اک سُنائی۔ نالے اٹھاں نالے ڈھٹھاں، بلہین دیاں ڈہائی۔ میریاں شرماون دوویں اکھاں، گر نیتر نظر کھئے نہ آئی۔ میں کوڑی کرپا سڑیا بن ککھاں، مایا ممتا گئی جلائی۔ واد وواد واسنا بھکھاں، وست سچ نہ کھئے وکھائی۔ دھرم دواویوں اٹھ اٹھ نٹھاں، جس دوارے گرمکھ بیٹھا ڈیرہ لائی۔ مٹکھاں دے اندر وڑ کے وساں، کوڑو کوڑ کران پڑھائی۔ اچی کوک کوک بکاں، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کھیل رہیا کر، حُکھے حُکم بھوائیا۔ دواپر کہے کلؤ لاه پردہ، ویلا اتم آئی۔ ساچا چند ویکھ چڑھدا، سورج نور کرے رُشنائی۔ جس دے آگے کوئی نہ اڑدا، گر اوتار سیس جھکائی۔ سو ڈھولا اکو پڑھدا، اکو راگ الائی۔ نہ جیوندا نہ مردا، مر جیوت بے پرواہیا۔ کرے کھیل نر ہر دا، ہری ہر اپنا ویس وٹائی۔ لیکھا جانے سیس دھڑ دا، جگ چوکری ویکھ وکھائی۔ تون کیوں صاحب کولوں ڈردا، نیوں نیوں لاگ پائینا۔ در آیاں سب تون پھڑدا، جو ڈھپہ پئے سرنائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر کرتا کھیل رچائی۔ کلجگ کہے سُن دواپر میت، سچ سچ جنائی۔ میری بدل گئی جگ نیت، نیتوان نظر نہ آئی۔ میری ٹٹی سچ پریت، پرم پُرکھ نہ ایشٹ منائی۔ میں ڈھولا گایا جھوٹھا گیت، کوڑی کرپا کری پڑھائی۔ میں جھگڑا پایا مندر مسیت، شودوالے مٹھ دین ڈہائی۔ گردوارے رہیا نہ کھئے اتیت، ترے گن بیٹھی ڈیرہ لائی۔ میں اپنا کم کیتا ٹھیک، جو پرہو گیا سمجھائی۔ میں اتم اکو وار بھگتنی تاریخ، اپنی پچھلی مسل کڈھائی۔ پُرکھ ابناسی اپنی دینی سچ پریت، وار اکو منگ منگائی۔ اگلا ویلا دے نزدیک، نت اُس دا دھیان لگائی۔ نانا ہو کے منگوں بھیکھ، آگے اپنی جھولی ڈاہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار سدا وڈیائی۔ دواپر کہے کلجگ منگ، منگن ویلا اتم آئی۔ پُرکھ اکال سورا سرینگ، نرگن اپنا ویس دھرائیا۔ نال لیایا جو چھڈ

کے گیا پُری اند، اند اپنے نال ملائیا۔ تت دِسه نہ گجری چند، گزارہ اپنے وچ رکھائیا۔ اوہ صاحب سدا بخشند، بے پرواہ وڈی وڈیائیا۔
 در ڈگیاں دیوے نہ ڈنڈ، غریب نائیاں لئے اُٹھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سد دیونہار وڈیائیا۔ کلجگ کہے میں اوس
 ویلے منگاں گا، جو وقت پرہو جنائیا۔ ویہ سو ویہ بکرمی کدے نہ سنگاں گا، پردہ اپنا آپ اُٹھائیا۔ سچ پرتی اکو گنڈھاں گا، نہ کوئی
 توڑے توڑ ٹرائیا۔ سچ دروازہ اکو لنگھاں گا، بھگت دوارے پھیرا پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سد دیونہار سرنائیا۔
 کلجگ کہے سُن دواپر میرے، میں سچ سچ جنائیا۔ جس ویلے جاواں ساچے ویہڑے، جن بھگتاں ویکھ وکھائیا۔ میرے پچھلے چکن
 جھپڑے، جھگڑا کھئے رہن نہ پائیا۔ پُرکھ اکال نظری آئے نیڑے، دُور دُراڈا پندھ نہ کھئے وکھائیا۔ پھڑ باہوں چاڑھے بیڑے، بیڑا اکو اک
 وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سد دیونہار وڈیائیا۔ کلجگ کہے جد بیڑے چڑھاں گا۔ ہر کا نام اکو پڑھاں گا۔ تُوں
 میرا میں تیرا رُپ دھراں گا۔ ہو نانا سرنی پڑھاں گا۔ دھئے جوڑ دوارے کھڑاں گا۔ ستمکھ ہو کے پرہ دے لڑاں گا۔ جوتی جوت سرُپ
 ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، کرنی کر پھیر نہ ڈراں گا۔ میں لڑ کے آکھ سناواں گا۔ لکھ چوراسی پرہو وکھاواں گا۔ جو
 دسیا سچ کھاواں گا۔ اپنی تسلی آپ جناواں گا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، دھئے جوڑ واسطہ پاواں
 گا۔ پرہ ویکھ میرا جگ کارنامہ، کرنی اپنی دیاں جنائیا۔ کیسے تُوں چپن نہیں دتا نامہ، ہر کا نام سرب بھلائیا۔ کیسے تُوں ملن نہیں دتا راما،
 سینتا سرت نہ کھئے پرنائیا۔ کیسے تُوں درس پاؤن نہیں دتا کابنا، رادھا رنگ نہ کھئے وکھائیا۔ کیسے تُوں گاؤن نہیں دتا گانا، من واسنا نال رلائیا۔
 کیسے تُوں بنن نہیں دتا سگھڑ سیانا، مَورکھ مَورھ رُپ وٹائیا۔ تیرے حکمے اندر کوڑی کِریا تنیا تانا، لکھ چوراسی وچ پھسائیا۔ دُھردرگاہی
 مَییا تیرا بھانا، بھاری سب دے سرتے چھائیا۔ بچیا رہیا نہ راجا رانا، سادھاں سنتاں مستک لائی کوڑی شاہیا۔ امرت بھوج ملیا نہ پینا،
 کھانا، رسنا کوڑ رس ہلکائیا۔ تیرا میل نہ ہون دتا بھگوانا، تیری چلن نہ دتی چٹرائیا۔ میں پُت تیرا بلوانا، نکا وڈا ہو کے رہیا وکھائیا۔
 اودھر ویکھ مار دھیانا، چوٹھا جگ دئے سُنائیا۔ تیرا سٹ سچ نشانہ، گوبند اکو نظری آئیا۔ سد تیرا دھرے دھیانا، دوجا ایشٹ نہ کھئے
 منائیا۔ جودھا سُر وڈ بلوانا، بل تیرے کولوں پائیا۔ تُوں دواں دے وچ آدرمیانا، دردی اپنا درد وندائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ

اپنی کرپا کر، ساچا بھیو دئے کھلایا۔ کلجگ ویکھ دے دواپر سدا، ہر حکم نام جنایا۔ تریتا در تے آئے بھجا، بن پاندھی راہی پھیرا پائیا۔ ستجگ دوارے ساچے سجا، گھر ساجن میل ملائیا۔ چوہاں دا مل کے پردہ کجا، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ حکمے اندر ہرجو بدھا، پلو سکے نہ کھئے چھڈایا۔ بھائیاں نال ملانے بھائی سکا، سری بھگوان ہونے سہایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، چارے جگ در منگایا۔ چارے جگ در اکٹھے، ملنی ہر کرائیندا۔ دُور ڈراٹے آئے نٹھے، گھر ساچا اک سہائیندا۔ پرہہ سرنائی سارے ڈھٹھے، سر اپر نہ کھئے اٹھائیندا۔ سری بھگوان در ہونے ہکے بکے، تیرا بھیو کھئے نہ آئیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، ساچا پردہ کون اٹھائیندا۔ ستجگ تریتا دواپر کلجگ، کل کاتی آپ جنایا۔ جگ چوکری سب نے چوگ لئی چگ، بھکھا کھئے نظر نہ آئیا۔ اتم اودھ رہی پگ، ہر پختہ حکم سنایا۔ لہنا دینا رہیا مک، مشکل اکو نظری آئیا۔ ویلا اتم رہیا ڈھک، چار جگ بھیو مٹایا۔ پُرکھ ابناسی ایکا اٹھ، لہنا دینا جھولی پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، چوہاں دیونہار وڈیایا۔ چارے کہن سن نرنکار، تیرے آگے عرضوئیا۔ نال سد تیئی اوتار، پیر پیغمبر آپ ملائیا۔ گر گر کھول آپ کوار، دھردرگاہی پردہ لاپیا۔ پورب وچھڑے میل یار، یاری یاراں نال نبھایا۔ سب توں پچھے سچ وبار، جگ جگ کی کی کار کھایا۔ کون نام ونج وپار، کون گئے ہٹ کھلایا۔ کون مٹیا رام ادھار، کون کاہن کرشن گڑمائیا۔ کون عیسیٰ موسیٰ محمد نعر، نعرہ حق حق جنایا۔ کون نانک کرے پکار، کون گوہند دھیان لگایا۔ کون مندر سوہے مکان، کون سنگھاسن وجے ودھایا۔ کون شبد ہونے پردھان، کون راگ ناد شنوایا۔ کون لیکھا پون مسان، کون دھواں دھار سہایا۔ کون لہنا زمیں اسمان، کون برہمنڈ کھنڈ ڈیرہ ڈھاپیا۔ کون آد جگاد جوان، کون بردھ روپ وٹایا۔ کون کرنہار کلیان، کون کلمہ نبی پڑھایا۔ کون دیونہار ایمان، اسم اعظم اک سمجھایا۔ کون سنانوہار فرمان، دھر سندیسہ راگ الاٹیا۔ کون روپ سری بھگوان، نرگن اپنا ویس وٹایا۔ چارے جگ منگن دان، پرہہ آگے سیس جھکایا۔ ساڈی ودیا ہوئی انجان، بل رہن کھئے نہ پائیا۔ شاستر سمرت وید پُران سرب گُزلان، اچی کوک کوک جنایا۔ گیتا گیان ہوئی حیران، دس اٹھ پنڈھ نہ کھئے مکایا۔ انجیل قرآن سرب پچھتان، ظاہرا پیر نہ کھئے ملائیا۔ بانی مارے نہ تیر نرال، نراکار نہ کھئے رُشنایا۔ اٹھسٹھ تیرتھ ہونے ویران، ویری گھر گھر نظری آئیا۔ ستجگ کہے مینوں تیرا حکم

پروان، تریتا نیوں نیوں سیس جھکائیا۔ دواپر منگے تیری آن، کلجگ دھوڑی خاک رمائیا۔ بے پرواہ بے نظیر پرہ آپ کر پہچان، صاحب
 ستگر پھیرا پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، چوٹھے جگ ایکا چوگ لینی چُگ، ہر جُگتی آپ جنائیا۔
 چارے جُگ کرو دھیان، سو پُرکھ نرنجن آپ جنائیا۔ ہر پُرکھ نرنجن ہو مہربان، مہابلی ہوئے سہائیا۔ ایکنکار کرے کلیان، کرتا پُرکھ دئے
 وڈیائیا۔ آد نرنجن ہو پردھان، نوری جلوہ اک دکھائیا۔ ابناسی کرتا آئے وچ میدان، مدد اور نہ کھئے رکھائیا۔ سِری بھگوان سچ فرمان،
 دھرم سندیسہ اک سُنائیا۔ پاربرہم پرہہ برہم کرے کلیان، کرتا قیمت آئے پائیا۔ من مت بُدھ ہوئے گھمسان، کھنڈا کھڑگ نام چمکائیا۔ جیو
 جنت سرب گُزلان، کربلا اکو نظری آئیا۔ ثابت رہے نہ کیسے ایمان، دھیرج دھیر نہ کھئے رکھائیا۔ ستجگ اتم ویکھیا بُندا ویران، تریتا اپنی
 ڈھیری ڈھاپیا۔ دواپر جیو جنت سوایا وچ میدان، بن میدانی پھیرا پائیا۔ کلجگ آنت کوڑا مٹے نشان، کوڑی کِریا رہن نہ پائیا۔ کرے
 کھیل سِری بھگوان، بھگون اپنا پھیرا پائیا۔ گُرمکھ ورلے کرے پروان، بھگت وچھل سہج سُکھدائیا۔ اکو راگ سُنائے گان، گاوت گاوت
 دئے وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ستجگ تریتا دواپر کلجگ کل کاتی ویکھ وکھائیا۔ کلکاتی ہر ویکھنہارا،
 بے پرواہی دھار چلائیئندا۔ شبد اگم تکھی دھارا، دو جہان جنائیندا۔ چوٹھے جُگ ہو اُجیارا، رُپ انوُپ درسائیندا۔ بھگتاں کرے سچ
 پیارا، ساچی بھگتی اک سمجھائیندا۔ گُرمکھ گُرسکھ سچ سردارا، سِری سہرا سیس بندھائیندا۔ ہرجن سنت رہے نہ کوئی کوارا، نرمل
 جوتی آپ پرنائیندا۔ گھر وکھائے ٹھانڈا دربارا، در دروازہ آپ کھلائیئندا۔ سمت ویہ سو ویہ جنہاں ملیا نہکلنک نرائن نر اوتارا، تنہاں اپنا
 میل ملائیئندا۔ سوہنگ مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان جو جن بولدے رہے جیکارا، تنہاں جنم مرن جنم وچوں پار کرائیندا۔
 سرب جیاں دا سانجھا یارا، پچھلی یاد نہ کدے بھلائیئندا۔

* ۱۵ جیٹھ ۲۰۲۰ بکرمی پریم چند دے گرہ پنڈ سرداری جموں *

آتم کہے میں سدا سدا پیاسی، پسچاتاپ جگت لوکائیا۔ آتم کہے میں سدا اداسی، دھیرج ست نہ کھئے جنائیا۔ آتم کہے میں سدا پھاسی، لکھ چوراسی تن ہنڈائیا۔ آتم کہے میں سدا ماراں جھاکئی، پرہ تیرا دھیان لگائیا۔ آتم کہے کب دیویں باقی، میرا لہنا پور کرائیا۔ آتم کہے کب کھڑا چھٹے تن خاکی، پنج تن ناتا توڑ ٹرائیا۔ آتم کہے کب بنیں ساقی، امرت جام اک پیائیا۔ آتم کہے کب کھولیں تاکی، اپنا مندر دئیں وکھائیا۔ آتم کہے کب چڑھیں راکی، زرگن اپنا پھیرا پائیا۔ آتم کہے کب بنیں ساتھی، ساچا سنگ نبھائیا۔ آتم کہے کب دیویں اپنا پوجا پاٹھی، اکو زرنتر نام جنائیا۔ آتم کہے کب وکھائیں ایراپت ہاتھی، دکھن دشا ملے وڈیائیا۔ آتم کہے کب لہنا چکے لوک ماتی، مطلب میرا حل کرائیا۔ آتم کہے کب پچھیں واتی، گھر ساجن پھیرا پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، اپنا نین اٹھائیا۔ آتم کہے کب میلیں میل، جگت وچھوڑا مٹائیا۔ آتم کہے کب چاڑھیں تیل، گھر ساچے سگن منائیا۔ آتم کہے کب ہوویں سجن سہیل، اپنے انگ لگائیا۔ آتم کہے کب کھیلیں اچرج کھیل، زرویر اپنی سیو کرائیا۔ آتم کہے کب پنج تن کایا کئیں جیل، بندی خانہ دئیں ٹرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، مہر نظر اٹھائیا۔ آتم کہے کد آویں گھر، غریب نواز پھیرا پائیا۔ آتم کہے کب چکے ڈر، دیناں ناتھ ہوئیں سہائیا۔ آتم کہے کب ملے در، رگھناتھ اپنے انگ لگائیا۔ آتم کہے کب مندر ویکھاں چڑھ، گرہ تیرا درشن پائیا۔ آتم کہے کب ڈھولا لواں پڑھ، اک تیرا نام دھیائیا۔ آتم کہے کب پلّو لواں پھڑ، تیرے پلّو گنڈھ پوائیا۔ آتم کہے کب درشن ویکھاں کھڑ، سچ سروپی تیرا درشن پائیا۔ آتم کہے کب ملیں نرائن نر، ناری اپنی لئیں پرنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ہووے آپ سہائیا۔ آتم کہے کب ملے میت، گھر سجن پھیرا پائیا۔ آتم کہے کب بدلیں ریت، پچھلا لیکھا جگت چکائیا۔ آتم کہے کب امرت بخشیں ٹھانڈا سیت، ساچی دھار چلائییا۔ آتم کہے کب گائیں اگئی گیت، اتھاہ کریں پڑھائیا۔ آتم کہے کب میری واسنا لئیں جیت، آپ اپنے وچ چھپائیا۔ آتم کہے کب کھڑا چھڈائیں مندر مسیت، گھر اکو اک وکھائیا۔ آتم کہے کب نظری آئیں اتیت، ترے گن ڈیرہ ڈھابیا۔ آتم کہے میں تینوں رہی اڈیک، پرہ نیت نین اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہار سدا وڈیائیا۔ پرما تم کہے میرا ساچا نیم، آتم آتم سچ جنائیندا۔ میرے ملن دا سچ پریم، پریتی اکو اک وکھائیندا۔ دشت

دمن کیتا اُتے ہیم، گنٹ اپنے لیکھے لائیندا۔ درس دکھائے تین بین، بے پرواہ پھیرا پائیندا۔ رسنا جہوا سارے کہن، آتر دھیان نہ کھئے لگائیندا۔
 سدا سدا سد دیواں دین، لیکھا سب دی جھولی پائیندا۔ جو میرے ہو کے رہن، تنہا اپنا میل ملائیندا۔ ناتا توڑ ساک سجن بھائی بھین،
 بندھن اکو اک وکھائیندا۔ ساچا بھانا سرتے سہن، دکھ سکھ وچ بدلائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی سکھیا
 اک سمجھائیندا۔ آتم سکھیا لے سکھ، پر ماتم رہیا جنائیا۔ سچ دواویوں ملے بھکھ، پاونہار بے پروا بیا۔ نظری آئے دہ دش، چار گنٹ اک
 رُشنائیا۔ سچ پریتی ونڈے حص، حصہ اکو اک وکھائیا۔ نہکرمی لیکھا دئے لکھ، لیکھا لکھے بن قلم شاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ
 اپنی کرپا کر، سد دیونہار وڈیائیا۔ آتم سُن پر ماتم چوج، پرم پُرکھ جنائیندا۔ آد جگادی کر کر چوج، چوجی اپنا کھیل وکھائیندا۔ تیرا میل
 ملاوے نت نت روز، روزہ اکو اک سہائیندا۔ سمجھیاں کیسے نہ آوے سوچ، سوچیاں ہتھ نہ کھئے رکھائیندا۔ جو آتم پر بھ درشن رہی لوچ،
 تس لوچا پور کرائیندا۔ میل ملاواں نرمل جوت، جوتی اپنا رنگ رنگائیندا۔ بھاگ لگائے ساچے کوٹ، بنک دوار اک سہائیندا۔ نام اکم لگا
 چوٹ، سوئی سوانی آپ اُٹھائیندا۔ اگلا پچھلا کڈھے روس، جس ویلے دیا کھائیندا۔ چپ کر کے بیٹھا رہے خاموش، خواہ مخواہ جھگڑا کھئے
 نہ پائیندا۔ دوشی زردوشی کوئی نہ دیوے دوش، دوش اپنے اُپر نہ کھئے رکھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچی
 ہوش، ہوشیار ہو کے ویکھ وکھائیندا۔ آتم کہے پر ماتم تیری اڈیک، نت نت دھیان لگائیا۔ اپنا ویلا دس ٹھیک، کون ویلا ٹھیکر دئیں
 بھٹائیا۔ سچ ملن دی دس پریت، گن اکو اک سمجھائیا۔ کد وسیں آن نزدیک، دُور دُراڈا پندھ مکائیا۔ تیرا مارگ دسے باریک، راہ کھپڑا
 نظر کھئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، آپ اپنا پھیرا پائیا۔ آتم سُن سچ سندیسہ، پر ماتم آپ جنائیندا۔ نرگن نرویر
 دھارے ویسا، جوتی جامہ بھیکھ وٹائیندا۔ سمبل وسے ساچے دیسا، دیس دستر سو بھا پائیندا۔ تیری بدلے پھیر ریکھا، ریکھا اپنے نال
 ملائیندا۔ تیرا وٹائے اولڑا بھیسا، بھیس ساچا آپ سمجھائیندا۔ بھگتان اندر تیرا لیکھا، لہنیدار ویکھ وکھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ
 اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا حکم آپ سمجھائیندا۔ آتم کہے پر ماتم میت، کون بھگت ملے وڈیائیا۔ میں کران اوس نال پریت، جو
 تیرا دھیان لگائیا۔ اتم اپنا آپ لوں جیت، ہار نظر کھئے نہ آئیا۔ سری بھگوان نشانہ دسے ٹھیک، سچ سچ سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ

ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی مت اک درسائیا۔ سُن آتم دے بھگوان، پر ماتم دیا کھائندا۔ میں پنج تت اندر تینوں رکھاں آپ آن، آپ اپنی دیا کھائیا۔ پھیر کران مات پہچان، نرگن اپنا پھیرا پائیا۔ تیری بالی بڈھ انجان، میری سار کھئے نہ آئیا۔ سو بھگت ہونے پردھان، جنہاں تن خاکی دیاں وڈیائیا۔ تیرے آتر اُچے گیان، بھیو ابھید کھلاییا۔ تیرا لہنا چکائے آن، آپ اپنا پھیرا پائیا۔ ٹوں گاؤنا سچا گان، اکو راگ جنائیا۔ ملے میل سچے سلطان، شاہ پاتشاہ ہونے سہائیا۔ نوبت وجے دو جہان، ڈنکا اکو نام شنوائیا۔ سوہنگ گیت گیت مہان، پتت پتت آپ جنائیا۔ اتم لیکھا چکے آن، لہنا پورب جھولی پائیا۔ آتم پر ماتم پر ماتم آتم سوہنگ روپ اک دو جے وچ مل جان، مل مل اپنا روپ نہ کھئے رکھائیا۔

* ۱۵ جیٹھ ۲۰۲۰ بکرمی سوہا سنگھ دے گرہ پنڈ موئل جموں *

سری بھگوان کہے وشو آکار، وشن ملے وڈیائیا۔ وشنوں کہے برہم پسار، پاربرہم سرنائیا۔ برہما کہے شنکر ادھار، شاہ پاتشاہ کھیل کھلاییا۔ شنکر کہے ترے گن بھنڈار، ترے گن مایا بندھن پائیا۔ ترے گن کہے پنج تت پیار، پنج تت ملی وڈیائیا۔ پنج تت کہے پرہہ ویکھنہار، نرگن داتا بے پرواہیا۔ نرگن کہے سرگن پسار، ست ستوادی کھیل رچائیا۔ سرگن کہے لکھ چوراسی اُجیار، ابناسی کرتا ویس وٹائیا۔ لکھ چوراسی کہے چارے کھانی خبردار، انڈج جیرج اُتہج سینج سوہا پائیا۔ چارے کھانی کہے چارے بانی جیکار، پرا پسنتی مدھم بیکھری گائیا۔ چارے بانی کہے چارے وید اُچار، چار جگ ملے وڈیائیا۔ چارے وید کہن پکار، جگ چوکڑی رنگ وکھائیا۔ چارے جگ خبردار، ستجگ تریتا دوپر کلجگ اکھ کھلاییا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی آپ کھائیا۔ چار جگ کہن چار ورن، اورن روپ جنائیا۔ چار ورن کہن اٹھاراں برن، اٹھ دس ویکھ وکھائیا۔ اٹھاراں برن کہن آتم پر ماتم ڈھولا سارے پڑھن، سری راگ ناد وجائیا۔ ساچا ڈھولا کہے سو پُرکھ نرنجن کرنی کرن، جوتی جوت جوت رُشنائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ جوت کہے میرا پرکاش، نرگن نور نور جنائیا۔ نور کہے میرا دھرواس، پرکاش پرکاش جنائیا۔ پرکاش کہے میرا کھیل تماش،

رَو سس چند چمکائیا۔ رَو سس کہے موہے ساچی آس، نرویر پُرکھ دھیان لگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ساچی
 کھیل آپ وکھائیا۔ ساچی کھیل کہے میں ویکھاں خالق، خالق اکو نظری آئیندا۔ خالق کہے سدا میں پالک، پرتپالک ناؤں دھرائیندا۔ آد
 جُگاد نہ کھئے آس، جُگ چوکڑی ویکھ وکھائیندا۔ میری دھارا نرگن خالص، دوجا سنگ نہ کھئے ملائیندا۔ سدا سہیلا بناں ثالث، ستجگ
 تریتا دواپر پھیرا پائیندا۔ آتم پر ماتم کران سفارش، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچا بھیو آپ
 جنائیندا۔ پر ماتم کہے آتم دھار، نرگن نرگن ونڈ ونڈائیا۔ آتم کہے کھیل اپار، پر م پُرکھ آپ کرائیا۔ پر م پُرکھ کہے سرگن میت مُرار، نرگن میلا
 سہج سُبھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ آتم کہے پر ماتم سُن، سُن سدا دھیان لگائیا۔ سُن
 سدا کہے شبدا ناد دُھن، انراگی راگ الاٹیا۔ شبدا راگ کہے کون جانے گن، سِری بھگوان تند ستار بلاٹیا۔ ساچا گن کہے سنت سہیلے
 چُن، بھگت بھگوان دئے وڈیائیا۔ بھگت کہے بھگوان کھولے مَن، منسا آسا پور کرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے
 کھیل بے پرواہیا۔ مَن کہے ہر بودھ آگادھ، آگادھ بودھ راگ الاٹیندا۔ بودھ آگادھ کہے نرگن سواد، انرس اپنا بھیو چکائیندا۔ انرس کہے
 مادھو مادھ، رس رسیا ویس وٹائیندا۔ رس کہے بن رسنا جہوا آئے سواد، نچھر جہرنا آپ جہرائیندا۔ نچھر جہرنا کہے ہوئے وساد، نیتر نظر
 کیسے نہ آئیندا۔ نچ نیتر کہے پرہ دیوے داد، وست امولک جھولی پائیندا۔ وست امولک کہے میں بھگتاں ہاتھ، دوجا ہتھ نہ کھئے لگائیندا۔
 جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ساچی کرنی آپ کرائیندا۔ آتم کہے میرا برہم میت، برہم میرا روپ درسائیا۔ برہم کہے نہکرم
 اتیت، کرم کاند نہ کھئے جنائیا۔ کرم کہے میں ہوواں ٹھنڈا سیت، ستگر چرن ملے سرنائیا۔ ستگر چرن کہے میں لکھ چوراسی لواں جیت،
 جو جن مستک ٹکا دھوڑی لائیا۔ مستک کہے میں ہوواں اتیت، پرہ ملے بے پرواہیا۔ پرہو کہے میں لیکھا جاناں ہست کیٹ، اوج نیچ
 نہ کھئے وڈیائیا۔ اوج نیچ کہن سِری بھگوان لگائے اک پریت، ایکنکارا ہوئے سہائیا۔ سچ پریت کہے میں چھڈے مندر مسیت، جن بھگتاں
 اندر سوہا پائیا۔ جن بھگتاں اندر کہے میں گاواں ساچا گیت، تیرا میرا راگ الاٹیا۔ گیت کہے میں ویکھاں ٹھیک، گرمکھ اک دھیان لگائیا۔
 جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ساچی کھیل آپ سمجھائیا۔ کھیل کہے میں ویکھاں کرتار، قُدرت اپنی دھار چلائیندا۔ قُدرت

کہے میں کھڑی گلزار، لکھ چوراسی گلشن مات بنائیندا۔ گلشن کہے میں ویکھ بہار، پت ڈالی سوہا پائیندا۔ پت ڈالی کہے میں کراں پیار، پرہہ مالی اکو نظری آئیندا۔ مالی کہے میں پالن ہار، جگ جگ بوٹا مات لگائیندا۔ بوٹا کہے میں ہو اُجیار، نت نوت اپنا پھل کھوائیندا۔ پھل کہے میں رہاں جگ چار، جگ چوڑی ویکھ وکھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، پھل پھول ویکھ وکھائیندا۔ پھل کہے میں ویکھاں پھول، پھول کہے پھل میری وڈیائیا۔ پھل کہے میرا میلا کنت کنتوبل، سری بھگوان سچی سرنائیا۔ کنت کہے میں سچ پنگھوڑا رہیا جھول، دو جہان ہلار رکھائیا۔ جھولا کہے میرا چکے مؤل، پورب لیکھا لہنے پائیا۔ پورب لیکھا کہے میرا اصول، کرماں نال کراں کڑمائیا۔ کرم کہے پرہہ صاحب نہ جائے بھول، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی کھیل آپ کرائیا۔ برہم کہے میرا ناتا جیو، جیو کہے ایشور وڈیائیندا۔ ایشور کہے میرا کھیل ساڈھے تین ہتھ سینو، محل اٹل اک رُشنائیندا۔ سینو کہے میری رکھی نینو، نر نرنکارا اکو جڑ لگائیندا۔ جڑ کہے میں سدا چرنجیو، جیون مرن بھیو کھئے نہ آئیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سب دا لیکھا اپنے ہتھ رکھائیندا۔ سب نے دسیا اپنا حال، پرہہ آگے کوک سُنائیا۔ تڈھ پن کوئی نہ بھے نال، ساچا سنگ نہ کھئے رکھائیا۔ جگ چوڑی سب توں کھاوے کال، مہاکال دیوے ڈہائیا۔ مُرشد پُچھے مُریدان حال، زرگن اپنا پھیرا پائیا۔ شبد سروپی بن دلال، حق حقیقت دئے جنائیا۔ اندر باہر گیت ظاہر چلے نال، نیتر نظر کیسے نہ آئیا۔ تیرے آگے اک سوال، آتم پرما تم جھولی خالی رہیا وکھائیا۔ ستجگ تریتا دواپر کلجگ تیری گھالن لئی گھال، نت نت ت ویس وٹائیا۔ تیری لبھیاں ہتھ نہ آئی بہال، کون کوٹے بیٹھا آسن لائیا۔ برہوں وچھوڑے اندر ہوئے کنگال، دھنّ دولت مات لُٹائیا۔ اتم ویکھ آ کے حال، پرہہ تیری اوٹ تکائیا۔ ترے گن مایا توڑ جنجال، جیون جگت اک جنائیا۔ سچ وکھا سچی دھرمسال، جس گرہ وسیں بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سچ رہیا جنائیا۔ او اٹھو ویکھو آن، سو صاحب آپ جنائیندا۔ پرگٹ ہو سری بھگوان، وشنوں اپنی کارے لائیندا۔ برہما در تے منگے دان، شنکر نیوں نیوں سیس جھکائیندا۔ ترے گن مایا بال نادان، پنچم تے سیو کھائیندا۔ آتم پرما تم کرے کلیان، کلمہ اپنا نام پڑھائیندا۔ برہم پاربرہم کرے پروان، پرہہ پُرکھ ویکھ وکھائیندا۔ ایش جیو دئے دھیان، جگدیش ویکھ وکھائیندا۔ چار جگ کرے کلیان،

چارے کہانی پھول پھلائی۔ چارے بانی بھیو چکان، چارے وید لیکھے لائیندا۔ چارے ورن وکھا نشان، اٹھاراں برن گیڑ مکائیندا۔ سہائے ایکو ایک مکان، ایکنکارا سوہیا پائیندا۔ ڈھولا گاؤ نوجوان، نر نرکارا آپ سمجھائیندا۔ ڈھردرگاہی اک فرمان، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیندا۔ محل اٹل اک مکان، شاہ پاتشاہ آپ بنائیندا۔ آسن لا راج راجان، نرگن داتا سوہیا پائیندا۔ سوہنگ گاؤ نام مہان، مہا اپنی صفت صلاحندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، آتم پرما تم اکو وار سمجھائیندا۔ سوہنگ ڈھولا پڑھو میت، ملے مات وڈیائیا۔ سچ دھرم دی اک پریت، پریتوان سمجھائیا۔ ستجگ سچی چلے ریت، چار ورن گڑمائیا۔ لیکھا چکے ہست کیٹ، اوچ نیچ نہ کھئے وکھائیا۔ ٹھاکر نظری آئے بن ٹھاکر دوارے مندر مسیت، گھر آنتر پردہ لاپیا۔ بیس بیسا رہیا بیت، نرگن سرگن زیرو دئے سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، لیکھا لیکھے لئے لگائیا۔ سری بھگوان کہے کل لیکھے لاؤنا، لیکھا اپنا آپ جنائیا۔ وشنوں کہے وشو روپ پرہ نظری آؤنا، نرگن نور جوت رُشنائیا۔ برہما کہے پاربرہم برہم ویکھ وکھاؤنا، بند کواڑی گنڈا لاپیا۔ شنکر کہے بتھ ترسول سٹاؤنا، ترے ترے میتا ملے بے پرواہیا۔ ترے گن مایا کہے ڈیرہ ڈھاؤنا، پنج تہ محل نظر نہ آئیا۔ آتم کہے پرما تم میرا پردہ لاہنا، اندر وڑ کے ہوتے سہائیا۔ پوڑے چڑھ کے درس دکھاؤنا، گھر ساچے پھیرا پائیا۔ راگ انوکھا ڈھولا گاؤنا، تیرا میرا نام جنائیا۔ سوہنگ روپ نظری آؤنا، بے نظیر نظر پائیا۔ سچ تصویر اک درساؤنا، روپ رنگ ریکھ نہ کھئے وکھائیا۔ محبت نامہ کڈھ وکھاؤنا، مہربان پچھلا لیکھا دئے جنائیا۔ صدقے گھولی وار کراؤنا، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، گھر ساچے ویکھ وکھائیا۔ آتم رکھ اکو ڈور، سو صاحب آپ جنائیا۔ برہم پاربرہم آگے لئے تور، ثرت اپنا حکم سنائیا۔ جگت واسنا پاوے شور، اچی کوک کوک الاٹیا۔ کوڑی کریا پیا گھول، چار گنٹ کرے لڑائیا۔ ساچا تولے نہ کوئی تول، کنڈا نام نہ کھئے اٹھائیا۔ دین مذہب وچا رول، روٹا پائے سرب لوکائیا۔ پرہ پڑکھ وسے نہ کیسے کول، دور دراڈا مکھ چھپائیا۔ کلجگ ڈگے نال وجایا ڈھول، جیواں جنتاں رہیا جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، آتم اکو بھیو کھلائی۔ آتم پرما تم اکو آکھ، آخر میل ملائی۔ سوہنگ جپ ساچا جاپ، جگ جیون داتا میل ملائی۔ نہ پُن نہ رہے پاپ، اکو رنگ رنگائیندا۔ دیونہارا ساچی دات، دولت نام جھولی پائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، میل

ملاوا اپنے ہتھ رکھائیندا۔ آتم کہے پر ماتم میلا، ملنی جگدیش کرائیا۔ صاحب کہے میرا کھیل گرو گریچلا، گر چیل دھار جنائیا۔ کلجگ
 اتم وقت سہیلا، ہر سجن رہیا اٹھائیا۔ جوتی جوت چارھے تیللا، آد نرنجن سوبھا پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا
 میلا میل ملائیا۔ آتم پر ماتم میل جڑدا، جوڑی جگدیش بنائیا۔ بن بھگتاں سب دا بیڑا رڑھدا، آنت پار نہ کھئے کرائیا۔ گرمکھ ور پایا جہا
 لوڑی دا، ور اکو بے پرابیا۔ نانا ٹٹا من مت نار بانکی چھوہری دا، شوہ اکو نظری آئیا۔ لیکھا چُکیا اندھ گھوری دا، جوتی نور نور
 رُشنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار وڈیائیا۔ آتم پر ماتم میلا مل دا، مل مل خوشی منائیا۔ آد جگادی کھیل
 سری بھگون دا، بھگون بھگتن دیونہار وڈیائیا۔ لیکھا چُکے دو جہان دا، نرگن سرگن دوئے دوئے دھار وکھائیا۔ جو صاحب ستگر اکو مندا،
 تنہاں ملے نہ کھئے سزائیا۔ رائے دھرم نہ آگے ڈندا، چتر گپت نہ لیکھ وکھائیا۔ بن بیڑیوں بیڑا بٹھدا، بن پتنوں پار لنگھائیا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہرجن ساچے سدا سہائیا۔ آتم پر ماتم ویکھو مندا، ہر ساچی بنت بنائیا۔ نانا ٹٹے پنج تن تن دا، تتوت نہ
 کھئے رکھائیا۔ ہوئے پرکاش ساچے چن دا، جوتی نور نور رُشنائیا۔ پاربرہم پرہہ اکو مندا، برہم اپنے لیکھے لائیا۔ آپے گھڑے آپے بھن دا،
 گھڑن بھنہار آپ ہو جائیا۔ لہنا دینا چُکے چہر چہن دا، سچکھنڈ ملے وڈیائیا۔ نانا ٹٹے کوڑے دھن دا، دھن دولت کم کیسے نہ آئیا۔ لیکھا
 چُکے پین کھان ان دا، امرت اکو رس چوائیا۔ جگ جگ بھگت بھگون ساچے جن دا، جن جنیندی بنے مائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار وڈیائیا۔ آتم کہے پر ماتم پایا، گھر ساچے وجی ودھائیا۔ بھگتاں تن اک ہنڈایا، جس گرہ آیا بے پرواہیا۔ من
 منسا نہ کھئے رکھایا، بدھی چلے نہ کھئے چترائیا۔ ثالث بن کے بے پرواہیا، لیکھا رہیا مکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 بھگت آتم میل ملائیا۔ آتم کہے بھگتی تن، تتو ملی وڈیائیا۔ جس گھر ملی اکو مت، پرہہ چرن سچی سرنائیا۔ پریشور پایا کلاپت، ہر
 کنت اک ہنڈائیا۔ آد آنت ملے ہس ہس، دکھ درد نہ کھئے جنائیا۔ اوہ میرا میں اوہدے وس، میں میری رہی نہ رائیا۔ اک دو جے دا گائے
 جس، سوہنگ ڈھولا راگ الائیا۔ میں اوہناں کی سکاں دس، جنہاں بھلیا بے پرواہیا۔ جھوٹے ناتے دتے چھڈ، چھڈی جگت لوکائیا۔
 خالی کیتے ہڈ ہڈ، ماس ناڑی پریت نہ کھئے لگائیا۔ اتم ہو گئی اڈ، نانا توڑ جگت لوکائیا۔ صاحب ستگر دی وڑی حد، جتھے ملیا

بے پرواہیا۔ کر پیار پرہ لیا سد، سر میرے ہتھ ٹکائیا۔ سچکھنڈ دوار چرن کول بہی سچ، بیٹھی پھیر نہ کھئے اٹھائیا۔ نت نوت درشن کراں
 رچ، آپ اپنی بھکھ مٹائیا۔ دھن بھاگ پرہ بھگت دوار آیا بھج، بھجیاں ہتھ کیسے نہ آئیا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آتم پر ماتم
 کرایا اکو وار حج، حاجت ہور رہی نہ رائیا۔

* ۱۵ جیٹھ ۲۰۲۰ بکرمی جیون سنگھ دے گرہ پنڈ موئل جموں *

ستگر سرنائی ساچا جیون، ملے مان وڈیائیا۔ چرن پریتی ساچا تھیون، پورن آس کرائیا۔ نام ندھان گرمکھ پیون، سچ پیالہ ہتھ
 اٹھائیا۔ دوئے جوڑ سدا سد نیون، ہنکار وکار نہ کھئے رکھائیا۔ امرت بیج اکو پیون، پھل کایا تن لگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی
 کریا کر، ساچے مارگ آپے لائیا۔ ساچا جیون ستگر سرن، سرنگت جنائیندا۔ نیتر کھلے ہرن پھرن، گرہ مندر نظری آئیندا۔ لیکھا چکے
 مرن ڈرن، لکھ چوراسی پھند کٹائیندا۔ میل ملاواں ترنی ترن، بھو ساگر پار کرائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچے
 مارگ آپے لائیندا۔ ساچا جیون ستگر اوٹ، اوٹ پُرکھ اکال رکھائیا۔ جنم کرم دا نیکے کھوٹ، کوڑی کریا رہن نہ پائیا۔ نام بھنڈار ملے
 اتوٹ، خالی جھولی دئے بھرائیا۔ کر پرکاش نرمل جوت، آتم پر ماتم میل ملائیا۔ ورن برن رہے نہ گوت، ذات اکو اک جنائیا۔ آون جاون
 دی مکے سوچ، لکھت پڑھت نہ کھئے رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ہرجن لوچا پور کرائیا۔ ساچا جیون ستگر رنگ،
 سو صاحب آپ جنائیا۔ گرمکھ منکے اکو منگ، دیونہار بے پرواہیا۔ اٹھ پھر وجے مردنگ، انحد نادی راگ سنائیا۔ سیج سہنجی ستگر
 لنگھ، آتم پر ماتم سو بھا پائیا۔ سچ پرکاش نوری چند، پرکاشوان دئے وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سچ اند اک
 درسائیا۔ ساچا جیون ستگر اندر، اندرے اندر میل ملائیندا۔ نظری آئے پرہ کا مندر، چھپر چھن نہ کھئے چھائیندا۔ بھاگ لکائے ڈونگھ
 کھنڈر، جوتی جوت جوت رُشنائیندا۔ لیکھا چکے سورہ چندر، چند چاندنا اک چمکائیندا۔ من واسنا باندھے بندر، بندنا اکو اک
 جنائیندا۔ مستک ٹکالائے چندن، چرن دھوڑی آپ چھائیندا۔ دیونہارا پرمانندن، نیج آتم رس وکھائیندا۔ ٹٹی ہار گوپال گنڈھن، گنڈھ

اپنے نال پوائیندا۔ کوڑی کریا کئے پھندن، پھاسی جم نہ کھئے لٹکائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، اک سُنائے سہاگی چھندن، ساچا راگ آپ الائیندا۔ ساچا جیون ستگر ساتھ، ہر ساتھی اک اکھوائیا۔ ساچا ڈھولا دسے گاتھ، گیت گوہند الاٹیا۔ ہوئے سہائی اناتھان ناتھ، دین اپنے انگ لگائیا۔ لہنا دینا چُکائے مستک ماتھ، پُورب لیکھا آپ مُکائیا۔ آتم سیجا سوئے کھاٹ، پاوا چُول نہ کھئے جنائیا۔ میٹے زین اندھیری رات، گر شبدي چند چمکائیا۔ چرن کول بندھاوے نات، ساک سجن آپ اکھوائیا۔ مات گرہ لوے راگھ، رکھک بنے سبني تھائیا۔ لیکھا چُکے تے آٹھ، نو دوارے پندھ مُکائیا۔ دسویں میل پُرکھ ابناس، گھر ساجن پھیرا پائیا۔ آتم سیجا بھوگ بلاس، بھسمر اکو رنگ وکھائیا۔ آتم پرما تم ویکھ شاخ، سچ شناخت دئے جنائیا۔ سچ اکو واری دئے آگھ، آخر اپنا بھيو چُکائیا۔ نظری آئے الکھنا لاکھ، الکھ اگوچر وڈ وڈیائیا۔ تون میرا میں تیرا داس، بھگت بھگوان گنڈھ پوائیا۔ تیری میری اکو آس، دوچی آس نہ کھئے تکائیا۔ تیری میری اک پیاس، مل جیوت پیاس بُجھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سچ جیون دئے سمجھائیا۔ ساچا جیون ستگر میت، سو صاحب سدا سُکھدائیا۔ لیکھا چُکائے ہست کپٹ، گھر اکو دئے وڈیائیا۔ پاربرہم ملن دی دسے ریت، برہم میلا سہج سُبھائیا۔ زرگن ہو کے بنے نیچ، سرگن دیونہار وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، جیون اکو گھر وکھائیا۔ ساچا جیون گھر ایک، ایکنکار آپ جنائیندا۔ دین دِیال سوامی پیکھ، نیچ نیتر میل ملائیندا۔ کرم وچھنے کرے ہیت، بتکاری پھیرا پائیندا۔ نظری آئے نیتن نیت، نیچ گھر بیٹھا پردہ لائیندا۔ سوچھ سرُپی ویکھ بھیکھ، زرگن نور جوت دھرائیندا۔ چاروں کُنٹ رہیا کھيڈ، دہ دشا راگ الائیندا۔ سچ سندیسہ اکو بھیج، انہو اپنا بھيو کھلائیندا۔ سچ سہاوے اکو سیج، ست سہنجی نال ملائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سچ جیون اک وڈیائیندا۔ سچ جیون وڈیائی وڈ، ہر وڈا آپ سمجھائیندا۔ لکھ چوراسی وچوں کڈھ، بھگت بھگتاں سنگ رکھائیندا۔ اندر باہر نہ کھئے حد، گپت ظاہر بھيو مُکائیندا۔ پچھلی کیتی دیوے رد، آگے اپنے مارگ پائیندا۔ گرہ ہنکاری جائے بھج، نون سو اکھر اک سمجھائیندا۔ ہر سنگت جن ہنا سچ، ساجن اکو نظری آئیندا۔ سچ سنگھاسن چڑھنا بھج، سری بھگوان آپ سہائیندا۔ کتھا سنگھ رہیا سد، تیرا ویلا نیڑے آئیندا۔ پرہہ درشن کریئے رج رج، پھڑ باہوں پرے نہ کھئے ہٹائیندا۔ بھگت نگارہ رہیا وج، گرمکھ اکو راگ سُنائیندا۔

پریم پرتی ملے مد، مدھر رس اک سمجھائیندا۔ آتم پرما تم گائے ساچا جس، جس ہور نہ کھئے سُنائیندا۔ نو نو چار پچھوں پوری ہوئے آس، آسا منسا پور کرائیندا۔ ایتھے کوئی نہ دے اُداس، جو آیا خوشی منائیندا۔ پُرکھ اکال سدا وسے پاس، پرہہ وچھڑ کدے نہ جائیندا۔ زمیں اسمان نہ دے آکاش، گگن منڈل نظر کھئے نہ آئیندا۔ اکو نور جوت پرکاش، دیا باقی نہ کھئے جگائیندا۔ جیون وچوں پرہہ دا جیون ملیا خاص، گرمکھ خالص روپ وٹائیندا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان کلجگ اتم بن کے داسی داس، کر سیوا گرمکھ اپنے گھر لیائیندا۔

* ۱۵ جیٹھ ۲۰۲۰ بکرمی دیوا سنگھ دے گرہ دھنگالی جموں *

دیوت سُر سب ویکھن دیوا، سنگھ روپ ملے وڈیائیا۔ پرہہ پایا الکھ ابھوا، بھيو ابھید رہیا جنائیا۔ پورب جنم لیکھے لگی سیوا، سیوک روپ بنائیا۔ امرت پھل دیوے میوہ، نام اپنا رس چکھائیا۔ دھن سہنجنی سوہے جہوا، رسنا ہر گن ہر گائیا۔ مستک لگے اکو تھیوا، چرن دھوڑی خاک رمائیا۔ کِرپا کرے پرہہ سوامی سدا نہکیوا، نہچل دینہار وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، لیکھا جانے کایا دیہہ، آتم پرما تم ساچا نیہہ، نرگن سرگن سرگن نر نرنکار اپنے لیکھے لائیا۔ دیوت سُر ویکھن پھول، برکھا بے پرواہیا۔ اپنا آپ گئے بھول، سدھ رہے نہ رائیا۔ لوک مات پرہہ ملے کنت کنتوبل، جن بھگتاں ویکھ وکھائیا۔ پچھلا لہنا چکائے مول، مل قیمت آپے پائیا۔ کلجگ اندر ستجگ بدل رہیا اصول اصلیت سب توں رہیا سمجھائیا۔ جنہاں مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان کرے قبول، سو گرمکھ قابل، سو گرسکھ عالم علم اکو اک سوہنگ ڈھولا گائیا۔ وشنوں کہے برہما اٹھ، سجن سچ سچ جنائیندا۔ سری بھگوان سب توں رہیا لٹ، نظر کیسے نہ آئیندا۔ اٹھ کے حال میرا پچھ، بے خبر خبر سُنائیندا۔ ساڈے ہتھ نہیں چھڈیا کچھ، خالی ہتھ سرب پھرائیندا۔ نو نو چار جو رہیا لک، کلجگ اتم پھیرا پائیندا۔ شیر ہو کے رہیا بک، دو جہاناں بھبک لگائیندا۔ اتم ویلا رہیا ڈھک، لیکھا سب دا پور کرائیندا۔ جگ چوگری پیندا رہیا مک، پاندھی نظر کھئے نہ آئیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، نرگن اپنی کار کمائیندا۔ وشنوں کہے برہمے جاگ، پرہہ اچرج کھیل رچائیا۔ نرگن ہو کے پکڑی واگ، سرگن ویکھے تھاوں تھائینا۔ سب دا بجنہارا چراغ، دیوا بتی

رہن نہ پائیا۔ بدلنہارا آنت سماج، سماں سب دے سرتے چھائیا۔ مارنہارا اک آواز، اکو سد ند سنائیا۔ کرنہارا ساچا راج، سچکھنڈ نواسی وڈ وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کھیل رہیا ورتائیا۔ وشنوں کہے برہمے اکھ کھول، پن اکھاں کھیل جنائیا۔ ابناسی کرتا وجائے ڈھول، ڈھولا اپنا راگ سنائیا۔ سارے سوتے رہے انہول، گر اوتار سار نہ پائیا۔ نرگن ہو کے رہیا موئل، روپ رنگ ریکھ نہ کھئے جنائیا۔ پورا کرے اپنا قول، جو آد گیا سمجھائیا۔ اتم آواں اُپر دھول، دھرم جڑ اک لگائیا۔ بھیو نہ پائے پنڈت پاندھا روئل، شاستر سمرت سار نہ آئیا۔ سچ دوارا اکو رہیا کھول، مارگ اپنا رہیا جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کھیل رہیا ورتائیا۔ وشنوں کہے برہما ویکھ ہو کے نیڑے، نیرن نیر جنائیا۔ نرویر پُرکھ بٹھ بیڑے، بیڑا اپنے کندھ اُٹھائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر لیاندے اپنے گھیرے، گھیرا اپنا نام پائیا۔ اتم کرے حق نیڑے، حقیقت ویکھے تھائوں تھائیا۔ جھوٹے ڈھپن والے ڈیرے، کھیرا نظر کھئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، اپنی سیوا آپ لگائیا۔ برہما کہے وشنوں میری ہوئی بس، زور نظر کھئے نہ آئیا۔ لکھ چوراسی بھلی برہم مت، من مت ہوئی کڑمائیا۔ گر اوتار جو مارگ گئے دس، جیو جنت گئے بھلائییا۔ دھیرج رہیا نہ کوئی ہٹھ، ست روپ نہ کھئے دسائیا۔ سب دا چولا رہیا پھٹ، کایا کپڑ ڈرمت میل نہ کھئے دھوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا پھیرا آپے پائیا۔ برہما کہے وشنوں نہیں زور، ہو تانا اکھ سنائیندا۔ سری بھگوان اپنے ہتھ وچ پکڑی ڈور، دو جا سنگ نہ کھئے لائیندا۔ دو جہاناں اندر رہن نہ دیوے کوئی چور، چوری نام نہ کھئے کرائیندا۔ اکو منتر فرنا پھرے پھور، فورن اپنا حکم سنائیندا۔ نیتر ویکھ اُٹھ کے غور، گہر گمبھیر کار کھائیندا۔ کرے بدھ اور کی اور، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کھیل آپ کرائیندا۔ وشنوں کہے برہمے کھیل انوکھا، سری بھگوان آپ کرائیا۔ ساول سب نوں دتا دھوکھا، اپنا بھیو نہ کیسے سمجھائیا۔ اتم اپنے ہتھ وچ رکھیا موقع، مکمل اپنی کار کھائیا۔ ہر کا بھانا کیسے نہ روکا، سارے بیٹھن سیس جھکائیا۔ پئے دہائی لوک پرلوکا، چوڈاں لوک نیر وپائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر وچ نہ رہیا جوشا، اپنا بل نہ کھئے وکھائیا۔ بھ وچ ہو بیٹھے خموشا، اپنا حکم نہ کھئے ورتائیا۔ ہر کا کھیل کیسے نہ سوچا، سوچ سمجھ کم کیسے نہ آئیا۔ سارے تگ کے بیٹھے اوٹا، چرن دھیان لگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور،

ساچا حُکم آپ ورتائیا۔ برہما کہے وشنوؤں میں نیترواواں، تیناں نیرِ نیرِ وپائیا۔ دوس رینِ کدے نہ سوواں، غفلت اپنی بیٹھا گوائیا۔ ڈونگھے ساگر وڑ وڑ ٹوبواں، ساچی سار کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچی سدھ رہی نہ رائیا۔ وشنوؤں کہے برہما ویکھ آیا بھگوان، بھگوان اپنی دیا کھائیندا۔ چرن پکڑ بال نادان، بالی بدھ ویکھ وکھائیندا۔ چھوٹا بالک بن انجان، ساچی سکھیا اک سمجھائیندا۔ خالی جھولی منگ دان، داتا دانی آپ ورتائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا بھیو آپ کھلائیندا۔ برہما کہے وشنوؤں کراں سلام، پرہہ آگے سپس جھکائیا۔ میری بینتی کرے پروان، پرہہ اپنا بھیو چُکائیا۔ رحمت پاوے جھولی دان، رحیم بخشے سچ سرنائیا۔ ساچا دیوے اک گیان، سکھیا سچ سچ جنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا سنگ لئے نبھائیا۔ وشنوؤں کہے برہمے سُن لا کُن، دُھر دی ساچی بات جنائیندا۔ سِری بھگوان کلجگ اتم گیا مَن، جن بھگتاں اپنا میل ملائیندا۔ دوسر دیوے نہ کیسے دھن، ہٹ نظر کیسے نہ آئیندا۔ لکھ چوراسی لائے ڈن، دُھر فرمانا حُکم سُنائیندا۔ سنت سُپیلے چاڑھ چن، نرگن اپنا بھیو چُکائیندا۔ چار جگ نیتروون اٹھ، ہر کا بھیو کھئے نہ پائیندا۔ گر اوتار کہن دھن دھن، پیر پیغمبر صفت صلاحیندا۔ گرمکھاں لیکھے لائے تن، تار ستار اک پلائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، ساچی وست منگ منگائیندا۔ برہما کہے دس راہ، وشنوؤں تیرے ہتھ وڈیائیا۔ پُرکھ ابناسی پچھلا لہنا رہیا مُکا، آگا نظر کھئے نہ آئیا۔ ویہ سو ویہ ویلا گیا آ، وقت اپنا ونڈ ونڈائیا۔ جوتی جوت لئے ملا، نور نور وچ رکھائیا۔ بھگت بھگوان لئے پرگٹا، پرگٹ اپنی کار کھائیا۔ ساچے تخت دئے بہا، تخت نواسی حُکم جنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنی کھیل آپ کرائیا۔ وشنوؤں کہے برہمے کر اسپس، اچھی طرح جنائیا۔ کرپا کرے صاحب جگدیش، تیری سیوا لیکھے لائیا۔ رُت سہنجی بیس بیس، نرگن سرگن روپ دھرائیا۔ چھتر جھلے ایکا سپس، گر اوتار پیر پیغمبر سیو کھائیا۔ سچکھنڈ دوارے پڑھن حدیث، نام اکو اک جنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا راہ آپ رکھائیا۔ برہما کہے میں کی منگاں، ویلا وقت گیا وپائیا۔ گرمکھ چڑھنا ساچا چندا، ستجگ نور ہوئے رُشنائیا۔ سب نے گاؤنا اکو چھندا، سو پُرکھ نرنجن کرے پڑھائیا۔ برہما اتم آیا کھنڈھا، کھنڈھی بیٹھا لیکھ چُکائیا۔ دو جہاناں پچھے پھڑیا ڈنڈا، نام کھنڈا ہتھ اٹھائیا۔ نہ مائس نہ مائس نہ بندہ،

ماںکھ نظر کھئے نہ آئیا۔ مائس روپ نہ جانے دھندا، دھاوت اپنی کار کھائیا۔ وسنہار وچ برہمنڈاں، دو جہاناں ویکھ وکھائیا۔ دین دیاں
 ہو بخشندا، بخشش اپنے ہتھ رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ برہما کہے وشنوں کر ارداس،
 پرہ تیرا توہے بھائیندا۔ اتم رکھے اپنے ساتھ، دو جی منگ نہ کھئے منگائیندا۔ کر کیرپا دیوے نام گاتھ، منتر آتر اک سمجھائیندا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ساچی کھیل آپ رچائیندا۔ وشنوں کرے دوئے جوڑ عرضوئی، عرض اکو وار سُنائیا۔ سری بھگوان
 تڈھ بن ملے نہ کیسے ڈھوئی، مان تان نہ کھئے رکھائیندا۔ تیرا بھیو نہ جانے کوئی، اندر وڑ درس کھئے نہ پائیندا۔ لکھ چوراسی سرشٹی سوئی،
 سویاں اکھ نہ کھئے کھلائیندا۔ کوڑی کیرپا اندر موئی، مرنا سچ نہ کھئے سمجھائیندا۔ درگاہ سچ نہ ملے ڈھوئی، مندر محل نظر نہ آئیندا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایک دینا ساچا ور، در تیرے واسطہ پائیندا۔ وشنوں ارداس کرے عرض، آرزو اپنی دئے جنائیا۔
 تیری کیرپا پورا ہووے فرض، فرضی کم نہ کھئے رکھائیا۔ ساتوں تیرے ملن دی غرض، تیری غرض بھگتاں راہ تکائیا۔ نو سو چورانوے
 چوکرئی جگ پچھوں پرہ پھولی ساڈی فرد، ویلا وقت رہیا وہائیا۔ برہمے سن کے لگی درد، دردی ہووے نہ کھئے سہائیا۔ ہر کی کھیل
 کرے اسچرج، اسچرج کھیل رچائیا۔ پرگٹ ہو مردانہ مرد، نرگن اپنا روپ وٹائیا۔ سب دی پٹھی کرے نرد، سار پاسا ویکھ وکھائیا۔ جن
 بھگتاں ہون نہ دیوے حرج، ہر گھٹ ہوئے آپ سہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، گیزا اپنے ہتھ رکھائیا۔ برہما کہے
 وشنوں اٹھ کھلو، بیٹھیاں ہتھ کچھ نہ آئیا۔ ساڈے نال چل کے ٹوں وی رو، نیتر نیناں نیر وہائیا۔ سری بھگوان تیرا چھڈیا نہ جائے موہ،
 مَحبت تیری رہی ستائیا۔ چرن پریت نہ ساتھوں کھوہ، مہربان مہر نظر اٹھائیا۔ تیرا حکم ڈنکا سنے لوک پرلو، دو جہان رہے گھبرائیا۔
 جس نے اپنا پنج تت ناتا توڑیا چھبی پوہ، باقی تت کھئے رہن نہ پائیا۔ سچ سوامی تیرے گئے ہو، ہوکا تیرا نام سُنائیا۔ جوتی جوت سروپ
 ہر، آپ اپنی کیرپا کر، آپ اپنے سنگ رکھائیا۔ برہمے نیتر چھڈ دے رونا، رویاں ہتھ کیسے نہ آئیا۔ اتم ساچی سیجے سونا، پرہ ساچا
 رہیا سوائیا۔ گرمکھ پردھان ایک ہونا، تیرے در ملے وڈیائیا۔ جس نے ڈھولا سوہنگ گاؤنا، پرہ ساچا رہیا پڑھائیا۔ ستجگ ساچا
 وقت سہاؤنا، سوہنی رت مہکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ساچا بھیو آپ سمجھائیا۔ برہما کہے وشنوں سن حال،

احوال دیاں جنائیا۔ پرہ دے آگے کیتا سوال، بے سمجھ اپنا بھیو جنائیا۔ سِری بھگوان آگے نہ بنے دلال، وچولا نظر کھئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اپنا حُکم رہیا ورتائیا۔ دوہاں سُن انوکھی بات، سِری بھگوان بھیو چُکائیندا۔ آؤ دیواں ساچی دات، داتا دانی آپ سمجھائیندا۔ چرن دوارے بجھے نات، ناتا اپنے نال جُڑائیندا۔ آگے گُرمکھاں سُنائے گاتھ، بھگت بھگوان راہ وکھائیندا۔ تہاڈا پُورا ہویا ساک، سین آگے اپنا رنگ رنگائیندا۔ کلجگ ویلا اتم گھاٹ، پتن اکو اک وکھائیندا۔ کرے کھیل پُرکھ سمراتھ، سمرتھ اپنی کار کھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، وشن برہمے آپ جنائیندا۔ وشن برہمے لینا جان، پاربرہم رہیا سمجھائیا۔ سِری بھگوان بھگتاں ملے آن، کلجگ آنت وجے ودھائیا۔ شنکر تہاڈے نال ہویے حیران، ہر کی سار کھئے نہ پائیا۔ کروڑ تیتیسا تین شرمٰن، دیوت سُر رہے شرمائیا۔ سُرپت اندکرے دھیان، نیتر نظر کچھ نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، لیکھا سب نوں رہیا سمجھائیا۔ دیوت سُر وشن برہم، پاربرہم جنائیندا۔ نہکرمی دا سچ کرم، ہر کرتا آپ سمجھائیندا۔ پرگٹ ہو اُپر دھرنی دھرن، دھول سوہبا پائیندا۔ ناتا توڑ ورن برن، ذات پات سرب گوائیندا۔ کرتا پُرکھ کرنی کرن، نرگن سرگن ویکھ وکھائیندا۔ سچکھنڈ نواسی جن بھگتاں دی لین آئے سرن، اپنی سرن نہ کھئے وکھائیندا۔ اندر وڑ کے کرے پرن، سچ سوگند آپے کھائیندا۔ تہاڈا لیکھا چُکے مرن، جیون مرن اپنی جھولی پائیندا۔ کِریا پاندھ کِریا آیا کرن، کرنی پچھلی نہ ویکھ وکھائیندا۔ جُگ وچھڑے آیا پھڑن، پھڑ باہوں گود اُٹھائیندا۔ کایا مندر آیا چڑھن، آؤندا جاندا نظر کسے نہ آئیندا۔ کوڑی کِریا نال آیا لڑن، نام کھنڈا ہتھ چمکائیندا۔ گُرمکھاں کولوں آیا ڈرن، اپنا بھے نہ کھئے وکھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، وشن برہما شو آپ سمجھائیندا۔ وشن برہمے شو ویکھو ہر جی پڑھدا، جن بھگتاں ڈھولا گائیا۔ گُرمکھاں کولوں ڈردا، تیرا میرا راگ سُنائیا۔ لیکھا جانے ناری نر دا، نر نرائن سچا شہنشاہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، بلہین آپ ہو جائیا۔ بلہین ہویا بھگوان، بھگتن ہتھ رکھے وڈیائیا۔ ڈردا ڈردا کرے سلام، گُرمکھاں سیس جھکائیا۔ گُرسکھ دیوا سنگھ وڈا بلوان، اُچا لماں رہیا دھمکائیا۔ جے وچھڑیوں وچ جہان، بھجیاں راہ نظر کھئے نہ آئیا۔ تینوں ساڈی پئی آن، اسیں تیرا دھیان لگائیا۔ کنڈیاں وچ پھسیوں آن، چاروں طرف تکھیاں سولان رہیاں ڈرائیا۔ پچھے بنے رہے انجان، ہُن سرتی سرت تیرے نال ملایا۔

جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، جن بھگتاں ہوتے سہائیا۔ وشن برہمے شو ویکھ کر دھیان، سِری بھگوان آپ جنائیندا۔ جس دا سکھ ہووے بلوان، سو ستگر سوبھا پائیندا۔ بن گُرمکھ نہ کھئے نشان، گُرو نظر کھئے نہ آئیندا۔ سارے مل کے درشن کرو آن، جس گھر گھر گمبھیر ڈیرہ لائیندا۔ مارگ پُچھو اک نشان، سچ نشانہ ہر جنائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا حُکم آپ ورتائیندا۔ وشن برہما شو کہن، گُرسکھ اک نہیں دیوا، دیو آتما سرب نظری آیا۔ جنہاں اندر وسیا الکھ ابھیوا، اپنا بھیو سمجھائیا۔ اوہ سارے پرہ دی لگے سیوا، دوس زین سیو کھائیا۔ ساڈی صفت نہ کرے جہوا، رسنا راگ نہ کھئے لائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، پرہ تیرے ہتھ وڈیائیا۔ وشنو کہے میں ہویا حیران، ہر تیری سار نہ آئیا۔ برہما کہے میں سن گیان، نیتر نین وچ شرمائیا۔ بن پوجا پاٹھ جنہاں ملیا بھگوان، بھگتی اپنے چرن دکھائیا۔ اکو راگ سُنایا گان، گا گا اپنا شکر منائیا۔ سارے کہن، سوہنگ مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، بھگوان اپنی کارے لائیا۔ چاروں گنٹ ویکھیا بن ہر بھگت ساچا مندر نظر نہ آیا مکان، جگت مکان رہے گُرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، بے پرواہ اپنا رنگ دکھائیا۔ وشنو کہے تیرا محل اپار، بھگتاں اندر آپ بنائیا۔ برہما کہے میری نمسکار، جس برہم ملیا چائیں چائیا۔ شنکر کہے میرا ٹٹا ہنکار، بل بل وچ نظر کھئے نہ آئیا۔ پُرکھ ابناسی ساچے بھگتاں جیوندیاں کر آپ سنگھار، جیون وچوں جیون دتا بدلائیا۔ میں اوہناں نوں کی سکاں مار، جنہاں ملیا پرہ بے پرواہیا۔ ہتھ اُتے ہتھ ملے سنسار، سگلی نظر کسے نہ آئیا۔ بھگتاں اندر وڑیا آپ زرنکار، زرنگن اپنا ویس وٹائیا۔ ساچی سنگتا کر خبردار، سچوں کھتیوں خبر رہیا سُنائیا۔ او ملو پرہو میت مُرار، جس ملیاں ملنی جگت رہن نہ پائیا۔ گُرمکھ گُرسکھ رل کے اکٹھا ہویا پروار، پروانہ شمع اکو روپ دکھائیا۔ نہ اگنی نہ کھئے انگیار، تتوت نہ کھئے تپائیا۔ ابناسی کرتا پرہ ملیا ٹھنڈا ٹھار، سیتل دھار اک دکھائیا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، سدا سوامی سرجنہار، سہجے سہجے سب نوں رہیا ملائیا۔

* ۱۶ جیٹھ ۲۰۲۰ بکرمی روڑ سینگھ دے گرہ دھنگالی جموں * *

ہر جوتی نور نور اُجالا، اُجل روپ درسائیا۔ ہر جوتی نور گوہند گوپالا، گر ستر دھار چلائی۔ ہر جوتی نور سچکھنڈ سچی دھرمسالہ، دھر مندر اک وڈیائی۔ ہر جوتی نور کھیل نرالا، نرگن نرویر آپ کرائیا۔ ہر جوتی نور شاہ سلطانا، راج راجان بے پرواہیا۔ ہر جوتی نور حکمرانا، دھر فرمانا حکم سنائی۔ ہر جوتی نور ست پروانہ، شبدي شبد سمدھائی۔ ہر جوتی نور وشن برہما شو اُپجانا، اُپجت اپنے وچوں پرگٹائی۔ ہر جوتی نور دو جہاناں، نراکار اک جنائی۔ ہر جوتی نور برہمنڈ کھنڈ کھیل مہانا، پُرکھ اکال رچن رچائی۔ ہر جوتی نور لکھ چوراسی دیوے دانا، داتا دان آپ ورتائی۔ ہر جوتی نور گر اوتار پھرے بانا، سرگن وجے تت ودھائی۔ ہر جوتی نور نبی پیغمبر کرے پردھانا، ساچا جلوہ اک درسائیا۔ ہر جوتی نور شبد اناد سنائے گانا، راگی اپنا راگ الائی۔ ہر جوتی نور جگ چوکر دیوے پینا کھانا، وشنوں وشو دھار سمدھائی۔ ہر جوتی نور برہم لیکھا ونڈ ونڈانا، پاربرہم پرہ دیا کھائی۔ ہر جوتی نور کھڑگ کھنڈا چمکانا، ڈنکا اکو اک وجائی۔ ہر جوتی نور جیون جگت دے جیو جہانا، جاگرت جوت کر رُشنائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایک جوت سرب گھٹ تھائی۔ ہر جوتی نور سرب واپی، گھٹ گھٹ ڈیرہ لائی۔ ہر جوتی نور وڈ پرتاپی، پرم پُرکھ بے پرواہیا۔ ہر جوتی نور سرشٹ تھاپن تھاپی، بندھن اپنا آپے پائی۔ ہر جوتی نور نام ندھان جنائے جاپی، بھيو ابھید آپ کھلائی۔ ہر جوتی نور اجپا جاپ ہوئے پاٹھی، پُستک اپنا نام بنائی۔ ہر جوتی نور اصل نقل دی کرے کاپی، وید پُران شاستر سمرت لوک مات دے وڈیائی۔ ہر جوتی نور جگ چوکر چکائے لہنا باقی، دینا اپنے بتھ رکھائی۔ ہر جوتی نور آد جگاد سجن ساکی، صاحب سنگ رکھائی۔ ہر جوتی نور بھاگ لگائے ماٹی خاکی، تن مندر سوبھا پائی۔ ہر جوتی نور لہنا دینا ویکھے آن باٹی، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، نورو نور نور دھرائیا۔ ہر جوتی نور سچ پرکاش، پرکاشوان آپ جنائیندا۔ ہر جوتی نور سرب گھٹ واس، لکھ چوراسی ڈیرہ لائیندا۔ ہر جوتی نور جگا جگنتر داسی داس، سیوک اپنا روپ وٹائیندا۔ ہر جوتی نور کھیلے کھیل پرتھی آکاش، آکاش آکاشاں اپنا پردہ لائیندا۔ ہر جوتی نور منڈل پاوے راس، بے پرواہ ناچ نچائیندا۔ ہر جوتی نور سرگن وسے ساتھ، نرگن اپنا کھیل کرائیندا۔ ہر جوتی نور اناتھان

ناتھ، ناتھ انا تھی پھیرا پائیندا۔ ہر جوتی نر لیکھا چکائے تلک للاث، للاثی اپنا بھیو چکائیندا۔ ہر جوتی نر، جوتی جوت سرپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، سد اپنے وچوں پرگنائیندا۔ ہر جوتی نر نر نر، نوری اکو نظری آئی۔ ہر جوتی نر سری بھگوانا، بھگون اپنا
 رنگ وکھائی۔ ہر جوتی نر دو جہاناں، نرگن سرگن کار کھائی۔ ہر جوتی نر ستجگ تریتا دواپر کلجگ پھرے بانا، گر اوتار حکم
 منائی۔ ہر جوتی نر گھٹ گھٹ آترياما، لکھ چوراسی رسیا سمائی۔ ہر جوتی نر نام ندھان شبدا اگم مارے تیر نشانہ، انیالا ہتھ اٹھائی۔
 جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا جوت نر سمائی۔ ہر جوتی نر بھکت بھگونت، بھگون اپنی کارے لائی۔ ہر جوتی نر
 جیو جنت، جاگرت جوت کرے رُشنائی۔ ہر جوتی نر آتم پرما تم میل ملاوا نار کنت، گھر ساچے وجے ودھائی۔ ہر جوتی نر آد جگاد
 ساچی سنگت، ہر ستگر ویکھ وکھائی۔ ہر جوتی نر لیکھا جانے جیرج انڈج، انڈج جیرج اپنے وچ چھپائی۔ جوتی جوت سرپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، نر اجالا اک جنائی۔ ہر جوتی نر سدا اجاگر، جگ جگ ویس وٹائیندا۔ ہر جوتی نر سچا سوڈاگر، بن ونجارا ہٹ
 چلائیندا۔ ہر جوتی نر کریم قادر، قدرت قادر کھیل وکھائیندا۔ ہر جوتی نر راگ داؤد دادر، تار ستار نہ کھئے بلائیندا۔ جوتی جوت
 سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو نر نر رُشنائیندا۔ جوتی نر نوری دھار، سو صاحب آپ پرگنائی۔ کلجگ آنت کھیل اپار، نرگن نر
 نر رُشنائی۔ نرگن جوتی کر پساں، نرگن ویکھے چائیں چائیا۔ نرگن بھکت وچھل گِردھار، نرگن سنت ست سرپ جنائی۔ نرگن گرُمکھ
 کھول کواڑ، گر سکھاں اکو بوجھ بھجائی۔ نرگن جوتی سرب پساں، پسر پساں وڈ وڈیائی۔ کل کلکی لے اوتار، نہکلنکا ڈنک وجائی۔ نرگن
 جوتی جوت نمسکار، جوتی جاتا سیس جھکائی۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سچ جوتی جوت پساں، بن جوتی جوت کرے رُشنائی۔

* ۱۶ جیٹھ ۲۰۲۰ بکرمی پھگا سنگھ دے گرہ دھنگالی جموں *

جوت کہے میں نرمل جوتی، رپ رنگ ریکھ نظر نہ آئی۔ آد جگاد نیکی نڈھی چھوٹی، گھر ساچے سو بھپا پائی۔ سب دی چڑھ کے
 بیٹھی چوٹی، مکھ اپنا آپ چھپائی۔ لبھدے پھردے کوئن کوٹی، بھالیاں ہتھ کیسے نہ آئی۔ کایا مندر اندر گھر گھر بنائی اپنی کوٹھی، گرہ ڈیرہ

اک دکھائیا۔ ین آلس نندرا رہی سوتی، نین اکھ نہ کھئے کھلائیا۔ میری صفت اندر لگے رہے شاستر سمرت وید پُران گیتا گیان پوتھی،
 پُستک اپنا راگ الایا۔ میرے گھر کھئے نہ پھنچی، دُور دُراڈے ڈھولا گائیا۔ سارے کہن گھاٹی اؤکھی، اؤجھڑ راہ رہے سمجھائیا۔ جوتی
 جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، میرا نُور اک جنائیا۔ جوت کہے میں جوتی اگم، اگمڑی کار کھائیا۔ میرا بھیو ہتھ نہ آیا کیسے کم، آد
 آت سار کیسے نہ آتیا۔ سارے کہندے گئے دھن دھن، دھن دھن تیری وڈیائیا۔ سیوا کردے رہے سورج چن، جگ چوکری نُور رُشنائیا۔
 گر اوتار پیر پیغمبر گئے من، منسا اکو دھیان لگائیا۔ لکھ چوراسی صفت سُندی رہی کن، سرون اک دھیان رکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ
 ہر، آپ اپنی کِرپا کر، میری کھیل اک رچائیا۔ جوت کہے میری جوت نرالی، گھر ساچے سوہیا پائیا۔ گگن منڈل میری نکھی تھالی،
 اشاریاں اُتے نچائیا۔ ست سرُوپ میرا ناؤں اکالی، اکل کلا اکھوائیا۔ پت شاخ نہ کوئی ڈالی، جڑ تنا نہ کھئے بنائیا۔ چہر چھن نہ کھئے چھہا
 لی، چار دیوار نہ کھئے دکھائیا۔ اکو وسار سچکھنڈ سچی دھرمسالی، دھرم دوارے سوہیا پائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر،
 میری بنت آپ بنائیا۔ جوت کہے میری نرگن جوتی، گھر ساچے سوہیا پائیا۔ کھیلان کھیل لوک پرلوکی، دو جہان ویکھ دکھائیا۔ نام جاناواں
 شبد سلوکی، گر اوتار کر پڑھائیا۔ لکھ چوراسی پد دیواں موکھی، مُفت اپنا میل ملائیا۔ برہمنڈ کھنڈ رکھاواں اوٹی، اوٹ اکو اک
 سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، میرا کھیل اک دکھائیا۔ جوت کہے میرا جوتی رنگ، ذات نظر کیسے نہ آتیا۔ صاحب
 سجن شہائے سیج پلنگ، پاربرہم بے پرواہیا۔ آنتر دیوے اک اند، باہر سار کھئے نہ آتیا۔ سد اتینا وسے سنگ، پریت اکو اک لگائیا۔
 بندی خانہ نہ کھئے بند، بندھن اور نہ کھئے جنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، جوت جوتی دئے وڈیائیا۔ جوت کہے میری
 جوتی دھار، آد نرنجن ونڈ ونڈائیا۔ آد نرنجن کہے میرا کھیل نیار، جوت نرنجن سیوا لائیا۔ جوت نرنجن کہے میرا گھٹ گھٹ پَسار، لکھ
 چوراسی سوہیا پائیا۔ لکھ چوراسی کہے جوتی نُور اُجیار، گھر گھر کرے رُشنائیا۔ گھر گھر کہے کِرپا کرے آپ کرتار، ہر کرتا بے پرواہیا۔
 بے پرواہ کہے میرا کھیل اپار، خالق رہیا جنائیا۔ خالق کہے خلق گلزار، لوک مات گلشن اک لگائیا۔ گلشن کہے میری پھول بہار، گرمکھ
 بوٹا اک اُچائیا۔ گرمکھ کہے میری بھور گنجار، جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، جوتی جوت جوت جنائیا۔ جوت کہے میرا

جوت پَسارا، جوتی جوت جوت چمکائیا۔ آد آنت نہ پاراوارا، مدھ اپنا کھیل کھلائیا۔ سادھ سنت نیوں نیوں کرنِ نمسکارا، در بیٹھن سیس جھکائیا۔ بھگت بھگوان بول جیکارا، جے جیکار رہے جنائیا۔ گُرمکھ گُرمگ مَنگ دوارا، در درویش پھیرا پائیا۔ گُرسکھ ویکھن وارو وارا، نیتِ نین نین اٹھائیا۔ کون ویلا نرگن جوت ہونے اُجیارا، جگت اندھیرا اندھ مُکائیا۔ گُر اوتار پیر پیغمبر بھیو ابھیدا دس کے گئے سنسارا، سرِشٹ سبائی مات جنائیا۔ کلجگ آنت نہکلنک لے اوتارا، نرگن جوت نُور رُشنائیا۔ جوتی جوت جوت پَسارا، ذات پات نہ کھئے رکھائیا۔ ایکو اوٹ ہر نرنکارا، چوٹ ساچے نام لگائیا۔ لوآں پُریاں برہمنڈاں کھنڈاں جیرج انڈاں پاوے سارا، مہاسارتھی بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بن جوتی جوت کرے رُشنائیا۔ بن جوتی جوت کرے پرکاش، کل کلکی پھیرا پائیندا۔ سب دی پوری کرے آس، جگ چوکرئی جو جن دھیان لگائیندا۔ پیر پیغمبر گُر اوتاراں رکھے پاس، پُشت اپنا ہتھ ٹکائیندا۔ بھگت بھگوان ہون نہ دیوے اُداس، جگت اُداسی دُور کرائیندا۔ کرے نواس پون سواس، ساہ ساہ اپنی کار کرائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جوت رنگ اک وکھائیندا۔ جوت رنگ رنگ امولا، عمل وچ کیسے نہ آئی۔ نہ کایا نہ دسے چولا، چولی تن نہ کھئے ہنڈائیا۔ نہ کپار کوئی چکے ڈولا، پاندھی پندھ نہ کھئے مُکائیا۔ نہ پردہ نہ کوئی اوبلا، مُکھ گھنکٹ نہ کھئے رکھائیا۔ نہ شبہ نہ کوئی ڈھولا، راگ ناد نہ کھئے جنائیا۔ سوہرے پیئے نہ کھئے وچولا، لاگی نظر کھئے نہ آئی۔ ڈوم نائی نہ پائے کوئی رولا، اُچی کوک نہ کھئے سُنائیا۔ کرے کھیل پرہ ساچا مولا، نرگن جوت نُور رُشنائیا۔ بھگت بھگوان گائے ڈھولا، ڈھولک چھینا نہ کھئے وجائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا جوت دئے وڈیائیا۔ جوت جوتی وڈ پیار، سو صاحب آپ جنائیندا۔ جوتی کہے میرا لکھ چوراسی ادھار، جوت کہے میرا کھیل نظر کیسے نہ آئیندا۔ جوتی کہے میرا آتم پرما تم ناتا وچ سنسار، جوت کہے میرا اتھاہ نُور دو جہاناں راہ چلائیندا۔ جوتی کہے میرا کایا مندر اندر اک دوار، دیا باقی نظر کھئے نہ آئیندا۔ جوت کہے برہمنڈ کھنڈ آد جگاد جگ چوکرئی نرگن نُور میرا پَسار، بے آنت اتھاہ اپنا رنگ وکھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کھیل آپ کرائیندا۔ جوتی کہے میں بھگت داسی، جگ جگ ساچی سیو کھائیا۔ جوت کہے میں پُرکھ ابناسی، اپنا حُکم ورتائیا۔ جوتی کہے میں سجن ساتھی، گُرمکھاں سنگ نبھائیا۔ جوت کہے میں پُرکھ سمراتھی، جوتی کہے میں گھر گھر

دیواں داتی، ہرجن ساچے مات جگائیا۔ جوت کہے میری آد جگاد رہے اک پرہاتی، زین روپ نہ کھئے وٹائیا۔ جوتی کہے میں گرمکھاں سچ بندھاواں ناتی، ناتا اپنے نال جڑائیا۔ جوت کہے میرا کھیل اکنتی، اک اکلا اپنی کار کھائیا۔ جوتی کہے میں بھگت بناواں اک جماعتی، ضامن اپنا آپ کرائیا۔ جوت کہے میں کراں بند خلاصی، جو تیرا سنگ نبھائیا۔ جوتی کہے کلجگ اتم ویکھ ہر رگھناتھی، رگھپت اپنا پھیرا پائیا۔ ساچے بھگت وچ تیرے جگت تیرا ناؤں دھیاؤن سواس سواسی، سوہنگ ڈھولا اکو گائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، زرگن ہو کے بن ساقی، کھول میری تاکی، طاقتور اپنی طاقت گرمکھاں جھولی پائیا۔

* ۱۶ جیٹھ ۲۰۲۰ پکرمی چوہڑ سنگھ دے گرہ دھنگالی جموں *

جوت زرنجن نیکی بچی، لکھ چوراسی اندر ٹکائیا۔ پریم پیار اندر رتی، رتی رت نہ کھئے رکھائیا۔ کرے پرکاش بن تیل بتی، دپیک اکو اک جگائیا۔ آد جگاد جگ چوکرئی نہ ٹھنڈی نہ تتی، سد اکو رنگ سہائیا۔ نیتر دھیان لگائے کلاپتی، پت پرمیشور راہ تکائیا۔ سچ محلے بیٹھی رہے ستی، دو جا بن نہ کھئے اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جوت زرنجن دئے وڈیائیا۔ جوت زرنجن نیکی بالی، بالک روپ سکھائیا۔ کایا مندر اندر آپ بہالی، گھر گھر وچ گھر بٹھائیا۔ اتم پر ماتم کردی رہے دلالی، سچ ساچی سیو کھائیا۔ اپنے ہتھ وکھائے خالی، پرہے اگے جھولی ڈاہیا۔ میں چھاپ تیری ڈالی، تیر نال پرہو مہکائیا۔ تون ڈھردرگاہی مالی، درگاہ ساچی سوہا پائیا۔ تیرے در سدا سوالی، اکو منگ منگائیا۔ پرہوں وچھوڑے ہوئی بے حالی، بہل رووے مارے دھائینا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کون ویلا کرے سمبھالی، سمبل اپنا چرن ٹکائیا۔ جوت زرنجن نیکی نڈھی، ننھی ننھی سیوا لائیا۔ اپنی دھارو آپے کڈھی، مات پت نہ کھئے بنائیا۔ حکمے اندر سدا بدھی، بن سیوک سیو کھائیا۔ پنج تت اندر ملی گدی، سنگھاسن اکو اک سہائیا۔ کر پرکاش بہ کے سچی، زرگن نور کر رشنائیا۔ پرہے ملن نون پھرے بھجی، دہ دشا ویکھ وکھائیا۔ درس کر اچے نہ رجی، ست پیاس نہ کھئے مٹائیا۔ میں نیوں نیوں لاگاں پگی، پرہے چرن پڑے سرنائیا۔ میں وسار ڈونگھی کھڈی، بھوری اپنا مکھ چھپائیا۔ نہ پسیلی نہ کوئی ہڈی، تت روپ نہ کھئے پرگٹائیا۔

جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سد دیونہار وڈیائیا۔ جوت نرنجن وڈ نینکن نیکی، نر ہر نرائن آپ بنائیندا۔ پاوے سار جیو جی کی، جیون جُگت آپ جنائیندا۔ لیکھا جانے ساڈھے تِن ہتھ سپاں سپاں کی، سیبا دھرنی ونڈ ونڈائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا کھیل آپ کھلائیندا۔ جوت نرنجن کہے میں نیکی وڈ بلوان، بل تیرے نال ملایا۔ تُوں بنیا میرا کاہن، میں گوپی رُپ جنایا۔ میرا میل ہویا نال بھگوان، بھگون رُپ سائیا۔ میرا مندر سوہے مکان، گھر ساچے ہوئے رُشناٹیا۔ میری آسا وڈ بلوان، نراسا رُپ نہ کھئے رکھایا۔ پر م پُرکھ پت پریشور جس ویلے ملے آن، میرا ڈکھ رہے نہ رایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سد میرا سنگ رکھایا۔ جوت نرنجن کہے میں رکھی اڈیک، نت تیرا دھیان لگایا۔ آد جگاد بھلی نہ تیری ریت، دوجا کنت نہ کھئے ہنڈایا۔ ناتا چھڈ کے مندر مسیت، جن بھگتاں اندر سوہا پائیا۔ آمل میرے جگدیش، جگدیش تیرا دھیان لگایا۔ تیرا قول بیس بیس، اقرار نیڑے رہیا آتیا۔ میں ویکھاں چھتر جھلدا سپس، سچکھنڈ ساچے وجے ودھایا۔ تیرا کلمہ اک حدیث، تیرا ناؤں صفت صلاحیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، نرگن اپنا پھیرا پائیا۔ جوت نرنجن کہے میری رہی نہ بالی بڈھ، بڈھ اپنی رہی جنایا۔ پرہ تیرے ملن دی آئی سُدھ، دوجی سُدھ نہ کھئے رکھایا۔ سچ پریتی گئی لُجھ، آپ اپنا میٹ مٹایا۔ میرا مجھے نہ دسے گجھ، جو دیسے سو تیری جھولی پائیا۔ کوچھی کملی آ کے پُچھ، بے پرواہ تیری سرنایا۔ میں سجدہ کراں جھک، تیرے نیوں نیوں لاگاں پائیا۔ اتم پینڈا جائے مُک، گھر تیرے وجے ودھایا۔ تُوں انگن لینا چُک، مہر نظر اٹھایا۔ میری ترسنا مٹے بھکھ، سانتک ست ست کرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، میری آسا پور وکھایا۔ جوت نرنجن کہے میں نہ نڈھی نہ بالی، بل اپنا رہی جنایا۔ تیری کھیل پرہو نرالی، بن میرے نظر کسے نہ آتیا۔ تیرے نام دی روشن کراں میں دیوالی، گھر گھر دیپک اک جگایا۔ تیرا مندر سہاواں سچے دھرمسالی، کایا بنک دیاں وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، جوت نرنجن تیرا انجن نیتر نیناں پائیا۔ جوت نرنجن کر دھیان، ہر کرتا آپ سمجھائیندا۔ تُوں میری میں تیرا بھگوان، بھگون اپنا کھیل کھلائیندا۔ کلجگ آنت کراں پروان، آپ اپنے کھاتے وچ رکھائیندا۔ تیرا نور بھگت نشان، لوک مات آپ جھلائیندا۔ گھر گھر آ کے دیواں دان، در در اپنی سیو کھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا

کر، تیرا لیکھا لیکھے لائیندا۔ جوت نرنجن کہے جد آوینگا۔ سِری بھگوان پھیرا پاوینگا۔ جن بھکت مات اُٹھاوینگا۔ میرا ویلا وقت سُہاوینگا۔ فقط اپنا رنگ رنگاوینگا۔ جگت ناتا توڑ تڑاوینگا۔ بدھاتا اکو اک اکھواوینگا۔ ساکہ اپنا نام بناوینگا۔ فاقہ وچھوڑا دُکھ مٹاوینگا۔ تاکا اپنے گھر گھلاوینگا۔ آقا اکو نظری آوینگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، جن بھکتاں میل ملاوینگا۔ جوت نرنجن تیرا بھکتی میلا، بھگون دئے ودیائیا۔ سچ ملن دا آیا ویلا، سو صاحب رہیا ملائیا۔ لیکھا چُکے گرو گُر چِیلا، گُر چِیلا اپنی دھار وکھائیا۔ آد نرنجن بن سہیلا، جوت نرنجن لئے اُٹھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، تیرا وچھوڑا رہیا مٹائیا۔ کون ویلا وچھوڑا مٹائینگا۔ اپنی جوتی جوت ملائینگا۔ اوکھی گھاٹی پار کرائینگا۔ دُور واٹی نیڑ وکھائینگا۔ کایا ماٹی موہ چُکائینگا۔ رین اندھیری راتی پندھ مُکائینگا۔ امرت بوند سوانتی جام پیائینگا۔ اک اکانتی نظری آئینگا۔ بن ساتھی سنگ نبھائینگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ابناسی ابناسی پد وکھائینگا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سد بل بل جاسی، جس بالیا دیپک سو دیپک بلدا اپنے وچ ٹکائیا۔

مٹے روگ سر درد، سِری بھگوان دیا کھائیا۔ نظر نہ آئے کوئی مُردا مرد، مرد مردانہ ہوئے سہائیا۔ در دوار منظور عرض، اجل نیڑ نہ آوے رائیا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، گُرمکھاں کرے پورا فرض، فضل رحمت رحم کھائیا۔

* ۱۶ جیٹھ ۲۰۲۰ بکرمی ہرنامو دیوی دے گرہ دھنگالی جموں *

جوت نرنجن کہے میں نیکی کتیا، سو تیرا دھیان لگائیا۔ پاربرہم پرہہ شاہو مٹیا، شہنشاہ ہوئے سہائیا۔ دیوے نام سچا دھن دھنیا، دُکھ بھکھ رہے نہ رائیا۔ کوڑ کوڑیارا بھانڈا بھٹیا، بہرم گڑھ تڑائیا۔ کرے وسیرا وچ چھپر چھٹیا، مندر محل تجائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ سر ہتھ رکھے بھگوان، بھگون اپنی دیا کھائیندا۔ بالی بڈھ کرے پروان، سُدھ اپنی

آپ جنائیندا۔ ہر سنگت میلا وچ جہان، در رنگت اک رنگائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، نرخ قیمت کرتا اپنے گھر پائیندا۔

* ۱۶ جیٹھ ۲۰۲۰ بکرمی کرم سنگھ دے گرہ دھنگالی جموں *

جوت نرنجن کہے میرے بھاگ متھن، متھیا دے لوکائیا۔ ملیا میل سری بھگون، بھاونا میری پور کرائیا۔ دستگیر پھڑایا دامن، پلؤ اپنے نال بندھائیا۔ آد نرنجن بنیا ضامن، ساچی ضامنی آپ دوائیا۔ کر پرکاش آہمنو سامن، سماں سہنجنا دئے سہائیا۔ پورا کرے میرا کامن، آسا ترسنا رہن نہ پائیا۔ برہم بھیو نہ پایا براہمن، براہمنی سار کھئے نہ آئیا۔ گرمکھ ساچا نہاون، پرہہ چرن دھوڑ سرنائیا۔ نام اکو اک دھیاون، بے پرواہ دھیان لگائیا۔ راگ اکو اک سنانوں، سوہلا ستگر الاٹیا۔ گھر چل کے آوے رامن، رام راما روپ وٹائیا۔ جس دیا کمائی پرہلا د بھیو چکایا اگنی تھامن، تپش تت رہن نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سو پوری آس کرائیا۔ جوت نرنجن کہے موہے چاؤ گھنیرا، ہر گھنیا نظری آئیا۔ گرہ مندر لایا اپنا ڈیرہ، گھر ساچے سوہا پائیا۔ ساچی نگری وسیا کھیرا، گوکل بندرابن نین شرمائیا۔ سیس تاج جگدیش پھیرا، فرقہ سب دا رہیا بدلایا۔ کوڑی کرپا چکائے جھیرا، جھگڑا کھئے رہن نہ پائیا۔ گرمکھ کہے میرا میرا، میں میری وچوں گوائیا۔ نرگن نظری آئے شیرا، سنگھ اپنا بل وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جوت نرنجن سدا سہائیا۔ جوت نرنجن کہے پرہہ ملیا ماہی، محل اٹل دیا کمائیا۔ پاندھی بنیا نرگن راہی، نرور اپنا راہ تکائیا۔ کوڑی بدلن آیا شاہی، شہنشاہ اکو حکم ورتائیا۔ پنج تت کٹن آیا پھاہی، جن بھگتاں ہوئے سہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جوت نرنجن ویکھ وکھائیا۔ جوت نرنجن کہے میری منسا پور، مانس روپ ملے وڈیائیا۔ مائکھ دے حاضر حضور، گھر ساچا بے پرواہیا۔ مانس تیرے چرن ہووے مشکور، مشکل نظر کھئے نہ آئیا۔ دے درس صاحب ضرور، ظاہر اپنا روپ درسائیا۔ ٹوں سرب کلا بھرپور، بھرپور رہیا سرب ٹھائیا۔

میرا بخش آگلا پچھلا قصور، قسم کھا کے واسطہ پائیا۔ مان تان نہ رہیا غرور، غربت روپ نہ کھئے وٹائیا۔ کلجگ آنت ہوئی مجبور، جوت زرنجن دئے ڈبائیا۔ بن تیرے نام سچ نہ آئے کوئی سرور، کوڑا نشہ سنگ نہ کھئے نبھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میری آسا پور کرائیا۔ جوت زرنجن کہے گھر آؤ ٹھا کر، ٹھوکر اپنے نام لگائیا۔ کلجگ ویکھیا ڈونگھا ساگر، تریاں سار کھئے نہ پائیا۔ بن تیری کرپا کرم بیئے نہ مات اجاگر، ڈرمت میل نہ کھئے دھوائیا۔ سچ ملے نہ ہٹ سؤداگر، وست حق نہ کھئے وکھائیا۔ کرپا کر کریم قادر، بن قاتل کیوں چھری ہتھ چمکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینی سچ سرنائیا۔ جوت زرنجن کہے سرن دے، سرنگت تیری سرنائیا۔ آتم پر ماتم لگا نینہ، لگی پریتی توڑ نبھائیا۔ امیوں رس امرت برس مینہ، میگھلا اکو دھار وکھائیا۔ کایا ماٹی دیسے کھیہ، آنت سنگ کھئے نہ جائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، آتم اپنے نال ملائیا۔ جوت زرنجن کہے میں تیری آتم، آتم ذات رکھائیا۔ تیرا نور جلوہ ویکھا باطن، بستر اپنے سوہا پائیا۔ تیرا لیکھا چکے مقتول قاتل، قتل گاہ نہ کھئے وکھائیا۔ گھر ساچے بن عادل، عدالت اپنے نام لگائیا۔ کلجگ کوڑی کرپا اندھیرا بادل، چاروں گنٹ رہیا چھائیا۔ جیو جنت ہویا پاگل، تیری سار کیسے نہ پائیا۔ سب تے وحی ہووے نازل، لیکھا سب توں رہیا وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ جوت زرنجن کہے پرہہ آؤڑ کھیڑے، کھیڑکی تیرے نام کھلائییا۔ ساچے بھگت لا کے بیٹھے ڈیرے، در اپنا مات تجائیا۔ ڈبڈے پار کر بیڑے، بیڑی اپنے ناؤں ترائیا۔ کوڑی کرپا رہن نہ جھیڑے، جھگڑے سارے دے مکائیا۔ گرمکھ کردے تیرے تیرے، تیری اکو اوٹ رکھائیا۔ تیرا ناؤں سنگھ شیرے، شرع اپنی دے سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ جوت زرنجن رکھ آس، آساوند سچ جنائیندا۔ تیری پوری کراں خواہش، خالص تیرا روپ پرگٹائیندا۔ بناں سہائی انا تھاں ناتھ، غریب نمانے گلے لگائیندا۔ سب نوں دساں اکو پاٹھ، سوہنگ منتر نام پڑھائیندا۔ گھر میلا کملا پات، کول نین درس وکھائیندا۔ زرگن ہو کے دئے دات، زرگن جھولی آپ بھرائیندا۔ نیڑے ہو کے سُن بات، سری بھگوان آپ سمجھائیندا۔ کلجگ زین مٹے اندھیری رات، رت تیرے نال ملائیندا۔ بھگت بھگوان سجن ساک، ساچا سنگ رکھائیندا۔

جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سینگھ وشنوں بھگوان، آکاش آکاشاں وچوں جوت نرنجن تیرا پرکاش لیکھے لائندا۔

* ۱۶ جیٹھ ۲۰۲۰ بکرمی اندر سینگھ دے گرہ دھنگالی جموں *

جوت نرنجن کہے میرا دھام نیارا، گھاڑت سِری بھگوان بنائیا۔ تھتھوا نہ کھئے ٹھٹھیارا، گھمیار نظر کھئے نہ آئیا۔ نہ کٹھالی نہ سُنیارا، اگنی ہون نہ کھئے تپائیا۔ بادھی نہ کاریگرا، لوہار ترکھان نہ گھڑت گھڑائیا۔ نہ سیوک نہ سیوادارا، اٹ گارا نہ کھئے لگائیا۔ نہ چہپر نہ چار دیوارا، کُلی ککھ نہ کھئے وکھائیا۔ نہ دیوا نہ باقی تیل پا نہ کرے کھئے اُجیارا، نرگن نور نور رُشنائیا۔ نہ ساجن نہ میت مُرارا، نہ اُنکلی کوئی لگائیا۔ نہ درس نہ کوئی دیدارا، دیو نظر کھئے نہ آئیا۔ نہ سخی نہ کوئی بھنڈارا، نہ جھولی رہیا بھرائیا۔ نہ سورج نہ کوئی ستارا، چند چاندنا نہ کھئے چمکائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، میرا گھر اک وسائیا۔ جوت نرنجن کہے میرا گھر اپار، اپر اپاری کھیل کھلائییا۔ آر پار نہ کھئے کِنار، ونڈن ہتھ کیسے نہ آئیا۔ نظر نہ آئے وچ سنسار، دوئے نین دھیان لگائیا۔ سرگن سکے نہ کھئے اُسار، نرگن اپنی دیا کھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، میری سوہنی بنت بنائیا۔ آد نرنجن کہے میرا گھاڑن گھڑیا، جوت نرنجن ملی وڈیائیا۔ ست سرُویی مندر بنیا، سو پُرکھ نرنجن آپ سہائیا۔ نرگن ہو کے اندر وڑیا، گھر ساچے ڈیرہ لائیا۔ محل اٹل آپے کھڑیا، سِری بھگوان بے پرواہیا۔ نام ندھانا اپنا پڑھیا، ناؤن نرنکارا ڈھولا گائیا۔ جوت نور اک اُجریا، جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، گھر ساچے کرے رُشنائیا۔ جوت نرنجن کہے میرا سوہے دروازہ، سِری بھگوان دیا کھائیا۔ گھاڑت گھڑے غریب نوازا، گھڑن بھننہار اپنے ہتھ رکھے وڈیائیا۔ اندر وڑے وڈ راجن راجا، شہنشاہ اپنا پھیرا پائیا۔ سچ سچ دا رچ کے کاجا، ہر کرتا ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، میرے گھر دئے وڈیائیا۔ جوت نرنجن کہے میرے گھر دا جھروکھا، صاحب ستگر آپ کھلائییا۔ اوتھے جاندیاں کیسے نہ ملے دھوکھا، سچ ساچا میل ملائییا۔ صاحب ستگر دا اکو نظری آئے کوٹھا، بن چہپر چھن بنائیا۔ پچھلا رہے نہ کوئی روسا، گھر رُسیاں لئے ملائییا۔ پریم پرتی لئے

بوسا، مُکھ اپنا مُکھ چُھپائیا۔ لے کے بہہ جائے اک گوشہ، کونا نظر کیسے نہ آئیا۔ امرت آتم دیوے ساچا توسا، ترسنا بُھکھ مٹائیا۔ محل
 وکھائے اک انوکھا، انہو پرکاش کرائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، آپ اپنا گھر درسائیا۔ جوت زرنجن کہے گھر پاؤ درس،
 ہر درسی درس کرائیندا۔ گرہ ویکھو عرش فرش، سِری بھگوان آپ جنائیندا۔ نانی اُتے کرے ترس، بے پرانی پران اپنے نال ملائیندا۔
 ساچی دھارا اکو برس، ہوس حرص مٹائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ساچے مندر پھیرا پائیندا۔ جوت زرنجن کہے میرا
 مندر ہٹ، سو صاحب آپ سہائیا۔ زرگن کروٹ لئے وٹ، آپ اپنی لئے انگڑائیا۔ پردہ کھلے گرُمکھ جھٹ، جھٹکا اپنا نام لگائیا۔ نظری آئے
 پُرکھ سمرتھ، سمرتھ بے پرواہیا۔ سچ دوارے مل کے پئے ہس، سوہنگ ہنسا راگ سنائیا۔ تُوں میرا میں تیرے وس، جوتی جوت سرُوپ
 ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ساچے مندر خوشی وکھائیا۔ ساچے مندر ملے خوشحال، خوشی غمی نہ کھئے جنائیندا۔ ستگر داتا دین دیال، دین
 اپنی کھیل وکھائیندا۔ گرُمکھ ویکھ سچ لال، لالن اپنی گود بہائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ساچے مندر سوہیا
 پائیندا۔ ساچا مندر ڈُونگھا گھاٹ، ساگر استہاہ نظر نہ آئیا۔ پن بھگتاں مکے کیسے نہ واٹ، جُگ چوگری گیڑ بھوئیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر پا
 نہ سکے ہاتھ، ونجھ مہانے سار کھئے نہ رائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، جس مندر اندر ڈیرہ لائیا۔ ساچا مندر سوہنا
 سندر، چھیل چھیل آپ بنائیا۔ بھاگ لگائے ڈُونگھی کُندر، کایا کوری پھول پھلائییا۔ بند تاک کھول جندر، جیون زندگی دئے بدلائیا۔
 جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ساچا مندر بے مثال، آپ وکھائے دین دیال، دیاندھ اپنی دیا کھائیا۔ آؤ مندر ویکھو اُچا، اُوچو
 اُوچ وکھائیندا۔ آد جگاد رہے سچا، ہر سُوکھشم رُوپ وکھائیندا۔ جن بھگتاں اُجل کرے مُکھا، مُکھ امرت نال دھوائیندا۔ جنم کرم نہ رہے
 دُکھا، دُکھ دُکھیاں میٹ مٹائیندا۔ پرہ ملن دا جو جن بُھکھا، تس ستگر میل ملائیندا۔ زرگن دھاروں زرگن اُٹھا، رُوپ اتوپ آپ
 پرگٹائیندا۔ نہ مانس نہ دسے مُکھا، مٹش رُوپ نہ کھئے جنائیندا۔ ہرکھ سوگ نہ کھئے غسہ، چنتا غم نہ کھئے جنائیندا۔ بہلا مانس نہ دسے لُچا،
 زُکھاپن نہ کھئے وکھائیندا۔ نہ پنچہ نہ کوئی مُکا، گھن گھسن نہ کھئے درڑائیندا۔ پریم پریتی اندر سدا جھکا، دُوچا بھے نہ کھئے پرگٹائیندا۔ جوتی
 جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، مندر سہائے اکو اُچا، جس گھر بہہ کے ویکھ وکھائیندا۔ آؤ مندر نیتر پیکھو، پیکھت خوشی وکھائیا۔

صاحبِ ستگر ساچا ویکھو، ویکھدیاں دُکھ جائیا۔ اتر آتم کرو ہیتو، بتکاری رہیا سمجھائیا۔ دوس رین اکو چیتو، چیتن بھیو چُکائیا۔
 ڈونگی کوری پار بہیتو، ابھیو روپ درسائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچے مندر دئے وڈیائیا۔ آؤ مندر جس نے
 چڑھنا، سو صاحب رہیا جنائیا۔ آؤ گھر جس نے وڑنا، بھلیاں راہے پائیا۔ آؤ پلُو جس نے پھڑنا، گر شبدی رہیا پھڑائیا۔ آؤ جینودیاں
 جس مرنا، ہر سنگت میل ملائیا۔ آؤ جس آتم پر ماتم جہا کرنا، دئی دویتی باہر کڈھائیا۔ آؤ جنہاں سوہنگ ڈھولا پڑھنا، سو ستگر
 ہونے سہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک مندر دئے وکھائیا۔ آؤ جس مندر درس پاؤنا، سو صاحب دیا کھائیا۔ آؤ جس
 نے سری بھگوان مناؤنا، رُٹھڑے لئے ملائیا۔ آؤ جس نے پچھلا اگلا پنڈھ مُکاؤنا، لکھ چوراسی ناتا رہیا تڑائیا۔ آؤ جس نے گھر وچ گھر
 وساؤنا، اُجڑے کھیڑے رہیا وساؤنا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جوت نرنجن کر رُشنائیا۔ جوت نرنجن کہے میں گئی
 جیت، ہار بیٹھی مُکھ بھوائیا۔ پرہ ملیا اک انڈیٹھ، انڈیٹھی سیوا لائیا۔ بھگتان نال لگائی پریت، پریتی ساچی اک سمجھائیا۔ میں بھل
 گئی مندر مسیت، گرودوار نظر نہ کھئے رکھائیا۔ رل مل گر مُکھان نال گاواں گیت، سوہنگ ڈھولا ساچا گائیا۔ میرا صاحب سدا اتیت،
 گھر ساچے وسے بے پروا ہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اک مندر کرے رُشنائیا۔ ساچے مندر ہونے رُشنائی، نور نورانہ آپ
 دھرائیندا۔ سری بھگوان کرے کُرمائی، کُرم کُرمیٹا اکو نظری آئیندا۔ اکو گھر دھی جوئی، سوہرے پیئے ونڈ ونڈائیندا۔ اکو میا نظری
 آئی، پتا پُرکھ اکال کھیل کرائیندا۔ اکو ڈھولا لیا گائی، صاحب ستگر راگ لائیندا۔ جوت نرنجن کہے میری آسا پور کرائی، پرہ ترسنا میٹ
 مٹائیندا۔ گرہ بہتر پایا ماہی، محبوب اکو نظری آئیندا۔ گھر سجن وجے شنوائی، دُلہا دلہن ویکھ وکھائیندا۔ لاڑی لاڑے نال پرنائی، گھر
 سخیاں منگل راگ لائیندا۔ جوت نرنجن پھرے چائیں چائیں، لال گلالا اکو رنگ چڑھائیندا۔ پُرکھ پُرکھوتم پارہم پرہ ہویا آپ سہائی،
 سہائتا اپنی وچ رکھائیندا۔ رنگلا چوڑا ویکھ بانہیں، مہندی اکو دھار بندھائیندا۔ کجلا نین کول مٹکائی، نام ندھانا دھار بندھائیندا۔ سیس
 جگدیش مینڈھی اک گندائی، پٹی اپنے رنگ رنگائیندا۔ کنگھی پریم نال واہی، سچ دنداسا ہتھ پھڑائیندا۔ مُکھ گھنگٹ آپ اٹھائی، پردہ
 نقاب نہ کھئے جنائیندا۔ جوت نرنجن جس پرنائی، سو پُرکھ ویکھ وکھائیندا۔ آؤ ویکھو گر مُکھ بھائی، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا

کر، دیونہارا ساچا ور، جس وکھائے اپنا گھر، تس اپنا میل ملائیندا۔ جوت نرنجن کہے پایا بھگوان، بہاوی بھے نہ کھئے جنائیا۔ نظری آیا نوجوان، جوین اکو اک سہائیا۔ چھیل چھبیل مہربان، مہر نظر اٹھائیا۔ بھگت قبیلہ وچ جہان، کلجگ اتم ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جوت نرنجن کر پروان، اتم پرما تم اپنا مہمان بنائیا۔

* ۱۶ جیٹھ ۲۰۲۰ بکرمی میلا رام دے گرہ دھنگالی جموں *

آتم کہے پرما تم تیری پُتری، گھر ساچے سوبھاپائیا۔ نرگن دھار وچوں اونتری، مات پتا نہ کھئے بنائیا۔ لوک مات آ کے ہوئی نہ سُکری، تیرا جس کھئے نہ گائیا۔ مایا ممتا اندر رُٹھڑی، تیرا ناؤں بھلائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در تیرے الکھ جگائیا۔ چھوٹی پُتری نیناں رو، نیر نیر وہائیا۔ تڈھ بن سار نہ پاوے کو، کوک کوک جنائیا۔ سچ پرکاش نہ دسے لو، اندھ اندھیرا چھائیا۔ تیرا پریم نہ ملے ڈھوا ڈھو، ساچا رنگ نہ کھئے رنگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنی دس ساچی سو، ساچے صاحب تیری سرنائیا۔ میری سو سُن ایک، سو صاحب آپ جنائیا۔ نت نوت رکھ ٹیک، اک دھیان وکھائیا۔ آنتر باہر ہوئیں بیک، ست سروپ درسائیا۔ نج نیتر آتم پرما تم لئیں ویکھ، گھر میلا سبھ سبھائیا۔ سچ پریتی کر بیت، ریتی اکو اک جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد میلنہار اکھوائیا۔ میلنہارا ہر بھگونت، سد سد ویکھ وکھائیندا۔ کھیلے کھیل جگا جگنت، جگ کرتا ویس وٹائیندا۔ تیرا مکان دوارا بھگت، مندر اکو اک سہائیندا۔ جس گرہ کھیل کرے بے آنت، بے پرواہ اپنی کار کھائیندا۔ پرما تم ملے آتم کنت، نر نرائن پھیری پائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی سیکھیا اک سمجھائیندا۔ ساچی سیکھیا سُن کن، بے پرواہ آپ جنائیا۔ آتم پرما تم کہنا من، منسا ہور نہ کوئی رکھائیا۔ تیرا نانا کوڑے تن، اتم ہوئے جدائیا۔ تیرا لیکھا سری بھگون، سد اپنے ہتھ رکھائیا۔ کلجگ اتم بیڑا بنھ، جن بھگتاں کر کڑمائیا۔ مات گرہ پھیر نہ ملے ڈن، کایا ت نہ ہور ہنڈھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا

کر، سد دیونہار وڈیائیا۔ آتم کہے میں تیری بالی، بالک روپ سکھائیا۔ جگ چوگری گھالان گھالی، نت نت تیری سیو کھائیا۔ ستجگ تربتا دواپر رہی خالی، میری جھولی نہ کیسے بھرائیا۔ ملیا حق نہ حق حلالی، حقیقت ہتھ نہ کھٹے پھڑائیا۔ پت رہیا نہ کیسے ڈالی، پت جھڑ اکو نظری آئیا۔ کلجگ اتم ہوئی سوالی، در تیرے الکھ جگائیا۔ ٹوں شاہ پاتشاہ دو جہاناں والی، نرگن داتا بے پرواہیا۔ آد نرنجن جوت اکالی، جوت نرنجن دھیان لگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گھر میلا سہج سُبھائیا۔ آتم بچی ویکھ یچن، سو صاحب آپ جنائیا۔ اپنا آپ کر اپن، باقی نظر کیچھ نہ آئیا۔ اگلی پچھلی مٹے تڑپن، دکھ درد نہ لا کے رائیا۔ آدھ وچکار نہ رہے ارچن، پردہ اوہلا دئے اٹھائیا۔ جگت وکار تینوں ورجن، گھر روکن تھاوں تھائیا۔ ساچی سکھیا دے کے گیا گرو گودیو ارجن، بن پرہہ ملیاں سانت کھئے نہ آئیا۔ دین دیال پرہہ مرد مردن، مردانگی اکو اک وکھائیا۔ اپنا پورا کرے فرضن، فرضی کار نہ کھئے وکھائیا۔ ساچا راگ سُنائے طرزن، تال تلواڑا اک وجائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ویکھنہارا چائیں چائیا۔ آتم کہے تیری بہاوے ریت، پرہہ پوری آس کرائیا۔ نت اٹھ گواں تیرا گیت، سچ منگان اک سرنائیا۔ ٹھاکر سوامی لگے پریت، پریتوان اکو نظری آئیا۔ لیکھا چکے مندر مسیت، مستک ٹکا دھوڑی تیرے لائیا۔ تیرا کھیل ہست کیٹ، گھٹ گھٹ تیرا نور رُشنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، سد تیری رہاں سرنائیا۔ پر ماتم کہے سُن آتم بھولی، بھولے بہاؤ سمجھائیندا۔ سچ دوار بن گولی، سیوا اکو اک لگائیندا۔ جگت وکار نہ پا روئی، جھگڑا جھپڑا سرب مٹائیندا۔ میل ملائے ہوئی ہوئی، ہو لا بہار سرب وکھائیندا۔ جن بھگتاں نال مل کے پرہہ ساچے دی سمجھ لے بولی، جو سوہنگ راگ سُنائیندا۔ اتم چاڑھ اپنی ڈولی، کھار نظر کھئے نہ آئیندا۔ نیتر نیر نہ کھئے وروئی، اٹھر ستھر نہ کھئے وچھائیندا۔ سچ سرنائی گھول گھولیں، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی سکھیا اک جنائیندا۔ آتم کہے میں نیکی نڈھی، سُدھ کھئے نہ آئیا۔ پاربرہم پرہہ کر کرپا کایا وچوں کڈھیں، آپ اپنا میل ملائیا۔ کلجگ آنت نہ پچھے چھڈیں، کھڑا چھٹے سرب لوکائیا۔ پریم تیرے دے اندر بدھی، بندنا دوئے جوڑ کران سرنائیا۔ پیتدی جائے گر اوتاراں صدی، سدا اپنا نام دوائیا۔ میری نہ پشت نہ کوئی جدی، سد تیری تیری اکھوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اٹھائیا۔ آتم سُن سچ سمجھاواں، ہر ساچا سچ جنائیندا۔ جن بھگتاں اندر تینوں

بہاواں، تیرا میل ملائیندا۔ سر سروور اک ٹہاواں، چرن دھوڑی تال وکھائیندا۔ پھڑ اٹھاواں بھجاں بانہاواں، بل اکو اک دھرائیندا۔ سمرتہ
 ہو کے دیواں چھاواں، سر اپنا ہتھ رکھائیندا۔ وست امولک جھولی پاواں، بھچھیا اکو نام ورتائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی
 کریا کر، سر تیرے ہتھ ٹکائیندا۔ آتم کہے بھگتاں اندر، وڑ اپنی سیو کھائیا۔ پرہ جو تیرا سوہنا لگے مندر، جس گھر اپنا پھیرا پائیا۔ لیکھا
 جانے ڈونگھی گندر، کندھا پار نہ کھئے رکھائیا۔ کریا کرے سدا چھن بھنگر، شہنشاہ تیری چترائیا۔ میں کی جاناں نیترا اندھڑ، تیرا پرکاش
 سدا سوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سکلا سنگ دے سمجھائیا۔ سکلا سنگ ویکھ بھگت، ہر ستگر آپ
 جنائیندا۔ جنہاں لیکھے لگے بوند رکت، رتی رت لیکھے پائیندا۔ تنہاں کول آئے پرت، پت پرمیشور پھیرا پائیندا۔ آون جاون چکائے ہرکھ،
 سوگ جنم نہ کھئے وکھائیندا۔ کلجگ اتم کرے ترس، بے ترس پھیرا پائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، گھر مندر اک
 سہائیندا۔ بھگتاں نال جوڑی جوڑ، جگت جگت دئے وڈیائیا۔ آتم پرما تم نال لئے تور، ثرت اپنا حکم ورتائیا۔ تس آگے چلے نہ کوئی زور،
 شاہ پاتشاہ اپنا حکم منائیا۔ سچ سلطان چڑھائے ساچے گھوڑ، شبدی گھوڑا اک وکھائیا۔ جس دا دو جہاناں باہر لگے پوڑ، پُری لوء چرن نہ
 کھئے ٹکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سد دیونہار وڈیائیا۔ آتم پرما تم ویکھ رل کے، رنگ راتا آپ جنائیندا۔ بھگت
 سنگھاسن ویکھ مل کے، جس گھر سری بھگوان پھیرا پائیندا۔ نرگن جوت ویکھ بل کے، بن تیل باقی ڈگمگائیندا۔ ساچے مندر ویکھ وڑ
 کے، نرگن اکو نظری آئیندا۔ سچ سنگھاسن ویکھ چڑھ کے، سو پُرکھ نرنجن گود بہائیندا۔ جینودیاں جگ ویکھ مر کے، مر جیوت اپنے
 نال رکھائیندا۔ پریم پریتی پانی ویکھ بھر کے، کایا کنبہ گھڑا امرت نال بہرائیندا۔ برہوں ویراگ اندر ویکھ سڑ کے، اگنی جوتی روپ
 جنائیندا۔ پرہ چرناں سیس ویکھ دھر کے، دھر دھرنی دھرت لیکھا آپ مکھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، جن
 بھگتاں کھیل وکھائیندا۔ جن بھگتاں پلو ویکھ پھڑ، نرگن نرویر رہیا جنائیا۔ ایکا دوآ چکے ڈر، بھہ سیس نہ کھئے وکھائیا۔ ساچا اکھڑ لینا
 پڑھ، ابناسی کرتا رہیا پڑھائیا۔ گھر پرمیشور ملے ور، کنت لبھن کھئے نہ جائیا۔ سو بہاؤنت سہائے نر، کلکھنی روپ نہ کھئے وکھائیا۔ ساچے
 مندر بہنا چڑھ، سری بھگوان دئے وکھائیا۔ ٹو ہی ٹو لینا کر، میں ممتا میری مکھائیا۔ جس نے لائی تیری جڑ، سو چوٹی رہیا جنائیا۔

بنگ برہم پرہ روپ دھر، آتم تیری ونڈ ونڈائیا۔ پاربرہم پرہہ ویکھے کھڑ، پرما تم ہوئے سہائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا لیکھا دئے مکائیا۔ ساچا لیکھا مکے بھگتاں سنگ، سری بھگوان آپ مکائیندا۔ گھر آ کے دیوے اند، اند اکو اک درسائیندا۔ صاحب ہو کے گاوے چھند، نیاں اپنے گلے لگائیندا۔ بندی خانہ توڑے بند، بندنا اکو اک سمجھائیندا۔ آتم پرما تم پرما تم آتم اک دوجے نال پائے گنڈھ، گنڈھنہار گوپال سوامی اپنی سیو کھائیندا۔ اٹھ سوانی لے کچھ منگ، کلجگ اتم ویلا آئیندا۔ پیا پریم کولوں مول نہ سنگ، بن ڈنھیاں ویکھ وکھائیندا۔ پرہوں ویراگن کٹھی نیترو رو کے پا ڈنڈ، ڈنڈوت اکو اک سمجھائیندا۔ آنت پھیر نہ، ہوویں رنڈ، جگت رنڈیا آپ کھائیندا۔ مائس جنم نہ ہوئے بھنگ، بھگت دوارا اک وڈیائیندا۔ توں بھگتاں اندر بیٹھی لنگھ، سری بھگوان تیرے مندر پھیرا پائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، لیکھے لائے بھگن آتم، میل ملائے پُرکھ پرما تم، پارکھو اپنا پھیرا پائیا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سدا سدا سد داسی داسن، دستگیر بے نظیر شاہ حقیر ہرجن ہر ہر روپ سہائیا۔

* ۱۶ جیٹھ ۲۰۲۰ بکرمی کرتار چند دے گرہ دھنگالی جموں *

بھگتاں سنگ بھگتی پروان، بھگتی بہاؤ نہ بھگت جنائیا۔ ساچی شکتی سری بھگوان، پریم پریتی اک سمجھائیا۔ نام واکتی دے گیان، اکو راہ درسائیا۔ دوجی رہے نہ کوئی آن، ایشٹ دیو نہ کھئے منائیا۔ جنہاں گھر ملے سری بھگوان، تنہاں بھگتی در بہ بہ سیو کھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرنی کرتا آپ کھائیا۔ بھگتی کہے میں سدا داسی، جگ جگ سیو کھائیا۔ دوئے جوڑ کران ارداسی، دھردرگاہی سیس نوائیا۔ پرہہ ستگر بن ساتھی، دے مت سچ سمجھائیا۔ بن تیری کرپا لیکھے لگے نہ پوجا پاٹھی، گیان دھیان نہ کھئے چٹرائیا۔ جگ چوکرئی ویکھی کھیل تماشی، گھر گھر اندر پھیرا پائیا۔ سچ سچ تڈھ بن سنائی نہ کیسے ساکھی، ساکھیات روپ نہ کھئے درسائیا۔ میں بھگتی جن بھگتاں دی کردی رہی راکھی، جگت وکار نیڑ کھئے نہ آئیا۔ باہروں وینہدی رہی تن خاکی، پنج تت چولا

سوبھا پائیا۔ کلجگ اتم ویکھیا پرہ تیری نرگن جوت نرویر پرکاشی، بھگتاں اندر سوبھا پائیا۔ خوشی وچ میری نکل گئی ہاسی، ہس ہس خوشی منائیا۔ میں اوہناں دی کی ہوواں داسی، سری بھگوان جنہاں سیو کھائیا۔ میرے خالی ہتھ بھگتو میری کرو تلاشی، سنگ اپنے نہ کچھ رکھائیا۔ جن بھگتاں سدا سد بل بل جاسی، بلہاری جو اپنا پت پریشور رہے منائیا۔ میری اوہناں نال ہوئے بند خلاصی، جنہاں دی بندنا پرہ اپنے لیکھے پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سد دیونہارا ساچا ور، پن بھگتی بھاؤ بھاونا گرمکھاں پور کرائیا۔

* ۱۶ جیٹھ ۲۰۲۰ یکرمی وکیل سنگھ دے گرہ دھنگالی جموں *

ٹوں میرا میں تیرا گرمکھ کہن، سوہنگ ڈھولا رہے جس گائیا۔ ستگر پورا پیکھن نج نین، پردہ اوہلا مات اٹھائیا۔ میل ملاواں ساچے سین، سجن اکو نظری آئیا۔ لیکھا چکے لین دین، باقی اور نہ کھئے وکھائیا۔ محل اٹل اچے بہن، مندر ہوئے سچ رُشنائیا۔ لاڑی موٹ نہ کھائے ڈین، رائے دھرم نہ دئے سزائیا۔ چتر گپت لیکھا آئے نہ لین، حساب کتاب نہ کھئے وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، نرگن نرگن ویکھ وکھائیا۔ ٹوں میرا میں تیرا گرمکھ کہندے، کہہ کہہ شکر منائیا۔ پُرکھ اکال دی سرنی پیندے، دو جا ایشٹ نہ کھئے وکھائیا۔ سدا سدا سد بھانا سہندے، مان تان نہ کھئے جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، بھیو ابھید آپ جنائیا۔ ٹوں میرا میں تیرا گرمکھ گانا گاؤندے، گا گا دھیان لگائیا۔ آتمک دھن ناد و جاؤندے، انحد ساچی سیو لگائیا۔ آتم پر ماتم پردہ لاہندے، بجر کپائی توڑ ٹڑائیا۔ نرمل دیپک جوت جگاؤندے، گرہ مندر ہوئے رُشنائیا۔ آتم سیجا کنت سہاؤندے، سہنجنی رُت نال ملائیا۔ میت مُرارا اکو پاؤندے، نر نرنکارا نظری آئیا۔ پرم پُرکھ پر ماتم اک دھیان نہ کھئے وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، مہربان ہوئے سہائیا۔ ٹوں میرا میں تیرا رسنا بول، گیت گوبند الایا۔ آتم آتر پردہ کھول، گھر مندر ویکھ وکھائیا۔ پُرکھ پُرکھوتم وسے کول، نج آتم ڈیرہ لایا۔ شبداگم وجائے ڈھول، سچ مردنگا اک اٹھائیا۔ بودھ اگادھا بولے بول، نیش اکھر کرے پڑھائیا۔ ساچے کنڈے تولے تولے، نام ترازو

اک اٹھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار وڈیائیا۔ ٹوں میرا میں تیرا گُرمکھ گا، گا گا شُکر منائیا۔ کایا مندر
 اندر ٹیڈھی بنک ملے راہ، نو دوارے پندھ مکائیا۔ سُرَت سوانی چڑھے چا، چاؤ گھنیرا اک رکھائیا۔ گر شبدی پکڑے بانہ، نرگن اپنا
 پھیرا پائیا۔ کر پریتی کرے ہاں، ہاں ہاں وچ ملائیا۔ سر دیوے ٹھنڈی چھاں، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا
 کر، دیاوان ہونے سہائیا۔ ٹوں میرا میں تیرا سوہنگ ڈھولا، سو صاحب آپ جنائیا۔ نرگن سرگن بن وچولا، لوک مات ویکھ وکھائیا۔ آپ
 چکائے پردہ اوہلا، مکھ نقاب نہ کھئے رکھائیا۔ نرگن دھار ہو کے مولا، مولا اپنی کار کھائیا۔ ست سلوک سُنائے سوہلا، سو پُرکھ نرنجن ناد
 الاٹیا۔ پریم پریتی آئے جھکولا، سچ ہلارا اک لگائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا سنگ آپ جنائیا۔ ٹوں میرا میں تیرا
 جو جن گائے گیت، گہر گمبھیر پرہ نظری آئیا۔ لیکھا چکے مندر مسیت، شودوالے مٹھ کایا مندر اندر دئے وکھائیا۔ ستگر بیٹھا دسے
 اتیت، ترے گن روپ نہ کھئے وٹائیا۔ آد جگادی ٹھانڈا سیت، اگنی تت نہ کھئے پرگٹائیا۔ جگ چوکری جن بھگتاں دسے ریت، صاحب
 ستگر ہو سہائیا۔ لکھ چوراسی جائے جیت، جت ہار اپنے ہتھ رکھائیا۔ لیکھا جانے ہست کیٹ، گھٹ گھٹ رہیا سہائیا۔ کرے کھیل
 سدا انڈیٹھ، انڈیٹھی کار کھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ ٹوں میرا میں تیرا اکو ناد، انادی ہر
 جنائیندا۔ سُناونہارا برہم برہماد، برہمانڈ کھوج کھجائیندا۔ جس رچنا رچی آد، سو جگ جگ ویس وٹائیندا۔ ستگر صاحب سازن ساز،
 ست ستوادی پھیرا پائیندا۔ نام ندھانا بودھ آگادھ، نت نوت آپ پڑھائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، شبد اگم مار آواز،
 انراگی راگ الاٹیندا۔ ٹوں میرا میں تیرا راگ، راگنی بھیو کھئے نہ پائیا۔ بن رسنا جہوا دیوے سواد، انرس اپنا آپ وکھائیا۔ آتم پرما تم کرے
 لاڈ، پاربرہم برہم میلا سہج سُبھائیا۔ صفت صلاحی دیوے داد، وست امولک جھولی پائیا۔ اندر باہر گیت ظاہر نرگن سرگن رکھے لاج،
 سمرتھ داتا بے پرواہیا۔ ستجگ تربتا دواپر کلجگ رچ رچ کاج، جگ چوکری بندھن پائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 لیکھا جانے تھاؤں تھائیا۔ ٹوں میرا میں تیرا ساچی دھن، دھن اکو اک سنوائیا۔ کھولنہارا سُن من، منی مُنیشر دئے سمجھائیا۔ لیکھا جانے آد
 کن، گہر گمبھیر وڈ وڈیائیا۔ دو جہاناں چھان پُن، شہنشاہ اپنا بھیو کھلائییا۔ سنت سہیلے ساچے چُن، گر چیلے میل ملاییا۔ بھاگ لگائے

اپنی گل، بھگت بھگوان لے اُپائیا۔ سچ دوار جائے کھل، خالق خلق آپ کھلائیا۔ وست دیوے نام اٹل، وڈ بھنڈاری بے پرواہیا۔ سد بیٹھا رہے اڈل، اڈل اپنی دھار چلائیا۔ ترے گن مایا نہ جائے رُل، پنج تت پردہ کھئے نہ پائیا۔ پت ڈالی آپے جائے پھل، لکھ چوراسی باغ باغیچہ ویکھ وکھائیا۔ نرگن ہو نہ جائے ہل، سرگن آنت رہن نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچی کرنی آپ کھائیا۔ ٹوں میرا میں تیرا رنگ، رنگ رنگیلا آپ بنائیندا۔ آتم پر ماتم سیج پلنگ، در گھر ساچے آسن لائیندا۔ ڈونگھی بھورے نرگن لنگھ، مردنگ اپنا نام وجائیندا۔ دئی دوتی ڈھاہے کندھ، شرع شریعت میٹ مٹائیندا۔ پاربرہم برہم دیوے اند، نجاند رس وکھائیندا۔ بن سورج چند چاڑھے چند، جوت نرنجن ڈگمگائیندا۔ بن بتی دند گائے چھند، انحد ساچا راگ لائیندا۔ بن پاندھیوں پئے پندھ، دو جہاناں پندھ مکھائیندا۔ جگ جنم دی ٹئی گنڈھ، گر مکھ اپنے نال رکھائیندا۔ ست سروپی دیوے سنگ، سکلا ساتھی آپ ہو آئیندا۔ مانس جنم نہ ہونے بھنگ، جس جن اپنی بوجھ بوجھائیندا۔ سرت سوانی نہ ہونے رنڈ، کنت کنتول میل ملائیندا۔ نانا تے جیرج انڈ، اُتبھج سینج مکھ نہ کھئے چھہائیندا۔ جو ڈھولا گائے تیرا میرا چھند، سوہنگ اپنا راگ سمجھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل سورا سرہنگ، سرب گھٹ اپنی کار کھائیندا۔ تیرا میرا اک محلا، ایکنکار رہیا جنائیا۔ تیرا میرا اکو پلا، بھگت بھگوان رہیا سمجھائیا۔ تیرا میرا مندر اُچ اٹلا، سچکھنڈ ساچا سوہا پائیا۔ تیرا میرا نور جوتی رلا، نور نور وچ سائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا لیکھا رہیا سمجھائیا۔ ٹوں میرا میں تیرا پڑھدا، نرگن سرگن آپ جنائیندا۔ سرگن اندر نرگن وڑدا، نرگن سرگن ویکھ وکھائیندا۔ سرگن اندر نرگن پوڑے چڑھدا، پوڑا اپنا بنک سہائیندا۔ پوڑے اُپر نرگن کھڑدا، نرور اپنی کار کرائیندا۔ نرور ہو کے نش اکھر پڑھدا، ٹوں میرا میں تیرا راگ لائیندا۔ نہ جمیں نہ کدے مردا، سو پُرکھ نرنجن کھیل کرائیندا۔ آد جگادی بن بن بردا، جن بھگت دوارے سوہا پائیندا۔ جگ چوگری گھاڑن گھڑدا، گھڑ گھڑ بھانڈے ویکھ وکھائیندا۔ آتم پر ماتم پر ماتم آتم اپنی کِریا کردا، کِریا پندھ سوامی ٹھا کر ٹھا کر اپنا میل ملائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا راگ دے سمجھائیندا۔ ٹوں میرا میں تیرا گاؤ گیت گوبند، گہر گمبہر رہیا جنائیا۔ جس دا لیکھا وشن برہما شو سُرپت اند، لکھ چوراسی ونڈ ونڈائیا۔ سو داتا گئی گہند، نرگن نرور سہج سُکھدائیا۔ جن بھگت بنے اوہدی بند، بند انادی

رُوپ وٹائیا۔ امرت دھار ویائے ساگر سِندھ، نِجھر رس اک وکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچے مارگ آپے لائیا۔
 تُوں میرا میں تیرا مارگ سچ، آد جُگادی ہر جنائیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر پریم پریتی اندر گئے بَجھ، پلُو اور نہ کھئے جُھڈائیندا۔ نرگن دھار
 وچ نرگن ہو کے گئے رچ، سرگن سرگن بنس وکھائیندا۔ کایا ماٹی نانا کچ، گھر گھر وچ کنچن گڑھ سہائیندا۔ آتم ہو کے ربیا نچ، پرما تم
 سچ دوارے آسن لا سوہا پائیندا۔ جُگ تریتا ستجگ دواپر کلجگ مارگ دس، دہ دشا ویکھ وکھائیندا۔ بھکت بھگوان پوری کرے آس،
 آسا اپنے نال ملائیندا۔ جنم کرم دی میٹے پیاس، نہکرمی اپنا کرم کھائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچے منڈل پاوے
 راس، گوپی کاہن آپ نچائیندا۔ تُوں میرا میں تیرا، گر اوتار رہے جس گائیا۔ نرگن سرگن اکو ڈیرہ، گھر ساچے وجے ودھائیا۔ آد آنت
 کرے حق نیڑا، بی پھروان مہبان بیدو اپنے ہتھ رکھائیا۔ نُور نُورانا نیرن نیرا، پروردگار سہج سُکھدائیا۔ مقامے حق وسے کھیڑا، سو پُرکھ
 نرنجن آپ وسائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، تُوں میرا میں تیرا، آد آد کری پڑھائیا۔ آد اُچایا شبد سُت، سو پُرکھ نرنجن
 دیا کھائیا۔ سُت دُلا رے سوہی رُت، وشنوں ویس وٹائیا۔ وشنوں کھیل ابناسی اچت، برہما رنگ رنگائیا۔ برہما دھاروں بیا اٹھ، نرگن
 نُور جوت رُشنائیا۔ دھوؤں دھار نظر نہ آوے کچھ، دھوؤں دھار شنکر رُوپ وٹائیا۔ ست پُرکھ نرنجن بیٹھا چُپ، اپنا راگ نہ کیسے سُنائیا۔
 دوئے جوڑ بینتی تیاں لیا پُچھ، پرہ چرن لگ سرنائیا۔ دے وست امولک کچھ، در تیرے جھولی ڈاہیا۔ سو پُرکھ نرنجن صاحب تھ،
 وشن برہما شو دتا پڑھائیا۔ تُوں میرا میں تیرا اکو اکھر لینا بَجھ، جس دے بچھیاں بھکھ رہے نہ رائیا۔ میرا نانا شبد سُت، شبد سُت کرے
 گُرمائیا۔ جُگ چوکڑی سوہوے رُت، رُت رُڑی نال مہکائیا۔ لکھ چوڑاسی لیکھا جانے کایا بُت، ترے پنج کھیڑا آپ وسائیا۔ جوتی جوت
 سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، برہم ویتا اک نیتا نیتن نیت نیت دسائیا۔ برہمے تیرا برہم پَسار، پاربرہم جنائیا۔ لکھ
 چوڑاسی تہ بھنڈار، نرگن سرگن ویکھ وکھائیا۔ گھٹ گھٹ دیا باقی کر اُجیار، کھلاپاتی کرے رُشنائیا۔ محل اٹل کھول کواڑ، گرہ مندر
 سوہا پائیا۔ ساچی سکھیا اک سکھال، پرما تم آتم دئے ودیائیا۔ گیت گاؤنا دین دیاں، دین سدا سدا ہوئے سہائیا۔ تُوں میرا میں تیرا تیری
 پریتی بھے نال، دوجا نظر کھئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، آتم اکو گن جنائیا۔ آتم کہے میرا لکھ چوڑاسی نانا، اندج

جیرج اُتہج سینج ونڈ ونڈائیا۔ پرم پُرکھ تیری ساچی گاتھا، ساچا نام دھیائیا۔ تُو ہی پتا تُو ہی ماتا، تُو داتا سہج سُکھدائیا۔ تیرا رُوپ تیری کِرپا پچھاتا، اپنی چلے نہ کھئے چٹرائیا۔ سد دیونہار داتا، وست امولک رہیا ورتائیا۔ جس ویلے آوے گھاٹا، اُس ویلے تیری اوٹ تکائیا۔ تُوں جوتی ہوویں جاتا، میری جوت تیرے نال رُشنائیا۔ اپنا وکھاؤنا ڈُونگھا کھاتہ، گہر گمبہر پردہ آپ اُٹھائیا۔ جس گہر اِکو تیرا سُنئیے ساکہ، دُوچی اور نہ کھئے پڑھائیا۔ تُوں آد جُگادی صاحب سُلطان سچّا آقا، واحد پیر نظری آئیا۔ تیرا نقش کھچیا نہ جائے کوئی خاکہ، مُصوّر تصور رُوپ نہ کھئے کرائیا۔ تُوں اپنی دسنی سچّی باتا، واتاورن آپ جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، آتم پرماتم رہیا جنائیا۔ آتم پرماتم میرا لیکھا جانے کُوں، آد آنت بھیو کوئی نہ پائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر جُگ جُگ آؤن، حُکے اندر سیو کھائیا۔ تیرا میرا ڈھولا سارے گاؤن، سوہنگ رُوپ وچ سمائیا۔ چرن کول دھیان اِک لگاؤن، دوئے جوڑ سپس جھکائیا۔ ور ساچا سچّا پوُن، پرہ ملے اِک سرنائیا۔ راہ تَکے اُنجا پوُن، پوُن پوُن نال ملائیا۔ چرناں ہیٹھاں تھلے سارے بھوُن، اُپر چڑھ آسن کھئے نہ لائیا۔ آتم سیجا سارے سوُن، پرماتم انس نال ملائیا۔ گیت الہی اِک گاؤن، گا گا شکر منائیا۔ اُچی کر نہ سکے کوئی دھوُن، سجدہ سپس سرب جھکائیا۔ پُرکھ ابناسی گھٹ گھٹ واسی جُگ چوکڑی، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، نت نوت آے آئے مناؤن، آپ اپنا ویس وٹائیا۔ کی پرہو گر اوتار تینوں گاؤن کے، نت تیرا دھیان لگاؤن کے۔ ور تیرے در توں پاؤن کے۔ اپنا گہر پھیر وساؤن کے۔ کایا مندر اندر رنگیلا پلنگ وچھاؤن کے۔ کر حیلہ چھیل چھیل کنت مناؤن کے۔ سوہا پیلا نیلا رنگ نہ کوئی وکھاؤن کے۔ پربت اُچا ٹیلا بجر کپاٹی پردہ آے لاہن کے۔ بند تاکی تیرے در کھلاؤن کے۔ تن خاکی تیری بھیٹ چڑھاؤن کے۔ من عاقی تیرے آگے ڈھاؤن کے۔ لہنا دینا منگن باقی، خالی جھولی سرب بھراؤن کے۔ مل کے میل ساچے ساقی جام پیالہ پی شکر مناؤن کے۔ تیرے پریم اندر جی، جیون تیرے نال بدلاؤن کے۔ اپنا آپ نہ کرے کوئی کی، کرتا قیمت تیری تیرے کولوں پواؤن کے۔ نرگن سرگن سرگن نرگن ہو کے تیرے جی، جاگرت جوت جوت جگاؤن کے۔ بلہاری تیتھوں تھی، آپ اپنا بھیٹ چڑھاؤن کے۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، کی تُوں میرا میں تیرا تیرا راگ سارے گاؤن کے۔ جو آویگا سو آویگا۔ بن آیاں کوئی نہ آویگا۔ پُرکھ ابناسی نظر کیسے نہ آویگا۔ گر اوتار پیر پیغمبر اپنی ونڈ ونڈاویگا۔

کہتری براہمن شوڈر ویش ذات پات ورن گوت گنڈھ پواویگا۔ دین مذہب ذات پات کہانی بانی، راگ اناد جناویگا۔ شاستر سمرت وید
 پُران کہانی، گیتا گیان اکتھ کتھا درڑاویگا۔ انجیل قرآن کھیل مہانی، بسمل رُپ سرب وٹاویگا۔ گُرو گوجھ پد نربانی، شبد اگم ڈھر
 نشانی، چھٹی راگ بھیو نہ آویگا۔ گر اوتار پیر پیغمبر سیوادارا خردار، آلس نندرا وچ نہ کھئے رکھاویگا۔ جابر جبر ایکنکار، قادر کرتا کرے
 وچار، فُدرت قادر اپنے رنگ رنگاویگا۔ کھیلے کھیل وارو وار، جُگ چوگری ہو اُجیار، ستجگ تریتا دواپر کلجگ آپ بنداویگا۔ بودھ
 اکادھا شبد جیکار، رسنا جہوا جگت اُچار، قلم شاہی ونڈ ونڈاویگا۔ نرگن دیا کر اُجیار، کملاپاتی میت مُرار، بھگت ساجن لئے اُٹھال،
 آنتر آتم اُکو بوجھ بُجھاویگا۔ ساچا مندر دئے وکھال، جوتی جگے بے مثال، اندھ اندھیر نظر کوئی نہ آویگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ
 اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، تیرا میرا تیرا ڈھولا سرب الاویگا۔ کی تیرا میرا پرہو سب راگ گاؤن گے۔ اندر وڑ وڑ دھیان لگاؤن
 گے۔ چوٹی چڑھ چڑھ ویکھ وکھاؤن گے۔ بوٹی کٹ کٹ تن تپاؤن گے۔ روٹی چھڈ چھڈ جنگل جاں گے۔ کوٹی کوٹ آپ اپنا خاک وچ
 ملاؤن گے۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، کون ویلا وقت سُہیلا جس ویلے گرُمکھ تیرا درشن پاؤن گے۔
 اوہ ویلا آنت سُہاویگا۔ پرہہ ابناسی دیا کھاویگا۔ نو سو چورانونے چوگری پندھ مُکاویگا۔ تیئی اوتار ویکھ وکھاویگا۔ بھگت اٹھاراں رنگ
 رنگاویگا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد پندھ مُکاویگا۔ نانک گوہند ویکھ وکھاویگا۔ کہانی بانی پھول پُھلاویگا۔ ڈھر دی رانی جوت پرگٹاویگا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، نرگن اپنا پھیرا پاویگا۔ نرگن نرور پُرکھ پرہہ آئیگا۔ جوتی جامہ ویس وٹائیگا۔ پنج تت نہ کھئے
 بندائیگا۔ برہم مت اک سمجھائے گا۔ رتی رت ویکھ وکھائیگا۔ پُرکھ سمرتھ دیا کھائیگا۔ مہا اکتھ اک جنائیگا۔ لکھ چوراسی رتھ آپ
 چلائے گا۔ گر اوتار پیر پیغمبر جو لوک مات دے کے گئے وتھ، سو اپنی جھولی پائیگا۔ اُکو مارگ سرشٹ سبائی نو کھنڈ پرتھی ست دیپ
 دیوے دس، برہمنڈ کھنڈ وشن برہما شو آپ پڑھائیگا۔ لیکھا جانے تت اٹھ، اپ تیج وائے پرتھی آکاش من مت بُدھ اُکو راہے لائیگا۔
 چوڈاں ودیا کرے بھٹھ، بھانڈا بہرم بھو بھٹائیگا۔ چوڈاں طبقات گیڑ الٹی لٹھ، گیڑا اُکو اک وکھائیگا۔ چوڈاں لوکان مارے سٹ، نام نگارہ
 اک وجائیگا۔ دو جہاناں کھول ہٹ، نرگن سرگن میل ملائیگا۔ پُرکھ ابناسی کملاپت، پت پریشور ویکھن آئیگا۔ جو تیرا میرا سوہنگ

نام رہے رٹ، تنہا اپنی گود بہائیگا۔ بن رس امرت رس لین چٹ، نچہر دھارا اک وہائیگا۔ ناتا تھے آن باٹ، مات گرہہ اگن نہ کھئے تپائیگا۔ لکھ چوراسی اترے پار گھاٹ، کنارہ اکو اک وکھائیگا۔ کر پرکاش نرگن جوت للاٹ، نور نورانہ چند چمکائیگا۔ جن بھگتاں دُور دُراڈی اندر وڑ کے میٹے واٹ، پاندھی اپنا پھیرا پائیگا۔ پڑھن سُنن دی نہیں بات، کر کرپا ویکھ وکھائیگا۔ گرسکھاں میٹ اندھیری رات، جوت نرنجن چند چمکائیگا۔ لہنا چُکائے ذات پات، دین مذہب نہ کھئے رکھائیگا۔ گر اوتار پیر پیغمبر رکھے ساتھ، پچھلا لہنا سب دی جھولی پائیگا۔ کرے کھیل بازی گر ناٹ، تھوآ اپنا سانگ رچائیگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پرگٹ ہو پُرکھ ابناس، ساچا اکو جاپ چپائیگا۔ تُوں میرا میں تیرا جپ، جپ اکو اک سمجھائیگا۔ کوٹ جنم دے اترن پپ، پاپی اپرادھی پار کرائیا۔ ترے گن مایا ڈسنی نہ ڈسے سب، زہر وکھ نہ کھئے چڑھائیگا۔ پت پریشور سدا سوامی رکھے پت، نرگن سرگن ہوئے سہائیگا۔ نج نیتر کھولے اکھ، دوئے لوچن نہ مان وڈیائیگا۔ جگ چوکڑی بھگتاں کدا آیا پکھ، اینھے اوتھے سر اپنا ہتھ ٹکائیگا۔ لکھ چوراسی وچوں لئے رکھ، رکھیا کرے سبئی تھائیگا۔ لیکھا جانے کُلی ککھ، مندر اٹل کرے رُشنائیگا۔ جن بھگتاں کولوں پچھے جائے نہ ہٹ، دھکیاں باہر نہ کھئے کڈھائیگا۔ اپنا درس دیکھاوے ڈٹ، زور اپنا بل جنائیگا۔ اندر وڑ کے میٹے پھٹ، دوئی سل رہے نہ رائیا۔ ڈرمت میل دیوے کٹ، نام کھنڈا اک چمکائیگا۔ سنتوکھ دھیرج دیوے جت، ست دھرم اک سمجھائیگا۔ ناڑ بہتر نہ ابلے رت، امرت میگھ اک برسائیگا۔ بیج بیجے ساچے وٹ، امرت بوٹا پریم لگائیگا۔ پت ڈالی سوہے پت، پت پریشور ویکھ وکھائیگا۔ جنہاں مارگ دیوے دس، اوچھڑ راہ رہن نہ پائیگا۔ سو آگے آوندے ہس ہس، سوہنگ ہنسا روپ وٹائیگا۔ پرہ ملن دی رکھن آس، دوُجی ترسنا نہ کھئے ودھائیگا۔ کون ویلا گھر دیپک جوت ہوئے پرکاش، پردہ رہن کھئے نہ پائیگا۔ بھگتاں ملن دا پرہ نُوں اکو کم خاص، دوُجی خصلت ہور نہ کھئے رکھائیگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، تُوں میرا میں تیرا اکو ناتا رہیا بندھائیگا۔ تُوں میرا میں تیرا ناتا بندھن، بندگی اکو اک وڈیائیگا۔ تیری پریتی ساچا چندن، مستک ٹکا اکو لائیگا۔ سُکھ ساگر گہر گمبھیر تُوں پرمانندن، پرم پُرکھ تیری سرنائیا۔ تیرا وسیرا کھنڈ برہمنڈن، برہمانڈ تیری رُشنائیگا۔ وشن برہما شوگر اوتار پیر پیغمبر تیرے دوارے منگن، سد بیٹھے دھیان لگائیگا۔ کلجگ آنت بھگت بھگوان رکھ انگن، آپ اپنی گود اٹھائیگا۔ تیرا کھیل سورے سرہنگن، سد ویکھیئے چائیں

چائیا۔ کلجگ اتم آیا ہنڈھن، لیکھا لیکھے رہیا پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، تیرے نام ہوئے
 کڑمائیا۔ تُوں میرا میں تیرا اکو نام، نام ست ست جنائیندا۔ نرگن پورا کرے کام، سرگن اچھیا پور وکھائیندا۔ پرگٹ ہو سِری بھگوان،
 ساچی سکھیا اک سمجھائیندا۔ چار ورنان دئے سچ گیان، آتم پرما تم آپ ملائیندا۔ کوڑی کرپا نین شرمان، سچ سچ آپ وڈیائیندا۔ ستگر
 گرو گر ستگر شبد سدا بلوان، بل اپنا آپ جنائیندا۔ پنج تت کرے کلیان، جس جن کلمہ حق پڑھائیندا۔ صدق صبوری سچ ایمان،
 سجدہ اکو گھر وکھائیندا۔ وجود دے نہ کھئے نشان، واحد نور جوت جگائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میرا تیرا راگ
 سنائیندا۔ تیرا میرا راگ اگم، اگم پُرکھ جنائیا۔ چلے چلائے بن دمان دم، یون سواس نہ آس رکھائیا۔ نرگن نرگن جانے کم، نہکرمی اپنا کرم
 سمجھائیا۔ آتم پرما تم بیڑا بٹھ، سِری بھگوان اپنے کندھ اٹھائیا۔ بن رسنا جہوا بن بولیاں انبولت کہے دھن دھن، دھن دھن تیری وڈیائیا۔
 پت پریشور اک سوامی جائے من، دوجی لوڑ رہے نہ رائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نرگن میل نرگن چیلا، نرگن گرو
 سجن سہیلا، نرگن جنائے اپنا ویلا، نرگن دیونہار وڈیائیا۔ نرگن میرا نرگن تیرا، نرگن تُو ہی تُو ہی الائیندا۔ نرگن ستگر نرگن چیرا، نرگن
 چرنجیو اکھوائیندا۔ نرگن نگر نرگن کھیڑا، نرگن سوہاؤنت سہائیندا۔ نرگن پتن نرگن بیڑا، نرگن چپو نام لگائیندا۔ نرگن مندر نرگن ڈیرہ،
 نرگن اپنا آسن لائیندا۔ نرگن کہے تُوں میرا میں تیرا، سرگن اتم کم کیسے نہ آئیندا۔ تن ماٹی خاک ڈھیرا، مڑھی گور سرب رکھائیندا۔ آتم پرما تم
 پرما تم آتم سدا سد نیڑا، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میرا تیرا بھیو چکائیندا۔ تُوں میرا میں تیرا بھیو چکے، چوگرد واڑ نہ کھئے
 رکھائیا۔ کوڑی کرپا ناتا تھے، اٹت بھنڈار نام ورتائیا۔ نرگن دھاروں نور پھٹے، گھر گھر وچ کرے رُسنائیا۔ شبد اگمی ناد لگائے چوٹے،
 نگارہ اکو اک وجائیا۔ پرکاش ہووے نرمل جوتے، جوتی جوت جوت ملائیا۔ پرہ نظری آئے جو لُکیا گوشے، کونے اپنا مکھ چھپائیا۔
 پورب جنم گوائے روسے، رُسیاں لئے منائیا۔ بولے بول جو ہویا خموشے، سوہنگ ڈھولا اکو گائیا۔ مدہوش ہوئے بے ہوشے، مدھر اپنا راگ
 سنائیا۔ تُوں میرا میں تیرا دوہاں تُوں اکو جیہی لوچے، بھگت بھگوان دوویں بیٹھے نین اٹھائیا۔ پرہ دا کھیل جے کوئی سوچے، سوچن وچ
 کدے نہ آئیا۔ پیر پیغمبر رکھدے گئے روزے، فاقے مرے جگت لوکائیا۔ محراب اچ نظر نہ آیا گوشے، حُجرہ حق نہ کھئے سہائیا۔ اللہ رانی

مگر پھردی رہی لے کے توسے، ٹھنڈا جل نال اُٹھائیا۔ پروردگار مُکھ نقاب کھول نہ کرے ہوشے، اپنی اکھ نہ کھئے کھلائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، پیر پیغمبراں اِکو رہیا سمجھائیآ۔ پیر پیغمبر قُطب غوث، مُلا شیخ مسائق آپ جنائیآ۔ پرہ ملن دا جس نُوں شوق، شاہ شوقین رہیا جنائیآ۔ کوئی ہؤمے نہ بائے چوداں طبق توک، الفیے سبق نہ کھئے پڑھائیآ۔ چرن پریتی ساچی نیتی اِکو رکھو اوٹ، اوڑک اپنا میل ملائیآ۔ در گھر مندر جائے پُنج، بے پرواہ پھیرا پائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سچ سُنائے اِک سلوک، سب نے گاؤنا لوک پرلوک، ٹوں میرا میں تیرا تیرا ڈھولا سد وچولا نام انمولا دوجا راگ نہ کھئے الائیآ۔ ٹوں میرا میں تیرا اللہ، الہی نُور نظری آئیآ۔ مقامے حق وسے اِکلا، اکل کل اپنا کھیل کرائیآ۔ بسمل روپ ہو کے مارگ دس سُکھلا، پاندھی اپنا راہ جنائیآ۔ حقیقت وچ پھڑا پلا، لاشریک تیری سرنائیآ۔ پیر پیغمبرو کر لو ہلا، پروردگار اِکو وار جنائیآ۔ سارے کہو ٹوں میرا میں تیرا تیرا نُور نوری اللہ، عالمین تیری سرنائیآ۔

* ۱۷ جیٹھ ۲۰۲۰ بکرمی انگریز سنگھ دے گرہ دہنگالی جموں *

آتم پرما تم منت، اِک نو منتر سرب پڑھائیآ۔ آتم پرما تم کھیل جیو جنت، لکھ چوراسی سرب سمائیآ۔ آتم پرما تم ناتا نار کنت، نرگن نرگن سیج ہنڈائیآ۔ آتم پرما تم کھیل سری بھکونت، بھگت بھگوان راہ وکھائیآ۔ آتم پرما تم مہا اگنت، جگ چوکڑی شاستر سمرت وید پُراں رہے جس گائیآ۔ آتم پرما تم گرہ مندر ساچی سنگت، گھر گھر وچ خوشی رکھائیآ۔ آتم پرما تم بودھ اگادھا پنڈت، کنچن گڑھ کرے پڑھائیآ۔ آتم پرما تم سدا اکھنڈت، کھنڈ کھنڈ نہ کھئے کرائیآ۔ آتم پرما تم، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، اپنی دھار وکھائیآ۔ آتم پرما تم دھار زالی، نرگن نرگن آپ اُپائیندا۔ آتم پرما تم جوت اکالی، اکل کل دھاری بھيو چکائیندا۔ آتم پرما تم سدا سوالی، در ساچے منگ منگائیندا۔ آتم پرما تم سدا پرتپالی، بن پرتپالک سیو کھائیندا۔ آتم پرما تم سد کرے دلالی، ونج ونجارا ناؤں رکھائیندا۔ آتم پرما تم نت نوت گھال گھالی،

سیوا سیوا روپ دھرائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سد اپنی کارے لائیندا۔ آتم پرما تم سد سنجوگ، ہر بھگت ملے وڈیائیا۔ آتم پرما تم امرت رس بھوگ، رس اکو اک چکھائیا۔ آتم پرما تم ڈھولا سلوک، میرا تیرا راگ الاٹیا۔ آتم پرما تم لیکھا چکے لوک پرلوک، سیری بھگوان سچی سرنائیا۔ آتم پرما تم میلا کایا کپڑ کوٹ، گھر مندر ویکھ وکھائیا۔ آتم پرما تم نرمل جوت، جوتی جوت جوت رُشنائیا۔ آتم پرما تم ملن دا رکھے شوک، جگ چوکڑی دھیان لگائیا۔ آتم پرما تم جن بھگتاں اندر ملے پہنچ، نرگن اپنا پھیرا پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دیونہار وڈیائیا۔ آتم پرما تم میل سربگ، سرب گھٹ واسی آپ ملائیندا۔ آتم پرما تم بھیو الگ، گھر گھر وچ پردہ پائیندا۔ آتم پرما تم گائے سد، ڈھولا اکو راگ الاٹیندا۔ آتم پرما تم کرے حج، دید عید ویکھ وکھائیندا۔ آتم پرما تم سد ربی لبھ، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، مہربان مہربان مہر نظر اک اٹھائیندا۔ آتم پرما تم سچ رس، پھل پھول نہ کھئے وکھائیا۔ آتم پرما تم سدا وس، وسیکار اک اکھوائیا۔ آتم پرما تم مارگ دس، نت نوت کرے پڑھائیا۔ آتم پرما تم میل ملاواں ہس ہس، گھر ساچے خوشی منائیا۔ آتم پرما تم پنڈھ مکائے نٹھ نٹھ، دُور دُراڈا نیڑے آٹیا۔ آتم پرما تم ہوئے اکتھ، بھگت دوار وچے ودھائیا۔ تُوں میرا میں تیرا دوویں مل کے گاؤں جس، آتم پرما تم وچ سائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا سچا ور، آتم پرما تم بوجھ بوجھائیا۔ آتم پرما تم سدا گولی، جگ جگ سیو کھائیا۔ آتم پرما تم در دروازہ ربی کھولی، تاکی بند نہ کھئے کرائیا۔ آتم پرما تم گھول گھولی، آپ اپنا گھول گھائیا۔ آتم پرما تم سمجھے بولی، سوہنگ ڈھولا سچ شنوائیا۔ آتم پرما تم بن وچولی، میل ملاوا بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، لہنا جانے تھائوں تھائیا۔ آتم پرما تم نیڑے دُور، دُورن دُور کھیل کھلائیندا۔ آتم پرما تم حاضر حضور، ہرجن اپنے گھر وکھائیندا۔ آتم پرما تم اکو نور، نور نورانہ نور دھرائیندا۔ آتم پرما تم اکو نور، سچ ساچا ناد و جائیندا۔ آتم پرما تم آسا منسا پور، پوری آسا سد کرائیندا۔ آتم پرما تم سرب کلا بھرپور، وست امولک آپ ورتائیندا۔ آتم پرما تم ملے ضرور، جن بھگت دوارے میل ملائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، اپنا لیکھا آپ مکائیندا۔ آتم پرما تم سدا ساتھ، تن ماٹی کھیل رچائیا۔ آتم پرما تم گائے گاتھ، ناؤں ندھانا صفت صلاحیا۔ آتم پرما تم ہوئے داس، داسی اپنا روپ وٹائیا۔ آتم پرما تم نرگن دھارا شاخ، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی کرنی آپ

سمجھائیا۔ آتم پر ماتم بھگت بھروسا، بھگون دیونہار وڈیائیا۔ آتم پر ماتم نرگن سرگن چُکائے روسا، زُٹھڑے آپ منائیا۔ آتم پر ماتم ملن دا رکھے سد شوکا، اِکو اِک دھیان لگائیا۔ آتم پر ماتم کلجگ آنت ملیا اِکو موقع، سو صاحب ربیا سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگون، آتم پر ماتم کر پروان، بھگتاں لیکھا اپنے کھاتے پائیا۔

* ۱۷ جیٹھ ۲۰۲۰ بکرمی لچھو شاہ دے گرہ دھنگالی جموں *

وہی کھاتہ پھولے سب، لکھ چوراسی ویکھ وکھائیندا۔ دھن دؤلت دبی لے لبھ، کایا مندر اندر کھوج کھجائیندا۔ مایا ممتا جانے حد، چاروں گنٹ پردہ لاپندا۔ لیکھا جانے پُرکھ سمرتھ، سمرتھ اپنی کار کھائیندا۔ جُگ چوکرئی لہنا دینا ہتھو ہتھ، گھر ساچے آپ مکھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، شاہ پاتشاہ شہنشاہ آپ اکھوائیندا۔ شاہ پاتشاہ جُگ چوکرئی لہنا، سری بھگون آپ جنائیا۔ ہر کا ناؤں ساچا گہنا، وست امولک اِک وکھائیا۔ آپ جنائے نیر نیناں، نج نین کر رُشنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا لیکھا اپنے ہتھ رکھائیا۔ لہنا لہنیدار، سو صاحب آپ اکھوائیندا۔ ویکھنہارا ہٹ بازار، لوک پرلوک کھیل کھلائیندا۔ لوک مات لا گلزار، لکھ چوراسی بوٹا آپ مہکائیندا۔ ویکھے وگسے آپ نرنکار، ویکھنہارا نظر کسے نہ آئیندا۔ وڈ خزانے پاوے سار، کایا مندر اندر پھول پھلائیندا۔ کون وست گھر رکھی تھار، کون کوڑا موہ ودھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، بھيو ابھیدا آپ چُکائیندا۔ وہی کھاتہ جگت ناواں، جگ کم کسے نہ آئیا۔ ستگر سرن سچ سرنائی دھام وکھائے گرمکھ نتھاواں، سد دیونہار وڈیائیا۔ پکڑ اٹھائے ڈگیان بانہواں، بل اپنا آپ جنائیا۔ کل کوڑی کِریا ناتا تٹا پتران ماواں، پتا پوت ساچا سنگ نہ کھئے رکھائیا۔ لہنا دینا جُگ چوکرئی مُکدا ربیا شاہاں، شہنشاہ اپنا حُکم ورتائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچی کرنی آپ کھائیا۔ ساچی کرنی ہر نرنکار، ہر کرتا آپ کھائیندا۔ جُگ چوکرئی دیوے تار، جو جن سرنائی آئیندا۔ رام روپ رمیا سنسار، کاہن اِکو بنسری سچ وچائیندا۔

دھام انوکھا محل اٹل اُچ منار، گرہ مندر سوہا پائیندا۔ دیا باقی کر اُجیار، کلاپاتی نُوں دھرائیندا۔ شبد انادی بول جیکار، برہم برہادی راگ سُنائیندا۔ گُرمکھ ساچی شادی وچ سنسار، آتم پرما تم میل مِلائیندا۔ کنت کنتوبل ایکا وار، نِرگن ساچا سگن منائیندا۔ پھولن سیجا کر تیار، امیوں رس اپنا امرت برسائیندا۔ کھلی رہے سدا گلزار، غنچہ روپ نہ کھئے جنائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، شہنشاہ لیکھا اپنے ہتھ رکھائیندا۔ شاہ پاتشاہ چُکائے لیکھا، لہنا کھئے رہن نہ پائیا۔ پاربرہم جس نیتر پیکھا، تِس پورن برہم دئے جنائیا۔ کوڑی کِرپا کوڑا ہیتا، کوڑا ناتا جگت لوکائیا۔ آتم پرما تم کرو سچا ہیتا، گھر ساچے وجے ودھائیا۔ مات گربہ دا رکھو چیتا، جس ویلے پُرکھ ابناسی ہوئے سہائیا۔ مایا ممتا چھڈو ٹھیکا، ٹھوکر اکو نام لگائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، جس جن دیوے اپنا ور، تِس دھرم رائے نہ منگے کوئی لیکھا، وہی کھاتہ پھول نہ کھئے وکھائیا۔ وہی کھاتہ نہ پھولے ورقہ، لکھت پڑھت نہ کھئے جنائیندا۔ سِری بھگوان جنہاں بھگتاں حل کرائے اکو پرچہ، سوہنگ پٹی نام جنائیندا۔ جیوندیاں پلے بنھے خرچہ، اگے دُکھ بھکھ روگ نہ کھئے رکھائیندا۔ کلجگ اتم جیو جنت سارے کرن چرچا، چاروں گنٹ بھیو کھئے نہ پائیندا۔ پُرکھ ابناسی گھٹ گھٹ واسی نِرگن ہو کے پرتا، پرتیندھ آپ اکھوائیندا۔ سرِشٹ سبائی بے پرواہی بنیا بھرتا، لکھ چوراسی ناری سیج ہنڈائیندا۔ کرے کھیل پُرکھ کرتا، کرنی اپنے ہتھ وکھائیندا۔ شاہاں دا ویکھنہارا دھرتا، جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچی نظر آپ اٹھائیندا۔ ساچی نظر کرے بے نظیر، نظریہ اپنا آپ بدلائیا۔ لیکھا جان شاہ حقیر، دیونہار سرب وڈیائیا۔ کتنہار شرع زنجیر، کوڑا ناتا توڑ تڑائیا۔ دیونہارا آنتر دھیر، نام ندھان ربیا سمجھائیا۔ کڈھنہارا برہوں پیڑ، ہومیں ہنگتا گڑھ تڑائیا۔ دیونہارا امرت سیر، ساچا رس مُکھ چوائیا۔ بدلنہار سدا تقدیر، لکیر اپنے نام پھرائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ویکھنہارا ویکھ وکھائیا۔ ویکھنہارا ویکھن آیا، پیکھ پیکھ خوشی منائیندا۔ آد جُگادی دائی دایا، لکھ چوراسی گود سہائیندا۔ بھیو چُکائے ترے گن مایا، مایا ممتا پردہ لاپندا۔ گھر پریشور جنہاں پایا، تنہاں اکو گھر وکھائیندا۔ لہنا دینا مُول چُکایا، قرضہ سر نہ کھئے جنائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ہرجن لیکھا ویکھ وکھائیندا۔ ہرجن لیکھا ستگر ہتھ، گرو دیونہار وڈیائیا۔ مارگ سچا اکو دس، ست ست کرے پڑھائیا۔ سوہنگ ڈھولا گاؤ جس،

ایکا چرن دھیان لگائیا۔ پرم پُرکھ پرہہ میلا ہس ہس، نرگن سرگن ویکھ وکھائیا۔ شاہاں دا شاہ شہنشاہ پوری کرے آس، کوڑی شاہی رہن نہ پائیا۔ دیال ہو کے وسے پاس، کال ہو کے کوڑی کیریا کھائیا۔ پردھ بال کوئی نہ ہوئے نراس، جس جن اپنے سنگ رکھائیا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، اندر باہر سدا ساتھ، جگ نیتر جگ نظر کیسے نہ آئیا۔

* ۱۷ جیٹھ ۲۰۲۰ بکرمی رام سنگھ دے گرہ دھنگالی جموں *

شہنشاہ شاہ جگدیش، ہر شاہو وڈ وڈیائیا۔ گرمکھاں لیکھے لائے سیس، سیس اپنی جھولی پائیا۔ نام پڑھائی اک حدیث، ہر گن اکو اک سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، گرمکھ گر گر دئے بھجائیا۔ گرمکھ گر گر اکو ناد، ہر گھٹ ستگر آپ وجائیندا۔ جس جن دیوے اپنی داد، وست ساچی جھولی پائیندا۔ سو جن ہوئے وساد، وسادی اپنی کار کھائیندا۔ جاگت سووت سنے فریاد، ڈونگی بھور ویکھ وکھائیندا۔ گہرے ساگر وچوں کاڈھ، سچ سنگھاسن آپ بہائیندا۔ دھرناپت رکھے لاج، مہربان مہر نظر اک اٹھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، سکھ ساگر روپ وکھائیندا۔ گرمکھ ساگر گہرا نیر، ہاتھ کیسے نہ آئیا۔ پریم پریتی کر کے گئے پیر فقیر، فقرہ ہر کا نام سناٹیا۔ گر اوتار دیندے رہے دھیر، دھیرج اکو اک جنائیا۔ کلجگ آنت بھگونت اخیر، سری بھگوان پھیرا پائیا۔ نرگن ہو کے بٹھ پیڑ، سرگن اپنی گندھ جنائیا۔ کوڑی کیریا دیوے چیر، نام شمشیر ہتھ اٹھائیا۔ امرت ٹھانڈا دیوے سپر، سپنے اگ نہ لاگے رائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، گرمکھ دیونہار وڈیائیا۔ گرمکھ وڈیائی ادھیاتم، پرما تم بوجھ بھجائیا۔ لیکھا جانے پوشیدہ باطن، ظاہرا اپنی کل دھرائیا۔ نرپکھ بندھائے ناتن، سمرتھ بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، کرے کھیل سچا شہنشاہیا۔ شہنشاہ شاہ ایکنکار، اک اک آپ اکھوائیندا۔ لیکھا جان سرب سنسار، جگ چوگری ویکھ وکھائیندا۔ ستجگ تریتا دوایر کیریا پار، کلجگ بیڑا اپنے کندھ اٹھائیندا۔ نرگن نور لے اوتار، نرائن اپنا ویس وٹائیندا۔ ساچے مندر کھول کواڑ، در دروازہ اک

وکھائیندا۔ سنت ساجن ساچے لاڑ، دُھردرگاہی میل ملائیندا۔ آتم پر ماتم دسے اک پیار، رُت بسنتی رُوپ وٹائیندا۔ گھر سخیاں منگلچار،
 نام نِدهانا گیت سُنائیندا۔ شرع سنگل تُوے جُگ چار، کڑی کڑی نہ کُوئے بندھائیندا۔ مند واسنا کڈھ باہر، دُرگند رُوپ نہ کُوئے وٹائیندا۔
 سُگندھ دیوے ایکا وار، آتم پر ماتم جوڑ جُڑائیندا۔ میٹ مٹائے پنچم دھاڑ، دھاڑا اپنے نام لگائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا
 کر، ویکھنہارا سچ اکھاڑا، گُرمکھ اپنا بھیو کُھلائییندا۔ گُرمکھ ویکھ سچ اکھاڑا، سِری بھگوان آپ لگائیا۔ کرے ناچ بہتر ناڑا، انگ انگ
 رہیا پھرکائیا۔ آتم پر ماتم وجے تاڑا، تاڑی اکو وار وجائیا۔ لگے بھاگ کایا جنگل جوہ اجاڑا، پر بھاس نواس پُرکھ ابناس سو بھا پائیا۔ جوتی
 جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، گُر گُر دیونہار وڈیائیا۔ گُر وڈیائی گُرمکھ رُوپ، گُر ستگر کھیل کرائیندا۔ آد جُگادی مہا انوپ،
 انہو اپنی کار کھائیندا۔ جوتی شبدی تانا پیٹا سوت، پریم پریتی تند رکھائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ہرجن اپنے
 رنگ رنگائیندا۔ ہرجن رنگ سدا مجیٹھ، لوک مات اتر کدے نہ جائیا۔ صاحب ستگر سچ پریت، پریم پُرکھ آپ لگائیا۔ گاوت گائے ڈھولا
 گیت، انڈٹھڑا راگ الاٹیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، گُرمکھ گُر گُر بن بن میت، ساچا حال آپ سمجھائیا۔ ساچا حال
 مُرشد مُرید، مہربان آپ جنائیندا۔ بھگت بھگوان اکو دید، دیدا دانستہ راہ وکھائیندا۔ صاحب سُہیل وسے نزدیک، نیج مندر ڈیرہ لائیندا۔
 اپنا نشانہ جنائے ٹھیک، کوڑا ٹھیکر بہن وکھائیندا۔ وڈے چھوٹے بڈھے نڈھے پار برہم دا گاؤ گیت، سو پُرکھ نرنجن آپ جنائیندا۔ ہنگ
 برہم میل ملائے اک اتیت، ترے گن ڈیرہ آپے ڈھابندنا۔ دُور دُراڈیاں نیرن نیریا پرکھنہارا نیت، نیتوان آپ ہو جائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ
 ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان گُرمکھ کایا کرے ٹھانڈی سیت، اگنی بھاہ نہ کُوئے لگائیندا۔

* ۱۷ جیٹھ ۲۰۲۰ بکرمی ہشن سنگھ دے گرہ دھنگالی جموں *

گرمکھ سیوا آد جگاد، صاحب ستگر آپ لگائیندا۔ آتر دیوے پریم داد، سچ وست بے آنت ورتائیندا۔ نام اکم وجائے ناد، سر تال نہ کھئے رکھائیندا۔ سو گرمکھ سچا سادھ، جس پرہ اپنا بھیو کھلائییندا۔ جگت دوارا لنگھے حاد، گھر اکو نظری آئیندا۔ بن ہتھاں ٹیکے ماتھ، بن مستک سیس جھکائیندا۔ درشن کر پُرکھ سمراتھ، اپنا لیکھا پور کرائیندا۔ شبدا اکھی چڑھ راتھ، دو جہاناں پنڈھ مکائیندا۔ نرگن جوت ویکھ پرکاش، پرکاش اپنا وچ ملائییندا۔ ٹوں میرا میں تیرا داس، آتر آتم راگ الائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جس جن اپنا بھیو چکائیندا۔ گرمکھ سیوا آد آنت، پرہ سجن سچے بھائی۔ کرے کرائے جگا جگنت، جگ چوکری دھندے لائیا۔ سچ دوار بنا بنت، تت گھاڑت ویکھ وکھائیا۔ دے وڈیائیا جیو جنت، گرمکھ گر گر روپ سمائیا۔ من واسنا منیاں منت، منتر اکو اک رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گرسکھ ساچا بھیو چکائیا۔ آد جگاد سیوا اتھاہ، ہر ابناسی آپ لگائیندا۔ بھگت بھگوان دسے راہ، راہ بھگتاں آپ چلائییندا۔ ساچے سنتاں بن ملاح، بیڑا اپنے کندھ اٹھائیندا۔ گرمکھاں ناؤں اک درڑا، نر نرنکارا آپ سمجھائیندا۔ گرمکھاں ایک بوجھ بوجھا، آپ اپنا میل ملائییندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی سیوا اک رکھائیندا۔ ساچی سیوا گر پرساد، گرمکھاں ہتھ آئیا۔ لکھ چوراسی رہی بہاج، نو نو پھیرا پائیا۔ کوئی نہ مارے سچ آواز، سرتی سوئی نہ کھئے اٹھائیا۔ پڑھ پڑھ تھکے جگت نماز، سجدہ وضو نال ملائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا بھیو نہ کیسے جنائیا۔ ساچی سیوا پاربرہم، برہم نیتا آپ جنائیندا۔ پرہ ملن دا سچا کرم، نہکرمی آپ سمجھائیندا۔ مانس جنم دا اچا دھرم، دھرم آتم بھیو مٹائیندا۔ سری بھگوان دی ساچی سرن، دوجی اوٹ نہ کھئے وکھائیندا۔ کرتا پُرکھ کرنی کرن، جگ جگ کر کر ویکھ وکھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی سیوا آپ لگائیندا۔ ساچی سیوا دیوے مات، متا اپنے نال پکائیا۔ گرمکھ گر گر ہوون اک جماعت، دوجی پٹی نہ کھئے پڑھائیا۔ اک دوجے دا ڈھولا گاون گاتھ، گا گا شکر منائیا۔ نت نوت دیون ساتھ، آپا سنگ نبھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، گرمکھ گرسکھ سیوا لیکھے لائیا۔ سب دی سیوا ہوئی منظور، ہر سنگت دیا کھائیندا۔ پچھلا بخشیا سرب قصور،

آگے مارگ اک جنائیندا۔ ترے گن مایا تپے نہ کھئے تندور، انگیٹھا تہ نہ کھئے وکھائیندا۔ آنت درشن دئے ضرور، جس جن اپنا میل ملائیندا۔ مانس جنم نہ جائے فضول، فضل اپنا رحم کھائیندا۔ گرمکھ ویکھ بال معصوم، مہربان دیا کھائیندا۔ آگے ساچا بٹھے قانون، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لہنا سب دا آپ چکائیندا۔ ساچی سیوا لگے لیکھے، سو صاحب آپ لگائیا۔ جنہاں سپس نوایا بہرم بھلیکھے، تنہاں دیونہار نال وڈیائیا۔ بھگت بھگوان اکو ویکھے، نج نیتر نین کھلائیآ۔ دین مذہب دے چکے ٹھیکے، ٹھیکے دار بے پرواہیا۔ نرگن ہو کے سب نوں ویکھے، جوں کیرسان کھیتے پھیرا پائیا۔ اندر وڑ کے دسے بھیتے، اپنا بھیو چکائیا۔ جنم کرم وچ مارے میخے، مستک اپنی دھار رکھائیا۔ جو جن درشن نیتر پیکھے، تس ہیوئے سدا سہائیا۔ جوتی جامہ دھریا بھیکھے، اچھل چھل دھاری روپ وٹائیا۔ جن بھگت کایا مندر اندر بیٹھے، بہ بہ اپنا حکم سنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل سچا شہنشاہیا۔ ساچی سیوا کر پروان، پروانہ اپنا نام پھڑائیندا۔ رل مل سارے گاؤ ایکا گان، سو پُرکھ نرنجن آپ پڑھائیندا۔ ہنگ برہم سچ نشان، ست ستوادی آپ جھلائیآ۔ ستگر مل ہیوئے سرب کلیان، کوڑی کایا لیکھے لائیندا۔ داتا دانی سری بھگوان، وشو اپنی سیو کھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، گرمکھاں دیوے اک گیان، گوجھ اپنا بھیو چکائیندا۔

* ۱۷ جیٹھ ۲۰۲۰ بکرمی پورن سنگھ، راجو دیوی دے گرہ دھنگالی جموں *

جگ چوڑی بھلی جگ، آتم رووے دئے دہائیا۔ جگ چوڑی لگی آگ، تن ماٹی رہی تپائیا۔ جگ چوڑی ہوئی کگ، کاک وانگ گرائیآ۔ جگ چوڑی گئی بھج، لکھ چوراسی وچ پھیرا پائیا۔ جگ چوڑی رہی نچ، چارے کھانی ویس وٹائیا۔ جگ چوڑی لہدی رہی حج، ہر نظر کھئے نہ آئیآ۔ جگ چوڑی رہی بھج، جنگل جوہ اجاڑ پہاڑ پھیرا پائیا۔ جگ چوڑی رہی سد، دوئے جوڑ واسطہ پائیا۔ جگ چوڑی کیسے نہ رکھی ج، پت پرمیشور ہویا نہ کھئے سہائیا۔ جگ چوڑی کردی رہی حج، جگت کعبے پھیرا پائیا۔ جوتی جوت

سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اک وکھاؤنا اپنا گھر، جس ملیاں دُکھ رہے نہ رائیا۔ جُگ چوکرئی وینہدی رہی لوک پرلوکا، جگ نیتر نین جگ اٹھائیا۔ اُچی کوک دیندی رہی ہوکا، ہو ہو راک سُنائیا۔ پرہہ ملن دا ملیا نہ مات موقِع، مُفت اپنا آپ لُٹائیا۔ پنج تت کایا اندر ملدا رہیا دھوکھا، من ہنکاری ڈیرہ ڈھاپیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گھر اپنا دئے جنائیا۔ جُگ چوکرئی ہوئی بے حال، بہیل ہو کے دئے دُبائیا۔ ناتا جُرُدا رہیا شاہ کنگال، شہنشاہ نظر کھئے نہ آئیا۔ تن ماٹی کھاندا رہیا کال، ساچا سنگ نہ کھئے نہائیا۔ کم نہ آئی ماٹی کھال، ہاڈی بالن رُوپ وٹائیا۔ ناتا تٹیا نہ جگت جنجال، مایا ممتا موہ ودھائیا۔ اندر رہاں وڑ کے سچّی دھرمسال، صاحب ستگر نظر کھئے نہ آئیا۔ مُریدان پُچھے نہ کوئی حال، مُرشد پھیرا کوئی نہ پائیا۔ ستجگ تریتا دواپر گھالن لئی گھال، گھالی گھال لیکھے کھئے نہ لائیا۔ سوالیاں من نہ کھئے سوال، در بیٹھے الکھ جگائیا۔ نت نوت آئے گر اوتار، پیر پیغمبر وپس وٹائیا۔ رام نامہ گئے سکھال، رسنا جہوا کر پڑھائیا۔ کاغذاں اُتے گئے وکھال، لیکھا لیکھا بے پرواہیا۔ میل ملائے نہ کھئے دین دیاں، دیا اپنی آپ کھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا سچ ور، صاحب ستگر تیرے ہتھ وڈیائیا۔ جُگ چوکرئی رہی روندی، نیتر نیناں نیر وپائیا۔ چُپکے چُپکے تیرا ڈھولا گاؤندی، مُکھ سکے نہ کھئے کھلائییا۔ اتر اتر دھیان لگاؤندی، نیتر اکھ نہ کھئے کھلائییا۔ دئی دوتی کندھ ڈھاؤندی، بل اپنا آپ پرگٹائیا۔ دوس رین راہ تکاؤندی، کوئن جنم جنم گئے بتائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا سچ ور، در ملے تیرے سرنائیا۔ جُگ چوکرئی گئی ہنڈھ، نو نو چار پندھ مُکائیا۔ میرے سینے پئی اچے نہ ٹھنڈ، سینتل دھار نہ کھئے وپائیا۔ پریم پیار پیچی نہ کھئے گنڈھ، پئی نام نہ کھئے بندھائیا۔ جُگ جُگ کڈی رہی رنڈیا رنڈ، کنت ملیا نہ بے پرواہیا۔ رُوپ دھردی رہی بنگ، پاربرہم ہویا نہ آپ سہائیا۔ گھر دتا نہ نجانند، سچ اند نہ کھئے وکھائیا۔ ڈونگھی کور نہ چڑھیا چند، بھور ہوئی نہ کھئے رُشنائیا۔ پایا درس نہ سورے سرہنگ، صورت سچ نظر نہ آئیا۔ آسا ترسنا ہومیں ہنگتا کوڑی کرپا مٹیا نہ گند، سچ سگندھ نہ کھئے وکھائیا۔ آتم سیج ہنڈائی نہ اک پلنگ، در در گھر گھر پھیرا پائیا۔ ابناسی کرتا صاحب ستگر گیا نہ من، منسا منسا وچ سائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، در تیرے الکھ جگائیا۔ جُگ چوکرئی گئی بیت، بیتی کہانی رہی سُنائیا۔ میرا میری کرے نہ سچ پریت، پریتی سچ نہ کھئے جنائیا۔ آتم ہوئی نہ ٹھنڈی

سیت، پر ماتم میگھ نہ کھئے برسائیا۔ اکھری اکھری گاؤندی رہی گیت، وکھڑ وکھڑ راگ الاٹیا۔ پھردی رہی مندر مسیت، شودوالے مٹھ پھیرا پائیا۔ میری بدلی نہ کیسے نیت، نیتوان نظر کھئے نہ آٹیا۔ میری ترکھا نہ لئی جیت، ہار اپنی کل وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا بخش چرن سرنائیا۔ جگ چوکرئی دھیان لگا، تیری اوٹ رکھائیا۔ کون ویلا پرہ ملے بے پرواہ، میری آسا پور کرائیا۔ دردیاں درد لئے ونڈا، دکھیاں دکھ مٹائیا۔ جگ جگت وچھوڑا دئے کٹا، بوڑا سسے اُپر لگائیا۔ ہنگ برہم لئے ملا، ملنی اپنے نال کرائیا۔ ساچی رمز رمز نال دئے جنا، بن اشاریوں دئے سمجھائیا۔ میں قسم کھاواں اک خُدا، خُدی وچ رہی نہ رائیا۔ تیرے نالوں نہ ہوواں جُدا، جُدا انگ نہ کھئے وکھائیا۔ دروبی خُداے ہوواں فدا، فطرت اپنی سرب مٹائیا۔ رحمت کر میرے مہرباں، مہربان تیری سرنائیا۔ نیتر کھول کر دھیان، اکھ پرتکھ دے پلٹائیا۔ ایکا دس سچ گیان، سچ سچ تیری وڈیائیا۔ میں ڈھولا گاواں دو جہان، رسنا جہوا صفت صلاحیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اک ملاؤنا اپنے گھر، جس گھر وسیں شاہ پاتشایا۔ جگ چوکرئی رکھدی رہی اڈیک، آتم پر ماتم دھیان لگائیا۔ کون ویلا ملے لاشریک، شہنشاہ اپنا پھیرا پائیا۔ سو ویلا آیا نزدیک، نج نیتر دئے وکھائیا۔ ساچی منگنی اکو بھیکھ، بھچھیا جھولی آپے پائیا۔ آپ اپنا جانا جیت، ہار نظر کھئے نہ آٹیا۔ گھر وچ گھر وکھائے مندر مسیت، ٹھاکر اپنا پردہ لایا۔ نرگن ڈھولا گاؤنا گیت، سوہنگ اکھ نام پڑھائیا۔ سچ دوارے لگے پریت، لگی پریت نہ کھئے ٹڑائیا۔ دھام اولڑا ویکھنا انڈیٹھ، انڈیٹھڑے دھام ڈیرہ لایا۔ آتم ہونے ٹھندی سیت، پر ماتم اپنی دھار وپائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جگ چوکرئی لہنا دئے مکائیا۔ جگ چوکرئی رکھی تانگھ، تیری اکو اوٹ دھرائیا۔ کون ویلا پرہ ورتیں سوانگ، سوانگی اپنا ویس وٹائیا۔ عیدگاہاں وچ سندی رہی بانگ، اُنکلاں کٹاں دے وچ پائیا۔ تٹ کنارے چڑھدی وینہدی رہی کانگ، جمنگانگ سُرستی گوداوری تیری دھار وپائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا ساچا ور، ٹدھ بن ترسن نہ کھئے بھجھائیا۔ جگ چوکرئی لگی ترسنا، ہر جو ترپت نہ کھئے کرائیندا۔ سیس جھکاؤندی رہی وشن برہما شو کرشنا، کٹنا شکلا پکھ نہ کھئے پلٹائیا۔ تیرا روپ کتے نہ دسنا، دہ دشا کھوج کھوجائیا۔ کلجگ آنت کر کرپا جن بھگتاں ونڈیا حصنا، حصہ اکو اک رکھائیا۔ جنہاں لیکھ کرپال سوامی لیکھنا، لیکھیا لیکھ نہ کھئے مٹائیا۔ میں اوہناں کولوں تیرا نام سکھنا، جو

صاحبِ سنگر رہے دھیائیا۔ آون جاون لکھ چوراسی ناتا مٹھنا، مٹھیا دسے سرب لوکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا اپنا گھر، گھر مندر سوہیا پائیا۔ جگ چوکرئی رکھی اوٹ، اوٹ اک رکھائیا۔ کون ویلا پرہہ پرگٹ کریں نرمل جوت، نرگن نور نور رُشنائیا۔ بھاگ لگائے ساچے کوٹ، بنک دوارے سوہیا پائیا۔ ویکھ وکھائے لوک پرلوک، دو جہاناں پردہ لاپیا۔ اپنی کرپا کر آتم پر ماتم دوہاں اک سُنائے سلوک، سوہلا اپنا راگ الاٹیا۔ گھر بیٹھیاں در سُنٹیاں دیوے ساچی موکھ، مُفت لیکھا لیکھے پائیا۔ میں وی ویکھاں تاکی کھول جھروکھ، بجر کپائی کُنڈا لاپیا۔ جس دی گُرمکھ سبجَن پریم پریت نال گاون جھوک، سو مؤلا بے پرواہیا۔ اُس دے درشن رہی لوچ، میری لوچا پور کرائیا۔ اگلی پچھلی مٹ جائے سوچ، سوچ سمجھ رہے نہ رائیا۔ میل ملائے اپنی نرمل جوت، جوتی جاتا اکو نظری آٹیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا سچا ور، جگ چوکرئی تیرا راہ تکائیا۔ راہ تکدیاں تکدیاں آیا نیڑے، نیرن نیرا دیا کھائیندا۔ آتم پر ماتم وڑ جائے ویہڑے، ویہلا ہو کے پھیرا پائیندا۔ پورب جنم جھگڑے سرب نیڑے، مہر نظر اک اٹھائیندا۔ کر کرپا لے لے اپنے گھیرے، چاروں کُنٹ دہ دشا اپنا گھیرا آپ وکھائیندا۔ لیکھا چکے تیرے میرے، میرا تیرا اکو نظری آئیندا۔ آتم پر ماتم بٹھے بیڑے، بٹھ بیڑا اپنے کندھ اٹھائیندا۔ سچکھنڈ نواسی پُرکھ اناسی اتم لے جائے اپنے ڈیرے، جس ڈیرے اپنا آسن لائیندا۔ گُرمکھ گُرسکھ ویکھیں جا کے کیہڑے کیہڑے، جنہاں اپنی گود بہائیندا۔ سوہنگ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جو ڈھولے گائن تیرے میرے، مہربان تنہاں اپنا میل ملائیندا۔

* ۱۷ جیٹھ ۲۰۲۰ بکرمی بیلا سنگھ دے گرہ دھنگالی جموں *

سری بھگوان میرا ویکھ بڑھیا، آتم کوکے دئے دُبائیا۔ نو نو چار بھلیا چیتا، میری سار کھئے نہ پائیا۔ ستجگ تریتا دواپر کلجگ اکونجا بونجا نال کیتا ہیتا، پنج اک نال ملائیا۔ باقی سب دا سُنجا کھیتا، گھر ملے نہ کھئے وڈیائیا۔ شاستر سمتر وید پُران کھانی بانی تیرا لیندے رہے ٹھیکا، جگ چوکرئی حصہ مات وندائیا۔ دُور دُراڈا نام اپنا بھیجا، رسنا جوا ڈھولا گائیا۔ میری سُنجنی سُنجی ہوئی سیجا، نر نظر

کھئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، میرا جیون دے بدلائیا۔ بڈھی نڈھی بنی جوان، جو بن کم کِسے نہ آئیا۔ چھڈی بیٹھا
 سِری بھگوان، اپنا ناتا موہ ٹڑائیا۔ ہڈی ہڈی بنیا میرا مکان، لکھ چوراسی گھر گھر پھیرا پائیا۔ کملی ہو کے بنی رہی انجان، تیری سُدھ
 رہی نہ رائیا۔ رنگلا پیہڑا ویکھ وچ مکان، کایا اندر خوشی منائیا۔ اُتے بیٹھی بن رکان، نیتر کجلا ایکا پائیا۔ دہ دشا کر دھیان، نیتر نین
 اکھ مٹکائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، تیرا رُوپ نظر نہ آئیا۔ کایا مندر بیٹھی پیہڑے، پاوے رنگ نہ کھئے وکھائیا۔
 سوہنے بستر پہنے لیڑے، تن کپڑ رہی ہنڈائیا۔ جگت واسنا ہتھ کلیرے، موئی تند بندھائیا۔ جگ چوکرئی نوجوان سرتے بٹھدے رہے
 چیرے، میرے نال کرن کڑمائیا۔ پُرکھ ابناسی تیرے نظر نہ آئے ہیرے، گرمکھ بیٹھے مکھ چھپائیا۔ جدھر ویکھاں پاپی جیوڑے، تیرا نام
 رہے بھلائیا۔ راہ لنگھدے ویکھے بھیڑے، ساچا مارگ نظر کھئے نہ آئیا۔ شرع شریعت وچ زنجیرے، کنجی ہتھ نہ کھئے پھڑائیا۔ جوتی جوت
 سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کیوں بیٹھا آپ بھلائیا۔ کایا مندر ویکھ پلنگ، اپنا جو بن رہی ہنڈائیا۔ نہ شاہ نہ دساں ننگ، خالی جھولی
 نہ کھئے وڈیائیا۔ تیرا مندر نہیں ویکھیا لنگھ، در درس کھئے نہ پائیا۔ تیرے باہجھوں ہوئی رنڈ، سہاگ نظر کھئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُوپ
 ہر، آپ اپنی کِرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ پر ماتم کہے تُوں آتم نکلی، نکلی نکلی کارے لائیا۔ تینوں لبھدے گئے مئی رکھی، ہتھ کِسے نہ آئیا۔
 تیری دھار جیو جی کی، لکھ چوراسی وچ ٹکائیا۔ تیرے مستک بندی ٹکی، اکو اک وکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر،
 ساچا کھیل رہیا جنائیا۔ آتم کہے پر ماتم میرے، میں بیٹھی راہ تکائیا۔ سِری بھگوان آوڑ ویہڑے، میں نت دھیان لگائیا۔ نو سؤ
 چورانوے چوکرئی جگ اُجڑدے وسدے رہے کھیڑے، میرا کھڑا نہ کھئے چھڈائیا۔ شاہ حقیراں گھر لا لا ویکھے ڈیرے، ڈیرہ پار نہ کھئے
 کرائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، آپ اپنا میل ملائیا۔ سُن سوامی میرے سجن، میں سچ سچ سُنایا۔ تیرے پریم اندر
 ہوئی مگن، منگل اکو اک گایا۔ کون ویلا پائیں سگن، ساچا رنگ رنگایا۔ گھر پرکاش دیپک جگن، اگیان اندھیر رہے نہ رایا۔ گرمکھ
 گاؤں تیرا بھجن، اکو بھو گوبند رکھایا۔ میں اوہناں دھوڑی کراں مجن، آپ اپنی میل دھوایا۔ تُوں آویں پڑدے کجن، سچ دوشالہ ہتھ اٹھایا۔
 تیرے باہجھوں سانئینیا ہوئی ننگن، ڈھاکن کو پت نظر کھئے نہ آیا۔ کر کِرپا لائیں انگن، جگت وچھوڑا رہیا ستایا۔ تیرا ناؤں مدھ سوڈھن

مدن، مدھر بین تیری سر نایا۔ میری پوری کرنی سدھر، ہوں صدقے واری گھول گھایا۔ چاروں کُنٹ نُو کھنڈ پرتھی تیرے وچھوڑے اندر
 پیا غدر، گدا چکر نظر کھئے نہ آیا۔ ستجگ تریتا دواپر کلجگ پڑھ پڑھ تھکی اکھر، اکھری تیرا راگ الا یا۔ جنان چر گھر آنہ ملیں
 پریشور، پر اپنا پھیرا پایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گھر میرا دے وسایا۔ آتم لال رنگ لے سالو، ہر ستگر آپ
 جنایا۔ تیرے گھر آئے دبالو، وچ دیالتا پھیرا پائیا۔ کرپا ندھ سدا کرپالو، کرین ویکھے تھاؤں تھائیا۔ لکھ چوراسی وچوں بھالو، گرمکھ گر
 گر آپ اٹھایا۔ اگنی ریت نہ دے بالو، امرت میگھ اک برسایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار وڈیایا۔ پریم
 پریتی اوڈھن سُبھر، سُبھر سوبھاؤنت جنائیندا۔ سری بھگوان نیتر ویکھے اُبھر، دُور دُراڈا نیڑے آئیندا۔ اتم پینڈا آیا مُکن، پاندھی اپنا
 پنڈھ مکائیندا۔ پر ماتم تینوں آئے چُکن، ساچی ڈولی آپ بہائیندا۔ شیر ہو کے آئے بکن، بھبک اپنے نام لگائیندا۔ نہ مانس نہ دے منکھن،
 منکھتا اپنی گنڈھ پوائیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر جس نون جھکن، سو صاحب ویس وٹائیندا۔ بھگت سہیلے ساچے اٹھن، جنہاں اپنا بھیو
 جنائیندا۔ جگت وچھڑی آئے پُچھن، گھر ٹھاکر پھیرا پائیندا۔ جگ چوکرئی وچی لاپے بکل، پیچی گنڈھ آپ کھلائییندا۔ تون نہ شُکری
 کدے نہ کیتا شُکر، جگ جگ شہنشاہ اپنی کار کھائیندا۔ ویکھیں کلجگ آنت نہ جائیں مُکر، مُکمل اپنا حُکم جنائیندا۔ کیوں، پُرکھ اکال
 اپنے نال ملایا گویند پُتر، پتا پُوت ایکا گھر سوبھا پائیندا۔ نرگن دھاروں آیا اُتر، پوڑا ہور نہ کھئے لگائیندا۔ بالی نڈھی چُکے کچھڑ، گھر اپنے
 آپ بہائیندا۔ پریم پریتی دیوے ٹکر، بھکھیاں بھکھ آپ گوائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ سوانی لیکھے لائیندا۔ آتم
 کہے میں نت روواں، نیتر نینان چھپر لائیا۔ تیرے جوگی تیری ہوواں، نڈھ بن اور نہ کھئے منائیا۔ پاربرہم کب تیری سیجے سیواں،
 سُکھ آسن ڈیرہ لائیا۔ امرت رس اکو چوواں، تیری دھار وچوں دھار پرگٹایا۔ کھلی مینڈھی وال کھوہواں، پٹی سیس نہ کھئے گنڈایا۔
 اچے ٹلے پربت ٹوہواں، ٹھاکر مندر شودوالے ہتھ کتے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا ساچا ور، تیرے گھر
 وجے ودھایا۔ آتم سوانی جانا جاگ، سو صاحب آپ جگائیندا۔ اتم لگن والا بھاگ، پُرکھ اکال ویکھ وکھائیندا۔ گھر دیپک جوت جگ
 چراغ، تیرا اندھیرا مات مٹائیندا۔ میل ملائے کنت سہاگ، سوہنی رُت بسنت وکھائیندا۔ برہوں لگی بُجھائے آگ، پریم پریتی اک جنائیندا۔

اپنے ہتھ وچ پکڑے واگ، واسطہ اپنے نال پائیندا۔ تیرا دھووے دُرمت داغ، امرت سیر مُکھ چوائیندا۔ پھڑ کے ہنس بنائے کاگ، کاگ ہنس روپ وٹائیندا۔ کوچھی کملی دی رکھے لاج، سر اپنا ہتھ ٹکائیندا۔ سو پُرکھ نرنجن مار آواز، ہنگ برہم آپ اٹھائیندا۔ ساچی سیچ چڑھنا بھاج، بھانڈا بہرم بھو بھٹائیندا۔ تیرا رچ کے ویکھے کاج، کرتا اپنا کھیل کرائیندا۔ بھگتاں کولوں منگیں اکو داج، ساچی سیکھیا آپ سمجھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، بیہو ابھید آپ گھلاٹیندا۔ ساچے بھگتو دیو داج، آتم پرما تم در ساچے واسطہ پائیا۔ کلجگ آنت ملے نہ کوئی امداد، آمل نظر کھئے نہ آئیا۔ پت وچھوڑے نار بنائی کمذات، کلکھنی در در پھیرا پائیا۔ ٹھاکر ملیا نہ کھئے ساتھ، ٹھوکر سچ نہ کھئے لگائیا۔ خالی وینہدی رہی ہاتھ، دست دست نہ کھئے ملائیا۔ بھلی رہی پُرکھ ابناس، مندر مسجد کُلی دھیان لگائیا۔ کوڑی کیریا وینہدی رہی کھیل تماش، جگت واسنا دھیان پُتر گنڈھ پوائیا۔ گھر پایا نہ شاہو شاباش، شہنشاہ سنگ نہ کھئے نبھائیا۔ جمدی مردی آوندی جاندی ہندی رہی ناس، ناستک اپنا روپ وٹائیا۔ لیکھے لگا نہ کھئے سواس، تن ماٹی سواہ چہار روپ وٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، ایک دینا ساچا ور، تڈھ پن رہی سدا اداس، آنتر دھیر نہ کھئے دھرائیا۔ سو پُرکھ نرنجن دئے دھرواسا، دُھر دی بانی آپ جنائیندا۔ اگلا ویکھ ہن تماش، سیری بھگوان آپ وکھائیندا۔ کایا بھرنہارا کاسہ، نام گولک وچ ٹکائیندا۔ نو نو چار دی پوری کرے آسا، پچھلی ترسنا میٹ مٹائیندا۔ جن بھگتاں اندر تیرا کر کے واسا، واسطہ اپنے نال رکھائیندا۔ جاگت سووت کرے باتاں، باطن اپنا کھیل کھلاٹیندا۔ سچ پڑھائے اکو گاتھا، نام ندھانا آپ سمجھائیندا۔ سو صاحب پُرکھ سمراتھا، ہنگ ڈیرہ ویکھ وکھائیندا۔ آتم تیرا بنھے پرما تم ناتا، ناتا اپنے نال جڑائیندا۔ آد جگادی سجن ساکا، سگلا سنگ رکھائیندا۔ نیتر کھول ویکھ تاکا، نرگن نور نظری آئیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، تیرا میلا میل ملاٹیندا۔ اٹھ پرما تم کہے آتم کر تیاری، ترے گن اتیتا آپ جنائیا۔ جلوہ ویکھ جوت نرنکاری، نرگن نور رہیا درسائیا۔ اپنی وست سانہ پٹاری، سخیاں سنگ رہیا ترائیا۔ نو نو چار رہی کواری، ملیا میل نہ سچے ماہیا۔ کایا ہودے چڑھدی رہی حماری، من ہاتھی اُپر آسن لائیا۔ جگت واسنا کندی رہی دہاری، جیرج انڈج اُتبھج سینج پھیرا پائیا۔ کوٹن کوٹ وار بن دی رہی لاڑی، لاڑے کوٹ کوٹ ہنڈائیا۔ ساچے گھر نہ ہوئی پیاری، پریتی حق نہ کھئے لگائیا۔ سدا سد ہندی رہی خواری،

ساچا راہ نظر نہ آئی۔ لگدی ٹندی رہی یاری، یاری توڑ نہ کھئے نبھائی۔ کوڑی کریا اندر دیندی رہی بہاری، ساچا مندر صاف نہ کھئے کرائیا۔
 سخیاں نال مل کے بھردی رہی پانی، امرت سروور نظر کھئے نہ آئی۔ کھیڈاں کھیڈدی رہی وچ بانیاں ہانی، ساچا ہانی توڑ نہ کھئے نبھائی۔ جگ
 جگ پڑھدی رہی ہانی، تیر نرالا بان نہ کھئے لگائی۔ اپنی دسدی رہی کہانی، کہاوت جگت نظر نہ آئی۔ راجیاں گھر بن دی رہی رانی، تن
 شنکار اک بندائی۔ جوہن ہنداؤندی رہی جوانی، نیتر نین نین مٹکائی۔ وسدی رہی چار کہانی، چاروں جگ ونڈ ونڈائی۔ نو نو چار بنی
 رہی نادانی، ساچی سمجھ کھئے نہ آئی۔ کلجگ آت سری بھگونت دیوے اک نشانی، سچ سچ آپ سمجھائی۔ جوتی جوت سروپ ہر،
 آپ اپنی کریا کر، آتم سوئی آپ جگائی۔ سوئی اٹھ لے انگری، چاروں کٹ ویکھ وکھائی۔ نہ سجن نہ کوئی سائیں، ساتھی نظر کھئے نہ آئی۔
 نہ پتا نہ کوئی مائی، بہین بھائی نہ کھئے وڈیائی۔ نہ دھی نہ کھئے جوائی، پت پوترا سنگ نہ کھئے رکھائی۔ چاروں کٹ ویکھ دئے ڈہائی، اک اکلے
 رہی گر لائی۔ جھلی ہو کے بھلیا ماہی، ساچی جھلک نہ کیسے وکھائی۔ آؤندیاں جانڈیاں پچھے رہی، اچی کوک کوک سنائی۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، اپنے حکمے رچن رچائی۔ آتم کہے میں سدا بھلی، بھلنہار گن نہ کھئے جنائی۔ تیرے باہجھوں پیا رلی، زلیاں
 سار کھئے نہ پائی۔ ہو خزاں کلجگ ہلی، میرا حلیہ نظر کیسے نہ آئی۔ کینکا کینکا ہو کے ڈھلی، ساچی گنڈھ نہ کھئے بندھائی۔ میں وسدی رہی
 سدا کایا کلی، ساڈھے تے بتھ اندر ڈیرہ لائی۔ جگت پروار وچ پھلی پھلی، بنس سرینس ناؤں دھرائی۔ اتم کھئے نہ پاوے ملی، قیمت کرتا
 نہ کھئے رکھائی۔ جگ جگ میری مینڈھی رہی کھلی، پٹی سیس نہ کھئے گنڈائی۔ سچ دنداسا ملیا نہ اپنی بلیں، بتی دند نہ رنگ رنگائی۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایک دینا ساچا ور، کلجگ اتم اپنے لڑ لگائی۔ پر ماتم کہے سن آتم بھولی، بھولے بھاؤ ہر
 جنائیندا۔ میرے بھگتاں اندر بن گولی، ساچی سکھیا اک درڑائیندا۔ سچ پریتی گھول گھولیں، گھول گھمائی لیکھے لائیندا۔ اندر وڑ کے بولیں
 اکو بولی، سو صاحب آپ سمجھائیندا۔ ہنگ برہم پردہ کھولیں، دئی دوتی پرے ہٹائیندا۔ پھر ویکھے تیری رنگلی ڈولی، رنگ رنگیلا اپنا
 ویس وٹائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچی سکھیا اک درڑائیندا۔ آتم کہے میں بھگتاں اندر جاواں گی۔ نیوں کے اپنا
 سیس نواواں گی۔ جگ نیناں نیتر شرماواں گی۔ نج نیتر درشن پاواں گی۔ نت اٹھ ڈھولا اکو گاواں گی۔ سو پُرکھ نرنجن اشٹ مناواں گی۔

جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا دینا موہے ور، تیرے بھگت دوارے بہ کے تیری اکھ جگاواں گی۔ پر ماتم کہے جا بھگت دوارے وڑ، در مندر اک وکھائیا۔ سوہنگ ڈھولا لینا پڑھ، گیت گوہند الاٹیا۔ راہ وچ نہ جانا اڑ، نیویں اکھ رہیا شرمائیا۔ اکو نرگن رکھنا ڈر، سرگن بھہ نہ کھئے رکھائیا۔ اچے مندر ویکھنا کھڑ، پُرکھ ابناسی نظری آٹیا۔ ساچا پلُو لینا پھڑ، سالو اپنی گنڈھ پوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نر نرائن بھئے سہائیا۔ نر نرائن پرنائے ناری، آتم پر ماتم میل ملاٹیا۔ سولان روپ کرے شنکاری، سولان اچھیا پور وکھائیا۔ سولان کلیاں آسن پائے شاہ سواری، شہنشاہ اپنے ہتھ رکھے وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار وڈیائیا۔ آتم کہے میں تن شنکار رکھاواں گی۔ نیر اک دھیان لگاواں گی۔ چاروں گنٹ ویکھ وکھوانگی۔ پُرکھ ابناسی راہ تکاواں گی۔ نیویں نیویں سجدہ سپس جھکاواں گی۔ بن برداسیو کھاواں گی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جس ویلے آئے میرے گھر، لکھ لکھ شکر مناواں گی۔ جس ویلے پر بھو آئیگا۔ مہربان دیا کھائیگا۔ تیری سرتی سرت اٹھائیگا۔ اکال مورت نظری آئیگا۔ ناد تورت اک وجائیگا۔ سچ صورت اک درسائیگا۔ ناتا کوڑ سرب ٹرائیگا۔ مورکھ موڑھ چتر بنائے گا۔ مستک دھوڑ چرن لگائے گا۔ لکھ چوراسی کٹ کے جوڑ، نرگن اپنے نال ملائیگا۔ تیری آسا کرے پور، منسا اپنے وچ چھپائیگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آد جگاد سدا سد حاضر حضور، ہر پھڑ کے اپنے پوڑے آپ چڑھائیگا۔

* ۱۷ جیٹھ ۲۰۲۰ بکرمی سیوا سنگھ، پرتاپ سنگھ دے گرہ دھنگالی جموں *

ہر کرپا جن گائے ڈھولا، من چنچل چلے چترائی نہ۔ گر کرپا چکے پردہ اوہلا، اندھ اندھیرا رہے رائی نہ۔ گرمکھ پردہ اپنا کھولا، دو جا راگ الائی نہ۔ نرگن نر ہر بنے وچولا، بھرم بھلیکھا رہے رائی نہ۔ آتم پر ماتم سنے سوہلا، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پردہ اور کوئی رکھائی نہ۔ جو جن آئے کر کے آس، ستگر آسا پور کرائیا۔ جو جن رکھے ملن دی پیاس، جگت ترسنا بھکھ گوائیا۔ جو جن ہویا رہے نراس، تِس آسا آپ بندھائییا۔ جو جن لبھن آیا خاص، تِس خواہش پور وکھائییا۔ جو جن دھیاوے سواس سواس، تِس سواس

سواس سہائیا۔ جو جن ویکھن چاہے راس، کایا منڈل دئے وکھائیا۔ جو جن وسنا چاہے ساتھ، تِس اپنے سنگ رلائیا۔ جو جن سُنا چاہے گاتھ، تِس ڈھولا دئے جنائیا۔ جو جن ٹیکنا چاہے ماتھ، تِس مستک ٲگا لائیا۔ جو جن کھولنا چاہے آنکھ، تِس نیتر دئے کھلائیا۔ جو جن ویکھنا چاہے ساکھیات، ہرِ ستگر نظری آئیا۔ جے کوئی پُچھن آئے بات، تِس گلار باتاں وچ پرچائیا۔ جو جن پاؤن آئے نجات، تِس بیڑا پار کرائیا۔ جو جن ویکھن آئے آفتاب، نورو نور کرے رُشنائیا۔ جو جن پیون آوے حیاتے آب، تِس امرت میگھ برسائیا۔ جو جن مگھ پردہ لاہون آئے نقاب، تِس نوری درس کرائیا۔ جو جن سُنن آوے ناد، تِس جن انحد راگی راگ سُنائیا۔ جو جن ہوون آئے وساد، تِس وسادی اپنے وچ ملائیا۔ جو جن لبھن آئے واحد لاشریک گاڈ، گہر گمبھیر بھیو سرب جنائیا۔ جو جن کرن آوے لاڈ، تِس جن اپنی گود بہائیا۔ جو جن بولے واد وواد، تِس دھکا دیوے لائیا۔ جو جن رسنا جہوا منگے سواد، تِس جگت وکارا رس کھائیا۔ جو جن آتم منگے داد، تِس ساچی وست جھولی پائیا۔ جو جن آنتر آنتر کرے یاد، تِس منتر دئے سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچا کھیل رہیا سمجھائیا۔ ساچا کھیل کرے کرتار، ہر کرتا آپ کھائیندا۔ لکھ چوراسی ویکھنہار، گھٹ گھٹ ڈیرہ لائیندا۔ پورب کرماں رہیا وچار، نہکرمی کرم کھائیندا۔ مانس مائکھ نہ پاوے سار، مانس بھیو کھئے نہ آئیندا۔ لیکھا جانے دھر دربار، دھر دی کار آپ کھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی سکھیا آپ سمجھائیندا۔ ساچی سکھیا سُنو جگ، جگ جیون داتا آپ جنائیا۔ ہرہون ویراگی لگی آگ، پریم پریتی رہی ستائیا۔ پرہ نظر نہ آیا اُپر شاہ رگ، منسا من نہ کھئے بھجھائیا۔ سچ پریتی بدھا نہ کوئی تگ، تندو تند ہتھ نہ کھئے وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا لیکھا رہیا جنائیا۔ ساچا لیکھا سُنو میت، ہر مِت پیرا رہیا جنائیا۔ جگ چوکرئی لکھ چوراسی ریت، نِت نوت ویس وٹائیا۔ پاربرہم پرہہ بیٹھا رہے اتیت، آتم اندج جیرج اُتبھج سینج رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا لیکھا دئے سمجھائیا۔ پورب لیکھا لینا جان، سو صاحب آپ جنائیندا۔ کرم جرم ہتھ سری بھگوان، ورن برن آپ بھوائیندا۔ کلجگ وچ کلجگ نشان، کل کاتی آپ چکائیندا۔ گوبند سورا مہربان، مہر نظر اک اُٹھائیندا۔ پنڈت پچھلا ویکھ مار دھیان، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، لیکھ

اليکھا آپ درسائيندا۔ ليکھ اليکھا دسے آپ، اپنے ہتھ رکھ وڏيائيا۔ اوم اوم تيرا پاڻھ، رام رام سرنائيا۔ سو سو تيرا جاپ، ہنگ ہس
 گرمايا۔ گر گرديو تيرے ساتھ، سگلا سنگ نبھائيا۔ ہون بھوتی تيرے ہاتھ، کرمندلی بغل لٹکائيا۔ تلک ٹکا مستک ماتھ، ترسول
 رُپ وکھائيا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پُرب لہنا رھيا سمجھائيا۔ پُرب لہنا جان جيو، جيون داتا آپ جنائيندا۔ پرہ
 سرنائی سدا تھيو، سو پُرکھ نرنجن بھيو کھلائيندا۔ جس ساڏھ تَن ہتھ رکھائی تیری نينو، آتم پرماتم اپنی کار کھائيندا۔ سو بیجن ہار بيو،
 پت ڈالی آپ مہکائيندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچے ٿلے پربت ويکھ وکھائيندا۔ تيرا جامہ کيشو پنڌت، سچ سچ
 جنائيا۔ تيجا جامہ جیرج انڊج، رُپ نہ کھئے وڏائيا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا ليکھا دئے جنائيا۔ کيشو پنڌت رکھ
 ياد، ہر کيشو آپ جنائيندا۔ بھگتاں وچوں ملی داد، گویند جھولی پائيندا۔ سووت جاگت سنی فریاد، بے پرواہ بھيو چُکائيندا۔ جوتی
 جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا ليکھا آپ درڙائيندا۔ کيشو تيرا نينا ہون، گویند اپنی کھیل کرائيا۔ سچ سُگندھی دیوے پون،
 پون پوناں وچ پھرائيا۔ ہر کا کھیل جانے کون، جگت وڊيا جگت پڙھائيا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ليکھا ديونہارا تهاؤں
 تھائيا۔ پون پنڌت پچھلی ويکھ پوتھی، پُستک تيرے ہتھ پھڙائيا۔ گویند اتم کری تھوتھی، آپ اپنا حُکم ورتائيا۔ جيہڙی پتھراں وچوں
 لہدے جوتی، سو ستگر اپنے وچ چھپائيا۔ چڙھ کے ويکھ اُچی چوٹی، جوتی نُر نُر رُسنائيا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا
 کر، ليکھا لہنے رھيا پائيا۔ پنڌت جی اودوں دا جھگڙا، جھگڙا مُکن اچے نہ آيا۔ مانس جنم لگدا رھيا رگڙا، رگڙ نام نہ کھئے چھپائيا۔ برہوں
 وچھوڙے من ہويا رھيا پگلا، سُرتی شبد نہ کھئے ملائيا۔ حال دسے پھیر آگلا، آگلا بھيو آپ جنائيا۔ جو گرمکھ در تے ہووے کنگلا،
 مان ابھان مٹائيا۔ تنہاں ليکھا مکے سگلا، پرہ ساچا سنگ رکھائيا۔ ساچا ویلا کھیل گرو چيلا ور سچا منگ لا، منگیاں بھیکھ دیوے
 پائيا۔ کایا چولا اپنا رنگ لا، رنگ مجيڙھی اک چڙھائيا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سو صاحب بھئے سہائيا۔ پنڌت
 پچھلی چھڏ دے وادی، وعدہ گویند پور کرائيندا۔ سب نوں متی پئے گجری دادی، آد شکت نہ کھئے منائيندا۔ پُرکھ پُرکھوتم اکو جوت
 لادھی، لہن اور نہ کھئے جائيندا۔ ستگر صاحب سرب دا سانجھی، سگلا سنگ نبھائيندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،

کرم جنم ویکھ وکھائیندا۔ پنڈت اودوں دتا دھوکھا، اپنا مُکھ چُھپائیا۔ کلجگ اتم ملیا مَوع، گیا وقت ہتھ نہ آئیا۔ درشن کرو نال شوؤقا،
 راتیں سُنیاں لئے جگائیا۔ نام چڑھائے اپنی نوکا، نیا اِکو اِک وکھائیا۔ سِری بھگوان رکھو اوٹا، اوٹ اِکو اِک سمجھائیا۔ تن نگارے لاوے چوٹا،
 چوٹ اپنا نام رکھائیا۔ ہر سنگت وچ رہے نہ کوئی کھوٹا، کوڑی کریا باہر کڈھائیا۔ جے لڑنا تے کرو لنگوٹا، نرگن سرگن سدا لڑائیا۔ جے
 پرہہ دا بننا پوٹا، گر گوہند لاگو سرنائیا۔ جے کوئی پچھلا رہیا روسا، در ساچے لؤ بجنشائیا۔ جے من ہوئے ہوچھا، گر چرن دھیر دھرائیا۔
 اپنا اندر وڑ کے ویکھو کوٹھا، بند تاکی گنڈا لاپیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، اگلا پچھلا میلا رہیا
 جنائیا۔ اگلا پچھلا تیرا میل، ملنی جگدیش کرائیا۔ من مت بُدھ جے دیوے ویہل، آتم پرما تم لؤ ملائیا۔ گھر نظری آئے سجن سہیل، در
 ساچے وجے ودھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، گرمت رہیا درڑائیا۔ گرمت منتر نام ست، نانک گوہند اِک پڑھائیا۔
 ہرجن لیکھے لگے تے، تتوت نہ روپ وٹائیا۔ ملے میل پُرکھ سمرتھ، سمرتھ اپنی گود بہائیا۔ لہنا دینا دیوے ہتھو ہتھ، جگت ادھار نہ کوئے
 رکھائیا۔ ایتھے اوتھے پت لئے رکھ، جو جن آئے سرنائیا۔ ساچا لاہا لین کھٹ، لہنیدار جھولی پائیا۔ دئی دویت نہ رہے وٹ، وٹا نام نہ کوئے
 لگائیا۔ تن بستر دسے سوہنا پٹ، جگ خوشیاں نال ہنڈائیا۔ سوہنگ ڈھولا لینا رٹ، رٹا سارا دیوے مُکائیا۔ گھر وچ گھر وکھائے ہٹ،
 جس گھر بیٹھا بے پروا ہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا سدا وڈیائیا۔ نام گاؤ گھر گمبھیر، سو صاحب آپ
 جنائیندا۔ آتم پرما تم ملے ٹھنڈا نیر، امرت جام اِک وکھائیندا۔ پچھلی میٹ دیوے تقدیر، لکیر اپنے نام پھرائیندا۔ گرمکھ گرمکھ اِک دو جے
 دے ویر، وچھڑے بھائی آپ ملائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، نام امولک وست ساچی جھولی
 پائیندا۔ نام سچا لے کے جانا، اِک اِک دھیان لگائیا۔ بھوپت بھوپ ملے رانا، راجن راج شاہ پاتشاہیا۔ درشن کر سِری بھگوانا، جیو
 جہان ملے وڈیائیا۔ لیکھا چُکے آون جانا، لکھ چوراسی رہن نہ پائیا۔ لگے بھاگ کایا مندر مکانا، مقبرہ محراب روپ وٹائیا۔ ہوئے پرکاش
 جوت کوٹن بھانا، نرگن نور نور رُشنائیا۔ تُوں میرا میں تیرا دوہاں مل کے گاؤنا اِکو گانا، گا گا لوک مات شکر منائیا۔ جوتی جوت سروپ
 ہر، آپ اپنی کریا کر، تیرا لہنا گرمکھ تیری جھولی پائیا۔

* ۱۷ جیٹھ ۲۰۲۰ بکرمی امر ناتھ دے گرہ دھنگالی جموں *

پُرکھ ناری اِکو مان، سِری بھگوان نہ ونڈ رکھائیا۔ پریم پریتی دیونہارا دان، جیو جنت دئے وڈیائیا۔ جنہاں بخشے نام ندھان، نج آتم
 بوجھ بُجھائیا۔ سو منگن ساچا دان، پرہ آگے جھولی ڈاہیا۔ دیونہار مہربان، سدا سدا ورتائیا۔ گرُمکھ چتر سگھڑ ویکھ سُبجان، دین
 دِیال ہوئے سہائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، بخشہار چرن سرنائیا۔ پُرکھ نار پرہ کا ناتا، ستگر پورا آپ نبھائیندا۔
 گھٹ گھٹ اندر جوتی جاتا، نرویر اپنا کھیل کرائیندا۔ آد جگادی پتا ماتا، پُرکھ اکال ویس وٹائیندا۔ نت نوت دیونہارا داتا، داتا دانی اِکو نام
 وست ورتائیندا۔ میٹنہار اندھیری راتا، صاحب ستگر چند چمکائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ہرجن ایکا مارگ
 لائیندا۔ پُرکھ نار اِکو رنگ، رنگ رنگیلا آپ جنائیا۔ جنم کرم دی ٹٹی گنڈھ، گوہند اپنا سنگ وکھائیا۔ گیت سہاگی سُنائے چھند،
 سوہنگ ڈھولا راگ الاٹیا۔ آون جاون پتت پاؤن مُکائے پنڈھ، مہر نظر اک اُٹھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، وسنہارا
 ساچے گھر، گھر گھر وچ کرے رُشنائیا۔ گھر مندر گر کا ویس، درویش پھیرا پائیا۔ ہر سجن ساچے پیکھ، پیکھت خوشی منائیا۔ پورب
 لہنا جانے ریکھ، ریکھا اپنی دئے سمجھائیا۔ مندر وڑ کے کھولے بہیت، بھیو اپنا دئے سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر،
 دیونہار سد وڈیائیا۔ کنت نار اک دِیال، سو صاحب ستگر آپ اکھوائیندا۔ جگ چوکرئی ویکھ لال، بھگت بھگوان میل ملائیندا۔ کایا
 مندر سچّی دھرمسال، دھرم دوارا اک سہائیندا۔ رام نام وجائے تال، راگ ناد اک الاٹیندا۔ دوس زین رہے خوشحال، چنتا غم نہ کھئے
 جنائیندا۔ سوئی سرتی شبد اُٹھال، گر مُرتی نال ملائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، حاضر ہو کے
 ویکھ وکھائیندا۔ حاضر ہو کے ویکھ آپ، حضور اپنی دیا کمائیا۔ جنہاں جیسا سوہنگ جاپ، تنہاں ضامنی رہیا بھرائیا۔ ایتھے نرمل کرے
 پاک، آگے سچ سچ وچ سائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان،
 آتم پرما تم بنیا سجن ساک، ستگر سچا سنگ نبھائیا۔

* ۱۷ جیٹھ ۲۰۲۰ بکرمی جگت سینگھ دے گرہ دھنگالی جموں *

سدا سہیلا ایکنکار، سدا سدا سد اکھوئیا۔ لیکھا جان سگل سنسار، ہرجن مات پرگٹائیا۔ پورب لہنا لاپے ادھار، اگلا لیکھا اک وکھائیا۔ پُرکھ اکل سچ پیار، نرور اک سرنائیا۔ رسنا جہوا شبد جیکار، نام ڈھولا دئے سمجھائیا۔ بن وچولا سرجنہار، آتم پر ماتم میل ملائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، دیونہارا ساچا ور، جنم اجنم جنم لیکھے سارے لائیا۔

* ۱۷ جیٹھ ۲۰۲۰ بکرمی کھیو دیوی دے گرہ دھنگالی جموں *

گھر میلا سچ رام، رام ست اک اکھوئیا۔ پورن کرے کلجگ کام، کامنی روپ نہ کھئے وٹائیا۔ دامنگیر پکڑے دام، دمام ہونے سہائیا۔ امرت پیائے سچا جام، ضامنی اپنے نام رکھائیا۔ ست وکھائے اک نشان، دھرم دوارے آپ اٹھائیا۔ بھگت بھگوان گائن گان، گوت گوت اکو راگ الاٹیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، رام سرن اک سرنائیا۔ نین پیکھت پنے نظری رام، نظر رام وچ سہائیا۔ مدھر مدھر پیائے جام، مدھ سوڈھن بے پرواہیا۔ سدھر پوری کرے نیشکام، نسچا اکو اک رکھائیا۔ گھر آملے بھگوان، بھگون اپنا پھیرا پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، رحمت اپنی سچ کھائیا۔ رام کہے میں رام راجا، رعیت اپنی ویکھ وکھائیندا۔ جگ چوکرئی کھیل تاشا، نرگن سرگن ویس وٹائیندا۔ جن بھگتاں پوری کران آسا، منسا اپنے لیکھے لائیندا۔ اگلا دس کے آواں خلاصہ، بودھ آگادھی نام جنائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ہرجن اپنے ویکھ وکھائیندا۔ رام کہے میں اک رمیا، جگ جگ اپنی کار کھائیا۔ ست دھرم دی ساچی نیا، لوک مات رکھائیا۔ ہر بھگت چڑھاواں پھڑ کے ہئیا، بازو اپنے ہتھ اٹھائیا۔ رائے دھرم نہ کڈھے وہئیا، لیکھا چتر گپت نہ کھئے جنائیا۔ گھر نظری آئے اکو سہیا، سیاہ پوش اپنا پردہ لاییا۔ گود اٹھائے اکو مہیا، ماتا اپنی دئے جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، لیکھا جانے سچ گھٹیا، گھنیشام امی رام رام رام رام روپ وکھائیا۔

* ۱۷ جیٹھ ۲۰۲۰ بکرمی لچھمن سینگھ دے گرہ دھنگالی جموں * *

پریم اندر وسے پیار، پیار اندر پریتی سچ رکھائیا۔ بھگتاں اندر وسے بھگوان، بھگت بھگوان وچ سائیا۔ لچھمن میلا لچھمن رام، رام لچھمن نظری آئیا۔ کر کھیل نوجوان، خالص اپنا پردہ لاپیا۔ سچ سچ دیوے دان، سوخم اکو وست ورتائیا۔ وڈے چھوٹے بالے نڈھے سارے گان، گھر ملیا بے پرواہیا۔ آون جاون چکے کان، بھے کوئی رہن نہ پائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ساچا ور، بنس سربنس پُت پوترے نار کنت سرب ترائیا۔ برہمے اٹھ ویکھ یار، وشنوں رہیا جنائیا۔ نرگن نر لے اوتار، سری بھگوان کھیل رچائیا۔ پرگٹ ہو اکم اپار، اکمڑی کار کھائیا۔ جگ چوکڑی قرض اُتار، مقروض اپنا پھیرا پائیا۔ لیکھا جان دھر دربار، درگاہ ساچی ویکھ وکھائیا۔ سمبل نگر دھام نیار، ترے بھون دھنی بیٹھا آسن لائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ساچی رچنا آپ رچائیا۔ برہما کہے سُن میرے سجن، میں نیتر نیناں ویکھ نہالیا۔ سری بھگوان سچ دوارے آیا سجن، دھرم دوار اک اُپا لیا۔ بھگت بھگوان آیا رکھن، نرگن نور جوت ویس وٹا لیا۔ ساچا مارگ اکو دسن، دہ دشا آپ پڑھا لیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، اچرج کھیل آپ رچا لیا۔ وشنوں کہے برہمے ویکھ، ویکھدیاں ویلا رہیا وائیا۔ پُرکھ ابناسی دھریا بھیکھ، بھیکھی اپنی کل جنائیا۔ نرگن ہو کے کھیلے کھیڈ، کھلاری داتا بے پرواہیا۔ سچ سندیسہ جگ جگ بھیج، گر اوتار مات سمجھائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، اچرج کھیل رہیا ورتائیا۔ برہما ہتھ دوئے جوڑے، وشنوں اکھ سنائیا۔ سری بھگوان جن بھگتاں اتم بھڑے، گھر اپنا پھیرا پائیا۔ راہ وچ کی کوئی اٹکاوے روڑے، پاندھی بنیا بے پرواہیا۔ پھردا پھردا چلدا چلدا لکدا لکدا گرمکھاں دے آ وڑیا موہڑے، موہڑا اپنا نام گڈائیا۔ گرمکھ سچے پھردے دوڑے، بھجن واہو داہیا۔ مانس جنم جنہاں دے سوڑے، سو صاحب ستگر رہے منائیا۔ توں وی ویکھ کر کے غوڑے، اپنی اکھ کھلائی۔ پرہ ملن دی جنہاں لوڑے، جو سارے کھھے ہو کے بیٹھے دھیان لگائیا۔ دین دیاں تنہاں بھڑے، جگ چوکڑی ویکھ وکھائیا۔ پھل ویکھنہارا مٹھے کوڑے، جیو جنت پھول پھلائی۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، نرگن اپنا ویس وٹائیا۔ وشنوں کہے میں ویکھے اوہلے، اوہلے اوہلے دھیان لگائیا۔ کون دوار سری بھگوان بولے، پاربرہم بے پرواہیا۔ جن بھگت دوار اکو کھولے، شاہ پاتشاہ

سچا شہنشاہیہ۔ ساچی وست رکھے کولے، جن بھگتاں آپ ورتائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اُٹھائیا۔ برہما کہے
میں ماری جھاتی، نیترا اپنا نین اُٹھایا۔ کلجگ اتم دیون آیا باقی، نرگن داتا بے پرواہیا۔ جام پیائے بن کے ساقی، سچ پیالہ ہتھ اُٹھایا۔ میٹے
رین اندھیری راتی، ستجگ ساچا چند چمکایا۔ اتم پر ماتم سُنائے ساچی گاتھی، سوہنگ ڈھولا راگ الایا۔ کرنہارا بند خلاصی، ناتا دوئی
توڑ تڑایا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گھر ساچے پھیرا پایا۔ وشنوں کہے میں تگاں جاندا، پرہہ اپنا پھیرا پائیا۔ اکو ڈھولا
گرمکھاں گاندا، دو جا راگ نہ کھئے الایا۔ آد جگاد نہ تھکا ماندا، تھکاوٹ وچ کدے نہ آئیا۔ پریم پریتی نہاؤن نہاندا، دو جا اشنان نہ کھئے
کرائیا۔ نرگن اپنا سانگ وٹاندا، سوانگی اپنا ویس کرائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نرگن کھیل کرے بے پرواہیا۔ برہما
کہے پرہہ جائے بھجا، بھج بھج پندھ مکائیا۔ گرمکھاں موہڑے جا کے سجا، سچ سنگھاسن آسن لائیا۔ لوک لاج نہ کوئی لجا، بے پڑد ہویا
بے پرواہیا۔ کر کے آیا پار خدا، دُور دُراڈا پندھ مکائیا۔ وشنوں کی کچھ میں سچ دساں، دسن والی بات رہی نہ رائیا۔ نالے روواں نالے
بساں، گل پلڑو ایک پائیا۔ میں وی جا کے اوتھ وساں، جتھے وسے بے پرواہیا۔ سرن سرنائی جا کے ڈھٹھاں، آپ اپنا مان مٹائیا۔
گرمکھاں اچی کوک دساں، ایہو بے پرواہیا۔ منمکھاں کولوں نساں، گرمکھاں اندر ڈیرہ لائیا۔ کلجگ اتم ڈونگھی غار بہہ کے لکاں، باہروں
مکھ نہ کیسے وکھائیا۔ پریم پریتی دا سدا بھکھا، بھکھے بھکھے نہ کھئے گوائیا۔ جے دھنگالی وچوں ملے ٹکر رُکھا، برہما کھا کھا شکر منائیا۔
وشنوں ویکھیں تُوں نہ رہ جائیں سکا، گھر آ درشن پائیا۔ اتم ویلا اوہ ڈھکا، جس دا راہ گر اوتار پیر پیغمبر تکائیا۔ کرے کھیل ابناسی
اچتا، رُت اپنی آپ مہکائیا۔ گرمکھاں بنائے اپنا پتا، پت اپنا ہور نہ کھئے جنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہربان اکو
ٹٹھا، دین دیال اپنا پھیرا پائیا۔ وشنوں کہے میری ہوئی بھل، برہمے سچ سچ جنائیا۔ جے میں جان دا پاربرہم برہم بھگت بناؤنے اپنی گل،
کل بھگتاں والی ویکھ وکھائیندا۔ در آ کے پواؤندا ایکا مل، قیمت کرتے ہتھ رکھائیندا۔ میرا بھنڈارا نہ جاندا ڈلھ، لکھ چوراسی جھولی آپ
بھرائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، در گھر ساچے پھیرا پائیندا۔ وشن برہمے سُنو لا کت، ہر کرتا
آپ جنائیا۔ گرمکھ نہیں ایہہ گر کا دھن، گر ستگر آپ پرگٹائیا۔ بھگت نہیں ایہہ بھگتی جن، دھن دھن جنیندی مائیا۔ پاربرہم پرہہ جنہاں

بیڑا رہیا بٹھ، شوہ دریا نہ کھئے رڑھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ناتا اپنے نال بندھائیا۔ موہڑا نہیں ایہہ مُدھ، مُدھلی دھار جنائیا۔ جس نوں عیسیٰ موسیٰ کہندے گاڈ گڈ، سو بے پرواہ پھیرا پائیا۔ سب دی کرنی رہیا بُجھ، اپنا بھیو نہ کیسے جنائیا۔ گُرمکھاں رہیا پُچھ، دُکھیاں دُکھ درد وندائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، اندر وڑ کے ویکھے جھک، نیواں ہو کے پھیرا پائیا۔ وشن برہما آئے اکٹھے، اکو متا پکائیا۔ پرہہ سرنائی دوویں ڈھٹھے، ڈھیہہ ڈھیہہ سپس نوائیا۔ پریم پریتی اندر رتے، رنگ اکو اک رنگائیا۔ درشن پا ہونے ہکے ہکے، نیتر نین کھلائییا۔ وشنوں برہما ول تکے، برہما وشنوں اکھ ملائییا۔ اشاریاں نال دوویں ہسے، ہس ہس خوشی وکھائییا۔ ہونے حیران سیری بھگوان جن بھگت دوارے وسے، واسطہ بھگتان نال رکھائییا۔ جس درشن نوں گر اوتار پیر پیغمبر پھردے نٹھے، دو جہاناں واہو داہیا۔ سو صاحب ستگر اپنا لیکھا گُرمکھاں اُتے سٹے، پریم پریتی اک جنائیا۔ کلجگ سہائے سہنجی رتے، رت رتڑی آپ مہکائییا۔ نرگن دھاروں نرور اٹھے، نور اُجالا نور وکھائییا۔ سنت جگائے آپ سٹے، ستگر اپنی اکھ کھلائییا۔ بھگت بھگوان اک دوجے دے دوویں بھکھے، نت نوت دھیان لگائییا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کل اپنا میل ملائییا۔ وشن برہما دوویں آئے، آ آ درشن پائیا۔ نیتر پیکھن کرن پائے پائے، ہوکا اکو اک وکھائییا۔ سیری بھگوان تیری رضائے، رحیم تیرا انت کھئے نہ پائیا۔ جگ چوکڑی لکھ چوڑاسی تینوں رہی دھیائے، دھیان دھیان وچ لگائییا۔ نرگن ہتھ کیسے نہ آئے، سچکھنڈ بیٹھا مکھ چھپائییا۔ کیوں کلجگ ویس وٹائے، اپنی ریتی آپ بدلائییا۔ سیری بھگوان کہہ سمجھائے، بھیو ابھید کھلائییا۔ اوہ ویکھو گوبند منگ رہیا منگائے، اپنی جھولی آگے ڈاہیا۔ نانک کوک گیا سُنائے، نہکلنکا آوے واہو داہیا۔ وید ویاسا گیا لکھائے، پوت سپوتا براہمن گوڑا پھیرا پائیا۔ موسیٰ کلمہ گیا پڑھائے، نور الہی ہونے رُشنائیا۔ عیسیٰ سب نوں گیا سمجھائے، میرا پتا آوے ہونے سہائیا۔ محمد چوڑاں طبق گیا گرلائے، امام اپنی کھیل رچائییا۔ شاستر سمرت دین دپائے، دروبی اکو نام خدائیا۔ پرگٹ ہونے ہر رگھرائے، رہبر اکو نظری آئییا۔ جوتی جامہ ویس وٹائے، روپ رنگ ریکھ نظر کیسے نہ آئییا۔ دس دسمیش میل ملائے، دہ دشا ڈیرہ ڈھاپیا۔ محل اٹل اک رُشنائے، دیا باقی ڈگمگائییا۔ کاغذ قلم بھیو نہ پائے، کاتب لکھ نہ کھئے شاہیا۔ عالم علم نہ کھئے جنائے، چوڑاں ودیا نین شرمائییا۔ گر اوتار پیر پیغمبر بیٹھے راہ تکائے، نج نیتر نین اٹھائییا۔ سو پُرکھ نرنجن درد دُکھ بھہ بہنجن اپنا ویس

وٹائے، ویس اولٹا اک سمجھائیا۔ اک اکلڑا پھیرا پائے، دوجا سنگ نہ کھئے رکھائیا۔ نہچل دھام اٹلڑا مات بنائے، بھگت دوار دئے وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، نرگن اپنا پھیرا پائے۔ وشن برہما دوویں ہسن، ہس ہس خوشی منائیا۔ پرہہ سرنائی سو وسن، جنہاں اپنی دیا کھائیا۔ دھن بھاگ پرہہ اپنا مارگ آیا دسن، نرگن نرگن کرے پڑھائیا۔ برہما کہے میری پت آیا رکھن، میرا برہم لئے جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، سد دیونہار سرنائیا۔ وشنو کہے میرے جاگے بھاگ، ہر وڈ بھاگی پھیرا پائیا۔ گھر گھر ملے کنت سہاگ، سنجی سیج نظر کھئے نہ آئیا۔ در در جگائے اک چراغ، دیپک دیا اک وکھائیا۔ پچھلا بدل دیوے سماج، سماہی اپنے نام وکھائیا۔ گھٹ بھیت ہو وساد، بسمل اپنا رنگ وکھائیا۔ دھن ناد و جا اناد، انراگی راگ الٹیا۔ پریم پریتی اپنے وچوں کاڈھ، نرگن سرگن بھگتاں جھولی پائیا۔ آتم پرما تم کر کے یاد، پاربرہم برہم لیکھا رہیا مکھائیا۔ سجن ویکھے سچے سادھ، سادھنا جنہاں آپ سمجھائیا۔ جو پریم پُرکھ پرما تم رہے آرادھ، ایشٹ دیو اک کال منائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، تنہاں اپنا راہ وکھائیا۔ برہما کہے مینوں آوے ہاسا، سچ سچ جنائیا۔ سری بھگوان ویکھن آیا تماشا، گر اوتار پیر پیغمبر پلؤ گئے چھڈائیا۔ جس نے گھر گھر کیرپا واسا، سو در در پھول پھلایا۔ جس دا تول نہ تولا نہ ماسہ، رتی روپ نہ کھئے وٹایا۔ آد جگاد جگا جگنتر نہ جنے نہ کدے وناسا، ابناسی اپنا ناؤں دھرائیا۔ نہ پون نہ کھئے سواسا، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کل اپنی کار کھائیا۔ وشنو کہے مینوں آئی خوشی، خوشحالی اک جنائیندا۔ سری بھگوان بھگتاں ول لائی اپنی رچی، رنچک بھيو نہ کسے جنائیندا۔ لکھ چوراسی وچوں آتم لبھے سچی، سچ سوچم اپنے رنگ رنگائیندا۔ اُجل کرے مات مکھی، مکھڑے ڈرمت میل دھوائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ساچی کرنی آپ کھائیندا۔ وشنو کہے ہوئی حد، میرا نین نین شرمایا۔ ٹھا کر سوامی آیا بھج، نرگن نرگن ویس وٹایا۔ کوجھیاں کھلیاں پردہ رہیا کج، غریب نایاں گلے لگایا۔ کنڈیاں اندر بیٹھا سچ، تکھیاں سولان گھیرا پایا۔ خوشی ہووے بھگتاں کر کے حج، اپنا آپ نہ کھئے وڈیایا۔ پریتی اندر پریم بچھ، پریم پُرکھ پرہہ پھیرا پایا۔ مینوں ویکھ کے آوے لج، وشنو برہم رہیا جنایا۔ بن کے پُرکھ آپ سمرتھ، جگت نتھاویاں گھر ڈیرہ لایا۔ میرا ٹٹ گیا اگلا پچھلا ہٹھ، صدق صبر کھئے رہن نہ پایا۔ کیرپا کھیل پُرکھ اکتھ، کتنہی کتھ نہ سکے رایا۔ نو سو چورانوے چوکرے جگ

گر اوتار پیر پیغمبر پرہ دی گاؤندے گئے گاتھ، دوئے جوڑ سیس جھکایا۔ کلجگ اتم سیری بھگوان نرگن ہو کے سرگن بھگتاں دتا ساتھ،
 لوک مات سنگ نبھایا۔ رل کے بھے وچ جماعت، چار ورن نہ ونڈ ونڈایا۔ اکو بیہو کھلائے ساکھیات، صاحب سجن ویس وٹایا۔ جن بھگتو
 اٹھو ویکھو مار جہات، ٹھاڈے گھر پریشور آیا۔ رل مل اک دوئے دی گاؤ گاتھ، سوہنگ ڈھولا رہیا سناپا۔ ڈھولا سن چرنی ڈکے
 تریلوکی ناتھ، رام راما سیس جھکایا۔ تیئی اوتار وسن پاس، پاسا سب دا رہیا بدلایا۔ پیر پیغمبر وکے جس دے ہاٹ، سو پروردگار
 بے پرواہیا۔ وشنوں مل مل ویکھے دوویں ہاتھ، ہتھ ہتھان اُتے رکھایا۔ پرہو تیرا انوکھا کھیل تماش، میری سمجھ وچ نہ آیا۔ میں اُچی
 تیری شاخ، ست شبدی جھولی پایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساکھیات، صاحب اپنا ویس وٹایا۔ برہما
 کہے کی سچ گل، میری سمجھ وچ نہ آئی۔ سیری بھگوان جگ چوکری اچھل اچھل، ول چھلداہاری اپنی کھیل رچائی۔ کلجگ اتم نرگن
 ہو کے بھگتاں آتر جائے رل، سرگن اپنا پردہ پائی۔ جوت دیپک ہو کے جائے بل، نورو نور کرے رُشنائی۔ اتم سیجا بھے مل، سچ
 سنگھاسن ڈیرہ لائی۔ ڈھر فرمان دیوے گھل، وشنوں تیری میری بھگتاں لوڑ رہے نہ رائیا۔ جنہاں پاربرہم پرہ ملے چل چل، اپنا پنڈھ
 مکائی۔ سو گرمکھ گرسکھ ہر سجن وڈ پرل، بل اپنا رہے ودھائی۔ ایتھے اوتھے دو جہان نہ سکن ہل، لوک مات جڑ نہ کھئے اکھڑائی۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، بھگتاں میلا سہج سُبھائی۔ وشنوں کہے ایہہ کی بات، برہمے اکھ سُنائی۔
 کی کھیل کرے پُرکھ سمرتھ، سمرتھ اپنی دھار چلائی۔ سب دے نالوں ہو کے وکھ، نرگن اپنا ویس وٹائی۔ جن بھگتاں کھولے اپنی اکھ،
 سریشٹ سبائی لوچن بند کرائیا۔ برہما کہے میں جو کہا سو سچ، سچ ساچی رہیا جنائی۔ سیری بھگوان کایا ماٹی اندر وڑیا کچ، کاچی
 گگریا دئے وڈیائی۔ منکھاں کولوں بچ، گرمکھاں اندر گیا سمائی۔ لوں لوں اندر رچ، ساڈھے تِن کروڑ دئے وڈیائی۔ چل ویکھ ہُن اج، ہُن
 دیاں وکھائی۔ جس دوارے نہیں کوئی بچ، پردہ سکے نہ کھئے پائی۔ پریم پریتی اندر سارے رہے بچھ، ڈوری نام تند رکھائی۔ وشنوں کہے
 برہمے میں کی دساں نت نوت میں اوہدا گاواں چھند، آد جگاد جگ چوکری ڈھولا راگ لائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر،
 دیونہارا ساچا ور، کلجگ آنت بھگت پریتی گیا بچھ، بچت ہور نہ کھئے رکھائی۔ دھی گاں والی، والی بے پرواہیا۔ دوہاں پت کرے رکھوالی،

پت پریشور ہوئے سہائیا۔ کلجگ زین اندھیری کالی، ٹھگ چور یار کوکن دین ڈہائیا۔ جنہاں صاحب بنے پرتپالی، تتی وا نہ لاگے رائیا۔ نت
 نوٹ کرے رکھوالی، راکھا ہووے ہر گھٹ تھائیا۔ دھی گاں دووین پرہہ آگے سوالی، نیاں نائیاں روپ وٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر،
 آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سب دا پورا کرے سوالی، جو جن آرزو عرض سُنائیا۔

* ۱۸ جیٹھ ۲۰۲۰ بکرمی گری دیوی دے گرہ دھنگالی جموں *

شنکر کہے میں بھولا ناتھ، اپنا بھیو جنائیندا۔ وشنوں میں وی جاواں برہمے ساتھ، برہما پاربرہم سرن تکائیندا۔ لگا بھاگ لوک
 مات، دو جہان راہ تکائیندا۔ جس ترسول پھرائی باتھ، اُس دی اوٹ رکھائیندا۔ میں وی ٹیکان چل کے ماتھ، دھوڑ بھوتی تن نہ کھئے
 رمائیندا۔ مستک ملے اکو خاک، خاک سار منگ منگائیندا۔ چرن چرنودک پی ہوواں داس، بن داس سیو کھائیندا۔ نو نو چار رکھی
 آس، آسا اکو اک وکھائیندا۔ نرگن نرگن بھجئے پیاس، سرگن سرگن ٹھنڈ ورتائیندا۔ کھیلنہارا خلق تماش، خالق اپنی کار کھائیندا۔ نرگن نور
 جوت پرکاش، جوتی جاتا ڈگمگائیندا۔ گھٹ گھٹ اندر رکھ رکھ واس، گرہ گرہ اپنا آپ کھائیندا۔ در در لیکھا شاہو شاہاش، شہنشاہ اپنا
 آپ مکھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ساچی کرنی آپ کھائیندا۔ بھولا ناتھ کہے میں رکھاں سنگ، ساچا سنگ نبھائیا۔
 کینگرے کینگرے وجا مردنگ، ڈورو ڈنک سُنائیا۔ مائی گورجاں منگے منگ، خالی جھولی رہی وکھائیا۔ کون دوارے بیٹھا سورا سربنگ،
 شاہ پاتشاہ ڈیرہ لائیا۔ لوء پری برہمنڈ کھنڈ لنگھ، سچ سنگھاسن اک سہائیا۔ راہ تگن سورج چند، منڈل منڈپ نین اٹھائیا۔ زمیں اسمان
 منگن منگ، دھرت دھول پئے سرنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، اپنا کھیل رہیا رچائیا۔ شنکر کہے میں ویکھاں میت،
 وڈ داتا بے پرواہیا۔ جس دا بھولے بھاؤ گاواں گیت، گوہند ویکھاں چائیں چائیا۔ جس چلائی ترے گن ریت، اتیت داتا وڈ وڈیائیا۔ میری
 اگنی ہووے ٹھنڈی سیت، سانتک ست ست کرائیا۔ جو وسنہارا ہست کیٹ، لکھ چوراسی رہیا سہائیا۔ جن بھگتاں بنے سدا میت،

جُگ ویکھ وکھائیا۔ نام نشانہ دے ٲھیک، ٲھیکر کوڑا بہن وکھائیا۔ ست دھرم دے حدیث، کلمہ اکو حق پڑھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سد راکھ اک سرنائیا۔ شنکر کہے میں ویکھاں گھر، جس گھر وسے بے پرواہیا۔ نرگن ہو بیٹھا نڈر، بھے سیس نہ کھئے ٲکائیا۔ اپنا اکھر رہیا پڑھ، پچھلی چھڈی سرب پڑھائیا۔ ساچے مندر بیٹھا چڑھ، روپ رنگ ریکھ نہ کھئے رکھائیا۔ پوت سپوتا لیا پھڑ، گوہند اپنی گندھ پوائیا۔ نہ جنے نہ جائے مر، مر جیوت روپ وٹائیا۔ سچ وکھائے اکو سر، سروور جس وچ سمائیا۔ نہ پُرکھ نہ ناری نر، نر نرائن نرگن جوت نور رُشنائیا۔ اپنی کرنی رہیا کر، ہر کرتا بے پرواہیا۔ میں سرن سرنائی جاواں پڑ، نیوں نیوں اپنا سیس جھکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ بھولا کہے میں ہویا بھولا، بھاؤ بھیو کھئے نہ آئیا۔ وشن برہما میرے کول پاؤندے رہے روٹا، میں اکھ نہ کھئے کھلائییا۔ میں سندا رہیا سوہلا، رسنا جہوا ڈھولا گائیا۔ کلجگ آنت سری بھگوان کر کے اوہلا، نرگن اپنا ویس وٹائیا۔ پنج تت بدلیا چولا، چولی رنگ نہ کھئے وکھائیا۔ نرگن وسیا نرگن کولا، آتم پرما تم جوڑ جڑائیا۔ دوہاں مل کے گایا ڈھولا، سوہنگ وچی ودھائیا۔ بھیو کھلایا گرو چیلا، چیلا گرو اکو نظری آئیا۔ ست پُرکھ نرنجن ہو کے بنیا تولا، دو جہاناں تول ٹلائییا۔ موٹا ہو کے گھر گھر موٹا، موٹوی روپ نہ کھئے درسائیا۔ نہ پیلا نہ چٹا کالا سوٹا، لال لال رنگ نہ کھئے وکھائیا۔ جاں بولے تاں اپنا بولا، دوٹا ڈھولا نہ کھئے گائیا۔ سچ دوارا اکو کھولا، جن بھگت ملے وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ بھولا کہے میرے چلو ساتھ، ساتھی وشن برہما نظری آئیا۔ میں وی سنان اوہ گاتھ، جو پُرکھ اکال رہیا پڑھائیا۔ سگل وسورے جائن لاتھ، دکھ درد رہن نہ پائیا۔ اتم اترے اپنے گھاٹ، پتن ملے بے پرواہیا۔ جگ چوکری مکدی گئی واٹ، کلجگ اتم نیڑے آئیا۔ جس اُچائی ساچی ذات، سو اپنے وچ ملائییا۔ جس بندھایا اپنا نات، سو بدھاتا پھیرا پائیا۔ تس صاحب آگے کریئے فریاد، نیوں نیوں اپنا سیس جھکائیا۔ کیتا قول کر یاد، جو آد آد پُرگٹائیا۔ تیرا کھیل ویکھ سدا برہما، وشن برہما شو سیو کھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کلجگ آنت جن بھگتاں کرے لاڈ، ساڈی سار کھئے نہ پائیا۔ شنکر کہے میں دساں حال، ساچا حال سنائیا۔ میں وس رکھایا اپنے کال، رائے دھرم حکم منائیا۔ چتر گپت رکھیا نال، لاڑی موٹ سر ہتھ ٲکائیا۔ جو اُچیا سو

کیتا گھائل، لوک مات رہن نہ پائیا۔ میرا کھیل بے مثال، شاہ سلطاناں خاک ملائیا۔ تیرے حُکمے اندر بنیا رہیا دلال، جن بھگتاں بھید چُکائیا۔ جنہاں ملیا پُرکھ اکال، تنہاں مارنہارا نظر کھئے نہ آئیا۔ صاحب ستگر وسے نال، سدا سُہیلا سنگ نہائیا۔ نیتر رووے مہاکال، اکھ پرتکھ نہ کھئے کھلائیا۔ جنہاں سوامی گر گوپال، نہکرمی نہکرمی دامن رہیا پھڑائیا۔ سو آنترجامی کرے سدا سنبھال، جگ چوکرئی ویکھ وکھائیا۔ کلجگ آنت کرے کمال، نرگن اپنا پھیرا پائیا۔ بھگت دوار ویکھ سچّی دھرمسال، گھر مندر بیٹھا سوہا پائیا۔ لکھ چوڑاسی وچوں آپ بھال، جگ جگ وچھڑے میل ملائیا۔ سُنے جا مُریداں حال، مُرشد اپنا حال پھیر سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا کھیل رہیا وکھائیا۔ وشن برہما شو کہن کی کریئے، کرنہار بے پرواہیا۔ صاحب سلطان کولوں سد ڈریئے، سب دا داتا اک اکھوائیا۔ سچ سرنائی ساچی پڑیئے، چرن کول دھیان لگائیا۔ در اوس دے جینودیایاں ہی مریئے، مرے جیوت لئے کرائیا۔ بن سیوک پانی بھریئے، داسی داس روپ وٹائیا۔ رل مل اوہدا ڈھولا پڑھیئے، جو بھگتاں رہیا سُنائیا۔ ساچے مندر نیوں نیوں وڑیئے، دوئے جوڑ بندنا سیس جھکائیا۔ تُو ہی تُو ہی سدا کریئے، میں میری آپ مٹائیا۔ لڑا کو اک پھڑیئے، جس پھڑیاں وچھوڑا ہوئے نہ رائیا۔ ساچے پوڑے مندر چڑھیئے، محل اٹل سوہا پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساڈا لیکھا لیکھے لائیا۔ سری بھگوان سُن بات، انڈیٹھا حُکم سُنائیندا۔ وشن برہما شو ویکھو مار جہات، ہر نیتر نین کھلائیندا۔ بھگت وسے میرے ساتھ، سدا اپنے سنگ رکھائیندا۔ جنہاں بخشنی اپنی دات، تنہاں وست جھولی پائیندا۔ ترے ترے بنی جگت جماعت، سیوا ساچی توہے لگائیندا۔ اتم پوری کرے آس، آپ اپنے وچ سمائیندا۔ گرمکھ بھگت کر پرکاش، ساچے دھندے آپے لائیندا۔ جو اُچے سو ہوئے وناس، ابناسی اپنی کار کھائیندا۔ اتم آؤنا میرے پاس، لیکھا سب دا آپ مکھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی کرنی آپ کھائیندا۔ ساچی کرنی کر کرتار، لیکھا سب دا دئے چُکائیا۔ گرمکھ سچن سچ اٹھال، دیونہار آپ وڈیائیا۔ تھادی بھومکا دئے بہال، حُکم حاکم اک سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا رنگ آپ رنگائیا۔ کی پرہ تیرے بھگت ایتھے آؤن گے۔ سچ سنگھاسن سوہا پاؤن گے۔ پھڑ سانوں بانہ پرے ہٹاؤن گے۔ سیس تیرے در جھکاؤن گے۔ نام تیرا اک دھیائون گے۔ سنساری بھنڈاری لے دیبان آپ اکھواؤن گے۔ تیرا دوارا چھڈ، لوآن پُریاں آن

وساؤن گے۔ سِری بھگوان کہے ایہہ میری حد، ہوں میں اندر خوشی مناؤن گے۔ سد ڈھولا گا چھد، تُوں میرا میں تیرا تیرا میرا اکو نام دھیاؤن گے۔ میں اُپر پردہ بیٹھا کج، اوہ میرے تھلے میری آس رکھاؤن گے۔ چرن کول دا امرت پیون رچ، ترسنا بھکھ نہ کھئے ودھاؤن گے۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، وشن برہما شنکر شنکر برہما گُرمکھ گُرمکھ آپ اکھاؤن گے۔ مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، بنائے بنتر، گگن گگنتر دھر دا راج کماؤن گے۔

* ۱۸ جیٹھ ۲۰۲۰ پکرمی شوو دیوی دے گرہ دھنگالی جموں *

گُرمکھ کہن، پرہہ ساچے سپس نواواں گے۔ جس چرن بخشیا بہن، تِس اپنا پیا مناواں گے۔ جس درس دکھایا تین، تِس تین بھیٹ چڑھاواں گے۔ جو صاحب آیا لین، تِس اپنا سنگ بناواں گے۔ وشن برہما شو جے ہر سنگت وچ رل کے بہن، پھیر گُرمکھ روپ وکھاواں گے۔ سوہنگ ڈھولا نال ساڈے کہن، جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دیوے ساچا ور، اکو اُس دا نام دھیاواں گے۔ بھگت بھگوان دوویں کہندے، اک دوجے اکھ سُنائیا۔ جگ چوکری وچھوڑا کدے نہ سہندے، نت نوت دھیان لگائیا۔ پریم پریتی اندر دوویں ڈھہندے، آپ اپنا مان گوائیا۔ اک دوجے دے مندر اندر وڑ کے بہندے، مندر نظر کیسے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، گھر اپنے سوبھا پائیا۔ بھگت بھگوان اکو آس، آسا جگت نہ کھئے ودھائیا۔ برہوں وچھوڑے وچ رہن اُداس، اُداسی بھگت بھگوان کدے نہ بھائیا۔ سدا ملن دی رکھن پیاس، پریمی پریمکا روپ وٹائیا۔ کلجگ اتم ہو پرکاش، پرکاشوان آیا سچا شہنشاہیا۔ جن بھگتاں اندر پاوے راس، نرگن ہو کے گوپی کاہن نچائیا۔ پون پون چلے سواس سواس، سواس سوہنگ ڈھولا گائیا۔ سوہنگ ڈھولا پرہہ دا خاص، خالص اپنا ناؤں جنائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ بھگت بھگوان دوویں تڑپن، آپ اپنا رے مٹائیا۔ درس لوچن توں نیتر بھٹکن، دھیان اکو اک پرگٹائیا۔ نیڑے دُور پریتی پرکھن، پریکھیا سمجھ کیسے نہ

آئیا۔ نیتز نیر دووین برکھن، کروڑ چھیانوے میگھ شرمائیا۔ کر کیرپا اک دوُجے ول پرتن، نرگن سرگن میل ملائیا۔ آتم پر ماتم کر کے درشن، ترسنا تریت اپنا آپ کرائیا۔ آگے پچھے کوئی نہ رہے حرصن، حرص روپ نہ کھئے درسائیا۔ لیکھا چُکے قُرص عرشن، عرش آرزو نہ کھئے وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، آتم پر ماتم میل ملاواں مرد مردن، مرد نار روپ نہ کھئے وٹائیا۔ بھگت بھگوان دووین تکن، تقوا اک رکھائیا۔ آد جُگاد کدے نہ آگن، نیتز نین اٹھائیا۔ پریتی اندر پریم سدن، پریم اندر پیار کرے گُرمائیا۔ جگت دوار پار کرن حدن، ہوئے اپنی ونڈ ونڈائیا۔ سچ دوارے بہ کے سجن، سوہنا سنگ بنائیا۔ نام آگم سنن ندن، انادی ناد وجائیا۔ بن مکیوں کعبیوں ہوئے سجن، حاجی حاجت اپنی پور کرائیا۔ محبوب مُحبت اندر سدن، مہو اپنا رنگ وکھائیا۔ رنگ رنگیلا چولا اکو رنگن، رنگت ساچی سچ چڑھائیا۔ اک دوُجے دے بہ کے انگن، انگیکار اک ہو جائیا۔ تُوں میرا میں تیرا وست امولک اکو منگن، منگدیاں نین نہ کھئے شرمائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل سورا سرینگن، سوربیر بل اپنا آپ وکھائیا۔ بھگت بھگوان کھیل اپار، اپر اپاری آپ جنائیندا۔ پرہوں اندر ویراگ ادھار، ویراگ اندر اپنی کار جنائیندا۔ کار اندر شبدی دھار، شبدی دھار اندر سار روپ وٹائیندا۔ سار اندر جوت نرنکار، جوت نرنکار اندر نرور پُرکھ نظری آئیندا۔ نرور پُرکھ اندر کھیل آگم اپار، محل اٹل اک رُشنائیندا۔ محل اٹل اندر کھول کواڑ، بند تاکی کُنڈا لاپندا۔ تاکی اندر پھریدار آپ کرتار، چوبدار نظر کھئے نہ آئیندا۔ گُرمکھ گُرسکھ ہرجن ہر بھگت ہاہوں پھڑ اندر لئے بٹھال، گھر ساچے میل ملائیندا۔ آد جُگاد جُگا جُگنتر بھگت بھگوان بن دلال، دھرمسال اکو اک سہائیندا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوون بھگوان، کلجگ اتم ہو مہربان، ہر سجن گُرمکھ کر پیارے، ساچے پوڑے اکو چاڑھے، پوڑی پوڑا اپنے ہتھ رکھائیندا۔

* ۱۸ جیٹھ ۲۰۲۰ بکرمی گلونت سینگھ دے گرہ دھنگالی جموں * *

پن آتما پرما تا خالی کیتا بُت، کایا قلبوت نہ کھئے وڈیا ئیا۔ گو بند کہے پرہہ وکھا اپنی رُت، سچکھنڈ کی کی دھار رکھائیا۔ نال لے کے گیا اپنے سُت، محل اٹل پھیرا پائیا۔ سچکھنڈ جا کے دوویں اک دوجے نوں رہے پُچھ، پتا پوت کرن صلاحیا۔ گو بند کہے کیوں ایتھے بیٹھا رہوں لک، آپ اپنا مکھ چھپائیا۔ سری بھگوان کہے ابناسی اچت، آد جگاد میرا بھیو کھئے نہ پائیا۔ جوں بھاوے توں سہاواں ساچی رُت، جگ چو کڑی اپنی مہک مہکائیا۔ ستجگ تریتا دواپر کلجگ نرگن ہو کے سرگن ٹٹھ، پنج تت دتی وڈیا ئیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر وست امولک دے کے کُچھ، نانا لوک مات جگت بندھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ساچی کرنی آپ کھائیا۔ گو بند کہے تیرا سچکھنڈ سوہنا، سوہنی جڑت جڑائیا۔ نہ ہسنانہ رونا، نیتر نیر نہ کھئے وہائیا۔ نہ جاگنا نہ سونا، آس نندرا نہ کھئے رکھائیا۔ نہ وڈھنا نہ بونا، کرم کانڈ نہ کھئے سمجھائیا۔ نہ اُجل نہ میلا دھونا، نرمل نور اک رُشنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، اپنی دھار اک رُشنائیا۔ گو بند سُت ویکھ گھر، گھر اپنا رہیا وکھائیا۔ بالے نڈھ دتا ور، اپنی دات جھولی پائیا۔ نرگن ہو کے نرگن ور، ور داتا میل ملائیا۔ کیرپا ندھان پھڑایا لڑ، پلو تیرے ہتھ رکھائیا۔ انگلی لا لیاندا گھر، گرہ مندر گنڈا لایا۔ آویکھ اُپر چڑھ، نرگن نور دیاں درسائیا۔ جتھے نہ چوٹی نہ کوئی جڑ، آد آنت ہاتھ کیسے نہ آئیا۔ نہ اکھر نہ وڈیا کوئی رہیا پڑھ، گر اوتار روپ نہ کھئے وکھائیا۔ پُرکھ اکال دین دیاں ایکنکارا ہر نرکارا نرگن جوت ست پرکاش اکو رہیا کر، آکاش نظر کھئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ساچا مندر رہیا وکھائیا۔ گو بند کہے میں ویکھن آیا، پرہہ تیرا بنک دوار۔ دسویں جاے منگ منگایا، کل کلکی لے اوتار۔ میرا لہنا دئے چکایا، انگلی لا نر نرکار۔ تیرا میرا تیرا بھیو چکایا، لیکھا جانے دھر دی دھار۔ شبدی میرا روپ وٹایا، جوتی داتا سرجنہار۔ اکلوتی انگلی آپے لایا، نظر نہ آئے وچ سنسار۔ تھوڑی سیوا ہتی کر وکھایا، لیکھا چکے بیتڑے جگ چار۔ چارے سُت بھیٹ چڑھایا، رُت بسنتی ویکھ کھڑی گلزار۔ ساچا پُت بن کے آیا، پتا پوت کرے پیار۔ پتر کولوں کی رہوں چھپایا، کھول اپنا بند کواڑ۔ میں اندر وڑ کے سوہا پایا، ویکھا تیرا کھیل نرکار۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، اک وکھاؤنا ساچا گھر، جس گھر دیا باقی جوت جگے اگم اپار۔ اٹھ ڈلارے ویکھ مار

دھیان، سو بھگوان آپ جنائیا۔ نہ مندر نہ کھئے مکان، نہ چہپر نہ چہنّ چار دیواری نظر کھئے نہ آئیا۔ نہ شبہ نہ دھنکان، نہ راگ نہ کوئی کان، ناد دھن نہ کھئے وجائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، اِکو مندر دئے وکھائیا۔ پرہہ سچ دس کی مندر اوہ، جس وچ اپنا آسن لائیا۔ لوک مات وچوں چل کے آئیوں چہہی پوہ، پوری اپنی آس کرائیا۔ جس وچ بیٹھ ہوویں نرموہ، مُجبت سچ نہ کیسے جنائیا۔ دو جہان دیندا رہیں ڈھوآ ڈھو، گر اوتاراں پیر پیغمبران وست نام ورتائیا۔ کی ایسے اندر بہہ کے سب توں سب کُچھ لوین کھوہ، خالی ہتھ رہیا پھرائیا۔ کی آد جُگاد جُگ چوکڑی لکھ چوڑاسی نال کریں دھروہ، جو گھڑیا بہنّ وکھائیا۔ تیری کھیل اندر ماں پیو پُتران رہے رو، پُت ماییاں دین دُہائیا۔ میں ایسے کر کے ناتا چھڈ کے تیری سنی سو، اپنے پُت مات پت تیری بھیٹ چڑھائیا۔ اپنا بھیو دس پُرکھ اکال نرمل ہو، پردہ اُپر نہ کھئے رکھائیا۔ تیرے پرکاش دی نظری آئے لو، سورج چند لوڑ رہے نہ رائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، مہربان وکھاؤنا اپنا در، جس در بیٹھا لکھ جگائیا۔ سری بھگوان کہے میں گوبند اوہی، اوڑک اوڑک بہال تھکے ہتھ کیسے نہ آئیندا۔ آد جُگاد میرے نام دی دروہی، ڈنکا دو جہان وکھائیندا۔ جُگ چوکڑی بنیا رہاں دھروہی، دھروہ لکھ چوڑاسی نال کھائیندا۔ آتم پر ماتم وست دے پنج تت کولوں سب دی کھوہی، سگلا سنگ نہ کھئے رکھائیندا۔ گر اوتاراں پیر پیغمبران جیواں جنتاں سادھاں سنتاں بن میرے ملے کیسے نہ ڈھوئی، ساچے در نہ کھئے بہائیندا۔ گویند مینوں لبھدا کوئی کوئی، کوٹاں وچوں جنہاں اپنا بھیو جنائیندا۔ جو کراں سو آد جُگاد ہوئی، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیندا۔ اوہ ویکھ کبیر اِکلا نال دسے نہ لوئی، کمالا سنگ نہ کھئے وکھائیندا۔ نانک نرگن چرناں نال رہیا چھوہی، شہنشاہ اِکو پُرکھ اکال منائیندا۔ اِس توں آکے پُرکھ اکال جوت نویں روئی، پردھ بال روپ نہ کھئے وٹائیندا۔ جو تیرے جوگی ہوئی، تیرے اندر وڑ کے ڈیرہ لائیندا۔ آد جُگاد نویں روئی، دُکھ روگ نہ کھئے وکھائیندا۔ آس نندرا وچ کدے نہ سوئی، جاگرت روپ آپ جنائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، وکھاونہارا ساچا گھر، گھر ساچا آپ جنائیندا۔ گھر ویکھ ہویا دِیال، دِیالتا تیری نظری آئیا۔ ایتھے کوئی نظر نہ آوے کال مہاکال، وشن برہما شو روپ نہ کھئے درسائیا۔ اِک دوار اِکو دھرمسال، اِکو دُھر دی بان جنائیا۔ اِکو روپ وسے بھگوان، ریکھ رنگ نہ کھئے رکھائیا۔ میں بالا بال انجان، تُوں صاحب سچا سلطان، دوہاں میلا ملیا آن، کھیل کھیلاں دو

جہان، دوہری تیری دھار میرے وچ سہائیا۔ کلجگ وچ میرا مکان، ساڈھے تین ہتھ پان، جس گھر وسیں نگہبان، تیری نظر بے نظیر
 سچ تصویر اک درسائیا۔ اٹھ آچل کے بھگتاں دیئے دان۔ جو تیرا میرا راہ تکان۔ لکھ چوراسی وچ بیٹے حیران۔ اٹھے پہر گیت اکو گان۔
 سو پُرکھ نرنجن ملے سِری بھگوان، ہنگ برہم مٹے نشان۔ گھر مندر ویکھے آن۔ آون جاون چُکے کان۔ درشن کریئے ہر سلطان۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، ہو مہربان گرمکھ گرسکھ ہرجن ہربھگت
 بھگت بھگوان گھر پروان۔

* ۱۸ جیٹھ ۲۰۲۰ پکرمی اندرو دیوی دے گرہ دھنگالی جموں *

گوبند پردہ گوبند اولے، گوبند گوبند رہیا گائیا۔ گوبند چڑھدا ساچے ڈولے، گوبند گوبند رہیا اٹھائیا۔ گوبند مندر گوبند مؤلے،
 گوبند گوبند رت سہائیا۔ گوبند اندر گوبند بولے، گوبند راگ اناد سُنائیا۔ گوبند اندر گوبند تولے، گوبند تول ترازُو آپ ہو جائیا۔ گوبند
 گرہ گوبند ٹولے، گوبند گوبند کرے شنوائیا۔ گوبند دوارا گوبند کھولے، گوبند گوبند ہٹ چلائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا
 کر، اپنی کرنی آپ کھائیا۔ گوبند اندر گوبند رنگ، گوبند گوبند آپ چڑھائیندا۔ گوبند اندر گوبند سنگ، گوبند گوبند آپ نبھائیندا۔ گوبند
 اندر گوبند مردنگ، گوبند گوبند آپ وجائیندا۔ گوبند اندر گوبند چھند، گوبند گوبند آپ سُنائیندا۔ گوبند اندر گوبند پلنگ، گوبند گوبند
 آپ ہنڈائیندا۔ گوبند اندر گوبند اند، گوبند گوبند اند آپ چکھائیندا۔ گوبند اندر گوبند چند، گوبند گوبند نور درسائیندا۔ گوبند اندر
 گوبند برہمنڈ، گوبند رچنا ویکھ وکھائیندا۔ گوبند اندر گوبند لنگھ، گوبند گوبند سوہا پائیندا۔ گوبند اندر گوبند لائے انگ، گوبند گوبند
 انکیکار کرائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، اپنا میلا آپ ملائیندا۔ گوبند اندر گوبند سو، گوبند گوبند سوہا پائیا۔ گوبند
 اندر گوبند ہو، گوبند گوبند ہوکا دئے سُنائیا۔ گوبند اندر گوبند لو، گوبند گوبند پرکاش جنائیا۔ گوبند اندر گوبند ڈھوآ ڈھو، گوبند گوبند
 وست رہیا ورتائیا۔ گوبند اندر گوبند موہ، گوبند گوبند پریم پریتی رہیا جنائیا۔ گوبند اندر گوبند چھوہ، گوبند گوبند اپنا رنگ چڑھائیا۔

جوتى جوت سرُپ ہر، آپ اپنى كړيا كړ، اپنا ليكها ليكه پائيا۔ گوڼد اندر گوڼد دروازه، گوڼد گوڼد آپ كهلائندا۔ گوڼد اندر گوڼد نوازا، گوڼد گوڼد ليكها آپ مكائندا۔ گوڼد اندر گوڼد ساجا، گوڼد گوڼد گھاڑت گھاڑت ويكه وكهائندا۔ گوڼد اندر گوڼد راجا، گوڼد گوڼد حُكم منائندا۔ گوڼد اندر گوڼد سيس تازا، گوڼد گوڼد آپ سُهائندا۔ گوڼد اندر گوڼد مارے واجا، گوڼد گوڼد آپ جگائندا۔ گوڼد اندر گوڼد ركھے لاجا، گوڼد گوڼد سد ركھك ناؤں ركھائندا۔ گوڼد اندر گوڼد وجائے اگتى واجا، گوڼد گوڼد راگ الايندا۔ گوڼد اندر گوڼد پهرے بهاجا، گوڼد گوڼد پنده مكائندا۔ جوتى جوت سرُپ ہر، آپ اپنى كړيا كړ، ساچى كرنى آپ كهائندا۔ گوڼد اندر گوڼد لُك، گوڼد گوڼد مُكھ چُهپائيا۔ گوڼد اندر گوڼد دُكھ، گوڼد گوڼد ريسا ونډائيا۔ گوڼد اندر گوڼد اُٹھ، گوڼد گوڼد لئے سمجھائيا۔ گوڼد اندر گوڼد تُٹھ، گوڼد گوڼد دئے وډيائيا۔ گوڼد اندر گوڼد امرت گھُٹ، گوڼد گوڼد جام پيائيا۔ گوڼد اندر گوڼد جوت، گوڼد گوڼد كړے رُشنائيا۔ گوڼد اندر گوڼد اوٹ، گوڼد گوڼد دهيان لگائيا۔ گوڼد اندر گوڼد كوٹ، گوڼد گوڼد قلعے بنك سُهائيا۔ گوڼد اندر گوڼد چوٹ، گوڼد گوڼد نگاره اِك وجائيا۔ گوڼد اندر گوڼد اِكو بھُت، جوتى جوت سرُپ ہر، آپ اپنى كړيا كړ، اپنا ميلا ميل ملائيا۔ گوڼد اندر گوڼد ركھ، گوڼد گوڼد ويكه وكهائندا۔ گوڼد اندر گوڼد پرتكھ، گوڼد گوڼد اپنى كار كهائندا۔ گوڼد اندر گوڼد اَكھ، گوڼد گوڼد نيتر نين جنائندا۔ گوڼد اندر گوڼد بٹھ، گوڼد گوڼد دست بدست ملائندا۔ گوڼد اندر گوڼد بٹھ، گوڼد گوڼد صبر صبورى اِك سمجھائندا۔ گوڼد اندر گوڼد بٹھ، گوڼد گوڼد آپ كهلائندا۔ گوڼد اندر گوڼد تٹھ، گوڼد گوڼد كناره سچ آپ وډيائندا۔ گوڼد اندر گوڼد رتھ، گوڼد گوڼد آپ چلائندا۔ گوڼد اندر گوڼد مہا اکتھ، گوڼد گوڼد آپ سُنائندا۔ گوڼد اندر گوڼد بسس، گوڼد گوڼد خوشى منائندا۔ گوڼد اندر گوڼد رس، گوڼد گوڼد آپ چوائندا۔ گوڼد اندر گوڼد آس، گوڼد گوڼد آسا پور كرائندا۔ گوڼد اندر گوڼد بھوگ بلاس، گوڼد اندر گوڼد سيجا سوبها پائندا۔ گوڼد اندر گوڼد پرکاش، گوڼد اندر گوڼد جوت جگائندا۔ گوڼد اندر گوڼد كدے نہ ہووے ناس، گوڼد گوڼد ابناسى رُپ دهرائندا۔ گوڼد اندر گوڼد سدا ساتھ، گوڼد گوڼد ساتھی اِكو نظرى آيندا۔ گوڼد اندر گوڼد پرگتى ذات، گوڼد اندر گوڼد رُپ نہ كھئے جنائندا۔ گوڼد اندر گوڼد كملاپات، گوڼد گوڼد اپنے وچ سُهائندا۔ گوڼد گوڼد دتتى نجات،

گوبند بھگتاں دات آپ ورتائیندا۔ بھگتن دات سچی کرامات، نام ندھانا اک سمجھائیندا۔ نام ندھانا پٹی حق جماعت، ساچی ودیا اک وکھائیندا۔ میل ملاوا پُرکھ سمراتھ، سمرتھ اپنا میل ملائیندا۔ جو جن گائے سوہنگ گاتھ، سو گوبند رُوپ گوبند وچ سمائیندا۔ پورب لہنا چُکے ماتھ، مستک اپنا بھیو کھلائیندا۔ مہاراج شیر سِنگھ وشنو بھگوان، سدا سہائی اناٹھاں ناتھ، غریب ناناے گوبند گوبند اندر گوبند جھولی پائیندا۔

* ۱۸ جیٹھ ۲۰۲۰ بکرمی گیان چند دے گرہ خیرو وال جموں *

گوبند اندر گوبند گڑھ، گوبند گوبند آپ اُپائیا۔ گوبند اندر گوبند وڑ، گوبند گوبند ویکھ وکھائیا۔ گوبند اندر گوبند چڑھ، گوبند گوبند پردہ لاپیا۔ گوبند اندر گوبند نر، گوبند گوبند نرائن رُوپ درسائیا۔ گوبند اندر گوبند پڑھ، گوبند گوبند کرے پڑھائیا۔ گوبند اندر گوبند سر، گوبند گوبند سروور رہیا جنائیا۔ گوبند اندر گوبند دھر، گوبند گوبند رہیا وکھائیا۔ گوبند اندر گوبند گھر، گوبند گوبند رہیا بنائیا۔ گوبند اندر گوبند ور، گوبند گوبند جھولی پائیا۔ گوبند اندر گوبند ڈر، گوبند گوبند رہیا وکھائیا۔ گوبند اندر گوبند اڑ، گوبند گوبند بھیو ابھید رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا کھیل آپ رچائیا۔ گوبند اندر گوبند رت، گوبند گوبند جوڑ جڑائیا۔ گوبند اندر گوبند تت، گوبند گوبند سنگ رکھائیا۔ گوبند اندر گوبند مت، گوبند گوبند میل ملائیا۔ گوبند اندر گوبند ست، گوبند گوبند وچ وکھائیا۔ گوبند اندر گوبند کلاپت، گوبند گوبند کول نین جنائیا۔ گوبند اندر گوبند پُرکھ سمرتھ، گوبند گوبند رتھ چلائیا۔ گوبند اندر گوبند وست امولک رکھ، گوبند گوبند جھولی پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہار سد وڈیائیا۔ گوبند اندر گوبند من، گوبند گوبند منسا پور کرائیندا۔ گوبند اندر گوبند جن، گوبند گوبند اپنا گھر وکھائیندا۔ گوبند اندر گوبند دھن، گوبند گوبند آپ پرگٹائیندا۔ گوبند اندر گوبند گان، گوبند گوبند گیت لائیندا۔ گوبند اندر گوبند نام، گوبند گوبند نام دھیائیندا۔ گوبند اندر گوبند کام، گوبند گوبند کرتا کھیل رچائیندا۔ گوبند اندر گوبند جام، گوبند گوبند آپ پیائیندا۔ گوبند اندر گوبند بہان، گوبند گوبند آپ چمکائیندا۔ گوبند

اندر گوہند نشان، گوہند گوہند آپ پرگٹائیندا۔ گوہند اندر گوہند گیان، گوہند گوہند آپ سمجھائیندا۔ گوہند اندر گوہند دھیان، گوہند گوہند
 ویکھ وکھائیندا۔ گوہند اندر گوہند کاہن، گوہند گوہند پردہ لاپندا۔ گوہند اندر گوہند اشنان، گوہند گوہند سر سرورر اک جنائیندا۔ جوتی
 جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، آپ اپنا کھیل کرائیندا۔ گوہند اندر گوہند میت، گوہند گوہند میل ملائیا۔ گوہند اندر گوہند ریت،
 گوہند گوہند دھار چلائیا۔ گوہند اندر گوہند مسیت، گوہند گوہند حُجرہ حق سہائیا۔ گوہند اندر گوہند اتیت، گوہند گوہند بیٹھا ڈیرہ لائیا۔
 گوہند اندر گوہند گیت، گوہند گوہند نعرہ نعرہ اک جنائیا۔ گوہند اندر گوہند انڈیٹھ، گوہند گوہند اپنا مُکھ چھپائیا۔ جوتی جوت سرُپ
 ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھيو ابھیدا اپنے ہتھ رکھائیا۔ گوہند اندر گوہند یار، گوہند گوہند یاری سچ نیھائیا۔ گوہند اندر گوہند پروردگار،
 گوہند گوہند نرگن نور الایسا۔ گوہند اندر گوہند سانجھا یار، گوہند گوہند ایکا ایک کھیل کرائیا۔ گوہند اندر گوہند اُجیار، گوہند گوہند نور
 الایسا۔ گوہند اندر گوہند طلب گار، گوہند گوہند آسا پور وکھائیا۔ گوہند اندر گوہند ستار، گوہند اندر گوہند تار پلائیا۔ گوہند اندر گوہند
 احباب کرے پیار، گوہند اندر گوہند راہ جنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا اپنے ہتھ رکھائیا۔ گوہند اندر گوہند
 محبُوب، گوہند گوہند ویکھ وکھائیندا۔ گوہند مندر گوہند عرُوج، گوہند گوہند سوبھا پائیندا۔ گوہند اندر گوہند محفوظ، گوہند گوہند سر اپنا
 ہتھ رکھائیندا۔ گوہند اندر گوہند حقوق، گوہند گوہند آپ جنائیندا۔ گوہند اندر گوہند معشوق، گوہند گوہند عاشق دھار جنائیندا۔ گوہند
 اندر گوہند غرُوب، گوہند اندر گوہند آفتاب چمکائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، آپ اپنا کھیل کرائیندا۔ گوہند اندر
 گوہند رام، گوہند گوہند رمیا رُپ وٹائیا۔ گوہند اندر گوہند کاہن، گوہند گوہند بنسری نام سنائیا۔ گوہند اندر گوہند نشان، گوہند گوہند
 رہیا جھلائیا۔ گوہند اندر گوہند آن، گوہند گوہند سپس جھکائیا۔ گوہند اندر گوہند راجان، گوہند اندر گوہند حُکم منائیا۔ گوہند اندر گوہند
 شاہ سُلطان، گوہند اندر گوہند سپس تاج ٹکائیا۔ گوہند اندر گوہند والی دو جہان، گوہند گوہند لوآن پُریاں برہمنڈاں کھنڈاں کھیل رچائیا۔
 گوہند اندر گوہند وشن برہما شو دیوے دان، گوہند گوہند ساچی وست آپ ورتائیا۔ گوہند اندر گوہند مایا چُکے ترے ترے آن، گوہند اندر
 گوہند ترے گن ڈیرہ ڈھاپیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا کھیل آپ اُپائیا۔ گوہند اندر گوہند سورا، گوہند گوہند

سورپير اکھوائيندا۔ گوڀند اندر گوڀند نورا، گوڀند گوڀند جوتي جاتا ڏگمگائيندا۔ گوڀند اندر گوڀند سرب كلا بهرپورا، گوڀند گوڀند بهرپور هر گهٽ تهائين نظري آئيندا۔ گوڀند اندر گوڀند حاضر حضورا، گوڀند گوڀند اپنا راه جنائيندا۔ جوتي جوت سرورپ هر، آپ اپني ڪرپا ڪر، ساچا حڪم آپ ورتائيندا۔ گوڀند اندر گوڀند جوگ، گوڀند گوڀند ريسا جنائيا۔ گوڀند اندر گوڀند بهوگ، گوڀند گوڀند ويڪه وڪهائيا۔ گوڀند اندر گوڀند سنجوگ، گوڀند اندر گوڀند ميل ملائيا۔ گوڀند اندر گوڀند چوگ، گوڀند گوڀند ترسنا بهڪه مٿائيا۔ گوڀند اندر گوڀند لوڪ، گوڀند گوڀند پرلوڪ ويڪهنهارا ٻه پرواهيا۔ گوڀند اندر گوڀند سلوڪ، گوڀند گوڀند ڏهولا ريسا جنائيا۔ گوڀند اندر گوڀند اوٽ، گوڀند گوڀند دهيان رڪهائيا۔ گوڀند اندر گوڀند جوت، گوڀند گوڀند نرگن جوت ڪرے رُشنائيا۔ جوتي جوت سرورپ هر، آپ اپني ڪرپا ڪر، آد جُگادي اڪو هر، نرگن داتا وڏ وڏيائيا۔ گوڀند اندر گوڀند داتار، گوڀند گوڀند داني نظري آئيندا۔ گوڀند اندر گوڀند بهنڌار، گوڀند گوڀند آپ ورتائيندا۔ گوڀند اندر گوڀند ورتار، گوڀند گوڀند كهيل رچائيندا۔ گوڀند اندر گوڀند دهار، گوڀند گوڀند لهر لهرائيندا۔ جوتي جوت سرورپ هر، آپ اپني ڪرپا ڪر، سو گوڀند كهيل ڪرائيندا۔ سو گوڀند صاحب سلطان، سو پُرڪه نرنجن وڏي وڏيائيا۔ هر پُرڪه نرنجن نوجوان، شاه پاتشاه اڪ اکھوائيا۔ ايڪنڪار وڏ بلوان، بل اپنا آپ پرگٿائيا۔ آد نرنجن نور مهان، نرگن جوت جوت رُشنائيا۔ ابناسي ڪرتا كهيل مهان، سمجه سڪے ڪهڻے نه رائيا۔ سري بهگوان وڏ پردهان، سچ پردهانگي آپ ڪمائيا۔ پاربرسم پر به ويڪهنهارا مار دهيان، دهيان دهيان وچون پرگٿائيا۔ سچڪهند ڪهيل مهان، شاه پاتشاه آپ ڪهلائيا۔ بهوپت بهوپ راج راجان، جوتي جوت سرورپ هر، آپ اپني ڪرپا ڪر، آپ اپنا بهيو جنائيا۔ بهوپت بهوپ ست سرورپ، مهيا اڪتھ ڪتھي نه جائيا۔ وسنهارا اپني ڪوٽ، دشا ونڏ نه ڪهڻے ونڏائيا۔ نه تاگا نه تانا پيٿا سوٽ، بنت نظر ڪيسے نه آيا۔ تت ڪايا نه ڪهڻے قلبوت، رُوح ونڏ نه ڪهڻے ونڏائيا۔ جوتي جوت سرورپ هر، آپ اپني ڪرپا ڪر، سو گوڀند ٻه پرواهيا۔ سو گوڀند اگم اتهاه، آد آنت اڪ اکھوائيندا۔ جوتي نور نور رُشنا، نرگن اپني دهار پرگٿائيندا۔ محل اٿل اڪ وسا، سچڪهند ساچے سو بهيا پائيندا۔ در دروازه در ڪهلا، در درویش ويڪه وڪهائيندا۔ ٻه پرواه نوري خدا، حق مقامے ڏيره لائيندا۔ آفتاب نه ڪهڻے رُشنا، نورو نور نور چمڪائيندا۔ جوتي جوت سرورپ هر، آپ اپني ڪرپا ڪر، هر گوڀند ويس وٿائيندا۔ گوڀند اندر گوڀند نور، گوڀند گوڀند آپ دهرائيا۔ گوڀند اندر گوڀند

سرور، گوڻد گوڻد آپ وکھائيا۔ گوڻد اندر گوڻد تُور، گوڻد گوڻد ناد شنوائيا۔ گوڻد اندر گوڻد وسے ضرور، گوڻد گوڻد ضرورت پور کرائيا۔ جوتی جوت سرور پور، آپ اپنی کړيا کر، سچ گوڻد اک وڏيايا۔ سچ گوڻد هر سلطان، ست ستوادی آپ اکھوائيندا۔ وسنہارا سچکھنڊ مکان، سچ سنگھاسن ڏيره لائيندا۔ نرگن نرگن هو پردهان، دهر پردهانگی آپ کھائيندا۔ ديونہارا ساچا دان، اپنی وست آپ ورتائيندا۔ ست ڏلارا کر پروان، وشن برہما شو سيو لگائيندا۔ ترے گن مایا کھول ڏکان، پنچم ہٹ چلائيندا۔ پنچ پچيسا کھيل مہان، جگت جگديشا آپ کرائيندا۔ زمين اسماناں دے نشان، دو جہاناں دھار بندھائيندا۔ جوتی جوت سرور پور، آپ اپنی کړيا کر، سو گوڻد کھيل کرائيندا۔ سو گوڻد سري بھگوان، آد جگاد سائيا۔ نرگن سرگن کر پردهان، لکھ چوراسی ونڊ ونڏائيا۔ انڊج جیرج اُتہج سيتج کھيل مہان، کھانی بانی راہ وکھائيا۔ آتم پرما تم پرما تم آتم ديونہارا مان، مہربان سر اپنا ہتھ ٽکائيا۔ پاربرہم برہم رکھے آن، جوتی جوت سرور پور، آپ اپنی کړيا کر، هر گوڻد وڏ وڏيايا۔ هر گوڻد سچا شاه، شاه پاتشاہ آپ اکھوائيندا۔ جگ چوڪری چلائے راہ، ستجگ تريتہ دواپر کلجگ ونڊ ونڏائيندا۔ آتم پرما تم دے سہا، سوبھاونت آپ سہائيندا۔ نرگن دھار نرگن ملاح، نرگن نرگن ويکھ وکھائيندا۔ نرگن جوتی نرگن جگا، نرگن اپنے رنگ رنگائيندا۔ نرگن ناؤں نرگن وٽا، نرگن اپنا ڏھولا گائيندا۔ نرگن اوپلا نرگن چکا، نرگن اپنا پردہ لائيندا۔ جوتی جوت سرور پور، آپ اپنی کړيا کر، هر گوڻد کھيل کرائيندا۔ هر گوڻد کھيل اپارا، جگ چوڪری آپ کرائيا۔ نرگن سرگن لے اوتارا، لوک مات کرے رُشنائيا۔ برہما ويکھے ست ڏلارا، ديونہار سدا سرنائيا۔ براہ کرنہار پيارا، يگے پُرش جگ جيون جگتی اک جنائيا۔ هيگريو کر ادھارا، نر نرائن بھيد چڪائيا۔ کپل من کھول کواڙا، دتا ترے رنگ رنگائيا۔ رکھپ ديو کر پسارا، پرتھو اپنی سيو جنائيا۔ متس کھيل ڏونگھی دھارا، کچھپ اپنا حُکم منائيا۔ دھنتر کرے ساچی کارا، موہنی اپنا رُوپ وٽائيا۔ ہنسا بول اک جیکارا، مانک موتی چوگ مُکھ بھرائيا۔ نر سينگھ لے اوتارا، اگنی تت تت بھجھائيا۔ کرے کھيل اپر اپارا، هر گوڻد بے پرواھيا۔ ہری هر ہو اُجيارا، دھرو ليکھا ليکھے لائيا۔ نر نرائن وڏ سکدارا، گج اپنے کندھ اُٺھائيا۔ جگ چوڪری کھيل اپارا، ستجگ اپنا بندھن پائيا۔ ترے ديونہار سہارا، رام پرس رام پرس اپنا رنگ رنگائيا۔ دسترھ ست کر اُجيارا، رام رام رام رُوپ پرگٹائيا۔ وششٹ گر کر کنارہ، اپنا اکھر کرے

پڑھائیا۔ جس اکھر وچوں پرگٹ ہووے سرب سنسارا، سو نیش اکھر ہر گوہند وچ سہائیا۔ سو گوہند ہویا ظاہرا، ظاہر ظہور
 بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کھیلے کھیل سچا شہنشاہیا۔ ہر گوہند کھیل وید ویاس، دات اپنی دھار جنائیندا۔
 باران اکثر کر پرکاش، اکھر اکھر جوڑ جڑائیندا۔ کوار کتیاں نہ ہونے اُداس، مہر نظر اک اٹھائیندا۔ آپ وڑیا وچ پرہاس، جنگل جوہ ڈیرہ
 لائیندا۔ نہ کوئی سنگی نہ کوئی ساتھ، سکلا سنگ نہ کھئے رکھائیندا۔ برہما بولے گاتھ، نارد اپنا تال وجائیندا۔ کھیلے کھیل پُرکھ ابناس،
 ابناسی کرتا اپنا بھیو کھلائییندا۔ لیکھا جان تریلوکی ناتھ، مُکند منوہر لکھی نرائن نین اپنے نال ملائییندا۔ راہ تگے شنکر اُپر کیلاش، برہما
 اپنا نین اٹھائیندا۔ وشنوں ویکھے بھوگ بلاس، بھسمر اپنی کار کھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سو گوہند ہرکھ سوگ
 نہ کوئی چند، جگ جگ اپنی کار کھائیندا۔ گوہند مایا گوہند چھایا، گوہند گوہند وچوں پرگٹائیا۔ گوہند ڈھولا گوہند گایا، گوہند گوہند دئے
 ودھائیا۔ گوہند نہاؤن گوہند نہایا، گوہند گوہند اُجل رہیا کرائیا۔ گوہند گھر گوہند آیا، گوہند ویکھے گوہند چائیں چائیا۔ جوتی جوت سرُپ
 ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، آپ اپنی کھیل کرائیا۔ سو گوہند کرشن کاہن، گھٹیا گھٹیا دھار چلائییندا۔ ترے ترے لوکان اکو
 دان، ناتھ اناتھاں ویکھے وکھائیندا۔ بے پرواہ سیری بھگوان، بھگون اپنی دھار پرگٹائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر
 گوہند کار کھائیندا۔ ہر گوہند پروردگار، جلوہ نور نور الہیا۔ زرگن سرگن موسے کر اُجیار، مُفت اپنی سیو کھائیا۔ بودھ آگادھ ناد دھنکار،
 کلمہ حق حق سُنائیا۔ کوہ طور کھیل اپار، ثرت اپنی دھار جنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل سچا
 شہنشاہیا۔ سو گوہند جو موسے میت، عیسے اسم آپ سمجھائیندا۔ زرگن دھار زرگن ریت، زرگن زرگن آپ پرگٹائیندا۔ کرے کھیل سدا
 انڈیٹھ، انڈیٹھی کار کھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، خود اپنی کار کھائیندا۔ خُدا خود کرے کار، خُدی نظر وچ نہ
 آئیا۔ ایسے ایشٹ اک اپار، اسم اعظم دئے سمجھائیا۔ نظری آئے نور اُجیار، ظہور اکو اک رُشنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا
 کر، ہر گوہند وڈ وڈیائیا۔ ہر گوہند سانجھا یار، یاری اپنی سچ نبھائیندا۔ محمد دیونہار ادھار، چوکا زیرو نال ملائییندا۔ زیرو چار کرے
 خبردار، صفر چار بھیو کھئے نہ پائیندا۔ منزل منزل منزل کرے خبردار، منزل اپنے ہتھ رکھائیندا۔ مقصد مقصد مقصد نظر نہ آئے وچ سنسار،

مطلب اپنا حل کرائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا کھیل آپ رچائیندا۔ محمد جانے اِکو آمد، آمدید آپ جنائیا۔ چوڈاں طبق تیری خوشامد، خوشیاں نال دئے سمجھائیا۔ نوری ناؤں تیری برآمد، وست تیری جھولی پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار سدا وڈیائیا۔ محمد وڈیائی زمیں اسمان، طبق طبقاں بھيو چکائیندا۔ سبق سُنائے بے زبان، زبان صفت صلاحی جنائیندا۔ تیس بتیسا لیکھ فُرآن، کایا گرہ پردہ لاپندا۔ عامل اِک دو جہان، علم بھيو کھئے نہ پائیندا۔ کامل پیر مہبان بیدو بی خیر یا اللہ الہی نور نوجوان، نوبت اپنے نام وجائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر گوبند بھيو چکائیندا۔ ہر گوبند کھیل زرنکار، زرگن سرگن ویس وٹائیا۔ ننا نانک کر تیار، نانا رُپ کرے رُشنائیا۔ کرم کانڈ تے کیتا باہر، کرپا جگت نہ کھئے جنائیا۔ ساچی گھاٹی آپے چاڑھ، مندر اندر دئے وکھائیا۔ محل اٹل اُچ منار، دیا باقی اِک رُشنائیا۔ ساچی سخیاں منگلچار، ڈھولا اِکو اِک الاٹیا۔ اِکے ویکھ کھول کواڑ، سِری بھگوان سچ جنائیا۔ ناتا تھے بہتر ناڑ، ہاڈی میل نہ کھئے رکھائیا۔ سُن اگمّوں ہو پار، تھر گھر اپنا ڈیرہ لائیا۔ تھر گھر کھیل کرے کرتار، کرتا اپنا رُپ وٹائیا۔ میل ملائے سرجنہار، سِری بھگوان سچا شہنشاہیا۔ لے کے جائے اپنے نال، جنہاں پورن دیا کمائیا۔ سچکھنڈ دوارے چرن کول دئے بہال، مُکھ اپنا نہ کیسے وکھائیا۔ نانک اوتھے جا کے کریں سوال، تیری آسا پور کرائیا۔ نہ شاہ نہ کنگال، تخت تاج اِک ہنڈھائیا۔ جُگ چوڑی بن دلال، سرگن مارگ دئے وکھائیا۔ نور نور نور جلال، جلوہ اِکو اِک رُشنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار سدا وڈیائیا۔ نانک ویکھ ہر گوبند، اپنا آپ نہ کھئے جنائیا۔ تون میرا میں تیری بند، کرن کرن وچوں چمکائیا۔ تون صاحب گھر گمبھیر ساگر سندھ، ہوں آنت کھئے نہ آئیا۔ تون ٹھاگر سوامی سدا بخشنند، بے پرواہ تیری سرنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا سچا ور، ور داتا آپ اکھوائیا۔ نانک ویکھ نیتر کھول، بن نیناں نین ملائیا۔ سو پُرکھ تیرے وسے کول، جس دا رُپ رنگ ریکھ نظر کھئے نہ آئیا۔ آد جُگاد جس دے نام دا وچدا ڈھول، گر اوتار پیر سیو کھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سو صاحب کھیل رچائیا۔ نانک منگے دان، چرن دواریا۔ تون دیونہار بھگوان، نر زرنکاریا۔ ہوں بالک بال انجان، تیرا آنت نہ پاریا۔ سچ دوارا ویکھیا آن، جس گھر صاحب ڈیرہ لا لیا۔ زرگن نور مہان، تیل بتی نہ کھئے رکھا لیا۔ راگ ناد نہ کھئے ڈھنکان، رسنا جہوا

نہ شبِد سُنا لیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، جو چاہیں سو دیویں ور، میں تیری اوٹ تکا رہیا۔ سِری بھگوان پیا
 ہس، نرگن نرگن نانک رہیا جنائیا۔ نرگن مارگ سچا دس، نانک نام ست پڑھائیا۔ ہوئے پرکاش تہ اٹھ، اٹھ تہ ملے وڈیائیا۔ لیکھے لگے
 سب دی رت، جو میرا نام دھیائیا۔ گھر گھر اندر دے برہم مت، برہم وِدیا اک پڑھائیا۔ اتر آتم ہووے پرتکھ، پاربرہم بے پرواہیا۔
 بھگتاں سنتاں کھول جائے اکھ، نیج نیتر پردہ لاپیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سد دیونہار وڈیائیا۔ نانک دئے جوڑ گیا
 جھک، پرہ سرن ملے سرنائیا۔ تیرا نظر نہ آیا مُکھ، کیوں بیٹھا مُکھ چھپائیا۔ ایہو لگا مینوں دُکھ، دُکھ اور نہ کھئے رکھائیا۔ پرہ تیرے
 ملن دی لگی بھکھ، آسا ہور نہ نال لیائیا۔ سِری بھگوان نرگن نرور اجونی رہت اپنا پردہ چُک، ستمکھ نور دئے درسائیا۔ نانک کہے توں
 نہ مانس تے نہ مانکھ، مانس نظر کھئے نہ آئیا۔ سچکھنڈ دوارے بیٹھوں لُک، آپ اپنا پردہ پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا
 کر، ایکا دے ساچا ور، کون ویلا ہوئیں سہائیا۔ پُرکھ ابناسی دسے گیت، ہر گوبند آپ لائیا۔ نانک جگ چلا ساچی ریت، چار ورن
 گیان درڑائیا۔ کھتری براہمن شودر ویش بٹھ پرت، پریتوان اک درسائیا۔ لہنا دینا مُکا ہست کپٹ، اوچ نیچ نظر کھئے نہ آئیا۔ تیری دھار
 رکھاں ٹھیک، ٹھوکر اپنے نام لگائیا۔ نو دوار نہ ہون پلِیت، کورڑی کِریا باہر کڈھائیا۔ پنج تہ لیکھا لاؤنا سیس، نیوں نیوں تیرا رنگ
 رنگائیا۔ دسویں کھیل کرے جگدیش، جامہ جوتی نور دھرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ہر گوبند نانک رہیا
 سمجھائیا۔ سِری گر نانک اگوں پیا ہس، پرہ تیری وڈی وڈیائیا۔ نو جامے میری دھار دتی دس، آگے اپنی سرن رکھائیا۔ آد جگادی
 سدا سدا سد تیرا حق، مالک توبی نظری آئیا۔ نرگن ہو کے رہوں وس، سرگن ڈیرہ لائیا۔ تیرا نام آد جگاد رہے رٹ، جُگ چوکرڑی
 صفت صلاحیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، گوبند اپنا پردہ لاپیا۔ ہر گوبند کہے میں دساں ایک،
 ایکا ایک وڈی وڈیائیا۔ نو دھار نانک ٹیک، دسویں اپنی گنڈھ پوائیا۔ پورب جنم جنم ویکھ، دُشٹ دمن دیاں وڈیائیا۔ ہم گنٹ ماناں
 سیج، سینتل دھار روپ وٹائیا۔ حُکھے اندر دیواں بھیج، دُھر فرمان سمجھائیا۔ جوتی نور بخش تیج، گھر جوت جوت رُشنائیا۔ جوتی
 جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، گنڈھ اپنے نال پوائیا۔ دسویں گنڈھ پائے کرتار، کرتا کھیل کرائیا۔ دیونہارا سدا

ادھار، ادر اندر ویکھ وکھائیا۔ جنم جنم پاوے سار، پارکھو بنے بے پرواہیا۔ دیونہار سچ پیار، مہر نظر اک اٹھائیا۔ نرگن سرگن بنائے ست ڈلار، پوت سپوتا ویکھ وکھائیا۔ ایک جننی کر اجیار، گجری گود گود وڈیائیا۔ تیغ بہادر چٹی دھار، سادر اپنا بھیو کھلائی۔ کرتا قادر کرے ویچار، سوچ سمجھ نہ کھئے رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ہر گوبند گوبند وچ سمائیا۔ ہر گوبند اچے گوبند نند، گوبند مات پت اکھوائیندا۔ ہر گوبند دھارا گوبند چند، ہر گوبند کیرن کیرن چمکائیندا۔ ہر گوبند ڈھولا گوبند چھند، ہر گوبند راگ الائیندا۔ ہر گوبند کھیڑا گوبند پنڈ، ہر گوبند ڈیرہ لائیندا۔ ہر گوبند ساگر گوبند سندھ، گوبند گہر گمبھیر اکھوائیندا۔ ہر گوبند بنا گوبند بند، ہر گوبند پوت سپوتا گود بہائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، گر اوتار پیر پیغمبر اپنی کار کھائیندا۔ ہر گوبند مہربان، ہر گوبند قربان، ہر گوبند دان، ہر گوبند نشان، گوبند روپ اک درسائیا۔ ہر گوبند بلوان، ہر گوبند بھگوان، ہر گوبند جوان، گوبند اپنا بل پرکھائیا۔ ہر گوبند میدان، ہر گوبند کلیان، ہر گوبند ویکھ مار دھیان، گوبند اپنی سیو کھائیا۔ گوبند دے کے جائے بیان، گوبند لیکھ لیکھ مہان، گوبند گوبند بھیو چکائیا۔ گوبند منگے گوبند دان، گوبند دیونہارا سلطان، گوبند آسا پور کرائیا۔ گر گوبند کہے کل کلکی پرگٹ ہووے نوجوان، لیکھا جانے دو جہان، زمیں اسمان نظر کیسے نہ آئی۔ سمبل وسے اک مکان، دیونہارا آپے دان، دیاوان پھیرا پائیا۔ سو گوبند ہوئے بھگوان، جس دا جھلدا رہے نشان، سجدہ کرن دو جہان، برہمنڈ کھنڈ بیٹھن سیس نوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی سکھیا اک درڑائیا۔ گوبند کہے سُنو سچ سکھیا، سوچ سمجھ وچ کیسے نہ آئی۔ آد پُرکھ جو لیکھ لیکھیا، جگاد کوئی میٹ سکے نہ رائیا۔ جگ چوکری سدا مٹھیا، تھر کھئے رہن نہ پائیا۔ صاحب سترگ اپنا بھانا آپ نچھیا، نرگن نرگن پھیرا پائیا۔ کلجگ اتم بھگت بھگوان تارے اکٹھیاں، جگ وچھڑے میل ملائی۔ لیکھ لائے در تے ڈھٹھیاں، ڈگیاں اپنے نال ملائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، گوبند داتا بے پرواہیا۔ گوبند مرد مرد مردانہ، مردانگی گوبند رہیا کرائیا۔ گوبند ویکھنہار زمانہ، گوبند نرگن سرگن ویس دھرائیا۔ گوبند گوپی گوبند کاہنا، گوبند بنسری نام وجائیا۔ گوبند رمیا گوبند راما، گوبند سرتی سیتا آپ پرنائیا۔ گوبند دھنش گوبند کمانا، گوبند جنک دیونہار وڈیائیا۔ گوبند تیر

گویند نشانہ، گویند دُشٹان رہیا گھائیا۔ گویند ستجگ تریتا دواپر کلجگ کھیلے کھیل مہانا، خالق خلق روپ وٹائیا۔ گویند عیسیٰ موسیٰ محمد چار یاری بٹھے گانا، گویند اللہ رانی ایک مندر دئے بھائیا۔ گویند مسلہ ویکھے حق قرآنا، گویند مُصلاً ہیٹھ رہیا وچھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سو گویند آیا جس آد جگادی کھیل رچایا، رچنہارا پھیرا پائیا۔ آؤ ویکھو گویند میت، ہر مِتر پیارا نظری آئیا۔ جس دا اکو ڈھولا اکو گیت، گر گیان شبد درڑائیا۔ جس دے اندر مندر مسیت، کوئن کجے بیٹھے سیس جھکائیا۔ جس دے گرہ وسن ٹھاکر دوارے انیت، نت نت دھیان لگائیا۔ جس گھر گردوارے کہن پرہو ایہ ٹھیک، برہم داتا پاربرہم بے پرواہیا۔ اوہ ویکھو لاشریک، شہنشاہ اپنا ویس وٹائیا۔ پروردگار سانجھے یار نال کرکے ویکھو سچ پریت، کورٹا ناتا دئے تڑائیا۔ رام جھکولے کرکے ویکھو پریت، جھروکھا اپنا دئے وکھائیا۔ پردہ پردہ کھولے ہو نزدیک، دُور دُراڈا پندھ مکائیا۔ لیکھا جانے ہست کیٹ، نیچ نیچاں لئے اٹھائیا۔ کروٹ بدلے جو سٹا دے کر پیٹھ، مکھ اپنا دئے وکھائیا۔ کلجگ اتم سادھو سنتو جیوو جنتو پاربرہم پت پریشور آتم پرما تم سوہنگ ڈھولا گاؤ گیت، گیت گویند رہیا جنائیا۔ گاؤ گیت ہر گویند، سو صاحب آپ جنائیا۔ مانس جنم نہ رہے چند، چنتا چکھا رہیا بھجائیا۔ لیکھا چکے جیو پنڈ، انڈ برہمنڈ بھیو دئے گھلائییا۔ امرت دھار بخشے ساگر سیندھ، نچہر جھرنا ست جھرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایک دیونہار وڈیائییا۔ گویند نام جیو چپ، چیت جیت سکھ پایا۔ ترے گن مایا مٹے تپ، تپش ہور رہے نہ رایا۔ پورب جنم دے مٹن پپ، مانس جنم لیکھے رہیا لگایا۔ جو دکھڑا سو ستگر آگے دیو دس، دکھیاں دکھ رہیا گویا۔ راتیں سٹیاں درس دکھائے ہس ہس، گھر گھر پھیرا پایا۔ دُور دُراڈا پندھ مکائے نس نس، نرگن اپنی سیوا لایا۔ جن بھگتاں ڈھولا گائے جس، جس اپنے نال ملایا۔ نرگن ہو کے سرگن اندر رہیا وس، وسیرا گرمکھاں اندر آپ رکھایا۔ پریتی اندر گیا پھس، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، ہر گویند اپنا بھیو جنایا۔ جس گویند توں لہے جگ، سو گویند رہیا جنائیا۔ گرمکھو ویکھو اُپر شاہ رگ، بیٹھا اپنا ڈیرہ لائیا۔ جگت دوارا پار کر کے آؤ حد، ستگر نو دوارے ہوئے پار آپ کرائیا۔ ایڑا پنگل سکھمن ٹیڈھی بنک باہر لوے کڈھ، انگلی اپنی نام لگائیا۔ اندر وڑ کے سُنائے چھند، ساچا راگ اک الاٹیا۔ تال وجے اک انحد، انہت بھیو رہے نہ رائیا۔ ڈونگھی بھوری باہر کڈھ، سچ سروور لئے ٹھائیا۔ ہنس روپ

ہوے کگ، کاگوں ہنس بنائیا۔ کر پیار سرت سوانی لے سد، شبد ہانی میل ملائیا۔ بن مگے کعبیوں کراوے سچا ج، پیر اکو نظری آئیا۔ جس دے حجرے ہنا سچ، سو صاحب رہیا سمجھائیا۔ گرمکھو گرسکھو جن بھکتو بھگوان کسے لاؤن نہ دیوے اج پج، جو اپنے سو اپنے نال ملائیا۔ جے پلو چھڈ کے جاؤ بھج، راتیں ستیاں لے جگائیا۔ تھادی سیجا اُتے ہے سچ، سچ آتم پر ماتم اپنی گود بہائیا۔ تھادا نیر ویکھ تھانوں آوے لج، ستگر پچھے پچھے پھرے جنگل جوہ اجاڑ پہاڑ پھیرا پائیا۔ آنت کل پردہ رہیا کج، قضا نیڑ کھئے نہ آئیا۔ سوہنگ مہراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، ڈھولا گاؤ گج، غزل نظم نغمہ امام اپنا نام سنائیا۔

* ۱۹ جیٹھ ۲۰۲۰ بکرمی پریمو دیوی دے گرہ کھیرو وال جموں * *

گوبند اکم گوبند اتھاہ، گوبند گوبند بھیو چھپائیندا۔ گوبند بیڑا گوبند ملاح، گوبند پتن نظری آئیندا۔ گوبند حقیر گوبند شاہ، گوبند شہنشاہ روپ وٹائیندا۔ گوبند شرع گوبند زنجیر، گوبند پھاسی پھاہ لگائیندا۔ گوبند منزل گوبند اخیر، گوبند تقدیر آپ بنائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پُرکھ اکال گوبند ویس وٹائیندا۔ گوبند اکال گوبند دیال، گوبند لال روپ اکھوائیا۔ گوبند مندر گوبند دھرمسال، گوبند پوجا پاٹھ جنائیا۔ گوبند نور گوبند جوت بے مثال، گوبند شبد ناد شنوائیا۔ گوبند وچولا گوبند دلال، گوبند ونج ہٹ چلائیا۔ گوبند میلا گوبند چیلا گوبند کھیلے کھیل وچ جہان، گوبند دو جہاناں والی آپ اکھوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اک گوبند بے پروا بیا۔ گوبند پتا گوبند ماتا، گوبند پوت اکھوائیندا۔ گوبند سجن گوبند ناتا، گوبند ساک سین ناؤں دھرائیندا۔ گوبند امرت گوبند باٹا، گوبند رسیا رس چکھائیندا۔ گوبند تیرتھ گوبند تاٹا، گوبند سروور اک ٹھائیندا۔ گوبند جوتی گوبند جاتا، گوبند جاگرت جوت جگائیندا۔ گوبند وہی گوبند کھاتہ، گوبند لہنا دینا ویکھ وکھائیندا۔ گوبند وادھا گوبند گھاٹا، گوبند اکو رنگ جنائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر گوبند کار کھائیندا۔ گوبند پُرکھ گوبند نار، گوبند سیج سہائیا۔ گوبند اندر گوبند باہر، گوبند زرگن سرگن دھار چلائیا۔ گوبند وچھوڑا گوبند پیار، گوبند جوڑا جوڑ وکھائیا۔ گوبند گھوڑا گوبند اسوار، گوبند شستر بستر تن سبائیا۔ جوتی

جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ہر گوبند اک وڈیائیا۔ گوبند بستر گوبند شستر، گوبند استر اک اُپائیندا۔ گوبند نام گوبند منتر، گوبند اِشٹ دیو منائیندا۔ گوبند جیو گوبند جنتر، گوبند بندھن اک رکھائیندا۔ گوبند گگن گوبند گگنتر، گوبند زمیں اسمان سوہیا پائیندا۔ گوبند جُگ گوبند جُگنتر، گوبند جُگ جُگ ویس وٹائیندا۔ گوبند گیان گوبند پنڈت، گوبند سکھیا سچ درڑائیندا۔ گوبند جیرج گوبند انڈج، گوبند اُتُبھج سینج رُوپ وٹائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ہر گوبند دھار جنائیندا۔ گوبند زرنکار گوبند آکار، گوبند پنج تت کُڑمائیا۔ گوبند جگت گوبند بھگت، گوبند شکت رُوپ درسائیا۔ گوبند بوند گوبند رکت، گوبند میلا سہج سُبھائیا۔ گوبند عرش گوبند فرش، گوبند خاکی تن ہنڈائیا۔ گوبند سوگ گوبند ہرکھ، گوبند چنتا رہیا گوائیا۔ گوبند امرت گوبند میگھ دیوے برکھ، گوبند گھنگھور گھٹا رُوپ وکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، گوبند جاوے گوبند آوے پرت، گوبند پرتیندھ اک اکھوائیا۔ گوبند آقا گوبند ساکا، گوبند ناتا جوڑ جُڑائیندا۔ گوبند دوس گوبند راتا، گوبند گھڑی پل ونڈ ونڈائیندا۔ گوبند پانی گوبند آٹا، گوبند سچ پکوان رُوپ دھرائیندا۔ گوبند بھرپور گوبند فاقہ، گوبند ترسنا وچ تڑپھائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ہر گوبند پردہ لاپنندا۔ گوبند اندھا گوبند بندہ، گوبند نین نہ کھئے رکھائیا۔ گوبند سورج گوبند چندا، گوبند منڈل منڈپ ڈیرہ لائیا۔ گوبند کھڑگ گوبند کھنڈا، گوبند تکھی دھار وکھائیا۔ گوبند سہاگی گوبند رنڈا، گوبند نار کنت رُوپ نہ کھئے جنائیا۔ گوبند کرم گوبند دھندا، نہکرمی گوبند اک اکھوائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، گوبند باڈھی گوبند رندا، گوبند اپنی کار کھائیا۔ گوبند سرکار گوبند دستار، گوبند حاکم اک اکھوائیا۔ گوبند بھگت گوبند پیار، گوبند پریتی اک نبھائیا۔ گوبند جگت گوبند سنسار، گوبند سگلا جیو سمائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر گوبند اکو پھیرا پائیا۔ ہر گوبند اک، ہر گوبند بھکھ، ہر گوبند لکھ، لیکھا اپنا آپ جنائیندا۔ ہر گوبند گر، ہر گوبند سُر، ہر گوبند دُھر، دُھردرگاہی دُھر دی کار کھائیندا۔ ہر گوبند میت، ہر گوبند اتیت، ہر گوبند ٹھانڈا سیت، سیتل دھار امرت میگھ برسائیندا۔ ہر گوبند مندر ہر گوبند مسیت، ہر گوبند لکھ چوڑاسی پرکھ نیت، نیت نیت اپنا ویس وٹائیندا۔ ہر گوبند بھکھاری ہر گوبند بھیکھ، جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اپنا لیکھا اپنے ہتھ

رکھائیندا۔ ہر گوبند لیکھا، ہر گوبند بھلیکھا، ہر گوبند دیسا، دیس دستر دے وڈیائیا۔ ہر گوبند راجا ہر گوبند رانا ہر گوبند نیتا، شاہو بھوپ اک اکھوائیا۔ ہر گوبند ہیتا ہر گوبند ہیبتا، ہر گوبند اچن اچیتا اپنا پردہ رہیا اٹھائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، ہر گوبند ہر بہکتی بھیو چکائیا۔ ہر گوبند بہکتی ہر گوبند شکتی، ہر گوبند جکتی جکت جنائیندا۔ ہر گوبند مکتی ہر گوبند سرتی، ہر گوبند ناد تورتی، تریا راگ نین شرمائیندا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، ہر گوبند گرمکھ روپ وٹائیندا۔ ہر گوبند مکھ، ہر گوبند سکھ، ہر گوبند دکھ، دکھ درد آپ جنائیا۔ ہر گوبند جننی ہر گوبند ککھ، ہر گوبند گودی گود سہائیا۔ ہر گوبند پتا ہر گوبند ماتا ہر گوبند پت، پتا پوت اپنا رنگ رنگائیا۔ ہر گوبند اوہلا ہر گوبند لک، ہر گوبند دھاروں گوبند اٹھ، نرگن نور نور رُشنائیا۔ ہر گوبند پیالہ ہر گوبند دین دایالا ہر گوبند سچی دھرمسلہ ہر گوبند ابناسی اچت، چیتن اپنی کار کھائیا۔ ہر گوبند پڑدہ، ہر گوبند وڑدا، ہر گوبند چڑھدا، ہر گوبند پڑھدا، اکھراکو نام سنائیا۔ ہر گوبند گھر دا، ہر گوبند وردا، ہر گوبند در دا، جن بہکت دوارے در در پھیرا پائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، ہر گوبند روپ نوجوان، نہ جنے نہ کدے مردا، پن جیون اپنی کار کھائیا۔

* ۱۹ جیٹھ ۲۰۲۰ بکرمی کھوجو رام دے گرہ خیرو والی جموں *

گوبند نار گوبند کنت، گوبند ناتا اک رکھائیا۔ گوبند چولی گوبند رنگ بسنت، گوبند رنگ مجیٹھ چڑھائیا۔ گوبند منیاں گوبند منت، گوبند منتر نام سمجھائیا۔ گوبند سیج گوبند سوبھاوت، گوبند سہنجنی رت مہکائیا۔ گوبند مہا گوبند اگنت، گوبند بھیو ابھیو کھلائییا۔ گوبند سادھ گوبند سنگت، گوبند سکلا سنگ وکھائیا۔ گوبند نانک گوبند انگد، گوبند امر روپ وٹائیا۔ گوبند رام گوبند ارجن، گوبند ہر گوبند سمائیا۔ گوبند رائے گوبند کرشن، گوبند تیغ بہادر دے وڈیائیا۔ گوبند نہاؤن گوبند نہائے، گوبند میلا گوبند سہج سبھائے، گوبند گوبند اک اکھوائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، ہر اپنی دھار وکھائیا۔ گوبند کھاٹ گوبند کھٹیا، گوبند آسن اک وچھائیا۔ گوبند

لیف سربانا تکیہ، گوبند اوڈھن روپ جنائیا۔ گوبند کملا گوبند یلا گوبند سگھڑ سُچجا پتیا، گوبند نور ظہور رُشنائیا۔ گوبند ساجن گوبند سخیا، گوبند منگل روپ وٹائیا۔ گوبند نیتر گوبند اکھیاں، گوبند نین نین مٹکائیا۔ گوبند غنچا گوبند پتیا، گوبند پھل پھل مہکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، اک گوبند بے پرواہیا۔ گوبند گرو گوبند گردیو، سوامی گوبند آپ اکھوائیندا۔ گوبند واری گوبند سیو، گوبند کرنی آپ کھائیندا۔ گوبند مٹھا گوبند میو، گوبند رس روپ دھرائیندا۔ گوبند نہچل گوبند نہکیو، گوبند نہکرمی کار کھائیندا۔ گوبند الکھ گوبند ابھیو، گوبند اپنا بھیو کھلائیندا۔ گوبند رسنا گوبند جہو، گوبند گیت گوبند الائیندا۔ گوبند مستک گوبند تھیو، گوبند کوستک منیاں دھار بندھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ہر گوبند آپ اکھوائیندا۔ ہر گوبند اتر ہر گوبند سندیس، ہر گوبند رہیا جنائیا۔ ہر گوبند پتر ہر گوبند نریش، ہر گوبند حکم منائیا۔ ہر گوبند کچھڑ ہر گوبند چک کے رہیا ویکھ، ہر گوبند گود سہائیا۔ ہر گوبند جگرے ٹکڑ، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، اپنا بھیو آپ کھلائیا۔ ہر گوبند درشٹ، ہر گوبند ایشٹ، ہر گوبند وششٹ سمجھائیندا۔ ہر گوبند سرشٹ سرشٹ گوبند وچ وکھائیندا۔ ہر گوبند ٹانک ہر گوبند جست، ہر گوبند انک بنائیندا۔ ہر گوبند دوزخ ہر گوبند بہشت، ہر گوبند سورگی دھار وکھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، اپنا راہ آپ وکھائیندا۔ ہر گوبند طبق ہر گوبند سبق، ہر گوبند آپ پڑھائیا۔ ہر گوبند تارو ہر گوبند غرق، ہر گوبند نظر کیسے نہ آئیا۔ ہر گوبند میلا ہر گوبند فرق، ہر گوبند ونڈ ونڈائیا۔ ہر گوبند چیل ہر گوبند کرے ترک، ہر گوبند نظر کیسے نہ آئیا۔ ہر گوبند لکھت ہر گوبند پڑھت، ہر گوبند قلم شاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، وڈ داتا بے پرواہیا۔ ہر گوبند قلم ہر کانی، ہر گوبند بھیو جنائیا۔ ہر نام ہر نشانی، ہر گوبند نور رُشنائیا۔ ہر داتا مہربانی، ہر گوبند جھولی رہیا بھرائیا۔ ہر گوبند ہر کاپنی، ہر گوبند مٹک بین وڈیائیا۔ ہر پنڈت ہر ودوانی، ہر بودھ اکادھ پڑھائیا۔ ہر گوبند اک پروانی، ہر پڑکھ پرہ اپنا میل ملائیا۔ جس گوبند دی شاستر سمرت وید پُران گیتا گیان انجیل قرآن گائے کہانی، سو گوبند اپنا بھیو اپنے ہتھ رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سو گوبند جن بھگتاں دیوے دان، آتم پرما تم پرما تم آتم اپنے نال ملائیا۔

* ۱۹ جیٹھ ۲۰۲۰ بکرمی گیان سنگھ دے گرہ نواں چک جموں * *

گوہند سیکھیا نام جیکار، جے جیکار جنائیا۔ ایشٹ دیو گر پُرکھ اکال، پاربرہم سرنائیا۔ آد جگادی دین دیال، جگ جگ وپس وٹائیا۔ لوک مات بنائے سچّی دھرمسال، سچکھنڈ اپنی دھار وکھائیا۔ کوڑی کریا توڑ جنجال، جیون جگت اک سمجھائیا۔ وست امولک نام سچّا دھن مال، ست ستوادی جھولی پائیا۔ بھاگ لگائے کایا ماٹی کھال، پنج تت کرے رُشنائیا۔ شبد گر دیوا بن دلال، نام میوہ ہٹّ وکائیا۔ مُرشد ہو ویکھے مُریدان حال، دید نور چند رُشنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، گر سیکھیا اک درڑائیا۔ گوہند سیکھیا ایک ناؤں، نر نرنکارا اک منائیا۔ ایک پتا ایک ماؤں، ایک ہوئے سہائیا۔ ایک رسنا ایک گاؤ، ایک وجے ودھائیا۔ ایک مندر درشن پاؤ، پرہہ ایک نظری آئیا۔ ایک مارگ سچ جناؤ، پاندھی اکو اک اکھوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، گر سیکھیا کرے پڑھائیا۔ گوہند حکم دھر فرمان، دُھردرگاہی آپ جنایا۔ پرہ پُرکھ مانو بھگوان، دوجی اور نہ کو سرنایا۔ دیونہارا دو جہان، نرگن سرگن ویکھ وکھایا۔ لکھ چوراسی گوپی کاہن، سرتی شبد ملایا۔ امرت پیائے آتم جام، سچ پیالہ ہتھ اٹھایا۔ ڈونگھی بھوری ہوئے نکہبان، نج نیتر ویکھ وکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساجی سیکھیا اک سمجھایا۔ گوہند سیکھیا سچ پریت، پرہ پُرکھ سرنائیا۔ رل مل گاوو اکو گیت، ورن برن نہ کھئے لڑائیا۔ کایا اندر سچ مسیت، مندر اکو اک وکھائیا۔ لیکھا اکو جہا ہست کپٹ، دوجی ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ پاربرہم برہم بیٹھا رہے اتیت، ترے گن اپنا پردہ پائیا۔ نرور پُرکھ رکھو چیت، چیتن اپنا آپ کرائیا۔ تت وکارا ہوئے سیت، اگنی بھاء نہ لاگے رائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، نام اکو اک جنائیا۔ گوہند سیکھیا سچ بھرپور، بھرپور رہیا ہر تھائیا۔ پرہہ کا ویکھو جلوہ نور، نور نور رُشنائیا۔ جس نوں جھل نہ سکیا موسیٰ اُتے کوہ طور، مکھ اپنا نہ سکے اٹھائیا۔ آد جگادی سچ دستور، بدستور حکم منائیا۔ سب دی آسا کرے پور، بھرواسا اکو اک وکھائیا۔ نہ نیڑے نہ جانو دُور، ہر گھٹ بیٹھا ڈیرہ لائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، مہربان بے پرواہیا۔ گوہند سیکھیا کرو پروان، گر گر بوجھ بوجھائیا۔ آتم دیوو پر ماتم دان، دوجی وست بھیٹ نہ کھئے چڑھائیا۔ ہر سرنائی سچ ایمان، دھرم اکو اک وکھائیا۔ پرہہ دی مہا انجیل قرآن، وید پُران صفتی رہے جس گائیا۔ ہر کا مندر اک مکان، ہر مندر

رُپ وٿائيا۔ ھر کا اُچا سچ نشان، دو جہاناں رھيا جھلايا۔ ھر کا رُپ نوجوان، ٻرڊھ بال نہ ويس وٿائيا۔ ھر کا منتر نام ٻرڊھان، سو ٻُرڪھ نرنجن ھنگ برہم سمجھائيا۔ جوتي جوت سروپ ھر، آپ اپني ڪرپا ڪر، گوبند سڪھيا اک وڌيائيا۔ گوبند سڪھيا گھر گمبھير، ھر گورا آپ جنائيندا۔ تن ماڻي ٿھانڏا ھيئو سرير، من سانڪ رُپ وٿائيندا۔ آسا ترسنا نہ لڳو ٻيڙ، مايا ممتا نہ ڪھڙي ھلڪائيندا۔ چوڻي نظر آئي آخري، جس گھر ھر جي ڏيرہ لائيندا۔ نُر وڪھڙي ظاہرا پير، پاربرہم ٻرہم ٻھيو ڇڪائيندا۔ نانا توڙ شرع زنجير، شناخت اپني آپ ڪرائيندا۔ جوتي جوت سروپ ھر، آپ اپني ڪرپا ڪر، گوبند سڪھيا اک ٻڙھائيندا۔ گوبند سڪھيا لوڪ مات ٻڙھ، ٻُستڪ ٻڙھن ڪھڙي نہ جائيا۔ گُرمڪھ اندر جائن وڙ، گھر مندر تاڪي لاپيا۔ سيچ سُنھنجي ٻھن چڙھ، آتم آنتر ڏيرہ لائيا۔ تُو ھي تُو ھي لِين ڪر، ميں ميں نہ ڪھڙي جنائيا۔ گھر ٻرميشور ملے ور، ور اڪو اک سھائيا۔ نظري آئي نرائن نر، ناري ڪنت آپ ٻرنايا۔ دوڪھ نوارن ڇڪائي ڏر، گھر سڪھ اک اُڇائيا۔ جوتي جوت سروپ ھر، آپ اپني ڪرپا ڪر، جو ھر ھر نام دھيائيا۔ گوبند سڪھيا اوچو اوچ، اوچ اگم اتھاه ميل ملايا۔ ٻھيو ڇڪائي نيچو نيچ، نيچ نيچ نہ ڪھڙي چٽرائيا۔ ساچي سڪھيا جو جن جائے سيڪھ، تِس ساڪھيات نظري آيا۔ در منگے اڪو ٻھيڪھ، دوڙے در نہ منگن جائيا۔ ٻن ڪرمان مانس جنم جائے جيت، نہڪرم ملے سرنايا۔ اڪو بھجے سچ ٻرپت، ٻرم ٻُرڪھ ٻے ٻرواھيا۔ جوتي جوت سروپ ھر، آپ اپني ڪرپا ڪر، گوبند سڪھيا اک سمجھائيا۔ گوبند سڪھيا ليڪھ اليڪھ، ليڪھا لڪھت وچ نہ آيا۔ گوبند مٿائے ڪوڙا ٻھيڪھ، ٻھيڪھي رُپ نہ ڪھڙي جنائيا۔ اک صاحب نون ڪرو آديس، سيس جگديش اک نوايا۔ جس دے ٻچھ نانڪ موڏھ دھريا ٻھوري ڪھيس، خالص اپني سيو ڪمائيا۔ جس نون جھڪدے وشن برہم مھيش، شنڪر بيٺا دھيان لگائيا۔ جس صاحب دا سوھنا ديس، سچڪھنڏ وسے ٻے ٻرواھيا۔ تِس صاحب دا مچھ داھڙي نہ ڪوئي ڪيس، سيس جگديش نہ موٽڻ مُنڏائيا۔ آد جگاد رپے ھميش، نہ مرے نہ جائيا۔ ٻھيو نہ ٻائے ڪوئي مُلا شيخ، مسائق بيٺھ دھيان لگائيا۔ سو آد جگادي اڪو ايڪ، ايڪنڪارا ناون دھرائيا۔ لڪھ چوراسي جيو جنت سادھ سنت سرب دي ٿيڪ، ديونھار سرب سرنايا۔ سو سترگر لينا چيت، جو گھٽ گھٽ ڏيرہ لائيا۔ جوتي جوت سروپ ھر، آپ اپني ڪرپا ڪر، ايڪا اڪھ رھيا ٻڙھائيا۔ گوبند سڪھيا سوھنگ دھار، سو صاحب سمجھائيا۔ ھنگ برہم ڪرے ادھار، اڪو داتا وڏ وڌيائيا۔ ليڪھا جان وچ سنسار، ھر سنساري ٻھيو

جُکائیا۔ جُگ چوُکڑی کر کر پار، اُتر پُورب پچھم دکھن چارے دشا ویکھ وکھائیا۔ کلجگ اتم خبردار، بے خبر خبر آپ سُنائیا۔ بھگت بھگوان آپ اُٹھال، اُٹھ اُٹھ اپنا میل ملائیا۔ ناتا توڑ شاہ کنگال، چار ورنان دئے سرنائیا۔ سچ پریتی نبھائے نال، ادھ وچکار نہ کھئے ٹرائیا۔ رسنا جہوا آتم پر ماتم سوہلا ڈھولا جو جن گھالن رہے گھال، اُتر اک دھیان لگائیا۔ تنہاں نرگن نروریر پُرکھ اکال بھوئے دیال، ایتھے اوتھے سدا سہائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، گوبند سیکھیا کرے بجال، کل مایا پردہ اُپر اُٹھائیا۔

* ۱۹ جیٹھ ۲۰۲۰ بکرمی دؤلت سینگھ دے گرہ نوان چک جوں *
 گوبند سیکھیا ڈھر فرمان، ڈھر دی دھار جنائیا۔ دیونہار سِری بھگوان، سو کرتا بے پرواہیا۔ ہر پُرکھ نرنجن گن ندھان، ایکنکارا

رہیا جنائیا۔ چوڈاں طبق ہو پردھان، سِری بھگوان رہیا سمجھائیا۔ ابناسی کرتا کھیل مہان، پاربرہم رہیا درڑائیا۔ سچ کھائے بیٹھ نوجوان، سچ سندیسہ اک الائیا۔ شاہو بھوپ بن راجان، شہنشاہ اپنا حُکم منائیا۔ تخت نواسی ہو مہربان، ڈھر دی دھار رہیا سمجھائیا۔ لیکھا جان وڈ مہربان، جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچی سیکھیا اک پڑھائیا۔ گوبند سیکھیا شاہو بھوپ، بھوپت بھوپ آپ جنائیا۔ لیکھا جانے ساچی کوٹ، ساچی دشا ونڈ ونڈائیا۔ حُکم منائے اپنے پُوت، سْت دُلارا شبد اُٹھائیا۔ تھر گھر سہائے رُت، رُت رُتڑی آپ مہکائیا۔ کر کھیل ابناسی اچت، جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچی سیکھیا اک پڑھائیا۔ گوبند سیکھیا شبدی سْت دُلا، دُھردرگاہی آپ جنائیندا۔ پُرکھ اکال اک پیار، چرن سرن سمجھائیندا۔ تھر گھر کھول اپنا کواڑ، سچکھنڈ اکو نظری آئیندا۔ دیونہار ہر فرمان، حُکم حاکم آپ سمجھائیندا۔ شبدی شبد کر پروان، پروانہ اکو اک پھڑائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اپنی سیکھیا ساکھیات ہر جنائیندا۔ گوبند سیکھیا وشن دھار، وِشو کرے پڑھائیا۔ دیونہارا اگم اپار، اتھاہ اپنا راہ جنائیا۔ نرگن داتا پروردگار، بے پرواہ سچّی سرنائیا۔ وست امولک بھر بھنڈار، دیونہار وڈیائیا۔ اکو گاؤنا ہر نرنکار، نرگن نروریر پُرکھ دھیائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچی سیکھیا اک درڑائیا۔ گوبند سیکھیا برہم رنگ، پاربرہم برہم جنائیندا۔ گھر گھر وچے اک مردنگ، گرہ مندر

سوبھا پائیندا۔ نرگن دیوے نرگن اند، اند اند وچوں درڑائیندا۔ نرگن پرکاش ساچا چند، اگیان اندھیر نہ کھئے وکھائیندا۔ نرگن گیت نرگن چھند، نرگن ڈھولا راگ الائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچی سکھیا اک درڑائیندا۔ گوبند سکھیا شنکر میل، میل ملاوا ایک تھائینا۔ آد نرنجن چاڑھے تیل، گھر ساچے سگن منائیا۔ بھولا ناتھ سجن سہیل، بھاؤ اپنا دئے جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچی سکھیا اک درسائیا۔ ساچی سکھیا تئاں گن، ترے گن اتیتا آپ جنائیندا۔ بن سرون رہے سن، بن کتاں آپ سمجھائیندا۔ بودھ اگادھ اکو دھن، دھن آتمک راگ الائیندا۔ لیکھا جانے اپنا گن، گن اپنے وچ چھپائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچی سکھیا اک وکھائیندا۔ ساچی سکھیا نرگن نرگن، نرور نرور جنائیا۔ کون جانے پرہ تیرے گن، تئے ڈھیہ پئے سرنائیا۔ بھیو نہ پایا گھڑی پھن، پھرو منتر تیرا نام جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایک دینا ساچا ور، ساچی سکھیا دے سمجھائیا۔ ساچی سکھیا سُنو میت، وشن برہمے شو ہر جنائیندا۔ میرا ڈھولا گاؤ گیت، سو پُرکھ نرنجن آپ پڑھائیندا۔ اک دوارا ٹھانڈا سیت، صاحب ستگر آپ وکھائیندا۔ سد بیٹھا رہے اتیت، نرگن اپنا آسن لائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ہنگ توہے روپ وکھائیندا۔ ساچا ڈھولا ہنگ ہنگ، سری بھگوان جنائیا۔ نور نور نور برہم، پاربرہم بھرائیا۔ ظہور ظہور سچ کرم، ہر کرنی کرتا دئے سمجھائیا۔ سری بھگوان سچ سرن، سرنگت اک درسائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچی سکھیا سوہنگ روپ درسائیا۔ گوبند سکھیا سوہنگ روپ، انوپ ملے وڈیائیا۔ سو صاحب پرہ ساچا بھوپ، بھگت در درویش لئے بنائیا۔ لیکھا جانے اپنی کوٹ، ساچی دشا سوہا پائیا۔ کر پرکاش نرمل جوت، شبدي ناد ناد سنائیا۔ دھام سہا سچکھنڈ کوٹ، تھر گھر دیونہار وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچا حکم اک ورتائیا۔ ساچا حکم ترے گن مایا، پنج تت وچے ودھائیا۔ حکمے اندر کھیل رچایا، اپنی کار کماٹیا۔ لکھ چوراسی گنڈھ پوایا، تتو تتو میلا سہج سُبھائیا۔ پُرکھ ابناسی ویکھ وکھایا، نرگن سرگن ویس وٹائیا۔ گھر گھر اندر ڈیرہ لایا، آتم پرماٹم سوہا پائیا۔ پاربرہم برہم کھیل رچایا، رچ ویکھے تھاون تھائینا۔ ایش جیو جگدیش پڑھایا، ساچی سکھیا اک سمجھائیا۔ نون میرا میں تیرا دوہاں ڈھولا اکو گایا، گا گا شکر منائیا۔ سوہنگ روپ نظری آیا، دو جی دھار نہ کھئے درسائیا۔

جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ہر گوبند سیکھیا اک رکھائیا۔ گوبند سیکھیا اکو اک، اک اِکلا آپ کرائیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر لیکھا گئے لکھ، جو سیکھیا ہر سمجھائیندا۔ در بیکھاری منگن بیکھ، بھچیا جھولی آپ بھرائیندا۔ چار کُنٹ دہ دشا پئے دس، دید عید نرگن نُر چند چمکائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچی سیکھیا اک پرگٹائیندا۔ ساچی سیکھیا شاستر سمرت وید پُران، سو صاحب کرے پڑھائیا۔ ساچی سیکھیا گر اوتار دیوے دان، شبد بھنڈارا جھولی پائیا۔ ساچی سیکھیا لیکھا جانے دو جہان، بھيو ابھیدا بھيو گھلائییا۔ ساچی سیکھیا ستجگ تریتا دواپر کلجگ کر پروان، جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سد دیونہار وڈیائییا۔ ساچی سیکھیا پیر پیغمبر گر اوتار، ہر اوتاری آپ جنائیندا۔ چار جگ دے سجن رہنا خبردار، سو صاحب آپ سمجھائیندا۔ کرے کھیل آپ کرتار، کرنی اپنے ہتھ رکھائیندا۔ نو نو چار لیکھا دئے نوار، نورتی سب دی آپ کرائیندا۔ پرکرتی ویکھ سرب سنسار، سرشٹی اپنے بھاؤ چلائیندا۔ درشٹی کھولنہار کواڑ، اِشٹی اکو نظری آئیندا۔ بہشتی لاؤنہار بہار، دوزخ اکو اگن وکھائیندا۔ لیکھتی لیکھت لئے وچار، پورب لیکھا ویکھ وکھائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، ہر گوبند حُکم چلائیندا۔ ہر گوبند حُکم سدا نرہے، بھو سر نہ کھئے رکھائیا۔ آد جگاد جگو جگ رہے، نہ کوئی میٹھ میٹھ مٹائیا۔ لکھ چوراسی جیو جنت کرے کھئے، لیکھا سب دا دئے مکائیا۔ آد آنت پرہہ اکو رہے، دو جا نظر کھئے نہ آئیا۔ جو اُچیا سو سرنی ڈھپے، نیوں نیوں سپس جھکائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر گئے کہ، رسنا جہوا ڈھولا گائیا۔ آنت رہے نہ کیسے دی میں میں، ممتا سب دی دئے مکائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اکو اپنا حُکم ورتائیا۔ ہر گوبند حُکم اتھار، دو جہانناں راہ وکھائیندا۔ جگ چوکڑی گر اوتار گئے گا، پیر پیغمبر صفت صلاحیندا۔ دین مذہب مارگ لا، ذات پات ونڈ ونڈائیندا۔ ورن گوت گنڈھ پوا، اوچ نیچ ویس وٹائیندا۔ کھتری براہمن شوڈر ویش نام دھرا، دھرنی دھرت دھول سو بھا پائیندا۔ آتم پرما تم پردہ پا، بھيو ابھید نہ کھئے گھلائییندا۔ من واسنا جگت ودھا، کوڑی کِریا میل ملائییندا۔ گوبند حُکم گئے بھلا، دھر سندیسہ نظر کیسے نہ آئیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر بنن آنت گواہ، شہادت اکو وار رکھائیندا۔ جو اُچے سو ہووے فنا، فاتحہ سب دا آپ پڑھائیندا۔ مشرق مغرب پھیرا پا، اُتر پورب دکھن پچھم اپنی کار کھائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، ہر گوبند حُکم جنائیندا۔ ہر گوبند

حکم اٹل، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیا۔ لکھ چوراسی جیو جنت مَن وچ جل تھل، دھرنی دھرت دھول مٹائیا۔ اچے ٹلے پربت جان ہل، سُمند ساگر دین دُبائیا۔ حُکمے اندر صوفی لُہا کے گئے کھل، شمس تبریز اپنا مان مٹائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اپنا حُکم کرے پرہل، جس حُکمے اندر منصور سُولی اُپر چڑھائیا۔ گوہند حُکم آد آنت، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیا۔ آپ سُنائے سِری بھگونت، بھگون اپنا بھیو چُکائیا۔ جُگ جُگ مناوے سادھ سنت، بھگت بھگوان دھیان لگائیا۔ حُکمے اندر جیو جنت، لکھ چوراسی گیڑ رکھائیا۔ حُکمے اندر شاہ سلطان راج راجان ہوون منگت، در در گھر گھر الکھ جگائیا۔ حُکمے اندر گرُمکھ ملن ساچی سنگت، ملے ستگر سچ سرنائیا۔ حُکمے اندر نانک انگ لگایا انگد، حُکمے اندر گوہند گوہند پُوت اکھوائیا۔ حُکمے اندر بودھ آگادھا گیانی ہووے پنڈت، حُکمے اندر مستک ٹکا للائی رُپ وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا حُکم اک درسائیا۔ حُکمے اندر جُگ چار، جُگ چوکڑی بھیو چُکائیا۔ حُکمے اندر وید چار، چارے مُکھ کھلائییا۔ حُکمے اندر ورن چار، چار کُنٹ رُشنائیا۔ حُکمے اندر بول جیکار، چارے بانی کرے پڑھائیا۔ حُکمے اندر چارے کھانی کر تیار، لوک مات سوہیا پائیا۔ حُکمے اندر چار یاری بھر بھنڈار، ساچی سیکھیا اک سمجھائیا۔ حُکمے اندر سب نوں کرے خوار، خواری سب دے سر تے چھائیا۔ حُکمے اندر جت کے جان ہار، ہار جت نظر کیسے نہ آئییا۔ حُکمے اندر کھیل کرے سنسار، خالق خلق ویکھ وکھائیا۔ حُکمے اندر پرگٹ ہووے گپت ظاہر، حُکمے اندر ایک نور رُشنائیا۔ حُکمے اندر ہو تیار، ترے بھون دھنی اپنا پھیرا پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر گوہند سچ سرنائیا۔ ہر گوہند حُکم جوتی شبدی جوڑا، زرگن زرگن میل ملائیندا۔ آد پُرکھ اپرمپر سوامی نرویر رکھائے شبدی گھوڑا، نیتر نظر کیسے نہ آئیندا۔ جُگ چوکڑی ہر گھٹ ہڑا، آپ اپنا پھیرا پائیندا۔ کلجگ اتم آئے دوڑا، نہکلنکا ناؤں رکھائیندا۔ کوئی سار نہ بائے براہمن گوڑا، پُوت سپوتا بھیو نہ کھئے چُکائیندا۔ لوچن ویکھے نہ کھئے کر کے غوڑا، آنتر پردہ کھئے نہ لاپندا۔ کلجگ مایا جیو جنت کیتا بوڑا، پھانسی گلوں نہ کٹائیندا۔ پرہو ویس کیتا اور کا اورا، زرگن اپنا نور دھرائیندا۔ ستجگ تریتا دواپر کلجگ اپنا ورقہ رکھیا کورا، الفیے اکھر نہ کھئے لکھائیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر گھلدا ربیا بانکے چھوہرا، ساچا حُکم پچین وچ سمجھائیندا۔ سب نوں دس کے گیا اتم پاربرہم پرہ سب دی پوری کرے لوڑا، آساوند سرب رکھائیندا۔ پُرکھ

اکال دین دِیال اُتے سٹ کے گئے ڈوراں، نرگن نرویر نراکار اکو اک اک اکھوائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا حکم مئے آپ، آپ اپنا سیس نوائیندا۔ حکمے اندر جھکے سیس، ہر سیس آپ جھکائیا۔ حکمے اندر بن جگدیش، جاگرت جوت کرے رُشنائیا۔ حکمے اندر سچ حدیث، پیر پیغمبر کر پڑھائیا۔ حکمے اندر دے اسپس، ڈھولا صفت صلاحی گائیا۔ حکمے اندر لیکھا جانے بیس اکیس، دوآ زیرو دوآ ایک ایک نرگن سرگن رنگ رنگائیا۔ بہکت بہگوان لئے جیت، گھر وکھائے اک اتیت، نظری آئے صاحب ٹھیک، ٹھاگر سوامی پھیرا پائیا۔ چرن پریت بندھائے پریت، کایا کرے ٹھنڈی سیت، ناتا چکے مندر مسیت، محبوب اکو نظری آئیا۔ ڈھولا گاؤنا سچا گیت، صاحب ستگر وسے چیت، اٹھ پھر پرکھے نیت، نیتوان بے پروا بیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا حکم اک رکھائیا۔ گوہند حکم بہکت ارداس، سری بہگوان ویکھ وکھائیا۔ جگت وچھوڑا کٹ کے گئے پھاس، فیصلہ اکو حکم سنائیا۔ آتم پر ماتم سد وسے پاس، ہرجن میلا سہج سُبھائیا۔ کلجگ اتم پوری کرے آس، جنہاں اپنا رنگ وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہرجن میلے سہج سُبھائیا۔ ہرجن میلا کایا بنک، بنک دواہری آپ ملائیندا۔ نام سُنائے اگتا ڈنک، ہر ڈورؤ اک وجائیندا۔ پکڑ اٹھائے وچوں جنت، جیون جگت آپ جنائیندا۔ سرت ملاوا شبد کنت، گھر سوہاؤنت سُبھائیندا۔ نام ندھانا نر ہر منت، سوہنگ راگ الائیندا۔ مانس جنم بنائے بنت، لکھ چوراسی پندھ مکائیندا۔ گرھ توڑ ہومیں ہنگت، ساچی سکھیا اک درڑائیندا۔ جس جن ملائے اپنی سنگت، تس سچکھنڈ دوارے آنت بہائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بہگوان، بہگوان اپنے گھر بہائیندا۔

* ۱۹ جیٹھ ۲۰۲۰ بکرمی باج سنگھ دے گرہ پنڈ سینگری جموں *

ہر گوہند سکھیا بہکت کرن پروان، آنتر اک دھیان لگائیا۔ صاحب ستگر سچ دھیان، لو اکو اک رکھائیا۔ گر منتر نام ندھان، رسنا جہوا گائیا۔ سچ ایشٹ چرن دھیان، نیتر نین سیس جھکائیا۔ دوئے جوڑ کرن پرنام، مستک ٹکا دھوڑی لائیا۔ ساچا راگ اکو گان،

تُو ہی تُو تُو الاٹیا۔ نظری آئے سچ نشان، صاحب ستگر رہیا جھلاٹیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنی کارے آپے لائیا۔
 ہر گوہند حکم جن بھگت مناؤندے، منّ منّ خوشی منائیا۔ دوس زین سد رسنا گاؤندے، اکو ناد وجائیا۔ آتم پرما تم سدا دھیاؤندے، گرہ
 اندر دھیان لگائیا۔ نیتر نینا درشن پاؤندے، پردہ اُپر نہ کھئے وکھائیا۔ آپ اپنی بھل بخشاؤندے، پورب کرم رہے نہ رائیا۔ گڑھ ہنکاری بُرج
 ڈھاؤندے، مایا ممتا موہ مٹائیا۔ کوڑی کرپا باہر کڈھاؤندے، کام کرودھ لوہہ موہ ہنکار نہ کھئے ہلکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی
 کرپا کر، بھگتن دیونہار وڈیائیا۔ ہر گوہند سکھیا گُرمکھ گا، گھر گھر خوشی وکھائیا۔ نت نت تگن پرہہ دا راہ، کون ویلا پھیرا پائیا۔ نرویر
 ہو کے جاوے آ، نردھن لئے اٹھائیا۔ ساچی وست جھولی دیوے پا، بے پرواہ بے پرواہی آپ ورتائیا۔ ڈبڈے پابن لئے ترا، پاتھر اپنا چرن
 چھپائیا۔ رہبر ملے دو جہاں، دوئے دوئے لیکھا دئے چُکائیا۔ گھر وچ نظری جائے آ، بے نظیر کر رُشنائیا۔ رحمت کرے حق خُدا، خود خُدی
 میٹ مٹائیا۔ نوبت حقیقت دئے وجا، لاشریک راگ الاٹیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ عبارت دئے پڑھا، عبارت دسے
 نہ کھئے لوکائیا۔ ہر گوہند حکم بھگت پیار، سری بھگوان آپ جنائیا۔ در وکھائے ٹھانڈا دربار، گھر اکو اک وڈیائیا۔ نظری آئے نر نرنکار، نر
 نرائن نین گھلاٹیا۔ لیکھا چُکے سرب سنسار، سنساری بھنڈاری اپنی کار دئے سمجھائیا نیتر لوچن دے دیدار، درسی اپنا درس کرائیا۔
 جھوٹھی حرص کرے خوار، آشا اکو اک بندھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھگت بھگوان کرے گُرمائیا۔ گوہند سکھیا
 بھگت گُرمائی، گھر ناتا جوڑ جُڑائیندا۔ گرہ مندر وجے اک شہنائی، شادیانہ اپنا نام وکھائیندا۔ رنگ رنگیلا بے پرواہی، شاہ پاتشاہ کھیل
 کھلاٹیندا۔ چل کے آئے سچا ماہی، محبوب اپنا پھیرا پائیندا۔ ڈھولا راگ اک سنائی، انحد نادی ڈھولک اکم وجائیندا۔ لیکھا چُکے ڈوم نائی،
 سین سائی اکو نظری آئیندا۔ ویکھنہارا تھاؤں تھائیں، تھان تھنتر کھوج کھجائیندا۔ بھگت سہیلا اک اکیلا پکڑ اٹھائے ہرجن بانہیں، باہو بل
 آپ رکھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھگتن اپنا راگ جنائیندا۔ ہر گوہند راگ بھگتن مٹھا، رس اکو اک وکھائیا۔ قلم
 شاہی لکھ دیوے کوئی نہ چٹھا، چت اپنا آپ دسائیا۔ کرے کرائے مٹھا کوڑا ریٹھا، وکھ روپ رہن نہ پائیا۔ لیکھا جانے اٹھاراں دھیائے گیتا،
 گیتا گیان گر وڈ وڈیائیا۔ پیت پیتبر سوہے پیتا، سیس جگدیش کرے رُشنائیا۔ کلمہ حق حدیث حدیثا، آیت شریعت رہیا سمجھائیا۔

جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، گُرمکھ سِکھیا اپنے لیکھے لائیا۔ گُرمکھ سِکھیا سچ وچار، سچ وچاری ویکھ وکھائیندا۔ لیکھا توڑ جگت وِبھچار، بوہاری اپنی کار جنائیندا۔ لہنا دینا چُکائے جُگ چار، چارے کھانی پندھ مُکائیندا۔ چاروں کُنٹ کرے پیار، چارے ورنان ویکھ وکھائیندا۔ چارے بانی بول جیکار، انبولت راگ سُنائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، گُرمکھ گُر گُر گود بہائیندا۔ ہر گوبند راگ سُنیا کُن، جن بھگت خوشی منائیا۔ پرہہ ابناسی دیوے نام دھن، دھن خزینہ اک ورتائیا۔ نظر نہ آئے نیترا اٹھ، کلجگ جیو رہے کُرائیا۔ گُرمکھ ورلے رہے من، جنہاں منسا پُور کرائیا۔ بہانڈا بہرم بھو دوتی بہن، کوڑی کِریا پرے ہٹائیا۔ نرمل ہو کے چڑھے چن، سچ سوریہ کرے رُشنائیا۔ آگے دیوے نہ کھئے ڈن، ڈنکا کوڑ نہ کھئے وجائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ہرجن لیکھے لائے تن، تن تندور نہ کھئے تپائیا۔ بھگت سِکھیا بودھ اگادھ، اگم اگم جنائیندا۔ دوس رین جن رہے آرادھ، رادھا کرشن ویکھ وکھائیندا۔ آتم پرما تم لینی سادھ، سادھن اپنا اک جنائیندا۔ میل ملاواں مادھو مادھ، مدھ سُوڈن رنگ رنگائیندا۔ نام جنائے شبدی ناد، انحد راگی راگ الائیندا۔ بھیو چُھپائے سدا وِسما د، وِسما دی کار کماائیندا۔ ڈونگھی گوروں گُرمکھ لادھ، کایا پردہ آپ چُکائیندا۔ اندر وڑ کے مارے آواز، سوئی سرتی آپ اٹھائیندا۔ گُرمکھ رل کے کریئے کاج، گُر ستگر آپ سمجھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، آتم پرما تم بنائے اک سماج، سگل سمگری ہتھ پھڑائیندا۔ بھگت بھگوان ایکا تھیا، اٹھ دئے وڈیائیا۔ پریم ساگر دی لہروں اٹھیا، لہر لہر وچ پرگٹائیا۔ نرویر ہو کے چڑھیا چوٹیا، چوٹی اپنا آسن لائیا۔ بلوان ہو کے پھڑے سوٹیا، سوٹی اپنا نام جنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچی سِکھیا اک سمجھائیا۔ ہر گوبند سِکھیا ہر کی مہر، نشان اپنے نام جنائیندا۔ حُکھے اندر گُر اوتار پیر پیغمبراں تور، تُرت حُکم منائیندا۔ جُگ چوکڑی ہتھ وچ رکھے ڈور، دو جہاناں واگ آپ بھوائیندا۔ جُگ چوکڑی ویکھے کر کے غور، گہر گمبھیر نین کھلاائیندا۔ بھگت بھگوان نال جوڑ، جوڑی لوک مات وڈیائیندا۔ نام چڑھائے ساچے گھوڑ، گھوڑا اکو اک دوڑائیندا۔ جس ویلے پئے لوڑ، سو ویلا وقت سہائیندا۔ زرگن ہو کے جائے بہڑ، سرگن اپنا روپ وکھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچی کرنی آپ کماائیندا۔ ساچی کرنی بھگت پچھوکر، پچھلی رہیا جنائیا۔ آگے لیکھا دیوے روکر، نام نقد جھولی پائیا۔ گُرمکھ کھئے نہ ہووے سوٹر، سویا

شبدا اُٹھائيا۔ كيسے ہتھ نہ رہن ديوي نكهي بوتل، بُتخانے اپنا امرت اِك بهرائيا۔ درگاه ساچي بهُتا ودهاؤن دي لوڑ نہيں ٹوٹل، صرف گرمكھ وِرنے وِرنے سنگ ركھائيا۔ جوتي جوت سرُوپ ہر، آپ اپني كِرپا كر، آپ اُبھارے وچون كوٹن، كايا كُٹيا اندر بيٹھ ويكھ وكھائيا۔ جوتي جوت سرُوپ ہر، آپ اپني كِرپا كر، ديونہارا ساچا ور، بهكت بهگوان اِك نشان جھلايا۔

* ۱۹ جیٹھ ۲۰۲۰ بکرمی بھاگ سنگھ دے گرہ ملک کیمپ جموں *

آد جُگادی سترگر ايك، نرگن نرُوير آپ اكھوائيندا۔ جُگ چوڪڑي ديوي ٹيك، نرگن سرگن دھار بندھائيندا۔ دو جہاناں لئے ويكھ، لوء پُري برہمنڈ كھنڈ كھوج كھجائيندا۔ وشن برہما شو كرے ہيت، شبدي راگ ناد سُنائيندا۔ ترے گن مايا ديوي بهيٹ، پنج تت اپني گنڈھ پوائيندا۔ لكھ چوراسي كھيڈے كھيڈ، انڈج جيرج اُتبھج سينج رنگ چڑھائيندا۔ آتم پرما تم مانے سيچ، گھٹ گھٹ اندر اپنا ڈيرہ لائيندا۔ گر اوتار پير پيغمبر بهيج، دُھر فرمانا حُكم سُنائيندا۔ وسنہارا ساچے ديس، سچكھنڈ ساچے سوبھا پائيندا۔ پُرکھ اڪالا بن نريش، شاہو بھوپ آپ اكھوائيندا۔ جوتي جوت سرُوپ ہر، آپ اپني كِرپا كر، ساچا سترگر اِك ہو جائيندا۔ سترگر ساچا ايكنكار، ايك ايك وڈي وڈيائيا۔ نرگن نرگن ہو اُجيار، جوتي جوت جوت رُشنائيا۔ شبدي شبدا دُھنكار، انادي ناد ناد شنوائيا۔ حُكمي حُكم سچ دربار، دُھر فرمانا آپ سُنائيا۔ لكھ چوراسي كر پسار، ليكھا جانے تهاؤں تھائيا۔ ويس وٹا گر اوتار، گر گر اپنا بھيو كھلايا۔ رہبر بن سرجنہار، نرگن جلوہ نُور خُدايا۔ پير پيغمبر دے ادھار، ساچي سيكھيا سبق پڑھائيا۔ كلمہ نبی رسُول كر خبردار، كاتب اكو ليكھ ليكھائيا۔ جوتي جوت سرُوپ ہر، آپ اپني كِرپا كر، سترگر اكو اِك وڈيائيا۔ سترگر سچا آد پُرکھ، اپر مپر اپني كار كمائيندا۔ آد جُگاد جُگ چوڪڑي نہ سوگ نہ كھئے برکھ، چنتا غم نہ كھئے جنائيندا۔ محل اٹل اپنے مندر كرے اپنا درس، دُوجا نظر كھئے نہ آئيندا۔ مہربان مہربان مہربان امرت ميگھ نرمل برس، نير سير اِك وبائيندا۔ جوتي جوت سرُوپ ہر، آپ اپني كِرپا كر، اپني كھيل آپ كرائيندا۔ سترگر ساچا آد نرنجن، آد پُرکھ وڈي وڈيائيا۔ اجوُني ربت درد دُكھ بھے بھنجن، بھے بھيانك بھوئے سہائيا۔ نرگن سرگن نام ندهانا ديوي انجن، نچ نيتر آپے پائيا۔ ليكھا

جانے گڑھ کایا کنچن، کایا ماٹی پھول پُھلایا۔ شبدا اگم سُنائے سُنجن، انحد ساچا راگ الاٹیا۔ پاربرہم برہم میلا سجن، گھر ویکھے چائیں چائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ستگر داتا اک اکھوٹیا۔ ستگر داتا گہر گمبیر، سو پُرکھ نرنجن آپ اکھوٹیندا۔ ہر پُرکھ نرنجن وڈ پیرن پیر، بے نظیر ویس وٹائیندا۔ ایکنکارا شاہ حقیر، شاہ پاتشاہ ویکھ وکھائیندا۔ آد نرنجن سچ تصویر، رُپ رنگ ریکھ نہ کھئے وکھائیندا۔ ابناسی کرتا گھت وپیر، نت نوت اپنی کار کھائیندا۔ سری بھگوان دیونہارا ٹھانڈا سیر، وست امولک آپ ورتائیندا۔ پاربرہم پرہہ بنہنہارا بیڑ، بٹھ بیڑا آپ چلائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ستگر ساچا اک اکھوٹیندا۔ ستگر ساچا اک بھگونت، سری بھگوان وڈی وڈیائیا۔ کھیلے کھیل جگا جگنت، جگ چوکڑی راہ وکھائیا۔ لیکھا جانے جیو جنت، لکھ چوراسی پھول پُھلایا۔ نام درڑائے منیاں منت، گر اوتار کرے پڑھائیا۔ سیوا لائے آپ بے انت، بے پرواہ سچی سرنائیا۔ مہا جنائے سچ اگنت، لیکھا لکھت وچ نہ آٹیا۔ ست سرُپی ساچا کنت، لکھ چوراسی ناری سیج ہنڈائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ستگر پورا اک اکھوٹیا۔ ستگر پورا سری بھگوان، بھگون اپنی کار کھائیندا۔ نرگن سرگن دیونہارا دان، دانی داتا اک اکھوٹیندا۔ گر اوتار کر پردھان، جگت پردھانگی اک جنائیندا۔ دھرم وکھائے سچ نشان، سچ نشان اک جھلائیندا۔ دو جہاناں رکھے آن، بھہ بھو آپ سمجھائیندا۔ آنتر آتم دُھر فرمان، سچ حدیث آپ پڑھائیندا۔ لیکھا جان وشن برہما شو کر گیان، منتر اپنا نام درڑائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ستگر ساچا سوہیا پائیندا۔ ستگر ساچا پاربرہم، پرہہ داتا وڈ وڈیائیا۔ نہ مرے نہ پئے جم، جنم مرن وچ کدے نہ آٹیا۔ نرگن نور چڑھ چن، جوتی جاتا ڈگمگائیا۔ آد جگاد جگ چوکڑی نرگن سرگن کرے کرائے ساچا کم، کرنی کرتا آپ کھائیا۔ ہرکھ سوگ نہ کوئی غم، چنتا خوشی نہ کھئے وڈیائیا۔ پون سواس نہ کھئے دم، رسنا جہوا نہ کھئے بلاٹیا۔ نہ بھتے نہ کوئی دیوے ڈن، گھڑن بھتہنہار پُرکھ سمرتھ آپ اکھوٹیا۔ نہ نیتر نہ دسے اٹھ، اکھ پرتکھ نہ کھئے رکھائیا۔ نہ نک نہ کھئے کن، سرون رُپ نہ کھئے دھرائیا۔ نہ جننی نہ کوئی جن، پتا پوت نہ کھئے وڈیائیا۔ نہ کوئی مندر نہ کوئی چھن، چھپر ڈیرہ نہ کھئے لگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سو ستگر صاحب اک اکھوٹیا۔ ستگر پورا ست ستواد، ست ستواد کھیل کرائیندا۔ لیکھا جانے برہم برہما، پاربرہم پرہہ اپنی کار کھائیندا۔ دو جہاناں سُنائے ناد، تال

تلواڑا نہ کھئے وجائیندا۔ ست پُرکھ نرنجن نرگن وسے سرگن ساتھ، سگلا سنگ رکھائیندا۔ دیونہارا ساچی دات، نام امولک جھولی پائیندا۔ جانوہار اگم گاتھ، گر اوتار آپ پڑھائیندا۔ میٹنہار اندھیری رات، نرگن ساچا چند چمکائیندا۔ پُچھنہارا اتم وات، گھر گھر اپنا پھیرا پائیندا۔ ویکھنہارا کھیل تماش، خالق خلق ونڈ ونڈائیندا۔ گوپی کاہن پائے راس، منڈل منڈپ ناچ نچائیندا۔ رام سینتا کھیل وچ پرہاس، جنگل جوہ اجاڑ پہاڑ ویکھ وکھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سو ستگر آپ اکھوائیندا۔ سو صاحب ستگر پورا، نرگن داتا وڈ وڈیائیا۔ جوتی جاتا اکو نورا، دیا باقی نہ کھئے رکھائیا۔ سرب کلا بھرپورا، پاربرہم پرہ بے پرواہیا۔ گر اوتاراں پیر پیغمبراں چرن دیوے سچی دھوڑا، مستک ٹکا اکو لائیا۔ رنگ چڑھائے ساچا گوڑھا، لوک مات اتر کدے نہ جائیا۔ راگ سنائے ساچا تورا، ترت اپنا ناد وجائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ستگر پورا بے پرواہیا۔ ستگر پورا بے پرواہ، اک اکلّا ہر اکھوائیندا۔ آد جگاد چلائے راہ، رہبر اپنی سیو کھائیندا۔ لکھ چوراسی بن ملاح، بیڑا اپنے کندھ اٹھائیندا۔ گر اوتاراں دئے صلاح، پیر پیغمبراں آپ پڑھائیندا۔ بھگت بھگوان لے اُپا، آپ اپنی بوجھ بوجھائیندا۔ ساچے سنت لے جگا، جاگرت جوت اک وکھائیندا۔ گرمکھ گر گئے اٹھا، گر گیان اک درڑائیندا۔ گرسکھ ساچے انگ لگا، انگیکار آپ اکھوائیندا۔ گھر گھر اندر پھیرا پا، گرہ مندر کھوج کھجائیندا۔ نو دوارے پار کرا، ٹیڈھی بنک ڈیرہ ڈھابندیا۔ سرت سوانی لے بلا، شبد ہانی میل ملائیندا۔ امرت جام لے پیا، نجھر جھرنا آپ جھرائیندا۔ آتم سیجا دئے سہا، سیج سہنجی ڈیرہ لائیندا۔ پاربرہم برہم میلا دئے کرا، جگت وچھوڑا پندھ مکھائیندا۔ گر چیلا ایکا گھر دئے بہا، سو ستگر پورا مات اکھوائیندا۔ لکھ چوراسی کوڑی کرپا مارے دہا، صاحب ستگر نظر کیسے نہ آئیندا۔ چار ورن چار کُنٹ پئے اندھ راہ، ساچا راہ نہ کھئے وکھائیندا۔ دین مذہب ذات پات رہے ٹکرا، ٹکا مستک نہ کھئے لگائیندا۔ لکھ چوراسی جیو جنت دھکے رہے کھا، ٹھوکر حق نہ کھئے لگائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ستگر سچا اک اکھوا، آخر اپنا میل ملائیندا۔ ستگر سچا ایکا اک، اک اک وڈیائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر سارے گئے لکھ، شاستر سمرت وید پُران گیتا گیان انجیل قرآن کھانی بانی دئے گواہیا۔ جگ چوکری نرگن سرگن دھارے بھیکھ، لوک مات مار جہات اپنی سیو کھائیا۔ شاہو بھوپ بن رنگ روپ، لیکھا جانے ست سروپ، ست ستوادی وڈ وڈیائیا۔

ويڪنھارا ده دشا چارے کوٽ، زمين اسماناں کھوج کھوجائيا۔ گگن منڊل سھائے رُت، لوآن پُرياں ويڪھي اُٺھ، برہمنڊ کھنڊ اپني دھار جنائيا۔
 جوتي جوت سرُوپ ہر، آپ اپني کريا کر، ستگر اکو اک سوہيا پائيا۔ ستگر سچا اک بلوان، بلدھاري ہر اکھوائيندا۔ ستگر سچا اک
 جوان، جُگ جُگ جون مات ہنڊائيندا۔ ستگر سچا اک نشان، دو جھاناں آپ جھلائيندا۔ ستگر سچا اک فرمان، جُگ چوڪري حُڪم
 وچ بھوائيندا۔ ستگر سچا اكو دان، دھردرگاہي آپ ورتائيندا۔ ستگر پورا سچا کابن، سچکھنڊ ساچے سوہيا پائيندا۔ ستگر پورا سچا
 رام، رحمت اپني آپ کھائيندا۔ ستگر سچا ساچا شام، نام بنسري اک سُنائيندا۔ ستگر سچا اک مہمان، الہي نور ڏگمگائيندا۔ ستگر
 سچا حق مقام، درگاہ ساچي سوہيا پائيندا۔ ستگر سچا اک امام، امام اماماں وڏ اکھوائيندا۔ ستگر سچا اک نظام، دو جھاناں حُڪم
 چلائيندا۔ ستگر سچا اک پيغام، پير پيغمبر آپ پڙھائيندا۔ ستگر سچا اک سلام، اسم اعظم آپ درسائيندا۔ ستگر سچا اكو نام، منتر
 ستنام سمجھائيندا۔ ستگر سچا اكو جام، امرت رس مڪھ لگائيندا۔ ستگر سچا اكو کام، ورن برن ميٺ مٿائيندا۔ ستگر سچا اكو بھان،
 لکھ چوراسي جوت رُشنائيندا۔ ستگر سچا اكو مان، غريب ناني گلے لگائيندا۔ ستگر سچا اک ودھان، سچ عدالت آپ کھائيندا۔ جوتي
 جوت سرُوپ ہر، آپ اپني کريا کر، ستگر ساچا اک اکھوائيندا۔ ستگر سچا پُرکھ ابناس، ابناسي اپني کار کھائيا۔ سدا سھيلا بن بن
 داس، داسي ايڪا روپ وٺائيا۔ ليکھا جان پرتھمي آکاش، گگن گگنتر پھول پھلايا۔ جُگ چوڪري ستجگ تريتو دواپر کلجگ پاؤندا آيا
 راس، کلجگ اتم ويڪھ وکھائيا۔ جو اُچيا سو کڍا آيا ناس، تھر کڙي رهن نہ پائيا۔ جن بھگتاں پوري کڍا آيا آس، آسا ترسنا ميٺ مٿائيا۔
 سنتاں ليکھ لاؤندا آيا پون سواس، پون اُنجا دھار وکھائيا۔ گرمکھاں ديندا آيا ساٿھ، سگلا سنگ نبھائيا۔ گرسکھاں سُنائوندا آيا گاتھ، اتم
 انتر نام جنائيا۔ ہر ہر جن چڙھاؤندا آيا اپنے گھاٽ، پتن اكو اک وکھائيا۔ جُگ چوڪري ميٺا آيا واٽ، گر اوتار کوئن کوٽ گئے سيو
 کھائيا۔ کھيلے کھيل بازی گر ناٽ، سوانگي اپنا سانگ ورتائيا۔ چوڊاں لوک کھول ھاٽ، چوڊاں طبق کرے پڙھائيا۔ جوتي جوت سرُوپ
 ہر، آپ اپني کريا کر، ستگر ساچا اک اکھوائيا۔ ستگر ساچا بے پرواھيا، بے پرواھي وچ سمائيندا۔ نہ مرے نہ کڍے جايا، جيون مرن نہ
 کڙي رکھائيندا۔ ميٺنھارا ترے گن مايا، پنچم ڏيرھ آپے ڏھائيندا۔ جُگ چوڪري کھيل رچايا، ہر کرتا ويڪھ وکھائيندا۔ کلجگ اتم پھيرا پايا،

مہابلی ویس وٹائیندا۔ نہکلنکا ناؤں رکھایا، نام ڈنکا اک وجائیندا۔ سچ محل اٹل کر رُشنایا، سمبل اپنا ڈیرہ لائیندا۔ در دروازہ اک کھلایا،
 خالق خلق ویکھ وکھائیندا۔ بے نظیر بن کے آیا، شاہ حقیر میل ملائیندا۔ مالا تسبیح نہ کھئے لٹکایا، منکا منکا نہ کھئے بھوائیندا۔ دُھردرگاہی،
 جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سچ سُلطانا بن کے آیا، ساچی کرنی آپ کھائیا۔ ستگر پُورا کرن جوگ، کرتا پُرکھ آپ
 اکھوائیندا۔ پارہم پت پریشور نہکرمی جن بھگتاں میلا دُھر سنجوگ، میل ملاوے اپنی تھائیا۔ جنم کرم پُورب کئے روگ، دُکھ سنتاپ
 رہیا مٹائیا۔ آتم پرما تم سوہنگ دیوے چوگ، نام ست ست وچ سمائیا۔ جوت نرنجن جس دی رکھے اوٹ، اونکار جس دا دھیان لگائیا۔
 رارنکار کہے میں نکا بوٹ، نت اُٹھ ویکھاں چائیں چائیا۔ آد جُگاد جُگ چوکرئی گر اوتار پیر پیغمبر جس دی جوت، پُوت سپوتا شبدی
 اک اکھوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ستگر داتا بے پرواہیا۔ ستگر داتا نہکلنک، نر نرائن اکھوائیندا۔ سچکھنڈ
 دوارے سوہے بنک، ست ستوادی سوہا پائیندا۔ جُگ چوکرئی کھیل اننت، مہا اگت نہ کھئے گنائیندا۔ دھیان لگاؤن اُٹھ نت سنت،
 سادھنا سچ آپ سمجھائیندا۔ بھگت دوارے رہن منگت، خالی جھولی سرب بھرائیندا۔ ہر کا بھیو نہ جانے کوئی پنڈت، پڑھیاں ہتھ کیسے نہ
 آئیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ستگر پُورا پھیرا پائیندا۔ ستگر پُورا وڈ دیوی دیو، دیوت سُر ویکھ وکھائیا۔ آد
 جُگاد سدا نہکیو، نہچل دھام ڈیرہ لائیا۔ وشن برہما شو، لگائے سیو ساچی سیوا اک سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا
 کر، کرے کھیل سچا شہنشاہیا۔ ستگر سچا غریب نواز، پُرکھ اکال اک اکھوائیندا۔ سیس جگدیش شہائے تاج، سچکھنڈ تخت اک
 بندائیندا۔ جُگ چوکرئی جن بھگتاں مار آواز، سوئی سُر ت آپ اُٹھائیندا۔ آتم انتر رچ کے کاج، پرما تم جوڑ جڑائیندا۔ سچ وکھائے حاجی
 حاج، حُجرہ اکو اک پرگٹائیندا۔ لہنا چُکے جگت نماز، جس اپنا نُور درسائیندا۔ مُرید مُرشد چرنی لگے بہاج، بہاؤ اکو اک رکھائیندا۔
 ویکھاں حق سچ محراب، جس گرہ محبوب ڈیرہ لائیندا۔ شاہو بھوپ بن نواب، سیکدار اپنا حُکم چلائیندا۔ جس دا پیر پیغمبر لیندے رہے
 خواب، سو خالق اپنا ویس وٹائیندا۔ اوس صاحب سدا کرو آداب، عدالت ساچی سچ کھائیندا۔ بن سری بھگوان ہوون سرب خراب،
 مانس جنم لیکھے کھئے نہ پائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ستگر پُورا ویکھ وکھائیندا۔ ستگر پُورا رام رحیم، رحمت

اپنی آپ کھائیا۔ مندر وکھائے اک عظیم، شان نظر کیسے نہ آئیا۔ پاربرہم برہم دئے تعلیم، الفیے نہ کھئے پڑھائیا۔ لیکھا جانے بردا مسکین، مسلہ اپنا حل کرائیا۔ نور نورانہ کرے تلقین، تقویٰ اکو اک رکھائیا۔ لیکھا جانے یامبین، مبین بے پرواہیا۔ پیر پیغمبر کرن تسلیم، نیوں نیوں سجدہ سیس جھکائیا۔ جس دا آد جگادی اکو دین، مذہب کرے نہ کھئے لڑائیا۔ تِس نؤں کہن سرب عالمین، عالم اکو اک اکھوائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ستگر پورا ویس وٹائیا۔ ستگر پورا پُرکھ اگم، الکھ اگوچر آپ اکھوائیندا۔ کرے پرکاش بن سورج چن، جوتی جوت جوت رُشنائیندا۔ جگ چوکڑی دیندا آیا ڈن، ڈنکا اپنے نام وجائیندا۔ کلجگ اتم کھیل سِری بھگون، ابناسی کرتا آپ کرائیندا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، بھیو ابھیدا آپ کھلائیندا۔ بھیو ابھیدا کھولن آیا آپ، اپنے ہتھ رکھے وڈیائیا۔ آد جگادی مائی باپ، پتا پُرکھ اکال پھیرا پائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر جس دا جپدے جاپ، شاستر سمرت وید پُران صفتی ڈھولا گائیا۔ سو صاحب ستگر پت پت پُنت اکو پاک، بے پرواہ پھیرا پائیا۔ ورن برن نہ کوئی ذات، روپ رنگ ریکھ نہ کھئے رکھائیا۔ سرگن روپ نہ کھئے ساتھ، چولا ت نہ کھئے ہنڈائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ستگر اچرج کھیل رچائیا۔ ستگر کھیل سدا انمول، ائمٹری کار کھائیندا۔ دُھر دربارا مات کھول، بھگت بھگون ویکھ وکھائیندا۔ نام ترازو تولے تول، کنڈا اکو ہتھ اٹھائیندا۔ آد جگاد سدا اڈول، جگ چوکڑی ڈل کدے نہ جائیندا۔ پرگٹ بوئے اُپر دھول، دھرنی دھرت ہوؤلا بہار کرائیندا۔ لکھ چوراسی اندر مؤل، اول نور اک سمجھائیندا۔ اُلٹا کرے نابھ کول، امرت جھرنا آپ جھرائیندا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، صاحب ستگر کار کھائیندا۔ صاحب ستگر سدا انڈیٹھا، جگت نیتر نظر کیسے نہ آئیا۔ جس دی صفت کرے اٹھاراں دھیائے گیتا، کابن گھنیا اپنا راگ الاٹیا۔ ترے گن مایا ت نہ تپے انکیتھا، مات گرہ نہ پھیرا پائیا۔ نہ مریا نہ جیتا، جیون مرن نہ کھئے رکھائیا۔ نہ ٹھانڈا نہ سیتا، اگنی روپ نہ کھئے وٹائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ستگر صاحب سدا سکھدائیا۔ ستگر داتا سچ سلطان، ساچی کار کھائیندا۔ کلجگ انت ہو پردھان، دو جہاناں حکم منائیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر چار جگ دا پچھلا چھڈو ایمان، اگلا مارگ اک لگائیندا۔ رل مل سارے گاؤ گان، گیت گوہند آپ سمجھائیندا۔ نون میرا میں تیرا دوہاں دا اک بنے ودھان، ودت اپنی کار کھائیندا۔ نرگن سچ جھلائے نشان، سرگن نظر کیسے نہ آئیندا۔ جوتی

جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ستگر پورا ساچی سکھیا اک درڑائیندا۔ ساچی سکھیا اکو یاد، گر اوتاراں رہیا جنائیا۔ ویلے آنت سنے فریاد، بے پرواہی پھیرا پائیا۔ دیناں مذہباں وچوں کاڈھ، ایکا اپنے رنگ رنگائیا۔ واپگرؤ اللہ رام جس نوں کہندے گاڈ، سو گاہک بنے تهاؤں تھائیا۔ جس دا روزہ رکھو نماز، حُجرے حق سیس جھکائیا۔ جس دا دُلل علی رکھیا تاج، سو شاہ سوارا پھیرا پائیا۔ جس دا من دے رہے رام راج، سو رمیا اپنی کار کھائیا۔ جس نوں گھنیا کہندے رہے شام، سو شہنشاہ اپنا بھیکھ وٹائیا۔ جس نوں نانک گوہند کردے رہے پرنام، نو مو سیس جھکائیا۔ جس دا تئی اوتار بھگت اٹھاراں دیندے رہے گیان، گرؤ دس نال ملائیا۔ جس نوں عیسیٰ موسیٰ محمد کردے رہے سلام، سلاما علیکم ویکھ وکھائیا۔ تس دی اکو سچ کلام، کائنات کرے پڑھائیا۔ اٹھو ویکھو مارو دھیان، دھرم دوارے رہیا جنائیا۔ اکو نام کر پردھان، سوہنگ ڈھولا رہیا سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، آتم پرما تم میلے آن، ستگر پورا دیونہار سرنائیا۔ آتم پرما تم میلا جگدیش، جگدیش ملنی آپ کرائیا۔ ایہو لاہا بیس بیس، جگ وچھڑے اپنے رنگ رنگائیا۔ لہنا چکے راگ چھتیس، بتی دند نہ صفت صلاحیا۔ کلمہ نبی نہ کھئے حدیث، سجدہ سیس نہ کھئے وکھائیا۔ جس نوں صاحب کرے بخشیش، بخشش اپنی جھولی پائیا۔ سو بھگت کیوں منکے بھیکھ، گھر دو جے پھیرا پائیا۔ نت پرم پُرکھ دی رکھے اڈیک، نج نیتر نین اٹھائیا۔ گھر سجن آوے میت، مِت پیارا پھیرا پائیا۔ کایا مندر اندر لنگھے دہلیز، گھر ساچے سوہا پائیا۔ درس دکھائے ہو نزدیک، دُور دُراڈا پندھ مکائیا۔ نظری آئے نرالا ٹھیک، جوت اکالا نؤر ایسیا۔ جس دا مارگ اتی آنت باریک، پاندھی چل نہ سکے کوئی راہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کلجگ اتم ویکھ وکھائیا۔ سو صاحب دا ویکھو نظارہ، نرگن نرؤیر آپ جنائیندا۔ جس دا چار جگ وچدا رہیا نگارہ، گر اوتار ڈنک لگائیندا۔ جس دا چار ورن بولدا رہیا جیکارا، رسنا جہوا راگ لگائیندا۔ سو صاحب ہر گھٹ ویکھنہارا، اپرمپر اپنا پھیرا پائیندا۔ آتم پرما تم کھول کواڑا، ساچی سکھیا اک درڑائیندا۔ تُوں میرا میں تیرا پیارا، پرتی اکو اک لگائیندا۔ ہنگ برہم جگت پسارا، سو پُرکھ نرنجن سوہنگ دھار اک درسائیندا۔ جس دا ہتھ نہ آیا کیسے کنارہ، سو کنڈھی ڈیرہ لائیندا۔ اندر وڑیا کنڈیاں واڑا، محل اٹل نہ کھئے جنائیندا۔ بھاگ لگائے بھگت دوارا، بھاگ حصہ اپنا ونڈ ونڈائیندا۔ گر مگھ گرسکھ ساچا لاڑا، گر ستگر ویکھ وکھائیندا۔ لکھ چوراسی

کلجگ جیو تپے انگیارا، امرت میگھ نہ کھئے برسائیندا۔ مندر مسجد شودوالے مٹھ گرو دوارے ہاہاکارا، دھیرج دھیر نہ کھئے رکھائیندا۔ ابھیاسی
 روون زارو زارا، سرتی شبد نہ کھئے ملائیندا۔ اچے ٹلے پربت لبھدے ڈونگی غارا، پُرکھ اکال نظر نہ آئیندا۔ گھر چھڈ کے پھردے جنگل جوہ
 اجاڑ پہاڑا، ٹلے پربت جیو جنت پھول پھلائیندا۔ در در گھر گھر منگدے پھردے بن بھکھارا، بن ستگر پورے ساچی وست جھولی کھئے نہ
 پائیندا۔ اندر وڑ وڑ ڈونگی کندر نیتروون زارو زارا، اندھ اندھیر اگیان نہ کھئے مٹائیندا۔ پڑھ پڑھ تھکے جیو گوارا، پُستک پڑھیاں بھیو
 کھئے نہ آئیندا۔ شاستر سمرت وید پُران سب نوں دیندے رہے لارا، باہوں پھڑ گھر نہ کھئے ملائیندا۔ کلجگ اتم نرگن نرویر نہکلنک لے
 اوتارا، سب دی کرنی اپنے کھاتے پائیندا۔ رسنا جہوا جگت کرن بلارا، اندر وڑ کے مندر چڑھ کے ساچے تخت، ہر سلطان درس کھئے نہ
 پائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ستگر پورا دیا کھائیندا۔ ستگر پورا ایکا ٹھاکر، ٹھوکر اپنے نام لگائیا۔ جن بھگت بنائے
 سچ سوڈاگر، سودا اکو ہٹ وکائیا۔ لیکھا جانے کایا گاگر، ڈونگی گوری پھول پھلائیا۔ نرمل کرم کرے اجاگر، جس جن اپنی دیا کھائیا۔
 گھر آیاں در دیوے آدر، جو جن آئے پندھ مکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، سد دیونہار وڈیائیا۔ در آئے ہوئے پروان،
 سو ستگر دیا کھائیا۔ جنہاں آنتر درشن کیتا آن، تنہاں منتر نام پڑھائیا۔ بسنتر لگی جیو جہان، چار کُنٹ نہ کھئے بوجھائیا۔ گگن منڈل
 سرب گرلان، دیوت دیو دین دُہائیا۔ وشن برہما شو سرب پچھتان، پسچاتاپ سرب لوکائیا۔ گر اوتار ہوئے حیران، ہر کا بھیو کھئے نہ پائیا۔
 پیر پیغمبر ثابت رہیا نہ کسے ایمان، گھر گھر در در شیطان کرے لڑھائیا۔ اللہ رانی نین شرمنا، مکھ گھنگٹ بیٹھی پائیا۔ کھیل کرے والی
 دو جہان، پروردگار بے پرواہیا۔ جودھا سور بلی بلوان، بل اپنا اک رکھائیا۔ گرمکھ گرمکھ ہرجن ہر بھگت سرن سرنائی دیوے مان، سر
 اپنا ہتھ ٹکائیا۔ دھرم رائے دی چکے کان، لاڑی مؤت نہ آنت پرنائیا۔ دوزخ بہشت سورگ نرک گرمکھ دوویں تھان کدی نہ جان،
 سچکھنڈ دوار ملے پرہو سرنائیا۔ جنہاں سوہنگ ڈھولا گایا مہاراج شیر سینگھ وشنو بھگوان، تنہاں اتم آنت جوتی جوت جوت میل
 ملائیا۔

* ۲۰ جیٹھ ۲۰۲۰ بکرمی پورن چند دے گرہ ملک کیمپ جموں *

ستگر سچ گردیو سوامی، نر ہر نرائن اکھوائیندا۔ ستگر سچ سدا نہکامی، کرم کانڈ نہ کھئے رکھائیندا۔ ستگر سچ سد انترجامی، نرگن سرگن ویکھ وکھائیندا۔ ستگر سچ والی دو جہانی، دوئے دوئے دھار راہ وکھائیندا۔ ستگر سچ سدا لاٹانی، مثال وچ کدے نہ آئیندا۔ ستگر سچ سدا جوانی، نورو نور نور رُشنائیندا۔ ستگر سچ بودھ آگادھ بانی، اکھر وکھر راگ الائیندا۔ ستگر سچ امرت دھار ٹھنڈا پانی، رس اکو اک پرگنائیندا۔ ستگر سچ سچ کہانی، کتھا کتھ کتھ درڑائیندا۔ ستگر سچ مہربان سب دا بانی، جگ جگ مارگ راہ چلائیندا۔ ستگر سچا لکھ چوراسی آتم بانی، پرما تم اپنا بھیو کھلائیندا۔ ستگر سچ گن ندھانی، گن اکو اک وڈیائیندا۔ ستگر سچ، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، اپنا بھاؤ آپ جنائیندا۔ ستگر سچ سرب سکھ میت، سکھ داتا وڈ وڈیائیا۔ ستگر سچ اچرج ریت، سار کھئے نہ پائیا۔ ستگر سچ اگتی گیت، رسنا جہوا نہ صفت صلاحیا۔ ستگر سچ دھام انڈیٹھ، سچکھنڈ وسے بے پرواہیا۔ ستگر سچ آد جگادی ربیا جیت، جگ جیون داتا بے پرواہیا۔ ستگر سچ پت پت پتیت، پت پاون ناؤں دھرائیا۔ ستگر سچ ہست کپٹ، گھٹ گھٹ ربیا سمائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ستگر داتا بے پرواہیا۔ ستگر سچ نوجوان، جوبن اکو اک رکھائیندا۔ ستگر سچ مہربان، مہر نظر اٹھائیندا۔ ستگر سچ والی دو جہان، عالم علما بھیو چکائیندا۔ ستگر سچ جیو جنت پتا ماں، بالک بالے گود بہائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچا کھیل آپ کرائیندا۔ ستگر ساچا ساچا منتر، منتو اکو اک سمجھائیا۔ ستگر ساچا سرب جیاں بدھ جانے آتر، آتر آتم ویکھ وکھائیا۔ ستگر ساچا کھیل کرے گگن گگنتر، گگن منڈل سوہا پائیا۔ ستگر ساچا ساچا دھام سہنتر، سوہاؤنت سچا شہنشاہیا۔ ستگر ساچا وسے ساچے اندر، جن بھگتاں اندر ڈیرہ لائیا۔ ستگر سچا اک سہائے اچا مندر، گرمکھ ٹلا بے پرواہیا۔ ستگر ساچا لیکھا جانے ڈونگھی گندر، کایا کوری پھول پھلاییا۔ ستگر ساچا گرمکھاں بھے من واسنا بندر، دہ دشا نہ اٹھ اٹھ دھائیا۔ ستگر پورا اندر لگا توڑے جندر، کنجی اپنا نام لگائیا۔ ستگر سچا ہرا سنج کرائے کایا پنجر، پت ڈالی پھل مہکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ستگر سچا اک اکھوائیا۔ ستگر سچا گہر گہرا، گور گور اکھوائیندا۔ ستگر

سچا میٹھارا قہرا، قہر قہر نہ کھئے ورتائیندا۔ ستگر سچا آد جگاد نہ ہووے بہرہ، بن کٹاں سُنن پائیندا۔ ستگر سچا نرگن ہو کے کرے
 سیرا، دو جہاناں سیرگاہ بنائیندا۔ ستگر سچا ساچے گھراوے ڈیرہ، بھگت دوارا اک وسائیندا۔ ستگر ساچا پنج تت وسائے کھیڑا، گرہ
 مندر سوہا پائیندا۔ ستگر ساچا ڈبدا تارے بیڑا، جس سر اپنا ہتھ ٹکائیندا۔ ستگر ساچا بھیو چکائے تیرا میرا، میرا تیرا اکو رنگ وکھائیندا۔
 ستگر ساچا پندھ مکائے دُور دُراڈا نیرن نیرا، نج آتم نظری آئیندا۔ ستگر ساچا سنگھ شیرا، شہنشاہ اپنا پھیرا پائیندا۔ ستگر ساچا کھلا
 کرے دھرت مات دا ویڑا، جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا کھیل آپ سمجھائیندا۔ ستگر سچا سچ ثبوت، نرگن نور نور
 چمکائیا۔ لیکھا توڑ پنج تت بھوت، بھوتک اپنی سیوا لائیا۔ وسنہارا سچ قلبوت، رُوح نظر کھئے نہ آئیا۔ دشا کھلائے اپنے کوٹ، کُنٹ اپنا
 پھیرا پائیا۔ ناتا توڑ جوٹھ جھوٹھ، سچ سچ سدا سمجھائیا۔ گرُمکھ سجن ویکھ پوت، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ
 اپنی کِریا کر، ستگر داتا وڈ وڈیائیا۔ ستگر سچا وڈ داتار، دیاوان اکھوائیندا۔ کلجگ اتم لے اوتار، لوک مات ویس وٹائیندا۔ بھگت
 بھگوان کھول کواڑ، گھر مندر سوہا پائیندا۔ سرشٹ سبائی مگر لگائے پنچم دھاڑ، سُرتی سُرت نہ کھئے جنائیندا۔ ترے گن مایا اگنی لگی تتی
 ہاڑ، امرت میگھ نہ کھئے برسائیندا۔ لاڑی مؤت چبائے اپنی داڑھ، بچیا کھئے رہن نہ پائیندا۔ نو نو چار لگا اکھاڑ، کوڑی کِریا ناچ نچائیندا۔
 پرہہ دسے نہ کیسے سچا لاڑ، راہ نظر کیسے نہ آئیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ستگر کرنی سچ کھائیندا۔ ستگر سچا
 رُوپ انوکھا، رنگ نظر کھئے نہ آئیا۔ آد جگادی ساچی اوٹا، اوٹ پُرکھ اکال وکھائیا۔ دھام وکھائے سچکھنڈ کوٹا، قلعے بنک آپ سُہائیا۔ کر
 پرکاش نرمل جوتا، جوتی جوت ڈگمگائیا۔ جن بھگت ملن دا رکھ شوقا، شہنشاہ جگ جگ ویس وٹائیا۔ نرگن کدے نہ جائے اوٹنا،
 گرُمکھ اپنی گود بہائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سد ڈھولا گائے جھوکا، مولا اپنا نام وڈیائیا۔ ستگر پورا ساچی
 جھوک، نور الہی اک درسائیا۔ ویکھنہارا چوڈاں لوک، طبق پردہ رہیا چکائیا۔ پیر پیغمبر سارے رہے کوک، کوک کوک سُنائیا۔
 کلجگ اگنی رہی پھوک، اُمت پردہ کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہار سد وڈیائیا۔ ستگر سچا سوتر دھار،
 ست ستوادی کھیل کرائیندا۔ ابناسی پاوے سار، سرب سنسار اپنی کار کھائیندا۔ پربت ٹلے ویکھے غار، بھوری اپنا پھیرا پائیندا۔ محل اٹل

ٹوہے منار، اُچ محل ویکھ وکھائیندا۔ جل تھل پاوے سار، سمنڈ ساگر پھول پھلائیندا۔ دھرنی دھرت دھول دے ادھار، زمیں اسماناں
 کھوج کھجائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ستگر سچا اپنا بھیو چکائیندا۔ ستگر سچا بھیو کھول، خالق ربیا جنائیا۔
 دو جہاناں وجے ڈھول، اٹھاوے سرب لوکائیا۔ سویا رہے نہ کھئے انہول، آس نندرا ربیا مٹائیا۔ کلجگ آنت نہ مارے رول، رولا پاوے نور
 الابیا۔ سچ دوارا سب دا کھول، سرب ربیا جنائیا۔ آؤ ویکھو نرگن مؤل، مؤلا روپ وٹائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر جس دے بیٹھے چرن
 کول، کول دھیان لگائیا۔ اپنا آپ رہے گھول، در گھولی گھول گھائیا۔ پچھلا لیکھا رہے پھول، بیتیا حال سنائیا۔ ساڈے نال کیتا قول، اتم
 پورا کر ماہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ستگر پورا پھیرا پائیا۔ ستگر پورا کھیل کردا، قدرت قادر ویکھ وکھائیا۔ نرگن
 ہو کے لوک مات وڑدا، جگ نیتر نظر نہ آئیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر سارے پھڑدا، پھڑ باہوں در منگائیا۔ آگے ہو کوئی نہ اڑدا، سب بیٹھے
 سیس نوائیا۔ تُو ہی تُو سب ہی کردا، بن رسنا جہوا راگ الائیا۔ تُوں صاحب ہوں جاچک بردا، برخوردار رہے جنائیا۔ تیرے کولوں
 سرب ڈردا، ڈرے تیری لوکائیا۔ تیرا روپ نہ ہر دا، نرائن تیری شہنشاہیا۔ جے جنے سو اتم مردا، گر اوتار پیر پیغمبر آئے پھیریاں پائیا۔
 تُوں صاحب سلطان سچکھنڈ دوارے ساچے چڑھدا، تخت نواسی تخت آسن لائیا۔ جوں بھاوے توں گھاڑن گھڑدا، ہتھ تیرے وڈیائیا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ستگر داتا بے پرواہیا۔ ستگر داتا صاحب دے، ایکو ایک جنائیا۔ پُرکھ ابناسی ہر گھٹ
 وسے، گھٹ گھٹ ربیا سمائیا۔ اس دے کولوں کر کے کی کوئی نئے، بھجیاں راہ کھئے نہ پائیا۔ کوڑی کریا اندر سارے پھسے، پرہہ بھلیا
 بے پرواہیا۔ ستجگ تریتا دواپر کلجگ سیل پاتھر پانی میٹی قلم شاہی ٹیکدے رہے متھے، مستک ہر نہ کھئے نوائیا۔ کلجگ اتم ملدے
 دھکے، دھکا سری بھگوان لگائیا۔ شاستر وید پُران پڑھ پڑھ سارے آگے، آخر میل نہ کھئے ملائیا۔ پھر پھر آئے مدینے مکے، مسلہ حل نہ کھئے
 کرائیا۔ پُرانے چیتھڑ سب دے پھٹے، تن بستر رنگ نہ کھئے رنگائیا۔ انجیل قرآن کہانی بانی دسدی رہی پتے، پت پریشور گود نہ کھئے بہائیا۔
 گر اوتاراں پیر پیغمبراں لیکھ لیکھ، لیکھ لیکھ لیکھ جگت گئے سمجھائیا۔ پارہم پرہہ گرمکھ ورلے آیا حصے، جس جن اپنا میل ملائیا۔ باقی
 اک دوجے نوں پُچھن پرہہ جو وسے کتھے، ٹکانا سکے نہ کھئے جنائیا۔ سارے کھیل سُنن انڈیھے، ویکھن نین کھئے نہ پائیا۔ سچ دسن توں

سارے پھکے، کوڑ نال جگت وڈیائیا۔ باہروں بستر دسن چٹے، اندر ڈرمت میل بھرائیا۔ مایا ممتا ہٹ وکے، پنڈت پاندھے مُلا شیخ گرتھی پنتھی ساچا سنکھ نہ کھئے و جائیا۔ پرہہ ساچے دی کوئی نہ ہے چھاتی اُپر بیکے، گلوکڑی کھئے نہ پائیا۔ بن گُرمکھاں بالا کوئی نہ بنے نکے، ننھی ننھی گفتار نہ کھئے سُنائیا۔ دین مذہب نے سارے بھٹے، بن بھگتاں نرمل روپ نہ کھئے درسائیا۔ جل دھارا گنگا باہروں مار دے پانی چھٹے، سنسا روگ اندر نہ کھئے مُکائیا۔ کوڑی سیجا سارے لیٹے، پلنگ رنگین نہ کھئے وکھائیا۔ اک دوجے دا پیو پُت بندے رہے بیٹے، اپنا پیو نظر کیسے نہ آئیا۔ آد جُگاد جُگ چوکڑی نرگن ہو کے ویکھے، سچکھنڈ بیٹھا بے پرواہیا۔ جس دے ہتھ سرب دے لیکھے، لیکھے اندر گر اوتار پیر پیغمبر سیوا لائیا۔ کلجگ اتم پا کے بیٹھا آپ بھلیکھے، بہرم گرہ نہ کھئے تڑائیا۔ ہرجن وِرا آ کے پیکھے، جس اُتر اپنی بوجھ بُجھائیا۔ پورب جنم دے رکھے چیتے، اُبھل بھل کدے نہ جائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ستگر داتا بے پرواہیا۔ ستگر داتا اِکو نین، نرگن اپنی اکھ اُٹھائیندا۔ رسنا جہوا سارے کہن، گھر پیکھ خوشی نہ کھئے منائیندا۔ جنم نہ چُکے لَین دین، کرم کرم نہ کھئے مٹائیندا۔ اک دوجے نال سارے کھن، ذات پات جھگڑا پائیندا۔ کوئی کہے میٹے عین نُقطہ غین، کوئی الف کوئی یے وچ سمائیندا۔ کوئی کہے اوڑا اونکار سب دا سین، نرکار نرگن دھار چلائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، اپنا بھیو اپنے وچ چھپائیندا۔ ستگر پورا بھیو ابھید، بھیو کھئے نہ پائیا۔ مہا کر کر تھکے چار وید، چار چوکڑی دئے دُہائیا۔ آد جُگادی سارے کہن اچھل اچھید، ول چھلدھاری اپنی کار کھائیا۔ نرگن ہو کے کھیلے کھید، سرگن اپنا ناچ نچائیا۔ شبد اگم سنديسہ بھیج، بھجن بندگی جگت جنائیا۔ بن بھگتاں کیسے نہ مانے ساچی سیج، سُنجی ہوئی جگت لوکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ستگر سچا دیونہارا نام وڈیائیا۔ نام وڈیائی دیوے مالک، مطلب اپنا حل کرائیندا۔ لیکھا جانے خلق خالق، خواہش اپنی پور وکھائیندا۔ مُرشد مُریدان بنے ثالث، سچ ثالثی آپ کھائیندا۔ کوڑی کِرپا میٹ اَلس، نیتر نین جگت کھلائیندا۔ بھگت بھگوان پرگٹ کر خالص، خالص اپنا روپ وکھائیندا۔ ہرجن ویکھے ساچے بالک، بالی بُدھ آپ سمجھائیندا۔ صاحب سہائی سدا پرتپالک، سر اپنا ہتھ رکھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کر نہار سدا پہچانت، پہچان اپنی وچ رکھائیندا۔ ستگر پورا کر پہچان، پردہ پردے اُتوں اُٹھائیا۔ دیونہارا دیناں دان،

دِیاوان در سرنائیا۔ بخشنہارا سچا مان، ابھان موہ میٹ مٹائیا۔ وکھاونہارا حق مقام، گرہ مندر کر رُشنائیا۔ درساونہارا اک ایمان، دھرم اکو اک وڈیائیا۔ ملاونہارا سِری بھگوان، بھگون اپنی سیو کمائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، ستگر داتا وڈ وڈیائیا۔ ستگر سچا سرب سکھ، سکھ آتم اک وکھائیندا۔ جن بھکتاں کر اُجل مکھ، مکھ مکھڑا مات صلاحیندا۔ ناتا چُکائے اُلٹا رُکھ، رُخ اپنے نال بدلائیندا۔ جنم کرم دی میٹ بھکھ، ترسنا آگ بھجائیندا۔ سجدہ کرے سیس جگدیش جھک، نیوں نیوں اپنا بھیو چُکائیندا۔ گرُمکھ گر گر جائے اُٹھ اُٹھ، ہر ستگر درشن پائیندا۔ بن وچولا جائے تھ، اٹھ کھیل کرائیندا۔ بھکت پریتی اندر گٹ، گٹکا ہتھ نہ کھئے پھڑائیندا۔ پھڑیا ہتھ نہ جائے چھٹ، چھٹیا جگت آپ درسائیندا۔ بھکت بھگوان اک دوجے توں آگے نہ جاون رُٹھ، پچھلا روسا آپ گوائیندا۔ ناتا جڑیا پتا پُت، پُوت اکو سوبھا پائیندا۔ تھر نہ رہنا کایا بُت، خالی بھانڈا سرب وکھائیندا۔ جنہاں ستگر سچا لئی پُچھ، تنہاں پچھا نظر کھئے نہ آئیندا۔ آگے اپنی گودی لئی چُک، چوکنہا ہو کے سیو کمائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہککنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، ستگر سچا بن سیوک سچا، سچ سیوا آپ کمائیندا۔

❖ ۲۰ جیٹھ ۲۰۲۰ پکرمی فرنگی رام دے گرہ پنڈ جھنڈے جموں ❖

سو پُرکھ نرنجن کھیل رچاؤنا، انہو اپنی کار کمائیندا۔ ہر پُرکھ نرنجن بھیو چُکاؤنا، بھیو ابھید کھلائیندا۔ ایکنکار ویس وٹاؤنا، نرنجن نرویر نظری آئیندا۔ آد نرنجن جوت ڈگمگاؤنا، نورو نورو دھرائیندا۔ سِری بھگوان حُکم ورتاؤنا، دُھر فرمانا حُکم سُنائیندا۔ ابناسی کرتے مارگ لاؤنا، رہبر اکو نظری آئیندا۔ پاربرہم پرہ پرہ لاہنا، مکھ نقاب نہ کھئے رکھائیندا۔ سچکھنڈ دوارا بنک سہاؤنا، سچ سنگھاسن آسن لائیندا۔ شاہو بھوپ ہر اکھواؤنا، راج راجانا بھیو چُکائیندا۔ شاہ سُلطانا آپ اکھواؤنا، سیس جگدیش تاج سہائیندا۔ ساچا ڈھولا راگ الاؤنا، منتر نمو اک درڑائیندا۔ در درویش در سہاؤنا اکھ اگوچر اپنی اکھ جگائیندا۔ سٹ دُلارا اک اٹھاؤنا، ہر شبدی میل ملائیندا۔ وشنوں وشو کار کماؤنا، واستک اپنا بندھن پائیندا۔ برہمے برہما وکھاؤنا، برہم ویتا آپ جنائیندا۔ شنکر ہتھ

ترسول وکھاؤنا، ترے بھون دھنی اپنی کار جنائیندا۔ سُرپت اند اکھ کھلاؤنا، نیتز نین نین مٹکائیندا۔ کروڑ تیننسا آپ اٹھاؤنا، سویا کھئے رہن نہ پائیندا۔ ترے گن مایا ڈیرہ ڈھاؤنا، رجو طمو ستو پنڈھ مٹکائیندا۔ پنج تت کایا ویکھ وکھاؤنا، اپ تیج وائے پرتھمی آکاش پھول پھلائیندا۔ پُرکھ ابناسی اپنا رنگ رنگاؤنا، رنگ رنگیلا اپنا رنگ جنائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچی کھیل آپ رچائیندا۔ پُرکھ ابناسی کھیل رچاؤنا، رچ رچ آپے ویکھ وکھائیا۔ نرگن سرگن ویس دھراؤنا، دھرنی دھرت دھول دئے وڈیائیا۔ پُری لوء آکاش پرکاش آپ کراؤنا، سورج چند کرے رُشنائیا۔ منڈل منڈپ آپ سہاؤنا، سد دیونہار وڈیائیا۔ لکھ چوراسی ونڈ ونداؤنا، جیرج اندج اُتبھج سینج چارے کھانی سوہیا پائیا۔ چارے بانی راگ الاؤنا، پاربرہم پت پریشور اپنا ڈھولا گائیا۔ چارے جگ مارگ لاؤنا، ستجگ تریتا دواپر کلجگ اپنا راہ وکھائیا۔ چارے ویداں بھیو چکاؤنا، چارے مکھ صفت صلاحیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچی کرنی آپ کماؤنا۔ ساچی کرنی کر وکھاؤنا، بے پرواہ اک اکھوائیندا۔ برہمنڈ کھنڈ ناچ نچاؤنا، دو جہاناں ڈنک وجائیندا۔ لوآن پُریاں پردہ لاہنا، برہمنڈ کھنڈ ویکھ وکھائیندا۔ مقامے حق ڈیرہ لاؤنا، پروردگار نور الہی ڈگمگائیندا۔ سانجھا یار ناؤں دھراؤنا، دین مذہب ذات پات نہ کھئے جنائیندا۔ جلوہ جلال اک درساؤنا، ظاہر ظہور اپنی کار کماؤنا۔ سچ محبوب پھیرا پاؤنا، مُحبّت اکو گھر وکھائیندا۔ طالب طلبا آپ پڑھاؤنا، تعلیم اکو اک جنائیندا۔ کلمہ نبی رسول جناؤنا، کلام اکو اک سمجھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچا بھیو آپ کھلاؤنا۔ پُرکھ ابناسی بھیو کھلاؤنا، پاربرہم وڈی وڈیائیا۔ نرگن ہو کے ویس وٹاؤنا، جوتی جوت جوت رُشنائیا۔ سرگن آپ نظر نہ آؤنا، پنج تت نہ کھئے کُرمائیا۔ ترے گن مایا پھند نہ کھئے پاؤنا، بندھن نظر کھئے نہ آئیا۔ رسنا جہوا بتی دند نہ کھئے پلاؤنا، سرون راگ سنن کھئے نہ پائیا۔ بودھ آگادھ شبد اناد دُھردرگاہی ڈھولا اکو سناؤنا، انبولت راگ الاؤنا۔ گر اوتار پیر پیغمبر آپ جگاؤنا، جاگرت جوت کرے رُشنائیا۔ تیئی اوتاراں اکھ کھلاؤنا، پنج نیتز بھیو چکائیا۔ عیسے مؤسے محمد دا پردہ آپ لاہنا، بے پُرد ہووے نور خُدائیا۔ نانک گوہند انگ لگاؤنا، انکیکار سہج سُکھدائیا۔ بھکت سُہیلا اک اکھواؤنا، بھکتی مارگ دئے جنائیا۔ ساچی شکت نور دھراؤنا، آد شکت وڈ وڈیائیا۔ چترُبھج راہ وکھاؤنا، بھیو ابھیدا آپ کھلاؤنا۔ شاستر سمرت وید پُران مارگ لاؤنا، راہ دتے ہر گھٹ تھائیا۔

جوتى جوت سرُپ ھِر، آپ اپنى ڪرپا ڪر، اپنا ڪھيل آپ رچائيا۔ پُرڪھ ابناسى ڪھيل رچاؤنا، رچنھار نظر ڪيسے نہ آئيندا۔ ستجگ تريتا
 دواپر ڪلجگ پڪڙ اُٿاؤنا، چارے جُگان حُڪم سُنائيندا۔ ڪھانى باني انجيل قُرآن گيتا گيان نال ملاؤنا، ساچا ميلا اپنے بتھ رکھائيندا۔ در
 دوار بنڪ سھيلا اڪ سھاؤنا، ساچے منڊل سوبھا پائيندا۔ جوتى جوت سرُپ ھِر، آپ اپنى ڪرپا ڪر، ڪرے ڪھيل ساچا ھِر، ساچا مارگ
 آپ لگائيندا۔ ساچا مارگ لاوے آپ، اپنے بتھ رکھ وڌيائيا۔ نرگن سرگن مائى باپ، پتا اڪو نور خُداييا۔ جگت دس دا رھيا جاپ، گر
 اوتار ڪر پڙھائيا۔ لکھ چوراسى تھاپن تھاپ، گھٽ گھٽ اپنا ڏيرہ لائيا۔ ويڪنھارا ڪھيل تماش، خالق خلق وچ سھائيا۔ بھگتان پوري ڪنھارا
 آس بھگوان اپنا ويس دھرائيا۔ جُگ چوڪڙى بنا رھيا داس، بن سيوک سيو ڪمائيا۔ جوتى جوت سرُپ ھِر، آپ اپنى ڪرپا ڪر، ڪرے
 ڪھيل سچا شھنشاھيا۔ شھنشاھ ھِر ڪھيل ڪھلاؤنا، خالق خلق آپ جنائيندا۔ ستجگ تريتا دواپر ڪلجگ نو نو چار چوڪڙى پنڊھ مڪاؤنا،
 تھر ڪڙے رھن نہ پائيندا۔ آتم پرماتم پرماتم آتم مارگ اڪ لگاؤنا، پنٿه اڪو اڪ جنائيندا۔ پارپرهم پرهم رنگ چڙھاؤنا، رنگ رنگيلا اڪو پھيرا
 پائيندا۔ جوتى جوت سرُپ ھِر، آپ اپنى ڪرپا ڪر، ساچا ليکھا آپ جنائيندا۔ ساچا ليکھا ديسے حال، سو پُرڪھ نرنجن وڏ وڌيائيا۔ جُگ
 چوڪڙى ڪھاوے ڪال، ڪال نگارہ اڪ وجائيا۔ سرشٽ سبائى ھندي رھے بے حال، بھيل ھو ھو دے ڏيائيا۔ گر اوتار پير پيغمبر ڪيسے نہ نيھيا
 نال، نت نوت سرگن ھو ھو سيو ڪمائيا۔ سدا سدا سد گھالن گئے گھال، لوڪ مات آئے واھو داھيا۔ جوتى جوت سرُپ ھِر، آپ اپنى ڪرپا
 ڪر، ساچي ڪھيل آپ سمجھائيا۔ ساچي ڪھيل ديسے بھگوان، ست ستوادى آپ جنائيندا۔ جُگ چوڪڙى پيتے وچ جھان، نرگن سرگن ويس
 وٺائيندا۔ تيئي اوتاران دے دے دان، داتا داني حُڪم جنائيندا۔ لے ڪے آئے دھر فرمان، سچ سنديسہ راگ لائيندا۔ جيو جنتان دے ڪے گئے
 گيان، آتم پرماتم راھ وڪھائيندا۔ اِشٽ ديو گر اڪ مھان، وششٽ راما رُپ جنائيندا۔ جوتى جوت سرُپ ھِر، آپ اپنى ڪرپا ڪر، ڪرے
 ڪھيل ساچا ھِر، ساچا حُڪم آپ ورتائيندا۔ ساچا حُڪم ورتاؤنا ھِر، ھِر وڏا وڏ وڌيائيا۔ ستجگ تريتا دواپر ڪلجگ اتم جائے ھِر، ھاٻاڪار
 ڪرے لوڪائيا۔ سرشٽ سبائى نو ڪھنڊ پرتھمي ست ديپ آوے ڏر، بھو بھے سرب رھيا جنائيا۔ ڪرے ڪھيل نرائن نر، نر داتا وڏ وڌيائيا۔
 جوتى جوت سرُپ ھِر، آپ اپنى ڪرپا ڪر، ساچا ويلا رھيا سھائيا۔ ساچا ويلا ديسے مات، متا اپنے نال پڪائيا۔ ڪلجگ آنت اندھيري

رات، ساچا چند نہ کھئے چمکائیا۔ جھگڑا پیا جگت جماعت، دین مذہب لڑائیا۔ گر کا شبد نہ کیسے یاد، آتر دھیان نہ کھئے لگائیا۔ آتم پر ماتم
 بنیا کھئے نہ ساک، سجن ہر نہ نظری آئیا۔ برہم پردہ سکے نہ کھئے ڈھاک، پاربرہم ملی نہ سچ سرنائیا۔ بند کواڑا کوئی نہ کھولے تاک، بجر
 کپاٹ نہ کھئے ٹڑائیا۔ کوڑی کریا سارے بیٹھے گھاٹ، سچ کنارہ نظر کیسے نہ آئیا۔ مایا ممتا کرن بات، پُرکھ اکال نہ کھئے منائیا۔ سب دے گل
 وچ پیا پھاس، پھانسی آنت نہ کھئے ٹڑائیا۔ جگت و بھچار ہویا بھوگ بلاس، آتم سیج نہ کھئے ہنڈائیا۔ نرگن دیا نہ ہونے پرکاش، اگیان اندھیر
 نہ کھئے مٹائیا۔ لیکھے لگا نہ پون سواس، جہوا کاگ وانگ کُرائیا۔ بن ستگر پورے لکھ چوراسی ہووے ناس، ویلے آنت نہ کھئے سہائیا۔
 جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سچ ساچی دئے سمجھائیا۔ سچ ساچا دئے سندیسہ، سدا نام جنائیا۔ کرے کھیل نر نریشا، نر
 نرائن بے پرواہیا۔ ویکھنہارا دیس پردیسا، دو جہاناں بھیو چُکائیا۔ جوتی جامہ دھارے بھیکھا، لوک مات نور رُشنائیا۔ کلجگ آنت کھیلے
 کھیدئا، جیو جنت پھول پھلایا۔ جن بھگتاں دیوے اپنا بھیتا، اندر تاکی بند کھلایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچی
 کرنی دئے درسائیا۔ ساچی کرنی رہیا درسا، دھر درباری پھیرا پائیا۔ کلجگ جیو کرو دھیان، دھیان دھیان نال ملائیا۔ نو نو دے ویراں،
 ویری گھر گھر کرے لڑائیا۔ من منوا لو سمجھا، مت متوالی بھلی اپنا راہیا۔ بڈھی بیٹھی مکھ چھپا، سُدھ ذرا مات نہ آئیا۔ کوڑی کریا
 کلجگ ڈنک رہیا وجا، ڈورُو در در رہیا سُنائیا۔ راؤ رنگ دئے بھلا، شاہ سلطاناں مکھ بھوائیا۔ کاغد قلم شاہی رہے گرلا، گر کا لیکھا
 جھولی کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سب دا لیکھا دئے جنائیا۔ سب دا لیکھا دسنہار، دہ دشا آپ جنائیندا۔
 کلجگ جیو اُٹھ سنسار، وڈ سنساری بھیو چُکائیندا۔ چار کُنٹ دھواں دھار، نور نظر کتے نہ آئیندا۔ ورن برن ہونے خوار، ساچی سرن نہ
 کھئے تکائیندا۔ گر اوتار نہ کرے کوئی پیار، پیر پیغمبر اکھ نہ کھئے ملائیندا۔ گھر ملے نہ سانجھا یار، سگلا سنگ نہ کھئے رکھائیندا۔ جوتی
 جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، بھیو ابھیدا بھیو کھلاییندا۔ بھیو ابھیدا کھولے جگت، بھگت بھگون دیونہار وڈیائیا۔ نیتر کھول جیو
 جنت، کلجگ آنت اندھیرا چھائیا۔ میرا ناؤں بھلیا منیا منت، من واسنا ہوئی ہلکائیا۔ سرتی نار نہ ملے شبدی کنت، سیج سہنجی نہ کھئے
 سہائیا۔ کایا چولی چڑھے نہ رنگ بسنت، رنگ بسنتی نہ کھئے وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہار سرب وڈیائیا۔

سرب جیاں پرہہ اکو داتا، آد جگاد جنائیا۔ جگ چوکرئی گر گر گاتھا، منتر نام سمجھائیا۔ دیونہارا اگمی داتا، وست امولک اک ورتائیا۔
 زرگن بنہنہارا ناتا، سرگن میل ملائیا۔ مندر مسجد پوجا پاٹھا، شودوالے کرے پڑھائیا۔ گردوارے کھیل تماشا، زرگن زرویر رہیا جنائیا۔ ین
 ستگر پورے کوئی کرے نہ پوری آسا، آتم پر ماتم میل نہ کھئے ملائیا۔ کھانی بانی دئے دھرواسا، بہرم گڑھ ٹڑائیا۔ ایکا منو پُرکھ ابناسا، ابناسی
 اپنی گود بہائیا۔ ایتھے اوتھے دیوے ساتھا، دو جہاناں سنگ نبھائیا۔ آد جگاد جگا جگنتر گر اوتار پیر پیغمبر جس دی گاؤندے گاتھا، رسنا
 جہوا ڈھولا صفت صلاحیا۔ نیوں نیوں سجدہ سپس جھکا ٹیکدے ماتھا، دھئے جوڑ کرن عرضوئیا۔ دین دیال ٹھاکر سوامی سدا سہائی ناتھ
 اناتھا، غریب نہانے اپنے گلے لگائیا۔ کھیلے کھیل پرتھمی آکشا، گگن منڈل سوہا پائیا۔ بہگت بہگوان پوری کرے آسا، نراسا کھئے رہن نہ
 پائیا۔ زرگن نور جوت پرکاشا، نورو نور رُشنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی سکھیا اک درڑائیا۔ ساچی
 سکھیا دیوے جن، جن جننی آپ اکھوائیندا۔ سب دا بیڑا دیوے بٹھ، سری بہگوان بیڑا آپ چلائیندا۔ ایکا راگ سُنائے کن، انحد نادی ناد
 وجائیندا۔ وست امولک دیوے دھن، نام خزینہ جھولی پائیندا۔ بہاگ لگائے پنج ت تن، تتو ت اک سمجھائیندا۔ کر پرکاش اندھیر اٹھ،
 جوتی جوت ڈگمگائیندا۔ گڑھ ہنکاری کوڑا بہن، سچ سچ اک ورتائیندا۔ لیکھا جانے چھپری چھن، محل اٹل سوہا پائیندا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کار آپ کھائیندا۔ ساچی کار کرے کرتار، کرتا پُرکھ وڈی وڈیائیا۔ جگ جگ لے مات اوتار، زرگن
 سرگن راہ وکھائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کر دے گئے پکار، رسنا کوک کوک سُنائیا۔ پیر پیغمبر کوکدے گئے پروردگار، نیتر نین دھیان
 لگائیا۔ کل پرگٹ ہووے کل کلکی اوتار، نہکلنک پھیرا پائیا۔ نظر نہ آئے وچ سنسار، بے نظیر بے پرواہیا۔ کرے کھیل اگم اپار، اپرمپر
 اپنی کار کھائیا۔ کلجگ کوڑی کرپا دئے نیوار، جوٹھا جھوٹھا ڈیرہ ڈھاپیا۔ دیناں مذہباں کرے خوار، آتم پر ماتم اکو کرے پڑھائیا۔ ساچا جام
 دئے پیال، امرت آتم رس وکھائیا۔ لیکھا جانے شاہ کنگال، شہنشاہ داتا وڈ وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، زرگن اپنا
 ویس وٹائیا۔ زرگن ویس وٹائے الکھ، اگوچر اپنی کار کھائیا۔ ست سروپ ہو پرتکھ، پارہرم پرہہ بھیو کھلائیا۔ جن بہگتاں کھولے نجہر
 اکھ، نج نیتر آپ کھلائیا۔ لکھ چوراسی کر کے وکھ، بھیو ابھید آپ جنائیا۔ امرت جام پیا رس، نجہر دھارا دئے جنائیا۔ تیر انیلا مارے

کس، بجر کپاٹی توڑ ٹڑائیا۔ نرمل جوت کر پرکاش، اندھ اندھیر مٹائیا۔ آتم پر ماتم دیوے ساتھ، گھر سگلا سنگ رکھائیا۔ لہنا دینا چُکے پرتھی آکاش، رَو سس نظر کھئے نہ آئیا۔ ایک صاحب ستگر وسے پاس، پاربرہم برہم میلا سہج سُبھائیا۔ جن بھگتاں پوری کرے آس، جگت ترسنا میٹ مٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا مارگ دئے سمجھائیا۔ ساچا مارگ ہر لگاؤنا، زرگن اپنی کھیل کرائیا۔ کلجگ کوڑا پندھ مکاؤنا، کوڑی کرپا دئے مٹائیا۔ ستجگ ساچا مات دھراؤنا، دھرنی دھرت دھول دئے وڈیائیا۔ ساچی گودی آپ بٹھاؤنا، امرت سیر مٹھ چوائیا۔ سچ سچ دا اشنان کراؤنا، نرمل اُجل آپ دکھائیا۔ ساچا منتر اک پڑھاؤنا، نش اکھڑ کرے پڑھائیا۔ ساچا راہ اک دکھاؤنا، ذات پات نہ کھئے جنائیا۔ ساچا دھرم اک لگاؤنا، کھتری براہمن شوڈر ویش ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ ساچا کرم اک کماؤنا، نہکرمی ہوئے سہائیا۔ ساچا ورن اک رکھاؤنا، آتم پر ماتم نالوں جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار وڈیائیا۔ دیوے وڈیائی پاربرہم، برہم ودیا آپ پڑھائیندا۔ زرگن سرگن جانے کم، نہکرمی کرم کمائیندا۔ ویکھنہارا دمو دم، پون پونا ڈیرہ لائیندا۔ ستجگ بیڑا دیوے بٹھ، کلجگ اپنے کھاتے پائیندا۔ ست ستوادی چڑھے چن، ست پُرکھ نرنجن آپ چمکائیندا۔ بھگت بھگوان دووین کھن دھن دھن، دھن صفتی صفت صلاحیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا مارگ اک دکھائیندا۔ ساچا مارگ لگے اک، ایکنکار دئے وڈیائیا۔ ساچا راہ دسے اک، سری بھگوان آپ دکھائیا۔ صاحب ستگر لیکھا دیوے لکھ، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیا۔ ستگر ساچے ونڈیا بس، حصہ اپنا جھولی پائیا۔ درگاہ ساچی مٹے بھکھ، سری بھگوان جھولی رہیا بھرائیا۔ سدا سدا رکھے چھایا ہیٹھ، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ستجگ کارے اکو لائیا۔ ستجگ ساچی کار کماؤنی، کلاپت آپ جنائیا۔ دو جہاناں راہ دکھاؤنی، دیناں ناتھ رہیا سمجھائیا۔ شبد کلام نام امام اک پڑھوئی، دوجی ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ زرگن نور جوت رشناؤنی، ظاہر ظہور نظری آئیا۔ بھگتاں آتم سوتی جگاؤنی، سرتی شبد نال ملائیا۔ سنتاں بھوئی پور کروئی، بھاوی نیڑ کھئے نہ آئیا۔ گرمکھاں آس اک ودھاؤنی، پرہ ملے بے پرواہیا۔ گرسکھاں جاچ اک سکھاؤنی، چار ورن بھیناں بھائیا۔ دھرت مات دی ککھ آپ وڈیاؤنی، ہرجن ساچے گود بھائیا۔ اچرج کھیل آپ رچاؤنی، رچ رچ ویکھے بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، آپ اپنی کار کماؤنا۔

ساچی کار کمائے مات، متا اپنے نال پکائیا۔ ستجگ دیوے ساچی دات، ست ستوادى بے پرواہیا۔ نام آگم بودھ آگادھ سُنائے ساچی گاتھ، سوہنگ ڈھولا آپ پڑھائیا۔ سرشٹ سبائی مائی باپ، پت پرمیشور ویکھ وکھائیا۔ کوڑی کیریا سٹے ڈونگھے کھات، شوہ دریا آپ رڑھائیا۔ چار ورن بنن اک جماعت، برن اٹھاراں اک سرنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، ساچی سیکھیا اک سمجھائیا۔ ساچی سیکھیا سُنو سجن، بھگت بھگوان آپ جنائیندا۔ پرہہ سرنائی ساچا مجن، ڈرمت میل دھوائیندا۔ سدا سدا سد لجا رکھن، مہر نظر آپ اٹھائیندا۔ لکھ چوراسی وچوں آوے کڈھن، پھڑ باہوں پار کرائیندا۔ سنت سہیلے آوے سدن، جگ چوکڑی سدا نام دوائیندا۔ لکھ چوراسی جیو جنت جگ چوکڑی گھڑے بھجن، گھڑن بھنہار اپنی کار کمائیندا۔ گرمکھ ورنلے پرہہ چرن دوارے سجن، جنہاں اپنا بھیو گھلائيندا۔ کوٹن کوٹ جیو اندر وڑ وڑ لبھن، اچے ٹلے ہتھ کسے نہ آئیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، ساچا حکم اک سمجھائیندا۔ ساچا حکم متو جگ، جگ جیون داتا آپ جنائیا۔ صاحب ستگر سورا سربگ، بے پرواہ سچا شہنشاہیا۔ کلجگ کوڑی کیریا میٹے آگ، اگنی تے دے بھجھائیا۔ ستجگ سچ وکھائے حد، کنارہ اکو اک درسائیا۔ بھگت بھگوان اچاوے جد، جد وشو روپ جنائیا۔ کیتے ایتھوں گئے لد، گر اوتار پیر پیغمبر پھیرا پائیا۔ ہر کا ناؤں پچھے گئے چھڈ، پنج تے نظر کھئے نہ آئیا۔ مڑھی گور کھاندے ہڈ، کائیا ماٹی خاک ملائیا۔ سری بھگوان دا ڈھولا گا کے گئے چھند، تیس بتیس چھتیس راگ سنائیا۔ اٹھ دس کھیل سورا سربنگ، گیان گیتا گر ورتائیا۔ چھ چار پایا بند، شاستر سمرت کر پڑھائیا۔ انجیل قرآن ویکھن چند، چند چودھویں نور رشنائیا۔ چوڈاں طبق رہے نٹھ، چوڈاں لوک پئے سرنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، داتا دانی اک اکھوائیا۔ داتا دانا گہر گمبھیرا، ڈونگھا ساگر نظر کسے نہ آئیندا۔ آد جگادی جگا جگنتر نرگن روپ جوتی نورا، پُرکھ اکال دین دیال صاحب سلطان ناؤں دھرائیندا۔ محل اٹل اچ مکان چوٹی چڑھ کے بے آخیرا، بے نظیرا سچ سنگھاسن آسن لائیندا۔ لکھ چوراسی جیو جنت سادھ سنت بدلنہار تقدیرا، تدبیر اپنے ہتھ رکھائیندا۔ نت نوت کٹنہارا شرع زنجیرا، نام کھنڈا ہتھ اٹھائیندا۔ داتا جودھا سورپیرا، بل اپنا آپ پرگٹائیندا۔ نرور پُرکھ ظاہرا پیرا، پیر پیراں سر سوہیا پائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچا مارگ ساچی منزل اکو اک دسائیندا۔ ساچی منزل دسے

مقصود، مسلہ حق آپ جنائیا۔ جس گرہ ملے اک محبوب، مُحَبَّتِ اِکُو اِک جنائیا۔ اُس دا دیوے آپ ثبوت، ثابت صورت دئے درسائیا۔ نہ رُوح نہ کوئی قلبوت، تتو روپ نہ کھئے رکھائیا۔ نہ تانا پیٹا کھئے سوت، جڑ چوٹی نظر کھئے نہ آئیا۔ کیسے ہتھ نہ آئے دشا کوٹ، مندر ڈیرہ کوئی نہ لائیا۔ نرگن نرویر پُرکھ اکال آد جگاد جوت سروپ، جوتی جاتا آپ اکھوائیا۔ اِکُو جن بھگتاں ملن دی رکھے بھوکھ، دوجی آس نہ کھئے ودھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، نر نرائن بے پروا بیا۔ نر نرائن ایکو آئے، آد آنت ویس وٹائیا۔ جُگ چوکری پھیرا بائے، بے پرواہ سچا شہنشاہیا۔ کلجگ اتم ناؤں دھرائے، نہکلنک وجے ودھائیا۔ گر اوتار بیٹھے سیس جھکائے، نیتر نین نہ کھئے اٹھائیا۔ وشن برہما شو لاگے بائے، دھوڑی مستک ٹِکا رہے لگائیا۔ پیر پیغمبر رہے گائے، تُو ہی تُو ہی راگ الاٹیا۔ مقامے حق جس سرنائے، سو سرنگت رہیا جنائیا۔ وڈ امام دیا کہائے، عمل اِکُو اِک جنائیا۔ کامل مُرشد پھیرا بائے، مُرید ویکھے تهاؤں تھائیا۔ دامن اپنا سچ پھڑائے، ضامن ہووے نور خُدائیا۔ منزل منزل دئے پُچائے، منزل اپنی اِک سمجھائیا۔ تہہ دل شکرہ سو کرائے، جس گھلا اپنا درس وکھائیا۔ پگڑی کلا کوئی سیس نظر نہ آئے، مؤلا اپنی صورت اِک جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ستجگ ست ست سمجھائیا۔ ستجگ ساچا ست، ست ست سمجھائیندا۔ سرب جیاں پرہہ اِکُو مت، اِک گیان درڑائیندا۔ اِکُو دھیرج اِکُو جت، ست سنتوکھ اِک سمجھائیندا۔ اِکُو پریم اِکُو رت، رتی رت آپ وکھائیندا۔ اِکُو جانے مت گت، گت مت اپنے ہتھ دسائیندا۔ اِکُو نام ندھان دیوے وتھ، وست امولک جھولی پائیندا۔ ایکا منتر لینا رٹ، رٹا دین مذہب مکائیندا۔ دئی دویتی میٹے پھٹ، پٹی ساچے نام بندھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ستجگ ساچا راہ وکھائیندا۔ ستجگ ساچا راہ ایک، ایکنکار جنائیا۔ بھگت بھگوان ساچی ٹیک، اِکُو اوٹ وکھائیا۔ بڈھ سوانی کرے بییک، سُدھ اِکُو اِک جنائیا۔ اندر وڑ کے دتے بہیت، باہروں کرے نہ کھئے پڑھائیا۔ جن بھگتاں بھگوان لیا ویکھ، لکھ چوراسی بھرے بھلی لوکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہار سدا وڈیائیا۔ دیوے وڈیائی ساچے بھگت، سیری بھگوان دیا کھائیندا۔ پار کرائے وچوں جگت، جُگت اپنی اپنی آپ سمجھائیندا۔ لیکھے لائے بوند رکت، مانس جنم اپنی جھولی پائیندا۔ میل ملاوا نار کنت، کنت کنتوبل دیا کھائیندا۔ ملے سرنائی سیری بھگونت، سرنگت اِک رکھائیندا۔ نام جنایا منیا منت، سوہنگ ڈھولا راگ الاٹیندا۔

جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سینگھ وشنوں بھگوان، آد جُگادی دیوے دان، جُگ
چوکرئی ہو مہربان، مہر نظر اک اُٹھائیندا۔

* ۲۱ جیٹھ ۲۰۲۰ بکرمی پری دیوی دے گرہ پنڈ جھنڈے جموں *

ستجگ کہے پرہ دیوے دان، دانی اکو اک اکھوائیا۔ ایشٹ دیو سری بھگوان، بھگون اکو نظری آئیا۔ تیرتھ تٹ اک اشنان، کنارہ
اکو اک رکھائیا۔ مندر مسجد اک مکان، گرو دوار اک سمجھائیا۔ شبد ناد اک دھنکان، راگی راگ ناد جنائیا۔ آتم پرما تم اک دھیان، گرہ
مندر بھيو چکائیا۔ سچ دھرم اک نشان، کوڑی کیریا میٹ مٹائیا۔ پریم بھگتی اک ایمان، صدق صبوری اک سمجھائیا۔ ستگر پورا سچا
کاہن، رام اکو نظری آئیا۔ پیر پیغمبر اک بلوان، بلدھاری وڈ وڈیائیا۔ نرگن نور کھیل مہان، نا نا روپ ویس وٹائیا۔ جوتی جوت سرُپ
ہر، آپ اپنی کیریا کر، ایکا دینا ساچا ور، ستجگ جھولی آگے ڈاپیا۔ ستجگ منگے دوئے جوڑ، پرہ آگے واسطہ پائیا۔ سدا صاحب پرہ
تیری لوڑ، دوچی آس نہ کوئے رکھائیا۔ آتم پرما تم پریتی جوڑ، برہم پاربرہم ملائیا۔ کر پرکاش اندھیرے گھور، نرمل جوت کر رُشنائیا۔ نانا
تھے پنج چور، آسا ترسنا نہ کوئے لڑائیا۔ شبد اگتی پکڑ ڈور، سُرتی اپنے نال بندھائیا۔ منتر پھرے اکو پھور، فرنا نیتر دئے کھلائیا۔ تڈھ پن
نظر نہ آوے کوئی ہور، صاحب ستگر تیرے ہتھ وڈیائیا۔ سسے اُپر لگا ہوڑ، ہا ہا ہنگ برہم میل ملائیا۔ ترے جُگ دی لگی اوڑ،
ترے گن اتینا دے بھجھائیا۔ پھل رہے نہ کوئی جگت کوڑ، مٹھا رس اک بھرائیا۔ تیرے آگے چلے نہ کوئی زور، جوڑو زر بیٹھن سیس جھکائیا۔
جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، ایکا دینا ساچا ور، در تیرے اکھ جگائیا۔ ستجگ منگے کر ارداس سچ ارداسا اک کرائیا۔
نرگن وسنا سدا پاس، نرویر تیری سرنائیا۔ سرگن ہووے تیرا داس، نیوں نیوں سیس جھکائیا۔ پونی پون پون سواس، تیری دھار
سہائیا۔ بھگت ملن دی رکھ آس، آسا بھگت وچ تکائیا۔ ساچے منڈل پا راس، گرمکھ گوپی کاہن نچائیا۔ جن بھگت دینا سدا ساتھ،
سگلا سنگ نبھائیا۔ اک چڑھاؤنا اپنے راتھ، بن رتھواہی سیو کھائیا۔ اک پڑھاؤنی ساچی گاتھ، ساچا منتر اک درڑائیا۔ اک وکھاؤنا اگم
گھاٹ، جس پتن بیٹھا بے پرواہیا۔ اک کھلاؤنا دو جہاناں ہاٹ، چوڈاں ودیا دے سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیریا کر،

ایکا بخش سچی سرنائیا۔ ستجگ منگے کر نمسکار، پرہہ آگے سیس جھکائیا۔ ٹوں داتا دیونہار، پرہہ تیرے ہتھ وڈیائیا۔ تیرا لیکھا جگ چوکرئی چار، ستجگ تریتا دواپر کلجگ تیرا دھیان لگائیا۔ تیرے در درویش منگدے رہے بن بھکار، وشن برہما شو اپنی جھولی ڈاپیا۔ ٹوں صاحب بھنداری وڈ سنسار، سنساری تیرا آنت کھئے نہ پائیا۔ آد جگاد شبد ادھاری، نام اکو اک صلاحیا۔ کاغد قلم نہ لکھنہاری، کاغد نیتروے شاہی نیر وہائیا۔ ست دھرم دی تیری یاری، پریم پریتی اک سکھائیا۔ بھگت سوانی سرتی رہے نہ کواری، گھر کنت ملاواں سہج سُبھائیا۔ کھولے جھروکھا کایا مندر اندر تاکی نکئی باری، پردہ اپنا آپ اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، ستجگ اکو منگ منگائیا۔ ستجگ منگے کرے اسپس، پرہہ تیری سچ سرنائیا۔ شاہ سلطان وڈ جگدیش، جگدیش تیری بے پرواہیا۔ ناؤں ندھانا تیری حدیث، کلمہ تیری صفت صلاحیا۔ شاہ سلطاناں چہتر جھلائیں سیس، راج راجاناں در در بھیکھ منگائیا۔ راگ سنائے تیس بتیس، رسنا جہوا میل ملائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی وست دے ورتائیا۔ ساچی وست دے پرہہ آپ، ہتھ تیرے وڈیائیا۔ سرشٹ سبائی مائی باپ، پتا پوت ویکھ وکھائیا۔ چرن کول بندھاؤنا نات، ناتا بدھاتا جوڑ جڑائیا۔ اک چھاؤنا ساچا پاٹھ، پوجا اکو اک وکھائیا۔ اک وکھاؤنا تیرتھ تاٹ، تٹ کنارہ اکو نظری آئیا۔ اک گھلاؤنا ساچا ہاٹ، دو جہاناں ایکا وست نام ورتائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دینی وست پُرکھ سمرتھ، سمرتھ تیرے ہتھ وڈیائیا۔ ستجگ کہے دے بھگوان دیونہار اک اکھوائیندا۔ ٹوں داتا دانی گن ندھان، گھر گمبھیر آپ اکھوائیندا۔ سچ دھرم دا سچ نشان، در تیرے سوبھا پائیندا۔ میں منگاں بن انجان، بے آنت تیرا بھیو کھئے نہ آئیندا۔ ٹوں دیونہارا سدا مہربان، مہر نظر اک اٹھائیندا۔ نیتر کھول مار دھیان، نیج نین پردہ لائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی سکھیا اک سمجھائیندا۔ ساچی سکھیا ستجگ ست، ست ستوادی آپ جنائیا۔ کرپا کرے پُرکھ سمرتھ، سمرتھ تیرا راہ وکھائیا۔ سدا سدا سر رکھ ہتھ، نیتر نظر آپ اٹھائیا۔ ساچا مارگ دیوے دس، چار ورن اک سرنائیا۔ آتم پرما تم چلائے رتھ، بن رتھواہی سیو کھائیا۔ ست سنتوکھ دھیرج دیوے جت، جوگ جگت اک جنائیا۔ ناڑ بہتر نہ ایلے رت، سانتک ست ست ورتائیا۔ ساچا بیج بیجے وت، کایا پھل کیاری ویکھ وکھائیا۔ کرے کھیل کھلاپت، کول نین اکو نین

کھلائی۔ سنت سہیلے گرو گُر چیلے بھگت بھگوان لے رکھ، گُرمکھاں اپنی گنڈھ پوائیا۔ ساچا مارگ اِکو دس، دہ دشا دے سمجھائی۔ آتم
 پرما تم میلا ہس ہس، سوہنگ ہنسا اِکو نام جیائی۔ امرت آتم دیوے رس، نِجھر جھرنا آپ جھرائیا۔ نظری آوے گھٹ گھٹ، گھر گھر
 بیٹھا ڈیرہ لائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ستجگ تیری رکھنارا پت، پت پریشور بے پرواہیا۔ ستجگ سُن شبد
 گیان، سو داتا آپ جنائی۔ جن بھگتاں دیواں اِک نشان، نام نشانہ دے سمجھائی۔ گھر گوی مِلے کاہن، بن کھوجن کھئے نہ جائیا۔ گھر میلا
 سرتی رام، سینا سوانی ویکھے چائیں چائیا۔ گھر شبد ہانی کرے پروان، پریم پریتی اپنے نال لگائی۔ بودھ آگادھ کہانی سُنائے سِری بھگوان،
 مکتب پڑھن کھئے نہ جائیا۔ پاٹھشالا نظر آئے کایا اِک مکان، اٹھ پہر رہے شنوائیا۔ انحد ڈھولا سُنائے آن، پنچم اپنی سیوا لائی۔ جوتی جوت
 سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ستجگ ساچا راہ وکھائی۔ ستجگ تیرا ساچا راہ، ست ستوادی آپ جنائیندا۔ پُرکھ اکال بنے ملاح، بیڑا
 اپنے کندھ اٹھائیندا۔ بھگت بھگوان لے جگا، جاگرت جوت ڈگمگائیندا۔ ساچی سیکھیا اِک درڑا، سوہنگ ڈھولا نام پڑھائیندا۔ ساچے
 پوڑے دے چڑھا، کایا مندر اندر ڈنڈا اِکو لائیندا۔ محل اٹل دے وکھا، سچ دوارے سوہا پائیندا۔ نرمل دیپک جوتی دیا دے جگا، تیل باقی
 نہ کھئے پائیندا۔ کھلا پاتی وپس وٹا، ساکھیاتی اپنا درس دکھائیندا۔ آبِ حیات پیالہ دے پیا، جام اِکو اِک رکھائیندا۔ سب دا ساتھی پھیرا پا،
 رگھپت رگھناتھی اپنی کار کھائیندا۔ نانک گوہند نرگن نور جوت پرکاسی، پرکاشوان اِکو نظری آئیندا۔ گُرمکھاں کرے بند خلاصی، بندی خانہ
 توڑ تڑائیندا۔ ست دوار کوئی نہ رہے مدھرا ماسی، مدھ سوڈن اپنا راہ جنائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، تیری پوری
 کرے آسی، آسا اپنے نال ملائیندا۔ ستجگ دوئے جوڑ کرے بدن، بندنا سپس جھکائی۔ پرہ تیری دھوڑی مستک ٹِکا چندن، نتم
 سگندھ روپ وٹائی۔ دین دیال صاحب بخشندن، تیری بخشش موہے بھائی۔ وجے ناد کھنڈ برہمنڈن، برہمانڈ تیرا جس گائی۔ لیکھا
 جانے جیرج انڈن، انڈج جیرج اپنی کارے لائی۔ پرگٹ ہو سورا سرینگن، بن مہاسارتھی سنگ رکھائی۔ بھگت وچولا دیوے انندن، انند
 اِکو اِک جنائی۔ سیج سہائے سچ پلنگن، پاوا چول نہ کھئے بنائی۔ نام وجائے اِک مردنگن، تند ستار نہ کھئے بلائی۔ در درویش ہو کے سچ

پریتی آئے منگن، نرگن اپنا پھیرا پائیا۔ کراں نمسکار دھئے جوڑ پرہ بدن، بندگی اکو اک کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ساچا دینا اکو ور، سری بھگوان دیونہار سچا دان، داتے دانی تیری اکو اوٹ تکائیا۔

پہلا کگا کرم کانڈ، کوڑی کیریا رہن نہ پائیا۔ دوجا کگا بھیو برہمانڈ، برہما پھول پھلائییا۔ تیجا کگا نرگن سرگن ناد، انادی ناد شنوائیا۔ چوتھا کگا پُرکھ اکال وسے ساتھ، سکلا سنگ نبھائییا۔ پنجواں کگا گرمکھاں ناتا توڑے آد جگاد، کال مہاکال دوویں نیڑ نہ آئییا۔ گوہند کگا سب دی سنے فریاد، سکا اکو نظری آئییا۔ کلجگ جتھا جگت آواز، کوک کوک سنائییا۔ کنگھا کچھ کرا کیرپان، چارے مٹدے رہن نشان، جگت ہٹو ہٹ وکائییا۔ اکو کیس ہوئے پروان، سپس تاج رہے بنائییا۔ گوہند کگا کدے نہ مٹے نشان، جس ملیا تس نبھیا سنگ چور یار ٹھگ لٹ سکے نہ کھئے رائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا کگا بن گوہند کیسے نہ رکھا، سریشٹ سبائی دتی بھاکھیا بھکھا، بھکھک ہووے سرب لوکائییا۔

* ۲۱ جیٹھ ۲۰۲۰ پکرمی سائینی داس دے گرہ پنڈ جھنڈے جموں *

ستجگ ساچی دیا کھاواں گا۔ وست امولک اک ورتاواں گا۔ تیری گولک آپ بھراواں گا۔ ناد ڈھولک اک وجاواں گا۔ در ساچا کھول سرب سمجھاواں گا۔ سچ سچ مٹھا بول، رسنا جہوا گنڈھ وکھاواں گا۔ نرگن ہو کے تولان تول، کنڈا اکو اک اٹھاواں گا۔ جن بھگتان اندر موئل، ست ستوادی دھار سمجھاواں گا۔ تیرے نال کر کے قؤل، انت پورا کر وکھاواں گا۔ ملے وڈیائی اپر دھول، دھرنی تیرے نال جناواں گا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی کرنی کر وکھاواں گا۔ ساچی کرنی کر وکھائیگا۔ پرہ اپنی دیا کھائیگا۔ ساچا دھرم اک چلائے گا۔ چار ورن رنگ رنگائیگا۔ اٹھاراں برن پنڈھ مکائیگا۔ سرن اکو اک وکھائیگا۔ نیتر ہرن پھرن کھلائیگا۔ ترنی ترن پھیرا پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، تیرا رہبر اکو اک آئیگا۔ تیرا رہبر ہر جو آویگا۔ پُرکھ

ابناسی کھیل کھلاویگا۔ تیرا میلا سچ ملاویگا۔ گر چیلارنگ رنگاویگا۔ آتم پر ماتم ڈھولا گواویگا۔ بن وچولا سیو کماویگا۔ پردہ اوہلا سرب
 اٹھواویگا۔ کوڑا روٹا کھئے نہ پواویگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، تیرا لیکھا آپ جناویگا۔ تیرا لیکھا آپ جناویگا۔ پارہ برہم پرہ
 پھیرا پائیگا۔ برہم اپنا بھیو چکائیگا۔ نہکرمی کرم کمائیگا۔ ساچی ترنی اک ترائیگا۔ مرنی ڈرنی بھیو مکائیگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ
 اپنی کرپا کر، سرتی چڑھنی سچ دوار، منزل اکو راہ وکھائیگا۔ منزل اکو اک وکھاویگا۔ سرتی شبدی میل ملاویگا۔ اکال مورتی نظری
 آویگا۔ ناد تورتی اک وجاویگا۔ سچ صورتی روپ وٹاویگا۔ آسا پورتی کھیل کراویگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر
 تیرے ہتھ رکھاویگا۔ سر تیرے ہتھ رکھائیگا۔ مہر نظر اٹھائیگا۔ کلجگ انت ڈیر نہ لائیگا۔ ستجگ ساچا راہ وکھائیگا۔ بے پرواہ ویس
 وٹائیگا۔ نینہوں بھگتاں نال جنائیگا۔ امرت میگھ اک برسائیگا۔ اگنی آگ سرب بھجائیگا۔ سورا سربگ ویکھ وکھائیگا۔ سچ دوارے سد،
 سر تیرے سپس چکائیگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جگدیش اپنی دیا کمائیگا۔ پرہ دس ویلا کون ویلا آئیگا۔ آ کے دیا
 کمائیگا۔ سویا ست اٹھائیگا۔ ابناسی رت سہائیگا۔ کایا روپ بھیو چکائیگا۔ مکھ اُجل سرب کرائیگا۔ دکھ بھکھ مات مٹائیگا۔ مانس
 مکھ منس آپ سمجھائیگا۔ دھرت مات دی سفلی گکھ کرائیگا۔ اپنی دھاروں اٹھ، اپنا رنگ رنگائیگا۔ جن بھگتاں اُپر تھ، دہ دشا
 نظری آئیگا۔ جے بیٹھا رہوں چپ، دو جہان سرب کرائیگا۔ کلجگ انت اندھیرا گھپ، ساچا چند نہ کھئے چکائیگا۔ جوتی جوت سروپ
 ہر، آپ اپنی کرپا کر، اک دینا ساچا ور، کون ویلا پھیرا پائیگا۔ کون ویلا پرہ آویگا۔ گیت گوہند الاویگا۔ مارگ اک وکھاویگا۔
 سرشت سبائی سمجھاویگا۔ آتم پر ماتم میل ملاویگا۔ آتم ذات بناویگا۔ من مت نار کڈات کھاویگا۔ ساچا مارگ اک دساویگا۔ چار
 ورن اکو گھر بہاویگا۔ ساچی سرن اک درساویگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کون کوٹے ڈیرہ لوئیگا۔ کون کوٹے ڈیرہ
 لائیں گا۔ کون بوٹے ویکھ وکھائیں گا۔ کون جھوٹے نام دوائیگا۔ کون کھوٹے باہر کڈھائیگا۔ کون سوتے آپ اٹھائیگا۔ کون روسے مات
 مٹائیگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، کون مندر سوہا پائیگا۔ کون مندر سوہا پائیگا۔ جس اندر
 چرن چکاوئیگا۔ سچ سینگھاسن اک سہاویگا۔ پُرکھ ابناسی کھیل کھلاویں گا۔ سرب گن تاسن پھیرا پائیگا۔ ساچی منڈل راس رچاویگا۔

گوپی کاہن ویکھ وکھاوینگا۔ سینا رام اُنکلی لاویں گا۔ نہکرمی نہکام اپنا آپ جناوینگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کاہن بنے سچا شام، بنسری اِکو ہتھ اُٹھاوینگا۔ کون بنسری وجے ناد، کون دُھن راگ الاٹیا۔ کون ویلا دیویں داد، وست اموک جھولی پائیا۔ کون ویلا پیر پیغمبر مار آواز، سوتے لئیں مات اُٹھائیا۔ کون ویلا کھولیں راز، آپ اپنا بھیو جنائیا۔ کون ویلا بدلیں سماج، دُھر فرمانا حُکم ورتائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، ایکا دینا ساچا ور، ستجگ ڈھیہہ پیا سرنائیا۔ ستجگ اُٹھ نکے بچے، ہر بالی بُدھ جنائیا۔ تیرے وچار اچے کچے، پکی گل نہ کھئے سمجھائیا۔ سچ پریتی جو جن رتے، تنہاں اپنا رنگ رنگائیا۔ ساچے کھاتے آپے رکھے، رکھیا کرے بے پرواہیا۔ نرویر مارگ اِکو دتے، ایکا راہ چلائی۔ ہر گھٹ اندر آپے وسے، گھر گھر ڈیرہ لائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر سب نوں دے کے کئے پتے، واک بھوکھت لکھت جنائیا۔ کلجگ آنت سری بھگوان سب دی پت رکھے، وڈ داتا بے پرواہیا۔ چاروں کُنٹ اگنی انگیار بھکھے، ترے گن لمبو اِکو لائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچی سیکھیا رہیا جنائیا۔ ستجگ بالے تیری نکئی بُدھ، بُدھی سمجھ سکے نہ رائیا۔ پاربرہم دی پائے نہ سُدھ، سُدھ اپنی رہے نہ رائیا۔ سری بھگوان نرگن ہو کے رہیا اُٹھ، جوتی نور کر رُشنائیا۔ سبیل وسے ساچی گپھ، نگر اِکو رہیا وسائیا۔ کر پرکاش نرمل جوت، نورو نور نور رُشنائیا۔ لیکھا جان لوک پرلوک، دو جہاناں ویکھ وکھائیا۔ تیری جھولی پائے اپنا نام سچ سلوک، سوہنگ ڈھولا اِک سنائیا۔ بن یوجا پاٹھ بن سمرن بھگتی دیونہارا موکھ، مُفت اپنی دیا کھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، دیونہارا سچا دان، داتا دانی اِکو وست رہیا ورتائیا۔

* ۲۱ جیٹھ ۲۰۲۰ بکرمی پرکاشو دیوی دے گرہ پنڈ پنڈت چک جموں *

ست دھرم دا سچ نشان، ست پُرکھ نرنجن دئے جنائیا۔ ساچے بھگت پرگٹ کر سری بھگوان، بھگون اپنا راہ جنائیا۔ کلجگ اتم دیوے اِک گیان، ساچی سیکھیا کرے پڑھائیا۔ اتم پرما تم کر پروان، نام پروانہ اِک جنائیا۔ سچ وکھائے اِک مکان، محل اٹل کرے رُشنائیا۔

نانا توڑ سرب جہان، نرگن اپنے نال بندھائیا۔ شاستر سمرت وید پُران ہون حیران، نیتز نین نین اٹھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی
 کِریا کر، سچ نشانہ دئے جنائیا۔ سچ نشانہ ساچا بھگت، سِری بھگوان آپ جنائیندا۔ ملے وڈیائی وچ جگت، جگ جگتی آپ
 سمجھائیندا۔ جنہاں پچھے نرُویر پُرکھ آیا پرت، بے پرواہ اپنا پھیرا پائیندا۔ نام کسوٹی لیا پرکھ، پاپن رگڑ نہ کھئے لگائیندا۔ نردھن اُتے کیتا
 ترس، نرُویر اپنی دیا کمائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، بھگت نشانہ اک جنائیندا۔ بھگت نشانہ گوہند گوہند گوہند،
 سِری بھگوان رہیا جنائیا۔ جنہاں ویکھ مٹے سگلی چند، چنتا روگ رہن نہ پائیا۔ گھر ملیا سوامی گئی گہند، گھر گمبھیر دتی سرنائیا۔
 ست ستوادی دتا اک اند، اند اند اک جنائیا۔ کلجگ اندر چڑھے چند، ستجگ نرُور نرُور ژشنائیا۔ جنہاں ڈھولا گایا سوہنگ چہند،
 سو پُرکھ نرنجن اکو پُرکھ منائیا۔ کوڑی کِریا نانا توڑیا رسنا جہوا گند، بتی دند نہ میل ملائیا۔ جنم جنم دا مُکیا پنڈھ، منزل حق دئے پُچائیا۔
 کایا چولی چاڑھے رنگ، مجیٹھی رنگ آپ رنگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ نشانہ پرگٹائیا۔ سچ نشانہ بھگت
 ائملا، سو صاحب آپ پرگٹائیندا۔ بھاگ لگائے اپنی کلا، کُل اپنی آپ جنائیندا۔ نام ندھانا دیوے ٹلھا، کلجگ کنارہ پار وکھائیندا۔ ستگر
 بوٹا کدے نہ ہلا، پھل امرت آپ لگائیندا۔ کلجگ چار کُنٹ دہ دشا جگت اندھیری جھلے ہلا، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر،
 ساچا رُپ آپ جنائیندا۔ بھگت بھگوان ساچا رُپ، سو صاحب رہیا سمجھائیا۔ جگ چوکرئی مہا انوپ، صفتی صفت صفت وڈیائیا۔
 وجے ڈنک چار کوٹ، کُنٹ اپنا نام سمجھائیا۔ شبد اگم بھیج دوت، دہ دشا رہیا سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر،
 اک نشان رہیا جھلائییا۔ بھگت بھگوان جھلے نشانہ، لوک مات ویکھ وکھائیا۔ کھیلے کھیل مرد مردانہ، وڈ دانا وڈ وڈیائیا۔ گھر مندر اندر
 نظر آئے کاہنا، آسن اکو اک سوہیا پائیا۔ مارگ سچا سچ وکھانا، ورن برن نہ کھئے جنائیا۔ پرم پُرکھ پرہ کھیل مہانا، جوتی جوت سرُپ
 ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ درشٹ رہیا جنائیا۔ ساچی درشٹ جائے کھل، جس اپنی دیا کمائیندا۔ چرن پریتی جائے
 کھل، ساچی ریتی اک سمجھائیندا۔ کرتا قیمت پائے مل، پارکھو اکو اک اکھوائیندا۔ پت ڈالی ویکھے پھل، کلی کلی آپ مہکائیندا۔ جوتی
 جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، بھگت بھگوان دیا کمائیندا۔ بھگتاں اندر وسیا ایک، آنت کل وڈیائیا۔ ستجگ ساچی دیوے ٹیک،

ٹکا مستک لائیا۔ مارگ دے اک بیک، وویکی کار کھائیا۔ پُرکھ اکال ساچا ہیت، گوبند سچ سرنائیا۔ درس کرنا نیتن نیت، نیج نیترین جنائیا۔ اندر وڑ کے لینا بہیت، باہر سمجھ کھئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، بھگتن میتا اک اکھوائیا۔ بھگتن میتا ستجگ جوگ، جوگیشر اکو دھار جنائیندا۔ آتم پر ماتم ہونے سنجوگ، دُھر سنجوگی میل ملائیندا۔ جنم جنم دا وچھوڑا چکے روگ، گرمکھ روگی کھئے رہن نہ پائیندا۔ در در گھر گھر دیوے درس اموگھ، بھیو ابھیدا آپ گھلائیندا۔ سوہنگ ہنسا چکائے ساچی چوگ، مانک موتی اپنے ہتھ رکھائیندا۔ بھاگ لگا کایا کوٹ، کپڑا کو اک سہائیندا۔ آپ اٹھائے آنیوں ڈکے بوٹ، گرسکھ اپنی گود بہائیندا۔ کر پرکاش نرمل جوت، اندھ اندھیر چکائیندا۔ جن بھگتاں کرے آپ سوچ، جگ سوچیاں ہتھ کیسے نہ آئیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، ہرجن پوری کرے لوچ، لوچ منسا آسا اپنے نال ملائیندا۔

* ۲۱ جیٹھ ۲۰۲۰ پکرمی رسال سنگھ، صاحب سنگھ دے گرہ مناوڑ جموں *

ستجگ ساچی دے ریت، سری بھگوان دیا کھائیندا۔ ست ستوادی اکو گیت، سو صاحب آپ سمجھائیندا۔ لکھ چوڑاسی بدلے نیت، نیتوان ویکھ وکھائیندا۔ ایک رنگ رنگائے ہست کیٹ، اوچ نیچ نہ کھئے جنائیندا۔ من واسنائے جیت، ہرجن ساچا سوہیا پائیندا۔ نظری آئے اک اتیت، ترے گن مایا پردہ لائیندا۔ پنج تت کایا کرے ٹھانڈی سیت، امرت میگھ اک برسائیندا۔ اکو نظری آئے مندر مسجد مسیت، شودوالا اکو گھر وکھائیندا۔ آتم پر ماتم اکو ڈھولا ساچا گیت، سو پُرکھ نرنجن آپ پڑھائیندا۔ ہنگ برہم پرہ لے جیت، پاربرہم پرہ اپنی دیا کھائیندا۔ دیونہارا ساچی سکھیا سکھ، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سچ سچ اک درڑائیندا۔ ستجگ سکھیا چار ورن، بے پرواہ آپ جنائیا۔ پُرکھ ابناسی ایک سرن، ایشٹ دیو اکو نظری آئیا۔ چٹربھج وڈ کرنی کرن، کرتا پُرکھ پرہ اپنی کار کھائیا۔ سنت سپیلے بھگت بھگوان آئے پھرن، ڈونگھی بھور کور ویکھ وکھائیا۔ ساچے پوڑے آئے چڑھن، کایا مندر اندر ویکھ وکھائیا۔ اکو ڈھولا آئے پڑھن، آتم پر ماتم راگ لائیا۔ اک دوارے آئے کھڑن، سچکھنڈ ساچے سوہیا پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا اک

وڏيائيا۔ ديوي وڏيائي غريب نوازا، گهر گمبھير ديا ڪمائيندا۔ جُگ چوڪري رچ رچ ڪاجا، نرگن سرگن ويڪھ وڪھائيندا۔ نام ندهان اگم اتهاہ ديونهارا ساچا داجا، نرگن سرگن وست جهولي آپ بهرائيندا۔ انحد ناد وڃائے اڪو واجا، سُرت تال نہ ڪوئے سُنائيندا۔ سُرت سواني شبد هاني بڻھ نانا، نانا بدھاتا جوڙ جڙائيندا۔ ميڙے رين اندھيري راتا، جوت نرنجن چند چمڪائيندا۔ اندر باهر گپت ظاھر ديونهارا سچا ساچا، صاحب ستگر سنگ نيھائيندا۔ ليڪھا جانے تريلوڪي ناتھا، رام رميا اپني ڪار ڪمائيندا۔ جوتي جوت سروپ هر، آپ اپني ڪرپا ڪر، ستجگ ساچي دھار جنائيندا۔ ستجگ ڪھولے تيري اڪھ، آخر اپنا ميل ملائيا۔ نرگن نظر آئے ڀرتڪھ، پاربرهم پرہے پرواھيا۔ ست دھرم دا مارگ ديوي دس، ڪوڙي ڪرپا رهن نہ پائيا۔ بھاگ لڳائے ڪايا ت اڻھ، اپ تيچ وائے ڀرتھمي آڪاش من مت بُدھ آپ سُهائيا۔ پاربرهم برهم اڪ دوڙے دا ڪائن جس، جس صفتي صفت صلاحيا۔ ميل ملاوا هس هس، سوہنگ ہنسا مڪھ ايڪا راگ الايا۔ پردے اندر نرنائن ڄائے وس، بند تاڪي گنڊا لاهيا۔ جوتي جوت سروپ هر، آپ اپني ڪرپا ڪر، ستجگ مارگ اڪ جنائيا۔ ستجگ مارگ چلے ايڪ، ايڪا ديونهار وڏيائيا۔ جُگ چوڪري لڪھنھارا ليڪھ، دو جھاناں رھيا سمجھائيا۔ نروير هو ڪے دھارے بهيڪھ، اجوني ربت پھيرا پائيا۔ مچھ داہڙي نہ ڪوئے ڪيس، سيس جگديش نہ مؤنڊ مُنڊائيا۔ چرن ڪول رکھائے وشن برهم مھيش، شنڪر اپني ڪار لڳائيا۔ گر اوتار ڪرن آديس، پير پيغمبر سجدہ سيس جھڪائيا۔ شاھو بھوپ وڏ نریش، ساچے تخت آسن لائيا۔ لوآن پُرياں برهمنڊاں ڪھنڊاں جيرج انڊاں رھيا ويڪھ، ٻن نيترن ڪھلائيا۔ ستجگ تريتو دواپر ڪلجگ ڪھيلنھارا ڪھيڏ، وڏ ڪھلاڙي بهيو چڪائيا۔ شبد اگم ناد تُور بودھ اگم سنديسہ بهيج، لوڪ مات جيو جنت جگت ڪرے پڙھائيا۔ چوڊاں لوڪ چوڊاں طبق ليڪھا جان گرو گرو چيل، چيلا گر اپني سيو لڳائيا۔ چوڊاں وديا جانے تيچ، تيجوان ٻے پرواھيا۔ ويڪھنھارا وشنو وشنو سانگو پانگ سيچ، جوتي جوت سروپ هر، آپ اپني ڪرپا ڪر، ستجگ مارگ اڪ درسائيا۔ ستجگ مارگ دسے راھ، رھبر اڪو اڪ جنائيندا۔ پُركھ ابناسي ٻنے ملاح، ساچا بيڙا مات چلائيندا۔ جن بھگتاں ديوي اڪ صلاح، صلاحڪر اڪو نظري آئيندا۔ آتم پرماتم ڏھولا ڏئے پڙھا، سوہلا اڪو راگ سُنائيندا۔ اُنتر پردہ اوہلا ڏئے چڪا، بجر ڪپاڻي پار ڪرائيندا۔ آب حيات مدھر پيالہ اڪو رس ڏئے پيا، خُماري اڪو نام چڙھائيندا۔ در دروازہ ڏئے ڪھلا، خالق خلق ويڪھ وڪھائيندا۔ انراگا راگ ڏئے سنا، جوتي جوت سروپ هر،

آپ اپنی کِرپا کر، ساچا کھیل آپ جنائیندا۔ ستجگ ساچے تیری سچ دلیل، ست ستوادی آپ رکھائیا۔ جگ چوکرئی سد مننہارا اپیل، وڈ داتا بے پرواہیا۔ بھگتاں ہون نہ دیوے ذلیل، ظاہر اپنا درس کرائیا۔ کہانی بانی وچ بنے نہ کھئے وکیل، سپشٹ اپنا میل ملائیا۔ بستر پہنے بنواری نیل، نیلکٹھ اپنا بھیو دئے چکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ستجگ لیکھا دئے جنائیا۔ ستجگ لیکھا ایکنکار، اک اکلآ آپ جنائیندا۔ جگ چوکرئی کر پسار، نرگن سرگن ویس وٹائیندا۔ نو سو چورانوے چوکرئی اترے پار، لوک مات رہن نہ پائیندا۔ پرگٹ ہو اگم اپار، الکھ اگوچر اپنی کار کمائیندا۔ نرمل دیپ جوتی کر اجیار، نورو نور ڈگمکائیندا۔ پرگٹ ہو آپ کرتار، پروردگار کھیل کرائیندا۔ رام رمیا ہو تیار، شام گھٹیا ساچی بنسری نام وجائیندا۔ شاستر سمتر وید پُران کھولنہارا کوار، گیتا گیان انہو پرکاش کرائیندا۔ انجیل قرآن کھیل مہان، مہان پیدو اپنی خیریت اپنی جھولی پائیندا۔ نبی رسول الہی کلام سچ نشان، محبوب اکو اک نظری آئیندا۔ کرنہارا تیج ہر کا شبد کوئن بہان، نورو نور جلوہ اک درسائیندا۔ ستجگ ساچے ملے دان، دیونہار سری بھگوان، پت پرمیشور نرگن داتا آپ ورتائیندا۔ ورن برن ذات پات اوچ نیچ راؤ رنگ سرب مٹ جان، وشو دھارا اک جنائیندا۔ رسنا جہوا گیت گوبند گائے اکو گان، بتی دند اکو صفت صلاحیندا۔ اکو مندر اک مکان، گردوارا اکو نظری آئیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سچکھنڈ ساچے آپ وڈیائیندا۔ سچکھنڈ ساچے رکھنا یاد، سو صاحب آپ جنائیا۔ تریتا دوایر کلجگ ویکھیا کھیل تماش، خالق خلق روپ وٹائیا۔ اتم سب دی پوری کرے آس، نراسا کھئے رہن نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کلجگ کوڑی کِریا ویکھے تهاؤں تھائیا۔ کلجگ کوڑی کِریا ہوئی بلوان، گھر گھر اپنا ڈنک وجائیا۔ در در نچے جگت شیطان، شرع کرے لڑائیا۔ ثابت دے نہ کھئے ایمان، دھرم جڑ نہ کھئے لگائیا۔ جیو جنت ہوئے بے ایمان، کلجگ بیوہ روپ وٹائیا۔ ہردے ہر نہ کھئے وسان، بھرے بھلی سرب لوکائیا۔ کوڑی کِریا پین کھان، امرت رس ہتھ کسے نہ آئیا۔ مندر مسجد شودوالے مٹھ سرب گرلان، اچی کوک کوک دین دُہائیا۔ پوجا بھلی جیو رام، سرتی رام شبد نہ کھئے ملائیا۔ نظر نہ آئے سچا کاہن، گوپی روپ نہ کھئے وٹائیا۔ نو کھنڈ پرتھمی گھر گھر وڑیا ابھان، کام کرودھ لوبھ موہ ہنکار ناچ نچائیا۔ سچ دے نہ کھئے اسلام، اسم اعظم نور نہ کھئے دھرائیا۔ بردا بنے نہ کھئے غلام، سجدہ سپس نہ کھئے جھکائیا۔ نانک نظر نہ آئے نشان،

جوتی جوت نر نہ ڈگمگائیا۔ گوہند ملے نہ سورا آن، پنج تت کایا ڈیرہ لائیا۔ ناتا تٹا جیو جہان، آتم پر ماتم گنڈھ نہ کھئے پوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، کلجگ ویکھے تھاون تھائیا۔ کلجگ ویکھن آئے ہر، ہر وڈا وڈ وڈیائیا۔ چاروں گنٹ کامنا در، کامی کرودھی رہے رولا پائیا۔ زربھو بھے جانے کوئی نہ ڈر، بھاوی بہرم نہ کھئے مٹائیا۔ ترے گن مایا اگنی رہے سڑ، امرت میگھ نہ کھئے برسائیا۔ اپنی اپنی کرنی رہے کر، گر اوتار ایشٹ نظر کیسے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، کل اپنا ویس وٹائیا۔ کل ویکھے ہر کل کاتی، کل کلکی پھیرا پائیندا۔ ساچا نظر نہ آوے دیا باقی، جگت اندھیرا چھائیندا۔ ملے میل نہ کھلا پاتی، نار کنت نہ کھئے ہنڈھائیندا۔ آتم پر ماتم بنیا کھئے نہ ساتھی، جگت کوڑاوے یار ہنڈھائیندا۔ ملیا میل نہ تریلوکی ناتھی، ناتھ اناتھان دیا نہ کھئے کھائیندا۔ پیالہ پیائے نہ کھئے ساقی، جام ہتھ نہ کھئے پھڑائیندا۔ کیوڑا بند نہ کھلی تاکی، پردہ دوئی نہ کھئے چکائیندا۔ بہرے بھلا ذات پاتی، بہرم گڑھ نہ کھئے ٹرائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، زرگن ویکھنہارا مار جھاتی، جھاکی اپنی آپ جنائیندا۔ کلجگ کوڑی کریا ویکھ گڑیار، ستجگ ساچے دئے انگرائیا۔ اٹھ ڈلارے ہو تیار، ترے بھون دھنی سمجھائیا۔ جگ چوکرئی پیتے وچ سنسار، وڈ سنساری ویکھ وکھائیا۔ وشن بھنڈاری رہیا پکار، نعرہ اکو اک لگائیا۔ برہما کہے میرا برہم گیا ہار، پاربرہم سار نہ آئیا۔ شنکر ہتھ سٹ ترسول ہتھیار، دوئے جوڑ سپس جھکائیا۔ تون کرن ہار کرتار، بے انت تیری وڈیائیا۔ بھون سیوک سیوادر، نو نو چار سیو کھائیا۔ تیرے حکمے اندر کار، جگ چوکرئی مات چلائی۔ آوندے رہے گر اوتار، پیر پیغمبر پھیرا پائیا۔ مارگ دسدے رہے جیو سنسار، لیکھا لیکھ لیکھ قلم شاہیا۔ چارے بانی گئی ہار، پرا پستی مدھم بیکھری اپنا راگ سنائیا۔ چارے کھانی نہ کرے کھئے وچار، اندج جیرج اُتہج سیتج ہوئی انت ہلکائیا۔ مانس جنم کوئی نہ سکے سوار، مانکھ روپ نہ کھئے وٹائیا۔ قلعہ تھے نہ گڑھ ہنکار، کوڑی کریا نہ باہر کڈھائیا۔ ناتا چھٹے نہ کام کرودھ لوہہ موہ ہنکار، آسا ترسنا جڑ نہ کھئے پٹائیا۔ ملے ہر نہ میت مرار، متر پیارا نظر کھئے نہ آئیا۔ پڑھ پڑھ تھکے وید چار، شاستر سمرت پھول پھلائی۔ پُران اٹھاراں گئے ہار، پُران پُرانی نہ کھئے ملائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کلجگ اپنا پھیرا پائیا۔ کلجگ اندر ستجگ ذات، اذاتی روپ درڑائیندا۔ دیونہارا وڈی دات، نام امولک جھولی پائیندا۔ آپ وکھائے ڈونگھا

کھات، گہر گمبھیر پردہ لاپندا۔ دیونہار سرب نجات، مہر نین آپ اٹھائیندا۔ زرگن ہو کے سرگن دیوے ساتھ، سگلا سنگ نبھائیندا۔
 سوہنگ ساچی اکو گاتھ، آتم پر ماتم راگ الاٹیندا۔ پرم پُرکھ دا پوجا پاٹھ، منتر منتو ست درڑائیندا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی
 کِریا کر، ساچی ریتی آپ سمجھائیندا۔ ساچی ریتی ستجگ آت، ستجگ سچ سچ جنائیا۔ کایا چولی چاڑھے رنگ بسنت، لوک مات
 اتر کدے نہ جائیا۔ دیوے وڈیائی وچ جیو جنت، جس جن اپنا بودھ جنائیا۔ گرھ توڑ ہومیں بنکت، ہنگ برہم دئے سمجھائیا۔ دوجے
 در نہ جائے منکت، جس جن اپنا سنگ نبھائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اپنا اکھڑ دئے جنائیا۔ ایکا اکھڑ ہوئے نش اکھڑ،
 روپ رنگ ریکھ نہ کھئے جنائیندا۔ بجر کپائی توڑے پتھر، پتھر پابن پرے ہٹائیندا۔ جگت دوار کرائے ستھر، ستھر اکو اک ہنڈھائیندا۔
 جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، جن بھگتاں راہ وکھائیندا۔ بھگتاں دسے راہ ایک، ایکنکار دیا کمائیا۔ نو دوارے تھے ہیت، آسا
 ترسنا رہن نہ پائیا۔ سکھمن ڈونگھی ٹیڈھی ویکھے کھیڈ، کھلاری اپنی کھیل کرائیا۔ ایڑا پنگل جان لیٹ، پرہہ درشن سچا پائیا۔ کر پرکاش
 نرمل جوت، جوت نرنجن کرے رُشناٹیا۔ سچ نگارے لاوے چوٹ، انحد نادى ناد سُنائیا۔ بھاگ لگائے کایا کوٹ، بنک گرھ اک وڈیائیا۔
 جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، بھگتاں اکو گھر وکھائیا۔ بھگتاں گھر وکھائے آگم، آگمڑی کار کمائیندا۔ ناتا توڑے ہڈ ماس ناڑی
 چم، چم درشتی نہ کھئے وکھائیندا۔ آتم پر ماتم بیڑا بٹھ، سری بھگوان اپنے کندھ رکھائیندا۔ لیکھے لا پون سواس دم، من دماں نام جنائیندا۔
 ہرکھ سوگ نہ کھئے غم، چنتا دکھ نہ کھئے وکھائیندا۔ سچ پرکاش چاڑھے چن، جوتی جوت ڈگمگائیندا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی
 کِریا کر، بھگت بھگوان میل ملاٹیندا۔ بھگت بھگوان ہووے میلا، ملنی جگدیش کرائیا۔ کایا مندر اندر ایکا گھر سوہے گرو گُر چیلا،
 چیلا گُر اکو گھر نظری آٹیا۔ پُرکھ ابناسی گھٹ گھٹ واسی ستگر سچا سچن سہیلا، پاربرہم پرہہ دیونہار سرنائیا۔ کلجگ اتم اچرج کھیل
 آپے کھیلا، شاستر سمرت وید پُران سمجھ کھئے نہ آٹیا۔ کھانی بانی کھئے نہ جانے ویلا، تھت وار نہ کھئے سمجھائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر،
 آپ اپنی کِریا کر، بھگتن میتا اک اکھوائیا۔ بھگتن میتا گہر گمبھیر، گنوتتا آپ اکھوائیندا۔ کایا ماٹی ٹھانڈا کرے سریر، سانتک ست ست
 ورتائیندا۔ تت ورولو امرت نیر، نجر جھرنا آپ جھرائیندا۔ جنم کرم دی کئے بھیڑ، نہکرمی کرم کمائیندا۔ سچ وکھائے سروور ٹھانڈا سیر،

امرت اِکو اک پرگٹائیندا۔ کٹنہارا شرع زنجیر، نام کھنڈا ہتھ اٹھائیندا۔ نظری آئے ظاہرا پیر، بے نظیر ویس وٹائیندا۔ سچ جنائے اک تصویر، تسبیح مالا نہ کھئے لٹکائیندا۔ لیکھا جانے شاہ حقیر، شاہ سلطاناں بھیو مٹائیندا۔ آد آنت نہ ہونے دلگیر، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ہرجن ساچے ویکھ وکھائیندا۔ ہرجن ویکھے مُرشد مُرید، بے پرواہ پھیرا پائیا۔ نج نیت کرئے اِکو دید، دامنگیر دیا کھائیا۔ کایا کر ٹھانڈی سیت، سیتل دھار اِک وپائیا۔ ناتا تھے جگت مسیت، کایا گرہ کعبہ اِکو اِک وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، مُرید مُرشد میلا سہج سُبھائیا۔ مُرید مُرشد کرے ملاپ، گھر گھر وچ میل ملائیندا۔ جس نون مؤسی کہہ کے گیا باپ، عیسیٰ اِکو اوٹ رکھائیندا۔ جس محمد بنایا ساک، جس نانک دسیا جاپ، منتر ست نام پڑھائیندا۔ جس گویند دتا تھاپ، واہوا گرو گرو وڈیائیندا۔ سو صاحب پُرکھ ابناس ویکھنہار کھیل تماش، کلجگ اتم ویس وٹائیندا۔ لیکھا جان اپنی گاتھ، داتا دان اپنے ہتھ رکھائیندا۔ کرنہارا باطن بات، ظاہر اپنا حکم ورتائیندا۔ دیونہارا سرب نجات، نج گھر واسی ویس وٹائیندا۔ جن بھگتاں میل ملائے خاص، خواہش اپنی پور کرائیندا۔ سیوا کرے بن کے داس، جگت نیت دس کیسے نہ آئیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ستجگ اندر ساچا مندر کایا ہٹ اِک وکھائیندا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنون بھگوان سد بخشندن، بخشش بخشیش بخشنند اپنے ہتھ رکھائیندا۔

* ۲۱ جیٹھ ۲۰۲۰ بکرمی ہنس راج دے گرہ پنڈ نکیاں جموں *

جنم مرن پرہ میٹے روگ، آون جاون رہن نہ پائیندا۔ جس گرہ دیوے درس اموگھ، امل وست ورتائیندا۔ جگت وچھوڑا کٹ وجوگ، مہر نظر اِک اٹھائیندا۔ آتم میلا ڈھر سنجوگ، پرما تم بندھن پائیندا۔ سوہنگ دیوے ساچی چوگ، جگت ترسنا بھکھ مٹائیندا۔ سرن سرنائی ساچی اوٹ، سری بھگوان اِک رکھائیندا۔ کر پرکاش نرمل جوت، جوتی جاتا ویکھ وکھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ہرجن اپنے لیکھے لائیندا۔ جنم کرم دکھ جائے لتھ، چوراسی گیڑ رہن نہ پائیا۔ جنہاں ملے پُرکھ سمرتھ، پورب لہنا دئے چکائیا۔ آگے رکھے دے کر ہتھ، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ ساچا مارگ اِکو دس، پریم پریتی اِک سیکھائیا۔ امرت جہرنا دیوے رس، وکھ روپ نہ کھئے

وٹائیا۔ میل ملاوا ہس ہس، گھر شہنجا سوہا پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، لہنا دینا جھولی پائیا۔ جنم کرم دکھ ہوئے
دور، کرم کانڈ رہن نہ پائیا۔ ایکا بخشے ساچی دھوڑ، زرویر دیا کمائیا۔ آسا منسا کرے پور، پوری آسا آپ کرائیا۔ نیڑے آئے جو وسے
دور، دور ڈراڈا پندھ مکائیا۔ نظری آئے درس حضور، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اپنا لیکھا آپ جنائیا۔ جنم کرم دکھ
جائے نس، ہرجن کایا مندر رہن نہ پائیا۔ ستگر سوامی ہوئے وس، نرگن اپنا مان مٹائیا۔ ساچا تیر نرالا مارے کس، انیالا آپ چلائیا۔ آتم
گائے ساچا جس، ڈھولا پرم پُرکھ الاٹیا۔ ایکا ناؤں لئے رٹ، رسنا جہوا صفت صلاحیا۔ مانس جنم لاہائے کھٹ، پرہ ملے سچ سرنائیا۔
جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، لیکھا سب دا رہیا مکائیا۔ جنم کرم لیکھا جائے مُک، مُکمل اپنا حُکم جنائیا۔ لکھ چوراسی آون
جاون جائے چھٹ، رائے دھرم نہ دئے سزائیا۔ گن ندھان گر اپنی گودی لَوے چُک، نرگن سرگن ہوئے سہائیا۔ درس وکھائے جو بیٹھا لُک،
نرگن نور جوت دھرائیا۔ جنم کرم دے وچھڑیاں رہیا پُچھ، پچھلا لیکھا لیکھے لائیا۔ ہرجن بوٹا جائے نہ سُک، سُکے ہرے آپ کرائیا۔ ویکھ
وکھائے جنی گکھ، دھن دھن جنیندی مائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرم کانڈ رہیا مٹائیا۔ جنم کرم پرہ لیکھے لا،
لاشریک دیا کمائیندا۔ ساچی سیکھیا اک سمجھا، ساکھیات درس وکھائیندا۔ نرگن ہو کے بے ملاح، بیڑا لوک مات ترائیندا۔ ساچا مارگ
دئے وکھا، دہ دشا پردہ لائیندا۔ نظری آئے اکو بے پرواہ، دوجا روپ نہ کھئے وکھائیندا۔ تن مندر دئے سہا، سوہاؤنت ڈیرہ لائیندا۔ من منتر
دئے سمجھا، من واسنا دور کرائیندا۔ وچا جندر دئے تڑا، کنجی اپنا نام لگائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، جس جن اپنا
رنگ چڑھائیندا۔ جنم کرم کسمبھڑا رنگ، تن خاکی رہن نہ پائیا۔ دیوے وڈیائی سورا سربنگ، ہر ستگر سچ سرنائیا۔ آتر آتم اک اند،
پرمانند جنائیا۔ ساچا سوہلا اکو چھند، سو پُرکھ نرنجن کرے پڑھائیا۔ ہنگ برہم چاڑھے چند، چند چاندنا نور رُشنائیا۔ جوتی جوت
سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا سچا ور، ساچی سیکھیا اک سمجھائیا۔ جنم کرم دا مکے لہنا، دینا رہن کھئے نہ پائیا۔ پُرکھ ابناسی
درشن نیناں، نج نیتر دئے کھلاٹیا۔ گر ستگر دا ساچا کہنا، گر گر اکو بوجھ بوجھائیا۔ ہر سنگت میلا بھائی بھیناں، پتا پُرکھ اکال اکو
نظری آٹیا۔ ہر سرنائی ساچی بہنا، دوجی اوٹ نہ کھئے رکھائیا۔ پریم پریتی تن بستر گہنا، بھوشن اوڈھن اکو اک سمجھائیا۔ کوڑی کِریا وہن

نہ وہنا، سچ سُچ دئے سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سد دیونہار وڈیائیا۔ جنم کرم ڈُونگھے کھاتے، گر ستگر آپ سٹائیا۔ آتم بٹھے پر ماتم ناتے، ناتا اکو جوڑ جڑائیا۔ میٹے زین اندھیری راتے، ست ست ساچا نور رُشنائیا۔ نام سُنائے سچی گاتھے، اکو اک کرے پڑھائیا۔ دین دِیال وسے ساتھے، سگلا سنگ نبھائیا۔ مستک ٹِکا لائے ماتھے، دھوڑی خاک رمائیا۔ بھگت بھگوان آپ پچھاتے، بے پہچان پڑدہ لاییا۔ گپت ظاہر کرے باتے، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، باطن اپنا نام سمجھائیا۔ جنم کرم ڈُکھ رہے نہ را، تن نظر کھئے نہ آئیا۔ جنہاں ستگر پورا ملیا اک ملاح، پھڑ بیڑا پار کرائیا۔ ڈُبدے پاتھر لئے ترا، پاپن اپنا چرن چُھائیا۔ ایکا نام دئے جیا، سوہنگ ڈھولا ناد وجائیا۔ جگت وچولا آپ اکھوا، ہرجن ساچا لئے اُٹھائیا۔ ہوئی ہوئی پڑدہ دئے اُٹھا، نرگن اپنا مُکھ وکھائیا۔ سُکھ ساگر گھر دئے اُچا، مہربان مہربان ہو سہائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سینگھ وشنوں بھگوان، جنہاں دیوے آتم دان، تنہاں لیکھا لوک مات کھئے رہن نہ پائیا۔

* ۲۱ جیٹھ ۲۰۲۰ بکرمی پرکاشو دیوی دے گرہ پنڈ نگیل جموں *

آون جاون رکھے ہتھ، جگ چوکرئی کھیل کرائیندا۔ آون جاون کھیل سمرتھ، سمرتھ اپنی کار کمائیندا۔ آون جاون بول الکھ، الکھ اپنا نام جنائیندا۔ آون جاون ہو پرتکھ، نرگن سرگن روپ وٹائیندا۔ آون جاون مارگ دس، لکھ چوراسی مارگ پائیندا۔ آون جاون مہا اکتھ، کھانی بانی ناچ نچائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، آپ اپنا رنگ رنگائیندا۔ آون جاون کھیل کرتار، قُدرت قادر ویکھ وکھائیا۔ آون جاون ویس وٹائے جگ چار، چوکرئی اپنا بندھن پائیا۔ آون جاون لیکھا جانے گر اوتار، گر گر اپنا نام بُجھائیا۔ آون جاون پیر پیغمبر میت مُرار، سانجھا یار سہج سُکھدائیا۔ آون جاون بول جیکار، جے جے جیکار دئے سمجھائیا۔ آون جاون بھگت بھگوان لے اوتار، لکھ چوراسی کھوج کھوجائیا۔ آون جاون کرے کرائے سچ پیار، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، اپنا راہ آپ درسائیا۔ آون جاون آوے بھگوان، بھگوان اپنی دیا کمائیندا۔ بھگتن بھگتی دیوے دان، بھگوان اکو وست جھولی پائیندا۔ سرتی سرت کر

پروان، مورت مورتی لیکھے لائیندا۔ سخی ملے اکو کاہن، گرہ مندر سوہا پائیندا۔ سنت سجنان کر پروان، سنت سُہیلا کھوج کھجائیندا۔ گرمکھ گرسکھ چتر سُجان، سُگھڑ اپنی بُدھی اک سمجھائیندا۔ موركھ مُگدھ ہون حیران، ہر کا بھیو کھئے نہ پائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، آون جاون اپنی کار کھائیندا۔ آون جاون نرگن کار، ہر کرتا آپ کھائیا۔ کل کلکی اتم لے اوتار، بے پرواہ پھیرا پائیا۔ سنت سُہیلے کر اُجیار، نرمل جوت جوت جگائیا۔ کنچن کایا گرہ بنک کھول کوار، ساڈھے تِن ہتھ پُرکھ سمرتھ مانس دیہ دئے وڈیائیا۔ شبد اکتھ مارگ دس، ہردے وس ہر جو اپنا بھیو چُکائیا۔ امرت رس دیوے نس، پاندھی اپنا پھیرا پائیا۔ پوری آس بند خلاص، بندی خانہ توڑ ٹرائیا۔ منڈل راس پون سواس، سواس سواساں وچ سہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، آون جاون جن بھگتاں میل ملائیا۔ آون جاون بھگت اُدھاری، جگ چوکرئی ویکھ وکھائیندا۔ کلجگ اتم کھیل نیاری، نر نرکار آپ کھائیندا۔ کوئی نہ جانے جیو سنساری، جگت اپنے ہتھ رکھائیندا۔ جن بھگتاں دیوے نام خُماری، سچ پیالہ جام پیائیندا۔ میل ملاوا دُھر درباری، سری بھگوان اپنے انگ لگائیندا۔ آون جاون چُکے بیماری، لکھ چوراسی ناتا توڑ ٹرائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ہرجن اپنے لیکھے لائیندا۔ ہرجن لیکھے لائے میت، بے پرواہ وڈی وڈیائیا۔ جنہاں گایا ڈھولا سوہنگ گیت، سو ہر مندر بیٹھن چائیں چائیا۔ سدا دھام دئے اتیت، ترے گن ناتا توڑ ٹرائیا۔ جینودیاں جگ جائن جیت، جیون جگت اک سمجھائیا۔ لیکھے لگے ہست کپٹ، جو جن آئے سرنائیا۔ مٹھا کرے کوڑا ریٹھ، کایا امرت پھل اک لگائیا۔ لہنا چُکے جنم کرم دا بیس بیس، بیس بیسا ہونے سہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آد جگادی اکو کاہن، آون جاون پندھ سرب مُک جان، گھر ملے پاندھی پرہہ داتا بے پرواہیا۔

* ۲۱ جیٹھ ۲۰۲۰ بکر می شوو دیوی دے گرہ پنڈ بالے وال جموں * *

کوٹ برہمنڈ رہے ویکھ، کوٹن کوئی دھیان لگائیا۔ نر ہر نرائن دھریا بھیکھ، بے آنت سچے شہنشاہیا۔ پچھلی سب دی میٹے ریکھ، ریکھا اگلی دئے جنائیا۔ دو جہاناں کھولے بہیت، بھیو اپنا دئے سمجھائیا۔ جن بھگتاں کرے آتم بہیت، گھر مندر پھیرا پائیا۔ سُنجا ہونے نہ

گُرمکھ کھیت، راکھا اِکو نظری آئیا۔ اگنی تت نہ تپے مہینہ جیٹھ، رُت رُتری آپ مہکائیا۔ سد رکھے چھایا ہیٹھ، مہربان سہج سُکھدائیا۔
 درشن دیوے نیتن نیت، نیت نیت اپنا کھیل اُپائیا۔ لکھنہارا ساچے لیکھ، لیکھا گُرمکھاں ربیا چُکائیا۔ کیسے ہتھ نہ آوے اُولیئے شیخ، پیر
 پیغمبر دین دُہائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، برہمنڈ کھنڈ اپنا ناد وجائیا۔ برہمنڈ کھنڈ سُنن ناد، انادی ہرِ وجائیندا۔
 وشن برہما شو گئے جاگ، نیتر نین سرب اُٹھائیندا۔ کون کوٹے کھیل کرے سِری بھگوان، بھگوان اپنی کل دھرائیندا۔ لیکھا جان جیو جہان،
 جیو آتما سرب اُٹھائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، بھیو ابھیدا آپ کھلائیندا۔ برہمنڈ کھنڈ تکن راہ، نیتر نین نین اُٹھائیا۔
 کوٹی کوٹ پرہہ ڈیرہ رہیا لا، سچ سنگھاسن سوہیا پائیا۔ کون نام رہیا چیا، جاپ اپنا اک سمجھائیا۔ کون دھار پاپ رہیا مٹا، پتت پُتت
 کرائیا۔ کون رنگ رہیا رنگا، رنگ اِکو اک وکھائیا۔ کون در سوہیا رہیا پا، سوہیاوت سچا شہنشاہیا۔ کون دوار چرن رہیا ٹکا، ٹکا
 مستک دھوڑی گُرمکھاں آپ لگائیا۔ کون در دروازہ رہیا کھلا، جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، آپ اپنا پڑدہ لاییا۔ کوٹن
 کوٹ برہمنڈ رکھ اوٹ، اِکو اک دھیان لگائیا۔ کون دوار کرے پرکاش نرمل جوت، جوتی جوت جوت رُشنائیا۔ کون گھر بہہ بہہ کرے
 سوچ، ساچی سوچ اپنے کول رکھائیا۔ کون ڈھولا سد لائے جھوک، کون راگی راگ الاٹیا۔ کون بنک سہائے کوٹ، قلعے کون روپ وکھائیا۔
 کون بدھ کڈھ کھوٹ، جن بھگتاں نرمل بُدھی آپ کرائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، بھیو ابھیدا رہیا کھلائیا۔ کوٹن
 کوٹ رکھ آس، آس آسا وچ پرگٹائیندا۔ کلجگ آنت بُجھائے پیاس، کون امرت جام پیائیندا۔ کون ویلا ہونے داسی داس، بن سیوک سیو
 کھائیندا۔ کوڑی کِریا کرے ناس، ناستک نظر کوئے نہ آئیندا۔ آستک دیوے سچا ساتھ، سدا سد اپنا سنگ نبھائیندا۔ اُپاشک اِکو اک
 رگھناتھ، اِشٹ اِکو اک پرگٹائیندا۔ واستک جانے اپنی گاتھ، واسطہ اپنے نال پائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا
 ساچا ور، ساچا گھر آپ سہائیندا۔ کوٹن کوٹ برہمنڈ کرن خیال، آپ اپنی دلیل دُوڑائیا۔ صاحب ستگر ہونے دِیال، دیناں ناتھ پھیرا پائیا۔
 ساچا مارگ دئے سکھال، سکھیا اِکو اک سمجھائیا۔ چرن کول بہائے شاہ کنگال، شہنشاہ اپنی اوٹ وکھائیا۔ دیوے نام سچا دھن مال، دھر
 دی دات آپ ورتائیا۔ گُرمکھ سبج لئے بہال، لکھ چوڑاسی کھوج کھوجائیا۔ سُنے آپ مُریداں حال، مُرشد وڈا وڈا وڈیائیا۔ دو جہاناں

مارے اک اُچھال، رتن امولک گُرمکھ ہیرے باہر کڈھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، جُگ چوُکڑی رکھے سدا سنبھال، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ کوٹن کوٹ برہمنڈ منگن چرن دھوڑ، دھوڑی اِکو اوٹ تکائیا۔ چتر سگھڑ بنائے مَورکھ مَورھ، مَورکھ اپنے دھندے لائیا۔ نام رنگن چاڑھے گوڑھے، لوک مات اتر کدے نہ جائیا۔ پُورب جنم بخشے قصور، جنم کرم ایتھے لیکھے پائیا۔ درس دیکھائے حاضر حضور، حضرت اپنا پڑدہ اُٹھائیا۔ نظری آوے اِکو نور، نور نورانہ کرے رُشنائیا۔ آسا منسا پوری کرے ضرور، گُرمکھ ضرورت اِکو اک وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جُگ چوُکڑی اپنا رکھے سچ دستور، بدستور اپنی کار کھائیا۔

* ۲۱ جیٹھ ۲۰۲۰ پکرمی گردت سنگھ، سنسار سنگھ دے گرہ چھمب جموں *

ستجگ ساچا جگ لگنا، کلجگ آنت رہن نہ پائیا۔ دپیک دیا اِکو جگنا، نرگن جوت نور رُشنائیا۔ نام ڈنکا اِکو وچنا، دو جہانان کرے شنوائیا۔ ساچا مارگ اِکو رکھنا، چار ورن راہ جنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ساچا کھیل آپ سمجھائیا۔ ستجگ ساچا لگے مات، ماتر بھومی ملے وڈیائیا۔ کلجگ مٹے اندھیری رات، نرگن ساچا چند چمکائیا۔ سرشٹ سبائی دیوے اِکو گاتھ، آنتر آتم کرے پڑھائیا۔ گھر مندر میلا تریلوکی ناتھ، ترے گن مایا ڈیرہ ڈھاپیا۔ سچ جنائے اِکو پاٹھ، ہون اِکو اک وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ستجگ ساچی دھار چلائی۔ ستجگ لاکے مات آنت، آنتر جامی آپ لگائیندا۔ جُگ چوُکڑی بنائے بنت، گھڑن بھننہار کھیل کھلائی۔ جس دا راہ تگدے گئے گر اوتار سنت، سو ستگر ویس وٹائیندا۔ دیوے وڈیائی جیو جنت، لکھ چوراسی کھوج کھجائیندا۔ سرتی شبدی میلا نار کنت، گھر منگل اِکو گائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ستجگ ساچی دھار سمجھائیندا۔ ستجگ لگے کلجگ وار آنت، آنت اِکو کھیل کرائیا۔ سری بھگوان ویس وٹائے جگا جگنت، جُگ چوُکڑی پندھ مکائیا۔ مایا ممتا توڑنہارا ہومیں ہنکت، جھوٹھا گرھ کھے رہن نہ پائیا۔ ویکھنہارا بھکھا ننگت، غریب نانے کھوج کھجائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر،

آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، دُھر فرمانا اک جنائیا۔ دُھر فرمانا ایکنکار، پُرکھ اکال آپ جنائیا۔ سَت ستوادی ہو تیار، سَت پُرکھ نرنجن ویس انیکا رُوپ وٹائیا۔ سچکھنڈ دوار کھول کواڑ، کرے کھیل اگم اپار، بھیو ابھیدا بھیو کھئے نہ پائیا۔ تخت نواسی بھیوت بھیوت شاہ پاتشاہ سچّی سرکار، شہنشاہ اکو ایک ایک اکھوائیا۔ محل اٹل اُچ منار، سچ سِنکھاسن پُرکھ ابناسن اپنا ڈیرہ لائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سَت دوارا کر اُجیارا، نرگن اپنی کار جنائیا۔ سَت دوارا ایک ایک، ایکنکار آپ وڈیائیندا۔ پُرکھ ابناسی گھٹ گھٹ واسی نرگن نرُویر رہیا پیکھ، جگ نیتر نظر کیسے نہ آئیندا۔ جُگا جُگنتر چلائے منتر بنائے بنتر بھگت بھگوان نیتر پیکھ، نج نیتر نین آپ کھلاییندا۔ ستجگ تربتا دواپر کلجگ نرگن سرگن کدا آیا بیت، گر اوتار اپنی سیو کھائیندا۔ جُگ چوکڑی کھیلے کھید، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ساچی کرنی آپ کھائیندا۔ ساچی کرنی کرے کرتار، قُدرت قادر ویکھ وکھائیا۔ محبان بیدو سانجھا یار، حق حقیقت کھوج کھوجائیا۔ لاشریک پروردگار، بے نظیر پھیرا پائیا۔ حق حقیقت بول جیکار، اُوچو اُوچ نعرہ اکو اک لگائیا۔ سچ رفیق سانجھا یار، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ بے پرواہ کھیل اولّا، سو پُرکھ نرنجن آپ کرائیندا۔ دھام سہائے نہچل اک اٹلا، سچکھنڈ ساچے ڈیرہ لائیندا۔ دیپک جوتی آپے بلا، تورو تورو تورو پرگٹائیندا۔ سچ سندیسہ ایک گھلا، دُھر دی بانی بان لگائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ستجگ مارگ اپنے بتھ رکھائیندا۔ ستجگ ساچا مارگ لاؤنا، نرگن نرُویر رہیا جنائیا۔ چوتھے جُگ پندھ مُکاؤنا، پاندھی کھئے نظر نہ آئیا۔ ساچا دوار اک سہاؤنا، در درباری سوہا پائیا۔ چوویاں اوتار ناؤں دھراؤنا، نہکُنکا ڈنک وجائیا۔ راؤ رنکاں آپ اٹھاؤنا، بچیا کھئے رین نہ پائیا۔ دُھر فرمانا اک سناؤنا، برہمنڈ کھنڈ پُری لوء آکاش پرکاش اکو ناد وجائیا۔ گر اوتار در منگاؤنا، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، اپنی بنت رہیا بنائیا۔ گر اوتار آؤن در، در در اپنا پھیرا پائیا۔ کرے کھیل کرتا پُرکھ نرائن نر، نر نرائن وڈی وڈیائیا۔ محل اٹل اُچ منار آپے چڑھ، تخت نواسی ویکھ وکھائیا۔ شبدا اگم ڈوری لئے پھڑ، تندی تند تار ستار نظر کیسے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ بے پرواہ کھیل اپارا، بھیو کیسے نہ آئیا۔ جُگ چوکڑی پیتے وچ سنسارا، کوٹن کوٹ کال وپائیا۔ کلجگ اتم کھیل نیارا، نرُویر پُرکھ آپ سمجھائیا۔

نہکنک جوتی نور ہو اُجیارا، مات پت نہ کھئے بنائیا۔ شبد ڈنکا وجے آگم اپارا، سُر تال نہ کھئے رکھائیا۔ لوآں پُریاں برہمنڈاں کھنڈاں کرے
 خردارا، رَو سس سورج چند نین گھلائیآ۔ وشن برہما شو دئے ہلارا، نام ہلار اک جنائیا۔ ویکھ وکھائے تیئی اوتارا، ایکا دوآتیا اپنا رنگ
 وکھائیا۔ چوٹھے گھر کر پسارا، چاروں کُنٹ ویکھ وکھائیا۔ پنچم ناد شبد دُھنکارا، انراگی اپنا راگ سُنائیا۔ چھیویں گھر بن چہپر چھنّ و سس
 باہرا، چار دیوارا نظر کھئے نہ آئیآ۔ ستویں ست ستوادی کھیل نیارا، پُرکھ پُرکھوتم آپ کرائیا۔ اٹھویں اٹاں تتان ویکھنہارا، اپ تیج وائے
 پرتھی آکاش من مت بُدھ پڑدہ لاپیآ۔ ناویں نو در نو کھنڈ نو نو کھولنہار کواڑا، بند تاکی آپ لاپیآ۔ دسویں دہ دشا ہوئے اُجیارا، گھر مندر
 سوبھا پائیآ۔ لیکھا جانے اپنی دھارا، دھار نظر کیسے نہ آئیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، پیر پیغمبر رہیا اُٹھائیآ۔ پیر پیغمبر
 کھولے اکھ، سو صاحب آپ جنائیندا۔ پروردگار نور الہی مقامے حق ہو پرتکھ، ظہور اکو اک جنائیندا۔ آد جگاد جگ چوکرئی جس
 دے اُتے پیندا رہیا شک، سو شہنشاہ شکوا سرب مٹائیندا۔ مُلا شیخ مسائق غوش کُتب دیونہارا حق، حق حقیقت کھوج کھجائیندا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ستجگ ساچی دھار بندھائیندا۔ اُٹھاونہارا گر گر روپ، انروپ دیا کمائیآ۔ سچکھنڈ نواسی
 پُرکھ ابناسی گھٹ گھٹ و سنہارا کوٹ، لکھ چوراسی اندر ڈیرہ لائیآ۔ ایکا تانا ایکا پیٹا ایکا سوٹ، ایکا بندھن رہیا پائیآ۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، دُھر سندیسہ اک سُنائیا۔ گر گر روپ آئے دوارے، درگاہ ساچی دھام جنائیندا۔ پُرکھ
 ابناسی کھیل اپارے، پارہم پرہ اپنی کار کمائیآ۔ جگ چوکرئی پاوے سارے، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، شاستر
 سمرت وید پُران گیتا گیان انجیل قرآن کھانی بانی پڑدہ لاپیندا۔ نرگن سرگن سرگن نرگن دیونہارا دان، داتا دانی نوجوان، نرگن روپ سری
 بھگوان، بھگون اپنا حُکم ورتائیندا۔ تخت نواسی شاہو شاباشی آد جگادی ساچا کابن، نام بنسری اکو ناد و جائیندا۔ محل اٹل و سس رمیآ
 رام، رحمت اپنے ہتھ رکھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ورن برن چار کُنٹ چار جگ بردے کرے غلام، شہنشاہ اکو
 نظری آئیندا۔ بردے کرے آپ غلام، ساچا حُکم حاکم آپ جنائیا۔ نت نوت بدلنہار نظام، نوبت اپنے نام سُنائیا۔ پیر پیغمبر کراونہار سلام،
 علیکم اپنا رنگ وکھائیا۔ دُھردرگاہی دیونہارا اپنا نام، کلمہ سچ سچ پڑھائیآ۔ ویکھنہارا اک امام، بے نظیر نظر کیسے نہ آئیآ۔ جوتی جوت

سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ستجُگ دوارا اِکو اِک کُھلائیآ۔ ستجُگ دوارا کھولے آپ، پرہ اپنی دیا کھائیآ۔
 جُگ چوُکڑی جس تھاپن لیا تھاپ، نرگن سرگن ویکھ وکھائیآ۔ سدا سدا گر اوتار پیر پیغمبر جس دا دسدے گئے جاپ، رسنا جہوا ڈھولا
 بتی دند صفت صلاحیا۔ آتر آتم پر ماتم جس توں دسدے رہے رسول پاک، پاکیزہ اپنا بھیو چُکائیآ۔ ویکھنہارا پنج تت کایا ماٹی خاک، خاک
 سار اپنا ویس وٹائیآ۔ دو جہان کھولنہارا تاک، بند کیوڑی گنڈا لاپیا۔ وید ویاس عیسیٰ موسیٰ محمد نانک گوہند پورا کرے بھوکھت واک،
 جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی آپ کھائیآ۔ ساچی کرنی کرنے آیا، کرتا پُرکھ اگم اپار۔ سچ دوارا اِک سہایا،
 سوہاؤنت سچی سرکار۔ ترے گن مایا ڈیرہ ڈھاپیا، پنچم پنچ کرے خوار۔ ساچا راہ اِک وکھایا، بھگت بھگوان دے ادھار۔ پھڑ پھڑ بابوں
 آپ اُٹھایا، جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل آپ کرتار۔ ہر کرتا کھیل اولڑا، جُگ چوُکڑی آپ کرائیا۔ کلجُگ اتم
 دسے راہ سُکھلڑا، ستجُگ ساچی دھار سمجھائیآ۔ آتم پر ماتم پھڑائے پلڑا، دوجی گنڈھ نہ کھئے پوائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا
 کر، کرے کھیل بے پروا پیا۔ بے پروا کھیل کرے سربگ، سورپیر اپنی کل ورتائیندا۔ لکھ چوراسی نالوں ہو الگ، نرگن اپنا ویس
 وٹائیندا۔ سچ سینگھاسن بے سچ، سوہاؤنت ڈیرہ لائیندا۔ گر اوتار لئے سد، پیر پیغمبر نال رلائیندا۔ نیتر کھولو سارے اکھ، بن اکھاں آپ
 جنائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا کھیل آپ درسائیندا۔ گر اوتار ویکھو آن، سری بھگوان رہیا جنائیا۔ کلجُگ
 اتم سرشٹ سبائی ہونی ویران، ویری گھر گھر نظری آئیآ۔ ثابت رہیا نہ کیسے ایمان، صدق صبوری نہ کھئے ہنڈائیآ۔ دھرم دسے نہ کھئے
 نشان، سچ سچ نہ کھئے کڑمائیآ۔ گھر گھر وڑیا پنچ شیطان، دوس زین کرے لڑائیآ۔ نظر نہ آئے سری بھگوان، بھرے بھلی سرب لوکائیآ۔
 دین مذہب کرن ویران، جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گر اوتاراں پیر پیغمبران رہیا وکھائیآ۔ گر اوتارو پیر پیغمبرو کرو وچار،
 سو صاحب آپ جنائیا۔ ساچی رہی نہ کوئی دھار، دھرنی دھرت دھول کُرائیا۔ کلجُگ جیو نار ہوئی وبھچار، نر ہر کنت نہ کھئے ہنڈائیآ۔
 ساچی سخیاں کھئے نہ منگلاچار، گیت گوہند نہ کھئے لائیآ۔ مندر مسجد مٹھ شودوالے ہاہاکار، گرودوارے ساکھیات گرو نظر کیسے نہ آئیآ۔
 دھیان بھیناں کرن وپار، بن ونجارے ہٹ چلائیآ۔ ست دھرم دی جڑ دتی اکھاڑ، سیاست گھر گھر ناچ نچائیآ۔ چاروں کُنٹ ہاہاکار، دھیرج

دھیر نہ کھئے دھرائیا۔ راج راجان شاہ سلطان ہوئے بے ایمان، بیوا دے سرب لوکائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گر اوتاراں رہیا دکھائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر رکھو یاد، پورب لیکھا آپ جنائیندا۔ جیواں جنتاں جو دے کے آئے داد، کون وست جھولی وچ رکھائیندا۔ کلجگ مایا بھرے بھلے سادھ، سنت ست سرُوپ نہ کھئے سمائیندا۔ انحد شبد وجائے نہ کھئے ناد، تریا راگ نہ کھئے الائیندا۔ بن ہر نامے خالی دسن باڈ، نار بہتر جوتی نور نہ کھئے چمکائیندا۔ رسنا جہوا پین کھان لگا سواد، پردے ہر نہ کھئے وسائیندا۔ دھیاں پتر کرن لاڈ، آتم پر ماتم گود نہ کھئے بہائیندا۔ ڈھولا سُنیا نہ بودھ اگادھ، اکھر پڑھ پڑھ جیو جنت شاستر سمرت وید پُران پھول پھلائییندا۔ نام نہ ملیا من کا منت، آنتر آتم پڑدہ کھئے نہ لاپندا۔ ہویا وچھوڑا نار کنت، آتم سیج سہنجنی سوہیا کھئے نہ پائیندا۔ دیناں مذہباں اندر گرھ بنیا ہومیں ہنگت، ہنگ برہم نہ کھئے جنائیندا۔ نہ کوئی دے ساچا پنڈت، ملا شیخ نظر کھئے نہ آئیندا۔ گرتھی پنتھی ہوئے منگت، دھیرج دھیر نہ کھئے دھرائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گر اوتاراں پیر پیغمبران نیتر نیناں آپ جنائیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر اک دوجے نوں رہے دس، ویکھ ویکھ ساچا حال سُنائیا۔ کلجگ جیو کوڑی کرپا گئے پھس، رام کرشن ایشٹ نظر کیسے نہ آئیا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد مسیتاں وچوں گئے نس، مسلہ حق حق نہ کھئے سمجھائیا۔ نانک گوبند کہے ساڈا چلے کھئے نہ وس، سری بھگوان اپنا کھیل رچائیا۔ کوڑی کرپا ڈھولا گاون جس، جس وید پُران صفت نہ کھئے سُنائیا۔ زین اندھیری ہوئی مس، ساچا چند نہ کھئے چمکائیا۔ گیانیاں دھیانیاں ٹٹا جت، کام کرودھ لوبھ موہ ہنکار ہلکائیا۔ پر ماتم نالوں آتم ہو کے بیٹھی اڈ، اندر وڑ میل نہ کھئے ملائیا۔ ڈونگی بھورے ڈگے کھڈ، پھڑ باہوں باہر نہ کھئے کڈھائیا۔ پچھلا ناتا بھلیا وشو جد، آد پُرکھ اپنی سیو کھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر مُکھ رہے موڑ، کروٹ اپنی رہے بدلائیا۔ کلجگ جیواں من مت بُدھ ہوئی ہور، گر سکھیا نظر کیسے نہ آئیا۔ اندر وڑیا ٹھگ چور، دوس زین لٹی جائے واہو داہیا۔ کلجگ زین اندھیری دے گھنگھور، جوت نرنجن چند نہ کھئے چمکائیا۔ پرہ ساچے دی بھل گئے سارے لوڑ، من واسنا رہے ودھائیا۔ مانس ہوئے اتم ڈھور، منس روپ نہ کھئے جنائیا۔ منتر کیسے نہ پھرے فرنا پھور، نمو ست نہ کھئے جنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گر اوتاراں رہیا دکھائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر پئے رو، نیتر نیناں نیر وہائیا۔ ساڈی دھار

نہ چلیا کو، ہنس کاگ روپ وٹائیا۔ دُھر دی بانی دے کے آئے ڈھوا ڈھو، گھر گھر وست پُچائیا۔ امرت آتمِ نَجہر جہرنا آئے چو، رسک
 رسک بوند ٹپکائیا۔ آتم پر ماتم دس کے آئے موہ، مُحَبَّت اِکو گھر جنائیا۔ نِرگن سرگن نال جانا چھوہ، سرگن نِرگن اِکو رنگ وکھائیا۔ ساچا
 بیج لینا بو، کایا سِنچ کِیاری ہری کرائیا۔ کوڑی مایا نالوں ہونا نِرموہ، ممتا اِکو اِک رکھائیا۔ گھر دیپک کرنی لو، پرکاش اِکو اِک جنائیا۔
 جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل بے پروا بیا۔ گر اوتار ویکھن تیرتھ تٹ، گنگا گوداوری جمننا سُرستی دھیان لگائیا۔
 کام واسنا کھلے ہٹ، کوڑی کِریا نچے واہو داہیا۔ سچّا کھیڑا دسے بھٹھ، کلجگ اگنی لمبُو ایکا لائیا۔ نظر نہ آئے کھئے برہم مت، من مت
 بیٹھی ڈیرہ پائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر جو مارگ آئے دس، جیو جنت گئے بھلائییا۔ کوڑی کِریا اندر ہوئے وس، وست اپنی بیٹھے گوائیا۔ رسنا
 نال لبھدے رس، ہر کا رس بن رسنا جہوا اِک رکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، لیکھا سرب رہیا جنائیا۔ پیر پیغمبر
 مارن نعرہ، اُچی کوک کوک سُنائیا۔ صدی چوڈھویں مُرید مُرشد رہیا نہ کھئے پیارا، پریتی سچ نہ کھئے رکھائیا۔ چاروں گنٹ اندھ اندھیارا،
 نوری چند نہ کھئے رُشنائیا۔ حقیقت حق نہ کھئے مظاہرا، مُسلم سُنئی دین دُہائیا۔ نظر نہ آئے پروردگارا، اللہ رانی نین نہ کھئے مٹکائیا۔ مُکھ
 گھنگٹ پایا بھارا، نقاب اِکو اِک رکھائیا۔ آداب کرے نہ کوئی سجدہ سِرجنہارا، جگت نماز کم کیسے نہ آئیا۔ ساچا حُجرہ نظر نہ آئے وچ سنسارا،
 محراب ڈیرہ کھئے نہ لائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، پچھلا لیکھا رہیا وکھائیا۔ لیکھا ویکھ محمد رہیا تبھک، نیتر نینان نیر
 وہائیا۔ ثابت رہے نہ چوڈاں طبق، طبع سب دی رہیا بدلائیا۔ الفیے دا پڑھدے رہے سبق، اللہ نور نظر کیسے نہ آئیا۔ اتم ساڈی
 سیکھیا وچ پے گیا فرق، فقرہ سچّا گئے بھلائییا۔ سچ ایمان کیتا ترک، ثرت اپنا راہ چلائییا۔ پروردگار ویکھن آیا پرت، پاربرہم اپنا پھیرا پائیا۔
 جگ چوکرئی کرنہارا پرکھ، پارکھو اِکو اِک اکھوائیا۔ نہ سوگ نہ کوئی ہرکھ، چنتا غم نہ کھئے جنائیا۔ اُچی کوک بولے آپ کُرک، دُھر فرمانا
 رہیا سُنائیا۔ پیر پیغمبر نیتر کھول ویکھو اُمت اُمتی آدھ وچکارے رہی اٹک، کندھا پار نظر کھئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی
 کِریا کر، نیتر نینان رہیا وکھائیا۔ پیر پیغمبر سجدہ سیس، دوئے بندن اِک کرائیا۔ تیرا کھیل صاحب جگدیش، بے آنت تیری وڈیائیا۔ ساڈے
 خالی ہوئے کھیس، ہتھ نظر گچھ نہ آئیا۔ حُکمے اندر ملی بخشیش، لوک مات سیو کھائیا۔ تیری دس کے آئے حدیث، کلمہ نبی رسول

پڑھائیا۔ صدی چوڑھویں ربی بیت، ویلا آنت رہیا وِہائیا۔ اتم ناتا چُھٹنا جگت مسیت، انجیل قرآن بغل اک ٹکائیا۔ تیری سچی ویکھنی ریت، ریتوان تیری سرنائیا۔ تیرا سُنا اکو گیت، لاشریک تیرا ڈھولا گائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکو دینا ساچا ور، تڈھ پن نظر کھئے نہ آئیا۔ پیر پیغمبر دھیان لگاؤندے، نبج نیترین راہ تکائیا۔ اپنا پلّو آپ چھڈاؤندے، گل واسطہ رہے پائیا۔ صدی چوڑھویں پنڈھ مُکاؤندے، مکے کھیل پرائیا۔ تیری اُمت تیری جھولی رکھاؤندے، تیرے حُکے آپ رضائیا۔ اپنا پلّو تیتھوں چھڈاؤندے، لیکھا آنت منگے کوئی نہ رائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سد سد تیری سرنائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر دین اقبال، حرف حرف دین جنائیا۔ پُرکھ ابناسی تیری اولڑی چال، ساڈی سمجھ وچ نہ آئیا۔ کلجگ اتم سارے ہوئے بے حال، بہیل ہو کے دین دُہائیا۔ خالی دسے دھرمسال، دھرم دوارا نظر کھئے نہ آئیا۔ گر مُکھ کوئی نہ اُچیا لال، لال رنگ نہ کھئے چڑھائیا۔ نو کھنڈ پرتھی تھکے بہال، ستان دیپان بھیو چُکائیا۔ ترے گن مایا پیا جال، چاروں کُنٹ پھند لگائیا۔ کلجگ آپ بنیا بلوان، بل ساچا رہیا وکھائیا۔ میں مٹیا دُھر فرمان، جو دتا بے پرواہیا۔ سرشٹ سبائی کیتی شیطان، گھر گھر شرع روپ لڑائیا۔ ماں پُت دا رہن نہ دتا ایمان، صدق حق نہ کھئے وکھائیا۔ کلے کولوں قاضی شرمان، رام کول پنڈت کھئے نہ جائیا۔ گرُو درس کھئے نہ پان، گرسکھ بیٹھے مُکھ بھوئیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر آپ بیٹے حیران، ہر جو کی کی کھیل ورتائیا۔ پہلوں کھول ساڈی دکان، دین مذہب ونڈ ونڈائیا۔ اللہ واپگرُو دے کے نام، کرشن کرشن کری پڑھائیا۔ اتم بدل دیوے نظام، بے سمجھ اپنی سمجھ نہ کیسے سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ بے پرواہ کھیل انوکھا، انہو اپنا کھیل جنائیندا۔ گر اوتارو پیر پیغمبرو لوک مات ویکھو تہاڈے شش تہانوں دے گئے دھوکھا، ساچا سنگ نہ کھئے نبھائیندا۔ پرہ ملن دا کیسے نہ ملیا موقع، جیو جنت مُکھ سرب بھوائیندا۔ گوڑھی پنڈے سٹے لا کے ڈھونکا، آس نندرا نہ کھئے گوائیندا۔ مایا ممتا ہویا شوفا، شہنشاہ نظر کیسے نہ آئیندا۔ پنڈتاں پوچیا رہ گیا چوٹکا، گھر برہم پاربرہم ویکھن کھئے نہ آئیندا۔ مُلا شیخ چلیا اوتنا، پُت پوترا گود نہ کھئے بہائیندا۔ گر مُکھ ناری ملے نہ نر ہر خوئتا، ساچی سیج نہ کھئے ہنڈائیندا۔ کوئی لہدا پٹنا پوٹتا، کوئی ایدھیا متھرا ویکھ وکھائیندا۔ کوئی مدینے مکے پھرے گوٹشہ، گھر گمبھیر نظر کیسے نہ آئیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر،

ساچا بھيو آپ جنائندا۔ گر اوتار پير پيغمبر آؤ چوٹی چڑھ کے ويکھو آخِر، ہر سترگر آپ وکھائيا۔ چار ورن ہويا دلگير، کھتری براہمن شوڈر ويش رہيا گر لائيا۔ کوئی نہ بدلے کيسے تقدير، تقصير سمجھ کيسے نہ آيا۔ چاروں کُنٹ وچا زنجير، شرع سکے نہ کھئے ترائيا۔ نظری آئے نہ سانجھا پير، پُشت ہتھ نہ کھئے ٹکائيا۔ کلجگ اتم لگی بھير، بھير راہ پار نہ کھئے کرائيا۔ در در گھر گھر منگتے پھردے فقير، فاقے مرے لوکائيا۔ پنڈت کڈھ دے پھردے مستک وچ لکير، جوت لاٹ نہ کھئے رُشنائيا۔ گرنتھی پگری تھلے بٹھدے رے چير، چيرا بجر کپاٹی نہ کھئے دوائيا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کريپا کر، سب دی دشا رہيا جنائيا۔ گر اوتار پير پيغمبر کہن اسين سُن دے وجدی ڈھولک، ڈھولا جيو جنت رے جگ گائيا۔ کيسے نہ مليا نام امولک، ائمٹری دات جھولی کھئے نہ پائيا۔ پريہ راگ نہ سُنایا کوئی انبولت، بن رسنا جہوا گائيا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کريپا کر، ديونہارا ساچا ور، سب دا ليکھا رہيا وکھائيا۔ اپنا ليکھا ويکھ بھوئے بے زار، ساچی سُرَت نہ کھئے جنائيا۔ کلجگ اتم آئی ہار، جت رُپ نہ کھئے وکھائيا۔ سرشٹ سبائی بھلی نر نرنکار، نرگن رُپ نہ کھئے جنائيا۔ ساچا مارگ رہيا نہ اتم وار، رہبر بن کے پاندھی پندھ نہ کھئے مکائيا۔ نج نيتر کرے نہ کھئے دیدار، گھر ساچے درس کھئے نہ پائيا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کريپا کر، اکو دينا اپنا ور، دوجی لوڑ رے نہ رائيا۔ گر اوتار منگن منگ، آگے اپنی جھولی ڈاھيا۔ کلجگ اتم سچ دھرم ہويا ننگ، سر پڑدہ کھئے نہ پائيا۔ آتر ملے نہ کيسے اند، بسنتر باہروں رہی جلايا۔ رسنا جہوا کھا کھا تھکے گند، من واسنا باہر نہ کھئے کڈھائيا۔ تيرے در نہ مکيا پندھ، منزل ہتھ نہ کھئے آيا۔ آتم ڈھولا نہ گایا چھند، پر ماتم راگ نہ کھئے سُنائيا۔ سُرَتی شبد نہ پائی ٹھنڈ، سيتل دھار نہ کھئے وبائيا۔ پھر پھر تھکے جیرج اند، اُتبھج سيتج پھيرا پائيا۔ نو سو چورانوے چوکری جُگ گيا لنگھ، نت نوت تیری سيو کمايا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کريپا کر، ايکا دينا ساچا ور، سچ تیری سرنائيا۔ پُرکھ ابناسی ديونيگ، ديونہار اکھوائندا۔ نام سُنائے سچ سلوک، اکو راگ الايندا۔ اگلا پچھلا مٹے وجوگ، وجوگی رُپ نہ کھئے رکھائندا۔ نرگن نرگن دھر سنجوگ، بن سنجوگی ميل ملايندا۔ ساچے مندر درس اموگھ، سو صاحب آپ کرائندا۔ نرگن سرگن کٹے روگ، روگی رُپ نہ کھئے وکھائندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کريپا کر، گر اوتاراں پير پيغمبران لہنا دينا نيتر نيناں آپ وکھائندا۔ لہنا دينا آت چکاواں گا۔ سِری بھگوان رُپ وٹاواں گا۔

جیو جنت ویکھ وکھاواں گا۔ سادھ سنت پڑدہ لاہواں گا۔ بھگت بھگوان میل ملاواں گا۔ نار کنت اک ہنداواں گا۔ رنگ بسنت اک
 چڑھاواں گا۔ منیاں منت منتر اک سکھاواں گا۔ جگت بسنتر آنت بجاواں گا۔ گگن گگنتر کھوج کھجاواں گا۔ لوآں پُریاں ویکھ وکھاواں
 گا۔ دو جہاناں پھیرا پاواں گا۔ شبدی سُت نال ملاواں گا۔ ابناسی اچت ویس وٹاواں گا۔ ساچی رُت آپ وڈیاواں گا۔ وشن برہما شو
 چُک، گود بہاواں گا۔ کروڑ تیتنسا اُجل مُکھ، سُرپت اِند نال ملاواں گا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچی کرنی کر
 وکھاواں گا۔ ساچی کرنی کر وکھاواں گا۔ نرگن نُوں ہو کے آواں گا۔ رام رُوپ نظری آواں گا۔ کاہن کرشن وڈ وڈیاواں گا۔ عیسیٰ مؤسیٰ
 محمد اپنا نُوں درسواں گا۔ نانک گوہند تُوں وجاواں گا۔ وڈ داتا بن کے سُوں، سُوں پیر اپنا ناؤں دھراواں گا۔ پرگٹ ہو کے حاضر حضور،
 حضرت اپنی کل جاناواں گا۔ پچھلے کرے معاف قصُوں، مُفت اپنی مہر ورتاواں گا۔ جو وسنہارا دُوں، نیڑے ہو کے رُوپ وکھاواں گا۔ ناتا
 توڑ کوڑو کوڑ، سچ مارگ اک وکھاواں گا۔ جن بھگتاں دیواں مستک دھوڑ، ٹِکا نام اک لگاواں گا۔ گر اوتاراں آسا پُوں، پیر پیغمبراں
 سوہا پاواں گا۔ آکے دساں اک شعور، شہنشاہ بن کے اپنا نام چپاواں گا۔ کوئی رہن نہ دیواں مجبوڑ، مجبوری سب دی آنت کٹاواں گا۔
 جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، ساچا مارگ اک وکھاواں گا۔ ساچا مارگ اک وکھاواں گا۔ سیری بھگوان نام چپاواں گا۔
 ورن برن سرب مٹاواں گا۔ چار اٹھاراں جوڑ جڑاواں گا۔ چڑھ گھوڑ ویکھ وکھاواں گا۔ دوڑ دوڑ پنڈھ مُکاواں گا۔ کوڑا ریٹھا بھنّ وکھاواں
 گا۔ پنج تت نہ پاوے شور، چور یار سب نُوں ڈن لگاواں گا۔ اک بھگتاں رکھاں لوڑ، لوہڑا گھر گھر پیا وکھاواں گا۔ جس نُوں سارے
 کھندے ہور، سو ہوکا دے سُناواں گا۔ جس دے اتم گر اوتار پیر پیغمبر گئے کول، سو اپنی کل مات پرگٹاواں گا۔ دو جہاناں وجے
 ڈھول، وشن برہما شو ساچی سیو لگاواں گا۔ لکھ چوڑاسی تولاں اپنے تول، نام کنڈا اک رکھاواں گا۔ گر مُکھ کوئی نہ رہے انہول، راتیں
 سُتیاں اندر وڑ جگاواں گا۔ سُرپی شبدی کرے چوبل، کایا چولا آپ بدلاواں گا۔ مولا ہو کے جاواں موں، رُت بسنتی اک مہکاواں گا۔
 دیواں وڈیائی اُپر دھوڑ، دھرنی دھرت بھاگ لگاواں گا۔ سچ دوارا اکو کھول، چار ورن بہاواں گا۔ راج راجان شاہ سلطان سارے اتم
 رون، غریب نیانیاں گھر گھر دیپک نام جگاواں گا۔ کلجگ کولوں سنتجگ اپنی وست آیا کھوپن، سِر اُس دے ہتھ ٹِکاواں گا۔ سنتجگ

وگے ٹھنڈی پون، پون پانی ویکھ وکھاواں گا۔ گر اوتار پیر پیغمبر وشن برہما شو کروڑ تینتیسا ڈھولا ایک گاؤن، سوہنگ اپنی دھار جناواں گا۔ لکھ چوراسی جیو جنت سادھ سنت آتم پر ماتم گھر وچ درشن پاؤن، ساچا مندر اک اُچاواں گا۔ کوڑی کیریا مایا متا ہومیں ہنگتا بُرج ڈھاؤن، نون سو اکھڑ اک پڑھاواں گا۔ ہر کا بھیو جانے کون، اپنی کیتی اپنے ہتھ وکھاواں گا۔ بھگت بھگوان ایک سیجا سون، ساچی سیج آپ بناواں گا۔ سچکھنڈ دوارے اندر آپے بھون، پوڑی ڈنڈا نام لگاواں گا۔ جس رام نے ماریا روئن، سو رام بھگتاں نال ملاواں گا۔ جس کاہن نون رسنا جہوا سارے گاؤن، تِس کاہن دی بنسری گرمکھاں ہتھ پھڑاواں گا۔ جس مؤسے سٹیا منہ دے بہار ڈگی دھون، سو جلوہ کوہ طور ہرجن تیرے وچ چمکاواں گا۔ جس نون عیسیٰ کہے خنداوند میرے کول، سو پُرکھ بدھاتا جن بھگتاں رنگ رنگاواں گا۔ جس نون محمد کہے امام آوے میری سیجا سون، سو صاحب اپنے گھر وکھاواں گا۔ جس نون نانک گایا زینکار سچکھنڈ وسے پڑدے اوہل، اوہ پڑدے آپ چکاواں گا۔ جس نون گر گوہند کہے پُرکھ اکال میرا پتا میرے کول، سو پتا پوت گنڈھ پواواں گا۔ اوہ ویلا والا آون، آکے اپنے رنگ رنگاواں گا۔ جس نون آد جگاد جگا جگنتر دو جہان سارے گاؤن، سو پُرکھ اپنا روپ دھرواں گا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، دیونہارا ساچا ور، ستجگ گھاڑن رہیا گھڑ، بن ٹھٹھیار اپنی سیو کھاواں گا۔ کلجگ ستجگ گھاڑن گھڑے بن ٹھٹھیار، تھتھوا اپنا نام ہتھ اٹھایا۔ آد جگادی وڈ گھمیار، گھمن گھیری کولہو چکی چک بھوایا۔ زرگن سدا بنیا رہے ہوشیار، سرگن سمجھ نہ سکے رایا۔ جگ چوڑی گھلدا رہیا گرو اوتار، گر گر اپنا نام سمجھایا۔ پنج تت کایا چولا کردا رہیا شنگار، تن خاکی مات ہندایا۔ نام ندھانا بول جیکار، رسنا جہوا بتی دند گیا سمجھایا۔ آنت آنت کھئے نہ پاراوار، بے آنت بے آنت اپنی دھار رکھایا۔ چار جگ گر اوتار پیر پیغمبر کہندے گئے کلجگ اتم کل کلکی لئے اوتار، پوت سپوتا براہمن گوڑا اچے ٹلے ساچے پربت پھیرا پائیا۔ سمبل وسے دھام نیار، چھپر چھن نہ کھئے چھپایا۔ کلجگ کوڑی کیریا دئے نوار، ستجگ مارگ اکو لایا۔ سرب جیاں دا بنے سانجھا یار، دین مذہب نہ کھئے رکھایا۔ ہندو مسلم سکھ عیسائی سب نال کرے پیار، پریم پریتی اک وکھایا۔ بھگتاں آتر کرے گفتار، کلمہ سچ سچ پڑھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، نہکلنک نرائن نر، ست ستوادی پھیرا پائیا۔ ست ستوادی پاربرہم، پرہہ اپنی کھیل کرائیندا۔ نہکرمی کرے سچ

کرم، کرم کانڈ نہ کھئے جنائیندا۔ نہ مرے نہ پئے جم، دھار دھار وچوں پرگنائیندا۔ جگ چوڑی بیڑا بٹھ، نرگن اپنے کندھ اٹھائیندا۔ ستجگ
 تریتا دواپر کلجگ دیونہارا نام دهن، وست امولک آپ ورتائیندا۔ اتم کرنہارا کھن کھن، کھڑگ کھنڈا آپ چمکائیندا۔ جن بھگتا بنے جنی
 جن، دهن جنیندی مائی آپ اکھوائیندا۔ سنت سُپیلے چاڑھے نرمل چن، جگ جگ نور آپ دھرائیندا۔ نت نوت نظر نہ آئے نیتر اٹھ،
 جگت لوچن سار کھئے نہ پائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، کرے کھیل سری بھگون، بھگون اپنی
 کار کھائیندا۔ پرہ کی کار کھائیندا۔ سچ مارگ کی لگاؤیندا۔ ستجگ مات کویں اٹھائیندا۔ کلجگ انت کویں کھپائیندا۔ گرمکھ سنت کویں
 پچائیندا۔ کلجگ جیو جنت رائے دھرم ہتھ کویں پھڑائیندا۔ آگے بنا ساچی بنت، ساچا کھیل کویں رچائیندا۔ تیری مہا سدا آگت، اپنا
 لیکھ کویں لکھائیندا۔ تیرا کوئی نہ جانے انت، اپنا بھیو کویں پرہ پائیندا۔ انت اپنا بھیو پاواں گا۔ گر اوتار کھئے نہ نال رکھاواں گا۔ نرگن ہو
 کے اکو آواں گا۔ گرمکھ گرسکھ جن بھگت ساچی سکھیا اک سمجھاواں گا۔ جینودیا جگ اپنا آپ جتو، ساچی جگتی آپ درڑاواں گا۔
 من واسنا ساری لٹو، بن لٹیرا حکم سناواں گا۔ کوڑی کیریا پھڑ کے کٹو، نام کھنڈا ہتھ جئاواں گا۔ لکھ چوراسی وچوں چھٹو، سوہنگ
 ڈھولا اک الاواں گا۔ شیر ہو کے بکو، بھیک اکو اک درڑاواں گا۔ بھگت ہو کے اٹھو، بھگون میل ملاواں گا۔ آگے ہو کے پرہ نوں
 پچھو، پھیر حقیقت سرب جئاواں گا۔ دئے جوڑ بندنا جھکو، جھک جھک اپنا پڑدہ لاہواں گا۔ آگے جاندے مول نہ رکو، پچھا پھیر نہ کیسے
 وکھاواں گا۔ پرہ چرناں ہیٹھاں جا کے لکو، سچکھنڈ دوار بہاواں گا۔ بھگون بھگتاں نوں کہے آؤ میریو پتو، جگت ناتا نہ کھئے جئاواں گا۔
 جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی کھیل آپ وکھاواں گا۔ ساچی کھیل آپ وکھائیندا۔ پرہ اپنا بل
 دھرائیندا۔ دو جہاناں حکم منائیندا۔ کلجگ کوڑا رہن نہ پائیندا۔ ستجگ ساچا آپ جگائیندا۔ دُرمت میل دھوئے داغا، نرمل روپ
 وکھائیندا۔ گرمکھ ہنس بنائے کاگا، کاگوں ہنس اڈائیندا۔ گھر دیپک جوت جگے چراغا، اندھ اندھیر نیڑ نہ آئیندا۔ شبد اُچے اکو راگا،
 ڈھولک چھینا نہ کھئے وجائیندا۔ ہر جو ہر نر ملے کنت سہاگا، جگت رنڈیا انت کھائیندا۔ ایتھے اوتھے دو جہان ہو مہربان پچھنہارا باتاں،
 جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، دیونہارا ساچا ور، ستجگ جنائے اپنا گھر، گھر مندر ڈونگھی کندر کایا بنک اکو اک وڈیائیندا۔

* ۲۲ جیٹھ ۲۰۲۰ پکرمی سردار سنگھ دے گرہ چھمب جموں *

جن منگتا منگے اکو دان، داتا دانی اک اکھوائیندا۔ دیونہار سری بھگوان، جگ چوکرئی آپ ورتائیندا۔ کھیلے کھیل وچ جہان، نرگن سرگن دھار چلائیندا۔ بھگت بھگوان کر پہچان، بھيو ابھیدا آپ کھلائیندا۔ ست ستوادی دیوے نام، نام ندھان اپنا اک جنائیندا۔ پورن اچھیا کرے کام، ساچی بھچھیا جھولی پائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہربان آپ اکھوائیندا۔ بھگت جن منگے وست ایک، ایکنکار ہتھ وڈیائیا۔ سدا سد بدلنہارا لیکھ، لیکھا لیکھے وچوں پرگٹائیا۔ ساچے سنن کرے ہیت، بستکاری وڈ وڈیائیا۔ نظری آئے نیت نیت، نیج نیت دئے کھلائیا۔ لہدے پھدے کیتن کیت، دہ دشا دین دہائیا۔ کیسے ہتھ نہ آئے ملا شیخ، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار سدا وڈیائیا۔ منگے دان گرمکھ میت، پرہہ آگے جھولی ڈاہیا۔ پاربرہم تیری ساچی ریت، جگ جگ بھگتاں ہوویں سہائیا۔ لکھ چوراسی وچوں پرکھیں نیت، نیتوان پھیرا پائیا۔ اپنا دھام دسین انڈیٹھ، انڈیٹھری کار کھائیا۔ جو جن گاؤندے تیرے گیت، تنہاں گوبند لئیں ملائیا۔ کایا کریں ٹھنڈی سیت، سانتک ست ست کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی وست اک ورتائیا۔ گرمکھ مانگے ٹھانڈے دربار، در ساچے سیس جھکائیا۔ دیونہار ہر نرنکار، دیندیاں توٹ کھئے نہ آئیا۔ خالی بھرنہار بھنڈار، وست امولک اک رکھائیا۔ دکھیاں دکھ دئے نوار، دردیاں درد آپ وندائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، جس جن اپنا نام جھولی پائیا۔ گرمکھ منگے سچ دوارے بھکھ، وست امولک منگ منگائیا۔ ٹھاکر سوامی لیکھا لیکھ، پورب لیکھا دئے چکائیا۔ گھر وچ گھر آئے دس، دہ دشا نہ لبھن جائیا۔ آتم پرما تم پرما تم آتم وندا ساچا حص، حصہ اپنے گھر پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار سرب سکھ دایا۔ مانگن آیا مانگے رنگ، تن ماٹی بھیٹ چڑھائیا۔ پاربرہم تیرا ساچا سنگ، سگلی اوٹ رکھائیا۔ غریب نایان کٹ بھکھ ننگ، بھکھیاں ننگیاں اپنی گود بہائیا۔ اندر باہر دے سنگ، ایتھے اوتھے ہو سہائیا۔ تیرا ناؤں سورا سربنگ، شاہ پاتشاہ تیری سچی شہنشاہیا۔ اپنے ملن دا آپے دس ڈھنگ، پڑدہ اپنا آپ کھلائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی وست دے ورتائیا۔ مانگن آیا در بھکھاری، خالی جھولی رہیا وکھائیا۔ تیرا ناؤں نرنکاری، دیوت سُر تیرا دھیان لگائیا۔

تیری کھیل جگت دو دھاری، نرگن سرگن سمجھ کیسے نہ آئیا۔ آتم پر ماتم تیری یاری، گھر ساچے وجے ودھائیا۔ سُرَت شبد نار کنت کرے پیاری، پرم پُرکھ بے پرواہیا۔ جن بھگتاں رکھ لاج چرن چُھائی داہڑی، شہنشاہ پاتشاہ اپنی دیا کھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در آنہ ہونے خواری آگے دکھ نہ لاگے رائیا۔ ساچا دان دے پرہ سجن، در تیرے آس رکھائیا۔ چرن دھوڑی ملے مجن، مستک ٹکا اکو لائیا۔ کوڑی کِریا بھانڈے بہم بھے بھجن، بھو اکو اک سمجھائیا۔ سنت سہیلے تیرا درس کر کر رجن، دوجی تانگہ نہ کھئے رکھائیا۔ لگے بھاگ کایا کنچن، گڑھ اکو اک وڈیائیا۔ ہونے پرکاش جوت نرنجن، نور نورانہ نظری آئیا۔ نیر پا گیان انجن، اگیان اندھیر چُکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، بھچھیا اپنی دے ورتائیا۔ ساچی بھچھیا دے گردیو، سوامی تیرے آگے عرضوئیا۔ چرن کول ملے ساچی سیو، در دوارے ملے ڈھوئیا۔ رسنا ملے نام چھو، جھوا تیرا ہر گن گائیا۔ دھام ملے اک نہکیو، نہچل اکو آسن لائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، اپنی وست دے وکھائیا۔ ساچی وست دے وکھال، پرہ تیرے ہتھ وڈیائیا۔ کلجگ اتم ہو دیال، دیناں ناتھ دیا کھائیا۔ منگتے کھڑے در کنگال، شاہ نظر کھئے نہ آئیا۔ نانا توڑ جگت جنجال، جیون جگت دے سمجھائیا۔ گھر مندر وجے تال، راگی راگ اکو گائیا۔ بھگت دوار سوہے سچی دھرمسال، دھرم دوارا اکو نظری آئیا۔ نرگن ہو کے سرگن بھال، در در گھر گھر اپنا پھیرا پائیا۔ تیرے آگے اک سوال، جوں بھاوے توں لے چلائییا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، ساچی وست پھڑا دست، دوویں ہتھ رہے پھیلائییا۔ دوویں ہتھ آگے کر، گرسکھ گُرمکھ منگ منگائیندا۔ جو دھرنا سو آگے دھر، جگت ادھار کھئے نہ بھائیندا۔ سوامی کھڑے تیرے در، در اکو الکھ جگائیندا۔ کِرپاندھ دے ور، ور داتا تیرا گھٹ کچھ نہیں جائیندا۔ پُرکھ ابناسی آگے کھڑ، ست ستوادی آپ جنائیندا۔ گُرمکھاں نال بدھا لڑ، پلّو اپنے گنڈھ دوائیندا۔ سوہنگ ڈھولا لینا پڑھ، ساچی سکھیا اک سمجھائیندا۔ ساچے پوڑے جانا چڑھ، کایا مندر اندر آپ لگائیندا۔ سچکھنڈ دوارے جانا وڑ، سری بھگوان ساچے تخت سوہا پائیندا۔ جنم مرن دا چُکے ڈر، آون جاون گیڑ کٹائیندا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، ساچا دان تلی دیوے دھر، گلی گلی جن بھگتاں اپنا میل ملائیندا۔

* ۲۲ جیٹھ ۲۰۲۰ بکرمی بارا سنگھ دے گرہ چھمب جموں *

جنم اجنم آتم اٹھی، تن خاکی رہی ہنڈھائی۔ پرہوں ویراگن وچھوڑے کٹھی، آپ اپنا رہی بھلائی۔ مات گرہ اندر لٹکدی رہی پٹھی، اپنی سار کھئے نہ پائی۔ چھپدی رہی کایا کٹھی، ہر مندر کندر نہ کھئے کھلائی۔ من مت بدھ ڈھاہ نہ سکی رچی، اپنا بل نہ کھئے دھرائی۔ بن ستگر پورے کیسے نہ کیتی سچی، ست سروپ نہ کھئے جنائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، لیکھا اپنے ہتھ رکھائی۔ جنم کرم آتم سوئی، نیتر نین نہ کھئے کھلائی۔ ساچے گھر ملے نہ ڈھوئی، در در پھرے واہو داہیا۔ نہ زندہ نہ دسے موئی، اندر باہر گھر نظر کھئے نہ آئی۔ اپنی وست آپے کھوبی، خالی ہتھ دئے ڈبائی۔ کلجگ اتم گرمکھاں اندر وڑ کے روئی، اچی کوک کوک سنائی۔ پرہ تیرے بن دیوے کھئے نہ ڈھوئی، سر ہتھ نہ کھئے رکھائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایک دسے سچی سرنائی۔ جگ آتم نیتر نیناں نیر وہا، اچی کوک کوک سنائی۔ پرہ مل جائے بے پرواہ، تیری اک آس رکھائی۔ اپنا بھیو دے کھلا، خالق خلق تیری سرنائی۔ میرا پڑدہ دے اٹھا، دئی دویتی پرے ہٹائی۔ ساچا جلوہ دے جنا، نورو نور نور رشنائی۔ پچھلا وچھوڑا دے مٹا، آگے اپنا میل ملائی۔ ساچا دوہرا دے سنا، دئے دئے اپنی دھار وکھائی۔ اندھ گھورا دے گوا، نرگن جوت کر رشنائی۔ تھوڑا تھوڑا اپنا رنگ دے چڑھا، سچ رنگ اکو اک وکھائی۔ گھر مردنگ دے وجا، نوبت اپنے نام سنائی۔ میرا پنڈھ دے مکا، بن پاندھی دیاں ڈبائی۔ اپنا چند مکھ دکھلا، نور ظہور تیرا نظری آئی۔ گھر سجن پھیرا پا، نت تیری آس رکھائی۔ سری بھگوان سچے شہنشاہ، تھہ بن لوچا پور نہ کھئے کرائی۔ سوچاں سوچدیاں جنم اجنم گئے وہا، تیری سمجھ ذرا نہ آئی۔ جگ چوکڑی بیٹھی پت گوا، اتم لجا تیرے ہتھ پھرائی۔ کیرپاندھان ٹھا کر سوامی نرگن اپنا درس دکھا، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، اکو دینا ساچا ور، تھہ بن نظر کھئے نہ آئی۔ آتم رووے مارے دھاہ، دھیرج نظر کھئے نہ آئی۔ ساچا دسے نہ کھئے راہ، پلو سچ نہ کھئے پھرائی۔ پرہ بھلیا بے پرواہ، بے پرواہی وچ سار کھئے نہ پائی۔ اپنے نالوں کیتا جدا، پڑدہ دوی وچ رکھائی۔ میں لبھدی پھری خدا، خدی اپنا بل وکھائی۔ انت بھگونت تیرا راہ رہی تکا، بن لوچن نین اٹھائی۔ کر کریا میل لئے ملا، آپ اپنا گھر وکھائی۔ میرا دکھڑا دے گوا، دکھ درد رہن نہ پائی۔ ساچا سکھ دے سمجھا، میری سمجھ سمجھ نال ملائی۔ نت درشن تیرا کراں

آ، گھر مندر سوہا پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، در تیرے آس رکھائیا۔ سِری بھگوان دیوے مت، مت اِکو اِک جنائیا۔ تیرا ناتا جُڑیا پنج ت، ترے گن پڑدہ نال ملائیا۔ تیرے کول پُرکھ سمرتھ، نِرگن بیٹھا ڈیرہ لائیا۔ دوئے جوڑ ٹیک متھ، چرن کول سرنائیا۔ نام جنائے اپنا رس، رس اِکو اِک وکھائیا۔ تیرا دُکھ وچھوڑا جائے نس، درد کھئے نہ پائیا۔ گھر میل ملاوا ہووے بس، سہنجنی سیج دئے سہائیا۔ کرے پرکاش کوئن رو سس، اندھ اندھیر دئے گوائیا۔ آتم پرما تم گاؤنا جس، جس پرما تم دئے سمجھائیا۔ میل ملا کرے نہ بس، آگے اپنی اُنکلی لائیا۔ وسنہارا گھٹ گھٹ، اؤکھی گھاٹی دئے چڑھائیا۔ جس دوارے جوت جگے لٹ لٹ، نِرگن نؤر نؤر رُشنائیا۔ اوس مندر دیوے سٹ، در دروازہ آپ کھلائیا۔ آگے ملے صاحب سمرتھ، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہار سچّی سرنائیا۔ آتم اُٹھ لے انکڑائی، سو صاحب آپ جنائیندا۔ تیری کرے پرہو کُرمائی، گھر سہنجنا ویکھ وکھائیندا۔ ایکا گھر وسے دھی جوائی، مندر سچا سوہا پائیندا۔ سگن مناؤنا چائیں چائیں، چاؤ گھنیرا اِک رکھائیندا۔ ڈھولا گاؤنا بے پرواہی، راگ انادی آپ جنائیندا۔ گرہ مندر وجے شہنائی، شاہ پاتشاہ اپنا بھیو کھلائیندا۔ لکھ چوراسی جیو جنت پنج تت کایا اندر پھردے رہے راہی، بن رہبر ساچے راہ کھئے نہ پائیندا۔ نِرگن نِرگن کردا رہیا جُدا، سرگن سرگن میل نہ کھئے ملائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، بھگت بھگت سنگ رکھائیندا۔ بھگت سنگ بھگت مینا، مِتر پیارا اِک اکھوائیا۔ آتم تیری ساچی ریتا، پرما تم دئے جنائیا۔ پرہہ ابناسی ٹھاندا سینا، گھر ساچے میل ملائیا۔ وسنہارا دھام انڈیٹھا، انڈیٹھی کار کھائیا۔ پنج تت تپے نہ پھیر انکھیٹھا، ترے گن اگن کھئے نہ لائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، جگت وچھنی لئے ملائیا۔ جگت وچھنی ہوئے میلا، ہر اپنی دیا کھائیندا۔ گھر مندر دسے اِک نویلا، کایا بنک دوار کھلائیندا۔ جس گرہ وسے گرو گُر چِلا، سو در سوہا پائیندا۔ آتم پرما تم سجن سہیلا، جُگ جُگ اپنے انگ لکھائیندا۔ کلجگ اتم اِکو ویلا، بھگت بھگوان آپ سمجھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، آتم پرما تم ناتا بدھاتا جوڑ جُڑائیندا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، سرشٹ سبائی سکلا ساتھا، جن بھگت انگ سنگ ہو ساچا سنگ نبھائیندا۔

* ۲۲ جیٹھ ۲۰۲۰ بکرمی پپی دھرمی دے گرہ چھمب جموں *
<۸۶

کریا کرے پُرخہ بدھاتا، جُگ جُگ اپنی بدھ جنائیندا۔ نرگن سرگن بٹھے ناتا، گُرمکھ گُرمیل ملائیندا۔ جوتی نُر ہووے جاتا، جوتی جاتا اپنا کھیل کھلائیندا۔ ناؤں نرنکار جنائے گاتھا، نام نامہ آپ سمجھائیندا۔ میٹ مٹائے اندھیری راتا، رُت رُٹھی آپ مہکائیندا۔ جن بھگتاں بنے پتا ماتا، بالک گُرسکھ گود اٹھائیندا۔ ست ستوادی ہو کے بنے راکھا، سد اپنی سیو کائیندا۔ لہنا دینا چُکاوے باقا، باقی ہور نہ کھئے رکھائیندا۔ تن لیکھے لائے خاکا، ماٹی اپنی بھیٹ وکھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، ور داتا دیا کائیندا۔ ور داتا گُردیو سوامی، ہر وڈا بے پرواہیا۔ سدا سدا سد اترجامی، جُگ جُگ اپنا بھیو کھلائیا۔ ست ستوادی بولے بانی، بانی اپنا ناؤں سمجھائیا۔ لیکھا جانے چارے کھانی، چاروں کُنٹ پڑدہ لاپیا۔ گُرمکھ گُرمیل ملاوے ساچے ہانی، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، اپنا رنگ آپ چڑھائیا۔ رنگ چاڑھ پُرخہ اپار، اپنی دیا کائیندا۔ چولی رنگے وچ سنسار، چولا اپنا آپ بدلائیندا۔ ساچا بول بول جیکار، نام ڈھولا اک سنائیندا۔ گُرمیل دیونہارا ادھار، دھیرج دھیر دھیر دھرائیندا۔ ست ست دا ست پیار، است است لیکھ مٹ مٹ داتا میت مُرار، پت پت دا پتا آپ اکھوائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، گھر گھر اپنی دھار جنائیندا۔ گھر گھر دھار چلے گوبند، پربھ چرن سچے سرنائیا۔ ہرجن مٹاوے سگلی چند، جگت چنتا چکھا رہن نہ پائیا۔ میل ملائے گنی گہند، گہر گمبھیر اپنی کار کائیا۔ ٹھاکر ہو بخشے بخشند، بخشش اکو جھولی پائیا۔ لیکھا جانے جیو پنڈ، جیوت جیوت اپنا سنگ رکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، ہرجن ہر ہر رکھے نال، سدا سدا سد اپنا سنگ رکھائیا۔

<۸۶

* ۲۲ جیٹھ ۲۰۲۰ بکرمی سوہن سینگھ دے گرہ چھمب جموں *
 < ۸ <

سو اکھ پروان، چم ماٹی نال ملائیا۔ جس نیتر دے بھگوان، تِس نین ملے ودیائیا۔ جس کِریا کرے آن، تِس لیکھا دے چکائیا۔
 جس مندر سوہے مکان، سو مندر سوہا پائیا۔ جس دھرنی چرن رکھے آن، تِس دھرت وجے ودھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی
 کِریا کر، گُرمکھ اکھ لیکھے لائیا۔ گُرمکھ اکھ تگے راہ، نِت نِت دھیان لگائیا۔ کون ویلا پرہہ جائے آ، گھر نائیاں پھیرا پائیا۔ دُبدے زُردے
 لئے ترا، پھڑ باہوں پار کرائیا۔ بھلادے زُلدے لئے سمجھا، ساچی سکھیا اک درزائیا۔ جُگ وچھڑے لئے ملا، میل ملاواں سہج سُبھائیا۔ جنم
 کرم دے دُکھڑے دئے گوا، لکھ چوراسی پھند کٹائیا۔ اُجل مُکھڑے دئے کرا، مُکھ اکو راگ الائیا۔ ساچا سُکھ دئے اُچھا، آتم پرما تم ناتا جوڑ
 جڑائیا۔ ساچی اکھ دئے کھلا، جس کھلیاں ہر جو نظری آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہار سدا ودیائیا۔ سو اکھ
 سوہنی سچجی، لوک مات سوہا پائیا۔ جو پرہہ درشن نوں پھرے بھجی، داسی بن پاندھی راہیا۔ کوڑی کِریا کولوں کرے لجی،
 لجاواں ہو شرمائیا۔ گُرمکھاں درشن کر کر رچی، ہر سنگت ویکھے چائیں چائیا۔ بھگت دوارے بہ بہ سبھی، آپ اپنا مان ودھائیا۔ سو
 اکھ گُرمکھ روپ رکھی، رکھیا کرے ہر گھٹ تھائیا۔ سو اکھ بولے لکھ، اکو راگ الائیا۔ سو ویکھے پُرکھ سمرتھ، سمرتھ بے پرواہیا۔ جس
 درس ہوئے پرتکھ، پرتکھ روپ جنائیا۔ سو بھگتاں رہی دس، ساچے سنتاں رہی سمجھائیا۔ اُٹھو ویکھو نس نس، پرہہ آیا بے پرواہیا۔
 جس کِریا کر کے تینوں دتی اکھ، سو سب دی اکھ کھلائیا۔ جو ہووے اوہدے وس، سو پرہہ اوہناں سیو کھائیا۔ جوتی جوت سرُپ
 ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچی کھیل آپ کرائیا۔ اکھ کہے میں بھگتاں جوگی، دوسرا اکھ نہ کھئے کھلائیا۔ میری سار نہ پائے کھئے جوگی،
 جُگت جگ نظر کسے نہ آئیا۔ مینوں لبھ نہ سکے کھئے بھوگی، کوٹن کوٹ دھیان لگائیا۔ مینوں ویکھ نہ سکے کھئے جوگی، ویراگی اپنا بیٹھے
 دھیان لگائیا۔ میرا کھیل لوک پرلوکی، پرہہ پُرکھ دتی ودیائیا۔ کلجگ آنت جن بھگتاں مل گئی شوکھی، ستگر اپنی مہر نظر ٹکائیا۔ مینوں
 لے کے کسے نوں پڑھنی پئے نہ پوتھی، پُستک ہتھ نہ کھئے اُٹھائیا۔ چونکا صاف کر کے بنھنی نہ پئے دھوتی، نرمل نرمل نرمل آپ کرائیا۔ میں
 چڑھ کے بیٹھی سب دی چوٹی، آخر اپنا گھر وکھائیا۔ میں آد جگاد سدا اکلوتی، اک اکل دھیان لگائیا۔ بن گُرمکھاں اُٹھائے نہ کھئے سوتی،

سُتیاں جُگ جان وِہائیا۔ اکھّ کہے میں اِکو بہتی، دو جہاناں ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، تِس دیونہار وڈیائیا۔ اکھّ کہے میرا اِکو اکھّ، گرُمکھ وِرا پڑھن آئیا۔ پرے ہٹا دئے اپنا پتھر، بجر ٹھوکر اِکو لائیا۔ پچھلا لاه کے سٹے ستھر، اِکے سیج اِک وچھائیا۔ پاربرسم پرہہ اُتے کرے فخر، اپنا فکر نہ کھئے رکھائیا۔ سِری بھگوان اپنا دسے ساچا ذکر، ست کہانی دئے سمجھائیا۔ میرا نُور عرشی آوے اُتر، نیتر اِکو نُور رُشنائیا۔ مینوں گرُمکھ وِرا جانے پرہہ ساچے دا پُتر، دُوجا ویکھ نہ سکے رائیا۔ کلجُگ اتم کیتا شکر، سِری بھگوان میری در در گھر گھر آ کے آسا پُور کرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، جن بھگتاں اِکو اکھّ کھلائییا۔

* ۲۲ جیٹھ ۲۰۲۰ بکرمی رام کور دے گرہ چھمب جموں *

سو کہے میرا رُپ سچّا، آد جُگاد وڈی وڈیائیا۔ ہنگ کہے میں تیرا بچّہ، تیرا نُور جوت رُشنائیا۔ سو کہے میرا مندر ایکا، سچکھنڈ ساچے ملے وڈیائیا۔ ہنگ کہے میرا مندر کچّا، کایا ماٹی رہن نہ پائیا۔ سو کہے میں پُرکھ سمرتھا، بے آنت بے پرواہیا۔ ہنگ کہے مینوں تیری رگھا، سدا اِکو اوٹ تکائیا۔ سو کہے میری مہا اکتھا، کتھنی کتھ نہ سکے رائیا۔ ہنگ کہے میں توہے لکھا، تُدھ بن اور نہ کھئے صلاحیا۔ سو کہے میرا لہنا دینا بتھو بتھا، جُگ چوکرئی ونڈ ونڈائیا۔ ہنگ کہے میں تیرے حُکمے اندر پھردا نٹھا، جُگ چوکرئی سیو کھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنی کھیل آپ وکھائیا۔ سو کہے میں سچ سلطان، سچکھنڈ ساچے آسن لائیندا۔ ہنگ کہے میں بال نادان، بالی بُدھ جنائیندا۔ سو کہے میں وڈ مہربان، جُگ چوکرئی دیا کھائیندا۔ ہنگ کہے میں منگنہارا دان، سد جھولی اِکے ڈائیندا۔ سو کہے میرا سچ نشان، دو جہاناں آپ جھلائییندا۔ ہنگ کہے میرا چرن دھیان، اِکو تیری آس رکھائیندا۔ سو کہے میں وڈ بلوان، بلدھاری کار کھائیندا۔ ہنگ کہے میرے بن تیرا جھلے نہ کھئے نشان، لوک مات نظر کچھ نہ آئیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنی کل وکھائیندا۔ سو کہے میں ستگر پُورا، آد جُگاد اکھوائیا۔ ہنگ کہے میں تیرا نُورا، جوت زرنجن رُپ وٹائیا۔ سو کہے میں سرب کلان بھرپُورا، بھرپُور رہیا سرب ٹھائیا۔ ہنگ کہے میں تیری نُورا، ناد اِکو اِک جنائیا۔ سو کہے میں آسا منسا پُورا، پُوری اچھیا سرب کرائیا۔

ہنگ کہے تیرے حضورا، نیوں نیوں اپنا سیس جھکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اپنی کل آپ رکھائیا۔ سو کہے میں
 زرگن بھگوان، ایکا ایک ایک اکھوائیندا۔ ہنگ کہے میں تیرا نشان، برہم برہم تیری دھار چلائیندا۔ سو کہے میں نوجوان، پردھ بال نہ
 رُپ وٹائیندا۔ ہنگ کہے موہے تیری آن، سر تیرا بھو رکھائیندا۔ سو کہے میں کراں کلیان، جگ جگ بیڑا پار کرائیندا۔ ہنگ کہے مینوں
 تیرا مان، اکو تیری اوٹ تکائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا بھیو آپ گھلائیندا۔ سو کہے میں پُرکھ سمرتھ، سمرتھ
 میری وڈیائیا۔ ہنگ کہے میں تیرا رتھ، لوک مات کار کھائیا۔ سو کہے میں دیواں وتھ، ہنگ کہے میں اپنی جھولی پائیا۔ سو کہے میں آواں
 ٹٹھ، ہنگ کہے میں اپنا میل ملائیا۔ سو کہے میں وساں گھٹ، ہنگ کہے میں تیرے اندر ڈیرہ لائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی
 کِریا کر، کرے کھیل سچا شہنشاہیا۔ سو کہے میں پُرکھ زرنجن، آد جگاد میری وڈیائیا۔ ہنگ کہے میں تیرا انجن، اکو نظری آئیا۔ سو کہے
 میں درد دُکھ بھہ بہنجن، دُکھیاں درد وندائیا۔ ہنگ کہے میں تیرا سجن، جگ جگ اپنا کھیل کرائیا۔ سو کہے میرا اتم مجن، دُرمت میل
 دھوائیا۔ ہنگ کہے میں گھر گھر آواں سدن، سدا ایکو نام جنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اپنا بھیو رہیا چُکائیا۔ سو
 کہے میں سب کچھ تیرا، تیری میرے ہتھ وڈیائیا۔ ہنگ کہے میں تیرا جھیرا، جگ جگ لکھ چوراسی جھگڑا رہیا پائیا۔ سو کہے میں کراں
 نبیڑا، حق حقیقت ویکھ وکھائیا۔ ہنگ کہے میں دیواں گیڑا، لکھ چوراسی ونڈ وندائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، بھیو
 ابھیدا اپنے ہتھ رکھائیا۔ سو کہے میں سب تون وڈا، بے آنت بے آنت اکھوائیندا۔ ہنگ کہے میں سب تون نڈھا، میرا رُپ نظر کسے نہ
 آئیندا۔ سو کہے میں حُکمے اندر دیواں سدا، دو جہاناں حُکم منائیندا۔ ہنگ کہے تیرے حُکمے اندر بدھا، لوک مات سیو کھائیندا۔ سو کہے
 میں سب دا پڑدہ کجاں، سر اپنا ہتھ ٹکائیندا۔ ہنگ کہے میرے بناں تیری کوئی نہ رکھے لجا، تیرا ناؤں مات نہ کھئے دھیائیندا۔ جوتی جوت
 سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا کھیل آپ کرائیندا۔ سو کہے میں وڈ سُرپر، بلدھاری اک اکھوائیا۔ ہنگ کہے میں تیری تاثیر، لوک
 مات نور رُشنائیا۔ سو کہے میں چوٹی چڑھاں اخیر، ہنگ کہے میں نیوں نیوں ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر،
 ساچی کرنی دئے جنائیا۔ سو کہے میرا پروار، پاربرہم بھیو گھلائیا۔ آد جگاد سچی سرکار، شاہ سلطان اک اکھوائیا۔ جگ چوکرئی کر وبار،

بوہاری راہ چلائی۔ چارے کھانی بھر بھنڈار، وست امولک اک ورتائی۔ وشن برہما شو سیوادار، ساچی سیو لگائی۔ لکھ چوراسی گھڑ
 بن ٹھٹھیار، بھانڈے روپ انوپ بنائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سو ساچی کار کھائی۔ ہنگ کہے میرا روپ برہم،
 پاربرہم تیرا ست اکھوائیندا۔ تیری دھاروں پیا جم، مات پتا نہ کھئے رکھائیندا۔ ہرکھ سوگ نہ کوئی غم، خوشی اکو اک جنائیندا۔ تیرا سنگی
 ہو کے بیڑا دیواں بٹھ، بیڑا تیرے کندھ رکھائیندا۔ پنج تت کایا اندر وڑاں چم، ترے گن اپنا دوار بنائیندا۔ مندر وڑ کے کہاں دھن دھن،
 دھن توہے وڈیائیندا۔ تیرا نور نوری چن، چن اپنا روپ سمجھائیندا۔ تون میرا کہنا لینا من، میں تیرے آگے واسطہ پائیندا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، در ساچے جھولی ڈائیندا۔ ہنگ کہے سُن میرے میت، پرہ تیرے ہتھ وڈیائیا۔ جگ
 چوکرئی ڈھولے گائے گیت، کوٹن کوٹ نام پرگٹائی۔ چار وید چلائی ریت، شاستر سمتر کر پڑھائی۔ شودوالے مٹھ بنائے مسیت، مندر اپنا
 رنگ دکھائی۔ لکھ چوراسی ویکھی نیت، گھر گھر پھیرا پائی۔ نانا جوڑیا ہست کیٹ، اوچاں نیچاں ونڈ ونڈائی۔ اپنا ناؤں دھرایا بیٹھلو
 بیٹھ، بے پرواہ اکھوائیا۔ آپ وڑیا رہوں بہتر بہت، بھیو سمجھ کیسے نہ آئی۔ سر رکھ تاج جگدیش، دو جہاناں راج کھائی۔ گر اوتاراں
 دے حدیث، ساچی سکھیا جگت پڑھائی۔ پیر پیغمبر جھکاؤندے گئے سیس، سجدہ اکو اک نوائیا۔ سنجگ تریتا دواپر کلجگ تیرا حکم
 منڈے گئے ٹھیک، اللہ واپگرؤ نام جگ جنائی۔ تینوں کوئی نہ جانے میت، متر پیارا نظر کھئے نہ آئی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی
 کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، تیرے ناؤں ملے وڈیائیا۔ ہنگ کہے پرہ دے دے ور، دھئے جوڑ واسطہ پائی۔ اکو سوہے تیرا گھر، دوہے
 گھر نہ وجے ودھائی۔ تھہ بن بھ نہ دیوے کوئی ڈر، بھیانک روپ نہ کھئے دکھائی۔ کر کرپا میرا پلو پھڑ، اپنے نال بندھائی۔ میں ویکھاں تیرا
 در، آواں چائیں چائیا۔ ساچے پوڑے جاواں چڑھ، نرگن تیرا راہ تکائی۔ درشن کراں آگے کھڑ، سچ سروپی تیرا بنک سہائی۔ تون آد
 جگادی نرائن نر، جنم مرن وچ کدے نہ آئی۔ گر اوتار پنج تت کایا چولا گئے ہر، تن ماٹی خاک رلائی۔ اتم تیری چرنی ڈگے ڈر، ملی
 سچ سچی سرنائیا۔ من مت بڈھ صفتی اکھر رہی پڑھ، لوک مات راگ سنائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا
 ساچا ور، تھہ بن نظر کھئے نہ آئی۔ ہنگ کہے پرہ دے دان، تیرے آگے عرضوئیا۔ تون میرا سری بھگوان، میں تیری انس اکھوائیا۔ تون

صاحب سچا کابن، ہوں گوپی روپ وٹائیا۔ تُوں پرم پُرکھ پریم رام، ہوں سینتا روپ درسائیا۔ تُوں سچ سلطان نوجوان، پروردگار تیری سرنائیا۔ میں رُوح پاک ایمان، تیری اوٹ تکائیا۔ تُوں نانک نرگن نربان، پد اکو اک سمجھائیا۔ تُوں گوبند سورپیر بلوان، بل اپنا اک وکھائیا۔ میں تیرا روپ انجان، تیری آس تکائیا۔ اکو ساچا دے گیان، جس پڑھیاں دوجی لوڑ رہے نہ رائیا۔ تیرے چرن رہے دھیان، اشٹ دیو نہ کھئے منائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، ہنگ برہم ساچی منگ منگائیا۔ ہنگ کہے میں تیری انس، اصل تیرا روپ جنائیندا۔ جگ چوکڑی چلاواں بنس، بنساولی آپ جنائیندا۔ میرا نُوں نوری ہنس، تیری چوگ مانک موتی مگھ رکھائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، میں لکھ چوراسی جیو جنت اندر بیٹھ تیرا دھیان لگائیندا۔ ہنگ کہے میرا ویکھ ویلا، ویلا اتم گیا آئیا۔ تُوں ٹھاکر سوامی سجن سہیلا، سچ تیری سرنائیا۔ تُوں ستگر پورا گر گر چیلا، چیلا گر تیری وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دے سچا ور، در ملے تیری سرنائیا۔ سری بھگوان ہو دیال، دینا ناتھ دیا کھائیندا۔ ہنگ برہم میرے لال، ہر لالن بھو چکائیندا۔ کلجگ آنت ہو دیال، نرگن اپنا پھیرا پائیندا۔ تیری ویکھے دھرمسال، کایا مندر کھوج گھجائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیندھ پھیرا پائیندا۔ ہنگ برہم اٹھ جاگ، ہر جاگرت جوت جگائیندا۔ جنم جنم دا دھووے داغ، ڈرمت میل مٹائیندا۔ آنتر اُچاوے اک ویراگ، ویراگی روپ درسائیندا۔ ہنس بنائے پھڑ کے کاگ، سوہنگ ہنسا روپ جنائیندا۔ ڈونگھی بھوری رکھے لاج، کایا گوری ویکھ وکھائیندا۔ ست سرُوپی مارے آواز، آلس نندرا مگروں لاپنندا۔ دھرم دوارے رچ کے کاج، تیرا ساچا سگن منائیندا۔ ڈھردرگاہی دیوے دات، پریم پریتی جھولی پائیندا۔ تیری رکھے اتم ذات، ذات اپنی نال ملائیندا۔ کوڑی کرپا میٹے نار کمذات، گلکھنی روپ نہ کھئے درسائیندا۔ اندر باہر دیوے ساتھ، سگلا سنگ نبھائیندا۔ شبدی پٹی اک جماعت، اکھڑ اپنا نام جنائیندا۔ لیکھا لکھے بن قلم دوات، شاہی روپ نہ کھئے چڑھائیندا۔ کرے کھیل پُرکھ ابناس، ابناسی تیری دھار جنائیندا۔ تیرے منڈل پاوے راس، نرگن اپنا ناچ نچائیندا۔ تیری پوری کرے آس، آسا پور آپ اکھوائیندا۔ راہ تگن پرتھی آکاش، گگن منڈل تین اٹھائیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر ویکھن کھول تاک، تین تین نیت نیت سرب گھلائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،

دیونہارا ساچا ور، ہنگ برہم تیرا لیکھا پور کرائیندا۔ ہنگ کہے تیری وڈیائی، تون ٹھاکر وڈا وڈا اکھوائیندا۔ دھن بھاگ کریں شنوائی، لکھ لکھ شکر منائیندا۔ جگت وچھوڑا کٹیں پہاہی، کوڑی کریا تند ٹرائیندا۔ گھر میل ملاویں سچے ماہی، مُحبت اپنے نال پائیندا۔ میرا آون جاون پنہ مکے جو بنیا راہی، رہبر تیری آس رکھائیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہانی بانی دے کے گئے ڈہائی، لکھ لکھ لیکھا جگت وکھائیندا۔ جوتی جوت سرورپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، تڈھ بن اور نہ کھئے دھیائیندا۔ سو کہے میں ساکھیات، سرب گن اکھوائیا۔ ہنگ برہم میری ذات، اذاتی روپ نہ کھئے وٹائیا۔ اک بندھاواں سچا نات، ناتا اپنے نال جڑائیا۔ ڈھولا گاواں تیری میری گاتھ، سوہلا اکو راگ الائیا۔ ہوواں سہائی انا تھان ناتھ، دین اپنی دیا کھائیا۔ جوتی جوت سرورپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہار سدا وڈیائیا۔ ہنگ برہم تیرا ساچا ڈھولا، سری بھگوان آپ جنائیا۔ کلجگ اتم بن کے تولا، نرگن ویس وٹائیا۔ بھیو چکائے پڑدہ اوہلا، دئی دویت مٹائیا۔ سچ دوارا ایکا کھولا، ایکا کرے پڑھائیا۔ چار ورنان دسے بولا، برن اٹھاراں رہیا سمجھائیا۔ دین مذہب دا کوئی نہ رہے روہلا، جھگڑا جھپڑا رہیا چکائیا۔ ذات پات دا کوئی نہ چکے ڈولا، کوڑ کھار نہ کھئے بنائیا۔ جوتی جوت سرورپ ہر، آپ اپنی کریا کر، تیرا لیکھا لیکھے لائیا۔ ہنگ برہم اٹھ ویکھ کر دھیان، سو صاحب آپ جنائیا۔ سوہنگ اکھراں اکو کیتا پردھان، دو جہاناں رہیا جنائیا۔ نرگن ہو کے سارے گان، گر اوتار میل ملائیا۔ پیر پیغمبر کہن تیری سچ کلام، کلمہ اکو اک وڈیائیا۔ جیو جنت ملے فرمان، ڈھر فرمانا آپ سمجھائیا۔ ستجگ ساچا بنے ودھان، جوتی جوت سرورپ ہر، آپ اپنی کریا کر، تیرا لیکھا دئے چکائیا۔ ہنگ برہم تیرا لیکھ چکاؤنا، سو پُرکھ نرنجن دئے وڈیائیا۔ ستجگ ساچا مارگ لاؤنا، پنتھ اکو اک وکھائیا۔ راؤ رنکاں اوچاں نیچاں اک در بہاؤنا، شاہ سلطان نہ کھئے چٹرائیا۔ سریشٹ سبائی مندر اک درساؤنا، ہر مندر نظری آئیا۔ تیرتھ تٹ کنارہ اک وڈیاؤنا، گھاٹ پتن اک بنائیا۔ اشٹ دریشٹ اک کھلاؤنا، سریشٹ سبائی دئے سمجھائیا۔ آتم پر ماتم نظری ہر گھٹ آؤنا، آپ اپنا بھیو چکائیا۔ تون میرا میں تیرا ڈھولا گاؤنا، سوہنگ وجے سچ ودھائیا۔ جوتی جوت سرورپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ہنگ برہم سو وچ سمائیا۔ سو کہے میں تیرا، برہم کہے میں تیرا، تیرا میرا دوہاں وچ رہن نہ پائیا۔ دو جہاناں کھلا ہوئے ویہڑا، بند تاکی نہ کھئے ٹرائیا۔ جن بھگتاں وسے ساچا کھیڑا، ساچی نگری سوہا پائیا۔ ابناسی کرتا اندر وڑ کے لاوے ڈیرہ،

نام جھونپڑی اک بنائیا۔ چھپر چھن نہ کھئے بنیرا، چار دیوار نہ کھئے رکھائیا۔ نہ چند نہ کھئے اندھیرا، نرگن نور جوت رُشنائیا۔ اگلا پچھلا چُکے گیڑا، گیڑے وچ بھوائیا۔ آتم کہے تُوں میرا پر ماتم کہے تُوں میرا اکو گھر وسے گرو چیرا، چیرا گر سوہنگ روپ سائیا۔ سو کہے میں آنتر دھیان، گھٹ گھٹ ویکھ وکھائیندا۔ ہنگ کہے میں تیرا گاواں گان، نت نت اکو راگ لائیندا۔ دوہاں وچولا آپ بھگوان، دو جا نظر کھئے نہ آئیندا۔ آپے دیونہارا دان، جھولی آپے آگے ڈائیندا۔ آپے بناونہارا مکان، اندر وڑ کے آپے آسن لائیندا۔ آپے گاونہارا گان، آپے گیت گوہند سُنائیندا۔ آپے ویکھنہارا ہو نگہبان، آپے اکھ پرتکھ کھلا لائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سو صاحب دیا کھائیندا۔ سو صاحب سوہنگ روپ، آد آنت اکھوائیا۔ نرگن سرگن شاہو بھوپ، شاہ سلطان وڈیائیا۔ وسنہارا چارے کوٹ، چار جگ ویکھ وکھائیا۔ چارے کھانی دئے ثبوت، چارے بانی کرے پڑھائیا۔ چار ورن وسے کایا قلبوت، چار یاری جوڑ جڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سوہنگ اپنا نور درسائیا۔ سو کہے میں ہنگ ہو، ہوکا جگت دو لائیندا۔ ہنگ کہے میں سو، ستگر درشن پائیندا۔ سو کہے میں سد نرموہ، مُحبت سچ نہ کیسے سمجھائیندا۔ ہنگ کہے میں سو، نرمل لو اپنے وچ ٹکائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دوہاں تُوں میلا دوہاں تُوں ویلا ڈھکدا اکو ڈھو، دو جی ونڈ نہ کھئے ونڈائیندا۔ سو کہے میں نرگن دھار، نرور پُرکھ اکھوائیا۔ ہنگ کہے میں سرگن کار، پنج تت کران کُرمائیا۔ سو کہے میرا نور اجیار، جوتی جوت جوت رُشنائیا۔ ہنگ کہے میرا تت پَسار، گھر گھر ڈیرہ لائیا۔ سو کہے میری شبدی دھار، دھار دھار وچوں جگائیا۔ ہنگ کہے میں کران گُفتار، رسنا جہوا راگ سُنائیا۔ سو کہے میرا ٹھانڈا دربار، در گھر ساچے سوہا پائیا۔ ہنگ کہے میری لوک مات کھڑے گلزار، لکھ چوراسی باغیچہ گلشن کر مہکائیا۔ سو کہے میرا کھیل اپار، سمجھ کیسے نہ آئیا۔ ہنگ کہے میری ساچی کار، گھر گھر سیو کھائیا۔ دوہاں مل کے بنے اک نرنکار، بن سو بن ہنگ پر بھ کا روپ نہ کھئے رکھائیا۔ سو کہے میں سو نہ ہندا، ہندی نہ کھئے وڈیائیا۔ ہنگ کہے میں ہنگ نہ ہندا، تیری چلدی نہ کھئے چڑائیا۔ نرگن سرگن سرگن نرگن دوہاں کھیل آپ کردا، کرنہار بے پروا ہیا۔ نرگن ہو کے جوتی نور سرگن ہو کے بندہ، بندہ ہو کے بندگی اک کھائیا۔ سرگن ہو کے نرگن دھندا، نرگن ہو کے سرگن سیو کھائیا۔ بن سرگن نرگن ہندا اندھا، لوک مات نام نہ کھئے جنائیا۔ دوہاں دا اکو کنارہ اکو کنڈھا، اکو پتن ڈیرہ لائیا۔

کھیل کرن لئی پرہ اپنی ونڈی ونڈا، جگ چوگری کوئی سمجھ نہ سکيا رائيا۔ کرے کھیل وچ وربھنڈا، برہمنڈاں دھار چلايا۔ ساچی پوڑی لا کے ڈنڈا، سچکھنڈ ساچا سوہیا پائيا۔ سوہنگ ڈھولا ساچا چھندا، آد جگاد سری بھگوان آپے گائيا۔ ہنگ برہم کھیل کھلندا، سو صاحب سچا شہنشاہيا۔ دیونہار سدا اندا، اند اند اند وچ رکھائيا۔ گرمکھ گرمکھ ہرجن ہربھگت کلجگ آنت نہ ہووے رنڈا، جو جن سوہنگ ڈھولا گائيا۔ ملے میل سورا سرہنگا، سو پُرکھ نرنجن آپ ملائيا۔ پرہ تارنہارا تارے چاہے کوئی چنگا چاہے کوئی مندا، جو چل آيا سرنائيا۔ صاحب سوامی سد بخشندا، گن اوگن سب اپنے لیکھے پائيا۔ مہاراج شیر سینگھ وشنوں بھگوان ایکا ناؤں سد چندا، جاپ اکو اک جنائيا۔

جگياسو آتما جگت پیار، بندھن بندگی وچ چھپائيا۔ کر کر گئے جگت وبار، بن بوہاری کھیل وکھائيا۔ بھائی چارے نال کردے گئے پیار، پریم پریتی اک سمجھائيا۔ غریب نہانیاں گئے اٹھال، ساچی سیکھ مت سمجھائيا۔ اک دوجے نال مل کے چلنا جیو جہان، جگتی جگت جگت جنائيا۔ ترس کردے رہے کنگال، کنگالی اپنی جھولی پائيا۔ جنہاں وچوں گرمکھ اُچے لال، جنہاں گھر پُرکھ ابناسی پھیرا پائيا۔ ستیاں لئے اٹھال، جاگدیاں دئے سمجھائيا۔ بھائیاں نال مل کے گرنام ہویا بے حال، آنتر آتما سار اچے نہ پائيا۔ پتا پوت دا بنے دلال، پوت پتالئے ترائيا۔ لیکھا جانے دو جہان، ہر داتا بے پرواہيا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، جگياسو آتما اپنے ہتھ رکھائيا۔ جگياسو آتما پرہ چاڑھے رنگ، رنگ رنگیلا آپ رنگائیندا۔ جنم کرم دا توڑے پھند، جس جن اپنی دیا کھائیندا۔ جس دوارے پاربرہم پت پریشور نرگن سرؤپ ست ستوادی آئے لنگھ، تنہاں اگی کلاں پار کرائیندا۔ آگے کوئی لوڑ نہ رہ جائے دھرم رائے دا لگے کوئی نہ ڈن، جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سو متر سو میت جنہاں ملیا پُرکھ اتیت ترے گن میلا دئے گوائيا۔ سنگی ساتھی کہن سردار، لوک مات گیا پھیرا پائيا۔ بھائی چارا کرے وچار، اُچی دلیل دھرائيا۔ بھگت کہے میرا بھگوان نال پیار، دوجی اوٹ نہ کھئے رکھائيا۔ جس دا گھر ، سو پچھے کیوں رہ جائيا۔ رام کور نہیں رام ادھار، رام رام وچ سمائيا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، جگياسو آتما پرما آتما اپنے سنگ رکھائيا۔

* ۲۲ جیٹھ ۲۰۲۰ بکرمی پُھمن سِنکھ دے گرہ چھمب جموں *

سوہنگ رُوپ آد آنت، نِرگن نِرگن کھیل وکھائیا۔ سوہنگ رُوپ جُگا جُگنت، جُگ چوکڑی نینہ رکھائیا۔ سوہنگ رُوپ نار کنت، جوتی جاتا وڈ وڈیائیا۔ سوہنگ رُوپ وشن برہما شو بنائے بنت، گھڑن بھنہار رسیا درسائیا۔ سوہنگ رُوپ لکھ چوراسی جیو جنت، نِرگن سرگن ویکھ وکھائیا۔ سوہنگ رُوپ بھگت بھگوت، آتم پرما تم میل ملائیا۔ سوہنگ رُوپ ساچے سنت، پاربرہم پرہہ ایکا رنگ وکھائیا۔ سوہنگ رُوپ کھیل بے آنت، بھيو کھئے نہ پائیا۔ سوہنگ رُوپ گر اوتار پیر پیغمبر منت، منتر نام درڑائیا۔ سوہنگ رُوپ اک اِکلا ساچا پنڈت، دو جہاناں کرے پڑھائیا۔ سوہنگ رُوپ سدا اکھنڈت، کھنڈ کھنڈ نہ کھئے کرائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا بھيو آپ سمجھائیا۔ سوہنگ رُوپ ہر کا رنگ، سو پُرکھ نرنجن آپ چڑھائیندا۔ سوہنگ رُوپ ہر کا مردنگ، سو پُرکھ نرنجن آپ وجائیندا۔ سوہنگ رُوپ ہر کا سیج پلنگ، سو پُرکھ نرنجن آپ سہائیندا۔ سوہنگ رُوپ ہر کا اند، سو پُرکھ نرنجن آپ ہنڈھائیندا۔ سوہنگ رُوپ ہر کا چند، سو پُرکھ نرنجن آپ چمکائیندا۔ سوہنگ رُوپ ہر کا چھند، سو پُرکھ نرنجن آپ گائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچی کار آپ کھائیندا۔ سوہنگ رُوپ ستگر دھار، دیوے وڈ وڈیائیا۔ سوہنگ رُوپ گر گر پیار، گر گر دے جنائیا۔ سوہنگ رُوپ شبد ادھار، شبدی شبد شنوائیا۔ سوہنگ رُوپ بھگت بھنڈار، سِری بھگوان جھولی پائیا۔ سوہنگ رُوپ نِرگن سرگن لے اوتار، لوک مات ویس وٹائیا۔ سوہنگ رُوپ پنج تت کرے پَسار، کایا مندر اندر ڈیرہ لائیا۔ سوہنگ رُوپ رسنا جہوا کرے گفتار، اکھڑ وکھڑ نال ملائیا۔ سوہنگ رُوپ رہے جُگ چار، جُگ چوکڑی نہ مرے نہ جائیا۔ سوہنگ رُوپ، جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، آپ اپنا ناؤں پرگٹائیا۔ سوہنگ رُوپ سدا سہیلا، سد سد اپنی کھیل کرائیا۔ سوہنگ رُوپ ساچا میلا، تیرا میرا بھيو مٹائیا۔ سوہنگ رُوپ گرو گرو چیلا، چیلا گر ویکھ وکھائیا۔ سوہنگ رُوپ سد سے نويلا، نظر کيسے نہ آئیا۔ سوہنگ رُوپ رائے دھرم دی کٹے جیلا، جس جن اپنے نیتر نین وکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچی سیکھیا دئے سمجھائیا۔ سوہنگ رُوپ سدا انوکھا، اولڑی کار کھائیندا۔ سوہنگ رُوپ آد آنت نہ کھئے دھوکھا، نِرگن نِرگن اپنی ونڈ

ونڈائیندا۔ سوہنگ روپ لیکھا جانے کوئن کوٹ برہمنڈ کھنڈ نرمل جوتا، جوتی جاتا ویس وٹائیندا۔ سوہنگ روپ آلس نندرا وچ کدے نہ سوتا، سویا لوک مات اٹھائیندا۔ سوہنگ روپ، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اپنی کل آپ دھرائیندا۔ سوہنگ روپ ست سوچھ، ست سرُپی آپ جنائیا۔ سوہنگ روپ سدا ابھکھ، بھاکھیا کرے سرب لوکائیا۔ سوہنگ روپ سدا الکھ، الکھ نرنجن ڈھولا گائیا۔ سوہنگ روپ سدا وکھ، پُکھ ابناسی اپنے ہتھ رکھائیا۔ سوہنگ روپ ہر بھگتاں دیوے دس، دُوچے سمجھ کھے نہ آئیا۔ سوہنگ روپ سری بھگوان نرگن ہو کے اندر جائے وس، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچی کرنی آپ سمجھائیا۔ سوہنگ روپ سدا انولا، ائمٹری کار آپ کرائیندا۔ کلجگ بنے بھگت وچولا، بن وچولا اپنی سیوا لائیندا۔ جنم کرم جو بنیا رہیا گولا، تس اپنا بھیو کھلائییندا۔ ویکھنہارا کایا چولا، کوڑا کپڑ پرے ہٹائیندا۔ اندر وڑ کے گائے ڈھولا، سوہنگ ساچا راگ لائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ دوارا ایکا کھولا، جن بھگتاں ویکھ وکھائیندا۔ سوہنگ کہے میں بھگتاں داس، داسی اپنا روپ وٹائیا۔ نت نوت وسان پاس، سگلا سنگ رکھائیا۔ کِریں کران ارداس، بینتی دُوے جوڑ سُنائیا۔ گُرمکھ ملن دی سدا پیاس، پریم ہو کے دھیان لگائیا۔ کلجگ اتم کر پرکاش، نرگن جوت نور رُشنائیا۔ ستجگ تربتا دواپر کلجگ اتم ویکھن آیا اپنی شاخ، شناخت اپنے ہتھ رکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سوہنگ اپنا ناد وچائیا۔ سوہنگ روپ سچا ہر، ناد انادی آپ وچائیندا۔ کلجگ آنت سُنن برہماد، برہمانڈ دھیان لگائیندا۔ پُکھ ابناسی جگ جگ داس، جن بھگتاں کرے سدا وسما، وسما دی اپنی کھیل کرائیندا۔ نرگن ہو کے دیوے داد، سرگن جھولی آپ بھرائیندا۔ گر اوتاران پیر پیغمبران پچھلا لیکھا کرائے یاد، یادداشت بھل کدے نہ جائیندا۔ جس لکھ چوراسی کھیرا کیتا آباد، سو اتم ویکھن آئیندا۔ جن بھگتاں سُن فریاد، بے پرواہ ویس وٹائیندا۔ اندر وڑ کے کرے لاڈ، باہروں نظر کیسے نہ آئیندا۔ ایک راگ سُنائے بن رسنا جہوا سواد، اتم پر ماتم پر ماتم اتم ناد وچائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سوہنگ ڈھولا آپے گائیندا۔ سوہنگ ڈھولا ہر ہر گا، گویند دیوے وڈیائیا۔ بھگتاں بنے مات ملاح، جگت جگت سرنائیا۔ ساچے مارگ دے لگا، در دروازہ اکو اک کھلائییا۔ رہبر ہو کے ملے آ، رحمت سچ کھائیا۔ صاحب ہو کے کرے سچ نیاں، سچ عدالت اک لگائیا۔

لکھ چوڑاسی وچوں جن بھگتاں بھڑے آپے بانہ، بھڑ باہوں لئے اٹھائیا۔ سچ جنائے اپنا نار، ناؤں نرنکارا آپ سمجھائیا۔ جو جن سوہنگ مہراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان ڈھولا رہے گا، تنہاں جے جیکار دو جہان رہے کرائیا۔

* ۲۲ جیٹھ ۲۰۲۰ بکرمی ایشر سنگھ، پرتاپ سنگھ پنڈ در جموں *

سو پُرکھ نرنجن دیاوان، دین دیال وڈی وڈیائیا۔ ہر پُرکھ نرنجن شاہ سلطان، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ ایکنکارا وڈ بلوان، بلدھاری بے پرواہیا۔ آد نرنجن نور مہان، جوتی جوت جوت رُشنائیا۔ ابناسی کرتا والی دو جہان، دوئے دوئے اپنی دھار چلائییا۔ سری بھگوان مرد مردان، سچ مردانگی آپ کھائییا۔ پاربرہم پرہہ کھیل مہان، ہر خالق آپ کرائیا۔ مقالے حق ہو پردھان، بے پرواہ ویس وٹائییا۔ سچکھنڈ دوارا کھول دکان، نرگن نور جوت رُشنائیا۔ بھوپت بھوپ راج راجان، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ساچی کھیل آپ رچائییا۔ بھوپت بھوپ راج راج، شاہ پاتشاہ آپ اکھوائیندا۔ کھیلنہارا کھیل تماش، سری بھگوان اپنی کار کھائیندا۔ نرگن ہو کے پاوے راس، ساچے منڈل سوہا پائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، در گھر ساچا اک وڈیائیندا۔ در گھر ساچا سچکھنڈ دوار، سو صاحب آپ وڈیائیا۔ نرگن نور کر اُجیار، دیپک دیا ڈگمگائییا۔ شاہو بھوپ بن سکدار، ڈھر سندیسہ اک سُنائییا۔ داتا دانی وڈ بھنڈار، بے پرواہ آپ ورتائییا۔ در درویش بن بھکھار، لکھ نرنجن اکو لکھ آپ جگائییا۔ ویکھے وگسے ویکھنہار، بے نظیر نظر کیسے نہ آئییا۔ سچکھنڈ اندر تھر گھر کھول کواڑ، آپ اپنی دھار جنائییا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ساچی کھیل رہیا سمجھائییا۔ تھر گھر دیونہار مان، سو صاحب آپ اکھوائیندا۔ محل اٹل سہائے مکان، نرمل جوتی جوت جگائیندا۔ کھیلے کھیل سری بھگوان، بھگوان بھیو کھئے نہ پائیندا۔ دیونہارا ساچا دان، داتا دانی آپ اکھوائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سچ سندیسہ اک الائیندا۔ سچ سندیسہ سو صاحب سلطان، ست ستوادی آپ جنائییا۔ سچکھنڈ دوارے ہو پردھان، تھر گھر گھر تھر پڑدہ آپ اٹھائییا۔ بالی بالا ویکھ انجان،

شبد ڈلارے رہیا جگائیا۔ اٹھت ویکھ مار دھیان، بے پرواہ نین گھلائیآ۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ساچی کرنی آپ کرائیا۔ ساچی کرنی کرے کرتار، ہر کرتا ویس وٹائیآ۔ وشنوں دیوے اک ہلار، وشو اپنی دھار جنائیآ۔ برہما دیوے نین آگھاڑ، نیج نیتر پڑدہ لاپیآ۔ شنکر اٹھ مار دھیان، ترے بھون دھنی رہیا جنائیآ۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ساچی کرنی اپنے ہتھ رکھائیآ۔ ترے گن بنیا ٹھانڈا سیتا، ایکنکار اپنی کار کھائیندا۔ وسنہارا دھام انڈیٹھا، سچکھنڈ دوارے سوہا پائیندا۔ آد بنائے اپنی ریتا، مدھ اپنی کار کھائیندا۔ جگاد کھیل کرے جگدیشا، بھو کھے نہ آئیندا۔ ساچا حکم سچ فرمان ڈھردرگاہی دیوے اک حدیثا، حضرت اپنا ناؤں جنائیندا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ساچی سکھیا اک سمجھائیندا۔ ساچی سکھیا پُرکھ آگم، الکھ آگوچر آپ جنائیآ۔ اپنی دھاروں آپے جم، کرے کھیل بے پرواہیا۔ نرور پُرکھ کرے کرائے سچاگم، کرتا اپنی سیوا آپ لگائیآ۔ پاربرہم پت پریشور ساچا بیڑا آپے ہتھ، نرور پُرکھ اپنے کندھ اٹھائیآ۔ وشن برہما شو دیوے نام دھن، ساچی وست اک ورتائیآ۔ ساچا راگ سنائے بناں کت، جن بھگتاں دئے سمجھائیآ۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، سچ سندیسہ اک درڑائیآ۔ سچ سندیسہ دیوے بھگوان، بھگون اپنی دیا کھائیندا۔ نیتر کھولے ویکھو مار دھیان، بے پرواہ بھو چکائیندا۔ نظری آئے نوجوان، نرگن سوچھ سرؤپی ویس وٹائییندا۔ آد جگادی دیونہارا ڈھر فرمان، ڈھر دی دھار آپ سمجھائیندا۔ ترے گن مایا کر پردھان، سچ پردھانگی اک رکھائیندا۔ رجو طمو ستو کر پروان، سچ پروانہ اک پھڑائیندا۔ لیکھا جانے دو جہان، جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ڈھر فرمانا آپ لائیندا۔ ڈھر فرمانا دیوے آپ، اپنے ہتھ رکھے وڈیائیآ۔ آد جگادی مائی باپ، پتا پوت کھیل رچائیآ۔ نرگن وسے نرگن ساتھ، نرگن سکلا سنگ نبھائیآ۔ نرگن منتر نرگن پوجا نرگن پاٹھ، نرگن اشٹ دیو منائیآ۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نرگن تیرتھ نرگن تاٹ، نرگن سروور اک جنائیآ۔ نرگن سروور آگم اتھاہ، سری بھگوان آپ اپائیندا۔ لیکھا جان دو جہان، نرور اپنی کار کھائیندا۔ اپنی اچھیا اک پرگٹا، ساچی بھچھیا آپ ورتائیندا۔ وشن برہما شو سیوا لگے لگا، ساچی سیوا اک سمجھائیندا۔ ست ڈلارا نال رلا، ہر شبدی پردہ لاپیندا۔ سنساری بھنڈاری ونڈ ونڈا، آپ اپنا حکم ورتائیندا۔ لائے دیان جھولی پا، لہنا اپنے ہتھ رکھائیندا۔ ڈھر سندیسہ راگ الا، ڈھولا اکو اک جنائیندا۔ ساچا سوہلا

دئے سمجھا، بن رسنا جہوا گائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا کھیل آپ کرائیندا۔ ساچا کھیل آد پُرکھ، اپر مپر آپ جنائیا۔ نہ سوگ نہ کوئی ہرکھ، چنتا غم نہ کھئے جنائیا۔ سوچھ سروپی ایکا درس، جوتی جوت جوت رُشنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ایکا ناؤں لئے پرگٹائیا۔ ایکا ناؤں سری بھگوان سو، سو پُرکھ نرنجن آپ پرگٹائیندا۔ اپنے جہا آپے ہو، آپ اپنی کل ورتائیندا۔ نرویر پُرکھ بن نرموہ، مُحبت اور نہ کھئے جنائیندا۔ کر پرکاش ساچی لو، جوتی جوت ڈگمگائیندا۔ ناؤں نرنکارا ڈھوا ڈھو، ساچی وست آپ ورتائیندا۔ اپنے انگ آپے چھوہ، انگیکار آپ ہو جائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، آد پُرکھ اپنی سیوا آپ لگائیندا۔ ساچی سیوا ہر کرتار، ہر کرتا آپ لگائیا۔ وشن برہما شو کر تیار، ترے گن میلا سہج سُبھائیا۔ پنج تت بھر بھنڈار، دیونہار وڈ وڈیائیا۔ گھاڑت گھڑے بن ٹھٹھیار، لکھ چوراسی ویس وٹائیا۔ انڈج جیرج اُتبھج سیتج پاوے سار، مہاسارتھی آپ اکھوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، رچ رچنا ویکھ وکھائیا۔ رچنا رچے آپ نرنکارا، نرگن اپنی کار کرائیندا۔ نرگن سرگن روپ اپارا، ست سروپی آپ دھرائیندا۔ ترے پنج میل سنسارا، جگ جیون داتا اپنا کھیل کرائیندا۔ ونڈے ونڈے وندے اپرا، حصہ اپنے ہتھ رکھائیندا۔ وشن برہما شو سیوادارا، ساچی سیوا اک جنائیندا۔ نو نو دا کھول کواڑا، بند تاکی گنڈا لائیندا۔ گھر وچ گھر مندر اپارا، گرہ مندر سوہا پائیندا۔ دیا باقی کر اُجیارا، کلاپاتی ویکھ وکھائیندا۔ پاربرہم کر پسارا، پسر پساری رچن رچائیندا۔ آتم پر ماتم ہو اُجیارا، نرگن سرگن جھولی پائیندا۔ پنج تت لگے اکھاڑا، گوپی کابن ناچ نچائیندا۔ راگ دھن شبد جیکارا، انحد اپنا تال وجائیندا۔ ساچی سخیان منگلچارا، گیت گوبند اک الائیندا۔ امرت سروور ٹھنڈا ٹھارا، سر تال اک سہائیندا۔ جھرنا جھرے اپرا، بوند سواتی آپ ٹپکائیندا۔ لکھ چوراسی کھیل اپارا، نرویر پُرکھ آپ کرائیندا۔ آتم پر ماتم دے سہارا، ساچا بھیو آپ جنائیندا۔ بودھ اگادھ بول جیکارا، دھر دی بانی راگ الائیندا۔ صفتی صفت بھرے بھنڈارا، ساچی سکھیا آپ درڑائیندا۔ جگ چوکڑی کھیل کرے کرنیہارا، ستجگ تریتا دواپر کلجگ اپنی کل دھرائیندا۔ چارے کھانی کر پسارا، چارے بانی بول جیکارا، چارے ورنان دئے ادھارا، مہربان سر اپنا ہتھ ٹپکائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا کھیل آپ کرائیندا۔ اپنا کھیل نرگن دھار، سرگن دیونہار وڈیائیا۔ گر گر روپ ہو اُجیار، شبدی شبد

ڈنک سُنائیآ۔ حُکمی حُکم سچ ورتار، دُھر فرمانا حُکم منائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سچ سنديسہ اک جنائیآ۔ سچ سنديسہ ديونہارا، درگاہ ساچی سوہا پائيندا۔ نُر الابی پروردگار، مقامے حق ڈیرہ لائيندا۔ رام رحيم سانجھا يارا، رحمت اپنی آپ کمائيندا۔ نُر نورانہ بے عیب پروردگار، بے پرواہ اپنا کھیل کرائيندا۔ کاغد قلم نہ لکھنہارا، لیکھا گنت وچ نہ آئيندا۔ سچ سنديسہ ديوے اپر اپارا، اپرمپر اپنا آپ سمجھائيندا۔ چارے ويدان دے سہارا، چاروں گنٹ اک جیکار لائيندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ساچی کھیل آپ کرائيندا۔ ساچی کھیل گر اوتار، نرگن سرگن دئے وڈیائیآ۔ جوتی جوت جوت کر پسا، پرم پُرکھ پرہہ ویکھ وکھائیآ۔ نام ندھان بانی دُھنکار، شبد راگ لائيا۔ شاستر سمرت ويد پُران، گیتا گیان دئے سمجھائیآ۔ اکھَر وکھَر کر تيار، نیش اکھَر بھيو چُکائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ساچی کھیل آپ کرائيا۔ ساچی کھیل پير پیغمبر، مُلا شیخ مسائق آپ جنائيندا۔ سچ سوامی رچ اڈمب، شاہ سُلطان ویکھ وکھائيندا۔ سرب کلا آپے بھرتمبر، رُپ رنگ ریکھ نظر کھئے نہ آئيندا۔ لیکھا جانے سوریہ چندر، چند چاندنا آپ چمکائيندا۔ دھار بنائے منڈل منڈپ مندر، اپنا اپنے وچ چُھپائيندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سو کرتا اپنی کار کمائيندا۔ پير پیغمبر گر اوتار، گر گر ايکا نام درڑائیآ۔ لیکھ جان جُگ چوگری چار، ستجگ تربتا دواپر کلجگ سیو لگائیآ۔ ديونہارا دُھر دی دھار، وست امولک جھولی پائیآ۔ نرگن سرگن نال کرے گفتر، گفٹ شُنید کھیل رچائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ديونہارا ساچا ور، پير پیغمبر لوک مات راہ چلائیآ۔ لوک مات مارگ لا، گر اوتار سیو کھائیآ۔ ورن برن لئے سمجھا، کھتری براہمن شُودر ویش ملے وڈیائیآ۔ دين مذہب ونڈ ونڈا، حصّہ لوک مات رکھائیآ۔ دُھر کی بانی قصّہ دئے سنا، لیکھا لیکھت وچ سمجھائیآ۔ دہ دشا ہوکا دے کے گئے جنا، آتم پر ماتم بھيو گھلائیآ۔ من مت بُدھ گئے سمجھا، ڈھولا اکو راگ لائيا۔ کایا چولا گئے ہنڈھا، پنج تت کر گُرمائیآ۔ پڑدہ اوہلا گئے رکھا، نرگن نظر کيسے نہ آئيا۔ سرگن ڈھولا رہے گا، پنج تت نام دھيائیآ۔ بے پرواہ بھلیا ناں، نزوير پُرکھ ملے نہ کھئے سرنائیآ۔ اتم سارے بیٹھے دھيان لگا، گر اوتار اکھ اُٹھائیآ۔ پير پیغمبر سپس سجدہ رہے جھکا، دوئے جوڑ پین سرنائیآ۔ خالی ہتھ منگن دُعا، رحمت کر نُر خُدائیآ۔ جس دے نالوں ہوتے جُدا، جُز اپنا رہے بنائیآ۔ کون ویلا میل لئے ملا، جوتی جوت جوت سہائیآ۔ کایا چولا لیکھے لئے لا،

لیکھا اپنے وچ چھپائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سد دیونہار وڈیائیا۔ وڈیائی دیوے ہر وڈا وڈ، بھیو کھئے نہ آئیندا۔ گر اوتار اپنی دھاروں کڈھ، لوک مات راہ وکھائیندا۔ نام سُنائے ساچا چھند، ڈھولا اپنا راگ جنائیندا۔ دُور کنارہ دِسے حد، جگت جہان ویکھ وکھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اک وکھائے امراید، گھر ساچے سوبھا پائیندا۔ گھر ساچا سوبھاؤنت، سو صاحب آپ سہائیا۔ نانک زرگن نار ہو کے پایا ہر کنت، ساچی سیج اک سہائیا۔ نام ست ملیا منت، منتر اکو اک درڑائیا۔ صفت صلاحی مہما اگت، لیکھا لیکھ وچ نہ آئیا۔ ہویئے سہائی جیو جنت، لکھ چوراسی دیونہار وڈیائیا۔ در درویش ہویا منگت، گل الفی نہ کھئے بندائیا۔ بھیو نہ جانے کھئے پنڈت، وڈیا چلے نہ کھئے چترائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ بے پرواہ کھیل چوڈاں لوک، چاروں کُنٹ کھیل رچائیا۔ چوڈاں طبق اک سلوک، سلوک ڈھولا رہیا سُنائیا۔ دو جہاناں دیونہارا اکو چھنت ، اپنا نام ورتائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا کھیل آپ رچائیا۔ ساچا کھیل نانک گویند دھار، دھار دھار وچ جنائیندا۔ زرگن سرگن کر پیار، پریم پریتی اک وکھائیندا۔ نام نام بھر بھنڈار، ست ست آپ ورتائیندا۔ فتح بول اک جیکار، ڈنکا دو جہان وجائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، جگ چوکڑی گر اوتار پیر پیغمبر دیوے سہار، سر اپنا ہتھ ٹکائیندا۔ گر اوتار آئے مات، جگ چوکڑی ویس وٹائیا۔ در منگدے رہے دات، پرہ آگے جھولی ڈاہیا۔ پیر پیغمبر میٹدے رہے اندھیری رات، چوڈس نور چند چمکائیا۔ مُرید مُرشد دیندے رہے ساتھ، سکلا سنگ نبھائیا۔ کلمہ لکھ کے گئے نال قلم دوات، کاتب اپنی کار کھائیا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد لیندے رہے خواب، پروردگار بے پرواہ دھیان لگائیا۔ سجدہ سیس جھک کردے رہے آداب، سلاما علیکم اک بُلایا۔ در منگدے رہے بھکھار، حقیقت دے جنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچی کرنی اپنے ہتھ رکھائیا۔ گر اوتار منگن دان، پرہ آگے جھولی ڈاہیا۔ پیر پیغمبر بن مہان، لوک مات پھیرا گئے پائیا۔ شاستر سمرت وید پُران کہن سری بھگوان، تیری مہما اکتھ کتھا لکھت وچ کدے نہ آئیا۔ تُوں صاحب آد جگادی نوجوان، نہ مرے نہ جائیا۔ تیرا کھیل دو جہان، پُری لوء تیری سرنائیا۔ برہمنڈ کھنڈ تیرا راگ گان، وشن برہما شو دھیان لگائیا۔ گر اوتار چرن پریتی منگن دان، پیر پیغمبر اکو اوٹ تکائیا۔ سارے رسنا جہوا

کہہ کہہ گئے کلجگ اتم آوے مہابلی جوان، نرگن اپنا پھیرا پائیا۔ پوت سپوتا براہمن گوڑا اچے ٹلے پرگٹ ہووے آن، بھوپت آسن اک وکھائیا۔ عیسیٰ کہے میرا شاہ سلطان، پتا پُرکھ آوے واہو داہیا۔ محمد کہے میرا امام، صحیح سلامت پھیرا پائیا۔ نانک کہے نرگن ہو مہربان، نہکلنک وجے ودھائیا۔ گوبند کہے میرا شاہ سلطان، پُرکھ اکال وپس وٹائیا۔ پُرکھ اکال کہے میں سب دی آسا پوری کراں آن، نراسا کھئے رہن نہ پائیا۔ جوتی جوت دھراں آن، پنج ت نظر کھئے نہ آئیا۔ سمبل وسان اک مکان، بے مقام ڈیرہ لائیا۔ تیئی اوتاراں حکم سناواں بن کے حکمران، ڈھر سندیسہ اک پرگٹائیا۔ عیسیٰ مؤسیٰ محمد رکھن چرن دھیان، سچ ساچی رہیا سمجھائیا۔ نانک گوبند کر پروان، در بیٹھے الکھ جگائیا۔ کون ویلا آئیں سری بھگوان، لوک مات پھیرا پائیا۔ چوتھے جگ چکے کان، کوڑی کریا رہن نہ پائیا۔ دین مذہب سرب مٹ جان، شرع شریعت کرے نہ کھئے لڑائیا۔ چار ورنان دیوے گیان، کھتری براہمن شوڈر ویش اک سمجھائیا۔ اک وکھائے سچ مکان، مندر اکو اک سہائیا۔ شوڈوالے مندر مٹھ مسیت نظری آئے اک بھگوان، گرودوارے ٹھاکر اکو بھیکھ وٹائیا۔ تیرتھ تھ تیرا اشنان، سر سروور تیری سرنائیا۔ گنگا جمناسرستی گوداوری منگے تیتھوں دان، اپنی جھولی رہی وکھائیا۔ بھولا ناتھ کرے پروان، جٹا جوٹ سیس نوائیا۔ برہما برہم کرے پروان، پاربرہم پرہ تیری اوٹ تکائیا۔ وشنوں سیوا کرے مہان، بن سیوک سیو کھائیا۔ تُوں سب دا داتا سری بھگوان، بتھ تیرے اک وڈیائیا۔ کلجگ اتم کیتا احسان، جوت نور رُشنائیا۔ تیری کرے نہ کھئے پہچان، سمجھ وچ کیسے نہ آئیا۔ شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن کھانی بانی گیتا پڑھ پڑھ سارے سنان، پڑدہ آنتر آتم کوئی نہ لاپیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایک دینا ساچا ور، کون ویلا کون وقت، پرگٹ ہوویں وچ جگت، پکڑ اٹھائیں ساچے بھگت، لیکھ لائیں بوند رکت، رنگ اپنے نام رنگائیا۔ جس ویلے اتم آواں گا۔ نرگن نور جوت چمکواں گا۔ شبدی دھار ڈنک وجاواں گا۔ نہکلنک اکھواواں گا۔ دوار بنک اک سہاواں گا۔ سمبل نگر ڈیرہ لاواں گا۔ زمیں اسمان ویکھ وکھواواں گا۔ دو جہان پکڑ اٹھواواں گا۔ وشن برہما شو اکھ گھلاواں گا۔ کروڑ تینتیس نال رلاواں گا۔ سُرپت اند آپ بلاواں گا۔ گنی گہند آپ ہو جاواں گا۔ تیئی اوتاراں حکم مناواں گا۔ عیسیٰ مؤسیٰ محمد بتھ لیاواں گا۔ چار یاری پندھ مکواں گا۔ اللہ رانی ویکھ وکھواواں گا۔ مکھ نقاب پردہ لاپواں گا۔ پروردگار نظری آواں گا۔ سانجھا یار اک اکھواواں گا۔ کر اقرار پور

کراواں گا۔ نرگن نؤر جوت جگاواں گا۔ گر گر اپنا روپ درساواں گا۔ نانک گوہند در گھر اکو اک وڈیاواں گا۔ محل اٹل اچے چڑھ، سچ
 سنگھاسن سوہبا پاواں گا۔ آتم پرما تم پھڑا لڑ، پلؤ اپنی گنڈھ پواواں گا۔ لیکھا چکا ناری نر، نرائن اپنا روپ درساواں گا۔ سوہنگ ڈھولا
 اکو پڑھ، ستجگ ساچا راہ وکھاواں گا۔ قلعے توڑ ہنکاری گڑھ، مندر اکو اک وڈیاواں گا۔ بہگت سہیلے لواں پھڑ، گر چیلے میل ملاواں
 گا۔ لیکھا جاناں چوٹی جڑ، مدھ اپنی کھیل کراواں گا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ساچا ور، روپ انوہ آپ
 وٹاواں گا۔ جب ویلا اتھ آویگا۔ پرہ اپنا حکم سناویگا۔ دو جہاناں اکو راہ جئاویگا۔ رام راما ویکھ وکھاویگا۔ کرشنا کھنا میل ملاویگا۔
 بنسری نام اک وجاویگا۔ غریب نمانے گلے لگاویگا۔ ڈبڈے پاتھر پار کراویگا۔ ساچے آسو پاکھر پواویگا۔ زین اکو اک کساویگا۔ مدین نظر
 کھئے نہ آویگا۔ شاہ سوارا ویس وٹاویگا۔ نراکارا پھیرا پواویگا۔ جوت اُجیارا اک کراویگا۔ شبد نگارہ اک وجاویگا۔ لوک مات چل کے آویگا۔
 جگ نیتر نظر نہ آویگا۔ لکھ چوراسی جیو بھلاویگا۔ گرمکھ ورلے مات اٹھاویگا۔ بچ نیتر آپ کھلاویگا۔ بجر کپاٹی پڑدہ لاہویگا۔ کایا ہاٹی
 اک وڈیاویگا۔ دیا باقی نرگن جوت جگاویگا۔ بن ساقی امرت جام پیاویگا۔ لہنا دینا چکائے باقی، اگلا لیکھا آپ سمجھاویگا۔ شاہ سلطان
 کوئی نہ رہے عاقی، تختوں راجے رانے لاہویگا۔ کلجگ پار کرائے ڈونگھی گھاٹی، کوڑی کیریا میٹ مٹاویگا۔ بہگتاں بنے سیری بھگوان ساتھی،
 اندر وڑ کے سنگ نبھاویگا۔ ویس وٹائے پاکن پاکی، پاک رسؤل (فتوا) سب دے اُپر لگاویگا۔ بچیا رہے نہ بندہ خاکی، خاکی خاک ویکھ
 وکھاویگا۔ جنہاں ملے نر ہر نرائن کھلاپاتی، تنہاں اپنی بوجھ بجاہاویگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، نرگن اپنی کار
 کماویگا۔ نرگن اپنی کار کماویگا۔ کلجگ آنت ویکھ وکھاویگا۔ کوڑی کیریا مایا ویکھ بے آنت، گرمکھاں اتوں پڑدہ لاہویگا۔ سرت جگائے
 ساچے سنت، شبدی اپنا میل ملاویگا۔ جڑے جوڑا نار کنت، آتم سیجا سوہبا پواویگا۔ اکو ڈھولا منیاں منت، چار ورن جس گواویگا۔
 گرھ تھے ہومیں ہنگت، نون سو اکھڑ اک پڑھاویگا۔ سو ہونے ساچا پنڈت، جس برہم ودیا آپ جئاویگا۔ لیکھا چکے جیرج انڈج، اُتبھج
 سینج نانا توڑ تڑاویگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کل اتھ ویکھ وکھاویگا۔ کل اتھ ویکھن آئیگا۔ کل کلکی پھیرا پائیگا۔
 سمبل ڈیرہ اک لگائے گا۔ گر چیلے ویکھ وکھائیگا۔ گوہند سہیلا اکو نظری آئیگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ساچی کرنی

آپ کھائیکا۔ ساچی کرنی آپے کریگا۔ زرویر ہو کے لڑیکا۔ دو جہاناں پھڑیکا۔ موركھ مُگدھ انجان جیو مریگا۔ گرمکھ سجن تریگا۔ ہر سرنائی ساچی پڑیکا۔ پُرکھ اکال اکال اکال اکو کریگا۔ نہ جنمیکا نہ مریگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کھیل ابناسی اپنا اکو کریگا۔ پرہہ ابناسی پھیرا پاویگا۔ گھٹ گھٹ واسی ویس وٹاویگا۔ منڈل راسی راس رچاویگا۔ شاہو شاہاشی ویکھ وکھاویگا۔ پنڈت کاشی سرب بھلاویگا۔ مُلا شیخ نظر کھئے نہ آویگا۔ گرتھی پنتھی بھیو نہ راویگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، نہکلنک نرائن نر، زرگن داتا پُرکھ بدھاتا اجونی رست انہو پرکاش اکو نور کراویگا۔ پرہہ اکو نور کرائیکا۔ ظاہر ظہور کھیل کرائیکا۔ نام ند تور وجائیکا۔ برہماد وید وکھائیکا۔ برہمانڈ پڑدہ لاہیکا۔ سوانگی اپنا سانگ رچائیکا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کل کلکی ویس وٹائیکا۔ کل کلکی ہو کے آویگا۔ پرہہ اپنا رُپ دھراویگا۔ ریکھ رنگ نہ کھئے وٹاویگا۔ مچھ داہڑی نہ کھئے جئاویگا۔ سیس جگدیش نہ کھئے منڈاویگا۔ نہکلنک آپ ہو جاویگا۔ نام ڈنکا اک وجاویگا۔ راؤ رنکاں آپ اٹھاویگا۔ کوڑ کڑیارا شنکا سرب مٹاویگا۔ ساچا بنکا اک وڈیاویگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، زرویر ہو کے آئیگا۔ زرمل جوت ست سرُپ سمائیکا۔ شاہو بھوپ اکھوائیکا۔ چارے کوٹ ویکھ وکھائیکا۔ جوٹھ جھوٹھ ڈیرہ ڈھاہیکا۔ سچ سچ اک ورتائیکا۔ ستجگ مارگ سچا لائیکا۔ سوہنگ جاپ اک جپائیکا۔ اوم رُپ نظری آئیگا۔ سوئم اکھ اک کھلائیگا۔ چہارم چوٹھ پد میل ملائیگا۔ پنچم شبد وجے ند، انحد نادی راگ الائیکا۔ چھیویں چھپر چھن لنگھ، گھر ساچے ڈیرہ لائیکا۔ ستویں ست ستوادی کھیل کرے سمرتھ، سمرتھ اپنی کار کھائیکا۔ اٹھویں اٹھان تتاں پائے نتھ، اپ تیج وائے پرتھی آکاش من مت بدھ اپنا بندھن جنائیکا۔ ناویں نو در کوڑی کریا کرے بھٹھ، مایا ممتا موہ مٹائیکا۔ دسویں زرمل جوت کر پرکاش، اگیان اندھیرا دُور کرائیکا۔ جن بھگتاں دیوے ساتھ، زرگن سرگن سنگ نبھائیکا۔ نام چڑھائے اگتی راتھ، بن رتھواہی سیو کھائیکا۔ لہنا دینا چُکائے ذات پات، آتم برہم سرب سمجھائے گا۔ ایتھے اوتھے دے نجات، نچھاور اپنا آپ کرائیکا۔ گر اوتاراں پیر پیغمبران جو لیکھا لیکھیا نال قلم دوات، سو پُرکھ اکال پور کرائیکا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، کلجگ لیکھ آنت مکائیکا۔ کلجگ کہے میرا لیکھ چار لکھ بئی ہزار، بئی دند جس نہ گائیا۔ پُرکھ ابناسی میرا یار، جس نے ساچی سیو لگائیا۔ کال مہاکال

میرے دوار، بیٹھے سیس جھکائیا۔ رائے دھرم میرا سیکدار، ساچا حُکم رہیا چلائیآ۔ چتر گپت وڈ لیکھار، لیکھا رکھے تھاؤں تھائیا۔ لاڑی مؤت کرے سنگار، نیتر کجلا رہی پائیا۔ لکھ چوراسی کھاوے وارو وار، گھر گھر در در اپنا پھیرا پائیا۔ گرمکھ سچے وچوں کرن پُکار، دیئے جوڑ واسطہ پائیا۔ سنت سہیلے روون زارو زار، نیتر نیناں نیر وپائیا۔ بھگت منگن اک دیدار، درس دیدار اکو اک وڈیائیا۔ گرسکھ اچی کوک کرن پُکار، بن گردیو ہوئے نہ کھئے سہائیا۔ گوہند بنیا سرب پیار، دیونہار سدا وڈیائیا۔ کلجگ کرماں گیا مار، لیکھا لکھت وچ مکائیا۔ لہنا رہے نہ لکھ چار، بتی ہزار نہ وڈ وڈیائیا۔ تیرے گکرماں دتی ہار، ساچا سنگ نہ کھئے رکھائیا۔ تیرا محمد کہے یار، چار یاری نال رلائیا۔ اللہ رانی نار مُٹیار، مکھ گھنگٹ رہی پائیا۔ اٹھ کے نیچے وچ سنسار، تال اپنا دئے وجائیا۔ کوڑ کوڑیاریے ویکھن جیو شاہ کنگال، اکو بھلے بے پرواہیا۔ کلجگ انت سیری بھگونت زرگن داتا بن کے آئے دلال، جن بھگتاں ویکھ وکھائیا۔ کلجگ تیرے اندر سچکھنڈ ست دھرم دی کھولے دھرمسال، ستجگ ساچی دھار چلائیآ۔ چار ورنان ایکا مارگ دئے وکھال، اکو منتر نام پڑھائیا۔ اکو دیوے نام سچا دھن مال، ٹھگ چور یار لٹ کھئے نہ جائیا۔ تنہاں نیڑ نہ آوے کال مہاکال، جنہاں بخشے چرن سچے سرنائیا۔ دین دیال ٹھاکر سوامی ہوئے آپ کریپال، کریاندھ بے پرواہیا۔ لکھ چوراسی وچوں بھال، ہرجن ساچے میل ملائیآ۔ جنہاں دی کایا مندر اندر وجے تال، باہروں ڈھولک چھینا نہ کھئے کھڑکائیا۔ چھٹی راگ ہون حیران، ہر جو کی کھیل ورتائیا۔ گر اوتار ویکھن مار دھیان، نیچ نیتر نین اٹھائیا۔ کلجگ انت سیری بھگونت ساچا کنت پرگٹ ہو وچ جہان، ہرجن ساچے دئے وڈیائیا۔ گھر نظری آئے زرگن کابن، سرگن گوپی خوشی منائیا۔ گرہ ملے آپ بھگوان، بھگون اپنا ویس وٹائیا۔ سرت سوانی ملے رام، رمٹیا اپنا رنگ رنگائیا۔ بھگتاں کرے آپ پرنام، سو پُرکھ زرنجن اپنا سیس جھکائیا۔ کلجگ جنہاں کری پہچان، تنہاں پسچاتاپ رہن نہ پائیا۔ گوہند مارے تیر انیالا بان، تکھی مکھی دھار وکھائیا۔ بن کلمیوں کرے کلیان، کائنات بیڑا نہ کھئے ڈبائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، آد جگادی اکو داتا دیونہار، جگ چوکرئی جھولی رہیا بھرائیا۔ جگ چوکرئی گئی جھک، کلجگ ویلا اتم آئیآ۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن ساڈا پینڈا گیا مک، پاندھی کھئے رہن نہ پائیا۔ کوڑ گڑیاری وچ سنسار بیٹھ رہے نہ لک، سیری بھگوان باہر کڈھائیا۔ جنہاں رام ملن دی گائی ٹک، سو ٹخم لے ترائیا۔

جنہاں گوہند ملن دی رکھی بھکھ، تنہاں نانک گوہند ہونے سہائیا۔ جنہاں سیری بھگوان دی رکھی اوٹ، تنہاں ابناسی کرتا اپنی گود اٹھائیا۔ اتم لے جائے گودی چُک، کندھ اپنے بہار اٹھائیا۔ راہ وچ نہ جاوے رُک، ادھ وچکار نہ کھئے بہائیا۔ ساچی منزل چڑھ اپنی چوٹ، چوٹی اکو اک سہائیا۔ بھگت دوار قلعے کوٹ، سچکھنڈ سوبھا پائیا۔ ہونے پرکاش نرمل جوت، نورو نور نور رُشنائیا۔ سیری بھگوان جُگ جُگ جن بھگتاں ملن دا رکھے شوُق، نرگن اپنا ویس وٹائیا۔ بن بھگتاں بھگوان جائے اؤنت، پیڑھی مات نہ کھئے چلائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، جُگ جُگ ہونے آپ سہائیا۔ جُگ جُگ سہائی ہووے آپ، پرہ اپنی دیا کھائیندا۔ کوٹن کوٹ جنم اُتارے پاپ، جس سر اپنا ہتھ ٹکائیندا۔ نام درڑائے ساچا جاپ، اتم پر ماتم راگ الائیندا۔ میل ملانے کلاپات، گھر مندر سوبھا پائیندا۔ پرگٹ ہونے بوہ بدھ بھانت، بھيو ابھيو نہ کیسے جنائیندا۔ کلجگ میٹے آنت اندھیری رات، گرمکھ ساچے ساچے چند چمکائیندا۔ درگاہ ساچی کوئی نہ ذات پات، دین مذہب نہ ونڈ ونڈائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھگت بھگوان اکو راہ وکھائیندا۔ بھگت بھگوان راہ ایک، ایکنکارا رہیا جنائیا۔ صاحب ستگر ساچی ٹیک، پُرکھ اکال سرنائیا۔ نرمل بُدھ ہونے بیک، وویکی روپ وٹائیا۔ ترے گن مایا نہ لائے سیک، اگنی پوہ نہ سکے رائیا۔ جنہاں دیوے اپنا بھیت، ابھيو دئے گھلائیا۔ سو سر وچ پا کے گئے تتی ریت، اگنی دُکھ نہ لاکے رائیا۔ سولی چڑھ کے کھیلان گئے کھیڈ، اپنی کھیل سمجھائیا۔ مات پت پت کر کے بھیت، اکو گوہند شکر منائیا۔ وشنوں ویکھے اُتے بیٹھا شیش، سانگو پانگ آسن لائیا۔ برہما ویکھے ہر کی کھیڈ، ہر کرتا کی کی کھیل رچائیا۔ شنکر نیتر کھولے نیت نیت، ہتھ ترسول سٹائیا۔ پُرکھ اکال دین دیال اکو گوہند دسے اپنا بھیت، دو جے سمجھ کیسے نہ آئیا۔ کلجگ آنت سیری بھگونت نرگن ہو کے لکھ چوراسی رہیا ویکھ، گوہند اندر ڈیرہ لائیا۔ ست ستوادی برہم برہمادی آد جُگادی رہیا پیکھ، پاربرہم بے پرواہیا۔ جے کوئی لبھے ہتھ نہ آوے روپ ریکھ، رنگ نظر کھئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں کرے اک آدیس، آدیس آدیس اکو اک جنائیا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، نرمل نور جوت پرویش، پرورش کرے تھاؤں تھائیا۔

* ۲۳ جیٹھ ۲۰۲۰ پکرمی سنت سینگہ دے گرہ پنڈ دڑ جموں * *

زرگن نور نور اُجیار، ستگر اپنی دھار چلائی۔ ستگر کھیل اگم اپار، گر گر اپنا ویس وٹائی۔ گر گر شبد نام جیکار، بھگتن ست پڑھائی۔ بھگتن میت وچ سنسار، سنتن ساچا میل ملائی۔ سنتن میلا ہر کرتار، گرمکھ ساچے لئے جگائی۔ گرمکھ سجن آپ اٹھال، گرسکھ اکو بوجھ بھجھائی۔ گرسکھ بن آپ دلال، زرگن سرگن دئے سمجھائی۔ سرگن میلا دین دیال، گھر وجے سچ ودھائی۔ گھر مندر سوہے سچی دھرمسال، چھپر چھن ملے وڈیائی۔ چھپر چھن جوتی بال، نورو نور ڈگمگائی۔ نور نورانہ بے مثال، رو سس کین کین سائی۔ کین کین کرتا کار، جگ چوکری بندھن پائی۔ جگ چوکری ہو تیار، ترے گن اتینا ویس وٹائی۔ ترے گن پڑدہ دیوے پاڑ، جس اپنی مہر نظر ٹکائی۔ مہر نظر کرے کرتار، پنج تت لیکھا دئے چکائی۔ پنج تت لیکھا چکے اتم وار، جس جن اپنے چرن لگائی۔ چرن کول ٹھانڈا دربار، سانتک ست ست ورتائی۔ سانتک ست ست ہر زرنکار، اگنی روپ نہ کئے جلائی۔ اگنی جوتی اگم اپار، مندر سچ کرے رُشنائی۔ مندر سچ سچکھنڈ ونجار، ہٹ اکو نظری آئی۔ ہٹ اکو محل اٹل اچ منار، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ستگر اپنی کھیل کرائی۔ زرگن داتا ستگر روپ، نرویر کار کھائیندا۔ ستگر وسے ساچی کوٹ، گر گر بھیو چکھائیندا۔ گر گر شبد انادی دوت، بھگت بھگوان آپ اٹھائیندا۔ بھگت وکھائے سچ عروج، سنت سہیلے پردہ لابندا۔ سنتن دیوے اک ثبوت، ثابت صورت آپ جنائیندا۔ ثابت صورت ویکھ محبوب، گرمکھ ساچا خوشی منائیندا۔ گرمکھ ساچا کایا وچ قلبوت، گرسکھ ساچا جائے جھوجھ، نچھاور اپنا آپ کرائیندا۔ نچھاور ہو کے مٹئے دوج، ایکا اپنا رنگ رنگائیندا۔ ایکا رنگ اک حدود، گھر ساچے آپ وکھائیندا۔ سچ حدود ہو محدود، محفل اپنے نام لگائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ستگر صاحب کھیل کرائیندا۔ زرگن داتا ستگر ست، ست پڑکھ نرنجن وڈی وڈیائی۔ ستگر دھار کر پرگٹ، گر گر ویس وٹائی۔ گر گر ویس پڑکھ سمرتھ، جن بھگتاں لئے جگائی۔ جن بھگت چلائے رتھ، سنت سجن ویکھ وکھائی۔ سنت ساجن مارگ دس، گرمکھ پڑدہ دئے چکائی۔ گرمکھ پڑدہ جائے لتھ، گرسکھ نظری آئی۔ گرسکھ چرنی جائے ڈھٹھ، ڈھیہ پئے سرنائی۔ اک جنائے ساچی مت، گرمت کرے پڑھائی۔ گرمت نہ ایلے ناڑی رت، رتی رت لیکھے لائی۔

رتی رت دیوے دھیج جت، ست سنتوکھ اک سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ستگر اپنا کھیل رچائیا۔ نرویر پُرکھ ستگر پورا، پوری آسا آپ کرائیندا۔ ستگر روپ نرگن نورا، گر گر کار کرائیندا۔ گر گر روپ حاضر حضورا، جن بھگتاں اپنا رنگ رنگائیندا۔ بھگت انادی ساچی نورا، سنت سہیلے آواز لگائیندا۔ سنت سہیلا پنڈھ مکائے نیرن نیرا دُورن دُورا، گرمکھاں بھیو چکائیندا۔ گرمکھ بھیو چکے ضرورا، گرمکھاں راہ وکھائیندا۔ گرمکھ منگے ساچی دھوڑا، ٹکا مستک نام لگائیندا۔ مستک اُچے اکو نورا، جوت نرنجن ڈگمکائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ستگر اپنا بھیو چکائیندا۔ ستگر بھیو کھولے ہر، ہر وڈا وڈا وڈائیا۔ گر گر وکھائے ایکاکھر، گھر ساچے وجے ودھائیا۔ بھگت بھگوان لے پھڑ، نرگن اپنی دیا کھائیا۔ سنت سہیلے لائے لڑ، گنڈھ اکو اک دوائیا۔ گرمکھاں چکائے بھو ڈر، بھہ بھیانک ہونے سہائیا۔ گرمکھ کھلائے آتم در، تاکی بند نہ کھئے کرائیا۔ کرپا کرے نرائن نر، نر ہر سچی سرنائیا۔ کلجگ اتم جوت دھر، ستگر اکو بے پرواہیا۔ بھگت بھگوان آتم لے پھڑ، ہتھ نظر کسے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، ستگر سچا نگہبان، ہونے سہائی دو جہان، ایتھے اوتھے بیڑا پار کرائیا۔

* ۲۳ جیٹھ ۲۰۲۰ بکرمی بھولا رام دے گرہ پنڈ جوڑیاں جموں *

ستگر روپ جوت نرنکارا، نراکار نرنکار اکھوائیا۔ گر گر روپ شبد جیکارا، انادی ناد وجائیا۔ بھگت روپ بھگتی بھنڈارا، سیری بھگوان دھیان لگائیا۔ سنت روپ سچ ونجارا، وست امولک منگ منگائیا۔ گرمکھ روپ کرے سچ پیارا، آتم پرماتم دھیان لگائیا۔ گرمکھ دوویں جوڑ کرے نمسکارا، چرن منگے سرنائیا۔ سو پُرکھ نرنجن دیونہارا، جگ جگ ویکھ وکھائیا۔ ہر پُرکھ نرنجن بن ورتارا، داتا دانی آپ ہو جائیا۔ ایکنکارا وڈ بھنڈارا، بھنڈاری اکو اک جنائیا۔ آد نرنجن کر پسارا، سچ رچنا ویکھ وکھائیا۔ ابناسی کرتا سیوادارا، ساچی سیو کھائیا۔ سیری بھگوان ٹھانڈے دربارا، محل اٹل ڈیرہ لائیا۔ پاربرہم پرہہ ہو اُجیارا، نرگن سرگن ونڈ ونڈائیا۔ سرگن تت دتا ادھارا،

پنج تِنّ جوڑ جُڑائیا۔ پنج تِنّ کھیل نیارا، کایا بنک اک سُہائیا۔ کایا بنک اک کواڑا، گھر گھر وچ کھیل رچائیا۔ گھر وچ ناد شبد دُھنکارا،
 راگی راگ رہیا سُنائیا۔ گھر دیپک جوت أُجیارا، نُورو نُور نُور رُشنائیا۔ گھر ملیا دُھر دربارا، دُھردرگاہی آپ بنائیا۔ گھر ستگر ملے پیارا،
 گھر گر گر ہونے سہائیا۔ گھر بھگت بے ونجارا، گھر اکو ہٹ جنائیا۔ گھر سنت ہونے دُلارا، پوت سپوتا ناؤں رکھائیا۔ گھر گرسکھ بول
 جیکارا، ساچا نعرہ اک جنائیا۔ گھر گرسکھ کرے پیارا، بن سیوک سیو کھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، ستگر
 اپنا کھیل رچائیا۔ ستگر رُپ زمل پرکاش، جوت جوت رُشنائیا۔ گر گر رُپ شبد ابناس، ابناسی راگ لائیا۔ بھگت بھگونت وسے
 پاس، سکلا سنگ نبھائیا۔ سنت سجن ویکھے راس، منڈل منڈپ ملے وڈیائیا۔ گرگمکھ رکھے سچی آس، آنتر آتم دھیان لگائیا۔ گرسکھ بنے
 سچا ساک، بندھن اکو اک بندھائیا۔ سو پُرکھ نرنجن کھیل تماش، خالق خلق آپ جنائیا۔ ہر پُرکھ نرنجن رکھے آس، ایکنکار ملے وڈیائیا۔
 آد نرنجن داسی داس، ابناسی کرتا سیو کھائیا۔ سیری بھگوان وسے ساتھ، پاربرہم پرہہ سکلا سنگ نبھائیا۔ گرسکھ پتن ویکھے گھاٹ،
 کنارہ اکو اک جنائیا۔ گرگمکھ پندھ مکائے واٹ، دُور دُراڈا نیڑے آئیا۔ سنتن مٹے اندھیری رات، نرگن چند نُور رُشنائیا۔ بھگتاں ملے پُرکھ
 ابناس، گھر میلا سہج سُہائیا۔ گر گر کہے اک شاباش، شہنشاہ تیری وڈیائیا۔ ستگر کہے میں سب دا داس، نرگن ہو کے سیو کھائیا۔
 جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، ستگر صاحب اک اکھوائیا۔ ستگر کہے اگئی رنگ، رُپ نظر کیسے نہ آئیا۔ گر گر کہے میرا
 مردنگ، نام ندھانا اک سُنائیا۔ بھگت کہے بھگوان میرا سنگ، سدا سدا سہائیا۔ سنت کہے آتم میرا اند، گھر گھر وچ رہیا جنائیا۔
 گرگمکھ کہے جوت نرنجن سچا چند، اندھ اندھیر رہیا مٹائیا۔ گرسکھ کہے سوہنگ میرا چھند، ایکا دُوجا بھیو چُکائیا۔ ستگر کہے میں تُئی
 رہیا گنڈھ، گنڈھنہار اکھوائیا۔ گر گر کہے میں اندر گیا لنگھ، بند کواڑی گنڈا لاپیا۔ سنت کہے میرا مُکیا پندھ، اگا پچھا نظر کھئے نہ آئیا۔
 سنت کہے میری آتم ہونے نہ رنڈ، پرہہ ملیا بے پرواہیا۔ گرگمکھ کہے میری چرن پرتی گئی ہنڈھ، اوڑک اپنے نال نبھائیا۔ گرسکھ کہے سیجا
 ملی اک پلنگ، جس گرہ ستا بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، دیونہارا سد وڈیائیا۔ ستگر کہے میرا رنگ لال،
 لالن اپنے رنگ رنگائیندا۔ گر گر کہے میرا نُور جمال، جلوہ اک جنائیندا۔ بھگت کہے میرا بھگوان، بھگتی بھاؤ اک سمجھائیندا۔ سنت کہے

میرا صاحب سلطان، سیچ سیچ حکم ورتائیندا - گرمکھ کہے گر سیچ نشان، نشانہ اکو اک نظری آئیندا۔ گرمکھ کہے میرا چرن دھیان، دھیان وچ رکھائیندا۔ ستگر کہے میں دیونہارا دان، داتا دانی ناؤں دھرائیندا۔ گر گر کہے میں نام جاناں رسنا جہوا زبان، بتی دند نال ملائیندا۔ بھگت کہے موہے اکو آن، سری بھگوان بھہ رکھائیندا۔ سنت کہے میں بن انجان، پُرکھ ابناسی گودی ڈیرہ لائیندا۔ گرمکھ کہے میں سُنناں بن کان، بن سرون ہر کا ناؤں موہے بھائیندا۔ گرمکھ کہے میں کراں پروان، سو صاحب جو حکم منائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچا کھیل آپ رچائیندا۔ ستگر پورا کہے میرا کھیل اگم، نظر کیسے نہ آئیا۔ گر گر کہے میں تیری دھاروں جم، دھرنی دھول دیاں وڈیائیا۔ بھگت کہے میں کراں سچا کم، سری بھگوان سیو کمائیا۔ سنت کہے میں جپاں دما دم، پون سواساں نال ملائیا۔ گرمکھ کہے میں ویکھاں چن، نرگن نور نور رُشنائیا۔ گرمکھ کہے میں کہاں دھن دھن، دھن دھن تیری وڈیائیا۔ سارے مل کے کہن پرہہ جننی روپ سب توں رہیا جن، آپ اپنی گود بہائیا۔ جن بھگتاں لیکھے لائے کایا ماٹی تن، تت اپنے نال ملائیا۔ کلجگ اتم بیڑا ہنہ، دیوے سیچ سرنائیا۔ نام سُنائے اکو کت، بودھ اکادھ پڑھائیا۔ کرے وسیرا بن چہر چہن، سچکھنڈ وسائیا۔ جگت وکارا دیوے ڈن، ڈنکا نام وچائیا۔ گرہ ہنکاری دیوے بہن، کوڑی کریا ڈیرہ ڈھاپیا۔ ساچی ڈوری ہنہ تند، گرمکھ سگن منائیا۔ خوشی کرائے بند بند، بندی خانہ دئے تڑائیا۔ سنت سہیلے چاڑھ چند، پرہہ ویکھے چائیں چائیا۔ گرمکھان دے اک اند، اند آتم رہیا سمجھائیا۔ دئی دویتی ڈھاہ کندھ، بھگتاں اکو گھر وکھائیا۔ صاحب سلطان گائے چھند، سوہنگ ڈھولا راگ لائیا۔ بھگت بھگوان پئے ٹھنڈ، اگنی تت نہ کھئے جنائیا۔ دوہاں مکے اکو پندھ، پاندھی اپنا پندھ چکائیا۔ ساچی سیچ مانن پلنگ، پاوا چول نہ کھئے بنائیا۔ پریم پریتی لین منگ، اک دوہے آگے واسطہ پائیا۔ سو کہے توں میرا ہنگ، ہنگ کہے میں تیری سو سُن کے چرن آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ستگر اپنا رنگ وکھائیا۔ ستگر کہے میرا سوہنگ روپ، سوہنا موہنا آپ بنائیندا۔ میرا واسا چارے کوٹ، دہ دشا کھیل کھلائیندا۔ میرا ڈلارا ساچا پوت، گر شبدي ناؤں رکھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ستگر اپنا بھیو چکائیندا۔ سو ستگر کہے سچا صاحب، سد میرے ہنہ وڈیائیا۔ شبد ست جگ میرا نائب، جگ جگ سیو کمائیا۔ لوک مات ہویا رہے غائب، نظر کیسے نہ آئیا۔ کرے کھیل اک

عجائب، جیو جنت جگت جنائیا۔ سچ قانون کرے عائد، حُکم حاکم اک درڑائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل سچا مُصاحب، مُصیبت ویکھے تهاؤں تھائیا۔ ستگر کہے میرا کھیل عظیم، اعظم ہو کے کار کھائیا۔ جُگ چوکرئی میری تقسیم، دو جہان ونڈ ونڈائیا۔ ستجگ تریتا دواپر کلجگ کردا ربیا ترمیم، بدلی اپنے ہتھ رکھائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر در میرے بندا ربیا مسکین، نیوں نیوں سپس جگدیش جھکائیا۔ لکھ چوراسی رکھدا ربیا ادھین، دُھر فرمانا حُکم منائیا۔ جن بھگتاں میلا رکھدا ربیا جوں جل مین، جل مین رُپ آپ ہو جائیا۔ نانا توڑدا ربیا لوک تین، ترے گن لیکھا آپ مکائیا۔ داتا ہو کے وڈ پریں، وست اُملی جھولی پائیا۔ بھگتاں دے سچ یقین، دھیرج دھیر اک دھرائیا۔ حُکے اندر کر تلقین، تکوا اک سمجھائیا۔ گر شبدي کر جانشین، سپس سیہرا اک بندھائیا۔ کھیلے کھیل یامین، ظاہر اپنی کار کھائیا۔ لیکھا جانے عالمین، علما ہونے پرواہیا۔ رحمت کر سچ کریم، کرم اپنا دے کھائیا۔ تن چولی چاڑھ رنگ بھین، بھنڑا اپنا رُپ درسائیا۔ لیکھا جانے نر مدین، نر نرائن وڈی وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، جن بھگتاں ہونے سہائیا۔ ستگر پورا بھگتاں جوگا، جُگ جُگ اپنی جُگت جنائیندا۔ نرگن ہو کے دیوے ہوکا، سرگن آپ اٹھائیندا۔ بھيو چُکائے چوڈاں لوکاں، چوڈاں طبق پڑدہ لاپندا۔ نام سُنائے سچ سلوکا، سوبلا اکو راگ لائیندا۔ پرہ ملن دا دے اکو موقع، مُکمل اپنا بھيو چُکائیندا۔ بھگتاں نال کرے نہ دھوکھا، لکھ چوراسی جیو بھلائیندا۔ کایا مندر اندر کھولے آپ جھروکھا، بند تاکی گنڈا لاپندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، جن بھگتاں ویکھ وکھائیندا۔ ستگر پورا بھگتن بت، بت اپنا دے جنائیا۔ نرگن آوے نت نوت، جُگ جُگ کار کھائیا۔ بھگت جنان بن ساچا پت، پت پریشور سوہا پائیا۔ آتم پرما تم لیائے کھچ، چرن کول دے سرنائیا۔ پاربرہم برہم ویکھے کایا وچ، وچلا پڑدہ دے اٹھائیا۔ نام ندھانا سمجھائے ساچی سکھ، سکھیا اکو اک درڑائیا۔ دُھر درباری پائے بھچھ، بھکھیا اکو نام ورتائیا۔ آگے لیکھا دیوے لکھ، لیکھیا لیکھ نہ کھتے مٹائیا۔ دھام رکھائے اک انڈیٹھ، انڈیٹھرا دھام آپ جنائیا۔ کروٹ لے بدلے پٹھ، ستمکھ اپنا رُپ جنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جن بھگتاں دیوے آنتر دان، گھر مندر ملے سری بھگوان، ستگر پورا اپنا پھیرا پائیا۔

* ۲۳ جیٹھ ۲۰۲۰ بکرمی فقیر چند دے گرہ جوڑیاں جموں * *

دُکھ کئے دلدر کئے، کٹی کوڑی شاہیا۔ کرم کئے ککرم کئے، میٹے لگی شاہیا۔ بھکھ کئے اٹا رُکھ کئے، کئے آون جاون پہاہیا۔ نام رتے بیج بیج وٹے، پھل اکو اک لگائیا۔ وست جھولی گتے بھاگ جاگن سٹے، سرتی ستی آپ اٹھائیا۔ پچھلے لہنے مکے آگے گودی چُکے، سر مہر ہتھ اٹھائیا۔ کھاٹ نہیں بھیرے نصیب ٹئے، گرو نہیں ستگر سوامی ہو کے گرمکھاں پُچھے، پُچھے پیڑ پرائیا۔ پچھلے جنم جو ہو گئے غُصے، سُدامے نالوں سبجَن رُسے، بھگوان اپنی دیا کمائیا۔ آگے لیکھا جے کوئی سچ پُچھے، صاحب ستگر اکو تھے، دین دیا دئے سمجھائیا۔ جس کولوں آ کے براہمن پُچھے، میرے جھروکھے کون سٹے، کون منڈل منڈپ ڈیرہ لائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، پچھلا لیکھا لیکھا لیکھے وچ پائیا۔ کھاٹ کہے میں کھٹیا لاه، کھٹکا رہیا نہ رائیا۔ پرہہ پایا داتا بے پرواہ، بے پرواہی رہیا وکھائیا۔ ٹٹی گنڈھنہار اکھوا، گنڈھ اپنے نال بندھائیا۔ جنم جنم دا کرم گوا، نہکرمی اپنا کرم کمائیا۔ دُکھ سُکھ روگ چنتا سُکھ وچ دئے بدلا، بدلہ دیوے سہج سُکھدائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ کھٹیا کہے میں دیواں جھولا، جھولا پریم لگائیا۔ پرہہ پایا کنت کنتوہلا، گھر وچی سچ ودھائیا۔ پریم پریتی برسوں پھولا، برکھا اکو اک لگائیا۔ غریب نہانیاں دا وڈ وسیلہ، گھر آیا بے پرواہیا۔ کیسے ہتھ نہ آوے اچے ٹیلا، پریت نظر کیسے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، اپنی دیا رہیا کمائیا۔ کھٹیا کہے میرا کِر کِر راگ، کروٹ اپنی رہی بدلائیا۔ میرا پریم پئے جاگ، نیتر نین اکھ گھلائییا۔ میرا دُکھڑا دھووے داغ، دُرمت میل دھوائیا۔ میری کوچھی کملی دی رکھے لاج، مہر نظر اٹھائیا۔ میرا دُبدا تارے جہاز، کندھ اپنے بہار اٹھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ پاوا چول پئے چوک، کرن حال دہائیا۔ تیرے در تے اکو کوک، پرہہ ساچے اک جنائیا۔ پچھلا لیکھا دینا پھوک، آگے مارگ اک لگائیا۔ جنان چر سائوں نہ کریں ثبوت، تیرا سُکھ آسن نظر کھئے نہ آئیا۔ تُوں دُوکھ نوارن نواریں دُوکھ، سُکھ تیرے ہتھ وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا سچا ور، دے مت رہیا سمجھائیا۔ ویکھ کھاٹ تیرا کھٹولا، کھٹیا سوہنی موہے بھائیا۔ جس نے دوہاں پاسیوں کیتا اوہلا، اپنا پڑدہ رہی وکھائیا۔ بن کہاراں بنیا ڈولا، ڈولی اکو اک وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا

کر، تیرا لیکھا دئے مُکائیا۔ سُن کھٹیا تیری دسے کھٹی، ہرِ خطرہ سرب مُکائیندا۔ آگے بھرنی نہ پئے کھئے چٹی، دُکھ درد سرب مٹائیندا۔ تُوں پڑھی اکو پٹی، ساچا نام اِک سمجھائیندا۔ تیرے اَنتر پریم رتی، رت رتڑی ویکھ وکھائیندا۔ تُوں پریم پریتی اندر متی، متوالی تیری دھار جنائیندا۔ تیری سیجا سوہے کلاپتی، کول نین سوہا پائیندا۔ تُوں ویکھ کھول کے اکھیں، ہرِ نیتر آپ گھلائییندا۔ تینوں سخیان نال ملاوے بناوے سچی سخی، سخی گرمکھ رُوپ وٹائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہرِ، آپ اپنی کِریا کر، تیریاں ہڈیاں لیکھے لائیندا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، ویکھنہارا پُشت جدیاں پُشت در پُشت پوشیدہ دانستہ دیدہ دید تیرا لیکھے لائیندا۔

* ۲۳ جیٹھ ۲۰۲۰ بکرمی کيسر سنگھ دے گرہ پنڈ امبا رائے جموں *

ویکھ کھیل پُرکھ سمرتھ، دو جہان پئی ڈہائیا۔ جوگی جتی رہے نٹھ، تپی ہٹھی دھیان لگائیا۔ ستی نیناں رہے تگ، نین نین اٹھائیا۔ ویراگی تیاگی کر اِکٹھ، ویراگی نال ملائیا۔ جوگی جوگیشر نیتر پٹ، چاروں کُنٹ ویکھ وکھائیا۔ تپی تیشر چھڈ تٹ، پلُو اپنا رہے چھڈائیا۔ جنگم سنیاسی کھیڑا کر کے بھٹھ، اپنا آپ رہے گوائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہرِ، آپ اپنی کِریا کر، اچرج کھیل رہیا رچائیا۔ اچرج کھیل ویکھ نرنکار، مان سرب رہے گوائیا۔ مچھندر ویکھ مار دھیان، جالندھر اشارے نال سمجھائیا۔ گورکھ سنگ ہویا حیران، ہرِ کا بھیو کھئے نہ آئیا۔ اُچے ٹلے پرت چڑھ چڑھ ویکھ زمیں اسمان، نُوں نظر کھئے نہ آئیا۔ چار کُنٹ پھر پھر ہون تھکان، بن پاندھی پنڈھ مُکائیا۔ الکھ نرنجن بول زبان، نعرہ اِکو اِک لگائیا۔ اندر وڑ وڑ کردے رہے دھیان، دھیان وچ کھئے نہ آئیا۔ تن خاک رہے چھان، سیس چھار پوائیا۔ نار چھڈ گھر مکان، بے در پھیرا پائیا۔ مٹدے رہے اِک بھگوان، دھیان اِک رکھائیا۔ پاٹے کَن وچ جہان، مُندراں جگت رہے وکھائیا۔ ہرِ کا رُوپ نہ سکے پچھان، ست سرُوپ نہ کھئے جنائیا۔ پڑھدے منتر رہے پون مسان، مسلہ حل نہ کھئے کرائیا۔ چاروں کُنٹ کردے رہے پرنام، نیوں نیوں اپنا سیس جھکائیا۔ پڑھ پڑھ دیندے رہے گیان، پُستک پوتھی ہتھ اٹھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہرِ، آپ اپنی کِریا کر، اپنا کھیل نہ کھئے سمجھائیا۔ گورکھ کہے میرا گورکھ دھندا، گہر گور نظر نہ آئیندا۔ میں لبھدا رہیا مائس بن کے بندہ، بندگی

اکو اک کرائیندا۔ میرا اندر نہ کھلیا جندا، کنجی ہتھ نہ کھئے پھڑائیندا۔ ردھی سدھی ہتھ وچ کھنڈا، سدھی اکو اک رکھائیندا۔ بدھی نال نہ ملیا صاحب بخشنا، کوشش کر کر اپنی کار کھائیندا۔ اُپر ہواں ویکھاں اندھا، نر ہر نرائن مکھ نہ کھئے وکھائیندا۔ ٹلے بہ کے گایا چھندا، شاکر اپنا آپ کرائیندا۔ صاحب نہ دسے کوئی سنگا، ساچا سنگ نہ کھئے نبھائیندا۔ اندر وڑ کے ویکھاں دساں رنڈا، کنت نظر کھئے نہ آئیندا۔ اُچے ٹلے نظر نہ آئے کوئی ڈنڈا، پوڑا حق نہ کھئے وکھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، اپنا کھیل اپنے ہتھ رکھائیندا۔ ویراگ کہے میرا تٹا ویراگ، ویراگ کم کسے نہ آئیا۔ دوس رین رہیا جہات، نیتر نین نین اٹھائیا۔ گرلاؤندا رہیا وانگ کاگ، کوک کوک سُنائیا۔ سُناؤندا رہیا اپنی آواز، تُو ہی تُو راگ الائیا۔ چاروں گنٹ رہیا بہاج، بن پاندھی پنڈھ مُکائیا۔ میری کسے نہ کھولی جاگ، جاگرت تُو نظر نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، اپنا کھیل اپنے وچ رکھائیا۔ ویراگ کہے میں جگت ویراگی، ہرہوں چوٹ نہ کھئے لگائیا۔ پریم پرتی تھوڑی تھوڑی دیندا رہیا بہاجی، ساچی وست نہ ہتھ پھڑائیا۔ کھیل کردا رہیا پنڈت مُلا شیخ قاضی، کائنات پھیرا پائیا۔ بندا رہیا تند ستار ربابی، رباب اکو اک وجائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سچ ویراگ نہ کھئے جنائیا۔ ویراگ کہے میرا تٹا مان، میری چلی نہ کھئے چٹرائیا۔ چار جگ میں دیندا رہیا گیان، آپ اپنی مت سمجھائیا۔ جگت ترسنا کرو ویران، گھر مندر اک وسائیا۔ ایشٹ دیو سِری بھگوان، گرو گرو سوامی نظری آئیا۔ میری چلی نہ جگت دکان، خالی ہٹ رہیا وکھائیا۔ کلجگ اتم شرع ہوئی بے ایمان، شک میرے اُتے پائیا۔ ویراگی بنیا نہ کوئی پُرکھ سُبجان، ہرہوں تیر نہ کھئے لگائیا۔ کوڑی کِرپا کر بلوان، بل اپنا رہی جنائیا۔ ہومیں ہنگتا لے نشان، لوک مات رہے جھلائییا۔ کام کرودھ لوہہ موہ کر پردھان، کوڑی پردھانگی رہے وکھائیا۔ اُنتر ہویا نہ کسے دھیان، سچ ویراگ نہ کھئے کھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ساچی کھیل آپ رچائیا۔ جت کہے میں نیتر رویا، نیناں نیر وپائیا۔ ست وچ کوئی پُرش نہ ہویا، دھیرج دھیر نہ کھئے دھرائیا۔ ستگر سیجے کوئی نہ سویا، کوڑی سیج جگت بندائیا۔ دُھردرگاہی کسے نہ لے کے آیا ڈھوا، اپنا ناؤں سچ ورتائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، اپنا کھیل رہیا وکھائیا۔ ہتھ کہے میں ہتھ وچارا، ہتھی نظر کھئے نہ آئیا۔ کوڑی کِرپا لگا سرب سنسارا، سچ دھرم نہ کھئے وکھائیا۔ چاروں گنٹ ہاباکارا، کام کرودھ کرے لڑائیا۔ ساچا ونج نہ کرے کھئے ونجارا، نام ست نظر

کتے نہ آئیا۔ چاروں گنٹ دھواں دھارا، اندھ اندھیرا چھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنی کرنی رہیا کھائیا۔ جوگ کہے میرا مکیا جوگ، جوگی نظر کھئے نہ آئیا۔ کت پاڑ تن لگایا روگ، روگی بنی جگت لوکائیا۔ ملیا میل نہ دھر سنجوگ، ہر کنت نظر نہ آئیا۔ آتم چُگی نہ ساچی چوگ، پر ماتم ترپت نہ کھئے کرائیا۔ کوڑی کرپا بھوگیا بھوگ، آسا ترسنا نہ کھئے بھجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، جوگی بیٹھے ڈھیریاں ڈھابیا۔ جوگیشہ کہے میری کوئی نہ جگت، چلے نہ کھئے چترائیا۔ مینوں ہتھ نہ آئی مکت، پھر پھر تھکا واہو داہیا۔ اپنی کرنی رہیا بھگت، بھگون دینہار سزائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنی کل آپ دھرائیا۔ تپیشہ کہے میں ہویا نہیں ترپت، ترسنا میری نہ کھئے بھجھائیا۔ دھونیاں تا تا پائی پیت، پیتا سکے نہ کھئے کٹائیا۔ جنگل جوہ ویکھیا پھرت، پھر پھر اپنا پھیرا پائیا۔ میری پوری ہوئی نہ حرص، ہوس نہ کھئے بھجھائیا۔ سری بھگوان نہ کرپا ترس، رحمت نظر کھئے نہ آئیا۔ سچ درشن نون رہیا تڑپ، میری تڑپ نہ کھئے بھجھائیا۔ چرن کول نون رہیا بھٹک، بھٹکنا سکے نہ کھئے مٹائیا۔ دور دراڈا رہیا لٹک، کنارہ نظر کھئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ بے پرواہ سُن دلیل، ہر شبیدی حُکم سنائیندا۔ سارے اٹھو چھیل چھیل، شہنشاہ حُکم منائیندا۔ رل کے کرو اک وکیل، وکلا اکو اک سمجھائیندا۔ سب دی کرے آنت اپیل، پرہہ آگے واسطہ پائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، شبیدی شبد شبد جنائیندا۔ شبد دھن سُن کان، سارے لین انگرائیا۔ گورکھ کہے کرو دھیان، کون تند ستار پلائییا۔ مچھندر کہے میں ہویا حیران، گاونہارا نظر کھئے نہ آئیا۔ جالندھر کہے میں دیاں بیان، سُناونہارا بیٹھا مکھ چھپائیا۔ ویراگ تیاگ بیراگ کہن اسیں سُنیا فرمان، سچ سندیسہ اکو آئیا۔ جپی تپی ہتھی نین شرمنا، سارے بیٹھے سیس جھکائیا۔ جوگیشہ تپیشہ مُنیشہ نیناں نیر وہان، راون مارن دھابینا۔ سارے اکو تھان اکھئے ہوئے آن، در ساچا اک وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ سندیسہ دئے سنائیا۔ سچ سندیسہ دسنہارا گر شبیدی دھار جنائیندا۔ شبد گرو گر ہو اجیارا، سب نون آگھ سنائیندا۔ اٹھو سارے رل کے بنو بھائی چارا، اکو گنڈھ پوائیندا۔ مان تان چھڈو سنسارا، سگلی بڈھ سمجھائیندا۔ دوئے جوڑ کرو نمسکارا، نون سو اکھڑ اک پڑھائیندا۔ جو نظر نہ آئے نر نرنکارا، تِس دا بھیو آپ کھلائییندا۔ جس نون لبھدے جنگل جوہ اجاڑ پہاڑا، اچے ٹلے آسن

کھئے نہ لائیندا۔ جس دی بھال کردے ڈونگھی غارا، اندھ اندھیر مکھ نہ کیسے وکھائیندا۔ جس نوں لبھدے اُتے تٹ کنارہ، سو صاحب کھیل
 کھلائیندا۔ جس دے پچھے چھڈو گھر بارا، در در الکھ جکائیندا۔ سو صاحب ساچا یارا، آپ اپنی کل ورتائیندا۔ کلجگ آنت لے اوتارا،
 نہکلنک ناؤں رکھائیندا۔ اُچے تِلے پربت چھڈ کے ڈونگھیاں غاراں، سچ سینگھاسن سو بھیا پائیندا۔ جس دی چرن دھوڑ منگے سنسارا، سو
 صاحب دیا کھائیندا۔ جس دا امرت ٹھنڈا ٹھارا، امیوں رس جام پھائیندا۔ سو مل کے بیٹھا اک کنارہ، جس کنارے گرمکھ سو بھیا پائیندا۔
 سارے رل کے آؤ چل دوارا، در دروازہ آپ کھلائیندا۔ جن بھگتاں کرے سچ پیارا، پرتی سنتاں نال لکھائیندا۔ چار جگ دے پچھلے
 چھڈے سارے یارا، ریتی اگلی آپ بدلاییندا۔ اپنا بدلو سارے نعرہ، نر نرائن آپ سمجھائیندا۔ جا کے ویکھو چناب کنارہ، کندھی بیٹھا
 سو بھیا پائیندا۔ جتھے سچ پربت دا چل رہیا وبارا، عاشق معشوقاں راہ وکھائیندا۔ سو صاحب پروردگارا، بے پرواہ اپنی کار کھائیندا۔ مندر
 سو پے اک دوارا، جس گرہ اپنا ڈیرہ لائیندا۔ رل کے جو بولے سوہنگ مہراج شیر سینگھ وشنوں بھگوان جیکارا، تنہا اپنا میل
 ملائیندا۔ سارے ویکھن نین آگھاڑا، یائے اُف طوبی ایہہ کی کھیل رچائیندا۔ ساڈا کیسے کم نہ آیا لگا آگھاڑا، نٹوآ ناٹ اپنا سانگ ورتائیندا۔ چلو
 سارے رل کے کریئے دیدارا، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا کھیل آپ سمجھائیندا۔ شبد کہے جب آؤگے۔ ڈنڈوت دُور
 دُور کراؤگے۔ دوتے جوڑ سپس جھکاؤگے۔ بھگتاں آگے واسطہ پاؤگے۔ آپ اپنا مان تجاؤگے۔ گرسکھاں دی دھوڑ مستک لاؤگے۔ پھر
 سنگت وچ رل جاؤگے۔ زوداس چمار کولوں لیکھ لکھاؤگے۔ پچھلی کیتی سرب بدلہاؤگے۔ عدلی آگے جا کے واسطہ پاؤگے۔ بدلی جنم کرم
 کراؤگے۔ ساچی ترنی پھیر تر جاؤگے۔ جس ویلے درشن پاؤگے۔ درشن پا آتر خوشی مناؤگے۔ آتر خوشی چڑھ چا، ساچا رنگ
 رنگاؤگے۔ اک دوجے نال ملاؤگے ہاں نال ہاں، ہاں ہاں کر کے اپنا آپ مٹاؤگے۔ درشن کر کے کندھے جھنناں، جھگڑا سرب مٹاؤگے۔ اُچی
 بول کہنا پرہہ ملیا آن ملاح، چڑھ بیڑے اپنا کندھا ویکھ وکھاؤگے۔ تن ملنی نہ پئے پھیر سواہ، کن پاڑ نہ جوگ ہنداؤگے۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، گھر ساچے سو بھیا پاؤگے۔ گھر ساچا سوہنا لگیگا۔ جس گھر دیپک جوت جکیگا۔ پُرکھ
 ابناسی صاحب سچیکا۔ سچ دربار لگیگا۔ بھگت بھگوان درشن کر کے رجیگا۔ اوتھے سب دا پڑدہ کجیگا۔ جو ہر سنگت وچ سچیکا۔

اگنی آگ پھیر نہ دجھیگا۔ جنگل جوہ نہ اُٹھ اُٹھ بھجیگا۔ تپ ہنٹھ وچ نہ پھسیگا۔ پرہہ درشن کر کے ہسیگا۔ اک دوجے نوں دسیگا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، گرمکھ سجن نال رکھیگا۔ اسیں درس کر کے آواں گے۔ سوہنگ ڈھولا گاواں گے۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان دھیاواں گے۔ تن خاک نہ کھئے رماواں گے۔ مندرا کن نہ کھئے لٹکاواں گے۔ وال کُنڈل نہ کھئے پاواں گے۔ اُنگل نال نہ کیسے سمجھاواں گے۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دیوے ساچا ور، اسیں پچھلی بھل بخشاواں گے۔ سچ دوارا اک کھلائیگا۔ سری بھگوان ڈیرہ لائیگا۔ بھگت سجن سنگ رکھائیگا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ٹلا پربت اکو اک وڈیائیگا۔ پربت ٹلا سوہے چوٹی، ڈونگھی غار دئے وڈیائیگا۔ جس مندر جگے نرمل جوتی، سو گرہ وچے ودھائیگا۔ سب دی آسا اُٹھائے سوتی، ستیاں لے جگائیگا۔ پارہم دے بن جاؤ گوتی، دوجی ونڈ نہ کھئے ونڈائیگا۔ ہر کا نام پکوان ساچی روٹی، گلی تندور نہ کھئے لگائیگا۔ کھانی ملے نہ کیسے بوٹی، بھن کباب نہ کھئے وکھائیگا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا بھيو رہیا جنائیگا۔ سارے کہن کرو وچار، ہر جو کی کی کھیل رچایا۔ کلجگ اتم ہو تیار، نرگن اپنا ویس وٹایا۔ بن بھگتیوں رہیا تار، بن کرنیوں گود بہایا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اُٹھایا۔ سارے کہن اسیں ہوئے حیران، حیرانی سب دے اُتے چھائیگا۔ غریب نمانے ویکھ انجان، بالے سوئے رہیا اُٹھائیگا۔ جنہاں اندر وڑ کے دھریا نہیں کدے دھیان، تٹ کنارے بیٹھ نہ راگ الاٹیا۔ جنگل جوہ پھرے نہ بیابان، ٹلے آسن کھئے نہ لائیگا۔ کلجگ اتم اوہناں ملیا بھگوان، جنہاں اپنی سمجھ ذرا نہ آئیگا۔ ویکھ کھیل سارے پچھتان، ساڈی کرنی کم کیسے نہ آئیگا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اچرج کھیل وکھائیگا۔ سری بھگوان شبدی دتے، حکمی حکم جنائیندا۔ بھگتاں اندر نرگن ہو کے وسے، غریب نمانے گلے لگائیندا۔ پورب جنم دے جو سانہ کے رکھے، کلجگ اتم ویکھ وکھائیندا۔ اپنی کرنی وچ جو پھسے، تنہاں دھکا اپنا لائیندا۔ جو سرن سرنائی ڈھٹھے، تنہاں بھڑ باہوں گود بہائیندا۔ جنہاں پت پرمیشور ملے تنہاں جوگ ابھاس دے کرنے پین نہ رتے، جنگل جوہ نہ کیسے پھرائیندا۔ پردے اندر وڑ کے آپے دتے، اتم پرما تم آپ جگائیندا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا بھيو آپ چکائیندا۔ میرا بھيو اگم اتھاہ، سار کیسے نہ آئیگا۔ جگ جگ بھگتاں لواں جگا، جاگرت جوت کر رُشناٹیا۔

لکھ چوراسی وچوں اٹھا، اپنی بوجھ بُجھائیا۔ ساچی جُگتی اک سمجھا، چرن کول دیاں سرنائیا۔ سُرُتی شبِدی گنڈھ پوا، جوڑی جوڑ
 جوڑ سمجھائیا۔ آتم سیجا ڈیرہ لا، گھر مندر کراں رُشنائیا۔ کندھی تار آیا جھناں، چنّ آب اپنے نال ملائیا۔ آب بیٹھا سیس جھکا، چنّ
 چرن دھیان لگائیا۔ لاگے پتھر کہے میں لگن نہیں دینا داء، میرے وچ وڈی وڈیائیا۔ میں پرہ دے چرن چُاں اپنا مُکھ اٹھا، بن سیوک
 سیو کائیا۔ اپنی چھاتی اُتوں دیاں لنگھا، خوشیاں نال بہار اُٹھائیا۔ گُرمکھ دوارے دیاں پُچا، جتھے بیٹھے دھیان لگائیا۔ جھناں کہے میرا
 بے پرواہ، میرا آب لیکھے لائیا۔ جو گُرمکھ سبج نال لے کے آیا بن ملاح، بیڑے اپنے اُتے چڑھائیا۔ میں اپنی دھار دا ٹھنڈا جل اوہناں دیاں
 پیا، ٹھنڈک اپنے سینے پائیا۔ براہمن دا پچھلا لیکھا دیاں چُکا، چُکے لیکھا وچ جگت لوکائیا۔ دھنّ بھاگ میرے وچوں کلا گیا نہا، اپنی
 پچھلی بھل بھُشائیا۔ ہر سنگت ساری بنائی گواہ، شہادت اکو وار بھُگتائیا۔ گورکھ ویکھ نین رہیا شرما، میرے چیلے ملی وڈیائیا۔
 چرپٹ لیکھا رہیا مُکا، جھٹ پٹ اپنا داء لگائیا۔ پچھلا پھٹ لیا گوا، فیصلہ اکو وار کرائیا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، ہر
 سنگت ساری رہیا ترا، جو چرناں نال آئی چرن ملائیا۔

* ۲۴ جیٹھ ۲۰۲۰ پکرمی چناب دے کنڈھے اُتے چڑھدا گرام گھاٹ جموں * *

چن آب ہتھ دوئے جوڑے، دھیان اک لگائیا۔ راہ تگن مچھ کچھ سنسار جل ہوڑے، اندر بیٹھے دھیان لگائیا۔ جگ چوکری سٹے
 تیرے اُتے ڈورے، ڈوری تیرے ہتھ پھڑائیا۔ گرو اوتار پیر پیغمبر کوئی نہ بہڑے، عاشق معشوق کئے تاریاں لائیا۔ ستجگ تریتا دواپر
 کلجگ پیا رہیا روہڑے، دھار دھار نال رلائیا۔ ہر گوبند اکو وار لنگھیا چڑھ کے اُپر گھوڑے، پتن میرے پھیرا پائیا۔ میں رویا کر کے
 بہڑی بہڑے، نیتز نیناں نیر وہائیا۔ پرہ ساچے دی مینوں لوڑے، دیوے درس بے پرواہیا۔ ہر گوبند کہے پُرکھ اکال چھیتی بہڑے، سب دا
 لیکھا دئے مُکائیا۔ چنّ سُن بانکے چھوہرے، چنّ تینوں رہیا سمجھائیا۔ آپ چلے سب دے مہرے، بے آب لئے ترائیا۔ جوتی جوت سروپ
 ہر، آپ اپنی کِریا کر، تیری آسا پور کرائیا۔ چنّ کہے میں رکھاں اڈیک، آب کہے میں بیٹھاں دھیان لگائیا۔ پرہ صاحب آوے ٹھیک، گھر

میرے پھیرا پائیا۔ اوہ ویلا سُنیا نزدیک، دُور دُراڈا پندھ مُکائیا۔ میری چرن بندھائے پریت، پریتی پتھراں نالوں ٹڑائیا۔ ریت بالو ہوئے ٹھنڈی سیت، جو میرے ہیٹھان سیج رہی وچھائیا۔ درشن ہووے اک اتیت، میری تڑپھ دئے بُجھائیا۔ میں اُچھلان کُداں گواں گیت، تیرا تیرا راگ الائیا۔ ہر گوبند نشانہ دس ٹھیک، دئے جوڑ واسطہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی سیکھیا اک سمجھائیا۔ ہر گوبند دیوے شُبھ اسپس، مہر نظر اُٹھائیا۔ کِریا کرے آپ جگدیش، جگدیش پھیرا پائیا۔ ویلا وقت سہائے پیس پیس، پیس پیس وچے ودھائیا۔ نیتز کھول رکھ اڈیک، نین اکو راہ تکائیا۔ تیرا آب کرے سیت، تیرا چن سینل روپ وٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہار سدا وڈیائیا۔ کون ویلے سری بھگوان آوے بھنا اپنا پندھ مُکائیا۔ سردی گرمی کہ لگے ہُما، گرمی رُت جگت سہائیا۔ جس ویلے آئے در میں نیوں نیوں چرن چُجاں، چُم چُم خوشی منائیا۔ مینوں آوے رس جیہڑا رس ملیا نہیں ماں ماما، سپر امرت دئے پیائیا۔ میں اپنے راگ سُناواں دُھنا، اُچی کوک کوک الائیا۔ چھپر ہوئے میرے بنا، میرے کندھے ملے وڈیائیا۔ جس پتھراں اُتوں تاریا دھتا، تنہاں پتھراں اُتے بہہ کے میرا بیڑا پار کرائیا۔ میں بنیا رہیا جگ چوکرئی اٹھا، میری اکھ نہ کیسے کھلائی۔ میں سُندا رہیا سادھاں سنتاں کولوں کتاں، جو میرے کندھے بہہ بہہ ڈھولا رہے گائیا۔ سری بھگوان سدا سد جن بھگتاں پچھے پھرے بھنا، بھج بھج اپنا پندھ مُکائیا۔ جوؤ نامے سہائی چھپر چھتا، توں گُرمکھاں دئے وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہر نظر اک اُٹھائیا۔ ہر گوبند کہے سُن چناب، چن چاندنی تیری رُشنائیا۔ جس ویلے آوے بن نواب، نویت اپنے نام وجائیا۔ نیوں نیوں سجدہ کریں آداب، بندن جوڑ سپس جھکائیا۔ کریں پرنام جو بھگت آون ساتھ، تنہاں نیوں نیوں لاگنا پائیا۔ تیرے اندر وڑ کے سوہنگ ڈھولا گاون گاتھ، تیرا لیکھا دین چُکائیا۔ پھیر نظر آئے رگھناتھ، پتن بیٹھا بے پرواہیا۔ تیری پوری کرے خواہش، آسا آسا وچ ملائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سد دیونہار وڈیائیا۔ چناب کہے جب پریم میرا آویگا۔ جن بھگتاں نال لیاویگا۔ میرے پریم دا بدھا، نٹھ نٹھ اپنا پندھ مُکاوِیگا۔ کیوں، ہر گوبند دے کے گیا سدا، ایسے کر کے اپنی سیو لگاویگا۔ سری بھگوان کوئی نہ رکھے لوک لجا، ولّ نانیان اپنا قدم اُٹھاویگا۔ سچ پریم اندر بدھا، واہو داہی چل کے آویگا۔ نال رکھائے بُدھا نڈھا، جوہن اپنا رنگ رنگاویگا۔ پار کر کے آئے ڈونگھی کھڈا، اُچے

ٹلے چرناں ہیٹھ دباویگا۔ ہر سنگت دیوے اپنا سدا، حُکم اک جناویگا۔ جاؤ ویکھو میرا بچہ، جہناں بیٹھا راہ تکاویگا۔ جو پریم پریتی وچ
 سچا، ساچا نین اٹھاویگا۔ اوہنوں جا کے کہو اچھا، ہر جو تیرے در تے آویگا۔ جس تاریا مجھ کچھا، سو کاشتکار پھیرا پاویگا۔ چرن
 کول تیرے مکھ چوائے رسا، امرت سیر اک پیاویگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اٹھاویگا۔ چناب کہے سُنو
 گرسکھو میرے ویر، میں واسطہ رہیا پائیا۔ جگ چوکڑی ہویا رہیا دلگیر، ملیا میل نہ سچے ماہیا۔ نیتر ویاؤندا رہیا نیر، نیر بھیج واہو
 داہیا۔ پربت چوٹیاں آیا چیر، جنگل جوہ اپنا پندھ مکائیا۔ اتم منزل آئی اخیر، میرا لیکھا رہیا مکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی
 کرپا کر، دیونہار سرب وڈیائیا۔ جن بھگتو میری سُنو ارداس، دوئے جوڑ واسطہ پائیا۔ مینوں ہتھیں چُک کے لے چلو پرہہ دے پاس،
 چرناں وچ دینا بہائیا۔ میں اک اکلّا ہویا رہیا نراس، سنگی نظر کھئے نہ آئیا۔ سادھ سنت کسے نہ دتا ساتھ، کوٹن کوٹ نہا نہا گئے تاریاں
 لائیا۔ کلجگ آنت گرمکھو تھادے نال پھرے رگھناتھ، رگھپت اپنی دیا کمائیا۔ تھادّا بنیا سجن ساک، میرا ناتا دیو جڑائیا۔ مینوں مل جائے
 شاباش، سر میرے ہتھ ٹکائیا۔ میں بھگتاں ملاں سچ جماعت، مل مل اپنا میل ملائیا۔ گرمکھو آؤ دوویں لے کے ہاتھ، میرا پریم اوہناں
 وچ ٹکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، میرا لیکھا دئے مکائیا۔ سارے سکھ جان اٹھ، اپنا بل دھرائیا۔
 اندرے اندر بولن جیکارے رسنا رہے چپ، چپ چپیتے اپنے نال ملائیا۔ پریم پیار جل دا بہرن بک، بک پرہہ چرناں اُپر پائیا۔ دوہاں دا
 اُجل ہووے مکھ، میل کسے رہن نہ پائیا۔ ستگر سچا جائے تھہ، اٹھ اپنی دیا کمائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا
 ساچا ور، لیکھا سب دا پور کرائیا۔ رواداس تیرا دھنّ واد، ساڈھ تین ہتھ گرمکھ تیری وڈیائیا۔ پہلوں گنگا بدھا نات، اک اکلے کسیرا
 بھیٹ چڑھائیا۔ براہمن ودھایا وواد، من واسنا ہلکائیا۔ کلجگ آنت سُن میری فریاد، در میرے پھیرا پائیا۔ ہر بھگت لیاندے ساتھ، وڈی
 جماعت بنائیا۔ دوئے جوڑ مستک ٹیکان ماتھ، چرن دھوڑ مستک لاواں شاہیا۔ پرہہ ملیا پُرکھ سمراتھ، ساکھیات نظری آئیا۔ میری
 پوری ہوئی آس، آسا بھگتاں نال ملائیا۔ میرا لیکھا لیکھدے خاص، ایہو تیرے آگے عرضوئیا۔ تیرا میرا پرہہ نالوں تئے نہ ساتھ، جگ آوے

جگ اپنے نال رلائیآ۔ میرے دوویں ویکھ خالی ہاتھ، بن پرہہ چرن پریتی ساچی وست نظر کھئے نہ آئیآ۔ دھن وڈیائی وچی ودھائی ہر سنگت چل کے آئی تاٹ، میرا کنارہ رہی سہائیآ۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، کل کیرپا کری آپ، وچولا اپنا بھگت بنائیآ۔

* ۲۴ جیٹھ ۲۰۲۰ بکرمی ہرنام سنگھ دے گرہ چڑھدا گرام جموں * *

چناب کہے میری آرزو ارب، ابتدا نظر کیسے نہ آئیآ۔ لوک مات میری بینتی کھرب، خواہش پور نہ کھئے کرائیآ۔ جگ چوکرئی دیندا آیا ضرب، انک انک نال ودھائیآ۔ تن من وار کردا رہیا حرج، ہر جو نظر کیسے نہ آئیآ۔ جگ ڈھولا گاؤندا رہیا کنڈھے طرز، سد اپنا راگ الائیآ۔ میری دھار ویکھ ہندے رہے اسچرج، آبشار سوہنا روپ وٹائیآ۔ میری چوٹی لبھدے رہے مرد، کر دردانگی پھیرا پائیآ۔ میرے اندر وڑ کے ہندے رہے سرد، تن ماٹی خاک ٹھنڈ ورتائیآ۔ اندروں کیسے نہ گئی مرض، مشکل حل نہ کھئے کرائیآ۔ میں کردا رہیا اکو عرض، آرزو پرہہ دی جھولی پائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، میرا لیکھا دئے چکائیآ۔ جگ چوکرئی تکیا راہ، نیتر نین نین اٹھایا۔ سادھ سنت کیسے نہ پکڑی بانہ، گر اوتار انگلی کھئے نہ لایا۔ گیان دھیان سکیا نہ پار کرا، پوجا پاٹھ رنگ نہ کھئے وکھایا۔ شاستر سمرت کوک رہے سنا، انجیل قرآن کلمہ نبی پڑھایا۔ ٹلے پرت روون مارن دھاہ، نیتر نیناں نیر وہایا۔ سگلا سنگ نہ دیوے کوئی نیہا، ساچا میل نہ کھئے ملایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، جگ جگ سب دی آسا پور کرایا۔ جگ چوکرئی کردا رہیا ارداس، پرہہ آگے دھیان لگائیآ۔ میں تیری دھاروں اچی شاخ، شہنشاہ تیرے ہتھ وڈیائیآ۔ پابن نال میرا ساتھ، پاتھر میرا رنگ رنگائیآ۔ دوہاں وچولا صاحب رکھناتھ، تیری وڈ سرنائیآ۔ جگت ویکھے میرا پتن تاٹ، میں تیرے کنارے دھیان لگائیآ۔ کون ویلا میری مکے واٹ، ہر چرن ملے سرنائیآ۔ پنج تت نہ دے کوئی آب، نور ظہور نہ کھئے رُشنائیآ۔ کایا مندر نہ کھئے کعب، کلمہ رسنا نہ کھئے جنائیآ۔ سجدہ سپس نہ کھئے آداب، چرن سرن نہ کھئے سرنائیآ۔ حجرہ سچ نہ کھئے محراب، مندر نظر کھئے نہ آئیآ۔ بھوپت بھوپ نہ کھئے نواب، راج راجان نہ کھئے اکھوائیآ۔ گر اوتار نہ کھئے سادھ، بھگت بھو نہ کھئے چکائیآ۔ میں کوک کوک ماردا رہیا آواز، دروہی دروہی ڈھولا گائیآ۔ آ صاحب غریب

نواز، نائیاں ہو سہائیا۔ آد ساجن لیا ساز، آنت ویکھ بے پرواہیا۔ تڈھ بن کوئی نہ رکھے لاج، مہر نظر نہ کھئے اٹھائیا۔ میرا چلدا ویکھ جہاز، تیرے کنارے راہ تکائیا۔ کر کیرپا دیویں داد، وست امولک جھولی پائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، سد دینی مان وڈیائیا۔ صاحب کہے سُن چن پیارے، ہر جو ہر ہر دئے وڈیائیا۔ جگ چوکرئی کھیل نیارے، نرگن سرگن رُپ دھرائیا۔ نو نو چار کرے پار کنارے، ویلا وقت دئے سمجھائیا۔ کل کلکی لے اوتارے، نہکلنکا ناؤں رکھائیا۔ جوتی تُوں تُوں چمکارے، شبدی شبد ڈنک وجائیا۔ کرے کھیل اگم اپارے، الکھ نرنجن وڈ وڈیائیا۔ جگ جنم دے وچھڑے بھگت اٹھالے، سویاں اکھ آپ کھلائیا۔ تیرے کنڈھے آپ بہال، مانس جنم رُپ وٹائیا۔ کر کیرپا کایا اندر بنائے سچئی دھرمسالے، دھرم دوار اک جنائیا۔ ساچا مارگ اک سُکھالے، راہ اکو اک وکھائیا۔ نرگن ہو کے چلے نالے، سرگن ساچا سنگ نبھائیا۔ ڈھولا گاؤ وشنوں بھگوانے، سوہنگ اپنا نام چپائیا۔ چل کے آئے نوجوانے، نر نرائن پھیرا پائیا۔ کرے کھیل والی دو جہانے، بھیو ابھید دئے جنائیا۔ جن بھگتاں بٹھے ساچے گانے، ساچا سگن منائیا۔ امرت آتم دیوے پین کھانے، امیوں رس اک مکھ چوائیا۔ سچ جنائے اُچ نشانے، نشانہ اکو اک اٹھائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، سد دیونہار وڈیائیا۔ بھگت اپائے تیرے کنڈھے، کنڈھے تیرے ملے وڈیائیا۔ گیت گوبند جنائے چھندے، انمولا راگ اک سمجھائیا۔ مانس منکھ ویکھنہارا بندے، بندگی اکو اک درڑائیا۔ پھڑ کے چاڑھے اپنے ڈنڈے، گھر ساچا دئے وکھائیا۔ گرمکھ دوئے جوڑ کر بینتی دان اکو منکے، پرہہ ملے چرن سرنائیا۔ کون ویلا کون وقت ہر ستگر گھر در دروازہ لنگھے، دُور ڈراڈا پندھ مکائیا۔ ہر سنت سہیلے رکھے سنگے، بھگتاں دیوے مان وڈیائیا۔ گود بہائے چنگے مندے، مندے چنگے اکو رنگ رنگائیا۔ جنہاں گائے سوہنگ چھندے، سو صاحب سچے رہے بھائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ویکھنہارا ہر گھٹ تھائیا۔ جن بھگت دوارے آئے بھگوان، ہر جو اپنا پھیرا پائیا۔ تیری عرض کرے پروان، بے پرواہ سچا شہنشاہیا۔ ساچا حکم دیوے حکمران، ڈھردرگاہی حکم منائیا۔ جاؤ بھگنو چلو کرو اشنان، اچھیا چن دی پور کرائیا۔ آب کہے میرا پورا ہوئے دھیان، دھیان دھیان نال ملائیا۔ سب دا راکھا نوجوان، مہربان بے پرواہیا۔ جن بھگتاں بنے سدا رکھوال، جگ جگ سیو کھائیا۔ پچھے چلیا بن پرتپال، پرتپالک وڈ وڈیائیا۔ ہر سنگت ساری سچ ٹھال، نئی اپنا نام وکھائیا۔ اکھئے کیتے شاہ

کنگال، اُوچ نیچ نہ کھئے جنائیا۔ نہ ہر نرائن بن دلال، پاپن پاتھر سوہیا پائیا۔ ویکھنہارا ساچے لال، گُرمکھ سجن پردہ لاپیا۔ لہنا دین چُکائے
 وچ جہان، جگ جیون داتا وڈ وڈیائیا۔ ساچی آسا کرے پروان، جل اپنا چرن چُھپائیا۔ نیر سپر ہویا پردھان، زنجیر نظر کھئے نہ آئیا۔ ہر
 گوہند دتا اک بیان، ضامنی ساچی سچ رکھائیا۔ اتم لیکھا میٹے سری بھگوان، بھگوان اپنا پھیرا پائیا۔ گُرمکھاں دیوے دان، داتا دانی آپ
 ہو جائیا۔ تیرے کنڈھے بیٹھا سنگھ ہرنام، ہر کا نام رہیا دھیائیا۔ بھگتاں پچھے تیری کلیان، تیرا کرم کانڈ مٹائیا۔ روڑھ رُڑھدا جائے جہان،
 پاتھر مٹی بالو سمنڈ ساگر وچ سہائیا۔ ایہو کھیل سری بھگوان، نکے وڈے چھوٹے نڈھے سارے اپنے وچ رکھائیا۔ گُرمکھاں گر گر ویکھنہارا
 ساچے پچھے، پتا پوت پھیرا پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ساچا ور، لہنا سب دا رہیا چُکائیا۔ لہنا سب دا
 چُکے مات، لوک مات رہن نہ پائیا۔ ابناسی کرتا ویکھنہارا مار جہات، جہاکی اپنی رہیا جنائیا۔ رُوداس چارا رکھے ساتھ، گُرمکھ اپنے انگ
 لگائیا۔ دو جہاناں لیکھا لکھے قلم دوات، شاہی اپنا رنگ وکھائیا۔ لیکھے اندر اتم گھاٹ، پتن ملے سچا ماہیا۔ لہنا چُکے پچھلی ذات، آگے
 ذات نہ کھئے وکھائیا۔ نرگن صاحب ٹھا کر وسے ساتھ، سوامی اکو نظری آئیا۔ گرہ مندر پُچھے وات، گھر سجن ہویے سہائیا۔ چرن کول بندھائے
 نات، مٹر پیارا اک شبد اگمی دیوے گاتھ، ڈھولا اکو اک جنائیا۔ سچ کنارہ دسے گھاٹ، تٹ اکو اک سمجھائیا۔ جنم کرم دی مکے واٹ،
 پاندھی پندھ نہ کھئے رکھائیا۔ بھگت بھگوان اک جماعت، سوہنگ پٹی رہیا بندھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا
 ساچا ور، لیکھا لیکھے سب دا لائیا۔ ہرجن لیکھا لیکھے جائے لگ، لاگت ہر نہ کھئے رکھائیا۔ نو نو چار جو رہیا الگ، اتم اپنا میل ملائیا۔
 ویس دھر سورا سرگ، سرتی سب دی رہیا کھلائییا۔ ہرجن ہنس بنائے کگ، سوہنگ مانک موتی ہنسا چوگ چُکائیا۔ آتر آتم سیجا
 سچ، گھر مندر رہیا سہائیا۔ درس دکھائے بھج بھج، ستگر سچا وڈ وڈیائیا۔ غریب ناناں دکھیاں درد رہیا ونڈ، حصہ اپنی جھولی پائیا۔
 جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، مہربان سدا اکھوائیا۔ مہربان ہویا مہربان، اپنے ہتھ رکھے وڈیائیا۔ جن بھگتاں دیوے مان،
 سر اپنا ہتھ رکھائیا۔ دُکھ درد سرب مٹ جان، بخشے سچ سچی سرنائیا۔ سوہنگ مہراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، ہرجن ڈھولا گان،
 آتم آتر وجے ودھائیا۔ گھر سُکھ اُچے آن، مُکھ اُجل دے کرائیا۔ چن آب کر پروان، آب حیات سرب پیائیا۔ کرے کھیل خلق مہان،

خالق اپنی دھار سمجھائیا۔ کلجگ آنت ہو پردھان، بھگت بھگونت لئی اُٹھائیا۔ سرب جیاں دا اک گیان، اِکو نام دِرڑائیا۔ سرب جیاں دا اک اشنان، اک سروور نُہائیا۔ سرب جیاں دا اک مکان، مندر اِکو دئیے درسائیا۔ سرب جیاں دا اک دھیان، گر چرن سچّی سرنائیا۔ سرب جیاں دا اک مان، جو پرہہ در بیٹھن سیس جھکائیا۔ سرب جیاں دا اک نشان، ست ستوادی آپ جھلائییا۔ سرب جیاں دا اک گیان، سوہنگ ڈھولا ربیا پڑھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوون بھگوان، سب دی اچھیا کرے پروان، نراسا رہن کھئی نہ پائیا۔

* ۲۴ جیٹھ ۲۰۲۰ بکرمی دھنّا رام دے گرہ امبا رائے جموں *

ہرِ کا حُکم ہرِ دوار، ہرِ ہرِ آپ چلائیندا۔ ہرِ کا حُکم ہرِ کرتار، ہرِ کرتا کھیل کرائیندا۔ ہرِ کا حُکم ہرِ مندر اپر اپار، ہرِ ہرِ آپ بنائیندا۔ ہرِ کا حُکم سچکھنڈ کھول کواڑ، سچ دوارا سوہیا پائیندا۔ ہرِ کا حُکم نرگن سرگن بھے دھار، نرور اپنی کار کھائیندا۔ ہرِ کا حُکم وشن برہما شو کرے پزار، ترے ترے اپنا رنگ رنگائیندا۔ ہرِ کا حُکم ترے پنج اکھاڑ، نرگن سرگن ونڈ ونڈائیندا۔ ہرِ کا حُکم لوآن پُریاں برہمنڈاں کھنڈاں پزار، سورج چند نور چمکائیندا۔ ہرِ کا حُکم دھرنی دھرت دھول آکاش، دھول اپنا حُکم منائیندا۔ ہرِ کا حُکم شاستر سمرت وید پُران کر پرکاش، لوک ماتی راہ چلائیندا۔ ہرِ کا حُکم گر اوتار کھیل تماش، جگ جگ اپنی کار کھائیندا۔ ہرِ کا حُکم ستجگ تریتا دوایر کلجگ پاوے راس، منڈل منڈپ گوپی کابن نچائیندا۔ ہرِ کا حُکم پرتمھی آکاش، گگن گگنتر رنگ چڑھائیندا۔ ہرِ کا حُکم لکھ چوراسی کھیل تماش، خالق خلق روپ وٹائیندا۔ ہرِ کا حُکم آتم پرما تم آس، آسا آسا وچوں جنائیندا۔ ہرِ کا حُکم لوک پرلوک، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ساچا حُکم آپ ورتائیندا۔ ہرِ کا حُکم سدا ورتنت، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیا۔ ہرِ کا حُکم سیری بھگونت، بھگون اپنی کار جنائیا۔ ہرِ کا حُکم مہا اگنت، لیکھا لیکھ نہ سکے کوئی رائیا۔ ہرِ کا حُکم جگا جگنت، جگ چوکری کارے لائیا۔ ہرِ کا حُکم بودھ اکادھا پنڈت، سدا سد کرے سچ پڑھائیا۔ ہرِ کا حُکم ڈھردرگاہی منت، منتر اِکو نام جنائیا۔ ہرِ کا حُکم نرگن سرگن میلا نار

کنت، سیج سہنجنی اک وڈیائیا۔ ہر کا منت ہرجن سنت، حُکمی حُکم کھیل کرائیا۔ ہر کا حُکم بھگت بھگوت، اپنے رنگ وکھائیا۔ ہر کا حُکم، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، جُگ جُگ جگت منائیا۔ ہر کا حُکم جُگ جُگ جُگ چار، چارے ویداں بھیو کھلائیندا۔ ہر کا حُکم جُگ چوکرئی کر پسار، نت نوت اپنی دھار وکھائیندا۔ ہر کا حُکم چارے کھانی کر اجیار، اندج جیرج اُتبھج سینج ونڈ ونڈائیندا۔ ہر کا حُکم چارے بانی بول جیکار، چاروں کُنٹ نعرہ اک لگائیندا۔ ہر کا حُکم سرب پسار، حُکمے اندر کھیل وکھائیندا۔ ہر کا حُکم لکھ چوراسی دے ادھار، گھٹ گھٹ واسی ویکھ وکھائیندا۔ ہر کا حُکم گر اوتار شبدی بول جیکار، لوک مات سرب سمجھائیندا۔ ہر کا حُکم لیکھا جانے دُھر دربار، دُھر دی بانی بان لگائیندا۔ ہر کا حُکم بھگت پیار، سچ پریتی اک سمجھائیندا۔ ہر کا حُکم سنت ادھار، ہر جن ساچے پار کرائیندا۔ ہر کا حُکم گرُمکھ اجیار، گر گر صفتی صفت صلاحندا۔ ہر کا حُکم گرُمکھ جائے تار، پھڑ باہوں پار کرائیندا۔ ہر کا حُکم منے گر اوتار، پیر پیغمبر سیس جھکائیندا۔ ہر کا حُکم ڈونگھا ساگر وچ سنسار، ہاتھ کھئے نہ آئیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، حُکمے اندر کھیل کرائیندا۔ ہر کا حُکم سدا سد میت، سکلا سنگ نبھائیا۔ ہر کا حُکم سدا اتیت، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیا۔ ہر کا حُکم سدا سُرجیت، نہ مرے نہ جائیا۔ ہر کا حُکم سدا انڈیٹھ، جگت نیتر ویکھن کھئے نہ پائیا۔ ہر کا حُکم مندر مسیت، شودوالے مٹھ اُچھائیا۔ ہر کا حُکم کھیل ہست کیٹ، اوچ نیچ ونڈ ونڈائیا۔ ہر کا حُکم، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ہرجن ساچے دئے سمجھائیا۔ ہر کا حُکم مانو اک، دوچی اور نہ کھئے پڑھائیا۔ ہر کا حُکم گرُمکھ سکھ، سکھیا سچ سمجھائیا۔ ہر کا حُکم لیکھا دیوے لکھ، نہ سکے کھئے مٹائیا۔ ہر کا حُکم دُھردرگابی پائے بھکھ، بھچھیا اکو اک ورتائیا۔ ہر کا حُکم جن بھگتاں کرے ہت، ہتکاری اک اکھوائیا۔ ہر کا حُکم رہے نت نوت، جُگ جُگ سنگ نبھائیا۔ ہر کا حُکم ہرجن وسے چت، دھیان اکو اک رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، حُکمے اندر حُکم ورتائیا۔ ہر کا حُکم ہر گھٹ اندر، حُکمی حُکم جنائیندا۔ ہر کا حُکم ڈونگھی کندر، اُچے ٹلے پریت ویکھ وکھائیندا۔ ہر کا حُکم توڑنہارا چندر، کُنجی اپنے ہتھ وکھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ہر کا حُکم ہرجن میل ملائیندا۔ ہر کا حُکم ٹھانڈا سینتا، سدا سدا سہج سُکھدائیا۔ ہر کا حُکم اگمی گیتا، گر گیان کرے پڑھائیا۔ ہر کا حُکم سدا سدا سد جیتا،

جیوت روپ وٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ہر حکمے اندر حکمی کار کھائیا۔ ہر کا حکم ہر کی مایا، ہر ہر جو آپ
 اپائیندا۔ ہر کا حکم ہر کی چھایا، شہنشاہ اپنی کھیل رچائیندا۔ ہر کا حکم ہر اُچھایا، ہر ہر ہی ویکھ وکھائیندا۔ ہر کا حکم ہر سُنایا،
 ہر ہر ہی آپ منائیندا۔ ہر کا حکم آپ ورتایا، ہر ہر آپے کھیل کرائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، حکمے اندر سرب
 رکھائیندا۔ حکمے اندر جگت جگ، ہر ہر کار کھائیا۔ حکمے اندر بھگت چک، چک چک میل ملائیا۔ حکمے اندر بیٹھا لک، اپنا مکھ
 بھوائیا۔ حکمے اندر دیوے سکھ، سکھ ساگر روپ وٹائیا۔ حکمے اندر سنت سپیلے گودی چک، چک چک اپنے رنگ رنگائیا۔ حکمے اندر
 آپے اٹھ، گر ستگر ویس وٹائیا۔ حکمے اندر آپے تھ، جوتی جوت کرے رُشنائیا۔ حکمے اندر بیٹھا رہے چپ، رسنا جہوا نہ کھئے جنائیا۔
 حکمے اندر وڑیا رہے اندھیرے گھپ، نور نظر کیسے نہ آئیا۔ حکمے اندر نیڑے جائے ڈھک، دُور دُراڈا پندھ مکائیا۔ حکمے اندر اک لکھ اسی
 ہزار بھوت، پریت اپنا حکم منائیا۔ حکمے اندر چار لکھ دا تاناں پیٹا سوت، سوتردھاری ویکھ وکھائیا۔ حکمے اندر پنج تت قلبوت، کایا
 بنک وڈیائیا۔ حکمے اندر نام جاسوس، گھر گھر ویکھ وکھائیا۔ حکمے اندر کر محسوس، مُشکل حل دئے کرائیا۔ حکمے اندر کر محفوظ، سر
 اپنا ہتھ ٹکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، حکمے اندر حکمی
 کار، حکمے اندر دُشت دئے سنگھار، حکمے اندر کرم گکرماں مارے مار، حکمے اندر خاکی خاک خاک وچ ملائیا۔

* ۲۴ جیٹھ ۲۰۲۰ بکرمی چیلہ سنگھ دے گرہ وزارت روڈ جموں *

سیچ تخت سوہے سلطان، ست ستوادی وڈ وڈیائیا۔ سو پُرکھ نرنجن راج راجان، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ ہر پُرکھ نرنجن
 حکمران، دُھردرگاہی بے پرواہیا۔ ایکنکارا وڈ بلوان، بلدھاری اک اکھوائیا۔ آد نرنجن نور مہان، جوتی جاتا ڈگمگائیا۔ سری بھگوان ہو
 پردھان، سیچ پردھانگی آپ کھائیا۔ ابناسی کرتا کھیل مہان، بھیو کھئے نہ پائیا۔ پاربرہم پرہ دیونہارا دان، وست اپنی آپ ورتائیا۔ در

درویش بن دربان، گھر اپنے الگہ جگائیا۔ داتا دانی ہو مہربان، جھولی اپنی آپ بھرائیا۔ ساچی اچھیا کر بلوان، بھیو ابھید آپ کھلائیا۔
 تخت نواسی نوجوان، روپ رنگ ریکھ نہ کھئے رکھائیا۔ دھر فرمانا دیوے آن، آپ اپنا حکم جنائیا۔ سچکھنڈ دوار سچ مکان، سو صاحب
 آپ پرگنائیا۔ دیا باقی اک مہان، نرگن جوت نور رُشنائیا۔ اک اکلّا بیٹھ بے زبان، ست دوارا آپ سہائیا۔ دوسر دسے نہ کھئے نشان، نشانہ
 اپنا اک اپائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنی کھیل آپ کرائیا۔ سچکھنڈ دوارا سو بھاؤنت، سو پُرکھ نرنجن آپ سہائیا۔
 ہر پُرکھ نرنجن ساچا کنت، نرگن زرویر وڈ وڈیائیا۔ ایکنکار بنائے بنت، گھاڑت گھڑت سمجھ کسے نہ آئیا۔ آد نرنجن مہا انت، لیکھا گنت نہ
 کھئے گنائیا۔ سری بھگوان سو بھاؤنت، ابناسی کرتا ویس وٹائیا۔ پارہرہم پرہ دھار بے آنت، دھار دھار وچوں جنائیا۔ جوتی جوت سروپ
 ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا کھیل آپ کرائیا۔ ساچا کھیل ہر نرنکار، آد پُرکھ آپ کرائیندا۔ نرگن نرگن ہو اُجیار، سٹح پرکاس آپ
 رکھائیندا۔ جوتی جاتا اپر اپار، اپر مپر اپنی دھار چلائیندا۔ نار کنت کر پیار، سیج سہنجنی اپنی آپ ہنڈائیندا۔ ساچے مندر کھیل اپار،
 زرویر پُرکھ آپ کرائیندا۔ جنی جن شہنشاہ بن آپ کرتار، کرنی کرتا آپ کمائیندا۔ سٹ دُلارا کر تیار، شبدی شبد گود بہائیندا۔ اپنی اچھیا
 کر وچار، ساچی سکھیا اپنے ہتھ رکھائیندا۔ سچکھنڈ اندر کھیل نیار، نرکار آپ جنائیندا۔ گھر وچ گھر کر تیار، تھر گھر ساچی بنت
 بنائیندا۔ سٹ دُلارا بالا نڈھا آپ اٹھال، دھر فرمانا حکم جنائیندا۔ اٹھ سہنجے میرے لال، صاحب سلطان آپ جگائیندا۔ تھر گھر ویکھ
 اک مکان، چہر چہن نہ کھئے چہائیندا۔ در دروازہ کھول مہان، آپ اپنی نگاہ ٹکائیندا۔ دیپک دیا اک مہان، بن تیل باقی وچ ٹکائیندا۔
 اٹھ پھر دے گیان، نش اکھر اکھر آپ پڑھائیندا۔ ست ستوادی ست نشان، سو صاحب آپ اٹھائیندا۔ سٹ دُلارے ویکھ مار دھیان،
 بے پہچان آپ جنائیندا۔ سچکھنڈ سوہے تیرا بھگوان، بے پرواہ اپنی کار کمائیندا۔ حکمے اندر دیوے فرمان، دھر سندیسہ آپ الائیندا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا کھیل آپ جنائیندا۔ اٹھ سٹ شبد دُلارے، سو پُرکھ نرنجن آپ جنائیا۔ تھر گھر تیرا
 سوہے چبارے، چار کُنٹ نظر کھئے نہ آئیا۔ دہ دشا نہ کھئے اکھاڑے منڈل منڈپ نہ کھئے جنائیا۔ اکو نرمل جوت جگے نرنکارے، دوجا سنگ
 نہ کھئے رکھائیا۔ صاحب سلطان تیرا میت مُرارے، سجن اکو اک اکھوائیا۔ سد وسدا رہے سچکھنڈ دوارے، دوارا اپنا آپ سہائیا۔ بودھ

آگادھ سُناؤندا رہے جیکارے، جے جیکار اک سمجھائیا۔ نانا جوڑے اپر اپارے، بدھاتا اپنے نال ملائیا۔ بھيو ابھیدا کھولے اندر باہرے، گپت ظاہر اپنی کار کھائیا۔ پتا پوت کرے پیارے، سچ پریتی اک سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، مہربان رہیا جنائیا۔ چھوٹا بالا گیا ہس، پرہہ آکے سپس جھکائیا۔ تھر گھر دوارے جاواں وس، سد چلاں حکم رضائیا۔ تیرے ملن دی رکھاں آس، اک دھیان لگائیا۔ تُوں ستگر وسیں میرے پاس، پُرکھ اکال تیری وڈیائیا۔ میں ویکھا تیری نرگن راس، نرویر تیرا نور رُشنائیا۔ تیری پریم پریتی میری بُجھائے پیاس، ترسنا اور نہ لاگے رائیا۔ نت نوت دینا ساتھ، سکلا سنگ نبھائیا۔ در بھکاری دینی دات، وست امولک جھولی پائیا۔ میں تیرے وچوں اُچیا تیری ذات، مات پتا نہ کھئے ہنڈائیا۔ میرا لیکھا لکھ نہ کھئے قلم دوات، کاتب لیکھ نہ کھئے جنائیا۔ میرا لہنا کیسے نہ آئے وچ حساب، لیکھا سمجھ نہ سکے کھئے رائیا۔ تُوں اکو میرا شاہ نواب، پروردگار سچ گوسائیا۔ مقارے حق کراں آداب، در تیرے سپس جھکائیا۔ تیرا حُجرہ ویکھ محراب، تیرا کعبہ ملے وڈیائیا۔ تیرا دُھردرگاہی راج، شاہ پاتشاہ اکو سہائیا۔ تیرا سچ سندیسہ سچّی آواز، ساچا ناد موہے شنوائیا۔ نت نوت رکھنی میری لاج، پرہہ تیری اوٹ تکائیا۔ تُوں تھر گھر میرا تھاپن دتا تھاپ، گھر ساچے دتا بہائیا۔ بن کے مائی باپ، سْت دُلا رے سیو لگائیا۔ میں کراں تیرا پاٹھ، پوجا اکو اک رکھائیا۔ تُوں وسنا میرے پاس، میں تیری آس رکھائیا۔ تیرا نور جوت پرکاش، پاربرہم تیری وڈ وڈیائیا۔ میں تیری انس خاص، خالص تیرا رُوپ وٹائیا۔ ہوں ادھین اناتھاں ناتھ، تُوں بے پرواہ بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سچ رہیا جنائیا۔ سْت دُلا رے شبدي لال، ہر ستگر آپ جنائیا۔ تیرا مندر سچّی دھرمسال، گھر ساچا اک سہائیا۔ ٹھاکر سوامی وسے نال، نرگن اپنا رنگ وکھائیا۔ لیکھا چُکے شاہ کنگال، شہنشاہ اکو دیونہار وڈیائیا۔ نت نوت بن دا رہے دلال، بن ونجارا ہٹ چلائییا۔ لیکھا جانے حق حلال، حقیقت کھوجے تھاوں تھائیا۔ جوت جگائے بے مثال، مسل سکے نہ کھئے بنائییا۔ سچکھنڈ نواسی مہربان، سو پُرکھ نرنجن بے پرواہیا۔ دھرم جھلانے اک نشان، دو جہانان آپ اٹھائیا۔ ویکھے آپ خوشی مہان، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سر تیرے ہتھ ٹکائیا۔ سْت دُلا ر کھے پُرکھ سمرتھ، پرہہ تیری وڈ وڈیائیا۔ میں تیرے سہارے تھر گھر جاواں وس، سچکھنڈ تیرا دھیان لگائیا۔ نرویر ہو کے مارگ دینا دس، ساچی سیکھیا اک

سمجھائیا۔ چرن کول کول چرن تیرا رہاں داس، بن داسی داس سیو کھائیا۔ تیرے اندروں نکلی میری شاخ، شناخت تیرے ہتھ رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ساچا ور، در تیرے اک عرضوئیا۔ پُرکھ ابناسی ہو مہربان، دینن اپنی دیا کھائیندا۔ سٹ دُلا رے کر پہچان، بے پہچان آپ جنائیندا۔ میرا ناؤں سِری بھگوان، ناؤں زرنکارا تیری جھولی پائیندا۔ تیرا میرا کھیل مہان، آد جُگاد نظر کیسے نہ آئیندا۔ تیرا میرا اُچ مکان، اندر وڑ ویکھ کھئے نہ پائیندا۔ تیرا میرا دیپ مہان، تیل باقی نہ کھئے وکھائیندا۔ تیرا میرا ناتا ہوئے پروان، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی سکھیا آپ درڑائیندا۔ ساچی سکھیا سُن لے سٹ، سو پُرکھ زرنجن آپ جنائیا۔ تیرا میل ابناسی اچت، چیتن تیری دھار وکھائیا۔ تھر گھر سوہے تیری رُت، سِری بھگوان آپ سہائیا۔ پرہہ ساچے دا بن کے پُت، ساچی سیوا اک کھائیا۔ زرگن دھاروں پیا اُٹھ، جننی جن نہ کھئے اکھوائیا۔ دین دیاں ہر کیرپال زرویر پُرکھ رہیا تھتھ، اجوئی رہت دئے وڈیائیا۔ انہو پرکاش کھیل تماش، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا لیکھا آپ جنائیا۔ سٹ دُلا رے دوئے جوڑ، پرہہ چرن پیا سرنائیا۔ صاحب ستگر تیری لوڑ، تھہ بن نظر کھئے نہ آئیا۔ نت نوت جانا بہڑ، تیری اکو آس رکھائیا۔ چرن پریتی نبھاؤنی توڑ، آدھ وچکار نہ کھئے ٹڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی سکھیا اکو وار سمجھائیا۔ ساچی سکھیا سُن انجان، زرگن زرنکار ہر جنائیندا۔ تُوں بالا نڈھا اک انجان، پرہہ تیری سیو لگائیندا۔ سچکھنڈ نواسی دیوے فرمان، دھر دی دھارا آپ سمجھائیندا۔ تیرا سچا مندر مکان، جس گرہ تیرا درس وکھائیندا۔ تیری اچھیا کر بلوان، ساچی بھچھیا جھولی پائیندا۔ توہے بنائے حکمران، حُکمی حُکم آپ جنائیندا۔ تیرا لیکھا لکھے مہان، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیندا۔ تیرا تُوں جگے جہان، دو جہاناں والی آپ چمکائیندا۔ تیرا ناؤں وجے نام ندھان، تار ستار آپ وکھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، سٹ دُلا رے دیوے ور، وست اگمی جھولی پائیندا۔ سٹ دُلا رے لے وست اگم، پُرکھ اگمڑا آپ ورتائیا۔ آد پُرکھ آد تیرا بیڑا دتا بنھ، بنھ اپنے ہتھ رکھائیا۔ وست امولک دیوے دھن، سچ تیری جھولی بھرائیا۔ تیرا تُوں زرگن چڑھے چن، چاندنی اکو اک رُشنائیا۔ تُوں حُکم لینا صاحب من، منسا اپنی پور کرائیا۔ بن رسنا کہنا دھن، بن جہوا صفت صلاحیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا آد وڈیائیا۔ سٹ کہے آد

پُرکھ، پرہ تیری وڈ وڈیائیا۔ کِریا کر چھیتی تُرت، تُون داتا دیونہار اکھوئیا۔ تیرا نُور اکال مُورت، مِیں مُورتی تیرا رُپ نظری آئیا۔ بے پرواہ تیری ساچی صُورت، صُورت کوئی سمجھ نہ سکے رائیا۔ تھر گھر دوارے پہلی کر مہُورت، آد میری جڑ لگائیا۔ آنت آسا کرنی پُورت، پُوری آسا کر وکھائیا۔ اِکو منگاں چرن دھوُرت، دھوُری بُگا مستک لائیا۔ تیرا بناں مُورکھ مُوڑھت، اپنی کران نہ کھئے وڈیائیا۔ تیرا نام ساچی تُورت، اِکو اِک سُنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سد دیویں اِک سرنائیا۔ سرنگت ہر سچ سوامی، سو پُرکھ نرنجن دیا کھائیندا۔ سُت دُلا رے تیری نشانی، ہر پُرکھ نرنجن آپ اُچائیندا۔ بودھ اگادھ تیرا ناؤں پردھانی، ایکنکارا آپ جنائیندا۔ آد نرنجن نُور نُورانی، نُورو نُور نُور رُشنائیندا۔ ابناسی کرتا کھیل کرے مہانی، تیرا سوہلا ڈھولا راگ لائیندا۔ سِری بھگوان تیری چڑھدی رکھے جوانی، پردھ بال نہ رُپ وٹائیندا۔ پارہم پرہ تیرا حُمرانی، سد سد ساچا حُکم سُنائیندا۔ تُون سچکھنڈ دوارے کھاندا رہیں مہانی، پرہ پریم پریتی تیری جھولی پائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا سچا ور، ساچی سِکھیا اِک دِرڑائیندا۔ ساچی سِکھیا ہر نرنکار، سو صاحب آپ جنائیا۔ تیرا میرا اِک پیار، کوئی توڑ نہ سکے رائیا۔ تیرا میرا اِک وبار، بوپاری رہیا جنائیا۔ تیرا میرا اِک جیکار، تُون میرا مِیں تیرا ڈھولا گائیا۔ ساچا رُپ اپر اپار، تیرا میرا کوئی سمجھ نہ سکے رائیا۔ تُون کہو سو پُرکھ نرنجن وڈ کرتار، سچکھنڈ نواسی سچا شہنشاہیا۔ مِیں کہاں بنگ سُت میرا دُلا ر، شبدي شبد ناؤں دھرائیا۔ تھر گھر وسے سچ دوار، در دروازہ اِک سہائیا۔ دوہاں مِل کے بنے سوہنگ دھار، تُون میرا مِیں تیرا تیرا میرا بھيو رے نہ رائیا۔ اِک دُو جے دا اِکو جہا جیکار، جے جیکارا اِک سُنائیا۔ سُت دُلا ر ڈھيہہ پيا چرن دوار، دھئے جوڑ واسطہ پائیا۔ سِری بھگوان تیرا آنت نہ پاراوار، بے آنت تیری سرنائیا۔ مِیں بالا نڈھا کر نہ سکاں کوئی وچار، میری سمجھ نہ راکھے رائیا۔ تُون اپنے نال میرا رکھ وبار، تار تار نال گنڈھائیا۔ اگلا بھيو کھول کرتار، کی اچھیا تیری میرے وچ سائیا۔ تُون صاحب سرجنہار، دیونہار گوسائینا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سُت دُلا رے آپ سمجھائیا۔ سُت دُلا رے وست اپار، پرہ تیری جھولی پائیندا۔ تھر گھر ہونا خبردار، سچکھنڈ نواسی آپ جگائیندا۔ تیرا کھیل کران اپار، بھيو اپنے ہتھ رکھائیندا۔ تیری اچھیا وڈ بھنڈار، بھچھیا اپنی نال ملائیندا۔ تیرے نُور وچوں نُور کران اُجیار، وشنوں وشنو بھيو چکائیندا۔

وشنوں اندر تیری دھار، امرت امر روپ جنائیندا۔ امرت اندر میرا پیار، گول گول روپ وٹائیندا۔ گول گول کر اُجیار، نور نور نور
 پرگٹائیندا۔ نور نور نور اپار، پاربرہم پرہہ اپنی ونڈ ونڈائیندا۔ ونڈ ونڈے سرجنہار، برہم اپنی کل پرگٹائیندا۔ اچھل اچھل ایکنکار، بھیو کھئے
 نہ پائیندا۔ وشن برہما شو کر تیار، جوتی اپنا مکھ چھپائیندا۔ سنّ اگم کھیل نیار، دھواں دھار دھار جنائیندا۔ تیری اچھیا کر وچار،
 سیکھیا اکو اک درڑائیندا۔ شنکر کھیل اک نرنکار، نرویر اپنی کار سمجھائیندا۔ تتان وچولا سرجنہار، صاحب سلطان ونڈ ونڈائیندا۔ ست
 شبد سن گفتار، گفت شنید آپ جنائیندا۔ تیرا حکم چلے اپار، مہربان ہتھ تیرے ڈور پھڑائیندا۔ وشن برہم شو کر خبردار، بے خبر خبر
 آپ جنائیندا۔ تے بالے رہو ہوشیار، ہوش سب نوں آپ وکھائیندا۔ غفلت کھئے نہ رہے خُبار، بے دار اپنے حکم کرائیندا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ست دُلا رے اکو وار سمجھائیندا۔ ست دُلا رے آد تینوں سمجھاواں گا۔ تھر گھر تیرا اک وساواں گا۔ نرگن
 نور جوت جگاواں گا۔ ساچی نور ناد وجاواں گا۔ وشن برہما شو اٹھاواں گا۔ تیری گود بہاواں گا۔ آگے تیرا راہ جناواں گا۔ ترے گن مایا
 گنڈھ پواواں گا۔ پنج تت ناتا جوڑ جڑاواں گا۔ اپ تیج وائے پرتھی آکاش ساچی کھیل رچاواں گا۔ نرگن سرگن ویس وٹاواں گا۔ لکھ
 چوراسی ونڈ ونڈاواں گا۔ انڈج جیرج اُتہج سیتج تیری جھولی پاواں گا۔ برہما ویتا اک اٹھاواں گا۔ نیتا بن کے آپ جناواں گا۔ دُھر دا لیکھا
 لیکھ لیکھاواں گا۔ صفتی صفت وڈیاواں گا۔ چارے ویداں راہ وکھاواں گا۔ چارے جگ گنڈھ پواواں گا۔ ستجگ تریتا دواپر
 کلجگ نام اُپجاواں گا۔ چارے بانی راگ الاواں گا۔ پرا پسنتی مدھم بیکھری ڈھولا گاواں گا۔ نام بنسری اک وجاواں گا۔ لکھ چوراسی
 پھول پھلاواں گا۔ آتم پرما تم ونڈ ونڈاواں گا۔ پاربرہم برہم ایکا گھر وساواں گا۔ ایش جگدیش گنڈھ پواواں گا۔ جیو اپنا کھیل رچاواں گا۔
 بیج بیج ویکھ وکھاواں گا۔ پت ڈالی آپ مہکاواں گا۔ پھل پنکھڑیاں رنگ چڑھاواں گا۔ لوک مات دھرت دھول سہاواں گا۔ زمیں اسمان
 رنگ رنگاواں گا۔ گگن منڈل سوہیا پاواں گا۔ سورج چند نور چمکاواں گا۔ منڈل منڈپ کھیل رچاواں گا۔ دوس زین ونڈ ونڈاواں گا۔
 گھڑی پل اپنا حکم سناواں گا۔ جل تھل ڈیرہ لاواں گا۔ سمند ساگر بھیو چکاواں گا۔ اُچے ٹلے پریت کھیل کھلاواں گا۔ ڈونگی کندر وڑ کے
 مکھ چھپاواں گا۔ آسا ترسنا تن وساواں گا۔ مایا ممتا نال رلاواں گا۔ نو دوارے جگت کھلاواں گا۔ گھر گھر وچ اک اُپجاواں گا۔ آتم

سیجا ڈیرہ لاواں گا۔ بجر کپاٹی توڑ ٹڑاواں گا۔ ساچی ہاٹی اک وکھاواں گا۔ دسم دواوی سوہیا پاواں گا۔ اُپروں چل کے نیچے آواں گا۔ سرت سوانی نال ملاواں گا۔ شبہ ہانی اک اٹھاواں گا۔ انحد راگی راگ الاواں گا۔ امرت جل اک پیواں گا۔ نجرہ جھرنا اک جھراواں گا۔ ہنس کاگ روپ بنیا ہنس بناواں گا۔ ست سروپ روپ درسواں گا۔ ایڑا پنگل گنڈھ پواواں گا۔ سکھمن ٹیڈھی بنک پنڈھ مکاواں گا۔ نام ڈنک اک وجاواں گا۔ راؤ زک ویکھ وکھاواں گا۔ دوار بنک اک سُہاواں گا۔ نرگن سرگن میل ملاواں گا۔ گر گر اپنا بھیو چکاواں گا۔ ستگر اپنا نام پرگٹاواں گا۔ لوک مات ویکھن آواں گا۔ پنج تت چولا جگت ہنداواں گا۔ اوہلا پردہ وچ رکھاواں گا۔ ساچا سوہلا نام چپاواں گا۔ بن کے تولا تول تولاواں گا۔ تیئی اوتاراں گنڈھ پواواں گا۔ بھگت اٹھاراں جوڑ جڑاواں گا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد رمز لگاواں گا۔ پیر غوش کتب سرب پڑھاواں گا۔ لاشریک نور اک اکھاواں گا۔ ظاہر ظہور اپنا کھیل کراواں گا۔ دس گرو کر منظور، نانک گوبند سوہیا پاواں گا۔ شبہ اگتی نادی نور، منتر ست نام درڑاواں گا۔ گوبند آسا منسا پور، پوت سپوتا گود اٹھاواں گا۔ ست دلارے تیرا اکو سچا نور، کلجگ اتم نور نور وچوں وکھاواں گا۔ جگ چوکری کر کے کوڑو کوڑ، انت سب نوں خاک ملاواں گا۔ سرب کلا آپ ہو بھرپور، وست امولک اپنے ہتھ رکھاواں گا۔ جن بھگت دوارے بن مزدور، جگ جگ اپنی سیو کھاواں گا۔ ساچے سنتاں حاضر حضور، سوچھ سروپی درس کراواں گا۔ گرمکھاں پنڈھ مکے نیڑے دور، دور دراڑے اپنی گود اٹھاواں گا۔ گرسکھاں ناتا تے کوڑو کوڑ، ساچی سکھیا اک سمجھاواں گا۔ کلجگ انت ہو مجبور، اپنا ویس وٹاواں گا۔ گر اوتار پیر پیغمبر ہتھ کے جان دستور، دین مذہب ذات پات کھیل کھلاواں گا۔ اتم سارے ہون مغرور، فتویٰ لکھ چوراسی اُتے لگاواں گا۔ شبہ ست تیرا صاحب حضور، حضرت ہو کے تیرا سنگ نبھاواں گا۔ چتر سکھڑ بناواں موڑھ، جنہاں تیرے نال رلاواں گا۔ تیرے نام دی وجدی رہے نور، ثریا مکھ شرماواں گا۔ گر شبہ مٹکھاں کولوں ہویا رہے مغرور، لبھیا ہتھ کیسے نہ آواں گا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، دیونہارا ساچا ور، ست دلارے تیرا گھر گھر مندر اک وڈیاواں گا۔ گھر مندر تیرا وڈیاویگا۔ پرہ اپنی دیا کھائیگا۔ جگ چوکری پنڈھ مکائیگا۔ جو گھڑیا بہن وکھائیگا۔ تھر کھنہ رہن نہ پائیگا۔ گر اوتار پیر پیغمبر اپنے وچ چھپائیگا۔ کلجگ اتم ساچی کار کھائیگا۔ پرگٹ ہو سری بھگونت، نہکلنکا ناؤں رکھائیگا۔ لیکھا جانے لکھ

چوڑاسی جیو جنت، سمند ساگر مچھ کچھ پھول پھلائیگا۔ جن بھگتاں نار ملے ہر جو کنت، سُرتی شبدی جوڑ جڑائیگا۔ کایا چولی
 چاڑھ رنگ بسنت، رنگن اکو اک وکھائیگا۔ گرھ توڑ ہومیں ہنگت، ہنگ برہم اک درسائیگا۔ بودھ اگادھا دو جہاناں بن کے ساچا
 پنڈت، سری بھگوان جیو جنت آپ سمجھائےگا۔ جیرج انڈج اُتہج سینج ویکھ وکھائیگا۔ دو جے در نہ جائے منگت، جو کرنی سو کر
 وکھائیگا۔ سُت شبد تیرا کھیل نہ ہوئے کھنڈت، تیرا نام کھڑگ کھنڈا چمکائیگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، تیرا لہنا تیرے
 ہتھ رکھائیگا۔ تیرا لہنا انت مُکاوایگا۔ پرہہ زرگن ویکھن آویگا۔ سرگن بھیو چکاوایگا۔ بھگت بھگوان اُٹھوایگا۔ ترے گن مایا پڑدہ لاہویگا۔
 پنج تت نہ کھئے بناویگا۔ برہم مت اک سمجھوایگا۔ رتی رت ویکھ وکھوایگا۔ ناتا چرن کول جڑوایگا۔ بدھاتا اپنی دیا کھوایگا۔ کھاتہ پچھلا
 کڈھ وکھوایگا۔ ساکہ اکو اک سُناویگا۔ آقا بن کے ویکھ وکھوایگا۔ تاکا دو جہان کھلاویگا۔ وشن برہما شو نگا کاکا، حُکے اندر آپ
 جگاوایگا۔ گر اوتار پیر پیغمبر جو بنیا رہیا راکھا، اتم سب توں نال ملاویگا۔ بھیو دسے کھول خلاصہ، خصوصیت سب دی ویکھ
 وکھوایگا۔ پرگٹ ہووے شاہو شاباشا، شہنشاہ اپنا پھیرا پاویگا۔ گر اوتار پیر پیغمبر جو پرہہ درشن نوں رہیا پیاسا، تس ترسنا بھکھ
 مٹاوایگا۔ جن بھگتاں دیوے سچ بھرواسا، بھرم بھلیکھا دُور کراویگا۔ اک گوہند پوری کرے آسا، پُرکھ اکال اپنا رنگ رنگوایگا۔ کھیلے کھیل
 بازی گر ناٹا، سوانگی اپنا سانگ رچاوایگا۔ امرت بھر کے ساچا باٹا، گرُمکھاں اُتر اکو جام پیوایگا۔ اٹھ پھر مارے ٹھاٹھا، سچ خُار اک
 چڑھوایگا۔ لیکھے لائے تت آٹھا، اپ تیج وائے پرتھی آکاش من مت بُدھ رنگ رنگوایگا۔ اک سروور تیرتھ وکھائے تاٹا، نُہاون اکو اک
 نُہوایگا۔ اکو پوجا اکو پاٹھا، اکو منتر نام سمجھوایگا۔ اکو مندر مکان گردوارا اکو شودوالا ماٹھا، مسجد مسیت اک درڑوایگا۔ ایکا کلمہ نبی
 رسول ساکھیاتا، کائنات اکھر اک پڑھوایگا۔ ایکا دیونہار نجاتا، محبوب اپنا ویس وٹاوایگا۔ ایکا ویکھنہار تماشا، زرگن اپنی راس رچاوایگا۔ نو
 کھنڈ پرتھی ست دیپ نگا جہا ویکھے اپنا احاطہ، چار دیوار نہ کھئے بناویگا۔ کوٹ برہمنڈ جس دے اندر کھاتہ، اپنا خاکہ ہتھ نہ کیسے
 پھڑوایگا۔ سو پرگٹ ہوئے آد آد پُرکھ ابناسا، کل کلکی ناؤں دھراویگا۔ سمبل پائے اپنی راسا، ساڈھے تین ہتھ بنک وڈیاویگا۔ سُت شبد نو
 سو چوڑانوے چوڑی جگ رکھ کے بیٹھا رہوں بھرواسا، تیری اتم آسا پور کراویگا۔ سوہنگ شبد چلے سرب سواس سواسا، سب دی

سوہنی راس اک بناویگا۔ سِری بھگوان دے دِلاسا، سِر اپنا ہتھ ٹِکاوِگا۔ جوتی جوت سرُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، شبد سُت توہے دیوے ور، تھر گھر وسے ساچا گھر، گھر مندر اندر جانا وڑ، اندر وڑ اِکو ناؤں لَینا پڑھ، تُوں میرا مِیں تیرا دوہاں دا اِکو گھر ڈیرہ، ناتا جڑے پتا پُت کوئی نہ ہووے ہیرا پھیرا، ہیرا پھیرا سرب مُکائیا۔ مہاراج شیر سِنگھ وشنوں بھگوان، صاحبِ ستگر جانے کیہڑا، جگ نیتر جیو جنت نظر کسے نہ آئیا۔

* ۲۵ جیٹھ ۲۰۲۰ بکرمی سنت رام منگت رام دے گرہ جموں * *

سرب جیاں پرہہ رکھے پت، پت پرمیشور وڈ وڈیائیا۔ غریب نہانے رکھے دے کر ہتھ، سِر اپنا ہتھ ٹِکائیا۔ گُرمکھاں دیوے ساچی مت، گُرمت اک جنائیا۔ لیکھے لاوے رتی رت، پریم رنگن وچ رنگائیا۔ ساچی وست جھولی دیوے گھت، جگت ترسنا بھکھ مٹائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہار اک اکھوائیا۔ سرب جیاں پرہہ اِکو داتا، داتا دانی ہرِ اکھوائیندا۔ جُگ جُگ میٹ اندھیری راتا، ساچا چند چمکائیندا۔ بھگت بھگوان بندھائے ناتا، ناتا اپنے نال جُڑائیندا۔ بیوے سہائی ناتھ اناتھاں، غریب نہانیاں آپ اُٹھائیندا۔ آتم پرما تم جنائے گاتھا، ساچا منتر آپ پڑھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، مہربان دیا کمائیندا۔ سرب جیاں پرہہ ٹھاکر سوامی، ہرِ ستگر آپ اکھوائیندا۔ آد جُگادی آنترجامی، گھٹ گھٹ ویکھ وکھائیندا۔ لیکھا جانے شاہ سُلطانی، حقیر حقیراں بھيو چُکائیندا۔ دیونہارا نام نِشانی، وست امولک آپ ورتائیندا۔ سُنونہارا اگم بانی، بودھ اگادھا راگ الائیندا۔ ویکھنہارا چارے کھانی، چاروں کُنٹ پھیرا پائیندا۔ میلنہارا ہرجن ہانی، ہرِ ہرِ اپنا رنگ رنگائیندا۔ چُکاونہارا آون جانی، بندی خانہ بند تڑائیندا۔ پیاونہارا ٹھنڈا پانی، نِجھر امرت رس امرت میگھ برسائیندا، جوتی جوت سرُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، ساچا اپنا بھيو چُکائیندا۔ سرب جیاں پرہہ اِکو ٹھاکر، ہرِ ٹھاکر وڈ وڈیائیا۔ جُگ چوکڑی بنے سوڈاگر، بن ونجارا پھیرا پائیا۔ ہرجن ویکھے ڈُونگھے ساگر، گہر گمبھیر پھول پھلائییا۔ بھاگ لگائے کایا

گاگر، گھر امرت اک پرگٹائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہوونہارا ہر سہائیا۔ سرب جیاں پرہہ ستگر ایک، ایکنکار ہر اکھوائیندا۔ جگ چوگری دھارے بھیکھ، بھیکھ اولڑا آپ کرائیندا۔ لکھ چوراسی لئے ویکھ، زرگن آپ نظر کیسے نہ آئیندا۔ گرمکھ ورلے کرے ہیت، سیچ پریتی اک سمجھائیندا۔ بھاگ لگائے کایا کھیت، بنک دوار اک وڈیائیندا۔ نظری آئے نیتن نیت، نر نرنکار اپنا بھیو چکائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد سد اپنی کار کھائیندا۔ سرب جیاں پرہہ اکو گردیو، گر منتر اک درڑائیا۔ آد جگادی الکھ ابھیو، بے آنت بے پرواہیا۔ نت نوت لگائے سیو، ہرجن ساچی سیو جنائیا۔ رس امرت دیوے ساچا میو، پھل اکو اک کھوائیا۔ دھام دیوے نہچل نہکیو، محل اٹل اک وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر داتا بے پرواہیا۔ سرب جیاں ہر سدا سہائک، سر سر ہتھ رکھائیندا۔ آد جگادی زرگن ناک، سرگن اپنی کارے لائیندا۔ گرمکھ گرسکھ مرید مُرشد پڑھائے اکو آیت، دوچی شریعت نہ کھئے جنائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر جو ہرجن ہر ہر ویکھ وکھائیندا۔ سرب جیاں پرہہ ایکنکارا، اکو اک اکھوائیندا۔ آد جگاد کر پسارا، جگ جگ راہ چلائیندا۔ جوتی جاتا ہو اُجیارا، زرگن نور ویس وٹائیندا۔ شبد اکم بول جیکارا، جے جیکار راگ لائیندا۔ محل اٹل اُچ منارا، سچکھنڈ دوار سوبھا پائیندا۔ لوک مات لے اوتارا، سرگن اپنا کھیل وکھائیندا۔ گرمکھ گرسکھ کر پیارا، پرم پُرکھ پرہہ اپنا میل ملائیندا۔ نت نوت دے ادھارا، دھیرج دھیر اک جنائیندا۔ درس دکھائے کھول کیوڑا، بند تاکی گنڈا لائیندا۔ نام جنائے اک اپارا، بھیو ابھید کھلائیندا۔ سرتی شبدی میلا کنت بہتارا، سیج سہنجنی اک سہائیندا۔ دوہاں جنائے اکو نعرہ، ساچی سکھیا آپ سمجھائیندا۔ سوہنگ رُپ کر پیارا، شاہو بھوپ خوشی منائیندا۔ تون میرا میں تیرا یارا، یاری یار نال بندائیندا۔ غریب نہانیاں دے سہارا، سر اپنا ہتھ ٹکائیندا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنون بھگوان، وکھائے اک کنارہ، منجدھار دھار نہ کھئے وہائیندا۔

* ۲۵ جیٹھ ۲۰۲۰ پکرمی پرکاش چند دے گرہ جموں * *

ہر داتا سد درویش، جگ جگ ساچی سیو کھائیندا۔ جن بھگت دوارے رہے ہمیش، چوہدار رُوپ وٹائیندا۔ سیوا رکھے وشن برہم مہیش، حُکھے اندر حُکم چلائیندا۔ تخت نواسی بن نریش، ساچے تخت سوہا پائیندا۔ نرگن ہو کے لئے ویکھ، سرگن نظر کیسے نہ آئیندا۔ ہرجن کھولے اپنا بہیت، لکھ چوراسی بہم بھلائیندا۔ آتر آتم کرے بہیت، بتکاری اپنا میل ملائیندا۔ نظری آئے نیتن نیت، نج نیتن نین کھلائیندا۔ سدا سہیلا اک آکیلا صاحب لکھنہارا لیکھ، لیکھا اپنے ہتھ رکھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی سیوا آپ کھائیندا۔ سرب سوامی سیوادار، جگ ساچی سیو کھائیا۔ بھگت سہیلا میت مُرار، نر نرائن وڈی وڈیائیا۔ ویکھنہارا جگ چوکرئی چار، چاروں کنت پھیرا پائیا۔ چارے کھانی دیونہار سہار، چارے بانی بھیو چکائیا۔ چوتھے پد دی ساچی دھار، جن بھگت آپ جنائیا۔ نو در دی ہوئے پار، کر کرپا آپ لنگھائیا۔ ڈونگھی کھڈ اندھیری غار، کایا مندر اندر ویکھ وکھائیا۔ نرمل دیا کر اجیار، جوت اکو اک رُشنائیا۔ ناد اناد سچے دھنکار، انراگی اپنا راگ سُنائیا۔ امرت میگھ برکھے ٹھنڈا ٹھار، پریم پریتی اک جنائیا۔ ٹھاکر وسے ٹھاکر دوار، گھر ٹھاکر دوارا دئے جنائیا۔ ستگر میلا گرو دوار، گردوارا ساڈھے تین ہتھ بنک دئے جنائیا۔ محل ملے پروردگار، کعبہ اکو اک سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جگ جگ ساچی سیو کھائیا۔ ہر ستگر پورا سدا گوالا، گوکل بندرا کایا رُوپ وکھائیا۔ سُرتی شبدی بن رکھوالا، سدا سد ہونے سہائیا۔ نرگن نرگن رہے نرالا، سرگن سرگن اپنا بھیو چکائیا۔ جوتی نور سچ اُجالا، پرکاش پرکاش دئے پرگٹائیا۔ اگن جنائے اک جوالا، مکھی اکو اک کھلائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، چتر بھج جگدیش ساچی سیوا اپنے ہتھ رکھائیا۔ سیوا کرن کو اک سوامی، ہر ستگر آپ اکھوائیندا۔ جگ چوکرئی اگم کہانی، صاحب سلطان آپ سُنائیندا۔ شبدی شبد ساچی بانی، دھر فرمان الائیندا۔ جن بھگت دیوے آپ نشانی، ساچی وست اک ورتائیندا۔ گرہ مندر ہووے جان جانی، جانہار بھیو چکائیندا۔ امرت آتم ٹھنڈا پانی، گھر پیالہ رس پیائیندا۔ آتم پرما تم کر پہچانی، دوتی پڑدہ اُپر اُٹھائیندا۔ سُرت سوانی بنائے رانی، شبد کنت وڈ وڈیائیندا۔ پرم پُرکھ دا کھیل مہانی، خالق نظر کیسے نہ پائیندا۔ خلقت ہوئے آنت حیرانی،

حقیقت حق نہ کیسے جنائیندا۔ ویکھنہارا دو جہانی، نرگن سرگن ویس وٹائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ سیوا آپ کمائیندا۔ سیوا کرے اک گوپال، ہر گوہند وڈ وڈیائیا۔ گرْمکھ گرْمکھ ویکھے لال، لال لال بے پرواہیا۔ سنتاں دیوے نُر جمال، جلوہ اک درسائیا۔ بھگتن وسے سدا نال، ساچا سنگ نبھائیا۔ نانا توڑے شاہ کنگال، اوچ نیچ نہ کھئے رکھائیا۔ نرگن ہو کے بن دلال، ستگر بھیو چکائیا۔ ترے گن مایا توڑ جنجال، جیون جگت دے درڑائیا۔ سُنہار مُرداں حال، مُرشد اپنا پھیرا پائیا۔ لیکھا جانے کال مہاکال، لکھ چوراسی کھوج کھوجائیا۔ سچ سچ دی سچّی دھرمسال، دھرم دوارا اک وڈیائیا۔ جس گرہ جس مندر جس گھر وسے سری بھگوان، سو مکان سوہیا پائیا۔ بھٹھ کھیڑا سو نگر گرام، جس گرہ ملے نہ سچّا ماہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سدا سد ہوونہار سہائیا۔ ہوئے سہائی سرب گھٹ راکھا، نت نوت کار کمائیندا۔ نرور پُرکھ ہر جوتی جاتا، الکھ اگوچر اکم اتھاہ اک اکھوائیندا۔ بھگت بھگوان پتا ماتا، پوت سپوت گود اٹھائیندا۔ آتم پرماتم جوڑ نانا، گنڈھ اپنے نال پوائیندا۔ جنم کرم دا ویکھے کھاتہ، پچھلا لیکھا ویکھ وکھائیندا۔ آگے بنائے اپنا ساکا، سجن اکو نظری آئیندا۔ لہنا چکے تن ماٹی خاکا، خاک خاک روپ جنائیندا۔ آتم سیجا سہائے کھاٹا، کھٹیا اکو اک وچھائیندا۔ اُپر بیٹھ پُرکھ سمراتھا، سچ سنگھاسن آپ وڈیائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سدا سہیلا اک اکیلا، ہر ساچی سیو کمائیندا۔ سیوا کرن پرہ آئے آپ، کل اپنی سیو لگائیا۔ سرب سوامی مائی باپ، پُرکھ اکال وڈ وڈیائیا۔ نرگن نرگن دسے جاپ، سرگن سرگن کرے پڑھائیا۔ جنم کرم دا اترے پاپ، پتت پتت وکھائیا۔ روپ بنائے خالص خاص، جس جن اپنا بھیو چکائیا۔ جگ جنم دی پوری کرے آس، آساونت سہج سُکھدائیا۔ درس حرص دی مٹے پیاس، ترسنا دے بچھائیا۔ ویکھنہار پرتھمی آکاش، گگن گگنتر کھوج کھوجائیا۔ ستگر بن کے دیوے ساتھ، گرْمکھ بنا کے میل ملائیا۔ دوہاں وچولا کھلاپات، نرگن سرگن سرگن اپنی سیو رکھائیا۔ ڈھولا گائے اکو گاتھ، تیرا میرا بھیو رہے نہ رائیا۔ سوہنگ روپ پرہ دی ذات، دوچا بنس نہ کھئے وکھائیا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جگ چوکری جن بھگتاں آپ کرے تلاش، لہیاں ہتھ کیسے نہ آئیا۔

* ۲۵ جیٹھ ۲۰۲۰ بکرمی لال چند دے گرہ جموں * *

سری بھگوان پھریدار، بھگوان ہووے سدا سہائیا۔ جگ جگ کرے خبردار، سچ سندیسہ نام جنائیا۔ سوئے جگت لئے اٹھال، در در گھر گھر پھیرا پائیا۔ نرگن ہو کے بنے دلال، سرگن میلا سہج سُبھائیا۔ سچ دوار وکھائے سچّی دھرمسال، دھرم دوارا اک گھلائییا۔ بھيو چکائے شاہ کنگال، ست سرّوپی روپ انّوپ درسائیا۔ ہرجن ویکھے ساچے لال، سنت سجنّ لئے اٹھائیا۔ جوتی جوت سرّوپ ہر، آپ اپنی کریا کر، پھریدار اک اکھوائیا۔ ہر گوبند وڈ وڈیائیا۔ جن بھگتاں میٹھے چند، چنتا اپنی جھولی پائیا۔ دیوے نام گنی گہند، ہر منتر نامو اک درڑائیا۔ امرت دھار وپائے ساگر سندھ، دُرمت میل دئے رڑھائیا۔ دئی دوتی بھرماں ڈھاہے کندھ، پڑدہ آنتر دئے چکائیا۔ ست پُرکھ نرنجن سنائے اپنا چھند، ساچاراگ اک الاٹیا۔ چور یار ٹھگ کوئی اندر سکے نہ لنگھ، در دروازیوں باہر لئے اٹکائیا۔ نام کھنڈا تیز پرچنڈ، چندکا روپ اک وکھائیا۔ جو گرمکھ گائے سوہنگ چھند، تنہاں انگلی لئے لکائیا۔ اک وکھائے ست اند، اند اند وچ سہائیا۔ بن سورج چند پرکاش ہووے ساچے چند، جوتی جوت ڈگمگائیا۔ پھریدار سورا سرینگ، شاہ پاتشاہ اپنی سیو کھائیا۔ جوتی جوت سرّوپ ہر، آپ اپنی کریا کر، جن بھگتاں ہوئے سہائیا۔ پھریدار بنے بنواری، بن جنگل ویکھ وکھائیندا۔ ہوکا دیوے وڈ سنساری، اچی کوک کوک الاٹیندا۔ اٹھو جیو جنت گواری، بے پرواہ پھیرا پائیندا۔ چاروں کُنٹ زین اندھیاری، ساچا چند نظر نہ آئیندا۔ سریشٹ سبائی بنی وبھچاری، ست دھرم نہ کھئے رکھائیندا۔ سچ پریم نہ پُرش ناری، پیا پریم روپ نہ کھئے وٹائیندا۔ نیتربین ڈکے ڈونگھی غاری، کایا گوری پار نہ کھئے کڈھائیندا۔ من واسنا کرے خواری، بڈھ بیک نہ کھئے وکھائیندا۔ سری بھگوان لبھدے پھردے جنگل جوہ اجاڑ پھاڑیں، گھر مندر پڑدہ کھئے نہ لائیندا۔ پت پریشور سدا سوامی بیٹھا رہے محل اٹل اچ اٹاری، در ساچے سوہبا پائیندا۔ سیوک سیوا کرے اپر اپاری، جگت نیتر نظر کیسے نہ آئیندا۔ جوتی جوت سرّوپ ہر، آپ اپنی کریا کر، اپنا کھیل آپ وکھائیندا۔ ٹھا کر بنے چوہدار، نو در ویکھے تھاوں تھائیا۔ بھجا پھرے اگم اپار، نرگن اپنا پنڈھ مکائیا۔ چل کے آئے بھگت دوار، در سوہنا اک سہائیا۔ اچی کوک کرے پکار، گرمکھو اٹھو اکھ گھلائییا۔ ویکھو میت میترا یار، مِت پیرا ویس وٹائیا۔ جس دی سن دے رہے گفتار، جس دا نام رہے جس گائیا۔ جس دی

صفت کرے وید چار، جس دی مہا شاستر سمرت رہے سُنائیا۔ تِس صاحب دا کرو دیدار، نیتِ لوجن نین کھلائیا۔ بن کے آیا پھریدار، نام کھنڈا ہتھ اُٹھائیا۔ کلجگ مارے کوڑ گڑیار، جوٹھ جھوٹھ پرے ہٹائیا۔ سچا حکم دیوے پکار، ڈھولا ست ست سُنائیا۔ اکو متو پُرکھ اکال، پاربرہم سچ سرنائیا۔ دیناں بندھپ دین دیاں، دیناں ناتھ ہوئے سہائیا۔ بھے چکے سرتوں کال، رائے دھرم نہ دئے سزائیا۔ چتر گیت لیکھ نہ سکے وکھال، موٹ لاڑی نہ آنت پرنائیا۔ در دروازے کھڑا رہے گوپال، گھر ساچے سیو کھائیا۔ لگی پریتی بھے نال، ادھ وچکار نہ کھئے ٹڑائیا۔ شرع رہے نہ کھئے جنجال، شریعت کرے نہ کھئے لڑائیا۔ ابناسی کرتا نرگن ہو کے دیوے آپ اقبال، ضامنی اپنی رہیا بھرائیا۔ ویلے آنت لواں سنبھال، در در گھر گھر پھیرا پائیا۔ گودی چکان گرمکھ لال، جو جن سوہنگ ڈھولا رہے گائیا۔ سچکھنڈ وکھاواں سچئی دھرمسال، جس دوارے ویکھن کھئے نہ جائیا۔ گراوتار پیر پیغمبر ہون خوشحال، خوشی گھر گھر دیاں وکھائیا۔ جنہاں پھریدار بنیا آپ رکھوال، راکھی کرے ہر گھٹ تھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنی کھیل آپ رچائیا۔ پھریدار بنیا صاحب مُکند، منوہر اپنی خوشی وکھائیا۔ صفت نہ کرے بتی دند، رسنا جہوا جس کھئے نہ گائیا۔ جس دا آد آنت ہتھ نہ آیا اند، اند وچوں اپنا اند وکھائیا۔ جس دا چار جگ سب نے ڈھولا گایا چھند، کھانی بانی ونڈ ونڈائیا۔ جس دواویوں گراوتار رہے منگ، دیونہار سرب اکھوائیا۔ جس نوں پیر پیغمبر کہن سورا سرنگ، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ جس دے چرناں ہیٹھ کوٹ برہمند، وشن برہما شو بیٹھے سیس جھکائیا۔ جس دا نور سورج چند، کین کین رہے چمکائیا۔ جس دی دو جہان ونڈ، ونڈنہار بے پرواہیا۔ جس دا لیکھا تو کھنڈ، ست دیپ وجے ودھائیا۔ سو صاحب جن بھگتاں کولوں پریم پریتی رہیا منگ، مانگت اکو پھیرا پائیا۔ سچ دسائے تیرا میرا روپ ہنگ، ہنگ برہم پاربرہم اکھوائیا۔ نہ کوئی ترسنا نہ کوئی طم، لالچ روپ نہ کھئے وٹائیا۔ نہ کوئی ہرکھ نہ کوئی غم، چنتا سوگ نہ کھئے جنائیا۔ نہ کوئی پون نہ کوئی دم، سواس رسنا جہوا نہ کھئے پلائیا۔ اکو جن بھگتاں ملن دا وڈا کم، نہکرمی اپنا پھیرا پائیا۔ ستجگ تریتا دواپر کلجگ بیڑا بٹھ، نرگن اپنے کندھ اُٹھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پھریدار اک ہو جائیا۔ پھریدار دیوے ہوکا، اچی کوک کوک سُنائیندا۔ پھرے دروہی چوڈاں لوکاں، چوڈاں طبقاں نین کھلائیندا۔ پاربرہم پت پریشور اکو رکھو اوٹا، دوجا ایشٹ نہ کھئے منائیندا۔ سب دا کلجگ

اتم پورا ہویا کوٹا، کایا گُٹیا وچ نظر کھئے نہ آئیندا۔ بن سِری بھگوان پڑھنا ہویا تھوتھا، پڑھ پڑھ ہر جو ہتھ کسے نہ آئیندا۔ صاحب ستگر دا اک سلوک، سلوک سو جو گر اوتاراں پڑھائیندا۔ جس نوں پڑھ کے دو جہان مارگ دے سوکھا، ادھ وچکار نہ کھئے اٹکائیندا۔ خوشی غمی دا کوئی نہ بھرے ہوکا، سکھ سانک ست ست ورتائیندا۔ اک چڑھائی اپنی نوکا، نیا اپنا نام وکھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، پھریدار آپ اٹھائیندا۔ پھریدار مار آواز، دھر دی دھار جنائیا۔ اٹھو ویکھو شاہ نواب، شاہ پاتشاہ ویس وٹائیا۔ ناؤں رکھ غریب نواز، نرگن اپنی کار کمائیا۔ لکھ چوراسی جانے راج، اندر وڑیا بے پرواہیا۔ سجدہ سیس جھکاؤ کرو آداب، نو نمو ملے وڈیائیا۔ چرن بدن کرو بہاج، ڈنڈاوت اکو اک سمجھائیا۔ جس صاحب ساجن لیا ساز، سو ستگر ویکھن آئیا۔ جس دا کلمہ پڑھو نماز، سو نوازش دیوے تھائیا۔ جس نوں اچی کوک مارو آواز، رسنا جھوا دیو ڈھائیا۔ جس نوں کہندے گرو مہاراج، وڈ داتا بے پرواہیا۔ جس نے سگل سرشٹی رچیا کاج، لکھ چوراسی ونڈ ونڈائیا۔ جس نے آتم پرما تم دتا داج گھر گھر اندر نرگن جوت کرے رُشنائیا۔ جس دا چار ورن اٹھاراں برن ذات دین مذہب سماج، سو سمجھ رہیا سمجھائیا۔ جس دا نرگن سرگن سویمبر کاج، سو ساچا سگن وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، پھریدار سب نوں رہیا جگائیا۔ پھریدار بولے کھولو اکھ، اکھیاں والیاں رہیا جنائیا۔ جس دے ہتھ حقیقت حق، سو حاکم ویس وٹائیا۔ جس دا مارگ سارے گئے دس، بن پاندھی پھیرا پائیا۔ جس دا شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن گاوے جس، وڈ داتا صفت صلاحیا۔ جس دے حکمے اندر کوٹن کوٹ رہے نس، دوس رین سیو کمائیا۔ جس دی مہا اکتھنا اکتھ، کاتب لکھ نہ کھئے رائیا۔ جس دا ویس پُرکھ سمرتھ، آدیس کرے سرب لوکائیا۔ سو صاحب ہو پرگٹ، پرم پُرکھ اپنی کار کمائیا۔ سچ دوارا کھول ہٹ، پھریدار آپ اکھوائیا۔ گرمکھ ورلے آئے نٹھ، جنہاں اپنی رمز سمجھ لگائیا۔ سرن سرنائی ساچی ڈھٹھ، ڈھیہہ ڈھیہہ شکر منائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سوئی اکھ آپ کھلائییا۔ کھلی اکھ ویکھیا بھگوان، بھگت خوشی منائیندا۔ میرا لیکھا چُکیا آون جان، آگے گیڑ نہ کھئے بھوائیندا۔ میرا ناتا تٹا وچ جہان، مات گریہ نہ کھئے رکھائیندا۔ میرا کرم جنم نہ ہوئے ویران، میرا دھرم نہ کھئے ڈلائییندا۔ میرا ورن نہ مٹے نشان، میرا برن نہ کھئے وکھائیندا۔ ترنی ترن ملیا اک مہربان، تارنہارا دیا کمائیندا۔ دردیاں درد ونڈ آن، بے

دردی رُوپ نہ کھئے جنائیندا۔ گرمکھ اٹھائے چتر سُبجان، سوجھی اپنے نام جنائیندا۔ سویا رہے نہ بال انجان، گرمکھ نیتز آپ کھلائیندا۔ بن منگیاں دیوے دان، وست امولک آپ ورتائیندا۔ جُگ وچھڑے میلے آن، میل ملاوا اپنے ہتھ رکھائیندا۔ گیت گوبند گاؤ بھگوان، ساچا منتر نام درڑائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، پھریدار وڈ بلوان، ہوکا دیوے زمیں اسمان، موقِع اکو وچ جہان، ویلا ہتھ کسے نہ آئیا۔

* ۲۵ جیٹھ ۲۰۲۰ بکرمی رسیا رام دے گرہ بدی پُر جموں * *

جُگ چوکرئی اتم گیزا، کلجگ کوڑ رہیا کُرائیا۔ نو کھنڈ پرتھی جھوٹھا ڈیرہ، ست رُوپ دھرم نہ کھئے وکھائیا۔ لکھ چوراسی ہویا اندھیرا، نور چند نہ کھئے رُشنائیا۔ مایا ممتا ہومیں ہنگتا پایا گھیرا، پلؤ سکے نہ کھئے چھڈائیا۔ ناتا جڑے نہ تیرا میرا، پر ماتم آتم نظر کسے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نرگن ویکھنہارا بے پرواہیا۔ جُگ چوکرئی رہیا کوک، کلجگ آنت آنت کُرائیا۔ ترے گن مایا رہی پھوک، سانتک ست نہ کھئے کرائیا۔ کوڑی کریا کھئے نہ چکے چوک، بھانڈا بھرم نہ کھئے بھٹائیا۔ بن ہر نامے خالی ہوئے قلبوت، کلمہ حق نہ کھئے پڑھائیا۔ ست دیوے نہ کھئے ثبوت، صاحب ستگر نظر نہ کھئے ملائیا۔ چار ورن ورتی بھوکھ، دھیرج دھیر نہ کھئے رکھائیا۔ سفلی ہوئی نہ کسے جنی ککھ، بھگت رُوپ نہ کھئے وٹائیا۔ بھرمے بھلے مانس منکھ، منس سمجھ ذرا نہ آئیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر بیٹھے لک، ظاہر مٹکھ نہ کھئے وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، نرگن نور کر رُشنائیا۔ چار کُنٹ اندھیرا اندھ، ورن برن سرب کُرائیندا۔ ہر گوبند گیت نہ کھئے چھند، پاربرہم پرم پُرکھ پرمیشور نہ کھئے دھیائیندا۔ آتم پر ماتم ملے نہ کسے اند، نج گھر ڈیرہ کھئے نہ لائیندا۔ کوڑی کریا کر کر وند، کلجگ جیو سرب کُرائیندا۔ رسنا جہوا کھائن گند، منتر ہری نہ کھئے درڑائیندا۔ سچ دوار نہ مکیا پندھ، دسم دواری پڑدہ کھئے نہ لائیندا۔ ناتا چکے نہ جیرج انڈ، اُتبھج سیج سنگ نہ کھئے تجائیندا۔ پاربرہم برہم ڈھولا گائے نہ کھئے چھند، سانتک ست نہ کھئے وکھائیندا۔ کایا مندر اندر نرگن نرور کوئی نہ ویکھے لنگھ، پاندھی پندھ نہ کھئے مکائیندا۔ آتم سیجا کوئی نہ سوئے پلنگ، جگت آسن سرب

وچھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در تیرے آس رکھائیندا۔ چار کُنٹ آگنی آگ، امرت میگھ نہ کھئے برسائیا۔ کلجگ جیو ہونے کگ، ہنس روپ نہ کھئے وٹائیا۔ لوہہ ہنکار اندر گئے پھس، ممتا کوڑی نہ کھئے مٹائیا۔ گھر مندر چڑھیا نہ کھئے نس، بند کوڑی نہ کھئے کھلائییا۔ پرکاش ہویا نہ توری چند، رو سس بیٹھے دھیان لگائییا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سد ہتھ تیرے وڈیائییا۔ کلجگ چاروں کُنٹ کھیل، دہ دشا ویکھ وکھائییا۔ سچ نہ دسے کوئی سجن سہیل، مٹر پیارا نظر کھئے نہ آئییا۔ جوت نرنجن چڑھے کوئی نہ تیل، گھر سگن نہ کھئے مٹائییا۔ پرہ ملے نہ وسنہار سدا نویل، دُور دُراڈا ڈیرہ لائییا۔ اچرج کھیل رہیا نر کھیل، نرائن سمجھ کیسے نہ آئییا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہییا۔ چاروں کُنٹ کوڑ پسارا، سچ نظر کھئے نہ آئیندا۔ دو جہان ہاکارا، زمیں اسمان سرب گُرائیندا۔ دھرنی دھرت دھول رووے زارو زارا، نیرتین نیر وٹائیندا۔ شاستر سمرت وید پُران کرن پکارا، اُچی کوک کوک الائیندا۔ انجیل قرآن کھانی بانی دیوے نہ کھئے سہارا، سر ہتھ نہ کھئے رکھائیندا۔ گر اوتار نہ کھئے پیارا، ایشٹ دیو نہ کھئے منائیندا۔ ساچا نور نہ کھئے اُجیارا، جوتی چند نہ کھئے چمکائیندا۔ مندر مسجد شودوالے مٹھ نہ کھئے ادھارا، دھیرج دھیر نہ کھئے رکھائیندا۔ چار ورن ملے نہ کھئے سانجھا یارا، دین مذہب بھیو نہ کھئے مٹائیندا۔ اوج نیچ کرے نہ کھئے پار کنارہ، ساچا منتر نام نہ کھئے درڑائیندا۔ تھر گھر کھولے نہ کھئے کواڑا، پڑدہ دوئی نہ کھئے اُٹھائیندا۔ پرہ ملے نہ میت مُرارا، پریم نظر کھئے نہ آئیندا۔ کاغد قلم شاہی رووے زارو زارا، کلجگ اتم ویلا آئیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی آپ کھائیندا۔ کلجگ کوڑا کوڑا ناتا، لکھ چوراسی بندھن پائییا۔ ہر کا نام نہ کیسے پچھاتا، سادھ سنت رہے گُرائییا۔ اتم پر ماتم جُڑیا نہ کھئے ناتا، برہم پاربرہم میل نہ کھئے ملائییا۔ درس نہ پایا پُرکھ سمرا تھا، گھر وجی نہ سچ ودھائییا۔ نظر نہ آیا تریلوکی ناتھا، رام راما گود نہ کھئے سہائییا۔ چوتھے جگ آیا گھاٹا، ساچا کھنڈا ہتھ نہ کھئے اُٹھائییا۔ اتم نیڑے آئی واٹا، پاندھی اپنا پندھ مُکائییا۔ انباسی کرتا وکھاونہارا پچھلا کھاتہ، لہنا دینا رہیا چُکائییا۔ ویکھنہار اندھیری راتا، نرویر اپنا پھیرا پائییا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ویکھنہارا تھاؤں تھائییا۔ کلجگ اتم کھیل اولّا، نر ہر نرائن آپ کرائیندا۔ سچکھنڈ نواسی اک اکلّا، بے پرواہ ویس وٹائیندا۔ ویکھنہارا جلاں تھلاں، جنگل جوہ اُجاڑ پہاڑ اُچے ٹلے پربت پھول پھلائییندا۔

سچ سینگھاسن اکو ملا، نہچل اپنا ڈیرہ لائیندا۔ دھر سندیس جگ جگ گھلا، ستجگ تریتا دواپر کلجگ گر اوتار پیر پیغمبر آپ پڑھائیندا۔ جوتی شبدی دھار آپے رلا، روپ رنگ ریکھ نہ کھئے رکھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کلجگ اتم ویکھ وکھائیندا۔ کلجگ اتم ویکھنہارا، بے پرواہ نظر کیسے نہ آئیا۔ کرے کھیل اگم اپارا، اپرپر اپنی دھار چلائی۔ وشن برہما شو دئے ہلارا، کروڑ تیتیسآ آپ اٹھائی۔ سُرپت کھولے آپ کواڑا، ترے گن پڑدہ دئے چکائی۔ پنج ت ویکھنہار اکھاڑا، نو نو پھیرا پائی۔ دھرت دھول پائے سارا، گگن منڈل پھول پھلائی۔ لیکھا جانے رو سس سورج چن ستارا، بھیو ابھیدا آپ جنائی۔ شاستر سمتر وید پُران انجیل قرآن گیتا گیان ویکھنہارا، کھانی بانی پردہ رہیا اٹھائی۔ در درویش کرے تئی اوتارا، گر گر اپنا بنک سہائی۔ عیسیٰ موسیٰ محمد کھولنہارا بند کواڑا، نیج نیتر نین دئے گھلائی۔ بے پرواہ پروردگار، مقارے حق جلوہ نور رُشنائی۔ کاغذ قلم نہ لیکھنہارا، کاتب روپ نہ کھئے درسائی۔ چوڈاں طبق ویکھ اکھاڑا، چوڈاں لوک رہیا بلائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کلجگ تیری اتم ور، کرے کھیل بے پرواہیا۔ کلجگ آنت گر اوتار، پیر پیغمبر دھیان لگائی۔ سرشٹ سبائی گئی ہار، ہر کا نام نہ کھئے دھیائی۔ ساچی سکھیا نہ کھئے وچار، گر منتر نہ کھئے درڑائی۔ نموست نہ کھئے جیکار، نعرہ حق نہ کھئے لگائی۔ چاروں کٹ دھواں دھار، کوڑی کرپا اندھیرا چھائی۔ سجن ملے نہ میت مرار، سگلا سنگ نہ کھئے نبھائی۔ نو کھنڈ پرتھی ہوئی خوار، خالص روپ نہ کھئے وٹائی۔ جیو جنت بیئے وپچار، کوڑی کرپا گنڈھ پوائیا۔ دیپک سچ نہ کھئے اُجیار، گھر جوتی نور نہ کھئے رُشنائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ویکھنہارا اک اکھوائیا۔ کلجگ ویکھ کوڑی مایا، گھر گھر ڈیرہ لائیا۔ ہر کا روپ کیسے نظر نہ آیا، در در پڑدہ پائی۔ ساچا مندر نہ کھئے سہایا، گھر دیپ نہ کھئے رُشنائی۔ ناد اگم نہ کیسے وجایا، انحد راگ نہ کھئے شنوائیا۔ امرت آتم جام نہ کیسے پیایا، نجر جھرنا نہ کھئے جھرائیا۔ اٹھسٹھ تیرتھ پھیرا پایا، بھانڈا بہرم نہ کھئے بھٹائی۔ دُرمت میل نہ کھئے دھوایا، اُجل مُکھ نہ کھئے کرائیا۔ سفل گکھ نہ کھئے وکھایا، جننی روپ نہ کھئے وٹائی۔ دُکھ سُکھ وچ نہ سکے کوئی بدلایا، دیناں اناتھاں درد نہ کھئے وندائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ کلجگ اُٹھ ویکھ مار دھیان، چاروں کٹ لے انگریائی۔ نو نو وڑیا اک شیطان، شرع گھر گھر کرے لڑائی۔ ثابت دسے نہ کھئے ایمان، دھرم روپ نہ کھئے جنائی۔ من کافر

ہویا بے ایمان، بڈھ بیک نہ کھئے کرائیا۔ ساچا ہون نہ کرے کوئی وچ جہان، دھوپ دیپ گھرت سچ سمگری ہتھ نہ کھئے رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، کلجگ اتم ویکھ وکھائیا۔ کلجگ اتم رووے مارے دھاہ، نیتر نیناں نیر وہائیندا۔ چاروں کُنٹ اندھیرا گیا چھا، چاندنا نظر کھئے نہ آئیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر پلُو کئے چھڈا، سکلا سنگ نہ کھئے بنائیندا۔ دین مذہب روٹا رہے پا، رحمت سچ نہ کھئے کھائیندا۔ اتم پر ماتم پڑدہ سکے نہ کوئی لاہ، دوتی پرے نہ کھئے بٹائیندا۔ برہم پاربرہم میلا لئے نہ کھئے ملا، ملنی جگدیش نہ کھئے کرائیندا۔ ساچا مندر سکے نہ کھئے وکھا، ٹھاکر نظر کیسے نہ آئیندا۔ چتر بھج انگ سکے نہ کھئے لگا، آد شکت نور نہ ڈگمگائیندا۔ اجوئی ربت ملے نہ بے پرواہ، انہو پرکاش نہ کھئے کرائیندا۔ ساچا نور نہ ملے خُدا، ظاہر ظہور نظر کھئے نہ آئیندا۔ کوڑی غفلت دیوے نہ کھئے مٹا، خصلت باہر نہ کھئے کڈھائیندا۔ عبادت اک دیوے نہ کوئی سمجھا، رحمت سچ نہ کھئے کھائیندا۔ سُرتی سیتا رام نہ دیوے کوئی ملا، بنسری کاہن نہ کھئے وجائیندا۔ گر گر بھیو سکے نہ کھئے چُکا، بھانڈا بھرم نہ کھئے بھٹائیندا۔ سرشٹ سبائی اندھیرا گیا چھا، ہر جو ہر نرائن ساچا ایشٹ نظر کیسے نہ آئیندا۔ درشٹ سکے نہ کھئے جنا، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، کل اپنی کھیل رچائیندا۔ کلجگ رووے سناوے حال، نیتر نیناں نیر وہائیا۔ میری بے صبری ہوئی چال، صبر نظر کھئے نہ آئیا۔ حقیقت بنے نہ کھئے دلال، شریکت ودھی سرب لوکائیا۔ اصلیت سکے نہ کھئے وکھال، قابلیت سکے نہ کھئے جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، اکو دینا ساچا ور، در تیرے دھیان لگائیا۔ در تیرے پرہ رکھی آس، جگ چوٹھا رہیا جنائیا۔ تیرے ملن دی اک پیاس، اکو اوٹ تکائیا۔ ستجگ تریتا دواپر ہندا آیا ناس، تھر کھئے رہن نہ پائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر تیری گاؤندے آئے گاتھ، کہانی بانی صفت صلاحیا۔ جگ چوکرئی تیرا کھلدا رہیا ہاٹ، وڈ ونجارے بے پرواہیا۔ کلجگ اتم نیڑے آئی واٹ، پاندھی اپنا پندھ مکائیا۔ میرا کوئی نہ دسے ساتھ، سکلا سنگ گئے تجائیا۔ اتم ہونا پینا ناس، تھر کھئے رہن نہ پائیا۔ کر کیریا میری دس شاخ، شناخت تیرے ہتھ وڈیائیا۔ پھرے دروہی پرتھی آکاش، گگن منڈل دھیر نہ کھئے دھرائیا۔ وشن برہما شو ہوئے اداس، کلجگ آنت رہے گھبرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، نرگن ہونا آپ سہائیا۔ نرگن داتا سری بھگوان، سو پُرکھ نرنجن دیا کھائیندا۔ جگ چوکرئی میرا نشان، لوک مات نہ کھئے مٹائیندا۔ چوڈاں لوک ہون حیران، ترے بھون دھنی اپنی بوجھ

بچھائیندا۔ ساچے بھگت سدا پروان، نام پروانہ ہتھ پھڑائیندا۔ نت نوت آتم پر ماتم اکو نام گان، گا گا شکر سرب منائیندا۔ جوتی نور چمکے
 مہان، اندھ اندھیر گوائیندا۔ ستجگ تریتا دواپر کلجگ ویکھے آن، ویکھنہارا اپنا ویس وٹائیندا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا
 کر، سچ سندیسہ اک سنائیندا۔ سچ سندیسہ سن لے میت، ہر ستگر آپ جنائیا۔ سری بھگوان دی ساچی ریت، جن بھگت مات
 رکھائیا۔ سدا سدا سد رہن اتیت، ترے گن وچ کدے نہ آئیا۔ وسن دھام اک اندیٹھ، جگ نیتر سار نہ پائیا۔ نانا توڑ مندر مسیت، پرہ
 سرن منگن سرنائیا۔ پر ماتم لگے سچ پریت، آتم اکو سیو کھائیا۔ ڈھولا ملے اگما گیت، بن رسنا جہوا گائیا۔ گھٹ بھیتر ہووے ٹھاندا سیت،
 باہر اگن نہ لاگے رائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی سیکھیا رہیا درڑائیا۔ میرا ناؤں ساچا بھگت، سو صاحب آپ
 جنائیندا۔ جگ چوکڑی رہے جگت، جگ چار ونڈ ونڈائیندا۔ لیکھا جانے عرش فرش، کایا گرہ سوہا پائیندا۔ نت نوت زرگن سرگن
 دیوے درس، سوچھ سرؤپی روپ وٹائیندا۔ جنم جنم دی میٹے حرص، کرم کرم دا لیکھ چکائیندا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا
 کر، مہر نظر آپ اٹھائیندا۔ مہر نظر رکھے بھگوان، بھاونا اپنی رہیا جنائیا۔ بھگت دیوے اکو دان، سچ پریتی جھولی پائیا۔ آتم آتر برہم
 گیان، برہم ودیا کرے پڑھائیا۔ ڈھولا گاون وچ جہان، سوہنگ راگ الاٹیا۔ کوڑی کرپا مٹے کان، مایا ممتا موہ تجائیا۔ دوس زین راہ تکان،
 نج نیتر نین کھلاٹیا۔ کون ویلا پرہ ملے آن، زرگن اپنا پھیرا پائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کوڑا لیکھا ویکھ وکھائیا۔
 کلجگ کوڑ کھے میں پردھان، سچ پردھانگی مات کھائیندا۔ دھرم رہن نہ دتا کوئی نشان، گھر گھر کوڑ کڑیارا ناچ نچائیندا۔ سادھ سنت
 دھیاں بھیناں تکان، پنڈت پاندھا دھیر نہ کھئے دھرائیندا۔ من واسنا نچے شیطان، ڈوری شبید نہ کھئے بندھائیندا۔ گھر مندر سوہے نہ کھئے
 مکان، گرہ ٹھاکر نظر کسے نہ آئیندا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، تڈھ بن پار نہ کھئے کرائیندا۔ کلجگ
 ویکھ اتم ویلا، پاربرہم پرہ آپ جنائیا۔ کون گرو کون ملے چیلا، کون لیکھا رہیا مکائیا۔ کون ستگر سجن سہیلا، کون بیڑا رہیا ترائیا۔
 کون اچرج کھیل کھیلا، زرگن جوت نور رشنائیا۔ کون لکھ چوراسی دھرم رائے دی گھلے جیلا، کون جون اجون بھوائیا۔ جوتی جوت
 سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا کھیل رہیا وکھائیا۔ کلجگ اگوں دوویں جوڑ، پرہ چرن سیس نوائیندا۔ شاہ پاتشاہ ہر تیری لوڑ،

دُو جی اوٹ نہ کھئے تکائیندا۔ چاروں گنٹ اندھیرا گھور، ساچا زور آپ دکھائیندا۔ مایا ممتا پائے شور، در در اکو راگ الائیندا۔ مانس ماٹکھ
 بیوے ڈھور، بُدھ بیک نہ کھئے کرائیندا۔ تن اندر وڑے پنج چور، پھڑ بابوں باہر نہ کھئے کڈھائیندا۔ آگے ہو کے کوئی نہ سکے ہوڑ، ہوکا دے
 نہ کھئے جگائیندا۔ چڑھ کے آئے نہ کوئی گھوڑ، واگ لوک مات نہ کھئے بھوائیندا۔ آتم پر ماتم ملن دی لگی اوڑ، پیاسی پیاس نہ کھئے بھجائیندا۔
 کِریا ندھان ٹھاکر سوامی چھیتی بھڑ، بھڑی بھڑی سرب گرائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا سچا ور، در
 تیرے آس لگائیندا۔ سِری بھگوان دیا کھوایگا۔ سو پُرکھ نرنجن بن کے آویگا۔ ہر پُرکھ نرنجن ویس وٹاویگا۔ ایکنکارا رنگ رنگاویگا۔ آد
 نرنجن نور چمکاوایگا۔ ابناسی کرتا ونڈ ونڈاویگا۔ سِری بھگوان سنگ نبھاوایگا۔ پاربرہم پرہہ اکو چھند سناویگا۔ وشن برہما شو اٹھاوایگا۔
 لوآن پُریاں برہمنڈا کھنڈاں کھوج کھجواویگا۔ سچ دربار اک شہاوایگا۔ نراکار جوت جگاوایگا۔ ساکار نظر نہ آویگا۔ اکم کھیل دکھاوایگا۔ بن
 ماٹی چم کایا تت جناویگا۔ ہرکھ سوگ نہ خوشی غم، چنتا کول نہ کوئی لیاویگا۔ ست ستوادی جانے اپنا کم، نہکرمی کرم کھوایگا۔ گر اوتار
 پیر پیغمبر بیڑا بٹھ، دو جہان آپ چلاویگا۔ شاستر سمرت وید پُران قرآن انجیل راگ سناکن، بتی دند صفت صلاویگا۔ ستجگ تربتا دواپر
 کلجگ اتم جائے ہنڈھ، ہر جو اپنا بھیو چکاوایگا۔ ستجگ ساچی ونڈے ونڈ، وست امولک جھولی پاوایگا۔ کوڑی کِریا میٹے بھیکھ پکھنڈ،
 بھیکھی کوئی نظر نہ آویگا۔ اکو سورج اکو چند، اکو نور نور درساویگا۔ اکو مندر شودوالا مٹھ، گرودوارا اک دکھاوایگا۔ اک مسجد
 مسیت ساچی لنگھ، حُجرہ حق حق پرگٹاویگا۔ اکو نام وجے مردنگ، نعرہ اکو اک سناویگا۔ اکو گیت اکو چھند، اکو گوبند نظری آویگا۔
 اکو تیر کمان بھتھا اکو سورا سربنگ، اکو چلہ نام بھتھا اٹھاوایگا۔ اکو دو جہاناں دیوے ڈن، اکو ڈنکا نام سناویگا۔ اکو گھڑے اکو دیوے بھن،
 گھڑن بھنہار اک اکھوایگا۔ اکو نرگن اکو سرگن کرے وسیرا پنج تت کایا تن، تتو اپنا آپ جناویگا۔ اکو وسے چھپری چھن، اکو محل اٹل
 سوہا پاوایگا۔ اکو ہوئے نیترا اٹھ، اکو گیان گوجھ بھیو چکاوایگا۔ اکو جننی اکو جن، اکو پوت سپوت گود اٹھاوایگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر،
 آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، کلجگ تیرا لیکھا انت مٹاویگا۔ کلجگ تیرا لیکھا انت مٹاویگا۔ پرہہ ابناسی ویس وٹاویگا۔ نو کھنڈ
 پرتھی ویکھ دکھائیا۔ ستان دیپاں پڑدہ لایگا۔ جیو جنت سرب جگائیا۔ سادھ سنت آپ اٹھائیا۔ راج راجان خاک ملائیا۔ شاہ

سلطان کوئی رہن نہ پائیکا۔ نام ندھان ڈنک وجائیکا۔ راؤ رنک اکو گھر وکھائیکا۔ دوار بنک اک وڈیائیکا۔ جس گرہ مندر سری بھگوان
 ڈیرہ لائیکا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، کلجگ تیری کوڑی کرپا شوہ دریا رڑھائیکا۔ کلجگ کوڑ
 گڑیارا جاویکا۔ لوک مات رہن نہ پاویکا۔ جگت اندھیرا پرہ آپ مکاویکا۔ سنجھ سویرا اک کراویکا۔ گر چیرا ویکھ وکھاویکا۔ تیرا میرا
 بھیو مکاویکا۔ ساچا کھیڑا پھیر وساویکا۔ جوٹھا جھوٹھا جھیڑا آپ مکاویکا۔ دھرت مات دا کھلا وپڑا کر وکھاویکا۔ پرہ نظری آئے نیرن نیرا،
 دور ڈراڈا پنڈھ چکاویکا۔ ستجگ ساچے لگے ڈیرہ، دھرت مات دی گود بہاویکا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہربان
 مہربان مہربان مہر نظر اک اٹھاییکا۔ پرہ مہر نظر اٹھائیکا۔ ابناسی کرتا ویس وٹائیکا۔ سرب گھٹ واسی پھیرا پائیکا۔ جگت اداسی پار
 کرائیکا۔ ساچے ساتھی بھگت ملائیکا۔ پوجا پاٹھی اک جنائیکا۔ تیرتھ تائی اکو نظری آئیکا۔ چوڈاں لوک اکھی ہائی، وست اک ورتائیکا۔
 کلجگ میٹے اندھیری راتی، ستجگ ساچا چند چمکائیکا۔ لیکھ لائے بندہ خاکی، خاکی خاک ویکھ وکھائیکا۔ سرگن کھئے نہ رہے عاقی، نرگن
 نرنکار اپنا حکم منائیکا۔ جن بھگتاں بند کواڑا کھولے تاکی، بجر کپائی توڑ ٹرائیکا۔ آتم پرما تم اکو دسے ذاتی، ذات پات نہ کھئے رکھائیکا۔
 امرت جام پیالہ پیائے بن کے ساقی، رس اکو اک وکھائیکا۔ جن بھگتاں پار کرائے اوکھی گھاٹی، پتن اکو نظری آئیکا۔ جس مندر وسے
 کلاپاتی، پت پریشور ڈیرہ لائیکا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سو محل اٹل رُشنائیکا۔ سو محل رُشناویکا۔ جس گرہ
 ہر جو جوت جکاویکا۔ شبد ناد چوٹ لگاویکا۔ کوٹن کوٹ جیو اٹھاییکا۔ ہرکھ سوگ سرب مٹاویکا۔ سناوے سچ سلوک، سوہنگ
 ڈھولا راگ الاویکا۔ ساچی دیونہارا موکھ، مُفت اپنا نام ورتاویکا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کلجگ اتم دیا کماویکا۔
 کلجگ آنت دیا کمائیکا۔ سری بھگوان ویس وٹائیکا۔ ساچے سنت آپ اٹھائیکا۔ گر منت نام درڑائیکا۔ ہومیں ہنگتا گڑھ ٹرائیکا۔ چار
 ورن دی ساچی سنگت، اکو روپ درسائیکا۔ کھتری براہمن شوڈر ویش اکو در بہائیکا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 دیونہارا ساچا ور، بھگت بھگوان آپ وڈیائیکا۔ جن بھگتاں آپ وڈیاویکا۔ سر مہر ہتھ ٹکاویکا۔ سمرتھ دیا کماویکا۔ بول الکھ جیکار
 سناویکا۔ لکھ چوراسی وچوں رکھ، پرہ اپنی گنڈھ پواویکا۔ درشن دیوے ہو پرتکھ، سوچھ سرؤپی روپ وٹاویکا۔ اکو راگ سنائے

جس، ناد اِکو اِک وجاویگا۔ سُرتی شبدی میلا ہس ہس، سوہنگ ہنسا اِکو مُکھ رکھاویگا۔ ہرہوں وِجھنی پوری آس، ترسنا بھکھ
 مٹاویگا۔ منڈل بہہ کے بائے راس، گوپی کاہن نچاویگا۔ کھیلے کھیل پُرکھ سمراتھ، سمرتھ اپنا راہ وکھاویگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ
 اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نرگن داتا پُرکھ بدھاتا اُم ذاتا آد آنت اپنا نُور جئاویگا۔ اپنا نُور اِک جئاویگا۔ ظاہر ظہور ویس وٹاویگا۔
 شبد ناد نُور سُناویگا۔ آسا پور سرب اکھاویگا۔ بھگت بھگوان گود سُہاویگا۔ ست سرُپی پردا سودھ، سدھ مارگ اِکو لاویگا۔ ناتا توڑ
 کام کرودھ، لوہہ موہ ہنکار مٹاویگا۔ دیوے گیان نیتر گوجھ، بھیو ابھیو آپ چُکھاویگا۔ داتا دانی وڈ وڈا بودھ، بودھ آگادھ سمجھاویگا۔ اُم
 پرما تم پرما تم آوے اِکو دسے سوچ، دوجی سمجھ نہ کھئے رکھاویگا۔ بھگت بھگوان دو جہان اِک دوجے دے درشن رہے لوچ، مل درسی
 درس آدرش اِک وکھاویگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، وسنہارا
 سچکھنڈ دوارے ساچے کوٹ، سچ محلا اِکو اِک وساویگا۔

* ۲۶ جیٹھ ۲۰۲۰ بکرمی بھگت سنگھ دے گرہ پنڈ کیر جھوں * *

من مت کرے بے مُکھ، گُرت بھلی جگت لوکائیا۔ من واسنا لگا دُکھ، کام کرودھ لوہہ موہ ہنکار ہلکائیا۔ مانس جنم ملیا مُکھ،
 ہنس روپ نظر نہ آئیا۔ کوڑی کِرپا رکھی چُگ، جہوا کاگ وانگ کُراٹیا۔ آنتر آتم گئی نہ جھک، جگ ماٹی سپس جھکائیا۔ پریم پرتی
 اندر لیا نہ پُچھ، پرہہ دسے بے پرواہیا۔ بن امرت بوٹا رہیا سُک، گر گوبند گیا سمجھائیا۔ نرور پُرکھ اندر بیٹھا لک، کلجگ جیو نظر نہ
 آئیا۔ من ہنکاری رہیا بُک، اُچی کوک کوک سُنائیا۔ گر شبدی پردے ہر وسائی نہ ساچی ٹک، نُخم حق نہ کھئے اکھوائیا۔ مایا ممتا آسا
 ترسنا لگی بھکھ، ستگر چرن پرت نہ کھئے ودھائیا۔ جوٹھ جھوٹھ بوٹا دتا نہ پُٹ، سچ سچ نظر کیسے نہ آئیا۔ ٹھگ چور یار کام کرودھ لوہہ
 موہ ہنکار رہے لُٹ، کھنڈا نام ہتھ نہ کھئے چمکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، بھیو ابھید رہیا سمجھائیا۔ مٹکھ جیو
 جگت وکار، کوڑی کِرپا بندھن پائیا۔ جنہاں آنتر آتم اِک پیار، سو گرُمکھ روپ وٹائیا۔ ستگر چرن کرن نمسکار، نمکھ نمکھ اپنا من

کٹائیا۔ اکو اوٹ پُرکھ اکال، دوجی آس نہ کھئے رکھائیا۔ شبد گرو چلے سد نال، نرگن سرگن وچھڑ کدے نہ جائیا۔ پُچھنہارا مُریداں حال، مُرشد اپنا پھیرا پائیا۔ ترے گن مایا توڑنہار جنجال، جیون جگت دئے جنائیا۔ جو گرسکھ کایا مندر اندر وڑے سچی دھرمسال، تنہاں مٹکھ کھئے کہن نہ پائیا۔ دیناں بندھپ دین دیاں، پُرکھ ابناسی ہونے سہائیا۔ امرت آتم مارے اک اُچھال، سر سروور اک نُہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، بھیو ابھیدا دئے جنائیا۔ پڑھ پڑھ سُن سُن نہ آئے یقین، یکے بعد دیگرے لئے جنائیا۔ نانک نرگن کر کے گیا تلقین، چار ورن سمجھائیا۔ ہر کا مارگ اک مہین، پاندھی کوئی چل نہ سکے راہیا۔ جو جن صاحب ستگر ہونے مسکین، من واسنا میٹ مٹائیا۔ آس پیاس رکھے جوں جل مین، نیتر نین اکو اک تکائیا۔ بُدھ مت گر شبدی ہونے ادھین، سُرتی ستگر سرن سرنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سچ دِلاسا تن جنائیا۔ پورا یقین دیوے دِلاسا، جنہاں اپنی دیا کھائیندا۔ اندر باہر ہو ہو راکھا، نرگن ساچی سیو کھائیندا۔ لیکھا جانے ناتھ اناتھاں، دینن اپنے انگ لگائیندا۔ اک سُنائے پوجا پاٹھا، منتر نام اک درڑائیندا۔ کوڑی کِرپا میٹ اندھیری راتا، جوتی چند نور چمکائیندا۔ پارہم برہم دیوے ساتھا، سگلا سنگ نبھائیندا۔ سرشٹ سبائی کوڑی کِرپا باہروں ویکھے جگت تماشا، اندر وڑ درس کھئے نہ پائیندا۔ من ٹھگوری کرے ہاسا، ٹھاگر نظر کیسے نہ آئیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ساچا کھیل آپ سمجھائیندا۔ ساچا کھیل دتے بھگوان، بھگوان اپنی دیا کھائیا۔ جگ چوکرئی ہو مہربان، ستجگ تریتا دواپر کلجگ آپ ہنڈائیا۔ گر اوتاراں پیر پیغمبران سادھاں سنتاں دیونہارا دان، وست امولک آپ ورتائیا۔ نام ندھان گن ندھان، گنوتا دئے وڈیائیا۔ پنج تت کایا مندر مکان، آتم پرما تم میلے آن، شبدی ناد دھن شنوائیا۔ شاستر سمرت وید پُران گیتا گیان، انجیل قرآن کھانی بانی ہر کا ناؤں صفت صلاحیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ یقین گرمکھ سجن آپ دوائیا۔ سچ یقین ہونے سچ بھگت، لکھ چوراسی رہی گر لائیا۔ ملے وڈیائی اتم جگت، جنہاں پرہے ملیا بے پرواہیا۔ تنہاں ویلا سوہے وقت، سہنجنی گھڑی نال رلائییا۔ باقی سارے رہے بھٹک، اگنی اگ نہ کھئے بھجھائیا۔ بن کے پاندھی رہے اٹک، منزل حق نہ کھئے چڑھائیا۔ کوڑی کِرپا مگر لگا کٹک، کندھا پار نہ کھئے وکھائیا۔ اپنے گھر نہ جائے کوئی پرت، مندر ویکھے نہ چائیں چائیا۔ گرمکھاں ول ویکھے کے چڑھدا ہرکھ، من چندیا رہی ستائیا۔ ستگر

پورے دی کیا کوئی کرے پرکھ، پاربرہم پرہ پرکھ وچ نہ آئیا۔ کر کپا جس دیوے اپنا درس، تِس اتر بوجھ بُجھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کپا کر، ساچا لیکھا رہیا جنائیا۔ ساچا لیکھا وچ جہان، دو جہاناں والی آپ رکھائیندا۔ پڑھ پڑھ تھکے رسنا زبان، جہوا سب دی صفت صلاحیندا۔ سُن سُن تھکے سرون کان، ناد انادی ناد جنائیندا۔ ہردے ہر نہ وسیا کیسے بھگوان، بھانڈا بہرم نہ کھئے بھٹائیندا۔ مندر مسجد شودوالے مٹھ سارے جان، جاننہارا ہتھ کیسے نہ آئیندا۔ سچ سچ سچ کرے نہ کوئی پرنام، نیوں نیوں سجدہ سپس نہ کھئے جھکائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کپا کر، ساچی کرنی آپ کھائیندا۔ جو جن سرن جائے جھک، اتر اک دھیان لگائیا۔ تِس دا پُچھنا گچھنا جائے مُک، سرتی سرت رہے نہ رائیا۔ دیوے درس جو بیٹھا لک، گھر مندر کرے رُشنائیا۔ سفل کرائے جنی ککھ، ککھ ککھڑی دئے وڈیائیا۔ جنم کرم دی میٹے بھکھ، ترسنا ترکھا بُجھائیا۔ اندر وڑ کے ساچی سیجا چڑھ کے گر شبدی لئے پُچھ، گرمکھ ستالئے اُٹھائیا۔ اُٹھ لاڈلے میرے سَت، پتا پوت ویکھن آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کپا کر، لیکھا سب دا رہیا مُکائیا۔ لیکھا جانے وڈ مہربان، مہربان وڈی وڈیائیا۔ لکھ چوراسی جس دتا دان، وشن برہما شو سیو لگائیا۔ سو صاحب ستگر سچا کاہن، نرگن داتا بے پرواہیا۔ کلجگ اتم ویکھے مار دھیان، نو نو پھیرا پائیا۔ چار گنٹ ہو پردھان، دہ دشا بھیو چُکائیا۔ بھگت سہیلے ویکھے آن، سنت ساجن میل ملائیا۔ گرمکھاں دیوے نام دان، ائمٹری دات ورتائیا۔ گرسکھاں بخشے چرن دھیان، سرن ملے سچ سرنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کپا کر، جنہاں وکھائے اپنا گھر، تنہاں سوگ رہے نہ رائیا۔ دو تِن سال سارے مندے، من واسنا دھیان لگائیا۔ گرمکھ کوٹ کوٹ جنم پرہ سرنائی منگدے، وچھوڑا ہوئے رتی نہ رائیا۔ لوک لُجیا کولوں کدے نہ سنگدے، نیتر نین نہ کھئے شرمائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کپا کر، سد دیونہار وڈیائیا۔ تِن چار دا پار کنارہ، اک دو دئے وڈیائیا۔ اک دو دا اک سہارا، تِن چار ویکھ وکھائیا۔ چوتھا گھر اگم اپارا، تیجے نین دئے سمجھائیا۔ دوآ کھیل کرے کرتارا، نرگن سرگن راہ چلائیا۔ اک اک اکلا ایکنکارا، اپنی کل ورتائیا۔ اک سال کی کرے وچارا، دو جا رووے مارے دھاپینا۔ تیجا ڈبے وچ منجداہارا، چوتھے سار کھئے نہ آئیا۔ جنہاں ملیا پریتم پیارا، گھڑی پل دوس رین سال دن لنگھن کھئے نہ آئیا۔ اٹھے پھر رہے اک خمارا، خُماری ہر ہر نام چڑھائیا۔ ناتا تھے کوڑ سنسارا، سگل سمگری

دئے تجائیا۔ ور گھر بائے ایکنکارا، گھر ساچے وجے ودھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا لیکھا دئے سمجھائیا۔ ساچا لیکھا دسے اک، اک انک آپ بنائیندا۔ پانچا نال دیوے لکھ، پنچا اپنی گنڈھ پوائیندا۔ اپ تیج وائے پرتھمی آکاش سیکھیا لئے سکھ، ساچی سیکھیا آپ سمجھائیندا۔ نرگن سرگن اندر آوے دس، جس جن اپنی بوجھ بھجھائیندا۔ سری بھگوان جن بھگتا ملن دی رکھے سک، آد جگاد جگ چوکری راہ تکائیندا۔ ست سرُپی کرے بت، بتکاری پھیرا پائیندا۔ اک پنچ دا ساچا مت، پندراں انک جنائیندا۔ جنہاں پریم پرتی لگی کھچ، تنہاں اپنی گود بہائیندا۔ کرے کھیل صاحب انڈٹھ، شاستر سمرت وید پُران بھیو کھئے نہ پائیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر جس دی مہا گئے لکھ، سو انہو پرکاش وکھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اک پنچ دا ساچا میلا، لیکھا جانے گرُ گرُ چلا، چلا گرُ آپ ہو جائیندا۔ کگا کہے قلم دوات میرا لیکھا لکھیا، لوک مات ملے وڈیائیا۔ چار ورن دتی سیکھیا، گرُ شبدي شبد جنائیا۔ نر نرکار پائی بھچھیا، وست امولک اک ورتائیا۔ نرور ہو کے چاروں گنٹ وسیا، دین مذہب ذات پات ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اکو کگا دئے سمجھائیا۔ تتا تخت سلطان، نرور پُرکھ اکال وڈی وڈیائیا۔ آد جگاد سدا مہربان، جن بھگتاں ہیوئے سہائیا۔ سچ سچ دا دیوے دان، سچ سچ کرے گُرمائیا۔ ڈونگھی بھوری ویکھے مار دھیان، کایا گوری کھوج کھوجائیا۔ لیکھا جانے جیو جہان، لکھ چوراسی پڑدہ رہیا اٹھائیا۔ کاغذ قلم ہیوئے حیران، ہر ہر بھیو کھئے نہ پائیا۔ کائنات کرے پریشان، پیر پیغمبر نظر کھئے نہ آئیا۔ کلمہ حق جنائے آن، کاتب کرے آپ لکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کتک اک وڈیائیا۔ اک پنچ دا پندراں کگا تتا کگا پندراں کتک، جن بھگتاں سوہنا وقت، ہر ستگر آپ جنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، نرگن نرگن سرگن سرگن سرگن نرگن اکو رنگ وکھائیا۔ نرگن کہے میں نرکار، میرا روپ نظر نہ آئیا۔ سرگن کہے میں تیری دھار، دھار روپ وٹائیا۔ دوا کہے میرا سنسار، سگل سرشٹی اپنی گود بہائیا۔ میری انس گر اوتار، پیر پیغمبر بنس سہائیا۔ میرا ڈھولا نام جیکار، میرا کلمہ بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دوا اکو اک وڈیائیا۔ دوا کہے میں ہو کے دو، دو دو دھار چلائیندا۔ نرگن کہے میرا بھیو نہ جانے کو، جو گھڑیا بہن وکھائیندا۔ جس نال آتر کراں موہ، تیس آتم پرما تم جوڑ جڑائیندا۔ آتر اوہو روپ ہو، آپ اپنا بھیو

جُکائیندا۔ سب کُچھ آپے کھوہ، اتم زیرو کر بہائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، دُوئے آگے اِکو
 صِفر، جس دا جانے نہ کھئے فقرہ، فکر وچ مرے سرب لوکائیا۔ دُوآ کہے میں دوا رنگ، دو دو ویس وٹائیا۔ میری سیجا سچ پلنگ،
 سِری بھگوان ہنڈائیا۔ میرا ناؤں نام مردنگ، جیو جنت سُنائیا۔ میرا گیت سہاگی چھند، رسنا جہوا ڈھولا رہے جنائیا۔ میرا پریم آتم
 اند، نجانند رہیا درسائیا۔ میرا کھیل گھر ماری کندھ، پڑدہ وچ ٹکائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل
 ساچا ہر، سورا سربنگ رہیا سمجھائیا۔ دُوئے تیرا دُوآ میت، مِت پیرا نظر کسے نہ آئیندا۔ نرگن سرگن چلائی جس ریت، ریتیان کھیل
 کھلائیندا۔ نت نوت لئی جیت، جگ کرتا آپ اکھوائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچی صدی
 تیرے نال ملائیندا۔ دُوئے سُن کر دھیان، نرگن رُوپ رہیا جنائیا۔ اتم آؤنا اوس میان، جس وچوں رُوپ پرگٹائیا۔ تیرا دسے نہ کھئے نشان،
 نشانہ نظر کھئے نہ آئیا۔ اِکو صِفر رہے پردھان، صِفر رُوپ سہج سُکھدائیا۔ جس دا گھر بے مقام، مقام ہتھ کسے نہ آئیا۔ جگ جگ دیندا
 رہیا پیغام، ساچا ڈھولا نام سُنائیا۔ جس نوں کردے رہے سلام، جھک جھک سجدہ سیس جھکائیا۔ جس دے بردے رہے غلام،
 برخوردار رُوپ وٹائیا۔ سو صاحب سچا سلطان، دُوآ صِفر دئے وڈیائیا۔ دُوآ صِفر کھیل مہان، سمجھ وچ کسے نہ آئیا۔ بیس بیس دو اک
 جوان، نر نرکارا نظری آئیا۔ پچھلی چھٹن سرب دکان، آگے کرے اک پڑھائیا۔ سچکھنڈ دوارے سچ فرمان، ست ستوادی آپ جنائیا۔
 پچیا رہے نہ کھئے نادان، نیتر نین سرب کھلائی۔ کِریا کر سِری بھگوان، بھگوان اپنی دھار چلائی۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا
 کر، بیس بیس دا سچ وبارا، کرے کرائے کرنیہارا، قُدرت قادر اپنا رنگ وکھائیا۔ قُدرت رنگ ویکھ کرتار، قادر قُدرت رہیا جنائیا۔ کلجگ
 جیو کی کرے وچار، من مت بُدھ کم کسے نہ آئیا۔ جس دا ہوکا دے کے گئے گر اوتار، پیر پیغمبر آس تکائیا۔ سو صاحب سرب جیاں دا
 سانجھا یار، گھر گھر ڈیرہ لائیا۔ گرمکھ رُوپ سرب رہیا وکھال، گر گر اِکو اک بُجھائیا۔ مٹکھ جیو سو شیطان، جو ہر کا نام بُھلائی۔
 بھروسہ آئے نہ وچ جہان، جنہاں من واسنا رہی ستائیا۔ تنہاں ملے ستگر سچا کاپن، جنہاں اِکو آس رکھائیا۔ نانک گوہند گوہند نانک اِکو
 جوتی نور مہان، نرگن سرگن سرگن نرگن گیا سمجھائیا۔ پُرکھ اکال مٹو اِشٹ مہان، درِشٹ سب دی دئے کھلائی۔ گر شبد وڈ بلوان،

پنج تہ کھئے رہن نہ پائیا۔ جب تگ ستگر پورا ہوئے نہ مہربان، دھیرج دھیر نہ کھئے رکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سندیسہ نہ نریشا بھگت بھگوت ساچے سنت نہ ہر نرائن بن بن کنت، کنتوبل اکو اک جنائیا۔ سمبل نگر کہے سو، جس ملے مان وڈیائیا۔ جس گھر پاربرہم پرہہ کرے لو، نرگن تور جوت رُشنائیا۔ ستگر داتا دین دیال اندر ہے ہو، ہوکا اکو نام دوائیا۔ جن بھگتاں ڈھوآں دیوے ڈھو، ڈھر دی وست اک ورتائیا۔ سرشٹی نالوں ہووے نرموہ، موہ اکو اک وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سو سمبل دئے سمجھائیا۔ سمبل نگر گوبند کھیڑا، پُرکھ اکال دئے وڈیائیا۔ دور ڈراڈا نیرن نیرا، نیج نیر نظری آئیا۔ کوڑ گریارا کوئی نہ پاوے گھیرا، ٹھگ چور یار لُن کھئے نہ جائیا۔ اکو اوتھے نانا جڑے تون میرا میں تیرا، دوجا نظر کھئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سو سمبل دئے سمجھائیا۔ سو سمبل سچا دیس، جس ملے مان وڈیائیا۔ جس گھر پاربرہم پت پریشور رہے ہمیش، دوس زین ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ جس گھر وشن برہما شو کرن سیو، نیوں نیوں سیس جھکائیا۔ سو سمبل رہے ہمیش، جتھے نرگن تور پرویش، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھیو ابھید دئے جنائیا۔ سمبل سوہے ساچی نگری، نگر کھیڑا اک وسائیا۔ جس گرہ پُرکھ اکال جوت اُجگری، اُجاگر کرے وچ لوکائیا۔ ست شبد دی رکھے سمگری، است وست نہ کھئے رکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنی مرضی نال پرگٹائیا۔ سمبل نگری ہر کا مندر، گوبند گیت الاٹیا۔ بن ابناسی کرتے کوئی نہ کھولے جندر، اندر لنگھ کھئے نہ پائیا۔ لکھ چوراسی جگت واسنا نو دوار بھوندی بندر، بندنا سچ نہ کھئے جنائیا۔ بھاگ لگے جس اندھیری گندر، نرگن جوت ہوئے رُشنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سو سمبل دئے سمجھائیا۔ سمبل سو جو سب دا سانجھا، دوجی ونڈ نہ کھئے ونڈائیندا۔ سری بھگوان دے گیت گاندا، دوجا راگ نہ کھئے الاٹیندا۔ اٹھے پھر دھیان رکھاندا، نیر اکھ نہ کھئے بدلائیندا۔ دئے جوڑ سیس جھکاندا، دھوڑی ٹکا مستک چھپائیندا۔ دوس زین راہ تکاندا، نیر نین نین اٹھائیندا۔ جس ویلے سری بھگوان میرے اندر آوے تھکا ماندا، ساچی سیج اگوں وکھائیندا۔ گر گوبند کہے میرے پریم دا باندا، ہر جو سمبل ڈیرہ لائیندا۔ جس دا کوئی نہ دے آنڈھ گوانڈھا، شریک نظر کھئے نہ آئیندا۔ باڈھی مات نہ کھئے بناندا، چہپر چہن نہ کھئے چھپائیندا۔ سورج چند نہ کھئے چمکاندا، منڈل منڈپ نہ ویکھ

وکھائیندا۔ اکو پرم پُرکھ پرمیشور سوامی اپنا نُور دھراندا، نُورو نُور نُور رُشنائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ساچا کھپڑا
 اک وسائیندا۔ ساچا کھپڑا سمبل دوار، ملے نگر وڈیائیا۔ پنچم میتا پنچ پیار، پنچم راگ دُھن سُنوائیا۔ پنچم سخیان منگلچار، پنچم گیت
 گوہند الاٹیا۔ پنچم میلا اک دربار، پنچم وجے سچ ودھائیا۔ پنچم کھول آپ کواڑ، پنچم پڑدہ دئے چُکائیا۔ پنچم میلا میلنہار، پنچم پنچ
 وچ سہائیا۔ پرپنچ دسے نہ تِس دوار، کوڑ سمگری نظر کھئے نہ آتیا۔ گوہند محل اپر اپار، جس سمبل ناؤں وڈیائیا۔ تِس گھاڑت گھڑے کرتار،
 گھڑنہار اک ہو جائیا۔ سو جن پاوے سار، جس ستگر پُورا دئے سمجھائیا۔ اکھراں وچ نہ آئے وچار، پتھراں نال نہ کھئے سہائیا۔ جس نے
 ستھر ہنڈایا یار، سو صاحب دئے سمجھائیا۔ سمبل سوہے وچ سنسار، جس گرہ وسے آپ نرنکار، نرگن اپنا نُور دھرائیا۔ جوتی جوت
 سرُوپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، وکھاونہارا ساچا گھر، سمبل اکو دینا وکھائیا۔ آد پُرکھ آد ابناسا، اپنا بھیو جنائیا۔
 سُتھ پرکاس کر پرکاشا، انبھو نُور رُشنائیا۔ اپنے آنتر اپنی آسا، نرگن نرگن آپ پرگٹائیا۔ آپے دیونہار بھرواسا، مہربان اکھوائیا۔ آپے
 شہنشاہ بن شاہو شاباشا، شاہ سلطان آپ اکھوائیا۔ آپے ہو تخت نواسا، تخت تاج اک وڈیائیا۔ آپے راجن راج بھوپ وڈ راجا، رنک اپنا
 ناؤں رکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، آد پُرکھ نرگن نُور نُور رُشنائیا۔ آد پُرکھ اگمی نُور، نُور نظر کیسے نہ آئیندا۔ آد
 پُرکھ سچ ظہور، ظاہرا اپنی کل دھرائیندا۔ آد پُرکھ سرب کلا بھریور، بھریوری آپ ہو جائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا
 کر، اپنا کھیل آپ کرائیندا۔ اپنا کھیل آپے رچ، نرگن نرگن ویکھ وکھائیا۔ آپے نرگن نُور بن کے سچ، سچ دئے آپ وڈیائیا۔ آپے ہو ہر
 پرتکھ، پارکھو اپنا ناؤں رکھائیا۔ آپے بول سچ الکھ، الکھ الکھ آپ جنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، نرگن داتا پُرکھ
 بدھاتا اپنا کھیل دئے سمجھائیا۔ اپنی کھیل کرے کرتار، سو پُرکھ نرنجن ناؤں دھرائیندا۔ ہر پُرکھ نرنجن ہو تیار، آپ اپنی کل وکھائیندا۔
 ایکنکار کھیل اپار، اکل کل اپنا ویس وٹائیندا۔ آد نرنجن نُور اُجیار، جوتی جاتا ڈگمگائیندا۔ سِری بھگوان خبردار، بے خبر آپ ہو
 جائیندا۔ ابناسی کرتا میت مُرار، آپ اپنا سنگ نبھائیندا۔ پاربرہم پرہ چوہدار، سیوک سیوک روپ جنائیندا۔ مقالے حق سانجھا یار،
 لاشریک نُور اُپائیندا۔ اپنی اچھیا کھیل اپار، بھچھیا اکو اک ورتائیندا۔ محل اٹل اک نیار، جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، اپنا

کھیل اپنے ہتھ رکھائیندا۔ محل اٹل اُچ منارا، نرگن اپنی اچھیا آپ پرگنائیا۔ ناؤں رکھ سچکھنڈ دوارا، ہر ساچی بنت بنائیا۔ چار گنٹ نہ
 کھئے ہوئے دیوارا، چہر چہن نہ کھئے چھہائیا۔ نرگن دیا باقی کر اُجیارا، اکو جوت کرے رُشنائیا۔ ویکھے وگسے ویکھنہارا، اک اکلّا
 بے پرواہیا۔ ساچے تخت بیٹھ سچّی سرکارا، دُھر فرمانا حُکم جنائیا۔ اپنے مندر اندر کرا اک پسارا، آپ اپنا بھیو کھلائیا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، نرگن نرگن اپنی ونڈ بنائیا۔ نرگن ونڈ ونڈے نرکار، آپ اپنی دیا کھائیا۔ نرگن پُرکھ نرگن نار، نرگن سیج
 رہیا سُہائیا۔ نرگن نرگن کرے پیار، نرگن انگیکار اکھوائیا۔ نرگن اندر نرگن باہر، نرگن ظاہر روپ جنائیا۔ نرگن دائی دایا بن کھیل کرے
 اپار، آپ اپنا کھیل ورتائیا۔ نرگن جھے سٹ دُلا، شبدی شبدا ناؤں دھرائیا۔ شبدا سٹ کر پیار، پرہ دیونہار وڈیائیا۔ گھر وچ گھر کر
 تیار، سچکھنڈ اندر تھر گھر دئے بنائیا۔ سٹ دُلا دئے بٹھال، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ دیونہارا سچ پیار، چرن پرتی دئے سمجھائیا۔ اٹھ اگتی
 میرے لاڈلے لال، لالن اپنا بھیو چُکائیا۔ سچکھنڈ دوار میری دھرمسال، تھر گھر تیری سیج سُہائیا۔ سدا سدا رہاں تیرے نال، وچھڑ
 کدے نہ جائیا۔ آگے مارگ دیاں سکھال، ساچی سکھیا اک پڑھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہار سدا وڈیائیا۔
 سٹ دُلا رے چڑھیا چا، پرہ آگے سیس جھکائیندا۔ سو پُرکھ نرنجن ملیا اک ملاح، بیڑا اپنے کندھ اٹھائیندا۔ ہر پُرکھ نرنجن دئے صلاح،
 ساچی سکھیا اک درڑائیندا۔ ایکنکارا بے پرواہ، بے پرواہی وچ رکھائیندا۔ آد نرنجن جوت جگا، جوتی نور نور چمکائیندا۔ ابناسی کرتا
 پکڑے بانہ، بابو بابو ہیٹھ رکھائیندا۔ سری بھگوان دیوے ٹھنڈی چھاں، مہر نظر ٹکائیندا۔ پارہم پرہ جھولی رہیا وکھا، وست
 امولک اک جنائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سٹ دُلا رے اک دھیان لگائیندا۔ سٹ دُلا رے کر
 خبردار، سو صاحب دئے وڈیائیا۔ میرا حُکم تیری دھار، تیری دھار میرے وچ سمائیا۔ تیرا روپ آگم اپار، میرا روپ تیرے وچ سمائیا۔ تیرا
 حُکم اک ورتار، حُکمی حُکم دئے درڑائیا۔ تیری اچھیا کر بلکار، وڈ وڈا دئے وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، شبدی
 شبدا دئے سمجھائیا۔ شبدا سٹ تیرا ہوئے پسارا، سو پُرکھ نرنجن آپ جنائیندا۔ تیرا میرا اک دوارا، دوجا گھر نہ کھئے ونڈائیندا۔ میرا حُکم تیرا
 دربارا، تیرا حُکم سرب جنائیندا۔ تیرے آتر نرگن دھارا، نرگن نور نور وکھائیندا۔ صاحب ساچا کرے اُپکارا، اُپکاری اپنی دیا کھائیندا۔

جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نرگن دیوے ساچا ور، ساچی سکھیا آپ درڑائیندا۔ شبد سُت تیری وشو دھار، وشن روپ جنائیا۔ وشنو اندر بھر بھنڈار، امرت روپ وٹائیا۔ امرت اندر کھیل اپار، کول کول وکھائیا۔ کول اندر برہم پسا، پاربرہم ربیا جنائیا۔ پاربرہم پرہہ کھیل نیار، نرگن نرگن اپنا راہ چلائی۔ کرے کھیل آپ کرتار، کرتا اپنے ہتھ رکھے وڈیائیا۔ سُن اگم ویکھے دھواں دھار، شنکر میلا سہج سُبھائیا۔ تتاں وچولا بن کے سرجنہار، تیرے ہتھ دئے پھڑائیا۔ تیرا حُکم ورتے ورتار، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیا۔ تتاں دیوے حُکم سچّی سرکار، دُھر فرمانا آپ سُنائیا۔ بالے نڈھے چھوٹے کرے خبردار، جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھيو ابھیدا آپ کھلائی۔ وشن برہما شو جائے اُٹھ، سری بھگوان آپ اُٹھائیندا۔ ٹھاکر ابناسی آپے ٹٹھ، ساچی سیوا آپ جنائیندا۔ سنساری بھنڈاری سہائے رُت، لے دیبان ونڈ ونڈائیندا۔ تے نیترو پئے پُت، نین نیر سب وٹائیندا۔ پرہہ ساڈے کول نہیں کچھ، خالی ہتھ سرب وکھائیندا۔ سری بھگوان ٹھاکر ٹٹھ، دین اپنی دیا کھائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، آد پُرکھ پُرکھ ابناسا، سُت شبد دئے دھرواسا، وشن برہما شو پرکاشا، نوری نور نور اُپائیندا۔ آد جانے آد بھگوان، آد اپنے ہتھ رکھائیا۔ آد نور نور مہان، آد جوت جوت رُشنائیا۔ آد نظر نہ آئے کوئی نشان، آد ویکھن آگے کھئے نہ جائیا۔ آد آد ہو پردھان، سچ پردھانگی آپ کھائیا۔ آد آد سچ مکان، سچکھنڈ دوار اک سہائیا۔ آد آد اک فرمان، دُھر فرمانا اک الاٹیا۔ آد آد کھول دکان، سُت دُلا رے ہٹ چلائی۔ آد آد کر پروان، وشن برہما شو انگ لگائیا۔ آد آد کھیل مہان، ترے گن مایا جوڑ جُڑائیا۔ آد آد کر بلوان، پنج تت روپ وکھائیا۔ آد آد ہو مہربان، نرگن سرگن لئے بنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، آد آد دی جانے کھیل، کھیلنہارا اک اکھوائیا۔ آد جنایا جس آپ، سو اپنے وچ سمائیندا۔ جس دا کوئی نہ دسے باپ، پتا پوت نہ کھئے اکھوائیندا۔ جس دا سمجھ نہ آوے جاپ، سو جاپ اپنا ناؤں رکھائیندا۔ جس دا نظر نہ آوے کوئی ساک، سو سگلا سنگ نبھائیندا۔ نرگن اپنا تھاپن تھاپ، نرور آپے ویکھ وکھائیندا۔ اجونی ربت کر پرکاش، پرکاش پرکاش وچوں پرگٹائیندا۔ ویکھنہارا کھیل تماش، اپنا کھیل آپ کھلائی۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، آد پُرکھ ایکا ہر، ہر اپنی کار کھائیندا۔ پچھلا جنم جنائے گھوگر، گوبند گر جنائیا۔ جس دا اتم کیتی اوگر، باز کولوں ٹڑائیا۔ سو کایا دسے پھوگر، ہر نام نظر نہ

آئیا۔ ویلے آنت آنت روٹڑ، رو رو گیا جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پورب جنم دئے جنائیا۔ گھوگر ماریا ستگر باز، اکو چوٹ لگائیا۔ اندروں آئی اک آواز، گوہند تیری سرنائیا۔ میرا ڈرمت میل دھو داغ، چنج وشٹا روپ وٹائیا۔ تیرا درشن کیتا آج، درشن کردیاں تن رہن نہ پائیا۔ میں سُنیا تُوں غریب نواز، در آیاں پار لنگھائیا۔ میرا سازن دے ساز، صاحب تیرے ہتھ وڈیائیا۔ ویلے اتم رکھیں لاج، تیری اکو سرن تکائیا۔ کہا یجن گرو مہاراج، ستگر سچ رسیا جنائیا۔ تیرا اتم ویکھاں کاج، لوک مات ویس وٹائیا۔ مانس جنم دیواں داج، مانکھ تیرا نور رُشنائیا۔ پنج تت تیرا سماج، من مت بڈھ کران گرمائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار وڈیائیا۔ گوہند کہے سُن میرے میت، ہر صاحب سچ جنائیندا۔ تیری آنت بدلی نیت، نیتیان ویکھ وکھائیندا۔ تُوں گوہند رکھیا چیت، گوہند تیری چیتن دھار جنائیندا۔ کلجگ اتم آوے پیس پیس، پیسے تیرا لیکھ مکھائیندا۔ در آ کے دئے حدیث، سچ اکو نام درڑائیندا۔ جس دے چہتر جھلے سپس، سو صاحب پھیرا پائیندا۔ بن وچولا کوئی نہ لائے فیس، فیصلہ اکو وار جنائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک رکھائیندا۔ جنم جنم وچ دیوے بدلہ، بدلی اپنے ہتھ رکھائیا۔ ستگر گوہند انصافی عدلا، عدل اکو اک جنائیا۔ چار جنم وچ پنکھی بھج لا، پنچم جامے لئے ملائیا۔ کاگوں ہنس کرائے چٹا رہن نہ دیوے بغلا، ڈڈ مچھ ہتھ کھئے نہ آئیا۔ در دوارے آ کے ہو نہ جانا پگلا، گر ستگر ساچی سچ جنائیا۔ پھر بھیو چکائے اگلا، جے پرہ لگیں سرنائیا۔ کایا چولی ستگر سرنائی رنگ لا، رنگنہار اک اکھوائیا۔ وست امولک نام منگ لا، رسنا جہوا ڈھولا راگ الاٹیا۔ مانس جنم وچ مانس اند لے، میل ستگر سچے سچے سرنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کرے کھیل ساچا ہر، پورب لہنا پورب جنم، مانس لیکھ لائے کرم، نہکرمی اپنی دیا کھائیا۔ جنم کرم دے کٹے پاپ، پورب لیکھا ویکھ وکھائیا۔ چرن کول جس بندھائے نات، ناتا ستگر نال جڑائیا۔ سو گرمکھ گرسکھ بیوئے پاک، پنت پُنت لئے کرائیا۔ لیکھ لائے تن ماٹی خاک، پنج تت اپنی جھولی پائیا۔ آتم پر ماتم بنے سجن ساک، سگلا سنگ اک اکھوائیا۔ تُوں میرا میں تیرا دوہاں نے جینا سانجھا جاپ، سوہنگ ڈھولا اک پڑھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرم کانڈ دا لیکھا سرب مٹائیا۔

* ۲۶ جیٹھ ۲۰۲۰ بکرمی جس کور دے گرہ پنڈ نہال پُر سینبل جموں *
۸۵۸

جُگ جُگ کھیل کرے سمرتھ، پرہ سمرتھ وڈی وڈیائیا۔ جُگ جُگ نام چلائے اکتھ، کتھنی کتھ نہ سکے رائیا۔ جُگ جُگ دھرم
چلائے رتھ، بن رتھواہی سیو کھایا۔ جُگ جُگ بول سچ الکھ، الکھ نرنجن ڈھولا گایا۔ جُگ جُگ نرگن مارگ دس، سرگن سچ لئے
سمجھایا۔ جُگ جُگ لکھ چوراسی اندر وس، جُگ جُگ اپنا روپ درسایا۔ جُگ جُگ سرگن ہو پرگٹ، گر گر اپنی دھار بندھایا۔
جُگ جُگ نرمل جوت کر پرکاش، جوتی جاتا ناؤں رکھایا۔ جُگ جُگ جن بھگتاں بنے داسی داس، ساچی سیوا اپنے ہتھ رکھایا۔ جُگ
جُگ سنتن پوری کرے آس، آسا ترسنا میٹ مٹایا۔ جُگ جُگ گرمکھاں وسے پاس، نر ہر وچھڑ کدے نہ جائیا۔ جُگ جُگ گرسکھاں
لئے راکھ، سر اپنا ہتھ ٹکایا۔ جُگ جُگ ویکھے کھیل تماش، لکھ چوراسی ناچ نچایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچی
کھیل آپ رچایا۔ جُگ جُگ کھیل سری بھگونت، ہر کرتا آپ کرائیندا۔ جُگ جُگ نام مینا منت، منتر اکو اک درڑائیندا۔ جُگ جُگ
اپائے ساچے سنت، سنت سجن آپ جگائیندا۔ جُگ جُگ چارھے چولی رنگ بسنت، کایا رنگن اک وکھائیندا۔ جُگ جُگ توڑے گڑھ
ہومیں ہنگت، مایا ممتا موہ مٹائیندا۔ جُگ جُگ میلا ساچی سنگت، گرسکھ گر گر آپ ملائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی
کریا کر، ساچی کرنی آپ کھائیندا۔ جُگ جُگ کھیل سری بھگوان، نر نرنکار آپ کرائیا۔ جُگ جُگ کھیل دو جہان، دو جہان والی آپ
وکھایا۔ جُگ جُگ پرگٹ ہو وچ جہان، ساچی سکھیا کرے پڑھایا۔ جُگ جُگ بھگتاں دیوے دان، داتا دانی اک اکھوایا۔ جُگ جُگ
آتم پر ماتم بنے کابن، ساچے مندر سوہا پائیا۔ جُگ جُگ شبد اناد دئے گیان، گوہند کرے پڑھایا۔ جُگ جُگ وچھڑے میلے آن، میل ملاوا
آپ کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سد دیونہار وڈیائیا۔ جُگ جُگ ویکھے ویکھنہارا، نرگن اپنا کھیل کرائیندا۔ جُگ
جُگ پاوے ساچی سارا، مہاسار تھی بھیو چکائیندا۔ جُگ جُگ لیکھا جانے اندر باہرا، گپت ظاہرا راہ وکھائیندا۔ جُگ جُگ میلا ناری
کنت کنت بہتارا، سیج شہنجی ڈیرہ لائیندا۔ جُگ جُگ نام شبد جیکارا، ڈھن آتمک راگ لائیندا۔ جُگ جُگ ست ست ورتارا، ست
ستوادی سچ وست ورتائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، جُگ جُگ کھیل پُرکھ اتھاہ، اپنی

کار کھائیا۔ جُگ جُگ نرگن سرگن بن ملاح، بیڑا لوک مات ترائیا۔ جُگ جُگ سنگر گر گر دیوے صلاح، گرمکھ اکھڑ اک پڑھائیا۔ جُگ جُگ بخشے چرن کول دھیان، دیوے سرن سچی سرنائیا۔ جُگ جُگ میل ملائے آن، جگت وچھوڑا پندھ مکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ جُگ جُگ میلا بھگتن داس، سری بھگوان آپ کرائیندا۔ جُگ جُگ نرگن ہو کے وسے پاس، سرگن بوجھ بھجائیندا۔ جُگ جُگ جوتی نور کر پرکاش، اگیان اندھیر چکائیندا۔ لیکھا جان پون سواس، سواس سواساں وچ سمائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی آپ کھائیندا۔ جُگ جُگ کرنی کرے کرتارا، ہر کرتا وڈ وڈیائیا۔ ستجگ تریتا دوپر کلجگ لے اوتارا، وڈ اوتاری پھیرا پائیا۔ جن بھگتاں کھول بند کواڑا، بیہو ابھیدا آپ گھلائییا۔ نام وجدی رہے سچ ستارا، پن تندی تند راگ الائییا۔ گھر مندر کر اجیارا، دیپک جوت کرے رُشنائیا۔ گھر امرت ٹھنڈا ٹھارا، نجھر جھرنائے جھرائیا۔ گھر ٹھاکر سوامی میت مُرارا، گھر صاحب سنگر نظری آئییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں بیہو گھلائییا۔ جن بھگتاں کھولے ہر جو بیہو، ابھید آپ سمجھائیندا۔ نرگن سرگن ساچی سیو، سیوا ساچی اک درڑائیندا۔ پریم پریتی امرت میو، رس اکو اک چکھائیندا۔ سنگر سچا وڈ دیوی دیو، دیو آتما ویکھ وکھائیندا۔ آد جگاد سدا نہکیو، نہچل اکو آسن لائیندا۔ صفت لگائے رسنا جھو، بتی دند جوڑ جڑائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی آپ کھائیندا۔ ساچی کرنی صاحب سنگر، دین دیال آپ کھائیا۔ جن بھگتاں لیکھا جانے دھر، پورب لہنا رہیا مکائیا۔ زوریر ویکھے چڑھ کے گھوڑ، گھوڑا اکو اک اپائیا۔ دو جہاناں رہیا دوڑ، جگت نیتر نظر کیسے نہ آئییا۔ گرمکھ سجن جائے بھڑ، ہرجن ساچے لے اٹھائیا۔ سنت سنگر بھجائے اوڑ، امرت میگھ اک برسائیا۔ بھگت بھگوان ویکھے کر کے غور، گھر گمبھیر پڑدہ اک چکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار سدا وڈیائیا۔ دیوے وڈیائی پڑکھ نرنجن، ہر داتا بے پرواہیا۔ جن بھگتاں نیتر پائے نام انجن، اگیان اندھیر مٹائیا۔ گھر وچ گھر ملے سجن، در مندر وچے ودھائیا۔ سچ سروور کرائے مجن، ڈرمت میل رہن نہ پائیا۔ لیکھے لائے کایا ماٹی کنچن، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہربان بے پرواہیا۔ مہربان پرہے ہوتے آپ، اپنی دیا کھائیندا۔ جن بھگتاں دیوے اکو جاپ، تون میرا میں تیرا نام چپائیندا۔ سوہنگ ڈھولا وڈ پرتاپ، بن وچولا

ویکھ وکھائیندا۔ ڈھردرگاہی الکھنا الاکھ، اکو الکھ جگائیندا۔ سنت سہیلے لے راکھ، سر اپنا ہتھ ٹکائیندا۔ زرگن سرگن ہو کے داسی داس، کلجگ اتم سیو کھائیندا۔ نیج آتم رکھ واس، پر ماتم اپنا پڑدہ لائیندا۔ بھگت سہیلا سوہے ساچی کھاٹ، سچ سنگھاسن ڈیرہ لائیندا۔ آگے پچھے میٹ واٹ، دُور دُور دُراڈا نیڑے آئیندا۔ میٹے زین اندھیری رات، ستگر چند اک چمکائیندا۔ آنتر آنتر پچھے وات، باہر بسنتر اگن بھجھائیندا۔ جن بھگتاں بنے سجن ساک، سگلا سنگ نہائیندا۔ بند کیواری کھول تاک، نرمل نور اک وکھائیندا۔ پوری کرے آتم خواہش، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ہرجن ساچے ویکھ وکھائیندا۔ ہرجن ویکھے پارہرم، پرہہ وڈا وڈا وڈیائیا۔ لیکھا جانے دما دم، پون پوناں وچ سائیا۔ زرگن کرے اپنا کم، سرگن اپنے دھندے لائیا۔ کلجگ اتم بیڑا بنھ، نر ہر اپنے کندھ اٹھائیا۔ جن بھگتاں بہرم بھلیکھا کڈھ جن، جننی روپ اک درسائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، بودھ آگادھا دیوے اک گیان، اک نال اک لے ملائیا۔

* ۲۶ جیٹھ ۲۰۲۰ پکرمی سیوا سنگھ دے گرہ پنڈ کیر جموں *

پُرکھ اکال بولو جیکار، گھر ساچے وجے ودھائیا۔ سو پُرکھ نرنجن میت مُرار، زرگن نرویر بے پرواہیا۔ ہر پُرکھ نرنجن سانجھا یار، ایکنکار سچا شہنشاہیا۔ آد نرنجن ہو اجیار، ابناسی کرتا دھار چلائیا۔ سری بھگوان وسنہار ٹھانڈے دربار، پارہرم پرہہ اپنا بھیو کھلائیا۔ سچکھنڈ دوارا کھول کیوڑ، سچ سنگھاسن آسن لائیا۔ محل اٹل اک اپار، جوتی جوت جوت رُشنائیا۔ کرے کھیل آپ کرتار، اک اکلا نور الہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، آد جگاد اکو نعرہ لائیا۔ پُرکھ اکال بولے میت، دو جہاناں والی آپ جنائیندا۔ زرگن سرگن ساچی ریت، جگ چوکرئی ونڈ ونڈائیندا۔ ترے بھون دھنی بیٹھا رہے سدا اتیت، ترے گن ناتا جوڑ جڑائیندا۔ جن بھگتاں کایا کرے ٹھنڈی سیت، سیتل دھارا اک وبائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچا نام اک وڈیائیندا۔ پُرکھ اکال رسنا گاؤ، درگاہ

ساچی ملے وڈیائیا۔ آتم آنتر میل دھواؤ، ڈرمت میل رہے نہ رائیا۔ گر کا شبد پردے وساؤ، ہر ہر میلہ سہج سُبھائیا۔ ناؤں نرنکارا
 ڈھولا سوہنگ اک الاؤ، گھر ملے بے پرواہیا۔ امراید ایک پاؤ، پارہسم ملے سرنائیا۔ پُرکھ اکال لاگو پاؤں، جوتی جوت سروپ ہر، آپ
 اپنی کرپا کر، ساچا بھیو دئے جنائیا۔ پُرکھ اکال سانجھا یار، ونڈ وچ کیسے نہ آئیندا۔ جُگ چوکڑی کھیل اپار، نرگن سرگن دھار چلائیندا۔
 سچکھنڈ دوار کھول کواڑ، تھر گھر ڈیرہ لائیندا۔ شبد اگم کر اُجیار، ناد انادی راگ لائیندا۔ لیکھا جانے دُھر دربار، درگاہ ساچی دھام
 سہائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا کھیل آپ کرائیندا۔ ساچا کھیل پُرکھ اکال، نرگن نرور آپ کھائیا۔ سچکھنڈ
 نواسی دین دیال، دیاندھ وڈ وڈیائیا۔ جُگ چوکڑی ہو کرپال، نرگن سرگن ویکھ وکھائیا۔ جوتی جاتا جوت بے مثال، نورو نور نور
 رُشنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا بھیو دئے چکائیا۔ پُرکھ اکال کھیل اگما، بھیو کھئے نہ پائیندا۔ نہ مرے نہ کدے
 جما، جیون جُگت نہ کھئے رکھائیندا۔ نہکرمی کرے اپنا کما، ہر کرتا کار کھائیندا۔ دو جہاناں بٹھ بٹھا، بیڑا بٹھ آپ چلائیندا۔ نرگن نور
 چاڑھے چٹا، جوتی جوت جوت چمکائیندا۔ وسنہارا پن چھپر چھٹا، ساچے مندر ڈیرہ لائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 اپنی کھیل آپ ورتائیندا۔ ساچی کھیل کرے کرتار، ہر کرتا وڈ وڈیائیا۔ جُگ چوکڑی کر پسا، نرگن ویکھے چائیں چائیا۔ شبدی شبد
 شبد جیکار، ناناکار روپ دھرائیا۔ وشن برہما شو کر تیار، ساچی سیوا اک سمجھائیا۔ لیکھا جان گرو اوتار، گر گر اپنی بوجھ بوجھائیا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی رچنا آپ رچائیا۔ ساچی رچنا ایکنکار، اکل کل دھاری آپ جنائیندا۔ لیکھا جان دو
 جہان، جیون جُگت سرب جنائیندا۔ سچ سندیسہ دیوے آن، نہکرمی اپنا کرم کھائیندا۔ ہرجن ساچے بھگت پچھان، بے پہچان بوجھ
 بوجھائیندا۔ آنتر دیوے اکو دان، پرما تم اپنے رنگ رنگائیندا۔ سچ جھلائے دھرم نشان، نشانہ اکو اک اٹھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ
 اپنی کرپا کر، ساچی کل آپ پرگٹائیندا۔ ساچی کل پرگٹے مات، ہر وڈا وڈ وڈیائیا۔ چار ورن دی اک جماعت، چاروں کُنٹ دئے بنائیا۔
 ایک دیوے نام دات، وست امولک جھولی پائیا۔ آتم پرما تم پڑھائے گاتھ، سوہنگ ڈھولا راگ لائیا۔ ویکھنہارا کھیل تماش، خالق خلق ناچ
 نچائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی آپ کھائیا۔ ساچی کرنی ایکنکار، ہر ستگر آپ کرائیندا۔ جُگ چوکڑی

لے اوتار، گر گر روپ وٹائیندا۔ شبدا اگم بول جیکار، انادی ناد سُنائیندا۔ لکھ چوراسی کر پَسار، گھٹ گھٹ ڈیرہ لائیندا۔ دیا باقی کر
 اُجیار، جوتی جوت ڈگمگائیندا۔ در دروازہ کھول کیوار، بنک دوار اک سہائیندا۔ بھگت بھگوت لئے اُٹھال، ساچی سکھیا اک درڑائیندا۔
 لیکھا جانے شاہ کنگال، اوچ نیچ نہ کھئے رکھائیندا۔ شبدا سرُوی بن دلال، سرگن ساچی سیو کھائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی
 کِریا کر، ساچی کھیل آپ رچائیندا۔ ساچی کھیل کرے گوبند، اپنے ہتھ رکھے وڈیائیا۔ کوڑی کِریا نہ کوئی چند، چنتا سوگ نہ کھئے رکھائیا۔
 داتا دانی گنی گہند، گہر گمبھیر وڈ وڈیائیا۔ داتا دانی ساگر سندھ، گہر ساچا ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر،
 سرب جیاں دا داتا اک ہو جائیا۔ سرب جیاں دا اک بھگوان، ایکنکارا ناؤں رکھائیندا۔ سدا سدا سد مہربان، مہر نظر اک اُٹھائیندا۔ آتم
 پرما تم دیوے گیان، منتر اکو اک درڑائیندا۔ لیکھا جانے دو جہان، لوک پرلوک کھوج کھجائیندا۔ لوآں پُریاں برہمنڈاں کھنڈاں ویکھے مار
 دھیان، چوڈاں لوک پڑدہ لائیندا۔ سنت سہیلے میلے آن، جگ جگ اپنی سیو کھائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، نرگن
 اپنا کھیل وکھائیندا۔ نرگن کھیل پُرکھ ابناس، ابناسی اپنی کار کھائیا۔ جن بھگتاں ہوئے سدا داس، نرگن سرگن ویکھے تھاوں تھائیا۔ لہنا دینا
 چُکائے پرتھی آکاش، گگن گگنتر کھوج کھوجائیا۔ آتم جوت کر پرکاش، اندھ اندھیرا دئے گوائیا۔ بودھ آگادھ سُنائے گاتھ، نش اکھڑ کرے
 پڑھائیا۔ اکو منتر اکو پاٹھ، پوجا اکو اک سمجھائیا۔ اکو صاحب پُرکھ سمراتھ، سگلا سنگ اک نیہائیا۔ اک چلائے جگ جگ راتھ، بن
 رتھوہی سیو کھائیا۔ اکو ویکھے پتن گھاٹ، اکو بیٹھا ڈیرہ لائیا۔ اکو میٹھ لکھ چوراسی واٹ، پاندھیان پندھ دئے مکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ
 ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچی کرنی آپ کھائیا۔ اکو داتا سورپیر، صاحب ستگر ہر اکھوائیندا۔ اکو امرت دیونہارا نیر، امرت جام اک
 پیائیندا۔ اکو بخشنہارا کھنڈا نام شمشیر، چند پرچنڈ اک چمکائیندا۔ اکو توڑنہارا شرع زنجیر، ساچی سکھیا اک درڑائیندا۔ اکو بدلنہارا تقدیر،
 تدبیر اپنی آپ سمجھائیندا۔ اکو شہنشاہ بے نظیر، نور نورانہ نظری آئیندا۔ اکو گنی گہر گمبھیر، جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا
 کر، سو صاحب کھیل کرائیندا۔ سو صاحب سری بھگوان، جس ہتھ وڈی وڈیائیا۔ جگ چوکڑی کھیل مہان، ستجگ تریتا دواپر
 کلجگ آپ ہنڈھائیا۔ جیواں جنتاں سادھاں سنتاں دیوے گیان، اکھڑ اکھڑ کر پڑھائیا۔ بھاگ لگائے ساڈھے تِن ہتھ کایا مکان، دئی دوت

پڑدہ دئے چُکائیا۔ نانا توڑ پنج شیطان، ساچی سِکھیا اک سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ ہر کا کھیل آگم اپار، کلجگ آنت آنت کرائیندا۔ لیکھا جان جگ چوکڑی چار، نو نو کھوج کھجائیندا۔ شبد انادی اک جیکار، دُھر دا راگ الائیندا۔ بھيو چُکا گرو اوتار، پیر پیغمبر پڑدہ لائیندا۔ سچ نشانہ اک وکھال، دھرم دوارا اک جنائیندا۔ وڈ مہربان ہو پردھان، نام پردھانگی اک کھائیندا۔ ترے گن مایا توڑ جنجال، جاگرت جوت جگائیندا۔ پنج تت ویکھے سچي دھرمسال، کایا مندر پھول پھلائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا رنگ آپ رنگائیندا۔ ساچا رنگ گرو گردیو، ہر سوامی آپ رنگائیا۔ وسنہارا نہچل دھام نہکیو، اٹل بے پرواہیا۔ وڈ وڈا وڈ دیوی دیو، سورپیر اکھوائیا۔ آد جگادی الکھ ابھیو، آگوچر اکو اک ہو جائیا۔ نانا توڑ رسنا جہو، انحد نادی راگ سنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچی کرنی آپ کھائیا۔ ساچی کرنی کرے آنت، سو صاحب ویس وٹائیندا۔ سری بھگوان ساچا سنت، زرویر بھيو چُکائیندا۔ لیکھا جانے لکھ چوراسی جیو جنت، سادھ سنت آپ اٹھائیندا۔ گرمکھ ورا لائے انگت، انگیکار آپ ہو جائیندا۔ دو جے در نہ ہونے منگت، بھچھیا جھولی نہ کھئے پوائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا کھیل آپ وکھائیندا۔ ساچا کھیل کلجگ روپ، کلکاتی آپ وکھائیا۔ جھوٹھا ڈنک چارے کوٹ، کوڑی کِریا نال ملائیا۔ کوئی نہ دے ساچا پوت، سپوت روپ نہ کھئے وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ہر اپنے ہتھ رکھے وڈیائیا۔ سچ وڈیائی سری بھگوان، جگ جگ اپنے ہتھ رکھائیندا۔ ستجگ تریتا دواپر کلجگ دے دے مان، لوک مات راہ چلائیندا۔ شاستر سمرت وید پُران، گیتا گیان آپ درڑائیندا۔ انجیل قرآنا کھول دکان، کھانی بانی ونڈ ونڈائیندا۔ گر اوتار کر بلوان، بل اپنا وچ رکھائیندا۔ پیر پیغمبر کر پروان، سچ پروانہ ہتھ پھڑائیندا۔ بھگت بھگوان کر پہچان، نرگن نور نور درسائیندا۔ ساچے سنت کھیل مہان، ست ستوادی آپ وڈیائیندا۔ گرمکھ گر گر میلا آن، گر چرن کول بہائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا بھيو آپ چُکائیندا۔ ساچا بھيو کھولنہارا، ایکا ایک وڈی وڈیائیا۔ سو پُرکھ نرنجن لے اوتارا، نرگن نور جوت رُشنائیا۔ چاروں گنٹ نام جیکارا، اکو راگ سنائیا۔ چار ورنان کرے خبردارا، کھتری براہمن شودر ویش رہیا سمجھائیا۔ آتم پر ماتم میلا نار کنت بہتارا، سیج سہنجنی سوہا پائیا۔

شبد ڈنکا وچ سنسارا، راؤ رنکا آپ سُنائیا۔ کاغد قلم نہ لکھنہارا، لیکھا لکھت وچ نہ آئیا۔ سرب جیاں دا پیر ظاہرا، ظاہر ظہور ویس وٹائیا۔ نور الہی پروردگارا، حق مقام کرے رُسنائیا۔ سچ توفیق پروردگارا، رفیق اکو اک اکھوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، بھيو ابھیدا رہیا جنائیا۔ بھيو ابھیدا کھولے پنج تت، اپنے ہتھ رکھے وڈیائیا۔ لیکھا جانے جگا جگنت، جگ چوکرئی راہ چلائی۔ نام ندھانا منیا منت، اکو راگ سُنائیا۔ لیکھا جانے ساچے سنت، ستگر ساچا بوجھ بوجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سچ کرنی رہیا کھائیا۔ ساچی کرنی کرنے آیا، پارہرم پُرکھ کرتار۔ ہرجن ساچے لئے جگایا، لکھ چوراسی وچوں کڈھے باہر۔ امرت آتم جام پیایا، سینتل دھار رکھے ٹھنڈی ٹھار۔ نیتر نین اک کھلایا، نیج نیتر کر اجیار۔ مِتْر بن کے ہر جو آیا، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، لیکھا جانے دھر دربار۔ دھردرگاہی لیکھا آپ، پرہہ اپنے ہتھ رکھائیندا۔ جگ چوکرئی دیونہارا جاپ، ساچا منتر نام درڑائیندا۔ ہرجن سچن لئے راکھ، لکھ چوراسی شوہ دریائے رڑھائیندا۔ بھگت بھگوان جڑے نات، ناتا بدھاتا آپ بتھائیندا۔ ست ستوادى سچن ساک، سری بھگوان اک ہو جائیندا۔ کلجگ میٹے رین اندھیری رات، ستجگ ساچا چند چمکائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، بودھ آگادھا راگ الائیندا۔ بودھ آگادھا اکو ناد، ست ستوادى آپ وجائیا۔ سدا سُنائے برہم برہماد، برہمانڈ وجے ودھائیا۔ سنت سہیلے سچن لادھ، گر منتر اک پڑھائیا۔ کوڑی کیریا ہووے ناس، من ممتا رہن نہ پائیا۔ نرگن جوت کرے پرکاش، اگیان اندھیر چُکائیا۔ شبد چلائے پون سواس، سواس سواساں نال سہائیا۔ لیکھا چُکے پرتمھی آکاش، گگن گگنتر ویکھ وکھائیا۔ گرمکھاں پوری کرے آس، ترسنا مات رہن نہ پائیا۔ پکڑ اتارے ساچے گھاٹ، پتن بیٹھا سچا ماہیا۔ جگ چوکرئی مُکاوہارا واٹ، پاندھی اپنا پھیرا پائیا۔ آتم آتھر پڑھائے سچئی گاتھ، سو پُرکھ نرنجن بھيو چُکائیا۔ سگل وسورے جائن لاتھ، دُکھ درد نہ لاگے رایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ہر شبدی شبد سمجھائیا۔ ہر کا شبد ستگر سچا، سچ سچ وکھائیندا۔ گرمکھ ورا بنے چھ، چپن گر گر گود اٹھائیندا۔ لکھ چوراسی جیو بھانڈا کچا، تھر رہن کھئے نہ پائیندا۔ من واسنا اندر نچا، من کا منکا نہ کھئے بھوائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچی سیکھیا سرب سمجھائیندا۔ ساچی سیکھیا چار ورن، پُرکھ اکال آپ جنائیا۔ نیتر کھلے ہرن پھرن، نیج نیتر

کرے رُشنائیا۔ لہنا دینا چُکے جنم مرن، مرن جنم گیڑ کٹائیا۔ جو جن پئے سرنائی ستگر سرن، ٹھا کر سوامی لئے ترائیا۔ کرتا پُرکھ کرنی کرن، ہر قیمت آپے پائیا۔ کوڑی کریا کوڑے لڑن، گرُمکھ آتر دھیان اک لگائیا۔ ساچا گیت گوہند سوہلا پڑھن، جے جیکار پُرکھ اکال سُنائیا۔ ساچے مندر اکو ورن، دھرمسال اک سہائیا۔ آتم سیجا اپنی چڑھن، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچا پردہ دئے چُکائیا۔ ساچا پڑدہ کھولے بھگوان، جن بھگتاں دیا کھائیندا۔ آتر آتم اک گیان، برہم و دیا سچ پڑھائیندا۔ جوٹھ جھوٹھ سرب مٹ جان، سچ سچ اک سمجھائیندا۔ نیڑ نہ آئے کام کرو دھ لوبھ موہ ہنکار شیطان، کوڑی شرع نہ ونڈ ونڈائیندا۔ کایا مندر ویکھ مکان، ساچا کعبہ آپ وڈیائیندا۔ سُرتی شبدی میلا ملے آن، گھر سجن دیا کھائیندا۔ شبد اناد سُنے دھنکان، انحد راگی راگ سُنائیندا۔ امرت دیوے پین کھان، نجھر جھرنا آپ جھرائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ہرجن ساچے ویکھ وکھائیندا۔ ہرجن ویکھے ویکھن جوگ، پارہرم وڈی وڈیائیا۔ بھگت بھگوان دُھر سنجوگ، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیا۔ راہ تگن چوڈاں لوک، چوڈاں طبق دھیان لگائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر پرہہ دا گائن سلوک، ساچا ڈھولا رہے جنائیا۔ پُرکھ اکال دین دیال آد جُگاد اکو اوٹ، ایکنکار سچی سرنائیا۔ وسنہارا سچکھنڈ ساچے کوٹ، تیر گھر شبد روپ جنائیا۔ زرگن پرگٹ کر جوت، جوتی جوت جوت رُشنائیا۔ نہ کوئی ہرکھ نہ کوئی سوگ، چنتا غم نہ کھئے وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، بھگون میلا میل ملائیا۔ بھگتن میتا ایکنکار، جُگ چوڑی ویکھ وکھائیندا۔ زرگن سرگن لے اوتار، روپ انوپ آپ دھرائیندا۔ سنت ساجن کرے پیار، ستگر اپنے انگ لگائیندا۔ منمکھ ڈوے منجدھار، بیڑا شوہ دریائے رُڑھائیندا۔ رائے دھرم مارے مار، ویلے آنت نہ کھئے چھڈائیندا۔ نیتروون زارو زار، دھیرج دھیر نہ کھئے وکھائیندا۔ رسنا کوڑی کوڑا وکار، کوڑ کُریارے دھندے لائیندا۔ جنہاں صاحب ستگر ملیا میت مُرار، سو صاحب سکھیا اک سمجھائیندا۔ گُرت سارے کرو پیار، من مت باہر کڈھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ہرجن ساچے ویکھ وکھائیندا۔ بھگت بھگوان اکو ناتا، آتم پرما تم جوڑ جُڑائیا۔ تُوں میرا میں تیرا گاون گاتھا، سوہنگ ڈھولا اک الاٹیا۔ نانک زرگن اک پچھاتا، دو جے سمجھ کیسے نہ کائیا۔ گوہند پُرکھ اکال داتا، اکو پتا اکو مائیا۔ آد جُگاد جُگ چوڑی زرگن ہو کے سرگن وسے ساتھا، سکلا سنگ نبھائیا۔ چار ورن بنائے اک جماعتا، چاروں کُنٹ، اک

رُشنائیا۔ چار جُگ دا کھیل تماشا، چار یاری نال ہنڈائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، جن بھگتاں لیکھا دئے مُکائیا۔ جن بھگتاں لیکھا دو جہان، سو پُرکھ زرنجن آپ چُکائیندا۔ جُگ چوکڑی ویکھے آن، انہو اپنی دھار پرگنائیندا۔ سچ سچ کردا رہیا پیار، پریم پریتی اک بندھائیندا۔ نرمل جیا دیا کر اُجیار، جوتی جوت ڈگمگائیندا۔ کایا مندر کھول کواڑ، آتم تاکی گنڈا لائیندا۔ انحد ناد سُنے دُھنکار، شبدا نادى ناد وجائیندا۔ جھرنا جھرے اپر اپار، بوند سواتی آپ ٹپکائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، بھگت بھگوان راہ وکھائیندا۔ بھگت کہے پرہ میرا سنگ، سکلا سنگ نبھائیا۔ زرگن ہو کے اندر گیا لنگھ، آتم سیجا سوبھا پائیا۔ دئی دویت دُھاپے کندھ، بھانڈا بھرم بھو بھٹائیا۔ ہر کا نام سُنایا چھند، گیت گوہند اک الایا۔ آتم ملیا پرمانند، نجانند رہیا وکھائیا۔ سرتی شبدي ٹئی ڈور گنڈھ، اکو بندھن دیوے پائیا۔ جوت زرنجن چڑھے چند، اندھ اندھیر دئے گوائیا۔ ستگر پورا سدا بخشنند، بخشنہار وڈ وڈیائیا۔ لیکھا جانے انڈ پنڈ برہمنڈ، تتوت کھوج کھوجائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، بھگوان دیونہار وڈیائیا۔ بھگوان کہے میرا بھگت میت، مِت پیارا اک اکھوائیا۔ جوت نوت گاوے سچا گیت، دوجی اور نہ کھئے پڑھائیا۔ درشن کرے اک اتیت، ترے گن مایا ڈیرہ ڈھاپیا۔ نظری آئے لاشریک، شرکت کھئے رہن نہ پائیا۔ جس دا مارگ اک باریک، مگ چلے نہ کھئے رائیا۔ جس دا حُکم سچ ٹھیک، کورٹا ٹھیکر بھن وکھائیا۔ جس دی گر اوتار پیر پیغمبر رکھن اڈیک، سو صاحب پُرکھ بے پرواہیا۔ لکھ چوراسی پرکھے نیت، گھٹ گھٹ اپنا ڈیرہ لائیا۔ جن بھگتاں دسے اک پریت، چرن کول سچئی سرنائیا۔ پنج تت کایا ہووے ٹھنڈی سیت، اگنی تت نہ لاگے رائیا۔ جینودیاں جگ لے جیت، تس بھگت ملے وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ بھگت بھگوان سوہے جگ، سری بھگوان دیا کھائیندا۔ پھڑ کے ہنس بنائے کگ، کاکوں ہنس اڈائیندا۔ درس دکھائے اپر شاہ رگ، نو دوارے پنڈھ مُکائیندا۔ انحد وجے ساچاند، انراگی اپنا راگ لائیندا۔ امرت جام پیائے ساچی مدھ، دوس زین خمار چڑھائیندا۔ مایا ممتا نالوں کر کے اڈ، سرتی شبدا نال ملائیندا۔ کر پرکاش اندھیری کھڈ، جوتی جوت جوت رُشنائیندا۔ سچ دوارا وکھائے اکو پد، جس گھر ہر جو سوبھا پائیندا۔ سرشٹ سبائی نالوں کر الگ، مندر اکو اک وڈیائیندا۔ لیکھے لائے کایا ماٹی چم ناڑی ہڈ، جس جن اپنے انگ لگائیندا۔ کورٹا گُریارا جگت ناتا سنت سہیلا

جائے چھڈ، پُرکھ ابناسی اِکو اِک دھیائیندا۔ دین مذہب دی پار کر حد، ذات پات نہ کھئے رکھائیندا۔ ابناسی کرتا ساچے مندر لئے سدّ، سرگن زرگن کوک اِک سُنائیندا۔ برہم کہے پاربرہم میں تیری جدّ، تیرا بنس سرہنس تُدھ بن پار نہ کھئے کرائیندا۔ پُرکھ اکالا دین دِیالا، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، اِک وکھائے سچّی دھرمسالہ، دھرم دوارا اِک وڈیائیندا۔ دھرمسالہ ویکھو سیکھ، سو سنگر آپ وکھائیا۔ جتھے گر اوتار پیر پیغمبر منگن بھکھ، در بیٹھے سیس جھکائیا۔ پُرکھ بدھاتا نر زرنکار سب دا لیکھا رہیا لیکھ، لیکھا لیکھ نہ کھئے مٹائیا۔ جگ چوکرّی بھگتاں کرے بت، نت نوت اپنا پھیرا پائیا۔ کروٹ لے بدلّے پٹھ، سنمکھ اپنا رُپ جنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، پُرکھ اکال سچّا شہنشاہیا۔ پُرکھ اکال ڈھولا گاؤنا، گا گا شکر مٹائیا۔ پُرکھ ابناسی گھر میں پاؤنا، گھر ملے بے پرواہیا۔ گردوارا اِک سہاؤنا، گر گر اپنا میل ملائیا۔ شودوالا مٹھ اِک بناؤنا، جس گھر وسے بے پرواہیا۔ دیپک دیا جوت جگاؤنا، نورو نور ہوئے رُشنائیا۔ کلجگ کوڑی کِرپا باہر کڈھاؤنا، مایا ممتا ڈیرہ ڈھاہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، جن بھگتاں رہیا جنائیا۔ بھگت کہن پرہہ کلُو شیطان، چاروں گنٹ دئے ڈھائیا۔ ثابت رہن نہ دتا کیسے ایمان، عامل نظر کھئے نہ آئیا۔ پنچم پنچ کرے کلیان، من کلمہ رہیا پڑھائیا۔ کوڑ واسنا کھول دکان، جوٹھ جھوٹھ وست وکائیا۔ بھلیا ناؤں سِری بھگوان، گر کا شبد نہ کھئے کھائیا۔ آتم آتر نہ ہوئے پروان، پروانہ نام نہ کھئے پھڑائیا۔ برہم ودیا نہ کھئے گیان، چوڈاں ودیا رہی کُرائیا۔ چاروں گنٹ سنج مسان، گرْمکھ نظر کھئے نہ آئیا۔ سُرتی چڑھے نہ شبد بیان، نار کنت نہ کھئے ہنڈائیا۔ ساچا مندر نہ ملے مکان، حُجرہ حق نہ کھئے سہائیا۔ کائنات دیوے نہ کھئے پیغام، پیر پیغمبر شریعت سچ نہ کھئے جنائیا۔ اللہ رانی ہوئی حیران، نیتر نین رہے شرمائیا۔ چار یاری ملیا نہ بانی بان، پلُو گنڈھ نہ کھئے پوائیا۔ چوڈھویں صدی میاں نہ ملیا آن، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ساچا لیکھا رہیا جنائیا۔ ساچا لیکھا دسے صاحب سلطان، سو پُرکھ زرنجن وڈی وڈیائیا۔ سچکھنڈ نواسی کھیل مہان، پُرکھ اکال آپ کرائیا۔ ستجگ تریتا دواپر کلجگ نو سو چورانوے چوکرّی جگ کھیل کھیلیا مات مہان، سرگن اپنی ونڈ ونڈائیا۔ گر اوتار کر پردھان، سچ پردھانگی مات جنائیا۔ نَش اکھر اکھر کر پروان، شبدی شبد ونڈ ونڈائیا۔ آتم پرما تم دے گیان، بھیو ابھیدا اِک گھلائییا۔ سب دا سانجھا سِری بھگوان، سچ دوارے ونڈ نہ کھئے وکھائیا۔

جھلدا رہے اک نشان، سچ نشانہ اک جھلائیآ۔ آد جگاد سدا مہربان، مہبان بیدو بی خیر یا اللہ الہی نور اکھوائیا۔ رام رحیم ہو پردھان، رحمت اپنی سچ کمائیآ۔ کاہنا کرشنا جوتی نور مہان، بنسری نام اک وجائیآ۔ موسیٰ ویکھ نوری شان، کوہ طور سرت بھلائیآ۔ عیسیٰ منگے ساچا دان، پروردگار آگے جھولی ڈاپیآ۔ محمد اچی کوک کرے پکار، یا مبین ربیا سمجھائیآ۔ میرے پچھے آوے میرا پروردگار، وڈ امام پھیرا پائیآ۔ صدی چوڈھویں کرے وچار، چوڈس چند نور رُشنائیآ۔ چوڈاں طبقات ویکھنہار، سبق اکو اک پڑھائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سب دا لیکھا ربیا مکائیآ۔ سب دا لیکھا ہر گویال، سو پُرکھ نرنجن اپنے ہتھ رکھائیندا۔ سچکھنڈ نواسی ہو دیال، نرگن نانک نور نور دھرائیندا۔ سچکھنڈ دوارے سچ مکان، دھرم دوارے آپ بہائیندا۔ ساچا منتر اک گیان، نام ست درڑائیندا۔ نرگن نانک ویکھ ہویا قربان، آپ آپا بھیت چڑھائیندا۔ اچی بولے بن رسنا جہوا زبان، بن بتی دند صفت صلاحیندا۔ تون میرا میں تیرا میرے صاحب پُرکھ سلطان، در تیرے الکھ جگائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، اکو جوت نور پرکاش، کھیلے کھیل پُرکھ ابناس، لیکھا جانے دھرت دھول آکاش، لوآن پُریاں برہمنڈاں کھنڈاں گگن گگنتر آپ جنائیندا۔ گگن گگنتر دین دیال، ایک نور جنائیآ۔ ایک جوتی بے مثال، دس دس دھار وکھائیآ۔ پوت سپوتا کر تیار، پُرکھ اکال دے وڈیائیآ۔ شبدي شبدي شبدي نراکار، ساکار وچ سمائیآ۔ گوبند گوبند رکھے دھار، سنگھ اکو نام وڈیائیآ۔ شبدي کھنڈا نام کٹار، تن آنتر گاترے آپ رکھائیآ۔ دھر سندیسہ ایک وار، پُرکھ اکال آپ جنائیآ۔ تیرا میرا اک پیار، جڑیا رہے وچ سنسار، دو جہاناں توڑ نہ سکے کھئے رائیا۔ تون سورپیر شاہکار، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا کھیل آپ رچائیآ۔ گوبند سورا جوتی نورا، پُرکھ اکال منائیندا۔ صاحب ستگر حاضر حضورا پچنی پورا، بھيو ابھیدا آپ کھلائیآ۔ نانا توڑے کوڑو کوڑا، ٹکا اکو اک لگائیندا۔ سرب کلا ہر بھرپورا، آد جگاد حاضر حضورا، نرگن سرگن کھیل کھلائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، گوبند دھار کر اُجیار، چار ورنان اک پیار، امرت جام دے پیال، کرپا کرے آپ کرپال، ساچی سکھیا سکھ درڑائیندا۔ ساچی سکھیا شبدي گردیو، اکو اک جنائیآ۔ آتم پرماٹم ساچی سیو، سرب سہج سکھدائیآ۔ کلجگ اتم پھل لگے میو، امرت پھل دے وکھائیآ۔ دین دیال کھولے آن بھيو، ابھید دے

سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچی کھیل آپ رچائیا۔ ساچی کھیل رچے نرنکار، کلجگ اتم ویس وٹائیا۔ نرگن نرگن لے اوتار، جوتی جوت جوت رُشنائیا۔ شبدی ڈنکا وچ سنسار، راؤ رنکاں دئے جنائیا۔ گرمکھاں کرے اک پیار، پریم پریتی سچ سمجھائیا۔ امرت آتم دیوے ٹھنڈا ٹھار، سانتک ست ست کرائیا۔ لکھ چوراسی دئے نوار، بندھن کئے رہن نہ پائیا۔ ستجگ ساچا دئے وکھال، کلجگ کوڑا ڈیرہ ڈھاپیا۔ چار ورنان دئے گیان، کھتری براہمن شوڈر ویش سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آد جگادی برہم برہمادی شبد انادی اکو دھار وکھائیا۔

* ۲۷ جیٹھ ۲۰۲۰ بکرمی جگیر سنگھ دے گرہ پنڈ کیر جموں *

ہر کِریا گر پایا، گر کِریا شبد ادھار۔ ہر کِریا گھر پایا، گھر مندر اپر اپار۔ ہر کِریا در سہایا، در کھولے بند کواڑ۔ ہر کِریا ڈر چکایا، بھہ بھو نہ وچ سنسار۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کھیلے کھیل آپ نرنکارا۔ ہر کِریا گر مٹیا، بھانڈا بہرم بھو بھٹائیا۔ ہر کِریا چڑھیا سچا چٹیا، نرگن جوت نور رُشنائیا۔ ہر کِریا دئی دویتی ٹٹا بنیا، پاربرہم برہم اکو نظری آئیا۔ ہر کِریا رائے دھرم نہ دیوے ڈٹیا، آگے ملے نہ کئے سزائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ ہر کِریا گر بوجھیا، پائی شبد وچار۔ ہر کِریا گرسکھ جھوجیا، دئے جوڑ کر نِمسکار۔ ہر کِریا گرمکھ روجھیا، چرن پریتی وچ سنسار۔ ہر کِریا کول بھوئے مودھیا، اوندھا ہو جھرنا جھرے اپار۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہار اک داتار۔ ہر کِریا گر میلیا، گر ستگر ساچی اوٹ۔ لیکھا چکے گرو گر چیلیا، گھر پرکاش نرمل جوت۔ نظری آئے سجن سہیلیا، نام جنائے ست سلوک۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا نام اتوٹ۔ ہر کِریا گر ویکھیا، پاربرہم گر کرتار۔ دئی دویت چکیا بہرم بھلیکھیا، بھانڈا بہرم بھو نوار۔ پورب جنم مٹی ریکھیا، مانس جنم اترے پار۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہار اک نام ادھار۔ ہر کِریا گر سیویا، صاحب ستگر

سجّ مپت۔ پرہ پایا وڈ دیوی دیویا، آد جگادی اک اتیت۔ نام دھیایا رسنا جہویا، کایا مندر اندر وڑ سچّی مسیت۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل اک انڈیٹھ۔ ہر کرپا گن جانیا، گنوتتا گن وچار۔ آتر آتم اک رنگ مانیا، سکھ ساگر ڈونگھی غار۔ دیپک جوت جگے مہانیا، اندھ اندھیر دئے نوار۔ انحد سُنیا سچّا گانیا، شبد اناد سچّی دھنکار۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیوے درس اگم اپار۔ ہر کرپا من لوجیا، گر کرپا گن ندھان۔ ستگر بتھ نہ آوے سوچیاں، سوچ سمجھ نہ سکے کوئی انجان۔ جو جن اکو رکھے اوٹیا، تنہاں ملے سری بھگوان۔ بتھ نہ آوے واسنا کھوٹیا، بھرے بھلا سرب جہان۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر دیونہارا اک گیان۔ ہر کرپا آتر گیان، منتر اک درڑائیا۔ صاحب ستگر چرن دھیان، گول ملے وڈیائیا۔ نرگن سرگن ویکھ آن، نرور پھیرا پائیا۔ لکھ چوراسی وچوں کر پردھان، بھگت بھگوان لئے ملائیا۔ ست ستوادی دیونہارا دان، داتا دانی دیا کھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ بھگت بھگوان ویکھ آن، آپ اپنی دیا کھائیندا۔ آون جان چکائے کان، لکھ چوراسی پھند کھائیندا۔ درگاہ ساچی دیوے مان، دھام سہنجنا اک وکھائیندا۔ پُرکھ اکال اک دھیان، دوچی اوٹ نہ کھئے جنائیندا۔ سنت سہیلے کر پروان، پر م پُرکھ پرہ دیا کھائیندا۔ جگ چوکڑی دیوے مان، کلجگ اتم اپنی گنڈھ پوائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہرجن ساچے آپ ترائیندا۔ ہرجن تارے ہر سوامی، ہر وڈا وڈ وڈیائیا۔ آد جگادی آترجامی، گھٹ گھٹ رہیا سمائیا۔ شبد اگمی بول بانی، بان نرالا تیر لگائیا۔ آون جاون چکے کانی، کالکھ بٹکا مستک دھوے شاہیا۔ گر شبد ملائے ساچا بانی، گھر میلا سہج سُبھائیا۔ امرت پیائے ٹھنڈا پانی، نجھر دھارا جل وپائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، ہرجن دیوے مان وڈیائیا۔ ہرجن مان ستگر چرن، ہر چرن ملے سرنائیا۔ کرتا پُرکھ کرنی کرن، قیمت اکو وار پائیا۔ لہنا چکائے مرن ڈرن، دینا اپنے بتھ رکھائیا۔ گرمکھ سنت سہیلے سجّ سچ دوارے وڑن، منزل اکو اک وکھائیا۔ سوہنگ ڈھولا ہر بولا نام انمولا پڑھن، رسنا جہوا گیت الاٹیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آتم پرماٹم وکھائے اک ورن، سرن اکو اک رکھائیا۔

* ۲۷ جیٹھ ۲۰۲۰ بکرمی پرکاش چند دے گرہ مکھو والی جموں *
۸۷۱

اکھری نام کرے پکار، پرہہ آگے سیس جھکائیا۔ جگ چوکڑی کیتی کار، نت نت سیو کھائیا۔ تیرے حُکمے اندر وچ سنسار، لوک مات ویس وٹائیا۔ قلم شاہی بن لیکھار، کاغذ اُتے ملی وڈیائیا۔ گر اوتار دے کے آئے سہار، پیر پیغمبر نال رلائییا۔ بھگت بول آئے جیکار، جے جیکار سُنائییا۔ رسنا جوڑ جگت سنسار، بندھن جیون نال پوائیا۔ ستجگ تریتا دواپر ویکھیا وارو وار، کلجگ اتم ویلا آئییا۔ مندر مسجد شودوالے مٹھاں وچ آئے بہال، پوتھی پُستک روپ وٹائییا۔ ساچی سکھیا آئے سکھال، اُچی کوک کوک الائییا۔ جس ملنا ہووے دین دیاں، تِس مارگ دئے جنائییا۔ جا کے پُچھو دھرمسال، گر شبدی ڈیرہ لائییا۔ پڑھ پڑھ سارے کرن خیال، سمجھ سکے کھئے نہ رائیا۔ جیو جنت ہونے دلال، میرا حصہ رہے وٹائییا۔ اپنی سرت نہ سکے کوئی سنہال، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا سچا ور، تیری ملے سچ سرنائیا۔ اکھری نام بولے کوک، پرہہ آگے رہیا جنائییا۔ تیرا روپ نظر نہ آوے کیسے مات پوت، پتا میل نہ کھئے ملائییا۔ پنج تت خالی ہویا قلبوت، کلمہ سچ نہ کھئے پڑھائییا۔ چاروں کُنٹ جوٹھ جھوٹھ، کوڑ کڑیارا ڈیرہ لائییا۔ آسا ترسنا ودھی بھوکھ، مایا ممتا دئے دُہائییا۔ ساچا ملے نہ کھئے سُکھ، سچ نام نہ کھئے دھیائییا۔ اکھراں کوئی نہ کرے پُچھ، پتھراں سیس رہے جھکائییا۔ کلجگ جیو پائی لٹ، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، ویلے آنت ہو سہائییا۔ اکھر نام رہیا دس، اپنا حال سُنائییا۔ کلجگ جیو مایا اندر پھس، تیری صفت نہ کوئی گائییا۔ کوڑ کوڑیاریے مینوں لاؤندے ہتھ، آنتر آتما شدھ نہ کھئے کرائیا۔ جوں بھاوے توں دین ڈھک، ویلا وقت نہ کھئے رکھائییا۔ اکھری نام پڑھ کے کوئی نہ جانے حقیقت حق، سچ نظر کیسے نہ آئییا۔ جوٹھ جھوٹھ رہے بک، رسنا جہوا کر ہلکائییا۔ اکھراں نال مل نہ کھولی اکھ، اکھ روپ نہ کھئے سمائییا۔ دہ دشا رہے نٹھ، چار کُنٹ بھجن واہو داہیا۔ ہر مندر کوئی نہ وڑے ساچے ہٹ، اندر پھیرا کھئے نہ پائییا۔ باہر سارے رہے نچ، کوڑی کریا ناچ نچائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، تیرے آگے اک عرضوئییا۔ اکھری نام کہے میرے بھگوان، ہتھ تیرے وڈیائییا۔ جگ چوکڑی توں دتا دان، لوک مات جھولی پائییا۔ اسیں کردے رہے کلیان، تیرا ناؤں ڈھولا گائییا۔ دسدے رہے سچ مکان، سچ محل اک جنائییا۔ دھر دا دیندے رہے پیغام، سچ

سندیسہ اک سُنائیا۔ اِکو سِمرُو سچّا رام، اِشٹ گُردیو اک منائیا۔ اِکو قادر کریم مہربان، محبوب اِکو نظری آئیا۔ اِکو پُرکھ شاہ سُلطان، شہنشاہ اِکو اک وڈیائیا۔ اِکو نام سدا پردھان، نام ست ست سمجھائیا۔ اِکو مندر وڈ مکان، اِکو دیہرا ربیا سہائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، تیرے ہتھ سرب وڈیائیا۔ نام اکھّر کہے جگدیش، جُگ تیری سیو کھائیا۔ تیرا کلمہ دس حدیث، تیری صفت کری وڈیائیا۔ تینوں جھکدا ربیا سیس، تیری سدا سدا سرنائیا۔ کلجُگ اتم خالی ہویا کھیس، وست نظر کھئے نہ آئیا۔ تیرے اُپائے بنے شریک، شرکت گھر گھر ڈیرہ لائیا۔ اسیں کھندے خُداوند ٹھیک، رام اِکو اک اکھوائیا۔ نرگن نانک سچ پریت، گوبند پُرکھ اکال سرنائیا۔ کلجُگ جیو کوئی نہ رکھے چیت، سارے گئے بھلائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ اکھّر نام کہے میں ڈھولا گاؤندا، نت نت راگ لائیا۔ تیرا راہ جگت وکھاؤندا، اشارے نال سمجھائیا۔ پھڑ پھڑ سب نوں مارگ پاؤندا، جو جن میتھوں پُچھن آئیا۔ در دروازہ اک کھلاؤندا، بند تاکی گنڈا لاپیا۔ تیرا آسن اک وکھاؤندا، جس گرہ وسیں بے پرواہیا۔ محل اٹل اک چڑھاؤندا، ساچا ڈنڈا ہتھ پھڑائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، در تیرے منگ منگائیا۔ اکھّر نام کہے تیری دسی سو، پرہ سچ وڈی وڈیائیا۔ جیو آتما پرمتا ہو، پر پُرکھ میل ملائیا۔ نرُویر نال نرگن سرگن ہو کے چھوہ، تیرا سوگ دئے گوائیا۔ کرے پرکاش ساچی لو، اگیان اندھیر مٹائیا۔ پریم پریتی دسے موہ، مُحبت اِکو اک رکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، تُوہ بن نظر کھئے نہ آئیا۔ اکھّری نام کہے میں کیتی سیوا، سیوا جگت کھائیا۔ گُرمکھ ورلے پایا میوہ، بھرے بھلی سرب لوکائیا۔ برجن گایا رسنا جہوا، گا گا ہردے وچ وسائیا۔ مستک لایا سچا تھیوا، کُستک روپ وٹائیا۔ پاربرہم پرہ پایا الکھ ابھیوا، گھر ساچے وچی ودھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینی سچّی سرنائیا۔ اکھّر نام کہے میں گیا تھک، جُگ چوکرّی سیو کھائیا۔ لکھّ چوراسی کولوں گیا اگ، میری سمجھ کسے نہ آئیا۔ پڑدیاں اندر رکھن ڈھک، ہردے سچ نہ کھئے وسائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا بخش سچّی سرنائیا۔ اکھّری نام کہے میں گایا گیت، تیری صفت صلاحیا۔ مارگ دسیا اِک اتیت، ترے گن ناتا توڑ ٹڑائیا۔ دھام وکھایا جگت انڈیٹھ، ساچا مندر اِک سمجھائیا۔ ست ستوادی دسی تیری ریت، ساچی سیکھیا اِک

سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کل اتم ویکھ وکھائیا۔ اکھری نام کہے میرا ویکھ حال، حالت اپنی رہیا جنائیا۔ میری کوئی نہ کرے بھال، پریم کرن کھئے نہ آئیا۔ رسنا جہوا کہن دلال، اندر ہٹ نہ کھئے چلائیا۔ دُوروں دُوروں کرن جمال، نیڑے ہو کے راگ نہ کھئے لائیا۔ پرہہ بن تیری پریتی ہویا کنگال، کلجگ جیو گئے بھلائیا۔ میری قدر نہ کوئی دھرمسال، مندر ملے نہ کھئے وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینی سچ سرنائیا۔ اکھری نام کہے میری کرن لڑائی، کلجگ اتم جھگڑا پائیا۔ چار ورن ہوئے شوڈائی، ساچی عقل نہ کھئے رکھائیا۔ ہندو مسلم سیکھ عیسائی کوئی نہ بنے بھائی، بھائی چارا نظر کھئے نہ آئیا۔ مندر مسجد شوڈوالے مٹھ ونڈ ونڈائی، ونڈ ونڈ اپنا حصہ پائیا۔ پنڈت کہن مٹو گوسائیں، جو ٹھا کر رُپ اکھوائیا۔ مٹلا کہن نور الہی، ساچے حجرے سو بھا پائیا۔ گرتھی کہن گردوارے بیٹھا سچا ماہی، مہربان اپنا آسن لائیا۔ اکھری نام کہن اسیں سب دی دیئے گواہی، شہادت اکو اک رکھائیا۔ سری بھگوان سب دا ہوئے سہائی، سچکھنڈ بیٹھا ڈیرہ لائیا۔ ساڈے نال بنو راہی، پنڈھ لینا جگت مُکائیا۔ دُرمت میل دھووو شاہی، شہنشاہ اپنا نور چمکائیا۔ اندر وڑ کے لاگو پائیں، چرن کول دھیان لگائیا۔ پرہہ پکڑنہارا بانہی، اگوں اپنے نال رلائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار وڈیائیا۔ اکھری نام کہے میں دسیا ٹھیک، کلجگ آنت رہیا جنائیا۔ زرگن نر ہر راکھو چیت، سرگن گر گر میل ملائیا۔ سب دا ویلا رہیا پیت، پتی گھڑی ہتھ نہ آئیا۔ پرہہ لہنا دینا چُکائے ٹھیک، ٹھیکے دار اک ہو آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کلجگ جیواں دئے سمجھائیا۔ کلجگ جیو ہر جو ویکھ، اپنا نین اٹھائیا۔ اکھری شبد دے جو لے کے بیٹھے ٹھیکے، تنہاں خالی دئے کرائیا۔ کسے نہ لبھنے سوہرے پیکے، گھر ملے کسے نہ ڈھوئیا۔ اتم آؤنے پچھلے چیتے، آکے راہ نہ کھئے وکھائیا۔ رائے دھرم پھڑ پھڑ سیکے، اگنی آگ اک لگائیا۔ کوئن کوٹ ہو گئے کیتے، کیتی اپنی ونڈ ونڈائیا۔ اتم سب توں دینے پینے لیکھے، اکھری نام شبد گواہیا۔ جنہاں پرہہ دے پائے بھرم بھلیکھے، تنہاں بھانڈے دئے بھنائیا۔ جو ستگر دے بنے سچے بیٹے، تنہاں اپنی گود اٹھائیا۔ سچ سہنجنی سیجے لیٹے، سکھ آسن ڈیرہ لائیا۔ سچ دوشالے صاحب لیٹے، نام اوڈھن اک رکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار سد وڈیائیا۔ اکھری نام پرہہ دئے وڈیا، سد دیونہار وڈیائیا۔ کلجگ اتم بنو گواہ، شہادت اکو وار بھگتائیا۔ جو جن مینوں گئے بھلا، تنہاں

دیواں حق سزائیا۔ ایتھے اوتھے کوئی نہ سکے جُھٹا، بندھن سکے نہ کھٹے ٹڑائیا۔ لکھ چوراسی دیواں بھوا، گیڑا گیڑے وچ رکھائیا۔ رائے دھرم ہتھ دیاں پھڑا، پھڑ پھڑ دیوے آنت سزائیا۔ مکھ کالکھ ٹکا دیواں لا، دو جہاناں ہوتے نہ کھٹے سہائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ ساچی رہیا سُنائیا۔ اکھری نام ہویا خوش، پرہ آکے سیس جھکائیا۔ جُگ چوکرئی تُوں بیٹھا رہیوں چُپ، اپنی آواز نہ کھٹے لگائیا۔ کلجُگ اتم رہیوں اُٹھ، نرگن اپنا بل دھرائیا۔ ساڈے اُپر جائیں تُٹھ، مہر نظر اُٹھائیا۔ کوڑی کِریا کڈھیں کُٹ، جو تینوں رہی بھلائیآ۔ اپنے نام تُوں آپے آکے پُچھ، آپ اپنا پھیرا پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، در ساچے ویکھ وکھائیا۔ اکھری نام رہو تیار، ہر ساچا سچ جنائیندا۔ کلجُگ اتم پاواں سار، مہاسارتھی ویس وٹائیندا۔ جیو بھلیا جو سنسار، تِس شوہ دریائے رُڑھائیندا۔ جنہاں تیرا کیتا پیار، تنہاں اپنے نال ملائیندا۔ بن اکھراں سِری بھگوان ہوتے نہ مات اُجیار، سرگن روپ نہ کھٹے جنائیندا۔ صفتی صفت بھرے بھنڈار، وڈ بھنڈاری ویکھ وکھائیندا۔ لکھ چوراسی وچوں لے نکال، گُرمکھ گُر گُر بھيو چُکائیندا۔ جن بھگتاں ہو دیال، دین دیال گلے لگائیندا۔ سچکھنڈ وکھائے سچے دھرمسال، دھرم دوارا اک سہائیندا۔ اوتھے نرگن نرگن وجے تال، سرگن سرگن راگ لائیندا۔ اکھرنش اکھر دوویں کر پروان، پرم پُرکھ پرہ اپنی دیا کھائیندا۔ کلجُگ اتم ویکھے مار دھیان، نہکلنکا ناؤں رکھائیندا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان ہو پردھان، پردھانگی دو جہاناں اپنے ہتھ رکھائیندا۔

* ۲۷ جیٹھ ۲۰۲۰ بکرمی دیوی سنگھ دے گرہ پنڈ مکھووالی جموں *

دھرو کہے سُن دھرناپت، در آکے سیس جھکائیا۔ تیری وڈیائی سیناپت، پرمشیور بھيو کھٹے نہ آئیا۔ دین سہائی ساچے رگھپت، رگھناتھ تیری سرنائیا۔ کول نین سوہے کھلاپت، پاربریم بے پرواہیا۔ نرگن تیرا کھیل اک اکتھ، کتنہی کتھ نہ سکے رائیا۔ میں ویکھ ویکھ رہیا ہس، گھر اپنے خوشی منائیا۔ کلجُگ کرے کھیل پُرکھ سمرتھ، نرگن داتا سچا شہنشاہیا۔ جوتی جوت کر پرگٹ، نورو نور نور

رُشنائیا۔ ساچا مارگ اِکو دس، راہ سَجَن رہیا سمجھائیا۔ سچکھنڈ دواویوں آیا نٹھ، بن پاندھی پندھ مُکائیا۔ سچ دوارے رہیا وس، گھر اِکو اِک وڈیائیا۔ نرمل جوت کر پرکاش، نورو نور نور رُشنائیا۔ کرے کھیل کھیل تماش، سوانگی اپنا سانگ رچائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اُٹھائیا۔ دھرو کہے دس میرے بھگوان، کی تیری وڈیائیا۔ در درویش منگاں آن، الکھ نرنجن اِکو الکھ جگائیا۔ چرن کول تیرے دھیان، سرن نین تکائیا۔ رسنا نہ بولے کوئی زبان، بتی دند نہ کھئے جنائیا۔ خالی جھولی منگاں دان، تیرے آگے رہیا دکھائیا۔ کر کرپا میرے مہربان، مہر نظر اُٹھائیا۔ جگ چوکرئی ویکھدا رہیا دو جہان، در تیرے ڈیرہ لائیا۔ ستجگ تربتا دواپر کلجگ جن بھگتاں دیندا رہوں آن، اِک اِک اپنے نال ملائیا۔ نرگن ہو کے سناؤندا رہوں دُھر فرمان، سچ سندیسہ راگ الایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھیو ابھیدا دے سمجھائیا۔ دھرو کہے سُن میرے بھگوت، کی تیری چٹرائیا۔ میں ویکھیا کھیل جُگا جُگنت، در تیرے دھیان لگائیا۔ سدا سدا سد دیندا رہوں نام منت، منتر اِک پڑھائیا۔ بناؤندا رہوں ساچی بنت، گھڑن بھننہار اکھوائیا۔ بندا رہوں نرائن کنت، نر ہر سچے اپنا بل رکھائیا۔ تیری مہا سدا اگنت، بے آنت تیری وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا پڑدہ دے چُکائیا۔ دھرو کہے سُن میرے گوپال، گوپالن تیری وڈ وڈیائیا۔ در تیرے دساں اپنا حال، حالت ساری دیاں جنائیا۔ در بہہ کے منگدا رہیا جلال، تیرا جلوہ نور رُشنائیا۔ دوئے جوڑ کردا رہیا سوال، بینتی آگے جنائیا۔ ویکھدا رہیا تیری اولڑی چال، میری سمجھ وچ نہ آئیا۔ تیرا کھیل بے مثال، مسل سکے نہ کھئے بنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا بھیو دے کھلائییا۔ دھرو کہے میں ہویا حیران، حیرانگی چہرے اُتے چھائیا۔ تیرے آگے دے نہ سکاں کوئی بیان، میری چلے نہ کھئے وڈیائیا۔ نیتر نین دوویں شرمان، شرمسار اکھ ہو جائیا۔ تیرا کھیل سری بھگوان، بھگون تیرے وچ سمائیا۔ میں بالا نڈھا پچہ اِک انجان، در تیرے سیس جھکائیا۔ تُوں آنترجامی جانی جان، گھٹ گھٹ ویکھیں تھاوں تھائیا۔ جگ چوکرئی دیویں مان، غریب ناناے گود اُٹھائیا۔ دُھر سندیسہ دیویں آن، نر نریشا پھیرا پائیا۔ وشن برہم مہیش سیو کمان، چاکر چاکر روپ وٹائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اِک دینا ساچا ور، در تیرے ارداس کرائیا۔ دھرو کہے میرے گہر گمبھیر، تیرا آنت نہ پاراواریا۔ میں ویکھیا کھیل تیرا پنج تت سریر، بن پنج تت چرن ڈیرہ لا لیا۔

تیری ہوئے نہ کوئی اخیر، تیرا آنت کھئے نہ پا لیا۔ تیرے ویراگ تیرے وچھوڑے تیرے برہوں وچ بیٹھا رہیا دلگیر، در اکو آس تکا رہیا۔ گون ویلا پرہہ ملے سانجھا پیر، سہج سُبھاؤ اپنی گود اٹھا لیا۔ امرت بخشے ٹھانڈا سپر، سچ پیالہ مکھ لگا لیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، در تیرے واسطہ پا لیا۔ دھرو کہے میرے ٹھاکر سوامی، ٹدھ بن اوٹ نہ کھئے رکھائیا۔ آسن میری سچ کہانی، سجن ساچی دیاں جنائیا۔ اٹھ ویکھ میری اک نشانی، نر نرائن تیرے آگے ٹکائیا۔ تیرا روپ گن ندھانی، گنوت تیری بے پرواہیا۔ تیری صفت اگمی بانی، تیرا ناؤں ڈھولا راگ الائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، ملے سچ سرنائیا۔ دھرو کہے سن میرے گوہند، گوہند تیری سرنائیا۔ تون صاحب داتا گئی گہند، گور تیری وڈیائیا۔ میں جاتا میں تیری بند، ٹدھ بن مات پت نہ کھئے بنائیا۔ تیرا قطرہ تیری بوند، تیرے ساگر وچ سمائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، در ٹھانڈے منگ منگائیا۔ دھرو کہے سن میرے ٹھاکر، ہتھ تیرے وڈیائیا۔ جگ چوکری بن سوڈاگر، در تیرے ہٹ چلائیا۔ تیرا روپ انوپ ست سروپ ویکھ اکاگر، میری عقل عقل گئی بھلائییا۔ دھن بھاگ در دیویں آدر، آدرش اپنا اک وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار سد وڈیائیا۔ دھرو کہے سن میرے سجن، صاحب ستگر دین دایالا۔ در تیرے ملے اکو مجن، مارگ ملے راہ سکھالا۔ تون بھگتاں آئی لبھن، لوک مات بن دلالا۔ سچ دربارے آویں سدن، پکڑ وکھائیں سچی دھرمسالہ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا ساچا ور، دینا بندھپ دین دایالا۔ دھرو کہے سن ٹھاکر سوامی، ایک منگ منگائیا۔ ستجگ تیرتا تیری کھیل مہانی، دواپر حکم بے پرواہیا۔ کلجگ تیری جگت نشانی، جن بھگتاں ملے سزائیا۔ کیسے دی دیویں مات فربانی، کیسے کھلڑی دئیں لہائیا۔ کیسے سولی تن پہنائیں گانی، کیسے تتی ریت سیس پوائیا۔ کیسے ماریں وچ میدانی، کھڑگ کھنڈا روپ وٹائیا۔ کیسے اگنی میلیں ہو مہربانی، تھم تندور روپ وٹائیا۔ کیسے زڑھائیں جل پانی، گنگا دھار وٹائیا۔ کیسے جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اک دینا ساچا ور، بھيو ابھیدا دے سمجھائیا۔ دھرو کہے دس اپنا بھاؤ، پرہہ کی کی کھیل رچائیا۔ جگ جگ کریں سچ نیاؤں، نیاں کار اک اکھوائیا۔ غریب زانیاں پکڑیں باہوں، بل اپنا آپ پرگٹائیا۔ سدا سدا سر رکھ ٹھنڈی چھاؤں، مہر نظر نین اٹھائیا۔ ہو سہائی بنیں پتا ماؤں، بالک اپنے گود

اُٹھائیا۔ نتھاویاں دیویں ساچا تھاؤں، گھر مندر اک وکھائیا۔ بھلیاں بھٹکیاں پاویں راہوں مارگ اکو اک سمجھائیا۔ آتم پر ماتم درڑائیں ناؤں،
 منتر اکو اک سُنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، اکو دینا ساچا ور، ور تیرے در تے پائیا۔ دھرو کپے پرہہ بھیو کھول،
 میری اکو اک عرضوئیا۔ ستجگ تریتا دوپر جن بھگت مات تُوں دتے رول، تن ماٹی سار کھئے نہ پائیا۔ جنہاں تیرے نام دا وجایا ڈھول،
 تنہاں ملی سرب سزائیا۔ اندروں وسیں سب دے کول، باہروں نظر کھئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا
 ور، کی اپنا کھیل رچائیا۔ جگ جگ بھگت دتے ترسا، رحمان رحمت تیرے وچ نہ آئیا۔ صوفیاں دتا سولی چڑھا، آپ اپنا رنگ وکھائیا۔
 بھگتاں جگ جگ ٹھوکران مات لگا، شریعت فتوے سب تے لائیا۔ بیٹھا رہوں مُکھ چھپا، پڑدہ ظاہر نہ کھئے لاپیا۔ چھن ماتر پر بلا د جے
 آئیوں ترا، وچ جوہ نرگن موہے روپ درسائیا۔ آپے چھپری آئیوں چھا، چوری چوری سیو کھائیا۔ موئی گاں آئیوں اٹھا، اپنی کیتی آپ
 اُٹھائیا۔ کبیر جُلاہا آئیوں ترا، گنگا دھار روپ سہائیا۔ رُوداس کسیرا کنگن لیا وٹا، تیرا دھیان لگائیا۔ سین سیوا آئیوں کرا، سوہنا روپ
 وٹائیا۔ اک اک واری اک اک بھگت دتا ترا، دو جے نظر کیسے نہ آئیا۔ میں کلجگ اتم ویکھ ہویا حیران، اپنا حال رہیا سُنائیا۔ کی کی
 کھیل کریں بھگوان، بھگوان اپنا ویس وٹائیا۔ کلجگ آنت ہو پردھان، پردھانگی اپنے ہتھ رکھائیا۔ جگ جنم دے وچھڑے اکھئے کیتے آن،
 جنہاں سمجھ سوچ کوئی نہیں رائیا۔ آپے ویکھنہار ہوئیوں گن ندھان، گن آپے رہوں جنائیا۔ نکے وڈے بالے نڈھے چھوٹے بچے اپنے رنگ
 رنگائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ سچ دے جنائیا۔ سچ دس میرے بھگوانا، دھرو در دوارے
 اکھ سُنائیندا۔ کس بدھ پھریا اپنا جامہ، کون روپ انوپ دھرائیندا۔ نہکرمی ہو کے کریں کی کاما، کون کرنی ہتھ رکھائیندا۔ کون دان دیویں
 وڈا دانا، دانی اپنا ناؤں دھرائیندا۔ کون وکھائیں سچ نشانہ، نشانہ اکو نظری آئیندا۔ کون بھگت کریں پروانا، جو تیری بھگتی وچ سہائیندا۔
 کون نام سُنائے گانا، گاونہار کون ہو جائیندا۔ کون کھیل کریں مردانہ، سچ مردانگی آپ کھائیندا۔ سچ دس ہو مہربانا، جوتی جوت
 سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دھرو بالے آپ سمجھائیندا۔ دھرو بالے سُن میرے بالک، پارہسہم پرہہ آپ جنائیا۔ میرا ناؤں آد جگادی
 خالق، خلق اپنے وچ سہائیا۔ نت نوت بناں پرتپالک، بن پرتپالک سیو کھائیا۔ جگ چوکڑی نہ کوئی آلس، نندرا روپ نہ کھئے وٹائیا۔

بھگت بناواں ساچے خالص، خالص اپنا روپ درسائیا۔ دوجا ایشٹ نہ کوئی لالس، لالسا سب دی دیاں مٹائیا۔ سرن سرنائی بندھاواں
 ڈھارس، دھیان اکو اک جنائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا بھیو رہیا سمجھائیا۔ سُن دھرو بال فرمان، نرگن نرور
 آپ جنائیندا۔ گر اوتار منگدے گئے دان، پیر پیغمبر دھئے جوڑ واسطہ پائیندا۔ اچی کوک کوک کردے گئے کلیان، کائنات سرب سنائیندا۔
 کلجگ اتم آوے سری بھگوان، سو پُرکھ نرنجن اپنا ویس وٹائیندا۔ مہابلی اپنی دھاووں اترے آن، مات پت نہ کھئے اکھوائیندا۔ سنت
 سہیلے بھگت بھگوت چار جگ دے لئے پچھان، پچھلی یاد نہ کدے بھلائیندا۔ کر کرپا کھئے کرے آن، بڈھے نڈھے اکو تھان بہائیندا۔ سب
 دا داتا بن سری بھگوان، بھگون اپنی دیا کھائیندا۔ دھرو جو جن میری چرنی ڈگے آن، سو تیرا روپ وکھائیندا۔ جنہاں نال کراں پیار،
 پریم پریتی اک ودھائیندا۔ اوہناں لے کے آگے جاواں اپنے نال، اپنی انگلی اک وکھائیندا۔ اٹھ دھرو ویکھ نین آگھاڑ، سو صاحب آپ
 سمجھائیندا۔ گرمکھ بیٹھے ساچے لاڑ، پرہ چرن کول وڈیائیندا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا بھیو کھلائیندا۔ دھرو
 کھول اپنی اکھ، نیت نین نین اٹھائیا۔ پرہ اشارے نال دسیا پرتکھ، اُپر تیرے گرمکھ بیٹھے آسن لائیا۔ میں اوہناں دے ہویا وس، اوہ
 میرے وچ سمائیا۔ لوک مات جا کے مارگ آواں دس، سیکھیا ساچی کراں پڑھائیا۔ نرگن ہو کے آواں نٹھ، پلک دیر کھئے نہ لائیا۔ دوہاں
 جہاناں رہیا وس، میرا بھیو کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا بھیو رہیا کھلائیا۔ دھرو ویکھ نین رویا، نیر نیر
 وہائیا۔ در دربان ہو کے بیٹھا سویا، غفلت نیند رکھائیا۔ ہر کا بھیو نہ پایا کوآ، سمجھ کھئے نہ آئیا۔ کس ویلے میرے کولوں جن بھگت لے کے
 گیا ڈھوآ، سچکھنڈ دوار بہائیا۔ سنمکھ مینوں کہہ کے گیا جن بھگتاں جوگا ہوا، جو لوک مات بیٹھے دھیان لگائیا۔ جوتی جوت سرؤپ
 ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھیو ابھیدا رہیا جنائیا۔ سُن دھرو میرے لاڈلے لال، ہر لالن آپ جنائیندا۔ کلجگ انت کھیل کمال، کرنی کرتا آپ
 کھائیندا۔ بھگت بھگوان لئے اٹھال، اندر وڑ کے آپ جگائیندا۔ نرگن ہو کے وسے نال، سرگن ساچا سنگ وکھائیندا۔ جن بھگتاں پچھے اپنی
 گھالنا آیا گھال، اپنی کیتی گھال بھگتاں جھولی پائیندا۔ پُرکھ اکال ہو کے بنیا دلال، ساچا سوڈا اکو وار کرائیندا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں دیا کھائیندا۔ دھرو کہے پرہ بھگت اوہ کیہڑے، جنہاں دیویں مان وڈیائیا۔ سری بھگوان کہے جس دے میں

جاواں ویہڑے، اوہ میرا رُوپ وکھائیا۔ سو وسدے رہن کھیڑے، جنہاں ملے مان وڈیائیا۔ جیہڑے ڈھولا گاؤندے تیرے میرے، سوہنگ راگ الائیا۔ کراں آنت حق نیڑے، گھر گھر اپنا پھیرا پائیا۔ پھڑکے چاڑھاں ساچے بیڑے، بیڑا اِکو نام وکھائیا۔ لکھ چوڑاسی کٹاں گیڑے، گیڑے وچ نہ کھینے بھوئیا۔ جو آگئے میرے گھیرے، تنہاں رائے دھرم نہ دئے سزائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سچ کہانی رہیا سمجھائیا۔ دھرو کہے سچ دس، کون بھگت ملے وڈیائیا۔ سری بھگوان آگوں پیا ہس، خوشی نال رہیا سمجھائیا۔ اُٹھ ویکھ دھرو جتھے ہر سنگت بنیا اکٹھ، سو بھگت رُوپ وٹائیا۔ جس گھر بے پُرکھ سمرتھ، سری بھگوان اپنا ڈیرہ لائیا۔ دھرو کھول کے ویکھی اکھ، پرتکھ نر نرائن نظری آئیا۔ دوویں جوڑ چرنی گیا ڈھٹھ، واہوا تیری وڈی وڈیائیا۔ میرا کوئی نہ چلے وس، بے بس رہیا کُرا لائیا۔ دھن بھاگ جس کُل تیرا بھگت رہیا وس، وصل تیرا اک کرائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، مہربان آپ اکھوئیا۔ بھگوان کہے ویکھ دھرو، ہر صاحب سچ جنائیا۔ میرا کھاتہ ڈونگھا وڈا کھوہ، آنت کھینے نہ پائیا۔ جو اندر وڑیا سو کہے تو ہی تو، اپنا آپ سرب مٹائیا۔ میرا بھگت ساکھیات میرا نمونہ ہو بہو، بھيو ابھید نہ کھینے رکھائیا۔ اُٹھ ویکھ گُرمکھ گُرسکھ ساچی جوہ، پرہاس پرہ وڑیا بے پرواہیا۔ کر درس خوشی ہونے لُوں لُوں، ساڈھے تِن کروڑ روم دین گواہیا۔ دھن بھاگ گُرمکھاں اُجل ہووے مونہ، مکھ صفتی صفت صلاحیا۔ چرن کول اُپر دھول جو جن گیا چھوہ، تِس شہنشاہ اپنی گود لے اُٹھائیا۔ جس نے بخشیا سو اپنی جھولی پائے رُوچ، رُوچ بُت بُتخانے دئے ملائیا۔ تُوں دھرو ملی اک بروہ، در آگے سپس جھکائیا۔ کلجگ آنت بھگتاں تیرے نالوں آگے کھڑاں دھوہ، جتھے اپنا آسن لائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، دیونہارا بھگت بھگوان وڈیائیا۔

* ۲۸ جیٹھ ۲۰۲۰ پکرمی سندر سنگھ دے گرہ مکھووالی جموں * *

سری بھگوان تیرے بھگت ریت، تیرا اک دھیان لگائیا۔ راتیں ستیاں دِنے جاگدیاں رکھن اڈیک، نندرا غفلت وچ دھیائیا۔ بیٹھے رہن سدا اتیت، اک تیری اوٹ رکھائیا۔ کایا بنا مندر مسیت، گھر ایشٹ اک جنائیا۔ پریم پریتی اندر رہن ٹھانڈے سیت، کوڑی اکن نہ لاگے رائیا۔ رسنا گاؤن تیرا گیت، جہوا صفت تیری وڈیائیا۔ پردے اندر کڈھی لکیر، میٹ سکے نہ کھئے رائیا۔ گداگر بن فقیر، الفی تیرے نام ہنڈھائیا۔ شرع توڑ جگت زنجیر، شریعت لیکھا رہے مکائیا۔ اکو امرت سچا سیر، سانتک ست ست جنائیا۔ ست سنتوکھ لے کے دھیر، دھیرجوان بیٹھے آسن لائیا۔ مایا ممتا رہی نہ پیڑ، کوڑی کریا پرے ہٹائیا۔ تیرے ملن دی اک اڈیک، نیج نیتر ویکھ وکھائیا۔ پروردگار لاشریک، تیری سچ سرنائیا۔ حقیقت ویکھ آپ حقیق، حاکم اپنا پھیرا پائیا۔ جگت اندھیرا مٹے تاریک، اندھ اگیان رہے نہ رائیا۔ سو نظری آئن نزدیک، دُور ڈراڈا پندھ مکائیا۔ جے نیتر لئیں میٹ، تیرا نور ظہور ہوئے رُشنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچی کھیل اک کرائیا۔ سری بھگوان تیرے بھگتاں رنگ، رنگ اکو اک وڈیائیا۔ میں ویکھیا اندر لنگھ، گھر ساچے پھیرا پائیا۔ پریم پریت وجے مردنگ، ڈھولک چھینا نہ کھئے کھڑکائیا۔ آتر آتر اک اند، اند اند وچ سہائیا۔ دھئے جوڑ رہے در منگ، سیس جگدیش جھکائیا۔ رسنا جہوا مان نہ بتی دند، ڈونگھی بھوری اک دھیان لگائیا۔ تیرا سُننا ساچا ند، اگھی راگ الاٹیا۔ جگت جہان چھڈی حد، حدوڈ تیری وچ سہائیا۔ سدا سدا سد تینوں رہے سد، اچی کوک کوک الاٹیا۔ برہوں وچھوڑے اندر سُکن ہڈ، تن ماٹی خاک رمائیا۔ صاحب سلطان تیری ہو کے جد، یاد تیری رہے گائیا۔ کون ویلا پرہ آئے بھج، بے پرواہ پھیرا پائیا۔ در درشن کریئے رچ، ڈکھڑا جنم گوائیا۔ ساڈے پڑدے لوے کج، مہر نظر اٹھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کریا کر، اپنی کھیل وکھائیا۔ پرہ تیرا بھگت نرگن سن کے سوہلا، دھرو سمجھ گیا بھلاٹیا۔ جگ چوکری رکھیا اوہلا، بھيو ابھید نہ کیسے جنائیا۔ کلجگ اتم گایا ڈھولا، سوہنگ اپنا ناد وجائیا۔ نرگن ہو کے بن وچولا، گھر گھر ویکھ وکھائیا۔ لکھ چوراسی پاوے رولا، نظر کیسے نہ آتیا۔ جن بھگتاں پورا کریں قول، قول اقرار توڑ نہائیا۔ دیویں وڈیائی اُپر دھولا، دھرنی دھرت دھول چرن چھپائیا۔ سب دا بہار کریں ہوؤلا، سر اپنے گنڈھ اٹھائیا۔ کہار بن کے چکے

ڈولا، ساچی ڈولی ویکھ وکھائیا۔ زرویر ہو کے بنیں تولا، نام کنڈا اک لیائیا۔ انک بولیں اک انولا، سمجھ وچ کیسے نہ آئیا۔ سچ دوارا
 ستگر کھولا، خالق خلق دئے وڈیائیا۔ گرمکھ ویکھے ہر جو بھولا، بھولے بھاؤ لئے اٹھائیا۔ کرم جنم جو ہویا گولا، تس اپنا رنگ رنگائیا۔
 پورب لیکھا آپے بھولا، ویکھنہار بے پروا ہیا۔ کر کرپا سد وسے کولا، گھر آنتر میل ملائیا۔ سچ پریتی گھول گھولا، گھولی گھول گھول گھائیا۔
 سب نوں دسیا اکو بولا، انبولت راگ سنائیا۔ ہر گھٹ اندر رویا مؤلا، مؤلا روپ نور الاہیا۔ سخی سجن دا اکو ڈھولا، سوہنگ راگ
 سنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، تیرے ہتھ تیری وڈیائیا۔ تیرے بھگتاں سن کے چھند، میرے گھر وچی ودھائیا۔
 خوشی ہویا بند بند، تند اک ستار بلائیا۔ گرمکھ سوہنے ویکھے نند، نندک نظر کھئے نہ آئیا۔ کلجگ اتم چڑھ چند، ستجگ سچ نور
 رشنائیا۔ دوئے جوڑ بندنا کرن بند، بندگی اکو اک جنائیا۔ نیر کھلیا اگیان اندھ، جلوہ نور رشنائیا۔ پورب جنم مکیا پندھ، آگے ملی سچ
 سرنائیا۔ سرت سوانی نہ ہوی رنڈ، کنت کنتوبل ویکھ وکھائیا۔ جنم کرم دی پوری ہوی منگ، مانگت بیٹھے خوشی منائیا۔ مائس جنم نہ
 ہوئے بھنگ، بھنگ ہوئے سرب لوکائیا۔ شبد اناد وجے مردنگ، گھر گھر کرے شنوائیا۔ دین دیال اندر ویکھے لنگھ، پاربرہم وڈ وڈیائیا۔
 کروٹ لے بدلے کنڈ، مکھ اپنا دئے وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ پرہ تیرے بھگتاں گرہ لگا
 سوہنا، ہر سوہنی بنت بنائیا۔ خوشی غم نہ کوئی رونا، سد اکو رنگ وکھائیا۔ نہ میلا نہ اجل دھونا، ڈرمت میل نہ کھئے جنائیا۔ نہ نندرا نہ
 آلس نہ جاگنا نہ سونا، گوڑھی نیند نہ کھئے وکھائیا۔ نہ راگ نہ ڈھولا نہ چھند ویراگی لاؤنا، گیت گیت نہ کھئے سنائیا۔ جوتی جوت سروپ
 ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو تیرا چرن دھیان رکھائیا۔ تیرے بھگتاں کھیل اول، کل آنت ملی وڈیائیا۔ سارے کہن پُرکھ ابناسی اک اکللا،
 سب دا پتا مائیا۔ ندھڑک ہو کے پھڑیا پلا، لئے نہ کھئے چھڈائیا۔ نرگن ہو کے اندر رلیا، سرگن ویکھ وکھائیا۔ پرکاش ہو کے دیپک بلا،
 جوتی نور رشنائیا۔ زرویر ہو کے در تے کھلیا، سوچھ سروپ روپ وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد ہوئے آپ
 سہائیا۔ تیرے بھگتاں کھیل انوکھی، انک کل وڈیائیا۔ نہ پُستک نہ کوئی پوتھی، پرہ اکو تیرا دھیان لگائیا۔ نہ کچھ نہ جنجو بودی
 دھوتی، تلک للاٹ نہ کھئے لگائیا۔ نہ مالا نہ گزوی پوچی، چوٹکا صاف نہ کھئے کرائیا۔ نہ پوجا پاٹھ نہ کھئے سلوکی، ہون پون سگندھ نہ کھئے

دکھائیا۔ دھوپ دیپ نہ کوئی جوتی، اگر بتی نہ کھئے دکھائیا۔ جگت سمگری نہ کھئے آہوتی، گھرت سیو نہ کھئے کھائیا۔ تن خاک نہ کھئے بھوتی،
 سر چہار کوئی نہ پائیا۔ تن کھچی نہ کھئے لنکوٹی، سنگلی کمر نہ کھئے بندھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، اک ویکھیا تیرا
 گھر، جس گھر کھیل بے پروا ہیا۔ پرہ تیرے بھگتاں راہ نرالا، ویکھ ویکھ حیرانی چھائیا۔ نہ تسبیح نہ کوئی مالا، منکا منکا نہ کھئے بھوائیا۔
 ترے گن مایا توڑ جنجالا، اکو تیرا دھیان لگائیا۔ نہ مندر نہ دھرمسالہ، دھرم دوارا اکو وڈ وڈیائیا۔ نہ شاہ نہ دسے کنگالا، ست سرُپ
 سرب سائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، جن بھگت دتی وڈیائیا۔ پرہ تیرے بھگتاں کھیل مہان، میری سمجھ وچ نہ آئیا۔
 ویلے امرت نہ کھئے اشنان، تیرتھ تٹ نہ پھیرا پائیا۔ اٹھ پھر تیرا نام دھیان، سچ سرور وچ سائیا۔ گردوارا سچ مکان، کایا بنک ڈیرہ لائیا۔
 گھڑی پل وچھڑ نہ جان، سواس سواس رہے جس گائیا۔ پن رسنا جہوا زبان، بتی دند نہ کھئے بلائیا۔ اکو وار کھا تُوں میرا میں تیرا بھگوان،
 تیرا تیری جھولی پائیا۔ جوں بھاوے تُوں رکھ جہان، سب تیرے ہتھ وڈیائیا۔ میں گوپی تُوں میرا کاپن، تیری بنسری نام موہے بھائیا۔
 ہوں ناری تُوں صاحب کنت بلوان، انگیکار اک ہو جائیا۔ تیرے ہتھ سچ نشان، گھر مندر دے جھلائیا۔ تیری پریت صدق ایمان،
 دھیرج دھرم جت اک اکھوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہار سد وڈیائیا۔ تیرے بھگت رسنا کپن، اکو اک راگ
 الایا۔ چین نہ آوے پن درشن نین، نین درس رہے ترسائیا۔ ساچا بن سجن سین، ساک اکو اک اکھوائیا۔ محل اٹل ملے بہن، گھر تیرے
 وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہار سچ سرنائیا۔ سچ سرنائی بھگت جن، سری بھگوان آپ جنائیندا۔ جنہاں
 کھنا لیا من، تنہاں اپنا رنگ چڑھائیندا۔ بھاگ لگاواں ساچے تن، پنج تت کایا بنک وڈیائیندا۔ من کا منکا پھرے من، مالا اکو وار
 بھوائیندا۔ امرت سرور ٹھاواں جل، تیرتھ تٹ اک وڈیائیندا۔ پریم پریتی تسبیح مالا پاواں گل، گل پائی پھڑ ہتھ نہ کوئی لائیندا۔ زرگن ہو
 کے جاواں رل، آتر اپنا رنگ رنگائیندا۔ دھر سندیس اکو گھل، منتر نام درڑائیندا۔ آتم سیجا ساچی مل، سینگھاسن اکو سوہیا پائیندا۔
 دیپک ہو کے جاواں بل، اگیان اندھیر مٹائیندا۔ امرت ہو کے دیواں پھل، پھل امرت رُپ آپ اکھوائیندا۔ زرگن ہو کے دھاراں بل، بل
 اپنا آپ پرگٹائیندا۔ سری بھگوان ہو کے رہاں اٹل، اٹل محل اک سہائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، جن بھگتاں دیا

کھائیندا۔ جن بھگتاں ہوئے دیاوان، دیاوندھ وڈیائیا۔ اکو منتر دیوے گیان، اگیان روپ نہ کھئے وکھائیا۔ دھرم وکھائے اک نشان، نہکرم آپ
 جھلائیئا۔ سرن ڈکے جو جن آن، دیوے سچ سرنائیا۔ نظری آئے اکو کابن، گوپی گرمکھ لئے پرنائیا۔ در دوارے دیوے مان، نانیاں ہوئے
 سہائیا۔ ساچا دیوے سچ فرمان، فرمانا اکو اک سمجھائیا۔ ڈھولا گاؤ سیری بھگوان، دوچی اور نہ کھئے پڑھائیا۔ راگ ناد ہون حیران، ہر
 کی کھیل سمجھ کسے نہ آئیئا۔ گرمکھ ساچے چتر سجان، پرہ اکو بوجھ بھجھائیا۔ کایا مندر اچ مہان، ساچے ٹلے دئے وڈیائیا۔ جس گرہ وسے
 نوجوان، نرگن داتا بے پرواہیا۔ سو گرہ ہوئے پروان تِس در ملے سرنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں سدا
 سہائیا۔ پرہو سچ دس تیرے بھگتاں کول کی کچھ، مینوں نظر کھئے نہ آئیئا۔ میں سب دے کولوں لیا پچھ، سکے نہ کھئے سمجھائیا۔ میں
 ویکھدا آیا لک لک، چوری چوری پھیرا پائیئا۔ جدھر جاواں تیرے بھگت رہے بک، بھبک اکو نام لگائیئا۔ سارے کہن اساں پرہ نوں لیا
 لٹ، دن دہارے لٹ مچائیئا۔ سچکھنڈ وچوں لیاندا پٹ، لوک مات اپنے کول بہائیئا۔ اوہ گوبند نوں کہے میرا پت، گوبند کہے گرمکھ میری
 وڈیائیا۔ میں ویکھی سوہنی رت، رت رتڑی رہی مہکائیئا۔ گھر گھر جا کے ویکھیا گرمکھاں کھڑی مچھ، مشکل نظر کوئی نہ آئیئا۔ لکھ
 چوراسی سمجھی ٹچھ، پیراں نال رہے دبائیئا۔ سانوں آگے کوئی نہ سکے پچھ، دیونہار نہ کھئے سزائیئا۔ سیری بھگوان گودی لینا چک، ساچی
 سیوا آپ کھائیئا۔ ادھ وچکار نہ جانا رُک، پینڈا مکے واہو داہیا۔ اکو رکھی ساچی اوٹ، دوجا دھیان نہ کھئے لگائیئا۔ سیری بھگوان داتا
 ستگر اکو بہت، دوچی لوڑ رہے نہ رائیا۔ کر کرپا جائے پہنچ، بے پرواہ پھیرا پائیئا۔ سانوں اوہدے ملن دا شوق، اوہ ساڈا ہو کے بھجے واہو
 داہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا کھیل آپ کرائیا۔ پرہو تیرے بھگت رکھ بھروسہ، تیرا دھیان لگائیئا۔ نو کھنڈ
 پرتھی ویکھیا گوشہ، کونا کونا پھول پھلائیئا۔ سرشٹی جینودیاں کر دی پھرے موکشا، مکتی ہتھ کسے نہ آئیئا۔ ساچا سنے نہ کوئی سلوکا،
 سُن سُن تھکی سرب لوکائیئا۔ تیرے ملن دا ہتھ نہ آیا کسے موقع، مُفت اپنا آپ رہے گوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 اپنا میل لکے ملائیئا۔ موقع ہتھ نہ دیواں کس، سب دی قسمت اپنے ہتھ رکھائیئا۔ جس دا لہنا دینا تِس، مستک تلک اک لگائیئا۔ کلجگ
 اتم ونڈیا حص، حصیدار آپ ہو آئیئا۔ جنہاں دا پورب دتا لکھ، تنہاں اتم میل ملائیئا۔ جنہاں پائی نام بھکھ، تنہاں بھیو دئے چکائیئا۔

جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سد دیونہار وڈیائیا۔ دیوے وڈیائی جنہاں سوامی، سو سجن ہون پروان۔ پرہہ ویکھے آتراجامی، در در گھر گھر کھول دکان۔ جن بھگتاں وکھائے سچ نشانی، شاہ پاتشاہ سچا سلطان۔ کر کِریا دیویں سوہنگ بانی، بان نیرالا ماریں آن۔ امرت دیوے ٹھنڈا پانی، پاربرہم پُرکھ سلطان۔ آون جاون چُکے کانی، کوڑی کِریا نہ رہے نشان۔ آتم پرما تم ملے مانی، گھر ساچے خوشی مہان۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، بھگت سہائی سدا مہربان۔ بھگت کہن پرہہ تیرے جوکے، جوگ جگت نہ کھئے رکھائیا۔ کایا بدلے پنج ت چوغے، چولی تیری اک ہنڈائیا۔ جُگ چوکرئی کوئن جنم بھوگ بھوگے، حُکے اندر پھیرا پائیا۔ کرم جنم دے لگے رہے روگے، روگ سکے نہ کھئے مٹائیا۔ اُچی کوک کوک دیندے رہے ہوکے، رسنا جہوا راگ الاٹیا۔ بن تیری کِریا جُگ جُگ ہندے رہے تھوتھے، قیمت کھئے آنت نہ پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا بخش سچی سرنائیا۔ جُگ چوکرئی آون آیا، آ آ جگت وڈیائیا۔ جُگ چوکرئی ترے گن مایا، مایا پا پا جگت بھلائییا۔ جُگ چوکرئی کھیل رچایا، لکھ چوراسی گیڑا گیڑا بھوئییا۔ جُگ چوکرئی حُکم ورتایا، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیا۔ جُگ چوکرئی بھگت بھگوان تریا، طرح طرح سمجھائیا۔ کلجگ اتم آپ پرہہ ویکھن آیا، نرگن نور جوت رُشنائیا۔ ست سرُپ ہو پھیرا پایا، پاربرہم پرہہ وڈ وڈیائیا۔ ہنگ برہم جس لیکھ چُکایا، سرن دیوے سرنائیا۔ نہکرمی سچ کرم کایا، کرم کانڈ مٹائیا۔ جنم جنم دا لہنا جھولی پایا، ہرجن دتی سچ سرنائیا۔ ورن برن دا بہرم مٹایا، ذات پات نہ کھئے رکھائیا۔ ساچا دھرم اک درسایا، پاربرہم سچی سرنائیا۔ کرنی کرن پرہہ کرتا آیا، قُدرت ویکھے تھاؤں تھائیا۔ بھگت سہیلے لئے ملایا، گر چیلے رنگ رنگائیا۔ سوہنا ویلا سہنجننا آپ سہایا، صحبت اکو گھر وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، بھگتاں میلا میل ملائییا۔ پرہو تیرے بھگت ویکھے ملدے، مل مل خوشی منائیا۔ بھو کھولن اپنے دل دے، پڑدہ اوہلا نہ کھئے وکھائیا۔ لہنا چُکے اہلیا پاتھر سل دے، سل چرن کول سرنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دتی سرب مات وڈیائیا۔ پرہہ تیرے بھگتاں دی ویکھی کھیل، لوک مات پھیرا پائیا۔ بن نائن نائی چڑھے تیل، جھیور نظر کھئے نہ آئیا۔ بن جگت کُمبیاں ملے میل، میلا اکو اک ملائییا۔ بن سخیاں ملے سجن سہیل، ہر ستگر بے پرواہیا۔ بن سوانیاں پئے ویل، بن ڈھولک گیت الاٹیا۔ سوہنا ویکھ اگمی کھیل، گھر ساچے وچی ودھائیا۔ پرہہ بھگتاں کِریا میل،

ملنی جگدیش اپنے ہتھ رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، ہرجن ویکھے ہر جو آن، آون جان اپنے ہتھ رکھائیا۔

* ۲۸ جیٹھ ۲۰۲۰ بکرمی عدالت سنگھ دے نوت مگھووالی جموں *

بھگت کہن پرہ آ جا نیڑے، دُور نظر کیسے نہ آئیا۔ جُگ جُگ ویکھے تیرے جھیڑے، جھڑکا دیوے سرب لوکائیا۔ کر کِریا وسا ساچے کھیڑے، گرہ مندر ہونے رُشنائیا۔ کلجگ اسیں ہُن ہو گئے تیرے، تُوں کیوں بیٹھا مُکھ چھپائیا۔ کھلے رکھے اسان ویہڑے، بند تاک نہ کھئے رکھائیا۔ تُوں جانے کھیڑے کھیڑے، جنہاں تیری آس رکھائیا۔ مہربان ہو کے ہتھ بیڑے، بیڑا اپنے کندھ اٹھائیا۔ کلجگ لوے نہ اپنے گھیرے، گھیرا اور نہ کھئے پائیا۔ تیرے ہتھ ساڈے نیڑے، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دینی اک سرنائیا۔ میں نیڑا حق کراواں گا۔ آنتھک سیو کماواں گا۔ نٹھ نٹھ پندھ مُکواں گا۔ جھٹ گُرمکھاں گھر آواں گا۔ نام سٹ اک لگاواں گا۔ دُرمت میل کٹ نرمل نور اُپجاواں گا۔ ویلے آنت رکھ پت، پت پرمیشور روپ دھراواں گا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ہرجن ساچے آپ اٹھاواں گا۔ ہرجن ساچے آپ اٹھاواں گا۔ گھر گھر پھیرا پاواں گا۔ در در الکھ جگاواں گا۔ ہرکھ سوگ سرب مٹاواں گا۔ ہومیں روگ سرب چُکواں گا۔ ساچا جوگ اک سکھاواں گا۔ نام سلوک اک گاواں گا۔ لوک پرلوک ویکھے وکھاواں گا۔ کایا کوٹ پڑدہ لاہواں گا۔ نام چوٹ اک لگاواں گا۔ نرمل جوت اک جگاواں گا۔ ہرکھ سوگ سب چُکواں گا۔ درس اموگھ آپ وکھاواں گا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سنت سہیلے پار لنگھاواں گا۔ سنت سہیلے پار لنگھاواں گا۔ ہو مہربان دیا کماواں گا۔ نیرن نیرا ویس وٹاواں گا۔ تیرا میرا لیکھ چُکواں گا۔ چاؤ گھنیرا اک وکھاواں گا۔ گُرمکھاں اندر ڈیرہ لاواں گا۔ ساچا مندر اک سہاواں گا۔ آتم سیجا سوہا پاواں گا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اپنا رنگ اک رنگاواں گا۔ اپنا رنگ نام رنگاواں گا۔ گیت اکو اک سناواں گا۔ بھگت ریت جگت چلاواں گا۔ ستجگ ساچے کر سرجیت، ساچا جنم دواواں گا۔ چار ورن اک پریت، پریتوان اک اکھاواں گا۔ جوتی

جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، جن بھگتاں بھیو چُکاواں گا۔ جن بھگتاں بھیو چُکاواں گا۔ نرگن ہو کے درس وکھاواں گا۔ سرگن اپنے نال ملاواں گا۔ ناد دُھن اک اُچاواں گا۔ مَن سُنّ آپ کھلاواں گا۔ گرُمکھ جن گود بہاواں گا۔ میرا کھیل منتر پُھن، گھڑی پل نہ کھئے لگاواں گا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچے مندر آپ بہاواں گا۔ ساچے مندر بہاواں گا۔ وجا جندر توڑ تڑاواں گا۔ اُجڑیا کھیڑا پھیر وساواں گا۔ نرمل نُوَر جوت جگاواں گا۔ راگ تُوَر ناد و جاواں گا۔ ظاہر ظہور نظری آواں گا۔ بن مشکور شکر مناواں گا۔ جن بھگتاں ملاں ضرور، ضرورت اپنی پور کراواں گا۔ کلجگ آنت نہ ہواواں مفرور، لک لک نہ وقت لنگھاواں گا۔ سد وساں حاضر حضور، حاضری اپنی گھر گھر، اُتے گرُمکھاں پردے آپ لکھاواں گا۔ جے کوئی وچھوڑے وچ ہویا قصور، قصور دی معافی منگ منگاواں گا۔ ایہہ میرا دستور، جو مینوں بھلے میں اونوں نہ کدے بھلاواں گا۔ جو میرا ہویا میں اوبدا ہویا ضرور، ذرا ذرا اپنی کھیل وکھاواں گا۔ آد جگاد جگ چوکڑی جن بھگتاں آگے میرا چلے نہ کھئے غرور، نیواں ہو کے سب دی سیو کھاواں گا۔ ایسے کارن آد جگاد سدا مشہور، مُشکل سب دی حل کراواں گا۔ آسا منسا منسا پور، مایا موہ تڑاواں گا۔ سرب کلا آپے بھرپور، گرُمکھ نام بھرپور وکھاواں گا۔ کلجگ آنت نہ ہواواں دور، نیڑے ہو کے در در گھر گھر اپنا درس وکھاواں گا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، نرگن جوتی نُوَر، پنج ت بھگت بنک وڈیاواں گا۔

* ۲۸ جیٹھ ۲۰۲۰ بکرمی وکیل سنگھ دے نوت مگھووالی جموں *

پنج ت پرہ تیری راس، سد تیرے ہتھ وڈیاواں۔ تُوں داتا سرب گنتاس، گنونت تیری سرنائیا۔ تیری کِریا تیری منڈل تیری راس، تیرا راگ راگنی جس رہے سد گائیا۔ تیرا کھیل تیرا تماش، تیری خلقت ویکھے چائیں چائیا۔ تیرا امرت تیری پیاس، تُوہ پن سکے نہ کھئے بُجھائیا۔ تیری پون تیرا سواس، تُوہ پن سکے نہ کھئے چلائیا۔ تیری آتم تیرے ساتھ، تُوہ پن کرے نہ کھئے گرُمائیا۔ تیری پوجا تیرا پاٹھ، تُوہ

ین کرے نہ کھئے پڑھائیا۔ تیری گنگا تیرا تاٹ، تڈھ ین تٹ نہ کھئے سُہائیا۔ تیری منزل تیری واٹ، تیرا پندھ نہ کھئے مُکائیا۔ تیری ہٹی تیرا
 ہاٹ، تڈھ ین تیرا نام نہ کھئے چلائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، جن بھگت منگنہار اکھوائیا۔ بھگت
 جن سب کچھ تیرا، سِری بھگوان سچ جنائیندا۔ تڈھ ین میرا کوئی نہ بنے بیڑا، لوک مات راہ نہ کھئے وکھائیندا۔ تڈھ ین میرا کوئی نہ وسے
 کھیڑا، جگت مندر نظر کھئے نہ آئیندا۔ تڈھ ین دِسے نہ کوئی میرا ڈیرہ، گھر کوئی نہ سوبھا پائیندا۔ تڈھ ین کوئی نہ ہووے نیرن نیرا، دُور
 دُراڈا پندھ نہ کھئے مُکائیندا۔ تڈھ ین کوئی نہ کرے میرے نال جھیڑا، جھگڑا دَویت نہ کھئے مٹائیندا۔ ایسے کارن مینوں کہنا پئے تون میرا میں تیرا،
 تیرے ین میرا کم کیسے نہ آئیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، ہب کچھ جن بھگتاں ہتھ پھڑائیندا۔ کلجگ
 کہے پرہ تیری پونجی، تیرے ہتھ وڈیائیا۔ تیرا نام تیری کُنجی، تیرا تیرے گھر لگائیا۔ تیری وست امولک گجھی، ین تیرے ہتھ کیسے نہ
 آئیا۔ جے ستگر نانک سُجھی، دوویں ہتھ گیا ورتائیا۔ کوئی سمجھ نہ سکی بُدھی، بُدھی چلی نہ کھئے چٹرائیا۔ مت بند کیتی کایا کُنجی،
 پردہ سکے نہ کھئے اٹھائیا۔ تیری وست رہی لکی، جگت نیتر نظر کیسے نہ آئیا۔ سادھاں سنتاں آتما رہی بھکھی، ین تیرے ترپت نہ کھئے کرائیا۔
 فرید ورکے کھا کے روٹی رُکھی، تیرا شکر رہے منائیا۔ تیرے پریم پیار دی گھلی نہ اچے مٹھی، بھورا بھورا چار جگ رہیا ورتائیا۔ تیری
 وست کیسے نہ لٹی، سچکھنڈ بیٹھا رہوں لُکائیا۔ کلجگ آنت جن بھگتاں لہی تیری کُٹیا کُٹی، چاروں کُنٹ پھیرا پائیا۔ تکرّیاں ہو کے
 تیتھوں اکو گل پُچھی، اپنی وست دے ورتائیا۔ پرہو دیندیا کدے نہ مکی، اتوٹ اٹت تیری وڈیائیا۔ آگے گھاٹی نہ آوے اوکھی، اوکھا راہ
 نہ کھئے وکھائیا۔ تیرے نام دی پڑھی اکو پونھی، پُستک اکو تیرا پیار نظری آئیا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان اکو بخش نرمل جوتی،
 ین جوتی جوت جوت نہ کھئے رُشنائیا۔

* ۲۸ جیٹھ ۲۰۲۰ بکرمی مایا دیوی دے گرہ مکھووالی جموں * *

سری بھگوان تیرا راگ، ہرجن ہر ہر نام دھیائیا۔ آنتر اُچے اک ویراگ، ویراگی رُوپ وٹائیا۔ ہنس بُدھی نہ رہے کاگ، کاگ ہنس رُوپ وٹائیا۔ کوڑی کِریا ڈھپے داغ، ڈرمت میل نظر نہ آئیا۔ ناتا تُوئے جگت سماج، گھر اکو سوہا پائیا۔ شبد اگمی وجے واج، ڈھردرگاہی آپ سُنائیا۔ سُرَت سوانی جائے جاگ، نیتر نین اکھ کھلائییا۔ ساڈھے تِن بتھ لگے بھاگ، بنک ملے اک وڈیائیا۔ نرمل جوت جگے چراغ، اندھ اندھیر گوائیا۔ گھر ملے سجن ساک، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ بند کواڑا کھولے تاک، پڑدہ دوئی دیوے اٹھائیا۔ سچ پریتی بٹھے نات، ناتا اکو اک جڑائیا۔ من مت رہے نہ نار کمذات، گرمت کرے اک پڑھائیا۔ ویکھ وکھائے ڈونگھا کھات، گھر گمبھیر پھیرا پائیا۔ جن بھگتاں ویکھے آپ حالات، حالت اپنی دئے جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، تیرے نام سچّی وڈیائیا۔ بھگت بھگوان تیرا ڈھولا گاؤندے، گاگا خوشی منائیا۔ رسنا گیت اک الاؤندے، اکو اک جنائیا۔ مندر کایا سچ سہاؤندے، سوہنیک اکھوائیا۔ پریم پریتی پوج پوجاؤندے، پوجن اکو اک رکھائیا۔ دیا باقی سچ جگاؤندے، کوڑی کرے نہ کھئے رُشنائیا۔ سچ سنگھاسن اک وچھاؤندے، آتم سیجا ملے وڈیائیا۔ نج نیتر دھیان اک لگاؤندے، نین اکھ کھلائییا۔ امرت دھار اک برسائوئندے، نجھر دھار دھار وٹائیا۔ چاروں کُنٹ راہ تکاؤندے، دہ دشا ویکھ وکھائیا۔ ساچی آسا اک رکھاؤندے، آسا اپنی نال ملائییا۔ بند کواڑی کُنڈا لاہندے، در دروازہ پرے ہٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، جن بھگت رہے دھیائیا۔ تیرے نام دا سچا سوہلا، آد جگاد ونڈ ونڈائیندا۔ نرگن سرگن سچا ڈھولا، بے پرواہ ناد و جائیندا۔ بھيو چکائے پردہ اوہلا، دئی دویت نہ کھئے رکھائیندا۔ ڈھر دربار اکو کھولا، درگاہ ساچی وڈ وڈیائیندا۔ نرور پُرکھ بنے وچولا، نراکار سیو کھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، جن بھگتاں راہ جنائیندا۔ پرہ تیرے نام دی اک آواز، بن کتاں رہی سمجھائیا۔ جگ چوکرئی سازن ساز، ڈھر دی دھار آپ جنائیا۔ حُکمے اندر اکو راج، شاہ سلطان رہیا کھائیا۔ تیرا کھیل اگم تماش، بھيو کھئے نہ آئیا۔ ویکھنہار پرتھی آکاش، گگن منڈل ڈیرہ لائیا۔ بھگتاں اکو تیری آس، آنتر آتم رہے دھیائیا۔ نرگن ہو کے کر داس، سرگن اپنا میل ملائییا۔ اپنی وچھڑی ویکھ شاخ، شناخت کر بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ

ہر، آپ اپنی کِرپا کر، جن بھگت لے اٹھائیا۔ تیرا نام گاؤندے نت، نت دھیان لگائیا۔ سنجھ سویرے کردے بت، گھڑی پل نہ ونڈ
ونڈائیا۔ تیرے ملن دی رکھی سک، اکو اوٹ تکائیا۔ کر کِرپا پرہہ لیکھ لیکھ، پچھلا لیکھا دے گوائیا۔ داتا ہو کے پا بھکھ، بھچھیا اکو
اک ورتائیا۔ نج نیتر نین آویں دس، چار کُٹ پندھ مُکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، نیتر نین دے کھلائییا۔ تیرے نام
دا گایا جس، جُستجو اور نہ کھے رکھائیا۔ ٹھاکر سوامی مل ہس، ہنس مُکھ تیری سرنائیا۔ مارگ نیرویر اکو دس، نراکار راہ چلائییا۔
لیکھا چُکے تت اٹھ، نو دوار پندھ مُکائیا۔ دسویں رہے نہ کھے ہٹھ، گڑھ ہنکار نہ کھے جنائیا۔ اکو تیرا نام لئیے رٹ، رٹا اور نہ کھے رکھائیا۔
توں وسیں گھٹ گھٹ، گھر گھر تیری جوت زُشنائیا۔ کل انت ہو پرگٹ، پرگٹ اپنا بھیو کھلائییا۔ دھرم دوار وکھا ہٹ، وڈ ہٹوانے تیری
سرنائیا۔ ساچا لاہا لئیے کھٹ، وست امولک جھولی پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایک دینا ساچا ور، در تیرے توٹ
کھے نہ آئییا۔ دیوان نام اک اپار، سو صاحب سچ جنائیندا۔ جن بھگت بولو جیکار، جے جیکار آپ الائیندا۔ اکو ملے سانجھا یار، سگلا
سنگ نبھائیندا۔ جس نون کھندے پُرکھ کرتار، سو کرنی کر وکھائیندا۔ جس نون مندے سرجنہار، سو سر سر رزق سبائیندا۔ جس نون
کھندے پروردگار، سو نور نورانہ ویس وٹائیندا۔ جس نون کھندے اگم اپار، سو اگمڑی کار کھائیندا۔ جس نون کھندے جن بھگت پھرے
دوار، در در اپنی الکھ جگائیندا۔ جس نون کھندے لُکیا رہے جگ چار، نرگن نظر کیسے نہ آئیندا۔ جس نون کھندے کنت بہتار، لکھ
چوراسی نار ہنڈھائیندا۔ جس نون کھندے جوت سرُپی نور اجیار، سچکھنڈ ساچے سوہا پائیندا۔ جس نون کھندے نام وست دے
ادھار، گر اوتاران پیر پیغمبران راہ وکھائیندا۔ جس نون کھندے روپ رنگ ریکھ توں وسے باہر، نیتر نظر کیسے نہ آئیندا۔ جوتی جوت
سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچا نام اک درڑائیندا۔ ساچا نام اکو کہنا، سو ستگر آپ جنائیا۔ سرن
سرنائی ساچی رہنا، رحمت ہر جو رہیا کھائیا۔ تن بستر پاؤنا کہنا، بھوشن اکو رنگ رنگائیا۔ ٹھاکر سوامی بہانا سہنا، صدق صدق نبھائیا۔
درشن کرنا لوچن نیناں، اکھ پرتکھ کھلائییا۔ کوڑی کِرپا مول نہ وینا، جوٹھ جھوٹھ نہ کھے وڈیائیا۔ ناتا تے بھائی بھینا، ساک سجن سنگ نہ
کھے رکھائیا۔ اکو نام ہری دا رہنا، ہر اپنے نام ڈنک وجائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہار سچی صلاحیا۔ اکو نام

گاؤنا نرنکار، نرگن نرویر دئے سمجھائیا۔ جس دی صفت کرے جگ چار، کھانی بانی نال رلاٹیا۔ جس دا بھریا رہے بھنڈار، خالی روپ نہ کھئے وکھائیا۔ جس دا وسدا رہے دوار، کھیڑا اُجڑ کدے نہ جائیا۔ جس دی کھیڑی رہے گلزار، لکھ چوراسی گلشن آپ مہکائیا۔ جس دی سدا رہے بہار، خزاں رُت کدے نہ آتیا۔ جس دی وجدی رہے ستار، دو جہاناں راگ الاٹیا۔ جس دی جوت نور اُجیار، نرگن نور کرے رُشنائیا۔ جس دا در ٹھانڈا دربار، گھر مندر سوہیا پائیا۔ جس دا حُکم سچ ورتار، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیا۔ جس دا بنس گر اوتار، سہنس سہنسر روپ وٹائیا۔ جس دا نام سدا نرنکار، نہ مرے نہ جائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچا نام دئے سمجھائیا۔ ساچا نام اک نرنجن، نرنکار آپ جنائیندا۔ ساچا نام اک سجن، سکلا سنگ نیہائیندا۔ ساچا نام درد دکھ بھہ بھنجن، بھو ساگر پار کرائیندا۔ ساچا نام نیر انجن، اگیان اندھیر مٹائیندا۔ ساچا نام بنائے کنچن، کایا ماٹی روپ وٹائیندا۔ ساچا نام من ہون نہ دیوے چنچل، ڈوری اپنے تند بندھائیندا۔ ساچا نام چڑھائے ساچی منزل، گھر اکو اک وکھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، نام سچ اک سمجھائیندا۔ ساچا نام توڑے بندھن، بندی خانہ رہن نہ پائیا۔ ساچا نام سچ چندن، ساچی مہک اک مہکائیا۔ ساچا نام آتم اندن، اند اند وچوں پرگٹائیا۔ ساچا نام ساچا چھندن، سوہلا اکو اک سمجھائیا۔ ساچا نام ٹٹی گنڈھن، گنڈھنہار اکھوائیا۔ ساچا نام پنچ وکار دیوے دنڈن، ڈنکا اکو اک وچائیا۔ ساچا نام لیکھ چکائے نو کھنڈن، دیپ ست پندھ مکائیا۔ ساچا نام سدا بخشنندن، بخشش اپنے ہتھ رکھائیا۔ ساچا نام وسے برہمنڈن، برہمنڈ رہیا سمائیا۔ ساچا نام لیکھا جانے جیرج انڈن، اُتہج سینج ویکھ وکھائیا۔ ساچا نام کدی نہ ہووے کھنڈن، ڈرمت میل نہ لاگے رائیا۔ ساچا نام وسے ورہنڈن، ورہنڈی کار کھائیا۔ ساچا نام، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، اکو اک جنائیا۔ ساچا نام سچ محبوب، مُحبّت اکو اک جنائیندا۔ ساچا نام سچ عروج، عرش اکو اک وکھائیندا۔ ساچا نام سچ ثبوت، ثابت صورت اک سمجھائیندا۔ ساچا نام سچ قلبوت، کایا کپڑ بھاگ لگائیندا۔ ساچا نام ساچی کوٹ، ساچی دشا ڈیرہ لائیندا۔ ساچا نام کڈھ جوٹھ جھوٹھ، روپ نہ کھئے وٹائیندا۔ ساچا نام کٹے بھوکھ، جگت ترسنا اگ بھجھائیندا۔ ساچا نام دیوے سوکھ، سکھ آتم اک وکھائیندا۔ ساچا نام میٹے دکھ، دردیاں درد آپ وٹائیندا۔ ساچا نام لگائے چوٹ، چیتن گھر گھر آپ کرائیندا۔ ساچا نام ملائے نرم

جوت، جوتی جوت گنڈھ پوائیندا۔ ساچا نام دُھر سلوک، سو صاحب آپ جنائیندا۔ ساچا نام ہنگ برہم پرہہ ایک لوچ، لوچا پور آپ اکھوائیندا۔ سوہنگ ڈھولا سچ سلوک، ہر اکو نام پرگٹائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا نام سدا وڈیائیندا۔ ساچا نام کہے میرا سچا نام، اکو اک اکھوائیا۔ بھگت کہے میرا سچا جام، پاربرہم پیائیا۔ پاربرہم کہے میرا پکڑے دام، برہم لیکھا پور کرائیا۔ برہم کہے میرا اکو رام، ہر ستگر نظری آئیا۔ رام کہے میرا اکو کام، برہم پار کرائیا۔ برہم کہے میرا اکو شام، مُکند نظری آئیا۔ مُکند کہے میرا اکو پیغام، سنہڑا سچ سُنائیا۔ سنہڑا کہے میرا اکو امام، اکو نور الہیہا۔ نور کہے میرا اک سلام، سجدہ سپس جھکائیا۔ سپس کہے میری سچ کلام، کلمہ نبی پڑھائیا۔ نبی کہے میں پکڑاں دام، دامنگیر بے پرواہیا۔ بے پرواہ کہے میں کراں نظام، نوبت اپنے نام وجائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک نام دے وڈیائیا۔ سو کہے میرا نام اپارا، اپنی دھار چلائیندا۔ ہنگ کہے موہے سو پیارا، ستگر رُپ وٹائیندا۔ ستگر کہے میرا اک کنارہ، اکو گھاٹ جنائیندا۔ ہنگ برہم کر پسارا، ڈور اپنے ہتھ رکھائیندا۔ پاربرہم پرہہ کھیلنہارا، خالق خلق کھیل کرائیندا۔ آتم پر ماتم سد جیکارا، جے جیکار سُنائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو نام سچا پرگٹائیندا۔ اک نام دیوے وڈیائی، ہر وڈا وڈ وڈیائیندا۔ چار جگ پرہہ دے نام دی وجدی ربی شہنائی، در گھر ساچے سوہا پائیندا۔ اک اک نور ملدی ربی وڈیائی، دوجے بھیو نہ کھئے سمجھائیندا۔ گر اوتار پرہہ دا جس رہے گائی، صفتی صفت نام صلاحیندا۔ بھگت بھگوان رہے دھیائی، نت نت دھیان لگائیندا۔ رام کرشن منگدے رہے سرنائی، عیسیٰ موسیٰ محمد اوٹ تکائیندا۔ نانک گوبند لگدے رہے پائیں، چرن کول ویکھ وکھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا نام ہنگ رُپ، لکھ چوراسی وچ ٹکائیا۔ سو صاحب بن ساچا بھوپ، اکو اکو منائیا۔ دوہاں میل اکو کوٹ، دشا اکو اک سمجھائیا۔ اکو پیٹا اکو سوٹ، اکو تانا رہیا پائیا۔ ویکھو کھیل کرے پنج بھوت، اکو نرگن نور رُشنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار سدا وڈیائیا۔ دیوے وڈیائی سوہنگ شبد، آتم پر ماتم سانجھا گیت بنائیا۔ اک دوجے دا دوویں کرن ادب، آداب اکو اک سکھائیا۔ پریم پریتی اندر رہن مگھن، ساچی ریتی اک جنائیا۔ آتما کیسے کولوں کیوں جائے منگن، دیونہار پر ماتم آپ اکھوائیا۔ گھر بیٹھیاں پاوے سگن، کرے سچ کڑمائیا۔ جگت بھجائے لگی آگن، امرت

میگہ برسائیا۔ جس گھلیا سو آوے سدن، سدا اپنا نام سنائیا۔ جس ویلے کایا بھانڈا لگے بھجن، ستگر پورا پھیرا پائیا۔ جس ویلے اپنا اپنا بہار لگن لڈن، تس ویلے بھگتاں اپنے کندھ اٹھائیا۔ ستگر کہے گرمکھ آمیرے سجن، سگلا سنگ رکھائیا۔ ہنگ برہم اٹھ کے لگے نچن، نچ اپنا ناچ دکھائیا۔ تون میرا میں تیرا دوہاں پالیا اکو بچن، ڈھولا اور نہ کھئے گائیا۔ سوہنگ روپ تیرا پُرکھ سمرتھن، سمرتھ تیری وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہراج شیر سنگھ وشنون بھگوان، سوہنگ نام اپنا آپ جنائیا۔

* ۲۸ جیٹھ ۲۰۲۰ یکرمی انگریز سنگھ دے گرہ مکھووالی جموں *

سچکھنڈ دوارا سوہاوت، ست ستوادی آپ سہائیندا۔ کھیلے کھیل آد آنت، نرویر اپنی کار کھائیندا۔ ویس وٹائے جگا جگنت، جگ چوکڑی راہ چلائیندا۔ نام ندھانا منیا منت، منتر اکو اک درڑائیندا۔ صفت صلاحی مہا اگنت، بھيو ابھید کھلائیندا۔ کھیلے کھیل نار کنت، نر ناری ویس وٹائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، سچکھنڈ دوارا اک وڈیائیندا۔ سچکھنڈ دوارے کھیل اول، سری بھگوان آپ کرائیندا۔ سو پُرکھ نرنجن اک اکل، نرویر اپنی کار کھائیندا۔ ہر پُرکھ نرنجن اچ اٹلا، روپ رنگ ریکھ نہ کھئے دکھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچا بھيو آپ جنائیندا۔ ساچا بھيو کھولے نرنکار، نر نرائن وڈی وڈیائیا۔ آد نرنجن ہو اُجیار، نرگن جوت کرے رُشناٹیا۔ ابناسی کرتا کھیل اپار، اپرمپر اپنی دھار چلائیا۔ سری بھگوان وسنہارا ٹھانڈے دربار، در دروازہ اک کھلائیا۔ پاربرہم میت مرار، سجن اکو اک اکھوائیا۔ سچکھنڈ سہائے بنک دوار، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ سچ سندیسہ دیوے اپنی وار، دھر فرمانا آپ اپائیا۔ نر نریشا وڈ بلکار، بلدھاری آپ ہو جائیا۔ کھیلے کھیل اگم اپار، اگمڑی کار اپنے ہتھ رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچی سکھیا اک سمجھائیا۔ ساچی سکھیا اکو آد، آد آد جنائیندا۔ ست سروپی وجے ناد، سری بھگوان راگ الائیندا۔ لیکھا جانے بودھ آگادھ، انہو اپنی کار کھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا اپنا کھیل کھلائیندا۔ اپنا کھیل

سری بھگوان، ست ستوادی آپ کرائیا۔ ایک نام کر پردھان، نر نرکارا آپ سمجھائیا۔ ایک حکم دیوے فرمان، دھر سندیسہ آپ لائیا۔ ایک بھوپت بھوپ بن راجن، شاہ پاتشاہ اک اکھوائیا۔ ایک وسے سچکھنڈ مکان، درگاہ ساچی آسن لائیا۔ ایک ایک سچ رام، روپ رنگ ریکھ نہ کھئے وکھائیا۔ اک جھلئے سچ نشان، نشانہ اکو اک اٹھائیا۔ ایک جودھا سورپیر بلوان، بل اپنا آپ پرگٹائیا۔ ایک جوت نور مہان، جوتی جوت جوت رُشنائیا۔ ایک شبد ناد دُھنکان، ایک راگی راگ لائیا۔ ایک تھر گھر وسے ہو مہربان، مہربان اپنا آسن لائیا۔ ایک پروردگار نوجوان، پردھ بال نہ روپ وٹائیا۔ ایک نور الہی سانجھا یار، درگاہ ساچی ڈیرہ لائیا۔ ایک کھیل کرے مہان، مہا اکٹھ کٹھ سمجھائیا۔ ایک ویس وٹائے آن، نرگن اپنا پردہ لاپیا۔ ایک وشنوں کرے پروان، وشو اپنا راہ وکھائیا۔ ایک برہما کرے پردھان، برہم ویدیا اک پڑھائیا۔ ایک شنکر کرے دھیان، پردہ نظر کھئے نہ آئیا۔ ایک داتا دانی گن ندھان، گھر گمبھیر وڈی وڈیائیا۔ ایک آد پُرکھ سلطان، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ ایک آد شکت نور مہان، جوتی جوت رُشنائیا۔ ایک چترُہج بھگوان، بھگون اپنا بھیو کھلائییا۔ اکو لیکھا جانے دو جہان، دوئے دوئے اپنا ویس وٹائیا۔ اکو برہمنڈ کھنڈ کرے پروان، پُری لوء راہ چلائییا۔ ایک ترے گن مایا دیوے دان، رجو طمو ستو ونڈ ونڈائیا۔ ایک پنج تت کھول دکان، اپ تیج وائے پرتھی آکاش بندھن پائیا۔ ایک لکھ چوراسی کر پروان، انڈج جیرج اتبھج سینتج ونڈ ونڈائیا۔ ایک چارے مکھ کر پردھان، چارے بانی راگ لائیا۔ ایک چارے کھانی کر نشان، سچ نشانہ اک جھلائییا۔ ایک چارے ویدان دے گیان، برہما ویتا آپ پڑھائیا۔ ایک ستجگ تریتا دواپر کلجگ رکھے آن، سر اپنا ہتھ ٹکائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، ایک ایک وڈی وڈیائیا۔ ایک ناؤں ایک گیت، ہر گوہند اک لائیندا۔ ایک گھر سدا انڈیٹھ، نیتر نظر کیسے نہ آئیندا۔ ایک بیٹھا رہے اتیت، ترے گن وچ نہ پھیرا پائیندا۔ ایک چھتر جھلئے سیس، صاحب سلطان اک اکھوائیندا۔ ایک آد جگاد جگدیش، جگدیش اپنی کار کھائیندا۔ ایک نام ایک شبد ایک رام ایک اک حدیث، ایک کلمہ نبی پڑھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکنکار اپنی کھیل کھلائییندا۔ اکو کلمہ اک کلام، کائنات اک جنائیا۔ اکو اسم اک امام، مہربان اک ہو جائیا۔ اکو شاہ اکو نظام، نوبت اکو نام و جائیا۔ اکو دیونہار پیغام، دھر سندیسہ اک لائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچی کھیل اک کرائیا۔ اک اکلا ایکنکار، اکل کلا

اکھوائیندا۔ وشن برہما شو بہر بہنڈار، وست امولک آپ ورتائیندا۔ کرے کھیل اپر اپار، اپرمپر سوامی اپنی کل ورتائیندا۔ ترے گن اتینا
 ٹھانڈا سینتا لیکھا جانے ڈھر دربار، ڈھر دی دھار آپ پرگٹائیندا۔ ترے گن میلا اپر اپار، پنچم ناتا جوڑ جڑائیندا۔ نرگن سرگن کر تیار،
 ترے بہون دھنی اپنی کھیل کھلائیندا۔ نو دوارے کھول کواڑ، جگت واسنا وچ بہرائیندا۔ آسا ترسنا مایا ممتا جگت پرکرتی کر وچار، پنچ
 پچیس میل ملائیندا۔ کام کرودھ لوہہ موہ بنکار، کایا کنچن گڑھ وکھائیندا۔ سکھمن ٹیڈھی بنک غار، ایڑا پنگل در بہائیندا۔ سر سروور
 ٹھنڈا ٹھار، گرہ مندر آپ سہائیندا۔ کول کولی بہر بہنڈار، نابھی اپنا رس وکھائیندا۔ جوت نرنجن کر اجیار، دیپک اکو اک رُشنائیندا۔
 انحد ناد سچی دھنکار، آتمک راگی راگ سُنائیندا۔ ساچی سخیاں منگلچار، گہر گمبہر گیت گوبند اک الائیندا۔ کایا مندر کر تیار، ہر
 مندر اک وکھائیندا۔ آتم سیجا کھیل اپار، نرگن سرگن آپ جنائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، اک اکلّا اپنا کھیل
 کرائیندا۔ آد جگادی اک اکلّا، ایکنکار وڈی وڈیائیا۔ وسنہارا سچکھنڈ سچ محلا، محفل اپنے نام لگائیا۔ سرگن پھڑائے نام پلا، پلو اپنی
 گنڈھ پوائیا۔ جوتی دیپک آپے بلا، شبد ناد شنوائیا۔ سچ سندیس آپ گھلا، سری بھگون کرے پڑھائیا۔ لیکھا جانے نوری اللہ،
 الہی نور آپ اکھوائیا۔ اپنی دھار رکھے بسملا، بسمل اپنا آپ وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، اک اکلّا ویس وٹائیا۔
 اک اکلّا ویس وٹا، نرگن سرگن دھار چلائیندا۔ لکھ چوراسی گھارن لئے گھڑا، گھٹ گھٹ اپنا نور دھرائیندا۔ پاربرہم برہم وٹ وٹا، کایا
 بنک آپ سہائیندا۔ آتم پرما تم کھیل کھلا، نرگن نرگن ویکھ وکھائیندا۔ ایش جیو ہر گنڈھ پوا، جگدیش اپنی دھار بندھائیندا۔ دھرت
 دھول ڈیرہ لا، دھرنی اپنا بھیو کھلائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، اک اکلّا اپنی کار کھائیندا۔ اک اکلّا آد جگاد،
 جگ چوکڑی کھیل کرائیا۔ اک اکلّا وجائے ناد، نام نگارہ اک سُنائیا۔ اک اکلّا وسے برہماد، برہمانڈ کرے کُرمائیا۔ اک اکلّا ورتے سانگ،
 بھگون اپنا سانگ رچائیا۔ اک اکلّا لکھ چوراسی رکھے تانگھ، گھر ساچے ڈیرہ لائیا۔ اک اک آتم پرما تم منگے مانگ، آنتر اک دھیان رکھائیا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، اپنا کھیل آپ سمجھائیا۔ اک اکلّا ایکو نام، نر ہر نرائن آپ پرگٹائیندا۔ اک اکلّا ایکو جام،
 امرت آتم رس چکھائیندا۔ اک اکلّا ایکو رام، ہر گھٹ اندر نظری آئیندا۔ اک اکلّا اکو شام، جوتی جاتا ڈگمگائیندا۔ اک اکلّا دیوے

پیغام، نام سندیسہ اک سُنائیندا۔ اک اِکلا وکھائے نشان، دھرم نشانہ اک جھُلائیندا۔ اک اِکلا سِری بھگوان، جُگ چوکری ویس
 وٹائیندا۔ اک اِکلا وسے سچ مکان، ساچے مندر ڈیرہ لائیندا۔ اک اِکلا سہائے بھومکا استھان، تھان تھنتر سوہیا پائیندا۔ اک اِکلا ہووے
 جانی جان، جانہارا آپ اکھوائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نرگن اپنی کھیل کرائیندا۔ اک اِکلا کھیل اگم، اگمڑی کار
 کھائیا۔ اک اِکلا نہ مرے نہ پئے جم، مات گرہ نہ پھیرا پائیا۔ اک اِکلا پون سواس نہ کوئی دم، رسنا جہوا نہ کھئے بلائیا۔ اک اِکلا نیترووے
 نہ چہم چہم، ہرکھ سوگ نہ کھئے رکھائیا۔ اک اِکلا نہ گھڑے نہ دیوے کوئی بہن، گھڑن بھنہار آپ ہو جائیا۔ اک اِکلا نہ کوئی جنی نہ کوئی
 جن، مات پت نہ کھئے اکھوائیا۔ اک اِکلا نہ کوئی راگ نہ کوئی کت، تار ستار نہ کھئے سُنائیا۔ اک اِکلا نہ کوئی وست نہ کوئی دھن، خزانہ ہتھ
 نہ کھئے وکھائیا۔ اک اِکلا نہ کوئی چہر نہ کوئی چہن، چار دیوار نہ کھئے بنائیا۔ اک اِکلا نہ کوئی دیوے ڈن، ڈنکا اِکو اک وجائیا۔ جوتی جوت
 سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل سِری بھگون، اک اِکلا بے پرواہیا۔ اک اِکلا سو پُرکھ نرنجن، صاحب ستگر وڈ وڈیائیا۔ اک
 اِکلا درد دکھ بھے بھنجن، بھو ساگر پار کرائیا۔ اک اِکلا نیترو نام ندھان پائے انجن، اگیان اندھیر مٹائیا۔ اک اِکلا دو جہاناں ساچا سجن،
 سگلا سنگ نبھائیا۔ اک اِکلا سچ دوار کرائے دھوڑی مجن، مستک بکا اِکو لائیا۔ اک اِکلا اِکو دتے سچا بھجن، بندگی اِکو اک سمجھائیا۔
 اک اِکلا ہووے پڑدے کجن، سمرتھ سِر اپنا ہتھ بکائیا۔ اک اِکلا، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لکھ چوراسی ویکھ
 وکھائیا۔ اک اِکلا ساچا میت، ہر مِت پیرا اک اکھوائیندا۔ اک اِکلا لکھ چوراسی پرکھے نیت، گھر گھر اپنا ڈیرہ لائیندا۔ اک اِکلا ستجگ
 تریتا دواپر کلجگ جگ چوکری چلائے اپنی ریت، ساچا مارگ لوک مات وکھائیندا۔ اک اِکلا بیٹھا رہے اتیت، ترے گن وچ کدے نہ
 آئیندا۔ اک اِکلا لیکھا جانے ہست کیٹ، اوچ نیچ اپنی گنڈھ پوائیندا۔ اک اِکلا دو جہاناں لے جیت، لشکر فوج نہ کھئے رکھائیندا۔ اک
 اِکلا دتے سچ پریت، پریتی اِکو اک درسائیندا۔ اک اِکلا، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی آپ کرائیندا۔ اک اِکلا
 لکھ چوراسی پَسار، نرگن سرگن دئے وڈیائیا۔ اک اِکلا گر اوتار، پنج ت کرے کرمائیا۔ اک اِکلا شبد نام جیکار، جے جیکار اِک
 سُنائیا۔ اک اِکلا جوت نور اُجیار، نورو نور کرے رُسنائیا۔ اک اِکلا سورج چند دئے ادھار، منڈل منڈپ آپ وڈیائیا۔ اک اِکلا لوآں

پُریاں ویکھے آکھاڑ، برہمنڈاں کھنڈاں اپنا ناچ نچائیا۔ اک اِکلا وِشنوں دیونہار بھنڈار، وست امولک جھولی پائیا۔ اک اِکلا برہما کر پسار، برہم ویتا کھیل کھلائیا۔ اک اِکلا شنکر ترسول کر پیار، ساچا ناتا جوڑ جڑائیا۔ اک اِکلا ترے گن کر ورتار، بندھن بندھن وچ بندھائیا۔ اک اِکلا پنج تت کھیل اپار، پاربرہم پرہ اپنی دھار چلائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جگ چوکڑی ویس وٹائیا۔ اک اِکلا جگ چوکڑی چار، چارے ویداں دھار چلائیندا۔ اک اِکلا نرگن سرگن لے اوتار، ستجگ تریتا دواپر آپ ہنڈائیندا۔ اک اِکلا بودھ اکادھ بول جیکار، نش اکھر اکھر روپ وٹائیندا۔ اک اِکلا شاستر سمرت کرے اجیار، بھیو ابھیدا بھیو کھلائیندا۔ اک اِکلا کھولنہارا بند کیوار، آتر آتم پڑدہ لاپندا۔ اک اِکلا امرت دیوے ٹھنڈا ٹھار، نجھر جھرنا آپ جھرائیندا۔ اک اِکلا ساچے مندر ہو تیار، محل اٹل اک رُشنائیندا۔ اک اِکلا، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جگ جگ اپنی کار کھائیندا۔ اک اِکلا رام رمیا، نیا اپنے نام چلائیا۔ اک اِکلا شام گھنیا، بنسری اکو سچ وجائیا۔ اک اِکلا ساچا سیا، صاحب ستگر بے پرواہیا۔ اک اِکلا نور الہیا، نورو نور رُشنائیا۔ اک اِکلا نرگن جوت جگیا، نانک گوہند دھار بندھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ اک اِکلا گیتا گیان، اٹھ دس میل ملائیندا۔ اک اِکلا سچ پُران، اٹھ دس جوڑ جڑائیندا۔ اک اِکلا ہو پردھان، اٹھ تت ویکھ وکھائیندا۔ اک اِکلا نوجوان، دسم دواری سوہا پائیندا۔ اک اِکلا اٹھ دس کرے کلیان، نہکرمی اپنا کرم کھائیندا۔ اک اِکلا جگ چوکڑی میٹے آن، دھر فرمانا حُکم سُنائیندا۔ اک اِکلا، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نور ظہور اک جنائیندا۔ اک اِکلا تینی اوتار، جگ جگ اپنا ویس وٹائیا۔ اک اِکلا ہر نرنکار، بھگت اٹھاراں جوت کرے رُشنائیا۔ اک اِکلا عیسیٰ موسیٰ دے ادھار، محمد اپنا گھر بُجھائیا۔ اک اِکلا نانک گوہند کر پیار، سچ پریتی اک سمجھائیا۔ اک اِکلا نو سو چورانونے چوکڑی جگ لہنا دینا قرض دے اُتار، مقروض نظر کھئے نہ آئیا۔ اک اِکلا دو جہاناں بن سیکدار، ساچا حُکم اک منائیا۔ اک اِکلا، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ اک اِکلا آئے جگ، جگ کرتا وڈ وڈیائیا۔ اک اِکلا بھگت سہیلے لے جگ، لکھ چوراسی پھول پھلائییا۔ اک اِکلا ساچے سنتاں میٹے دُکھ، دُکھ درد نہ لاگے رائیا۔ اک اِکلا گرمکھاں دیوے سُکھ، مُکھ اُجل مات وکھائیا۔ اک اِکلا گرسکھاں سفل کرائے کُکھ، دھن دھن

جنیندی مائیا۔ اک اِکلا غریب نایاں گودی لے چُک، چُک چُک اپنی خوشی منائیا۔ اک اِکلا نانا توڑے مات گریہ اُلٹا رُکھ، دس دس ماس نہ اگن تپائیا۔ اک اِکلا نرمل جوت کرے پرکاش، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، مہر نظر اک اُٹھائیا۔ اک اِکلا سچ سوامی، ٹھاکر اِکو نظری آئیندا۔ اک اِکلا آنترجامی، گھٹ گھٹ اندر ویکھ وکھائیندا۔ اک اِکلا سدا نہکامی، نہچل دھام آسن لائیندا۔ اک اِکلا جُگ جُگ سُنائے اپنی بانی، بان نرالا تیر لگائیندا۔ اک اِکلا ویکھنہارا چار کھانی، اندج جیرج اُتبھج سینج پھول پھلائیندا۔ اک اِکلا سُرَت سوانی ملاوے شبد ہانی، آتم پرما تم جوڑ جڑائیندا۔ اک اِکلا آون جاون چُکائے کانی، رائے دھرم نیڑ نہ آئیندا۔ اک اِکلا دیوے پد نربانی، امراپد اک وکھائیندا۔ اک اِکلا سُنائے رام کھانی، رمیئا اپنا راگ لائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، اک اِکلا کھیل کھلائیندا۔ اک اِکلا کھیل اولّا، آد پُرکھ آپ کرائیا۔ اک اِکلا جن بھگت پھڑائے اپنا پلا، پلّو اپنے نال بندھائیا۔ اک اِکلا سچ سینگھاسن ساچا ملا، سوہاؤنت گھر ساچے سوہا پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کھیلے کھیل بے پرواہیا۔ اک اِکلا سد آدیس، نیوں نیوں سجدہ سیس جھکائیندا۔ اک اِکلا نر نریش، نر نرنکار ہر اکھوائیندا۔ اک اِکلا بن درویش، در در گھر گھر الکھ جگائیندا۔ اک اِکلا مُچھ داہڑی نہ کھئے کیس، نر ہر مؤنڈ نہ کھئے مُنڈائیندا۔ اک اِکلا جن بھگتاں کرے ساچا بیت، نت نوت اپنا پھیرا پائیندا۔ اک اِکلا اندر وڑ کے دسے اپنا بھیت، باہروں نظر کیسے نہ آئیندا۔ اک اِکلا ساچے سنتاں نال ربیا کھیڈ، بن کھلاری کھیڈ کھڈائیندا۔ اک اِکلا، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دُھر دی دھار آپ سمجھائیندا۔ اک اِکلا بودھ اگادھ، الکھ اگوچر وڈ وڈیائیا۔ اک اِکلا سدا سد دیونہارا داد، ددی دردیاں درد وندائیا۔ جس رچنا رچی آد، سو جُگ جُگ ویکھے بے پرواہیا۔ اک اِکلا نام ندھان وجائے ناد، دو جہاناں دئے سُنائیا۔ اک اِکلا کلجگ آنت ساچا ساچن لے ساز، وڈ سجن پھیرا پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، اک اِکلا وکھائے سچ سماج، سمگری اِکو اک جنائیا۔ اک اِکلا اِکو ذات، اذاتی روپ نہ کھئے وکھائیندا۔ اک اِکلا کلاپات، کول نین اِکو اک اکھوائیندا۔ اک اِکلا کھولے تاک، بند کواڑی کُنڈا لائیندا۔ اک اِکلا بنے ساک، سجن سہیلے نال ملائیندا۔ اک اِکلا پاکی پاک، پت پُت اِکو اکھوائیندا۔ اک اِکلا چڑھے ساچے راک، گھوڑا اِکو اک دوڑائیندا۔ اک اِکلا ویکھے خاکی خاک، خاک سار اک اکھوائیندا۔

اک اِکلا لکھ چوراسی دیوے آنت طلاق، بن بھگتاں پلُو نہ کیسے پھڑائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نر ہر ساچی کھیل کرائیندا۔ اک اِکلا ڈونگھا ساگر، ہاتھ کھئے نہ آئیا۔ اک اِکلا کریم قادر، کرتا اکو بے پرواہیا۔ اک اِکلا نرگن نور کرے اُجاگر، ظہور اکو اک رُشنائیا۔ اک اِکلا صبر صبوری دیوے صابر، صدق اکو اک سمجھائیا۔ اک اِکلا جگ چوکرئی جن بھگتاں دیوے آدر، آدرش اپنا اک وکھائیا۔ اک اِکلا ویکھنہارا کایا گاگر، کاجی گگریا پھول پھلائییا۔ اک اِکلا دو جہاناں بنے سوڈاگر، بن ونجارا ہٹ چلائییا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جگ جگ ساچا کھیل وکھائیا۔ اک اِکلا جگ جگ آئے، گر اوتار ناؤں رکھائیا۔ اک اِکلا پھیرا پائے، پیر پیغمبر بھیو چُکائییا۔ اک اِکلا شاستر سمرت وید پُران گیتا گیان انجیل قرآن دررُٹے، کھانی بانی نال ملائییا۔ اک اِکلا شودوالے مٹھ مندر اُچائے، اک اِکلا مسیت مسجد ڈیرہ لائییا۔ اک اِکلا گردوار ڈنک وجائے، ڈنکا اپنے نام سُنائییا۔ اک اِکلا راؤ رنگ راج راجان شاہ سلطان جیو جنت سرب بھلائے، بہرم بھلیکھا ایکو پائییا۔ اک اِکلا ترے گن مایا پڑدہ ہتھ رکھائے، جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا بھیو آپ جنائییا۔ اک اِکلا پائے پڑدہ، نیتر سکے نہ کھئے کھلائییا۔ کوڑ کُریارا جگ جگ سڑدا، سپتل دھار نہ کھئے وکھائیا۔ ہر مندر کوئی نہ وڑدا، مَورکھ مُگدھ بھلا بے پرواہیا۔ کوڑی کرپا گھاڑن گھڑدا، سچ ملے نہ کھئے وڈیائییا۔ مانس جنم مات ہردا، ہر جو نظر کھئے نہ آئییا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اک اِکلا ویکھ وکھائیا۔ اک اِکلا ویکھ آپ، کلجگ آنت دیا کھائییا۔ اک اِکلا سریشٹ سبائی مائی باپ، پتا پوت روپ جنائییا۔ اک اِکلا آد جگاد وسے ساتھ، اندر باہر سنگ نبھائییا۔ اک اِکلا وڈ رگھناتھ، رگھپت اپنی سیو کھائییا۔ اک اِکلا داسی داس، داسی داس آپ ہو جائیا۔ اک اِکلا جن بھگتاں پوری کرے آس، نراسا کھئے رہن نہ پائییا۔ اک اِکلا بھوئے سہائی جنگل جوہ اُجاڑ پہاڑ وچ پرہاس، سُمند ساگر ڈونگھی گندر ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دیوے سچ سرنائییا۔ اک اِکلا بھگتن سنگ، سکلا سنگ نبھائییندا۔ کلجگ آنت وجائے مردنگ، سچ مردنگ نام سُنائییندا۔ جن بھگتاں اندر جائے لنگھ، آوندا جاندا نظر نہ آئیندا۔ دئی دویتی ڈھاپے کندھ، بھانڈا بہرم بھو بھٹائییندا۔ ذات پات نہ کوئی بندھن بندھ، شرع شریعت ونڈ نہ کھئے ونڈائییندا۔ نرگن جوت چاڑھ چند، جگت اندھیرا دُور کرائیندا۔ نیج آتم دیوے اک اند، پرمانند آپ چکھائییندا۔ کوڑا ناتا تھے کوڑے گند، امرت رس

مُکھ چُھائیندا۔ خوشی کرائے بند بند، بندی خانہ کھتے رہن نہ پائیندا۔ لیکھا جانے ہنگ برہم، پاربرہم پرہہ اپنی گود سُہائیندا۔ جس دی
 دھاروں گیا جم، سو اپنی دھار ملائیندا۔ نہکرمی کرے اپنا کم، کرم کانڈ نہ کھتے دکھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر،
 جن بھگتاں دیا کھائیندا۔ اک اکلّا بھگت ہُندار، بھگن اپنی دیا کھائیا۔ کلجگ آنت لے اوتار، کل کلکی پھیرا پائیا۔ وید ویاسا بن لکھار،
 سچ خلاصہ گیا سمجھائیا۔ پُوت سپوتا براہمن گوڑا ہوئے اُجیار، اُچے ٹلے پرت ڈیرہ لائیا۔ جگت نیتر نظر نہ آئے وچ سنسار، بھرے بھلے
 سرب لوکھائیا۔ جن بھگتاں سجنّاں لئے اُٹھال، پت پریشور اکو اک اکھوائیا۔ زرگن سرگن بنے دلال، بے پرواہ پھیرا پائیا۔ حق حقیقت دئے
 دکھال، لاشریک نور الہیہ۔ جنم جنم دا مُشکل حل کرے سوال، مارگ اکو اک دکھائیا۔ اکو ناتا شاہ کنگال، اُچ نیچ نہ کھتے دکھائیا۔ چار
 ورن کرے پیار، کھتری براہمن شوڈر ویش دئے وڈیائیا۔ اٹھاراں برن نہ ہون خوار، جگت خواری دئے مٹائیا۔ ساچا ناتا جوڑ وچ سنسار،
 پُرکھ بدھاتا دئے سمجھائیا۔ سرب جہان دا اک زرنکار، دوْجا نظر کھتے نہ آئیا۔ آتم پرما تم کرو وچار، برہم ودیا کرے پڑھائیا۔ برہم بنیا آپ
 کرتار، پاربرہم بے پرواہیا۔ گیتا گیان پاؤ سار، نج نیتر نین کھلائییا۔ نو اٹھاراں مارو مار، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر،
 دیونہارا ساچا ور، گھر اکو اک جنائیا۔ گھر مندر پاؤ ایک، اک اونکار دئے وڈیائیا۔ صاحب ستگر اکو ٹیک، سیری بھگوان سدا سہائیا۔
 بڈھی مت کرو بیک، نرمل نرمل روپ دکھائیا۔ کوڑی کیریا نہ لگے سیک، اگن ت نہ کھتے جلائییا۔ آتم پرما تم کرو بیت، سچ پریتی اک
 دکھائیا۔ رُت رہے بسنتی چیت، پُھل پُھلواری آپ مہکائیا۔ اندر وڑ کے لبھو بہیت، ستگر سچا رہیا سمجھائیا۔ بن راکھ سُنجا کھیت،
 گر بن پار نہ کھتے لنگھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سانجھا رام رہیا سمجھائیا۔ ساچا رام سدا سمرتھ، آد جگاد ویکھ
 دکھائیندا۔ لکھ چوراسی پائے نتھ، چاروں کُنٹ بھوائیندا۔ ستجگ تریتا دواپر کلجگ مارگ دس، گر اوتار نال ملائیندا۔ بودھ آگادھ نام
 ندھان سیری بھگوان سنا ساچی گاتھ، اکھڑ اکھڑ جوڑ جڑائیندا۔ زرگن سرگن چلائے ساچا رتھ، بن رتھوہی سیو کھائیندا۔ کلجگ آنت ہو
 پرگٹ، پرگٹ اپنی کل دھرائیندا۔ لیکھا جانے چوڈاں لوک چوڈاں طبق چوڈاں ہٹ، چوڈس چند پھول پُھلائییندا۔ جوتی جوت سرُپ
 ہر، آپ اپنی کِرپا کر، اک اکلّا کار کھائیندا۔ اک اکلّا کرے کار، ہر کرتا وڈ وڈیائیا۔ جس دی مہا سدا رہے جگ چار، صفتی صفت

صفت صلاحیا۔ جس نون کھندے سانجھا یار، صاحب سلطان بے پرواہیا۔ جس دا آنت نہ پاراوار، بے آنت بے آنت اکھوائیا۔ گر اوتار کرن نمسکار، دیئے جوڑ جوڑ سرنائیا۔ جس نون پیر پیغمبر حضرت کھندے پروردگار، ظاہر ظہور نور الایہیا۔ جس نون نانک گوہند کھندے پُرکھ اکال، اکل کل اکھوائیا۔ جس دے در تے وشن برہما شو کرن سوال، اپنی جھولی آگے ڈاہیا۔ جس نون کھندے وسے سچکھنڈ سچی دھرمسال، سچکھنڈ دوارا اک سہائیا۔ جس نون کھندے سدا سدا سد وسے سب دے نال، لکھ چوراسی اندر رہیا سہائیا۔ جس نون کھندے نانا جوڑے نال شاہ کنگال، شاہ کنگال اپنے رنگ رنگائیا۔ سو صاحب سنگر دین دیالا پُرکھ اکالا بنیا اتم دلال، زرگن اپنا پھیرا پائیا۔ جن بھگتاں دیوے نام ندھان، اتم پرما تم اک گیان، اکو اکھر کرے پردھان، کوڑی کیریا مٹے نشان، سچ سچ ہوئے پردھان، ساچا مندر اک وکھائیا۔ جتھے وسے زرگن کاہن، نظری آئے سچا رام، سینتا سرتی سرب پرنائیا۔ اُس صاحب کرو پرنام، جس دا آد جگادی اکو نام، ناؤں زرنکارا اک سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، کلجگ تیری اتم وار، نام سندیسہ نر نریشا جیواں جنتاں سادھاں سنتاں اکو اک جنائیا۔ ہر کا نام چو جن ایک، ایک ایک سدا وڈیائیا۔ ہرجن گھر وسو پرہ ایک، ایک مندر سدا سہائیا۔ ہرجن ایک اکو پرہ ٹیک، دو جی اور نہ کھئے سرنائیا۔ ہرجن ایک اکو پرہ ویکھ، دھرو پرہلا د گیا سمجھائیا۔ ہرجن ایک کرو سچ بیت، پُرکھ ابناسی سیو کھائیا۔ ہرجن ایک لوو گھر پیکھ، نیتر نین اکھ کھلائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، سرشٹ سبائی رہیا سمجھائیا۔ سرشٹ سبائی ویکھو ایک، ایکنکار اکل کلا اکھوائیندا۔ آد جگاد جس پسا، سو صاحب کھیل کرائیندا۔ جس دے حکم اندر گر اوتار، پیر پیغمبر پھیرا پائیندا۔ جس دا کھیل سدا جگ چار، نو سو چورانوے چوکرئی جگ ونڈ ونڈائیندا۔ جس دا نور چند سورج اجیار، رو سس ڈگمگائیندا۔ جس دا نام شبد بھنڈار، اتوٹ تٹ کدے نہ جائیندا۔ جس دا محل اٹل اچ منار، کبیر جلاہا بیٹھ خوشی منائیندا۔ اُس صاحب دا کرو دیدار، جو روداس چمارے گود بہائیندا۔ اُس پُرکھ دا کرو پیار، جو گرمکھ ناری آنت پرنائیندا۔ اُس دا نام کرو جیکار، جو جیون جگت جنائیندا۔ اُس دے چرن کرو نمسکار، جو نمو ست سمجھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، کلجگ تیری اتم ور، سرب جیاں دا اکو راہ، پُرکھ ابناسی بن ملاح، ساچا بیڑا اک وکھائیندا۔

ساچے بیڑے چڑھو میت، سو صاحب دئے وڈیائیا۔ آتم پر ماتم اکو ریت، آد جگادی دئے سمجھائیا۔ جس دا واسا ہست کیت، راؤ رنکاں
 اندر ڈیرہ لائیا۔ سو صاحب کرے بخشیش، بخشش اپنے ہتھ رکھائیا۔ کرو درس اک جگدیش، جگت ناتا دئے تڑائیا۔ چہتر جھلے ساچے
 سیس، سو بہاؤنت بے پرواہیا۔ جس دا کلمہ اک حدیث، نام اکو اک جنائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر شاستر سمرت وید پُران رکھدے گئے
 اڈیک، کلجگ اتم آوے سچا ماہیا۔ لکھ چوراسی جیو جنت سادھ سنت آتم پر ماتم پاربرہم برہم لئے جیت، جت اپنے ہتھ رکھائیا۔
 ساچے بھگتاں کایا کرے ٹھنڈی سیت، امرت میگھ اک برسائیا۔ چار ورن اک سرن بندھاوے سچی ریت، مندر مسیت اکو اک جنائیا۔
 لیکھا جانے بیس بیس، کھیل کھلائے اک اکیس، اک اکلّا اپنے ہتھ رکھے وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، نرگن داتا
 پُرکھ بدھاتا پاربرہم پت پریشور سدا سوامی آنترجامی، ہرجن ساچے رہیا جگائیا۔ ہرجن جگائے جگ، ستگر داتا دیا کھائیا۔ لکھ
 چوراسی نالوں کرے اڈ، محل اٹل اک وکھائیا۔ جس دی نظر نہ آئے کیسے حد، حدود ویکھن کھئے نہ جائیا۔ کوئن کوٹ رہے لبھ، اچے ٹلے
 پریت پھیرا پائیا۔ جیو جنت رہے بھج، چاروں گنٹ بن بن پاندھی راہیا۔ کوئی مکے کرے حج، کوئی اٹھسٹھ تیرتھ نہائیا۔ اندر وڑ کے ساچے
 بوڑے چڑھ کے سری بھگوان کوئی نہ لئے سد، سدا نام نہ کھئے لگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچا مارگ اک
 وکھائیا۔ ساچا مارگ دسے ایک، ایک ایک پڑھائیا۔ ہرجن اندر وڑ کے لینا ویکھ، پرہ وسے بے پرواہیا۔ نرگن ہو کے دسے بہیت،
 سرگن بوجھ بھجھائیا۔ اکو نام لینا چیت، چیتن سرتی دئے کرائیا۔ آتم پر ماتم کرائے سچا بہیت، گھر میلا سرہج سبھائیا۔ نج نیتر لینا پیکھ، دوئے
 لوچن کم کیسے نہ آئیا۔ آتم سستا ساچی سیج، سری بھگوان ڈیرہ لائیا۔ جوتی نور اکو تیج، روپ رنگ ریکھ نہ کھئے وکھائیا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، جن بھگتاں دئے جنائیا۔ بھگت جن سچ مندر وڑنا، ساڈھے تین ہتھ ملے وڈیائیا۔ ستگر بوڑے ساچے
 چڑھنا، ڈنڈا نام ہتھ پھڑائیا۔ نہ بھو ہو کدے نہ ڈرنا، بھے سرب رہیا چکائیا۔ لیکھا چکیا مرنا ڈرنا، لکھ چوراسی پھند کھائیا۔ مائس جنم
 ساچی ترنی ترنا، تارنہارا دیا کھائیا۔ سوہنگ ڈھولا اکو پڑھنا، تون میرا میں تیرا دو جا کھئے نظر نہ آئیا۔ سچکھنڈ دوارے ساچے وڑنا، پڑدہ
 کھئے نظر نہ آئیا۔ سری بھگوان سرنائی پڑنا، چرن دھوڑی مستک ٹکا لائیا۔ پاربرہم پت پریشور سوامی اکو ورن، ہر کنت اک

اکھوئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، جن بھگتاں دئے وڈیائیا۔ جن بھگت کہن اسیں جاواں گے۔ پرہ تیرا نام دھیاواں گے۔
 اچے ڈنڈے ہتھ رکھاواں گے۔ سورے سرینگے تیرا درشن پاواں گے۔ بھکھے ننگے در تیرے الکھ جگاواں گے۔ ماڑے چنگے تیرے اکھواواں
 گے۔ کوڑی دُنیا جگت تجاواں گے۔ لوک جیا نہ کھئے رکھاواں گے۔ جس ساڈا پردہ کجیا، اُس دے گھر توں بھجے جاواں گے۔ سچکھنڈ دوار
 جو سجیا، چرن اُس دے سپس نواواں گے۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، در تیرے چل کے آواں گے۔
 جد میرے در تے آؤ گے۔ درشن اِکو اِک پاؤ گے۔ جنم کرم دا دکھ مٹاؤ گے۔ سُکھ اِکو اِک اُچاؤ گے۔ ترسنا بھکھ سرب گواؤ گے۔ اُجل مُکھ
 آپ وکھاؤ گے۔ سفل ککھ مات کراؤ گے۔ جھک جھک سپس جھکاؤ گے۔ اٹھ اٹھ درشن در پاؤ گے۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا
 کر، دیونہارا ساچا ور، محل اٹل اُچ منار سچکھنڈ سوہے بھگت دوار، جن بھگتو اِکو گھر وساؤ گے۔ پرہ تیرا گھر وساواں گے۔ اتم ایتھ
 چل کے آواں گے۔ پچھلے چیتے سرب کراواں گے۔ بن ویکھے سانت نہ پاواں گے۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا
 ور، سچ تیرا نام دھیاواں گے۔ جو میرا نام دھیاویگا۔ جم نیڑ کدے نہ آویگا۔ رائے دھرم نہ کوئی ڈراویگا۔ چتر گپت نہ لیکھ وکھائیگا۔ لاڑی
 مؤت نہ کھئے پرنائیگا۔ شوہ دریا نہ کھئے رڑھائیگا۔ ادھ وچکار نہ کھئے اٹکائیگا۔ جوئی جوئی نہ کھئے بھوائیگا۔ سری بھگوان ویکھ وکھائیگا۔
 پھڑ باہوں گلے لگائے گا۔ سچکھنڈ دوار بہائیگا۔ سوہنگ گایا لیکھ لائیگا۔ ٹوں میرا میں تیرا، اِکو نُور نُور نُور وچ ملائیگا۔ کوئی لہ نہ
 سکے بھگت کیہڑا بھگوان کیہڑا، بھگوان بھگت وچ سمائیگا۔ جنہاں دا پرہ آپ بٹھے بیڑا، بدھا بیڑا مات کون رڑھائیگا۔ کلجگ اتم کر کے
 مہرا، مہربان اپنا پھیرا پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، لیکھ لائے گرو چیرا، گر چیرا اپنے رنگ رنگائیا۔ مہراج شیر
 سنگھ وشنوں بھگوان، آد جگاد جگا جگنتر نرگن زرویر کرے کرائے حق نیڑا، حقیقت اپنے ہتھ رکھائیگا۔

* ۲۹ جیٹھ ۲۰۲۰ پکرمی اندر سینگھ دے گرہ مگھوالی جھوں * *

سری بھگوان ایکا پرہہ، پرہیو ٹھاکر اک اکھوائیندا۔ جگ چوکرئی بھگت بھگوان لئے لہہ، لکھ چوراسی کھوج کھوجائیندا۔ امرت جھرنا جھرائے کول نہہ، ساچی دھارا آپ پرگٹائیندا۔ پنچ وکارا دیوے دب، کام کرودھ لوبھ موہ ہنکار مٹائیندا۔ نرگن جوت پرکاش کرے جھب، اندھ اگیان چکائیندا۔ نو دوار پار کرکے حد، مارگ ساچا اک سنائیندا۔ کایا مندر اندر وجے انحد، ناد انادی اپنا راگ الائیندا۔ ڈونگھی بھوری سرتی کڈھ، ہر شبدی میل ملائیندا۔ وشو سہائے اکو جد، بنس اکو اک بنائیندا۔ سچ پیائے امیوں رس مدھ، مدھر خمار رکھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، اک اکلا ویکھ وکھائیندا۔ اک اکلا ہر پرکھ، بے آنت وڈی وڈیائیا۔ آد جگاد نہ سوگ نہ کھئے ہرکھ، چنتا غم نہ کھئے رکھائیا۔ بھگت بھگوان لئے پرکھ، نام کسوٹی ہتھ رکھائیا۔ اندر وڑ کے دیوے درس، بجر کپائی توڑ ٹڑائیا۔ جنم جنم دی میٹے حرص، کرم کرم دا روگ گوائیا۔ من منوا نہ جائے بھٹک، دہ دشا نہ اٹھ اٹھ دھائیا۔ جگت وکار نہ چڑھے کٹک، کوڑی کیرپا دئے گوائیا۔ کر کیرپا ادھارے جوں کاہنا بدھک، مہر نظر اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، سدا سدا سدا ہپئے سہائیا۔ سدا سہائک پرکھ اتھ، نت نوت سیو کھائیندا۔ بھگت بھگوان لئے جگا، جاگرت جوت اک ٹکائیندا۔ نج نیتر دئے کھلا، بھيو ابھیدا آپ سمجھائیندا۔ آتم پڑدہ دیوے لاه، پرما تم اپنا رنگ رنگائیندا۔ گھر مندر دئے سہا، بھگت دوارا اک وڈیائیندا۔ گیت گوبند اک الا، ڈھر دا راگ آپ سنائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ساچا کھیل آپ وکھائیندا۔ ساچا کھیل سری بھگوان، جن بھگتاں آپ جنائیا۔ نام اکم دیوے دان، وست اٹھ اک ورتائیا۔ کر پرکاش کوٹن بھان، جلوہ نور اک اچجائیا۔ گھر سجن ملے کاہن، مکند منوہر لکھمی نرائن نہ ہر اکو نظری آئیا۔ سنت سہیلے کرے پروان، آتم آنتر میل ملائیا۔ شبد سنائے راگ دھن کان، دھن انادی ناد وجائیا۔ سنسا روگ سرب مٹ جان، دکھ درد نہ لاگے رائیا۔ کاگ ہنس بے گرمکھ چتر سجان، بدھی کاگ وانگ نہ کھئے گر لائیا۔ مانک موتی چکے چوک مہان، گر ستگر آپ چکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، مانسروور ساچے تیرتھ دئے ٹھائیا۔ ساچا تیرتھ ستگر ہٹ، سو صاحب آپ جنائیندا۔ گرمکھ ورا لاہ لائے کھٹ، جس جن اپنی دیا کھائیندا۔ ہر سرنائی آئے ٹھ، جگت پاندھی پنڈھ مکھائیندا۔

دُرمت مَیل لوے کٹّ، مایا ممتا موہ تجائیندا۔ سچ پریتی رکھے ہٹھ، جب اِکو اک وکھائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ناڑ بہتر نہ اُبلے رت، رتی رت لیکھے لائیندا۔ گُرمکھ لیکھے لگے رت، بھگت بھگوان دئے وڈیائیا۔ ست سنتوکھ دھیرج جت، سانتک ست ست کرائیا۔ آتر دیوے برہم مت، من مت نہ کھئے رکھائیا۔ ہرِ سرنائی چرن نات، ناتا بدھاتا جوڑ جڑائیا۔ سوہنگ ڈھولا ساچی گاتھ، پاربرہم برہم کرے آپ گُرمائیا۔ نرگن نرگن اِکو ذات، سرگن سرگن بندھن پائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، بھگوان دیونہار وڈیائیا۔ بھگوان دیوے وڈیائی، ہرِ وڈا وڈ وڈیائیندا۔ بھگت جن رہے جس گائی، رسنا جہوا صفت صلاحیندا۔ اٹھ پھر دھیان لگائی، چرن کول اِکو آس رکھائیندا۔ کون ویلا پرہ آئے ماہی، مہربان اپنا پھیرا پائیندا۔ نردھن سردھن پکڑ اٹھائے بانہی، غریب نہانے گلے لگائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، ساچا کھیل آپ کرائیندا۔ ساچا کھیل بھگن رنگ، سِری بھگوان آپ کرائیا۔ آتم سیجا ویکھ پلنگ، سچ سینگھاسن سوہا پائیا۔ نام وجائے اگتی مردنگ، ڈھولک چھینا نہ کھئے کھڑکائیا۔ اٹھ پھر اک اندر گھڑی پل ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ کر پرکاش جوتی چند، سورج چند نین شرمائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، جن بھگتاں اندر اپنا ڈیرہ لائیا۔ بھگن اندر ڈیرہ لا، نرگن اپنا کھیل کرائیندا۔ دین دیالا بن ملاح، بیڑا لوک مات ترائیندا۔ دو جہاناں پار کرا، سچ کنارہ اک وکھائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہرِ، ہرِجن ساچے آپ اٹھائیندا۔ ہرِجن اٹھائے آپ ہرِ، ہرِ وڈا وڈ وڈیائیا۔ کایا اندر کھولے در، گرہ اپنا گنڈا لاپیا۔ نظری آئے نرائن نر، نر داتا بے پرواہیا۔ بھگت بھگوان لئے پھڑ، شبدی ڈور تند اٹھائیا۔ آپ بندھائے اپنے لڑ، پلّو اِکو وار گنڈھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، جن بھگتاں دئے وڈیائیا۔ بھگت کہے سُن صاحب پرہ ایک، کی تیری وڈیائیا۔ جگ چوگرّی دھارے بھیکھ، نت نوت ویس وٹائیا۔ لکھّ چوراسی رہیا ویکھ، آپ نظر کسے نہ آئیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کرن آدیس، سجدہ سیس توہے جھکائیا۔ تُوں وسیں سچکھنڈ ساچے دیس، آدیس توہے تیری سچ سرنائیا۔ سیوا لا وشن برہم مہیش، شنکر اپنی کار جنائیا۔ سدا سدا پرہ رہیں ہمیش، نہ مرین نہ جائیا۔ حُکمے اندر پیر پیغمبر مُلا مسائق اُولیئے شیخ، شرع شریعت ونڈ ونڈائیا۔ نت نوت جن بھگتاں کریں ہیبت، نرگن سرگن روپ وٹائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر،

ساچا بھیو دے کھلائیا۔ بھگت کہے پرہ سچ دس، تیری اکو اوٹ رکھائیا۔ کس بدھ اندر جائیں وس، کون دوارے ڈیرہ لائیا۔ کون پریتی
 بٹھے نات، ناتا جوڑ جڑائیا۔ کون نام سنائیں گاتھ، کون رام کریں پڑھائیا۔ کون بیٹا ہوئے دسراتھ، کون نند جشودھا دئیں وڈیائیا۔ کون بہے
 جمنگھاٹ، کون گوکل متھرا وچ سہائییا۔ کون سب دے وسے ساتھ، نظر کیسے نہ آئییا۔ کون رگھپت کون رگھناتھ، کون بنسری رہیا وجائییا۔
 کون سخیان سنگ پاوے راس، کون منڈل ناچ نچائییا۔ کون لکھ چوراسی ویکھے کھیل تماش، کون رنگ رلیاں رہیا منائییا۔ کون سٹا وچ
 پرہاس، گوڈے اُپر چرن ٹکائییا۔ کون کٹے بناس، گھر مندر محل تجائییا۔ کون بھگتاں پوری کرے آس، بدر سداما گلے لگائییا۔ کون پوتنا
 دئے دھرواس، کون موہن ممان مکھ لگائییا۔ کون کھیل کرائے وید ویاس، کون کوار کتیا دیوے وڈیائییا۔ کون جنائے تیرا جاپ، کون چپت
 چپت سکھ پائییا۔ بھگت کہن سری بھگوان تیری اکو آس، پاربرہم تیری سرنائیا۔ تیرا کھیل پرتھی آکاش، گگن منڈل تیری اوٹ تکائییا۔
 دھرنی دھرت دھول تیری داس، دھول رہیا نین اٹھائییا۔ کون ویلا ہر جو وسے پاس، سد اپنا سنگ نبھائییا۔ کیرپا کر پُرکھ ابناس، ابناسی
 کرتے تیرے ہتھ وڈیائییا۔ جنم کرم دا دکھڑا ہووے ناس، لکھ چوراسی رہن نہ پائییا۔ نرمل جوت کر پرکاش، پرکاشوان تیرا نور الاہیا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، اکو دینا ساچا ور، در تیرے منگ منگائییا۔ بھگت سن ہر سجن میرے، نر ہر نرائن آپ
 جنائیندا۔ جگ چوکرئی وسن کھیڑے، گھر گھر اپنا ڈیرہ لائیندا۔ جو جن ڈھولے گاوندے تیرے میرے، تنہاں اپنا رنگ وکھائیندا۔ دُور
 دُراڈا وسان نیڑے، نیرن نیرا ہو کے نظری آئیندا۔ ڈبڈے پھڑ پھڑ تاراں بیڑے، بیڑا اپنے کندھ اٹھائیندا۔ منجدھار جو آئے گھیرے، نام چپو
 اک لگائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، جن بھگت آپ سمجھائیندا۔ بھگت جن سن ساچی گل، ہر ستگر آپ جنائییا۔
 جگ چوکرئی اچھل اچھل، ول چھل دھاری کھیل کھلائییا۔ بھگتاں اندر جاواں رل، نور نور نال ملائییا۔ دئی دویتی میٹاں سل، پٹی ایہو
 نام بندھائییا۔ امرت آتم ٹھنڈا پیواں جل، نیر سپر اک وکھائییا۔ نام سندیسہ دیواں گھل، شبدی شبد پڑھائییا۔ بن کیرسانا واپواں ہل،
 کوڑی کیرپا جڑ اگھڑائییا۔ ست سروپی لاواں پھل، گرمکھ دیواں مان وڈیائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، جن بھگت رہیا
 سمجھائییا۔ سن بھگت ہر سجن پیارے، پر پُرکھ آپ سمجھائیندا۔ کوڑی کیرپا کوڑ سنسارے، کوڑو کوڑ سرب وکھائیندا۔ اکو نام جپو ہر

میت مُرارے، ین ہر نام پار نہ کھئے لنگھائیندا۔ ڈبڈے پاتھر سدا تارے، پاہن اپنا چرن چھپائیندا۔ آہلیا پار کری ِکنارے، کنارہ اپنا آپ وکھائیندا۔ جو ہر نرائن سری بھگوان پُرکھ اگم کرن جیکارے، جے جیکار اک سُنائیندا۔ تِنہاں آنت جم کوئی نہ مارے، جمدوت نیڑ کھئے نہ آئیندا۔ جس پاپی اجامل تارے، جو گنکا دیا کھائیندا۔ جو ملیا رِوداس چمارے، گنکا دھار کنگن کڈھ وکھائیندا۔ جو سین نائی اپنا رُوپ دھارے، گھر جا جا سیو کھائیندا۔ جو ناے چھپری آپ اُسارے، موئی گئو آپ اُٹھائیندا۔ جو دھنّے دے وچھے چارے، گھر ٹھاگر نظری آئیندا۔ جو کبیر جُلاہے پھڑ تارے، آپ اپنی اُنکلی لائیندا۔ جو دھرو بالک دئے ادھارے، نر نرائن درس کرائیندا۔ جو پر بلاد تپدے تھم ٹھارے، نر ویر اپنی کل دھرائیندا۔ جو بل دیوے آپ سہارے، باؤن اپنا راگ لائیندا۔ جو امریک کرے پیارے، دُرباشا مُکھ بھوائیندا۔ جو جنک سپتری انگیکار کرے کرتارے، سو رام رام کھیل کرائیندا۔ جو ہری چند لیکھے لائے دُلا رے، رانی تارا گنڈھ پوائیندا۔ جو بدر دئے سہارے، سر اپنا ہتھ کھائیندا۔ جو سُدا مے بنائے چُبارے، سو تندل چب خوشی منائیندا۔ جس نام دیو وکھائے کھیل نرالے، پاتی پاتی ڈال ڈال اپنا نام سمجھائیندا۔ بھگت جن تِس صاحب جاؤ بلہارے، جو جُگ چوکرئی اپنی سیو کھائیندا۔ کلجگ اتم لے اوتارے، نرگن نُر جوتی جامہ ویس وٹائیندا۔ ہر سنگت بنائے سچ دُلا رے، پُوت سپوتا ویکھ وکھائیندا۔ ساچی نیا لے کے آیا آپ ِکنارے، گر مُکھ سجن وچ بھائیندا۔ گر مُکھ بولن نام جیکارے، جے جیکار اک سُنائیندا۔ سوہنگ ڈھولا اپر اپارے، آتم پر ماتم میل ملائیندا۔ مہاراج شیر سِنگھ وشنو بھگوان، سرب جیاں دا سانجھا یارے، ذات پات دین مذہب ونڈ نہ کھئے ونڈائیندا۔

* ۲۹ جیٹھ ۲۰۲۰ بکرمی دولت رام دے گرہ کوٹلی رائیاں جموں *
90<

سچکھنڈ کہے پرہ دس مُرار، دوئے جوڑ پیا سرنائیا۔ میری صفت رہے جگ چار، صفتی صفت سرب صلاحیا۔ میرا گھر محل
منار، اُچ اٹل رکھائیا۔ نظر نہ آوے وچ سنسار، اشارے نال نہ کھئے سمجھائیا۔ گر اوتار دس کے آئے کوک پُکار، جیو جنت جنائیا۔ میری
کسے نہ پائی سار، پار کنارہ نظر کھئے نہ آئیا۔ کِرپا کر آپ کرتار، موہے میرا دے سمجھائیا۔ کیوں لیا مینوں اُسار، کی میرے وچ وڈیائیا۔
جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ساچا بھیو دے گھلائییا۔ سچکھنڈ کہے سُن بھگوان، پرہ تیرے آگے عرضوئیا۔ کیوں بنایا میرا
نشان، اپنی سیو کمائیا۔ کیوں دتا مینوں دان، وست امولک آپ ورتائیا۔ کیوں مینوں کیتا پردھان، ملے سدا وڈیائیا۔ میں سمجھ نہ سکیا
انجان، مینوں سار کھئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، میرا بھیو دے جنائیا۔ ہے پرہو چہر نہ چہن کوئی دیوار،
میری ہوئے نہ کھئے رکھائیا۔ دیا باتی نہ کھئے اُجیار، اندھ اندھیر نظر کھئے نہ آئیا۔ سورج چند نہ کوئی پَسار، کِرن کِرن نہ کھئے چمکائیا۔ نہ
کوئی سجن میت مُرار، ساک سجن نظر کھئے نہ آئیا۔ نہ کوئی سخیاں منگلچار، نہ کوئی راگ الائیا۔ نہ کوئی ناری کنت بہتار، سیج سہنجی نہ
کھئے ہنڈائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، اک وکھاؤنا اپنا در، پڑدہ اپنا دے چکائیا۔ سچکھنڈ کہے میں ہویا حیران، مینوں
سمجھ کھئے نہ آئیا۔ نہ مندر نہ کوئی مکان، دوار نظر کھئے نہ آئیا۔ نہ چہر نہ کوئی نشان، جھولا جھول نہ کھئے وکھائیا۔ نہ رسنا نہ کوئی زبان،
بول جیکار نہ کھئے الائیا۔ نہ اکھ نہ کوئی کان، نین نین نہ کھئے مٹکائیا۔ نہ سرت نہ کوئی دھیان، گیان گوجھ نہ کھئے درڑائیا۔ نہ سروور نہ
اشنان، جل دھار نہ کھئے وپائیا۔ نہ رسنا نہ پین کھان، ترسنا ترپت نہ کھئے وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ساچا لیکھا
دے جنائیا۔ سچکھنڈ کہے میں اٹھاں بولا، مینوں سمجھ کھئے نہ آئیا۔ کِس بدھ چُکیا میرا ڈولا، کندھ اپنے بہار اُٹھائیا۔ کیوں دوارا میرا
کھولا، در دروازہ آپ جنائیا۔ کیوں گاؤندے میرا صفتی ڈھولا، جس رہے سُنائیا۔ کیوں مینوں رکھیا پڑدہ اوبلا، نظر کسے نہ آئیا۔ جوتی
جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سچ سچ دے جنائیا۔ میں کی جاناں میں کی ہویا، مینوں اپنی سمجھ نہ آئیا۔ نہ جاگت نہ کدے
سویا، سووت جاگت روپ نہ کھئے وٹائیا۔ نہ جمیا نہ کدے مویا، جنم مرن کھیل نہ کھئے وکھائیا۔ نہ ہسسیا نہ کدے رویا، نیتر نین نہ نیر وپائیا۔

جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کس بدھ میری رچن رچائیا۔ سری بھگوان کیوں لیا رچ، سچ سچ دے جنائیا۔ تن کایا ماٹی
 نہ کوئی کچ، رنگ نظر کھئے نہ آئیا۔ نہ قُرص نہ کوئی چمک، بندھن بندھ نہ کھئے بندھائیا۔ نہ پیر نہ کوئی ہتھ، مکھ نظر کھئے نہ آئیا۔ نہ نام نہ
 کوئی کتھ، گاتھا سکے نہ کھئے پڑھائیا۔ نہ دوارا نہ مٹھ، گھر رُپ نہ کھئے دکھائیا۔ نہ ناڑی نہ دسے رت، تت نظر کھئے نہ آئیا۔ جوتی جوت
 سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میرا سرُپ دے سمجھائیا۔ سری بھگوان دس میرا سرُپ، کون بدھ رچن رچائیا۔ سچ جناؤنی ساچی
 کوٹ، دشا کون ونڈ ونڈائیا۔ کون سہنجنی ہونے رت، رت زڑی اک مہکائیا۔ نہ کایا نہ کوئی بُت، تت نظر کھئے نہ آئیا۔ ایسے کر کے رہیا
 پُچھ، پرہ میرا لیکھا دے جنائیا۔ جے تُوں کہیں تے سب کُچھ، جے مکھ موڑیں نظر کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا
 کر، ایکا دینا ساچا ور، تیری سچ سرنائیا۔ سری بھگوان کہے سُن سچکھنڈ، سچ سچ جنائیندا۔ نہ رُپ نہ کوئی رنگ، تیرا رنگ اپنے
 نال ملائیندا۔ نہ چھپر نہ کوئی کندھ، چھن اُپر نہ کھئے ٹکائیندا۔ نہ سورج نہ کوئی چند، منڈل منڈپ نہ کھئے رکھائیندا۔ نہ جہوا نہ کھئے دند،
 راگی راگ نہ کھئے الائیندا۔ نہ گیت نہ کوئی چھند، صفتی صفت نہ کھئے صلاحیندا۔ نہ پاندھی نہ دسے پندھ، آگے پچھے واٹ نہ کھئے رکھائیندا۔
 کرے کھیل سورا سربنگ، بھیو ابھیدا آپ سمجھائیندا۔ میرا پریم تیرا اند، میرے سنگ ہو جائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی
 کرپا کر، سچکھنڈ تیرا کھیل سمجھائیندا۔ سچکھنڈ ساچے سُن لے ایک، ایکنکارا آپ جنائیا۔ میری اچھیا میری ٹیک، میرا سنگ نبھائیا۔
 میرا نیتر مینوں لے پیکھ، میرا میرے وچ سائیا۔ میری پریتی میرے نال کرے ہیت، میرا پریم پریم رُپ وٹائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، سچ سچ دے سُنائیا۔ سچ سچ دسے بھگوان، سری بھگوان دیا کائیندا۔ سچکھنڈ میری اچھیا وڈ بلوان، سو اچھیا تیرا
 ناؤں جنائیندا۔ نہ مندر نہ کوئی مکان، بنک دوار نہ کھئے دکھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نرگن اپنا بھیو چکائیندا۔
 نرگن بھیو دسے نراکار، نرنکار بے پرواہیا۔ میری پریتی سچ وبار، ساچی ریتی دے جنائیا۔ چاروں گنٹ میرا پسا، دہ دشا میری سرنائیا۔
 تیری نظر نہ آئے دھار، دھار دھار نال جنائیا۔ تیرے اندر میرا وبار، میرے اندر تیری سرنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 ساچا لیکھا دے جنائیا۔ میرا سیس میرا گول، میرے چرن ملے وڈیائیا۔ میرا نور میرا اول، دوچار رب نہ کھئے دسائیا۔ میرا ظہور میرے وچ

رہیا مَوَل، جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ساچا پڑدہ رہیا اُٹھائیا۔ سچکھنڈ تیرا سوہنا رنگ، رنگ رنگیلا آپ جنائیندا۔
 میرا پریم تیرا اند، اند اکو اک وکھائیندا۔ میرا چرن میرے آنتر جائے لنگھ، سو مندر رُوپ وٹائیندا۔ میری سیجا میرا پلنگ، میرے وچ
 سہائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ساچا لیکھا آپ درڑائیندا۔ نرگن کہے میرا رُوپ نرکار، نرور میری وڈیائیا۔ کوئی نہ
 جانے میرا آکار، ایکنکارا رُوپ جنائیا۔ میرے آنتر سرب پَسار، باہر رہن کھئے نہ پائیا۔ میرا چرن کول پردھان، آد جگاد اک سمجھائیا۔
 میرا نین وڈ بلوان، ویکھنہارا تھاؤں تھائیا۔ میرا نور نور اُجیار، نورو نور نور سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر،
 دسنہار آپ ہو جائیا۔ سچکھنڈ تیرا محلا، ہر ساچا سچ جنائیندا۔ جس دھام رہواں اکلا، سو سچکھنڈ ناؤں رکھائیندا۔ نہ کوئی جل نہ
 کوئی تھلا، دھرت آکاش نظر نہ آئیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سچ دوارے توہے سمجھائیندا۔ سچ دوارے تیری
 دھار، ہر کرتا آپ جنائیا۔ پرہ چرن سچا گھر بار، ملے سرب وڈیائیا۔ تِس سچکھنڈ کہن پکار، جس گھر وسے بے پرواہیا۔ اوہ گھر
 نظر نہ آئے وچ سنسار، چار دیوار نہ کھئے بنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ساچا سچ رہیا سمجھائیا۔ جس گھر میرا آکار،
 سو سچکھنڈ اکھوائیندا۔ جس گھر میرا دربار، سو سچکھنڈ سہائیندا۔ جس گھر میرا اُجیار، سو سچکھنڈ وڈیائیندا۔ جس گھر میرا
 جیکار، سو سچکھنڈ جنائیندا۔ جس گھر میرا دیدار، سو سچکھنڈ رُوپ دھرائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، بھیو
 ابھیدا آپ گھلائییندا۔ سچکھنڈ کہے میں تیرا گھر، دس کون جگہ ٹکائیا۔ کِس بدھ اندر جاویں وڑ، بیٹھیں آسن لائیا۔ نہ کوئی سپس نہ کوئی
 دھڑ، رُوپ ریکھ رنگ نہ کھئے وکھائیا۔ کون پوڑے جائیں چڑھ، جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، بھیو ابھید دے جنائیا۔
 سچکھنڈ، میری مہر دروازہ، کِرپا پوڑی رُوپ وٹائیا۔ دیال ہو کے سازن سازا، کِرپال ہو کے ڈیرہ لائیا۔ گوپال ہو کے غریب نوازا، گھر
 ساچے سوہیا پائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، تیرا آنتر دئے سمجھائیا۔ تیرا آنتر میرا آنتر، آنتر اکو اک رکھائیندا۔ آپ بنا اپنی
 بنتر، بنتر تیرا رُوپ جنائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ساچا لیکھا آپ سمجھائیندا۔ سچکھنڈ میرا آسن اُچ ٹکانا، ملے
 مان وڈیائیا۔ جس گھر وسے سری بھگوانا، تِس سچکھنڈ کہے جگت لوکائیا۔ میرا کھیل سدا مہانا، سمجھ وچ کیسے نہ آئیا۔ جوتی جوت

سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی سِکھیا اکِ دِرڑائیا۔ سچکھنڈ سُن دَساں حال، اپنا بھیوِ جنائیا۔ جُگ چوکری
 بیتے کال، تیرا روپ نظر کیسے نہ آئیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر بن دلال، جیو جنت گئے سمجھائیا۔ سری بھگوان وسے سچی دھرمسال، دھرم
 دوارے ڈیرہ لائیا۔ بودھ اکادھ لکھ لکھ دے گئے بیان، کھانی بانی راہ جنائیا۔ نیتر ویکھ کرو وصال، وسیلہ اکو نام سمجھائیا۔ جوتی جوت
 سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچکھنڈ دیونہار وڈیائیا۔ سچکھنڈ سُن اتم آنت، سو صاحب آپ سُنائیندا۔ جس دی مہا سدا انت،
 صفت وچ نہ آئیندا۔ جس بنائی تیری بنت، گھاڑن گھڑت آپ گھڑائیندا۔ سو نر نرائن وڈ وڈا کنت، نرگن اپنا کھیل رچائیندا۔ جوتی جوت
 سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دوارا اکِ وکھائیندا۔ سچکھنڈ تیرا اتم بھیو، سو صاحب آپ جنائیا۔ جس گرہ
 وسے وڈ دیوی دیو، سری بھگوان آسن لائیا۔ سو دھام سدا نہکیو، نہچل ملے وڈیائیا۔ صفت کرے رسنا چہو، بتی دند صلاحیا۔
 جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچکھنڈ دی ساچی دھار، سچ سچ جنائیا۔ سچکھنڈ آ ویکھ سچکھنڈ،
 ہر ساچا سچ جنائیندا۔ کلجگ اتم کری ونڈ، ساڈھے تِن ہتھ گھیرا پائیندا۔ نرگن ہو کے اندر لنگھ، آسن اکِ سہائیندا۔ سیج سہنجی
 سہائے پلنگ، سو صاحب سوہا پائیندا۔ نہ سورج نہ کوئی چند، نرگن نور ڈگمگائیندا۔ نہ چہر نہ کوئی کندھ، چہن اُپر نہ کھئے چہائیندا۔
 نہ سجن نہ کوئی سنگ، ساک، سجن نظر نہ آئیندا۔ نہ نیتر نہ دسے اندھ، نرگن نور ڈگمگائیندا۔ نہ ڈھولا نہ راگ چھند، صفتی صفت نہ
 کھئے وڈیائیندا۔ کرے کھیل سورا سربنگ، شاہ پاتشاہ اپنا ویس وٹائیندا۔ جس دوارے جائے لنگھ، سو در سوہا پائیندا۔ جوتی جوت
 سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچکھنڈ تیرا بھیوِ جنائیندا۔ سچکھنڈ دوارے ویکھ ساڈھے تِن ہتھ، کل آنت ملی وڈیائیا۔ جس گرہ وسے
 پُرکھ سمرتھ، تس صفت کرے لوکائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر گئے دس، کلجگ اتم آوے سچا ماہیا۔ ساچے گھر جائے وس، کھیڑا اکو اکِ
 سہائیا۔ گوبند کہے سب دے سر تے رکھے ہتھ، مہر نظر اٹھائیا۔ ہر کا مندر اکِ اکتھ، کتھنی کتھ نہ سکے رائیا۔ شودوالے چھڈے مٹھ،
 مندر مسیت گردوارا نہ کھئے رکھائیا۔ جس اندر جس مندر جس گرہ وسے کھلاپت، سو سچکھنڈ تیری دھار سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ
 ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچکھنڈ دا سچ نمونہ، نر نرنکار اکِ جنائیا۔ سچکھنڈ کہے پرہ اوہ کھیڑا کھنڈ، جس اندر ڈیرہ لائیا۔ کھیڑی کوٹے

کری ونڈ، کون دشا سُہائیا۔ کون ویلا جائے لنگھ، اپنا آسن لائیا۔ کون وجائیں نام مردنگ، ڈھولا راگ لائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر،
 آپ اپنی کِرپا کر، بھوِ ابھیدا رہیا جنائیا۔ سچکھنڈ سو بناواں گا۔ جس گرہ جوت جگاواں گا۔ اندر رہ خوشی مناواں گا۔ تختے بہہ حکم
 سُناواں گا۔ بھوِیت بھوِپ نام اکھواواں گا۔ سورج چند نین شرمواں گا۔ دئی دویتی کندھ ڈھابواں گا۔ ساچا روپ اک اکھواواں گا۔ ست
 سرُپ نظری آواں گا۔ جوٹھ جھوٹھ میٹ مٹاواں گا۔ چارے کوٹ پھول پھولاواں گا۔ دہ دشا پڑدہ لاہواں گا۔ ساچا حصہ اک ونڈاواں
 گا۔ پچھلا قصہ سرب سُناواں گا۔ جو لکھیا پور کراواں گا۔ ساچی بھچھیا جھولی پاواں گا۔ پوری اچھیا آپ کراواں گا۔ جیہڑا سچکھنڈ
 کیسے نہ دسیا، سو ظاہر ہو پرگٹاواں گا۔ جس نوں کہندے دھام انڈٹھیا، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ساچی کل آپ
 رکھاواں گا۔ سچکھنڈ دھام سوہے سچ بنک، کل آنت ملے وڈیائیا۔ آپ سُہائے سری بھگوت، بھگوان اپنی دیا کھائیا۔ سچ گرہ وسے زرنتر
 کنت، زرگن اپنا آسن لائیا۔ ساچا گائے اکو چھنت، چھند اکو اک سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سچکھنڈ دئے
 وڈیائیا۔ سچکھنڈ تیری ساچی بنت، ہر ساچا سچ جنائیندا۔ تیرے در لیاوے گرمکھ ورلے سنت، ہرجن ساچے نال ملائیندا۔ تینوں
 وڈیائی جان بھگت، جن بھگتاں تیرے نال ملائیندا۔ آپ سُہائے سہنجنا وقت، وار تھت اپنے ہتھ رکھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ
 اپنی کِرپا کر، ایسے کارن توہے اُچھائیندا۔ ساچے کارن توہے اُچھایا، سری بھگوان رہیا جنائیا۔ چرن کول تیرے وچ ٹکایا، بخشی سچی
 چرن سرنائیا۔ جگ جگ بھگتاں لئے ملایا، آپ اپنے نال ملایا۔ تیرے وچ دئے بہایا، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ مہر مہر دا چھپر چھایا، پریم
 پریم دی کندھ وکھائیا۔ نور نور دا نور رُشنا یا، دیا باقی اک جگائیا۔ ناد اناد نور سُنا یا، اکو نام صفت صلاحیا۔ ایسے کر کے مشہور کرایا،
 جن بھگتاں دیویں سرنائیا۔ جو در تیرے آئے مڑ کے پھیر نہ جایا، سری بھگوان اپنی ہوئے اندر رکھائیا۔ لکھ چوراسی کوئی تیرے پوڑے
 چڑھن نہ جایا، ڈنڈا ہتھ نہ کھئے پھڑائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ساچی سمجھ رہیا جنائیا۔ بھگتاں خاطر گھڑی گھڑت،
 تیری بنت بنائیا۔ دو جہاناں تیری چڑھت، تیری صفت صلاحیا۔ بھگت بھگوان پریم پریتی لاؤن شرط، ناتا اکو اک بندھائیا۔ پرہ تیرے
 کولوں گئے تیرے کول آؤنا پرت، راہ وچ نہ کھئے اٹکائیا۔ منگے ہور نہ کوئی دھڑت، لہنیدار نہ کھئے اکھوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی

کریا کر، سچکھنڈ دوارے تیرے محل منارے جن بھگتاں نال سہائیا۔ بھگت جن تیرا در سہاون، گھر ساچے وجے ودھائیا۔ پاربرہم دا ڈھولا گاون، اکو راگ الاٹیا۔ جگت ترسنا مٹے کامن، اتم آسا پور وکھائیا۔ دین دیال بن کے ضامن، بیڑا پار کرائیا۔ نہ کوئی دوس رین نہ شامن، گھڑی پل نہ ونڈ ونڈائیا۔ جنہاں پھڑائے اپنا دامن، دامنگیر آپ ہو جائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سچکھنڈ دوارے تیرے گھر دئے وڈیائیا۔ سچکھنڈ کہے کی میں بھگتاں جوگا، میری ونڈ ہور نہ کوئے رکھائیا۔ سری بھگوان کہے تینوں سدا موقع، نت نت میرا درشن پائیا۔ میریاں بھگتاں نال کریں نہ دھوکھا، اکو وار دیاں سمجھائیا۔ جو میرے نام دا بہن ہوگا، اوہناں اندر وڑنا چائیں چائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچکھنڈ دوار رہیا سمجھائیا۔ سچکھنڈ کہے میں تیرا، تڈھ بن دیوے نہ کوئے وڈیائیا۔ دھن بھاگ جے بھگت لاؤن میرے وچ ڈیرہ، میری آسا پور کرائیا۔ تون نظری آویں نیرن نیرا، گھر ساچے وجے ودھائیا۔ مہربان کریں اپنی مہرا، مہر نظر اک اٹھائیا۔ جن بھگتاں نال مل کے میں وی گاواں تون میرا میں تیرا، تیرا میرا اکو رنگ ہو جائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایک دینا ساچا ور، سد ملے تیری سرنائیا۔ سدا سرنائی دیواں آپ، سو صاحب سچ جنائیندا۔ آد تھاپن لیا تھاپ، آنت ویکھ وکھائیندا۔ بھگت بنائے سجن ساک، سکلا سنگ وکھائیندا۔ نرگن ہو کے وسے ساتھ، سری بھگوان دیا کھائیندا۔ دوہاں مل کے جینا اکو جاپ، سو صاحب آپ سمجھائیندا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچکھنڈ سچ استھان، آپ اُپائے سری بھگوان، جن بھگتاں دیوے ساچا مان، ایکا بخشے چرن دھیان، چرن سرن سرن چرن اکو اک سمجھائیندا۔

* ۲۹ جیٹھ ۲۰۲۰ بکرمی تارا سنگھ دے گرہ دیوان گڑھ جموں *

سچکھنڈ ہر ساچی دھار، سو پُرکھ نرنجن آپ چلائیندا۔ ہر پُرکھ نرنجن کھول کواڑ، سچ دوارے سوہا پائیندا۔ ایکنکار کھیل اپار، ہر کرتا آپ کرائیندا۔ آد نرنجن ہو اُجیار، ساچا نور اک رکھائیندا۔ ابناسی کرتا ٹھانڈے دربار، سچ سنگھاسن اک بہائیندا۔ سری بھگوان میت مُرار، ساچا سجن آپ اکھوائیندا۔ پاربرہم پرہ کر پیار، پریم پریتی اک سمجھائیندا۔ محل اٹل کر اُجیار، سچ دوار اک سہائیندا۔ نرگن

داتا پُرکھ بدھاتا شاہو بھوپ بن سِکدار، شہنشاہ اپنا ناؤں رکھائیندا۔ راجن راج وڈ بلکار، بل اپنا آپ رکھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر،
 آپ اپنی کِریا کر، دُھر دی دھار آپ بنائیندا۔ دُھر دی دھار سِری بھگوان، آد آد آپ بندھائیا۔ نِرگن جوت نُر مہان، جوتی جاتا
 ڈگمگائیا۔ سچ دوار کر پروان، سچ دوارا اک سہائیا۔ نر ویر پُرکھ نوجوان، نر ہر اپنا ڈیرہ لائیا۔ ست ستوادی حُکمران، شہنشاہ اِکو اک
 اکھوائیا۔ کرتا کھیل کرے مہان، بھو ابھو کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، آد اپنے ہتھ رکھائیا۔ آد پُرکھ اِرمپر
 سوامی، پاربرہم وڈی وڈیائیا۔ شاہ پاتشاہ وڈ سُلطانی، راجن راج آپ اکھوائیا۔ کرے کھیل نُر نُرانی، مقالے حق اک رُشنائیا۔
 پروردگار نُر لاثانی، نظر کیسے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دھار لئے پرگٹائیا۔ اپنی دھار آپے رکھ، ہر کرتا
 کھیل کرائیندا۔ نِرگن نِرکار نِرکار نر ویر ہو پرتکھ، اپنی کل آپ رکھائیندا۔ کھیل کر پُرکھ سمرتھ، سمرتھ اپنا راہ چلائیندا۔ سچ دوارے آپے
 وس، سچکھنڈ وڈ وڈیائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچکھنڈ نواسی پُرکھ ابناسی نِرگن ریتی اِکو اک اُچائیندا۔ ساچی
 ریت سِری بھگونت، آد پُرکھ آپ اُچائیا۔ اپنا کھیل کرے بے آنت، بے آنت وڈ وڈیائیا۔ اپنا ناتا جوڑے نار کنت، کنت کنتوہل سچ
 اکھوائیا۔ اپنا ناؤں نِرکارا دسے منت، منتر اِکو اک پرگٹائیا۔ اپنی مہا جانے اگت، لیکھا لیکھت وچ نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ
 اپنی کِریا کر، آد پُرکھ بے پرواہیا۔ آد پُرکھ پرہ بے پرواہ، بے پرواہی وچ سائیندا۔ ست ستوادی ناؤں دھرا، سچ سینگھاسن سوہیا
 پائیندا۔ نرمل دیا باقی کھلا پاتی کر رُشنا، نُر نورانہ ڈگمگائیندا۔ کھیڑا مندر ٹلا اک سہا، مندر گرہ سوہیا پائیندا۔ ساچی کرنی آپ کما،
 نہکرمی کرم کمائیندا۔ ساچا حُکم آپ ورتا، حُکمی حُکم صفت صلاحندا۔ در درویش آپ اکھوا، نیوں نیوں سجدہ سیس جھکائیندا۔
 پروردگار بن اتھاہ، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، آد پُرکھ اپنا بھو اپنے ہتھ رکھائیندا۔ آد پُرکھ ہر کھیل اولّا، سمجھ وچ
 کیسے نہ آئیا۔ سچکھنڈ نواسی وسے نہچل دھام اٹلا، اُچ محل ڈیرہ لائیا۔ دیپک جوتی آپے بلا، تیل باقی نہ کھئے پائیا۔ سچ سندیس نر
 نریش نر نِرکار اِکو گھلا، بن اکھراں کرے پڑھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، آد پُرکھ ساچا نر، نر نرائن اِکو اکھوائیا۔ آد
 پُرکھ نر نرائن، نر ہر اپنی کار کمائیندا۔ رسنا جہوا کوئی نہ سکے کہن، کاتب لیکھ نہ کھئے وکھائیندا۔ آپے جانے اپنا لین دین، جوتی جوت

سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ساچی کھیل اپنے ہتھ رکھائیندا۔ ساچی کھیل کرے کرتار، کرتا اپنے ہتھ رکھے وڈیائیا۔ آد آد اپنا کر پَسار،
 سُتھ پرکاس نورُ رُشنائیا۔ نورُیر پُرکھ ہو تیار، ساچے مندر ڈیرہ لائیا۔ سیج سُهنجی کر پیار، ساچی سِکھیا اکِ درُڑائیا۔ نرُگن سِجَن نرُگن
 میت نرُگن مُرار، نرُگن میلا سہج سُبھائیا۔ نرُگن کنت نرُگن بہتار، نرُگن انگیکار ہو جائیا۔ نرُگن مندر نرُگن دوار، نرُگن ست سرُوپ آسن
 لائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، اپنا بھیو دئے سمجھائیا۔ نرُگن دیوا نرُگن باقی، نرُگن نورُ نورُ دھرائیندا۔ نرُگن نر نرائن
 کملاپاتی، نرُگن ست سرُوپ اکھوائیندا۔ نرُگن کھیل نرُگن تماشی، ویکھنہار نرُگن ہو جائیندا۔ نرُگن پُرکھ نرُگن ابناسی، نرُگن اپنی کار
 کرائیندا۔ نرُگن منڈل نرُگن راسی، نرُگن گوپی کاہن روپ وٹائیندا۔ نرُگن ترسنا نرُگن آسی، نرُگن پوری آشا آپ وکھائیندا۔ جوتی جوت
 سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، آد پُرکھ پرہ اپنی کار کھائیندا۔ نرُگن پتا نرُگن ماتا، پوت نرُگن روپ وٹائیا۔ نرُگن پریم نرُگن ناتا، نرُگن
 بدھاتا جوڑ جُڑائیا۔ نرُگن پوجا نرُگن پاٹھا، نرُگن کرے سچ پڑھائیا۔ نرُگن امرت نرُگن سروور نرُگن مارے ٹھاٹھا، نرُگن لہر لہر اُچائیا۔
 نرُگن کھیل پُرکھ سمراتھا، نرُگن اکتھ کتھا اپنی رہیا گائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ نرُگن میت
 نرُگن سِجَن، نرُگن اپنی کار کھائیندا۔ نرُگن دھوڑ نرُگن مَجَن، نرُگن دُرمت میل لہائیندا۔ نرُگن ہوئے پڑدے کجَن، نرُگن دُئی دویت ویکھ
 وکھائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، گھر ساچا اکِ وڈیائیندا۔ نرُگن سِجَن نرُگن ساک، صاحب اکِ اکِ اکھوائیا۔ نورُیر
 پُرکھ کھول تاک، گھر مندر کرے رُشنائیا۔ سچکھنڈ دوارے شاہو شاباش، شہنشاہ اپنا آسن لائیا۔ اپنی اچھیا کر پرکاش، پرکاشوان بھیو
 چُکائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، نرُگن نرُگن میل ملایا۔ نرُگن اندر نرُگن باہر، نرُگن گیت نرُگن ظاہر، نرُگن نظر
 کِسے نہ آئیا۔ نرُگن پُرکھ نرُگن نار، نرُگن کنت نرُگن بہتار، نرُگن سیوک سیوا روپ وٹائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر،
 ساچا بھیو دئے سمجھائیا۔ نرُگن دسے سچ پریت، پریتیوان بے پرواہیا۔ آد جُگاد رہے اتیت، گھر ساچے ڈیرہ لائیا۔ ست ستوادی اکِ ڈھولا
 اکِ گیت، راگ انادی اکِ گائیا۔ کرے کھیل سدا انڈیٹھ، نیتر نظر کِسے نہ آئیا۔ سچ سوامی ساچا میت، مِتِ پیارا اکِ ہو جائیا۔ سچکھنڈ
 دوارے وسے ٹھیک، آسن اکِ اکِ اکھوائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سچ پریتی دئے جنائیا۔ سچ پریت سِری بھگوان،

اڪو اڪ جنائيندا۔ آپ اپنا ڪر پروان، آبا ميل ملائيندا۔ آپ ديونهارا دان، ساچي وست آپ ورتائيندا۔ آپ ڪرهار پروان، اپني جهولي آپ
 بهرائيندا۔ آپ هيو ڪمران، ڏهر فرمانا حڪم سنائيندا۔ آپ هيو ڪر دربان، در درويش روپ وٺائيندا۔ آپ هيو نام شبد گيان، آپ
 راگي راگ لائيندا۔ جوتي جوت سرور هير، آپ اپني ڪرپا ڪر، سچ پريتي آپ رکھائيندا۔ سچ پريتي شبدي دهار، نرگن نرگن آپ رکھائيا۔
 تهر گهر ساچا کهول ڪوار، در مندر ڏي وڏيائيا۔ ست ڏلارا اندر واڙ، مھر نظر ٽڪائيا۔ تيرا ميرا اڪ پيار، آد جگاد نه ڪھي ٿڙائيا۔ نانا جڙيا
 اڪم اپار، الڪھ اڪوچر ديوي اڪ سرنائيا۔ جوتي جوت سرور هير، آپ اپني ڪرپا ڪر، سچ پريت اڪ لڪائيا۔ سچ پريت لگي نر هير، گهر
 ساچي وڃي ودھائيا۔ هير بهو چڪائے به ڏر، بهيانڪ روپ نه ڪھي بنائيا۔ ميت هو ڪي پلوتے پھڙ، گنڏھ اپني نال پوائيا۔ جوتي جوت
 سرور هير، آپ اپني ڪرپا ڪر، شبدي کهيل اڪ سمجھائيا۔ پريت اندر شبد دهار، سو صاحب آپ چلائيندا۔ شبد دهار ڪر پيار، وشو
 اپنا کهيل وڪھائيندا۔ وشو اندر پريم ادھار، ڪول ڪولا روپ وٺائيندا۔ ڪولا اندر امرت ٿھنڏا ٿھار، هير سوامي آپ رکھائيندا۔ امرت اندر برهم
 پيار، پاربرهم پرهم اپنا ويس وٺائيندا۔ سچ پريتي چرن پيار، نرگن نرگن آپ سمجھائيندا۔ اپني اچھيا ڪر پروان، سچ پروانہ آپ سمجھائيندا۔
 جودھا سورير بلوان، بل اپنا آپ رکھائيندا۔ سن اڪم ويڪھنھارا مار دھيان، بن اڪھان اڪھ گھلائيندا۔ سچڪھنڏ نواسي هو مھربان، نرگن اپنا
 پھيرا پائيندا۔ ويڪھنھارا سنج مسان دھوان دھار، جوتي جوت سرور هير، آپ اپني ڪرپا ڪر، پيار اندر اپنا پيار ودھائيندا۔ سچ پيار دسي
 آپ، پرهم اپني ڏيا ڪمائيا۔ شبد ڏلارے بن مائي باپ، پتا پوت گود سھائيا۔ پريم اندر سچا جاپ، سو پڙڪھ نرنجن ڪري پڙھائيا۔ پريتي اندر
 وسے ساھ، سگلا سنگ نبھائيا۔ پريم اندر وڪھاوے اپنا گھاٽ، پتن اڪو اڪ جنائيا۔ پريتي اندر مڪاوے واٽ، پنڊھ رهن ڪھي نه پائيا۔
 جوتي جوت سرور هير، آپ اپني ڪرپا ڪر، ديونھارا ساچا ور، وشن برهما شو پريم سکھائيا۔ وشن برهما شو پريم اپارا، اپرمپر سوامي آپ
 جنائيندا۔ اڪو در اڪو دربارا، دروازه اڪو اڪ گھلائيندا۔ اڪو متر اڪ پيارا، سجن اڪ اڪ هو جائيندا۔ اڪو چرن اڪ سھارا، ڪول اڪو نظري
 آئيندا۔ اڪو ڪرهار پيارا، ڪر ڪرني اڪ ڪمائيندا۔ اڪو ويڪھ ويڪھنھارا آپ اپنا پرده لائيندا۔ اڪو وسے سچڪھنڏ دوارا، تهر گهر اڪو اڪ
 وسائيندا۔ اڪو وشن برهما ڏي ٿلارا، شنڪر اڪو گنڏھ پوائيندا۔ اڪو ديونھار بھنڏارا، برهم ويتا اڪ اڪھوائيندا۔ اڪو ترسول تڪھي دھارا، ترے

ترے اپنا رنگ رنگائیندا۔ اکو بنے سچ و نجارا، ساچا ہٹ چلائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، پریت پریت نال ملائیندا۔
 شبد پریتی وشن دھار، برہما لیا اُپائیا۔ برہما کر سچ پیار، شنکر دھار جنائیا۔ تتاں وچولا بن زرنکار، سچ پریتی اک رکھائیا۔ پریتی اندر
 کر پَسار، ترے گن مایا ناؤں رکھائیا۔ ترے گن مایا دے ادھار، پنج تت کرے کُرمائیا۔ پنج تت کھول کواڑ، نو در کھول کھلائییا۔ نو
 دوارے کھول دوار، جگت ترسنا وچ ملائییا۔ جگت ترسنا وسیا باہر، زرگن داتا وڈ وڈیائییا۔ زرگن کھیل کرے زرنکار، گھر گھر وچ آپ
 بہائییا۔ دیا باقی کر اُجیار، کھلاپاتی ویکھ وکھائییا۔ بوند سواتی ٹھنڈی ٹھار، امرت تال اک بنائییا۔ شبد اناد سچی دھنکار، انحد نادى ناد
 سُنائییا۔ گرہ مندر اندر ساچا منگلاچار، بن رسنا جہوا ڈھولا گائییا۔ آتم سیجا کنت بہتار، نر ہر بیٹھا آسن لائییا۔ ونڈے ونڈے وند پر اپار،
 پاربرہم برہم اپنی انس ملائییا۔ میل ملاوا سرجنہار، گھر میلا سہج سُبھائییا۔ دہ دشا کر پَسار، ہر خالق خلق وچ سمائییا۔ جوتی جوت
 سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، پریم نال پریم گنڈھ رکھائییا۔ آتم پرما تم پریم ڈور، بندھن اکو اک رکھائیندا۔ پاربرہم برہم رکھے لوڑ، ناتا
 بدھاتا جوڑ جُڑائیندا۔ ایش جیو جائے بہڑ، بہیو ابھیدا آپ کھلائییندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، پیار اندر رچنا سچ
 رچائیندا۔ پیار اندر لکھ چوراسی، صاحب ستگر آپ اُپائییا۔ پیار اندر بند خلاصی، بندی چھوڑ آپ ہو جائیا۔ پیار اندر منڈل راسی،
 رواس کرے رُشنائییا۔ پیار اندر زرگن جوت پرکاسی، نورو نور نور رُشنائییا۔ پیار اندر آتم پرما تم بچھے پیاسی، آتر اکو دھیان لگائییا۔ پیار
 اندر پاربرہم برہم بنائے داسی، سیوک ساچی سیو جنائییا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا کھیل آپ جنائییا۔ پیار اندر
 چار وید، بودھ آگادھا ناد جنائیندا۔ پیار اندر اچھل اچھید، زرگن سرگن رُپ دھرائیندا۔ پیار اندر لکھ لیکھ، دھر دی بانی راگ الائیندا۔
 پیار اندر دھارے بھیکھ، زرویر اپنی کار کھائیندا۔ پیار اندر لئے ویکھ، گر اوتار ویس وٹائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر،
 سچ پیار اک جنائیندا۔ پیار اندر بنھے تند، تندی نظر کیسے نہ آئییا۔ پیار اندر گاوے چھند، جُگ چوکری راگ الائیا۔ پیار اندر دیوے اند،
 اند اند وچوں پرگٹائییا۔ پیار اندر اندر جاوے لنگھ، گر اوتار پیر پیغمبر میل ملائییا۔ پیار اندر دئی دویتی ڈھاوے کندھ، بہانڈا بہرم بھو
 بہٹائییا۔ پیار اندر سرت سوانی رنڈیا کٹے رنڈ، شبد سہاگی کنت ملائییا۔ پیار اندر بجر کپائی توڑے جند، پڑدہ دوئی دئے اُٹھائییا۔ جوتی

جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ پیار اندر جُگ چوکرے چار، چاروں گنٹ بھیو چُکائیا۔ پیار اندر وید چار، چار ورن دئے جنائیا۔ پیار اندر چارے کھانی بھر بھنڈار، اندج جیرج اُتہج سینج ویکھ وکھائیا۔ پیار اندر بول جیکار، پرا پستی مدھم بیکھری رہیا جنائیا۔ پیار اندر بے میت مُرار، نرگن سرگن بھیو سہائیا۔ پیار اندر سانجھا یار، گھٹ گھٹ اندر ڈیرہ لائیا۔ پیار اندر کرے گفتر، گفٹ سُنید حال سُنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی ریتی اک رکھائیا۔ پیار اندر دیوے جوت، جوت جگت اک جنائیندا۔ پیار اندر بھوگے بھوگ، وڈ بھوگی کھیل کرائیندا۔ پیار اندر کرے سنجوگ، دُھر میلا میل ملائیندا۔ پیار اندر دیوے درس اموگھ، سوچھ سرُویی رُوپ وٹائیندا۔ پیار اندر کھیل کھیلے چوڈاں لوک چوڈاں طبقاں ویکھ وکھائیندا۔ پیار اندر گائے سچ سلوک، منتر اپنا نام درڑائیندا۔ پیار اندر دیوے موکھ، مُفت اپنا نام ورتائیندا۔ پیار اندر مٹائے ہرکھ سوگ، چنتا روگ نہ کھئے جنائیندا۔ پیار اندر دیوے چوگ، مانک موتی مُکھ لگائیندا۔ پیار اندر بخشے اوٹ، سچ سرنائی اک سمجھائیندا۔ پیار اندر کرے پرکاش نرمل جوت، اگیان اندھیر چُکائیندا۔ پیار اندر سچ وکھائے اکو گوت، ورن برن نہ کھئے جنائیندا۔ پیار اندر بھیو سدا مدبوش، مدھر پیالہ اک پیائیندا۔ پیار اندر رہے خاموش، رسنا جہوا نہ کھئے جنائیندا۔ پیار اندر لوچاں رہیا لوچ، آسا اکو اک ودھائیندا۔ پیار اندر سوچاں رہیا سوچ، اپنی سوچ نہ کیسے سمجھائیندا۔ پیار اندر وسے سچکھنڈ دوارے قلعے کوٹ، محل اٹل اک رُشنائیندا۔ پیار اندر شبد نگارے لائے چوٹ، دو جہاناں لوآں پُریاں برہمنڈاں کھنڈاں آپ سُنائیندا۔ پیار اندر بھگت بھگوان آلیوں ڈکے اُٹھائے بوٹ، جُگ جُگ اپنی گود بہائیندا۔ پیار اندر بھیو کھلائے گوجھ، آپ اپنا پردہ لاپندا۔ پیار اندر گر ستگر مانے موج، شہنشاہ اپنا رنگ رنگائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، آد جُگادی اک پریت، پیار پیار وچوں پرگٹائیندا۔ پیار اندر گر اوتار، لوک مات ملے وڈیائیا۔ پیار اندر شبد ناد دُھنکار، شاستر سمرت وید پُراں کرے پڑھائیا۔ پیار اندر کھیلے کھیل سدا جُگ چار، ستجگ تریتا دواپر کلجگ آپ ہنڈھائیا۔ پیار اندر ویکھے وگسے کرے وچار، وشن برہما شو دئے وڈیائیا۔ پیار اندر کروڑ تیتسا کر اجیار، سُرپت اند نال ملائیا۔ پیار اندر گن گندھرب کرن جیکار، اُچی کوک کوک سُنائیا۔ پیار اندر رکھی مُنی واجاں رہے مار، اُچے ٹلے پربت دھیان لگائیا۔ پیار اندر وڑے ڈونگھی غار، آپ اپنا مان گوائیا۔ پیار اندر سر

وچ پاؤن چہار، دھوڑی تن خاک رمائیا۔ پیار اندر ٹھہرن جل دہار، جل دہارا سپس پوائیا۔ پیار اندر لہدے پھرن وچ پہاڑ، جنگل
 جوہاں ڈیرہ لائیا۔ پیار وچ کوٹن کوٹ گئے ہار، سچ پیار ہتھ کیسے نہ آئیا۔ پیار اندر، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا
 ساچا ور، تیرے ہتھ سدا وڈیائیا۔ پیار اندر لکھ چوراسی، دوس زین دھیان لگائیا۔ پیار اندر کرن ہاسی، جن بھگت نین اٹھائیا۔ پیار
 اندر سنت اداسی، من بیراگ رہیا گر لائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ پریم اک سمجھائیا۔ سچ پریم دس بھگوان،
 در تیرے عرض سنائیا۔ کون کھیل کرے مہان، آپ اپنا بھیو چکائیا۔ جگ چوگری تیرا ہتھ نہ آیا نشان، کوٹن کوٹ گئے پھیریاں پائیا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا ساچا ور، مہربان مہر نظر اٹھائیا۔ سری بھگوان دسے سچ پیار، آد جگادی آپ
 سمجھائیندا۔ ساچا حکم پروردگار، نہ کوئی میٹ مٹائیندا۔ شاہو بھوپ اک سکدار، شہنشاہ اکو اک اکھوائیندا۔ سچکھنڈ وسان سچ
 منار، سنگھاسن اکو اک سہائیندا۔ ست دُلا رے کر پیار، ساچا مارگ اک جنائیندا۔ نو سو چورانوے چوگری جگ تیرا وبار، تیری دہار
 آپ بندھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پریم پریتی اک وڈیائیندا۔ پریم پریتی لوک مات، پرہ دتی وڈ وڈیائیا۔ گر
 اوتار دے کے آئے دات، دُھردرگاہی مات ورتائیا۔ آتم پرما تم سچ بندھایا نات، ناتا اکو اک جڑائیا۔ پریم اندر گائی گاتھ، تون میرا میں تیرا
 دوجا نظر کھئے نہ آئیا۔ پاربرہم برہم تیری ذات، ذاتی روپ نہ کھئے وٹائیا۔ آتم پرما تم دینا ساتھ، ساچا سنگ نبھائیا۔ جگ چوگری میٹ
 اندھیری رات، نرگن جوت نور کر رُشنائیا۔ جن بھگتاں پوری کریں خواہش، آسا اپنے نال ملایا۔ ہرجن چیتن سواس سواس، دوس زین
 ڈھولا گائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ پریت اک بندھائیا۔ سچ پریتی پائے بندھن، ہر بندگی اک جنائیندا۔ آتم
 پرما تم سچ اندن، اند اند اک رکھائیندا۔ گیت گاؤن سہاگی چھندن، سوہنگ راگ الاٹیندا۔ جنم کرم دے کئے بندھن، لکھ چوراسی گیڑ
 کٹائیندا۔ شب دجنائے اکو چھندن، شہنشاہ اپنا حکم منائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ پریتی اپنے نام رکھائیندا۔ سچ
 پریتی رکھے نال، ہر ستگر وڈ وڈیائیا۔ دیونہارا شاہ کنگال، اوچ نیچ نہ کھئے جنائیا۔ ستجگ تریتا دواپر کلجگ جن بھگتاں دیندا آیا بھال
 بھال، لکھ چوراسی وچوں پھول پھلائییا۔ ست ستوادی بن دلال، ساچا ونج اک کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،

پریتوان اک اکھوائیا۔ پریتی کرن تیئی اوتار، ترے گن ناتا توڑ ٹرائیا۔ پریتی کرے موسیٰ عیسیٰ محمد یار، یاری یار نال لگائیا۔ پریتی کرن بھگت اٹھاراں کر نِسکار، دوئے دوئے جوڑ سیس جھکائیا۔ پریتی کرن گرو دس سچ وبار، نانک گوہند راہ جنائیا۔ پریتی کرن سدا جگ چار، جگ چوکڑی دھیان لگائیا۔ پریتی کرن بھگت بھگوان اکو وار، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا کھیل رہیا جنائیا۔ پریتی کرے بھگت بھگوت، بھگون اپنی دیا کھائیا۔ میل ملاوے نار جویں کنت، گھر ساچی سیج سہائیا۔ نام سنائے منیا منت، سوہنگ سو کرے پڑھائیا۔ ناتا تھے لکھ چوراسی جیو جنت، جاگرت جوت کرے رُشنائیا۔ گڑھ تھے ہومیں ہنگت، ہنگ برہم اک سمجھائیا۔ گڑمکھ بنے ساچا پنڈت، بودھ آگادھ اک درڑائیا۔ دو جے در نہ ہوئے منگت، جس پریتی سری بھگوان نال لگائیا۔ مائس جنم نہ ہووے بھنگت، جوں اجونی نہ کھئے بھوائیا۔ لیکھا چکے جیرج اندج، اُتہج سیج ناتا رہے نہ رائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ پریتی اک درڑائیا۔ سچ پریتی کرو اتم کل، ہر ستگر آپ جنائیندا۔ جگ چوکڑی جو کردا رہیا چھل، اچھل چھل دھاری اپنا ویس وٹائیندا۔ نرگن ہو کے دیپک گیا بل، جوتی جوت جوت رُشنائیندا۔ جنم کرم دا میٹے سل، ورن برن دا روگ گوائیندا۔ سچ سندیسہ دیوے گھل، سوئی سرتی آپ اٹھائیندا۔ آتم سیجا بھے مل، سینگھاسن اکو ڈیرہ لائیندا۔ ویکھنہارا پنج تت کایا ماٹی کورئی کھل، گھر گھر وچ سوہیا پائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ پیار اک سمجھائیندا۔ سچ پیار کرو ہر نریش، نر نرائن وڈی وڈیائیا۔ اتم لے کے جائے اپنے دیش، جس گھر وسے بے پرواہیا۔ نِسکار نیوں کرن وشن برہما مہیش، بھگتن اپنا سیس جھکائیا۔ بھگت بھگوان آپے لئے ویکھ، ویکھنہار وڈ وڈیائیا۔ نرویر ہو کے کرے ہیت، ہتکاری اپنا پھیرا پائیا۔ اندر وڑ کے دتے ہیت، بہرم کھئے رہن نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ پریتی اندر دیونہار وڈیائیا۔ سچ پریتی کلجگ آنت، سو صاحب آپ جنائیندا۔ آتم پر ماتم چو نام اکو منت، منتر اکو اک سمجھائیندا۔ کایا چولی چڑھے رنگ بسنت، کورئی کرپا میٹ مٹائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ پریم اک وکھائیندا۔ سچ پریم نرگن نرائن نہکلنک، جس دا روپ رنگ ریکھ نظر کھئے نہ آئیا۔ لکھ چوراسی اندر و جاوے ڈنک، دو جہاناں آپ سنائیا۔ لیکھا جانے راؤ رنگ، راج راجاناں شاہ سلطاناں ایکا حکم منائیا۔ جن بھگت سہائے ساچا بنک، جس گرہ اپنا آسن

لائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ پِرتی اک بندھائیا۔ سچ پِرتی اَنترجامی، سو پُرکھ نرنجن آپ بندھائیندا۔ سرب
 جیاں گھٹ جان جانی، جاننہار کھیل کھلائیندا۔ آتم پرما تم پڑھائی سچّی بانی، تیر انیالا آپ چلائیندا۔ آون جاون چُکائے کانی، چارے کھانی
 پنڈھ مَکائیندا۔ سُرتی شبدي میل ملاوا ساچے ہانی، ساچی جوڑی جوڑ جُڑائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، پِرتی پِرتی
 آپ جنائیندا۔ سچ پِرتی پُرکھ اکال، آد جُگاد نبھائیا۔ دیناں بندھپ دین دِیال، دیناں انا تھان ہونے سہائیا۔ کایا مندر اندر وکھائے سچّی
 دھرمسال، کعبہ اِکو نظری آئیا۔ جوتی جلوہ نُور جلال، جگت نُور نُور رُشنائیا۔ گھر بیٹھا سانجھا یار، بے پرواہ سچّا شہنشاہیا۔ گُرمکھ
 گُرسکھ ہرجن ہربھگت نت نوت کرو دیدار، نیج نیترا اکھ کھلائیا۔ لبھیاں ہتھ نہ آوے وچ سنسار، کوئن کوٹ بیٹھے ڈھیریاں ڈھاپیا۔
 کلجگ اَنت کوڑ کُڑیا راندھ اندھیا، ساچا چند نظر کھئے نہ آئیا۔ دہ دِشاکام کرو دھ لوبھ موہ ہنکار، مایا ممتا ہونئی ہلکائیا۔ جوٹھ جھوٹھ ونج
 وپار، کوڑ کُڑیا ہٹ چلائیا۔ کلجگ کوکے بول جیکار، سادھاں سنتاں رہیا ڈرائیا۔ میرا میلا نال نرنکار، میں حُکھے وچ کار کھائیا۔ بچیا
 رہے نہ کوئی وچ سنسار، سب دی بُدھی رہیا بھوائیا۔ من واسنا بھر بھنڈار، من مت گنڈھ پوائیا۔ دھرم جڑ دتی اُگھاڑ، مات سکے نہ کھئے
 لگائیا۔ سب دے پچھے لائی پنچم دھاڑ، دوس رین رہی ستائیا۔ ترے گن مایا اگنی ہاڑ، تتوت رہی جلائی۔ بن ہر بھگت سچ کرے نہ
 کھئے پیار، کوڑا ناتا جگت لوکائیا۔ چاروں گنٹ دھواں دھار، ساچا نُور نظر نہ آئیا۔ در در گھر گھر نو کھنڈ پرتھی ست دپ دے وبھچار،
 جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ پِرتی اک لگائیا۔ سچ پِرتی جس گئی لگ، تس ملے مان وڈیائیا۔ کلجگ نالوں ہووے
 اڈ، آپ اپنا مُکھ بھوائیا۔ نو دوارے لنگھے حد، جگت واسنا میٹ مٹائیا۔ سُکھمن ٹیڈھی مکے پنڈھ، پاندھی اپنا راہ تکائیا۔ شبد اناد سُنے
 انحد، دُھن آتمک راگ شنوائیا۔ امرت جام پیئے مد، خُمار اِکو اک رکھائیا۔ نرگن جوت ہونے پرکاش، جوت نرنجن نُور رُشنائیا۔ آتم سیجا بھ
 سچ، سچ سینگھاسن ڈیرہ لائیا۔ پریم اندر پِرتی لے سد، گھر آوے سچّا ماہیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، درس کرائے رَج
 رَج، ترسنا بھکھ رہن نہ پائیا۔ جس جن پِرتی لگی ایک، ایکنکار ہونے سہائیا۔ نرمل نرویر کرے بُدھ بیک، کوڑی کِریا نظر نہ آئیا۔
 ترے گن مایا نہ لائے سیک، اگنی تت نہ کھئے وکھائیا۔ صاحب ستگر دیوے ساچی ٹیک، چرن کول سرنائیا۔ کلجگ اتم کرے ہیت،

پریتوان پھیرا پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، پریم اکو اک رکھائیا۔ سجن سچ سچ پریم، گر گر
 دھار رکھائیندا۔ جگ چوکری ساچا نیم، نرور پُرکھ آپ نہہائیندا۔ گویند کیتا اُپر ہم، کُنٹ اپنی ونڈ ونڈائیندا۔ پرہہ ملیا ساک سین، سجن
 اکو نظری آئیندا۔ جنم جنم دا دیوے دین، لہنا جھولی آپے پائیندا۔ دُشٹ دمن در ویکھے نین، نیتراکھ اک گھلائیندا۔ رسنا کوئی نہ سکے
 کہن، کہہ کہہ حال نہ کھئے جنائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سچ پریت اک لگائیندا۔ سچ پریت لگی گویند، ہر گویند
 دئے وڈیائیا۔ جگت سگل مٹے چند، چنتا چکھا رہن نہ پائیا۔ میل ملاوا گئی گھند، گہر گمبھیر دئے سرنائیا۔ امرت دھار بخشے ساگر
 سندھ، لہر لہر وچوں پرگٹائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، پریتی اپنے نال بندھائیا۔ پریتی اپنے نال بنھ، بندھن اکو اک
 رکھائیندا۔ گویند چاڑھے ساچا چن، چن چاندنا نین شرمائیندا۔ وست امولک دیوے دھن، دھن دؤلت خاک رُپ وکھائیندا۔ ایکا راگ
 سُنائے کن، بن کٹاں آپ لائیندا۔ ایکا جننی ہو کے جنے جن، پُرکھ اکال پوت اک وڈیائیندا۔ ایکا بیڑا دیوے بنھ، بنھ اپنے کندھ اٹھائیندا۔
 جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، پریتی اندر کار کھائیندا۔ پریتی اندر نیرن نیر، دُور دُراڈا پندھ مکائیا۔ پریتی اندر کھادے بیر،
 ذات پات نہ کھئے جنائیا۔ پریتی اندر تندل چپے کر کے مہر، مہر نظر اٹھائیا۔ پریتی اندر لہنا دینا دئے نیڑ، لیکھا کھئے رہن نہ پائیا۔ جوتی
 جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، سچ پریت اک سمجھائیا۔ کلجگ اتم پریت کرو بھگوان، سری بھگوان آپ
 جنائیا۔ گر اتار پیر پیغمبر جس توں منگدے دان، آگے اپنی جھولی ڈاہیا۔ وشن برہما شو جس دا سُنن فرمان، دُھر سندیسہ راگ لائیا۔
 جگ چوکری جس دا کھیل مہان، ستجگ تریتا دواپر کلجگ ونڈ ونڈائیا۔ شاستر سمرت وید پُران کیتا گیان جس دا جگت نشان، سو
 نشانہ رہیا جھلائی۔ عیسیٰ موسیٰ محمد انجیل قرآن جس دا بیان، تیس بتیساً صفت صلاحیا۔ نانک گویند جس دا کرن دھیان، کھانی بانی
 کرے پروان، ناؤں نرنکارا اک جنائیا۔ سو صاحب سمرتھ پرگٹ ہویا آن، نرگن جوت تُوڑ رُشنائیا۔ جس دا منتر دو جہان، گگن گگنتر
 ناد سُنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ پریتی اکو نال جنائیا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان،
 پرکھنہارا سب دی نیتی، نیتوان گھٹ گھٹ بیٹھا آسن لائیا۔

* ۳۰ جیٹھ ۲۰۲۰ بکرمی مان کور دے گرہ پنڈ سیڑ جموں *
۹۲۲

سچ دھرم آڈگا دوار، نیترو رو نین و ہائیا۔ ہر جگدیشے تیری ساچی کار، پرہ میری سمجھ وچ نہ آئیا۔ بیس بیسے کر وبار، شاہ پاتشاہ تیری وڈیائیا۔ جگ چوڑی میں گیا ہار، نرگن تیری سیو کھائیا۔ ستجگ تریتا دواپر کلجگ پھردا رہیا سنسار، چاروں گنٹ پھیرا پائیا۔ سرشٹ سبائی کھاندا رہیا مار، سر اپنے بہار اٹھائیا۔ راہ تکدا رہیا گرو اوتار، پیر پیغمبر ویکھاں نین اٹھائیا۔ کون ویلا ملے مددگار، میرا سنگ نبھائیا۔ میرا ہو لا کرے بہار، دکھی درد وندائیا۔ کوئن کوٹ جگ بیت گئے نرنکار، میری سار کسے نہ پائیا۔ میریاں ونڈاں کر کر حصے کر گئے چار، انگ انگ میرا کٹائیا۔ میں نیترو رواں نین اچھال، دھیرج دھیر نہ کھئے دھرائیا۔ نظر نہ آئے کھئے دلال، ساچا ونج نہ کھئے کرائیا۔ اٹھ پرہ ویکھ میرا حال، بہل ہو کے دیاں دہائیا۔ خالی ہتھ پھراں کنگال، وست نظر کھئے نہ آئیا۔ کروٹ لے پڑکھ اکال، بے پرواہ اپنا مکھ بھوائیا۔ آد جگادی تیرا لال، بچن تیری گود ہنڈھائیا۔ کوئن کوٹ مینوں رہے بہال، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ سچ دھرم آ کے رویا، پرہ آگے حال سنائیا۔ وانگ بکرے مینوں کوہیا، سرشٹ بنی قصائیا۔ میرا مات لوک کوئی نہ ہویا، جو دے سو پرائیا۔ سچ دوار ملے نہ ڈھویا، چاروں گنٹ ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا سچ دے سرنائیا۔ ست دھرم کر پکار، اپنا حال سنائیا۔ کلجگ اتم گیا ہار، بلہین رہیا کرا لائیا۔ تیری سیوا کری جگ چار، نو نو تیرا حکم سیس رکھائیا۔ پھر پھر اتم گیا ہار، بن پاندھی پنڈھ مکائیا۔ مینوں نظر نہ آیا کھئے کینار، کندھا ہتھ کھئے نہ آئیا۔ اتم ڈبا ڈونگھی دھار، باہوں پکڑ نہ کھئے اٹھائیا۔ ساچا کرے نہ کھئے پیار، میت مرار نظر کھئے نہ آئیا۔ چاروں گنٹ دھواں دھار، سچ ظہور نہ کھئے رشنائیا۔ مندر مسجد شودوالے مٹھ ورن برن مینوں دھکے رہے مار، در دواویوں باہر کڈھائیا۔ کلجگ سنت دوروں رہے للکار، نیڑے کوئی اوں نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا بخش سچ سرنائیا۔ سچ دھرم کہے دس کی ریت، پرہ میری مات چلا لائیا۔ میں تینوں سمجھیا اک ایت، وڈ داتا بے پرواہیا۔ جے نیترو کھول کے ویکھاں تیری ونڈ مندر مسیت، مسلہ حل نہ کھئے کرائیا۔ میں نیترو کھولاں تون نظری آئیں ٹھیک، ایکنکار سچے شہنشاہیا۔ چاروں گنٹ اندھیر تاریک، اندھ اگیان گیا چھائیا۔ سچ ملے نہ کوئی پریت، پریتوان نہ کھئے اکھوائیا۔

جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک پلُو دے پھڑائیا۔ دھرم کہے میں گیا ہار، جت نظر کھئے نہ آئیا۔ کلجگ کوڑ ہويا بلکار، بل اپنا رہیا وکھائیا۔ مینوں دھگ کے کڈھیا باہر، گھر گھر اپنا ڈیرہ لائیا۔ بھرے بھلے پُرکھ نار، نر نرائن تیری سرنائیا۔ تُوں سکھیا سمجھائی جیو سنسار، گر اوتار کر پڑھائیا۔ پیر پیغمبر بول نعر، نعرہ حق حق سمجھائیا۔ شاستر سمرت وید پُران بن لیکھار، لیکھت بھوکھت گیا سمجھائیا۔ سچ دھرم دا اک وبار، دُھر دی دھار آپ جنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میرا لیکھا دے مُکائیا۔ دھرم کہے میں دُبا ڈُونگھی غار، باہر سکے نہ کھئے کڈھائیا۔ بیس بیسے کراں وچار، آپ اپنا دھیان لگائیا۔ نو نو نہ کھئے پیار، چار چار نہ کھئے وڈیائیا۔ نو ست نہ کھئے دھار، ست است نہ کھئے سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا پلُو دے پھڑائیا۔ دھرم کہے پرہ دس میرا کیہڑا دھرم، دھرم ہتھ کیسے نہ آیا۔ چار ورن کہن ساڈا اکو ورن، کھتری براہمن شودر ویش آپو اپنا نام وڈیایا۔ برن اٹھاراں کہن ساڈا ایہو برن، گھر گھر جھگڑا تو ہی پایا۔ میرے کولوں سارے ڈرن، پلُو گنڈھ نہ کھئے رکھایا۔ ساچے وپہڑے کوئی نہ ورن، بیٹھے مُکھ بھوایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، تڈھ بن نظر کھئے نہ آیا۔ میرا دھرم کیہڑا رام، رام وچ سمائیا۔ میرا دھرم کیہڑا شام، گھنیا رُپ وٹائیا۔ میرا دھرم کیہڑا امام، حق حقیقت دئے جنائیا۔ میرا دھرم کیہڑا پیغام، پیر پیغمبر دئے سمجھائیا۔ میرا دھرم کیہڑا اسلام، اصلیت پڑدہ دیوے لابییا۔ میرا دھرم کیہڑا ست نام، نام ست دئے جنائیا۔ میرا دھرم کیہڑا غلام، بن بردا سیو کائیا۔ میرا نام کیہڑا نشان، سچ نشانہ دئے جھلایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی سکھیا دے درڑائیا۔ میرا دھرم کون رُپ، نیتر نظر کھئے نہ آئیندا۔ کون دشا وساں کوٹ، کون گھر ڈیرہ لائیندا۔ کون دیوے سچ ثبوت، ساچی سکھیا اک سمجھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا بھیو تیرے در کھلاییندا۔ سچ دھرم کہے میں ہويا مجبور، مجبوری اپنی رہیا جنائیا۔ چاروں کُنٹ اگنی تپے تندور، سپتل دھار نہ کھئے وکھائیا۔ بلدھاری ہويا کوڑ، کوڑی کرپا رہیا کھائیا۔ میں اوہدے آگے ہويا موڑھ، مینوں سمجھ کھئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینی سچ سرنائیا۔ سچ دھرم کہے مینوں لگا دھگا، کلجگ اتم واری آئیا۔ میں چھڈ مدینہ مکہ، حُجرہ حق گیا تجائیا۔ بن نانا اٹھ کے بھجّا، نٹھا واپو داہیا۔ ساچا گھر کوئی نہ لبھا، جس گھر بہ بہ ڈیرہ لائیا۔ جنگل جوہ اُجاڑ پہاڑ پار

کردا آیا خدا، ہوئے اکو ویکھ وکھائیا۔ جس دوارے سِری بھگوان سجا، شاہ پاتشاہ ڈیرہ لائیا۔ آد جُگاد جُگ چوکرے جس نے پڑدہ کجا،
 سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا بخش سچی سرنائیا۔ مندر مٹھ پئی مار، بہڑی بہڑی رہیا گر لائیا۔
 میری کھڑی دتی اُتار، ترس ذرا نہ کھئے کھائیا۔ سب نے کہا ہو خبردار، اُچی کوک کوک جنائیا۔ در دروازیوں ہو جا باہر، پنڈت پاندھا
 رہیا سمجھائیا۔ تیرا ایتھ نہیں کوئی وبار، مایا ممتا بیٹھی ڈیرہ لائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینی مان وڈیائیا۔ پرہ
 میں وڑیا گرُودوار، اک تیری آس رکھائیا۔ اوہناں سُٹیا مُنہ دے بہار، میرے ہڈ پیر ٹرائیا۔ اٹھ اٹھ روواں زارو زار، زور چلے کوئی نہ رائیا۔
 جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینی سچ سرنائیا۔ پرہو میں گیا کلجگ سنتاں کول، بن پاندھی پندھ مُکائیا۔ آگے ویکھیا
 مایا نال کرن گھول، دوس زین کھیل کھلائی۔ مینوں ویکھ کرن مخول، بے حیا رہے جنائیا۔ پچھے مُڑ جا ساڈی خالی کردے دھول، دھرنی
 اُتے رہن نہ پائیا۔ ساڈے کول کام کرودھ وست انمول، تیری لوڑ رہی نہ رائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اک دینا ساچا
 ور، در تیرے آس رکھائیا۔ میں گیا تیرتھ تٹ، ٹھنڈے جل آس رکھائیا۔ اوتھ ویکھے کامنا ہٹ، دوجی وست نظر نہ آئیا۔ میرا پھڑ کے
 سیس دتا کٹ، دھڑ خاک وچ ملائی۔ میں دھیان پرہو تیرا کیتا جھٹ، ٹوں صاحب ہوئیوں سہائیا۔ تریینی رکھی پت، سر میرے ہتھ
 ٹکائیا۔ اگی سکھاں میرا کیتا پکھ، میرا جیون پھیر بدلائی۔ میں سب دا کھڑا چھڈ کے آیا نٹھ، پچھا پھیر ویکھن نہ جائیا۔ جوتی جوت
 سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو تیرا راہ تکائیا۔ دھرم کہے میں گیا تھک، بلہین دیاں دہائیا۔ کلجگ اتم گیا آگ، اپنا آپ مٹائیا۔ چاروں
 کُنٹ لکھ چوراسی دتا دھک، تھر نظر کھئے نہ آئیا۔ میری صفت رہی نہ ککھ، لکھوں ککھ روپ وٹائیا۔ میرا رہیا کوئی نہ حق، خالی ہتھ
 پھراں واہو داہیا۔ کوڑ کوڑیاں کرے کھیل تیرے حکم اندر سمرتھ، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا ساچا ور، تڈھ بن
 نظر کھئے نہ آئیا۔ سِری بھگوان اٹھ ویکھ مات، آپ اپنا بن کھلائی۔ سرشٹ سبائی بنی نار کمذات، سچ کنت نہ کھئے ہنڈائیا۔ گھر وست
 نہ کیسے دات، نام جھولی نہ کھئے بہرائیا۔ کوڑی کرپا گاون گاتھ، گر شبد نہ راگ الائیا۔ مایا ممتا ٹکا ماتھ، مستک نور نہ کھئے رُشنائی۔
 چوراں یاراں ٹھگان بنیا ساتھ، سنت سجن نظر کھئے نہ آئیا۔ چار ورن اندھیری رات، چاروں کُنٹ ساچا نور نظر کیسے نہ آئیا۔ جوتی جوت

سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، آپ اپنی لئے انگریزائیا۔ اُٹھ پرہہ مار دھیان، میری تیرے آگے عرضوئیا۔ گھر گھر وڑیا ویکھ شیطان، شرع
 کرے لڑائیا۔ دین مذہب ہوئے پردھان، آپ اپنا حُکم ورتائیا۔ سارے کہندے گرو اوتار پیر پیغمبر ساڈا نشان، جگت نشانہ رہے دکھائیا۔
 تیرا ناؤں بھلیا سِری بھگوان، تیری آن نہ کھئے رکھائیا۔ ٹوں بن کے بیٹھا رہوں نادان، اپنی اکھ نہ کھئے کھلائییا۔ سچکھنڈ وسیوں اک مکان،
 مقبرہ روپ بنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اِکو دینا ساچا ور، در تیرے اکھ جگائیا۔ اُٹھ پرہہ ویکھ حال، حالت
 سب دی رہیا جنائیا۔ چاروں کُنٹ اولڑی چال، ساچا راہ نظر کیسے نہ آئییا۔ کوڑی کِریا بن دلال، جوٹھ جھوٹھ ونج دکھائیا۔ پھل دسے نہ
 کیسے ڈال، پت نظر کھئے نہ آئییا۔ بن ہر نامے خالی دسے کایا ماٹی کھال، ناؤں نرنکارا نظر کیسے نہ آئییا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی
 کِریا کر، ساچا لیکھا دے دکھائیا۔ اُٹھ پرہو ویکھ نظارہ، کلجگ اتم دھیان لگائیا۔ چاروں کُنٹ من مت ہوئے مظاہرا، تیرا نام نہ کھئے
 وڈیائیا۔ مینوں ملے نہ کھئے سہارا، سر ہتھ نہ کھئے ٹکائیا۔ دھرنی دتا نہ کھئے کنارہ، ہتھ ہتھ نہ کھئے ملائییا۔ میں نیتز روواں زارو زارا، ظاہر
 ہو کے رہیا سُنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اِکو دینا ساچا ور، در تیرے آس رکھائیا۔ سچ دھرم کہے ٹوں لیا اوتار،
 نرگن تیری بے پرواہیا۔ سُنتا رہوں پیر پَسار، اُنی سال نہ اکھ کھلائییا۔ میں کردا رہیا پُکار، دوس رین جنائیا۔ کر کِریا سِرجنہار، تیری
 اک آس رکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اِکو دینا ساچا ور، مہر نظر نین اُٹھائیا۔ سِری بھگوان ہو کِریال، مہربان
 جنائیندا۔ اُٹھ لاڈلے میرے لال، لالن ساچا گود بہائیندا۔ تیری بنائے سچی دھرمسال، دھرم دوارا اک پرگٹائیندا۔ جن بھگتتا رکھے تیرے
 نال، ساچا سنگ نبھائیندا۔ جگت اولڑی چلے چال، نرالی دھار آپ سمجھائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، تیرا لہنا
 جھولی پائیندا۔ اُٹھ دھرم سُنٹ ڈلارے، پرہہ دیونہار وڈیائیا۔ تیرا محل اک اُسارے، اٹل روپ دکھائیا۔ سَت سَت دئے ہلارے، مہربان
 ہوئے سہائیا۔ تیرے نام دے سچ جیکارے، ڈھولے راگ لائییا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔
 بے پرواہ ویکھے مذہب، دین دُنی پھول پُھلائییندا۔ تینوں دیوے اتم روپ، سر تیرے ہتھ ٹکائیندا۔ پیس پیسا تیرا لوک مات لگائے
 قدم، سچ نشان اک پرگٹائیندا۔ دھارا دھارا وچوں دیوے بدل، بدلی اپنے ہتھ رکھائیندا۔ سچ سوامی کرے عدل، انصاف اِکو اک

وکھائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اٹھائیندا۔ ست دھرم تیرا دسے اسلام، اسم اعظم آپ جنائیا۔ پروردگار
 اک کلام، کلمہ نبی رسول سمجھائیا۔ ست ست دا ست پیغام، ست پُرکھہ زرنجن کرے پڑھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 تیرا ایمان دے وڈیائیا۔ سچ دھرم تیرا سچ ایمان، عبادت اکو اک سمجھائیندا۔ اکو نور اک امام، اشٹ اکو اک وکھائیندا۔ اکو کلمہ نبی کلام،
 کائنات اک پڑھائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، تیرا چرن مات ٹکائیندا۔ ست دھرم تیرا نام ست، ست ست دے
 وڈیائیا۔ دیونہارا برہم مت، برہم ودیا کرے پڑھائیا۔ بھگت بھگوان کر پرگٹ، پرگٹ تیرے نال ملائیا۔ سچ دوارا کھول ہٹ، اکو وست
 وکائیا۔ اکو تیرتھ اکو تٹ، کنارہ اکو دے سہائیا۔ اکو دین اکو مذہب، اکو پُرکھہ اکال سمرتھ، اکو نور نظری آئیا۔ اکو شبدا اکو ناد اکو مہما
 جنائے اکتھ، اکو رام رام وڈیائیا۔ اکو کھیڑا جائے وس، اکو نور ہونے پرکاش، جوتی جوت جوت رُشنائیا۔ اکو گھر ہونے اکتھ، گر اوتار پیر
 پیغمبر ستھر بہن گھت، ستھر یار اک وکھائیا۔ در در گھر گھر نو تو تیرا ہووے جس، جن بھگت ملن ہس ہس، نیتر نین نین اٹھائیا۔
 پاربرہم تیری پوری کرے آس، جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، ساچی بخشے اک
 سرنائیا۔ سچ سرنائی اک جناواں گا۔ بے پرواہی کھیل کھلاواں گا۔ پاندھی راہی پندھ مُکواں گا۔ ساچا چھند نام سُناواں گا۔ ٹٹی تند
 گنڈھ وکھاواں گا۔ سورا سرینگ نام اُچاواں گا۔ ساچا مردنگ اک سُناواں گا۔ لوآن پُریاں برہمنڈاں کھنڈا لنگھ، گھر ساچے ڈیرہ لاواں
 گا۔ کلجگ توڑ کوڑا گھمنڈ، خاکی خاک وچ ملاواں گا۔ ناتا ویکھ جیرج انڈ، اُتبھج سینتج پھول پھولاواں گا۔ ست دھرم تیری پوری کران
 اُمنگ، مہر نظر اک اٹھاواں گا۔ ستجگ ساچے چاڑھاں رنگ، رنگ اکو اک رنگاواں گا۔ تیری کٹ بھکھ ننگ، وست امولک جھولی
 پاواں گا۔ جن بھگتاں بنے سنگ، ساچا بیڑا بنھ تراواں گا۔ پچھلی کیتی پچھے گئی ہنڈھ، آگے اکو راہ وکھاواں گا۔ زرگن ہو کے چاڑھ چند،
 جوتی نور نور چمکواں گا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، تیرا مارگ اک وکھاواں گا۔ کی پرہ میرا مارگ
 لاویں گا۔ اُجڑیا پھیر وساویںگا۔ مُودھ بہار ڈگا پکڑ اٹھاویںگا۔ گجھے بیو کھلاویںگا۔ اک دوجے بھو چکاویںگا۔ نیتر تیجے سب نوں
 نظری آویںگا۔ چوٹھے گھر گرمکھ بہاویںگا۔ پنچم اپنا راگ سُناویںگا۔ چھیویں چھپر چھن وڈیاویںگا۔ ستویں ست ستوادی پھیرا پاویںگا۔

اٹھیں اٹھاں تتان رنگ رنگاوینگا۔ ناویں نو در پڑدہ لاپوینگا۔ دسویں دسم دواوی میل ملاوینگا۔ گھر اکو اک وکھاوینگا۔ وڈا نکا گود بہاوینگا۔ مستک ٹکا نام لگاوینگا۔ رس پھکا کوڑ کوڑاوا میٹ مٹاوینگا۔ میرا دے کے مینوں حصہ، میرا حق پور کراوینگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ وست تیری جھولی پاواں گا۔ سچ دھرم تیرا مارگ لاواں گا۔ نو نو اکو راہ وکھاواں گا۔ بن ملاح بیڑا چلاواں گا۔ سچ صلاح اک سمجھاواں گا۔ نر نرائن ناؤں جپاواں گا۔ سوہنگ ڈھولا سناواں گا۔ پڑدہ اوہلا سرب اٹھاواں گا۔ دین مذہب مٹاواں گا۔ ذات پات نہ کھئے رکھاواں گا۔ چرن نات اک بندھاواں گا۔ من مت نار کمذات باہر کڈھاواں گا۔ جن بھگتاں دے کے دات، چرن پریتی جوڑ جڑاواں گا۔ کلجگ میٹ اندھیری رات، ستجگ ساچا چند چمکاواں گا۔ کوڑی کرپا ڈونگھ کھات، شوہ دریا آپ رڑھاواں گا۔ ساچے دھرم تیرا ڈیرہ بھگتاں پاس، بھگت دوارے تیری جڑ لگاواں گا۔ تیری پوری کر کے آس، پچھلی ترسنا سرب مٹاواں گا۔ آگے کر کے داسی داس، دھر سندیسہ حکم جناواں گا۔ جن بھگتاں سیوا کرنی خاص، خالص تیرا روپ وکھاواں گا۔ ویکھیں بن نہ جائیں بد معاش، معاشی بد وچوں باہر کڈھاواں گا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، در مندر اک وساواں گا۔

* ۳۰ جیٹھ ۲۰۲۰ بکرمی مائی لچھمی دیوی دے گرہ پنڈ سیڑ جموں *

ستگر پورا سدا مہربان، مہر نظر رکھائیندا۔ بردھ بالے تارے نوجوان، جس جن اپنی دیا کھائیندا۔ سچ دھرم وکھائے اک نشان، نام نشانہ اک اٹھائیندا۔ چرن پریتی بخشے پریم دھیان، سچ دوار اک سمجھائیندا۔ آنتر آنتر دے گیان، جگت بسنتر کوڑ بھجھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہرجن ساچے دیا کھائیندا۔ ستگر پورا سدا سنگ، پرپہ وچھڑ کدے نہ جائیا۔ کایا چولی چاڑھ رنگ، رنگ اپنا نام رنگائیا۔ دئی دویت ڈھاپے کندھ، بھانڈا بھرم بھٹائیا۔ آتم دیوے اک انند، روگ سوگ گوائیا۔ گیت سنائے سہاگی چھند، سوہنگ راگ الاٹیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گرگھ بالے لے ترائیا۔ ستگر پورا سدا سہیلا، سر اپنا ہتھ

پکائیندا۔ جُگ جُگ کرے ساچا میلا، مِل مِل اپنا راہ وکھائیندا۔ وسنہارا دھام تویلا، گھر ساچے ڈیرہ لائیندا۔ بن بن نر ہر سجن سہیلا، سگلا سنگ رکھائیندا۔ مانس جنم سہائے ویلا، وقت اپنے ہتھ رکھائیندا۔ بھاگ لگائے گرو گرو چیلا، گر چیلا ایکو در سوہیا پائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ستگر پورا ویکھ وکھائیندا۔ ستگر پورا دھر سنجوگ، ہر سنجوگی میل ملائیا۔ جنم کرم دا کٹے روگ، دکھ درد دئے گوائیا۔ درس دکھائے اک اموگھ، آپ اپنا پردہ لاییا۔ مانس جنم نہ ہونے وجوگ، وچھوڑا آنت کھئے نہ آئیا۔ لیکھا چکے لوک پرلوک، ساچے مندر دئے وسائیا۔ چرن کول جنائے اوٹ، پُرکھ اکال سچی سرنائیا۔ کر پرکاش نرمل جوت، اندھ اندھیر دئے گوائیا۔ نام نگارہ لائے چوٹ، دھر دی بانی آپ سنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سد دیونہار وڈیائیا۔ ستگر پورا گہر گمبھیر، ہر کرتا آپ اکھوائیندا۔ جن بھگتاں کرے ٹھانڈا سریر، اگنی تت نہ کھئے تپائیندا۔ امرت بخشے نجھر نیر، پیالہ سیر اک پیائیندا۔ آتم پرما تم میل ملائے آنت اخیر، گہر اکو اک وکھائیندا۔ لیکھا جانے ہست کیٹ، کیٹ کیٹاں ڈیرہ لائیندا۔ سجن سہیلا بن کے میت، متر پیارا ویکھ وکھائیندا۔ سچ سنائے اکو کیت، اپنا راگ لائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ستگر اپنا کھیل کھلائییندا۔ ستگر پورا رنگ رنگیلا، رنگ راتا وڈ وڈیائیا۔ آد جگاد جگ چوگری چھیل چھیلایا، جو بن اکو اک ہنڈیائیا۔ زرگن سرگن بن وسیلہ، در گہر ساچا ویکھ وکھائیا۔ بھگت بھگوان بنائے قبیلہ، بنس سربنس آپ وڈیائیا۔ ویکھنہارا پریت اچا ٹیلا، کایا گڑھی کھوج کھوجیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہار سچی سرنائیا۔ ستگر پورا ست سروپ، ست ستوادی اک اکھوائیندا۔ وسنہارا چارے کوٹ، دہ دشا ڈیرہ لائیندا۔ نانا توڑ جوٹھ جھوٹھ، سچ سچ اک سمجھائیندا۔ گرسکھ بنائے اپنے پوت، پھڑ بابوں گود بہائیندا۔ سچ سہنجی سہائے رت، رت رتڑی آپ مہکائیندا۔ جنم کرم دی میٹے بھکھ، ترسنا ہور نہ کھئے ودھائیندا۔ کرودھ ہنکارا کڈھے کٹ، لوبھ موہ چکائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ستگر پورا ویکھ وکھائیندا۔ ستگر پورا داتا دانی، دیاوان اکھوائیندا۔ جگ چوگری کھیل مہانی، مہابلی آپ وکھائیندا۔ سنت سہیلے کر پروانی، نام پروانہ ہتھ پھڑائیندا۔ ستجگ تریتا دواپر کلجگ منگدا رہیا قربانی، سیس دھڑ ونڈ ونڈائیندا۔ کلجگ آنت اپنی دیوے نام نشانی، ناؤں ندھانا جھولی پائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ہرجن ساچے ویکھ

وکھائیندا۔ ستگر پورا ظاہر ظہور، اکو اک اک اکھوائیا۔ جن بھگت دوارے بنیا رہے مزدور، بن سیوک سیو کھائیا۔ ہنکار وکار نہ کھئے
 غرور، پریم پریتی وچ سمائیا۔ نہ نیڑے نہ وسے دور، ہر گھٹ ڈیرہ لائیا۔ کر کیریا بخشے اپنا نور، منگن در کیسے نہ جائیا۔ آسا منسا کرے
 پور، ترسنا بھکھ گوائیا۔ سدا سہیلا حاضر حضور، گھر وسے بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، ستگر صاحب
 اک وڈیائیا۔ ستگر پورا سچا صاحب، پُرکھ اکال آپ اکھوائیندا۔ گر گر رتہ دیوے نائب، پنج تت مان رکھائیندا۔ آپ ہویا رہے غائب،
 نرگن نرور نظر کیسے نہ آئیندا۔ کھیل کرے اک عجائب، عجیب اپنی دھار وکھائیندا۔ ساچا حکم کرے عائد، قانون اکو اک رکھائیندا۔ کرے
 کھیل نر ہر واحد، وابوا اپنا کھیل وکھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، ستگر ساچا ساچی کار کھائیندا۔ ستگر سچا
 سچا رام، ہر اکو اک وڈیائیا۔ دیونہارا دھر دا نام، ناؤں نرنکارا کرے پڑھائیا۔ پیاونہارا امرت جام، ساچا جھرنا اک جھرائیا۔ جانونہارا دھرم
 اسلام، ایشٹ اپنا دئے وکھائیا۔ گاونہارا ناد کلام، کلمہ حق دئے پڑھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، ستگر ساچا سدا سدا
 بیوئے سہائیا۔ ستگر سچا نگہبان، جگ چوکڑی ویکھ وکھائیندا۔ جن بھگتاں دیوے نام بیان، سچ بیانے آپ بٹھائیندا۔ درگاہ ساچی دیوے
 مان، نمانیاں گلے لگائیندا۔ رائے دھرم دی چکے کان، جم نیڑ کھئے نہ آئیندا۔ سچ محل وکھائے مکان، مندر اکو اک سہائیندا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، ستگر اپنے انگ لگائیندا۔ ستگر پورا انگیکار، ہرجن دیوے وڈیائیا۔ پھڑ پھڑ باہوں لائے پار، ساچے
 بیڑے نام چڑھائیا۔ ڈبڈے پابن دیوے تار، پاتھر اپنا چرن چھہائیا۔ گرمکھ گرسکھ دیوے ادھار، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ وڈے چھوٹے اک
 پیار، بڈھا نڈھا اکو گھر وسائیا۔ پُرکھ نار پاوے سار، نر نرائن سچا شہنشاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، ہرجن لیکھا
 لیکھے لائیا۔ ستگر پورا صاحب سلطان، ست ستوادی اک اکھوائیندا۔ کلجگ انت ہو پردھان، نرگن اپنا حکم ورتائیندا۔ گرمکھ سجن
 اٹھائے آن، گھر گھر اپنی سیو کھائیندا۔ ساچا منتر دیوے گیان، سوہنگ ڈھولا راگ سنائیندا۔ ویلے انت نہ کھئے پچھتان، پسچاتا پ سرب
 گوائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، ساچی سکھیا اک درڑائیندا۔ ستگر پورا ساچی سکھیا، آد جگاد اک رکھائیا۔ پریم
 پریتی پائے بھچھیا، انڈٹھ وست ورتائیا۔ ایتھے اوتھے کرے رچھیا، رکھک بنے سبنی تھائینا۔ گرمکھاں لیکھا آپ لیکھیا، نہ کوئی میٹھ میٹھ مٹائیا۔

نرگن ہو کے سرگن دسیا، سرگن نرگن میل ملائیا۔ دو جہاناں آپے جتیا، شبد اگم کرے لڑائیا۔ لیکھا جانے وڈیاں نکیاں، نکا وڈا اپنا رُوپ وکھائیا۔ لیکھا جانے پورب کرم پچھیا، پچھلا پردہ آپ اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ستگر پورا اک اکھوائیا۔ ستگر پورا سری بھگوان، پاربرہم پرہ اکھوائیندا۔ کلجگ آنت ہو پردھان، نہکلنک ناؤں رکھائیندا۔ ڈنکا وچے دو جہان، نرگن سرگن ناد سنائیندا۔ سنت سہیلے تارے آن، گر چیلے میل ملائیندا۔ اکو ڈھولا گائے گان، گیت گوہند جنائیندا۔ ناتا تھے پون مسان، جل دھار نہ کھئے وہائیندا۔ اگنی تت کر قربان، مایا ممتا بھیٹ چڑھائیندا۔ کوڑی کرپا میٹ نشان، ساچا مندر اک وکھائیندا۔ رسنا جہوا نہ کھئے گیان، آتم پرما تم آپ پڑھائیندا۔ کرپا کر وڈ مہربان، مہر نظر اک اٹھائیندا۔ جو جن گائے سوہنگ مہراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، تیس جن سد اپنے چرن رکھائیندا۔

* ۳۰ جیٹھ ۲۰۲۰ بکرمی پارو دیوی دے گرہ پنڈ سیر جموں * *

ستگر پورا ہر نرنکار، نرگن داتا اک اکھوائیندا۔ ستگر پورا جوت اُجیار، جوتی جاتا ڈگمگائیندا۔ ستگر پورا شبد دھن جیکار، جے جیکار راگ سنائیندا۔ ستگر پورا وشن برہما شو دھار، مایا تت کھیل کرائیندا۔ ستگر پورا جگ جگ لے اوتار، نرگن سرگن ویس وٹائیندا۔ ستگر پورا آد جگادی سانجھا یار، سگلا سنگ رکھائیندا۔ ستگر پورا وسے ٹھانڈے دربار، سچکھنڈ ساچے ڈیرہ لائیندا۔ ستگر پورا لیکھا جانے دھر دی کار، دھردرگاہی ویکھ وکھائیندا۔ ستگر پورا بھگتاں دیوے بھگتی دان، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا کھیل آپ کرائیندا۔ ستگر پورا پاربرہم، پرہ وڈا وڈ وڈیائیا۔ ستگر پورا نہ مرے نہ پئے جم، جنم مرن نہ کھئے رکھائیا۔ ستگر پورا بیڑا بٹھ، بن ملاح سچ چلائییا۔ ستگر پورا والی دو جہان، دو جہاناں اپنا حکم ورتائییا۔ ستگر پورا نرگن سرگن دیوے دان، دیاوان بے پرواہیا۔ ستگر پورا ست سروپی کاہن، لکھ چوراسی گوپی ویکھ وکھائیا۔ ستگر پورا اکو نور ساچا بھان، اندھ اندھیر نہ کھئے

رکھائیا۔ ستگر پورا اکو نام، گن ندھان نام ست ست سمجھائیا۔ ستگر پورا اکو مندر وکھائے مکان، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی
 کرپا کر، ساچا بھیو آپ چکائیا۔ ستگر پورا پُرکھ نرنجن، سو صاحب وڈی وڈیائیا۔ ستگر پورا سچا سجن، کورٹا ناتا نہ کھئے جڑائیا۔
 ستگر پورا جوت مکن، تت روپ نہ کھئے رکھائیا۔ ستگر پورا گوپال مدن، مدھ سوڈھن بے پرواہیا۔ ستگر پورا سچ دوارا رکھے اپنی
 حدن، حدود اکو اک وندائیا۔ ستگر پورا سدا سدا جن بھگتاں آوے سدن، گھر گھر اپنا پھیرا پائیا۔ ستگر پورا سنت سہیلے رکھے سجن،
 مہر نظر اٹھائیا۔ ستگر پورا گرمکھاں بائے نیتز کجل، اگیان اندھیر مٹائیا۔ ستگر پورا گرسکھ چڑھائے اپنی منزل، راہ اکو اک وکھائیا۔
 ستگر پورا بیوے پیارا ہر دل، دل عزیز آپ ہو جائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا بھیو دئے مٹائیا۔ ستگر پورا سدا
 زلوبھ، لوبھ وچ کدے نہ آئیندا۔ ستگر پورا ساچا بودھ، بودھ گیان درڑائیندا۔ ستگر پورا ساچا جودھ، جودھا سوریر اکھوائیندا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ستگر پورا ہر وڈا وڈا وڈیائیندا۔ ستگر پورا بنے آپ، اپنے ہتھ رکھے وڈیائیا۔ ستگر پورا
 مائی باپ، لکھ چوراسی گود بہائیا۔ ستگر پورا سچا جاپ، ساچا نام اک درڑائیا۔ ستگر پورا اکو پاٹھ، پوجا اکو اک وکھائیا۔ ستگر
 پورا اکو تاٹ، کنارہ اکو اک اُچائیا۔ ستگر پورا سچا ہاٹ، جگ چوکرئی ہٹ چلائیا۔ ستگر پورا سدا سدا سد میٹے واٹ، پاندھی اپنا
 پندھ مکائیا۔ ستگر پورا سچ بندھائے نات، ناتا اپنے نال جڑائیا۔ ستگر پورا پُرکھ سمرتھ کملاپات، نرگن زرویر اک اکھوائیا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ستگر داتا بخشے اک سرنائیا۔ ستگر پورا ست ستواد، ست پُرکھ نرنجن ہر اکھوائیندا۔
 ویکھ وکھائے برہم برہماد، دو جہاناں پڑدہ لاپندا۔ جگ چوکرئی ورتے سوانگ، سوانگی اپنا روپ وٹائیندا۔ سنتاں پوری کرے مانگ،
 حرص ہوس پریم مٹائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، دیونہارا ساچا ور، ستگر پورا بھیو چکائیندا۔ مہاراج شیر
 سنگھ وشنوں بھگوان، جس لگائے اپنے لڑ، سو گرمکھ لاڑا درگاہ ساچی سوبھا پائیندا۔

* ۳۰ جیٹھ ۲۰۲۰ پکرمی سردار سنگھ دے گرہ پنڈ سیرِ جموں * *

سری بھگوان تیرا دربار، سچ گھر وجے ودھائیا۔ نرگن نؤر جوت اُجیار، نراکار نؤر رُشنائیا۔ تخت نواسی ایکنکار، پُرکھ اکال سوہیا پائیا۔ پاربرہم پرہ بن چوبدار، ساچی سیو رہیا کھائیا۔ دُھر سندیسہ دیوے اکو وار، صدا شبد نام جنائیا۔ وشنوں آئے اپنی دھار، نیتر نین درشن پائیا۔ چرن کول جائے بلہار، واہوا تیری وڈ وڈیائیا۔ تیرا کھیل اکم اپار، بے آنت تیری شہنشاہیا۔ شاہ پاتشاہ سچی سرکار، تیری رحمت اکو موہے بھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دوارا رہیا سہائیا۔ سچ دوارا لگا سوہنا، ہر سوہنی بنت بنائیا۔ کرے کھیل آپ انہونا، بھیو کھئے نہ پائیا۔ نہ بسنا نہ کوئی رونا، چنتا غم نہ کھئے وکھائیا۔ اگمی سیجے آپے سونا، سوونہار آپ ہو جائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچے بنک دئے وڈیائیا۔ ساچے بنک سوہاؤنت سو صاحب کھیل کرائیندا۔ نرگن نؤر مہا اگت، لیکھا لکھت وچ نہ آئیندا۔ کرے کھیل سری بھگونت، ہر جو ساچی کار کرائیندا۔ لیکھا جان آد آنت، آپ اپنی کل دھرائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دوارا اک وڈیائیندا۔ سچ دوار برہما آ، پرہ چرن سیس جھکائیا۔ تیرا نؤر ہر رُشنا، ظہور تیری وڈیائیا۔ ہوں بالک بال نادان، چلے بدھی نہ کھئے چٹرائیا۔ تون دیونہار بے پرواہ، پاربرہم تیری سرنائیا۔ تیرا روپ انوپ دواں وکھا، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی رچنا آپ رچائیا۔ برہما آئے سچ دوار، پاربرہم ملے سرنائیا۔ دھئے جوڑ کرے نمسکار، نیوں نیوں لاگے پائیا۔ در منگے درس دیدار، نیتر نین نین کھلائییا۔ ہر سجن میت مُرار، وچھڑ کدے نہ جائیا۔ تیری اچھیا میرا بھنڈار، وست اموک اک ورتائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دوارے رہیا وکھائیا۔ سچ دوارے بھولا ناتھ، شنکر اپنا دھیان لگائیا۔ زرویر وسے سدا ساتھ، سگلا سنگ نبھائیا۔ ترسول پھڑائی میرے ہاتھ، ساچا حکم اک سمجھائیا۔ جو اچھے سو ہووے ناس، تیر کھئے رہن نہ پائیا۔ میں ویکھاں تیرا کھیل تماش، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، در تیرا اک سہائیا۔ تئے آئے ہر چرن، دھئے جوڑ سیس جھکائیا۔ تون داتا داتار کرنی کرن، کرتا پُرکھ بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دربارے اکو آسن لائیا۔ سچ دربار آسن لایا، سو پُرکھ نرنجن سوہیا پائیا۔ ترے گن مایا حکم سنایا، نٹھی آوے واہو داہیا۔ نیتر نیناں نیر

وایا، گھلی مینڈھی رہی وکھائیا۔ ساچا سپس نہ کیسے گنڈایا، پٹی سچ نہ کھئے کرائیا۔ ساچا دیپ نہ بیوئے رُشنایا، نیتز نظر کھئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ دربار اک سہائیا۔ سچ دربار پُرکھ سمرتھ، ست ستوادى آپ لگائیا۔ حُکم دیوے پنج تت، تت لیکھا رہیا سمجھائیا۔ انسرتی اُٹھے نٹھ، سمجھ کھئے نہ آئیا۔ اتم کھیڑا دسے بھٹھ، سکلا سنگ نہ کھئے بنائیا۔ ناڑی ناڑی اُبلے رت، رتی رت رہی سُکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچی کھیل آپ کرائیا۔ سچ دربار سِری بھگونت، سچ سینگھاسن آسن لائیندا۔ آپ اُٹھائے شبدي منت، منتر اپنی کارے لائیندا۔ تیری مہار دس اگنت، تیرا لکھت لیکھ سمجھائیندا۔ تیرا رُپ ساچا کنت، ناری اکو پرنائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ دربارے ڈیرہ لائیندا۔ سچ دربار ڈیرہ لا، سو صاحب دیا کھائیا۔ لکھ چوراسی اتم گھر ساچے لے بُلَا، دھر فرمانا اک سُنائیا۔ اُٹھو ویکھو اپنا راہ، رہبر نظر کھئے نہ آئیا۔ کون پکڑے تھادی بانہ، بیڑا پار کون کرائیا۔ اکو لیکھا سچا نان، سِری بھگوان کھئے نہ گائیا۔ سیر چُنکھیا کوڑی ماں، جام رُپ وٹائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ دربارے سب نوں رہیا منگائیا۔ سچ دربارے اتم پاربرہم منگائیندا۔ زِرگن دس اپنا کرم، زہکرمی بیو کھلائیندا۔ لکھ چوراسی تیرا ناتا جنم مرن، مرن جنم وچ تیری دھار چلائیندا۔ ہر نہ پائی اک سرن، سرنگت نہ کھئے اکھوائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ دوارے آپ بُلاندا۔ اتم آکے مارے دھاہ، اُچی کوک کوک سُنائیا۔ دروبی بھڑی میرے خُدا، پروردگار تیری سرنائیا۔ تیرے نالوں ہو جُدا، آپ اپنا گیا بھلائیا۔ پنج تت اندر ڈیرہ لا، مایا ممتا نال ملائیا۔ کِریا کر سچے شہنشاہ، تیری اکو سچ سرنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ دربارے سوہا پائیا۔ برہم کہے میں تیری ذات، انس تیرا رُپ وٹائیا۔ کر کِریا اپنی دے دات، ملے چرن سچّی سرنائیا۔ ساچا ڈھولا گواں گاتھ، اکو تیرا نام دھيائیا۔ ڈرمت میل دھو ماتھ، مستک رہے نہ کوئی شاہیا۔ ست پُرکھ زرنجن دے ساتھ، سِری بھگوان تیری وڈیائیا۔ ہوں بالک اناتھاں اناتھ، تیری سرن تکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایک دینا ساچا ور، در تیرے منگ منگائیا۔ ساچے تخت بیٹھ بھگوانا، دھر سندیسہ اک گھلائیندا۔ گر اوتار آؤ در دربانا، درویش رُپ سرب سمجھائیندا۔ پچھلا دیو آن بیانا، چار جگ دا بیو کھلائیندا۔ کون جیپا ہر ہر نامہ، کون راگ ناد وجائیندا۔

کون سُہایا دھام استھانا، کون مندر سوہیا پائیندا۔ کون بنیا ساچا کاہنا، لکھ چوڑاسی گوپی کون ہنڈائیندا۔ کون اُچیا ساچا راما، رام رام
 رُوپ سمائیندا۔ کون کھیلے کھیل دو جہاناں، دوئے دوئے اپنی دھار وکھائیندا۔ کون مرد مرد مردانہ، سچ مردانگی آپ کھائیندا۔ کون جودھا
 سُوپر بلی بلوانا، بل اپنا آپ پرگھائیندا۔ کون نرگن سرگن پھرے بانا، پنج تت کایا چولا کون ہنڈائیندا۔ کون جگ چوگرے ہوئے پردھانا،
 سچ پردھانگی مات کھائیندا۔ کون دیوے سچا دانا، وست امولک جھولی پائیندا۔ کون بٹھے سگنی گانا، سرتی شبد جوڑ جڑائیندا۔ کون
 دیوے پینا کھانا، امرت رس کون وکھائیندا۔ کون جانے مرنا جینا، جیون جگت کون درڑائیندا۔ کون جانے بھیو لوک تیناں، لوک پرلوک
 سوہیا کون پائیندا۔ کون کھیل کرے جل مینا، پریم پریتی کون وکھائیندا۔ کون کرے ٹھانڈا سینہ، نچھر رس کون وکھائیندا۔ کون نرگن ہو کے
 بنے ادھینا، نیون نیون اپنا سپس جھکائیندا۔ کون شاہ پاتشاہ وڈ پرینا، بے آنت ناؤں دھرائیندا۔ کون مانک موتی سچا نام نگینہ، کوستک
 میناں ٹکا کون لگائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچے تخت آپے چڑھ، گر اوتاراں پُچھ پُچھائیندا۔ گر اوتار سارے
 دسن، اپنا حال سُنائیا۔ نالے روون نالے بسن، نیر تیناں نیر وہائیا۔ پرہ تیرے چرناں ہیٹھ بہ کے وسن، دوار نظر کھئے نہ آئیا۔ اکو نام
 تیرا جین، لکھ چوڑاسی جیو جنت سمجھائیا۔ تیرے وچھوڑے اندر تین، پرہوں روگ رہیا ستائیا۔ دُور ڈراٹے تیرے ول نٹھن، بن بن
 پاندھی راہیا۔ وست امولک تیری سر تے چکن، بہار سکے نہ کھئے اٹھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایک دینا ساچا ور،
 در تیری سچے سرنائیا۔ گر اوتار کہن تیرا جاپ، پرہ تیری وڈ وڈیائیا۔ آد جگادی وڈ پرتاپ، جگ چوگرے تیری شاہیا۔ نرگن سرگن
 وسیں ساتھ، سگلا سنگ نبھائیا۔ مہاسارتھی ہو چلاویں راتھ، رتھ رتھوہی ناؤں دھرائیا۔ اک جنائیں پوجا پاٹھ، پُستک بتھ نہ کھئے
 پھڑائیا۔ اندر وڑ کے ماریں جہات، باہروں نظر کیسے نہ آئیا۔ تیرا کھیل کھلاپات، پاربرہم پرہ ویکھ وکھائیا۔ تیرے در توں ملی دات، داتا
 دانی تیری وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کریا کر، گر اوتار دیونہار صلاحیا۔ ساچے تخت ہر جی چڑھ، نرگن اپنا کھیل
 کرائیندا۔ پیر پیغمبر آپے پھڑ، بچیا کھئے رہن نہ پائیندا۔ کون کلمہ رہے پڑھ، کون شرع رُوپ وٹائیندا۔ کون حُجرے بیٹھے وڑ، کون کعبہ
 سوہیا پائیندا۔ کون کھولیا ساچا در، در دروازہ کون وڈیائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچا حُکم آپ ورتائیندا۔

ساچا حُکم پیغمبر پیر، پروردگار اک جنائیا۔ کون شرع کون زنجیر، کون بندھن رہیا پائیا۔ کون چھری پڑھے تکبیر، کون تقصیر رہیا بدلائیا۔ کون چوٹی چڑھے اخیر، مقامے حق ڈیرہ کون لگائیا۔ کون کھیل کرے بے نظیر، نیتر نظر کیسے نہ آئیا۔ کون ہتھ پھڑے شمشیر، قاتل مقتول روپ وٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پیر پیغمبر رہیا جنائیا۔ کون پیغمبر کون پیر، ہر ساچا سچ جنائیندا۔ کون شاہ کون حقیر، حقیقت کون پھول پھلائیئیندا۔ کون آب حیات دیوے نیر، سچ سیر کون پلائیئیندا۔ کون چوٹی چاڑھے اخیر، آخر اپنا میل ملائیئیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سب دا لیکھا منگ منگائیئیندا۔ پیر پیغمبر کرن دُعا، سجدہ سیس جھکائیا۔ پروردگار بے پرواہ، شاہ پاتشاہ اک اکھوائیا۔ جُگ چوڑی دیوے پناہ، سر اپنا ہتھ رکھائیا۔ نت نوت بخشے گناہ، مہر نظر اٹھائیا۔ ساچا مارگ دئے سمجھا، رہبر اکو اک اکھوائیا۔ تیرا جلوہ نوری خُدا، تیری رحمت بے پرواہیا۔ تیرے نالوں ہو جُدا تیری سیو کھائیا۔ جو دسی بات ادا، سو عادت آئے پائیا۔ اتم سُنیا تیرا سدا، گھر آئے واہو داہیا۔ تیرے حُکمے اندر بدھا، عیسیٰ موسیٰ محمد بیٹھا دھیان لگائیا۔ نگارہ تیرا اکو وجا، چوڈاں طبق کرے شنوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچے در دینی وڈیائیا۔ ساچے تخت سورا سربگ، سو صاحب آسن لائیا۔ چارے جُگ رہیا سدا، ایکا حُکم منائیا۔ اتم مُکی کلجگ حد، لیکھا کھئے رہن نہ پائیا۔ در دوارے آؤنا بھج، بن پاندھی پندھ مُکائیا۔ سچ نگارہ رہیا وج، کوڑی کیریا دئے مٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر فرمانا اک سمجھائیا۔ ستجگ آکے گیا جھک، پرہہ آگے سیس جھکائیا۔ پرہہ پچھلا پینڈا گیا مُک، میرا پندھ نظر نہ آئیا۔ اکو رکھ تیری اوٹ، بیٹھا دھیان لگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دینی مان وڈیائیا۔ تریتا کہے میرا چُکیا ویلا، پچھلی کہانی رہیا سُنائیا۔ پاربرہم پرہہ سجن سہیلا، تیری سرن ملی سرنائیا۔ چرن پرتی منگاں اک اکیلا، دوس زین دھیان لگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، در دینی اک وڈیائیا۔ دواپر کہے میرا ویلا گیا لنگھ، لوک مات رہن نہ پائیا۔ میں سُتا سچ پلنگ، سیج تیری ملی وڈیائیا۔ تیرے چرناں وچ اند، تیری دھوڑ خاک رمائیا۔ تُوں صاحب منوہر مُکند، لکھی نرائن بے پرواہیا۔ تیرا ڈھولا گاواں چھند، تیرا راگ الایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینی سرن سرنائیا۔ کلجگ اتم آیا نیڑے، دُور دُراڈا سیس جھکائیا۔ پرہہ میرے مکے اچے نہیں

جھپڑے، گھر گھر جھگڑا بیٹھا پائیا۔ اچے دسدے وسدے کھپڑے، اُجڑیا نظر کھٹے نہ آئیا۔ کوڑی کیریا لائے ڈیرے، جوٹھ جھوٹھ بیٹھا آسن لائیا۔ چاروں کُنٹ ہونے گھپ اندھیرے، اندھ اندھیرا رہیا چھائیا۔ کوئی نہ وڑے ساچے ویہڑے، گھر نظر کیسے نہ آئیا۔ کوڑی کیریا تن لپیڑے، آتم سفل نہ کھٹے وکھائیا۔ پُرکھ ابناسی نال لے کوئی نہ پھیرے، ساچی نار نہ کھٹے اپنا روپ وٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، ایکا دینا ساچا ور، در تیرے الکھ جگائیا۔ کلجگ دُوروں کرے پُکار، اُچی کوک کوک سُنائیندا۔ میرے دِن تھوڑے رہ گئے دو چار، چاروں کُنٹ ناچ نچائیندا۔ سرشٹ سبائی دھیاں بھیناں کرے وپار، وبھچار گھر گھر ڈیرہ لائیندا۔ ست دھرم نہ کھٹے جیکار، کوڑی کیریا الکھ جگائیندا۔ سری بھگوان تیرا بیڑا کر دیاں تیار، لکھ چوراسی پور بھرائیندا۔ ملاح بنا اکو وار، دو جا وقت نہ کھٹے سہائیندا۔ پہلوں بھلایا آپ سنسار، ہُن اتم دھگا لائیندا۔ تُوں ڈوبیں وچ منجدھار، پھڑکے باہر نہ کھٹے کڈھائیندا۔ میں حُکھے اندر کیتی کار، تیری ساچی سیو کھائیندا۔ کوئی اُچی کوک کہہ نہ سکے پُکار، پُرکھ ابناسی مینوں نظری آئیندا۔ جیواں جنتاں سادھاں سنتاں دتی بار، تیرتھ تٹ کنارے ویکھ وکھائیندا۔ سب نوں ڈوبیا ڈونگھی غار، کنارہ ہتھ کیسے نہ آئیندا۔ میں تیرا چھوٹا پُت بڑا بلکار، تینوں سارا حال سُنائیندا۔ بیس بیسے ہو خبردار، سچ سندیسہ اک لائیندا۔ جنان چر نہ ملے میرا گوبند میت مُرار، میرا دُکھ نہ کھٹے مٹائیندا۔ پُرکھ ابناسی کیریا دھار، در تیرے واسطہ پائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، ساچی کھیل آپ کھلائیندا۔ ساچی کھیل دس بھگوانا، کلجگ اتم منگ منگائیا۔ نو نو ہونئی شیطانا، شرع گھر گھر کرے لڑائیا۔ تیرا بھلیا ناؤں گن ندھانا، ہر کا گن نہ کھٹے سمجھائیا۔ پنج وکار بنیا شیطانا، کام کرودھ لوہہ موہ ہنکار ہلکائیا۔ ستجگ تریتا دواپر گر اوتار پیر پیغمبر دے کے گئے اپنا بیانا، دھر دا لیکھا لیکھ جنائیا۔ کلجگ انت سری بھگونت پرگٹ ہونے نہکلنک بلی بلوانا، بل اپنا آپ وکھائیا۔ جودھا سُرپیر مرد مردانہ، لیکھا جانے دو جہاناں، دوئے دوئے اپنی کار کھائیا۔ نام کھڑگ کھنڈا کیرپانا، نہ کوئی چلہ تیر کمانا، بھتھا ہتھ نہ کھٹے اٹھائیا۔ ایکا شبد کرے فرمانا، لیکھا جانے حُکمرانا، حُکم حاکم اک جنائیا۔ ناد انادی گائے گانا، آتم پرما تم سُنائے ترانہ، تریا راگ مکھ شرمائیا۔ پاربرہم برہم ویکھے مار دھیانا، بھاگ لگائے ساڈھے تن ہتھ مکانا، کایا بنک اک وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، سچ دوارے آپے کھڑ، دینا درس بے پرواہیا۔ کلجگ

کہے میں بالا چھوٹا، تیری اوٹ رکھائیا۔ لوک مات وچ وڑیا کر لنگوٹا، سادھاں سنتاں لیا ڈھاپیا۔ دھرنی دھرت دھول ویکھی چوٹا، نو
 کھنڈ اپنا پھیرا پائیا۔ من سب دا کیتا کھوٹا، کھرا نظر کھئے نہ آئیا۔ نر کھر ہویا کھوتا، کوڑی کریا بہار اٹھائیا۔ گرمکھ ویرلا اٹھایا سوتا،
 ساچی شبد تار بلائیا۔ جن بھگنو اکو میرے وچ ملن دا اکو موقع، ڈھر سنڈیسہ دتا سنائیا۔ سری بھگوان کسے نال کرے نہ دھوکھا، جو
 جن آئے سرنائیا۔ ایتھے اوتھے بخشے اپنی اوٹا، مہر نظر نین اٹھائیا۔ نرمل پرکاش کرے اپنی جوتا، جوتی جوت ڈگمگائیا۔ نانا توڑے لوک
 پرلوکا، سچ سلوک اک سنائیا۔ ہر کا بھانا کسے نہ روکا، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، اکو دینا
 سچا ور، تیرے دربار ملے وڈیائیا۔ کلجگ تیری وڈیائی وڈ، سو صاحب آپ سنائیندا۔ ساچے بھگت لے کڈھ، جنہاں اپنی بوجھ
 بوجھائیندا۔ در در گھر گھر جا کے لیاندے سد، ڈھر فرمانا حکم سنائیندا۔ اٹھو مریدو مُرشد کرو حج، حاجی اکو نظری آئیندا۔ سب دے
 پڑدے لے کج، نام دوشالہ اُتے پائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، کلجگ ساچے آپ سمجھائیندا۔
 کلجگ سوہنے میرے نکلے لال، تینوں دیاں وڈیائیا۔ تُوں گرمکھ سجن بھگت لے اٹھال، گھر گھر پھیرا پائیا۔ ڈردا ڈردا بنیوں دلال، مردا مردا
 سیو کھائیا۔ سری بھگوان ہونہال، تیرا لیکھا دئے وکھائیا۔ ہرجن سوہن چرن کول شاہ کنگال، کنگال شاہ اپنا رنگ بنائیا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہار سچی وڈیائیا۔ سچ وڈیائی بھگت جن، سری بھگوان آپ دوائیندا۔ لیکھے لائے کایا ماٹی تن، جس
 جن اپنا درس دکھائیندا۔ سچ شبد راگ سنائے کن، سوہنگ آپ الاٹیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر وشن برہما شو کہن دھن دھن دھن، تیرا
 آنت کھئے نہ پائیندا۔ جن بھگتاں اندر بہہ کے گیا من، منسا سبدی پور کرائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا
 ور، چوتھے جگ ہرجن ساچے آپ ترائیندا۔ ہرجن تیرا پار کنارہ، پاربرہم پرہہ آپ کرائیا۔ چار ورن دا اک سہارا، سری بھگوان نظری
 آئیا۔ آتم پرما تم دئے ادھارا، پاربرہم برہم نانا جوڑ جڑائیا۔ سچ دھرم دا اک دوارا، سچکھنڈ دئے وکھائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر سوہن بنک
 دوارا، دوئے جوڑ چرن سرنائیا۔ بن رسنا جہوا سارے بولن سوہنگ جیکارا، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، تیری سرنائیا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، سچ دربار اکو اک سہائیا۔

گر پرساد کھاؤ پرساد، پرساد پرسادی روپ وکھائیا۔ گر پرساد گر دیوے داد، وست امولک جھولی پائیا۔ گر پرساد گر وسے ساتھ، گر سگلا سنگ نبھائیا۔ گر پرساد گر پار اُتارے گھاٹ، گر پتن بیٹھا سچا ماہیا۔ گر پرساد گر چکاوے واٹ، گر آون جاون پنڈھ مکائیا۔ گر پرساد گر کرپا دیوے کھاٹ، گر کھٹیا اک سہائیا۔ گر کرپا گر جوت کرے پرکاش، گر جوتی جوت جوت رُشنائیا۔ گر کرپا گر وجے ناد، گر انحد راگ سُنائیا۔ گر کرپا گر بنے ساک، گر سجن روپ وٹائیا۔ گر کرپا گر کھولے تاک، گر پرساد بھيو چُکائیا۔ گر پرساد گر بھوئے سہائی اناتھاں ناتھ، گر نردھن لیکھے پائیا۔ گر پرساد گر میٹھ اندھیری رات، گر چاندنا چند اک چمکائیا۔ گر پرساد گر پُچھے وات، گر گھر گھر بھوئے سہائیا۔ گر پرساد گر دیوے بھگت جماعت، گر مُکھاں سگلا سنگ بنائیا۔ ستگر کرپا گر پرساد، گر کرپا آتم ملی داد، وست پرما تم آپ ورتائیا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، سرب کلا سمراتھ، سرب واپی اپنی سیو کھائیا۔

* ۳۱ جیٹھ ۲۰۲۰ بکرمی رنیا رام، سیوا رام دے گرہ پنڈ کلے جموں *

ساچے تخت ہر جو چڑھ، سچکھنڈ نواسی اپنا حکم منائیندا۔ دو جہاناں ویکھے کھڑ، پُریاں لوآن کھوج کھجائیندا۔ لکھ چوڑاسی اندر وڑ، گھٹ گھٹ بھيو چُکائیندا۔ لیکھا جانے چوٹی جڑ، مدھ اپنی کار وکھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دوارے سو بھا پائیندا۔ سچ دوارے تخت نواسی، سو صاحب سو بھا پائیا۔ پاربرہم پرہ پُرکھ ابناسی، نرگن نور جوت رُشنائیا۔ جگ چوکرئی ویکھنہارا کھیل تماشی، خالق اپنے ہتھ رکھے وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، در گھر ساچا اک سہائیا۔ تخت نواسی شاہ سلطان، شہنشاہ اکھوائیندا۔ جگ چوکرئی ویکھے آن، نرگن سرگن ویس وٹائیندا۔ دیونہارا شبد گیان، ناد نور آپ وجائیندا۔ پڑھاونہارا جیو جہان، ساچی سکھیا اک درڑائیندا۔ ملاونہار سری بھگوان، جگ وچھڑے میل ملائیندا۔ وکھاونہارا ساچا کھن، نرور اکو نظری آئیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ محل اک سہائیندا۔ سچ محل سہاونہارا، سو صاحب وڈی وڈیائیا۔ جگ

چوڑی لے اوتارا، گر گر ویس وٹایا۔ نام ندھانا بول جیکارا، جے جیکار سُنایا۔ ست سرُپی شبد بھنڈارا، لوک مات مات ورتایا۔ دیونہارا سرب سہارا، مہربان اپنی دیا کماٹیا۔ کاغذ قلم بن لیکھارا، قلم شاہی رنگ چڑھایا۔ بودھ آگادھ بول جیکارا، راگ اکو اک الاٹیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دوارے سوہا پائیا۔ سچ دوارا سہائے آن، اپنے ہتھ رکھے وڈیایا۔ آد جگادی اک بھگوان، نرگن سرگن کھیل کرائیا۔ کلجگ آنت ہو پردھان، نام پردھانگی اک وکھایا۔ ستجگ تریتا دواپر کلجگ اکھے کیتے آن، دھر سندیسہ حکم سُنایا۔ پورب لیکھا دیو بیان، بھیو ابھیدا رہیا کھلایا۔ کون دوارے سچ نشان، دھرم نشانہ کون جھلایا۔ کون کرے سچ دھیان، نج نیر کون کھلایا۔ کون گائے گوہند گان، اکھڑ وکھڑ کون پڑھایا۔ کون وسے سچ مکان، سچ دوارے ڈیرہ لایا۔ کون نام کھنڈا پکڑے کرپان، کھڑگ ہتھ کون رکھایا۔ کون چلہ وکھائے کمان، کون تیر رہیا لگایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا جانے تھاوں تھائیا۔ سچکھنڈ نواسی ایکا اٹھیا، کلجگ آنت لے انگریا۔ گر اوتار پیر پیغمبر پُچھیا، وسن برہما شو نال رلاٹیا۔ لکھ چوراسی جیو جنت کوئی نہ رہے لکھا، پھڑ باہوں باہر کڈھایا۔ شیر ہو کے نر نرنکار بکھا، بھبک اپنے نام لگایا۔ سچ نشانوں کدے نہ آکا، تیر انیالا آپ چلاٹیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ بے پرواہ پرہ آیا آپ، اپنے ہتھ رکھے وڈیایا۔ سرشٹ سبائی جنائے ایکو جاپ، ایکا اکھڑ کرے پڑھایا۔ میٹنہارا روگ سنتاپ، دکھ دلدر رہیا گوائیا۔ آتم پر ماتم جوڑے نات، ساچا ناتا اک بندھایا۔ پاربرہم برہم ڈھولا گائے گاتھ، ساچی سکھیا اک سمجھایا۔ میل ملاواں کلاپات، گھر ملے سچا ماہیا۔ کلجگ میٹ اندھیری رات، ست ستوادی ساچا راہ وکھایا۔ کوڑی کرپا کرے گھات، نام کھنڈا ہتھ چمکایا۔ جن بھگتاں دیوے ساتھ، بن سیوک سیو کماٹیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچکھنڈ نواسی پھیرا پائیا۔ سچکھنڈ نواسی پرہ ایکا آیا، ایکنکار وڈی وڈیایا۔ ہرجن ساچے لے جگایا، جاگرت جوت کرے رُشنایا۔ دئی دویتی پردہ لاپیا، مایا متا دے مٹایا۔ گھر دیپک جوت کر رُشنایا، اگیان اندھیر چُکایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ سچکھنڈ نواسی صاحب سلطان، ہر ستگر وڈ وڈیایا۔ کلجگ اتم ویکھے مار دھیان، نگہبان ین اٹھایا۔ سنت سہیلے میلے آن، کر کرپا میل ملاٹیا۔ ساچا مندر وکھائے مکان، گھر اکو اک سہایا۔ نظری آئے

سری بھگوان، سوچھ سرؤپی رُوپ وکھائیا۔ ناتا توڑے کوڑ جہان، کوڑی کریا موہ مٹائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سچ دوار اک جنائیا۔ سچ دوار ساڈھے تِن ہتھ، ہر ستگر آپ دسائیندا۔ وست امولک اندر رکھ، اُپر اپنا پڑدہ پائیندا۔ گرمکھ ورلے دیوے دس، لکھ چوراسی نظر کیسے نہ آئیندا۔ کر کریا جس دیوے اپنا رس، رس اکو اک چکھائیندا۔ سو سجن ملے ہس ہس، سوہنگ ہنسا رُوپ وٹائیندا۔ جنم جنم دی پوری آس، آسا ترسنا آپ گوائیندا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچا مندر اک وڈیائیندا۔ ساچا مندر کایا بنک، پنج تت آپ جنائیا۔ جس دا لیکھا راؤ رنک، اوچ نیچ گنڈھ پوائیا۔ جس دے اندر وجے سنکھ، ناد انادی راگ سُنائیا۔ جس دی مہا سدا بے آنت، بے آنت وڈ وڈیائیا۔ جس گھر ملے نہ ہر ساچا کنت، نہ نرائن دیا کھائیا۔ جس مندر تھے ہومیں ہنگت، گڑھ رُوپ نظر نہ آئیا۔ جس اندر وِدیا بودھ اکادھ رکھ پنڈت، پڑھیاں مک کدے نہ جائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سچ مندر اک سہائیا۔ ساچا مندر کایا گھر، گرہ اکو اک وکھائیا۔ نرگن اندر رہیا وڑ، لوچن جگت نظر نہ آئیا۔ سچ پرکاش ایکا کر، نور ظہور کرے رُشنائیا۔ ڈھولا اکھر اپنا پڑھ، شبدي راگ الاٹیا۔ امرت سروور ٹھانڈا سر، سپر نیر اک پیائیا۔ گرمکھ گر گر آپے پھڑ، گھر ساچے میل ملائیا۔ اچے ٹلے ویکھے چڑھ، پریت اپنا ڈیرہ لائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچا مندر اک وڈیائیا۔ ساچا مندر سچ منارا، پنج تت ملے وڈیائیا۔ جس گھر وسے آپ نرنکارا، نرگن اپنا رُوپ وٹائیا۔ دیوے مان گر اوتارا، پیغمبر اپنی گنڈھ پوائیا۔ شبد نام بول جیکارا، جے جیکار آپ سُنائیا۔ وست اگم بھر بھنڈارا، اتوٹ اٹھ رکھائیا۔ سرشٹ سبائی بن ونجارا، ساچا ہٹ چلائیا۔ جگ چوکری بن لیکھارا، دھر دی بانی دے سمجھائیا۔ ساچے مندر کرو پیارا، جس مندر اندر وسے بے پرواہیا۔ اٹ لائے نہ کوئی گارا، چہر چہن نہ کھئے چھہائیا۔ دیا باقی نہ کھئے اُجیارا، نرگن جوت نور رُشنائیا۔ سورج چند نہ کھئے ستارا، منڈل منڈپ نہ کھئے وکھائیا۔ اک اکلا ایکنکارا، گھر بیٹھا ڈیرہ لائیا۔ پر ماتم آتم کرے پیارا، سچ پریتی اک سمجھائیا۔ پاربرہم برہم کھول کواڑا، اپنا پڑدہ دے اٹھائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچا مندر اک سمجھائیا۔ ساچا مندر کایا تن، تتو تت اک جنائیندا۔ جس اندر رکھ مت بُدھ من، من منسا نال ملائیندا۔ جس گرہ رکھ نام دھن، خزانہ نظر کیسے نہ آئیندا۔ جس گھر دیوے پنجاں ڈن، نام کھنڈا ہتھ

چمکائیندا۔ جس دوارے بیڑا دیوے بٹھ، بن ملاح پار کرائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سو مندر اک وکھائیندا۔ سو مندر اک کایا گڑھ، ساڈھے تین ملے وڈیائیا۔ صاحب سلطان اُپر چڑھ، ساچے تخت سوہیا پائیا۔ سُرَت سوانی لئے پھڑ، آپ اپنا حکم منائیا۔ زربھو جنائے اک ڈر، بھے اکو اک وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، گھر ساچے دئے وڈیائیا۔ ساچا گھر بھگت دوارا، ہر بھگتی بھاؤ جنائیندا۔ ساچا گھر جگت منارا، زرگن زرنکار آپ وسائیندا۔ ساچا گھر گوبند اکھاڑا، شبدی اپنا راگ الائیندا۔ ساچا گھر اُچ اٹل منارا، دیا باقی اک ڈگمکائیندا۔ ساچا گھر سرب دا پیارا، پُرکھ اکال سوہیا پائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا گھر اک وکھائیندا۔ ساچا گھر اک اتھاہ، سو صاحب آپ بنائیا۔ جس گھر وسے بے پرواہ، پاربرہم پرہ اپنا ڈیرہ لائیا۔ ایک نام رہیا درڑا، ایک ڈھولا رہیا جنائیا۔ ایک اوہلا رہیا چکا، پڑدہ ایک رہیا اٹھائیا۔ ایک سوہلا رہیا سنا، ایک ناد شبدا شنوائیا۔ ایک مارگ رہیا لا، ایک رہبر آپ اکھوائیا۔ ایک جلوہ رہیا وکھا، ایک نور ظہور خدائیا۔ ایک بے پرواہ پروردگار نام دھرا، لاشریک اک اکھوائیا۔ ایک ساچا حُجرہ دئے وسا، سچ سنگھاسن آسن لائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا گھر صفت صلاحیا۔ ایک گھر مقامے حق، سو صاحب آپ اپائیا۔ بے پرواہ بیٹھا رہیا تگ، بے نظیر نظر کیسے نہ آئیا۔ آد جگاد جگ چوکرئی نہ جائے تھک، تھکاوٹ وچ کدے نہ آئیا۔ وسنہارا گھٹ گھٹ، گھر گھر اپنا ڈیرہ لائیا۔ زرگن سرگن ہو پرگٹ، جگ جگ اپنا راہ وکھائیا۔ چوڈاں کھول دوارا ہٹ، چوڈاں طبق رنگ رنگائیا۔ چوڈاں ودیا سُنائے گاتھ، چوڈس چوڈاں کرے پڑھائیا۔ چوڈس میٹ اندھیری رات، ساچا نور کرے رُشنائیا۔ چوڈاں رتن مستک ماتھ، ٹکا اکو اک وکھائیا۔ اک چار دا سگلا ساتھ، آد جگاد آپ نبھائیا۔ اک اکللا پُرکھ ابناس، چارے جُگاں، دئے وڈیائیا۔ چارے جُگ گائن گاتھ، چارے ویداں ویکھ وکھائیا۔ چارے وید دسن جماعت، کھتری براہمن شوڈر ویش ونڈ ونڈائیا۔ چارے ورن ویکھے مار جہات، اتر پورب پچھم دکھن چاروں کُنٹ پھیرا پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دوارے بیٹھا ویکھ وکھائیا۔ سچ دوارا اکو گیت، ہر گوبند آپ الائیندا۔ سچ دوارا اک اتیت، ترے بھون دھنی آپ وسائیندا۔ سچ دوارا اکو ٹھیک، جس گھر ٹھاکر ڈیرہ لائیندا۔ سچ دوارا اک باریک، مارگ نظر کیسے نہ آئیندا۔ سچ دوارا سچ پریت پریتوان آپ

سمجھائیندا۔ سچ دوارا، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، نر ہر ساچا آپ وکھائیندا۔ سچ دوار ساچی سیوا، ہر سچ سچ جنائیا۔ سچ دوار امرت میوہ، پھل اکو اک وکھائیا۔ سچ دوار ملے وڈ دیوی دیوا، دیو آتما لیکھے لائیا۔ سچ دوار الکھ ابھیوا، اگم اتھاہ بیٹھا بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا مندر اک سہائیا۔ سچ دوارا سچ سوامی، ہر سنگر ڈیرہ لائیندا۔ سرب جیاں گھٹ آترجامی، لکھ چوراسی کھوج کھجائیندا۔ ستجگ تریتا دواپر کلجگ گُر اوتار پیر پیغمبر جو دیندا ربیا نام بانی، دھر سندیسہ اک سُنائیندا۔ سو سنگر داتا شاہ پاتشاہ وڈ سُلطانی، نر ہر اپنی دیا کھائیندا۔ کلجگ آنت جوت تورو نور نورانی، در گھر ساچے آپ پرگٹائیندا۔ گوہند دس کے گیا نشانی، بھیو ابھیدا مات کھلائییندا۔ سمبل وسے دھام مقامی، بے مقام اپنا آسن لائیندا۔ دوجا دسے نہ کھئے لاثانی، لاشریک کھیل کرائیندا۔ اپنی جانے آپ کہانی، کہاوت ہور نہ کھئے اُپائیندا۔ لیکھا جانے چار کہانی، چارے بانی پھول پھلائییندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ دوارا اک وڈیائیندا۔ سچ دوارا ایک نر، ہر ساچا آپ سہائیا۔ ساڈھے تین ہتھ اندر جائے وڑ، رُپ رنگ ریکھ نہ کھئے رکھائیا۔ اپنے پوڑے جائے چڑھ، دڈندا نظر کیسے نہ آئیا۔ اُچ محل آے کھڑ، بنک دوار دئے سہائیا۔ اکو اکھڑ لے پڑھ، سوہنگ ڈھولا راگ لائیا۔ آتم پر ماتم پر ماتم آتم دیوے ور، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا میلا میل ملائیا۔ آتم پر ماتم میلا ایک، ایک گھر وجے ودھائیا۔ آتم پر ماتم ایک ٹیک، اوٹ اکو اک سمجھائیا۔ آتم پر ماتم لیکھ ایک، الیکھ دئے سمجھائیا۔ آتم پر ماتم بھیکھ ایک، جگ چوکرئی بھیکھ وٹائیا۔ آتم پر ماتم ہیٹ ایک، نت نوت آپ کھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچے مندر کر رُشنائیا۔ ساچے مندر ہوئے چانن، دیپک دیا اک جگائیا۔ کرے کھیل سری بھگوان، بھگون اپنی دیا کھائیا۔ جن بھگتان دیوے اکو دانن، نام ندھانا جھولی پائیا۔ گھر ملے ساچا کاہنن، باہر لبھن کھئے نہ جائیا۔ درس دیکھئے والی دو جہانن، سمکھ اپنا پردہ لاییا۔ بھگت بھگوان اک دوجے نون آپ پہچانن، دوجا نظر کھئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، گھر رُتری اک سہائیا۔ بھگوان کہے وڈیائی بھگت، لوک مات کھیل وکھائیندا۔ بھگت کہے وڈیائی سری بھگوان جگت، جگ چار حکم ورتائیندا۔ بھگوان کہے وڈیائی بھگت، دھر سندیسہ حکم سُنائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دواں اپنی دھار وکھائیندا۔ آے بھگت آپ

بھگوان، بھگتی اپنا نام پرگٹائیا۔ آپے داتا دیونہارا دان، آپے جھولی رہیا بھرائیا۔ آپے مندر آپ مکان، آپے بیٹھا آسن لائیا۔ آپے گوپی بن بن کابن، آپے ساچی راس رچائیا۔ آپے ویکھے مار دھیان، آپے لک لک مکھ چھپائیا۔ آپے پرگٹ ہووے وچ جہان، نرگن اپنی کار کھائیا۔ آپے جودھا سور بلی بلوان، بل اپنا آپ رکھائیا۔ آپے ستجگ تریتا دواپر کلجگ ویکھیا آن، گر اوتار پیر پیغمبر کر پڑھائیا۔ آپے شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن گیتا گیان دے کے گیا گیان، نام ندھانا اک سمجھائیا۔ آپے دس کے گیا کلجگ اتم نہکلنک پرگٹ ہووے شاہ سلطان، شہنشاہ اپنا پھیرا پائیا۔ ایٹھے اوتھے دو جہان نرگن سرگن ہووے حکمران، حکم اکو اک ورتائیا۔ ساچے مندر بیٹھ مکان، ساڈھے تن ہتھ دے وڈیائیا۔ سمبل جھلے اک نشان، صاحب ستگر آپ جھلائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دوارا ایکنکارا، اکل کل دھاری جوت نرنکاری، اکو اک وکھائیا۔ اک مکان ڈونگھا ساگر، ہر ستگر آپ اپایا۔ اک مکان کایا گاگر، گہر گمبھیر جنایا۔ اک مکان اچ محل اٹل اجاگر، نظر کیسے نہ آیا۔ اک مکان اتم پرما تم بنے سوڈاگر، ساچا ہٹ چلایا۔ اک مکان غریب نانیاں دیوے آدر، در آیاں لئے بہایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سو مکان سری بھگوان کایا مندر دے جنایا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، دیونہارا دان، بھگت بھنڈارا اکو اک ورتایا۔

* ۳۱ جیٹھ ۲۰۲۰ بکرمی تارو سنگھ اودھم پُر تراؤلے کیمپ جموں *

اپ تیج وائے پرتھمی آکاش، پنج تت تن ملے وڈیائیا۔ ترے گن مایا کھیل تماش، ترے گن اتیتا آپ کرائیا۔ نرگن نور جوت پرکاش، گہر گہر کرے رُشنائیا۔ کھیلے کھیل پُرکھ ابناس، جگ چوگرے راہ چلائییا۔ لکھ چوڑاسی داسی داس، سیوک سیوا روپ جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کھیل اپنے ہتھ رکھائیا۔ ساچا کھیل کرے کرتار، ہر کرتا بھیو رکھائیندا۔ لکھ چوڑاسی کر تیار، وشن برہما شیو سیو لگائیندا۔ اتم پرما تم دے بھنڈار، وست امولک جھولی پائیندا۔ پاربرہم برہم کھول کواڑ، گہر مندر سو بہا پائیندا۔

نرگن سرگن ہو اُجیار، جوتی جاتا ڈگمگائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ساچی کرنی آپ کھائیندا۔ ساچی کرنی مانس
 منکھ، منس اپنی دھار جنائیا۔ مات گریہ اُلٹا رُکھ، دس دس ماس اگن تپائیا۔ جنم اجنم پھرے دُکھ، پتا پُوت ویکھ وکھائیا۔ لوک مات
 سہائے سہنجی رُت، رُت رُتھی آپ مہکائیا۔ پریم پریتی گودی چُک، جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، بھیو ابھیدا دئے سمجھائیا۔
 مات پت پتا پُوت، نرگن سرگن ناتا جوڑ جڑائیندا۔ ایکا تاگا ایکا سُوٹ، سری بھگوان ایکا گنڈھ پوائیندا۔ ایکا دشا ایکا کوٹ، ایکا مندر
 ویکھ وکھائیندا۔ لیکھا جانے کایا بُت، پنج تت پڑدہ آپ اٹھائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، کرم
 دھرم جنم اپنے ہتھ رکھائیندا۔ پُورب جنم کرم لہنا، جگت ملے وڈیائیا۔ دین دِیال ٹھاکر سوامی وکھائے نیناں، لوچن نین آپ کھلائییا۔ پہلا
 ناتا مات پت بھائی بھیناں، دُوجا نار کنت پرنائیا۔ تیجا میلا ساک سجن سینا، چاروں کُنٹ بندھن پائیا۔ چوٹھے پُتر دھی لگے گہنا، بنس
 سربنس آپ سہائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، بھیو ابھیدا دئے سمجھائیا۔ پُورب لیکھا لینا جان، سو صاحب آپ
 جنائیندا۔ کیتا گکرم وچ جہان، کرم نظر کیسے نہ آئیندا۔ پن ستگر کرے نہ کھئے بیان، پچھلا بھیو نہ کھئے جنائیندا۔ جیو آتم ہوئی انجان،
 پرما تم نظر کیسے نہ آئیندا۔ سچ ملے نہ کھئے گیان، بودھ اگادھ نہ کھئے درڑائیندا۔ نیتر کھلے نہ نیج مہان، پرتکھ روپ نہ کھئے وکھائیندا۔ جوتی
 جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، پُورب لیکھا آپ سمجھائیندا۔ پُورب لیکھا دسے مات، ستگر داتا وڈ وڈیائیا۔ مانس جنم نہ ملی
 دات، سفل ککھ نہ کھئے رُشنائیا۔ ساچا جُڑیا نہ کوئی نات، پتا پُوت گنڈھ نہ کھئے پوائیا۔ کرم دھرم دا خالی کھات، بھریا روپ نہ کھئے وکھائیا۔
 پُچھ گچھ دی جگت بات، کتھا کہانی ملے وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، پُورب کرماں دسے لیکھا، مانس جنم پیا
 بھلیکھا، بند کم کیسے نہ آئیا۔ ساچا پُوت نہ ہویا پُت، تن ملے نہ کھئے وڈیائیا۔ کوٹن سگھنا رہے سگھ، اندر باہر دھیان لگائیا۔ سفل کرے
 نہ کوئی ککھ، کرم کانڈ نہ کھئے مکائیا۔ جس ویلے ویلا ساچا جائے ڈھک، سنت ستگر ہوئے سہائیا۔ سگے ہرے کرے رُکھ، پت ڈالی آپ
 مہکائیا۔ کر بینتی منگ لے پُت، دیونہار بے پرواہیا۔ پُچھیاں ہتھ نہیں آؤندا کچھ، خالی ہتھ پھرے لوکائیا۔ تیرے اندر تیرا سجن بیٹھا لُک،
 گھر گھر وچ ویکھ وکھائیا۔ دین دِیال ٹھاکر سوامی اکو رکھ اوٹ، چرن سرن دئے وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر،

دیونہارا ساچا ور، کرم گکرماں رہیا جنائیا۔ بن کرماں نہ اُچے پوت، بن گر نہ ملے وڈیائیا۔ بہرم بھلیکھا چارے کوٹ، دہ دشا دئے دُہائیا۔ جگت لالسا جوٹھ جھوٹھ، مایا ممتا موہ ودھائیا۔ جس اُپر صاحب جائے تھہ، مہر نظر اُٹھائیا۔ آنتر آتم نجرہا جھرنا ساچا سپر پیائے گھٹ، سانتک ست ست کرائیا۔ دھار وچوں دھار پئے اُٹھ، جوت وچوں جوت رُشنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی سکھیا اک درڑائیا۔ ساچی سکھیا لینی سکھ، سکھاونہار دیا کھائیندا۔ مہربان ہر پائے بھکھ، بھچھیا جھولی اک وکھائیندا۔ بن کرماں لیکھا دیوے لکھ، لکھیا لیکھ نہ کھئے مٹائیندا۔ سدا سہیلا وسے چت، چت وت ٹھگوری کھئے نہ پائیندا۔ بن پُت نہ سوہے پت، پتا کم کیسے نہ آئیندا۔ ہر سرنائی مانس جنم لینا جت، ہار روپ نہ کھئے وٹائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچا بھیو آپ جنائیندا۔ پنج تت دا تن منارا، کایا بنک جگت وڈیائیا۔ نو دوارے جگت اکھاڑا، آسا ترسنا ناچ نچائیا۔ مایا ممتا موہ پیارا، کام کرودھ لوہ موہ ہنکار بلکائیا۔ کوڑی کرپا ونج وپارا، جوٹھ جھوٹھ وجے ودھائیا۔ چاروں کنت دھوآن دھارا، ساچا چند نہ کھئے چڑھائیا۔ گر کا شبد بھلیا سرب سنسارا، ہر کا روپ نظر کیسے نہ آئیا۔ سادھ سنت وڑے ڈونگھی غارا، اُچے ٹلے پرت آسن لائیا۔ من کا منکا نہ کیسے وچارا، مالا اٹھوتری رہے بھوئیا۔ مت متوالی نہ کھئے سہارا، ساچا راہ نہ کھئے جنائیا۔ بڈھی رووے زارو زارا، نیتر نیناں نیر وہائیا۔ ساچا ملے نہ مٹر پیارا، سجن نظر کھئے نہ آئیا۔ جیو جنت نار ہوئی وبھچارا، ہر کنت نہ کھئے ہنڈائیا۔ سارے وڑ کے بیٹھے سکھمن ٹیڈھی ڈونگھی غارا، آگے راہ نظر نہ آئیا۔ ایڑا پنگل دووین دین اشارہ، اشارے نال سمجھائیا۔ جنان چر ملے نہ ستگر پیارا، نرگن سرگن دووین روپ وٹائیا۔ گھر دیک جوت نہ ہوئے اُجیارا، نرنجن جوت نہ کھئے رُشنائیا۔ امرت ملے نہ ٹھنڈا ٹھارا، سروور سر نہ کھئے نہائیا۔ کاگ ہنس نہ مارے اڈارا، ہنس کاگ روپ وکھائیا۔ بند تاکی اچے نہ کھلا کواڑا، پڑدہ دوئی نہ کھئے اُٹھائیا۔ سُرتی رووے زارو زارا، اٹھ پھر رہی گر لائیا۔ شبد میت بیٹھا دُور مُرارا، اُچے ٹلے اپنا آسن لائیا۔ دوہاں وچ دھندھوکارا، گردو غبار اک وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، منزل منزل ویکھے تھائوں تھائیا۔ سُرتی رووے مارے دھاہ، اُچی کوک کوک سنائیا۔ ستگر دین دیال سوامی اچے نہ پکڑی بانہ، دُور دُراڈا بیٹھا مکھ چھپائیا۔ نت اٹھ دوس رین گھڑی پل دھیواں اُسدا ناں، سوہلا گیت گوبند لائیا۔ دروہی

بھڑی کون ویلا دیوے ٹھنڈی چھاں، سر مہر ہتھ اٹھائیا۔ آتم سیجا ساچی لے بہا، آپ اپنے انگ دکھائیا۔ آتم پر ماتم لیکھے لوے لا، پورب
 لہنا مول چکائیا۔ پاربرسم پرہ گودی لے بہا، گلوکڑی اپنی پائیا۔ ایش جیو پنہ دے مکا، پاندھی نظر کھئے نہ آئیا۔ گھر دیپک دیا جوت دے
 جگا، کملا پاتی نور ظہور اک دکھائیا۔ ادھ وچکار اڑ کے بیٹھی آگے ملیا نہ شہنشاہ، شاہ پاتشاہ نظر نہ کھئے آئیا۔ جے کوئی منگو جگت گواہ،
 گواہی دین کوئی نہ آئیا۔ اندرے اندر کھیل رہیا کرا، کایا مندر ڈونگھی کندر ویکھ دکھائیا۔ رمز نال جو رمز لے ملا، تیس سمجھ وچ سمجھ
 سمائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ادھواٹی واٹ پتن گھاٹ اکو اک جنائیا۔ شبدی سرتی وچ اڑکا،
 کندھ دوت نہ کھئے ڈھابیا۔ ہر کا روپ نظر نہ آئے نکا، ساڈھے تن ہتھ رہیا کرا لائیا۔ جوت نرنجن مستک نور لائے نہ سچا ٹکا، گر چرن
 اندر مندر نظر کھئے نہ آئیا۔ نو رس رس دے نہ پھکا، آتم رس انرس سواد نہ کھئے چکھائیا۔ پاربرسم پت پریشور اچے نہ ملیا پُرکھ اکال پتا،
 دُوروں دُوروں ویکھ خوشی منائیا۔ تکرے ہو کے ہُن نہ چھڈنا پچھا، بھجے جانا واہو داہیا۔ بیس بیسے ونڈنہارا حصہ، کیتی کرنی سب دی
 جھولی پائیا۔ من واسنات اندروں جو جن جتا، جتی سرب لوکائیا۔ ساچا مندر زویر پُرکھ اکو ڈٹھا، پاربرسم پرہ بیٹھا آسن لائیا۔ کروٹ
 لے بدلے پٹھا، ستمکھ سوچھ سروپی روپ وٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ویکھنہارا کایا گھر، ڈونگھی کندر آپے وڑ،
 ساچے پوڑے جائے چڑھ، ہیو ابھیدا اچھل اچھیدا نرگن سرگن نرگن آپ جنائیا۔ کرم روگ دکھ جائے نٹھ، تن وچ رہن نہ پائیا۔ کریا
 کرے پُرکھ سمرتھ، سمرتھ ہتھ وڈی وڈیائیا۔ ساچا مارگ اکو دیوے دس، ساچی سکھیا سکھ سمجھائیا۔ آتم پر ماتم کر دے وس، واسطہ اکو
 نال رکھائیا۔ جنم کرم دا لہنا دینا کرے بھٹھ، کھیڑا ساچا پھیر وسائیا۔ لیکھے لگے کایا رت، رتی رت ویکھے چائیں چائیا۔ جوتی جوت سروپ
 ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، دکھ روگ سنتاپ کوٹ جنم دے اتارے پاپ، جس اپنی دیا کھائیا۔ دیا اندر سارا جگ، لکھ
 چوراسی آپ پرگنائیا۔ دیا اندر وسے اُپر شاہ رگ، جن بھگتاں میل ملائیا۔ دیا اندر ترے گن مایا بھجائے آگ، تتی وا نہ لاگے رائیا۔ دیا اندر
 کھیل پُرکھ سمرتھ، جگ چوکڑی کار کھائیا۔ دیا اندر پنج تت چلائے رتھ، بن رتھواہی سیو کھائیا۔ دیا اندر بودھ آگادھ شبد اناد سُنائے
 گتھ، آتم پر ماتم کرے پڑھائیا۔ دیا اندر سنت شہیلے گرو چیلے لے سد، سدا اپنا نام دوئیا۔ دیا اندر دو جہاناں پار کرے حد، برہمنڈ کھنڈ

پُری لوء چرناں ہیٹھ رکھائیا۔ دیا اندر سچ سنگھاسن بہے سچ، سچکھنڈ دوارے ڈیرہ لائیا۔ دیا اندر گُرمکھ گُرسکھ لکھ چوراسی وچوں لئے کڈھ، رائے دھرم نہ دئے سزائیا۔ دیا اندر پُوت سپُوت گھر گھر دیوے چن، چند چاندنی اک چمکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، لیکھا جانے بُدھ مت من، منسا آسا پُور آپ اکھوائیا۔

پُورب جنم جن جانے سو، جس ستگر بُوجھ بُجھائیا۔ سرشٹی نالوں ہو نرموہ، مُحبّت اکو نال رکھائیا۔ آتم پرما تم جاوے چھوہ، گھر میلا سہج سُبھائیا۔ جنم جنم دی ہووے لو، لیکھا لیکھے دئے لگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہار وڈیائیا۔ پچھلا جنم دسے حال، حالت آپ جنائیا۔ ساڈھے تین ہتھ کھادا کال، کال گراس اک بنائیا۔ ساچا در نہ ملیا کوئی سچی دھرمسال، دھرم ملی نہ کھئے کھائیا۔ کھا کھا تھکا پت ڈال، بن جنگل پھیرا پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، پچھلا جنم جنم اودھوت، خاکی چھار اک جنائیا۔ خاکی چھار مستک متھ، مہربان آپ جنائیندا۔ چُہتر سال جھوکیا بھٹھ، کایا اگنی اگ تپائیندا۔ ہتھ ترسول لئی رکھ، چاروں چاروں گنٹ پھیرا پائیندا۔ آنت سریر گیا چھڈ، ہریدوار لچھمن جھولا راہ وکھائیندا۔ تین جنم پھردا رسیا وانگ بھٹ، ساڈھے تین ماس گیڑ دوائیندا۔ اتم مائس جنم آیا ہتھ، پچھلی کرنی لیکھے لائیندا۔ آنتر باہر گیت ظاہر بتی دند اکو جپ، جیون جگت جگت جنائیندا۔ جو جن جانے اپنا آپ، تس پچھلا جنم نظری آئیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، پُورب لیکھا آپ سمجھائیندا۔ پُورب لیکھے جے ویکھنا نیناں، ہر نیناں دئے وکھائیا۔ صاحب ستگر دا متو کہنا، اکو اک سرنائیا۔ جنم جنم دا چکے دینا، دیونہار بے پرواہیا۔ سچ محلے اکو رہنا، گھر مندر دئے وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، پُورب جنم دا جانے لیکھا، مائس جنم پیا بھلیکھا، بن ستگر پُورے پڑدہ نہ کھئے اٹھائیا۔

جو اُچیا سو سب نے مرنا، تھر کھئے رہن نہ پائیا۔ لکھ چوراسی جوئی پھرنا، نت نت ویس وٹائیا۔ جو جن پئے ستگر چرناں،
 دوئے جوڑ اک سرنائیا۔ تس بھو جُکے اتم مرنا، ڈر نظر کھئے نہ آئیا۔ نیتر کھلے ہرنا پھرنا، نج نیتر کرے رُشنائیا۔ سچ محلے اکو وڑنا، رائے
 دھرم نہ دئے سزائیا۔ اچے پوڑے گرمکھ چڑھنا، گھر وجدی رہے ودھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور،
 سرشٹ سبائی دئے سمجھائیا۔ سرشٹ سبائی دئے سندیسہ، ہر ستگر بے پروا بیا۔ جنہاں بھلیا گُر پاربرہم نریشا، تنہاں پار نہ کھئے لنگھائیا۔
 اندج جیرج اُتبھج سینج چارے کھانی کھیڈا، کھیڈاں کھیل مُک کدے نہ جائیا۔ مرن توں بعد جو گرمکھ جانے بھیدا، سو ستگر پئے
 سرنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ساچی سکھیا اک درڑائیا۔ مرن لگا جو ہر ہر دھیائے، اک اُتر دھیان لگائیا۔ جوں
 وچ نہ پھیرا پائے، اجوئی رہت لئے ترائیا۔ جس دی آتم سو پرما تم اپنے لیکھے لائے، کایا ماٹی تن خاک ملائیا۔ ساچا ساتھی بن کے آئے، زرگن
 داتا وڈ وڈیائیا۔ کوٹ جنم دے پاپی لئے ترئے، جو اُتر نہ ہر نرائن اک دھیائیا۔ اوہ ویلا کسے ہتھ نہ آئے، کوٹن کوٹ بیٹھے دھیان لگائیا۔
 جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سچ سچ جنائیا۔ اُت رہے جے جگت واسنا، واسطہ جگت بندھائیا۔
 لیکھے لگے نہ کوئی سواسنا، مانس جنم نہ کھئے وڈیائیا۔ جنہاں صاحب ستگر اُتر وسیا ساتھنا، سو سکلا سنگ بنائیا۔ بھوئے سہائی انا تھان
 ناتھنا، دیناں ناتھ پھیرا پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، مرن پچھوں کرماں سیتی سب توں گیڑے پائیا۔
 ستگر پورا سو پہچانے، جس ستگر دیا آپ کھائیا۔ کسے ہتھ نہ آئے وڈ ودوانے، چوڈاں ودیا دئے دُہائیا۔ کھوجت کھوجت پھردے جنگل
 جوہ پہاڑ اُچ مکانے، نیتر نین دھیان لگائیا۔ رسنا جہوا گیت گوبند گانے گا گا ڈھولے راگ الاٹیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا
 کر، سچ پہچان سری بھگوان اپنے ہتھ رکھائیا۔ سچ پہچان دیوے گر آپ، ستگر وڈا وڈ وڈیائیا۔ آتم پرما تم جپائے ایکا جاپ، اُتر بھید دئے
 مٹائیا۔ زرگن سرگن نظری آئے ساک، سجن اکو اک اکھوائیا۔ جنم کرم دا میٹ پاپ، ڈرمت میل دھوائیا۔ زرگن جوت کرے پرکاش، گھر
 اندھ اندھیر گوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ستگر پورا اپنی بوجھ بوجھائیا۔ ستگر پورا وجائے ناد، دُھن آتمک راگ
 سُنائیندا۔ بھيو چُکائے برہم برہماد، برہمانڈ پڑدہ لاپندا۔ زرگن سرگن وکھائے سوانگی سوانگ، سانگ اپنا آپ رچائیندا۔ جو گرمکھ گرسکھ

ہرجن ہربہگت پرہ ملن دی رکھے تانگھ، تنہاں اپنا درس کرائیندا۔ جنم جنم دی پوری کرے مانگ، پورب لہنا جھولی پائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ستگر پورا بھیو چکائیندا۔ ستگر پورا کھولے اکھ، نچ نیتر نین کھلائیا۔ درشن دیوے ہو پرتکھ، بے آنت بے پرواہیا۔ لکھ چوراسی وچوں کر کے وکھ، گرمکھ اپنے نال ملائیا۔ لہنا دینا چکائے ہتھو ہتھ، جگت ادھار نہ کھئے رکھائیا۔ بہرم بھلیکھا کڈھے شک، شکوہ کھئے رہن نہ پائیا۔ اندر وڑ کے پوڑے چڑھ کے مندر کھڑ کے دیوے مت، گرمت اک سمجھائیا۔ ناڑ بہتر تین سو سٹھ ہاڈی لیکھے لائے رت، رتی رت ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ستگر پورا اپنا پردہ آپ اٹھائیا۔ ستگر پورا چکائے پڑدہ اوہلا، سری بھگوان وڈی وڈیائیا۔ نرگن سرگن بن وچولا، اپنا میل لئے ملائیا۔ ساچا راگ سنائے سوہلا، رسنا جہوا نہ کھئے ہلائیا۔ زرویر ہو کے بنے تولا، نام کنڈا ہتھ اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ستگر پورا اپنی بوجھ دئے سمجھائیا۔ ستگر پورا کھولے پڑدہ، دئی دوت پرے ہٹائیندا۔ ہرجن بچائے مات سڑدا، امرت میگھ اک برسائیندا۔ کرے کھیل ساچے نر ہر دا، ہر جو اپنا رنگ وکھائیندا۔ در درویش بنائے بردا، سیوک سیوک روپ وکھائیندا۔ اندر وڑ کے پلو پھڑدا، پھڑیا پلو نہ کھئے چھڈائیندا۔ گرمکھاں لہنا اپنی جھولی دھردا، گرسکھ روگ نہ کھئے جنائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ستگر پورا اپنا بھیو جنائیندا۔ ستگر پورے دی کون کرے پریکھیا، پریکھیا وچ کدے نہ آئیا۔ جگت نین کیسے نہ دیکھیا، دھئے لوچن لہے سرب لوکائیا۔ جنہاں دیوے کر کرپا اپنی سیکھیا، ساچا منتر اک پڑھائیا۔ تنہاں پوری کرے اچھیا، ترسنا ہور نہ کھئے ودھائیا۔ گھر مندر اندر ڈٹھیا، اندٹھڑا اپنا روپ وٹائیا۔ پورے ستگر دی ایہو پریکھیا، گرمکھ اپنی گود بہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا لہنا دئے جنائیا۔ ستگر پورا آد جگادی ایک، ایکنکار وڈی وڈیائیا۔ بھگت بھگوان دیوے ٹیک، نرگن سرگن دھار بندھائیا۔ سنت سہیلے لئے ویکھ، گر چیلے میل ملائیا۔ گرمکھاں کرے بڈھ بیبک، ڈرمت میل دھوائیا۔ گرسکھ لائے نہ مایا سیک، اگنی پوہ نہ سکے رائیا۔ پر م پُرکھ کرے ساچا ہیت، بتکاری اپنی دیا کمائیا۔ پہلوں گرمکھاں آپ لئے ویکھ، پھر اپنی بوجھ بوجھائیا۔ نام ندھانا کھولے بہیت، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ستگر پریکھیا اک درڑائیا۔

پُرکھ اکال بھيو دلالا، دین اپنی دیا کھائیندا۔ کریا کھیل اک نرالا، نرگن اپنی دھار چلائیندا۔ دُشٹ دمن پھڑ آپ اٹھالا، بھيو ابھيو
 کھلائیندا۔ پنج تت کایا تیرا دوشالہ، چولا چولے نال بدلائیندا۔ اک وکھائے سچي دھرمسالہ، ساچا مندر اک سہائیندا۔ گجری کرے تیری
 پرتپالا، تیغ بہادر تیری سیو کھائیندا۔ تیرا نور میرا نرالا، نیتز نظر کیسے نہ آئیندا۔ تیرا مارگ دساں سُکھالا، ساچی سکھیا اک سمجھائیندا۔
 جگ چلے اولڑی چالا، چال نرالی اک اپائیندا۔ تیرے زیر کال مہاکالا، دوئے سیو آپ لگائیندا۔ تیرا دوار سچکھنڈ سچي دھرمسالہ، در اکو
 اک وڈیائیندا۔ تیرا ناتا سنتاں بھگتاں نالا، اوچاں نیچاں بھيو چکائیندا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچا فرمان آپ
 سُنائیندا۔ سُن شبد میری گوہند دھار، گوہند رہیا جنائیا۔ ہر گوہند کھیل کرتار، کرتا اپنا رُپ وٹائیا۔ گوہند کرے سچ پیار، گوہند نظر
 کیسے نہ آئیا۔ گوہند وسے سچکھنڈ دوار، گوہند نرگن جوت اپائیا۔ گوہند جودھا سور بلی بلکار، بل اپنا آپ پرگٹائیا۔ گوہند ہر گوہند دوئے
 جوڑ کرے نِمسکار، پاربرہم پت پریشور پُرکھ اکال تیری سرنائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، گوہند
 اکو اک سُنائیا۔ گوہند پوت آپ نواجا، سری بھگوان دئے وڈیائیا۔ نرگن سرگن رچیا کاجا، کرتا اپنی کار کھائیا۔ بھوپن بھوپ راجن راجا،
 نر نرور شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ انحد ناد وجائے واجا، سُر تال نہ کھئے رکھائیا۔ لوک مات مار جہات، عرش فرش قُرس اپنا پھیرا پائیا۔
 جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، گوہند اکو اک سُنائیا۔ گوہند سٹ سٹ دُلا رے، سری بھگوان آپ
 جنائیندا۔ پُرکھ اکال تیرا سہارے، مہر نظر آپ اٹھائیندا۔ کلجگ اتم ویکھ وچارے، سمجھ وچ کیسے نہ آئیندا۔ ستجگ تریتا دواپر کلجگ
 گر اوتار پیر پیغمبر دیندا آیا لارے، بھيو ابھید نہ کیسے سمجھائیندا۔ وشن برہما شو کوئن کوٹ کھڑے دوارے، خالی جھولی سرب بھرائیندا۔
 عیسیٰ موسیٰ محمد اچی کوک کوک پُکارے، پروردگار بھيو ابھید آپ جنائیندا۔ مقالے حق سانجھا یارے، لاشریک سوبھا پائیندا۔ محبان بیدو
 بی خیر یا اللہ نور الابی اک چمتکارے، جلوہ اکو اک جنائیندا۔ پیر پیغمبر قُطب غوث مُلا شیخ جس پسا رے، شرع شریعت ونڈ
 ونڈائیندا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی سکھیا سکھ درڑائیندا۔ دُشٹ دمن دا رُپ گوہند،
 گوہند گوہند وچ سمایا۔ ہرکھ سوگ نہ کھئے چند، چنتا غم نہ کھئے رکھایا۔ داتا دانی گئی گہند، گہر گمبھیر آپ اکھوایا۔ بدلنہارا تقصیر تدبیر،

تقدیر اپنے ہتھ رکھایا۔ ہتھ پھڑا اک شمشیر، کھنڈا کھڑگ نام چمکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، گر چیلاروپ وٹایا۔ گر سترگر بنیا پُرکھ اکال، پرہہ وڈا وڈا وڈیائیایا۔ چیلاروپ دین دیال، گر گوبند میل ملائیایا۔ سجن سہیلا ہو کرپال، اپنی دھار دکھائیایا۔ اچرج کھیل کھیلا وچ سنسار، سمجھ کسے نہ آئیایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنی دھاواروپ آپ اٹھال، اپنالال آپ اپٹایا۔ گوبند بنیالال، ہر لالان وڈا وڈیائیایا۔ کلجگک بنا جگت دلال، ساچا وقت سہائیایا۔ بھیو ابھیدا رکھ سنہال، سمجھ وچ نہ کسے ٹکائیایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، آد پُرکھ ایکاہر اپنا بھیو اپنا بہیت اپنا بہیت اپنا نیت نوت اپنے رہیا سمجھائیایا۔ ہر گوبند آپ جنایا اے۔ بھیو ابھیو کھلایا اے۔ سٹ ڈلار بنایا اے۔ لوک مات گھلایا اے۔ ساچا راہ چلایا اے۔ پنچم جوڑ جڑایا اے۔ چار ورن رنگ رنگایا اے۔ اٹھاراں برن ڈیرہ ڈھاپیا اے۔ ایکامندر سچ وسایا اے۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پُرکھ اکال کھیل رچایا اے۔ گوبند سورا ناؤں دھرایا اے۔ حاضر حضورا ویکھ وکھایا اے۔ دُور نیڑا پندھ مکیا اے۔ جگ جھپڑا آپ مکیا اے۔ کھلا وہپڑا آپ کرایا اے۔ غریب نائیاں ہتھ کے بیڑا پار لنگھایا اے۔ تیرا میرا اکو رنگ وکھایا اے۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پُرکھ اکال اکو سٹ وڈیایا اے۔ اکو سٹ وڈیواں گا۔ گوبند تیرا راہ وکھاواں گا۔ دو جہانناں آپ وکھاواں گا۔ سرشٹ سبائی پڑدہ لاپواں گا۔ ساچا بردا اک بناواں گا۔ گھر گھر دا راہ وکھاواں گا۔ چار ورن اک بناواں گا۔ ساچی سرن اک رکھاواں گا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، تیرا ساچا میل ملاواں گا۔ تیرا ساچا میل ملاویگا۔ پُرکھ ابناسی دیا کھویگا۔ مہربان پھیرا پھیرا پھیرا پھیرا پھیرا لیکھا ویکھ وکھاویگا۔ مات پت نال ملاویگا۔ پوت ساچی گود بہاویگا۔ گرمکھ سجن آپ اٹھاویگا۔ سرسے والے جوڑ جڑایا اے۔ ماچھوواڑے لہنا لہن مکاویگا۔ ستھر یارڑا اک ہنڈاویگا۔ اکھر اکو اک پڑھاویگا۔ وکھر کوئی رہن نہ پھیرا پھیرا پھیرا پھیرا پھیرا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا کھیل اک رچاویگا۔ ساچا کھیل اک رچائیگا۔ پُرکھ ابناسی پھیرا پھیرا پھیرا پھیرا پھیرا۔ تیرا تہ نہ کھتے وکھائیگا۔ پنج تہ نہ کھتے دسائیگا۔ کایا رت نہ کھتے جنائیگا۔ بڈھ من مت نہ کھتے رکھائیگا۔ پُرکھ سمرتھ تیرا بنس روپ وٹائیگا۔ ساڈھ تہ ہتھ سمبل نگر کر پرگٹ، سچ دوارے آپ بہائیگا۔ تیرا کھیل الکھنا الکھ، لکھ لکھ لیکھ نہ کھتے مکاٹیگا۔ تُوں میرا میں تیرا دوہاں دا اکو

پکھ، دوجی ونڈ نہ کھئے ونڈائیکا۔ لکھ چوراسی بائے نتھ، نام ڈوری اک اٹھائیکا۔ ذات پات میٹ مٹائیکا۔ گر اوتار پیر پیغمبر بھگت بھگوان کر اکتھ، ساچا در اک سہائیکا۔ دو جہان سری بھگوان اک جنائے نام الکھ، پُرکھ اکال اکو ایشٹ نظری آئیگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچے ست مان دوائیکا۔ گوبند کہے پرہو جد آوینگا۔ کی اپنا روپ وٹاوینگا۔ کون کوٹ میل ملاوینگا۔ کون جوت نور رُشناوینگا۔ کون بنک دوار سہاوینگا۔ کون ڈنک نام وجاوینگا۔ کون انک مات چلاوینگا۔ راؤ رنگ پکر اٹھاوینگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، بھیو ابھیدا کون کھلاوینگا۔ گوبند آنت ویلے جد آواں گا۔ تیرا شبدی روپ وٹاواں گا۔ نہکلنک آپ اکھواواں گا۔ سمبل نگر اک وڈیاواں گا۔ ٹلے چڑھ کے ناد وجاواں گا۔ دو جہان ویکھ وکھاواں گا۔ آپ نظر کیسے نہ آواں گا۔ گر مکھ ورلے پھڑ اٹھاواں گا۔ نیر نین کھلاواں گا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، کلجگ اتم شبد روپ جناواں گا۔ کلجگ اتم شبد دھار، گر گوبند ملے وڈیائیا۔ تتوت نہ کھئے پساں، ہڈی رت نظر نہ آئیا۔ نرگن جوت نور اُجیار، نورو نور نور پرگٹائیا۔ ساچا ناد شبد دھنکار، دھر دی بانی بان لگائیا۔ کرے کھیل اگم اپار، الکھ اگوچر وڈ وڈیائیا۔ سمجھ سکے نہ کھئے سنسار، بھیو ابھید نہ کھئے کھلائییا۔ پڑھ پڑھ تھکے جیو گوار، پڑھیاں ہتھ کیسے نہ آئیا۔ عیسیٰ کہے کون ویلا پرگٹ ہوئے میرا باپ، نرگن اپنا روپ وٹائیا۔ محمد کہے میرا آوے سانجھا یار، وڈ امام پھیرا پائیا۔ موسیٰ کہے میرا سچ اسلام، ساچی سکھیا دئے درڑائیا۔ نانک گوبند دے کے گئے پیغام، دو جہاناں حکم منائیا۔ وید ویاسا لکھ کے گیا بیان، پوت سپوتا براہمن گوڑا اُچے ٹلے پربت اپنا پھیرا پائیا۔ وشنوں وشو کرے دھیان، واستک اکو راہ تکائیا۔ برہما پاربرہم چرن کول ویکھے مہان، چاروں کنت نین اٹھائیا۔ شنکر بھولا ناتھ ہوئے حیران، ہتھ ترسول رہیا سٹائیا۔ گوبند روپ کوئی نہ سکے پہچان، گوبند شبد روپ اکھوائیا۔ تیرا میرا تیرا اک گیان، سری بھگوان کرے پڑھائیا۔ ایہ مندر ساڈھے تین ہتھ مکان، جس دا بناونہارا نظر کیسے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، پوت سپوتا اکو اک پرگٹائیا۔ جگ چوکری شبدی نعرہ، گر اوتار گئے لگائیا۔ نرگن کھیل اپر اپارا، نراکار آپ کرائیا۔ سرگن دیندا رہیا سہارا، بھیو ابھیدا دئے کھلائییا۔ برہما ست کر پیارا، سنت کمار دئے وڈیائیا۔ براہ روپ دھر نیارا، یکے پُرش ویس وٹائیا۔ حیکریو کر پساں، نر نرائن

کھیل کرائیا۔ دتا ترے کر اُجیارا، کپل مَن سوہیا پائیا۔ رکھپ دیو بہر بہنڈارا، پرتھو اپنی خبر سُنائیا۔ متس کھیل جل دھارا، کچھپ اپنا رنگ رنگائیا۔ دھنتر کھول آپ کواڑا، باون اپنا راہ چلائیا۔ ہنسا بول سچ جیکارا، نر سنگھ پڑدہ ربیا اُٹھائیا۔ لیکھا جانا دُھر دربارا، نر نرائن سیو کھائیا۔ ہری ہر ہو اُجیارا، دھرو کرے پڑھائیا۔ پرس رام دئے سہارا، رام رکھناتھ سنگ نبھائیا۔ وید ویاسا بن لیکھارا، باران اکھشر کر کے گیا پڑھائیا۔ مُکند منوسر لکھمی نرائن نور اُجیارا، کاپنا کرشنا بنسری نام وجائیا۔ گیتا گیان بھگت ادھارا، اٹھ دس جوڑ جڑائیا۔ ساچا کھیل وچ سنسارا، بودھ اگادھا دئے سمجھائیا۔ موسیٰ جلوہ نور ویکھ اپارا، آپ اپنا گیا بھلائیا۔ عیسیٰ بول حق نعرہ، حقیقت گیا سمجھائیا۔ محمد میلا پروردگارا، چار یاری سنگ دھرائیا۔ نانک ویکھ سچکھنڈ دوارا، نام ست کری پڑھائیا۔ گوہند پُرکھ اکال ملیا میت مُرارا، میتا کو نظری آئیا۔ فتح بول سچ جیکارا، اُچی کوک گیا سُنائیا۔ کبیر جُلاہا جا پُکارا، تُو ہی تُو راگ الائیا۔ ستجگ تریتا دوپر کلجگ کھیل ہندا ربیا نیارا، کوئن کوٹ نام صفتی صفت صلاحیا۔ آد شکت کر پیارا، چتربھج ملی وڈیائیا۔ اوم ست ست ورتارا، برہم تتو تت اپائیا۔ تت تت کنارہ، تتو راہ سرب جنائیا۔ چار ورن لگا ربیا اکھاڑا، کھتری براہمن شوڈر ویش ونڈ ونڈائیا۔ پُرکھ ابناسی گھٹ گھٹ واسی سچکھنڈ بیٹھا وینہدا ربیا نظارہ، نرگن سرگن اپنی دھار چلائیا۔ چارے ویداں دے بہنڈارا، چارے جگ کری گڑمائیا۔ چارے کھانی کر پسارا، انڈج جیرج اُتہج سیبج ونڈ ونڈائیا۔ چارے بانی بول جیکارا، پرا پسنتی مدھم بیکھری آپے گائیا۔ شاستر سمرت دے سہارا، ساچی سکھیا اک درڑائیا۔ پُران اٹھاراں پران ادھارا، پُران پرانی گیا جنائیا۔ انجیل قرآن تیس بتیسا نعرہ، کلمہ کائنات سمجھائیا۔ دین مذہب ورتدا ربیا ورتارا، ابناسی کرتا اپنا راہ چلائیا۔ نو سو چورانوے چوکڑی جگ نو چار دیندا ربیا سب نوں لارا، بے آنت بے پرواہ سری بھگوان اک اکھوائیا۔ جس دا آد روپ سو، ست پُرکھ نرنجن بیٹھا ہو، اپنا ڈھوا دیوے ڈھو، وست امولک آپ پرگٹائیا۔ نرگن جوت رُشنائی لو، نور ظہور آپ کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، آد آد آد لیکھا، آنت آنت دئے جنائیا۔ سو پُرکھ نرنجن ہو اُجیارا، ہر سٹح پرکاس کرائیا۔ ہر پُرکھ نرنجن بھیو نیار، انہو اپنی کار کھائیا۔ ایکنکارا وڈ بلکار، بلدھاری آپ ہو جائیا۔ آد نرنجن جوت پسار، جوت جوت ڈگمگائیا۔ ابناسی کرتا وڈ مہربان، ہر مہربان ہو آئیا۔ سری بھگوان وسنہار ٹھانڈے

دربار، گھر اپنا آپ پرگٹائیا۔ پاربرہم پرہہ بھیو نیار، بھیو ابھیدا آپ جنائیا۔ ساچے تخت بیٹھ سچی سرکار، شاہ پاتشاہ ناؤں رکھائیا۔ در
 درویش بن چوہدار، دُھر فرمانا حُکم الایا۔ اپنی اچھیا کر پردھان، ساچی سکھیا لئیے پرگٹائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 نرگن نرگن ویس وٹائیا۔ نرگن سو سو پُرکھ اکال، اکل کلا اکھوائیندا۔ آپے دین آپ دیاں، دیاوان آپ ہو جائیندا۔ آپے مندر آپے
 دھرمسال، سینگھاسن آسن ڈیرہ لائیندا۔ آپے کرے اپنی پرتپال، پرتپالک اپنی دھار چلائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 آپ اپنا کھیل کرائیندا۔ اپنا کھیل کرے کرتار، اپنے ہتھ رکھے وڈیائیا۔ لیکھا جان پُرکھ نار، نر نرائن سیج ہنڈھائیا۔ آپے جننی بن کے جنے
 سُت دُلاں، شبدی پُت آپ پرگٹائیا۔ پُوت سپُوتا کر کے خبردار، ساچی سکھیا دئے درڑائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 سو اپنی کار کماٹیا۔ سو پُرکھ اگم، اگمڑی کار کماٹیندا۔ اپنی دھاروں آپے جم، وشو اپنا بھیو کھلاٹیندا۔ وشنوں نُور سِری بھگون،
 واستک اپنا رنگ وکھائیندا۔ آپے نُور آپے چن، جوتی جوت ڈگمگائیندا۔ آپے وست آپے دھن، دیونہار آپ ہو جائیندا۔ آپے راج آپ
 راجان، شہنشاہ اپنا حُکم ورتائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر سندیسہ آپ سُنائیندا۔ آپے وشو وشنوں دھار،
 بھگون اپنی کارے لائیا۔ نرگن سرگن کھیل اپار، نراکار ساکار ویس دھرائیا۔ آپے سیوک سیوادار، سیوا ساچی سیج جنائیا۔ اکو دسے
 کھول کوار، بھیو ابھید دئے جنائیا۔ تُوں میرا میں تیرا پیار، پریم پریتی اک رکھائیا۔ وشنوں اگوں کہے پکار، پرہہ اگے سیس جھکائیا۔ تیرا
 میرا اک دوار، گھر اکو نظری آتیا۔ تُوں شہنشاہ شاہ پاتشاہ ہوں فرمانبردار، سد تیرا حُکم منائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا
 کر، ساچا بھیو دئے جنائیا۔ وشنوں بھیو دسے بھگوان، ہر جو ہر ہر آپ جنائیندا۔ تیری جھولی پاواں دان، اپنی وست وچ ٹکائیندا۔
 تیرے آتر کول نشان، کول کولا آپ کھلاٹیندا۔ ناتا جوڑے مہربان، بدھاتا اپنی گنڈھ پوائیندا۔ پاربرہم برہم کھیل کرے مہان، جوتی
 جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا کھیل آپ رچائیندا۔ وشن برہما کھیل رچا، ساچی دھار جنائیا۔ شنکر میلا سہج سُبھا، سُن
 اگم دھواں دھار درڑائیا۔ ساچا حُکم سِری بھگون، گر چیلا آپ سُنائیا۔ سچ سندیسہ سُنو بن کن، سو صاحب آپ سمجھائیا۔ جوتی
 جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نرگن سرگن سرگن نرگن اپنی کار جنائیا۔ وشنوں تیرا کھیل اپار، ہر کرتا آپ جنائیا۔ سرگن سرگن

کر پَسار، برہاویتا نالِ مِلائیآ۔ برہم برہم برہم ادھار، کرے سچ گڑمائیآ۔ شنکر دیوے اک ہنتھیار، ترے ترے لیکھا مۄل چُکائیآ۔ جُگ چوکرئی بیتن چار چار، چار چار نوؤ نوؤ اپنی گنڈھ پوائیآ۔ تِن پَنج اُچے سرب سنسار، گھٹ گھٹ آسن تیرا ڈیرہ لائیآ۔ دیونہار وڈ بھنڈار، بھنڈاری کھیل کرائیآ۔ برہمے تیری برہم دھار، نۄر نۄر رُشنائیآ۔ جوتی جوت سرۄپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی سیکھیا ربیا دِرڑائیآ۔ وِشنۄن منگے اِکو منگ، در ساچے سیس جھکایآ۔ کون ویلا پرہہ چڑھے رنگ، آپ اپنے نالِ مِلائیآ۔ نِرگن سرگن دوویں کھیل کرے سۄرے سربنگ، شاہ پاتشاہ اپنا ویس وٹایآ۔ تیرا نۄر چمکے ساچا چند، جوتی جوت ڈگمگایآ۔ تیری دھار کوٹ برہمنڈ، برہمنڈ کھنڈ تیرا راہ تکایآ۔ تیرا لہنا جیرج انڈ، اُتُبھج سیتج ونڈ ونڈایآ۔ تیرا رۄپ وچ ورہنڈ، سرگن اپنی کار کمایآ۔ گر اوتار تیرا گاون چھند، پیر پیغمبر راگ الایآ۔ ستجگ تریتا دواپر کلجگ جائے لنگھ، تھر کھے رہن نہ پایآ۔ جوتی جوت سرۄپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، چار جُگ تیرا لوک مات کوٹن کوٹ نام صفت صلاحیا۔ سِری بھگوان دسے ہر میت، ایکا ایک جنائیآ۔ ہنگ برہم میرا بنے شریک، شِرت لوک مات ودھائیآ۔ نِرگن پرگٹ ہوئے اتیت، ترے گن اتیتا پھیرا پائیآ۔ نام جیائے اِک انڈیٹھ، سو پُرکھ نِرجن وڈ وڈیائیآ۔ ہنگ برہم گائے گیت، تۄن میرا میں تیرا آتم پر ماتم ناتا اِک وکھائیآ۔ جوتی جوت سرۄپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، مہاراج اِکو نۄر نظری آئیآ۔ مہاراج ہووے بھگونت، دۄجا نظر نہ کھے آئیندا۔ شیر بن کے لکھ چۄراسی بنائے بنت، نام اپنا بھبک لگائیندا۔ سِنگھ ہو کے ویکھے جیو جنت، بھے بھو سرب رکھائیندا۔ وِشنۄن سیوا کرے بے آنت، گھر گھر اندر ویکھ وکھائیندا۔ سِری بھگوان سب دا کنت، لکھ چۄراسی سیج ہنڈائیندا۔ کلجگ ویکھے اتم آنت، لوک مات پھیرا پائیندا۔ ستجگ مہا جنائے آگت، بھو ابھیدا آپ گھلائییندا۔ آتم پر ماتم سب دا منت، سوہنگ ڈھولا راگ الائییندا۔ جوتی جوت سرۄپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، وڈ پرتاپی وِشن سرب ویاپی، بھگون اپنی کارے لائییندا۔ وِشنۄن بھگوان کار کماؤندے، جُگ چوکرئی سیو کھائیآ۔ سدا سدا سد اپنا نام جناؤندے، گر اوتار رہے جس گائیآ۔ سرشٹ سبائی لکھ چۄراسی ویکھ وکھاؤندے، ویکھنہار نظر نہ آئیآ۔ کلجگ آنت اپنی کل ورتاؤندے، اکل کل وڈی وڈیائیآ۔ ساچا ڈھولا اِک سناؤندے، دو جہاناں وجے ودھائیآ۔ آتم پر ماتم میل ملاؤندے، وِشنۄن بھگوان ہوئے

گرمائیا۔ جنم مرن وچ اوہ کدے نہ آؤندے، جنہاں ملیا بے پرواہیا۔ چار ورن نہ ونڈ ونڈاؤندے، کھتری براہمن شوڈر ویش نہ کھئے رکھائیا۔ سب دا مارگ اکو لاؤندے، لا لا رہے وکھائیا۔ چوڈاں لوکاں کُنڈا لاہندے، پڑدہ رہے اٹھائیا۔ رام کرشن اپنے رنگ رنگاؤندے، براٹ روپ آپ وکھائیا۔ وشنوؤں کہندے کیوں جیو جنت شرماؤندے، بن وشنوؤں سرشٹ وچن کھئے نہ آئیا۔ بھگوان اپنی دھار بندھاؤندے، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، وشنوؤں بھگوان دا وشو نعرہ، جیو جنت سادھ سنت سب توں لگے پیارا، گر اوتار پیر پیغمبر رل مل سارے رہے گائیا۔ پیر پیغمبر لاون نعرہ، اچی کوک کوک سُنائیا۔ وشنوؤں بھگوان سرب پیارا، جگ چوکرئی کھیل وکھائیا۔ وسدا رہے ہر گھٹ دوارا، خالی نظر کھئے نہ آئیا۔ کلجگ اتم چار جگ دا میٹے پواڑا، پچھلا لیکھا سرب اپنی جھولی پائیا۔ آگے اتم پرماتم پاربرہم برہم جنائے اکو نعرہ، حق حقیقت ویکھ وکھائیا۔ اتم پرماتم پنڈت پربودھے، اندر کایا مندر کھوج کھوجائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نعرہ لائے ایکو ایک، آد جگادی سب دی ٹیک، سہارا اکو اک جنائیا۔

پُرکھ اکال دی ساچی شکتی، آد جگاد رکھائیا۔ جن بھگتاں بخشے پریم بھگتی، بہاونا اکو اک ودھائیا۔ آگ نہ لگے پنج تت بوند رکتی، دین مذہب نہ کھئے لڑائیا۔ گرمکھ بنائے ساچے ویکتی، بیوہ روپ نہ کھئے رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی شکتی نام سمجھائیا۔ ساچی شکتی دیوے نام، جس جن اپنی دیا کھائیندا۔ تس انتر ملے رام، بہرم بھلیکھا دُور کھائیندا۔ گوبند نظری آئے سچ نشان، دھرم دوارے آپ جھلائییندا۔ اگنی تیج نہ کھئے بہان، سیتل دھار نہ روپ وکھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی شکتی اک جنائیندا۔ ساچی شکتی دیونہار، ایکا بوجھ بوجھائیا۔ چار ورن کرو پیار، گھر ساچے وجے ودھائیا۔ دُھر دی دھار لئے سنسار، اگیان اندھیر رہن نہ پائیا۔ گر تیغ بہادر سکھیا گیا سکھال، ساچی سکھی اک وڈیائیا۔ گرؤ ارجن تتیاں لوحاں گیا بال، بالو ریت سیس پوائیا۔ گرمکھ آگے رہے نہ کھئے انجان، ساچی سکھیا اک درڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی شکتی اکو

بھگتن جھولی پائیا۔ شکتی کہے میں روواں نت، نیتر نین نیر وپائیا۔ میرا چھڈ کے گئے سارے بت، پریم پریتی نہ کھئے رکھائیا۔ من واسنا اندر گئے ٹک، ساچا در نہ کھئے گھلائیآ۔ جگت وبارے گئے وک، اپنی قیمت کیسے نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ساچی شکتی دیوے گرمکھ گھر، جس اپنا میل ملائیآ۔ جنہاں میل ملایا آن، سو خوشی رہے منائیآ۔ بھانا منیا اک وچ جہان، باقی گولیاں تیراں نال ڈرائیا۔ بکالیوں نکلنا ہویا مہان، مٹمکھ چاروں طرف گھیرا پائیا۔ تارو سنگھ نوں اندر وڑ کے پچھو کتھے ملے بھگوان، کون کوٹے ہوئے سپائیآ۔ جن بھگتاں ملے شکتی دان، ستگر اپنی نور جوت دھرائیا۔ نہ کوئی شرع نہ ایمان، شریعت وچ کدے نہ آئیآ۔ سرب جیاں دا اک بھگوان، گردیو اک ہو جائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، کرنی کار کرتا اپنے ہتھ جنائیآ۔

ہر حصہ پائے بھارت کھنڈ، بھاوی آپ جنائیآ۔ ویہ سو اٹھارن بکرمی پہلی چیت راشٹریٹ دے کے آیا اک چنڈ، پرچنڈ روپ جنائیآ۔ سیاست ہون لگی رنڈ، وراثت کھئے نظر نہ آئیآ۔ اتم سب دا ٹٹنا گھمنڈ، ہنکار چلے نہ کھئے چٹرائیا۔ تیرے نال پا کے چلیا بندھ، ڈوری اکو نام بندھائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، بھارت کھنڈ دیا کھائیآ۔ بھارت کھنڈ آونا بھار، ڈیڑھ سال پہلے دتا جنائیآ۔ تھادی رچھا کرے نرنکار، ایسے کر کے ننگی تلوار رہیا پھڑائیآ۔ آگے سرت لینی سنبھال، ساچی سکھیا رہیا جنائیآ۔ کیرپا کرے آپ مہربان، مہر نظر اٹھائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، اپنا دسے ساچا حصہ، سرشٹ سبائی کیسے نہ دسا، بن نیتراں رہیا جنائیآ۔

ایہ تہ تن دا نہیں ناتا، تن پورن سنگھ اکھوائیا۔ کرے کھیل پُرکھ بدھاتا، اپنا حکم سنائیآ۔ لیکھا جانے جوتی جاتا، شبدی شبید کرے پڑھائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کرے کھیل ساچا ہر، حکمے اندر حکم منائیآ۔

آد آنت اِکو نام سچ، سچ سچ وڈیائیا۔ آتم پر ماتم میلا ست، ست ست سمائیا۔ پاربرہم برہم ناتا ست، ست ست وجے ودھائیا۔
 کایا مندر اندر ملے بھگوان ست، ست ست دھام وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سچ ست اِکو رنگ رنگائیا۔ آتم
 ست برہم ست، پاربرہم دئے وڈیائیا۔ رام ست کرشن ست، سد بخشے ست ست ست وڈیائیا۔ نانک ست گوہند ست، ست پُرکھ
 نرنجن ست ست سمجھائیا۔ جنہاں ملی اک برہم مت، پاربرہم پرہ گھر گھر ویکھن چائیں چائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا
 کر، وکھاو نہارا ساچا گھر، گھر سچ اک سہائیا۔ گھر سچ مندر سچ تن سچ من سچ جن سچ راگ رنگ سچ ہنگ برہم سچ، پاربرہم
 بھلنا سدا است،

پورب جنم ستگر ہتھ، سدا سد دیا کھائیندا۔ سو دیوے سوہنگ وتھ، جو سوہنگ روپ سہائیندا۔ آتم جنائے اک الکھ، پر ماتم
 بھو چکائیندا۔ بن ستگر پورے کیسے نہ ملیا ایہ حق، حقوق ہتھ نہ کیسے پھڑائیندا۔ جنہاں نوں اپنے اتے ہووے شگ، سو دو جیاں سنسا
 نہ کھئے چکائیندا۔ اوانگ سوہنگ سارے جپ جپ گئے تھک، منزل سچ نہ کھئے پچائیندا۔ کلجگ ویلا آیا وقت، بے پرواہ اپنی دھار
 وکھائیندا۔ اِکو آتم پر ماتم میلن آیا فقط، فقرہ اپنا نام سناؤندا۔ سوہنگ سو ساچا شبد، آد جگاد جگ چو کڑی سدا سدا رہائیندا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچا جاپ دیوے آپ، پورب لیکھا مٹائے تن پاپ، پت پت پت آپ کرائیندا۔ سوہنگ سو سارے
 گاؤندے، رسنا جہوا راگ الاٹیا۔ آتم پر ماتم گرمکھ ورلے میل ملاؤندے، ایکا دوآ بھو چکائیا۔ ساچا مندر اک سہاؤندے، گھر دیک جوت
 ہوئے رُشناٹیا۔ انحد نادی راگ سناؤندے، رسنا جہوا نہ کھئے بلاٹیا۔ پت پریشور گھر وچ پاؤندے، گرہ مندر وجے ودھائیا۔ ساچی سیج
 اک ہڈھاؤندے، نار کنت روپ وٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سوہنگ روپ سو اکھواؤندے،
 جو پرم پُرکھ وچ سہائیا۔ سو پُرکھ دی سوہنگ دھار، ست ست آپ جنائیندا۔ سو کہے میں وڈ بلکار، بل اپنا آپ رکھائیندا۔ ہنگ کہے
 میں تیرا یار، جگ جگ یاری تیرے نال رکھائیندا۔ سو کہے میرا کھیل اپار، سمجھ کیسے نہ آئیندا۔ ہنگ کہے میرے بن نہ تیرا ہوئے پسار،

تیرا رُوپ نظر کھئے نہ آئیندا۔ دوہاں دا جھگڑا مکے وچ سنسار، تُوں میرا مِیں تیرا آتم پر ماتم پر ماتم آتم اپنا ویس وٹائیندا۔ سو کہے مِیں ساکھیات، ہتھ میرے وڈیائیا۔ ہنگ کہے مِیں تیری ذات، تیرے وچوں نُوں رُشنائیا۔ سو کہے مِیں کھلاپات، کول نین اکھوئیا۔ ہنگ کہے میرا تیرے چرن کول جُڑیا نات، ناتا سکے نہ کھئے تڑائیا۔ اوہ اکھر نہیں جیہڑے تکے جان نال قلم دوات، سوہنگ اوہ جو برہم پاربرہم وچ سہائیا۔ سو کہے مِیں ساچا سورا، سورا پیر اکھوئیندا۔ ہنگ کہے مِیں تیرا نورا، برہم رُوپ وٹائیندا۔ سو کہے مِیں ظاہر ظہورا، دو جہاناں نظری آئیندا۔ ہنگ کہے مِیں پچنی پورا، سدا سدا سد تیرا راگ الئیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نر ناری اپنا رُوپ وکھائیندا۔

سادا ایشٹ دیو آپ، اپنے وچ سہائیا۔ جس دا نہ مائی نہ کوئی باپ، گودی گود نہ کھئے اٹھائیا۔ نہ روگ نہ کوئی سنتاپ، دُکھ درد نہ کھئے جنائیا۔ نہ پوجا نہ کوئی پاٹھ، کرے نہ کھئے پڑھائیا۔ جس دا ناؤں پُرکھ آد، سو سوامی اک اکھوئیا۔ اُس دی دھار ساکھیات، ساکھیات وچ سہائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایشٹ ایشٹ وچ وکھائیا۔

* پہلی ہاڑ ۲۰۲۰ بکرمی ہر بہگت دوار جیٹھووال *

سچکھنڈ دی ساچی دھار، پُرکھ نرنجن آپ چلائیندا۔ نرگن نرور بے عیب پروردگار، نورو نورو دھرائیندا۔ مقامے حق ہو تیار، سچ سنگھاسن سوہا پائیندا۔ محل اٹل اُچ منار، جوتی جاتا ڈگمگائیندا۔ شاہو بھوپ بن سکدار، شہنشاہ اپنی کل ورتائیندا۔ دھر سندیسہ دیوے ایکار وار، ایکنکار ایک حکم جنائیندا۔ جگ چوکڑی کھئے نہ ہوتے میٹھار، کرنی ہر نہ کھئے اُٹائیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر دوئے دوئے جوڑ کرن نِسکار، سجدہ سپس سرب جھکائیندا۔ وشن برہما شو بن بھکار، در درویش رُوپ وٹائیندا۔ بہگت بھگوان منگے دیدار، نِج نیتر نین درشن چاہندا۔ سنت سجن منگن چرن دھوڑی چہار، مستک ٹکا تلک لگائیندا۔ گرمکھ کہن ملے پرہہ سانجھا یار، میت

پیارا اِکو نظری آئیندا۔ گرسکھ اُچی کوک کوک کرن پکار، سوہلا ڈھولا اِکو راگ سمجھائیندا۔ تولا بنے آپ نرنکار، نام کنڈا ہتھ اُٹھائیندا۔
 دھرم دوارے بول جیکار، ساچی دھار اِک وکھائیندا۔ کرے کھیل اگم اپار، الکھ اگوچر اپنی کار کھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ
 اپنی کِریا کر، ساچی کرنی آپ کھائیندا۔ سچکھنڈ نواسی ہر سلطان، سُت دارا ویکھ وکھائیا۔ سورپیر وڈ بلوان، مہابلی ناؤں دھرائیا۔ دو
 جہان ہو پردھان، پُری لوہ ڈنک وجائیا۔ برہمنڈ کھنڈ بن حُمران، دُھر سندیسہ اِک سُنائیا۔ کھیلے کھیل سِری بھگوان، بھيو اہیدا اپنے
 ہتھ رکھائیا۔ جُگ چوکڑی ہو پردھان، سچ پردھانگی اِک کھائیا۔ شبد نام صِفت گیان، ناؤں نرنکارا آپ درڑائیا۔ آتم پرما تم کر پروان،
 سچ پروانہ اِک سمجھائیا۔ پاربرہم برہم دیوے اِک دھیان، اِشٹ دیو اِکو نظری آئیا۔ محل اٹل سہائے اِک مکان، مندر اِکو رُپ دسائیا۔
 شبد اناد جنائے سچّی دُھن کان، راگ ناد نہ کھئے وجائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچکھنڈ نواسی اپنی دیا کھائیا۔
 سچکھنڈ نواسی پورن بھگونت، نرگن نر ہر نرائن آپ اکھوائیندا۔ آد جُگادی بن بن کنت، لکھ چوراسی سیج ہنڈائیندا۔ بودھ آگادھا منیا
 منت، ناؤں نرنکارا آپ پڑھائیندا۔ لکھ چوراسی جیو جنت، نرگن سرگن ویکھ وکھائیندا۔ آتم پرما تم ناتا نار کنت، گھر ساچے جوڑی جوڑ
 جڑائیندا۔ مہربان چاڑھنہارا رنگ بسنت، کایا کپڑ تن رنگ وکھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچکھنڈ دوارے
 ساچی کھیل کرائیندا۔ سچکھنڈ دوارے بہ جگدیش، جگدیشر اپنا حُکم ورتائیا۔ ایکا چھتر جھلے پرہہ سیس، سیس تاج اِک ٹکائیا۔ اِکو
 نام اِکو کلمہ اِکو منتر شبد حدیث، اِکو کرے سچ پڑھائیا۔ اِکو کھیل بیس بیس، بستہ سب دا ربیا بندھائیا۔ نظری آئے صاحب اتیت،
 ترے گن ناتا ربیا ٹڑائیا۔ بلدھاری جائے جیت، باؤن بھيو کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سد دیونہار وڈیائیا۔
 سچکھنڈ در سوہے وڈا، سو صاحب آپ سہائیندا۔ جس گھر وسے بڈھا نڈھا، بال پردھ ونڈ نہ کھئے ونڈائیندا۔ جس دی ستر پورے
 اپنے ہتھ رکھائی حد، دوسر نظر کسے نہ آئیندا۔ پریم پیار نرگن نرور نرنکار نرنکار اِکو ڈھولا اِکو چھندا، بن راگ ناد الاٹیندا۔ نہ سورج نہ
 کوئی چندا، منڈل منڈپ نہ کھئے وکھائیندا۔ نہ کنارہ نہ کھئے کنڈھا، آر پار نظر کسے نہ آئیندا۔ نہ دیوت نہ مانس نہ منکھ نہ بندہ، بے پرواہ اگم
 اتھاہ نرگن جوت ڈگمگائیندا۔ نہ اُجل نہ ہوتے گندہ، سوچھ سرُپ رُپ پرگٹھائیندا۔ نہ چنگا نہ کوئی مندا، ہٹ قیمت کوئی نہ پائیندا۔ نہ

سُہاگی نہ اوہ رنڈا، نہ ہر اکو دھار جنائیندا۔ نہ کھاٹ نہ کھٹیا نہ کوئی منجا، چارپائی نہ کھئے سُہائیندا۔ نہ درویش نہ بھکاری نہ وست کوئی
 منگا، دوئے جوڑ واسطہ کھئے نہ پائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سچکھنڈ دوار اک سمجھائیندا۔ سچکھنڈ تیرا کھیل اپارا،
 اپرپر آپ جنائیا۔ نرمل دیا جوت اجیارا، تیل باقی کھئے نہ پائیا۔ نہ کوئی ویکھے جیو سنسارا، لکھ چوراسی تین نظر نہ آئیا۔ نہ کوئی پاوے
 ہوئے کنارہ، گپت ظاہر اندر باہرا بھیو کیسے نہ آئیا۔ راج راجان شاہ سلطان جگ نیتروون زارو زارا، دھیرج دھیر نہ کھئے دھرائیا۔ گرہ
 مندر گھٹ ملے نہ میت مرار، در نظر کھئے نہ آئیا۔ چار گنٹ دہ دشا دسے دھندھوکارا، ساچا چند نہ کھئے چمکائیا۔ ہر کا نام نہ ملے کیسے
 ہٹ ونجارا، کھوجت کھوجت تھکی سرب لوکائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر شبدی کردے گئے اشارہ، راگ ترانے نال سنائیا۔ محل اٹل اچ منارا،
 جس گرہ وسے آپ کرتارا، کرتا اپنا آسن لائیا۔ چھپر چھن نہ کھئے دیوارا، سورج چن نہ کھئے اجیارا، پُرکھ نار نہ کنت بہتارا، سیج جگت نہ
 کھئے ہنڈھائیا۔ کاغد قلم نہ کھئے لکھارا، شاستر سمیت نہ کھئے پُرانا، گیتا گیان نہ کھئے دھیانا، لیکھا جانے نہ انجیل قرآنا، تیس بتیس ڈھولا کھئے نہ
 گائیا۔ اک اکلایکنکارا، کرے کھیل اپرا، وسنہارا دھر دربارا، سچ سنگھاسن آسن لائیا۔ پروردگار سانجھا یارا، جلوہ نور اک
 اجیارا، حق حقیقت پاوے سارا، لاشریک اک اکھوائیا۔ کھولنہارا جن کیوڑا، میٹنہارا پنچم دھاڑا، دھردرگاہی سچا لاڑا، شاہ پاتشاہ
 شہنشاہ اکو اکھوائیا۔ گر اوتاراں پیر پیغمبراں دیونہار سہارا، مہربان مہر نظر اٹھائیا۔ بہرتمبر سوامی سدا نہکامی اچرج کھیل کرے
 کرتارا، کرنی اپنی آپ کھائیا۔ ستجگ تریتا دواپر کلجگ کھتری براہمن شوڈر ویش چار ورن دیندا آیا لارا، نام نامہ رسنا جہوا جنائیا۔
 گرمکھ ورلے سنت سہیلے ہرجن کردا رہیا پیارا، پریم پریتی آنتر اکو اک جنائیا۔ میٹدا رہیا دھندھوکارا، کردا رہیا سچ وبارا، آتم سیجا ہو
 اجیارا، نور نورانا شاہ سلطانا نہ نرنکارا، اپنی دیا کھائیا۔ بولنہارا نام جیکارا، گاونہارا راگ اپارا، واونہارا ناد نراکارا، دھن آتمک راگ آپ
 سنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سچکھنڈ نواسی پُرکھ ابناسی گھٹ گھٹ واسی اپنی کل آپ دھرائیا۔ سچکھنڈ دوارے
 دھرے کل، اکل کل اکھوائیندا۔ نرمل دیپک جوت جائے جل، پرم پُرکھ پرہہ ویس وٹائیندا۔ کرے پرکاش محل اٹل، اندھ اندھیر گوائیندا۔
 سچ سنگھاسن ایکامل، تخت نواسی ساچا ڈیرہ اک جنائیندا۔ جگ چوگری ستجگ تریتا دواپر کلجگ بھگتان پوری کرے آسی، ترسنا

جگت مٹائیندا۔ جنم کرم دی لاپے اداسی، اتم اتر پریم پریتی اک سمجھائیندا۔ اتم توڑے جم کی پھاسی، فیصلہ اکو وار سُنائیندا۔ پکڑ چڑھائے اپنی گھاٹی، سچ کنارے آپ لگائیندا۔ ایتھے اوتھے دو جہان مُکائے واٹی، منجدھار نہ کھئے رُڑھائیندا۔ سچ دوارے کرے کرائے اپنی آرتی، دیپ گھرت جوتی نور ڈگمگائیندا۔ ہری دوارے کوئی پار نہ اترے سفارشی، سب دا لہنا دینا اپنے ہتھ رکھائیندا۔ کلجگ آنت سِری بھگونت رہن نہ دیوے کوئی آرہتی، دھڑت نام نہ کھئے لگائیندا۔ ویکھنہارا اکھری نام عبارت، حرف بحرف کھوج کھجائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچکھنڈ دا سچ رواج، آپ رچائے اپنا کاج، کرتا پُکھ کھیل کرائیندا۔ ہر کرتا رچے کاج، کرنی آپ کھائیا۔ دُھر دی لے کے آوے دات، داتا دانی وڈ وڈیائیا۔ وست امولک اک کرامات، کرم کانڈ دئے گوائیا۔ ڈونگی بھوری ڈونگھے کھات، ڈونگھے ساگر ویکھے تھاون تھائیا۔ میٹنہار اندھیری رات، کرے کھیل بوہ بدھ بھانت، بیو ابھیدا آپ جنائیا۔ یزگن ہو کے وسے اک اکانت، کیسے نال نہ کرے بات، رسنا جہوا بتی دند نہ کھئے وکھائیا۔ جس چرن بندھائے نات، تس دیوے اپنی دات، وست امولک کایا گولک نراجھت جھولی پائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ستجگ ساچی ریتی، سچکھنڈ دی کھیل انڈیٹھی، جگت نیتر نظر کھئے نہ پائیندا۔ سچکھنڈ ویکھ تیری وڈیائی، سو کرتا آپ کرائیندا۔ آد جگاد وجدی رہے ودھائی، ڈوم نائی نہ کھئے رکھائیندا۔ ایکا مندر ایکا گرہ ایکا گھر اک دوار بھوئے رُسنائی، روشن اپنا نام کرائیندا۔ ویکھنہارا چائیں چائیں، شاہ پاتشاہ بے پرواہی، بے پرواہ اگم اتھاہ اپنا پردہ لاپیندا۔ ساچی کار رہیا کھائی، چار جگ سمجھ نہ رائی، ستجگ تریتا دواپر کلجگ چارے روون مارن دھائیں، شاستر سمرت وید پُران گیتا گیان کھانی بانی رہیا سمجھائی، سمجھ بے سمجھاں وچ پائیا۔ رمز نال رمز ملائی، کرے کھیل ہر شہنشاہی، شاہ پاتشاہ اپنا حکم جنائیا۔ جگ چوکری نو نو چار جو بنیا رہیا ماہی، کلجگ اتم بنے راہی، بن پاندھی پھیرا پائیا۔ جن بھگتاں ملے سچ گوسائیں، پھڑ پھڑ باہوں رہیا اٹھائی، سویا کھئے رہن نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچکھنڈ دا ساچا داتا، کرے کھیل پُکھ بدھاتا، پُکھ پُکھوتم اپنی سیو کھائیا۔ سچکھنڈ نواسی ہویا ہوشیار، ہوشیاری سب دی دئے گوائیا۔ اپنا حکم کرے ورتار، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیا۔ ساچے تخت بیٹھ سچی سرکار، دُھر فرمانا اک سُنائیا۔ دو جہان مٹن دھئے جوڑ کرے نمسکار، گر اوتار پیر پیغمبر اک دھیان لگائیا

- وشن برہما شو چرن دھوڑی منگن چہار، نیتر سکے نہ کھئے اٹھائیا۔ ترے گن رووے دھاہاں مار، پنج تت کرے گریازار، خالی بُت کم کسے نہ آئیا۔ من مت بُدھ گئی ہار، پنج تت ناتا کڑیار، کام کرودھ لوہہ موہ ہنکار، گھر گھر ناچ رہیا کرائیا۔ چاروں کُنٹ دھوٹا دھار، ساچا چند نہ کھئے اُجیار، ستگر ملے نہ میت مُرار، پاندھی پندھ نہ کھئے دکھائیا۔ جگ چوڑی سیوا کر کر گئے اپنی وار، اتم دس کے گئے پُرکھ اکال سب دا سانجھا یار، دوُجا نظر کھئے نہ آئیا۔ کل کلکی لے اوتار، ڈنکا وجے اپر اپار، نہ کوئی میٹے وچ سنسار، میٹنہارا نظر کھئے نہ آئیا۔ ایک محل کر تیار، جس گرہ وسے آپ زرنکار، نرگن داتا پُرکھ بدھاتا اکو اک نظری آئیا۔ اُچی بولے نام جیکار، تُوں میرا میں تیرا دوہاں دا اک پیار، جگت وچولا نظر کھئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ست سندیسہ نر نریشا اکو اک جنائیا۔ سُنو سندیسہ جگ چار، ہر کرتا آپ جنائیا۔ کلجگ آنت ہو ہوشیار، ہوش سب تُوں رہیا جنائیا۔ اتم لیکھا دینا پئے دھر دربار، لیونہار اک ہو آئیا۔ اپنا اپنا پردہ کھول دیو وکھال، اوبلا کھئے رہن نہ پائیا۔ لکھ چوراسی بنا کے گئے دلال، جگت اپنا پھیرا پائیا۔ کوئی کہے چھری حق حلال، کوئی کھنڈا کھڑگ دئے وڈیائیا۔ کوئی چلہ تیر کمان کرے پیار، کوئی ول چھل دھاری کھیل رچائیا۔ کوئی لارا دے کے گیا وچ سنسار، سچ اشارے نال سمجھائیا۔ آنت منگدے گئے بن بھکار، بھکھ اپنی جھولی ڈھاپیا۔ کلجگ آنت سیری بھگونت سب دی پاوے سار، مہاسار تھی اکو پھیرا پائیا۔ پورب لہنا جگت دینا دئے نوار، ساچا کہنا کہہ سُنائیا۔ نہ کوئی میٹے میٹنہار، نہ کوئی ویکھے ویکھنہار، نیتر اکھ اپر نہ کھئے کھلائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچکھنڈ دوارا اک سہائیا۔ سچکھنڈ دوار ہر جو چڑھیا، چڑھنہار وڈی وڈیائیا۔ گر اوتار آپے پھڑیا، پھڑاپنے لڑ بندھائیا۔ پیر پیغمبر چرناں ہیٹھ دھریا، سر سکے نہ کھئے اٹھائیا۔ وشن برہما شو اپنا آپ ہریا، ہر ہر نام رہے دھیائیا۔ چار جگ گل پلُو پا ہر سرنائی پڑیا، مستک دھوڑی ٹکا لائیا۔ جگت گیان نہ جیوت نہ دسے مریا، ادھ وچکار اپنا ڈیرہ لائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچکھنڈ نواسی اپنی کھیل رچائیا۔ سچکھنڈ نواسی کھیل رچاؤندا، جگ جگ اپنی کار کھائیا۔ نرگن سرگن ویس وٹاؤندا، نراکار ساکار روپ ہو آئیا۔ دھر سندیسہ آن سناؤندا، ڈھولا اکو اک جنائیا۔ امرت میگھ اک برسائوندا، جھرنا نچھ نام جھرائیا۔ سنت سہیلے پکڑ اٹھاؤندا، گر چیلے میل ملائییا۔ گرمکھاں گر گود بہاؤندا،

سرنگت اک وکھائیا۔ گرسکھاں سد انگلی لاؤندا، جگت مارگ دئے سمجھائیا۔ بھگت دوارے بھیری پاؤندا، نرگن ایکا ویس وٹائیا۔ سرگن ہو کے راہ تکاؤندا، نیرن اکھ اک کھلائییا۔ پریم پریتی راگ گاؤندا، گیت گوہند اک الائییا۔ ہرجن ہر ہر آتر آتم اپنے گلے لگاؤندا، پر ماتم اپنی گنڈھ پوائیا۔ محل اٹل اک وکھاؤندا، جس گھر وسے بے پرواہییا۔ ساچا نور اک دھراؤندا، دھرنی دھرت دھول دئے وڈیائییا۔ من واسنا ساری ڈھاؤندا، کوڑی کریا میٹ مٹائییا۔ چنچل بڈھ نہ کھئے رکھاؤندا، چلن دیوے نہ کھئے چٹرائیا۔ کر کریا جس ساچی دھوڑ اشنان کراؤندا، ڈرمت میل دئے دھوائیا۔ گرمکھ اپنے رنگ رنگاؤندا، رنگ اکو اک چڑھائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچی کھیل آپ رچائییا۔ ساچی کھیل ویکھ بھگوان، گر اوتار سیس جھکائییا۔ آنت نہ پایا وچ جہان، ایتھے سمجھ کھئے نہ آئییا۔ تخت نواسی نو جوان، جودھا سورپیر مرد مردان، بل اپنا آپ پرگٹائییا۔ جوتی نور ظاہر ظہور کوئی تک نہ سکے سچ نشان، نشانہ نظر کھئے نہ آئییا۔ جو پرگٹے سو چرن کول منگے دان، دئے جوڑ پئے سرنائییا۔ دیونہار وڈ مہربان، داتا دانی اکو اک ہو جائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچی کھیل آپ سمجھائییا۔ سچکھنڈ نواسی بولے بول، انبولت آپ الائییا۔ اٹھو اپنی اپنی گھڑی لو پھول، بدھی گنڈھ کھئے رہن نہ پائییا۔ سچ وست پرہ رکھو کول، جو اپنے نال لے آئییا۔ اکو کنڈے تولے تول، ترازو اور نہ کھئے وکھائییا۔ ساچی دھارن لینی بول، بن رسنا جہوا دینا سُنائییا۔ اپنی کرنی تے رہنا اڈول، بھے روپ نہ کھئے وکھائییا۔ جو کر کے آئے قول، اقرار اپنا دیو سمجھائییا۔ اٹھ کے ویکھو پچھے رووے دھرت دھول، نت نت اپنا نین اٹھائییا۔ لوک مات گر اوتار دین مذہب دا بوبا گئے کھول، اتم بند کرن کھئے نہ آئییا۔ اندر وڑ وڑ بیٹھے ٹھگ چور، کوڑی کریا نال ملائییا۔ سچ سچ نوں باہر کڈھن ہوڑ، اندر کھئے رہن نہ پائییا۔ پیر پیغمبران دی کہن کوئی نہیں لوڑ، رسنا جہوا اپنا نعرہ رہے سُنائییا۔ سب دا پھل مٹھا ہویا کوڑ، کلجگ ریٹھا روپ وٹائییا۔ ابناسی کرتا لکھ چوراسی گھٹ گھٹ اندر وڑ کے ویکھے آپے دوڑ، دور ڈراڈا نیرن نیرا گرہ گرہ اپنا بھيو چکائییا۔ کیسے مندر نظر نہ آیا لگا پوڑ، کلجگ سنت ڈنڈا ہتھ نہ کھئے رکھائییا۔ نین کھول نہ ویکھیا غور، مانس جنم نہ گیا سور، سوہرے پیئے سار کیسے نہ آئییا۔ ور پایا نہ جہا لوڑ، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سچکھنڈ نواسی ساچی سچ کہانی رہیا جنائییا۔ اٹھو ویکھو کرو دھیان، بے آنت آپ جنائییا۔ چارے جگ مارن بان، اپنا اپنا تیر چلائییا۔ کلجگ کہہ میں

سب توں بلوان، بل اپنے وچ پرگٹائیا۔ سادھاں سنتاں کیتا ویران، ویری گھر گھر دتا دکھائیا۔ سب دی سیج سٹا چڑھ کے نوجوان، اُٹھ سکے کھئے نہ رائیا۔ شرع شریعت کیتی بے ایمان، دین مذہب کرے لڑائیا۔ حق نظر نہ آئے ایمان، نور ظہور نہ کھئے رُشنائیا۔ ویکھ سکے نہ کھئے امام، ساچا حُجرہ نہ کھئے سہائیا۔ محراب دے نہ کھئے نشان، بانگ کوک نہ کھئے الائیا۔ سجدہ نیوں کرے نہ کھئے سلام، پیغمبر کرے نہ کھئے پڑھائیا۔ چوڈاں طبق بھئے حیران، ساچا سبق نہ کھئے سمجھائیا۔ الفیے لیکھا قرآن، آگے سار کیسے نہ آئیا۔ جس نے دتا سچ ایمان، سو صاحب وڈ بلوان، دو جہاناں کھیل کھلائییا۔ دوزخ بہشت مَن آن، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، غفلت سب دی رہیا چُکائیا۔ اُٹھو ویکھو غفلت چھڈو فضول، فیصلہ اکو اک سُنائیندا۔ کرے کھیل آپ رسول، رسول رسولاں ویکھ وکھائیندا۔ دُھردرگاہی جس دا سچ اصول، سو اصلیت ویکھ وکھائیندا۔ آد جُگادی اک محبوب، سچ دوارے سوہیا پائیندا۔ محل اٹل اک عروج، نور ظہور اک رُشنائیندا۔ جس دوارے آفتاب طلوع ہوئے نہ غروب، دشا ونڈ نہ کھئے ونڈائیندا۔ سدا سدا سد آپ موجود، دوجا نظر کھئے نہ آئیندا۔ جس دا کلمہ ہزارا درود، اسم اعظم اک وکھائیندا۔ کدے نہ ہووے نیست و نابود، جڑ چوٹی روپ نہ کھئے وکھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سچکھنڈ دوارا اک سہائیندا۔ سچکھنڈ دوارے سندیسہ ایک، ایکنکار آپ جنائیا۔ اُٹھو سارے ہوووے بیک، وویکی دھار جنائیا۔ پر م پُرکھ دا ساچا بیت، بتکاری اک سمجھائیا۔ چار جُگ دا مُکنا لیکھ، لیکھا سب دا اپنی جھولی پائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کھولے اپنا اپنا بہیت، بھیو رہن کھئے نہ پائیا۔ جُگ چوکڑی کھیل آئے کھیڈ، بن کھلاری ونڈ ونڈائیا۔ حُکے اندر دتا بھیج، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ساچا لیکھا رہیا جنائیا۔ ساچا لیکھا دساں آپ، ہر سچ سچ جنایا۔ اپنا اپنا دسو جاپ، کی کی راگ الا یا۔ کون پوجا کون پاٹھ، کون مندر سہایا۔ کون تیرتھ کون تاٹ، کون سروور نہایا۔ کون جوت کون للاٹ، دپیک کون رُشنا یا۔ کون نام کون دات، کون جھولی آئے بھرایا۔ کون مذہب کون ذات، کون دین ونڈ ونڈایا۔ کون دوس کون رات، کون گھڑی پل سمجھایا۔ کون پت ڈال ہوئے شاخ، کون کلی پھول مہکایا۔ کون روپ دے کے آئے ساتھ، جیواں جنتاں سنگ نہایا۔ کون دس کے آئے گھاٹ، کون بیڑا مات ترایا۔ کون مُکا کے آئے واٹ، پاندھی اپنا پھیرا پایا۔ کون ویکھیا کھیل تماش، لکھ چوراسی ناچ نہایا۔ کون بدھ پوری کر کے آئے آس، ترسنا

ہور رہے نہ رایا۔ کون دھار چلائی پون سواس، کون جہوا نال ملایا۔ کون بندھایا اکو نات، ساک سجن سین کون سمجھایا۔ کون پچھے اندر
 وڑ کے بات، کون مریداں حال رہیا جنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، در گھر ساچے منگ منگایا۔ پیر
 پیغمبر کہن طوبی ساڈی، تُو ہی تُو الاٹیا۔ تیرے حکمے اندر کری کار ڈاڈی، ساڈی سمجھ وچ نہ آٹیا۔ اتم چاڑھی اپنی جا کے ہانڈی،
 کلجگ اپنے سنگ رلاٹیا۔ سچ خدا تیرا پچھلا رہن نہ دتا کوئی گوانڈھی، ناتا سب دا لیا ٹرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا
 کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ سچ رہے جنائیا۔ سچ جنایا اک امام، نورا اکو اک درسائیا۔ سچ جنایا اک اسلام، کلمہ اکو اک پڑھائیا۔ سچ
 جنایا اک پیغام، دھر دی بانی ناد الاٹیا۔ سچ جنایا اک احوال، حالت تیری سچ سنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا
 دینا ساچا ور، تیرے نام ملے وڈیائیا۔ تیرا ناؤں دسیا محبوب، محبت خانہ اک سمجھائیا۔ انجیل قرآن لکھ کے دے کے آئے ثبوت، صبر پیالہ
 جام پیائیا۔ جگت ناتا رُوح قلبوت، بُتخانہ رُپ درسائیا۔ سچ دھام جائے پہنچ، پروردگار اپنا پھیرا پائیا۔ اُس دی لوچا اکو لوچ، لوچن نین
 کھلاٹیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، تیری دس کے آئے سرنائیا۔ تیری سرنائی دسی ایک، اک اونکار
 دئے وڈیائیا۔ لکھ چوراسی دیوے ٹیک، مہر نظر اٹھائیا۔ ہرجن سجن لے ویکھ، نج نیتر نین کھلاٹیا۔ نرور ہو کے کرے ہیت، پریم اکو
 اک سمجھائیا۔ ستگر ہو کے کھولے بہیت، گرو گرو ہو کے کرے پڑھائیا۔ پریشور ہو کے وسے نیتر نیت، نج گھر اپنا نور دھرائیا۔ پرما تم
 ہو کے کرے ہیت، آتما اپنے نال ملایا۔ پاربرہم ہو کے لے ویکھ، برہم پڑدہ آپ اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اک
 دینا ساچا ور، در تیرے آس رکھائیا۔ تیرے در دی رکھی آس، آسا اکو اک ودھائیا۔ تیرے ملن دی رہے پیاس، تڈھ بن ترپت نہ کھئے
 کرائیا۔ جگت کڑاوا دسے ساک، ناتا اکو اک بندھائیا۔ ویلے اتم پچھے بات، ستگر سوامی ہوئے سہائیا۔ جس دا آد جگاد جگ چوگری
 نرور ڈھولا اکم راگ، تندی تند ستار کھئے نہ گائیا۔ بن بھکتاں کیسے نہ اچے کوئی ویراگ، ویراگی رُپ نہ کھئے وکھائیا۔ بن سنتاں کرے نہ کھئے
 تیاگ، تیاگی جگت نظر نہ آٹیا۔ بن گرمکھاں نہ کھئے بھجائے آگ، ترے گن بند نہ کھئے کرائیا۔ بن گرسکھاں کوئی نہ ویکھے جگدا چراغ، گھر
 ہووے نہ کھئے رُشنائیا۔ ناتا تے کنت سہاگ، وبھچار کرے سرب لوکائیا۔ در در دسے کوڑ وواد، وکھ رُپ وٹائیا۔ بن ستگر پورے پُرکھ

اکال کوئی نہ کرے لاڈ، لاڈلے سُت نہ کھئے بنائیا۔ جُگ جنم دی کوئی نہ رکھے یاد، پُورب لیکھا سکے نہ کھئے مُکائیا۔ راتی سُتیا نہ مارے کوئی
 آواز، گوڑھی نیند نہ کھئے کھلائیآ۔ سُرت شبد کوئی نہ کرے کاج، گھر سیج نہ کھئے سہائیا۔ چار کُنٹ دہ دشا جگت واسنا سرِشٹی رہی
 بہاج، ساچا پاندھی نظر کھئے نہ آئیآ۔ پڑھ پڑھ تھکے پنج وقت نماز، کوزہ اپنے ہتھ اُٹھائیا۔ سجدہ کر کر مردے رہے آواز، کٹاں وچ اُنکلاں
 پائیا۔ مستک لاؤندے رہے خاک، گھٹنے چہار نال ملائیآ۔ چہاتی ہتھ رکھ کے کہندے رہے غریب نواز، تیری ملے اک سرنائیا۔ بے پرواہ
 سیج ملاح سب دے کولوں گیا بہاج، اپنا پلُو آپ چُھڈائیا۔ پیر پیغمبرو گر اوتارو چار کُنٹ ست دیپ نو کھنڈ آتم پر ماتم جناں چر آئے نہ
 اک آواز، میرا ساتھی نظر کھئے نہ آئیآ۔ کیسے کم نہیں آؤنی نماز، جناں چر مُرشد مُرید کھولے نہ اندر راز، رازق رحیم گھر گھر پھیرا کھئے نہ
 پائیا۔ رسنا جہوا کم نہ آوے بانگ، جناں چر سوانگی رچے نہ اپنا سوانگ، اندر وڑ کے نہ اپنا ناد سنائیا۔ دُور دُراڈے آسا ترسنا وچ
 رکھدے رہے تانگھ، آگے آئے درس کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ساچا لیکھا دئے جنائیا۔ ساچا لیکھا سُنو
 سندیس، سو صاحب آپ جنائیا۔ اک اکال اک دیال اک نریش، پروردگار اک اکھوائیا۔ اک ایشٹ گردیو سوامی اک آدیس، نہکامی
 نہکرمی اکو اک اکھوائیا۔ جس وشنوں سوایا باسک سیج، سانگو پانگ دتی وڈیائیا۔ جس سیوک دتا بھیج، ساچی سیو سمجھائیا۔ اوہ
 صاحب کھیلے کھیڈ، کھیڈ سمجھ سکے کھئے نہ رائیا۔ گرُمکھ ورلے ہرجن دیوے اپنا بہیت، بہانڈا بہرم بھو بہتائیا۔ جس دے پچھے ارجن
 سیس پوائی ریت، سو صاحب ستگر اپنا ویس وٹائیا۔ جاننہارا لیکھ الیکھ، الکھ زرنجن درد دُکھ بھہ بہنجن بھو ساگر اپنی دھار چلائیآ۔
 جن بھگتاں نیتر پائے انجن، چرن دھوڑ کرائے مجن، ایتھے اوتھے بنے سجن، سگلا سنگ نبھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر،
 دیونہارا ساچا ور، سچ سندیسہ اک الایا۔ سچ سندیسہ عالم گیر، گریبا وچوں سنائیا۔ سچ توفیق بے نظیر، واحد اک پرگٹائیا۔ آد
 جُگاد جس دا رس امرت ٹھانڈا سیر، حیاتے آب روپ وکھائیا۔ سو توڑنہارا شرع زنجیر، تیز کٹار ہتھ اُٹھائیا۔ آنت کری اک تدبیر، تقدیر
 سب دی رہیا بدلائیا۔ حُکمے اندر گھت وہیر، در آون چائیں چائیا۔ بن درویش دردی فقیر، فقرہ اپنا آپ سنائیا۔ کلجگ اتم دے دھیر،
 دھیرج وان تیری سرنائیا۔ ساڈی ہوئی آنت اخیر، آخر بیٹھے ڈھیریاں ڈھاپیا۔ سب دے سینے لگی پیڑ، دارو نظر کھئے نہ آئیآ۔ تُن لگی ہڈی

ریڑ پھڑ باہوں سکے نہ کھئے اٹھائیا۔ در دوارے کر کر بھیڑ، دوئے جوڑ واسطہ پائیا۔ پروردگار پیرن پیر، پرم پُرکھ تیری سرنائیا۔ تیرا لیکھا شاہ حقیر، حقیقت تیرے چرن سرنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ تیری سرنائیا۔ سچ سرنائی اک جناواں گا۔ بیس بیسا بھیو چکاواں گا۔ جگت جگدیشا اک اکھاواں گا۔ سچ حدیثا اک پڑھاواں گا۔ خالی کھیسہ سرب کراواں گا۔ عیسیٰ مؤسیٰ بھیو چکاواں گا۔ سنگ محمد رنگ رنگاواں گا۔ احمد اپنا حکم مناواں گا۔ لکھ چوراسی وچوں جو جن ہو گئے سہمت، تنہاں اپنی گود اٹھاواں گا۔ کراں حقیقی رحمت، رمز اپنی اک سمجھاواں گا۔ دین مذہب دی تھے زحمت، ظاہرا اپنا رنگ چڑھاواں گا۔ جنہاں تیڑ بدھی نیلی تہمت، تنہاں طمع سرب گواواں گا۔ کلجگ اتم کوئی رہن نہ دیواں احمق، عمل سب توں آپ سمجھاواں گا۔ سچ اشارہ میری سینت، بن رسنا چہوا جناواں گا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، رنگ اکو اک رنگاواں گا۔ رنگ اکو اک رنگاواں گا۔ چار یاری ویکھ وکھاواں گا۔ اللہ رانی کواری آنت پرناواں گا۔ کجل نیتر نین شنکاری، مکھ گھنگٹ اک اٹھاواں گا۔ چوڈاں طبقاں دیونہار بہاری، ساچی سیوا ویکھ وکھاواں گا۔ گل مؤنڈاں پائے ہاری، تسبیح کوڑی توڑ تڑاواں گا۔ میاں ویکھے اپنی بیوی سدیوی ناری، نیتر کعبیوں پکڑ اٹھاواں گا۔ گل کلمہ زنجیری گل گرتی ساوی، بستر اکو اک درساواں گا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کنڈھا ویکھ اک سی راوی، روایت اپنی اک جناواں گا۔ جس توں کہندے ارجن سرتے ورتی بہاوی، سو بہانا اپنے ہتھ رکھاواں گا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا کھیل آپ سمجھاواں گا۔ ساچا کھیل کرے بے پرواہ، بے پرواہی آپ جنائیندا۔ بھلے بھٹکے پائے راہ، او جھڑ کھڑا نظر کھئے نہ آئیندا۔ اک چار دا بن ملاح، چوڈس چند دئے چمکا، چوڈاں ودیا ڈیرہ ڈھاپیندا۔ اکو مندر دئے وکھا، اتم تاکی گنڈا لاہ، نرگن دیوا اک جگا، امرت ساچا جام پیا، ویکھ وکھائے مائی حوا، آدم اپنی کار جنائیندا۔ لیکھا جانے تھاؤں تھان، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہ، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا کھیل آپ سمجھائیندا۔ اللہ رانی کوارگنیا ملوک، ملک الموت نہ کھئے وکھائیا۔ نہ رُوح نہ کوئی قلبوت، کلمہ پڑھن سنن وچ نہ آئیا۔ کیسے دسے نہ جگت حدوڈ، ہوئے ونڈ نہ کھئے وکھائیا۔ بن مؤلا کوئی نہ کرے مؤجود، مؤجودہ حال نہ کھئے جنائیا۔ چوڈاں صدیاں نہ ملیا محبوب، محبت کم کیسے نہ آئیا۔ سستی رہی الٹ جوانی وچ گھوک، نیتر جاگ نہ کھئے

کھلائیآ۔ اتم پاربرہم پرہ چُکائے چوک، چوکس اکو دھار جنائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نیتر نین رہیا کھلائیآ۔ نیتر
 نین ویکھے آگھاڑ، اپنی لئے انگریائی۔ کون واجاں رہیا مار، بے خبر خبر کون سنائیآ۔ کون میاں کہے میری نار، کون بے وفا وفاداری رہیا
 جنائیآ۔ میرے سر چڑھائے گناہ، مُشکل حل نہ کھئے کرائیآ۔ میں لبھدی اک خدا، میرے نالوں نہ ہونے جدا، گلوکڑی بیٹھے پا، نور نور نال
 ملائیآ۔ میں اُس توں ہوواں فدا، اپنی حسرت لواں مٹا، اُجڑیا کھیڑا لواں وسا، گھر ساچے وجے ودھائیآ۔ میرے آنتر چڑھے چا، میں
 خوشی لواں منا، نین نیتر اک اٹھا، چاروں کُنٹ ویکھ وکھائیآ۔ نظری آئے بے پرواہ، فرضی جھیڑا دیاں مُکا، غرضی پوری آس لواں کراں،
 مرضی اوس نال ملائیآ۔ سچ مقام ویکھاں تھاں، جتھے کوئی نہ کلمہ ناں، جتھے کوئی نہ عالم علما، جتھے شرع نہ کوئی ونڈ ونڈا، اکو نور ست
 سروپ نظری آئیآ۔ میں چرنی ڈگا جا، اُچی کوک ماراں دھاہ، بھڑی دتا کیوں مات بھلا، تیری بے پرواہی بے پرواہ، سب توں رہی
 ستائیآ۔ اگوں ہس کہے خدا، اوہ ویکھ سیدھا راہ، جتھے مُرشد مُریداں رہیا جگا، سیدھا دیدا رہیا وکھا، بن عیدوں چند چڑھا، بن
 چھریوں بھیٹ وکھا، بن رسیدوں لیکھا رہیا لا، ہرجن اپنے نال ملائیآ۔ عیسیٰ موسیٰ محمد تیرے ساہمنے کھڑے گواہ، شہادت دین تھاؤں
 ۹۶۹ ۹۶۹
 تھاں، بیان قلم بند کرائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سلطان وڈ مہربان، سچ نشان دو جہان،
 دوئے دھارا آپ جنائیآ۔ دو دھار نشان وکھاواں گا۔ جب اپنا رحم کھاواں گا۔ حُکم اک قایم کر وکھاواں گا۔ عین عین نہ کوئی پڑھاواں گا۔ بن
 نیناں نین ملاواں گا۔ بن سینا سین بن جاواں گا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنی کل آپ دھراواں گا۔ اپنی کل آپ
 دھراواں گا۔ ویہ سو ویہ ویکھ وکھاواں گا۔ دوآ زیرو نال ملاواں گا۔ صبرا دوآ جوڑ جڑاواں گا۔ فقرہ اکو اک الاواں گا۔ پچھلا ذکر
 سرب جناواں گا۔ بن کے متر ویکھ وکھاواں گا۔ جس دا لیکھا بازاں تتر، سو شبیدی دھار جناواں گا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی
 کرپا کر، اپنا بھیو آپ کھلاواں گا۔ ہر جو بھیو کھلاویگا۔ ویہ سو ویہ رنگ چڑھاویگا۔ ساچی نینو اک رکھاویگا۔ برہوں پیا ترساویگا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچکھنڈ دا ساچا راہ اکو اک پرگٹاویگا۔ سچکھنڈ راہ وکھائیگا۔ بے پرواہ کھیل کھلائیگا۔
 زرگن نور جوت رُسنائیگا۔ ظاہر ظہور نظری آئیگا۔ کوڑو کوڑ میٹ مٹائیگا۔ مستک دھوڑ ٹکا لائیگا۔ مورکھ موڑھ چتر بنائے گا۔ دور

دُرَاڈا پندھ مُکائیگا۔ نۆرن نۆر جوت رُشنائیگا۔ آسا پۆرن آپ ہو آئیگا۔ سرب کلا بھرپۆرن، دو جہان ویکھ وکھائیگا۔ راگ ناد وجائے
 نۆرن، تَرْت اپنا کھیل جنائیگا۔ داتا جودھا سۆرپیرن، بیرتا اپنے ہتھ رکھائیگا۔ گہر گمبھیر وڈ پیر پیرن، پیر شاہ پڑدہ لایگا۔ جوتی
 جوت سرۆپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ستجگ دی ساچی ریتی، ست ستوادى آپ وکھائیگا۔ ست ستوادى راہ وکھاواں گا۔ برہم
 برہمادی ویکھ وکھاواں گا۔ جنہاں آتما سادھی، تنہاں اپنا رنگ رنگواں گا۔ نام جنا بودھ آگادھی اکھر، اِکو اِک سمجھاواں گا۔ سو گُرمکھ
 بنے حاجی، جس اپنا پڑدہ لاہواں گا۔ من نیڑ آئے نہ قاضی، مت ونڈ نہ کھئے ونڈاواں گا۔ آتم پرما تم دوویں ہوون راضی، گہر گہر وچ صلح
 کراواں گا۔ کوئی دسے نیڑ نہ غازی، گدا اِکو نام اُٹھاواں گا۔ جوتی جوت سرۆپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، نر اِکو ڈنک
 وجاواں گا۔ پرہہ اِکو ڈنک وجائیگا۔ راؤ رنگ راہ وکھائیگا۔ دوار بنک اِک سہائیگا۔ شبدي جوتی تنک لائیگا۔ ہرجن ساچی بنت
 بنائے گا۔ گُرمکھ سنت آپ اُٹھائیگا۔ وچھڑی ناری کنت ملائیگا۔ آتم پرما تم سیجا اِک بندھائیگا۔ کایا چولی رنگ چڑھائیگا۔ ہوولی ہوولی
 راگ سُنائیگا۔ اپنا بول آپ جنائیگا۔ سُرْت سوانی بھولی بھالی، بھور وچوں کڈھائیگا۔ در بنا کے لے جائے گولی، مہربان اپنی دیا کھائیگا۔
 اِک وکھائے ساچی ڈولی، کھار نظر کھئے نہ آئیگا۔ در دروازہ دیوے کھولی، رۆپ اِکو اِک درسائیگا۔ گُرمکھ آتم کہے میں گھول گھولی، مان
 تان نہ کوئی وکھائیگا۔ جوتی جوت سرۆپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کلجگ تیری اتم ور، سنت سہیلے آپ اُٹھائیگا۔ سنت سہیلے اتم
 اُٹھنگے۔ پیس پیسے کدے نہ لکنگے۔ شیر شیر ہو کے بکنگے۔ سنگھ کول ہو کے ڈھکنگے۔ وشنوں کھول دوارا پُچھنگے۔ سِری بھگوان
 چرناں بیٹھ لکنگے۔ جوتی جوت سرۆپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچے در بہہ کے بسنگے۔ ساچے در آپ ہساواں گا۔
 جن بھگتاں میل ملاواں گا۔ نام اِکو اِک درڑاواں گا۔ دوجا نانا توڑ تڑاواں گا۔ تیجا نین اِک گھلاواں گا۔ چوتھے پد ویکھ وکھاواں گا۔
 پنجویں ناد چھند سُنواواں گا۔ چھیویں چھپر چھن پندھ مُکاواں گا۔ ستویں ست ستوادى رنگ رنگواں گا۔ اٹھویں اٹھان تتان جوڑ جڑاواں
 گا۔ نو در کوڑا پندھ مُکاواں گا۔ دسم دوا ری چڑھ کے کُنڈا لاہواں گا۔ سُرْت سوانی کوا ری آپ پرناواں گا۔ جوتی جوت سرۆپ ہر،
 آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نرۆیر پُرکھ اِکو اِک اکھواواں گا۔ پُرکھ اِکو اِک اکھواواں گا۔ دین دیاں دیا کھائیگا۔ سچ دھرمسال

اک بنائے گا۔ کال مہاکال نیڑ نہ آئیگا۔ سُن مُرداں حال، مُرشد اپنا پھیرا پائیگا۔ گر اوتاراں پیر پیغمبراں پورا کرے سوال، آسا ترسنا سب میٹ مٹائیگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، جن بھگتاں دیوے اک دان، چرن پرتی سچ دھیان، آتم آنتر برہم گیان، دھرم دکھائے اک نشان، آون جاون چُکے کان، لکھ چوراسی جم کی پھاسی، جگت اداسی کوئی رہن نہ پائیا۔ جنہاں ملیا گھنک پُر واسی، تنہاں جنم کرے رہراسی، رستہ اکو اک جنائیا۔

* ۲ ہاڑ ۲۰۲۰ بکرمی چمکور سنگھ مناوے والے دی شادی سمیں ہر بھگت دوار جیٹھووال *

پنج تت جگت جگ ناتا، نر نرائن بنت بنائیندا۔ جگ چوکری کھیل تماشا، نرگن سرگن ویکھ دکھائیندا۔ بھگت بھگوان دیوے داتا، نام بھنڈارا اک ورتائیندا۔ نام سُنائے ساچی گاتھا، بھيو ابھید سمجھائیندا۔ شبد چڑھائے ساچے راتھا، رتھ رتھوہی اک اکھوائیندا۔ بھوئے سہائی بن پتا ماتا، بالک اپنی گود اٹھائیندا۔ سرب جیاں پرہ جوتی جاتا، جاگرت جوت اک جنائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا کھیل آپ کرائیندا۔ پنج تت جگت سریر، تن ماٹی خاک سہائی۔ بخشش کرے بے نظیر، سری بھگوان وڈی وڈیائیا۔ صورت سچ سچ تصویر، نرگن سرگن دئے دکھائیا۔ چوٹی چڑھ آپ اخیر، گھر ساچے ڈیرہ لائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سد دیونہار وڈیائیا۔ پنج تت ہڈ ناڑی ماس، رکت بوند کھیل کھلائییندا۔ نرگن نور کر پرکاش، جوتی جوت ڈگمگائیندا۔ پون سواسی دے سواس، سگلا سنگ نبھائیندا۔ منڈل منڈپ پا پا راس، گوپی کابن نچائیندا۔ ویکھنہار انا تھان ناتھ، دین اپنی دیا کھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا رنگ آپ دکھائیندا۔ ساچا رنگ پنج تت، تن ماٹی روپ دکھائیا۔ کرے کھیل پُرکھ سمرتھ، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ آتم دیوے امولک وتھ، پرما تم ونڈ ونڈائیا۔ نام ندھانا ساچی گاتھ، اکھڑ اپنا آپ سمجھائیا۔ آنتر آنتر آپے وس، در میلا سہج سُبھائیا۔ نجھر دیوے امرت رس، رسنا رس چکھ نہ سکے رائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا بھيو اپنے ہتھ رکھائیا۔ ساچا بھيو ہتھ کرتار، ہر کرتا کھیل کرائیندا۔ آد آد دی ساچی دھار، دھر درباری آپ سمجھائیندا۔ سچکھنڈ نواسی ہو تیار،

نرگن اپنی ونڈ ونڈائیندا۔ سرگن کھول سچ بھنڈار، ساچا بنک دوار سُہائیندا۔ جگت ترسنا دے ادھار، آتم اپنے ہتھ رکھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ساچا لیکھا آپ سمجھائیندا۔ ساچا لیکھا کایا ہٹ، گھر گھر وچ آپ جنائیا۔ جگت پیار جگت رت، جگت چمڑی جگت ہنڈائیا۔ ہر پیار آترگت، نیتر نظر کیسے نہ آئیا۔ آد مارگ ساچا دس، ساچا راہ وکھائیا۔ نرمل نور کر پرکاش، جوتی جوت جوت رُشنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ساچا لیکھا اپنے ہتھ رکھائیا۔ آد لیکھا سری بھگوان، ہر اپنے ہتھ رکھایا۔ پاربرہم برہم کر پردھان، ساچی ونڈ ونڈایا۔ پنج تت کایا مکان، گھر اکو اک وکھایا۔ دُھر سندیسہ دتا آن، سچ سنہیڑا اک جنایا۔ بیٹھا رہے نوجوان، آپ اپنا آسن لایا۔ در دروازہ اک مہان، بے نظیر آپ بنایا۔ نظر نہ آئے وچ جہان، گنڈا سکے کوئی نہ لایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، اپنا لیکھا آپ جنایا۔ اپنا لیکھا دتے میت، آد وڈی وڈیائیا۔ ویکھ آتما میری ریت، پرما تم رہیا سمجھائیا۔ پنج تت چولا تیرا ٹھیک، اندر اپنا گھر وکھائیا۔ ساچا سوہلا ڈھولا گیت، راگ اناد جنائیا۔ نرور ویکھنا سدا اتیت، ترے گن وچ کدے نہ آئیا۔ سچ پریم ست پریت، ست ستوادی آپ سمجھائیا۔ نت نوت رکھنی اڈیک، پن نیتر نین اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ساچا کھیل آپ سمجھائیا۔ ساچا کھیل دتے بھگونت، بھگون اپنی دیا کھائیا۔ آتم تیرا میرا منت، پرما تم کرے پڑھائیا۔ صفت جنائے مہا اگنت، لیکھا لیکھ نہ کھئے وکھائیا۔ ساچا ملے ہر بودھی پنڈت، پاربرہم وڈی وڈیائیا۔ آد جگاد رہے اکھنڈت، کھنڈ کھنڈ نہ کھئے کرائیا۔ ناتا جوڑے جیرج انڈت، اُتہج سینج میرا بندھن پائیا۔ در درویش بنائے منگت، بھکھاری اکو راہ جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ساچا حکم رہیا ورتائیا۔ ساچا حکم دُھر فرمان، سو صاحب آپ جنائیا۔ سُن آتم بال نادان، بالی بڈھ دئے وڈیائیا۔ تیرا کھیل وچ جہان، لکھ چوراسی کر کُرمائیا۔ ترے گن پنج تت تیرا مکان، ساڈھے تین ہتھ ونڈ ونڈائیا۔ اندر وڑ نوجوان، جوہن اپنا آپ پرگٹائیا۔ سچ سنگھاسن بیٹھ رکان، ساچی سیجا سوہلا پائیا۔ ایک ڈھولا گاؤنا گان، گاونہارا آپ سمجھائیا۔ اکو دُھر دی پائے آن، دُھر دی دھار آپ سمجھائیا۔ جنان چر نہ ملے بھگوان، تیرا لیکھا لیکھ وچ نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ساچا بیہو دئے جنائیا۔ سُن سندیسہ ہوئی حیران، آتم اپنا آپ جگایا۔ میں بالی نڈھی سدا انجان، میری چلے نہ کھئے چٹرایا۔ چاروں گنٹ ویکھاں مار

دھیان، آپ اپنا بل پرگٹایا۔ بھیو نہ جاناں سچ نہ پچھاناں کون بدھ ملے بھگوان، بھگون اپنا پھیرا پایا۔ کون نام جپاں مہان، آنتر آنتر دھیان لگایا۔ کون ہتھ کران پرنام، کون مستک سیس جھکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در تیرے واسطہ پایا۔ در واسطہ پایا ایک، ایکنکار تیری سرنائیا۔ دین دیال پکڑاں تیری ٹیک، ہتھ تیرے وڈیائیا۔ جوں بہاوی توں لینا ویکھ، ویکھنہار آپ ہو جائیا۔ تیرا آنت نہ آوی بہیت، بھیو نظر کھئے نہ آئیا۔ تیرے حکمے اندر تیری دھار لوے کھیڈ، خالق خلق وچ سمائیا۔ لوک مات رہیا بھیج، ڈھر سندیسہ حکم سنائیا۔ پنج تت کایا اندر میری سیج، سوہنی بنت بنائیا۔ نرگن نور جوتی تیج، چند سورج نہ کھئے رُشنائیا۔ نہ کوئی بادل نہ کوئی میگھ، گھٹا گھنگھور نہ کھئے وکھائیا۔ نہ کوئی شاستر نہ کوئی وید، پُران روپ نہ کھئے جنائیا۔ نہ کوئی کلمہ نہ کوئی لیکھ، نہ کوئی کاتب نہ کوئی شاہیا۔ نہ کوئی محلا نہ کوئی دیس، پنڈ ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ نہ کوئی مُلا نہ کوئی شیخ، نہ کوئی پنڈت کرے پڑھائیا۔ نہ کوئی روپ نہ کوئی ریکھ، رنگ نظر کھئے نہ آئیا۔ تیرے حکمے اندر کھیلاں کھیل، خالق خلق وچ سمائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی سکھیا اک درڑائیا۔ ساچی سکھیا دیوے دات، سو صاحب دیا کھائیندا۔ ساچا مارگ پُرکھ ابناس، ابناسی کرتا آپ جنائیندا۔ نرگن سرگن کر پرکاش، جوتی جاتا نور دھرائیندا۔ نت نوت تیری پوری کران آس، ساچا مارگ اک وکھائیندا۔ ویکھ وکھاواں جنگل جوہ اُجاڑ پہاڑ اُچے ٹلے پریت پرہاس، پرہاسی اپنا ناؤں دھرائیندا۔ بالی نڈھی تیری پوری کران آس، ترسنا تیری آنت مٹائیندا۔ سچ پریتی اک بلاس، بھوگ اکو گھر وکھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا لیکھ آپ جنائیندا۔ سُن لیکھ صاحب سُلطان، آتم اپنی لئے انگرٹایا۔ توں داتا دانی دو جہان، تیری وجدی رہے ودھائیا۔ سچ دس پرہو کون ویلا کریں پروان، گھر میلیں چائیں چائیا۔ کون مارگ ویکھیں آن، کون پاندھی پنڈھ مُکائیا۔ کون سُہائیں بنک مکان، کون مندر ڈیرہ لائیا۔ کون ور دیویں دان، کون وست امولک جھولی پائیا۔ کون سہج کریں پروان، مہربان دئیں سرنائیا۔ کون نور دسیں جہان، کون ظہور کریں رُشنائیا۔ کون دوارے ویکھاں آن، آپ اپنا پردہ لاپیا۔ میں تیری نڈھی بال انجان، پن تیری سمجھ سمجھ کھئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی سکھیا دئے سمجھائیا۔ ساچی سکھیا دسنہارا، سو صاحب دیا کھائیندا۔ کایا مندر میرا ٹکانا، گھر ساچا اک سُہائیندا۔ پردہ اوہلا آپ

رکھانا، نظر کھئے نہ آئیندا۔ پریم پریتی مارگ لانا، بھیو ابھید سمجھائیندا۔ ساچا مندر اک سہانا، پنج تت کھیڑا وڈ وڈیائیندا۔ ساچا میلا میل
 ملانا، مل مل اپنا راگ الائیندا۔ ساچا راگ اک سنانا، سو صاحب آپ سمجھائیندا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ڈھر
 سندیسہ اک سنائیندا۔ آتم کہے اوہ کھیڑا گانا، جس گاون ملے وڈیائیا۔ سچ دس سری بھگوانا، پرہ تیرے آگے عرضوئیا۔ ٹوں شاہ پاتشاہ
 وڈ راج راجانا، شاہ سلطان تیری سرنائیا۔ تیرا حکم ڈھر فرمانا، ڈھر دی دھار تیرے وچوں آئیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا
 کر، ایکا دینا سچا ور، در تیرے راہ تکائیا۔ سن آتم میرا گیت ڈھولا، سو صاحب آپ جنائیا۔ جگ چوکرئی بنے وچولا، بن پاندھی پھیرا
 پائیا۔ بھیو کھلائے پڑدہ اوہلا، اپنا رنگ وکھائیا۔ ساچا گیت گاؤنا سوہلا، سوہنگ راگ الائیا۔ ملے وڈیائی اُپر دھولا، دھرنی دھرت تیرا
 جس گائیا۔ سچ دوارا تیرا کھولا، اک توہے دتا سمجھائیا۔ لگے بھاگ کایا چولا، ساڈھے تین ہتھ ملے وڈیائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، دیونہار وڈیائیا۔ ہے پرہو میں ہوئی خوشحال، دوئے جوڑ جوڑ سرنائیا۔ سچ سہانا سماں ملیں آن، آپ اپنا رنگ وکھائیا۔
 جگت پریت نہ کھئے نال، اتم اپنا رنگ رنگائیا۔ ساچے مندر لویں بھال، نرویر پھیرا پائیا۔ گھر گھر ویکھیں شاہ کنگال، اوچ نیچ نہ کھئے
 جنائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گھر آویں چائیں چائیا۔ ساچے گھر آئے بھگونت، سو پُرکھ نرنجن آپ جنائیا۔ آتم تیرا
 سن کے منت، منتر اپنا دئے سمجھائیا۔ تیرا گرہ تیری سیج تیرا مندر بیٹے سوہاوت، سوہنیک آپ سہائیا۔ نام جنائے اک اگت، لیکھا
 لیکھ نہ کھئے وکھائیا۔ نانا جوڑے اکو اک نار کنت، گھر ساچے وجے ودھائیا۔ سری بھگوان بنائے بنت، آتم پرماتم جوڑی جوڑ جڑائیا۔
 جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، دوئے جوڑ منگ منگائیا۔ آتم کہے جس ویلے دُلہا آویگا۔ ساچا سیہرا سیس
 سجاویگا۔ مہربان نین اٹھایگا۔ اک اکلا کھیل کراویگا۔ ڈوم نائی نہ کھئے بلاویگا۔ بہین بھائی نظر کھئے نہ آویگا۔ سخیاں منگل اپنا راگ
 الاویگا۔ کوڑی کرپا کٹ کے سنگل، سنگل اپنے پریم بندھویگا۔ بھاگ لگائے کایا جوہ جنگل، اچا ٹلا آپ سہاویگا۔ جوتی جوت سرؤپ
 ہر، آپ اپنی کرپا کر، گھر پنڈے پھیرا پویگا۔ گھر پنڈے سجنی آواں گا۔ پچھلے پیئدے سرب مُکواں گا۔ ساچی نیں دے وچ نہاواں گا۔
 جو کہندے سو کر وکھاواں گا۔ مندر اٹل اک بہاواں گا۔ محل رُشنائی اک جناواں گا۔ گھر وجے سچ ودھائی، وادھا اپنے گھر وکھاواں گا۔

تُوں ڈھولا گاؤنا چائیں چائی، سچ اپنا راگ سُناواں گا۔ گھر بیٹھیاں ملے ماہی، مُحبت اِکو اِک رکھاواں گا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، بھِیو ابھید آپ جناواں گا۔ آتم کہے پر ماتم نِرگن نِرگن تُوں پرنائینگا۔ سرگن میرا بنیا ساتھن، اِس دی ونڈ کی ونڈائینگا۔ جس دے چڑھی میں راتھن، سو رتھ کِس دوار رکھائینگا۔ بھِیو دس پُرکھ ابناسن، کی اپنی کار کھائینگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا مارگ اِک وکھائینگا۔ آتم سُن سچ سوانی، ہر ستگر آپ جنایا۔ پنج تت کھیل مہانی، تتو تت جنایا۔ سرگن رُپ وچ جہانی، لوک مات نظری آیا۔ اتم دسے سدا فانی، تھر رہن کھے نہ پایا۔ بال جوان پردھ نشانی، ساچی ونڈ ونڈایا۔ تیرا میرا نُور نُورانی، نہ مرے نہ جایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا لیکھا آپ درڑایا۔ ساچا لیکھا سُن مہربان، حیرانی میرے اُتے چھائیا۔ تُوں میرا میں تیرا دوباں میل ملیا آن، تیجا نظر کھے نہ آئیا۔ کایا چولا کون کرے پروان، پنج تت ماٹی کون ہتھ پھڑائیا۔ نِرگن تیرا کھیل مہان، نِرگن نال کریں گُرمائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچی سیکھیا دے سمجھائیا۔ آتم سُن سچ سُناواں، سو صاحب آپ جنایا۔ تیرا رُپ آپ دھراواں، نُورو نُور نُور رُشناپا۔ پنج تت کایا ونڈ ونڈاواں، پُرکھ نار نار پُرکھ حصّہ اِک جنایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، بھِیو ابھیدا رہیا سمجھایا۔ پُرکھ نار پنج تت ونڈ، ہر ستگر آپ جنائیا۔ کرے کھیل سُورا سرنگ، ساچی سیکھیا اِک سمجھائیا۔ رکت بوند کھیل اند، رس اِکو اِک وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، پنج تت دے وڈیائیا۔ آتم پنج تت دیواں مان، پنج وچے ودھائیا۔ بالیوں ہونے جوان، جوہن جگت جنائیا۔ آسا ترسنا اِک مہان، گھر گھر دیاں وسائیا۔ کام کرودھ لوہہ موہ ہنکار کر بلوان، بل اپنا آپ جنائیا۔ اچھیا رکھاں وچ جہان، بھچھیا بخشش جھولی پائیا۔ من مت بدھ کھول دکان، ساچا ہٹ چلائییا۔ جگت واسنا دیواں دان، اپنی دیا کھائییا۔ تیرا اوہلا رکھاں گھر مکان، در نظر کیسے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچی سیکھیا رہیا درڑائییا۔ آتم کہے پرہ تیرا پنج تت جوڑ، اپ تیج وائے پرتھی آکاش بندھن پائیا۔ نار پُرکھ کِس بدھ پوے لوڑ، کون دھار دئیں پرگٹائییا۔ کِس بدھ رکھیں ہتھ وچ ڈور، تندی تند ستار بلائییا۔ اندر وڑ کے ویکھیں اندھیرا گھور، ڈونگی بھوری پھیرا پائیا۔ مینوں سدا تیری لوڑ، پنج تت سمجھ ذرا نہ آئیا۔ من واسنا دیواں زور، جوڑو زر نال ملائییا۔ چڑھ کے ویکھاں اپنے

گھوڑ، شاہ سوارا پھیرا پائیا۔ دو جہاناں آواں دوڑ، بن پاندھی پندھ مُکائیا۔ سرگن سرگن جوڑاں جوڑ، لوک مات تت گڑمائیا۔ من چیشٹا من رہی لوڑ، مت مت نال گڑمائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا بھیو رہیا سمجھائیا۔ تت تت دا ہوئے ناتا، پنج پنج جوڑ جڑائیا۔ جگت جگت دا دیوے ساتھ، سگلا سنگ نبھائیا۔ سرگن سرگن چلائے راتھا، رتھ رتھوایی بے پرواہیا۔ کھیلے کھیل بازی گر ناٹا، سوانگی اپنا سانگ رچائیا۔ دھی پُت گھر ہوئے پتا ماتا، مات پت پتر دھی ویکھ وکھائیا۔ سرب جیاں دا دیوے ساتھ، سگلا سنگ رکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، تت میلا سرچ سُبھائیا۔ پنج تت کایا میلا ملائے آپ، پرہ اپنی دیا کمائیا۔ سرگن سرگن چلیں ساتھ، ساچا سنگ وکھائیا۔ آتر آتر تیرا نات، آتم پر ماتم اپنے نال ملائیا۔ اندر وڑ کے ویکھی جائیں کھیل تماش، کون بدھ ہر کمائیا۔ نار پُرش پائے راس، منڈل اِکو اِک پرگٹائیا۔ ترسنا آسا بھوگ بلاس، کام کامنی ونڈ ونڈائیا۔ برہما ویتا چلائے شاخ، شاہ پاتشاہ رہیا سمجھائیا۔ سچ سیکھیا جائے بھاگھ، بھاگھیا اپنی جس اُچائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جگت ناتا دئے جڑائیا۔ پنج تت ناتا جگت، ہر ستگر آپ جڑائیا۔ میل ملاواں بوند رکت، رکت بوند نو نو جوہن بندھائیا۔ بھیو نہ جانے کوئی شخص، شناخت ہتھ کیسے نہ آئیا۔ ہر کا کھیل نہ سکے پرکھ، پڑدہ سکے نہ کھئے اٹھائیا۔ آتم اُتے کر کے ترس، پر ماتم دیا کمائیا۔ پنج تت کایا تیری جڑت، تیرے مندر ملے وڈیائیا۔ ین قلم شاہی کیتی لکھت پڑھت، پاربرہم پرہ اپنی مہر لگائیا۔ آد آنت رہن نہ دیواں کوئی فرق، فیصلہ حق حق سُنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پنج تت کرے گڑمائیا۔ پنج تت ناتا ہووے ضرور، لوک مات بندھن پائیندا۔ مات پت کرن منظور، ساک سجن خوشی وکھائیندا۔ دُولھا دُلہن دُورن دُور، نیرن نیر کر وکھائیندا۔ آتم جس آتم نوں پرہ پہلوں کرے منظور، سو تن کپڑا سوبھا پائیندا۔ سو پنج تت دو جہان ہوئے مشہور، جنہاں کرتا کاج رچائیندا۔ جنہاں اندر میرا نور، نور تیرا رُپ وکھائیندا۔ تیرا سنگ نبھائے ضرور، ضرورت سب دی پور کرائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر کنت آپ جنائیندا۔ تت تت دا تت وچولا، ہر جو ہر ہر آپ جنائیا۔ نار کنت دا اِکو ڈھولا، سوہنگ رُپ سمجھائیا۔ آتم پر ماتم چُکے پردہ اوہلا، دوئی رُپ نہ کھئے وکھائیا۔ پنج تت دا تت ہوئے گولا، بن سیوک سیو کمائیا۔ سچ دوارا اِکو کھولا، جگت ہٹ چلائییا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، آتم

ساچی سیکھیا اک پڑھائیا۔ آتم تیرا مندر سُچجّا، ہر سوہنی بنت بنائیا۔ کنت ہو تیرا پڑدہ کجّا، کنتوبل دئے وڈیائیا۔ پریم پریتی اندر بجھا،
 ساچی ریتی آپ جنائیا۔ دُور دُراڈا آوے بھجّا، گھر ساچا ویکھ وکھائیا۔ جتھے لوک لاج نہ کوئی لجا، کوڑی شرم نظر نہ آئیا۔ سچ دربار اکو
 لگا، سِری بھگوان آپ لگائیا۔ جگت دوارا پار حدا، ہوئے اکو اک رکھائیا۔ تت نال کُرمائی تت بدھا، پنچم پنچم میل ملائیا۔ سوہرے
 پیئے دوہاں اکو سدا، سندیسہ نام سُنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، آتم پرماتم اپنا بیہو جنائیا۔ آتم پرماتم تیرا کاج، ہر
 کرتا آپ رچائیا۔ پنج تت دا جگت سماج، ہر سنگت دئے وڈیائیا۔ دُھردرگاہی دیوے دات، داتا دانی اک اکھوائیا۔ بن وچولا ہووے
 ساتھ، سکلا سنگ نبھائیا۔ میل ملاواں پریم پات، پت پتوتتا ہوئے سہائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور،
 سچ کرے کُرمائیا۔ آتم کہے موہے چڑھیا چا، گھر میرے وجی ودھائیا۔ میرے تت نوں ملنا پرہہ ملاح، تت میلا سہج سُبھائیا۔ نرگن بنیا
 آپ گواہ، شہادت ہور نہ کھئے رکھائیا۔ پنڈت پاندھا مُلا شیخ گرتھی لیا نہ کھئے بُلا، کوڑی کرے نہ کھئے کُرمائیا۔ ساچا نانا دئے جُڑا، جوڑی
 ایکا گنڈھ پوائیا۔ جو صاحب ستگر دی چلے رضا، تنہاں ملے مان وڈیائیا۔ ایتھے اوتھے دو جہاناں ہووے سچ وواہ، لاڑی لاڑا اکو رُپ
 وکھائیا۔ جو صاحب ستگر دا حُکم رہے بھلا، تنہاں ملے نہ کھئے وڈیائیا۔ نالے روون مارن دھاہ، نال بھائی چارے کرن لڑائیا۔ ساک سجن
 جگت رہے رُسا، نال رُسے بے پرواہیا۔ بن ستگر پورے ساچا نکاح سکے نہ کوئی پڑھا، پڑھاونہارا نظر کھئے نہ آئیا۔ ستگر نانک گیا
 سمجھا، بن پُرکھ ابناسی چوٹھی لاو پور کسے نہ کرائیا۔ جو اپنا آپ بیٹھے گوا، سو گرو گرتھ دی کرن پڑھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ
 اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، اکو دتا سچا دان، گُرمکھ ورا کرے پروان، جس کیتا پروان،
 تس ملیا بھگوان، ایتھے اوتھے دو جہان دھرم نشان، پنج تت نظر کسے نہ آئیا۔ ہر سنگت کرے پروان، بھرے بھلی سرب لوکائیا۔

ہر سنگت تیرا ساچا لنگر، ویہہ سو ویہہ پکرمی ملے وڈیائیا۔ مستووانا خالی مندر، سمت سولاں لیکھ چُکائیا۔ سچ دوار دا کھولیا
 چندر، وست اک وکھائیا۔ بھاگ لگے اُجاڑ کھنڈر، ساچی جوہ ملے وڈیائیا۔ منگ منگ کے گیا رام چندر، بالمیک دھیان لگائیا۔ جگت

دوار ویسوا کنجر، سِری بھگوان دیا کمائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچی دھار جنائیا۔ ویہ سو ویہ ویہ دا ویہ، ویہویں صدی جنائیا۔ جیاں دا جی جیا کا جی، جیون جُگت جنائیا۔ سیاں کا سین، سین ساڈھے تِن ہتھ ونڈ ونڈائیا۔ ست ستوادی رکھائی نیہ، جڑ بھگتاں آپ لگائیا۔ امرت پھل بیجیا بی، پت ڈالی آپ مہکائیا۔ جو جن ٹھنڈا پانی جائے پی، تس اٹھسٹھ سرور ٹل نہ رائیا۔ تس پُج نہ سکے گھرت گھی، پون ہون سگندھ نہ کھئے ودیائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اپنی دیا کمائیا۔ لنگر کھے میں کس لنگوٹا، اپنی سیو کمائیا۔ ویکھ وکھاواں وڈا چھوٹا، بڈھا نڈھا پڑدہ لاپیا۔ میرا رس کھا کے کوئی نہ رہے کھوٹا، جو کھوٹا سو کھرا روپ وٹائیا۔ گرمکھ کوئی نہ رہے ہوچھا، ہوچھی مت نہ کھئے جنائیا۔ سب دی پوری کراں لوچا، آسا ترسن مٹائیا۔ اکو دوارا سب لئی ہوتا، چار ورن سرنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، چار جگ اپنی کھیتی رہیا گائندا، کلجگ اتم اکو وار بوہل دئے لگائیا۔ بوہل کھے میں دانہ دانہ، اک اک سمجھائیا۔ پرہہ جو ملیا سچا رانا، جو اپنے تگر رہیا پائیا۔ پا تگر کھیل کرے بھگوانا، ساچی سیو سمجھائیا۔ جن بھگتاں دا بھگتی کھانا، اتر رس اک وکھائیا۔ ہس ہس کے سنگ رکھانا، ناتا چھٹ کدے نہ جائیا۔ وشنوں نہیں وشنوں بھگوانا، جو وشنوں حکم منائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ بھنڈارا اکو اک اپائیا۔ سچ بھنڈار دی ساچی ساکھی، ساکھیات سمجھائیندا۔ تریتا دواپر کلجگ کر رہیا راکھی، سوہنا دھام ویکھ وکھائیندا۔ گوہند کھے کے گیا بھوکھت واکھی، جوجن جوجن ونڈ ونڈائیندا۔ سِری بھگوان اتم دیوے باقی، لہنا اپنے ہتھ رکھائیندا۔ جن بھگت دوارا کھول تاکی، طاقت بھگتاں ہتھ پھڑائیندا۔ آپے پچھے پچھے سنیہڑا لے کے جائے پاتی، پترکا گھر گھر آپ پچائیندا۔ او رل مل سارے بن جاؤ اکو ذاتی، پچھلا جھگڑا سرب مکائیندا۔ ویہ سو اُنی بکرمی اٹھاراں ہاڑ گر اوتاراں پیر پیغمبران دال روٹی رل کے کھادھی، لکھ لکھ شکر سرب منائیندا۔ سارے کہن پرہو جے اکو ماں اکو بخش دیویں دادی، پت پوترے ونڈ نہ کھئے ونڈائیندا۔ غریب زانیاں دی سانجھی چڑھی رہے ہانڈی، وڈا چھوٹا نظر کوئی نہ آئیندا۔ ہر سنگت گیت گوہند گاندی، گوہند گیت سنگت الاٹیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچی کار آپ کمائیندا۔ لنگر کھے میں اندر ویکھاں لنگھ، اپنا بل دھرائیا۔ گرمکھ تیتھوں رہے منگ، میں گرمکھاں آگے جھولی ڈاپیا۔ گرسکھو میرا دیو سنگ، بن ہر سنگت میرا

نہ کوئی سہائیا۔ جس نے سیس تاج بنایا چند، ماجھا مالوا دواہہ جموں ضامن وچ رکھائیا۔ اُس دی سیوا دی اُسرے اکو کندھ، جس اندر چار ورن بہ بہ خوشی منائیا۔ غریب نائیاں دی پرہہ اپنے سر تے چکے پنڈ، دکھیاں اپنا دکھ نہ کھئے وکھائیا۔ اک دوجے نال مل مل دئیے گندھ، نہ سکے کھئے کھلائییا۔ اک اک اٹ گاوے سوہنگ چھند، کیوں، گرمکھ ہتھ رہے لگائیا۔ اگنی تپ کے آیا پھیر اند، کاجی ماٹی سوہنے مندر رسی بنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچی کھیل آپ کرائیا۔ لنگر کہے میں نہیں منگتا، منگن کیسے گھر نہ جائیا۔ ایہہ وبار ساچی سنگتا، جو یاراں سال پہلے دتا سمجھائیا۔ سری بھگوان سدا بھکھا ننگتا، گرمکھ بے پرواہ روپ وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچا لیکھ رہیا بنائیا۔ سکھ کہے میں نہ جاناں، ہر کی کی کھیل رچایا۔ اندر وڑ کے دیوے گیانا، اپنا آپ سمجھایا۔ جو منگیا دیوے سو نہیں دانا، سو دان جو نراچھت سیو کمایا۔ دان نہیں ایہہ دھرم نشانہ، دھرم دوارا اک بنایا۔ ویکھ کھیل سری بھگوان ہوتے حیرانا، گرمکھاں وڈا راہ چلایا۔ اپنی اچھیا کر بلوانا، بھچھیا پرہہ توں رہے پایا۔ پرہہو کہے میں انجانا، گرمکھ وڈے وڈ وڈیا یا۔ سچکھنڈ دا سچ ودھانا، بن وڈیا آپ اپایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہرجن ساچے دیا کمایا۔ دیا کاونہار پرہہ، ہر جو آپ اکھوائیا۔ سنت سہیلے ساچے لبھ، ساچی سکھ سمجھائیا۔ اپنی اپنے اندر رکھو حد، باہر نظر کھئے نہ آئییا۔ چار دیواری اندر ہونا اڈ، جگت ونڈ ونڈائیا۔ ویلے آنت سری بھگونت پچھے کیسے نہ دیوے چھڈ، جو جن ساچی سیو کھائیا۔ سیوا نہیں ایہہ نچوڑ ماس ناڑی ہڈ، غریب نہانے اپنا آپ بھیٹ چڑھائیا۔ چاہے مار چاہے چھڈ، پرہہو اک تیری سرنائیا۔ توں صاحب اسیں تیری جد، بنس سربنس اکھوائیا۔ پُرکھ ابناسی اگو ہس، خوشی خوشی نال جنائیا۔ میں تہاڈا گواں جس، صفتاں نال صفت صلاحیا۔ چار ورن کدے نہ ہونا اڈ، اڈری دھار نہ کھئے وکھائیا۔ ماجھا مالوا دواہہ جموں نہیں رہیا سد، انہاں صدقہ سارے لئے ملائییا۔ اکو گھر کرے اکٹھ، ایک راہ جنائیا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، اگلا لیکھا بھیو ابھید کھول کے دیوے دس، ستاراں ہاڑ بھل کوئی رہے نہ رائیا۔ آیاں دی پوری کرے آس، پچھے رہیاں دا ہووے آپ سہائیا۔ گرمکھ کوئی نہ ہوئے نراس، جس دتی آپ سرنائیا۔ سنگت پنکت لیکھا لیکھ خاص، اگی چووی ونڈ ونڈائیا۔ آگے سدا رہے پرہہ ساتھ، سکلا سنگ نبھائیا۔ جن بھگتو تہاڈی وست تہاڈے

پاس، پرہہ سیوک روپ سیو کھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں
بھگوان، آتم سیوا پر ماتم لیکھے لائیا۔

* ۲ ہاڑ ۲۰۲۰ بکرمی دربار وچ جیٹھووال *

ہر بہنڈار گرمکھ بھوجن، اتوٹ اٹھ جنائیندا۔ گر اوتار ویکھن مؤجن، پاربرہم پرہہ اپنی دیا کھائیندا۔ جس دا آنت آیا ہن کوٹن
جوجن، سو صاحب اپنی کار کھائیندا۔ ایتھے اوتھے دو جہان کیسے وچ نہ آئے سوچن، سوچ سمجھ نہ کھئے وڈیائیندا۔ جس برہما شو وشن
بھلائی ہوشن، بھے بھو اپنا اک جنائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچی دھار آپ اپائیندا۔ بھوجن بھگت بھگوان
بھنڈار، اندریشٹ سریشٹ جنائیا۔ سیوک سیوک سیوک زینکار، زنگن زنگن سیو کھائیا۔ سرگن سرگن دیونہار جگ چار، چار چار
ونڈ وندائیا۔ نیت نیت ویکھنہار سرجنہار، صاحب ستگر بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچی کار آپ کھائیا۔
ہر بہنڈار بھگت دھرواس، سری بھگوان دیا کھائیندا۔ جنم کرم پورب پوری کرے آس، آسا آسا نال ملائیندا۔ جنم اجنم دووین کرے
راس، ورن اورن میٹ مٹائیندا۔ سدا سہیلا اک اکلا وسے پاس، گرہ مندر اندر سوہا پائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا
کر، ساچی کرنی آپ کھائیندا۔ ساچی کرنی کدا آیا، بے پرواہ وڈی وڈیائیا۔ جگ چوکری راہ چلایا، رہبر اکو اک اکھوائیا۔ سریشٹ سبائی
بھیو چکایا، بھید اپنا اک سمجھائیا۔ اچھل اچھید پردہ لایا، مکھ نقاب نہ کھئے رکھائیا۔ پُن صواب ویکھن آیا، جوتی جوت سروپ ہر، آپ
اپنی کریا کر، ساچا ویس آپ وٹائیا۔ بھگت بہنڈار ستگر ہتھ، دیونہار سدا رگھرائیا۔ جگ چوکری مارگ دس، زنگن سرگن کرے
پڑھائیا۔ آنتر آنتر پوری آس، آسا ترسنا میٹ مٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہار سد رُشنائیا۔ سچ بہنڈار بھگت
جن دات، داتا اپنی دیا کھائیندا۔ وست امولک دیوے آپ، آپ اپنا میل ملائیندا۔ گرہ مندر وڑ کے پُچھے وات، دکھ درد دکھ ایکا

ونڈ ونڈائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچی کرنی آپ کھائیندا۔ ساچی کرنی کرے ایک، ایکنکار وڈی وڈیائیا۔ کھولنہارا اپنا بہیت، بھیو دئے جنائیا۔ سنت سہیلے کرے ہیت، ہتکاری وڈ وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا سہارا سچ، بھنڈارا اک رکھائیا۔ سچ بھنڈار نام اٹل، ہر کرتا اپنے ہتھ رکھائیندا۔ جگ چوکرئی کوئی نہ لائے مل، مُفت اپنی سیو کھائیندا۔ سنت سہیلے گُرمکھ چُن، ہرجن ساچے رنگ رنگائیندا۔ سچ جنائے اپنا گُن، اوگن کورٹا میٹ مٹائیندا۔ راگ سُنائے اکو دھن، دھن آتمک راگ لائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، ساچا کھیل آپ وکھائیندا۔ ساچا کھیل کرے پرہے میت، پاربرہم وڈی وڈیائیا۔ نرگن ہو کے وسے چیت، سرگن سنگ نیہائیا۔ دیونہارا اک پریت، پریتی اکو اک سمجھائیا۔ جگت بھنڈاری منگے بھیکھ، وشنو اپنی جھولی ڈاہیا۔ تیرا ناؤں سُن اتیت، میرا انتر رہیا ترسائیا۔ کون ویلا سُنناں ساچا گیت، جو گُرمکھ سجن رہے گائیا۔ سچ نشانہ دسیا ٹھیک، آتم پرما تم میل ملائیا۔ پاربرہم برہم بٹھے پریت، پریت اپنا رنگ وکھائیا۔ مائس جنم جگ جائے جیت، جو سوہنگ ڈھولا گائیا۔ سچ بھنڈارا ملے ٹھیک، کایا ٹھیکر بھن وکھائیا۔ اکو رنگ ہست کپٹ، اوچ نیچ نہ کھئے وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی وست آپ ورتائیا۔ نام بھنڈارا وست اٹل، جگت ترازو تول نہ کھئے تُلاییا۔ ہر کرتا قیمت پائے آپے مل، در گھر ساچے ویکھ وکھائیا۔ گُرمکھ گُرسکھ آپ اُچائے اپنی کُل، کلوٹتا بے پرواہیا۔ جگ چوکرئی پائے مل، لینا دینا آپ مُکائیا۔ سچ دوارا رہیا کھل، خالق خلق دئے سمجھائیا۔ چار ورن دی اکو چلھ، بھنڈارا اکو نظری آئیا۔ جو سری بھگوان جائے بھل، تنہاں دئی دویت رہی ستائیا۔ جو جن اُچے برہم کُل، پاربرہم میل ملائیا۔ ہرجن بوٹا جائے نہ بُل، پت ڈالی پھل مہکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، دیونہارا ساچا دان، سچ بھنڈارا ایکنکارا بھگت پیارا اپنی پریت جھولی پائیا۔

اوه لنگر سادھ سنت دا، ايہ کھیل سِری بھگونت دا۔ اوتھ میلا جیو جنت دا، ایتھ رنگ آتم پرما تم نار کنت دا۔ اوتھ گڑھ
 ہؤمیں ہنگت دا، ایتھ گھر چار ورن پنکت دا۔ اوتھ در کوڑ گیانی پنڈت دا، ایتھ ور برہم گیانی اکھنڈت دا۔ جوتی جوت سروپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، لیکھا جانے سب دے آنت دا۔

* ۵ ہاڑ ۲۰۲۰ بکرمی سُرین سنگھ، دلپ سنگھ، تیجا سنگھ، سورن سنگھ جنڈیالا دے نوت

ہر بھگت دوار جیٹھووال *

پیس کہے میں نرگن سرگن صفر، صفا ذات ہستی نظر کیسے نہ آئی۔ آد آد کردا رہیا فکر، فقرہ اپنا نام جنائیا۔ جگ چوکڑی کردا
 رہیا ذکر، بھیو ابھید کھلائی۔ نت نوت نرگن سرگن رہیا نتر، زیرو روپ دئے وڈیائی۔ ستجگ تریتا دواپر کلجگ کھیل کردا رہیا وچھڑ،
 وچھوڑا اپنا آپے پائی۔ ورن برن ذات پات دین مذہب وچ بنیا رہیا بھڑ، ست است وند وندائی۔ لک لک کھیل کردا رہیا انڈھڑ، نیرویر
 اپنی کار کھائی۔ گر اوتاراں بندا رہیا متر، میت مُرارا آپ اکھوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، چڑھ کے بیٹھا چوٹی سخر،
 ساچی سکھیا اک درڑائی۔ پیس کہے نرگن سرگن میری دلیل، بھیو اپنا آپ چھپایا۔ آد جگادی بنیا رہیا چھیل چھیل، روپ رنگ ریکھ نہ
 کیسے سمجھایا۔ وسدا رہیا اُپر دھاروں نیل، نرمل دیا جوت ڈگمگایا۔ جگ چوکڑی رکھیا نہ کھئے وکیل، سچ وکالت آپ کھایا۔ نت نوت کری
 نہ کھئے اپیل، اپنا حال نہ کیسے سنایا۔ بیٹھا رہیا بن کے آپ اصیل، ست سروپی ڈیرہ لایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 ساچا کھیل آپ سمجھایا۔ پیس کہے نرگن سرگن موہ، مُحبت اکو اک رکھائی۔ آد آد پرگٹ ہو، جوت جوت جوت رُشنائی۔ محل اٹل ایکا
 سُہائے سو، سو صاحب بے پرواہیا۔ نرگن نرکار نرکار ہو نرموہ، جگ چوکڑی اپنی دھار چلائی۔ سرگن سنگی ہو کے جائے چھوہ،
 شہنشاہ اپنا انگ لگائی۔ دُرمت میل دیوے دھو، دھوونہار اک اکھوائیا۔ کر پرکاش ساچی لو، اندھ اندھیر دئے گوائیا۔ لکھ چوراسی کایا
 مندر لئے ٹوہ، گھٹ گھٹ اپنا پھیرا پائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا بھیو آپ جنائیا۔ پیس کہے میں ایکا روپ، انوپ

دئے وڈیائیا۔ آد جُگادی میرا بھوپ، شہنشاہ بے پرواہیا۔ ست ستوادى ست سرُوپ، ست پُرکھ زرنجن ناؤں پرگٹائیا۔ حُکم سندیسہ دھار اگئی چار کوٹ، راگ ناد ہر گھٹ تھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اپنا کھیل رہیا جنائیا۔ دوآ کہے سُن صفرے میت، سجن سج دیاں درڑائیا۔ میں زرنجن سرگن ہو چلائی تیری ریت، تیرا راہ وکھائیا۔ سیوک بن کے گایا گیت، نام ندھان پرگٹائیا۔ راہ چلایا مندر مسیت، شودوالے مٹھ سہائیا۔ مان رکھایا ہست کپٹ، اوچ نیچ ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دُھر دا لیکھا رہیا جنائیا۔ صفرہ کہے سُن زرنجن سرگن سجن، سچ ساچی دیاں جنائیا۔ میرے اندر وڑیں اپنا پردہ کجن، باہر سہائی نظر کھئے نہ آئیا۔ آد جُگاد جُگ چوکرئی میرے اندر بہہ کے سجن، گھر ساچے ڈیرہ لائیا۔ نت نوت رہے لگن، مورت اکال رُوپ وٹائیا۔ تت سریر کھئے نہ بدن، خاک ماٹی نہ کھئے رکھائیا۔ ہوا پانی نہ کھئے اگن، سگندھ رُوپ نہ کھئے جنائیا۔ ناد تال نہ کھئے وجن، راگ ناد نہ کھئے سنائیا۔ زرنجن سرگن ہو کے کر کے آویں اپنا سجن، بن حاجی پھیرا پائیا۔ آنت کھئے نہ رکھے تیری لجن، مڑ میرے گھر نوں آئیا۔ صفرہ کہے میں آد جُگاد سب دا پڑدہ کجن، میرا انک نہ کھئے بنائیا۔ اک نو مینوں سدن، اچی کوک کوک الاٹیا۔ آمیت ساچے سجن، تڈھ بن ساڈی سار کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچی کھیل رہیا سمجھائیا۔ زرنجن سرگن کہے سُن صفر سُن صفر سلطان، ساچی سچ دیاں درڑائیا۔ سرگن بناں کون جھلائے تیرا نشان، کون دیوے وڈیائیا۔ کون گائے تیرا گان، کون راگ الاٹیا۔ کون سہائے مکان، کون آسن وکھائیا۔ کون منگے دیوے دان، کون جھولی رہیا بھرائیا۔ کون دھرے دھیان، کون ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، زرنجن سرگن رُوپ وٹائیا۔ صفرہ کہے زرنجن سرگن تیرا بھلیکھا، بھرم اپنا دئے کڈھائیا۔ اتم کیسے دا کوئی نہ رہے لیکھا، دو جہان رنگ نظر کھئے نہ آئیا۔ زرنجن سرگن کھیل کھیڈا، کھلاڑی اپنی کار کھائیا۔ اپنا مارگ آپے ویکھا، ویکھنہار آپ ہو جائیا۔ اتم میرے اندر وڑ کے سب دا مکے لیکھا، زرنجن پچھلا سرب مکائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا کھیل رہیا سمجھائیا۔ زرنجن سرگن کہے صفر سلطان، تیرے آگے اک عرضوٹیا۔ ساچا بھيو دس مہان، انہو اپنا بھيو چکائیا۔ کون کھیل کرے پردھان، پردھانگی اپنے ہتھ رکھائیا۔ اچی کوک کہے مہربان، ساچا سوہلا نام جنائیا۔ جُگ چوکرئی کھیلے وچ جہان، زرنجن سرگن رُوپ وٹائیا۔ ستجگ تریتا

دواپر کلجگ دیوے دان، داتا دانی آپ ہو جائیا۔ آنت نرگن سرگن دواں دا مٹے نشان، تت نظر کھئے نہ آئیا۔ ین سرگن کوئی نہ دیوے جا گیان، ساچی سکھیا نہ کھئے پڑھائیا۔ اکو وار ہوواں آپ مہربان، مہر اپنی آپ کھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھیو ابھیدا رہیا جنائیا۔ نرگن سرگن کہے پرہ کھیل دس، نر ہر کی تیری وڈیائیا۔ صفر دھار کیوں رہیا وس، روپ رنگ نظر کھئے نہ آئیا۔ کون بدھ دیویں رس، رس امرت آپ چوائیا۔ کون کھیل کریں ہس ہس، آپ اپنا پڑدہ لاپیا۔ کون پنڈھ مکائیں نس نس، بن پاندھی پھیرا پائیا۔ کون راگ گائیں جس، کون صفت اپنی آپ جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا دینا اک ور، در تیرے منگ منگائیا۔ نرگن سرگن سُنو ہر ناد، انادی آپ جنائیندا۔ صفر کھیل آد جگاد، جگ چوکری دھار بٹھائیندا۔ ستجگ تریتا دواپر کلجگ لائے شاخ، کلی کلی مات مہکائیندا۔ نو نو چار ویکھ واٹ، پاندھی پچھلا پنڈھ مکائیندا۔ نرگن سرگن کھیل تماش، گراوتار ناچ نچائیندا۔ پیر پیغمبران دے ساتھ، سچ ملنگھ روپ وٹائیندا۔ اتم سرگن نرگن اُتارے اپنے گھاٹ، پتن اکو اک جنائیا۔ نیڑے رکھے اپنی واٹ، سچ سندیسہ دئے جنائیا۔ اتم گر منگے دات، اپنی جھولی آگے ڈاپیا۔ زیرو روپ کملاپات، صفر اپنا گھر سہائیا۔ جس رچنا رچی آد، سو آنت ویکھ وکھائیا۔ کھیلنہارا کھیل تماش، خالق خلق ناچ نچائیا۔ بھیو ابھیدا اپنا کھولے راز، رازق رحیم وڈ وڈیائیا۔ نرور ہو رچائے کاج، کرتا اپنی دیا کھائیا۔ نرگن سرگن ہویا رہیا محتاج، ین سرگن نرگن کم کیسے نہ آئیا۔ لوک مات نام ست دے آواز، اتم اپنا مکھ چھپائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا کھیل آپ جنائیا۔ نرگن سرگن سُن صفر کاج، ہر کرتا آپ جنائیندا۔ جگ چوکری چلائے جہاز، دھر فرمانا حکم سنائیندا۔ لکھ چوراسی مار آواز، سوئی سرتی آپ اٹھائیندا۔ نرگن سرگن دے دے داج، ساچی وست نام گٹھڑی سپس چکائیندا۔ اتم کھیل کرے پُرکھ ابناس، ابناسی اپنی کار کھائیندا۔ نرگن سرگن پوری کرے آس، سرگن شیر سنگھ ناؤں دھرائیندا۔ اتم شیر سنگھ ہویا ناس، صفر اپنا آپ وکھائیندا۔ نظر نہ آئے پرتھمی آکاش، گگن گگنتر کھوج نہ کھئے کھجائیندا۔ آپے جانے اپنی آس، آسا اپنے گھر رکھائیندا۔ نرگن نور ظہور کر پرکاش، پرکاشت اپنا آپ جنائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دوئے نال صفر ملائیندا۔ دوئے نال صفر مل، ملنی ہر کرائیا۔ پنج تت نہ کوئی دل، دلیل وچ نہ کھئے رکھائیا۔ بجر کپاٹ نہ کوئی سیل، تو در نہ راہ

تکائیا۔ پوجا پاٹھ نہ کوئی چھل، دھونی آگن نہ کھٹے تپائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ صِفرَا کہے
میرا مضمون، مُذکر مونث دوویں نہ سکے بنائیا۔ نرگن سرگن مندے رہے میرا قانون، اپنا قانون مینوں نہ سکے سمجھائیا۔ در درویش بن دے
رہے ممنون، مُشکل اپنی حل کرائیا۔ مندے رہے کنت کنتوبل، نر ہر نرائن اک اکھوائیا۔ سرگن ہو کے چڑھدے رہے سولی سول، تن
خاکی درد ونڈائیا۔ میرا اکو نام اکو شبد اکو حکم معقول، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیا۔ نرگن سرگن تھاپیا اصول، اصلیت تھوڑی تھوڑی
سمجھائیا۔ درگاہ ساچی سب دے نبر لاؤندا رہیا رول، رول اپنا اک بندھائیا۔ چار جگ جو آ کے گئے بھول، بھلیاں رہیا جگائیا۔ نرگن
سرگن دوہاں توں دینا پئے محصول، مسلہ اپنا رہیا سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا صِفرَا کھیل کرائیا۔ صِفرَا کہے
میں دھار شیر، سینگھ نظر کیسے نہ آئیا۔ لوک مات ویس پہلی ویر، ویروے نال آپ سمجھائیا۔ چار جگ حق حقیقت کوئی نہ سکیا نیڑ،
فیصلہ میرے اُتے رکھائیا۔ کوئی چھڈ کے گیا ندیڑ، آپ اپنا جھولی پائیا۔ کوئی منگدا گیا مہر، دوئے جوڑ سرنائیا۔ کوئی چرنی ہویا ڈھیہہ
ڈھیہہ ڈھیر، دھوڑی ٹکا مستک لائیا۔ کوئی کٹدا گیا گیڑ، ستجگ تریتا دواپر کلجگ مات ہنڈائیا۔ کوئی بن دا گیا دلیر، ہوکا حق
حق جنائیا۔ کوئی کردا گیا نکھیڑ، سری بھگوان تار سمجھائیا۔ کوئی بنھدا گیا بیڑ، چپو اکو نام جنائیا۔ کوئی کردا رہیا دیر، دُور ڈراڈا اپنا
آسن لائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا لیکھا رہیا سمجھائیا۔ اپنا لیکھا دساں کی، کرنی سمجھ کیسے نہ آئیا۔ آد جگاد
جگ چوکرئی میرے سہارے رہیا جی، جیون جگت جگت ملی وڈیائیا۔ ناؤں ندھان گر اوتار بیج کے گئے بی، پھل لوک مات ہتھ کیسے
نہ آئیا۔ آد پُرکھ اپر پیر سوامی جس رکھائی نیہہ، سو اتم محل دئے سہائیا۔ مہربان کرپاندھ آپے جائے تھی، مہر نظر اک اٹھائیا۔ لیکھا جانے
آگن پون ہون گھرت گھی، سُگندھی اپنی نال رلائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا کھیل دئے سمجھائیا۔ نرگن سرگن
صِفرَا صِفت، صاحب صحیح سلامت صلح گل آپ جنائیندا۔ لا محدود حق محبوب سچ عروج ہو گرفت، گرفتاری اپنی آپ کرائیندا۔ چار
جگ دی لکھی پوری کرے لکھت، لختے جگر گوہند ویکھ وکھائیندا۔ واک اتفاق بھوکھت، ات آد پور کرائیندا۔ ویکھنہارا دوزخ بہشت،
نرک سورگ کھوج کھجائیندا۔ ستجگ تریتا دواپر کلجگ جنہاں لایا اپنا عشق، عاشق معشوق گنڈھ پوائیندا۔ صِفرَا ہو کے نہ جائے

تلک، کیوں، اپنا روپ نہ کھئے وکھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سینگھ وشنوں بھگوان، ساچی دھار ہر کرتار کر پیار گوہند ڈلار وچ سنسار پنچم ہاڑ ودی سُدی نال نہ کھئے رلائیندا۔

* ۶ ہاڑ ۲۰۲۰ پکرمی شو سینگھ، بڈھا سینگھ، اندر سینگھ، بڈالا دے نوت ہر بھگت دوار جیٹھووال *

نرگن سرگن کہے کھیل بلوان، بلدھاری آپ کرائیندا۔ جگ چوکرئی ہو پردھان، سچ پردھانگی آپ کھائیندا۔ دو جہاناں دھرم نشان، نرگن سرگن آپ وکھائیندا۔ ساچا نام کر پروان، پروانہ اپنا نام سمجھائیندا۔ شبدی دیونہار گیان، ناد اناد دُھن وجائیندا۔ وسنہار سچ مکان، مقام اکو اک وڈیائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، نرگن سرگن سنگ رکھائیندا۔ نرگن سرگن دُھر دی دھار، صِفر سچ سچ سمجھائیا۔ صِفتی صِفت صِفت اپار، گاوت گاگا شکر منائیا۔ رہبر بن بن وچ سنسار، صابر سیکھیا گئے سمجھائیا۔ قادر کرتا کھیل نیار، نر ہر نرائن آپ کرائیا۔ وسنہارا سب توں باہر، ساچی کرنی آپ کھائیا۔ ہر کرنی آنت نہ پاراوار، بے آنت بے آنت جنائیا۔ بے آنت ہو کرتار، روپ رنگ ریکھ نہ کھئے رکھائیا۔ روپ رنگ توں وسیا باہر، نور ظہور اک رُشنائیا۔ نور ظہور ایکا دھار، نیتر نظر کیسے نہ آئیا۔ نرگن سرگن اپنے وچوں کر اُجیار، آنت اپنے وچ سمائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سو صِفر رہیا وڈیائیا۔ صِفر کہے میرا کھیل اپارا، نظر کیسے نہ آئیا۔ اک نو لے سہارا، سد اپنا سنگ رکھائیا۔ در درویش منگدے رہن بھکھارا، خالی جھولی آگے ڈاہیا۔ کون ویلا پرہہ کرے پیارا، پریتی ساچے نال نبھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ساچا لیکھا دئے سمجھائیا۔ نرگن سرگن کھیل دو، نرکار ساکار وڈی وڈیائیا۔ جوتی جوت پرکاشت لو، پرکاشوان آپ اپائیا۔ ست سرُپ دُھردرگاہی سو، صاحب سلطان وڈی وڈیائیا۔ پُرکھ اکال اپنے جہا آپے ہو، آپ اپنی کل رکھائیا۔ سرگن بندھائے ساچا موہ، نرگن میلا میل ملائیا۔ سرگن نرگن ڈھوا دیوے ڈھو، تتوت کر کُرمائیا۔ اتم لیکھا رہے نہ کو، سرگن نرگن نظر کھئے نہ آئیا۔ جو آوت سو جاوت رو، نیتر نیناں نیر وبائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دُھر دا حکم آپ ورتائیا۔ صِفر کہے میرا کھیل انوکھا، عاقل عقل وچ نہ کھئے لیائیا۔ سچکھنڈ نہ میرا کوٹھا،

تھر گھر نہ کھئے سُہائیا۔ نرگن نر نہ میری جوتا، جوتی جوت نہ کھئے رُشنائیا۔ ناد دُھن نہ میرا ہوکا، راگ انراگ نہ کھئے الائیا۔ در دوار نہ کوئی اوٹا، حرص ہوس نہ کھئے رکھائیا۔ آد جگاد اکو ہوتا، بن ایکے روپ وکھائیا۔ صِفر روپ سرب میں سوتا، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی آپ جنائیا۔ صِفر کہے سچ سندیس، ست ست جنائیا۔ صِفریوں بنے ایک ایک، ایکنکار بے پرواہیا۔ ایکنکار اگئی ٹیک، شاہ پاتشاہ آپ سمجھائیا۔ ایک لکھے اپنا لیکھ، لیکھا لکھت سمجھ سکے نہ کھئے رائیا۔ نرور ہو کے دھارے بھیکھ، انہو پرکاش، کرائیا۔ سرگن بخشے ساچی ٹیک، مہر نظر اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار آپ وڈیائیا۔ سرگن کہے میں ایک ذات، دو ناؤں جگت وڈیائیا۔ ایک کہے میں پُرکھ سمراتھ، دوجی قُدرت نال رلائییا۔ قُدرت کہے میرا رگھناتھ، رہبر نظر کیسے نہ آئییا۔ رہبر کہے میرا سگلا ساتھ، ساچا سنگ نبھائییا۔ سرگن کہے میری نرگن گاتھ، نرگن کہے میری سرگن سچ پڑھائییا۔ صِفر کہے میں دیواں دات، وست امولک آپ ورتائییا۔ سرگن کہے میں گاواں گاتھ، ڈھولا راگ الائیا۔ نرگن کہے میں بندھاں نات، ناتا اپنے نال جڑائییا۔ صِفر کہے میں پوری کراں آس، آسا آسا نال ملائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار سچ وڈیائیا۔ نرگن سرگن دوویں رہے پُچھ، صِفرے کی تیری وڈیائیا۔ تیرے کول نہیں گچھ، وست نظر کھئے نہ آئییا۔ تیرے آتر اسیں رہے لک، پردہ اکو اوڈھن پائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ سچ سچ سمجھائییا۔ صِفر کہے میرا نرگن روپ، صِفریوں ایک روپ وٹائیندا۔ ایک کہے میرا سرگن سوت، تانا پیٹا اک وکھائیندا۔ ناتا جوڑ پنج تت قلبوت، کایا کپڑ ڈیرہ لائیندا۔ ناؤں پرگٹا پنج بھوت، بھیو ابھید آپ چھپائیندا۔ لکھ چوراسی چار کوٹ، دہ دشا ونڈ ونڈائیندا۔ ناتا جوڑ جوٹھ جھوٹھ، کوڑی کرپا گنڈھ پوائیندا۔ نرگن سرگن ہو کے دیواں سچ ثبوت، روپ انوپ اک دھرائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، نرگن سرگن منگ منگائیندا۔ نرگن سرگن دسے آپ، اپنا بھیو چکائییا۔ نہ کوئی مائی نہ کوئی باپ، پتا پوت نہ گود سُہائیا۔ نہ کوئی سجن نہ کوئی ساک، بندھپ نظر کھئے نہ آئییا۔ نہ کوئی مذہب نہ کوئی ذات، دین شرع نہ کھئے وکھائییا۔ نہ کوئی پتن نہ کوئی گھاٹ، کنارہ نظر نہ کھئے ٹکائییا۔ نہ کوئی پاندھی نہ کوئی واٹ، نہ کوئی پیٹدا رہیا مکائییا۔ نہ کوئی دوس نہ کوئی رات، سورج چند نہ کھئے چمکائییا۔ نہ کوئی پوجا نہ کوئی پاٹھ، نہ کوئی صِفت کرے

پڑھائیا۔ نہ کوئی تیرتہ نہ کوئی تاٹ، سر سروور نہ کھئے نہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا کھیل دئے جنائیا۔ صِفر ا کہے
میرا کھیل اپارا، سچ سچ سچ وڈیائیا۔ صِفریوں ہویا نرگن دھارا، نرگن ایک ایک اکھوائیا۔ اک ایک دا کر پسارا، پسر پساری وپس
وٹائیا۔ لکھ چوراسی لا اکھاڑا، گوپی کاہن نچائیا۔ چار جگ دا جگت وبارا، گر اوتار وند وندائیا۔ پیر پیغمبر دے سہارا، سگلا سنگ
نہائیا۔ راگ ناد بول جیکارا، شبدي شبد شنوائیا۔ ستجگ تریتا دواپر کلجگ ویکھیا وارو وارا، نرگن سرگن ناؤں پرگٹائیا۔ کاغد
قلم شاہی لیکھا لکھ لکھ دتا سنسارا، مہاسارتهی پھیرا پائیا۔ پنج تت وڈیائی گر اوتارا، بن تت گر دھار نہ کھئے جنائیا۔ جوتی جوت سروپ
ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا لیکھا رہیا سمجھائیا۔ صِفر نرگن ہویا آپ، اپنی دیا کھائیا۔ نرگن ہو کے سرگن تھاپن تھاپ، ریتی جگت
چلائی۔ جگت ریتی اجپا جاپ، آتم پرما تم کرے پڑھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا پڑدہ رہیا اٹھائیا۔ نرگن توں
سرگن ہویا، لوک مات وجی ودھائیا۔ آد جگادی نواں نروٹیا، گر ستگر پھیرا پائیا۔ دھردرگاہی لے کے آوے ڈھوآ، ہری ہر نام کرے
پڑھائیا۔ چوتھا جگ نہ رہے سویا، سرتی شبدي کھیل کھلائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، صِفر اپنی دسے سچ وڈیائیا۔
صِفر ا کہے میری وڈیائی وڈ، وڈھی خور بھیو کھئے نہ آئیا۔ اپنی دھار کر کے اڈ، نرگن نراکار نور رُشنائیا۔ پنج تت کایا ماٹی ناتا جوڑ ہڈ، رتی
رت آپ مہکائیا۔ اتم سرگن سنسار گیا چھڈ، نرگن سنگ نہائیا۔ نرگن کر کے پار حد، گھر ساچے ڈیرہ لائیا۔ اندر وڑ کے گائے چھند،
ساچا راگ الائی۔ صِفت صلاحی بتی دند، بے پرواہی ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا صِفر آپ جنائیا۔
ساچا صِفر دسے حال، حالت اپنی رہیا سمجھائیا۔ پس پیسے کھیل مہان، مہا گنت گنی نہ جائیا۔ نرگن سرگن ایکا دوآ ہویا بے حال، صِفر
صِفر صِفر اپنا انک بنائیا۔ نرگن نرویر پُرکھ اکال، سرگن شیر سنگھ ناؤں رکھائیا۔ آنت ہو آپ کرپال، اپنا کھپڑا آپے ڈھاہیا۔ نرگن سرگن
دوہاں مٹیا نشان، نشانہ نظر کھئے نہ آئیا۔ نرگن سرگن دو اپنے گھر ہوتے پروان، دو جا دیوے نہ کھئے وڈیائیا۔ تے صِفرے کر پروان، ترے لوکاں
پندھ مکائیا۔ اکو دوآ رہے بلوان، اکو صِفر سمجھ سمجھائیا۔ وپہ سو دا اک ودھان، شاہ پاتشاہ آپ اچجائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر،
آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، اک توں دو دو توں صِفر، صِفر سمجھ کیسے نہ آئیا۔ وپہ سال پچھوں پھیر بناؤن لگا اپنا فقرہ،

فکر سب دا رہیا مٹائیا۔ نو سو چورانوے چوڑی جگ دُور دُراڈا رہیا وٹرا، خوشی وچ کدے نہ آئیا۔ دین مذہب ذات پات دسدا رہیا
 بھڑا، اپنا حُکم ورتائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، صِفر سرب رُپ سمائیا۔ صِفر کہے نرگن سرگن اکتھے ہو، دو صِفر
 بیس رُپ وٹائیا۔ دوآ چھ گھر دی ویکھے لو، چھ گر نہ کھئے چٹرائیا۔ گر سنگر صاحب سوامی آپے ہو، بے پرواہ پھیرا پائیا۔ بیس بیس
 کرے لو، نوری جوت اک رُشنائیا۔ مارگ دسے نرگن سرگن کرے موہ، سرگن بھگت رُپ وٹائیا۔ صِفر اپنا آپ سب کچھ گیا کھوہ،
 خالی ہتھ رکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، اپنی سمجھ نہ کیسے سمجھائیا۔ سُن دو دوآ تیرا رنگ،
 سمجھ کھئے نہ پائیا۔ نرگن ہو سرگن نچیا ملنگ، لوک مات پھیرا پائیا۔ نام ہو ندھان وجائے مردنگ، راگ اناد الاٹیا۔ امرت ہو آتم پائے ٹھنڈ،
 امیوں رس رس چوائیا۔ پر ماتم ہو آتم پائے گنڈھ، گنڈھنہار گوپال گوسانٹیا۔ داتا ہو وست امولک ونڈ، گر اوتار دئے وڈیائیا۔ مہربان ہو
 بھانڈا بہرم ڈھاہے کندھ، دئی دویت میٹ مٹائیا۔ دین دیال ہو گائے چھند، سوہلا اپنا نام جنائیا۔ صِفر کہے میں سورا سرنگ، نرگن
 سرگن دوہاں نالوں ہویا ننگ، پردہ اپنا آپ اٹھائیا۔ چار جگ نرگن سرگن ہو کے منگدا رہیا منگ، آگے اپنی جھولی ڈاہیا۔ کلجگ آنت
 سری بھگونت کرے کھیل سورا سرنگ، شاہ پاتشاہ بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ
 سچ دئے وڈیائیا۔ صِفر کہے میری صفت اتھاہ، ہتھ کیسے نہ آئیا۔ آد جگاد جگ چوڑی بنیا نہ کوئی گواہ، شہادت سچ نہ کھئے بھگتائیا۔ نرگن
 سرگن دئے منگدے رہے دُعا، سجدہ سپس سپس جھکائیا۔ رفتہ رفتہ آہستہ آہستہ جگ چوڑی نام آوندے رہے بدلا، بدولت اکو
 بے پرواہیا۔ نرگن ہو کے سرگن سرگن ہو کے صفرے وچ گیا سما، ہستی کھئے رہن نہ پائیا۔ صِفر ہو کے کیسے آ نہ دسیا میں تہاڈا خُدا،
 خود اپنا پھیرا پائیا۔ تسیں میرے میں تہاڈے نالوں نہ ہوواں جُدا، جُز ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ صِفر صفر دا اکو راہ، صِفر سب دا بنے ملاح،
 بیڑا سب دا پار لگائیا۔ بن صفرے اک اکلّا اکو رووے مارے دھاہ، آگے سُنے نہ کھئے وڈیائیا۔ نرگن نرکار سرگن شیر سینگھ نام دھرا، اتم
 دھرنی اتوں اپنا آپ گیا لکائیا۔ ست سرُپ صِفر رُپ آپ وٹا، کرے کھیل بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر،
 نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سینگھ وشنو بھگوان، دیونہارا ساچا دان، ڈھائی گز دوپٹا کرے اک پروان، نرگن سرگن دوہاں دا لیکھا دئے

سمجھائیا۔ صِفرِا رُوپ سچ رہائش، سچ مکان جنائیا۔ صِفرِا نہ جنے نہ لئے پیدائش، نظر کیسے نہ آئیا۔ صِفرِا مکان لا مقام جس دی کوئی نہ کرے پیائش، پیانہ ہتھ نہ کھئے اٹھائیا۔ جگ چوکرئی نرگن سرگن ہو کے آیا کر نہ سکیا آزمائش، آنت کھئے نہ پائیا۔ صِفرِے دی مئدے رہے ہدایت، حُکمے اندر حُکم چلائیا۔ جے کوئی لبھن جائے رہائش، نظر کیسے نہ آئیا۔ اپنے اندر اپنے مندر اپنی دھار اپنے پیار اپنے وہار وچ کرے عیش، آرام گاہ اپنی آپ بنائیا۔

* ۶ ہاڑ ۲۰۲۰ بکرمی دیدار سنگھ شفی پُر دے نوت ہر بھگت دوار جیٹھووال *

دُھردرگاہ دے اٹھو جاسوس، ہر ستگر آپ جگائیا۔ آنتر آتم کرو محسوس، مسلہ اپنے نال پکائیا۔ جو وچھڑے ملے تس کرو کابوس، بندھن اپنا ایک پائیا۔ کیشن سنگھ سنگھ اجیت دوویں مضبوط، اپنا بل وڈ وکھائیا۔ نیتر کھول ویکھے چاروں کوٹ، دہ دشا دھیان لگائیا۔ نظری آئے کوڑی کریا جوٹھ جھوٹھ، سچ سچ نہ کھئے درڑائیا۔ چار ورن لگا دوشنا دوش، دُشٹ من دئے دُہائیا۔ صاحب ستگر کولوں لئے نہ کوئی پوچھ، ساچی سکھیا منگ نہ کھئے منگائیا۔ جگت ترسنا لگی بھوکھ، مایا ممتا موہ ہلکائیا۔ سچ سہنجنی سوہے نہ روت، رُٹری رُت نہ کھئے مہکائیا۔ بن گویند پُرکھ اکال دا بنیا نہ کوئی پوت، پُتر لکھ چوراسی گود اٹھائیا۔ محبوب نظر نہ آیا حق عروج، عرش فرش دین دُہائیا۔ مُحبت کرے نہ کھئے محبوب، محفل سچ نہ کھئے لگائیا۔ ستجگ تریتا دواپر کلجگ ہومے اندر رہے محدود، گر اوتار پیر پیغمبر سیو کھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچا کھیل رہیا سمجھائیا۔ سچ گھر دے جاسوس جاگو، ہر جاگرت جوت جگائیندا۔ سچ سرنائی ایک لاگو، گرہ مندر اک وکھائیندا۔ مہابلی ہو کے اٹھ اٹھ بھاگو، بل اکو اک سمجھائیندا۔ جس رچن رچائی آدو، سو اپنی عادت آپ سمجھائیندا۔ تنگ آیا سجدے نمازون، نمازی نمودار نہ کھئے کرائیندا۔ ڈھورا ہویا جگت آوازو، سُننوالا کن نہ کھئے رکھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچا کھیل آپ سمجھائیندا۔ دوویں جاسوس نیڑے آؤ، ہر ستگر سچ رہیا جنائیا۔ ڈھائی گز دوپٹا کڈھ وکھاؤ، کیشن سنگھ ہتھ رنگائیا۔ لوک جیا جگت مٹاؤ، نین شرم نہ کھئے رکھائیا۔ اک اک کئی ہتھ رکھاؤ، دوباں ہتھان نال پھڑائیا۔ جوتی

جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کھیل آپ کرائیا۔ دوویں کتیاں لو پھڑ، سو صاحب آپ جنائیا۔ سچ دوارے ویکھو کھڑ، کی کرتا کھیل رچائیا۔ لکھ چوراسی اندر جو بیٹھا وڑ، روپ رنگ ریکھ نہ کھئے دسائیا۔ جینودیاں نال جیوے مردیاں نال جائے مر، مرن جیون نہ کیسے سمجھائیا۔ جس دے کولوں پیر پیغمبر گر اوتار جگ چوکرے رہے ڈر، بھو بھو سرب جنائیا۔ صفتان کردے گئے ہری ہر، نر نرائن جگت وڈیائیا۔ تس صاحب نوں گرمکھ ہو کے لو پھڑ، آپ اپنا بل دھرائیا۔ بھگتاں آگے نہ سکے اڑ، دھر دی دھار آپ رکھائیا۔ آگے ہو کے جاؤ کھڑ، کھڑگ کھنڈا نہ کھئے وکھائیا۔ صاف کہو پرہو توں دھوکھا دیندا رہوں سیس دھڑ، سیس دھڑ نظر کیسے نہ آئیا۔ جگ چوکرے لاؤندا رہوں جڑ، بوٹا لوک مات لہرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی رہیا جنائیا۔ ساچی کرنی کرن جوان، بل اپنا آپ رکھائیا۔ اک دوپٹا کر پروان، دو دو میل ملائیا۔ جس صاحب نے رٹا پایا وچ جہان، جگ چوکرے سمجھ کیسے نہ آئیا۔ اُس قادر نوں پھڑ لئیے آن، جو قدرت رہیا نچائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا کھیل آپ سمجھائیا۔ ڈھائی گز کہے میرا ڈاہڈا زور، جابر اپنا ناؤں رکھائیا۔ میں سد وسیا بھگتاں کول، اپنا گھر بنائیا۔ مکھڑ مہینے تلیا تول، ابناسی کرتا آپ تلائیا۔ پہلوں پڑدہ ڈھکیا بن انہول، بھو ابھید نہ کیسے جنائیا۔ ساچا کر کے گیا قول، اقرار اکو اک جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی آپ کھائیا۔ دوپٹا کہے میرا بل اپار، گرمکھاں رہیا جنائیا۔ دوویں جودھے اُٹھو بلکار، بل اکو اک جنائیا۔ جس کھیل رچایا سنسار، سگل سرشٹ دھندے لائیا۔ لکھا رہے ڈونگی غار، ہتھ کیسے نہ آئیا۔ لبھ لبھ کوٹن کوٹ گئے ہار، تھک تھک اپنی ڈھیریاں ڈھاپیا۔ تھ تھ پندھ رہے مار، بن پاندھی جگت رابیا۔ سو صاحب ویکھو دوار، در اپنا آسن لائیا۔ نوشت کر سکے نہ کوئی سماچار، سمجھ سمجھ نہ کھئے جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا لیکھ رہیا جنائیا۔ دوویں جوان موٹے تازے، طلب نہ کھئے رکھائیا۔ سچ دوار دے ساچے راجے، ہر رعیت ویکھن بے پرواہیا۔ در دوار آئے بھاگے، اپنا پندھ مکھائیا۔ جس صاحب ساڈے سازن سازے، سو داتا ویس وٹائیا۔ چلو ویکھیئے دیش ماجھے، مجلس اپنی رہیا لگائیا۔ شیر ہو کے شہنشاہ گاجے، بھبک اپنا نام لگائیا۔ ساچی رچنا آپے ساچے، رچ رچ ہر ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کھیل رہیا سمجھائیا۔ دوویں جوان اک

دو جے ول تگن، اندرے اندر رہے سمجھائیا۔ رسنا جہوا دس نہ سکن، بٹی دند نہ کھئے پلائیآ۔ اپنا بھیو اپنے اندر رکھن، ڈھولا راگ نہ کھئے
 الائیآ۔ کون کھیل کرے پُرکھ سمرتن، سمرتنہ اپنی کار کھائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دوہاں اکو اک جنائیآ۔ دووین کہن
 پرہ دیوے دھوکھا، جگ جگ بھیو نہ کیسے سمجھائیآ۔ سرگن ہو کے دیندا رہے ہوکا، نرگن نور نظر نہ آئیآ۔ وسیا رہے کایا مندر جگت
 کوٹھا، تن چھپری اک چھپائیآ۔ پتلا نہ دسے موٹا، وڈا چھوٹا روپ نہ کھئے جنائیآ۔ نت نوت کردا ربیا روسا، رُسیاں ہتھ کیسے نہ آئیآ۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، تار ستار ربیا پلائیآ۔ کیشن سنگھ کہے بلے بلے یار، اجیت سنگھ اٹھ اپنا دھیان لگائیآ۔ دووین کہن
 جس نوں لہدے رہے جگت، سو لبھیاں ہتھ کیسے نہ آئیآ۔ ڈھونڈدے رہے وچ سنسار، اندر باہر دھیان لگائیآ۔ جس نوں کہندے
 رہے سانجھا یار، سکلا سنگ نہائیآ۔ سو کردا ربیا خوار، جگ چوکرئی گیڑ رکھائیآ۔ ستجگ تریتا دواپر کلجگ دیندا ربیا لار،
 لکھت بھوکھت اک سمجھائیآ۔ ویکھ بھوئے اسیں حیران، ہر اچرج کھیل رچائیآ۔ کیسے ہتھ نہ آئے بھگوان، بھگوان اپنا بھیو چھپائیآ۔ کلجگ
 آنت گرمکھ جودھے سور بلی بلوان، بل اپنا آپ دھرائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ساچا لیکھا ربیا سمجھائیآ۔ کیشن
 سنگھ کہے اوہ ویکھ آیا، جس ہتھ وڈی وڈیائیآ۔ اجیت سنگھ کہے نہیں ایہہ اس دی مایا، بھیو کھئے نہ پائیآ۔ کیشن سنگھ کہے سر اس دی
 چھایا، شہنشاہ اکو اک اکھوائیآ۔ اجیت سنگھ کہے بے پرواہیا، بے پرواہی وچ سائیآ۔ جگ جگ اپنا ناچ نچایا، بن سوانگی سوانگ
 وکھائیآ۔ باہوں پکڑ کیسے نہ کول بہایا، اُنکلی لا نہ کھئے پھرائیآ۔ جگ چوکرئی چکر چلایا، اپنا چہن نہ کھئے سمجھائیآ۔ وطن چھڈ وطن ویکھ
 وکھایا، بے وطن بھیو نہ آئیآ۔ رتن ہو رتن چمکایا، رتی رت نہ کھئے رکھائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، لیکھا اکو اک
 جنائیآ۔ دووین کہن پرہ ملیا حضور، حضرت بے پرواہیا۔ جگ چوکرئی کردا ربیا قصور، دھوکھا دیوے جگت لوکائیآ۔ نرگن ہو کے بنیا
 ربیا مفرور، ہتھ کیسے نہ آئیآ۔ کلجگ اتم دُور دُراڈا پندھ مکایا دُور، نیرن نیرا روپ وکھائیآ۔ چھیتی کر کے سری بھگوان لوو جوڑ،
 اپنی ہتھیں گنڈھ پوائیآ۔ ٹھن بھجن تون ہو جائے مجبور، راہ نظر کھئے نہ آئیآ۔ آپے ساڈی مدد کرے ضرور، مہربان ہو سہائیآ۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، اپنا لیکھا ربیا سمجھائیآ۔ کیشن سنگھ کہے لا کھچ، بل اپنا آپ رکھائیآ۔ اجیت سنگھ کہے لا کھچ،

بل اپنا آپ دھرائیا۔ سِری بھگوان کہے میں دوہاں دے وچ، اندر باہر رہیا سمائیا۔ ہر سنگت دا بنیا پت، پتا پوت گنڈھ پوائیا۔ جس
 دیاں گر اوتار پیر پیغمبر اڈیکان کردے نت، آتر آتر دھیان لگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی سکھیا اک سمجھائیا۔
 ساچی سکھیا دوہاں زور، دوویں کھچن لاون زور، زور اپنا آپ جنائیا۔ نالے سوچن کوئی پھڑیا نہ جائے ہور، ڈاکو تھہ کتے نہ جائیا۔ جس
 نوں سارے کہندے چور، گھر گھر چوری رہیا کھائیا۔ ساڈے ہتھ وچ اوبدی ڈور، ڈوری اپنے تند بندھائیا۔ ہن سانوں نہیں بھگوان دی
 لوڑ، بھگون ساڈے پچھے پھرے واہو داہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا کھیل رہیا سمجھائیا۔ دوویں ہتھ ہتھو گھٹ،
 ہر صاحب آپ سمجھائیا۔ دوہاں کولوں نہ جائے چھٹ، اپنا پلو وچوں چھڈائیا۔ نہیں ایہ پارہم دی پین نہیں دینی لٹ، جس نے لئی
 سرب لوکائیا۔ جگ چوکڑی بیٹھا رہیا چپ، گر اوتاراں حکم منائیا۔ جے کوئی لبھن جائے لک جائے ڈونگھی گٹھ، نظر کیسے نہ آئیا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنی کھیل رہیا سمجھائیا۔ گرمکھاں ہتھ لے ہتھ، ڈوری اکو اک اٹھائیا۔ آگوں کہن ساڈا کہنا من،
 اکٹھے ہو رہے ڈرائیا۔ جنان چر ملائے نہ ساڈا گجری چن، تیرا چند نہ کھے رُشنائیا۔ سِری بھگوان ہتھ لائے کن، کلمہ اک جنائیا۔ تھادے
 ساہمنے ویکھو تھادھا دھن، دھرتی دھرت دھول ٹکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ گرمکھ دوویں
 کھچن بولن شبد اکتھ، اچی کوک کوک سُنائیا۔ ویکھو پرہ دے خالی ہتھ، ہتھان وچ نہ کچھ رکھائیا۔ جن بھگتاں پائی نتھ، چاروں کُنٹ
 رہے بھوائیا۔ اندروں کہن آ ویکھ اپنا ہٹ، جو لوک مات کھلائیا۔ تیرے پریم اندر جنہاں دی اُبلی رت، کیوں بیٹھا مکھ بھوائیا۔ آ کے
 حال اپنا دس، بھیو ابھید جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا کھیل دئے جنائیا۔ کیشن سنگھ کہے میں تھوڑا موٹا،
 مُشکل نال زور لگائیا۔ اجیت سنگھ کہے میں جگ جگ کسدا رہیا لنگوٹا، اپنا بل اپنے وچ دھرائیا۔ سُندا رہیا سِری بھگوان بھگتاں
 دیوے دھوکھا، لوک مات دیوے سزائیا۔ جس ویلے اتم آوے موقع، چھن ماتر روپ وکھائیا۔ ناؤں دس کے جوتی جوتا، جوت جوت وچ
 سمائیا۔ اپنے ساگر وچ مارے غوطہ، بھور نظر کیسے نہ آئیا۔ کلجگ آنت سِری بھگونت ہن دے نہ سکے دھوکھا، جن بھگتاں ڈوری اپنے
 ہتھ رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیوے مان وڈیائیا۔ ہتھکڑی ہوئی منظور، سو صاحب آپ جنائیا۔ پچھلا

معاف کرے قصور، آگے کسر نہ لاگے رائیا۔ جیکر میرا لینا سچ نور، نور نورانہ دئے سمجھائیا۔ گل پھاسی دیو ضرور، کھچی جاؤ واہو داہیا۔ جوتی جوت سرور ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا کھیل رہیا سمجھائیا۔ جے گلوں پھاسی جائے چڑھ، سو صاحب سچ جنائیا۔ دھڑ کولوں نہ جائے اڑ، اکو گنڈھ رہیا پوائیا۔ ویکھو کھیل نرائن نر، نر ہر سچ سمجھائیا۔ جوتی جوت سرور ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ ہتھان گنڈھ جاوے کھول، بے آنت بے پرواہیا۔ پھاسی چڑھنا ایدے لئی مخول، بھے بھو نہ کھئے رکھائیا۔ کمر پھڑ کوئی نہ سکے تول، ترازو ہتھ کسے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرور ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا لیکھا دئے جنائیا۔ ہتھ بنھیا جائے بھج، قدم قدم نال ملائیا۔ جگ چوکرئی کردا رہیا اج پج، ساچی کھیل نہ کسے سمجھائیا۔ جوتی جوت سرور ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا اپنے ہتھ رکھائیا۔ جگ چوکرئی کھڑی کھڑی، ہر جو اپنی دھار چلائی۔ گرمکھ کہن ایدے پیراں مارو بیڑی، بیڑا اپنا نال بندھائیا۔ ہن کرنی نہیں دیری، جوتی جوت سرور ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ بیڑی ہتھ کے ہتھو پیر، پیر تن ماٹی خاک وکھائیا۔ جے کوئی کہے ہویا قہر، گرمکھ خوشی لین منائیا۔ سری بھگوان جنہاں لیا گھیر، تنہاں دکھ نہ لاگے رائیا۔ اتم اپنا لہنا دینا لینا نیڑ، باقی کھئے نظر نہ آئیا۔ جوتی جوت سرور ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ بیڑی پا مارو زنجیر، زنجیری اکو اک سمجھائیا۔ جنان چر تھادی نہ بدلے تقدیر، ہتھوں چھڈو نہ بے پرواہیا۔ چٹے اُتے کھچے نہ کالی لکیر، لیکھا سچ نہ کھئے جنائیا۔ اوناں چر سارے کہو اسیں پھڑیا ظاہرا پیر، جو اُچ پیر بن کے پلا گیا چھڈائیا۔ کسے ہون نہ دیوے دلگیر، دکھیاں دکھ درد وندائیا۔ جس دا نام کھنڈا سچ شمشیر، چلہ تیر کمان نہ کھئے اٹھائیا۔ جوتی جوت سرور ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کھیل رہیا درڑائیا۔ اجیت سنگھ کہے بیڑی پایاں نہ آئے ہتھ، بیڑی چم نال پرنائیا۔ کیشن سنگھ کہے ایہہ کھیل اکتھ، سمجھ وچ کھئے نہ آئیا۔ ہر سنگت ویکھ ویکھ رہی ہس، رسنا جہوا نال ملائیا۔ نیتر کہن پرہ گیا پھس، بھج سکے نہ بے پرواہیا۔ پیر پیغمبر گر اوتار ویکھن تھ تھ، ہر کرتا کی کی کھیل رچائیا۔ جگ چوکرئی جو چلاؤندا رہیا رتھ، بن رتھوایی سیو کھائیا۔ کلجگ آنت ہو پرگٹ، نہکلنکا ناؤں رکھائیا۔ ویکھو آیا بھگتاں ہتھ، اپنا وس نہ کھئے جنائیا۔ اندر ہو کے رہیا وس، بے پرواہ دیا کھائیا۔ جوتی جوت سرور ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی آپ کھائیا۔ سری بھگوان بنھا رہے نہ بدھا، نرگن اپنی دھار

چلائی۔ سزا وچ نہ لئے سزا، سزا سب نون رہیا بھگتائیا۔ قضا وچوں پرگنائے قضا، کال کال نال جنائیا۔ پیار وچوں وکھائے مزہ، رس اپنا اک سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا لیکھا رہیا جنائیا۔ پھڑیاں کدے نہ جائے پھڑیا، پھاندی بنی جگت لوکائیا۔ ساچی دھارے آپے چڑھیا، ساچا در اک سہائیا۔ ساچے گرہ آپے وڑیا، گھر مندر اک سہائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی رہیا جنائیا۔ پرہ پھڑن دا اکو طریقہ، جن بھگتاں آپ جنائیا۔ جس دا لیکھ لیکھ نہ کھئے وسیقہ، قلم شاہی نہ کھئے وڈیائیا۔ سو صاحب وسے نزدیک، دُور دُراڈا پندھ مکائیا۔ گرمکھو گرسکھو ہرجن ہربھگت کوڑی کرپا چھڈو شریکا، شرکت ورن برن نہ کھئے رکھائیا۔ جس دیاں گر اوتار پیر پیغمبر رکھدے گئے اڈیکان، آپ اپنا دھیان لگائیا۔ سجن صاحب کہندے گئے میتا، متر پیارا اک ہو جائیا۔ تس صاحب ستگر ساچے چرن کرو پریتا، بن پریتی بندھن وچ کیسے نہ آئیا۔ آد جگادی نیکن نیکا، وڈ وڈا ہر اکھوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ہرجن ساچے سچ سمجھائیا۔ چرن پریتی پاؤ گندھ، گندھنہار گوپال سوامی آپ جنائیندا۔ اناسی کرتا پُرکھ سمرتھ پائے ٹھنڈ، اگنی تپش ت بھجائیندا۔ گرہ آنتر دیوے سچ اند، رس اکو اک وکھائیندا۔ گھر ڈھاہ کے آوے دئی دویتی کندھ، مایا پڑدہ آپ اٹھائیندا۔ گرمکھ ویکھ امولک چند، نور ظہور آپ رُشنائیندا۔ اپنا توڑ بندی بند، بندی خانہ بھگت تڑائیندا۔ جن بھگتاں اندر آپے لنگھ، آپ اپنی دیا کھائیندا۔ سو گرمکھ سوہنگ گائے چھند، جس اپنا بندھن پائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ڈھائی گز دا جگت دوپٹا، باہروں رنگ دسے کھٹا، اندر نظر کیسے نہ آئیا۔ اجیت سنگھ کہے چونکہ چناچہ البتہ، الفیے کری پڑھائیا۔ کیشن سنگھ کہے میں ویکھیا سب دے وچ رٹا، چوڈاں وڈیا ہوئی بلکائیا۔ سارے پرم پُرکھ دا دسدے گئے پتہ، باہوں پھڑ نہ کھئے ملائیا۔ کلجگ اتم آیا سکھا، سہائی اپنا پھیرا پائیا۔ جس جن بھگتاں کھولیاں اکھاں، لکھ چوراسی گوڑھی نیند سوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگت پریتی بن تند ڈور بن ڈور دوپٹے اپنے نال بندھائیا۔ دوپٹا کہے میرا جھوٹھا پیار، سدا رہن نہ پائیا۔ مورکھ مگدھ مینوں دیون پاڑ، لیر لیر کرائیا۔ میں اوس ویلے سوہواں جس ویلے موڈھیاں اُتے سٹے میرا لاڑ، لاڑا اکو اک نظری آئیا۔ جس لاڑی بنائی سرب سنسار، گھر گھر پلُو رہیا پھڑائیا۔ سو صاحب پُرکھ بہتار، کنت کنتوبل اک اکھوائیا۔ جس نال نانک لاواں لئیاں

چار، سو چوٹھے جُگ پلا جن بھگتاں ہتھ رکھائیا۔ کر کِریا سب نوں کرے پار، خوشیاں نال بیڑا رہیا چلائیآ۔ ڈھولے گاوے آگم اپار، آپ اپنے رنگ سائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مجلس جن بھگتاں نال لگائیا۔ بھگتاں نال مجلس لائے آپ، آپ اپنی دیا کھائیا۔ رل مل جیئے اپنا جاپ، دوجی اور نہ کھئے پڑھائیا۔ پت کھے نوں میرا باپ، پتا پوت کر بلائیآ۔ گوبند دس کے گیا ساک، پُرکھ اکال دئے گواہیا۔ جس سب دا کھولیا تاک، پڑدہ اکو وار اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جن بھگتاں پھڑائے اپنا پلا، کرے کھیل اک اکلا، اکل کل اپنی دھار چلائیآ۔

پلُو پھڑن دا سب نوں چا، گھر گھر دھیان لگائیا۔ جگت سماج رہیا ڈرا، کوڑی کِریا بھ۔ رکھائیا۔ گرُمکھ گرُسکھ آگے جاون آ، آپ اپنا لیکھ چُکائیا۔ رسنا کہن پرہہ ملیا اک ملاح، بیڑا پار کرائیا۔ گھردیاں نال کی کرنی صلاح، جس دا لہنا تِس دی جھولی پائیا۔ جو پورب آئے گوا، تنہاں جھولی رہیا بھرائیا۔ بن گوبند دسے نہ کوئی گواہ، شہادت سچ نہ کھئے جنائیا۔ سب نوں پتہ شیر سنگھ اپنا آپ گیا تجا، بن پھاسیوں پھاس لٹکائیا۔ گوبند گوبند وچ ملیا آ، آپ اپنا رنگ وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج سنگھ شیر سنگھ وشنوں بھگوان، بن سچ پریت بندھن وچ کسے نہ آئیآ۔

* ۷ ہار ۲۰۲۰ بکرمی مکھن سنگھ نورنگاباد دے نوٹ دربار وچ جیٹھووال *

ست پریتی ہر جو بھجے، ہر بھگت گیا سمجھائیا۔ آد جگاد سجے کھجے، پچھے آگے سیو کھائیا۔ جگت نیتر جگت نہ لہے، گرُمکھ نیتر آپ کھلائیآ۔ نت نوٹ درشن کر کر رجے، نیتر نین ترپت وکھائیا۔ شاہ سلطان ہو کے بھجے، پاتشاہ اپنا پھیرا پائیا۔ سنت سہیلے ساچے سدے، سدا اپنا نام دوائیا۔ لکھ چوراسی وچوں لہے، کوٹن کوٹ پھول پھلائیآ۔ ویکھنہارا کگ بغلے بگے، پڑے اپنا بھیو چُکائیا۔ جوتی

جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچی ریتی اک رکھائیا۔ ساچی ریتی پریم کھٹیا، آسن اکو اک جنائیندا۔ جُگ چوکرئی نٹو نٹیا، سوانگی سوانگ رچائیندا۔ جودھا سورپیر وڈ ہٹھ ہٹھیا، بل اپنا آپ پرگٹائیندا۔ لکھ چوراسی کلاپتیا، پت پریشور ناؤں پرگٹائیندا۔ ہڈ ماس ناڑی رت رتیا، رتی رت رنگ رنگائیندا۔ سنجوگی بھوگی ہوئے جتیا، بھیو کھئے نہ آئیندا۔ بھیکھ الیکھ ہوئے بوہ متیا، بہرانت بہرم راہ جنائیندا۔ کاہن بھگوان ہوئے سخیان، منگل ساچا نام الائیندا۔ ویکھنہارا سدا سدا بن اکھیاں، نیترا اپنا آپ کھلائیندا۔ گر اوتاراں پیر پیغمبران نال رکھدا رہیا اپنیاں پتیاں، حصہ تھوڑا تھوڑا پائیندا۔ بھگتاں رُو حان بناؤندا رہیا پتھیاں، ساچی سکھیا اک درڑائیندا۔ جوین جوانی وکاوندا رہیا اتوں اٹیاں، جگت کرتا قیمت کھئے نہ پائیندا۔ کبیر جولابا پھردا رہیا وچ ہٹیاں، وست جھولی نہ کھئے بہرائیندا۔ چار جُگ نکیاں نکیاں جگاؤندا رہیا ہٹیاں، ہٹی ہٹی نال ڈگمگائیندا۔ واراں سناؤندا رہیا راگاں وچ کولوں بھٹیاں، بھٹناگر نظر کسے نہ آئیندا۔ زلاؤندا رہیا ویراگی سیالی جٹیاں، ونجھلی نام ہٹھ نہ کسے پھڑائیندا۔ کلجگ انت سری بھگونت مہربان چار جُگ دیاں وچھڑیاں رُو حان کر کے اکھیاں، اکو وار دیا کھائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ پریتی آپ درڑائیندا۔ پرہ ملن دی پریت ایک، ایکنکار سرنائیا۔ صاحب صاحب دی ساچی ٹیک، سبب نال سمجھائیا۔ نیترا نیترا لوچن پیکھ، نین نین بگسائیا۔ آنترا آنترا آنترا ہیت، منتر منتر منتر منتر پڑھائیا۔ گگنتر گگنتر رہیا ویکھ، منڈل منڈل بھیو چکائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ پریتی آپ جنائیا۔ سچ پریتی جانے آپ، دوئے سمجھ کسے نہ آئیا۔ جو آیا سو کردا گیا جاپ، دوس زین دھیان لگائیا۔ ڈردا رہیا کولوں پُن پاپ، پُن پاپ اپنے وچ نہ کھئے سائیا۔ راہ تکدا رہیا بے پرواہ ساچے باپ، پتا پوت راہ تکائیا۔ سرشٹ سبائی کہہ کہہ گیا آکھ، اچی کوک کوک سناٹیا۔ جس بھیجیا میں اُس دا داس، پُرکھ اکال سچی سرنائیا۔ پروردگار ساچا گاڈ، گہر گمبھیر وڈی وڈیائیا۔ جس دے ہٹھ نام سٹک ساچی راڈ، ڈنڈا اکو اک رکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اپنی پریت اپنے ہٹھ رکھائیا۔ سچ پریت کرے بھگوان، دوجا کرن کھئے نہ آئیا۔ جس کِریا کرے مہان، آنترا آتم بوجھ بوجھائیا۔ ساچا دیوے نام ندھان، ناؤں زرنکارا کر پڑھائیا۔ گہر مندر اُچے گیان، اندھ اندھیر مٹائیا۔ نیترا کھول ویکھے جہان، دوئے دوئے اپنی کار جنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، پریت اکو گہر جنائیا۔ سچ پریت کرے

بھگونت، سِری بھگوان دیا کھائیندا۔ جو آیا سو کہہ کے گیا کنت، نار بن بن سیو سرب کھائیندا۔ جو آیا سو گا کے گیا منت، منتر اپنا
 نام درڑائیندا۔ جو آیا سو بن کے گیا منگت، خالی جھولی سرب وکھائیندا۔ جو آیا سو اُچیا وچوں جیرج انڈت، اُتبھج سیتج بندھن
 پائیندا۔ جو آیا سو ودیا ہویا پنڈت، بودھ اکادھا کھیل کرائیندا۔ جو آیا سو کردا رہیا منت، مان تان نہ کھئے رکھائیندا۔ جو آیا سو کردا رہیا
 پمت، پرہہ پریتی راہ تکائیندا۔ جو آیا سو کردا رہیا ساچی گنت، اگنت اپنی کار رکھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 ساچی کرنی آپ کھائیندا۔ جو آیا سو مات گرہہ، دس دس ماس اگن تپائیا۔ جو آیا سو نار مرد، پُرش استری رُپ وکھائیا۔ جو آیا سو
 لوچے پڑد، ننگا کوئی رہن نہ پائیا۔ جو آیا سو مندا رہیا درد، دُکھ سُکھ نال ملائیا۔ جو آیا سو بُندا رہیا گرم سرد، تتوت نال کُرمائیا۔
 جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ پریتی آپ رکھائیا۔ جو آیا سو رہیا گاؤندا، اک اک دھیان لگائیا۔ جو آیا سو رہیا
 دھیاندا، منگدا رہیا چرن سرنائیا۔ جو آیا سو رہیا سُناؤندا، اُچی کوک کوک الائیا۔ جو آیا سو رہیا منگ منگاؤندا، خالی جھولی اک
 وکھائیا۔ جو آیا سو راہ رہیا تکاؤندا، کون کوٹے ہر جو پھیرا پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ پریت آپ سمجھائیا۔
 جو آؤندا رہیا سو رہیا پڑھدا، رسنا جہوا راگ الائیا۔ جو آؤندا سو رہیا بردا، بن غلام سیو کھائیا۔ جو آؤندا سو رہیا ڈردا، بھہ بھو سِ
 منائیا۔ جو آؤندا سو رہیا مردا، خاکی تن ہنڈائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ پریت اک رکھائیا۔ جو آؤندا سو لائے
 پریت، پریتیوان اک اکھوائیا۔ جو آؤندا سو گائے گیت، ڈھولا گوبند اک الائیا۔ جو آؤندا سو بناؤندا مندر مسیت، شودوالے مٹھ راہ
 چلائیا۔ جو آؤندا سو سمجھاؤندا ہست کیٹ، جیواں جنتاں راہ وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی آپ
 کھائیا۔ جو آیا سو اتم مریا، پنج تت رہن نہ پائیا۔ گر اوتار ہر کے پوڑے چڑھیا، دوسر سار کھئے نہ آئیا۔ جگ چوکرئی کھیل کریا، انہو
 اپنی دھار وکھائیا۔ لیکھا جان گر اوتریا، پیر پیغمبر بھیو چُکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ پریت اک درڑائیا۔ سچ
 پریت کلمے اوہ، جس ہتھ وڈی وڈیائیا۔ جو جگ وچوں گیا چھبی پوہ، ناتا مات جگت ٹرائیا۔ سو پریتیوان پریم گیا ہو، پریم اپنا آپ
 نبھائیا۔ دُھر درگاہی لے کے آیا ڈھوا ڈھو، ساچا سوہلا اک سُنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ پریت اک جنائیا۔

سچ پریت کھائے کرتار، اچرج کھیل رچائیا۔ جو چھڈ کے جائے سنسار، پچھے پھیر کدے نہ آئیا۔ وارو وار آؤندے رہے گر اوتار، پیر پیغمبر
 سیو کھائیا۔ لکھ لکھ گئے ساچی وار، وارتا اکو اک جنائیا۔ پُرکھ ابناسی سانجھا یار، سگلا سنگ نبھائیا۔ کل کلکی لے اوتار، نہکلنکا
 ناؤں دھرائیا۔ جُگ جنم دے وچھڑے میلے یار، یاری یاراں نال ہنڈھائیا۔ نرگن ہو کے کرے پیار، سرگن روپ نہ کھئے وکھائیا۔ پیار پچھے
 آوے اپنی دھار، دوجی وار کھیل رچائیا۔ مات پت نہ سکے کوئی گود اٹھال، سپر شیر نہ کھئے پیائیا۔ لوری دے کوئی نہ کہے میرے لال،
 لاڈاں نال اُنکلی نہ کھئے پھرائیا۔ کوئی نہ کہے جمیا گھر شاہ کنگال، جنم جنم نہ کھئے وکھائیا۔ کرے کھیل آپ کمال، ہر کرتا بے پرواہیا۔ گرمکھ
 گرسکھ ہرجن ہربھکت بھگون لبھ لال، اٹلڑے مانک آپے ویکھ وکھائیا۔ لکھ چوراسی وچوں بہال، بھیو ابھیدا آپ کھلائییا۔ سچ پریت
 نبھاوے نال، ادھ وچکار نہ کھئے ٹرائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ساچی کرنی آپ کھائیا۔ پریت کرن پرہ آئے اگم، اگمڑی
 کار کھائیندا۔ مات پتا گھر پئے نہ جم، جننی ککھ نہ کھئے سہائیندا۔ پون سواس نہ کھئے دم، رسنا جہوا نہ کھئے بلائیندا۔ بڈھ مت نہ کھئے من،
 پنج دس نہ ونڈ ونڈائیندا۔ جوت نرنجن نہ کھئے چن، انحد دھن نہ کھئے الائیندا۔ ہتھ پیر نہ کھئے کن، مکھ نگ نہ کھئے وڈیائیندا۔ نیت پرکاش نہ
 کھئے اٹھ، سیس جگدیش نہ کھئے سہائیندا۔ رو سس نہ کھئے چن، چند چاندنا نہ کھئے چمکائیندا۔ ملاح بیڑا پتن نہ دیوے کوئی بنھ، کھیوٹ
 کھیٹا نظر کھئے نہ آئیندا۔ محل اٹل منار نہ کوئی چہپر چھن، جگت دوارے نہ کھئے وکھائیندا۔ مال دؤلت نہ کھئے دھن، پیسا دھیلا نہ ونڈ
 ونڈائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سچ پریتی اکو اک وکھائیندا۔ سچ پریتی کرنے آیا، اپنے ہتھ رکھے وڈیائیا۔ نرگن ہو
 کے نور رُشنا یا، نورو نور نور دھرائیا۔ گوہند ہو کے گیت گایا، ڈھولا اکو اک الائیا۔ اتیت ہو کے ویس وٹایا، ترے گن ناتا توڑ ٹرائیا۔
 سُرچیت ہو کے پھیر وکھایا، مر کے پھیر کھئے نہ آئیا۔ سچ پریت رہیا نبھایا، پریتوان بے پرواہیا۔ ہست کپٹ جس سرن لگایا، سرنگت اک
 سمجھائیا۔ انڈیٹھ کھیل رہیا کرایا، کوئی سمجھ نہ سکے رائیا۔ کوٹن کوٹ بھکھک بھیکھ منگ منگایا، بھکھاری ویکھے تھاوں تھائیا۔ نیت
 ایت راہ چلایا، جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ پریت کرے پرہ ہو دلیر، اپنا بل دھرائیا۔ نرگن ہو
 کے آیا پھیر، سرگن ناتا گیا ٹرائیا۔ پہلوں بنیا پنج تت دا پتلا نکا جہا شیر، دوجی وار شہنشاہ شیر اپنا روپ وٹایا۔ جس نوں جُگ

چوڑی کوئی نہ سکيا گھیر، جے کوئی گھیرے پردکھنا لے لے چرن سیس جھکائیا۔ مہربان ہو کے کرے مہر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ گیڑے نال گیڑے گیڑ، گیڑا اپنے ہتھ رکھائیا۔ جگ چوڑی ڈوبدا تاردا ربیا بیڑ، سمنڈ ساگر ویکھ وکھائیا۔ جے کوئی کہے وڈا کپہر، ایہوی نکي جہی گل سمجھائیا۔ جس آد جگاد جگ چوڑی کیتا ہیر پھیر، سو شیر سمجھ وچ کیسے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے پریت سچا ماہیا۔ پریت کرن آئے سچکھنڈ نواسی، ناتا سچ سچ جڑائیندا۔ جے کوئی لبھ گھنک پُر واسی، پنج تہ ہتھ کیسے نہ آئیندا۔ جے کوئی بنے ساچی داسی، ساچی سکھیا اک سمجھائیندا۔ پھڑ باہوں وکھائے آ ویکھ جوت پرکاشی، پرکاشوان گوبند نظری آئیندا۔ جس دے کولوں ہووے بند خلاصی، اگلا پچھلا بندھن سرب ٹرائیندا۔ جگ جگ کرنہارا پوری آسی، آسا ترسنا میٹ مٹائیندا۔ کلجگ انت اکو کری وڈ بدمعاشی، بے پرواہ نظر کیسے نہ آئیندا۔ لکھ چوراسی وچوں تھوڑے لبھ ساتھی، جنہاں اپنے نال ملائیندا۔ اکو راگ سنائے گاتھی، ساچا راگ آپ الاٹیندا۔ سرشٹ سبائی دے اوکھی گھاٹی، منزل پار نہ کھئے کرائیندا۔ گرمکھ سجن درس منگن دوس راتی، نیترین سرب اٹھائیندا۔ مارے پریم کٹاکش اکو کاتی، قتل گاہ اپنا گھر بنائیندا۔ کوئی لبھ سندھیا کوئی پرہاتی، کوئی گھڑی پل ونڈ ونڈائیندا۔ جنہاں پرہ ملے آپ ابناسی، ابناسی اپنی کار کھائیندا۔ سچ پیار دی دسے جاچی، یاچک اپنے رنگ رنگائیندا۔ کوئی لوڑ نہ پُنوں ڈاچی، پن تھلاں سسی سسکیاں وچ زلائیندا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پریم پیار کرے بوہ بہاتی، بہیت اپنے ہتھ رکھائیندا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان پریم اندر بنیا عیاشی، نشہ نام خُماری امام ستکاری پیغام با آرام سب نون آپ پُچائیندا۔

* ۷ ہاڑ ۲۰۲۰ بکرمی مسنا سنگھ، دارا سنگھ نورنگاباد دے نوت دربار وچ جیٹھووال *

سچ پریت ہر کی سیوا، سیوا سچ وچ سہائیا۔ سچ پریت امرت میوہ، امیوں رس رس چکھائیا۔ سچ پریت وڈ دیوی دیوا، دیوت سُر آپ سمجھائیا۔ سچ پریت رسنا جہوا، ہر ہر نام دھیائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا مارگ آپ لگائیا۔ سچ پریت رکھی آد، عادت اپنی اکو پائیا۔ سچ پریت اندر ہو وسما، وسما دی اپنی کار کھائیا۔ سچ پریت پریمی ناد، انادی راگ سنائیا۔ سچ

پریتی سچا ساک، سچن سین روپ وٹائیا۔ سچ پریتی کھولے تاک، بند کواڑی گنڈا لاپیا۔ سچ پریتی ساچے ہاٹ، سو پُرکھ نرنجن آپ
 رکھائیا۔ سچ پریتی ساچی دات، ہر شبدی آپ ورتائیا۔ سچ پریتی دے دے گاتھ، نام ندھان کرے پڑھائیا۔ سچ پریتی نبھاوے ساتھ،
 انگیکار آپ ہو جائیا۔ سچ پریتی پائے راس، منڈل منڈپ گوپی کاہن نچائیا۔ سچ پریتی بھاگ لگائے جنگل جوہ اجاڑ پہاڑ وچ پرہاس، ٹلے
 پریت خوشی منائیا۔ سچ پریتی سب دی پوری کرے آس، نراسا کھئے رہن نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، سچ پریتی
 اکو اک جنائیا۔ سچ پریتی دسی اک، ایکنکار دیا کھائیا۔ سچ پریتی بخشی ست، ستکاری ہو سہائیا۔ سچ پریتی رہے نت نوت، اپنے
 بندھن پائیا۔ سچ پریتی ساچی سکھ، سکھیا اک سمجھائیا۔ سچ پریتی آپے لکھ، ویکھنہار آپ ہو جائیا۔ سچ پریتی پائے بھکھ، بھچھیا اپنا
 نام جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ساچی کرنی آپ کھائیا۔ ساچی بھچھیا پائے ست، سو صاحب دیا کھائیا۔ سچ پریتی
 ابناسی اچت، چیتن دھار جنائیا۔ سچ پریت سہائے رت، رت رتڑی اک مہکائیا۔ سچ پریتی اجل کرے مکھ، ڈرمت میل دھوائیا۔ سچ
 پریتی سہل کرائے ککھ، جن جنی لیکھے لائیا۔ سچ پریتی لیکھا چکائے اٹا رُکھ، دس دس ماس نہ اگن تپائیا۔ سچ پریتی پڑدہ لاه وکھائے
 مکھ، گھنگٹ نظر کھئے نہ آئیا۔ سچ پریتی دیوے مانس آپ منکھ، مانس اپنا بھیو جنائیا۔ سچ پریتی اپنی دھاروں پئے اٹھ، جگت نیتر نظر
 کیسے نہ آئیا۔ سچ پریتی اندر پریم پئے تٹھ، مہربان وڈ وڈیائیا۔ سچ پریتی پرکاش کرے نرمل جوت، اندھ اندھیر رہن نہ پائیا۔ سچ پریتی
 آتم پرماتم بنائے اکو گوت، ورن برن نہ ونڈ ونڈائیا۔ سچ پریتی آد جگاد جگ چوکڑی سری بھگوان رکھے شوق، شہنشاہ اپنی آس ودھائیندا۔
 سچ پریتی ساچے مندر جائے پھنج، محل اٹل اک رُشنائیندا۔ سچ پریتی کیسے نہ آوے سوچ، سوچیاں سوچ نہ کھئے پائیندا۔ سچ پریتی سارے
 رہے لوچ، بن ستگر پورے کرن کھئے نہ جائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، سچ پریتی ایکا شبد ست جنائیندا۔ سچ
 پریتی شبد ڈلارے، سو صاحب دئے وڈیائیا۔ سچ کھنڈ دے سچ نظارے، بے نظیر آپ سمجھائیا۔ حُکھے اندر کھیل کرتارے، ہر کرنی کرتا
 آپ کھائیا۔ پریتی اندر ونج ونجارے، نرگن ساچا ہٹ چلائیا۔ پریتی اندر پریم ادھارے، پرماتم اپنی کار کھائیا۔ پریتی اندر واجاں مارے،
 دھر دی دھار آپ سمجھائیا۔ پریتی اندر نین شنکارے، بن متوالہ بے پرواہیا۔ پریتی اندر بول جیکارے، جے جیکار ناد الاٹیا۔ پریتی اندر

رہیا پُکارے، اُچی کوک کوک سُنائیا۔ پریتی اندر پُرکھ نارے، نر نرائن کھیل رچائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، سچ
 پریت اک وڈیائیا۔ پریتی آتر ہوئے موہ، مُحبت اکو اک جنائیا۔ پریت پریتی جائے چھوہ، شہنشاہ اپنے انگ لگائیا۔ پریتوان پریت جہا جائے
 ہو، جو پریت سچ کھائیا۔ گھر پرکاش ہووے لو، اندھ اندھیر رہن نہ پائیا۔ سچ پریتی کوئی نہ لوے کھوہ، ٹھگ چور لٹ کھئے نہ جائیا۔
 سچ پریتی کیسے نال نہ کھائے کدے دھروہ، سد اکو رنگ رنگائیا۔ سچ پریتی کرن آیا چھبی پوہ، پچھلا لیکھا آپ چُکائیا۔ اپنا نام رکھایا سو،
 ستگر داتا وڈ وڈیائیا۔ ہنگ برہم کر نرموہ، جگت ناتا توڑ ٹڑائیا۔ ڈھردرگاہی ڈھوا ڈھو، ساچی وست آپ ورتائیا۔ دئے سندیسہ آگے
 ہو، ہوکا اپنا نام لگائیا۔ لکھ چوراسی جیو جنت جوہ، گرمکھ سجن باہر کڈھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ
 پریتی اک بندھائیا۔ سچ پریتی پائے بندھن، بندگی اکو اک جنائیا۔ سچ پریتی ہر کا چھندن، سوہلا راگ لے وڈیائیا۔ سچ پریتی پریم تندن،
 سوتر تاگا وٹ نہ کھئے چڑھائیا۔ سچ پریتی آتم اندن، پرمانند وچ سہائیا۔ سچ پریتی کوڑی کرپا ڈھاپے کندھن، ہومیں ہنگتا گڑھ ٹڑائیا۔
 سچ پریتی گرمکھ ورا لائے منگن، پرہ چرن سچی سرنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ پریتی اک درڑائیا۔ سچ پریتی
 سچ سندیس، ہر ستگر سدا جنائیا۔ سچ پریتی سچ آدیس، نیوں نیوں سیس جھکائیا۔ سچ پریتی دھر دا ویس، اولڑی کار کھائیا۔ سچ
 پریتی ستگر بہیت، ابھو دئے سمجھائیا۔ سچ پریتی گر کا بیت، نت نوت دئے سمجھائیا۔ سچ پریتی رت بستتی چیت، پھل پھلواری آپ
 مہکائیا۔ سچ پریتی نرگن سرگن لے ویکھ، ویکھنہارا بے پرواہیا۔ سچ پریتی، جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور،
 ور اکو اک رکھائیا۔ سچ پریتی سچ کھاؤندے، جنہاں مہر نظر اٹھائیا۔ سچ پریتی پریت نال لگاؤندے، جنہاں اپنے رنگ رنگائیا۔ سچ پریتی
 گر اوتار رکھاؤندے، پیر پیغمبر دئے جوڑ پڑن سرنائیا۔ سچ پریتی وشن برہما شو لگاؤندے، جگ چوگری سیو کھائیا۔ سچ پریتی بھگت
 بھگوان جئاؤندے، جانہار پردہ لاپیا۔ سچ پریتی جن سنت کھاؤندے، کام کامی نیڑ نہ آئیا۔ سچ پریتی گرمکھ سجن آپ پرناؤندے، لاڑی
 رُوپ لین بنائیا۔ سچ پریتی گرسکھ ویاہندے، ساچی ڈولی وچ بہائیا۔ سچ پریتی گرو گھر بہاؤندے، دوجا در نہ کھئے وکھائیا۔ سچ پریتی
 نیتر نین ملاؤندے، اکھ اکھ نال رلائییا۔ سچ پریتی ناتا بدھاتا جوڑ جڑاؤندے، نہ کوئی توڑے توڑ ٹڑائیا۔ سچ پریتی اندر باہر سارے دھیان

لگاؤندے، گپت ظاہر ویکھ وکھائیا۔ سچ پریتی سارے راہ تکاؤندے، نیتر ین ین اٹھائیا۔ سچ پریتی گرمکھ گر گر گنڈھ پواؤندے، لوک مات وجے ودھائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ساچی کرنی آپ کھائیا۔ سچ پریتی جیو جنت ادھار، جیون جکت جنائیا۔ سچ پریتی لبھدے گئے جگ چار، ستجگ تریتا دواپر کلجگ ویس وٹائیا۔ سچ پریتی کر کر گئے ہار، آنت ہاتھ کیسے نہ آئیا۔ سچ پریتی لبھدے رہے وچ شہر بازار، ہٹو ہٹ پھیرا پائیا۔ سچ پریتی کوڈاں نال کردے رہے وپار، دھن دؤلت نال ملائیا۔ سچ پریتی کام کرودھ لوہہ موہ ہنکار، کوڑی کیریا بندھن پائیا۔ سچ پریتی کردا رہیا سنسار، آسا ترسنا سنگ رکھائیا۔ سچ پریتی گرمکھ ویرلا لبھے ڈونگھی غار، کایا کوری پھول پھلائییا۔ سچ پریتی اپنے ہتھ رکھے نرنکار، دوجے ہتھ نہ کھئے پھڑائییا۔ سچ پریتی کردا رہیا جگ چار، نو نو چار کھیل رچائییا۔ سچ پریتی ہتھدا رہیا دھار، دھارنا اپنی اک اپائییا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایک اپنی آپ جنائیا۔ سچ پریتی گائے ڈھولا، ڈھولک چھینا نہ کھئے وجائییا۔ سچ پریتی بائے رولا، اچی کوک کوک سنائیا۔ سچ پریتی لبھے مولا، پروردگار وچھڑ نہ جائیا۔ سچ پریتی نور نورانہ کدے نہ ہووے اوہلا، پڑدہ وچ نہ کھئے رکھائیا۔ سچ پریتی ملے ساچا تولا، نام کنڈا ترازو ہتھ اٹھائیا۔ سچ پریتی اندر بدلے کایا چولا، چولی اپنے رنگ رنگائییا۔ سچ پریتی اندر گرمکھ ویرلا گھولی گھول گھولا، آپ اپنا مان مٹائییا۔ سچ پریتی اندر ملے نام انمولا، کرتا قیمت کھئے نہ لائییا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، سچ پریتی آپ کھائیا۔ سچ پریتی کرے سجدہ، پروردگار سپس جھکائییا۔ سچ پریتی بنائے بردا، بندی خانہ اک رکھائییا۔ سچ پریتی ناتا ہر دا، نر ہر نرائن جوڑ جڑائییا۔ سچ پریتی وسیرا ساچے گھر دا، گھر ساچے وجے ودھائیا۔ سچ پریتی گرمکھ ویرلا کردا، دوسر کرن کھئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، بن بردا سچ پریتی آپ کھائیا۔ سچ پریتی کرے ٹھاکر، ٹھوکر اپنے نام لگائییا۔ سچ پریتی نرمل کرم کرے اجاگر، ڈرمت میل دھوائیا۔ سچ پریتی ونج کرائے اک سوڈاگر، سوڈا اکو ہٹ وکائییا۔ سچ پریتی بھو چکائے ڈونگھے ساگر، گھر گمبھیر ویکھ وکھائیا۔ سچ پریتی سب نوں دیوے آدر، جو در آئن سرنائیا۔ سچ پریتی پار کرائے بھو ساگر، ڈونگھی دھار نہ کھئے زڑھائییا۔ سچ پریتی درگاہ دیوے آدر، نمان نمانیاں ہوئے سہائییا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہار وڈیائییا۔ سچ پریتی ستگر چرن، چرن ملے سرنائیا۔ سچ پریتی ستگر سرن، صاحب ہوئے سہائییا۔ سچ پریتی کرنی کرن، ہر

کرتا آپ کھائیا۔ سچ پریتی لہنا چُکائے مرن ڈرن، بھے بھو نہ جم رکھائیا۔ سچ پریتی اندر سنت سُہیلے سڑن، برہوں اگن لگائیا۔ سچ پریتی اندر منزل منزل چڑھن، بن پاندھی پھیرا پائیا۔ سچ پریتی اندر اکو ڈھولا پڑھن، سوہنگ راگ الائیا۔ سچ پریتی اندر پاربرہم پرہہ آیا پھرن، جو وچھڑے لئے ملائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مارگ اکو اک وکھائیا۔ سچ پریتی ساچا پنٹھ، سو صاحب آپ جنائیا۔ سچ پریتی آتم گرتھ، بودھ اگادھ پڑھائیا۔ سچ پریتی ناد دُھن سنکھ، ساچا راگ سُنائیا۔ سچ پریتی سچ بنائے بنت، گھڑن بھنہار ویکھ وکھائیا۔ سچ پریتی میل ملائے نر ہر کنت، جگت ناتا توڑ ٹڑائیا۔ سچ پریتی کایا چولی چاڑھے رنگ بسنت، لوک مات اتر کدے نہ جائیا۔ سچ پریتی گڑھ توڑے ہومیں ہنگت، ساچی سیکھیا اک سمجھائیا۔ سچ پریتی کوئی نہ جانے پنڈت، پڑھیاں سار کھئے نہ پائیا۔ سچ پریتی کوئی نہ ہووے منگت، منگیاں ہتھ کسے نہ آئیا۔ سچ پریتی گرسکھ ملائے ساچی سنکت، ہر سگلا سنگ نبھائیا۔ سچ پریتی راہ دسے اکو پنکگت، اوچ نیچ نہ کھئے وڈیائیا۔ سچ پریتی ہر دی سنکگت، دوس زین رہی کھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، پرگٹ ہو کے والی دو جہان، سچ پریتی اک نشان، نشانہ اپنا نام جھلائییا۔

* ۸ ہاڑ ۲۰۲۰ بکرمی گندن سنگھ مال چک دے نوت دربار وچ جیٹھووال *

سچ پریت کرے جگ ست، ست ست سمجھائیندا۔ سچ پریت کرے گرمت، گرمتی گر سمجھائیندا۔ سچ پریت پُرکھ سمرتھ، ہر ستگر آپ رکھائیندا۔ سچ پریت کلاپت، کول نین آپ لگائیندا۔ سچ پریت برہم مت، پاربرہم برہم سمجھائیندا۔ سچ پریت ساچا حق، ہر بھگتان آپ وکھائیندا۔ سچ پریت دو جہاناں والی رہیا تگ، سچ دوارے آسن لائیندا۔ سچ پریت سدا آنتھک، تھکاوٹ روپ نہ کھئے وٹائیندا۔ سچ پریت ستگر ہتھ، جگت جیو نہ کھئے کھائیندا۔ سچ پریت سگل وسورے جائن لتھ، جو جن لوک مات کھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ پریت آپ سمجھائیندا۔ سچ پریت آتم ساکھی، گر ستگر آپ سمجھائیا۔ سچ پریت پاربرہم پرہہ

بھاکھی، بھاکھیا دیوے جگت لوکائیا۔ سچ پریت کھولے تاکی، بند کواڑا گنڈا لاپیا۔ سچ پریت چڑھاوے ساچے راکی، اسو گھوڑا شبد
 وکھائیا۔ سچ پریت لیکھے لائے تن خاکی، ماٹی کھپہ نہ کھئے اڈائیا۔ سچ پریت لہنا دینا چکائے باقی، پورب لیکھا جھولی پائیا۔ سچ پریت جن
 بھگتاں ملے داتی، داتا دانی آپ ورتائیا۔ سچ پریت میٹے اندھیری راتی، نرگن چند کرے رُشنائیا۔ سچ پریت امرت بوند سواتی، ٹھنڈی
 ٹھار دھار وپائیا۔ سچ پریت ستگر پرپھاتی، اماوس زین نہ روپ وٹائیا۔ سچ پریت اک اکتی، اکل کل دھاری آپ سمجھائیا۔ سچ پریت
 لوک ماتی، مہربان سجن آپ درسائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا لیکھا آپ درسائیا۔ سچ پریتی سچ دوار، سو
 پُرکھ نرنجن آپ کرائیا۔ سچ پریتی ستگر دھار، نرگن نرگن ویکھ وکھائیا۔ سچ پریتی گر گر پیار، گر شبد دئے وڈیائیا۔ سچ پریتی بھگت
 ادھار، اوٹ اکو اک جنائیا۔ سچ پریتی سنت کار، ست پُرکھ نرنجن آپ سمجھائیا۔ سچ پریتی گرمکھ وبار، بوہاری اپنی دھار جنائیا۔ سچ
 پریتی گرسکھ کار، ہر کرنی کرتا آپ وکھائیا۔ سچ پریتی سب توں وسے باہر، بن ستگر پورے ہتھ کسے نہ آئیا۔ سچ پریتی لبھدے گئے
 جگ چار، چاروں گنٹ دھیان لگائیا۔ سچ پریتی اندر وشنوں کرے نمسکار، نیوں نیوں اپنا سیس جھکائیا۔ سچ پریتی برہمے کرے
 بھکھار، در بھکھیا منگے چائیں چائیا۔ سچ پریتی شنکر لاوے چہار، تن بھوت رمائیا۔ سچ پریتی ترے گن مایا کرے وبار، پنج تت تت
 گرمائیا۔ سچ پریتی اندر پرما تم کھول کواڑ، حصہ اپنا ونڈ ونڈائیا۔ سچ پریتی اندر نرمل دیا دیپک کر اجیار، جوتی جوت جوت رُشنائیا۔
 سچ پریتی اندر ناد شبد دھنکار، وڈ راگی راگ الاٹیا۔ سچ پریتی اندر لکھ چوراسی کر پساں، گھٹ گھٹ اندر اپنا ڈیرہ لائیا۔ سچ پریتی
 اندر نرگن سرگن لے اوتار، گر گر اپنا ویس وٹائیا۔ سچ پریتی اندر بول جیکار، ناؤں نرنکارا دئے سمجھائیا۔ سچ پریتی اندر جانے شبد سار،
 سار اپنی دھار رکھائیا۔ سچ پریتی اندر وسے سچکھنڈ دوار، درگاہ ساچی ڈیرہ لائیا۔ سچ پریتی اندر، جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی
 کرپا کر، ساچی کھیل آپ کرائیا۔ سچ پریتی کرے بھگوان، پرپھ اپنی دیا کمائیا۔ سچ پریتی دیوے دان، داتا دانی اک اکھوائیا۔ سچ پریتی
 دو جہان نشان، جن بھگت لے اُپجائیا۔ سچ پریتی آتم آتر دیوے برہم گیان، ساچی ودیا کرے پڑھائیا۔ سچ پریتی انحد ناد سُنائے سچّی
 دھنکان، شبدی شبد ناد وجائیا۔ سچ پریتی کرے کایا مندر ساڈھے تِن ہتھ مکان، بے مقام آسن لائیا۔ سچ پریتی ایتھے اوتھے دو جہان

دیوے مان، ابھان کھئے رہن نہ پائیا۔ سچ پریتی صاحبِ ستگر ملے آن، دینِ دیال در در گھر گھر پھیرا پائیا۔ سچ پریتی دیوے فرمان، دُھر سندیسہ اک الائیا۔ سچ پریتی لبھدے پھردے راج راجان، شاہ سلطان ہتھ کیسے نہ آئیا۔ سچ پریتی گرمکھ ورلے پان، جنہاں پرہہ سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا کھیل آپ رچائیا۔ سچ پریتی کرے گوبند، ہر گوپال بے پرواہیا۔ سچ پریتی دھار ساگر سندھ، گھر گمبھیر آپ پرگٹائیا۔ سچ پریتی ستگر بند، بند انادی رُوپ وکھائیا۔ سچ پریتی ساگر سندھ، سروور اکو نام بھرائیا۔ سچ پریتی جیو پنڈ، جیون جگت دئے جنائیا۔ سچ پریتی، جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ پریتی اکو اک وکھائیا۔ سچ پریتی ہر کا سنگ، ستگر دیونہار وڈیائیا۔ سچ پریتی آتم اند، گر چرن ملے سرنائیا۔ سچ پریتی اگئی چھند، ڈھولا سوہلا راگ الائیا۔ سچ پریتی دئی دویت ڈھاپے کندھ، بھانڈا بہرم بھو بھٹائیا۔ سچ پریتی جگت رنڈیا کٹے رنڈ، کنت سُہاگ اک ملائیا۔ سچ پریتی مایا ممتا لگا توڑے جند، گنجی اکو نام وکھائیا۔ سچ پریتی آد جنائی ہنگ برہم، پاربرہم پڑھائیا۔ سچ پریتی سو پُرکھ زرنجن آپ منگ، در بھکھک پھیرا پائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ پریتی سوہنگ اپنا رنگ وکھائیا۔ سو کہے میری سچ پریت، ہنگ نال لگائیا۔ ہنگ کہے میں گاواں گیت، سو تیری وڈیائیا۔ سو کہے میں ٹھانڈا سیت، سیتل دھار وپائیا۔ ہنگ کہے میں تیری چلاواں ریت، ریتوان تیری سرنائیا۔ سو کہے میرا کھیل ٹھیک، ٹھاکر اپنا رنگ رنگائیا۔ ہنگ کہے مینوں تیری اڈیک، نت نوت دھیان لگائیا۔ سو کہے میں آد جگاد لواں جیت، بچیا کھئے رہن نہ پائیا۔ ہنگ کہے میں وساں تیرے بھیتر بھیت، بہت اپنا ناں کھئے رکھائیا۔ نہ دیہرا نہ مندر مسیت، شودوالا نظر کھئے نہ آئیا۔ جس ویکھا تیں وسے اتیت، ترے گن روک نہ سکے رائیا۔ پنج تت نہ کھئے شریک، من مت بُدھ نہ کھئے لڑائیا۔ جنہاں صاحبِ ستگر نال لگی پریت، پریم اپنی پریت دئے سمجھائیا۔ اکو ڈھولا گاؤں سوہنگ گیت، دینِ دیال دئے سمجھائیا۔ زرگن ہو کے وسے چیت، سرگن اپنا بندھن پائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، پریت اکو گھر وکھائیا۔ پریت کرے گوبند کرتار، ہر کرنی آپ کمائیندا۔ سچ پریتی ستگر شنکار، بستر بھوشن کھئے نہ سوہا پائیندا۔ سچ پریتی پریم کجل دھار، نیتر نین نین مٹکائیندا۔ سچ پریتی سوہنی پٹی سیس ادھار، مہربان ویکھ وکھائیندا۔ سچ پریتی ساڈھے تن کروڑ

کھڑے گلزار، روم روم ناچ نچائیندا۔ سچ پریتی امرت آتم آئے بہار، نجر جھرنا بوند سوانتی مکھ چوائیندا۔ سچ پریتی آتم بھورا کرے گجار،
 رس رسیا ویکھ وکھائیندا۔ سچ پریتی جگت جگت تون وسے باہر، بھگت بھگونت آپ سمجھائیندا۔ سچ پریتی صاحب ستگر ناتا جوڑ
 پُرکھ نار، نر نرائن آتم پرما تم کنت نار روپ وکھائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ پریت اک لگائیندا۔ سچ پریت
 کیسے ہتھ نہ آئے جوجن، کوٹن کوٹ پاندھی ٹھن واہو داہیا۔ سچ پریتی لبھ نہ وچوں ساچے بھوجن، رسنا جہوا رس رس ہوئے ہلکائیا۔ سچ
 پریتی کوٹن کوٹ کھوجن، کھوجیاں ہتھ کیسے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ پریتی اکو گھر
 وکھائیا۔ سچ پریتی ستگر چرن، پرہ دیونہار وڈیائیا۔ سچ پریتی کرنی کرن، ہر کرتا آپ سمجھائیا۔ سچ پریتی نیتر کھولے ہرن پھرن، نیج
 نین دئے وکھائیا۔ سچ پریتی ترنی ترن، تارنہارا آپ سمجھائیا۔ سچ پریتی ناتا توڑے مرن ڈرن، لکھ چوراسی گیڑ کٹائیا۔ سچ پریتی گرمکھ
 ورلے ستگر چرن پھرن، پھڑیا پلُو نہ کھئے چھڈائیا۔ سچ پریتی آتم پرما تم ڈھولا پڑھن، دوہاں اکو رنگ رنگائیا۔ سچ پریتی سنت سہیلے گرو
 گر چیلے اچے مندر چڑھن، گھر ساچے وجے ودھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ پریتی اک رکھائیا۔ سچ پریتی آتم
 پرما تم سیو، سیوا سچ سچ سمجھائیا۔ سچ پریتی ستگر دیو، دیوت سر رہے کھائیا۔ سچ پریت سدا نہکیو، نہچل دھام دئے وڈیائیا۔ سچ
 پریت لکھ ابھیو، لکھ نرنجن آپ جنائیا۔ سچ پریتی، جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار وڈیائیا۔ سچ پریتی ستگر
 رنگ، گرمکھ ورلا ویکھ وکھائیندا۔ سچ پریتی آتم سیج پلنگ، ساچی کھٹیا سوہیا پائیندا۔ سچ پریتی سچ اند، اند اند وچوں پرگٹائیندا۔
 سچ پریتی ساچا چھند، نرگن ساچا راگ الایندا۔ سچ پریتی مکائے ساچا پنڈھ، پاندھی منزل ویکھ وکھائیندا۔ سچ پریتی اندر گرمکھ جائے
 لنگھ، ادھ وچکار نہ کھئے اٹکائیندا۔ سچ پریتی ناتا توڑ جیرج اند، آون جاون بھيو مکائیندا۔ سچ پریتی لیکھ مکائے بھیکھ پکھنڈ، بھانڈا بھرم
 بھو بھنائیندا۔ سچ پریتی خوشی کرائے بند بند، بندی خانہ توڑ ٹرائیندا۔ سچ پریتی نظری آئے نرگن چند، چند سورج مکھ شرمائیندا۔ سچ
 پریتی جگ جنم کرم دی ٹٹی دیوے گنڈھ، گنڈھنہار گوپال سوامی اپنی دیا کھائیندا۔ سچ پریتی کرے سورا سرینگ، شاہ پاتشاہ اپنا پھیرا
 پائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ پریتی آپ کھائیندا۔ سچ پریت کھائے ہر، ہر وڈا وڈ وڈیائیا۔ نرگن ہو کے آوے

در، در درویش پھیرا پائیا۔ سرگن کولوں منگے ور، خالی جھولی آگے ڈاہیا۔ گرمکھ گرمکھ ہرجن ہربھکت سچ پریت بھنڈارا دیو بھر، پرہہ اکو آس رکھائیا۔ جس پریت اندر گر اوتار پیر پیغمبر دین مذہب ذات پات رہے لڑ، ورن برن دین ڈہائیا۔ سچ پریت آتم پرما تم پھڑائے لڑ، گنڈھ اکو نام رکھائیا۔ سچ پریت، جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، بخشے سچ سچی سرنائیا۔ سچ پریت کرے بھگونت، بھگون اپنی دیا کھائیا۔ نرگن سرگن دسے نام منت، منتر سچ کرے پڑھائیا۔ لیکھا جان جیو جنت، گرمکھ سجن آپ اٹھائیا۔ گڑھ توڑ ہومیں ہنکت، ساچی سکھیا اک سمجھائیا۔ میل ملاوا نر ہر سنگت، نر نرائن ویکھ وکھائیا۔ جوڑ جڑایا اگئی پنکت، پنکتی اپنی نال ملائیا۔ دو جہاناں بن کے پنڈت، آگادھ بودھ کرے پڑھائیا۔ کوڑی کرپا کرے کھنڈت، کھنڈا کھڑگ نام چمکائیا۔ سچ پریت جو جن آئے منکت، مہربان ہو جھولی پائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا کھیل اک سمجھائیا۔ سچ پریت کرے پرہہ میتا، ہر وڈا وڈا وڈیائیا۔ سچ پریت اندر وید پُران شاستر سمتر الائے گیتا، گیان گرمکھ اک درڑائیا۔ سچ پریت سُنائے اک حدیثا، کلمہ نبی رسول سمجھائیا۔ سچ پریت اندر کھانی بانی پیسن پیسا، نام نِدھان کرے رُشنائیا۔ سچ پریت اندر پرگٹ ہووے ہر جگدیشا، کل کلکی پھیرا پائیا۔ سچ پریتی لہنا دینا ویکھے بیس بیسا، دوآ صفر جوت جڑائیا۔ سچ پریتی اندر جن بھگتاں بھرے خالی کھیسے، نام وست آپ ورتائیا۔ سچ پریتی اندر لیکھا لگے ہست کیتا، اوچ نیچ کھئے رہن نہ پائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی سکھیا اک درڑائیا۔ سچ پریت بھکت جن پاؤن گے۔ ساچا ڈھولا اکو گاؤن گے۔ پُرکھ اکال اک مناؤن گے۔ دو جے سیس نہ کیسے جھکاؤن گے۔ تیجے مندر اک سہاؤن گے۔ توڑ جندر خوشی مناؤن گے۔ اُجڑے کھنڈر پھیر وساؤن گے۔ من بندر بنھ وکھاؤن گے۔ تیجے بھان چندر چند چمکاؤن گے۔ وڑکے ساچے اندر، پُرکھ ابناسی درشن پاؤن گے۔ دو جے در نہ جان منگن، پرہہ اکو اوٹ رکھاؤن گے۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ پریتی وچ سماؤن گے۔ سچ پریتی اک کھاویگا۔ پُرکھ اکال اکلآ آویگا۔ سچ محلا آپ وساویگا۔ جلاں تھلاں ویکھ وکھاویگا۔ ٹلے پریت پھول پھلاویگا۔ بُوڑے ککے پلے بھيو چکاویگا۔ ساچے چلے تیر اک رکھاویگا۔ بستر ویکھ کالے پیلے نیلے، رنگ لال لال رنگاویگا۔ گر اوتاراں پیر پیغمبراں چھڈ جانے جگت وسیلے، وسیلہ اکو نظری آویگا۔ جوتی جوت

سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ پریتی آپ لگاویگا۔ سچ پریت صاحب لگائے گا۔ ہرجن سوئے آپ اٹھائیگا۔ جگ موئے پھیر جوائیگا۔ جو اپنا آپ بیٹھے کھوپے، خالی بھنڈارے پھیر بھرائیگا۔ جو پچھلے وچھڑے رہے روئے، آگے اپنا میل ملائیگا۔ دُرمت میل پاپاں دھوئے، امرت میگھ اک برسائیگا۔ کوڑی کرپا اندروں کھوئے، نام سچ اک ورتائیگا۔ بیج اپنا سچا ہوئے، کوڑا کوئی رہن نہ پائیگا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ پریت اک وکھائیگا۔ سچ پریت پرہو کماویگا۔ جن بھگت دوارے آویگا۔ بن ڈوم راگ الاویگا۔ جو بنیا رہیا سووم، اپنا گھلا ہتھ وکھاویگا۔ جس دا پاڑ نہ سکے کوئی مضمون، سو اپنا حُکم ورتاویگا۔ جس دا ہتھ نہ آئے قانون، سو کرنی کار کماویگا۔ جن بھگتاں اندر لگائے اگتی فون، پھن اپنا حُکم جتاویگا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، پریت پریم پرتپالک آپ رکھاویگا۔ سچ پریتی آپ رکھاویگا۔ لکھ چوراسی نیتی ویکھ وکھاویگا۔ ہست کیٹی پھول پھلاویگا۔ جن بھگتاں میٹھی میٹھی بات سناویگا۔ ستجگ دی ریتی، اپنے رنگ رنگاویگا۔ کھیل کرے اک انڈیٹھی، چار وید سمجھ نہ آویگا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پریتی اکو گھر لگاویگا۔ پریتی اکو گھر لگائے گا۔ لگی آنت توڑ نہائیگا۔ ادھ وچکار نہ کھئے رکھائیگا۔ جس کرپا سچ پیار، تِس اپنی گود بہائیگا۔ جس دتا نام ادھار، تِس بیڑا آپ ترائیگا۔ جس جنایا سوہنگ جیکار، تِس جے جیکار وکھائیگا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ پریتی آپ نہائیگا۔ سچ پریتی نہاویگا۔ پُرکھ اکال دیا کماویگا۔ شاہ کنگال اکو گھر بہاویگا۔ رنگ لال اگم چڑھاویگا۔ نوری جلوہ دے جُمال، پروردگار بھیو گھلاویگا۔ لیکھا جان حق حلال، حقیقت اپنی گنڈھ پواویگا۔ جس گوبند وارے لال، تِس گوبند گھوڑ چڑھاویگا۔ سو گوبند گُرمکھاں کرے سچی بہال، دُور دُراڈے ویکھ وکھاویگا۔ سرتی شبدی پھڑ کے لیائے نال، پچھا ہور نہ کھئے جتاویگا۔ آکے دسے مُریداں حال، مُرشد اپنے آپ سناویگا۔ سچکھنڈ دی سچی دھرمسال، ساچا مندر اک رکھاویگا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آتم پرما تم کر پروان، پریم پریتی پریم پُرکھ آپ نہاویگا۔

* ۸ ہاڑ ۲۰۲۰ بکرمی نرین سنگھ، گرانام سنگھ کنگ دے نوت دربار وچ جیٹھووال *

سچ پریت سجن سہیلا، ہر سجن آپ نبھائیا۔ سچ پریت ڈھر دا میلا، ملنی جگدیش کرائیا۔ سچ پریت گرو گریلا، چلا گریلا
مے وڈیائیا۔ سچ پریت وکھائے دھام ٹویلا، محل اٹل اک رُشنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سچ پریت اک اُچائیا۔ سچ
پریت غریب نواز، ہر کرتا آپ کھائیندا۔ سچ پریت شاہو بھوپ وڈ راجن راج، شہنشاہ اپنے ہتھ رکھائیندا۔ سچ پریت مار آواز، گرمکھ
سوئے آپ اٹھائیندا۔ سچ پریت رچ رچ کاج، ہر کرنی آپ کھائیندا۔ سچ پریت سر بندھائے تاج، گرمکھ ساچے رنگ رنگائیندا۔ سچ پریت
رکھے لاج، لاجونت آپ ہو جائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچی کھیل آپ کھائیندا۔ سچ پریت گوبند دھار،
دھرنی دھرت ملے وڈیائیا۔ سچ پریت ڈھر دی کار، ہر کرتا آپ کھائیا۔ سچ پریت رہے جگ چار، چوگری اپنا بندھن پائیا۔ سچ پریت
بول جیکار، دو جہانان دئے سنائیا۔ سچ پریت کرے نمسکار، نون سو اکھڑ اک جنائیا۔ سچ پریت جانے آپ کرتار، کرتا اپنا کھیل آپ
رچائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہار سد وڈیائیا۔ سچ پریت گوبند گڑھ، ہر کرتا آپ کھائیندا۔ سچ پریت
اندر وڑ، گرہ مندر آپ لگائیندا۔ سچ پریت آتم پرما تم لے پھڑ، پریم بندھن اکو پائیندا۔ سچ پریت بھگت بھگوان لگائے لڑ، پلو اپنی گنڈھ
دوائیندا۔ سچ پریت کرے نرائن نر، نر ہر اپنی کل دھرائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، پریتوان ویکھ وکھائیندا۔ سچ
پریت لوک مات، نرگن سرگن آپ جنائیا۔ سچ پریت ڈھر دی دات، ہر بھگت دیوے وڈیائیا۔ سچ پریت گرمکھ ذات، دو جا رنگ نہ کھئے
رنگائیا۔ سچ پریتی ساچا نات، بدھاتا اپنا میل ملایا۔ سچ پریتی آد جگاد سدا ساتھ، وچھڑ کدے نہ جائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ
اپنی کریا کر، ساچی سکھیا اک درڑائیا۔ سچ پریتی کرے جگدیش، جگدیش اپنے ہتھ رکھے وڈیائیا۔ سچ پریت جنائے اک حدیث، نام
اکو اک سمجھائیا۔ سچ پریت راہ تگے بیس بیس، جگ چوگری دھیان لگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سچ پریتی اک
سمجھائیا۔ سچ پریت کرے اڈیک، نت نت دھیان لگائیا۔ جگ چوگری گئے پیت، پاندھی اپنا پندھ مکھائیا۔ ڈھولے گا گا گئے گیت، راگی
راگ ناد سنائیا۔ وڑ وڑ گئے مندر مسیت، شہودوالے مٹھ ڈیرہ لائیا۔ دس دس گئے ہر اک اتیت، ترے گن وچ کدے نہ آئیا۔ رویا رہے

بست کیٹ، لکھ چوراسی وچ سہائیا۔ آد جگاد گاوے اکو گیت، سوہنگ اپنا نام اُپائیا۔ ناؤں نرنکارا دسے ٹھیک، ٹھاکر اپنا حکم منائیا۔
 ست دھرم دی سچ پریت، سو صاحب آپ کھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پریتوان اک اکھوائیا۔ پریتوان پُرکھ اکال،
 اکل کلا اکھوائیندا۔ جگ چوگری ہو دیال، دین اپنے گلے لگائیندا۔ بھگت وچھل بن کرپال، کرپاندھ ویکھ وکھائیندا۔ ساچا مندر سچی
 دھرمسال، دھرم دوار ہٹ کھلائیندا۔ گرمکھ گرسکھ اٹلڑے لال، مانک موتی روپ وٹائیندا۔ نرگن ہو کے بن دلال، کرتا قیمت آپے
 پائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی سکھیا اک سمجھائیندا۔ سچ پریت گڑھی چمکور، چند چاندنی وچ کرائیا۔ سچ
 پریت ویکھیا کر کے غور، گہر گمبھیر پڑدہ لاپیا۔ سچ پریت اندر پریمی کرے چور، چور اکو اک جھلائیا۔ سچ پریت اندر ہوئے اور کا اور،
 بھو ابھیدا آپ جنائیا۔ سچ پریت، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا لیکھا رہیا جنائیا۔ سچ پریتی گوہند سور، سور پیر
 کھائیندا۔ سچ پریتی حاضر حضور، حضرت اپنا رنگ رنگائیندا۔ سچ پریتی بخشے نور، نور نورانہ ڈگمگائیندا۔ سچ پریت انادی نور، ثریا
 ڈیرہ ڈھائیندا۔ سچ پریتی آسا پور، منسا ممتا موہ مٹائیندا۔ سچ پریتی کرے ضرور، ضرورت اپنے ہتھ رکھائیندا۔ سچ پریتی اندر ہوئے
 ۱۰۱۱ مجبور، مجبوری اپنے وچ چھپائیندا۔ سچ پریتی لیکھا چکائے نیڑا دور، دور ڈراڈا نیرن نیرا نظری آئیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی
 کرپا کر، سچ پریت آپ نبھائیندا۔ سچ پریت گرمکھ سکھ، ستگر صاحب آپ نبھائیا۔ سچ پریت اندر لیکھا دیوے لکھ، نہ کوئی میٹے میٹ
 مٹائیا۔ سچ پریت اندر وسے ساچے دیس، دیس دستر ملے وڈیائیا۔ سچ پریت وٹائے بھیس، بھیکھ اپنا آپ بدلائیا۔ سچ پریت کری
 دسمیش، دہ دشا پھول پھلائیا۔ سچ پریت کرے ساچا ہیت، ہتکاری نام دھرائیا۔ سچ پریت جانے نیتن نیت، نیج نیتن نین کھلائیا۔ سچ
 پریتی کرے رنبھومی ساچے کھیت، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ پریت اک وڈیائیا۔ سچ پریت کرے گر پورا، اپنے ہتھ
 رکھے وڈیائیا۔ سچ پریتی چتر سگھڑ بنائے مورکھ موڑھا، موڑھے اپنا رنگ رنگائیا۔ سچ پریتی رنگ چڑھائے نام گوڑھا، اتر کدے نہ جائیا۔
 سچ پریتی بخشے چرن دھوڑا، مستک ٹکا اک لگائیا۔ سچ پریتی توڑے مان غروڑا، ہنکار وکار رہن نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار وڈیائیا۔ سچ پریتی گرسکھ سنگت، ہر سنگت سنگ رکھائیا۔ سچ پریتی ہرجن منگت، منگن اکو در

آئیا۔ سچ پریتی نانک لایا انگ انگد، انکیکار اک ہو جائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ پریتی دئے سمجھائیا۔ سچ پریتی کرے گردیو سوامی، گر منتر نام درڑائیندا۔ سچ پریتی جانے آترجامی، گھٹ گھٹ گرہ گرہ نہ ہر ویکھ وکھائیندا۔ سچ پریت بخشے امرت ٹھنڈا پانی، جگت ترسنا اگن بھجھائیندا۔ سچ پریت گر شبدی ملے اکو ہانی، دو جا نظر کھئے نہ آئیندا۔ سچ پریت ناتا توڑے چار کھانی، چار ورن ونڈ نہ کھئے ونڈائیندا۔ سچ پریت آتم آتر سُنائے اکو ہانی، بان نرالا تیر لگائیا۔ سچ پریت ہر کی مہا اکتھ کہانی، کتھنی کتھ نہ سکے رائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ سچ پریتی رنگ اگما، ہر ایک ایک چڑھائیندا۔ سچ پریتی لیکھا چُکے ہرکھ سوگ غماں، چنتا چکھا نہ کھئے جلائییندا۔ سچ پریت لیکھے لائے یون سواس دماں، رسنا جہوا بھیو مٹائیندا۔ سچ پریتی کایا کنچن کرے ماٹی چماں، چم دریشٹی آپ بدلائییندا۔ سچ پریتی کھائے نام دھٹا، کبیر جُلاہا نال ملائیا۔ سچ پریتی اندر پارہم پرہ پھرے بھٹا، جُگ جُگ اپنا پھیرا پائیا۔ سچ پریتی اندر گرُمکھ گرُسکھ جگت ولوں ہووے اٹھا، نیج نیتر نین اک کھلائییا۔ سچ پریت اندر گرُمکھ وِرا مٹا، جس مٹا موہ تجائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا کھیل آپ رچائیا۔ سچ پریت ستگر موچ، مادھو اپنی کھیل کرائیندا۔ سچ پریتی اکو نال بھت، بھتے مٹر کم کھئے نہ آئیندا۔ سچ پریتی ستگر رکھے کرن دا شوق، شہنشاہ اپنی آپ کھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر مندر آپ وڈیائیندا۔ سچ پریتی گویند سُت، ست پُرکھ زرنجن آپ کھائیا۔ سچ پریت ابناسی اچت، ہر چاکر آپ سمجھائیا۔ سچ پریتی اندرے اندر پئے اٹھ، باہروں لبھن کھئے نہ جائیا۔ سچ پریتی دیوے جس اُپر جائے تھ، مہربان مہر نین تکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ سچ پریتی اندر دتا تاج، سپس سپس نال بدلائییا۔ سچ پریتی اندر ویکھے شاہ نواب، شہنشاہ اپنا پھیرا پائیا۔ سچ پریتی اندر گویند بنیا باپ، پُرکھ اکال وڈی وڈیائیا۔ سچ پریت اندر نانک زرگن جیپا سوہنگ جاپ، ساچی کرے اک پڑھائییا۔ سچ پریتی اندر کوٹ جنم اُتارے پاپ، دُرمت میل میل دھوائیا۔ سچ پریت اندر گرُمکھ بنیا ساک، سجن اکو نظری آئیا۔ سچ پریتی اندر بھگت دوار کھولیا تاک، تختہ زمیں اسمان اُٹائییا۔ سچ پریتی اندر پورا کرے بھوکھت واک، گویند لہنا جھولی پائیا۔ سچ پریتی اندر چڑھیا شبدی راک، آسو اکو اک دوڑائییا۔ سچ پریتی کرے رسول پاک، بے عیب

نور خُدايَا۔ سچ پریتی دیوے آبِ حیات، حضرت ہو دیا کھایا۔ سچ پریت بخشے کائنات، کلمہ حق اک پڑھایا۔ سچ پریتی نرگن نور جوت آفتاب، اندھ اندھیر دئے مٹایا۔ سچ پریتی اندر ملے بن نواب، نوبت اپنا نام سُنایا۔ سچ پریتی اندر، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ سچ پریتی تھاپن تھاپ، جگ چوگری ویکھ وکھائیندا۔ سچ پریتی اندر بنے مائی باپ، پتا پوت گود اُٹھائیندا۔ سچ پریتی اندر سچ سنیہڑا جائے آکھ، آخر اپنا میل ملائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پڑدہ اوہلا آپ چکائیندا۔ سچ پریتی آتر بولے، انبولت راگ الاٹیا۔ سچ پریتی اندر وسے کولے، گھر گھر وچ ڈیرہ لایا۔ سچ پریتی اندر گاوے ڈھولے، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ سچ پریتی اندر گرمکھ گرسکھ آتم پر ماتم مؤلے، مؤلا اپنا رنگ رنگایا۔ سچ پریتی اندر بھاگ لگائے کایا چولے، چولی کایا دئے بدلاٹیا۔ سچ پریتی اندر وسے پڑدے اولے، جگت نیتر نظر کیسے نہ آٹیا۔ سچ پریتی اندر پڑدہ کھولے، خالق خلق دئے سمجھایا۔ سچ پریتی اندر لکھ چوراسی تول تولے، نام ترازو اک اُٹھایا۔ سچ پریتی اندر بھگت بھگوان ملائے بھولے، جگت ویکھے نہ کھئے چٹرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پریت اکو گھر نبھایا۔ سچ پریت سچ سندیسہ، بودھ اکادھ درڑائیندا۔ سچ پریت میل نر نریشا، نر ہر کنت انگ لگائیندا۔ سچ پریت وکھائے ساچا دیسا، دیس دسنتر پنڈھ مکائیندا۔ سچ پریت پرہ رکھے ہمیشہ، جن بھگتان نال لگائیندا۔ سچ پریت کرے گر گوہند دس دسمیشا، سمبل اپنا ڈیرہ لائیندا۔ سچ پریت صاحب ستر پیکھا، پُرکھ اکال اکو نظری آئیندا۔ سچ پریت اندر بدلے ریکھا، ریکھ اپنی آپ سمجھائیندا۔ سچ پریت اندر دیوے بھیتا، بھيو اپنا آپ سمجھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ پریت اک رکھائیندا۔ سچ پریت کرے نرنکار، نرگن نرویر دیا کھایا۔ کلجگ انت لے اوتار، وڈ اوتاری پھیرا پائیا۔ جگ چوگری بٹھدا رہیا دھار، دھرنی دھرت دھول سہایا۔ ویکھدا رہیا سرجنہار، گھر گھر رزق پُچایا۔ ڈھولا جناؤندا رہیا اپنی وار، گر گر راگ سُنایا۔ اوہلا رکھدا رہیا آپ کرتار، قدرت پڑدے وچ چھپایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ پریت اک کھایا۔ سچ پریت کرن جوگا، ہر اکو اک اکھوائیندا۔ جگ جگ دیوے بھگتان موقع، مکمل اپنا راہ وکھائیندا۔ مارگ دسے سدا سوکھا، اوچھڑ راہ کھئے نہ پائیندا۔ ایتھے اوتھے دیوے کھئے نہ دھوکھا، کوڑا بندھن نہ کھئے جنائیندا۔ جس صاحب دی رکھو اوٹا، سو صاحب ویکھ

وکھائیندا - گُرمکھ گُرسکھ ہرجن ہربھگت کوئی رہن نہ دیوے کھوٹا، کھوٹے کھرے آپ بنائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا
 کر، سچ پِرت آپ رکھائیندا۔ سچ پِرت پرہ لئے رکھ، راکھی آپ کرائیا۔ پِرت ویکھن دی پِرتیم کھولے اکھ، اکھ اپنی نال ملائیا۔ ہردے
 اندر وڑ کے دیوے دس، دہ دشا حُکم جنائیا۔ تُوں میرا میں تیرے وس، دُو جی گنڈھ نہ کھئے پوائیا۔ پِرتی اندر پِرتیم اکھ، بھگت بھگوان
 جوڑ جُرائیا۔ پِرتی اندر سیس تاج رکھ، سنگھ سنگت ملے وڈیائیا۔ پِرتی اندر کلجگ اتم آوے نس، قدم قدم نہ کھئے ٹیکائیا۔ پِرتی اندر
 کھول اکھی ہٹ، جن بھگتاں ونج کرائیا۔ پِرتی اندر گوبند شبد مارے سٹ، دُکھ درد نہ لا کے رائیا۔ پِرتی اندر پُرکھ اکال دیوے اک مت،
 برہم مت سچ پڑھائیا۔ پِرتی اندر پِرت کدے نہ ہووے بس، اُت نظر کھئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ پِرت
 اک جنائیا۔ سچ پِرت سنگھ سنگت نرین، ہر کرتا آپ کھائیا۔ نرگن ہو کے آیا کہن، سرب کلا سمجھائیا۔ تیرا میرا اِکو لین دین، دینا لہنا
 اِکو گھر وکھائیا۔ گڑھی مٹیا میرا کہن، سیس تاج ٹیکائیا۔ کلجگ اتم آئے لین، سِری بھگوان پھیرا پائیا۔ جگت واسنا نہ کوئی وسن، وہم غم
 نہ کھئے رکھائیا۔ جگ جیو بھاویں کچھ کہن، کہہ کہہ طعنے لائیا۔ بھگت بھگوان دوویں رہن، رہ رہ خوشی منائیا۔ گر چِلا بنیا ساک
 سین، ناتا اِکو اک جُرائیا۔ سچ پِرت بن گُرسکھ کدے نہ رہن، بن پِرتی پِرتیم ہتھ کیسے نہ آئیا۔ اتم سب تُوں لاڑی موٹ کھائے ڈائن، پچیا
 کھئے رہن نہ پائیا۔ جگت وسیرا کٹن زین، آون جاون اُٹھ اُٹھ کر کر دھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا
 ہر، ہر سنگت میل ملائیا۔ ہر سنگت سنگت ہویا ملاپ، میلا اِکو گھر وکھائیندا۔ اتم پر ماتم سب دا جاپ، جپ جیو جگت
 جنائیندا۔ تیرا پریشور تینوں ملے آپ، دُو جے در لبھن کھئے نہ جائیندا۔ جس دے ملیاں کوٹ جنم دے اُترن پاپ، سو صاحب کیوں منوں
 بھلائیندا۔ جس جگ چوگری تھاپن دتے تھاپ، حُکمی حُکم آپ بھوائیندا۔ جس تُوں گوبند کہہ کے گیا باپ، گُرمکھ کیوں مُکھ شرمائیندا۔
 اوہ سجن نہیں اوہ ساک، اوہ دھوڑ نہیں اوہ خاک، اوہ پاکی نہیں اوہ پاک، اوہ ذاتی نہیں اوہ ذات، اوہ سرب جیاں دا آپ، اپنے گھر وچ
 بیٹھا ڈیرہ لائیا۔ جس دا اِکو نور جوت پرکاش، پرکاشوان کرے سرب لوکائیا۔ سو بھگتاں ہویے داسی داس، بن سیوک سیو کھائیا۔ جگ

جنم دی پوری کرے آس، اتم اپنے انگ لگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ پریتی ساچے نال ملائیا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، لہنا دینا دیوے آن، اہل بھل نہ جائے وچ جہان، سری بھگوان اپنی دیا کھائیا۔

* ۹ باڑ ۲۰۲۰ بکرمی سکھدیو پنڈ کلا دے نوت دربار وچ جیٹھووال *

سچ پریت کرے پُرکھ اکال، مہربان دیا کھائیا۔ جگ چوکرئی بن دلال، نرگن سرگن ویکھ وکھائیا۔ کلجگ آنت کھیل کمال، کرنی کرتا آپ جنائیا۔ میل ملاواں گویند لال، لالن اپنا رنگ رنگائیا۔ اندر باہر چلے نال، سکلا سنگ رکھائیا۔ مُرشد پُچھے مُریدان حال، گھر سجن پھیرا پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سچ پریت آپ لگائیا۔ سچ پریت گئی لگ، نرگن سرگن نال لگائیا۔ چڑھ کے بیٹھا اُپر شاہ رگ، سچ سنگھاسن ڈیرہ لائیا۔ نام جیکارا بولے گج، ساچا ناد وجائیا۔ جگت دوارا پار حد، گھر اپنے ڈیرہ لائیا۔ گرمکھ گرسکھ سجن سد، بھيو ابھید کھلائییا۔ درشن کرے رچ رچ، ترسنا بھکھ مٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سچ پریت دے وڈیائیا۔ سچ پریت لگائے آنت، اتم اپنی دیا کھائیا۔ ویس وٹا سری بھکونت، بھگون اپنی کھیل رچائیا۔ ڈھردرگاہی نرگن منت، نرگن دے جنائیا۔ شبدا نادى مہا اگنت، صفتی صفت نہ کھئے صلاحیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سچ پریت اک رکھائیا۔ سچ پریت پرہ کرن آئے، کرنی کرتا آپ کھائیندا۔ نرویر ہو کے پھیرا پائے، نردھن سردھن رنگ رنگائیندا۔ پُرکھ اکال ناؤں رکھائے، اکل کل اپنی دھار چلائیندا۔ نہکلنکا ڈنک وجائے، ڈورؤ اکو ہتھ اٹھائیندا۔ سچ دوار بنک وڈیائے، محل اٹل اک رُشنائیندا۔ پوت سپوتا نال ملائے، میل ملاوا اپنے وچ جنائیندا۔ پورب لہنا جھولی پائے، اگلا لیکھا آپ سمجھائیندا۔ پریت کرن پریشور آئے، پرم پُرکھ کھیل کرائیندا۔ جگت نیتر نظر نہ آئے، نیتربین کلجگ جیو نین شرمائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سچ پریت آپ نبھائیندا۔ سچ پریت چڑھاؤن آیا تور، ٹٹی گنڈھنہار اکھوائیا۔ شاہ سوارا چڑھ اگمی گھوڑ، سولان کلیاں آسن سنگھاسن ربیا سہائیا۔ دو جہاناں سری بھگوانا جائے بہڑ، دور دراڈا پنڈھ مکائیا۔ ویکھنہارا اندھ گھور، ڈونگھی بھور پھول پھلائییا۔ اپنا تان رکھے زور، جورؤ زر نہ کھئے وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ

ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ پریت آپ نبھائیا۔ سچ پریت نبھائے کنت، سو صاحب دیا کھائیا۔ جگ چوکرئی گر اوتاراں پیر پیغمبران مندا آیا
 مت، جو بیٹھے دھیان لگائیا۔ شبد ادھاری جوت یزکاری نام ندھانا دیندا رہیا ہمت، بل چرن کول جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر،
 آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ پریت لگاؤن دا رکھے چاؤ، چاؤ گھنیرا اک سمجھائیندا۔ جگ چوکرئی کر پساؤ، پسر پساری
 ویکھ وکھائیندا۔ صفت صلاحی رکھ رکھ ناؤں، ناؤں یزکارا وڈ وڈیائیندا۔ بھگت بھگوت پھڑ پھڑ باہوں، نت نوت آپ جگائیندا۔ ساچے
 مارگ پائے راہو، مگ اکو اک وکھائیندا۔ ساچا ڈھولا اکو گاؤ، دوجا اکھر نہ کھئے پڑھائیندا۔ پُرکھ ابناسی ایکا پاؤ، گھر مندر میل ملائیندا۔
 پُورب جنم دا روگ گواؤ، وچھوڑا کھئے نظر نہ آئیندا۔ سچ پریتی جوگ کھاؤ، سنگی ناد نہ کھئے وجائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی
 کِریا کر، ساچی سکھیا اک درڑائیندا۔ سچ پریت کرے ہر کرتا، کرنہار وڈی وڈیائیا۔ نرہے۔ بھو آد جگاد نہ ڈردا، بھے سر نہ کھئے رکھائیا۔ نہ
 جیوت نہ کدے مردا، مکت جگت نہ کھئے رکھائیا۔ نہ غلام نہ دسے بردا، شاہ پاتشاہ نظر کیسے نہ آئیا۔ نہ مندر نہ محل وڑدا، چار دیواری
 بند نہ کھئے کرائیا۔ نہ وِدیا نہ اکھر پڑھدا، نہ عبارت رہیا لکھائیا۔ نہ اوہلا نہ کوئی پڑدہ، مکھ گھنگٹ نہ کھئے ٹکائیا۔ نہ ناری نہ ویس نر دا،
 نار پُرش سمجھ کھئے نہ پائیا۔ اپنی کرنی آپے کردا، ہر کرتا بے پرواہیا۔ پریم پریتی اندر مردا، مر جیوت اپنا ویس وٹائیا۔ جوتی جوت سروپ
 ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ پریتی آپ رکھائیا۔ سچ پریت آپے رکھ، جگ جگ توڑ نبھائیا۔ جن بھگت دوارے ہو پرتکھ، نرگن سرگن
 ویس دھرائیا۔ آنتر آتم کھول اکھ، آخر اپنا درس دکھائیا۔ کرے نیڑا حقیقت حق، لاشریک نؤر خدائیا۔ جگ چوکرئی رہیا تگ، نظر
 کیسے نہ آئیا۔ گوبند مارگ گیا دس، ساچی سکھیا اک سمجھائیا۔ کلجگ آنت ہووے پرگٹ، کل کلکی پھیرا پائیا۔ سچ دوارا کھولے ہٹ،
 مندر اکو اک سُہائیا۔ بھگت بھگوان لئے سد، سدا اپنا نام دوائیا۔ جگت دواری مکے حد، کنارہ اپنا دئے سمجھائیا۔ پار کر ڈونگھی کھڈ،
 منزل ساچی دئے بہائیا۔ لکھ چوراسی نالوں کر کے اڈ، بھیو ابھیدا آپ سمجھائیا۔ گرُمکھ گرسکھ سجن لبھ، نرور اپنا راہ جنائیا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ پریت اک رکھائیا۔ سچ پریت کرے ہر جوگ، جگتی جگت جنائیندا۔ پریت اندر آتم بھوگ،
 رس رسیا رس وکھائیندا۔ بھوئے ملاوا دھر سنجوگ، وجوگ روپ نہ کھئے وٹائیندا۔ وجے ڈنکا چوڈاں لوک، پرلوک ڈھولا گائیندا۔ دو

جہاناں سُنے اِک سلوک، سوہنگ راگ الائیندا۔ سچ دوارے کوئی نہ سکے پُہنچ، آدھ وچکار سرب گُرائیندا۔ بھگت بھگوان دوویں اِک دُو جے دی مانن مَوچ، مَوجودہ اپنا حال سُنائیندا۔ جُگ چوکڑی بیتے اؤدھ، تھر کھئے رہن نہ پائیندا۔ گُرمکھ گُرسکھ وڈ گیتا تاہیئے بودھ، جس اپنی دیا کھائیندا۔ من آتما دوویں لئے سودھ، سُدھی اپنے ہتھ رکھائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سچ پریت آپ لگائیندا۔ سچ پریتی ہر لگائے، جُگ چوکڑی ویس وٹائیا۔ سنت سہیلے لئے جگائے، جاگرت جوت کرے رُشنائیا۔ بھيو ابھیدا آپ کھلائے، انہو اپنی کار کھائیا۔ اچھل اچھیدا نظر نہ آئے، لکھ چوراسی نین اٹھائیا۔ اپنی کھيڈا رہيا کھلائے، خالق خلق وڈی وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سچ پریتی اِک رکھائیا۔ پریت کرن آئے پرہ دین دِیالا، دِیاندھ بے پرواہیا۔ بھگت وچھل بن رکھوالا، جن ساچی سیو کھائیا۔ ترے گن مایا توڑ جنجالا، جیون جُگت دئے سمجھائیا۔ کایا مندر سچي دھرمسالہ، دھرم دوارا اِک پرگٹائیا۔ من کا منکا پھرے مالا، تسبیح ہتھ نہ کھئے اٹھائیا۔ اگنی تت نہ اٹھے جوالا، مُکھ لائی بند کرائیا۔ اِکو لیکھا شاہ کنگالا، اُوچ نیچ ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، پریتی اِکو گھر لگائیا۔ پریت لگائے اِکو گھر، گھر مندر آپ جنائیا۔ نت نوت لئے ور، آپ اپنا میل ملائیا۔ سچ محلے جائے چڑھ، راہ وچ نہ کھئے اٹکائیا۔ گُرمکھ سوانی لائے لڑ، ہانی اِکو نظری آئیا۔ لیکھا جانے چوٹی جڑ، مدھ اپنی کار کھائیا۔ کرے کھیل نرائن نر، سمجھ کھئے نہ پائیا۔ سچ پریتی لئے کر، آتم سیجا ڈیرہ لائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، اپنا رنگ آپ وکھائیا۔ آتم سیجا سچ پریتی، سو صاحب آپ لگائیا۔ آد جُگادی اِکو ریتی، ریتوان رہیا سمجھائیا۔ چار جُگ دی جانے پیتی، پچھلی اگلی اپنے ہتھ رکھائیا۔ کھیل جانے جیو جی کی، لکھ چوراسی رہیا سہائیا۔ بجر کپائی نیکی گیٹی، بن ستگر پورے سکے نہ کھئے ہٹائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ آتم سیجا لائے پریت، سُرتی شبدي جوڑ جُڑائیا۔ کرے کرائے ٹھانڈے سیت، سینتل دھار اِک وکھائیا۔ نیچ مندر ویکھ اتیت، ترے بھون دھنی دئے سمجھائیا۔ بھاگ لگنا بیس بیس، بیس بیس آپ سمجھائیا۔ ساچا کلمہ صدق حدیث، جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ساچی کھیل آپ وکھائیا۔ سچ پریتی کرنے جوگا، جُگت اپنے ہتھ رکھائیندا۔ نرگن سرگن کلجگ اتم بدلے چوگا، چولی تن نہ کھئے رنگائیندا۔ اُچی کوک شبد اناد برہم برہماد دیوے ہوکا، دو

جہاناں آپ سُنائیندا۔ دُھر فرمانا ساچا حُکم اِکو پھڑیا سوٹا، گر اوتار پیر پیغمبر وِشن برہما شو سرب ڈرائیندا۔ ستجگ تریتا دواپر کلجگ جس دی رکھدے رہے اوٹا، سو پُرکھ اکال ویکھ وکھائیندا۔ جس دی دھار اندر ماریا غوطہ، ڈُونگھی بھور آپ بھوائیندا۔ سو صاحب پریت کرن دا دیوے سب نوں موقع، بھلیا کھئے رہن نہ پائیندا۔ جس دا مارگ جگ چوڑی سوکھا، گر سرن آپ سمجھائیندا۔ ستگرُو دوارے کدے نہ ہونے دھوکھا، دُھکھدے دھوئیں آپ بُجھائیندا۔ بھگت بھگوان اُچی کوک سُنئے لوکا، لوکائی اپنا راگ الایندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ پریتی آپ رکھائیندا۔ سچ پریت کرے زرنکار، زرویر وڈی وڈیائیا۔ سچکھنڈ دواویوں ہو تیار، ست ستوادی پھیرا پائیا۔ تھر گھر مندر کھول کواڑ، ست شبدي نال ملائیا۔ وِشن برہما شو کر کر خبردار، نیتز نین جاگ کھلائیا۔ ترے گن مایا لئے اُٹھال، آلس نندرا دئے گوائیا۔ پنج تت کر بحال، دے مت آپ سمجھائیا۔ لکھ چوراسی کھیل زرال، ہر زالی کار کرائیا۔ کلجگ اتم گر اوتاراں پیر پیغمبران پورا کرے سوال، جو سوالی بن بن منگدے گئے چائیں چائیا۔ کلجگ انت سیری بھگونت سچ پریت نبھائے نال، پریم اپنا پھیرا پائیا۔ سب دی پوری کرے گھال، کیتی گھال تھیں پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سد دیونہار وڈیائیا۔ سچ پریتی کرن آئے پرہ سنگت، سکلا سنگ رکھائیا۔ ویکھ وکھائے جیرج انڈت، اُتہج سینج پھول پھلائیا۔ ہرجن آسا پوری کرے منگت، مانگت اک دوار دئے وکھائیا۔ جن بھگتان سنگ ترے سکھدیو پنڈت، جو دوساسن جنم لیکھے پائیا۔ مہاراج شیر سنگھ وِشنوں بھگوان، سدا سدا سدا سکھ اندت، اند اند اند وچ رہیا سہائیا۔

* ۹ ہاڑ ۲۰۲۰ بکرمی پنڈ کلا سنگت دے نوٹ دربار وچ جیٹھووال *

سچ پریت لئی کما، ہر اپنا ویس وٹائیا۔ ساچی ریت لئی چلا، مارگ اِکو اک سمجھائیا۔ سچ پریت لئی سہا، کایا کعبہ ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، اپنی کھیل آپ رچائیا۔ سچ پریت کیتی مات، سو صاحب پھیرا پائیا۔ سچ پریتی دسیا جاپ، اتم پر ماتم اک پڑھائیا۔ سچ پریت پرہ پایا ساکھیات، زرگن نور نور رُشنائیا۔ سچ پریت پیالہ ملے آب حیات، حیاتی ہرجن دئے بدلائیا۔

سچ پریت کرے کائنات، قادر اپنی دیا کمائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہار وڈیائیا۔ سچ پریت کرے کرتار، کرنی اپنے ہتھ رکھائیندا۔ پورب لہنا لیکھ وچار، دیون دینا آپ جنائیندا۔ پرگٹ ہو وچ سنسار، کل کلکی پھیرا پائیندا۔ ساچی سخیاں منگلچار، ایک راگ لائیندا۔ محل اٹل کر پیار، سچ پریتی ناتا جوڑ جڑائیندا۔ اندر باہر ہو اُجیار، نور نورا نا ڈگمگائیندا۔ گرہ مندر ٹھاندا دربار، سچ گھر اک سہائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچی کرنی آپ کھائیندا۔ ساچی کرنی کرے پرہ، ہر وڈا وڈ وڈیائیا۔ سنت سہیلے سجن لبھ، سکھیا اک درڑائیا۔ میل ملاواں گھر ساچے جھب، جھلک اپنا نور وکھائیا۔ پریم پریت پیائے مدھ، مدھر رس وکھائیا۔ جگت دوارا پار حد، کنارہ اکو اک سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، پاربرہم پرہ دیا کمائیا۔ پاربرہم پریم پیارا، سری بھگوان اک اکھوائیندا۔ آد جگاد رہے نیارا، جگ کرتا ہتھ کیسے نہ آئیندا۔ لبھ لبھ تھکے گر اوتارا، پیر پیغمبر بے آنت بے آنت کہہ کہہ شکر منائیندا۔ سجدہ سپس جگدیش کرن پروردگارا، چرن کول دھول سرب دھیان لگائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ پریت اکو ویر مہربان آپ لگائیندا۔ سچ پریت دی رکھدے گئے اڈیک، جگ چوکرئی دھیان لگائیا۔ چار جگ دسدے گئے ٹھیک، نشانہ اکو اک سمجھائیا۔ سری بھگوان پرگٹ ہووے آپ اتیت، ترے گن لیکھا دئے مکائیا۔ بھگت بھگوان کرے کایا ٹھانڈی سیت، سیتل دھار اک وپائیا۔ دو جہان سُنائے سچا سنگیت، سوہنگ اکھ کرے پڑھائیا۔ گھر مندر گھر مسیت، گرو در گھر وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ پریتی اک لگائیا۔ سچ پریتی پہلی وار، سو صاحب آپ کرائیا۔ زرگن زرگن ہو اُجیار، نور نورا نور رُشنائیا۔ سرگن سرگن بنھے دھار، گوہند گوہند گنڈھ پوائیا۔ ساچا سوہلا بول جیکار، اپنا ناؤں آپ درڑائیا۔ آتم پرما تم پُرکھ نار، ساچا ناتا جوڑ جڑائیا۔ سیج سہنجی کر تیار، گھر بستر اک وچھائیا۔ پھولن برکھا اپر اپار، نام سگندھی نال ملائیا۔ ویکھے وگسے ویکھنہار شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ گرمکھ سوانی نوجوان، جگت پٹاری روپ وڈیائیا۔ جوہن جوانی لئے ہلار، لوک مات لئے انگرائیا۔ نج نیتر بٹھے دھار، سُرما اکو اک پائیا۔ دند دنداسا اپر اپار، گرمکھ گر گر ناؤں صلاحیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ پریت اک بندھائیا۔ سچ پریت کنت کنتوہل، نر نرائن آپ بندھائیندا۔ آد جگاد جگ چوکرئی چکاونہارا مول، پورب لہنا

جھولی پائیندا۔ بخشنہارا چرن مستک ساچی دھوڑ، دھوڑی ٹگا اک لگائیندا۔ چتر سگھڑ بنائے مۇرکھ مۇڑھ، مۇرکھ مۇڑھ اپنے
 دھندے لائیندا۔ نام چڑھائے اکو گوڑھ، آد جگاد جگ چوکرے اتر کدے نہ جائیندا۔ داتا دانی جودھا سور، سورپیر آپ اکھوائیندا۔ سرب
 کلا بھرپور، شاہ پاتشاہ اپنا ناؤں وڈیائیندا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ سنگھاسن ڈیرہ لائیندا۔ سچ پریتی سچ
 سنگھاسن، سوہاؤنت آپ کمائیا۔ کرے کھیل پُرکھ ابناسن، ابناسی کرتا اپنی کار کمائیا۔ آتم پرما تم بنائے ساتھن، جوڑی اکو گھر جوڑ جڑائیا۔
 سچ چڑھائے اپنے راتھن، بن رتھوہی سیو کمائیا۔ اک سُنائے اگئی گاتھن، سوہنگ کرے سچ پڑھائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی
 کرپا کر، ساچا کھیل آپ سمجھائیا۔ آتم کہے میں تیری گولی، پرہ تیرے چرن نمسکاریا۔ دھن بھاگ چاڑھیں ڈولی، شاہ پاتشاہ پروردگاریا۔
 میری آسا ہووے نال گولی، تیرے چرن کول کول چرن سدا بلہاریا۔ پریم پریتی بتھاں تند موئی، ساچا سگن اک منالیا۔ میں گھنگٹ
 چُکاں ہوئی ہوئی، مُکھڑا نور حاضر حضور تیرے در وکھا لیا۔ میری سمجھیں تُوں بولی، صاحب تَدھ بن میرا سنگ نہ کھئے نہیا رہیا۔
 میری سُہاگ مینڈھی پُرکھ اکال اکو کھولی، دوجا کنت نظر کھئے نہ آ رہیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ پریتی آپ لگا
 رہیا۔ سچ پریتی لا پرہ ایک، اکو اوٹ تکائیا۔ سچ سوامی لواں ویکھ، نج گھر اپنے درشن پائیا۔ پا گلوکرے کراں ہیت، بتکاری تیری
 وڈ وڈیائیا۔ سدا رکھیں چھایا ہیٹھ، مہربان مہر نظر اٹھائیا۔ نت نوت تیرا مُکھڑا لواں دیکھ، نیوں نیوں تیرے لاگاں پائیا۔ جوتی جوت
 سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینی سرن سرنائیا۔ آتم کہے میں تیری ناری، نر نرائن اوٹ تکائیا۔ کوچھی کملی کر پیاری، مہر نظر
 اک اٹھائیا۔ تیری دھوڑ نال تن من رہی شنکاری، بستر بھوشن اکو اک ہندائیا۔ پاربرہم پت پریشور تَدھ بن لکھ چوراسی وچ پھردی
 رہی کواری، ساچا کنت نظر کھئے نہ آئیا۔ جو ملیا سو نہیا چار دباڑی، اتم ناتا گیا ٹرائیا۔ کوٹن کوٹ تت سرپر ویکھیا بن سنساری،
 جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، در تیرا اک تکائیا۔ آتم کہے میں تیری داسی، داسن داس روپ وٹائیا۔
 کرپا کر گھنگ پُر واسی، مہربان ہونا آپ سہائیا۔ تیرا کھیل پُرکھ ابناسی، سمجھ سکے کھئے نہ رائیا۔ لکھ چوراسی رہے اداسی، سیتل
 ست ساتک نہ کھئے کرائیا۔ میری اکو اک سچی خواہشی، خواہش تیرے نال ملائیا۔ سری بھگوان میرے اندر وڑ کے کر تلاشی، بن

تیرے نظر کئے نہ آئیا۔ میں تیرے پریم پیار دی سدا پیاسی، جگت ناتا نہ کئے رکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی سکھیا اکِ درڑائیا۔ ہرِ آتم سچِ درڑاؤندا اے۔ پرما تم بھیو چکاؤندا اے۔ ساچا ناتا اِکو وکھاؤندا اے۔ پُرکھ بدهاتا پڑدہ لاہندا اے۔ سیج سہنجنی اکِ سہاؤندا اے۔ جوتی نُور جوت رُشناؤندا اے۔ شبد اگتی راگِ الاؤندا اے۔ یں تھمیں گگن وساؤندا اے۔ یں جمیں نار پرناؤندا اے۔ یں می مات بناؤندا اے۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ساچا حُکم آپ ورتاؤندا اے۔ ہرِ آتم ست سمجھاؤندا اے۔ دُھر سندیس اکِ الاؤندا اے۔ پھڑ باہوں راہے پاؤندا اے۔ مارگ اِکو اکِ وکھاؤندا اے۔ پریت چرن کول لگاؤندا اے۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، آپ اپنا رنگ رنگاؤندا اے۔ جو پریتی سچ کماویگا۔ سو آتم پرما تم سچے بہاویگا۔ آدم اپنا رنگ رنگاویگا۔ خادم بن کے سیو کماویگا۔ بادل بن کے میگھ برسواویگا۔ عادل بن کے انصاف کماویگا۔ ساگر بن کے گہر گمبہر ہو جاویگا۔ گاگر بن کے کایا چولا تن ہنداویگا۔ سوڈاگر بن کے ونج کراویگا۔ بہادر بن کے حُکم مناویگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، آتم لیکھا ویکھ وکھاویگا۔ جو آتم راہ تکائیکی۔ سچ دوارے ملنے آئیگی۔ لوک ماتی پنڈھ مکائیکی۔ جگت اگیان اندھیر اندھ مٹائیکی۔ سوہنگ ڈھولا چھند گائیکی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچے مندر سوہا پائیکی۔ پرہ میں تیرے مندر آواں گی۔ نیر نیناں نیر وپاواں گی۔ گل ہنجھواں ہار پروواں گی۔ دھوڑی ٹکا مستک لؤاں گی۔ کوڑی کیریا موہ تجاواں گی۔ تیرے نال چھوہ، اپنی بنت بناواں گی۔ آنت تیرے جوگی ہو، تیرے در تے الکھ جگاواں گی۔ تیرا نام سچا سو، سو صاحب تیرا درشن پاواں گی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایک دینا ساچا ور، پریم پریتی اکِ جناواں گی۔ جس ویلے در تے آوینگی۔ چرناں سیس جھکاوینگی۔ گھر پریشور اپنا پاوینگی۔ چرن داسی بن ہمیش، گھر ساچے سیو کماوینگی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، پریم اِکو اکِ ہنداوینگی۔ میں پریم اکِ ہنداواں گی۔ دوجی اکھ نہ کئے اٹھاواں گی۔ لکھ چوراسی ویکھاں ککھ، ککھ اگنی نال جلاواں گی۔ میرا بھرتہر اکِ سمرتہ، بھرتا اِکو اکِ مناواں گی۔ جس نے رچیا مات سویمبر، تس دی آد آنت اکھاواں گی۔ لکھ چوراسی جھوٹھا اڈمبر، کایا چولا آنت بدلاواں گی۔ اِکو ویکھاں سوہنا مندر، گھر ساچے درشن پاواں گی۔ جس گھر

وسے صاحب میرا اندر، تِس در تے الکہ جگاواں گی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ پِرتی اِکو گھر لگاواں گی۔ سچ پِرت اِکو لگیگی۔ نرمل جوت جوتی جگیگی۔ نام چوٹ شبد وجیگی۔ گرُمکھ ناری گھر مندر بہہ کے سچگیگی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، آنت اپنا پردہ کجیگی۔ آنت تیری اوٹ رکھاواں گی۔ دُوچا شوق نہ کھئے ہنڈھاواں گی۔ مَوچ تیرا پریم جھولی پاواں گی۔ سچ سچ کراں نیم، کیتا قول بھل نہ جاواں گی۔ تیری پِرتی ویکھی اُتے ہم، کُنٹ اپنا رنگ رنگاواں گی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، گھر سبج ویکھ وکھاواں گی۔ جو سبج ویکھن آئیگی۔ مُکھ پڑدہ جگت اُٹھائیگی۔ ست سوامی درشن پائیگی۔ اپنی کہانی سرب بھل جائیگی۔ بن کے ساچی رانی، ساچا ٹِکا مستک لائیگی۔ اِکو پڑھ اگئی بانی، تُو ہی تُو راگ سُنائیگی۔ میں صاحب تیری سوانی، سُنجاں گھر پھیر وسائیگی۔ پرہ ٹھاگر اِکو ہانی، پردہ بال سمجھن کھئے نہ جائیگی۔ جس در ملے ٹھنڈا پانی، امرت بوند مُکھ چوائیگی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، پِرتی اِکو گھر وکھائیگی۔ میرا پریم ملے آنت، آنتشکرن کھئے رہن نہ پائیا۔ میرا پریم ملے کنت، گھر ساچے وجے ودھائیا۔ میرا پریم ملے بے آنت، بے پرواہی دھار وکھائیا۔ میرا پریم ملے اگت، گنتی گنت سکے نہ کھئے رائیا۔ میرا پریم ملے منت، میں اِکو نام دھيائیا۔ میرا پریم ملے پنڈت، کرے سچ پڑھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سچ پِرت اِک وکھائیا۔ پریم کہے گرُمکھ آوے لاڑی، دُولھا اِکو اِک ہنڈھائیا۔ جنم جنم جو رہی کواری، کرم کرم شنکار ہنڈھائیا۔ چار کُنٹ ہندی رہی خواری، کوڑی کِرپا بندھن پائیا۔ لگدی ٹندی رہی یاری، آنت توڑ نہ کھئے نبھائیا۔ کدے پیار دئے خواری، کدے سہاگ رنڈپیا کدے کدے ہنڈھائیا۔ کدے سوہرے کدے پیئے پیکے سوہرے سار کیسے نہ پائیا۔ روندی رہی سدا جگ چاری، نیتر نیناں نیر وبائیا۔ لوکین کہندے رہے کچجی ڈاری، سپس پیار نہ کھئے رکھائیا۔ تن ماٹی خاک ہنڈھاؤندی رہی وارو واری، نت نت اپنا آسن لائیا۔ پرہ ملیا نہ میت مُراری، مِت پیارا نظر کھئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، پِرتی اپنے نال لگائیا۔ آتم کہے میں کوارکتیا، میرا جو بن ہتھ کیسے نہ آئیا۔ جس مینوں وریا میں اوہنوں بھنیا، بھانڈا ثابت کھئے نظر نہ آئیا۔ کوٹن کوٹ جیو جنت ڈتیا، لوک مات ویکھ وکھائیا۔ میرا بھيو نہ پایا نیتر انھیاں، میرا نور نظر کیسے نہ

آئیا۔ دھنّ بھاگ کلجگ آنت سِری بھگوان اِکو مّیا، میری مّنت لیکھے لائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیوے مان وڈیائیا۔ مّیا پرہہ میرا ٹھاگر، ٹھگی کرن کھئے نہ آئیا۔ کوچھی کملی دیوے آدر، نین ہین لئے اُٹھائیا۔ کرپا کرے کریم قادر، کامل مُرشد ہوئے سہائیا۔ میرا لیکھا کرے اُجاگر، بھلیکھا کھئے رہن نہ پائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پریم پریتی اک سمجھائیا۔ پریم پریتی کرنے آئی، اپنی آس رکھائیا۔ نال نہ دسے مات پت بہین بھائی، سجنّ سنگ نہ کھئے رکھائیا۔ پتر دھی نہ کھئے جوائی، دوہت پوت نہ ونڈ وندائیا۔ نار کنت نہ اُنگلی لائی، جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا کھیل رہیا وکھائیا۔ در تیرے تے آئی دُباگن، نیتر رووے مارے دھائینا۔ تڈھ بن کون بناوے سہاگن، مینڈھی سپس کون گندائیا۔ نال دسے نہ کوئی لاگن، ساتھی سنگ نہ کھئے رکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، تیری پریت پرہو موہے بھائیا۔ جے کر پریت کرنی سچ میری، ہر سترگر آپ جنائیا۔ میرے بھگتاں دی بن چیری، گولی اپنا روپ وٹائیا۔ اندر وڑ جا ڈھاہ کے ڈھیری، میں ممتا موہ مٹائیا۔ ڈر جائیں نہ ویکھ اندھ اندھیری، بھے سر نہ کھئے جنائیا۔ سچ دوارے ہو جا چیری، چرن کول ملے وڈیائیا۔ اندر وڑ کے کہہ پرہو میں تیری، تڈھ بن نظر کھئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بن بھگتاں آتم ہور نہ کھئے پرنائیا۔ میں بھگتاں اندر رہندی آ۔ نت بھانا تیرا سہندی آ۔ اُٹھ اُٹھ کے نام تیرا لیندی آ۔ تیرے وچھوڑے وچ رُس رُس بہندی آ۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، بن پریم پریتی ہور نہ کوئی وینہدی آ۔ تیری پریتی لیکھے لاواں گا۔ ساچی ریتی اک چلاواں گا۔ میٹھی میٹھی بات سناواں گا۔ انڈیٹھی تار بلاواں گا۔ پچھلی کیتی بھل بخشاواں گا۔ اگے گھر اپنے قیمت پاواں گا۔ ایہ وقت سہیلا ملیا غنیمت، تیرا لیکھا اپنے لیکھے لاواں گا۔ تُو بن سچ تریمت، تیرا رنگ رنگاواں گا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ پریتی توڑ نبھاواں گا۔ پرہو کی پریت توڑ نبھائینگا۔ جگت وچھوڑا پندھ مکائینگا۔ کی تینوں ساڈی لوڑ، کوچھے کملیاں گل لائینگا۔ ویکھیں در توں نہ دیویں ہوڑ، بے پرواہ بے پرواہی وچ نہ بھلائینگا۔ پھڑیا پلو نہ جاویں چھوڑ، چھٹکارا لوک مات کرائینگا۔ تڈھ بن نظر نہ آوے ہور، ہر جو اپنے گھر وسائینگا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، در ساچے سوہا پائینگا۔ جو آتم بھگتاں اندر آئیا۔ پرہہ ساچے آپ پرنائیا۔ نہ کوئی

سوہرا پیٹیا نہ کوئی پتا مائیا۔ نہ کوئی بھینا بھینا، جیجا روپ نہ کھئے وٹائیا۔ پرہہ اکو سچا سچا، صاحب ستگر دئے سرنائیا۔ اک چڑھائے نام نئیا، نوکا اکو اک چلائیآ۔ جس دی اوٹ رکھی ڈھیآ، سو صاحب ویکھن آئیآ۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پھڑ اٹھائے اگئی بہیا، آپ اپنی دیا کھائیآ۔ میری بہیا نہ کوئی ہتھ، تہ نظر کھئے نہ آئیآ۔ تیرا کھیل پُرکھ سمرتھ، در تیرے تیری بھائیآ۔ تُوں سب کچھ دینا دس، میں متاں تیری رضائیآ۔ گھر میرے آ کے وس، میری آس نہ ہوئے پرائیا۔ بن رسنا جہوا دندان ہس، بنس مکھ تیری سرنائیا۔ میں سُنیا تُوں غریب نمانیاں گویں جس، جن بھگتاں دئیں وڈیائیآ۔ تیرے پریم اندر ہویا اکتھ، تیری پریتی نال گڑمائیآ۔ تیرے ویراگ اندر رہے ڈھٹھ، تیرا برہوں وچھوڑا رہیا ستائیآ۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا سچا ور، در تیرے آس رکھائیآ۔ او آس کراں پوری، سری بھگوان آپ جنائیآ۔ آتم ملے پرما تم نوری، نور نورانا نور چمکائیآ۔ اکو مندر اکو حضوری، حضرت اکو نظری آئیآ۔ اکو وسے نیڑے دوری، دور دراڈا پنڈھ مکائیآ۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی سیکھیا رہیا درڑائیآ۔ سری بھگوان در تیرے سچے آواں گی۔ آ کے پچھلا حال سناواں گی۔ دکھ درد پھول پھلاواں گی۔ بن نمانی عرض جناواں گی۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا ساچا ور، آ کے ویکھاں تیرا گھر، ہاڑ ستاراں ویہہ سو ویہہ بکرمی دئے جوڑ واسطہ پاواں گی۔

* ۱۰ ہاڑ ۲۰۲۰ بکرمی پنڈ کلا سنگت دے نوت دربار وچ جیٹھووال *

آتم پرما تم پریت دسی، درس دیدار بے پرواہیا۔ خوشیاں وچ اٹھ اٹھ نسی، اپنا آپ بھلائیآ۔ نہ رووے نہ مکھڑے ہسی، مُسکراہٹ نہ کھئے لیائیآ۔ اندرے اندر ہوئی بے بسی، ویاگل ہو کے دئے ڈہائیآ۔ لیکھا کھئے نہ پُوں سسی، جس صاحب ملیا ستگر ماہیا۔ سچا ونج کرائے ہتھیں، نام اکو ہٹ وکھائیآ۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی سیکھیا اک جنائیآ۔ سچ پریت دسے گھر میاں، ساچی بیوی آپ سمجھائیندا۔ جس نے دیا تیرا جیا، سو جیون داتا ویکھ وکھائیندا۔ در ملن دا اکو ہیا، نر ہر آپ سمجھائیندا۔ ملے وچھوڑا وچھنی پیا، وچھڑے اپنے رنگ رنگائیندا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی ریتی آپ وکھائیندا۔ سچ پریتی دسے

میت، ہرِ ستگر وڈ وڈیائیا۔ آتم آتم آ نزدیک، پر ماتم پر ماتم پڑدہ لاییا۔ دھار اگم ویکھ باریک، نج نیتر نین کھلاییا۔ سدا سدا سد رکھی اڈیک، نت نت دھیان لگاییا۔ در در منگی درویشی بھیکھ، الکھ الکھ جگاییا۔ جگ جگ سکھیا لئی سیکھ، کری مات پڑھاییا۔ ہتھ نہ آئی پر بھو پریت، ساچی گنڈھ نہ کھئے پوائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سچ کہانی آپ جناییا۔ سچ پریتی سچ کہانی، ہر کرتا آپ جنائیندا۔ گرمکھ بننا ساچی رانی، راجن اکو وڈ وڈیائیندا۔ آتم پڑھنی پر ماتم بانی، سوہنگ ڈھولا راگ سنائیندا۔ نجھر پینا ٹھنڈا پانی، امرت رس آپ جھرائیندا۔ در تے رہنا بن نانی، ہومیں ہنگتا میٹ مٹائیندا۔ ناتا تھے چار کہانی، چار کٹ پندھ مکائیندا۔ ویکھنہارا ترل جوانی، جو بن اپنا آپ سمجھائیندا۔ جے تون کہیں آد شکت بھوانی، تیری شکت شک وچ رکھائیندا۔ جے تون کہیں در نانی، پھڑ باہوں گلے لگائیندا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سچ پریتی اک وڈیائیندا۔ سچ پریتی دسے دلدار، دلبر اپنا بھیو کھلاییا۔ آ مہنڈے سجن یار، ہبھ کچھ تیری جھولی پائیا۔ منجھوں تیرا اک پیار، نیتر نین دھیان لگاییا۔ تیرا کھٹولا اگم اپار، جھکولا اکو اک دوائیا۔ پڑدہ اوہلا دے نوار، نیتر نین نہ کھئے شرمائیا۔ ساچا تولا بن کرتار، کرتے اپنا پھیرا پائیا۔ نیتر رووے سرب سنسار، لکھ چوراسی دے ڈبایا - نر ہر کرے نہ کھئے پیار، گھر وجے نہ سچ ودھاییا۔ چاروں کٹ دھوڑا دھار، چند چاندنا نہ کھئے رُشناییا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، مارگ اکو اک درساییا۔ سچا مارگ ستگر ٹیک، اوٹ ایکنکار جناییا۔ آد جگادی جانے لیکھ، لیکھا اپنے ہتھ رکھاییا۔ زرگن سرگن دھارے بھیکھ، بھیکھ اولڑا آپ وٹایا۔ ناؤں رکھ نر نیش، شاہ پاتشاہ پھیرا پائیا۔ ویکھ وکھانے برہما وشن مہیش، شنکر گنپت اپنی گنڈھ پوائیا۔ زرگن زرگن کر کر ہیت، سرگن سرگن میل ملاییا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی کرنی آپ کھایا۔ ساچی کرنی کرے کرتار، مہر نظر اٹھائیندا۔ در ٹھانڈا ویکھ دربار، درگاہ ساچی روپ بدلاییندا۔ ڈھر فرمانا دیوے ایکا وار، ایکا حکم سنائیندا۔ جس ویلے صاحب دا لگے سچ دربار، سچ سنگھاسن آسن لائیندا۔ نو سکھ رہن پریدار، نو دوارے سیوا لائیندا۔ جو جن بولے اندر باہر، پھڑ باہوں باہر کڈھائیندا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دیوے ساچا ور، ڈھر دی بانی آپ لکھائیندا۔ نو دوارے نو در ویکھ، ہر جو ہر ہر آپ جناییا۔ ست ستوادی لکھ لیکھ، نہ کوئی میٹے میٹ مٹایا۔ جنہاں پرہ

درشن دا بھٹے ہیت، سو گرمکھ اندر آئیا۔ باقی دُور دُراٹے لَین ویکھ، رُوَلا پاون والا اندر بہن کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دیوے ساچا ور، دُھر فرمانا حُکم سُنائیا۔ اندر وڑ جو رسنا بولے، سِری بھگوان ویکھ وکھائیا۔ کوڑی کایا کوڑے چولے، کم کِسے نہ آئیا۔ جنہاں آنتر پُرکھ ابناسی مؤلے، سو نیتر نین دھیان لگائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سنديسہ نر نریشا، ایکنکارا ہر نرنکارا ایکا وار سُنائیا۔

* ۱۰ ہاڑ ۲۰۲۰ بکرمی سوہن سنگھ رام پُر دے نوٹ دربار وچ جیٹھووال *

سچ پریت ستگر کھئے، نہکرمی دیا کھائیا۔ سچ پریت نال بھگت رکھئے، بھگون اپنے انگ لگائیا۔ سچ پریت ہر سنت جگئے، سچ سہیلے نال ملائیا۔ سچ پریت گرمکھ اٹھئے، گر گر اپنی گنڈھ پوائیا۔ سچ پریت گرسکھ رلائے، جگ وچھڑے ویکھ وکھائیا۔ سچ پریت اُجل مُکھ کرائے، دُرمت میل دھوائیا۔ سچ پریت گھر سُکھ اُچجئے، گرہ میلا بے پرواہیا۔ سچ پریت گر چِلا آپ اٹھئے، نرگن نرگن دئے وڈیائیا۔ سچ پریت سجن سہیلا ویکھن آئے، نر ہر اپنا پھیرا پائیا۔ سچ پریت اک اکیلا آپ کھئے، دوجا سنگ نہ کھئے رکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچی کرنی آپ کھائیا۔ سچ پریت بھگتاں سنگ، سو صاحب آپ کھائیا۔ سچ پریت سنت اند، اند اند درسائیا۔ سچ پریت گرمکھ چند، نورو نور نور رُشنائیا۔ سچ پریت گرسکھ رنگ، رنگ اکو اک وکھائیا۔ سچ پریت جن بھگت دوارے آپے لنگھ، ویکھنہارا ویکھ وکھائیا۔ سچ پریت سورا سربنگ، شہنشاہ اپنی اک رکھائیا۔ سچ پریت ٹٹی گنڈھ، پلو اپنا آپ بندھائیا۔ سچ پریت سہاگی چھند، آنتر آتم کرے پڑھائیا۔ سچ پریت گرمکھ ورلا لئے منگ، بن ہرجن ہتھ کسے نہ آئیا۔ سچ پریت دو جہان وجائے مردنگ، مرد مردانہ آپ وجائیا۔ سچ پریت ناتا توڑے کوڑی کِریا رنڈ، گھر ملے بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچی کرنی آپ کھائیا۔ سچ پریت دوس رین، ہر ستگر آپ کھائیا۔ سچ پریت چُکائے لہنا دین، پورب لیکھا جھولی پائیا۔ سچ پریت کھولے ایکا نین، نج نین پڑدہ لایا۔ سچ پریت ناتا تھے بھائی بھین، ساک سین اکو نظری آئیا۔ سچ پریت رسنا جہوا سارے کہن، بن گرمکھ

سجّٰن کرن کھئے نہ آئيا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کھیل آپ سمجھائيا۔ سج پریتی ایکا ستگر، گر شبدي آپ جنائیندا۔ سج پریت لیکھا دُھر، مستک لہنا ویکھ وکھائیندا۔ سج پریتی سرن سرنائی جُڑ، نانا بدھاتا میل ملائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کھیل آپ ورتائیندا۔ سج پریتی جگدیشر ہر، ہر وڈا آپ کھائيا۔ سج پریتی نر نرائن گھر، بے آنت خوشی منائيا۔ سج پریتی اک دُو جے بندھائے لڑ، گھر پلُو گنڈھ وکھائيا۔ سج پریتی نانا جوڑ ناری نر، نرائن اکو اک وکھائيا۔ سج پریتی قلعے توڑ ہنکاری گڑھ، کایا کعبہ ویکھ وکھائيا۔ سج پریتی گرمکھ اندر جائے وڑ، گھر ساچے سوہیا پائيا۔ سج پریتی سنت سُہیلے لئے پھڑ، جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سج پریتی اک درڑائيا۔ سج پریتی ایکا مندر، ٹھاکر اکو اک جنائيا۔ سج پریتی ساچے اندر، صاحب ستگر آپ کھائيا۔ سج پریتی سدا بخشندن، بخشش کرے تھاوں تھائيا۔ سج پریتی دُھر دا چندن، مستک ٹکا اکو لائيا۔ سج پریتی آد بندن، بندی خانہ دئے ٹڑائيا۔ سج پریت سارے منگن، پریت وچ اپنا آپ گھولی گھول نہ کھئے وکھائيا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار وڈیائيا۔ سج پریت کرے پرہے ایک، ایکنکار بے پرواہيا۔ سج پریت دُھر دا لیکھ، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائيا۔ سج پریت وٹائے اپنا بھیکھ، بھیکھی اپنی کل دھرائيا۔ سج پریت کرے آدیس، نیوں نیوں سجدہ سیس جھکائيا۔ سج پریتی کھولے بھیت، پڑدہ دئی دویت مٹائيا۔ سج پریتی ساچا بیت، گرمکھ گرمکھ رہیا کھائيا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی آپ کھائيا۔ سج پریتی دُھر دا راج، سری بھگوان آپ جنائیندا۔ سج پریتی ساچے گھر لگاوے واج، دُھر سندیسہ آپ لگائیندا۔ سج پریت کھائے موہن مادھو مادھ، مدھر رس اپنی دُھن لائیندا۔ سج پریت لہے لہے تھکے کوٹن سنت سادھ، لہیان سار کھئے نہ پائیندا۔ سج پریتی سارے کردے یاد، ہردے ہر نہ کھئے وسائیندا۔ کلجگ آنت سری بھگونت جن بھگتاں سُنے آپ فریاد، گھر ساچے پھیرا پائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچی اچھیا اک درڑائیندا۔ ساچی اچھیا دیوے آپ، اپنے ہتھ رکھے وڈیائيا۔ تیرا میرا اکو جاپ، آتم پرما تم دئے سمجھائيا۔ سرشٹ سبائی نانا خاک، آنت خاکی روپ وٹائيا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی سیکھیا اک درڑائيا۔ سج پریت درڑھ وشوаш، درشٹ ایشٹ اکو اک جنائیندا۔ سج پریتی پورن دھرواس، پرہے ایکا راہ وکھائیندا۔

سچ پریتی سدا ساتھ، ٹھگ چور لٹ کھئے نہ جائیندا۔ سچ پریتی دُھر سُہاگ، ہر کنت میل ملائیندا۔ سچ پریت بُجھائے آگ، اگنی تت نہ
 کھئے رکھائیندا۔ سچ پریت کھیل تماش، ہر کرتا آپ کرائیندا۔ سچ پریت منڈل راس، زرگن سرگن گوپی کاہن نچائیندا۔ سچ پریت آتم آس،
 جن بھگتاں ویکھ وکھائیندا۔ سچ پریتی اندر کوئی نہ ہونے آداس، دکھیاں درد درد مٹائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ
 پریتی اک وکھائیندا۔ سچ پریتی ساچی کوٹ، گھر اکو اک وسائیا۔ سچ پریتی ناتا توڑے جوٹھ جھوٹھ، کوڑی کِریا موہ مٹائیا۔ سچ پریتی اُپر
 ستگر صاحب جائے تھ، مہربان مہر نظر اٹھائیا۔ سچ پریتی ساچا جام پیوے گھٹ، امرت اکو نظری آئیا۔ سچ پریتی اندر جن بھگتاں
 چڑھیا چوٹ، چوٹی اکو اک رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچی کرنی آپ کھائیا۔ سچ پریتی پاربرہم برہم اکو وار
 جنائیا۔ تُو میرا حُکم لینا من، شاہ پاتشاہ سچ جنائیا۔ پچھلی کیتی دے ڈن، مایا ممتا موہ مٹائیا۔ آگے سُن لا کن، بن کتاں آپ درڑائیا۔
 جو اُچے سو گرمکھ چن، دوجا کھئے نظر نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سد دیونہار وڈیائیا۔ دیوے وڈیائی بھگتاں
 آپ، اپنی دیا کھائیا۔ سوہنگ ڈھولا دئے جاپ، آتم پرما تم میل ملائیا۔ نو دوارے ڈسے نہ ڈسنی سانپ، ممتا موہ نہ ہونے ہلکائیا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سد دیونہار وڈیائیا۔ دیوے وڈیائی پرہ مٹر میتا، مہر نظر اٹھائیندا۔ اک ارجن سُنائی گیتا، اٹھ دس
 میل ملائیندا۔ کلجگ اتم ٹھانڈا سیتا، پُرکھ ابناسی ویس وٹائیندا۔ دھام انڈھ اکو ڈیٹھا، انڈھڑی کار کھائیندا۔ کایا چولا کرے رس میٹھا،
 دکھ درد سرب گوائیندا۔ بن اکھاں وکھائے سیسا، بن نیتر نین رُشنائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، جن بھگتاں آپ
 وڈیائیندا۔ جن بھگتاں وڈیائے وڈیاون جوگ، جگتی اپنے ہتھ رکھائیا۔ جنہاں میلا دُھر سنجوگ، گھر ساچے لئے ملائیا۔ نام سُنائے
 سوہنگ سلوک، ڈھولا اکو اک پڑھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ بے پرواہ کھیل اپارا، سرن
 کھئے نہ آئیا۔ ست ست دا ست وبارا، ساچی سیکھیا اک درڑائیا۔ کرم کرم دا پار کنارہ، نہکرمی اپنی دیا کھائیا۔ اکو سوہے بھگت دوارا،
 جس گھر وسے سچا ماہیا۔ نرمل دیا کر اُجیارا، دیپک جوت کرے رُشنائیا۔ جن بھگت وکھائے دیا کھائے ٹھانڈا دربارا، اگنی تت نہ لاگے

رائیا۔ سو مندر سچ پیارا، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جن بھگتان دیوے اکو دان، سچ پریتی جھولی پائیا۔

* ۱۱ ہاڑ ۲۰۲۰ پکرمی اودھم سنگھ، بلونت سنگھ جلال آباد دے نوٹ دربار وچ جیٹھووال *

سچ پریت سری بھگوان، آد جگاد سرب منگ منگائیا۔ وشنوں کہے میں کراں پروان، نیوں نیوں اپنا سیس جھکائیا۔ برہما کہے میں سنان گیان، تیرا ناؤں وڈی وڈیائیا۔ شنکر کہے میں کراں دھیان، دھوڑی ٹگا مستک لائیا۔ ترے گن کہے میں منگاں دان، جھولی تیرے آگے ڈاہیا۔ پنج تت کہے میں تیرا نشان، نرگن سرگن دھار چلائیا۔ آتم کہے میں تیرا مان، تڈھ پن نظر کھئے نہ آئیا۔ برہم کہے میں رکھاں تیری آن، دوچی اوٹ نہ کھئے جنائیا۔ جیو کہے ایش کرے کلیان، ہر کرتا بے پرواہیا۔ لکھ چوراسی کہے گھٹ گھٹ وسے آن، ہر گھٹ بیٹھا ڈیرہ لائیا۔ گر اوتار گائے گان، تیرا ناؤں صفت صلاحیا۔ بھگت بھگوت کرن پروان، آپ آپا میٹ مٹائیا۔ سنت سجن دھوڑی کرن ایشنان، ڈرمت میل رہن نہ پائیا۔ گرمکھ گر ستگر ویکھن مار دھیان، نج نیر نین کھلائیا۔ گرسکھ وٹھو قربان، نمکھ نمکھ کٹائیا۔ جس اُپر ہووے آپ مہربان، پرہ مہر نظر اٹھائیا۔ تس دیوے پریتی دان، پریم اپنا رنگ رنگائیا۔ سو گرمکھ گرسکھ سجن ہوئے پروان، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کھیل آپ ورتائیا۔ پریت اندر کھیل رچ، نرگن سرگن دھار چلائیندا۔ ست سرُپ ہو پرگٹ، جوتی جاتا ڈگمگائیندا۔ چوڈاں لوک کھول ہٹ، چوڈاں طبق پڑدہ لائیندا۔ بودھ آگادھ جنائے گاتھ، ناؤں نرنکارا صفت صلاحیندا۔ لکھ چوراسی چلائے رتھ، بن رتھواہی سیو کھائیندا۔ جگ چوگری مارگ دس، گر اوتاراں دھندے لائیندا۔ پیر پیغمبراں دیوے رس، نجھر جھرنا آپ جھرائیندا۔ بھگت بھگوان میل ملائے ہس ہس، سوہنگ ہنسا راگ سناٹیندا۔ ساچے سنتاں پوری کرے آس، آسا ترسنا میٹ مٹائیندا۔ گرمکھاں کر کر داسی داس، سیوک سیوا سرب جنائیندا۔ گرسکھاں لیکھے لائے پون سواس، رسنا جھوا بتی دند ویکھ وکھائیندا۔ کایا منڈل پاوے راس، سرتی شبدی گوپی کاہن نچائیندا۔ چار کٹ دہ دشا نرگن سرگن وسے پاس، نرویر وچھڑ کدے نہ جائیندا۔ جوتی

جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ پریت اک رکھائیندا۔ سچ پریت سارے منگن، پرہ اُتے دھیان لگائیا۔ گرمکھ ورلے چولی رنگن، جنہاں ملیا بے پرواہیا۔ نام ندھان گھر سُنائے مردنگن، ڈھولا اِکو اک گائیا۔ نو دوار جگت خوار پار لنگھن، گرہ مندر اِکو نظری آئیا۔ نرگن نور جوت پرکاش ست ستوادی ویکھن چنن، چند چاندنی مُکھ شرمائیا۔ آتم پرما تم دئے جوڑ کرے بدن، سپس جگدیش اک جھکائیا۔ سو بلا راگ ڈھولا چھندن، بودھ اکادھ گیت گویند سُنائیا۔ آتم رس نچھر دھار پرمانندن، پر م پُرکھ دئے وڈیائیا۔ ٹھاکر سوامی سدا سدا بخشندن، بخشش اپنے ہتھ رکھائیا۔ جن بھگتاں ٹکا لائے اِکو چندن، چندن اپنا نام جنائیا۔ لکھ چوراسی آن جاون کٹے پھندن، رائے دھرم نہ دئے سزائیا۔ دوس رین گھڑی پل رین منگن، مورت اکال دین دیال اپنی گنڈھ پوائیا۔ ستجگ تریتا دواپر کلجگ تو نو چار جن بھگتاں دیندا آیا سگن، لوک مات مار جہات در گھر ساچے پھیرا پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ پریت اک رکھائیا۔ سچ پریت گرمکھ گاؤندا، گا گا شکر منائیا۔ آتر آتم دھیان لگاؤندا، باہروں نظر کیسے نہ آئیا۔ بتی دند نہ کھئے بلاؤندا، رسنا جہوا نہ ناد سُنائیا۔ اچھا جاپ وچ سموندا، من کا منکا آپ بھوائیا۔ کوڑی کرپا ڈیرہ ڈھاؤندا، کام کرودھ لوہہ موہ ہنکار نیڑ نہ آئیا۔ پرہ ملن دا درشن چاہندا، چاروں گنٹ بھیو گھلائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ پریت اک لگائیا۔ سچ پریت لگاوے جگ، جگ جیون داتا آپ جنائیندا۔ گرمکھ میلا اُپر شاہ رگ، شہنشاہ اپنا گھر وکھائیندا۔ جیو سنساری کوڑی کرپا تپے اگ، اگنی تت سرب جنائیندا۔ نو دوارے پار نہ کرے کوئی حد، آسا ترسنا گنڈھ وکھائیندا۔ آتم سیجا ملے نہ کوئی پلنگ، ساچا جھولا نہ کھئے جھلائییندا۔ آتر ملے نہ آتم اند، رس رس نہ کھئے وکھائیندا۔ دئی دویتی ڈھائے نہ بہرماں کندھ، بھانڈا بہرم نہ کھئے بھٹائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ پریتی اک رکھائیندا۔ سچ پریتی کرن آیا، سو صاحب وڈی وڈیائیا۔ سنت سہیلے گرو گُر چیلے لئے جگایا، جاگرت جوت کرے رُشنائیا۔ وقت سہیلا اک سہایا، سو بھاؤنت وجے ودھائیا۔ گر چیلا اِکو گھر وکھایا، سمبل ساچا ڈیرہ لائیا۔ سجن سہیلا ویکھ وکھایا، دوسر نظر کیسے نہ آئیا۔ ساچا ویلا آپ سمجھایا، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی کرنی رہیا کھائیا۔ سچ پریت کرن دی خاطر، خیر-خواہ اپنا نام رکھائیا۔ جگ چوکری گُر اوتار پیر پیغمبر بناؤندا رہیا چاتر، لوک مات دے وڈیائیا۔ شبد

سندیسہ نر نریشا دیندا رہیا پاتر، پاتی لکھ لکھ مات جنائیا۔ ناؤں رکھایا وید شاستر، سمرت پُران رنگ رنگائیا۔ گیتا گیان وکھائے گاتر، انجیل قرآن ناد وجائیا۔ کھانی بانی بُجھائے آتش، اگنی آگ بند کرائیا۔ ہر دوارے کوئی نہ کرے سازش، ریتی اکو اک پرگنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ سچ پریت کرن دا چاء، چاروں کُنٹ لکھ چوراسی دھیان لگائیا۔ کون ویلا پرہ ملے ملاح، بیڑا دو جہان چلائیآ۔ آتم پرما تم لئے ملا جگت وچھوڑا پندھ مُکائیا۔ ساچی سیجالے بہا، سہنجنی رُت اک وکھائیا۔ انحد نادى ناد دئے سنا، انراگی اپنا راگ الائیآ۔ برہم برہمادی پڑدہ دیوے اُٹھا، دہ دشا اکو نُور نظری آئیآ۔ وڈ سوانگی اپنا سانگ دئے رچا، چار جُگ سمجھ کیسے نہ آئیآ۔ گر اوتار پیر پیغمبر رسنا جہوا گئے گا، اُچی کوک کوک سنائیا۔ پیر پیغمبر مندے رہے خُدا، نُور ظہور اک رُشنائیا۔ ذاتی صفاتی کھیل کرے شہنشاہ، شاہ پاتشاہ اپنے ہتھ رکھے وڈیائیآ۔ آب حیاتى جام دئے پیا، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی کھیل آپ وکھائیا۔ ست پریتی پاونہارا، پرم پُرکھ آپ اکھوائیندا۔ ستجگ تربتا دواپر کلجگ جگ چوکرى رہیا کوارا، سیہرا سیس نہ کھئے گندائیندا۔ لکھ چوراسی وینہدا رہیا وارو وارا، گر اوتاراں پیر پیغمبران حُکم منائیندا۔ پنج تت سب نوں دیندا رہیا ادھارا، نرگن نظر کیسے نہ آئیندا۔ شبدا اگمی بن لکھارا، کاتب اپنی قلم چلائییندا۔ پیر پیغمبر گر اوتارا، ساچھا یارا اک اکھوائیندا۔ حق حقیقت بول جیکارا، نوبت اپنی نام وجائیندا۔ لاشریک پروردگارا، بے نظیر اپنی کار کھائیندا۔ مقامے حق کھول کواڑا، بند تاکی کُنڈا لابندا۔ نرمل دیا جوت پرکاش کر اُجیارا، نُور نُورانہ ڈگمگائیندا۔ کاغد قلم نہ لکھنہارا، لیکھا لکھ نہ کھئے سمجھائیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر جس در تے رہے بھکھارا، خالی جھولی سرب وکھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سچ پریت اک وکھائیندا۔ سچ پریتا کرے پرہ میتا، مِتر پیارا وڈ وڈیائیآ۔ ستجگ چلائے ساچی ریتا، کلجگ کوڑ کڑیار مٹائیآ۔ لکھ چوراسی ویکھے نیتا، گھٹ گھٹ رہیا سمائیا۔ شاستر سمرت وید پُران بھیو کھلائے اٹھاراں دھیائے گیتا، کاہن بنسری نام وجائیا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد لیکھا جانے بیس بیسا، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ساچی کھیل آپ وکھائیا۔ ساچی کھیل کرے گوہند، گہر گمبھیر ناؤں دھرائیندا۔ بھگت بھگوان اُچجائے ساچی بند، سٹ نادى ویکھ وکھائیندا۔ دیوے وڈیائی دو جہاناں بھارت ہند، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ساچا کھیل آپ کرائیا۔ ساچا

کھیل کرے کرتار، قُدرت قادر ویکھ وکھائیندا۔ چار ورنان اک ادھار، اُوچ نیچ نہ کھئے وڈیائیندا۔ ساچی سرنا سچ دوار، در دروازہ آپ
 کھلائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچی کرنی آپ کھائیندا۔ سچ پریت گُرمکھ کھاؤندے، اُتر اک دھیان لگائیا۔
 سووت جاگت نام دھیائوُندے، آس نندرا نہ کھئے رکھائیا۔ ڈھولے گیت سہاگی چھند الاؤندے، الا الا خوشی منائیا۔ پرم پُرکھ پت پرمیشور
 سوامی نت درشن پاؤندے، دیدار اکو اک وکھائیا۔ جگت واسنا پرے بٹاؤندے، دُرمت میل رہے نہ رائیا۔ سری بھگوان سرب سُکھ داتا
 اک دھیائوُندے، دھیان دھیان وچ رکھائیا۔ امراید گھر ساچے پاؤندے، درگاہ ساچی وجے ودھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا
 کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی سیکھیا اک درڑائیا۔ ساچی سیکھیا وڈ بلکار، جودھا سُرپر جنائیندا۔ جس دا لیکھ سدا جُگ چار،
 چوکرئی اپنا بدن پائیندا۔ تس دے سیس سوہے دستار، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچی کرنی آپ کھائیندا۔ ساچی
 کرنی کرے کرتا پُرکھ، ہر پریم بے پرواہیا۔ نرگن سرگن کر ترس، دکھیاں درد دئے گوائیا۔ جگت ترسنا میٹ حرص، ہوس ہور نہ کھئے
 ملائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی سیکھیا اک درڑائیا۔ ساچی سیکھیا نام اکم، ہر اکمڑا آپ
 سمجھائیندا۔ پون سواس نہ کھئے دم، تھت وار روپ نہ کھئے وٹائیندا۔ ہرکھ سوگ نہ کھئے غم، غمی خوشی نال ملائیندا۔ لیکھے لگے ہڈ ماس
 نارئی چم، چم درشٹی پڑدہ لاپندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا رنگ آپ وکھائیندا۔ ساچا رنگ چڑھے چلُول،
 لوک مات اُتر نہ جائیا۔ نو سؤ چورانونے چوکرئی جُگ سری بھگوان نہ گیا بھُول، بھلیاں اپنے نال ملائیا۔ نر ہر نرائن آیا کنتھول، گھر
 پھیرا کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ پریتی سچ اصُول، گُرمکھ سجن کرنی پئے قبول، کایا
 کعبہ گھر گھر وچ آپ جنائیندا۔ کایا کعبہ گھر درویش، گھر بیٹھا الکھ جگائیا۔ کلجگ چلے کوئی نہ پیش، چاروں کُنٹ رہیا کُرا لائیا۔ بہڑی
 بہڑی کر کے کرے ہیئت، ہنتکاری اپنا ناؤں جنائیا۔ اندر وڑ کے کیسے ہتھ نہ آوے ہیئت، لہ لہ تھکی جگت لوکائیا۔ نیج نیتز کوئی لئے نہ
 پیکھ، پیکھنہارا اپنا دھیان لگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ پریت بیٹھ اتیت اکو گن وکھائیا۔
 سچ پریت سرب دا سُکھ، سُکھ آتم اک اُچائیا۔ سچ پریت اُجل کرے مُکھ، دیوے مان وڈیائیا۔ سچ پریت سفل کرائے گجری ککھ، ککھ

گجری ویکھ وکھائیندا۔ سچ پریت تیغ بہادر کہے پُت، پنج تت کایا میل ملائیندا۔ سچ پریت سہائے ساچی رُت، رُت رُتری آپ مہکائیندا۔ سچ پریت اندر ٹھاکر سوامی لئے پُچھ، سری بھگوان اپنا پڑدہ لائیندا۔ سچ پریت اندر گُرمکھ بہے چُپ، سُنّ سادھ دھیان رکھائیندا۔ سچ پریت اندر گُرمکھ کھئے نہ بہے لُک، پھڑ باہوں باہر کڈھائیندا۔ سچ پریت نرمل پرکاش نرمل جوت، جوتی جوت جوت رُشنائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا کھیل آپ وکھائیندا۔ ساچا کھیل ڈُونگھا ساگر، نظر کیسے نہ آئیا۔ سرشٹ سبائی لبھے کایا گاگر، ساڈھے تِنّ ہتھ پھول پھلائیا۔ سری بھگوان کہے میں ہواواں اُجاگر، جس جن دیاں وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ونج اکو اک وکھائیا۔ ساچا ونج کرو ہر میت، مِت پیرا آپ درڑائیا۔ سچکھنڈ دا ساچا گیت، سوہنگ ڈھولا راگ الاٹیا۔ ستجگ دا ساچا بیج، جن بھگت کیاری آنتر آتم سِنچ ہری کرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، جن بھگتاں کرے ساچی ریچھ، مہر نظر اُٹھائیا۔ مہر اندر سچ دلیل، ہر ساچا سچ جنائیندا۔ درگاہ ساچی لبھے نہ کھئے وکیل، بن ستگر پورے پار نہ کھئے کرائیندا۔ دین دیاں ٹھاکر سوامی صاحب سدا چھیل چھیل، شہنشاہ اپنے رنگ سمائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچا مندر اک وڈیائیندا۔ ساچا مندر سوہنا لگا، گُرمکھ اپنا بل وکھائیا۔ گھر آتم پرما تم دیوے سدا، سچ سندیسہ اک الاٹیا۔ اک دُوچے دی پار کر لئیے حد، دسم دوا ری اکو گھر وسائیا۔ جس مندر بہے کے ہر جو سجا، تس سنگھاسن ملے وڈیائیا۔ جس سب دا پڑدہ کجا، گوپال سوامی ٹھاکر بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی سکھیا اک سمجھائیا۔ تیری پریتی دی ساچی لوڑ، پرہ آگے سرب جنائیا۔ جوں بہاوے توں لینا جوڑ، تیرے ہتھ وڈی وڈیائیا۔ ساچے مندر چڑھ کے گھوڑ، دو جہاناں ویکھنا چائیں چائیا۔ کلجگ آنت تیرے بھگتاں پئی تیری لوڑ، دُوچا سار کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی سکھیا اک سمجھائیا۔ ساچی سکھیا دیوے آپ، بے پرواہ دیا کھائیندا۔ ستجگ دا ساچا جاپ، سوہنگ ڈھولا آپ سُنائیندا۔ دُرمت میل دھو کرے پاکی پاک، پت پُت رُپ وٹائیندا۔ گھر سجنّ میلا ساک، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا کھیل آپ وکھائیندا۔ ساچا کھیل پریتی اندر، سری بھگوان آپ جنائیا۔ ہر کا نور ساڈھے تِنّ ہتھ مندر، باہر لبھن کھئے نہ جائیا۔

سرِشٹ سبائی دسے کھنڈر، چاروں کُنٹ سار کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرتا کرنی آپ کھائیا۔ کرتا کرنی کرے آپ، آپ اپنا کھیل رچائیندا۔ آد جُگادی دو جہاناں بن بن مائی باپ، لکھ چوڑاسی اپنی گود اُٹھائیندا۔ اندج جیرج اُتبھج سینج سجن ساک، سکلا سنگ، نبھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سچ سنپہڑا اک لائیندا۔ سچ سنپہڑا گرمکھ سجن، ہر ستگر آپ سُنائیا۔ جو گھڑیا سو اتم بھجن، تھر کھئے رہن نہ پائیا۔ ہر پریت جو رہن مکن، تنہاں میلا سہج سُبھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ساچی رچنا آپ وکھائیا۔ رچنا اندر سچ پریت، ہر ستگر آپ کھائیا۔ ساچا وسیرا سچ مندر اک مسیت، ساچا حُجرہ اک وکھائیا۔ ساچا ناد دُھن شبد گیت، ڈھولا سچ اک درڑائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا دان، جن بھگتاں آپ ترائیا۔ بھگت جن جن تارے آپ، جن جنی ویکھ وکھائیندا۔ ستجگ تریتا دواپر کلجگ تھاپن تھاپ، اوتار گر پیر پیغمبر پنج پنج کھیل کھلائییندا۔ لکھ چوڑاسی جیو جنت سادھ سنت رچ سویمبر، ساچا لیکھا آپ مُکائیندا۔ سرب جیاں سدا بہرتمبر، گھٹ گھٹ اپنا ڈیرہ لائیندا۔ جُگ چوکڑی کدا رہے اڈمبر، ڈھاہ اُسار اپنا رنگ وکھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ساچا لیکھا آپ رکھائیندا۔ ساچا لیکھا رکھے ہتھ، ملے سچ وڈیائیا۔ ست سرُپی دیوے رتھ، بن رتھوابی سیو کھائیا۔ سگل وسورے جاوَن لتھ، جس اُپر اپنی درِشٹی پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ساچا کھیل اک وکھائیا۔ سچ درِشٹی دسیں بھگوان، جن بھگت منگ منگائیندا۔ کون دوارے دیویں دان، داتا کون روپ وکھائیندا۔ کون ویلے ہوویں مہربان، مہر نین نظر اُٹھائیندا۔ کون ویلے کریں فرمان، دُھر فرمانا حُکم سُنائیندا۔ کون ویلا بھلیا پھرے انجان، پھڑ باہوں مارگ نہ کھئے وکھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ساچا کلمہ سچ حدیث، ساچی سکھیا آپ درڑائیندا۔ ساچی سکھیا صاحب ستگر، اکو اک ایک ایک جنائیا۔ ساچی بھکھیا لیا دُھر، دُھر دی جھولی آپ بھرائیا۔ ساچا لیکھا سگھڑ بنائے مَورکھ مَور، ساچے دھندے آپ لائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، دیونہار اگئی دان، داتا نظر کیسے نہ آئیا۔ داتا نظر نہ آئے بے نظیر، دوئے لوچن بیٹھے دھیان لگائیا۔ جس دی مصوّر کوئی بنائے نہ سچ تصویر، تسبیح مالا نہ کھئے لٹکائیا۔ جو چڑھ کے بیٹھا چوٹی

آخر، منزل اپنا ڈیرہ لائیا۔ در درویش بیٹھے فقیر شاہ حقیر، نیتز نین نین شرمائیا۔ کھئے نہ دیوے کیسے دھیر، دھیرج وان سرب لوکائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچی سکھیا اک سمجھائیا۔ ساچی سکھیا لینی سمجھ گرسکھ، گر ستگر آپ جنائیندا۔ پرہہ سرنائی منگنی بھکھ، بھچھیا اکو اک وڈیائیندا۔ چار کُنٹ ویکھنا دہ دِش، چاروں طرف پڑدہ لائیندا۔ کون بدھ پرہہ رکھے حص، ساچا حصہ ونڈ وندائیندا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آد جگادی نوجوان، پردھ بال نظر کیسے نہ آئیندا۔ نوجوان جو بن متا، پرہہ پُرکھ اک اکھوائیا۔ سچ پریتی اندر رتا، پرہہ رنگ اک چڑھائیا۔ لکھ چوراسی جانے مت گتا، گھٹ گھٹ پڑدہ پھول پھلائییا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، ساچا کھیل آپ وکھائیا۔ ساچا کھیل ویکھن آؤنا، وشن برہما شو دھیان لگائیا۔ گر اوتاراں نین کھلاؤنا، پیر پیغمبر بیٹھے راہ تکائیا۔ سب نے کلمہ اکو گاؤنا، اکو نام پڑھائیا۔ اکو مُرشد حق ملاؤنا، مُرید اکو نظری آئیا۔ ستگر صاحب اک رکھاؤنا، دوجی اوٹ نہ کھئے جنائیا۔ لوک پرلوک پار کراؤنا، ادھ وچکار نہ کھئے اٹکائیا۔ ترے پنج دا ڈیرہ ڈھاؤنا، اٹھ ت نہ کھئے لڑائیا۔ نو دوارے رنگ چڑھاؤنا، دسویں میل سچے ماہیا۔ جوت نرنجن تیل چڑھاؤنا، آد نرنجن ویکھے چائیں چائیا۔ ساچی سخیاں منگل گاؤنا، گیت گوبند لائیا۔ پرہہ پُرکھ پت پریشور سچ سوامی گھر وچ پاؤنا، گھر ساچے وجے ودھائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جن بھگتاں دیوے اکو دان، آتم پرما تم آنت لئے پرنائیا۔ گرمکھ آتم آنت پرناوے، پاربرہم پرہہ دیا کھائیندا۔ ساچا مارگ اک لگاوے، چار ورن رنگ چڑھائیندا۔ اٹھاراں برن ڈیرہ ڈھاوے، کوڑی کیرپا موہ مٹائیندا۔ ساچا راگ اک الاوے، سو پُرکھ نرنجن آپ جنائیندا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ساچی کرنی آپ کرائیندا۔ ساچی کرنی کرے پرہہ ایک، ایک ہتھ وڈی وڈیائیا۔ گرمکھ رکھے ساچی ٹیک، دوجی اوٹ نہ کھئے جنائیا۔ پنج نیتز سب نوں لئے پیکھ، پیکھت پیکھت خوشی منائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی کرنی آپ کھائیا۔

* ۱۱ ہاڑ ۲۰۲۰ پکرمی بھلائی پُر ڈوگراں سنگت دے نوتِ دربارِ وچ جیٹھووال *

سچ پریت کرے جگ بھگت، سری بھگوان دھیان لگائیا۔ جگ چوکرئی سہائے وقت، سہنجی رت وڈیائیا۔ لیکھے لائے اپنی رکت، تن ماٹی کنچن روپ وٹائیا۔ گھر اپنا ویکھے پرت، نیج مندر پھیرا پائیا۔ لیکھا چکے جگت حرص، ترسنا اور نہ کھئے ودھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، سچ پریت اک جنائیا۔ سچ پریت منگے دھرو، در اک دھیان لگائیا۔ تیری آتم تیرا رُوح، بُت میرا رنگ وٹائیا۔ تیری مہما جانیں توبی تو، دوجی اور نہ کھئے چٹرائیا۔ میں تیرا ناؤں گواں ہو، حق تیری سرنائیا۔ کر کیرپا نال جانا چھوہ، انگیکار انگ لگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، گھر دیوے مان وڈیائیا۔ سچ پریت کری پریلاد، نیج نیتر دھیان لگائیا۔ سو صاحب سنے فریاد، زرگن اپنا ویس وٹائیا۔ جو جن آتر باہر کرے یاد، تس لیکھا لیکھے پائیا۔ ویس وٹائے جس رچنا رچی آد، جگ جگ اپنی کار کمائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہار وڈیائیا۔ سچ پریت کری بل باون، ایک رنگ سمائیا۔ بھیکھ بھیکھاری آہمن ساہمن، در درویش نظری آئیا۔ آکاش پاتال بنیا ضامن، ساچی ضامنی آپ نبھائیا۔ اک پھڑایا اگمی دامن، پلو چھٹ کدے نہ جائیا۔ کر پرکاش اپنے بھانن، نوری جوت جوت رُشنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، سچ پریت آپ وکھائیا۔ سچ پریت کرے امریک، آتر دھیان لگائیا۔ سری بھگوان ہوئے سہائی ٹھیک، دردی اپنا درد وندائیا۔ دُرباشا نیڑ نہ آئے نزدیک، دُور دُراڈا بھجے واہو داہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہار وڈیائیا۔ سچ پریت جنک کھائی، جن جنی لیکھے لائیا۔ سچ سپتری ایک جائی، گھر اکو وجے ودھائیا۔ ایشٹ دیو گر اک منائی، اکو نور کھوج کھوجائیا۔ ایشٹا بکر ملی وڈیائی، مان ابھان گوائیا۔ ساچا میلا ہر رگھرائی، رام رام وچ سمائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، سچ پریتی لوے ور، گھر اپنے جھولی ڈاہیا۔ سچ پریت کرے ہری چند، ہر ہر جو دھیان لگائیا۔ در دوارا اکو منگ، اکو آس رکھائیا۔ جگت ناتا توڑ انند، گھر سکھ ساگر ویکھ وکھائیا۔ جنم جنم دا کٹ پندھ، مرن مرن دا بھے مٹائیا۔ گرہ ڈھولا گائے اکو چھند، اگمی راگ الاٹیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، سچ پریتی اک لگائیا۔ سچ پریتی بدر جن، سو صاحب آپ جنائیا۔ اکو نام وسایا تن، ہردے ہر سمائیا۔ اکو راگ جنایا کن، انحد ناد وجائیا۔ اکو نور چڑھایا

ساچا چنّ، جوتی جوت جوت رُشنائیا۔ ایکا ڈوری بدھا من، ده دشا نہ اٹھ اٹھ دھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سچ
 پریت اک دکھائیا۔ سچ پریت کرے سداما، سدھ اپنی رہن نہ پائیا۔ میل ملاواں ساچے کاہنا، گھر وجے نام ودھائیا۔ دوئے جوڑ کرے
 پرناما، پرنام اپنا اک دکھائیا۔ گھر سجن ہونے مہربانا، مہر نظر اٹھائیا۔ نرگن نرگن بدلے جامہ، چولا ت جگت ہنڈائیا۔ دیونہارا برہم
 گیانا، ساچی سکھیا اک سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سچ پریتی اندر ساچے تندل مکھ لگائیا۔ سچ پریت کری
 جے دیو، دیو آتما بھیٹ چڑھائیندا۔ پاربرہم پرہ تیری سیو، اکو آس رکھائیندا۔ ملے ابناسی اک نہکیو، نہچل ڈیرہ لائیندا۔ رسنا گا گا
 تھکی جہو، گایاں ہتھ کسے نہ آئیندا۔ کر کریا جس کھولے اپنا بھیو، ابھیو آپ سمجھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر،
 سچ پریت اک لگائیندا۔ سچ پریت کرے سین، سیا اپنے رنگ رنگائیا۔ آپے ویکھے اپنے نین، نیتر اکو اک درسائیا۔ گھر دیوے جا کے دین،
 لہنا اپنے ہتھ رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سچ پریتی اندر اپنا ویس وٹائیا۔ سچ پریت کرے بینی، غریب ناانا دھیان
 لگائیا۔ پاربرہم پرہ سجن سینتی، ساک اکو اک اکھوائیا۔ جس دی سچکھنڈ دوارے ساچی رہنی، سچ سنگھاسن آسن لائیا۔ جس دی
 محل اٹل اتے بہنی، بہ بہ اپنا حکم ورتائیا۔ جس دا نیتر نور نظر نہ آئے جگت بینی، نج نیتر دئے جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی
 کریا کر، کرے کھیل بے پروا بیا۔ سچ پریت لگائی ترلوچن، ترے ترے لوآں ویکھ دکھائیندا۔ ہر کا بھیو وچ نہ آئے سوچن، سوچیاں سوچ
 نہ کھئے رکھائیندا۔ ویکھے کھیل لوک پرلوکن، دو جہاناں بھیو چکائیندا۔ بخشنہارا ساچی اوٹن، سر اپنا ہتھ، ٹکائیندا۔ کرے پرکاش نرمل
 جوتن، جوتی جاتا ڈگمگائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچی کرنی آپ کھائیندا۔ سچ پریتی کری دھنے جٹ، آپ اپنا
 بل رکھائیا۔ سری بھگوان کر پرگٹ، گھر اپنے درشن پائیا۔ وٹے نال وٹے والا گیا وٹ، وٹی اپنا نور کرے رُشنائیا۔ جوتی جوت سروپ
 ہر، آپ اپنی کریا کر، سچ پریتی اندر بن پالی سیو کھائیا۔ سچ پریت کرے ہر ناما، نامے چھپری آپ چھہائیا۔ سچ پریت کرے سری
 بھگوانا، بھگون اپنا ویس وٹائیا۔ لیکھا جانے دو جہاناں، دوئے دوئے اپنا رنگ رنگائیا۔ ست دو دا کھیل مہانا، انک انک نال جڑائیا۔ گھر
 مندر سوہے اک مکانا، پریتی اندر منگ منگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچی کھیل آپ رچائیا۔ سچ پریت کری

جولاء، کبیر قبر وچ پھیر نہ آئیا۔ آتم ملی اک ملاح، پر ماتم بھیو جنائیا۔ سچ محل لیا وسا، کایا کھیڑا وجے ودھائیا۔ بند تاک لیا کھلا، کوڑی کیریا پرے ہٹائیا۔ راگ دُھن لیا اُچا، شبدي شبد شنوائیا۔ گھر دیپک لیا جگا، جاگرت جوت ہویے رُشنائیا۔ سِری بھگوان اِکو اک لیا منا، دو جی اوٹ نہ کھئے تکائیا۔ دُبدے پاتھر لئے ترا، پاپن اپنا چرن چُھپائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، اپنی کار اپنے بتھ رکھائیا۔ سچ پریت کری رویداس، رو سس مُکھ شرمائیندا۔ رسنا جہوا جپ سواس، پون پونا نال ملائیندا۔ آتر آتم اِکو آس، آساوند رکھائیندا۔ تیرا لیکھا گنگا گھاٹ، کسیرا کوڈی اپنی قیمت پائیندا۔ جگت براہمن ہووے ساتھ، ستگر پریتی نظر کھئے نہ آئیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ پریتی آپ رکھائیندا۔ سچ پریت کرے کرتار، کرنی اپنی آپ کھائیا۔ جوں بھاوے توں لوے تار، تارنہارے ہتھ وڈیائیا۔ گنگا کیتا اک پیار، طوطا رام نام پڑھائیا۔ بھلی بھٹکی وچ سنسار، ساچے راہ آپ لگائیا۔ کیریا کر سچی سرکار، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، سچ پریت اک رکھائیا۔ سچ پریت کرے بدھک، بدلہ اپنے سِر رکھائیا۔ جس دا لیکھا سدا ادھک، پورا تول نہ کھئے وکھائیا۔ تس نوں ویکھے صاحب پرت، بے پرواہ پھیرا پائیا۔ نانا توڑ کوڑے ہرکھ، چنتا غم دئے چُھڈائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، سچ پریتی اندر ساچا چلہ تیر اک چلائییا۔ سچ پریت پوتنا پاپن، اِکو وار کرائیا۔ مُکند منوہر آئی تھاپن، ویس انیک وٹائیا۔ کر کھیل پُرکھ ابناسن، مہر نظر اُٹھائیا۔ ویلے اتم لیکھے لائے پون سواسن، سواس سواساں وچ ملائییا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، اپنی پریت آپے دئے جنائیا۔ سچ پریت کری جگ چار، چوکری اپنا راہ چلائییا۔ سچ پریت کری گرو اوتار، پیر پیغمبر اوٹ رکھائیا۔ سچ پریت چلدی رہی وچ سنسار، بن گرمکھاں ہتھ کیسے نہ آئیا۔ سچ پریت منگدے رہے سدا دیدار، آتر آتر اِکو نین اُٹھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، سچ پریت اک سمجھائیا۔ سچ پریت کلجگ آنت، سِری بھگوان آپ کھائیندا۔ آد جگادی جس دا لیکھا بے آنت، سو بے پرواہ ویس وٹائیندا۔ گرمکھ ویکھے ساچے سنت، ہر سجن آپ جگائیندا۔ نام ندھانا منیا منت، اِکو راگ سُنائیندا۔ آپ بنائے ساچی بنت، گھڑن بھتہہار آپ ہو جائیندا۔ ستران دیوے اِکو منت، بہتران اپنا نام چپائیندا۔ چُپتران بنیا ساچا انک، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیندا۔ کرے پیار ساچی سنگت، ہر جو سگلا سنگ رکھائیندا۔ گرمکھ بڈھا نڈھا

کوئی نہ ہووے منگت، دُو جے در منگن کھئے نہ جائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سچ پِرتی آپ نہہائیندا۔ سچ پِرت سچ پِرت
 نہہائے آنت، اپنی دیا کھائیا۔ لیکھا جان جگا جگنت، جگ چوکرئی پندھ مکائیا۔ کلجگ کھیل کرے بے آنت، آنت اپنا حُکم ورتائیا۔ بھگت
 سہیلے لبھے سنت، گُرمکھ گُرسکھ رنگ رنگائیا۔ برسوں وچھنی نار دُباگن میلے کنت، گھر سچن دئے ملائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ
 اپنی کِرپا کر، سچ پِرت آپ لگائیا۔ سچ پِرت لگائے ہر، ہر وڈا وڈ وڈیائیا۔ در درویش کھول در، در بیٹھا لکھ جگائیا۔ نرگن نرُویر
 کِرپا کر، نر ہر بخشش اکو اک رکھائیا۔ محل اٹل ویکھے چڑھ، منزل ساچی سوہا پائیا۔ پِرتی اندر پِرت در، پرم پُرکھ پرہہ ویکھ وکھائیا۔
 جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سچ پِرت آپ لگائیا۔ پِرت لگا ہووے خاموش، رسنا جہوا نہ کھئے بلائیندا۔ اگلی پچھلی بھلے
 سوچ، سوچ سوچن کھئے نہ جائیندا۔ جس پرہہ درشن کریا لوچن لوچ، سو اپنی لوچا پور کرائیندا۔ تس داسی ہووے موکھ، مکتی مُفت
 چرناں ہیٹھ دہائیندا۔ تن نگارے لائے چوٹ، نام دُنکا اک سُنائیندا۔ کر پرکاش اگئی جوت، جوتی جاتا ویکھ وکھائیندا۔ جوتی جوت
 سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سچ پِرت اک کھائیندا۔ سچ پِرت کھائے جن، کلجگ آنت ملے وڈیائیا۔ جنہاں میل سری بھگون، بھگون
 اپنے گھر وسائیا۔ دیوے نام سچا سچ دھن، وست امولک جھولی پائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور،
 ساچی کرنی آپ کھائیا۔ سچ پِرت کری بالمیک، بجواڑا اپنا کھیل کرائیندا۔ بٹواڑا لیکھا جانے ٹھیک، ٹھاکر اپنا ہیو چکائیندا۔ سد وسنہار
 نزدیک، دور دُراڈا پندھ مکائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ساچا کھیل آپ سمجھائیندا۔ ساچا کھیل پِرت ڈور، ڈوری
 تند نہ کھئے جنائیا۔ ساچی پِرت ناتا توڑے مور تور، تیرا میرا اکو نظری آئیا۔ سچ پِرتی سری بھگون رکھے سدا لوڑ، لوڑیندی آس اک
 جنائیا۔ سچ پِرتی ناتا توڑے ٹھگ چور، کوڑی کِرپا نیڑ نہ آئیا۔ سچ پِرت گُرمکھ گُرسکھ ہرجن ہر بھگت رہے لوڑ، گر ستگر چرن
 دھیان لگائیا۔ پارہم پت پرمیشور پرم پُرکھ آپے بھڑ، بے پرواہ تیری سرنائیا۔ تڈھ بن نظر نہ آئے کوئی اوڑ، اورا کھئے نہ سنگ نہہائیا۔
 جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ساچا حُکم آپ سمجھائیا۔ کل سچ پِرت کھاواں گا۔ جن بھگتاں سنگ رکھاواں گا۔ آنت اپنے
 انگ لگاواں گا۔ کوڑی کِرپا بھکھ ننگ کٹ، درگاہ ساچی نام مردنگ وجاواں گا۔ مانس جنم نہ ہوئے بھنگ، جنہاں اپنی چرنی لاواں گا۔

ایتھے اوتھے سچ اند، اند اند وچ رکھاواں گا۔ کراں پرکاش جوں گجری چند، چند گجری گرمکھاں روپ وٹاواں گا۔ جنہاں ڈھولا گیا میرا
 چھند، تنہاں سنسا روگ چکاواں گا۔ سچ پریت دواویوں منگ، اپنی خالی جھولی بھراواں گا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا
 کر، پریت اکو اک لگاواں گا۔ پریت لگائے اکو اک، اک اونکار وڈی وڈیائیا۔ ساچی سکھیا گرمکھ لین سکھ، سکھاونہارا آپ پُرکھ ابناسی
 ویس وٹائیا۔ رسنا ڈھولا سوہنگ گاؤنا جاپ، جیون مکت دے کرائیا۔ جنم جنم دے کئے پاپ، روگ سنتاپ کھئے رہن نہ پائیا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سچ پریتی دے جنائیا۔ سچ پریت کرے رویداس، بالمیک جنائیا۔ دُور دُراڈے وسنا پاس، پندھ نظر
 کھئے نہ آئیا۔ تیرے ملن دی اکو آس، دُوجی ترسن نہ کھئے ودھائیا۔ جیے ویکھاں تیں دسین ساٹھ، اپنا سنگ نبھائیا۔ دوہاں دا سانجھا اکو
 باپ، پُرکھ اکال اکھوائیا۔ جس میرے کئے جگت سنتاپ، ساچی سکھیا اک سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر،
 ساچی پریت آپ لگائیا۔ سچ پریتی بالمیک، روداسے گنڈھ پوائیندا۔ سچ نشانہ دوہاں ٹھیک، ٹھاگر ہر جو ویکھ وکھائیندا۔ لبھیاں ہتھ نہ
 آئے باریک، جگت نین نظر نہ آئیندا۔ آتر آتر اک پریت، باہروں گنڈھ نہ کھئے وکھائیندا۔ اتم لیکھا یس یس، جوتی جوت سروپ ہر،
 آپ اپنی جوت دھر، سچ پریت آپ وڈیائیندا۔ سچ پریت وڈ وڈی، جیو جنت رہے جس گائیا۔ سری بھگوان کہے بالی نڈھی، نیکی نیکی
 دھار جنائیا۔ حُکمے اندر سدا بدھی، سر سکے نہ کھئے اٹھائیا۔ تگدی رہی ہر جو حدی، نیت نین نین اٹھائیا۔ در آوے ساچے سدھی، بن
 سدیاں اندر کھئے رہن نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سچ پریت اکو رکھی، رکھنہار آپ ہو جائیا۔ پریت کہے میں پریت
 لوڑاں، دُوجی آس نہ کھئے رکھائیا۔ جگت وچھنی میل جوڑاں، جوڑی اکو گھر وکھائیا۔ کوڑی کریا در توں ہوڑاں، جوٹھ جھوٹھ موہ تڑائیا۔
 سچ جواب دیواں کورا، دُھر فرمانالائیا۔ میرا ٹھاگر سوامی صاحب ستگر بانکا چھوپرا، کول نین وڈ گسائینا۔ جس دا آد جگاد جگ
 چوکرئی کدے نہ ویکھیا ہنورا، غصے وچ کدے نہ آئیا۔ لکھ چوڑاسی جیو جنت سادھ سنت گر اوتار پیر پیغمبر اپنا نام دیندا رہیا تھوڑا
 تھوڑا، وست امولک آپ ورتائیا۔ سو پُرکھ ابناسی گھٹ گھٹ واسی شاہ سوارا ہر نرنکارا چڑھے اسو گھوڑا، پوڑا اکو اک اٹھائیا۔ ایتھے
 اوتھے لوآن پُریاں برہمنڈاں کھنڈاں دو جہاناں پھرے دوڑا، دوہری اپنی سیو کھائیا۔ پریت اندر جنہاں لگی پرہ ملن دی اوڑا، تنہاں نبج

نیتِ درسِ دیاں کرائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ پریت آپ لگائیا۔ سچ پریت لگائے آخر، آخری اپنا میل ملائیندا۔ ساچے گھوڑے بئے پاکھر، ساچی راس ہتھ اٹھائیندا۔ ٹلے پریت ویکھے پاتھر، اُچی منزل چڑھ چڑھ ڈیرہ لائیندا۔ لکھ چوڑاسی بھیو جانے نندک ساقط، گرمکھ سجن پھول پھلائیندا۔ درگاہ ساچی دھام سہنجے بن سترگر پورے کوئی نہ کرے سفارش، پھڑ باہوں ہر جو ہر نہ کھئے ملائیندا۔ جگت وارتا نہیں عبارت، وارتالاپ نہ کھئے لائیندا۔ جگت دکان نہیں کوئی آرت، دلالی روپ نہ کھئے وٹائیندا۔ سچ پریت جس گھڑیا گھاڑت، سو صاحب ویکھے دکھائیندا۔ جس دا نام نہ دوجے معرفت، سدا اپنا راہ دکھائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سچ پریتی دیوے دان، ستر بہتر چہتر کر پروان، ہر سنگت میلا دو جہان، ایتھے اوتھے وچھڑ کدے نہ جائیندا۔

* ۱۲ ہاڑ ۲۰۲۰ بکرمی دلپ سنگھ ٹانگرا دے نوت دربار وچ جیٹھووال * ۱۰۲۱

سچ پریت کرے پرما تم، پاربرہم وڈی وڈیائیا۔ میل ملائے وچھڑی آتم، آپ اپنا بندھن پائیا۔ ایتھے اوتھے ہون نہ دیوے ماتم، دو جہاناں رنگ رنگائیا۔ لیکھا جانے ظاہر باطن، انہو اپنا کھیل رکھائیا۔ سدا سہیل بنائے ساتھن، سنگ اکو اک جنائیا۔ شبد اکم چڑھائے راتھن، رتھ رتھوہی دیا کمائیا۔ ساچا ٹکا لائے مستک ماتھن، کوستک منیا روپ وٹائیا۔ اک جپائے اپنا جاپن، سوہنگ ڈھولا راگ لائیا۔ لکھ چوڑاسی وچوں ورو لے ماکھن، ہرجن ساچے باہر کڈھائیا۔ کھیلے کھیل لکھنا لاکھن، لکھ اگوچر اپنی کار کمائیا۔ سچ سنیہڑا آیا اکھن، کلجگ اتھ پھیرا پائیا۔ ساچا بیڑا رکھے پاتن، کھیوٹ کھیٹا ویس وٹائیا۔ جن بھگتاں پوری کرے آسن، نراسا کھئے رہن نہ پائیا۔ زرگن نور جوت پرکاشن، اگیان اندھیر چکائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ پریتی آپ رکھائیا۔ سچ پریتی آتم دیو، دیوی دیوا آپ لگائیندا۔ پرم پُرکھ پرہ ساچی سیو، زرگن نرور آپ کمائیندا۔ ہرجن گھلائے اپنا بھیو، پڑدہ دئی دویت چکائیندا۔ دھام دکھائے اک نہکیو، نہچل اپنا ڈیرہ لائیندا۔ امرت رس چکھائے میو، رس رسیا ایک دھار وٹائیندا۔ لیکھا جانے اپنی جہو، بتی دند صفت وڈیائیندا۔

جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ پریت آپ رکھائیندا۔ سچ پریت آتم آنتر، سو ستگر آپ لگائیا۔ نام ندھان جنائے منتر، گر گر کرے پڑھائیا۔ ویکھنہار گگن گگنتر، گرہ مندر کھوج کھوجائیا۔ بھگت بھگوان بنائے بنتر، گھڑن بھٹنہار وڈی وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ پریتی اک رکھائیا۔ سچ پریت کرے کرتار، قدرت اپنی دھار جنائیا۔ وشن برہما شو دے ادھار، ساچی سیوا اک سمجھائیا۔ نرگن سرگن کر پیار، گر گر اپنا راہ وکھائیا۔ پنج تت تت ادھار، ترے گن اپنی گنڈھ پوائیا۔ پاربرہم برہم دئے پیار، مہربان مہر نظر اٹھائیا۔ ساچی کرنی وچ سنسار، ہر کرتا آپ کھائیا۔ لکھ چوراسی بھر بھنڈار، انڈج جیرج اتبھج سیتج ونڈ ونڈائیا۔ دیا باتی کھلا پاتی کر اجیار، گھر گھر مندر کرے رُشنائیا۔ امرت بوند سوانتی ٹھنڈی ٹھار، کول کول روپ بھرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ پریت اک وکھائیا۔ سچ پریت کرے ہر ٹھاکر، ہرجن سجن ویکھ وکھائیندا۔ پھولنہارا ساڈھ تِن ہتھ کایا گاگر، گھر گمبھیر پردہ لاپندا۔ نرمل کرم کر اجاگر، جوتی جاتا ڈگمگائیندا۔ درگاہ ساچی نام بنائے اک سوڈاگر، ونج ونجارا اکو ہٹ کھلائیندا۔ دھرم دوارے دیوے آدر، گرمکھ گرمکھ گود بھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ پریتی آپ لگائیندا۔ سچ پریت لگائے سوامی، نر ہر نرائن بے پرواہیا۔ سرب جیاں بن آترجامی، گھٹ گھٹ ویکھ وکھائیا۔ آد جگاد سوہنگ بانی، آتم پرما تم دھار چلائییا۔ گر اوتار سنا کہانی، پیر پیغمبر کرے پڑھائیا۔ مقالے حق نور نورانی، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ پروردگار لاثانی، نشان اکو اک سمجھائیا۔ جگ چوکڑی ستجگ تریتا دواپر کلجگ پڑھدے گئے کہانی، وارتا آنت نہ کیسے مکھائیا۔ اٹھسٹھ تیرتھ ورولدے رہے پانی، نچھر دھار امرت رس نہ کھئے چوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ پریت اک لگائیا۔ سچ پریت لگائے پُرکھ اکم، اکمڑی کار کھائیندا۔ مات پتا گھر پئے نہ جم، گودی گود نہ کھئے سہائیندا۔ نرگن سرگن اپنا جانے کم، کرنی کرتا آپ کھائیندا۔ نت نوت بیڑا بٹھ، لوک مات آپ چلائیندا۔ نام امولک ساچا دھن، جن بھکتاں آپ ورتائیندا۔ راگ ناد سُنائے کن، دھن آتمک ناد وچائیندا۔ بھانڈا بھرم بھاؤ بھن، کوڑی کِریا میٹ مٹائیندا۔ بھاگ لگائے کایا تن، پنج تت ویکھ وکھائیندا۔ من واسنا بٹھ من، من کا منکا آپ بھوائیندا۔ کرے پرکاش نیتراں، جوت نرنجن نور دھرائیندا۔ کرے کھیل سِری بھگون، دوجا سنگ نہ کھئے رکھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ پریت آپ

نبھائیندا۔ سچ پریت نبھائے آنت، بے پرواہ وڈی وڈیائیا۔ ہرجن ویکھے ساچے سنت، سجن اپنے نال ملایا۔ میل ملاواں نار کنت گرہ مندر
 وجے ودھایا۔ چارھے رنگ اک بسنت، اتر کدے نہ جائیا۔ ساچا ڈھولا نام منت، منتر سوہنگ روپ وکھایا۔ ایتھے اوتھے آتم پر ماتم بنائے
 بنت، پار پرہم برہم اپنی گنڈھ پوائیا۔ نانا توڑ ہومیں ہنگت، مایا ممتا ڈیرہ ڈھاپیا۔ سچ پریت کرے ہر سنکت، ہرجن اپنے انگ لکایا۔
 گرمکھ کوئی نہ ہووے منکت، دوچے در نہ پھیرا پائیا۔ ستگر بھیو نہ جانے کوئی پنڈت، جگت ودیا ہوئے ہلکایا۔ جوتی جوت سرپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، ساچی پریت اپنے ہتھ رکھایا۔ ساچی پریت پرہ رکھے ہتھ، دوسر ہتھ نہ کیسے پھڑائیندا۔ جگ چوکرئی چلائے رتھ، بن
 رتھوہی سیو کھائیندا۔ جن بھگتاں مارگ اپنا دس، ساچا راہ اک وکھائیندا۔ آتم پر ماتم میل ملاواں ہس ہس، چنتا سوگ غم نیڑ نہ آئیندا۔
 نجھر جھرنا دیوے رس، امرت بوند اک ٹپکائیندا۔ ساچے مندر ساچے گھر سچ محلے گائے جس، ڈھولا اکو راگ سنائیندا۔ پنڈھ مکائے نس
 نس، سچکھنڈ نیواسی پُرکھ ابناسی اپنا پھیرا پائیندا۔ لیکھا جان تہ اٹھ، نو دوارے پڑدہ لاپندا۔ دسم دواوی آپے وس، گرمکھ سوئے آپ
 اٹھائیندا۔ تیر انیالا مارے کس، تکھی مکھی دھار سہائیندا۔ جنم جنم دی پوری کرے آس، کرم کرم دا روگ گوائیندا۔ جوتی جوت سرپ
 ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ پریت اک نبھائیندا۔ سچ پریت نبھاوے توڑ، ستگر پورے وڈ وڈیائیا۔ آدھ وچکار نہ جائے چھوڑ، شوہ دریا نہ
 کھئے رڑھایا۔ لیکھا جانے رویداس چارا جو ڈھو کے ڈھور، سرگن نرگن سیو کھایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ
 پریت اک اُچایا۔ سچ پریت اُچے اک، اک اونکار آپ اُچائیندا۔ ڈھردرگاہی لیکھا دیوے لکھ، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیندا۔ گرو گوبند
 گوبند گرسکھ، گرسکھ گرو اکو گھر وکھائیندا۔ ستگر صاحب سلطان پائے بھکھ، نام وست آپ ورتائیندا۔ زردھن سردھن کرے ہت،
 ہتکاری پھیرا پائیندا۔ لکھ چوراسی جیو جنت جت، ہرجن ساچے مان دوائیندا۔ گرمکھاں بنے مات پت، پتا پوت گود اٹھائیندا۔ جوتی
 جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ پریت آپ رکھائیندا۔ سچ پریت رکھے بھگوان، بھگون اپنی دیا کھایا۔ کلجگ آنت کرے پروان،
 جگ چوکرئی پنڈھ مکایا۔ ستر بہتر چوہتر کر پروان، ساتا چوکا ایک جوڑ جڑایا۔ ہر کا انک سکے نہ کوئے پہچان، چوڈاں ودیا رہی
 کراٹیا۔ چوڈاں لوک ہوئے حیران، چوڈاں طبق دین دہایا۔ گر اوتار پیر پیغمبر سرب پچھتان، پشچاتاپ کرے جگت لوکایا۔ چار گنٹ

سُنج مسان، ہر کا ناؤں ناد نہ کھئے سُنائیا۔ دہ دشا ہوئے ویران، گرمکھ پُہل پُہلواری نظر کھئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کرے کھیل ساچا ہر، ہرجن دیوے مان وڈیائیا۔ چار کُنٹ ویکھے آپ، پرہہ اپنی دیا کھائیا۔ آتم پر ماتم کوئی نہ چپے جاپ، رسنا کاگ وانگ کُرائیا۔ جنم کرم نہ کھئے اُتارے پاپ، کوڑی کِریا میل نہ کھئے دھوئیا۔ جوٹھ جھوٹھ بنیا ساک، ہر سجن سنگ نہ کھئے نبھائیا۔ سر سروور ویکھ تاٹ، جگت گھاٹ پھیریاں پائیا۔ پرہہ ملن دی کیسے نہ مکی واٹ، منزل حق نہ کھئے پُچائیا۔ آتم سیجا کوئی نہ سوتا کھاٹ، گھر کنت نہ کھئے ہنڈھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ پریت اک وکھائیا۔ سچ پریت کرو پرہہ میت، جگ چو کُری ویکھ وکھائیندا۔ سدا سدا جن ساچی ریت، گر اوتار راہ لگائیندا۔ جس دی مہا سُن دے ٹھا کر دوارے مندر مسیت، گرودوارا راگ الائیندا۔ سو صاحب بیٹھا رہے اتیت، ترے گن وچ کدے نہ آئیندا۔ من واسنا لو جیت، من منکا آپ بھوئیندا۔ ساچے مندر چڑھو ٹھیک، کوڑا ٹھیکر بہن وکھائیندا۔ گرمکھ گرسکھ اکو گاؤ گیت، سوہنگ اکھر آپ پڑھائیندا۔ آتم پر ماتم پردہ چکے بیچ، بھیتر نظر کھئے نہ آئیندا۔ ست دھرم دوارا لنگھ ویکھو دہلیز، ستگر پورا آگے راہ تکائیندا۔ جس گرہ لگے اک پریت، سو پریتی توڑ نبھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، ورن برن آپ سمجھائیندا۔ سچ پریت دسے چار ورن، چار کُنٹ وچے ودھائیا۔ پردہ لاپے اٹھاراں برن، کوڑی کِریا میٹ مٹائیا۔ پُرکھ اکال ایکو سرن، سرنگت اک سمجھائیا۔ نیتر کھولو ہرن پھرن، نج نیتر ہوئے رُشنائیا۔ لہنا دینا چکے مرن ڈرن، رائے دھرم نہ دئے سزائیا۔ ساچے پوڑے گرمکھ چڑھن، ستگر اکو ڈنڈا رہیا وکھائیا۔ ادھ وچکار مول نہ اڑن، راہ وچ نہ کھئے اٹکائیا۔ جو جن ڈھولا سوہنگ پڑھن، گھر ساچے میل ملائیا۔ کلجگ ترنی اتم ترن، تارنہارا آپ ترائیا۔ درگاہ ساچی ساچی ورن، گھر سچ ملے وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ پریت اک رکھائیا۔ سچ پریت آتم سکھ، تن روگ رہن نہ پائیا۔ جنم جنم دا مئے دکھ، کرم کرم دا وجوگ دئے گوائیا۔ سوادھان ہوئے جو بیٹھا چپ، آپ اپنی لئے انگڑائیا۔ پڑدہ لاہ وکھائے مکھ، گھنکٹ کھئے نظر نہ آئیا۔ نرگن دھاروں پئے اٹھ، جوتی جوت جوت رُشنائیا۔ ستگر سوامی آپے تھہ، مہربان مہر نظر اٹھائیا۔ گرمکھ گرسکھ پھڑے اگتی گٹ، بازو ہتھ نہ کھئے لگائیا۔ کایا مندر اندر وڑ کے لئے پُچھ، مُرید مُرشد لیکھا جانے تھوڑ تھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ

اپنی کِریا کر، سچ پِرتی اک سمجھائیا۔ سچ پِرت کرو گر، ستگر دیوے مان وڈیائیا۔ لیکھا جانے دُھر دا دُھر، دُھر مستک ویکھ
 وکھائیا۔ راگ تال جنائے سُر، سُر تى شبد ملائیا۔ کر پرکاش اندھیر گھور، چند چاندنا نور رُشنائیا۔ جنم کرم دے وچھڑے جوڑ، جوڑی
 گرمکھ گر ملائیا۔ کوڑی کِریا در توں ہوڑ، سچ سچ وست ورتائیا۔ پنج تت مٹائے چور، ٹھگی کرن کھئے نہ جائیا۔ مایا ممتا پائے نہ شور،
 ہومیں ہنگتا نہ ہونے ہلکائیا۔ آپ اپنے سنگ لے تور، ہوئی ہوئی نال ملائیا۔ سِری بھگوان اپنے ہتھ وچ رکھے ڈور، جوں بھاوے توں
 بھوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ہر بھگتاں ہونے سہائیا۔ سچ پِرتی بھکتی رنگ، ہر بھگتاں آپ چڑھائیندا۔ اٹھے پھر
 وسے سنگ، دوس رین وچھڑ کدے نہ جائیندا۔ پریم پِرت وچائے مردنگ، سوہلا اپنا نام سُنائیندا۔ آتم پرما تم دئے اند، اند اند وچوں
 وکھائیندا۔ جو جن سوہنگ ڈھولا گائے چھند، تِس سنسا روگ رہن کھئے نہ پائیندا۔ اتم لیکھے لگے تت پنج، پنچم اپنی گنڈھ وکھائیندا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، گرمکھ سُر تى ہون نہ دیوے رنڈ، ہر کرتا کرنی آپ جنائیندا۔ سچ پِرت کرے بے پرواہ، شاہ
 پاتشاہ وڈی وڈیائیا۔ ناؤں زینکار آپ دھرا، دھرنی دھرت دھول سہائیا۔ آکاش پرکاش کر رُشنا، منڈل منڈپ دئے وڈیائیا۔ گگن گگنتر پھیرا
 پا، پُری لوء کھوج کھوجائیا۔ وشن برہما شو جگا، ساچی سکھیا اک درڑائیا۔ گر اوتار دھندے لا، مارگ اپنا آپ بوجھائیا۔ پیر پیغمبر
 حُکم منا، دُھر دی کار آپ سمجھائیا۔ لکھ چوراسی ونڈ ونڈا، کھانی بانی بھیمو مٹائیا۔ دُھر دی رانی اک بنا، جوتی جوت سروپ ہر، آپ
 اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ پِرت اک رکھائیا۔ دُھر دی رانی سچ پِرت، اپرپیر آپ پرنائیندا۔ جس دا ڈھولا اکو گیت، دو
 جہان نہ کھئے بدلائیندا۔ جس دی آد جگاد نِت نوت ساچی ریت، پردہ وچ نہ کھئے رکھائیندا۔ جس دا سوامی اکو میت، پت پریشور آپ
 اکھوائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ پِرت اک وکھائیندا۔ سچ پِرت کرے ہر گوبند، گوبند دھار جنائیا۔ گرمکھ
 میٹے سگلی چند، چنتا چکھا نہ کھئے جلائیا۔ داتا دانی گئی کہند، گہر گمبھیر وڈ ساگر روپ وٹائیا۔ گرسکھ بنائے اپنی بند، سِت نادی ناؤں
 دھرائیا۔ ساچی دھار وپائے امرت سندھ، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہربان سہج سکھدائیا۔ مہربان سرب کلا بھرپور،
 بے آنت بے آنت اکھوائیندا۔ جن بھگتاں دِسے حاضر حضور، مٹکھاں نظر کھئے نہ آئیندا۔ ہرجن آسا منسا پور، مٹکھ دُور دُراٹے در

دُرکائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، پریت اپنا نیہوں وکھائیندا۔ سچ پریتی نیہوں سوامی، سرب کلا وڈیائیا۔ بھوپت بھوپ وڈ شاہ سُلطانی، شہنشاہ اپنا راہ وکھائیا۔ دیونہارا پد نربانی، نربان پد سمجھائیا۔ بودھ اگادھ اکتھ کہانی، اکو نام پڑھائیا۔ گھٹ بھیتہر آنتر نر ہر جانی، نرائن اپنا پڑدہ لاپیا۔ گُرْمکھ گُرْمکھ چتر سگھڑ سچجی سوانی، گھر ساچے خوشی منائیا۔ آتم پرما تم سوہنگ ڈھولا پڑھ بانی، باون ویکھے دھیان لگائیا۔ جس دی رام راون کہانی، سو اپنا کھیل کرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اپنی پریت آپ لگائیا۔ اپنی پریت لگائے آد، آنت ویکھ وکھائیا۔ لیکھا جان برہم برہماد، برہمانڈ کھوج کھوجائیا۔ نت نوت وٹائے سوانگ، سوانگی اپنی کار کھائیا۔ جن بھگت ملن دی رکھ تانگھ، نت نت اپنا راہ تکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، جُگ چوکرئی وپس وٹائیا۔ جُگ چوکرئی وپس اولّا، سو صاحب آپ کرائیا۔ کلجگ اتم اک اکلّا، نہکلنکا ناؤں رکھائیا۔ وسنہارا دھام اٹلا، سمبل نگر دئے وڈیائیا۔ پاوے سار جلاں تھلاں، جنگل جوہ اُجاڑ پہاڑ اُچے ٹلے پریت پھول پھلایا۔ جوتی شبدی نرگن دھار رلا، رُپ رنگ ریکھ نظر کیسے نہ آئیا۔ سچ سینگھاسن پُرکھ ابناسن اکو ملا، ساچی سیجا سو بھیا پائیا۔ دُھر سندیس نر نریش اکو گھلا، چار ورن کرے پڑھائیا۔ آتم پرما تم پھڑے پلا، پلو اکو گنڈھ پوائیا۔ جس دی صفت صلاحی نار اللہ، میان خاوند پروردگار نور لاپیا۔ اتم پورا ہویا چھلا، صدی چوڈھویں ونڈ ونڈائیا۔ ویکھنہارا چڑھ کے اُچے ٹلا، محل اٹل کرے رُشنائیا۔ اپنی کرنی کرنہار ہونے نہ ڈھلا، غفلت وچ کدے نہ آئیا۔ جس چرن چھہا تاری سیلا، تیس رام اپنا رام جنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سو صاحب جانے اپنا ویلا، تھت وار گھڑی پل سمجھ کیسے نہ آئیا۔ ہر کہانی کوئی نہ سکے سمجھ، چار جُگ دئے دُباٹیا۔ گُرْمکھ وِرا جانے رمز، جس اپنا بھیمو کھلاٹیا۔ لہنا دینا چُکائے پورب جنم، اگے اپنے مارگ پائیا۔ کوڑی کِریا میٹ بہرم، سچ سچ اک سمجھائیا۔ ناتا توڑ ورن برن، ذات پات لیکھا دئے چُکائیا۔ صاحب ستگر اکو سرن، آتم پرما تم ہونے سہائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر سوہنگ ڈھولا سارے پڑھن، تُوں میرا میں تیرا جس رہے در گائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کلجگ پریت آنت نہبھائیا۔ کلجگ پریت بھگتان سنگ، سو پُرکھ اکال نہبھائیندا۔ پُری لوء برہمنڈ کھنڈ لنگھ، لوک مات پھیرا پائیندا۔ ہرجن سیجا ویکھ پلنگ، آتم آنتر ڈیرہ لائیندا۔ اُچی کوک سُنائے چھند، سوہنگ اپنا راگ

الائیندا۔ تُوں میرا مِیں تیرا دوہاں دا مُکیا پندھ، پاندھی ادھوائے رہن کھئے نہ پائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ساچی کرنی آپ کھائیندا۔ ساچی کرنی کرے گوپال، سوامی اپنے ہتھ رکھے وڈیائیا۔ گُرمکھ گُرسکھ سچے لال، ہر لالن اپنے رنگ رنگائیا۔ آنت نیڑ نہ آوے کال، جم ڈنڈ نہ کھئے لگائیا۔ لاڑی مؤت نہ کرے بہال، لکھ چوڑاسی نہ کھئے بھوئیا۔ جس دا ستگر بنے دلال، ونج اکو ہٹ وکھائیا۔ اتم لے کے جائے نال، شبد اشارے نال اٹھائیا۔ جو جن ساچی گھالنا رہے گھال، سری بھگوان سیو کھائیا۔ تنہاں کرے آپ پرتیال، پرتیالک پھیرا پائیا۔ پھل لگائے کایا ڈال، پت ٹاہنی آپ مہکائیا۔ چرن کول دئے بہال، ساچی سرن اک وکھائیا۔ ایتھے اوتھے چلے نال، جگت وچھوڑا پندھ مُکائیا۔ گود اٹھائے اپنے بال، بالی بُدھ دئے وڈیائیا۔ سچ پرتی دتی سکھال، ہر سنگت کر پڑھائیا۔ اندر وسیا دین دیال، دیناں ناتھ ہوئے سہائیا۔ ترے گن مایا توڑ جنجال، کوڑی کِریا میٹ مٹائیا۔ مُرشد پُچھے مُریداں حال، بے پرواہ پھیرا پائیا۔ لیکھے لائے تن خاکی ماٹی کھال، سونا کنچن روپ بنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہککنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، اتم پر ماتم دیوے دان، سچ پرتی وچ جہان، گُرسکھ گُر گُراکو رنگ رنگائیا۔

* ۱۲ ہاڑ ۲۰۲۰ بکرمی ہیرا نند چمبل دے نوٹ دربار وچ جیٹھووال *

پرہو سچ پرت کھاؤندا اے۔ پورب لیکھ ویکھ وکھاؤندا اے۔ بھگت بھگوان آپ اٹھاؤندا اے۔ دھرم نشان اک جئاؤندا اے۔ آنتر دھیان اک رکھاؤندا اے۔ چتر سُبجان موزھ بناؤندا اے۔ ساچا منتر دے گیان، سوجھی ساچی پاؤندا اے۔ پھڑ پھڑ بال انجان، گھر ساچے رنگ رنگاؤندا اے۔ وست امولک دے دان، خالی جھولی آپ بھراؤندا اے۔ جنم مرن دی چکے کان، آون جاون پندھ مُکاؤندا اے۔ ساچا مندر ست مکان، کایا بنک سہاؤندا اے۔ توری دیپ جوت مہان، دیا اکو ڈگمگاؤندا اے۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ساچی کھیل آپ رچاؤندا اے۔ سچ پرت کھاویگا۔ پرہ اپنی سیو لگاویگا۔ وڈ دیوی دیو پھیرا پآویگا۔ جن بھگت چکائے اپنا بیوی، پڑدہ دئی دوت اٹھاویگا۔ وسنہارا دھام نہکیو، نہچل اپنا گھر وکھاویگا۔ رسنا نام اگتا میو، پھل اکو اک جئاویگا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ

اپنی کړپا کر، پریت اکو گهر جناویگا۔ پریت اکو هر لگائے گا۔ در ساچا مات کھلائیکا۔ پُرکھ بدھاتا نظری آئیگا۔ کلجگ میٹ اندھیری راتا، ستجگ ساچا چند چمکائیگا۔ آتم پرما تم اکو گاتھا، اکھر وکھر آپ پڑھائیگا۔ نرگن هو جوتی جاتا، ذات اذاتی میٹ مٹائیگا۔ بهگت سہیلا داسی داسا، گر چيلا کار کھائیگا۔ منڈل منڈپ پاوے راسا، گوپی کاپن ناچ نچائیگا۔ کھیلے کھیل پرتهمی آکاشا، گگن گگنتر ویکھ وکھائیگا۔ سچکھنڈ کرے نواسا، سمبل اپنا ڈیرہ لائیگا۔ دو جہاناں ویکھ تماشا، جوتی جوت سرؤپ هر، آپ اپنی کړپا کر، سچ پریتی آپ نبھائیگا۔ سچ پریتی هر نبھائیگا۔ گرمکھ ریتی مات چلاویگا۔ ٹھانڈی سیتی دھار پرگٹاویگا۔ آتم اتیتی اک بناویگا۔ اوچ نیچی بھیو چکاویگا۔ پچھلی بیتی حال سناویگا۔ جوتی جوت سرؤپ هر، آپ اپنی کړپا کر، هر سجن آپ تراویگا۔ هر سجن آپ تاريگا۔ جنم جنم دا روگ نواریکا۔ چنتا سوگ سرب اتاریگا۔ دھر وجوگ ویکھ وچاریگا۔ کٹ هو میں روگ، پریم پریتی اک سکھالیگا۔ سوہنگ ہنسا چوگ، مانک موتی مائسروور آپ اچھالیگا۔ گھر دیوے درس اموگھ، جوتی جوت دیپک اکو بالیگا۔ میل ملائے دھر سنجوگ، جوتی جوت سرؤپ هر، آپ اپنی کړپا کر، سچ پریتی اک نبھائیگا۔ سچ پریتی هر نبھائیگا۔ نرگن اپنا پھیرا پائیگا۔ رہبر اکو اک اکھوائیکا۔ دو جا نظر کھئے نہ آئیگا۔ ساچا مارگ اک جنائیگا۔ نارد من نین شرمائیگا۔ کروڑ تیتیس نہ اکھ اٹھائیگا۔ سُریت نیناں نیر وھائیگا۔ شنکر کھلڑے کیس رکھائیگا۔ برہما چار مکھ کُرائیکا۔ وشنو خالی جھولی ویکھ ویکھ شرمائیگا۔ جوتی جوت سرؤپ هر، آپ اپنی کړپا کر، ساچی کھیل اک رچائیگا۔ پرہ ساچی کھیل رچاویگا۔ کلجگ اتم میٹ مٹاویگا۔ سجن ساچے سنت آپ جناویگا۔ پورن جوت سری بھگونت، پرہ اپنا نور پرگٹاویگا۔ دو جہاناں مہا اگت، وید کتیب سمجھ کھئے نہ آویگا۔ آتم پرما تم ساچا میلا نار کنت، گھر اکو منگل گاویکا۔ کایا چولی چاڑھے رنگ بسنت، آد انت اتر کدے نہ جاویگا۔ جوتی جوت سرؤپ هر، آپ اپنی کړپا کر، ساچی سیوا آپ جناویگا۔ ساچی سیوا آپ کړیگا۔ نزویر هو کدے نہ لڑیگا۔ نرہو بھ نہ کوئی سر دھریگا۔ بهگت بھگونت آپ وریگا۔ سچ دوارے آگے کھڑیکا۔ آگے پوڑے آپے چڑھیگا۔ ساچا ڈھولا اکھر پڑھیگا۔ نہ جنمیکا نہ مریگا۔ ساچی ترنی آپے تریگا۔ سنت سہیلے ساچے پھڑیکا۔ سچ دوارے لے کے وڑیکا۔ اپنی کرنی آپے کړیگا۔ جوتی جوت سرؤپ هر، آپ اپنی کړپا کر، ساچا ویس آپے دھریگا۔ پرہ ساچا ویس وٹاویگا۔ نہککنکا ناؤں

رکھاویگا۔ نام ڈنکا اک و جاویگا۔ راؤ رنکاں آپ اُٹھاویگا۔ سادھاں سنناں ہر سمجھاویگا۔ ساچے بھگتاں میل ملاویگا۔ گرمکھاں ناد
 سناویگا۔ گرسکھاں راگ الاویگا۔ نو سو چورانوے چوکڑی جگ دا بھکھا، جن بھگتاں درشن کر اپنا آپ ترپتاویگا۔ پرگٹ ہوئے سدا
 سمنکھا، پڑدہ اوہلا نہ کھئے رکھاویگا۔ کرے کھیل ابناسی اچتا، پریشور اپنی کار کھاویگا۔ آپ اُٹھاوے گوبند ستا، ست دارا ویکھ وکھاویگا۔
 سہائے سہنجی اکو رتا، رت رتڑی آپ مہکاویگا۔ پریم پیار کرے اپنے پتا، پوت سپوت گنڈھ بٹھاویگا۔ کلجگ اتم پینڈا مکا، پاندھی اکو
 نظری آویگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچی کرنی آپ کھاویگا۔ ساچی کرنی آپ کرائیگا۔ نہ ہر اپنا کھیل رچائیگا۔ در
 گھر ساچے الکھ جگائیگا۔ لکھ چوراسی نالوں کر کے وکھ، بھگت بھگوان آپ اُٹھائیگا۔ انتر آتم مارگ دس، سوہنگ ڈھولا اک سنائیگا۔
 سُرتی شبدی میلا ہس ہس، جگت وچھوڑا پنڈھ مکائیگا۔ ساچے مندر جاون وس، محل اٹل اک رُشنائیگا۔ اک دوجے دا گاون جس،
 تُوں میرا میں تیرا دوجا راگ نہ کھئے الائیگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سچ پریتی اندر ہووے وس، وصل اپنا اک
 وکھائیگا۔ سچ پریت کرے زرنکار، سو پُرکھ زرنجن بے پرواہیا۔ کدا رہیا سدا جگ چار، جگ چوکڑی ونڈ ونڈائیا۔ پھردا رہیا سچے گھر
 بار، گرہ مندر سوہیا پائیا۔ وینہدا رہیا پری لوء جگت اکھاڑ، لکھ چوراسی پھول پھلائییا۔ بن گرمکھ گرسکھ کوئی نہ بولے سچ جیکار،
 رسنا جہوا سرب ہلکائییا۔ بن سنت نہ کرے کوئی پیار، پریم پریتی گنڈھ نہ کھئے پوائیا۔ بن بھگت نہ منگے کوئی دیدار، دید عید چند نہ کھئے
 رُشنائییا۔ بن سخیاں نہ کوئی منگلاچار، راگ ناد نہ کھئے شنوائیا۔ گھر سوہے نہ بنک دوار، مندر وجے نہ کھئے ودھائییا۔ دیا باقی نہ کھئے اُجیار،
 اندھ اندھیار نہ کھئے مٹائییا۔ امرت ملے نہ ٹھنڈا ٹھار، اگنی تت نہ کھئے بھجائییا۔ ناتا تے نہ جگت وکار، کوڑی کریا نہ کھئے مٹائییا۔ تن سوہے نہ
 سچ شنکار، بستر ست نظر کھئے نہ آئییا۔ نیتر نین نہ کجل دھار، نین متوالہ روپ نہ کھئے وٹائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر،
 سچ پریتی اک لگائییا۔ سچ پریتی کرے کرنے یوگ، جگتی اپنے ہتھ رکھائیندا۔ آد آنت سری بھگونت لیکھا جانے دھر سنجوگ، دھر
 سنجوگی میل ملائیندا۔ گرمکھ گر گر دیوے درس اموگھ، سوچھ سروپی روپ وٹائیندا۔ مان وڈیائی بخشے وچوں چوڈاں لوک، لوک
 پرلوک اپنا حکم جنائیندا۔ ست دھرم دا سچ سلوک، سوہنگ ڈھولا آپ الائیندا۔ جینوندیاں جگ دیوے موکھ، مویاں اپنی جوت

ملائیندا۔ ہرجن نہ ہرکھ نہ کھئے سوگ، چنتا غم نہ کھئے رکھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا بخشے اپنی اوٹ، دوجا نظر کھئے نہ آئیندا۔ ساچی اوٹ پُرکھ اکال، کوئن کوٹ دھیان لگائیا۔ کلجگ آنت ہو کریال، کریم قادر کھیل کرائیا۔ ہرجن ویکھے ساچے لال، لال گلالا رنگ رنگائیا۔ اندر باہر کرے پرتپال، بن سیوک سیو کھائیا۔ جو جن چرن پرتی گھالن رہے گھال، کیتی گھال لیکھے پائیا۔ آگے رہے نہ کوئی سوال، پُچھ گچھ دا لیکھا دئے مکائیا۔ سچکھنڈ دوارے چلے نال، بن ساتھی سگلا بے پرواہیا۔ پریم پرتی اندر وجاؤندا جائے تال، تلوڑا اپنا نام وکھائیا۔ بھگت بھگونت اٹھائے لال، بے مثال اپنی کار جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ پرت آپ رکھائیا۔ سچ پرت رکھے آپ، پرہ اپنی دیا کھائیندا۔ جن بھگتاں دیوے ساچا جاپ، جیون جگت جگت جنائیندا۔ کوڑی کریا میٹ سنتاپ، سنسا روگ سرب گوائیندا۔ بھیو چکائے اپنا آپ، آپا گرمکھاں جھولی پائیندا۔ نرگن ہو کے دیوے ساتھ، سرگن ساچا سنگ نبھائیندا۔ ملاح بن کے بیڑا لگائے گھاٹ، منجدھار نہ کھئے رڑھائیندا۔ پاندھی بن کے میٹے واٹ، دو جہاناں پینڈا آپ مکھائیندا۔ نور ہو کے مٹائے اندھیری رات، جوتی جاتا اکو چند چمکائیندا۔ ٹھاگر ہو کے وسے ساتھ، سوامی اپنا سنگ نبھائیندا۔ داتا ہو کے کھیل کرے پُرکھ سمراتھ، سمرتھ اپنی کار کھائیندا۔ لہنا دینا دیوے ہتھو ہاتھ، پورب لیکھا جھولی پائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، سچ پرتی آپ کھائیندا۔ سچ پرت کماوے کپڑا، جگ نیتر نظر کیسے نہ آئیا۔ جگ چوکڑی کدا ہیرا پھیرا، بے پرواہ اپنی بے پرواہی وچ سہائیا۔ کوئن کوٹ کردے میرا میرا، میری میری وچ بیٹھے ڈھیریاں ڈھاپیا۔ جنم جنم لبھدیاں ہو گئی دیرا، دُور دُراڈا ہتھ کیسے نہ آئیا۔ کلجگ آنت سری بھگونت جن بھگتاں اُتے کیتی اپنی مہرا، مہربان اپنی دیا کھائیا۔ نرگن ہو کے ست سوامی آد پُرکھ پرہ پایا پھیرا، ابناسی اپنی سیوا آپ لگائیا۔ در گھر ساچے چاؤ گھنیرا، گھر مندر وجے ودھائیا۔ دھرت دھول دا کھلا ویہڑا، جس در دیوے وڈیائیا۔ دُبدے پابن پاتھر بٹھے بیڑا، جو جن آئے سرنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، مہربان پرہ اپنی دیا کھائیا۔

* ۱۳ ہاڑ ۲۰۲۰ بکرمی ہرینس سینگھ ماہل دے نوت دربار وچ جیٹھووال *

ساچا کھیل سِری بھگوان، دُھر ستگر آپ ورتائیا۔ گر اوتار ہو حیران، ویکھن نین اُٹھائیا۔ پیر پیغمبر کرن دھیان، چاروں کُنٹ ویکھ وکھائیا۔ دہ دشا ہو پردھان، ہر جو اپنا ڈنک وجائیا۔ چار جگ جو دیندا آیا دان، چرن دھوڑ اک ورتائیا۔ بھگت بھگوان کُردا آیا پروان، مہر نظر اُٹھائیا۔ سنتاں دسدا آیا نشان، دھرم نشانہ اک سمجھائیا۔ گرمکھاں راگ سناؤندا آیا کان، سچ سندیس اک الاٹیا۔ گرسکھاں دیندا آیا مان، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچی کرنی آپ کھائیا۔ گر اوتار ویکھن لوچ، لوچن اپنے دھیان لگائیا۔ پیر پیغمبر کرن سوچ، سوچ سمجھ وچ نہ آئیا۔ سارے بیٹھے ہو خموش، اک دوجے ول دھیان لگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچی کرنی آپ کھائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر رہے تگ، اک دوجے ول دھیان لگائیا۔ ویکھو کھیل پُرکھ سمرتھ، کی کرتا کار کھائیا۔ نرگن نور ہو پرگٹ، جوتی جوت کرے رُشنائیا۔ ست دھرم دا کھول ہٹ، مارگ اکو اک سمجھائیا۔ جنم کرم دا جوڑے نات، ناتا اپنے نال بندھائیا۔ اکھڑ وکھڑ اکو دس، ساچا نام کرے پڑھائیا۔ انتر آتم آپے وس، دئی دویت مٹائیا۔ نجھر جھرنا دیوے رس، امرت رس چکھائیا۔ نیتر نین کھولے اکھ، گھر درشن بے پرواہیا۔ جگ چوکڑی دیونہارا حق، حقیقت اپنی دئے سمجھائیا۔ دو جہاناں پاندھی جائے نہ تھک، نت نوت ویس وٹائیا۔ بھیو جانے پنج تت، تتو تت کھیل کھلاٹیا۔ نت نوت چلاونہارا رتھ، بن رتھوہی سیو کھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچی کرنی آپ کھائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر نیتر کھولن، اکھ پلک آپ بدلائیا۔ اک دوجے نوں ہوئی ہوئی بولن، رمز رمز نال ملائیا۔ ویکھو ہر جی کلجگ انت سچ دوارا آیا کھولن، خالق اپنا پھیرا پائیا۔ دو جہاناں آیا تولن، نام کنڈا ہتھ اُٹھائیا۔ بھگت بھگوان آیا وِروِلن، لکھ چوڑاسی ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچی کھیل آپ کرائیا۔ ساچا کھیل کرے پرہ ایک، ایکنکار وڈی وڈیائیا۔ گر اوتاراں دیندا رہیا ٹیک، جگ چوکڑی ویکھ وکھائیا۔ دُھر دی بانی لکھاؤندا رہیا لیکھ، اکھڑ وکھڑ اک سمجھائیا۔ نت نوت دھردا رہیا بھیکھ، ویس اولڑا آپ وٹائیا۔ وسدا رہیا ساچے دیس، ساچے مندر سوبھا پائیا۔ بنیا رہیا نر نریش، دُھر فرمانا حکم منائیا۔ دو جہاناں رہیا ویکھ، نیتر اکھ نہ کھئے کھلاٹیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی

کِریا کر، ساچی کھیل آپ رچائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر تکن راہ، نیتر نین نین اگھاڑیا۔ نرگن ہو کے نرگن نال کرو صلاح، سرگن روپ نہ کھئے
 وچاریا۔ چار جگ جو بندا رہیا ملاح، نرگن نر ویر نر اوتاریا۔ کلجگ آنت ہویا بے پرواہ، بے پرواہی کھیل کھلا رہیا۔ ساڈے نال نہ
 کرے کوئی صلاح، اک اگلا حکم ورتا رہیا۔ دھر دا مارگ رہیا لگا، سچ سندیسہ اک سنا رہیا۔ وشن برہما شیو لہنا دینا رہیا چکا،
 جھولی سب دی آپ بھرا رہیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اپنا ویس آپ وٹا رہیا۔ اپنا ویس وٹائے ہر، ہر وڈا وڈ
 وڈیائیا۔ ست ستوادی کھول در، دروازہ اکو اک لگائیا۔ جس گرہ آوے ناری نر، بردھ بال ملے وڈیائیا۔ سنت سہیلے سجن لئے پھڑ،
 بھگت بھگوان انگ لگائیا۔ گرمکھاں چکائے بھ ڈر، بھیانک روپ نہ کھئے جنائیا۔ گرمکھاں درشن دیوے کھڑ، سوچھ سرؤپی نظری آئیا۔
 کلجگ آنت اپنی کرنی رہیا کر، ہر کرتا بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل سچا شہنشاہیا۔ شہنشاہ ہر
 کھیل کراؤنا، سمجھ وچ کیسے نہ آئیا۔ اپنا حکم اک ورتاؤنا، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیا۔ دھر دا لیکھا آپ سمجھاؤنا، بہرم بھلیکھا باہر کڈھائیا۔
 ساچا دیس اک وساؤنا، جس گرہ اپنا چرن ٹکائیا۔ نر نریش اکو نظری آؤنا، گر شبد ملے وڈیائیا۔ دو جہاناں سیس جھکاؤنا، برہمنڈ
 کھنڈ نیوں نیوں لاکے پائینا۔ پری آکاش ڈھولا گاؤنا، منڈل منڈپ راگ سنائیا۔ دو جہاناں ڈنک وجاؤنا، ناد اکو اک اٹھائیا۔ بھگت
 بھگونت انگ لگاؤنا، انگیکار بے پرواہیا۔ ساچی سکھیا اک درڑاؤنا، ایشٹ دریشٹ دئے وکھائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کِریا
 کر، ساچی کھیل آپ سمجھائیا۔ ساچی کھیل کرے بھگونت، سمجھ وچ کھئے نہ آئیا۔ جگ چوکڑی گر اوتاراں پیر پیغمبران دسدا رہیا منت،
 منتر اپنا نام پڑھائیا۔ دیندا رہیا وڈیائی پنج ت وچ جیو جنت، جاگرت جوت کر رُسنائیا۔ گرھ توڑدا رہیا ہومیں ہنگت، نون سو اکھڑ
 اک سمجھائیا۔ بودھ اگادھا بندا رہیا پنڈت، ساچی وڈیا آپ سمجھائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہار سچی سرنائیا۔
 سچ سرنائی اکو ویکھ، دو جہان دھیان لگائیا۔ ٹھاکر سوامی دھریا بھیکھ، بے آنت بے پرواہیا۔ جا کے وسیا گوبند دیس، سمبل اپنا ڈیرہ
 لائیا۔ جس مندر رہے ہمیش، تس سچکھنڈ وکھائیا۔ نت نوت کرے ہیت، آپ اپنی دیا کھائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کِریا
 کر، ساچی کرنی اپنے ہتھ رکھائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر ہو اکتھے، اک دوجے رہے سنائیا۔ کلجگ کھیل پُرکھ سمرتھے، سمرتھ اپنا راہ

چلائیآ۔ چار جُگ جو سانوں حُکمے اندر دسدا رہیا چٹھے، لکھ لکھ لیکھا جگت بنائیآ۔ چار جُگ چار ورن چار گنٹ چار یاری بہ بہ پٹے، دھیرج دھیر نہ کھئے دوائیآ۔ اتم سب دے کڈھے آپ سٹے، چوٹی سِخَر ویکھ وکھائیآ۔ بن پُرکھ اکال دین دِیال سارے ہوئے پھکے، رس اکو گھر نظری آئیآ۔ گر اوتار پیر پیغمبر پرہہ دا نور ویکھ کہن اسیں تیرے بالے نکے، بالی بُدھ اکھوائیآ۔ تُوں صاحب ستگر ساچا پتے، پت پرمیشور تیری سرنائیآ۔ ساڈی ہار تیری چٹے، تیری جت ساڈی وڈیائیآ۔ ستجگ تریتا دواپر کلجگ تیرے ونڈدے رہے حصے، اتم لیکھا رہیا مکائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار اک سرنائیآ۔ سچ سرنائی تیری ایک، ایکنکار دھیان لگائیآ۔ چار جُگ دا ویکھیا لیکھ، لیکھا تیرے ہتھ بے پروا ہیا۔ کلجگ اتم دھریا بھیکھ، نر نرائن ویس وٹائیآ۔ جن بھگتاں کرے ساچا ہیت، گھر میلا سہج سُبھائیآ۔ نج نیتر ویکھیں نیتن نیت، پڑدہ نہ کھئے رکھائیآ۔ اندر وڑ کے دسیں بہیت، پڑدہ اپنا آپ چُکائیآ۔ دُھر مستک لاویں میخ، ٹکا اکو اک جنائیآ۔ سنت سُہیلے سچن ویکھ، گر چیلے میل ملائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار سرب وڈیائیآ۔ گر اوتار پیر پیغمبر ویکھن نین، نینان دھیان لگایا۔ اک دوجے نوں سارے کہن، ہر جو کی کی کھیل رچایا۔ جن بھگتاں دیوے لین دین، پورب لیکھا جھولی پایا۔ نرگن ہو کے بنیا سین، سچن داتا بے پروا ہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اٹھایا۔ ویکھو پرہہ مہر نظر پائے، نظر اپنی آپ بدلائیآ۔ غریب نہانے گلے لگائے، مان ابھان نہ کھئے جنائیآ۔ دُبدے پاتھر پار ترائے، چرن اپنا آپ چُھپائیآ۔ سچ سرن جو آئے سرنائے، تنہاں دیونہار وڈیائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کھیل آپ ورتائیآ۔ گر اوتار کہن ویکھو تھالی، گگن منڈل رہیا بھوائیآ۔ کلجگ آنت کھیل نرالی، نرگن داتا آپ کرائیآ۔ سیوا لا جوت اکالی، اکل کل اپنی کار کھائیآ۔ ویکھنہارا دو جہانی، دوئے دوئے اپنا رنگ وکھائیآ۔ کلجگ میٹے اندھیری زین کالی، کوڑی کرپا دئے گوائیآ۔ بھگت کوئی نہ رہے خالی، بھگون اپنا نام جھولی پائیآ۔ سچ دوار کرے دلالی، سوڈا اکو ہٹ وکائیآ۔ ویکھنہارا حق حلالی، حقیقت کھوجے تھاوں تھائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار سرب وڈیائیآ۔ گر اوتار ویکھن دھرت دھول پٹی، اچی کوک کوک سنائیآ۔ میں کی دساں اپنی پیتی، حال کہن کھئے نہ جائیآ۔ کلجگ ویکھی کوڑی ریتی، چاروں گنٹ کوڑ لڑائیآ۔ لکھ چوراسی بدلی نیتی، نیتوان نظر کھئے نہ آئیآ۔ جگت مت سرب پلیتی،

پاک رُوح نہ کھٹے دکھائیا۔ دسّان حال اکھیں ڈیٹھی، جوٹھ جھوٹھ نہ کھٹے جنائیا۔ آسا ترسنا مایا ممتا سب توں لگے میٹھی، سادھ سنت رہے کُراٹیا۔ کلجگ آنت سِری بھگونت نام سندیس نر نریش دو جہان اگئی دتی چٹھی، جگت گُرو ڈاکیا نال نہ کھٹے رکھائیا۔ گُرو اتار پیر پیغمبر جس صاحب دی ساچی سکھی، سو سکھیا اک دِرڑائیا۔ جس دی دھار سب توں نکي، جگت نیتر نظر نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہار سرب وڈیائیا۔ وڈیائی دیوے پرہہ ایکنکارا، دوجا سنگ نہ کھٹے رکھائیندا۔ نیتر ویکھو گُرو اتارا، پیر پیغمبر آپ اٹھائیندا۔ چار جگ جیواں جنتان دیندے رہے چرن دھوڑی چھارا، گُرو گُرو اکو نام وڈیائیندا۔ مندر مسجد شودوالے مٹھ منگدے رہے بن بھکھارا، مستک بگا سرب لگائیندا۔ صاحب ستگر آتر آتم کیسے نہ کریا پیارا، پریم نظر کیسے نہ آئیندا۔ سِری بھگوان والی دو جہان جگ چوکڑی سدا بنیا رہے کوارا، دُھر دا لاڑا آپ اکھوائیندا۔ لکھ چوراسی گوپی کاہن لاؤندا رہے اکھاڑا، پُریاں لوآن ناچ نچائیندا۔ تِس دا کھیل آنت نیارا، نہ کوئی جانے گُرو اتارا، پیر پیغمبر بھيو کھٹے نہ پائیندا۔ پُرکھ ابناسی اکو آیا شاہ سوارا، شہنشاہ اپنا ویس وٹائیندا۔ چار جگ دا لاپے ادھارا، پچھلا قرضہ جھولی پائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، چار جگ جو دیندا آیا لارا، کلجگ آنت پور کرائیندا۔ چار جگ لارا دتا ضرور، لوک مات جگت پڑھائیا۔ سب توں وڈی ہر سنگت دھوڑ، گُرو اتار گئے جس گائیا۔ کیسے لیکھ نہ چُکایا آ کے حاضر حضور، حضرت اپنا روپ وٹائیا۔ انگلاں اشاریاں شبدان نال دسدے رہے دُورن دُور، دُور دُراڈا بے پروا ہیا۔ سارے کہندے رہے گردر مندر مسجد مٹھ شودوالے لاؤ دھوڑ، دُرمت میل دیوے کٹائیا۔ سِری بھگوان کہے میرا بھگت میرا نور، کیسے اٹ پتھر اپنا مستک نہ کدے جھکائیا۔ جے کوئی ہووے سو میرا قصور، جو بھگتاں آتر نظر نہ آئیا۔ جنہاں دا صاحب سرب کلا بھرپور، سو منگن کیوں جائیا۔ تنہاں دی لیکھے لگے دھوڑ، آپ اپنے چرن رمائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ہر سنگت دیوے وڈیائیا۔ ہر سنگت دھوڑ پئی چمک، پرہہ چرن ملی وڈیائیا۔ دو جہان رہے ترہک، دھیرج دھیر نہ کھٹے دھرائیا۔ گُرو اتار پیر پیغمبر کہن چلو پرہہ توں لئیے سبق، اگلی سکھیا دئے سمجھائیا۔ جو زگن ہو کے آیا پرت، پرہہ پُرکھ پرہہ اپنا پھیرا پائیا۔ جن بھگتاں اُتے کر کے ترس، مہر نظر اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچی دھوڑ دئے وڈیائیا۔ ساچی دھوڑ چرنی لگ، گھر ساچے

خوشی منائیا۔ پرہ میرے بھائی میری آگ، تتی وا نہ لگے رائیا۔ میں ہوئی سہاگن وچ جگ، ور پایا اک شہنشاہیا۔ میرا لیکھا لگا آج، چار جگ بیٹھی راہ تکائیا۔ میں چرن چماں بھج بھج، اپنا پنہہ مکائیا۔ گرمکھ میرا پڑدہ لین کج، سر ساچا ہتھ ٹکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، گرمکھ دھوڑی دئے وڈیائیا۔ گرمکھ دھوڑی رنگ رنگیلا، سو صاحب اک اکھوائیا۔ کلجگ آنت بن وسیلہ، وصل حق دئے وکھائیا۔ ہر سنگت بنائے سچ قبیلہ، وڈا چھوٹا نہ کھئے جنائیا۔ چار جگ جو پاؤندا رہیا تعطیلاں، اتم اکو حکم سنائیا۔ لوڑ نہ رہے گرمکھ کرن دی اپیلاں، نرگن بریخانہ اپنا چرن جنائیا۔ پرہ ملے نہ نال دلیلاں، کر کریا بن سدیاں گھر وچ آئیا۔ ہر سنگت تیرا اک وسیلہ، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سد دیونہار وڈیائیا۔ دھوڑ کہے میں ہوئی سچجی، پرہ در ملی وڈیائیا۔ درس کر کے گھر وچ رچی، ہر ملیا بے پرواہیا۔ سچ دوارے بہ کے سچی، چرن کول ملی سرنائیا۔ پریم پریتی اندر مدھی، مدھر دھن رہی سنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، میرا لیکھا لیکھے لائیا۔ دھوڑ کہے میرا ملیا سنگ، ہر سچا بے پرواہیا۔ جس دے چرن ملے اند، اند اکو اک وکھائیا۔ جس دی کدے نہ کھولی کیسے گنڈھ، پریم ڈوری نال بندھائیا۔ جگ چوڑی گئی لنگھ، تکدیاں تکدیاں اتم واٹ نیڑے آئیا۔ ستجگ تریتا دواپر کلجگ اڈ اڈ لگدی رہی انگ، انگیکار روپ وٹائیا۔ بن ہر چرن ساچا ملیا نہ کھئے سنگ، ساتھی نظر کھئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی سکھیا اک درڑائیا۔ دھوڑ نہیں ایہہ دھر دی دھار، دھرنی دھرت دھول ملے وڈیائیا۔ دھر دی دھار نہیں ایہہ سچ پیار، پریم پریتی اک نبھائیا۔ پریم پریت نہیں ایہہ ستگر کار، ہر کرتا رہیا کھائیا۔ ستگر کار نہیں ایہہ ہر سنگت وبار، پورب لیکھا رہیا چکائیا۔ پورب لیکھا نہیں ایہہ گرمکھ ادھار، لوک مات ملے وڈیائیا۔ لوک مات نہیں ایہہ سچکھنڈ دوار، جس گھر وسے بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہار اک وڈیائیا۔ دھوڑ کہے میں آگئی نیڑے، دور ڈراڈا پنہہ مکائیا۔ بھگت جنان دے وڑ گئی کھیڑے، در اکو نظری آئیا۔ چار جگ دے بھل گئے ہیرے پھیرے، کوڑی کریا نظر کھئے نہ آئیا۔ پریم پریتی اندر آگئی گھیرے، باہر راہ نظر کھئے نہ آئیا۔ گرمکھ دساں کھیڑے کھیڑے، جو سری بھگوان رہے دھیائیا۔ جدھر ویکھاں اوہ ڈھولا گاؤن تیرے میرے، سوہنگ راگ الایا۔ جوتی جوت سروپ

ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار وڈیائیا۔ دھوڑ کہے میں ہوئی حیران، میری سمجھ رہی نہ رائیا۔ جن بھگتاں کرپا کیتی مہان، مہر نظر اٹھائیا۔ اپنی ہتھیں پھڑ کے پرہ چرن دتا آن، ملی سچ سرنائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میرا لیکھا دئے چکائیا۔ دھوڑ کہے میں چرن داسی، چرن کول سرنائیا۔ جن بھگتاں پوری کیتی آسی، کرپا میل ملائیا۔ جگت کہے مینوں مٹی خاکی، ستگر کہے پریم پریت تیری چٹرائیا۔ دھن بھاگ میری نبرے باقی، آگے ادھار کھئے رہن نہ پائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، چرن میرے سیس ٹکائیا۔ چرن پرہو رکھ میرے اُتے، میں اکو آس تکائیا۔ میرے بھاگ جاگن سٹے، سٹے گرمکھ نال اٹھائیا۔ تڈھ بن صاحب مینوں کوئی نہ پچھے، لوک مات دیوے نہ کھئے وڈیائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہربان مہر نظر اٹھائیا۔ بھگت دھوڑی تیرا بھگتی جوگ، ہر بھگون آپ جنائیندا۔ جن بھگتاں میلا دھر سنجوگ، ہر ستگر آپ کرائیندا۔ تیرا لہنا چکے لوک پرلوک، دو جہاناں پندھ مکائیندا۔ تیرے درشن نون سارے رہے لوچ، نیتر نین دھیان لگائیندا۔ نون بیٹھی رہنا خاموش، سری بھگون آپ جنائیندا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی دھوڑی لیکھے لائیندا۔ ساچی دھوڑی آئی پاس، پاسا ہر جو دئے پلٹائیا۔ نال رلائے منجیتا خاک، خاک پاک روپ وٹائیا۔ سنگھ جگدیشا بنے ساک، سکلا سنگ نبھائیا۔ ابناسی کرتا کھولے تاک، بند کواڑی گنڈا لاپیا۔ شبہ اکم مارے آواز، سرتی سوئی آپ جگائیا۔ اٹھ سخی لے ساچا داج، چرن دھوڑی گنڈھ پوائیا۔ کرپا کرے گرو مہاراج، شاہ پاتشاہ ہوئے سہائیا۔ دو جہاناں رکھے لاج، ویکھنہارا تهاؤں تھائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر سنگت دھوڑی لیکھے لائیا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنون بھگون، مورکھ مؤڑھ چتر سگھڑ اپنے نور وچ سہائیا۔

* ۱۴ ہاڑ ۲۰۲۰ بکرمی دلپ سنگھ گگو بوا دے نوت دربار وچ جیٹھووال *

چرن دھوڑ ہوئی اجیار، پرہ دیوے مان وڈیائیا۔ گھر ساچے ہوئی پروان، درگاہ ساچی وچے ودھائیا۔ کرپا کری ہر مہربان، مہر نظر اٹھائیا۔ ماٹی خاک دتا دان، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ نانا جڑیا وچ جہان، پُرکھ بدھاتا میل ملائیا۔ ہر سنگت ساچا سچ نشان، صاحب

ستگر آپ وکھائیا۔ گر اوتار ویکھن مار دھیان، پیر پیغمبر نین اٹھائیا۔ رسنا ڈھولا سارے گان، راگ ناد اک جنائیا۔ ہر کا لیکھا کھیل مہان، کوئی سمجھ نہ سکے رائیا۔ جگ چوکڑی کردے رہے وکھیان، کھانی بانی سوہلا راگ سنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی آپ کھائیا۔ دھوڑ کہے میں آئی در، ہر دردی درد وندائیا۔ پُرکھ ابناسی ملیا گھر، گھر مندر سوہلا پائیا۔ نظری آیا نرائن نر، نرگن نور جوت رُسنائیا۔ لوک ماتی چُکیا ڈر، بھے اور نہ کھئے رکھائیا۔ چرن کول ڈگی ڈر، اپنا آپ مٹائیا۔ ساچا پلُو لیا پھڑ، آگے سکے نہ کھئے چُھڈائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا لیکھا رہیا وکھائیا۔ چرن دھوڑ کہے میں سوہلاؤنت، ہر پایا پُرکھ سُبجانا۔ میرا لیکھا چُکیا جُگا جُگنت، آون جاون وچ جہانا۔ گھر پایا سوہلاؤنت، صاحب ستگر اک وکھانا۔ نام ملیا منیاں منت، آتم پرما تم جوڑ جُڑانا۔ میل ملاواں ساچی سنگت، ہر سنگی اک رکھانا۔ نرور پُرکھ لگائے انگت، مہابی جودھا مردانہ، کوئی بھيو نہ پائے پنڈت، چار وید بھوئے حیرانا۔ سار نہ جانے کھانی بانی جیرج انڈج، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا نام ندھانا۔ دھوڑ کہے میں چرن کول، گول روپ سائیا۔ پت پریشور ملیا اُپر دھول، دھرنی دیونہار وڈیائیا۔ جس دا نور الاہی اول، عالمین رہیا سائیا۔ سو صاحب سچا سول، ساولا اپنا رنگ رنگائیا۔ جس دے برہوں وچھوڑے وچ ہوئی بول، سو باورا نظری آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا سنگ نبھائیا۔ دھوڑ کہے پرہہ دتی اوٹ، اوٹ پُرکھ اکال رکھائیا۔ گھر مندر ویکھی نرمل جوت، نور اُجالا اک کرائیا۔ ناتا تٹیا ہرکھ سوگ، چنتا غم رہن نہ پائیا۔ لہنا چُکیا لوک پرلوک، آون گون نہ ویکھ وکھائیا۔ جس گھر سوہلا اکو اک سلوک، سوہنگ راگ الاٹیا۔ تس درشن ٹوں مورے لوچن رہے لوچ، نج نیر دھیان لگائیا۔ ستجگ تریتا دواپر کلجگ رہی سوچ، سوچیاں سمجھ کھئے نہ آئیا۔ کر کرپا جے دیوے اپنی ہوش، ساچا پڑدہ دئے اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اکو رنگ رنگائیا۔ چرن دھوڑ کہے میرا بھاگ وڈیرا، ہر وڈا وڈ وڈیائیا۔ چار جگ دا چُکیا جھیرا، نو نو پندھ مکائیا۔ پاربرہم دا وسیا کھیڑا، سری بھگوان آپ وسائیا۔ شاہو بھوپ نظری آیا نیرن نیرا، نج گھر بیٹھا ڈیرہ لائیا۔ لیکھا چُکیا سنجھ سویرا، دوس زین سورج چند گھڑی پل وند نہ کھئے وندائیا۔ اوتھے اکو راگ ٹوں میرا میں تیرا، سوہنگ گیت گوہند الاٹیا۔ کوڑی کرپا ڈھٹھے ڈیرہ، مایا ممتا نظر کھئے نہ آئیا۔ جوتی جوت

سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا کھیل رہیا کھلاٹیا۔ چرن دھوڑ کہے میں سچ سوانی، پرہہ ساچے چرن دتی سرنائیا۔ پُرکھ ابناسی اک
 اِکلا مِلیا ہانی، دُوچا در نظر کھئے نہ آتیا۔ آد جُگاد نِت نوت جس دا امرت جل ٹھنڈا پانی، اگنی بہاہ نہ لاگے رائیا۔ جس دا نُور چار کھانی،
 جس دا راگ چار بانی رہی سُنائیا۔ جس دا ساک دو جہانی، جس دا تاک لوآں پُریاں برہمنڈاں کھنڈاں پڑدہ لاپیا۔ جس دا ناد شبَد
 دُھن مہانی، لکھ چوراسی گھٹ گھٹ اندر رہیا سَمائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار وڈیائیا۔ دھوڑ کہے میں
 آئی دوار، در دروازہ اِکو نظری آتیا۔ ناتا چھڈیا کوڑے یار، کلجُگ سنگ نہ کھئے رکھائیا۔ سادھ سنت گئے ہار، پردے ہر نہ کھئے وسائیا۔
 کوڑی کرپا کرن وپار، کام واسنا ہٹ چلاٹیا۔ گھر دیپک مندر جوت نہ کھئے اُجیار، اندھ اندھیر نہ کھئے گوائیا۔ ساچی سخیاں نہ منگلچار،
 ہر کا ناؤں نہ کھئے سُنائیا۔ چاروں کُنٹ دسے وبھچار، سرشٹ سبائی کوڑی کرپا اِکو بندھن پائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا
 کر، مہر نظر سد اُٹھائیا۔ دھوڑ کہے میں چار جُگ گئی تھک، دہ دشا اُٹھ اُٹھ دھائیا۔ میری پت کوئی نہ سکیا رکھ، سر ہتھ نہ کھئے ٹکائیا۔
 میری قیمت کیسے نہ پائی کوڈی ککھ، ماٹی خاک نام رکھائیا۔ کلجُگ آنت سری بھگونت میرے ولّ لیا تگ، سوئی سوانی آپ جگائیا۔
 کرے نیڑا اتم حق، حقیقت ویکھے تهاؤں تھائیا۔ ساچا مارگ دتا دس، سکھیا اِکو اک سمجھائیا۔ اپنا سیس جن بھگتاں چرناں ہیٹھاں رکھ،
 مان ابھان کھئے نظر نہ آتیا۔ ہونانی در تے ڈھٹھ، بھگت دوار ملے وڈیائیا۔ اِکو راگ اگنی رٹ، رٹا مکے جگت لوکائیا۔ لیکھے لائے پُرکھ
 سمرتھ، سمرتھ اپنی دیا کھائیا۔ جگت جہانوں کر کے وکھ، ساچے چرن لئے بہائیا۔ تیری کھولے اِکو اکھ، آخر اپنا میل ملاٹیا۔ جوتی جوت
 سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار وڈیائیا۔ ماٹی خاک بن کے دھوڑ، بھگت دوار ڈیرہ لائیا۔ جن بھگتاں درس کرے ضرور، نیتر
 نین نین اُٹھائیا۔ چار جُگ دی بھل بختاؤں قصور، دھئے جوڑ پئے سرنائیا۔ میں پندھ مُکایا دُورن دُور، اتم واٹ نیڑے آتیا۔ میرا ناتا تھے
 کوڑو کوڑ، سچ سچ ملے وڈیائیا۔ میرا لیکھا لگے ضرور، پرہہ ضرورت پُور کرائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہربان
 بیوئے سہائیا۔ مہربان سری بھگوان، صاحب ساچی سچ جنائیا۔ ساچی دھوڑی ملے دان، داتا دان آپ ورتائیا۔ کلجُگ آنت کھیل مہان،
 ہر کرتا آپ کھائیا۔ جیو جنت سکے نہ کھئے پہچان، پڑدہ اوہلا اپنے ہتھ رکھائیا۔ کر کرپا جس دیوے پہچان، آپ اپنا راہ وکھائیا۔ سو بھگت

بھگونت ملے آن، اتر آتم پڑدہ لاپیا۔ ساچا سنت ہوتے پروان، نام پروانہ اک پھڑایا۔ گرمکھ گائے ہر کا گان، گاوت گاوت گاوت راگ
 الاٹیا۔ گرمکھ منگے اکو دان، پرہ چرن ملے سرنائیا۔ کرپا کرے نوجوان، مہر نظر اٹھایا۔ جس دھوڑی دا سادھ سنت کردے رہے مان،
 لوک مات بل دھرائیا۔ سو دھوڑی بھگت دوارے ڈگی آن، آپ اپنا بل مکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل
 بے پرواہیا۔ دھوڑی جگت آئی دوار، پرہ آگے سپس جھکائیا۔ کر کرپا میرے سرجنہار، اک تیری اوٹ تکائیا۔ آد جگادی سانجھا یار،
 سدا سدا سکھدائیا۔ میں دیندی رہی جیوان جنتاں اپنی چہار، مکھ شاہی نہ کھئے دھوایا۔ اتم آئی سچ سچے دربار، در اکو الکھ جگائیا۔
 میرا پورب کرم دے نوار، آگے لہنا اپنا اپنے ہتھ وکھائیا۔ میں ڈھونڈ تھکی جگ چار، پرکھ ابناسی نظر کھئے نہ آٹیا۔ گر اوتاراں نال کردی
 رہی پیار، پیر پیغمبراں نال انگ لگائیا۔ اتم چھڈ کے گئے وچ سنسار، سکلا سنگ نہ کھئے نبھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا
 کر، اک دینا ساچا ور، در تیرے الکھ جگائیا۔ در تیرے جگائی الکھ، الکھ اگوچر تیری سرنائیا۔ ساچا مارگ پرہ اکو دس، در تیرے
 منگ منگائیا۔ دور دُرادی تھکی ماندی آئی نس، گل پلو واسطہ پائیا۔ خالی وکھاوے دوویں ہتھ، پلے دم نہ کھئے جنائیا۔ سب دا کھیڑا ہندا
 ویکھیا بھتھ، تھر کھئے رہن نہ پائیا۔ اکو صاحب تیرا ہٹ، گر اوتار گئے سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنے ملن دا
 ساچا مارگ دے سمجھائیا۔ دھوڑی تیرے اُتے بھگت جن دیا کھاؤن گے۔ جو سچ دربار ساچی سیو کھاؤن گے۔ سپس اٹ گارا بہار اٹھاؤن
 گے۔ تینوں اپنے پیراں ہیٹھ دباؤن گے۔ رگڑ رگڑ کے تیری میل دھاؤن گے۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور،
 تیری قیمت گرمکھ پاؤن گے۔ تیری قیمت گرمکھ پاؤن گے۔ جو در ساچے تے آؤن گے۔ اندر باہر اکو ڈھولا گاؤن گے۔ مان ابھان نہ کھئے
 رکھاؤن گے۔ سیوا کر نہ پھیر پچھتاؤن گے۔ دو جہاناں پندھ مکاؤن گے۔ ابناسی کرتا اکو ایشٹ مناؤن گے۔ سرب جیاں دا صاحب بھرتا،
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، تیرا لیکھا لیکھے لاؤن گے۔ تیرا لیکھا بھگت چکاوکیگا۔ جو تیرے اُتے چرن ٹکاوکیگا۔ پورب لہنا
 ویکھ وکھاویگا۔ دینا تیرے ہتھ پھڑاوکیگا۔ سری بھگوان ساچی سکھیا اک درڑاوکیگا۔ دھر دا لیکھا ویکھ وکھاویگا۔ جس جگ نوں کھندی
 رہی توں متھیا، سو جگ ہر ستگر اپنے چرن وساویگا۔ لیکھا جانے دھر دا لیکھا، پورب پڑدہ پھول پھلاویگا۔ جوتی جوت سروپ ہر،

آپ اپنی کِرپا کر، ساچی قیمت آپ جناویگا۔ سچ قیمت ہرجن پائیگا۔ کھیل تیرا اک غنیمت، سمجھ وچ کیسے نہ آئیگا۔ تُوں در بنی
 تریمت، تیرا تیرا ویس وٹائیگا۔ تیرا لیکھا جُوں جل مینت، ہرہوں وچھوڑا روگ گوائیگا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر،
 ساچی کرنی آپ کھائیگا۔ ساچی کرنی آپ کھائیگا۔ جن بھگتاں دیا کھائیگا۔ دُھر سندیسہ آپ سُناویگا۔ نر نریشا حُکم ورتاویگا۔ گر اوتار
 ویکھن آویگا۔ پیر پیغمبر دھیان لگاویگا۔ وشن برہما شو سیس جھکاویگا۔ کروڑ تیتیس نین اٹھائیگا۔ سُریت اند اپنی اکھ کھلاویگا۔ سری
 بھگوان پرتکھ تیرا لہنا چُکاوایگا۔ ماٹی خاک نالوں کر کے وکھ، گرُمکھاں ہتھ پھڑائیگا۔ گرُمکھ سارے تیرا کرن اکٹھ، جوتی جوت سرُوپ
 ہر، آپ اپنی کِرپا کر، تیرا لہنا آپ چُکاوایگا۔ تیرا لہنا آپ چُکائیگا۔ جن بھگتاں نال ملائیگا۔ ہر سنگت رُوپ وکھائیگا۔ تیری رنگت
 رنگ رنگائیگا۔ مایا ممتا موہ مٹائیگا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، گھر اکو اک وکھائیگا۔ گھر اکو ہر وکھائیگا۔ جن بھگتاں
 آپ جناویگا۔ چُٹکی چُٹکی کر اکٹھی، تیری گنڈھ بنھائیگا۔ تیری پچھلی بھل جائے سرتی، اگلا مارگ آپ سمجھائیگا۔ کرے کھیل اکال
 مورتی، مورت اکال اکو نظری آویگا۔ ناد وجائے اناد تورتی، ترت اپنا حُکم سُناویگا۔ تیری منسا آسا پورتی، پورب لیکھا جھولی پائیگا۔
 اٹھے صفا اتم کوڑ دی، سچ سمگری اک ورتاویگا۔ ایہ کھیل ہر سنگت دھوڑ دی، دُھر دی بانی آپ جناویگا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر،
 آپ اپنی کِرپا کر، تیرا لیکھا اپنے ہتھ رکھائیگا۔ تیرا لیکھا اپنے ہتھ رکھائیگا۔ چرن کولان وچ ٹکائیگا۔ اُپر اپنا آپ چُھائیگا۔ تیرا کوٹ جنم
 دا پاپ، جنم کرم مٹائیگا۔ تیرا پچھلا میٹ سنتاپ، اگلا سکھ ساگر بدلائیگا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، چرن کول
 تیرے نال چُھائیگا۔ تیرے نال چرن پرہ چھوہیگا۔ بھگتاں جہا رنگ تیرا ہونے گا۔ ابناسی کرتا بن وچولا، پچھلا لیکھا تیرا کھوئیگا۔ آگے
 راگ اکو سوہلا، سو پُرکھ نرنجن اکو نور بلوئیگا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ
 وشنوں بھگوان، بھگت دھوڑ دیوے مان، چرن کول کر پروان، پرم پُرکھ آپ اپنے جہا آئے ہونے گا۔

* ۱۴ ہاڑ ۲۰۲۰ بکرمی ہرچرن سینگھ دلی والے دے نوت دربار وچ جیٹھووال * *

پرہہ سرنائی جاگے بھاگ، جگ وچھڑے رہیا ملائیا۔ پورب کرم دھویا داغ، دکھ درد رہیا مٹائیا۔ گھر دیپک جوت جگائے چراغ، اندھ اندھیر گوائیا۔ آتم پرما تم میلا ساک، سجن اکو اک اکھوائیا۔ بند کواڑی کھولے تاک، پردہ دئی دویت اٹھائیا۔ سچ سرنائی جوڑے نات، نانا اکو اک وکھائیا۔ دو جہاناں چلے ساتھ، سگلا سنگ نبھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، مہربان اکھوائیا۔ ستگر سرن ملی سرنا، لوک مات وجے ودھائیا۔ ہرجن میلا سہج سبھا، سو ستگر آپ کرائیا۔ آد پڑکھ پرہہ ویس وٹا، بے پرواہی دھار چلائیا۔ رحمت کر آپ خدا، مُرشد مُرید ویکھے چائیں چائیا۔ غفلت سب دی دئے گوا، رحمت اپنے نام کھائیا۔ صحیح سلامت پھیرا پا، بے نظیر کرے رُشنائیا۔ احمق کوئی دے نہ، جس سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہار وڈیائیا۔ دیویں وڈیائی آد نرنجن، آد پڑکھ دیا کھائیندا۔ دو جہاناں ساچا سجن، ہرجن ساچے ویکھے وکھائیندا۔ دیناں ناتھ درد دکھ بھہ بھنجن، بھو ساگر پار کرائیندا۔ نیت نام ندھان پائے انجن، اگیان اندھیر مٹائیندا۔ ساچی دھوڑی ساچا مجن، سروور اکو اک نہائیندا۔ ڈھردرگاہی کلجگ اتم آیا سدن، ہوکا اپنا نام سُنائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچا کھیل آپ وکھائیندا۔ جنم کرم دکھ ہووے دور، درد رہن کھئے نہ پائیا۔ ہر سرنائی حاضر حضور، حضرت اکو نظری آئیا۔ اگم اتھاہ سرب کلا بھرہور، بے پرواہ سچا شہنشاہیا۔ جوت اُجالا نرگن نور، آد شکت اپنی دھار جنائیا۔ چترہج ظاہر ظہور، ظاہر اپنی کار کھائیا۔ جگ چوکڑی ہتھ دستور، دست بدست ونڈ ونڈائیا۔ لیکھا جانے نیڑے دور، دور ڈراڈا ویکھے وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچی کرنی آپ کھائیا۔ ساچی کرنی کرے کرتار، ہر کرتا کھیل کرائیندا۔ انہو پرکاش ہو اُجیار، جوتی جاتا ڈگمگائیندا۔ ویکھنہار سرب سنسار، لکھ چوراسی پھول پھلائیندا۔ وسنہارا دھام نیار، سچکھنڈ ساچے ڈیرہ لائیندا۔ کھلاپاتی میت مُرار، کول نین نین رُشنائیندا۔ ساچا ساقی بن کے یار، سچ پیالہ نام پھلائیندا۔ ناتھ اناتھاں دئے دیدار، سوچھ سروپی روپ دھرائیندا۔ کاغد قلم لکھن پڑھن توں وسے باہر، لبھیاں ہتھ کسے نہ آئیندا۔ محل اٹل اُچ منار، شاہو بھوپ اپنا ڈیرہ لائیندا۔ چارے کوٹ کھول کواڑ، دہ دشا ویکھے وکھائیندا۔ نام اگم وجائے ستار، تندی تند نہ کھئے پلائیندا۔ رسنا جہوا

نہ کھئے گفتار، گفت شنید اپنی کار کھائیندا۔ مُحَبَّت جنائے سانجھا یار، محفل اپنے گھر وکھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ساچا لیکھا آپ مُکائیندا۔ ساچا لیکھا چُکائے آپ، اپنے ہتھ رکھے وڈیائیا۔ جس نوں پیر پیغمبر مندے رہے باپ، نورو نورو نور الاہیا۔ جس دا گر اوتار چدے گئے جاپ، رسنا جہوا ڈھولا گائیا۔ جس دی سکھیا کردے گئے پاٹھ، لوک مات جگت پڑھائیا۔ جس دی سیوا کردے گئے تریلوکی ناتھ، ناتھ اناٹھاں ویکھ وکھائیا۔ سو صاحب پُرکھ سمراتھ، کل اپنی کل پرگٹائیا۔ نرگن نور، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ساچی کرنی آپ کھائیا۔ ساچی کرنی کرے پرہے ایک، دوجا نظر کھئے نہ آئیا۔ ستجگ تریتا بخشے ٹیک، دواپر کلجگ ہوئے سہائیا۔ گر اوتار لیکھے لیکھ، پیر پیغمبر بنت بنائیا۔ نرگن سرگن کرے بیت، پنج تت دئے وڈیائیا۔ ترے گن مایا کھولے بہیت، پردہ اپنا آپ چُکائیا۔ لیکھا جانے دھر دا لیکھ، قلم شاہی پٹی نہ کھئے پڑھائیا۔ دھر سنجوگی کرے بیت، پاربرہم پرہے پرواہیا۔ ویکھنہارا نیتن نیت، پنج نیتر رہیا گھلائییا۔ جس دے پچھے سر پا کے گئے تتی ریت، سو پُرکھ اکال ویس وٹائیا۔ جس دی دھار نانک گوبند کھیڈی کھیڈ، سو کھڑگ کھنڈا نام چمکائیا۔ جس دا نوؤ نوؤ چار لہدے گئے بہیت، اُچے ٹلے پرہت چڑھ چڑھ ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ساچی کرنی آپ کھائیا۔ ساچی کرنی کرے کرتار، قُدرت اپنے ہتھ رکھائیندا۔ جُگ چوکڑی لیکھا وچ سنسار، نت نوت ویکھ وکھائیندا۔ لکھ چوراسی کر پَسار، کھانی بانی ونڈ ونڈائیندا۔ ساچا ہانی اک نرنکار، چھیل چھیلا اپنا رنگ وکھائیندا۔ جوہن متا وڈ شاہکار، شہنشاہ اپنا روپ وکھائیندا۔ محل اٹل کر اُجیار، گھر مندر آپ سہائیندا۔ کلغی توڑا سیس دستار، جوتی جوڑا شبدی میل ملائیندا۔ ساچے گھوڑا شاہ سوار، سولان کلیاں آسن لائیندا۔ نو ست توں وسے باہر، نوؤ چار نظر کیسے نہ آئیندا۔ اک دو دا کھیل نیار، تن چار اپنی گنڈھ پوائیندا۔ پنج چھ ہو اُجیار، ستویں ست پُرکھ نرنجن کھیل وکھائیندا۔ اٹھاں تتاں مارے مار، اپ تیج وائے پرتھی آکاش من مت بُدھ ویکھ وکھائیندا۔ نوؤ در کھولنہار کواڑ، جگت ترسنا ڈیرہ ڈھائیندا۔ دسم دواہری جوت نرنکاری دیا باقی کھلاپاتی کر اُجیار، سچ سمگری اکو اک وکھائیندا۔ امرت بوند سواتی ٹھنڈی ٹھار، نچھر جھرنا کول ناہی آپ جھرائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، پورب لیکھا لیکھے لائیندا۔ پورب لیکھا جائے لگ، جس اُپر دیا کھائیا۔ سو گرُمکھ گرسکھ ہرجن ہربھگت ہنس بنائے کگ،

سوہنگ ہنسا مانک موتی چوگ چُکائیا۔ آتم پر ماتم درس کرائے رَج رَج، پچھلی ترسنا رہے نہ رائیا۔ آگے پڑدہ دیوے کج، سر اپنا ہتھ
 ٹکائیا۔ گھر مکہ کعبہ کرائے حُجرے حج، محراب اِکو اِک سہائیا۔ پروردگار نور نورانہ ہے سچ، سانجھا یار وڈی وڈیائیا۔ شبد نگارہ دو
 جہاناں ناد جائے وِج، تال تلواڑا اِکو اِک وکھائیا۔ سنت سہیلے گرو گرو گر چیلے بھکت بھگوان لے سد، سدا اپنا نام پوائیا۔ کلجگ کِریا کوڑ کُٹمب
 پار کرائے حد، مایا ممتا موہ چُکائیا۔ پاربرہم برہم اِک سُنائے سہاگی چھند، سو بلا اِکو اِک سمجھائیا۔ گھر وچ گھر وکھائے پرمانند، نجانند اِکو
 رنگ رنگائیا۔ سرتی شبدی جوڑی گنڈھ، ساچا میلا میل ملائیا۔ ساچی سیجا بہہ کے گائے اِکو چھند، ٹوں میرا میں تیرا سوہنگ راگ
 الاٹیا۔ دئی دویتی کوڑی کِریا ہومیں ہنگتا ڈھاہے کندھ، جوٹھ جھوٹھ جڑ دے اُکھرائیا۔ جو نانک گویند پُرکھ اکال پایا گھر اند، سو اند
 جن بھگتاں جھولی پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دین دیال سدا بخشنند، ٹھاکر سوامی مہر نظر اُٹھائیا۔ ٹھاکر سوامی
 ساجن میتا، ترے بھون دھنی اپنی دیا کھائندا۔ بھگت دوارا ہر نرنکارا اِک وکھائے ٹھانڈا سیتا، اگنی تت نہ کھئے جلائندا۔ چار جگ دی
 بدلے ریتا، اپنی دھارا آپ وکھائندا۔ لیکھا چُکے مندر مسیتا، مسلہ حق اِکو نام پڑھائندا۔ اِکو اکھ لیکھا جانے اٹھاراں دھیائے گیتا، اٹھ
 دس اپنا بندھن پائندا۔ صاحب ستگر اِک جنائے چرن پریتا، سچ پریتی اِک وکھائندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچی
 کرنی کر وکھائندا۔ ساچی کرنی کرنے آیا، کل کلکی لے اوتار۔ بے پرواہ پھیرا پایا، روپ رنگ تے وسے باہر۔ جگت نیتر نظر نہ آیا، لکھ
 چوراسی در در گھر گھر ہوئے خوار۔ گرمکھ ورلے بوجھ بوجھایا، جس درشن دیوے اگم اپار۔ ایک دوجا بھو چُکایا، چار ورن کھتری
 براہمن شوڈر ویش کرے پیار۔ ہرجن نیتر اِک کھلایا، دوئے لوچن نہ کھئے ادھار۔ ساچا منتر اِک پڑھایا، آتم پر ماتم رسنا جہوا سچ جیکار۔
 ساچا سگن اِک منایا، مندر سوہے سچ دوار۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کھیلے کھیل آپ کرتار۔ ہر کرتا کھیل
 کھلائندا، قُدرت اپنے رنگ رنگا۔ نرگن اپنا ویس وٹائندا، لکھ چوراسی ویکھے تھاون تھان۔ برہمنڈ کھنڈ کھوج کھجائندا، لوآن پُریاں پڑدہ
 لاہ۔ لوک مات پاندھی بن کے آئندا، قدم قدم اپنا رسیا اُٹھا۔ تھکی ماندی سرشٹ سرب اُٹھائندا، ساچا ڈھولا اِکو گا۔ آتم وچھڑی آپ
 ملائندا، پر ماتم اپنی گود بہا۔ ساچی سخی آپ پرنائندا، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچی کھیل رسیا کھلا۔ ساچی

کھیل کرے پرہ آپ، اپنے ہتھ رکھی وڈیائیا۔ جس دی دھارا سوہنگ جاپ، سو سرب جیاں سُکھدائیا۔ گر اوتاراں پیر پیغمبراں تھاپن
 تھاپ، جگ چوکرئی سیو لگائیا۔ کرم کانڈ پلے بٹھ وست پُن پاپ، پرکرتی بندھن اکو پائیا۔ ترے گُن مایا بنائی ساک، پنج تت ناتا جوڑ
 جڑائیا۔ دین مذہب کھول تاک، جگت دروازہ رہیا دکھائیا۔ شبداگم دسدا رہیا بھوکھت واک، گر اوتاراں پیر پیغمبراں ایکا حکم جنائیا۔
 نو نو چار رکھدے گئے آس، نیر نین نین اٹھائیا۔ کون ویلا پرہ پرگٹ ہووے آپ، جوتی جاتا بے پرواہیا۔ لکھ چوراسی جیو جنت اک
 جپائے جاپ، آتم پرما تم سچ پڑھائیا۔ ایتھے اوتھے دو جہاناں بنے سجن ساک، سکلا سنگ نبھائیا۔ جاگت سووت بند کواڑی کھولے تاک،
 بحر کپائی توڑ ٹرائیا۔ وست اموک وکائے ہاٹ، ونج اکو اک کرائیا۔ کلجگ میٹ اندھیری رات، ستجگ سچا چند چمکائیا۔ جن بھگتاں
 دیوے نام دات، سوہنگ اکھر جھولی پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، اپنا کھیل آپ ورتائیا۔ اپنا کھیل کرے سمرتھ،
 ہر گھٹ ویکھے تھاون تھائیا۔ نرگن ہو کے رہیا ٹھ، سرگن ساچا حکم منائیا۔ نرویر ہو کے مارگ رہیا دس، پُرکھ اکال بے پرواہیا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچی کھیل آپ دکھائیا۔ ساچی کھیل کرے ہر کرتا، کرنہار وڈی وڈیائیا۔ نہ جنے نہ کدے مردا،
 جیون جگت نہ کھئے دکھائیا۔ نہ ڈبیا نہ کدے تردا، بھو ساگر نہ کھئے رڑھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچی رچنا آپ
 رچائیا۔ ساچی رچنا رچ بھگوان، ہر کرتا ویکھ دکھائیا۔ کلجگ آنت ہو پردھان، نام پردھانگی اک سمجھائیا۔ بھگت وچھل گِرور گِر دھار
 جن بھگتاں ملے آن، آؤندا جاندا نظر کسے نہ آئیا۔ اندر وڑ کے مندر چڑھ کے گھر دیوے نام دان، باہروں کرے نہ کھئے پڑھائیا۔ کرے کھیل
 نوجوان بھوپت بھوپ راج راجان، شہنشاہ اپنا حکم منائیا۔ گر اوتار ہوئے حیران، پیر پیغمبر نین شرمنا، اکھ سکے نہ کھئے اٹھائیا۔ سچ توفیق
 اک مہبان، رازق رحیم آپ رحمان، رحمت اکو اک دکھائیا۔ شاہ پاتشاہ والی دو جہان، دوئے دوئے اپنی کل پرگٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر،
 آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہرجن ساچے لے ملائیا۔ ہرجن ملاوے آپ پرہ، اپنی دیا کھائیندا۔ کوٹ جنم دے وچھڑے لبھ،
 لکھ چوراسی پھول پھلائیندا۔ جگت کنارہ پار حد، گرو دوارا گرچرن اک دکھائیندا۔ پچھلا ناتا گرمکھ سجن جانا چھڈ، آگے آتم پرما تم میل
 ملائیندا۔ سچ پریتی جانا بجھ، کوڑا رنگ نہ کھئے دکھائیندا۔ ہر مندر بہنا اپنے سچ، دیا باقی کھلا پاتی اکو نور دھرائیندا۔ انحد ناد جائے وج،

انراگی اپنا راگ الاٹیندا۔ امرت جام پیائے مدھ، مدھر دُھن اک سُنائیندا۔ سچ سِنگھاسن بہنا سچ، سِری بھگوان اپنی گود اُٹھائیندا۔ درشن کرنا رَج رَج، سَمکھ اپنا کھیل وکھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، بھگت بھگوان آپ وڈیائیندا۔ بھگت وڈیائی دیونہارا، ایک ایک ایک اکھوائیا۔ جگ چوکڑی کر پَسارا، لیکھا جانے بے پرواہیا۔ کلجگ کلکی لے اوتارا، کل اپنا ویس وٹائیا۔ سمبل ویکھے دھام نیارا، محل اٹل اک رُشنائیا۔ گوبند میتا پُرکھ اکالا، اپنی کار کھائیا۔ سَت دُلارا جگت دلالا، ونج اِکو ہِٹ وکھائیا۔ سیوادار کال مہاکالا، حُکمی حُکم اک سمجھائیا۔ بھگت دوار سچّی دھرمسالالا، دھرم دوار ملے وڈیائیا۔ جس گرہ وسے دین دِیالا، سو تھان سوہا پائیا۔ لیکھا جانے شاہ کنگالا، اوچ نیچ نہ ونڈ ونڈائیا۔ پھل لگائے کایا ڈالا، پھل ٹاہنی ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، جن بھگت دے وڈیائیا۔ جن بھگت تیرا وڈ پرتاپ، پرتیندھ ہر جنائیندا۔ وشن برہما شو سُنن تیرا جاپ، نیتر سرون دھیان سرب لگائیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر اک دوجے تون رہے اکھ، ہولی ہولی سرب بلائیندا۔ نیتر کھولو اُٹھو ویکھو پاربرہم پت پریشور جن بھگتاں بنیا ساک، ستگر سجن اِکو نظری آئیندا۔ دو جہاناں سِری بھگوانا کٹ کے اپنی واٹ، بھگت دوارے سوہا پائیندا۔ کھیوٹ کھیٹا بن کے پتن ملیا گھاٹ، ماہی اپنی دھار چلائیندا۔ نرگن سرگن دیوے ساتھ، سگلا سنگ نبھائیندا۔ ستجگ دھارا دے اِکو جاپ، سوہنگ منتر سچ پڑھائیندا۔ جس جیبا تس رہے نہ کوئی سنتاپ، رائے دھرم آنت نیڑ نہ آئیندا۔ لوک مات کرے پوت پاک، پُنیت، اپنی دھار وکھائیندا۔ جوئے بھاوے تون لَوے راکھ، مہر نظر آپ اُٹھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، جگت وچھنے میل ملائیندا۔ جگت وچھنے مٹے وچھوڑا، وچھڑیاں میل ملائیا۔ مٹکھاں چن سُنائے کورا، اِکو اک ناد وجائیا۔ جن بھگتاں دیوے شبدی گھوڑا، نام ڈوری ہتھ پھڑائیا۔ اندر وڑ کے دوارے کھڑ کے آتم پرما تم بنائی جائے جوڑی جوڑا، جگت رنڈیا رہن کھئے نہ پائیا۔ جس دا منتر اِکو پھورا، فُر نے سارے بند کرائیا۔ گرُمکھاں کہے تون میرا میں تورا، تورا مورا ونڈ نہ کھئے وکھائیا۔ ہر بھگت کہن پرہ تیری لوڑا، تڈھ پن ہوئے نہ کھئے سہائیا۔ سِری بھگوان کہے پن بھگتاں میرا کوئی نہ بانکا چھوہرا، چھیل چھبیل نظر کھئے نہ آئیا۔ اک دوجے نال بجھی ڈورا، پریم تند اِکو پائیا۔ کلجگ آنت نہ ہوئے وچھوڑا، وچھڑیاں اپنے نال رکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل

ساچا ہر، ہر کرنی آپ کھائیا۔ بھگت سہیلے ویکھے مات، متا اپنے نال پکائیا۔ جنہاں لہی میری ذات، تنہاں اپنا آپ ظاہر کرائیا۔ ست وست پرہ دیوے دات، اٹلڑی آپ ورتائیا۔ چرن کول ہر اکو نات، گر اوتار پیر پیغمبر دئے جوڑ گئے سمجھائیا۔ صاحب سوامی جنہاں دے ساتھ، تنہاں لکھن پڑھن دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ لیکھا چک جائے پوجا پاٹھ، تیرتھ تٹ نہاؤن کھئے نہ جائیا۔ تنہاں کایا مندر اندر پوری کرے آس، پُرکھ ابناسی پھیرا پائیا۔ لیکھے لائے پون سواس، سواس سواساں نال ملائیا۔ جو گرمکھ ہر ستگر ہویا داس، تس دیونہار وڈیائیا۔ پار اتارے اپنے گھاٹ، بیڑے ساچے نام چڑھائیا۔ نام چولی کدی نہ جائے پاٹ، دُرمت میل نہ لاگے رائیا۔ جو جن وکے ستگر ہاٹ، تنہاں کرتا قیمت آپے پائیا۔ کلجگ آنت سری بھگونت جن بھگت بنائی اک جماعت، ضامن اکو نظری آئیا۔ نہ کوئی موٹ نہ وفات، فتویٰ سکے نہ کھئے سنائیا۔ اکو وار پیائے آب حیات، رس اکو اک سمجھائیا۔ ویکھ وکھائے کائنات، قادر کرتا اپنی کار کھائیا۔ جن بھگتاں کہے آپ شاباش، گرمکھ تیری وڈ وڈیائیا۔ جس پرہ ملن دی رکھی آس، کوڑا ناتا جگت تڑائیا۔ سو گرمکھ اُچے ساچی شاخ، شہنشاہ اپنے نال رلائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، بھگت بھگوان اکو لیکھا بن ویکھیاں ہوئے بہرم بھلیکھا، بھانڈا بہرم سریشٹ سبائی رہیا بھٹائیا۔ جنہاں دسیا اپنا بھیتا، اندر وڑ کے پردہ لاپسیا۔ سو دُور ڈرائے نیرن نیرے گھر بیٹھے کرن ساچا ہیتا، آتم آنتر دھیان لگائیا۔ ستگر ساچا سب دا لائے لیکھا، لیکھا اپنی جھولی پائیا۔ نرگن ہو کے بنیا نیتا، نر نرنکار ویس وٹائیا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جگ چوکرئی جنم کرم دے وچھڑیاں رکھے چیتا، چیتن دھار ہر نرنکار اہل بھل کدے نہ جائیا۔

* ۱۵ ہاڑ ۲۰۲۰ یکرمی امرجیت سنگھ دے نوٹ دربار وچ جیٹھووال *

مُن نارد رہیا نچ، اپنی خوشی وکھائیندا۔ پرہ کریا کری سچ، ساکھیات ویس وٹائیندا۔ دو جہان ویکھیا ٹھ، برہمنڈ کھنڈ کھوج کھجائیندا۔ چار جگ جو دھارا رہیا دس، دہ دشا حکم ورتائیندا۔ سو صاحب ہو پرگٹ، نرگن نور نور اُپائیندا۔ کریا کر پُرکھ سمرتھ، سری بھگوان اپنا آسن لائیندا۔ وست امولک اکو ہتھ، دُھر دی دات آپ ورتائیندا۔ ست دھرم دا کھول ہٹ، ونج اکو اک کرائیندا۔

جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچی کرنی اپنے ہتھ رکھائیندا۔ نارد مَن پھڑ ستار، مات سُستی ویکھ وکھائیا۔ راگ چھتیسسا جس دی دھار، سو صاحب بے پرواہیا۔ جس دے اندر میری گفتار، باہر اکو رنگ وکھائیا۔ جس دا حُکم سچا پیار، پِرتی اکو اک بندھائیا۔ جس دا کھیل اگم اپار، بے آنت بے پرواہ اکھوائیا۔ سو پُرکھ نرنجن لے اوتار، نرگن نور جوت دھرائیا۔ ساچا کھیڑا کر آباد، گھر اکو اک وسائیا۔ جن بھگتاں دیوے داد، ناؤں نرنکارا جھولی پائیا۔ بن کھادیاں آوے سواد، رس آتمک اک سمجھائیا۔ جس رچنا رچی آد، سو کرتا ویکھن آئیا۔ جس دا دو جہان وجے ناد، گر اوتار رہے جس گائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچی کرنی آپ کھائیا۔ نارد کہے پرہ میری ستار، تیرے پریم تند بندھائیا۔ دوس زین کرے پکار، اچی کوک کوک سنائیا۔ آمل سانجھے یار، در اکو آس رکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہر نظر اٹھائیا۔ نارد کہے میں دھرنیشر، تیرے اُتے دھیان لگائیا۔ تُوں ٹھاکر صاحب سچا ایشر، ایشور اپنا بھیو چُکائیا۔ تیرا ناؤں جگت جگدیشر، جگ داتا وڈ وڈیائیا۔ تیرے حُکمے اندر تیشر، جُگ جُگ دھونیاں تن خاک لگائیا۔ تُوں وسیں ہر گھٹ بھیتر، نرگن نظر کیسے نہ آئیا۔ نت نوت تیری اگمی ریتر، ریتیان آپ ہو جائیا۔ جُگ چوکری کوٹن پیتن، صدی سدوی کوئی رہن نہ پائیا۔ ستجگ تریتا دواپر کلجگ گر اوتار پیر پیغمبر تینوں اڈیکن، نت اپنا دھیان لگائیا۔ کون ویلا پرہ پرگٹ ہووے لاشریکن، ابھیو اکو اک جنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہار سدا وڈیائیا۔ نارد مَن بن ملنگ، اپنا قدم رہیا اٹھائیا۔ کھیلے کھیل سورا سربنگ، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ تپے کدے بدن ننگ، اوڈھن نظر کھئے نہ آئیا۔ سچ ستار وجے تند، تُو ہی تُو راگ الاٹیا۔ در درویش بن بھکاری منکے منگ، خالی جھولی آگے ڈاہیا۔ تیرا کھیل سورے سربنگ، شہنشاہ سنگ نہ کھئے رلاٹیا۔ جُگ چوکری مانیا تیرا اند، تیری کھیل وچ سمائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہار سدا وڈیائیا۔ نارد مَن رووے ہسے، اپنا تال جنائیا۔ جس پردے پرہ میرا وسے، تس دا بھیو کھئے نہ پائیا۔ لیکھا لیکھ نہ کوئی لیکھ، لیکھت وچ کدے نہ آئیا۔ جگت نیتر کیسے نہ دسے، بھرے بھلی سرب لوکائیا۔ جگت کہانی جگت وارتا پڑھدی رہی قصے، قسمت اپنی سکے نہ کھئے بدلائیا۔ نر نرنکار نرویر پُرکھ اکال کیسے نہ آیا حصے، کوڑا بندھن سرب رکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اچرج کھیل آپ ورتائیا۔ نارد مَن

ویکھ ویکھ کدے، آپ اپنی خوشی منائیندا۔ صاحب سنگر سچ پریتی اکو سچھے، جن بھکتاں میل ملائیندا۔ لیکھا جانے آتر آتم گجھے، بھو ابھیدا اپنے ہتھ رکھائیندا۔ سچ پریم جو جن لُجھے، تنہا اپنا رنگ رنگائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی آپ کھائیندا۔ ساچی کرنی ویکھ بھگونت، نارد حیرانی اکو چہرے چھائیا۔ میں ویکھیا کھیل تیرا جگا جگنت، جگ چوکرئی سیو کھائیا۔ کلجگ آنت تیری مہا بے آنت، آنت کہن کھئے نہ پائیا۔ لکھ چوراسی وچوں گرمکھ سہیلے لبھے سنت، گرسکھ اپنے نال ملائیا۔ بودھ اگادھا نام جنایا گڑھ توڑیا ہومیں ہنگت، ہنگ برہم اکو رنگ وکھائیا۔ شبد دھار کر پیار میل ملایا پورب سنگت، لہنا لہنے جھولی پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار سدا وڈیائیا۔ نارد کہے میں ہویا حیران، ہر کا بھو کھئے نہ آئیا۔ جگ چوکرئی سرب پچھتان، پسچاتاپ کرے لوکائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر نت نت منگدے گئے دان، پرہ آگے جھولی ڈھپیا۔ سدا سدا دیونہار آپ بھگوان، بھگون اپنی دیا کھائیا۔ ستجگ تریتا دوپر کلجگ جئاؤندا ربیا اک گیان، گیان دھیان نال ملائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی آپ کھائیا۔ نارد کہے پرہ کا لیکھا، سمجھ کھئے نہ آئیا۔ کلجگ آنت جن بھکتاں کرے ہیتا، ہتکاری اپنا میل ملائیا۔ اندر وڑ کے راتیں ستیاں دے بھیتا، انہو اپنا کھیل وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ نارد کہے پرہ میرے ٹھا کر، کی تیری وڈیائیا۔ جگ چوکرئی بنیا ربیا تیرا چاکر، در آ ناچ وکھائیا۔ مینوں آجے نہ دتا آدر، کر پیار نہ کول بہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا سچ ور، تیری ملے سچ سرنائیا۔ نارد کہے میں رکھی آس، آسا آسا وچوں پرگنائیا۔ کون ویلا پرہ رکھے پاس، اپنی گود بہائیا۔ سیوا کراں بن داسی داس، سیوک روپ وٹائیا۔ در گھر ساچے اُچے اکو شاخ، پت ڈالی اک مہکائیا۔ پت پریشور سچ سوامی بنے باپ، پتا اکو اک جنائیا۔ نت نوت رکھے یاد، اہل بھل کدے نہ جائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ ملے تیری سرنائیا۔ نارد کہے پرہ میں تیرا بچھ، برہما انگ نہ کھئے لگائیا۔ تیری مہر ہوواں سچا، میری چلے نہ کھئے چٹرائیا۔ تیرے حکمے اندر بنیا کچا، چاروں کنت پھیرا پائیا۔ بن ملنگ در در نچا، نٹو اپنا سانگ وکھائیا۔ تیرا مارگ جگ چوکرئی دسا، ساچی سیکھیا اک درڑائیا۔ اکو دھرو لگا اچھا، اچھی طرح دتی وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جگ جگ

تیرا کھیل ویکھ وکھائیا۔ تیرا کھیل ویکھیا پرہ میرے، در تیرے سپس جھکائیا۔ جگ چوکڑی دیندا رہوں گیڑے، گیڑا حکم وچ بھوائیا۔
 نت نوت کردا رہوں نیڑے، دو جہاناں جھگڑا آپ چکائیا۔ بھگت بھگوان وسوئدا رہوں کھیڑے، گھر مندر ڈیرہ لائیا۔ کلجگ آنت میں
 وی آنت آ وڑیا تیرے ویہڑے، پرہ اکو آس رکھائیا۔ اتم لہنا چکے نیڑے، دُور دُراڈا پندھ مکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا
 کر، دیونہار سچی وڈیائیا۔ سِری بھگوان وڈ مہربانا، مہر نظر اٹھائیندا۔ دُھر سندیس دئے بھگوانا، سِری بھگوان آپ سمجھائیندا۔ نارد
 تیرا پریم پروانا، پریم پُرکھ دیا کھائیندا۔ کل اتم ویکھے مار دھیانا، مہربان دیا کھائیندا۔ ساچی سیکھیا کر پروانا، دُھر سندیسہ آپ لائیندا۔
 ست دھرم دا بٹھ گانا، کوڑی کِریا میٹ مٹائیندا۔ تند ستار اک وکھانا، رباب اکو بنت بنائیندا۔ نام سرنگا آپ بلانا، کِلی بٹھ نہ کھئے
 لگائیندا۔ رسنا جہوا نہ گائے گانا، بتی دند نہ صفت صلاحیندا۔ گھر مندر سوہے مکانا، محل اکو اک رُشنائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر،
 آپ اپنی کِریا کر، نارد مَن آپ جنائیندا۔ نارد مَن ایہ ویہڑا نہیں میرا، پاربرہم پرہ آپ جنائیا۔ ایہ بھگت دوارا بھگتاں ڈیرہ، پرہ سیوک
 رُوپ وٹائیا۔ جگ چوکڑی جو کردا رہیا ہیرا پھیرا، اچھل چھل اپنی کار کھائیا۔ سو اتم آیا کرن حق نیڑا، حقیقت ویکھے تھائوں تھائیا۔
 دُور دُراڈا پندھ مُکائے نیرن نیرا، واٹ کھئے رہن نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اکو دیونہار وڈیائیا۔ بھگت دوارا بھگتن
 رنگ، سو صاحب آپ جنائیندا۔ بھگتاں آگے نارد منگ، ساچی سیکھیا اک درڑائیندا۔ تیرے نال اوہ کرن سنگ، ساچا سنگ بنائیندا۔
 تیرا لیکھا چکے ملنگ، تیری چال پچھلی آپ بدلائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچی سیکھیا اک سمجھائیندا۔ صاحب
 سلطان میری پچھلی عادت، پرہ میرے مینوں سمجھائیا۔ مینہوں کری نہ جائے تیری عبادت، بیٹھ دھیان نہ کھئے لگائیا۔ تیرا لیکھا ظاہر
 باطن، اندر باہر تیری سرنائیا۔ تُوں صاحب سوامی کھلاپتن، پت پتوتنا ناؤں دھرائیا۔ جوت اکالن دیوے ساتھن، سکلا سنگ نہائیا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا وست دے ورتائیا۔ میں وست حق ورتاواں گا۔ تگ تگ کے جھولی پاواں گا۔ گُرمکھ
 گُرسکھ اپنے کول رکھ، راکھی ساچی آپ جاناں گا۔ توہے مارگ دیواں دس، ساچا راہ اک پرگٹاواں گا۔ جن بھگتاں چرنی ڈھٹھ، در اکو
 اک وکھاواں گا۔ چار کُنٹ نہ ایویں ٹپ، کوڑی کِریا میٹ مٹاواں گا۔ لوک مات پہلی وار پُرکھ اکال دا کھلیا ہٹ، بن دماں ہٹ چلاواں

گا۔ جو آئے سو لاہا جائے کھٹ، خالی پھیر نہ کھئے پرتاواں گا۔ جو ویکھے میرے بھگتاں مت، سو مت پچھلی آپ گواواں گا۔ آنتر دے دھیرج جت، ست سنتوکھ اک درڑاواں گا۔ چار ورن کر اکٹھ، اکو رنگ رنگاواں گا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا مارگ اک جناواں گا۔ ساچا مارگ اک لگاویگا۔ پرہ اپنی دیا کماویگا۔ بھگت بھگوان ویکھ وکھاویگا۔ نارد من تیری پکار سن، تیرا درد ونڈاویگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، جن بھگتاں وچ بہاویگا۔ جن بھگتاں کول ساچا بہنا، سو ستگر آپ جنائیا۔ نت نوت درشن نیناں، نیتر نین دئے وڈیائیا۔ پُرکھ اکال دا شبدی کہنا، رسنا جہوا نہ کھئے بلائیا۔ سچ مقام اکو رہنا، محل اٹل اک رُشنائیا۔ سدا سدا سد دیوے دینا، جھولی ساچے نام بھرائیا۔ کوڑی کریا کیسے نہ وینا، گُرم ت اک درڑائیا۔ چار ورن دا اکو سینا، سجن داتا بے پرواہیا۔ نام کنگن پائے کہنا، بستر بھوشن اکو اک سہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سدا سدا ہوئے سہائیا۔ نارد من تیرا بھگتاں جوڑ، کل آنت بھگونت کرائیا۔ چار گنٹ نہ پاؤنا شور، بانکے چھوہرے آپ سمجھائیا۔ نچن ٹپن تیری بدل دیوے تور، ثرت اپنا حکم منائیا۔ جن بھگتاں آگے چلے نہ تیرا زور، جورو زر دوویں شرمائیا۔ کرے پرکاش اندھ گھور، جوتی جوت نور رُشنائیا۔ ہتھ پکڑے ساچی ڈور، تندی اکو گنڈھ وکھائیا۔ چڑھے اگم اپنے گھوڑ، راساں اپنے ہتھ اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، مہربان کھیل کھلائیا۔ نارد من ویکھ اپنی بودی، پاربرہم دیا کمائیا۔ سری بھگوان بنیا کھوجی، کلجگ اتم وپس وٹائیا۔ منگ کھان دی جائے روزی، ساچی کیرت اک سمجھائیا۔ کرے کھیل پرہ آپے چوجی، پریم اپنی دھار بندھائیا۔ نرگن ہو کے بنیا مؤجی، مجلس اپنا نام وکھائیا۔ جس دی کھیل کیسے نہ سوچی، سمجھ سکے کھئے نہ رائیا۔ تیس دی مہر نظر اکو بہتی، دو جہاناں پار کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سد ویکھے تھاؤں تھائیا۔ نارد من سن ہر اپدیش، اپاں ہر جس گائیا۔ پرگٹ ہویا اک نریش، نر زنکار پھیرا پائیا۔ جس دی مہا گاؤندے برہما وشن شو مہیش، میخاسر سیس جھکائیا۔ تیس صاحب نوں اک آدیس، نیوں نیوں لاگاں پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچی کرنی آپ کمائیا۔ ساچی کرنی کرے پرہ ایک، اکل کل دھاری کھیل کرائیندا۔ سرب جیاں پرہ رہیا ویکھ، گھٹ گھٹ ڈیرہ لائیندا۔ نرگن ہو کے دھریا بھیکھ، سرگن راہ جنائیندا۔ وسنہارا سچکھنڈ دیس، سمبل اپنا

نور پرگنائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی آپ کمائیندا۔ سُن نارد بن سُنیتا، سو صاحب آپ جنائیا۔ نام دان وڈ گنی گنیتا، کہن کتھن کھئے نہ جائیا۔ سچ دوار ٹھانڈا سیتا، اگنی تت نہ کھئے بُجھائیا۔ پریم پریتی اندر جانے سچ پریتا، پریتم بھیو ابھید رہیا جنائیا۔ شاہ پاتشاہ بنے نیچن نیچا، اوچو اوچ آپ ہو جائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اٹھائیا۔ نارد ویکھ ہر کے بھگت، جنہاں ملی مات وڈیائیا۔ ہونے اُجیار کلجگ جگت، پرہہ جگت ملی وڈیائیا۔ سچ دوارے آئے پرت، کوڑا نانا توڑ تڑائیا۔ چنتا غم نہ کوئی ہرکھ، سوگ نیڑ نہ لاگن پائیا۔ تیرے دوارے تیرا لوچن درس، نیتز نین نین اٹھائیا۔ مہربان ڈونگھے ساگر گہر گمبہر امرت میگھ برس، ساچا میگھلا سیوا لائیا۔ برہوں وچھوڑے اندر درویش رہے تڑپھ، بھٹکنا سکے نہ کھئے مٹائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، گھر ساچے وجے ودھائیا۔ گھر ساچے ودھائی وجے ہمیش، خوشی غمی نہ کوئی رکھائیندا۔ تخت نواسی اک نریش، نر نرنکارا حُکم ورتائیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر تھوڑا تھوڑا دسے بھیت، مارگ لوک مات جنائیندا۔ بن قلم شاہی لکھ لکھ لیکھ، بن کاغد حُکم ورتائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی آپ کمائیندا۔ کرنی کر کے بنیا بھگوان، کرتا اپنا نام وڈیائیا۔ داتا بن کے دیوے دان، دانی اکو اک اکھوائیا۔ بدھاتا بن کے کرے پروان، اچھیا بھچھیا آپ سہائیا۔ صاحب بن کے بنے کاہن، لکھ چوڑاسی گوپی مات پرنائیا۔ سکھیا کر کے بنے رام، رمیا اپنا ناؤں درڑائیا۔ نارد برہمے دیوے گیان، باراں اکھشر کرے سچ پڑھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی دئے جنائیا۔ ساچی کرنی کری جگ چار، چوکرئی ویس وٹائیا۔ کلجگ آنت نر نرنکار، نرگن نور جوت رُشنائیا۔ سجن ٹھگ ویکھ یار، چور کوڑیار پھول پھلاٹیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگت رہیا صالحیا۔ نارد مَن بھگت پیار، پریم پُرکھ سمجھائیا۔ بھگتاں اندر میرا دیدار، باہروں نظر کیسے نہ آتیا۔ نرگن دیوا نرگن باقی نرگن کھلاپاتی کرے اُجیار، نرگن نور ظہور رُشنائیا۔ نرگن ساتھی سکلا سنگ نبھائے وچ سنسار، سرگن اپنی گنڈھ پوائیا۔ کلجگ آنت کھیل اپار، پریتم اکو اک سمجھائیا۔ بن بھگت نہ کوئی میت مُرار، سجن نظر کھئے نہ آتیا۔ جو ساچے بھگتاں کرے نمسکار، تس ملے مان وڈیائیا۔ نارد اٹھ کر دیدار، گرُمکھ بیٹھے چائیں چائیا۔ نارد کہے میرا لیکھا لیکھا رُوداس چار، چم درشٹی نظر کھئے نہ آتیا۔ آنتر اکو اک پیار، پریم لہر لہرائیا۔

ڈبڈے ویکھے جُگ چوڑی چار، پار کنارہ ہتھ نہ کیسے آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں ہوئے آپ سہائیا۔ جن بھگت سہیلا میرا ست، جن جنی آپ اکھوائیا۔ سچ پریت نبھائے ابناسی اچت، چیتن اپنی دھار جنائیا۔ کلجگ سوہے سہنجی رت، رت رٹری دئے وڈیائیا۔ دھن بھاگ جس پتا ملیا پت، پتا پرکھ اکال پھیرا پائیا۔ سو گرمکھ جائے مات کیوں رُس، جس رُسیاں آپ منائیا۔ جو میرا سو بھگتاں دتا سب کچھ، کچھ ہتھ نہ رکھیا رائیا۔ در دوارے آکے گرمکھاں کولوں پُچھ، کون ویلا پرہے میلانے ملایا۔ ویکھیں آنت نہ بہیں چُپ، چُپ کیتیاں کوٹن کال وہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار سرب اکھوائیا۔ نارد کہے میں منگاں دان، در آکے جھولی ڈاہیا۔ بالی بڈھ بڈھ انجان، وویکی روپ نہ کھئے وٹائیا۔ تیری صاحب نہ آئی پہچان، پہچان بے پہچان میری تیری بے پرواہیا۔ کر کرپا بخش اپنا دھیان، نج نیتر دئے کھلائییا۔ ساچے بھگتاں سنگ کر پروان، آرزو اکو اک جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سچ سندیسہ دیوے آن، اتم لیکھا چُکے جہان، ہرجن پرہے اپنی سرن رکھائییا۔

* ۱۶ باڑ ۲۰۲۰ یکرمی دربار وچ جیٹھووال *

گرمکھ شہیدی ستگر چرن، جنم ملے وڈیائیا۔ جینودیاں جگ سکھے مرن، مریاں جیوت روپ وٹائیا۔ صاحب ستگر ترنی ترن، تارنہار اک اکھوائیا۔ سنت سہیلے آیا پھرن، بے پرواہ پھیرا پائیا۔ ساچی گھاڑن آیا گھرن، گھاڑت گھڑے اپنی دیا کھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائییا۔ گرمکھ شہیدی ستگر سنگ، گر پورا آپ جنائیا۔ سچ دوارا آئے لنگھ، گھر ملے مان وڈیائیا۔ در درویش ہو کے نچے وانگ ملنگ، بلھے شاہ بیٹھا ڈھیریاں ڈھاپیا۔ صاحب سلطان جنہاں چاڑھے رنگ، مہر نظر اٹھائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی دیا آپ کھائیا۔ گرمکھ شہیدی ستگر اوٹ، اوٹ اک اکال جنائیا۔ سچ نگارے لگے چوٹ، نام تال وجائییا۔ نام بھنڈار دیونہار اتوٹ، اٹٹ آپ ورتائییا۔ جنہاں اندر رکھی اپنی جوت، تنہاں اپنا روپ وٹائیا۔ گر گوبند سورا

حاضر حضورا کيسرى پگڙياں اُتے هووے موہت، مُحبت اِکو اِک رکھائيا۔ نانا توڙ لکھ چوڙاسى لوک، پرلوک چرناں هيٺھ دبائيا۔ اِکو گا اگم سلوک، ٺون ميرا ميں تيرا نانا بدھاتا جوڙ جڙائيا۔ بهگت دوارا ويڪھ ساچا کوٽ، قلعے بنڪ دئے وڏيائيا۔ جس درشن ٺون گر اوتار پير پيغمبر ربه لوچ، سو درس ديدار، گرمکھاں آپ کرائيا۔ جگ چوڪڙي جس دى کيسه نه آئي کھوج، کھوجت کھوجت تهڪي سرب لوکائيا۔ تس چرن دوارے غريب نمانے مانن موع، نچن ٺپن گدن واہو دابيا۔ جنم مرن دا چڪيا سوگ، پرہ مليا بے پروا بيا۔ سوچھ سرؤپي ديوے درس اموگھ، گرہ بيٺھا نظري آيا۔ چار جگ نو نو چار جس دا کيسه نه لبھيا چوج، چوجي پريتم اپني کار کمائيا۔ جن بهگتاں اپنے سر تے چڪے بوجھ، گرمکھه بولے بهار ناچ نچائيا۔ لکھ چوڙاسي وچون برجن ساچے دتي ہوش، بهيو ابھيد آپ کھلايا۔ پريم پريتي نام خماري چڙھيا جوش، اڏي تال جگت وجائيا۔ نرگن اندر وڙيا آپ خاموش، ہوئي ہوئي رھيا سمجھائيا۔ جوتي جوت سرؤپ ہر، آپ اپني کريا کر، ساچي کھيل آپ کرائيا۔ گرمکھه شھيدي ميلا شھنشاہ، ہر ديونہار وڏيائيا۔ رھبر مليا اِک خدا، خدي اندرون باہر کڏھائيا۔ رام ہو کے گيا سما، رحمت اپني نظر ٺڪائيا۔ غلام ہو کے گيا آ، در درويش پھيرا پائيا۔ نيواں ہو کے سيس جھکا، بهگت دوارے مان وڏيائيا۔ ڏردا ڏردا اندر بيٺھا آ، آپ اپنا مکھه چھپائيا۔ پچھه گرمکھه سجن سنت سھيلے اپنا رنگ ربه وکھا، گر اوتار پير پيغمبر ويڪھن چائين چائيا۔ جس مؤت نه لکھ چوڙاسي لئي کھا، پچيا کھي رهن نه پائيا۔ سو لاڙي گرمکھه جيودياں مات ربه پرنا، سترگر پورا سگن منائيا۔ اتم ليکھا چڪے صاحب ملے آ، نرگن اپنا پھيرا پائيا۔ جوتي جوت سرؤپ ہر، آپ اپني کريا کر، ديونہارا ساچا ور، ہرجن ہر بهگت ساچے سنت سدا اپنا رنگ وکھائيا۔ سچکھنڊ دوار کہے پرہ سني فرياد، اتم آسا پور کرائيا۔ نت نوت جو دیندا رھيا داد، وست امولک اِک ورتائيا۔ دو جھاناں کدا رھيا جو راج، شاہو بھوپ سچا شھنشاہيا۔ نرگن نروير جو سازن رھيا ساز، کرتا پُرکھ بے پروا بيا۔ شبد راگ جو سناوندا رھيا آواز، دهن اپني آپ پرگنائيا۔ سرگن نرگن ہو کے دیندا رھيا داج، پنج تن وند وندائيا۔ جوتي جوت سرؤپ ہر، آپ اپني کريا کر، ساچي کھيل آپ وکھائيا۔ سچکھنڊ کہے ميرا جاگيا بھاگ، وڏبھاگي ہويا سھائيا۔ اتم رکھي آپ لاج، سري بھگوان ہو سھائيا۔ لوک مات کر پرکاش، ديونہار وڏيائيا۔ چري وچھنے پئي آس، آسا پور کرائيا۔ ساچے گرہ پاوے راس، نور ظھور کر رُشنايا۔ جوتي جوت

سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہر نظر آپ اُٹھائیا۔ سچکھنڈ دوار کہے میرا بھگوان، سو پُرکھ نرنجن دیا کھائیا۔ ہر پُرکھ نرنجن ہو
 مہربان، سر میرے ہتھ کھائیا۔ ایکنکار مار دھیان، گھر ساچا دئے سہائیا۔ آد نرنجن ہو پردھان، نرگن نور کرے رُشنائیا۔ ابناسی کرتا
 نوجوان، شاہ پاتشاہ اپنا حُکم ورتائیا۔ سِری بھگوان گن نِدهان، گنوتنا گن اپنا دئے سمجھائیا۔ پاربرہم پرہ منگے دان، گھر ساچے الکھ
 جگائیا۔ آد پُرکھ سچ نشان، اکو اک اپنے ہتھ اُٹھائیا۔ ستجگ تریتا دواپر کلجگ بیتیا وچ جہان، نو نو چار پندھ مَکائیا۔ جوتی جوت
 سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچی کھیل آپ کرائیا۔ سچکھنڈ دوار کہے میرا محبوب، دیونہار وڈیائیا۔ اک سہائے سچ عرُوج، عرش
 فرش چرناں ہیٹھ دبائیا۔ نام جنائے سچ درُود، حضرت کرے اک پڑھائیا۔ دو جہان بے نظیر حدُود، نظر کیسے نہ آئیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر
 رکھ محدود، حُکم اکو اک ورتائیا۔ بھیو ابھید اگم اتھاہ الکھ اگوچر کھئے نہ سکیا بوجھ، آنت کہن کھئے نہ پائیا۔ سچ پِرتی اندر سرگن ہو کے
 گئے جھوجھ، نرگن نرگن وچ سائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ سچکھنڈ دوار کہے میرا چڑھیا
 چاؤ، چاؤ گھنیرا اک جنائیا۔ پُرکھ ابناسی پکڑے باہوں، آپ اپنی دیا کھائیا۔ سچ دوارا وسائے ایکا تھائوں، تھان تھنتر اک سہائیا۔ نام
 نِدهان سِری بھگوان ساچا ڈھولا ایکا گاؤ، گھر گمبھیر صفتی صفت صلاحیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سد دیونہار
 وڈیائیا۔ سچکھنڈ دوار کہے موہے آیا ہاسا، سوہنی خوشی وکھائیا۔ جگ چوگڑی دُور دُراڈا دو جہانان وینہدا رہیا تماشا، چوڈاں لوک
 چوڈاں طبق چرناں ہیٹھ دبائیا۔ گر اوتاراں پیر پیغمبران دُھر دی دھار دسدا رہیا خلاصہ، دُھر دی بانی بان لگائیا۔ آپ وسدا رہیا آس
 پاسا، اچھل اچھل اپنی کھیل وکھائیا۔ نرگن ہو کے سرگن پاؤندا رہیا راسا، گوپی کابن ناچ نچائیا۔ لہنا دینا دیندا رہیا پون سواسا، رسنا
 جہوا نال ملائیا۔ آتم پرماتم کردا رہیا پوری آسا، جگت ترسنا میٹ مٹائیا۔ جن بھگتاں دیندا رہیا بھرواسا، چرن کول سچی سرنائیا۔ کردا
 رہیا کھیل پُرکھ ابناسا، ابناسی اپنا پڑدہ لاییا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہر نظر آپ اُٹھائیا۔ سچکھنڈ کہے میرا وسیا
 گھر، گھر ساچے وچی ودھائیا۔ پُرکھ ابناسی ساچے تخت بیٹھا چڑھ، تخت نواسی اکو نظری آئیا۔ نرہوؤ ہو کے چکایا بھے ڈر، بھیانک رُوپ
 نظر کھئے نہ آئیا۔ آد پُرکھ اپرمپیر سوامی جس لگائی میری جڑ، سو اتم پت ڈالی ویکھ وکھائیا۔ پرگٹ ہو نرائن نر، کل کلکی کار کھائیا۔

سچ دروازہ درویش کھول در، دردی دردیاں درد وندائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر جس صاحب لیاندے پھڑ، پھڑ بابوں رہیا بیٹھائیا۔ سو اکھر وکھر ساچا ڈھولا رہے پڑھ، تُوں میرا میں تیرا تیرا میرا اکو راگ الاٹیا۔ صاحب ستگر دو جہاناں ٹھاکر سوامی پُرکھ اکال ویکھے کھڑ، دو جا نظر کھئے نہ آٹیا۔ نہ چوٹی نہ کھئے جڑ، آد آنت کہن کھئے نہ پائیا۔ کرتا پُرکھ کرنیہارا اپنی کرنی رہیا کر، بے پرواہ سچا شہنشاہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ساچا رنگ آپ وکھائیا۔ سچکھنڈ دوار کہے میرے جاگے بھاگ، ہر اپنی دیا کھائیا۔ پُرکھ اناسی میرے مندر جگایا چراغ، تیل باقی سنگ نہ کھئے رکھائیا۔ بودھ آگادھ وجایا ناد، رسنا جہوا بتی دند نہ کھئے پلاٹیا۔ شبدی ست گردیو سوامی کرے لاڈ، چتر بیج اپنا کھیل وکھائیا۔ آد شکت رچ رچ کاج، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، سد دیونہار وڈیائیا۔ سچکھنڈ کہے میرا قادر کریم، مہربان دیا کھائیا۔ جس دی منزل اک عظیم، عالیشان نظر کیسے نہ آئیندا۔ جس جگ چوکڑی کیتی تقسیم، دو جہاناں وند وندائیندا۔ جو گر اوتاراں پیر پیغمبران کدا رہیا تلقین، دُھر فرمانا حکم سنائیندا۔ سو صاحب ستگر بنہار آپ مسکین، آپ آپا بھیٹ چڑھائیندا۔ ساچے اسو پاکھر پائے زین، دلدل اکو اک اٹھائیندا۔ لیکھا جانے لوک تین، اُون گون ترے بھون چرناں بیٹھ دباٹیندا۔ جس دا نظر نہ آئے کیسے سین، صفتی صفت سرب صلاحیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، سو صاحب کھیل کرائیندا۔ سو صاحب خلق خالق، بے پرواہ بے پرواہیا۔ آد جگاد جگ چوکڑی رکھے نہ کھئے آلس، نندرا رُپ نہ کھئے وٹائیا۔ ظاہر ظہور نوری جوتی جاتا آپے ہوتے خالص، خالص اپنا راہ رکھائیا۔ نت نوت رکھے نہ کوئی آلس، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہار سچی وڈیائیا۔ سچکھنڈ دوار کہے میرا سوہے بنک، بنک دواری پھیرا پائیا۔ جس دا ہتھ نہ آیا کیسے انک، بن انک انکڑے گیا بنائیا۔ نرور ہو و جاؤندا رہیا ڈنک، ڈور و اپنا نام جنائیا۔ وشن برہما شو لگاؤندا رہیا تنک، تند ستار اک پلاٹیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر بھیجدا رہیا انت، دُھر سندیسہ حکم سنائیا۔ لکھ چوراسی ترے گن مایا پنج تت بناؤندا رہیا بنت، گھاڑت گھڑ گھڑ ویکھے تھاوں تھائیا۔ رُپ دھردا رہیا نار کنت، آتم پر ماتم اپنی گنڈھ پوائیا۔ بودھ آگادھ ناد دُھن شبد اناد سناؤندا رہیا ساجن سنت، سو صاحب ویس وٹائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دُھر دا کھیل آپ جنائیندا۔ سچکھنڈ دوار کہے میری سنی کوک، سُننہار وڈ وڈیائیا۔

گھر آ کے دیوے سوکھ، سُکھ اپنا درس وکھائیا۔ نو سو چورانونے چوڑی جو رہیا لک، جگت نیتز نظر کیسے نہ آئیا۔ سو پُرکھ اکال
 شبد دھار رہیا بُک، ڈنکا اپنا نام وجائیا۔ سچ دوار سُہائے بنک، مندر اکو اک رُشنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سد
 دیونہار وڈیائیا۔ سچکھنڈ دوارا اکو بولے، انبولت راگ جنائیا۔ پُرکھ ابناسی تول تولے، تولنہارا اک رگھرائیا۔ سچکھنڈ دوار رہے اٹولے،
 ڈُل کدے نہ جائیا۔ گر اوتار بنائے گولے، چاکر ساچی چاکری دئے جنائیا۔ آپ وسدا رہیا پڑدے اولے، ظاہر ظہور نظر کیسے نہ آئیا۔ کر
 کِرپا جس اپنا پڑدہ کھولے، تِس جوت زرنجن کرے رُشنائیا۔ انحد شبد دُھن انادی ہولی ہولی بولے، راگی اپنا راگ الاٹیا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہار سدا وڈیائیا۔ سچکھنڈ دوار کہے میرے گھر سوہے بھگت، بن بھگتاں میرا سنگ نہ کھئے رکھائیا۔
 جو گیا سو مڑ نہ آیا پرت، کوٹن کوٹ بیٹھے دھیان لگائیا۔ میرا صاحب ستگر دین دیال میری کرے پرکھ، پارکھو اکو اک اکھوائیا۔ مہربان
 ہو کے کیتا ترس، دیاوان دیا کھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ساچا کھیل دئے سمجھائیا۔ سچکھنڈ دوار کہے میرا قول
 اقرار، اک اکللا پور کرائیا۔ جس دا کھیل اکم اپار، الکھ اگوچر دھار چلاٹیا۔ جس دا سُت شبد ڈلار، دوجا نظر کھئے نہ آئیا۔ جس دا
 نور وشن برہما شو اُجیار، ترے گن میلا سہج سُبھائیا۔ جس دا اپ تیج وائے پرتھی آکاش پنج تت بھنڈار، تتو تت اپنی گنڈھ پوائیا۔
 جس دی اچھیا وڈ بلکار، نراچھت بن اچھیا اچھیا لئے پرگٹائیا۔ جس دی سکھیا سمجھے نہ کھئے سنسار، سکھاونہارا نظر کیسے نہ آئیا۔ جو
 کھیل کھیلدا رہیا جگ چار، چوڑی اپنا حُکم ورتائیا۔ جو وشن برہما شو کردا رہیا پیار، سُرپت اپنی اُنگلی لائیا۔ جو تیئی اوتاراں دسدا
 رہیا وبار، بن بوہاری کار کھائیا۔ جو بھگت اٹھاراں کھولدا رہیا کواڑ، بند کواڑی گنڈا لاپیا۔ جو عیسیٰ موسیٰ محمد نوری جلوہ دسدا رہیا
 پروردگار، سانجھا یار سچا شہنشاہیا۔ جو نانک زرنجن سچکھنڈ دوار کردا رہیا ونج وپار، نام ست جھولی پائیا۔ جو گوہند بناؤندا رہیا
 سُت ڈلار، پُرکھ اکال سچا ماہیا۔ جو شاستر سمرت وید پُران جناؤندا رہیا دُھر دی دھار، گیتا گیان گیان درڑائیا۔ جو انجیل قرآنا کردا
 رہیا گُفتار، گُفت سُنید اپنا راہ سمجھائیا۔ جو پیر پیغمبر مُلا شیخ مسائق دستگیر کردا رہیا تیار، طرح طرح اپنا حُکم ورتائیا۔ جو
 سچکھنڈ دوارے کردا رہیا اُجیار، جوتی جوت جوت رُشنائیا۔ جو گھٹ گھٹ اندر دیپک رہیا بال، جوت زرنجن نور دھرائیا۔ جو لکھ

چوڙاسي ويڪھي ڪايا مندر سڄي دهرمسال، گرہ گرہ اپنا ڏيرہ لائيا۔ جن بھگتاں وسے نال، وچھڙ ڪڍے نہ جائيا۔ جو لہنا دينا چڪائے شاہ کنگال، اوچ نيچ نہ ڪھڙے رکھائيا۔ جو سُنے مُريدان حال، مُرشد اپنا پھيرا پائيا۔ جو سب دا حل ڪرے سوال، اپنا پندسہ نہ ڪيسے سمجھائيا۔ جوتي جوت سرُوپ ھڀر، آپ اپني ڪرپا ڪر، اپني ڪرني اپنے ھتھ رکھائيا۔ سچڪھنڊ دوار ڪھے ميں ھويا اوھ، جس دا رُوپ ريكھ نظر ڪھڙے نہ آيا۔ ٻن ديويے باقی ھوويے لو، پرڪاش اڪو اڪ وڪھائيا۔ تخت نواسي پُركھ ابناسي ساچے تخت ھے جس ناتا چھڙيا جگت چھي پوھ، سو نُوڙ نظر ڪيسے نہ آيا۔ اُني سال اندر دو جھاناں مان ليا ڪھوھ، خالي دوارے دئے ڪرائيا۔ سچڪھنڊ دوارے سچ سنگھاسن اُتے ھے آپ ھو، ھوڪا اڪو اڪ جنائيا۔ گر اوتار پير پيغمبر ڪھڙے جاوو ھو، گھر ساچا سچ جنائيا۔ جوتي جوت سرُوپ ھڀر، آپ اپني ڪرپا ڪر، ديونھار وڏيائيا۔ سچڪھنڊ دوار ڪھے ميں سوبھاوت، گھر ميرے وچے ودھائيا۔ پر ھ پايا پورن بھگونت، بے پرواھ سچا شهنشاهيا۔ سچ سُهڳا جاکيا بھاگ ميل ملاوا نار ڪنت، ڪنٽوبل اڪو نظري آيا۔ لوڪ مات بنائے ميري بنت، آپ اپنا رُوپ دھرائيا۔ جس تون جُگ چوڪڙي گاوندے ڪئے سنت، بھگونت ڏھولا راگ الائيا۔ جس دي مہا اندر ڪائے منت، ڪوئن ڪوٺ نام اُپجائيا۔ جس دا واسا لڪھ چوڙاسي اندر جيو جنت، جگ داتا جو اڪھوائيا۔ جس دي مہا سدا اگت، نہ ڪوئي لڪھ قلم شاھيا۔ جس دا بھيو نہ پاوي ڪوئي پنڌت، بر ھماويتا چارے مُڪھ رھيا شرمائيا۔ جوتي جوت سرُوپ ھڀر، آپ اپني ڪرپا ڪر، ساچي ڪل آپ ورتائيا۔ سچڪھنڊ دوار ڪھے ميرا ڪھليا دروازہ، بند تاڪ نہ ڪھڙے رکھائيا۔ ڪلجُگ اتم پرگٹ ھو غريب نوازا، غريب زانیاں رھيا اُتھائيا۔ سووت جاگت مارے واجاں، نام ڏدھانا راگ سنائيا۔ اتم پر ماتم رچ رچ ڪاجا، گھر گھر سگن منائيا۔ ڪوجھياں ڪملياں رکھ لاجا، جگت زانیاں لئے اُتھائيا۔ مہر نظر ديويے ساچا داجا، وست امولڪ جھولي پائيا۔ جن بھگتاں پچھے پھرے بھاجا، اُتھے پھر سيو ڪمائيا۔ جوتي جوت سرُوپ ھڀر، آپ اپني ڪرپا ڪر، ساچي ڪرني آپ ڪرائيا۔ سچڪھنڊ ڪھے پر ھ ساچي ڪرني، ڪل آنت آنت ڪرائيا۔ سچ دوارے آپے پئے اپني سرنی، سرنگت آپ جنائيا۔ زرگن ھو ڪے سرگن مرے مرنی، سرگن مريا زرگن زيور لئے جگائيا۔ لہنا دينا چڪائے ورنی برنی، ذات پات نہ ڪھڙے رکھائيا۔ بھگت اتم سوئي ڪايا مندر اندر اُچے ٿلے چڙھ ڪے پھڙني، گرہ ساچا ڪھوج ڪھوجائيا۔ جوتي جوت سرُوپ ھڀر، آپ اپني ڪرپا ڪر، ساچي رچنا آپ رچائيا۔ سچڪھنڊ دوار ڪھے پر ھ رچنا رچي سچ، سچ ميرے

وچ وسائیندا۔ نرگن ہو کے لک لک بے بچ، ظاہر نظر کیسے نہ آئیندا۔ بھگت بھگوان گرمکھ ورلے مارگ دیوے دس، جس اپنا پڑدہ
 لاپندا۔ آنتر آتم میل ملائے ہس ہس، سوہنگ ہنسا راگ سُنائیندا۔ اک دوجے دا گاون جس، جس صفتی صفت وڈیائیندا۔ جوتی
 جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ دوار آپ سہائیندا۔ سچکھنڈ سیس جھکاؤندا اے۔ دوئے جوڑ واسطہ پاؤندا اے۔ پرہہ آگے
 عرضوئی سُناؤندا اے۔ تڈھ بن ملے نہ کھئے ڈھوئی، میرے گھر کھئے نہ آؤندا اے۔ پین کھان نہ کھئے رسوئی، مہان بن نہ کھئے وکھاؤندا اے۔ اک
 کبیرا آیا پچھے چھڈ کے لوئی، لوہڑا دو جہان جناؤندا اے۔ آون میری حرص اٹھائی سوئی، ستیاں آپ بلاؤندا اے۔ سچکھنڈ دوارے تیرے
 گھر آوے کوئی کوئی، جس پرہہ ابناسی اپنے نال ملاؤندا اے۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، میرا گھر آپ وڈیائیندا اے۔
 میرے گھر ورلا گرمکھ آؤندا اے۔ جگ چوکڑی میرا میرا ترساؤندا اے۔ چار جگ ویکھدیاں ویکھدیاں پندھ مکاؤندا اے۔ جوتی جوت
 سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا کھیل آپ جناؤندا اے۔ ساچا کھیل جناؤندا اے۔ بھگت بھگوان آپ اٹھاؤندا اے۔ سچکھنڈ دوار
 وسؤندا اے۔ نظر کیسے نہ آؤندا اے۔ ڈھولا اکو گیت گاؤندا اے۔ سوہنگ راگ الاؤندا اے۔ وچولا نظر کھئے نہ آؤندا اے۔ تولا ہور نہ کھئے
 رکھاؤندا اے۔ ڈولا اپنے کندھ اٹھاؤندا اے۔ جن بھگت پار کراؤندا اے۔ ساچے مندر آپ بہاؤندا اے۔ مکھ گھنگٹ اکو لاپندا اے۔ مکھ
 نقاب نہ کھئے رکھاؤندا اے۔ سچ آداب اک سُناؤندا اے۔ محراب اکو اک وڈیائیندا اے۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا
 ساچا ور، سچکھنڈ دوارے مان رکھاؤندا اے۔ سچکھنڈ دوارا پیا رو، نیتر نیناں نیر وہائیا۔ پارہہم پرہہ تڈھ بن میری کوئی نہ لوے سو،
 سار کھئے نہ پائیا۔ سو سوہے مندر سو سوہے گھر جس گھر تیرا تُوں لو، جوتی جوت جوت رُشنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی
 کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، در تیرے اکو آس رکھائیا۔ سِری بھگوان سچ جنایا اے۔ سچکھنڈ دوار سمجھایا اے۔ نو نو چار تیرا کھیل
 رچایا اے۔ گر اوتار پیر پیغمبر تیرا سنگ نبھایا اے۔ لوک مات شودوالے مٹھ بنا مندر، مسیت گرو دوار ونڈ ونڈایا اے۔ اچے ٹلے ویکھ
 پریت، ڈونگی کندر، راگ الایا اے۔ لکھ چوراسی توڑ جندر، ناد دھن راگ سُنایا اے۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر،
 کرے کھیل ساچا ہر، ساچی کرنی آپ کھایا اے۔ سچکھنڈ دوار دوئے جوڑ، پرہہ چرنی سیس جھکائیا۔ صاحب ستگر موہے تیری لوڑ،

اکو تیری اوٹ تکائیا۔ سدا سدا سد اپنے نال جوڑ، وچھوڑا کھئے رہن نہ پائیا۔ میرا مندر ویکھ کر کے غور، جس گھر تیرا آسن رہیا سوہیا
 پائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، گھر وجدی رہے ودھائیا۔ سچکھنڈ تیرے اُتے دیا کھاواں گا۔ زرگن
 ہو کے ویس وٹاواں گا۔ نہکلنک ناؤں رکھاواں گا۔ کل کلکی پھیرا پاواں گا۔ چار جگ دا لیکھا ویکھ وکھاواں گا۔ دیس پردیساں ڈنک
 وجاواں گا۔ نر نریشا اک اکھاواں گا۔ وشن برہم مہیش سرب اٹھاواں گا۔ پیر پیغمبر گر اوتار در درویشا، گھر ساچے سیو جناواں گا۔
 چار ورن دا چکے لیکھا، برن سرن اک وڈیاواں گا۔ لوک مات پئے بھلیکھا، بھانڈا بہرم بھو بھٹاواں گا۔ سو سچکھنڈ جس گھر وسے آپ
 نریشا، دوجا در نہ کوئی وڈیاواں گا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ساچے بھگت وچ وساواں گا۔ کلجگ اتم تیرا گھر
 وساواں گا۔ نرور ہو کے آواں گا۔ چار ورن ملاواں گا۔ ساچی سرن سمجھاواں گا۔ نیر ہرن پھرن کھلاواں گا۔ مرن ڈرن چکاواں گا۔
 ساچے گھر ورن دی ریتی اک رکھاواں گا۔ مندر مسیتی پندھ مکاواں گا۔ بجر کپائی نکئی گیٹی، نام تیر نال اڈاواں گا۔ کھیل جاناں جیو جی
 کی، لکھ چوراسی ویکھ وکھاواں گا۔ لہنا چکے ساڈھے تین ہتھ سیں کی، سیاں اپنے گھر رکھاواں گا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی
 کیرپا کر، ساچی کرنی کار کھاواں گا۔ ساچی کرنی کار کھاواں گا۔ سچکھنڈ تیرا روپ پرگٹاواں گا۔ لوک مات نشان جھلاواں گا۔ گرمکھ
 تیری بھیت چڑھاواں گا۔ پنچ کر پروان، پروانہ اکو ہتھ پھڑاواں گا۔ نیہاں بیٹھ رکھ نشان، خاک دھوڑی نال ملاواں گا۔ دھرت دھول دے
 مان، دھرنی اپنے چرن چھپاواں گا۔ پرگٹ ہو وچ جہان، پچھلا لیکھا سرب مکاواں گا۔ آگے اکو پاواں آن، حکم اکو اک ورتاواں گا۔ دو
 جہاناں ویکھاں مار دھیان، بن نظر نظر اٹھاواں گا۔ نہ کوئی چلہ نہ تیر کمان، کھنڈا کھڑگ نہ کھئے کھڑکاواں گا۔ اکو حکم ہووے فرمان، حکمے
 اندر سرب بھواواں گا۔ سچ پریم دا تیرا نشان، زرگن ہو کے آپ جھلاواں گا۔ ست دیپ دا تھے مان، ست ساچے رنگ رنگاواں گا۔ جن
 بھگتاں کر پروان، سوہنگ ڈھولا اک سناواں گا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، سچکھنڈ دوار وساواں گا۔ سچکھنڈ دوار
 وساویگا۔ پرہ اپنی دیا کھاویگا۔ ساچا تخت اک سہاویگا۔ ویلا وقت اپنے ہتھ رکھاویگا۔ گرمکھ ساچے بھگت چار کُنٹ آپ جگاویگا۔
 لیکھے لائے بوند رکت، ہڈ ماس ناڑی کھوج کھجاویگا۔ سچکھنڈ نواسی پُرکھ ابناسی لوک مات آئے پرت، پرتی بمب اپنا سرب وچ درساویگا۔

گُر اوتار پیر پیغمبر جو دین مذہب ذات پات دا پا کے گئے فرق، اتم اکو وار باہر کڈھاویکا۔ آدھ وچکار کوئی نہ جاوے اٹک، جو پھڑیا
 سو باہر کڈھاویکا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل اکو مرد، مردانگی اپنی آپ جناویکا۔ ہر مرد مردانہ آویکا۔
 سچ نشانہ اک جھلاویکا۔ دو جہانا آپ بلاویکا۔ نو کھنڈ پرتھی ویکھ وکھاویکا۔ ستار دیپاں پڑدہ اٹھاویکا۔ ساچی لیلآ آپ جناویکا۔ جن
 بھگتاں بن وسیلہ، وصل اپنا حق کراویکا۔ گُر مَکھاں بنے نہ کوئی وکیلا، سدھا اپنا گھر جناویکا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر،
 سچکھنڈ دوارے ساچے بھگت بہاویکا۔ سچکھنڈ دوارے ساچے بھگت بہنکے۔ پُرکھ ابناسی نام لینکے۔ سوہنگ ڈھولا اکو کہنکے۔ دوچے
 وین کھئے نہ وہنکے۔ پرہ سرنائی ساچی ڈھنکے۔ دُھر دی وست اکو لینکے۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سچ دوارے
 ساچے راگ الائکے۔ سچ دوارا سوہویکا۔ پُرکھ ابناسی ڈھوا ڈھوویکا۔ گُر مَکھ سچن کھئے نہ روویکا۔ دُرمت میل سب دی دھوویکا۔ بیج
 اکو نام بوویکا۔ پت ڈالی اپنے نام تند پروویکا۔ بن کے دُھر دا مالی، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، گھر ساچے آپ کھلوویکا۔
 گھر ساچے آپ آئیگا۔ سچکھنڈ دوار سہائیگا۔ ساچی ونڈن ونڈ وندائیکا۔ نو پنج چار ویکھ وکھائیگا۔ چھٹی جگ دا پنڈھ مکائیگا۔ بندی
 خانہ توڑ ٹرائیکا۔ چند نوچندی آپ چمکائیگا۔ سنت سہیلے آپ ملائیگا۔ گُر چیلے رنگ رنگائیگا۔ مُرید مُرشد کول بہائیگا۔ دید عید چند
 چمکائیگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سچکھنڈ دوار اک وسائیگا۔ سچکھنڈ دوارا وسیگا۔ پُرکھ ابناسی مارگ دسیگا۔
 جن بھگتاں پچھے نٹھیکا۔ اکو نام اکو ڈھولا، اکو راگ ساچا رٹیگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچکھنڈ
 دوارے آپے وسیگا۔ سچکھنڈ دوار سہاونا، ستگر کِرپا دھار۔ کلجگ اتم ویکھ وکھاونا، کل کلکی لے اوتار۔ گُر اوتار سنگ رلاونا،
 پیر پیغمبر کر پیار۔ دُھر فرمانا اک سمجھاونا، لیکھا جنائے دُھر دی کار۔ نیتر نین سرب اٹھاونا، کھول بند کواڑ۔ پرہ ابناسی درشن پاونا،
 جس دا لہنا ستاراں ہاڑ۔ بیس بیسا انگ لگاونا، جگت جگدیشا ہوتے آپ تیار۔ سچ دوار اک وڈیاونا، اکو بنک ہوتے اجیار۔ جوتی جوت
 سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل آپ زرنکار۔ سچکھنڈ کہے میرا زرنکار، زرنگن میرے اندر آسن لائیا۔ میں درس کراں آد جگاد
 سچ دربار، در اپنا سیس جھکائیگا۔ کلجگ آنت ویکھیا کھیل اپار، میری سمجھ وچ نہ آئیگا۔ پُرکھ ابناسی ہو تیار، لوک مات لے انگریائیگا۔

جوتی جاتا ہو اُجیار، نورو نور کرے رُشنائیا۔ بن بدھاتا پاوے سار، مہاسارتھی آپ ہو جائیا۔ میٹے زین اندھیری راتا کالی کوڑ کوڑیاری، کوڑی کریا بندھن رہیا کٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سچکھنڈ اک وسائیا۔ سچکھنڈ اک وسایا اے۔ پورب لیکھا پور کرایا اے۔ گر اوتار جو دھیان لگایا اے۔ وید ویاسا لیکھ سمجھایا اے۔ موسے نین نین اٹھایا اے۔ عیسیٰ خالی جھولی بھرایا اے۔ محمد نوری امام منگ منگایا اے۔ نانک نہکلنک اک سمجھایا اے۔ گویند کلکی کل ورتایا اے۔ ساچا مندر پلنگ سہایا اے۔ راؤ رنگ آپ سمجھایا اے۔ ڈنک اپنا نام وجایا اے۔ ساچا چھنت راگ الایا اے۔ بھگت بھگونت میل ملایا اے۔ نار کنت جوڑ جڑایا اے۔ رنگ بسنت اک چڑھایا اے۔ گرھ توڑ ہومیں ہنگت، نون سو اکھر اک پڑھایا اے۔ میل ملایا ساچی ہنگت، پرم پُرکھ اپنی دات ورتایا اے۔ ناتا جڑیا ہر کی سنگت، ہر سنگت وچ سمایا اے۔ سچ دوارے آ کے دوچے در نہ جائے کوئی منگت، منگتیاں خالی جھولی سرب بھرایا اے۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچا حکم آپ ورتایا اے۔ ساچا حکم آپ ورتاؤنا اے۔ سچکھنڈ دوار سہاؤنا اے۔ لوک مات ڈیرہ لاؤنا اے۔ مارگ اکو اک وکھاؤنا اے۔ قدرت قادر رنگ چڑھاؤنا اے۔ مرید مُرشد دا در اک جناؤنا اے۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچی سیکھیا اک درڑاؤنا اے۔ ساچی سیکھیا اک درڑاؤنا اے۔ سچکھنڈ دوار سہاؤنا اے۔ سوہنگ راگ الاؤنا اے۔ وچھڑے میل ملاؤنا اے۔ پکڑ ادول اٹھاؤنا اے۔ آتم پرماتم کول پردہ لاه آپ ملاؤنا اے۔ شبد ناد وجے ڈھول، انحد راگ سناؤنا اے۔ جو جن چرن پریتی جائے گھول، تنہاں گھر مندر اک وکھاؤنا اے۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سچکھنڈ اکو اک بناؤنا اے۔ سچکھنڈ دوار ستگر چرن، چرن ملے سرنائیا۔ جن بھگتاں کھلے نیتر ہرن پھرن، نج نین کرے رُشنائیا۔ گیت گویند انادی ڈھولا برہم برہمادی اکو پڑھن، گھر ساچے وجے ودھائیا۔ محل اٹل ساچی منزل اچے پوڑے چڑھن، چڑھ چڑھ ہر ہر درشن پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہار وڈیائیا۔ سچکھنڈ دوار کہے میں وسان گا۔ جن بھگتاں نال مل کے ہسان گا۔ ستجگ ساچا مارگ دسان گا۔ اکو نام ڈھولا رٹان گا۔ جن بھگتاں لا کے تیر، سلّ اکو وار پھٹان گا۔ توڑ شرع زنجیر، پت اتم اواناں رکھاں گا۔ نظری آئے اکو پیر، پیر پیغمبر ہو کے دسان گا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سچکھنڈ

دوارے ساچے وساں گا۔ سچکھنڈ دوار بناویگا۔ بھیو ابھید آپ گھلاویگا۔ دوآ زیرو نال ملاویگا۔ زیرو دوآ رنگ وٹاویگا۔ دوآ نرگن سرگن زیرو انک نہ کھئے جناویگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچا حکم آپ ورتاویگا۔ ساچا حکم ورتائیگا۔ پیس پیسا کھیل کرائیگا۔ جگت جگدیشا پڑدہ لابیگا۔ اک اُنیسا ونڈ وندائیگا۔ خالی کھیسہ سرب کرائیگا۔ چہتر سیس تاج ٹکائیگا۔ حدیث اکو نام پڑھائیگا۔ پیس پیس ونڈ وندائیگا۔ شاہ پاتشاہ حکم ورتائیگا۔ ربر اکو راہ وکھائیگا۔ صبر پیالہ جام پیائیگا۔ دین دیا لا ویکھ وکھائیگا۔ جوت اکالا نور دھرائیگا۔ دھرمسالہ اک وڈیائیگا۔ جس گھر اپنی نوری جوت چمکائیگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سچکھنڈ دوارے اندر سوہنے مندر جن بھگت آپ بہائیگا۔ جن بھگت دوارے آون گے۔ جس اکو ہر کا گاؤن گے۔ دوآ ایشٹ نہ کھئے مناؤن گے۔ درشت اپنی آپ گھلاؤن گے۔ راما وششت اکو گھر ویکھ خوشی کراؤن گے۔ جنہاں لگایا اپنے لڑ، سو پلو گنڈھ بندھاؤن گے۔ نہ جفے نہ جائے کوئی مر، مر جیوت پرہ جوت وچ ساؤن گے۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، دھر سندیسہ اکو الاؤن گے۔ دھر سندیسہ اک سناواں گا۔ سب دا لیکھا پور کراواں گا۔ بہرم بھلیکھا باہر کڈھاواں گا۔ جگ ریکھا ہور بدلاواں گا۔ دس دسمیشا نظری آواں گا۔ سو پڑکھ اکال جو رہے ہمیشہ، اُس دا نور چمکواں گا۔ جس دی شاخ وشن برہم شیو مہیشا، تِس اپنا راہ وکھاواں گا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا پردہ آپ چمکواں گا۔ پرہ پردہ آپ چمکائیگا۔ پیس پیسا ویس وٹائیگا۔ سچ حدیثا اک سنائیگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، اگلی کھیل آپ ورتائیگا۔ اگلی کھیل آپ ورتاویگا۔ جن بھگتاں کر کے میل، دیا باقی نور رشناویگا۔ بن ساچا سجن سہیل، سکلا سنگ وکھاویگا۔ جوت نرنجن چاڑھ تیل، گھر منگل راگ الاویگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچی بنت آپ درڑاویگا۔ ساچی بنت سمجھائے گا۔ انت اپنی کل ورتائیگا۔ جیو جنت سمجھ کھئے نہ پائیگا۔ نام ندھان دے کے منیا منت، من واسنا پنڈھ مکائیگا۔ بودھ اکادھ کر کے پنڈت، ودیا چوڈاں ویکھ وکھائیگا۔ لہنا چکے جیرج انڈت، اُتبھج سینج ڈیرہ ڈھاہیگا۔ جو جن رلیا ہر کی سنگت، سو سوہنگ راگ الائیگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سچکھنڈ دوارے دیوے مان، مہربان اپنی نظر اُٹھائیگا۔

سچکھنڈ دوار بناویگا۔ ایک ساتھ جوڑ جڑاویگا۔ دوا صفرے نال رکھاویگا۔ صفر دوتے سنگ ملاویگا۔ ساتا اک راہ تکاویگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچکھنڈ دوارا ہر نرنکارا اکو اک وساویگا۔ سچکھنڈ دوار سہائیکا۔ پرہ ساچے تخت ڈیرہ لائیکا۔ حکم سخت اک ورتائیکا۔ جس وارے لختے جگر، تس اپنا ست بنائےگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا پدر، پشت اپنا ہتھ ٹکائیکا۔ پشت ہتھ رکھے پاربرہم، برہم دیوے وڈیائیا۔ آتم تیرا اکو کم، پرما تم دئے سمجھائیا۔ پُرکھ اکال مل کے اکو نور چڑھنا چن، ظہور اکو اک وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سچکھنڈ دا سچ وبارا، آپ جنئے ستاراں ہاڑا، بیس بکرمی بھگت اکھاڑا، بیس صاحب سچا ناچ نچائیا۔ کل کلکی کل دسے لاڑا، دو جہان کرے بوہارا، جوتی نور اگمی دھارا، شبدی ڈنک راگ نیارا، نرگن اپنا آپ جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سوارتی رتی رت نال ملاویگا۔

* ۱۷ ہاڑ ۲۰۲۰ بکرمی دربار وچ جیٹھووال *

ویہہ سو ویہہ بکرمی منگی منگ، مانگت روپ وٹائیا۔ ہاڑ ستاراں پئے ٹھنڈ، جن بھگتاں ملے وڈیائیا۔ گرمکھ سجنان چڑھے جنج، ہر لاڑا اکو نظری آئیا۔ دستار کیسری سر تے ہتھ، کمر کسا کسائیا۔ صاحب ستگر دا گاون چھند، ڈھولا راگ الاٹیا۔ خوشی کراون بند بند، بندی خانہ توڑ تڑائیا۔ سچ دوار آون لنگھ، ڈھر دربار ملے وڈیائیا۔ سوہنا سہنجنا وقت سوا پنج، سری بھگوان ونڈ وندائیا۔ گھر ساچے دیوے اند، رس اکو اک وکھائیا۔ کوئی نہ رہے بھاگاں مند، جو چل آئے سرنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچا کھیل آپ ورتائیا۔ ساچا کھیل کرے گوہند، گوہند دھار چلاٹیا۔ نو نو چار دی میٹے چند، چنتا کئے رہن نہ پائیا۔ گرمکھ اُچائے اپنی بند، بھگت دوار کھیل کھلاٹیا۔ شاہ پاتشاہ وڈ نرند، نر نرائن جوت جگائیا۔ ناد وجائے اکو سنگ، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچا لیکھا آپ سمجھائیا۔ سوا پنج لگائے سبھا، صبح ایک دئے جنائیا۔ پیر پیغمبر سارے کہن طوبی ربا، نعرہ اکو اک الاٹیا۔ دو جہان جس

حُکمے اندر بدھا، برہمنڈ کھنڈ رہیا بھوآیا۔ سو صاحب ستگر جن بھگتاں دیوے سدا، دُھر فرمانا حُکم سُنائیا۔ اک آکیلا سد نَوِیلا نِرگن
 ہو کے پھرے بھجّا، بن سرگن کم کیسے نہ آیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی آپ سمجھائیا۔ ساچی کرنی ساڈھے
 پنج، بیس بیس دئے جنائیا۔ ہاڑ ستاراں چڑھے رنگ، رنگ رنگیلا آپ رنگائیا۔ رین بھنڑی منگے منگ، خالی جھولی رہی وکھائیا۔ چار
 جگ مینوں کیسے نہ لایا انگ، جو آیا سو راتیں اُٹھ اُٹھ پرہہ تیرا دھیان لگائیا۔ تیتھوں ڈردے رہے سنگ، میرا پلو نہ کھئے گنڈھائیا۔ میں
 تگدی رہی کون ویلا اکو نور چڑھے چند، دو جہان کرے رُشنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار وڈیائیا۔ سوا پنج
 ہووے سُبھاگا، سو بھاوت سہائیا۔ پرم پُرکھ دا وجے واجا، ساچا ناد اک الاٹیا۔ آسو چڑھے غریب نوازا، پاربرہم پرہہ بے پرواہیا۔
 صاحب ستگر سازن سازا، گھر ساچے خوشی منائیا۔ بھویت بھوپ آوے راجن راجا، اکو پھیرا پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی
 کرپا کر، ساچی کرنی آپ کھائیا۔ سوا پنج صاحب دا لیکھا، لکھ سکے نہ کوئی رائیا۔ نرویر پُرکھ وٹائے ویسا، ویس اولڑا آپ جنائیا۔
 وساونہارا ساچا دیسا، سچکھنڈ سوہا پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ہر سنگت دئے سمجھائیا۔ ہر
 سنگت سُننا کر دھیان، ہر دھیانی آپ جنائیندا۔ بیس بیسے کھیل مہان، ہر ستگر آپ کرائیندا۔ لاڑا بنے سری بھگوان، جون رتا اک
 اکھوائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی ونڈ آپ ونڈائیندا۔ ساچی ونڈ لیہندی دشا، سو ستگر آپ کرائیا۔ سچ
 دوار دا پہلا حصہ، دُھردرگاہی آپ سمجھائیا۔ گُرمکھ سُنو ساچے سکھا، سکھیا اکو اک درڑائیا۔ پُرکھ ابناسی لیکھ لکھا، نہ کوئی میٹھ
 میٹھ مٹائیا۔ جو اُچیا سو دسے مٹھا، تھر کھئے رہن نہ پائیا۔ ٹھا کر سوامی جس نے ڈٹھا، سو رووے چائیں چائیا۔ مانس جنم گُرمکھ جتا،
 گھر ساچے وجے ودھائیا۔ باقی رس ہوئے پھکا، رسنا جہوا رہی گُرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی آپ کھائیا۔
 ساچی کرنی کرے پرہہ آکے ویہڑے، گُرمکھاں دیاں سرب سمجھائیا۔ لہدے رہے جیہڑے جیہڑے، تنہاں اپنا رنگ وکھائیا۔ بنہن آیا ٹھا کر
 بیڑے، بیڑا اکو اک جنائیا۔ در دروازیوں باہر ڈیرے، ڈیرہ اکو گھر وکھائیا۔ پریم پریتی گُرمکھ سیہرے، سیس جگدیش گنڈائیا۔ ناتا
 جڑے تیرے میرے، دوجی کرپا کھئے رہن نہ پائیا۔ نانک لکھ کے گیا پُرکھ ابناسی چوتھی لاویں لئے پھیرے، ابناسی کرتا دیا کھائیا۔ جو

گرسکھ ستجگ تربتا دواپر کلجگ بیٹھے رہے کر کے جیرے، دُور دُراڈا دھیان رکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے
 کھیل سچا شہنشاہیا۔ شہنشاہ ہر کھیل کرنا، کرتا اپنے ہتھ رکھے وڈیائیا۔ جو دینا دئے چار ورنان، خالی کھئے رہن نہ پائیا۔ جنم جنم دا
 چکے ڈرنا، مرن مرن دا گیڑ مُکائیا۔ ساچے گھوڑے سوامی چڑھنا، صاحب ستگر خوشی وکھائیا۔ اکو ڈھولا ہر سنگت پڑھنا، اچی کوک
 کوک الایا۔ پُرکھ ابناسی جن بھگتاں دوارے ساچے وڑنا، بند کواڑی کُنڈا لایا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچی کھیل
 آپ کرائیا۔ ساچی کھیل کرے کرتار، کرنی ہر ہر آپ جنائیندا۔ گُرمکھو دُھر سنی پُکار، جس اگی ونڈ ونڈائیندا۔ جمن سُرستی گنگا جس
 وبائی دھار، سو نرائن کھیل کرائیندا۔ بیسویں صدی پاوے سار، بیس بیس میل ملائیندا۔ گُرمکھ گُرسکھ کوئی نہ رہے باہر، دُور دُراڈا
 نیرن نیرے کول بہائیندا۔ نرویر نراکار دینا بندھو ہوئے ظاہر، ظاہرا اپنی کل ورتائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے
 کھیل ساچا ہر، ساچا رنگ آپ رنگائیندا۔ ساچا رنگ رنگے راتا، پرہہ داتا بے پرواہیا۔ لیہندی دشا کھیل تماشا، اپنا بھیو کھلائیا۔
 خوشیاں نال کرے ہاسا، غمیاں باہر کڈھائیا۔ ہر سنگت نال پاوے راسا، گوپی کاہن نچائیا۔ بھگتاں پوری کرے آسا، ترسنا میٹ مٹائیا۔
 نرویر ہو کے بنے راکھا، بھے بھو چُکائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچی کرنی آپ کھائیا۔ لاڑا بنے ہر گوپال، مہربان
 دیا کھائیا۔ گُرمکھ سچا نوجوان، صاحب ستگر لئے اُٹھائیا۔ اُٹھ پہلوان مار چھال، تیرا ویلا گیا آئی۔ اک ہویا سہنجنا لال، لالن اکو رنگ
 وکھائیا۔ ناتا توڑ جگت کال، مہاکال پرے ہٹائیا۔ ہر سنگت وچ بن آپ دلال، سری بھگوان سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ جوتی جوت سرُوپ
 ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا لیکھا اک اپنے ہتھ رکھائیا۔ ساچا لیکھا رکھے ہتھ، دوجے نظر کھئے نہ آئی۔ کرے کھیل پُرکھ
 سمرتھ، وڈ داتا بے پرواہیا۔ سوا پنج کر اکٹھ، ہر سنگت دئے وڈیائیا۔ گُرمکھ گُرسکھ ہرجن ہر بھگت کُنن نچن رہے ٹپ، خوشیاں راگ
 الایا۔ سارے کہن پُرکھ اکال ملیا باپ، پتا دوجا نظر کھئے نہ آئی۔ گر اوتاراں پیر پیغمبران چاچیاں نالوں تٹا ساک، ساچا ناتا اکو جوڑ
 جڑائیا۔ درشن دیوے پرگٹ ہو کے ساکھیات، سکلا سنگ وکھائیا۔ جس دا کیسے نہ کیتا ارتھات، ارتھ سکے نہ کھئے لایا۔ جس دی
 شاستر سمرت وید پُراں گُرو گرنٹھ شاخ، ٹاہنی ٹاہنی رہیا مہکائیا۔ سو صاحب سہیلا اک اکیلا گھٹ گھٹ واسی لیکھا جانے آپ، آپ اپنی

دیا کہائیا۔ ظاہر ظہور حاضر حضور پرگٹ ہوئے رسول پاک، رسم اپنی آپ جنائیا۔ ڈلڈل علی چڑھے مار پلاک، شاہ سوارا ہر نرنکارا سولاں کلیاں آسن لائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، چار یاراں نال رکھائیا۔ چار یار چوٹھا مت، مٹر پیارا آپ سمجھائیا۔ سنگھ انگریز کرے بت، ہنکاری پردہ لاپیا۔ سچ سواری کرے پٹھ، اسو اکو اک وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، واگ ڈور اکو ہتھ رکھائیا۔ واگ ڈور پھڑے تندى، تند اپنا نام بندھائیا۔ چڑھے چند نور نورانہ چندى، ظہور اکو اک رُشنائیا۔ پیر پیغمبر گر اوتار سارے گاؤن الہی چھندی، شاہ پاتشاہ سیس جھکائیا۔ ابناسی کرتے ہر سنگت اکو رنگ رنگی، دو جا رنگ نظر کوئی نہ آئیا۔ در دربار کھئے نہ رہے بھیکھی پکھنڈی، کوڑی کیرپا سرب مٹائیا۔ گرمکھ سوانی چار جگ جو رہی رنڈی، ویہ سو ویہ بکرمی ہاڑ ستاراں آنت لئے پرنائیا۔ کٹھی کیتی مار مار پھیرے مار وچوں کنڈھی، پابن پاتھر پھول پھلایا۔ صاحب ہو کے بنیا سنگی، ٹھا کر ہو کے سیو کہائیا۔ پریمی ہو کے لائے انگى، پریم اپنی دھار جنائیا۔ ہرجن پٹھ نہ ہووے ننگى، مہربان سر اپنا ہتھ رکھائیا۔ لکھ چوراسی کرے اندھی، جگت نیتربین دے لوکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، سچ دواویوں گرمکھ باہر کڈھائیا۔ گرمکھ باہر آون گے۔ گیت گوبند گاؤن گے۔ سوہنگ راگ الاؤن گے۔ جانجی بن کے جنج سہاؤن گے۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، در ساچا ویکھ وکھاؤن گے۔ در ساچا ویکھن آویگا۔ پُرکھ ابناسی دیا کماویگا۔ در دروازے آگے ڈیرہ لاویگا۔ بھگت دوارا اک سہاویگا۔ نیوں نیوں اپنا سیس جھکاوویگا۔ چوراسی کلیاں لڑ وکھاویگا۔ جس ویکھیا سو چوراسی وچ کدے نہ آویگا۔ پھڑ باہوں پار لنگھاویگا۔ ہاڑ ستاراں ادھی رات باراں وجے اپنے ہتھ گھڑی بندھاویگا۔ اُپر دواویوں اُتر تھلے، فرش تے ڈیرہ لاویگا۔ ساڈھ تے ہتھ اپنا آکار جناویگا۔ نرویر ہو چلاوے رتھ، رتھواہی بن سیو لگاویگا۔ گرمکھان دے نام وتھ، وست اکو اک ورتاویگا۔ ساچا مارگ دس، سیدھا راہ اک وکھاویگا۔

جن بھگتاں چرنی ڈھٹھ، اپنا مان مٹاویگا۔ گرمکھ اُتوں سارے جان لنگھ، آپ اپنا بیٹ چڑھاویگا۔ آگے ویکھن سری بھگوان دا سچ پلنگ، سو صاحب ستگر اکو گھر وکھاویگا۔ نواں دواویاں تھانی باہر جاون لنگھ، اندر کوئی رہن نہ پاویگا۔ نو سیکھ گاؤندے رہن

ڈھولا چھند، سمت پندراں وقت سمجھاویگا۔ اک اک جوڑا کول لین رکھ، سیری بھگوان سب دے جوڑے اپنے چرن چھہاویگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ویہ سو ویہ بکرمی دا اگئی کھیل، کرتا پُرکھ اپنی کرنی وچ رکھاویگا۔ سوا پنج سب دا لٹھ دُکھ، دُکھ اکو وار گوائیا۔ اُجل کرے مات مُکھ، پرہ دیوے مان وڈیائیا۔ ہر سنگت ساچی سُکھنا رہی سُکھ، کون ویلا ملے پرہ ملے بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، ہر سنگت سُکھ اکو وار اُچائییا۔

* ۱۷ ہاڑ ۲۰۲۰ بکرمی سوا پنج وچے شام دربار وچ جیٹھووال *

شاہ سُلطان چڑھیا گھوڑے، نیتر بند آپ گھلائییا۔ پرتکھ ہو کے ستگر بہڑے، پردہ کھئے رہن نہ پائییا۔ دُھر دی وچھڑی آتم جوڑے، جوڑی اپنے نال ملائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، مہر نظر اٹھائییا۔ شاہ سوار ستگر پورا، نیتر نین گھلائییا۔ آد جگادی حاضر حضورا، نرگن نور جوت رُشنائییا۔ جن بھگتاں آسا پوری کرے ضرورا، ضرورت اپنی نال ملائییا۔ جگ چوکڑی جنہاں دیندا رہیا چرن دھوڑا، اتم مستک ٹکا لائییا۔ کایا رنگ چڑھائے گوڑھا، اتر کدے نہ جائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ شاہ سوار آیا نرنکارا، نرگن اپنا ویس وٹائییا۔ جگ چوکڑی جو دیندا رہیا لارا، شبدي شبد کر پڑھائییا۔ نام نامہ دیندا رہیا سہارا، ساچا مارگ اک سمجھائییا۔ سب نوں دسدا رہیا آد جگادی ایکنکارا، پروردگارا نور الاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سد دیونہار وڈیائییا۔ گھوڑے چڑھیا شاہو بھوپ، بھوپت اپنی دیا کھائییا۔ جن بھگتاں چاڑھے اکو روپ، جو بن رووے نیناں مارے دھاپیا۔ جس گویند بنایا پوت، سو گرمکھ گرسکھ اپنے انگ لکائییا۔ ناتا توڑ پنج بھوت، آتم لے پرنائییا۔ آون جاون چکے چوک، لکھ چوراسی رہن نہ پائییا۔ گرمکھو ست سنتوکھ کھانا کھا کے ستے رہنا گھوک، ایسے کارن ہر سنگت تیرا لنگر دتا بنائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، مہربان ہوئے سہائییا۔ گھوڑے چڑھ کے ستگر آیا، مہربان دیا کھائییا۔ نرگن ہو کے پھیرا پایا، سرگن لے اٹھائییا۔

سنت سُہیلے لے جگایا، گر چیلے ویکھ وکھائیا۔ ترے گن مایا ڈیرہ ڈھاپیا، پنج تت وجے ودھائیا۔ آتم پر ماتم منگل گایا، سو بلا اکو راگ سُنایا۔ دھن وڈیائی آیا، پرم پُرکھ پرہ پھیرا پائیا۔ نر نرائن نر ہر کنت درس دکھایا، مگھ گھنگٹ آپ اٹھائیا۔ ہرجن سجن لے پر نایا، پلو اپنی گنڈھ بندھائیا۔ گرمگھ سخیاں رہیا سمجھایا، منگل گاؤنا چائیں چائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرپا کھیل بے پرواہیا۔ گرسکھ لاڑا ہویا سنگ، گھر ساچے وجے ودھائیا۔ جوت اکلن منگ رہی منگ، آگے بہ بہ سیس نوائیا۔ تیرے آسوار کسیا تنگ، سولان کلیاں اچھیا پور کرائیا۔ تیرے نام دا وجے مردنگ، گرسکھ ڈھولا گائیا۔ تیرے پریم دا آئے اند، اند اکو اک جنائیا۔ ہرجن ساچے گاون چھند، واہوا تیری وڈ وڈیائی۔ گرمگھ لاڑا ویکھو چند، بردھ بال نہ روپ وٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی ریتی آپ چلائیا۔ سچ ریت چلائے راہ، رہبر اکو اک اکھوائیا۔ پرم پُرکھ بن ملاح، بیڑا پار ترائیا۔ گرسکھ سجن نال ملا، آپ اپنے انگ لگائیا۔ لکھ چوراسی پھند کٹا، ساچے مندر دے بہائیا۔ ایتھے اوتھے دو جہاناں آتم پر ماتم کر نکاح، کارج اکو اک کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، خوشیاں نال اپنا بھیو چکائیا۔

سو پُرکھ نرنجن کھیل رچاؤندا اے۔ ہر پُرکھ نرنجن ویکھ وکھائیا۔ ایکنکارا خوشی مناؤندا اے۔ آد نرنجن نور ڈگمگاؤندا اے۔ ابناسی کرتا ویس وٹاؤندا اے۔ سری بھگوان چل کے آؤندا اے۔ پاربرہم پرہ پردہ لاہندا اے۔ سچ سنگھاسن اک سہاؤندا اے۔ تخت نواسی ڈیرہ لاؤندا اے۔ شاہو بھوپ اکھواؤندا اے۔ سیس جگدیش تاج سہاؤندا اے۔ دھر فرمانا حکم سناؤندا اے۔ چویدار اک بناؤندا اے۔ نیوں نیوں سجدہ سیس جھکاؤندا اے۔ وست امولک منگ منگاؤندا اے۔ دیونہارا آپ ورتاؤندا اے۔ نار کنت کھیل رچاؤندا اے۔ راگ سہنجنا اک پڑھاؤندا اے۔ سچکھنڈ دوار وڈیاؤندا اے۔ چارے گنٹاں ویکھ وکھائیا۔ دہ دشا پھول پھلاؤندا اے۔ جن جننی آپ اکھواؤندا اے۔ ساچی ککھ آپ وکھائیا۔ اُجل مگھ آپ کراؤندا اے۔ سٹ اکو اک اُچاؤندا اے۔ شبدی ناؤں دھراؤندا اے۔ تھر گھر ساچے ونڈ ونداؤندا اے۔ کر پیار آپ بہاؤندا اے۔ دے ہلار بھیو چکاؤندا اے۔ دھر فرمانا اک الاؤندا اے۔ وشن برہما شیو نال رلاؤندا

اے۔ ترے گن مایا جھولی پاؤندا اے۔ پنج تت گنڈھ اک وکھاؤندا اے۔ نرگن سرگن کار کھاؤندا اے۔ لکھ چوراسی بٹھ دھار، انڈج جیرج
 اُتہج سینج اپنا بندھن پاؤندا اے۔ چارے کھانی کر تیار، ساچی رچنا آپ رچاؤندا اے۔ چارے بانی بول جیکار، پرا پسنتی مدھم بیکھری
 راگ الاؤندا اے۔ نرویر پُرکھ ہر نراکار، نرگن اپنی کار کھاؤندا اے۔ اجوئی رہت سچی سرکار، لکھ چوراسی ونڈ ونداؤندا اے۔ نرمل دیا
 باقی کر اجیار، جوت نرنجن ڈگمگاؤندا اے۔ شبداگم اپنی وار، گھر گھر ناد سناؤندا اے۔ دوئی فُدرت کھیل اپار، ایرمپر سوامی آپ
 سمجھاؤندا اے۔ لیکھا جانے دُھر دی دھار، دُھردرباری ویکھ وکھاؤندا اے۔ لاشریک پروردگار، نورا ایہی اک اکھاؤندا اے۔ مقامے حق
 سانجھ یار، ڈیرہ اکو گھر لگاؤندا اے۔ سچ محراب ہونے اجیار، جلوہ نور اک پرگٹاؤندا اے۔ دُھر سندیسہ دُھر دی دھار، جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، اپنی کرنی آپ کھاؤندا اے۔ ساچی کرنی آپ کھاؤندا اے۔ جگ چوکرئی ونڈ ونداؤندا اے۔ ستجگ تریتا
 دوپر کلجگ نام رکھاؤندا اے۔ - - - - - برہماوینتا آپ پڑھاؤندا اے۔ شنکر اکو راہ چلاؤندا اے۔ وشنوں اپنی سیو کھاؤندا
 اے۔ شبداگر وڈ وڈیاؤندا اے۔ ساچی کھیل آپ سمجھاؤندا اے۔ پرہ اپنی دیا کوؤندا اے۔ پہلی دوجی تیجی لاو کر کیرپا آپ سناؤندا
 اے۔ چوٹھی لاو سری بھگوان، جن بھگتاں آپ سناؤندا اے۔ گھر آکے ملے کاہن، گرتھی پنٹی ونڈ نہ کھئے ونداؤندا اے۔ جس صاحب
 دا اک نشان، دو جہاناں ویکھ وکھاؤندا اے۔ جس صاحب دتا دان، جو گوبند گود بہاؤندا اے۔ سو ویکھن آیا نوجوان، ساچے آسو آسن
 لاؤندا اے۔ سچکھنڈ دوار مکان، مقبرے پچھلے سارے ڈھاؤندا اے۔ جن بھگتاں ملے آن، جگت وچھوڑا آپ مکاؤندا اے۔ رائے دھرم دی
 رہے نہ کان، چتر گیت دا لیکھ مکاؤندا اے۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ہر ابناسی پھیرا پاؤندا اے۔ ہر ابناسی اکو آؤندا
 اے۔ جگ چوکرئی ویس وٹاؤندا اے۔ گر اوتار دھیان لگاؤندا اے۔ پیر پیغمبر سیس جھکاؤندا اے۔ سچ حدیث اک پڑھاؤندا اے۔ کلمہ
 نبی آپ سناؤندا اے۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، کلجگ ویلا آنت سہاؤندا اے۔ کلجگ ویلا آنت
 سہایا اے۔ گر اوتاراں جو جس گایا اے۔ پیر پیغمبراں جو سمجھایا اے۔ جگت سویمبراں کاج وکھایا اے۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ
 اپنی کیرپا کر، پورب لیکھا پور کرایا اے۔ پورب لیکھا پور کراؤندا اے۔ گر اوتاراں نال رلاؤندا اے۔ پُرکھ ابناسی ویس وٹاؤندا اے۔ ساچا

لاڑا اک اکھواؤندا اے۔ دِن دِباڑے پڑدہ لاہندا اے۔ گُرمکھ ساچے نال رلاؤندا اے۔ ساچی دھارا آپ بندھاؤندا اے۔ سینگھ اندر کر پیار، پھڑ کے اُنکلی آپ اُٹھاؤندا اے۔ پا جِپھی سانجھے یار، سکلا سنگ نبھاؤندا اے۔ کھئے مُڑ کے آئے نہ مُڑے سنسار، جس نوں اپنے گلے لگاؤندا اے۔ اپنے گل دا لاه کے ہار، گُرمکھان تن پہناؤندا اے۔ ایہہ چوڑاسی دی لاہی مار، کلی کلی نال بندھاؤندا اے۔ جس گایا سوہنگ مہاراج شیر سینگھ وِشنو بھگوان جیکار، سو جنم مرن وِچ نہ آیا اے۔ ویہہ سو ویہہ کھڑا دوار، آپ اپنا ویس وٹایا اے۔ ستاراں ہاڑ کرے پُکار، دوئے جوڑ واسطہ پایا اے۔ گُرمکھ سجن کر پیار، دوُجا سنگ نظر نہ آیا اے۔ کر سوہنا اک شنکار، مہندی رنگلی نام چڑھایا اے۔ سیس گندے پہلی وار، ہر سنگت سجن سہیل روپ وٹایا اے۔ نائن نائی بنے آپ کرتار، سیوا کردا نظر کیسے نہ آیا اے۔ ساچی ڈولی کر تیار، آپ اپنے کندھ اُٹھایا اے۔ ہوئی ہوئی ہو اُجیار، ساچا راہ رہیا سمجھایا اے۔ گر اوتار کرن دیدار، چاروں کُنٹ دھیان لگایا اے۔ تیری کھیل پروردگار، سمجھ سکے نہ کوئی رایا اے۔ دُور دُراڑے آئے پینڈا مار، پاندھی بن کے پھیرا پایا اے۔ گُرمکھ سجن دے وکھال، جنہاں اپنے انگ لگایا اے۔ تنہاں نیڑ نہ آئے کال، مہاکال نین شرمایا اے۔ جو تیری آئے دھرمسال، دوارا اک وسایا اے۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اُٹھایا اے۔ ہر سنگت ساری چڑھ جائے گھوڑی، ہر سنگر آپ چڑھائیا۔ پر پُرکھ دی اکو جوڑی، نہ کوئی ناتا توڑ تڑائیا۔ صاحب سنگر دی ساچی ڈوری، کلی اپنے نال بندھائیا۔ گُرمکھ ویکھو بانکی چھوہری، نیتر نین مٹکائیا۔ لکھ چوڑاسی کولوں کر کے چوری، ہرجن لے کے جائے چائیں چائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار وڈیائیا۔ گُرمکھ گل وچ پئے ہار، گلوکڑی اک رکھائیا۔ پاربرہم تیرا سچ پیار، نظر کتے نہ آئیا۔ نانک کر کے ہار شنکار، نام نیتر کجلا اکو پائیا۔ نیویں نین گیا دربار، چرن کول راہ تکائیا۔ پُرکھ اکال لیا اُٹھال، آپ اپنی گود بہائیا۔ گوبند ویکھے ساچا لال، لالن اپنا رنگ رنگائیا۔ ماچھوواڑے کرے سوال، دوویں جوڑ سیس جھکائیا۔ کون ویلا پرہ لیکھے لاویں شاہ کنگال، شہنشاہ اپنے گھر وسائیا۔ پُرکھ اکال ہو دیال، اکو وار دتا سمجھائیا۔ گوبند لکھ دے خوشیاں نال، ویہہ سو ویہہ بکرمی وجے مات ودھائیا۔ گُرمکھ ساچے سارے کرے بحال، لکھ چوڑاسی وچوں باہر کڈھائیا۔ پھل لگائے اکو ڈال، امرت رس وکھائیا۔ جانجی سوہن گُرمکھ لال، رنگ کیسری گوبند روپ وکھائیا۔ جوتی

جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہار وڈیائیا۔ گُرمکھ گُرسکھ ہر پرناؤندا اے۔ بن کایا کاج رچاؤندا اے۔ بن واگوں واگ گنداؤندا اے۔ بن بھگتیوں بھگت وڈیاؤندا اے۔ بن شکتیوں شکت جناؤندا اے۔ بن مستیوں مست وکھاؤندا اے۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، آپ اپنے نال ملاؤندا اے۔ ہر اپنے نال ملایا اے۔ سچ دوارے لے کے آیا اے۔ لوک مات پندھ مُکایا اے۔ سچکھنڈ دا راہ وکھایا اے۔ بھگت دوارے اپنا سیس جھکایا اے۔ جس دھام گُرمکھاں ڈیرہ لایا اے۔ سُکھاں سُکھدیاں ایہ دن آیا اے۔ گُرواں لکھ لکھ اپنا مُکھ کھلایا اے۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ سنہڑا اک سُنایا اے۔ جو گُرمکھ اندر آؤن گے۔ سو سوہنگ ڈھولا گاؤن گے۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان مناؤن گے۔ سچکھنڈ دا سچ دوارا گھر اکو اک پاؤن گے۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، گھر ساچا اک سہاؤن گے۔ گوہند نال گُرمکھ لاڑے، کیسری دوپٹے تن بندھائیا۔ تن من نین رہے شنکارے، جگ پھیری ناچ نچائیا۔ ڈھول ڈھمکے وچن نیارے، دوہرا تال سُنایا۔ آگے لنکھن پہلی وارے، سوہنگ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جے جیکار کرائیا۔ پچھے سنگت آوے وارو وارے، نیوں نیوں سیس چرن جھکائیا۔ پارہم دے بنن ڈلارے، گھر ساچے خوشی منائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ہر سنگت اپنے پچھے پچھے رہیا ترائیا۔ ہر سنگت آئے ستگر پچھے، دروازہ لنکھ دیا کھائیندا۔ جنم جنم جو دکھڑے لگے، کرم کرم دے روگ گوائیندا۔ ہنس بنائے بغلے بگے، کاگی بُدھ وٹائیندا۔ گوہند بنائے بال سکے، گھر اکو اک سہائیندا۔ پُرکھ اکال کہے میرے بچے، پچیاں نال لاڈ لڈائیندا۔ پیر پیغمبر آئے تھے، گر اوتار پندھ مُکائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچی سیکھیا آپ سمجھائیندا۔ ساچی سیکھیا ہر سمجھاؤندا اے۔ ہر سنگت آگھ سُناؤندا اے۔ پچھلا لیکھا آگے جھولی پاؤندا اے۔ پرہہ میتا متر اک اکھواؤندا اے۔ ساچی ریتا مات بناؤندا اے۔ کوڑا ریٹھا مٹھا آپ وکھاؤندا اے۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ وبار آپ کراؤندا اے۔ پرہہ سچ وبار کرایا اے۔ بے پرواہ کھیل رچایا اے۔ گُرمکھ سجن انگ لگایا اے۔ پڑدہ چکن پرہہ جو آیا اے۔ لکھ چوراسی وچوں پھول دیا کھایا اے۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچی کرنی آپ کھایا اے۔ ساچی کرنی آپ کھایا اے۔ ہر سنگت آگے آگے جاویگا۔ بھگت دوار ڈیرہ لاویگا۔ گُرمکھاں دے سروارنے، ساچی

درگاہ جھولی پاوینگا۔ پریم پریتی جو گئے وارنے، برہوں روگ مٹاوینگا۔ ویہ سو ویہ دے ایہہ کارنے، آپ اپنے رنگ رنگاوینگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ہر سنگت سنگ رکھاویگا۔ ہر ستگر کھیل اپار، پرہہ اپنی دیا کھائیا۔ گرمکھ ساچی نار، گھر لے کے آئے چائیں چائیا۔ سچ دوارے دئے بہال، گھر ساچے وجے ودھائیا۔ پریم پریتی نبھی نال، آدھ وچکار نہ کھئے ٹڑائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سد مہر نظر اٹھائیا۔ مہربان ہر سچ سنگھاسن، سچ دوار لگائیندا۔ جن بھگتاں بنے نرگن ساتھن، سکلا سنگ وکھائیندا۔ سچ سنہڑا آیا اکھن، اکو حکم منائیندا۔ پاربرہم پرہہ داسی داسن، سیوک سیوا آپ کھائیندا۔ جس دا کھیل سدا جگ باطن، سو ظاہر ظہور نور جنائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ہرجن ساچے ویکھ وکھائیندا۔ ہرجن تیرا بنے راکھا، رکھیا کرے تھائیں تھائیا۔ پاربرہم پرہہ کھلا پاتا، ویس اوپسا روپ دھرائیا۔ آتم ویکھے پرما تم ذاتا، اذاتی کھئے نظر نہ آئیا۔ راگ سنائے اکو تماشا، اکو نام پڑھائیا۔ بن رتھوہی چلائے راتھا، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، مہر نظر اٹھائیا۔ سچ سنگھاسن ہر کا ڈیرہ، نظر کیسے نہ آئیا۔ جن بھگتاں اتم بٹھے بیڑا، ملاح اپنا پھیرا پائیا۔ کایا مندر وسے کھیرا، گھر ساچے وجے ودھائیا۔ دُور دُراڈا نظری آئے نیرن نیرا، دُور دُراڈا پندھ مکھائیا۔ مایاں دھریا ناؤں سنگھ شیرا، شیر سنگھ بھیو کھئے نہ پائیا۔ پُرکھ اکال آد جُگاد جُگ چوکڑی گر اوتاراں پیر پیغمبران لایا جھیرا، جھگڑا دین مذہب وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ہر دیونہار وڈیائیا۔ آؤ بھگتو در دوارے، سو صاحب دیا کھائیا۔ نو دوارے جگت خوارے، ساچی دھیر نہ کھئے دھرائیا۔ کلجگ اتم کِرپا دھارے، پرہہ وڈا وڈ وڈیائیا۔ گرمکھ سجن پھریدارے، نیتر نین رہے اٹھائیا۔ چرن جوڑا پرہہ رکھے نالے، ساچی سرن دئے سرنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، نواں دران ہوئے سہائیا۔ نو در رکھو پرہہ چرن دھیان، دسویں میلا سہج سُبھائیا۔ پنچ وکار جے ملے شیطان، گر کی پانہی دیو سپس لگائیا۔ آگے بنے نہ رہنا انجان، بالی مت رہیا وڈیائیا۔ تہاڈا ناتا جُڑیا نال بھگوان، دوجی اوٹ نہ کھئے وکھائیا۔ در گھر ساچے بن کے بہنا کاپن، مکھ سہیرا سپس گندائیا۔ گیت گوہند گاؤنا گان، وجے نام ودھائیا۔ ست دھرم دا اک نشان، ہرجن اکو نظری آئیا۔ دین مذہب سرب مٹ جان، جس ملے بے پرواہیا۔ سو نار ہوئے پروان، جو کنت اپنے نال پرنائیا۔ نون سو اکھر کرے پروان، ہوئے ہنگتا گرھ ٹڑائیا۔ درگاہ ساچی

ملے مان، دھرم دوارے سوہا پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، جن بھگتاں لیکھا دئے چُکائیا۔ جن بھگتاں لیکھا آپ چُکایا
 اے۔ پرہہ نرگن ہو کے آیا اے۔ لکھ چوراسی وچوں چُن چُن، اپنے نال ملایا اے۔ کوٹ جنم دے ویکھ گُن، اوگن دُور کرایا اے۔
 دُھردرگاہی پُکار سُن، دُکھیاں دردیاں درد وندایا اے۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، نو دوارے نرگن
 جوڑا اک رکھایا اے۔ نو دوارے جوڑا رکھیا اے۔ جن بھگتاں مارگ دسیا اے۔ ہر تھان پرہو جی وسیا اے۔ تیر نرالا اکو کسیا
 اے۔ جن بھگتاں اندر دھسیا اے۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، ہر سنگت کیتا اکٹھیاں اے۔ ہر
 سنگت اکٹھ کرایا اے۔ ویہ سو ویہ دا تند بندھایا اے۔ نام چولی رنگ چڑھایا اے۔ انگیکار آپ اکھویا اے۔ ساچا سنگی بن کے سنگ
 نبھایا اے۔ پھڑ چنگی گلے لگایا۔ نیر اندھی اُنکلی لایا اے۔ دیوے نام سُنکندھی، پُھل پُھلواری آپ مہکایا اے۔ بھاگ لگائے آپ ورہنڈی،
 برہمنڈی کھوج کُھجایا اے۔ جو جن سوہنگ گاون چھندی، تنہاں سنسا روگ مٹایا اے۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر،
 پُرکھ ابناسی گُرمکھ گھر ویہن آیا اے۔ گُرمکھ گُرم گُرم ہر ہر نار، نرائن لاڑا لڑ پھڑاؤندا اے۔ ساچے اسو آپ چڑھاؤندا اے۔ دو جہاناں پار
 کراؤندا اے۔ سچ دوار کُنڈا لاہندا اے۔ جوت نراکار اک وکھاؤندا اے۔ شبدا راگ دُھن گاؤندا اے۔ کنت سہاگ سوہا پاؤندا اے۔ جنم
 جنم دی بُجھا آگ، امرت میگھ برساؤندا اے۔ کرم کرم دا دھو داغ، نرمل روپ وٹاؤندا اے۔ آتم آنتر اک ویراگ، پرہوں چوٹ لگاؤندا
 اے۔ نار کنت دا سچا ساک، ہر سجن جوڑ جُڑاؤندا اے۔ گھر کواڑی کھول تاک، دیپک اک رُشنوؤندا اے۔ میٹ رین اندھیری رات،
 نرمل چند چمکاؤندا اے۔ میل ملاواں کملاپات، کول نین ویکھ وکھاؤندا اے۔ نو دوارے مار جہات، گُرمکھ پار کراؤندا اے۔ جوتی جوت
 سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ہر سجن رنگ وکھاؤندا اے۔ ہر سجن آپ پرنا یا اے۔ سنگت ساچا راہ وکھایا اے۔ پُرکھ اکال دیا کمایا
 اے۔ سچ دھرمسال اک جنایا اے۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، گُرمکھ گھوڑے نام چڑھایا اے۔ گُرمکھ گھوڑے نام چڑھیا
 اے۔ سچکھنڈ دوارے وڑیا اے۔ نرہو ہو کھئے نہ ڈریا اے۔ اکو سوہنگ ڈھولا پڑھیا اے۔ بن بھگتی کارج سریا اے۔ جوتی جوت سرُپ
 ہر، آپ اپنی کِریا کر، گھر میلا ساچے کرایا اے۔ گھر سچا ستگر پایا اے۔ گُرمکھ سچا سُکھ اُپجایا اے۔ جنم جنم دا دُکھ گویا اے۔

مات ککھ سفل وکھایا اے۔ اُلٹا ہونے نہ رکھ، دس دس ماس نہ اگن تپایا اے۔ آپ اپنی گودی چُک، آپ اپنے گلے لگایا اے۔ در گھر آ کے
 لیا پُچھ، پچھلا لیکھا پھول پُھلایا اے۔ جے گرمکھ تیرے کول نہیں کُچھ، کر کرپا جھولی دئے بھرایا اے۔ تیری اُٹھی رہے مُچھ، وشن برہما
 شیو تیتھوں شرمایا اے۔ تیرا سیس پُرکھ اکال جاوے جھک، دو جا تینوں سرب سیس نوایا اے۔ صاحب ستگر کولوں پُچھ، کیوں تیرا ناتا
 جوڑ جُڑایا اے۔ نہ کوئی گانا بدھا گٹ، وٹنا تیل نہ کھئے ملایا اے۔ نہ کوئی واڑ اندھیرے گھپ، جگت سگن وکھایا اے۔ نہ کوئی چاچیاں
 تائیاں لیا پُچھ، بہاییاں سُرما نہ تین چُھپایا اے۔ بہین واگ نہ گندی اُٹھ، موئی تند نہ کھئے رکھایا اے۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی
 کرپا کر، کی اپنا رنگ رنگایا اے۔ نہ ماتا سوہا ویس کرپا اے۔ ہتھ پانی نہ کوئی دھریا اے۔ میرا گیت کھئے نہ پڑھیا اے۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دس ایہہ کی کارن کرپا اے۔ نہ نانک دادک آئے نے۔ نہ بہین بھرا منگائے نے۔ یار سجن نہ کول بہائے نے۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، پرہہ ایہہ کی کھیل رچائے نے۔ نہ نائن نائی آئے ڈوم، منگتا نظر کوئی نہ آئی۔
 کی بنیوں پرہو سوُم، ہتھوں دین کُچھ نہ پائیا۔ پارہرم کہے میرا سمجھ نہ سکے کوئی مضمون، ایہہ گر اوتار پیر پیغمبر بیٹھے گئے دھیان لگائیا۔
 جس دے حُکمے اندر بنیا قانون، ایہہ سو کلمہ سرب پڑھائیا۔ بردے غلام بن کے مُمون، ایہہ گئے سیو کھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ
 اپنی کرپا کر، گرمکھ دیونہار وڈیائیا۔ گرمکھ ویکھ تیری شادی، شہنشاہ خوشی منائیندا۔ آد پُرکھ بن کے آئی دادی، پُرکھ اکال پتا روپ
 وٹائیندا۔ گوبند گر بنیا ساتھی، سکلا سنگ نبھائیندا۔ سر سے رُڑھدیاں اکو آکھی، آخر اپنا حُکم جنائیندا۔ تہاڈی اتم کراں راکھی، کلجگ
 اتم پھیرا پائیندا۔ نرگن ہو سناواں ساکھی، شبدي راگ الائیندا۔ گرسکھ کوئی نہ رہے باقی، جو ہر دوارے آئیندا۔ گوبند اپنے اندر رکھی
 بن حرفاں کر کے کاپی، الفیے ونڈ نہ کھئے ونڈائیندا۔ پُرکھ اکال دیوے پاتی، پتر اکو اک سمجھائیندا۔ تیرا لہنا دینا باقی، بقایا اپنی جھولی
 پائیندا۔ تُوں نیلے اتوں لاہ کاٹھی، تیرا گھوڑا اک اُپجائیندا۔ جس دا نور نوراناہ اکو پاکی، پروردگار آپ وکھائیندا۔ اوبدے آگے کھئے نہ رہے
 عاقی، جدھر جاوے صاف کرائیندا۔ جن بھگت اُٹھاوے تیرے ساتھی، پھڑ باہوں گلے لگائیندا۔ اکو گل سچي آکھی، آخر میل ملائیندا۔
 جس دی لکھدے ساکھی، ساکھیات آپ سمجھائیندا۔ ستاراں ہاڑ کھول کے تاکی، ہر نیتر تین آپ جنائیندا۔ بھگتو کھلی تہاڈی ہاٹی،

ستگر اکو ہٹ چلائیندا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کیتا قول پور کرائیندا۔ کیتا قول آپ اقرار، کرتا بھل کدے نہ جائیا۔ کی ہویا جے گرمکھو ٹھانوں رہیا تار، پہلوں ٹھاتھوں اپنی سیو کماٹیا۔ چار جگ دا لہن آیا ادھار، مقروض اپنا قرضہ رہیا ادا کرائیا۔ سارے اچی کوک کہو للکار، پُرکھ ابناسی دیو سُنائیا۔ جے سانوں چھڈیا وچ منجدھار، اکال کوئی ملن نہ پائیا۔ تینوں کسے نہیں کہنا سانجھا یار، ذات پات جے ونڈ ونڈائیا۔ تیرے کسے نہیں آؤنا دربار، لکھ چوراسی پار نہ کریں کی تیری چٹرائیا۔ تینوں کون کہے شاہ سوار، جے راتی سُنیاں گھر گھر درس نہ دئیں کرائیا۔ تینوں کسے نہیں کہنا کت بہتار، گرمکھ ناری اپنے انگ نہ جے لگائیا۔ تیرا نظر نہیں آؤنا پیار، چاروں کُنٹ پئے دُبائیا۔ ستاراں ہاڑ نٹھے آوندے گر اوتار، چُتالی جوجن پچھے بیٹھے دھیان لگائیا۔ ویلا وقت رہے وچار، پرہ اپنا حکم سُنائیا۔ جا کے ویکھیئے بھگتاں بندا وہار، آپ گرمکھاں رہیا پرنائیا۔ گرمکھ گھنگٹ دئے اُتار، لال گلالا رنگ چڑھائیا۔ جس نوں اڈیکدے سدا جگ چار، چوگری اپنا دھیان لگائیا۔ جس دی مہا کاتب لکھدے رہے بن لکھار، قلم شاہی نال ملائیا۔ سو آیا پروردگار، بے پرواہ پھیرا پائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار وڈیائیا۔ دیوے وڈیائی وڈا ہو، ہوکا نام دوائیندا۔ گرمکھو ٹھاڈے جوگا گیا ہو، دوجا سنگ نہ کھئے رکھائیندا۔ جو آتر آتم پیار گیا چھوہ، تِس اپنا چھوکرا روپ بنائیندا۔ کر پرکاش اگئی لو، اگیان اندھیر مٹائیندا۔ دُرمت میل دیوے دھو، اُجل مکھ وکھائیندا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نو دوارے نو جوڑے، جن بھگت چڑھائے شبدی گھوڑے، گھوڑا اکو اک وڈیائیندا۔ ہر گھوڑا تیرا سوہنا چنگا، چال نرالی اک رکھائیا۔ جس دا کس نہ سکے کوئی تنگا، زین پاکھر نظر کسے نہ آتیا۔ اُس نوں ویکھے گجری چندا، چند تیرے وچ سائیا۔ کلجگ اتم پار کنڈھا، کنڈھی بیٹھے پار لنگھائیا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سدا بخشنا، گرمکھ گرسکھ بیڑا رہیا ترائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نہکلنک نرائن نر، کرے کرے کارج کارج انندا، انند کارج اکو وار آپ سمجھائیا۔

سرگن نرگن ہو کے صفر، رُوپ رنگ ریکھ نہ کھئے رکھائیا۔ نرور ہو کے چڑھیا سخر، محل اٹل ڈیرہ لائیا۔ سچ دوارے کیتا فکر، فقرہ اپنا نام جنائیا۔ نو سو چورانوے چوکرئی جس دا ہندا رہیا ذکر، سو ظاہر ظہور بے پرواہیا۔ آد جگادی سب دا پتر، پتا پوت گنڈھ پوائیا۔ دو جہاناں بن بن متر، سگلا سنگ وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا بیس دئے وڈیائیا۔ سرگن نرگن چڑھیا گھوڑے، زیرو اپنی دھار وکھائیا۔ دو جہاناں آپے بھڑے، پُریاں لوآں کھنڈاں برہمنڈاں ویکھ وکھائیا۔ شبد اگم لائے دوہڑے، دوہرا اکو اک سنائیا۔ کرے پرکاش اندھ گھورے، جوتی نور نور رُشنائیا۔ شاہ پاتشاہ وڈ سلطانا اک رکھائے اپنا زورے، جورو زر نہ کھئے چترائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا بیس دئے سمجھائیا۔ دوآ صفر بنا بیس، ہر ستگر دئے وڈیائیا۔ کوئی نہ کرے پرہ کی ریس، بے آنت بے آنت کہن کھئے نہ پائیا۔ آد جگاد جگ چوکرئی دیندا رہیا حدیث، کلمہ نبی رسول پڑھائیا۔ نام ندھان پرگٹ کردا رہیا گیان راگ چھتیس، صفت صفت صلاحیا۔ نرگن سرگن بناؤندا رہیا ودھان، دھر فرمانا حکم پرگٹائیا۔ بھوپت بھوپ بن راجان، شہنشاہ اپنا رُوپ وکھائیا۔ پُرکھ اگم بن بن کاہن، ساچی رچنا آپ رچائیا۔ محل اٹل اُچ مکان، سچکھنڈ ساچے ڈیرہ لائیا۔ نرگن سرگن ویکھ نشان، دھرم نشانہ اک جھلائییا۔ لکھ چوراسی پاوے آن، بھے بھو سرب مکٹیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا بیس انک بنائیا۔ ایکا بیس بنیا انک، سو پُرکھ نرنجن آپ بنائیندا۔ ہر پُرکھ نرنجن و جا ڈنک، دھر فرمانا آپ جنائیندا۔ ایکنکارا بھو چکائے راؤ رنگ، راج راجانا آپ الائیندا۔ آد نرنجن گھر گھر جگے جوت کینک، کینکا کینکا آپ ورتائیندا۔ ابناسی کرتا بنائے اپنی بنت، گھڑن بھنہار کھیل کرائیندا۔ سری بھگوان نر ہر کنت، نرائن اپنی کل دھرائیندا۔ پاربرہم لیکھا اگنت، لیکھا لیکھت وچ نہ آئیندا۔ سچ دوارے سو بہاؤنت، سچکھنڈ آپ وڈیائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دوآ صفر جوڑ جڑائیندا۔ صفر دوآ پاوے گنڈھ، گنڈھنہار وڈ وڈیائیا۔ بھگن پُہار پوے ٹھنڈ، امرت میگھ اک برسائیا۔ آنتر آتم دے سنگ، پرما تم اپنی دیا کھائیا۔ گرہ مندر دیوے اک اند، گھر ساچے خوشی منائیا۔ نرگن جوت چارھے چند، اندھ اندھیر مٹائیا۔ پاربرہم برہم ڈھولے گائے چھند، سوہنگ ساچا راگ الائیا۔ جگ چوکرئی منگاں رہے منگ، وشن برہما شیو دھیان لگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا بیس صفت صلاحیا۔ بیس بیسا ہر جگدیشا،

جگ جیون داتا آپ اکھوائیندا۔ سو پُرکھ نرنجن ٹھانڈا سیتا، اگنی تت نہ کھتے پرگٹائیندا۔ سچکھنڈ دوار چلائے ساچی ریتا، ریتوان آپ ہو جائیندا۔ پچھلا لیکھا جانے پیتا، آگے اپنا بھیو کھلائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ پيسا آپ سمجھائیندا۔ سچ پيسا چڑھے مات، نو چار وجے ودھائیا۔ کرے کھیل پُرکھ ابناس، ابناسی کرتا کھیل کھلائیا۔ نرگن ہو کے پاوے راس، سرگن گوپی کاہن نچائیا۔ ستجگ تریتا دواپر کلجگ پوری کرے آس، آسا اپنی آپ جنائیا۔ نرگن جوت جوت پرکاش، پرکاشوان بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی آپ کھائیا۔ ساچی کرنی دوآ صفر صفر دو، اک اکیلا آپ کرائیندا۔ نرگن سرگن آپے ہو، نر نرنکارا وپس وٹائیندا۔ لکھ چوراسی ڈھوآ ڈھو، نام امولک آپ ورتائیندا۔ گرہ مندر گھر پرکاش لو، دیا باقی آپ ڈگمگائیندا۔ امرت میگھ ایکا چو، نچھر جھرنا آپ وٹائیندا۔ ڈھر سندیسہ دیوے سو، سو پُرکھ نرنجن اپنا حکم ورتائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا بھیو آپ کھلائیندا۔ ساچا بھیو کھولے بھگوان، بھگون اپنی دیا کھائیندا۔ تخت نواسی نو جوان، شاہ پاتشاہ ہر جنائیندا۔ آد جگاد دیونہارا دان، جگ چوکرئی آپ ورتائیندا۔ پُرکھ ابناسی مہربان، ہڈ ماس چمڑا نظر کھتے نہ آئیندا۔ وسنہارا سچکھنڈ مکان، سچ دوارے سو بھا پائیندا۔ دیونہارا ڈھر فرمان، نام ندھانا اک سنائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھیو ابھیدا آپ کھلائیندا۔ بھیو ابھید کھولے سب، ہر جو اپنی دیا کھائیا۔ آد جگاد جگ چوکرئی پرگٹ ہو جھب، نرگن سرگن کھیل وکھائیا۔ ستجگ تریتا دواپر کلجگ چار ورن اٹھاراں برن بدھی اک، ذات پات دین مذہب ونڈ وندائیا۔ بھگت بھگوان سچکھنڈ دوارے سد، سدا اکو نام جنائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر سرن لگ، دستار اکو سپس ٹکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا پيس دئے سہائیا۔ پيس سہائے رت، رتڑی آپ مہکائیا۔ پرہ پرگٹ ہو ابناسی اچت، چیتن دھار وٹائیا۔ جگ چوکرئی جو رہیا لک، نرگن اپنا مکھ چھپائیا۔ سو صاحب شیر ہو کے رہیا بک، نام بھبک اک سنائیا۔ دو جہاناں جس دی اوٹ، چوڈاں لوک سپس جھکائیا۔ چوڈاں طبق جس دا کوٹ، دوار بنک رہیا سہائیا۔ لکھ چوراسی جس دی جوت، گھر گھر دیپک ڈگمگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سو صاحب کھیل کرائیا۔ سو صاحب نرگن سرگن کار، ہر کرتا آپ کرائیا۔ جگت ویکھے نظر نہ آئے وچ سنسار، صفر روپ نہ کھتے جنائیا۔ گنتی گنت کر کے کوئی نہ

یائے پاراوار، آنت کہن کھئے نہ پائیا۔ سدا سدا پرہ کرے کرائے کرنیہار، کرتا پُرکھ اپنے ہتھ رکھے وڈیائیا۔ گھر مندر بیٹھ ٹھانڈے دربار، سچ
 سنگھاسن سوہا پائیا۔ آد پُرکھ ہو تیار، جُگاد اپنا رنگ رنگائیا۔ انہو کھیل کرے کرتار، پرکاشوان نُوڑ الاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، ساچی ونڈ رہیا سمجھائیا۔ ساچی ونڈ ونڈن آیا، بے پرواہ بے پرواہ اکھوائیندا۔ برہمنڈ کھنڈ جس رچن رچایا، لوک
 پرلوک سوہا پائیندا۔ وشن برہما شو جس سیوا لایا، کروڑ تیتیس نال رلائیندا۔ راگ ناد جس شبدا لایا، دھنکار اپنے نام سُنائیندا۔
 بودھ آگادھ جس منتر درڑایا، بھیو ابھید آپ گھلائیندا۔ سچکھنڈ دوار جس وسایا، تھر گھر اپنا سُنت بہائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، ہر کرنی کر وکھائیندا۔ ہر کرنی کرے کرتار، کرتا پُرکھ وڈی وڈیائیا۔ نرگن داتا ہو تیار، نرور کھیل کرائیا۔ مقالے حق
 سانجھا یار، پروردگار بے پرواہیا۔ مگھ نقاب پردہ دئے اُتار، کالا سوسا نہ کھئے چھپائیا۔ حق حقیقت پاوے سار، لاشریک نُوڑ خُدائیا۔
 لیکھا جانے دُھر دربار، درگاہ ساچی وجے ودھائیا۔ قُدرت قادر کرے پیار، رحیم اپنا آپ جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا
 کر، اپنا لیکھا دئے لگائیا۔ ساچا لیکھا دُھر درباری، ہر کرتا آپ جنائیندا۔ آد پُرکھ پرہ کھیل نیاری، بھیو کھئے نہ پائیندا۔ جُگ چوکرئی بنیا
 رہیا جواری، سار پاس ونڈ ونڈائیندا۔ مہرے رکھدا رہیا گر اوتاری، پیر پیغمبر نال رلائیندا۔ نرداں چلاؤدا رہیا وارو واری، حُکمی
 حُکم آپ پھرائیندا۔ سنیہڑا دیندا رہیا بن وڈ سنساری، دُھر فرمانا آپ جنائیندا۔ کاتب بن کے بنیا رہیا لکھاری، لیکھا لکھت وچ نہ آئیندا۔
 پاربرہم برہم بنیا رہیا پساری، پسر پسارا اپنی کل دھرائیندا۔ بھولا ناتھ بن سنگھاری، شستر اکو اک چمکائیندا۔ ویکھنہارا کھیل وارو
 واری، جُگ چوکرئی آپ بندائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دی دھار آپ جنائیندا۔ دُھر دی دھار پُرکھ آگم،
 ہر اکو اک جنائیا۔ نہکرمی کرے اپنا کم، کرتا وڈا وڈ وڈیائیا۔ آد آد پرہ بیڑا بٹھ، برہمانڈ وچ چلائیا۔ نرگن نُوڑ نُوڑانہ چن، چند چاندنا
 اک رُشنائیا۔ وست امولک نام دھن، دھناڈھ آپ ورتائیا۔ جننی بن کے لئے جن، دھن دھن جنیندی مائیا۔ کرے وسیرا بن چھپر چھن،
 چار دیوار نہ کھئے بنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کھیل آپ ورتائیا۔ ساچی کھیل پیس پیسا، بنس سرہنس آپ
 جنائیندا۔ لیکھا جانے اک اکیسا، دوآ ایکا جوڑ جڑائیندا۔ کلجگ اتم پیسن پیسا، کوڑی چکی ویکھ وکھائیندا۔ شاہ سُلطان خالی کھیسہ،

دھن نام ہتھ کیسے نہ آئیندا۔ ترے گن مایا تپے انگیٹھا، اگنی تت نہ کھئے بُجھائیندا۔ لکھ چوراسی کوڑا ہویا ریٹھا، امرت رس نہ کھئے وکھائیندا۔ پچھلا ویلا سب دا بیتا، آگے پرہہ اپنی کل ورتائیندا۔ ہر گھٹ اندر وسے چیتا، گرہ گرہ اپنا ڈیرہ لائیندا۔ مارگ دسدا رہیا مندر مسیتا، شیودوالے مٹھ ونڈ ونڈائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سو صاحب کھیل کرائیندا۔ سو صاحب کھیل کرودا اے۔ جگ چوکرئی ویکھ وکھاؤندا اے۔ بھیو ابھیدا آپ جناؤندا اے۔ چارے ویداں پھول پھلاؤندا اے۔ شاستر سمرت نال رلاؤندا اے۔ پُران اٹھاراں گنڈھ پواؤندا اے۔ اٹھ دس جوڑ جڑاؤندا اے۔ گیتا گیان اک رکھاؤندا اے۔ انجیل قرآنا تیس بنیس سناؤندا اے۔ سچ حدیث اک جناؤندا اے۔ نام ست پڑھاؤندا اے۔ کہانی بانی ونڈ ونڈاؤندا اے۔ نش اکھر وکھر روپ وٹاؤندا اے۔ انک انک نال ملاؤندا اے۔ بنک دوار اک سہاؤندا اے۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچی کرنی کر وکھاؤندا اے۔ ساچی کرنی کر وکھاؤندا اے۔ آد پُرکھ پرہہ اپنا کھیل رچاؤندا اے۔ نرگن سرگن ویس وٹاؤندا اے۔ لکھ چوراسی ونڈ ونڈاؤندا اے۔ انڈج جیرج اُتہج سینج نام دھراؤندا اے۔ چار کہانی راہ وکھاؤندا اے۔ چارے بانی ناد وچاؤندا اے۔ پرا پسنی مدھم بیکھری ایکا گھر وساؤندا اے۔ چار جگ گنڈھ پواؤندا اے۔ چار ورن رنگ رنگاؤندا اے۔ چاروں گنٹ ویکھ وکھاؤندا اے۔ چار یاری سنگ نبھاؤندا اے۔ گھر چوٹھے وڑ کے، آپ اپنا آسن لاؤندا اے۔ پرم پُرکھ پریم ہو تیار، نرگن سرگن ویکھ وکھاؤندا اے۔ ڈھولا پڑھ کے، گیت گیت گیت گوہند الاؤندا اے۔ اپنا بھانا آپے جر کے، مارگ اپنا آپ سمجھاؤندا اے۔ ساچی ترنی ہر جو تر کے، تارنہار ہر اکھاؤندا اے۔ جینودیاں جگ مر کے، مر جیوت روپ وٹاؤندا اے۔ کرے کھیل اولے پڑدے، پڑدہ اکو اک وکھاؤندا اے۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچی دھارا اک سمجھاؤندا اے۔ ساچی دھارا ہر سمجھاؤندا اے۔ نرگن سرگن راہے پاؤندا اے۔ گر اوتار آپ پرگٹاؤندا اے۔ دُھر فرمانا حکم سناؤندا اے۔ نام ندھانا جھولی پاؤندا اے۔ دھرم نشانہ اک جھلاؤندا اے۔ تیر انیالا ہتھ اٹھاؤندا اے۔ دین دیا دیا کماؤندا اے۔ ہر گوپالا نین اٹھاؤندا اے۔ سچکھنڈ دی سچی دھرمسالہ، اکو اک وکھاؤندا اے۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچی کرنی آپ کماؤندا اے۔ ساچی کرنی آپ کماؤندا اے۔ گر اوتار آپ پرگٹاؤندا اے۔ دوآ تیا جوڑ جڑاؤندا اے۔ اک اٹھ نال ملاؤندا اے۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، لیکھا جان

تیئی اوتار، بھگت اٹھاراں رنگ رنگاؤندا اے۔ جن بھگتاں رنگ رنگاؤندا اے۔ عیسیٰ موسیٰ محمد سنگ نیہاؤندا اے۔ سچ حدیثا اک پڑھاؤندا اے۔ کالا سوسا تن ہنداؤندا اے۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ڈھر فرمانا آپ سناؤندا اے۔ ڈھر فرمانا آپ سناؤندا اے۔ نرگن جوت نور دھراؤندا اے۔ پنج تت چولا آپ ہنداؤندا اے۔ نانک نانک نال ملاؤندا اے۔ نانک نظر کیسے نہ آؤندا اے۔ نانک گیت گوہند گاؤندا اے۔ نانک پنج تت چولا ہنداؤندا اے۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی جوت جوت رشناؤندا اے۔ اک دس ونڈ ونڈاؤندا اے۔ ہس ہس ویکھ وکھاؤندا اے۔ نس نس پندھ مکاؤندا اے۔ گر گر رنگ رنگاؤندا اے۔ نرویر چند چمکاؤندا اے۔ گیت چھند سناؤندا اے۔ پرمانند ساؤندا اے۔ دئی دوتی ڈیرہ ڈھاؤندا اے۔ شرع شریعتی میٹ مٹاؤندا اے۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ڈھر دا لیکھا آپ لکھاؤندا اے۔ ڈھر دا لیکھا آپ لکھایا اے۔ جگ چوکرئی راہ چلایا اے۔ چارے ویداں بھیو جنایا اے۔ برہماویتا آپ پڑھایا اے۔ وشنوں سیوک آپ بنایا اے۔ شنکر ہتھ ترسول اٹھایا اے۔ رہبر نور اک خدایا اے۔ ہر نر ہر ناؤں دھرایا اے۔ صابر صبر اک رکھایا اے۔ قدرت قادر ویکھ وکھایا اے۔ عادل عدل اپنے ہتھ رکھایا اے۔ قاتل مقتول اپنی دھار چلایا اے۔ درگاہ ساچی ہتھ اصول، اصلیت اپنے وچ سمایا اے۔ گر اوتاراں پیر پیغمبراں نج محبوب کرنا پیا قبول، کعبہ اکو نظری آیا اے۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا بیسا رہیا سمجھایا اے۔ بیس کہے میں نرگن سرگن، میری سمجھ کیسے نہ آئی۔ آد جگادی شبدا ناداں میری دھن، راگ ناد گا نہ سکے کوئی رائیا۔ نرویر نراکار نرنکار میرا گن، اجونی رہت میری وڈیائی۔ لکھ چوراسی جیو جنت سادھ سنت پکار رہیا سن، گھٹ گھٹ اپنا ڈیرہ لائی۔ جگ چوکرئی بھگت ساجن لواں چن، لکھ چوراسی کھوج کھوجائی۔ سن سادھی اندر بیٹھا رہواں ہو کے من، من منیشر بھیو کھئے نہ آئی۔ کر کرپا آتم اُچاواں ساچی دھن، راگ اکو اک سنائی۔ میرا کھیل منتر پھن، گھڑی پل ونڈ نہ کھئے ونڈائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل سچا شہنشاہیا۔ شہنشاہ ہر کھیل اپارا، ہر ستگر آپ کرائیا۔ جگ چوکرئی کراؤندا رہیا مظاہرہ، گر اوتار پیغمبراں کر جنائی۔ دین مذہب ونڈدا رہیا دائرہ، ہومے حدود جگت جنائی۔ چارے کھانی چارے بانی کراؤندا رہیا مشاعرہ، شاعر شاعرہ نال کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جیواں جنتاں سادھاں

سنتاں دسدا ربیا دُور کنارہ، پتن بیٹھا ماہی نظر کیسے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دُھر دا لیکھا دئے سمجھائیا۔ دُھر
 دا لیکھا دسے بھگونت، اپنی دیا کھائیا۔ جگ چوکری مینا منت، سچ منتر اک سمجھائیا۔ آتم پر ماتم نار کنت، گھر ناتا جوڑ جڑائیا۔ گر
 اوتاراں پیر پیغمبران چاڑھے رنگ بسنت، مہر نظر اک اٹھائیا۔ پنج تت بنا بنت، گھاڑت گھڑے بے پروا ہیا۔ دیوے وڈیائی وچ جیو جنت،
 جاگرت جوت کرے رُشنائیا۔ گرھ توڑ ہومیں ہنگت، نون سو اکھڑ اک پڑھائیا۔ در درویش بنے رہے منگت، پرہے آگے جھولی ڈاہیا۔
 بودھ آگادھ سری بھگوان آد جگادی اکو پنڈت، دوجا پاندھا نظر کھئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، نش اکھڑ وکھڑ
 دئے سمجھائیا۔ نش اکھڑ ہر کی دھار، انک سکے نہ کھئے بنائیا۔ صفر رُپ آپ زرنکار، زرگن ساچا سنگ رکھائیا۔ سرگن صاحب ہو اُجیار،
 دوئے دوئے ویس وٹائیا۔ اکو دوا کرے پیار، صفر انک نال ملائیا۔ دوہاں میلا وچ سنسار، گر چیل جوار جڑائیا۔ جے کوئی رسنا بولے بیس
 کہے پکار، بیس بیس جگت سُنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دُھر دا لیکھا آپ درڑائیا۔ دُھر دا لیکھا آپ سمجھاؤندا
 اے۔ بھرم بھلیکھا سرب مٹاؤندا اے۔ گر اوتاراں پکڑ اٹھاؤندا اے۔ کیتا قول اقرار پور کراؤندا اے۔ جامہ دھار زرگن دھار، نور ڈگمگاؤندا
 اے۔ نہکلنک لے اوتار، کل کلکی ویس وٹاؤندا اے۔ جس دی اڈیک کردے رہے جگ چار، چارے وید راہ تکاؤندا اے۔ جس دی
 صفت کرے وید ویاس، واسطہ دوئے جوڑ پاؤندا اے۔ آد جگاد جس دی منڈل راس، زرگن سرگن گوپی کاہن نچاؤندا اے۔ سچ وست
 جس صاحب سجن پاس، سو صاحب کھیل وکھاؤندا اے۔ جس دا موسیٰ کدا گیا ابھاس، کوہ طور ہوش بھلاؤندا اے۔ جس نور عیسیٰ
 مندا گیا باپ، سو نوری نور رُشناؤندا اے۔ جس نور محمد بنایا ساک، سو ظاہرا پیر اکھواؤندا اے۔ جس دا نانک لیکھا لیکھ لکھدا گیا
 خاص، سو نہکلنک ڈنک وجاؤندا اے۔ جس نور گوہند کہا میرا دیو ساچا باپ، کل کلکی پھیرا پاؤندا اے۔ سمبل وسے دھام خاص،
 شودوالے مٹھ مندر گرو دوار سب تجاؤندا اے۔ سچ سینگھاسن بے نٹھ، پُرکھ ابناسی ڈیرہ لاؤندا اے۔ زرگن نور کر پرگٹ، جوتی جاتا
 ڈگمگاؤندا اے۔ دھرم دوارا کھول ہٹ، ساچا ونج اک کراؤندا اے۔ لیکھا توڑ تیرتھ تھ، اٹھسٹھ مکھ بھواؤندا اے۔ چار ورنان اکو مت،
 سری بھگوان آپ سمجھاؤندا اے۔ ذات پات نہ بنے رت، کوڑی کریا دُور کراؤندا اے۔ شبد اگمی لائے سٹ، سوئی سرتی آپ اٹھاؤندا اے۔

منکا منکا نام لئے رٹ، من منکا آپ بھواؤندا اے۔ کرے کھیل بازی گر نٹ، سوانگی اپنا سوانگ وکھاؤندا اے۔ جوت جگائے لٹ لٹ، اگیان اندھیر چکاؤندا اے۔ تن بستر پہنائے نام ست، بھوشن اِکو اک وڈیاؤندا اے۔ چار جُگ دا لیکھا جھولی دیوے گھت، پورب لہنا سرب مُکاؤندا اے۔ جو تگ کے بیٹھے آس، آسا پوری آپ کراؤندا اے۔ ویکھنہارا جنگل جوہ اُجاڑ پہاڑ تِلے پرہاس، پربت چوٹی اپنا آسن لاؤندا اے۔ سُمند ساگر ڈُونگھی گندر ویکھ خاص، ساڈھے تِن ہتھ مندر پھولاؤندا اے۔ جن بھگتاں وسے ساتھ، سگلا سنگ نیہاؤندا اے۔ آتم پر ماتم پڑھائے گاتھ، نانا اِکو جوڑ جڑاؤندا اے۔ پتن ملے ماہی گھاٹ، گھاٹا کھئے نظر نہ آؤندا اے۔ اگلی پچھلی میٹے واٹ، بن پاندھی پھیرا پاؤندا اے۔ جس جگ چوگری کیتا گھات، گر اوتاراں پیر پیغمبراں اپنی جوت دھراؤندا اے۔ سو صاحب پُرکھ ابناس، کلجگ اتم ویکھ وکھاؤندا اے۔ لیکھا جانے پرتھی آکاش، گگن گگنتر پڑدہ لاہندا اے۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دُھر دا لیکھا پور کراؤندا اے۔ دُھر دا لیکھا پورا کردا، پاربرہم وڈی وڈیاؤندا۔ نرہے کدے نہ ڈردا، بھے سب نوں رہیا جنائیا۔ سچ سنگھاسن آپے چڑھدا، سچ سنگھاسن سوہیا پائیا۔ سْت دُلارا شبدی پھڑدا، پتا پوت رہیا سمجھائیا۔ تیرا کھیل نر ہر دا، نر نرائن رنگ رنگائیا۔ جُگ چوگری پنج تت کایا چولے رہیا سڑدا، ترے گن مایا بندھن پائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر اپنا نام رہیا دھردا، بن سیوک سیو کھائیا۔ اتم جگت سریر رہیا چھڈدا، لوک مات نظر کھئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سب دا لیکھا رہیا مُکائیا۔ سب دا لیکھا ہر مُکاؤندا اے۔ کلجگ اتم پھیرا پاؤندا اے۔ نہکلنک ناؤں رکھاؤندا اے۔ نام ڈنک اِک وجاؤندا اے۔ دو جہان آپ اُٹھاؤندا اے۔ لوک مات ونڈ ونداؤندا اے۔ دُھر دی دھار اِک وکھاؤندا اے۔ بھگت دوار اِک سُہاؤندا اے۔ اُچ منار سوہیا پاؤندا اے۔ وچھڑے یار انگ لگاؤندا اے۔ میل ملاواں کنت بہتار، سوہنی جوڑی جوڑ جڑاؤندا اے۔ حُکمے اندر کھیل کرے کرتار، قُدرت اِکو نام جئاؤندا اے۔ اِکٹھے کیتے جُگ چار، گر اوتار پیر پیغمبر قدم قدم نال وکھاؤندا اے۔ وشن برہما شو بھئے ہوشیار، آپ اپنا ڈیرہ لاؤندا اے۔ کروڑ تینتیس بولن اِک جیکار، سُرپت اند راگ الاؤندا اے۔ کِنر جچھپ رہے پکار، پرہہ دا ڈھولا اِکو گاؤندا اے۔ رُوپ ائوپ ست سروپ دھار، لوک مات کھیل رچاؤندا اے۔ ویہ سو ویہ بکرمی ہو تیار، ترے گن اتینا ساچے تخت سوہیا پاؤندا اے۔ متی ویکھ ستاراں ہاڑ، تھتی اِکو راگ الاؤندا اے۔

چار ورن دی سیکھی کر تیار، ساچی سیکھیا اک سمجھاؤندا اے۔ تکھی رکھی ہر جو دھار، کھنڈا کھڑگ نہ کھئے چمکاؤندا اے۔ لیکھا جانے اُتر پورب پچھم دکھن پہاڑ، پاربرہم پرہہ اپنی دیا کموندا اے۔ لیکھا جانے بہتر نار، ناری ناری پھول پھلاؤندا اے۔ کرے کرائے سچ وبار، رہبر بن کے راہ وکھاؤندا اے۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بیس بیسا خوشی مناؤندا اے۔ بیس بیسے ہر جو آیا اے۔ جس اپنا حکم ورتایا اے۔ گر اوتار در منگایا اے۔ سچ دربار اک سہایا اے۔ ایکنکار حکم ورتایا اے۔ نہ کوئی میٹے میٹ مٹایا اے۔ کھیوٹ کھیٹا اک اکھویا اے۔ گوہند بیٹا نال رلایا اے۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا رنگ اک چڑھایا اے۔ ساچا رنگ چڑھائے ایکنکار، اکل کلا اکھوائیا۔ اکٹھ کر گر اوتار، پیر پیغمبران رہیا سمجھائیا۔ نیتر کھولو نین آگھاڑ، اکھ اکھ نال ملاییا۔ ویکھو پھلواری ستاراں ہاڑ، سری بھگوان رہیا جنائیا۔ جنہاں پاربرہم پریم ملیا اک کرتار، ہر کرتا دیا کمائیا۔ سو گر مکھ نین رہے شنکار، نج نیتر اکھ گھلائییا۔ رسنا بولن اک جیکار، سوہنگ ڈھولا رہے گائیا۔ تون میرا میں تیری نار، کنت سہاک ملے گھر آوے چائیں چائیا۔ سخیاں ہووے منگلاچار، گیت گوہند الائییا۔ بنک سہائے ٹھنڈا ٹھار، اگنی تت نہ لاگے رائیا۔ نج نین ویکھ گرو اوتار، پیر پیغمبر خوشی منائییا۔ جس دی آس رکھدے رہے جگ چار، سو صاحب پھیرا پائییا۔ ٹھاڈا لیکھا دئے نوار، جھگڑا رہن کھئے نہ پائییا۔ دین مذہب لوک مات نظر نہ آئییا۔ بھگت دوارے دیوے واڑ، چار ورنان اک سرنائیا۔ بیس بیس بکرمی سب نون رہ جائے یاد، یادداشت اک سمجھائییا۔ پیر پیغمبران ملے داد، ہر وست آپ ورتائییا۔ گر اوتاراں وجے ناد، دھن راگ شنوائیا۔ اکٹھے ہوئے ساچن سادھ، ساچی سادھنا گیا سمجھائییا۔ جس رچنا رچی آد، سو اتم ویکھن آئییا۔ کلجگ انت سن فریاد، بے پرواہ ہوئے سہائییا۔ دھر درباری کرے راج، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہییا۔ کلجگ اتم بدل دیوے سماج، کوڑی کریا میٹ مٹائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گر اوتاراں رہیا وکھائییا۔ گر اوتار اٹھ کھلوون، سو صاحب حکم جنائییا۔ آلس نندرا وچ کدے نہ سوون، جاگرت جوت کرے رُشنائییا۔ پاربرہم دے ہوون، دو جا ساک نہ کھئے بنائییا۔ اپنی کیتی آپے کھوون، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہییا۔ گر اوتار کرن نمسکارا، پرہہ ساچے سرنی آئییا۔ ہر آیا وڈ نرنکارا، جگ چوکڑی جس کھیل رچائییا۔ سو صاحب پروردگارا، جس گھر ساڈے جوت

ٹکائیا۔ نرمل نور کیا اجیارا، ناد دُهن جس شنوائیا۔ سو صاحب گاونہارا بے پرواہ اپنی وارا، جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 کرے کھیل آپ کرتارا۔ ہر کرتا کھیل کھلائیندا، کل کلکی لے اوتار۔ بھگت بھگوان آپ اٹھائیندا، کرپا کر سچی سرکار۔ ساچا وقت سوہیا
 پائیندا، گھڑی سُلکھنی کرے نمسکار۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا جانے دُھر دربار۔ دُھر درباری آیا آپ، اپنی دیا
 کئیا۔ دو جہاناں اکو جاپ، ایک کرے پڑھائیا۔ جنم کرم میٹ سنتاپ، دُکھڑے روگ مٹائیا۔ بھگت سہیلا مائی باپ، پتا پوت گود اٹھائیا۔
 چرن کول بندھائے نات، ناتا اکو اک جنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بیس بیس خوشی منائیا۔ بیس بیس خوشی منوندا
 اے۔ ہر جگدیشا کھیل رچاؤندا اے۔ تاج سیس اک ٹکاؤندا اے۔ پنج مُکھ آپ بناؤندا اے۔ دھرت مات دی ککھ سہاؤندا اے۔ دُکھیاں
 دے دُکھ ونداؤندا اے۔ بھکھیاں دی بھکھ مٹاؤندا اے۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گر اوتاراں نال ملاؤندا اے۔ گر اوتار
 کرو دھیان، ہر ستگر رہیا جنائیا۔ چاروں کُنٹ دے ویران، دہ دشا اندھیرا چھائیا۔ چار ورن نہ کوئی گیان، ساچا دھرم نہ کھئے وکھائیا۔
 گرودوار مندر مسجد بیٹھے بے ایمان، انتر آتم میل نہ کھئے ملائیا۔ پُرکھ ابناسی ویکھنہارا نوجوان، پردھ بال اپنی کل دھرائیا۔ جوتی جوت
 سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا جانے تھاؤں تھائیا۔ گر اوتار بھئے اکھئے، ہاڑ ستاراں خوشی منائیا۔ سری بھگوان چرنی ڈھٹھے، دوئے
 جوڑ واسطہ پائیا۔ شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن اسیں لکھ کے دے دے آئے پئے، پٹیداری جگت کرائیا۔ دین مذہب دے پا کے رتے،
 جھگڑا تیرا نام رکھائیا۔ چاروں کُنٹ پھردے تھے، نظر کیسے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، پرہ
 تیرے ہتھ وڈیائیا۔ گر اوتار نظری تگو، تقویٰ کون جگت رکھائیندا۔ چار کُنٹ دہ دشا تھو، سری بھگوان حُکم سنائیندا۔ اپنے اپنے
 گرمکھ لہو، جو تہاڈی اوٹ تکائیندا۔ سچ دوارے آ کے سچی دسو، پڑدہ اوہلا نہ کھئے جنائیندا۔ پُرکھ ابناسی کولوں مول نہ چجو، جو بھجیا
 سو ایک گھر ساچے بہن نہ پائیندا۔ ملنگ ہو کے در تے نچو، ہر نٹوآ سوانگ ورتائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 پچھلا لیکھا آپ سمجھائیندا۔ گر اوتار سارے کہندے، اچی کوک کوک سنائیا۔ ساڈی سرن کوئی نہ بہندے، بھرے بھلی سرب لوکائیا۔
 دین مذہب اک دوجے نال کھینہدے، مایا ممتا کرے لڑائیا۔ ستگر چرن کھئے نہ ڈھینہدے، ہومیں ہنگتا رہی ستائیا۔ جوتی جوت سرُوپ

ہر، آپ اپنی کِرپا کر، تیرے آگے اکِ عرضوئیا۔ گر اوتار کرن ارداس، ارداسا اِکو اکِ سُدھائیا۔ ساڈا کوئی نہ دیوے ساتھ، کلجگ سنگی سنگ گئے چُھڈائیا۔ جگت وبارا مدرا ماس، ساس گراس نام نہ کھئے جنائیا۔ نرمل جوت نہ کھئے پرکاش، چار کُنٹ اندھیرا چھائیا۔ پُرکھ اکال تٹیا نات، کوڑی کِرپا ناتا رہے جُڑائیا۔ ہتھ لائی نہ کِسے پرہات، سندھیا رنگ نہ کھئے وکھائیا۔ اندر وڑ نہ ماری کِسے جہات، باہروں رسنا جہوا رہے گائیا۔ تیری کِسے نہ لہی ذات، تیری صِفت نہ کھئے سُنائیا۔ جو آیا سو پا کے گیا وفات، فتویٰ تِس نوں دِتا لگائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن اسیں تیرا حُکم لکھ کے آئے قلم دوات، کاغذ اُتے اکھڑ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، ہتھ تیرے وڈیائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن پرہ ساڈا مکے جھگڑا، دین مذہب نہ کھئے لڑائیا۔ تیرا نگر اِکو وکھرا، وکھری دھار چلائی۔ تُوں یارڑا ہنڈایا اِکو ستھرا، ستھرا اپنی سیج بنائیا۔ چوٹی چڑھیا اِکو آخرا، آخر اپنا میل ملائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، اِکو دینا ساچا ور، پرہ ملے تیری سرنائیا۔ پرہ سچ سچ جناؤندا اے۔ حُکم اِکو اکِ ورتاؤندا اے۔ ناؤں نرنکار ڈنک وجاؤندا اے۔ رام رام روپ وٹاؤندا اے۔ کرشن کاہن مُکٹ سہاؤندا اے۔ عیسیٰ موسیٰ محمد دے پیغام، سچ سندیس الاؤندا اے۔ نانک گوہند اِکِ نظام، اِکو راہ چلاؤندا اے۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ساچا کھیل آپ وکھاؤندا اے۔ ساچا کھیل کرے کرتار، کلجگ آنت وِجی ودھائیا۔ ویکھنہار سرب سنسار، لکھ چوراسی پھول پُھلائی۔ جگ چوڑی وچھڑے یار، ہر میل لئے ملائی۔ رچیا کاج آپ نرنکار، نرگن اپنا سگن منائیا۔ آسا ترسنا دئے نوار، کوڑی کِرپا موہ تڑائیا۔ ساچی سکھیا دئے وچار، سوچ سمجھ نال ملائی۔ گرمکھ کوئی نہ رہے وبھچار، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہار سد وڈیائیا۔ سچ وڈیائی چار ورن، ہر اِکو رنگ رنگائیندا۔ نیر کھولے ہرن پھرن، جو جن سرنائی آئیندا۔ ناتا چُکے مرن ڈرن، لکھ چوراسی پندھ مُکائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ہر کرنی کر وکھائیندا۔ ہر کرنی کرے آپ نرنکارا، اپنے ہتھ رکھے وڈیائیا۔ ساچا دھرم چلے سنسارا، دُھردرگاہی آپ سمجھائیا۔ چار ورنان اِکِ جیکارا، آتم پر ماتم ڈھولا گائیا۔ سوہنگ شبد سرب سہارا، ست ستوادی دئے سمجھائیا۔ راج جوگ دا اِکِ اکھاڑا، اِکو گھر ناچ نچائیا۔ حُکم سُنائے ستاراں ہاڑا، ودی سُدی نال رلائی۔ کاغذ قلم نہ لکھنہارا، لیکھا جانے نہ کھئے شاہیا۔ جس دا حُکم مندے رہے گرو

اوتارا، پیر پیغمبر سجدہ سیس جھکائیا۔ سو در کھڑے دوارا، درویش نظری آئیا۔ واہوا تیرا کھیل پروردگارا، بے پرواہی تیری سمجھ کسے
 نہ آئیا۔ ڈنکا وجے آگم اپارا، راؤں رنگاں رہیا جنائیا۔ کوئی نہ رہے ساقط نندک دُشت دُراچارا، کوڑا ناتا توڑ تڑائیا۔ گُرمکھ ویکھے ساچا
 لاڑا، لکھ چوراسی وچوں پھول پھلایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سد دیونہار وڈیائیا۔ دیوے وڈیائی وڈا وڈ، مہربان
 مہر نظر اُٹھائیندا۔ سنت سہیلے گُرو چیلے لکھ چوراسی وچوں لے لبھ، دُھر دا اپنا گھر وکھائیندا۔ نام سدا لوے سد، صدقے گھولی واری
 اپنا پریم ودھائیندا۔ وشنوں بنائے وشو جد، اپنے نال رکھائیندا۔ اِکو دیوے امراید، گھر چوٹھے آپ بہائیندا۔ پچھے کوئی نہ دیوے چھڈ، جو
 سوہنگ ڈھولا گائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ویہ سو ویہ بکرمی گُرمکھ سجن پار کرائیندا۔ گر اوتار در ساچا
 منگن، اِکو منگ منگائیا۔ جن بھکتاں نال چاڑھ رنگن، تیرے ہتھ تیری وڈیائیا۔ جس نم واس بنایا چندن، مہک اپنا نام مہکائیا۔ جو
 جن جینودیاں جگ گئے ہنڈھن، مریاں اپنے سنگ رکھائیا۔ سو ستگر پورا اند اندن، اند اِکو اک سمجھائیا۔ جگ جنم دی ٹٹی آیا
 گنڈھن، گنڈھنہار آپ اکھوایا۔ ٹھاکر سوامی بن بخشندن، بخشش رہیا کماٹیا۔ آتم دیوے پرمانندن، پریم پُرکھ سہج سکھدائیا۔ جوتی
 جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، گُرمکھ سجن لے جگائیا۔ گُرمکھ سجن کھولے اکھ، ہر آخر میل ملائیندا۔ کلجگ اتم ہو پرتکھ،
 پارکھو اپنا پڑدہ لاپندا۔ اتر آتم مارگ دس، پرما تم جوڑ جڑائیندا۔ زرگن نور کر پرکاش، جوتی جاتا ڈگمگائیندا۔ ساچی سیجا بھوگ
 بلاس، سو ستگر آپ کرائیندا۔ چری وچھنی پوری آس، آسا منسا وچ ملائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، جن بھکت
 آپ وڈیائیندا۔ جن بھکت وڈیائی سچ دوار، ہر ستگر آپ کرائیا۔ راہ تگدے رہے جگ چار، اتم ویلا گیا آئیا۔ لین آوے شاہ پاتشاہ
 سچی سرکار، شہنشاہ اپنا پھیرا پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اپنی کھیل رہیا وکھائیا۔ کھیل کرے کرتار، کرنی آپ
 کماٹیا۔ سوا پنج دا اک وبار، ووباری دے سمجھائیا۔ گھوڑے چڑھے گُرمکھ لال، گر گر خوشی منائیا۔ ایتھے اوتھے بن دلال، سگلا سنگ
 نبھائیا۔ آپے سنے مریداں حال، مُرشد پھیرا پائیا۔ ترے گن مایا توڑ جنجال، کوڑی کِریا ڈیرہ ڈھاپیا۔ لہنا چکے کال مہاکال، دین دیال ہوئے
 سہائیا۔ سچ وکھائے سچی دھرمسال، دھرم دوار اِک اُپائیا۔ جس گرہ وسے سوامی گوپال، ٹھاکر اپنا آسن لائیا۔ سچ پریت نبھائے نال، ادھ

وچکار نہ کھئے ٹڑائیا۔ بھیو نہ جانے شاہ کنگال، اوچاں نیچاں اکو رنگ سہائیا۔ سنت سُہیلے سبجَن بہال، بہاوی سِر توں دئے مٹائیا۔ دوس رین کرے پرتپال، بن پرتپالک سیو کھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچی کھیل جنائیا۔ گھوڑی چڑھیا گوبند سَت، ہر شبد وچی ودھائیا۔ کاج رچایا ابناسی اچت، چیتن چیتن دھار جنائیا۔ دو جہاناں سوہی رت، برہمنڈ کھنڈ خوشی منائیا۔ گر اوتار رہے پُچھ، پرہہ کی کی کھیل رچائیا۔ جن بھگتاں نیڑے گیا ڈھک، دُور دُراڈا پندھ مُکائیا۔ اپنی دھاروں آپے اُٹھ، نرگن جوت کرے رُشنائیا۔ نیوں نیوں ویکھے سیس جھک، نیتز نین نین شرمائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہار وڈیائیا۔ گر مُکھ گھوڑی چڑھنگے۔ پرہہ صاحب دا پلُو پھڑنگے۔ سوہنگ ڈھولا اکو پڑھنگے۔ نہ جمنگے نہ مرنگے۔ سچی ترنی اکو ترنگے۔ گھر ساچے جا کے وڑنگے۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچی کھیل اکو کرنگے۔ گر مُکھ گھوڑی چاڑھیا، کر کِریا نرنکار۔ اُٹھ سبجَن میرے لاڑیا، تینوں لین آیا نرنکار۔ ویہ سو ویہ جس وچاریا، سو گر مُکھ اترے پار۔ جو چل آئے ستاراں ہاڑیا، تنہاں جم نہ مارے مار۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ستجگ مارگ دئے وکھال گر مُکھ گھوڑی چڑھیا ہتھ کے سیہرے، سیہرا اکو سیس بندھائیا۔ پاربرہم کری مہرے، مہر نظر اُٹھائیا۔ پُرکھ ابناسی جھلا ہو کے وڑیا ویہڑے، آپ اپنا پھیرا پائیا۔ کلجگ اتم دیوے گیڑے، گیڑا اکو اک بھوائیا۔ جگت نکاح دے چُکے جھیڑے، کوڑا وواہ نہ کھئے وکھائیا۔ جس جن چاڑھے اپنے بیڑے، چیو اپنا نام لگائیا۔ سوہرے پیئے ویکھے کھیڑے، کھیڑا اکو اک وڈیائیا۔ جیہڑے ڈھولے گاؤندے تیرے میرے، میرا تیرا رُوپ سہائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، بیس بیسے خوشی منائیا۔ بیس بیساکھے میں ہویا خوش، گھر ساچے وچی ودھائیا۔ پُرکھ ابناسی پیا اُٹھ، سب اپنے لیکھے لائیا۔ دیال ہو کے گیا تھ، دین گلے لگائیا۔ بردھاں بالاں لئے پُچھ، وڈ سبجَن سچ دوارے ویکھ خوشی منائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل چائیں چائیا۔ کھیل گھنیرا چاؤ ہر، وجے مات ودھائیا۔ گر اوتار آون در، گھر ساچے ڈیرہ لائیا۔ سیس نواون بن سیس دھڑ، نیوں نیوں لاگن پائینا۔ پاربرہم پرہہ کِریا کرے ہر، ہر جو تیری سرنائیا۔ جگت تیرا ناؤں آئے پڑھ، پُستک جگت رُوپ وکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہر نظر اک اُٹھائیا۔ مہر نظر پرہہ ساچے تک، اک دھیان لگائیا۔ ساڈا دے دے سانوں حق، تیرے ہتھ وڈیائیا۔ کلجگ

اتم گئے تھک، جگ چوڑی بیٹھی پندھ مکائیا۔ سب نوں ساڈے اُتے پیا شگ، پیر نہ کھئے منائیا۔ مندر مسجد شِودوالے مٹھ دھیاں
 بھیناں رہے تگ، کام واسنا ہٹّ چلائیآ۔ سر سرووراں اندر بن سوان پانی رہے لگ، امرت دھار نہ کھئے وہائیا۔ مایا ممتا نکیل پائی نگ،
 چاروں کنت رہی بھوائیا۔ بھڑی دروہی ساڈا کھیرا ہویا بھٹھ، وسدا گھر نظر کھئے نہ آئیآ۔ سچّ پاتشاہ دین دیاں اسیں لوک مات آئے چھڈ،
 کھپڑا چھڈیا سرب لوکائیا۔ تن ماس ناڑی ساڑاے بڈ، خاکی خاک نال رلائیآ۔ پاربرہم تیری لنگھ کے آئے حد، چرن کول ملی سرنائیا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، جوں بھاوے توں لینا ملائیآ۔ گر اوتارو توڑو ناتا، لوک مات رہن نہ پائیا۔
 سارے گاؤ اکو گاتھا، سوہنگ سچ پڑھائیا۔ گرہ ملے پریم کلاپاتا، کول نین زشنائیا۔ کھلا وہپڑا کرے احاطا، شریک ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔
 آہ ویکھو پچھلا اپنا کھاتہ، سب نوں ربیا جنائیا۔ نام جنایا بوہ بدھ بھاتا، کلمہ کلام کائنات جنائیا۔ کوئی کہہ کے گیا رام دسراتھا، کرشن
 کاہن کھئے وڈیائیا۔ کوئی عیسیٰ موسیٰ محمد بنائے راکھا، مہربان جنائیا۔ کوئی نانک گوبند کہے ساڈا باپا، پتا پوت روپ وٹائیا۔ پُرکھ اکال کہے
 پن میرے جھوٹھا سب دا ناتا، آنت توڑ نہ کھئے نبھائیا۔ آہ ویکھو دو جہان دا خاکہ، خاکساراں ربیا سمجھائیا۔ وہہ سو وہہ پکرمی سب دا
 مُکیا باقا، باقی کھئے نظر نہ آئیآ۔ ناتا تٹیا جگت چاچا، چچا کہہ نہ کھئے بلائیآ۔ باپو باپو ساری لوکائی آکھے کاکا، پتا اکال پھیرا پائیا۔ جس دا
 ناں دھراؤ ماتا، مات پت آپ بن جائیا۔ جس دی گاؤندے رہے جگ گاتھا، گا گا کری پڑھائیا۔ جس کھیل رچایا تریلوکی ناتھا، چوڈس
 چوڈاں میٹ مٹائیا۔ سو صاحب پُرکھ سمراتھا، کلجگ اتم ویکھن آئیآ۔ جن بھگتاں جڑائے اپنا ناتا، چرن کول دئے سرنائیا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ہرجن ساچے لئے جگائیا۔ گرمکھ ویکھو جاگیا، پرہہ کھولیا نیر اکھ۔ گھر ہووے وڈ وڈ بھاگیا، پرہہ درشن
 پایا پرتکھ۔ دیپک بھجے نہ پھیر چراغیا، صاحب ستگر دیوے پچھلا حق۔ دُرمت میل دھووے داغیا، سر ہتھ رکھے کلاپت۔ شبداگتی
 مارے آوازیآ، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، مہا جنائے نام اکتھ۔ مہا اکتھ آپ جئاؤندا اے۔ گرمکھ ساچے سنگ نبھاؤندا
 اے۔ ہر سنگ روپ وٹاؤندا اے۔ سری بھگوان ساچا راہ وکھاؤندا اے۔ پنڈت پاندھا نال نہ کھئے رلاؤندا اے۔ مُلا شیخ نہ کھئے سمجھاؤندا
 اے۔ گرنھی پنتھی نہ کھئے جئاؤندا اے۔ سچ پرندھ اپنے ہتھ رکھاؤندا اے۔ بھاگاں مند مورا کہہ مؤڑھ چتر بناؤندا اے۔ بجر کپائی توڑ تڑاؤندا

اے۔ دُئی دویتی پرے ہٹاؤندا اے۔ جگت ناتا توڑ رنڈیا رنڈ، ساچا کنت اکو اک مناؤندا اے۔ جس دا گر اوتار پیر پیغمبر منگدے رہے
 سنگ، سو گرمکھاں سنگ رلاؤندا اے۔ کلجگ اتم چڑھیا چند، کوڑی کریا میٹ مٹاؤندا اے۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا
 کر، گرمکھ گھوڑی آپ چڑھاؤندا اے۔ گرمکھ گھوڑی چڑھیا ویرا، دو جہان وجی ودھائی۔ پاربرہم پرہ گہر گمبھیرا، ہر ملے چائیں چائیا۔
 پرگٹ ہو بے نظیرا، نظر اپنی آپ ٹکائی۔ بدلنہار آپ تقدیرا، تقدیر ساچی دئے بنائی۔ جس نے ویکھنی حق تصویرا، ساچا نور دئے
 درسائی۔ گرمکھ لبھا سچا ہیرا، ہر جو اپنی گود بہائی۔ پریم پریتی بنھیا کلیرا، کلیاں ہار گندائی۔ امرت جام پیایا سیرا، ٹھانڈی دھار وائی۔
 جنم جنم دی کٹی بھڑا، کرم کانڈ رہن نہ پائی۔ دکھ درد نہ لائے پیڑا، ہومیں روگ چکائی۔ اتم پرما تم دیوے دھیرا، ست سنتوکھ گیان
 درڑائی۔ دُور دُراڈا آیا نزدیک نیرن نیرا، نر نرائن پھیرا پائی۔ بنک دوار کھلا وپڑا، ہر سنگت دئے سمجھائی۔ جنہاں بنھنا اپنا بیڑا، پرہ
 درشن کرو بہائی۔ ایتھے اوتھے ہوتے نیڑا، جھگڑا کھئے رہن نہ پائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، بیس بیس خوشی منائی۔
 بیس بیسے چڑھیا چاؤ، چاؤ گھنیرا اک جنائیندا۔ سنت سہیلے پکڑے باہوں، پھڑ باہوں نال ملائیندا۔ جنم جنم دے بھلے راہوں، مارگ اکو
 اک وکھائیندا۔ پاربرہم دے لاگے پاؤں، پریم پُرکھ دیا کھائیندا۔ سچ شبد ڈھولا گاؤ، ناؤں نرنکارا آپ جنائیندا۔ پھڑ پھڑ ہنس بنائے کاؤں،
 کاگوں ہنس اڈائیندا۔ سدا سہیلا سر دیوے ٹھنڈی چھاؤں، مہر نظر اٹھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچی کرنی
 آپ کھائیندا۔ گھوڑی چڑھے گرمکھ لاڑا، گھر ساچے خوشی منائی۔ جگ چوکڑی جو دیندا ربیا لارا، ولیا چھلیا کھیل کرائیا۔ جس دا
 وقت اکو وارا، وارو واری دھار وکھائی۔ کھیل کرے نال یاراں، یاری یاراں نال ہنڈھائی۔ لیکھا جانے نر نرنکارا، نر نرائن پھیرا پائی۔
 گرمکھ سجن ویکھو مٹیار نارا، جو بن اکو گھر جنائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ باراں وج گئے اُتے
 گھڑی، گھنٹہ گھڑیاں ہر کھڑکائیندا۔ گر اوتار لاون جھڑی، جن بھگتاں اُتے پھول برسائیندا۔ پاربرہم تیری سنگت عینی بڑی، جو تیرا
 دھیان لگائیندا۔ اسیں چار جگ جگ کر کے آئے کھڑی، سکھیا شبد نام سمجھائیندا۔ اتم کلجگ ساری ساتھوں اڑی، ساڈا حکم منن کھئے نہ
 آئیندا۔ بہاویں تینوں مٹیا بڑی، در تیرے واسطہ پائیندا۔ سری بھگوان ستاراں ہاڑ گر اوتاراں کردے بری، بریخانہ تیرا اکو نظری آئیندا۔

مہربان پرہ کرپا کریں، کرپا ندھان تیری آس سرب رکھائیندا۔ تیرا ناؤں نرائن نر ہری، ہر جو اپنا کاج رچائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گر اوتاراں حکم سنائیندا۔ گر اوتار سارے چھٹے، بندھن کھٹے رہن نہ پائیا۔ پچھلے پینڈے سب دے مکے، آگے رہبر اکو نظری آئیا۔ سارے گاؤ ابناسی اچتے، بے پرواہ بے پرواہیا۔ اسیں اُس دے چھوٹے بالے پتے، پتا پوت ویکھ وکھائیا۔ ساچی سیجا جس دی ستے، نیتراکھ نہ کھٹے کھلائیا۔ آگے سائوں پھیر نہ پچھے، کلجگ بھلی کیوں لوکائیا۔ چار ورن ہونے لچے، سچ سچ نہ کھٹے سمجھائیا۔ بن ہر نامے خالی تے، کام کرودھ لوہہ موہ ہنکار کرے لڑائیا۔ اپنیاں جڑاں رہے پتے، لوک مات نہ کھٹے لگائیا۔ ویہ سو ویہ بکرمی سب دے بھاگ نکھٹے، جنہاں سری بھگوان نظر نہ آئیا۔ گوڑھی پند رہے ستے، ستیاں اکھ نہ کھٹے کھلائیا۔ اتم پانی رہنا نہ کیسے حقے، ٹوپی چلم نہ کھٹے وڈیائیا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد آپے پچھے، رام کرشن رہیا سمجھائیا۔ لکیا رہے نہ کوئی گھٹے، چاروں کٹ پھول پھلائیا۔ سچ وہار اندر پارہم پرمدیشر جٹے، دھر دی دھار اک پرگٹائیا۔ دن دہارے سب توں لٹے، لٹی جائے جگت لوکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل سچا شہنشاہیا۔ گر اوتار ہونے خوش، گھر خوشی اک منائیا۔ سری بھگوان ابناسی کرتا نیرویر پُرکھ اکال سہائے اپنی رت، رت رتڑی آپ مہکائیا۔ کلجگ کوڑی کرپا وڈھے نگ گت، جگت دہاگن دے دہائیا۔ گرمکھ ورلے سجن لے پچھے، گھر اپنے میل ملائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہرجن ساچے رنگ رنگائیا۔ ہرجن رنگ چڑھیا امولا، ہر امولک آپ رنگائیندا۔ نرگن نیرویر بن وچولا، ساچی کھیل آپ سمجھائیندا۔ رل میل گرمکھ گاؤ اکو ڈھولا، ڈھولک چھینا نہ کھٹے وجائیندا۔ جس دا کیسے نہ لبھے اوہلا، سو پردہ آپ چکائیندا۔ سچ دوار اکو کھولا، چار ورن سمجھائیندا۔ ذات پات دا کوئی نہ رہے رولا، اتم پر ماتم میل ملائیندا۔ پر م پُرکھ دا کھیلو ہولا، ہر ناکش روپ نہ کھٹے دھرائیندا۔ سچ رام دا گاؤ ڈھولا، بن ورن ڈیرہ ڈھاپیندا۔ پر م پُرکھ پرہ پاؤ اڈولا، اڈل کدے نہ جائیندا۔ جینودیاں جگ بدلے چولا، چولی اپنے رنگ رنگائیندا۔ گھر نظری آئے اکو مولا، اپنی کھیل کھلائیندا۔ پروردگار ساچا سوہلا، سو پُرکھ نرنجن ناد وجائیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر گیت گاون بولا، انبولت آپ سنائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گرمکھ اپنے گھوڑ چڑھائیندا۔ گھوڑی چڑھ کے گرمکھ سورا، سورپیر اکھوائیا۔ پرہ نظری آئے حاضر حضورا، وڈ حضرت شہنشاہیا۔ جوتی نور

دیوے نورا، ظہور اک رُشنائیا۔ آد جُگادی چنی پورا، کوڑی کریا ڈیرہ ڈھاپیا۔ جنہاں بخشے چرن دھوڑا، مستک ٹکا نام لگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، گرمکھ گھوڑی آپ چڑھائیا۔ گھوڑی چاڑھ پکڑے واگ، پرہہ اپنی دیا کھائیندا۔ نرگن سرگن سازن ساز، ہر کرتا ویکھ وکھائیندا۔ دو جہاناں وڈا راج، لکھ چوراسی رعیت روپ وٹائیندا۔ کلجگ اتم اکو کاج، جن بھگت دوار آپ وکھائیندا۔ چار ورن دا سچ سماج، سو صاحب آپ بنائیندا۔ سپس جگدیش رکھ کے تاج، ساچے آسو سوہیا پائیندا۔ اچی کوک مارے آواز، گرمکھ آپ اٹھائیندا۔ گرسکھ ساچے کرو ناچ، ہسدیاں ٹپدیاں پار کرائیندا۔ جس دے ہتھ اُتے بدھی واچ، گھڑی گھڑی ونڈ وٹائیندا۔ عیسیٰ موسیٰ منگن ساتھ، نیتر نین دھیان لگائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچی کرنی آپ کھائیندا۔ جگت گھڑی نہیں ہر کلاک، ٹک ٹک آپ جنائیا۔ گوبند تیرا بھوکھت واگ، پن گھڑی پل سمجھائیا۔ صاحب ستگر چڑھ کے راک، گھوڑا اکو اک وکھائیا۔ سنت سہیلے رکھے ساتھ، گر چیلے میل ملائیا۔ دھوڑی منگن تریلوکی ناتھ، رام دسترہ بیٹا گائیا۔ آد جُگاد بنائے ساک، برہما ست رہیا سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچی کھیل آپ رچائیا۔ ساچی کھیل رچ کے سوامی، ہر اپنی بنت بنائیندا۔ آد جُگاد سدا نہکامی، نہکرمی کرم کھائیندا۔ جُگ چوڑی گر اوتار سنائے بانی، اپنا نام صفت سمجھائیندا۔ جس دی آنت نہ پائی کیسے کہانی، کہہ کہہ پنہ نہ کھئے مکھائیندا۔ سو ستگر روپ لاثانی، لاشریک کھیل کرائیندا۔ کلجگ اتم چڑھے اک طُغیانی، چاروں کُنٹ ویکھ وکھائیندا۔ گرمکھ رہ جائے نام نشانی، دوجا کوئی رہن نہ پائیندا۔ امرت دیوے وار ٹھوکر اپنے نام لگائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچا لاڑا اک سہائیندا۔ ساچا لاڑا سوہاؤنت، ہر ستگر آپ سہائیا۔ ملے وڈیائی وچ جیو جنت، جیون جُگت دئے جنائیا۔ گرسکھ لبھو اکو کنت، جو ملیا وچھڑ کدے نہ جائیا۔ جس دا میلا ساچی سنگت، ہر سجن توڑ نہہائیا۔ جس نانک گوبند لایا انگت، انگیکار اکھوائیا۔ سچ دوارے ہووے منگت، دوجے در نہ منگن جائیا۔ ناتا توڑے جیرج انڈج، اُتبھج سینج موہ مٹائیا۔ جس بھوجن کھادا رل کے وچ پنگت، تس پار کنارہ دئے جنائیا۔ گرسکھ کیسے دی ہتھ جوڑ کرو نہ مٹت، پرہہ دیونہار وڈیائیا۔ گر کا شبد بھل کرو نہ علت، کوڑی لو نہ کھئے جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سب نوں پار دئے کرائیا۔ گرمکھ لاڑے بنو

چھیتی، ہر ستگر آپ جنائیا۔ ٹھاڈے اندر وڑ کے ہو گیا ٹھاڈا بھیتی، پڑدہ سکے نہ کھئے لکائیا۔ پُرکھ اکال نیتن نیتی، نج گھر بیٹھا ڈیرہ لائیا۔ ستگر بنیا ٹھاڈا بھیتی، اپنا بیت دیو وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں ہوئے سہائیا۔ جن بھگت سہیلے آوندے نے۔ گر چیلے روپ وٹاوندے نے۔ سجن سہیلے اک اکھواوندے نے۔ رنگ نویلے ویکھ وکھاوندے نے۔ جنگل ییلے دھیان لگاوندے نے۔ وڈ الیلے سچ ناتا اک بندھاوندے نے۔ جگت وبار تون ہو کے ویہلے، باڑ ستاراں خوشی مناوندے نے۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھگت دوارے سوبھا پاوندے نے۔ بھگت دوارے گرمکھ آئے نے۔ گیت گوبند صاحب گائے نے۔ پچھلے ناتے سرب ٹرائے نے۔ ساچے احاتے ڈیرے لائے نے۔ کھاتے اپنے کھول وکھائے نے۔ باقی لیکھے جھولی پائے نے۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہرجن ساچے پار لنگھائے نے۔ پرہ ہرجن پار لنگھایگا۔ سچکھنڈ نواسی آویگا۔ بھگت دوارے چرن رکھایگا۔ ساڈھے تین ہتھ بنک سہایگا۔ روداس چہارا لیکھا پور کراویگا۔ کبیر جلاہا آپ اٹھایگا۔ ناما دھٹا میل ملاویگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گرمکھ بیڑے پار کراویگا۔ گرمکھ پار اتاریگا۔ پُرکھ ابناسی کدے نہ ہاریگا۔ جن بھگت کاج سواریگا۔ دھر دی آواز ماریگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سینگھ وشنوں بھگوان، ساچا سنگ آپ نبھایگا۔

پُرکھ ابناسی دیا کھاوندے اے۔ چوویاں اوتار آپ اکھواوندے اے۔ کل لیکھا پور کراوندے اے۔ جن بھگتاں نیندا دے گھر سداوندے اے۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا جوڑا چرن چھہاوندے اے۔ ساچا جوڑا چرن پاؤ، پرم پُرکھ سمجھائیا۔ سارے اٹھ کے تھلے آؤ، اُتے کھئے رہن نہ پائیا۔ گھڑی پل دی ونڈ ونڈاؤ، گھڑی گھڑی رہیا سمجھائیا۔ اچھل چھل وچ نہ آؤ، ول چھل دھاری کھیل رچائیا۔ رل مل سارے ڈھولا گاؤ، سوہنگ راگ الاٹیا۔ ستگر وچولا اک بناؤ، سوہرے پیئے دئے صلاحیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہربان مہر نظر اٹھائیا۔ گرمکھ ساچے لنگھ دروازہ، اپنا پنڈھ مکائیا۔ آگے ملیا غریب نوازا، غریب نانیاں ہوئے سہائیا۔ دھر

دھام دا وجے واجا، شبد راگ شنوائیا۔ در گھر اندر کرائے حاجا، حضرت اکو نظری آئیا۔ پریم پیار دا دیوے داجا، نام گنڈھ بندھائیا۔ کرنی کرے ساجن ساچا، ہر ستگر ویکھ وکھائیا۔ بھلیا بھٹکیا جو در آیا بھاجا، تس بیڑا پار کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر سنگت لیکھا دئے لکھائیا۔ ہر سنگت کہے تیری اوٹ، پرہہ تیرا دھیان لگائیا۔ تیرا نور نرمل جوت، جوتی جوت تیری رُشنائیا۔ سچکھنڈ دوار تیرا کوٹ، قلعے بنک سوہیا پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا دینا اکو ور، سچ تیری سرنائیا۔ تیری سرن تگ کے آئے، کل کلجگ رہیا ڈرائیا۔ پُرکھ ابناسی ہو سہائے، مہر نظر اٹھائیا۔ گرمکھ لاڑے لے بنائے، پردھ بالے میل ملائیا۔ پُرکھ ناری نہ ونڈ ونڈائے، اکو نین نین جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ بے پرواہ کھیل اولا، سمجھ کیسے نہ آئیندا۔ نور الہی اک اکلّا، بے پرواہ پھیرا پائیندا۔ مقامے حق سچ محلا، محفل اپنے نام لگائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، بیس بیس پار کرائیندا۔ بیس بیس رہیا ہس، ہس ہس خوشی منائیا۔ پرہہ ہویا بھگتاں وس، اپنی چھڈی سرب چٹرائیا۔ سچکھنڈ دوار یوں آیا نٹھ، لوک مات پھیرا پائیا۔ نانا ہو کے جاوے ڈھٹھ، اپنا بل نہ کھئے دھرائیا۔ باہروں دسے گوار جٹ، اندر نرگن نروریر نر نرنکار اکھوائیا۔ جس دا دو جہاناں اکو ہٹ، منگن سرب تھاوں تھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر سنگت تیرا پورا کرے حق، حقیقت سب دی جھولی پائیا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آد جگاد سدا آنتھک، آوندیاں جانڈیاں تھکاوٹ وچ کدے نہ آئیا۔

ساچا بنک سوہے دوار، بھگت دوار ملے وڈیائیا۔ در درویش بن نرنکار، اکو الکھ رہیا جگائیا۔ اچی کوک کرے پکار، سچ سنہپڑا دئے سمجھائیا۔ جگ چوکرئی بیتے وچ سنسار، گر اوتار گئے سیو کرائیا۔ راہ تگدے گئے پروردگار، نیر نین نین اٹھائیا۔ در منگدے رہے بن بھکھار، خالی جھولی آگے ڈاہیا۔ کلجگ اتم نہکنک لے اوتار، کل کلکی پھیرا پائیا۔ پچھلا لہنا دئے نوار، آگے مارگ اکو پائیا۔

سرِشٹ سبائی سانجھا یار، بے پرواہ آپ ہو جائیا۔ لیکھا جانے دو جہان، برہمنڈ کھنڈ کھوج کھوجائیا۔ بھگت بھگونت دیوے دان، وست
 امولک آپ ورتائیا۔ بن کے آوے سچا کاہن، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ جو بن رکھے نوجوان، بیس بیسا ناؤں دھرائیا۔ صدی بیسویں ہو
 پردھان، سچ پردھانگی آپ کھائیا۔ تختوں لاپے راج راجان، سیس تاج نہ کھئے ٹکائیا۔ گر اوتار ہون حیران، ہر کا بھیو کھئے نہ پائیا۔ ست
 نو مٹے نشان، چار چار دئے ڈبائیا۔ اک اکلا وڈ بلوان، دوجی اپنی دھار وکھائیا۔ تیجا نین کھول مہان، چوتھے پد کرے رسائیا۔ پنجم ناد
 شبد دھنکان، چھویں چھپر چھن وکھائیا۔ ستویں ست ستوادی ہو مہربان، اٹھان تتان گنڈھ پوائیا۔ ناویں نو در ویکھے مار دھیان،
 دسویں اپنا رنگ رنگائیا۔ جودھا سورپیر بلوان، بل اکو اک پرگٹائیا۔ کرے کھیل سری بھگوان، بھگون اپنا حکم ورتائیا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھر دا لیکھا رہیا جنائیا۔ آو نیڑے آگے آو، ہر سچ سچ جنائیندا۔ تیئی اوتار سیس جھکاؤ، چرن سب
 نوں آپ وکھائیندا۔ نیوں نیوں نر ہر لاگو پاؤں، پارہیم ہر دیا کھائیندا۔ ساچا در اک وساؤ، جس گھر ہر جو ڈیرہ لائیندا۔ پُرکھ اکال
 نام دھیاؤ، دوجی ونڈ نہ کھئے ونڈائیندا۔ پرہ ملن دا رکھو چاؤ، چاؤ گھنیرا اک سمجھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 اپنی دیا آپ کھائیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر نیر کھول، پرہ ساچے درشن پائیا۔ سوہنگ ڈھولا رہے بول، دھر دا راگ الاٹیا۔ سدا صاحب
 تیرے وسیئے کول، وچھوڑا نظر کھئے نہ آٹیا۔ تیرا تیرے نال کرے چوبل، پریم پریت اک ودھائیا۔ سچ دوارا دتا کھول، کلجگ انت وجی
 ودھائیا۔ جس گھر بیٹھا رہیں اٹول، اڈل تیری چٹرائیا۔ دین مذہب دا دسے نہ گھول، ذات پات نہ کھئے لڑائیا۔ لکھ چوراسی لئی ورول،
 گرمکھ باہر کڈھائیا۔ نام کنڈے تولیں تول، ترازو اکو اک اٹھائیا۔ گر ستگر بن وچول، سچ وچولگی رہیا کھائیا۔ جنہاں پریتی گھولی لئی
 گھول، گھول گھائی ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بیس بیسے رنگ چڑھائیا۔ بیس بیسا چڑھیا رنگ چلؤل،
 چاروں کنٹ نظری آئیندا۔ وشن منگے اپنا مؤل، تیرے آگے جھولی ڈاہندا۔ شنکر سٹے ہتھ ترسؤل، بھولا ناتھ سیس جھکائیندا۔ تیرا حکم
 اک معقول، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیندا۔ گر اوتار منن تیرا اصول، پیغمبر تیرا راہ وکھائیندا۔ تیرا حکم سانوں قبؤل، نہ کوئی میٹے میٹ
 مٹائیندا۔ کر کرپا بھگت دوارے دے دے بھگتاں دھوڑ، دھوڑی ٹگا مستک اکو لائیندا۔ تیری لوڑ سانوں ضرور، تڈھ بن ضرورت پور

نہ کھئے کرائیندا۔ کلجگ اتم حاضر ہوئیوں آپ حضور، حضرت اپنا پھیرا پائیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن پرہ اینہاں دے کردے معاف
 قصور، جو تیری سرن تکائیندا۔ جگ چوگری وسدا رہوں دور، گھر تیرا نظر کیسے نہ آئیندا۔ سرب کلا تو ہی بھرپور، تڈھ بن پور نہ
 کھئے کرائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ساچی کرنی آپ کھائیندا۔ ساچی کرنی کر مہربان، تیری مہر اکو نظری آئیا۔
 غریب یانیاں دے دے دان، دیندیاں گھٹ کوئی نہ جائیا۔ تیرا جھلدا رہے نشان، تیری وسدی رہے شہنشاہیا۔ تیرا گاؤندے رہن گان، گا
 گا شکر منائیا۔ کر کیرپا بخش دے چرن دھیان، پرہ تیرے ہتھ وڈیائیا۔ گھر آیاں دے دے اک گیان، پڑھن دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ راتیں
 ستیاں نظری آویں بھگوان، دے وینہدیاں سنگ نبھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، اکو دیونہار وڈیائیا۔ پرہ کیرپا کر
 ساچے ٹھاکر، ٹھوکر اپنے نام لگائیا۔ بھانڈے بھردے خالی گاگر، گرمکھ منگن آئے چائیں چائیا۔ تیرے نام دے بنے سوڈاگر، سوڈا اکو ہٹ
 وکائیا۔ کردے نرم کرم اجاگر، دُرمت میل دھوائیا۔ کیسے نظر نہ آوے تیغ بہادر، گجری ست سمجھ کیسے نہ آئیا۔ گرمکھاں گھر آیاں دیوے
 آدر، جو سرسے گیا رڑھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، بیڑا ساچا رہیا ترائیا۔ بیڑا تارن آیا آپ، پرہ اپنی دیا کھائیندا۔
 آد جگادی اکو باپ، پت پرمیشور ویس وٹائیندا۔ اتم پرماتم جس دا جاپ، دو جا راگ نہ کھئے سُنائیندا۔ کوٹ جنم دے اُتارے پاپ، جنہاں
 اپنے چرن لگائیندا۔ اک سُنائے باطن بات، ظاہر اپنی کل ورتائیندا۔ جوں بھاوے توں لواں راکھ، پرہ اپنی کھیل کرائیندا۔ نرگن ہو کے بنیا
 ساک، سرگن ساچا سنگ نبھائیندا۔ جن بھگنو تہاڈا کھولے تاک، تسبیح ہتھ نہ کھئے پھڑائیندا۔ در آیاں کردے پاک، پتت پاپی آپ
 ترائیندا۔ دوس زین کوئی نہ کرے پاٹھ، پاٹھشالا کایا اندر وکھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ساچی کرنی آپ کھائیندا۔
 ساچی کرنی کرنے آیا، نرگن نیرویر پُرکھ اکال۔ گرمکھ ساچے لے جگایا، گرمکھاں ناتا توڑ جگت جنجال۔ ساچا گھر اک وسایا، ہر مندر
 کرتیار۔ اُچ نیچ نہ کھئے جنایا، روپ رنگ اک اجیار۔ چار ورن نہ ونڈ ونڈایا، اٹھاراں برن کر خوار۔ ساچی سرن اک تکایا، پُرکھ ابناسی
 ایکنکار۔ پیر پیغمبر بن کے نور خدایا، مارگ دسے وچ سنسار۔ تتوت اک پڑھایا، کائنات کرے خبردار۔ صبر پیالہ اک پیایا، دیناں
 بندھپ دین دیال۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ہرجن ساچے لائے پار۔ ہرجن پار لنگھائے پرہ، کل اپنی

دیا کھائیا۔ بیس پیسے لیاندے لبھ، کایا مندر پھول پھلایا۔ دُور دُراڑے آئے بھج، بن پاندھی سجن رابیا۔ چل کے کریئے اکو ج، کعبہ لوڑ
 رہے نہ رائیا۔ ہر مندر بیٹے سچ، چار دیواری نہ کھئے وکھائیا۔ پرہہ درشن کریئے رچ، شاہ پاتشاہ سچے شہنشاہیا۔ اپنا پردہ لئیے کج، اُتے
 اوڈھن نام رکھائیا۔ جن بھگتاں وچ بیٹے سچ، سجن سین جگت تجائیا۔ پریم پریتی اندر لئیے نچ، مکھ گھنگٹ نہ کھئے رکھائیا۔ لوں لوں اندر
 پاربرہم پت پریشور جائے رچ، برہم میلا سہج سُبھائیا۔ لیکھے لگے کایا ماٹی جھوٹھا کچ، کنچن روپ وٹائیا۔ جس دے گھر اکو سچ،
 کوڑی کریا نظر نہ آئیا۔ اُسدے کول جا کے دکھڑا دیئے دس، پردہ اوہلا نہ کوئی رکھائیا۔ اسیں سُن دے آئے تُوں ہوویں بھگتاں وس، بھگت
 سہیلا بنیا دُھر دا ماہیا۔ پریم پریتی اندر سدا رہیو وس، آپ اپنا ڈیرہ لائیا۔ تیرا نام کوٹن کوٹ رہے رٹ، رٹا منکیاں نال پائیا۔ تیرتھ تٹاں
 اُتے پانی رہے جھٹ، دوس رین سیو کھائیا۔ بن کے پاندھی رہے نٹھ، قدم قدم رہے اٹھائیا۔ اندر وڑ کے اکھاں میٹ کے ڈونگھی بھوری اپنا
 آپ سٹ، نیتر نین دھیان لگائیا۔ اسیں سُن دے آئے تُوں خوش ہویا اُتے دھنّے جٹ، نردھن بھکھاری گلے لگائیا۔ ویکھ تیرے دوارے
 گرمکھ بیٹھے ستھر گھت، تڈھ پن سیج نہ کھئے ہنڈھائیا۔ دروبی اسان چھڈی پچھلی مت، اگلا مارگ دے سکھائیا۔ ساڈی پھیر نہ ابلے
 رت، رتی رت دے سُکائیا۔ تیرے برہم دا ملے جت، کام کرودھ نہ کھئے ہلکائیا۔ تیرا ڈھولا گائیے جس، دوجی ہور نہ کھئے پڑھائیا۔ تُوں
 پردے جانا وس، کایا بنک سوہا پائیا۔ آتم سیجا تیرا رس، سنجوگ وجوگ تیرا حکم، حکم رضائی تیری بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ
 ہر، آپ اپنی کریا کر، جن بھگتاں دے وڈیائیا۔ گر اوتارو ہور نہ آکھو، ہر آخر آپ جنائیندا۔ اپنی کیتی سارے بھاکھو، بھاکھیا سچ
 جنائیندا۔ ہر سرنائی ہووو داسو، داسی داس روپ وٹائیندا۔ پرہہ جس گاوو سواس سواسو، سواس سواسی پون دھار پرگٹائیندا۔
 پوری کرو اپنی آسو، آسا ترسنا میٹ مٹائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دُھر سندیس اک سُنائیندا۔ دُھر سندیسہ
 عالمین، نثر الابی آپ جنائیندا۔ کھیلے کھیل یا مبین، مُحبّت اکو گھر لگائیندا۔ محبان بیدو بے نظیر، نظر کیسے نہ آئیندا۔ حق یقین دے
 تعلیم، ساچی ودیا اک پڑھائیندا۔ نہ الف نہ کوئی میم، نقطہ نون نظر کھئے نہ آئیندا۔ آد آنت نہ ہوئے تقسیم، دوجی ونڈ نہ کھئے ونڈائیندا۔
 عیسیٰ موسیٰ محمد جس دے اُتے کریا یقین، سو یعقوب ویکھ وکھائیندا۔ تِس صاحب دا ویکھ سین، بن نیتر آپ وکھائیندا۔ جس دا مارگ

سدا مہین، جگت جیو قدم نہ کھئے ٹکائیندا۔ سو گرمکھاں ہویا ادھین، جن بھگتاں ڈیرہ لائیندا۔ اپنا ناؤں رکھ مسکین، مُشکل سب دی حل کرائیندا۔ چارھے رنگ اکو بھین، بھنڑی زین نال ملائیندا۔ جس پاکھر پائی گھوڑے زین، شاہ سوارا ویس وٹائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، بیس بیسا ناد وجائیندا۔ بیس بیسا ناد ڈنک، ڈنکا نام وجائیا۔ آپ اٹھائے راؤ رنگ، سویا کھئے رہن نہ پائیا۔ اکو سہائے دوار بنک، بھگت دوار سوہا پائیا۔ سب دا ویکھنہارا آنت، آنتشکرن ویکھ وکھائیا۔ گرمکھ وچھڑی ملے نار کنت، کنتوبل اپنا پھیرا پائیا۔ سچ دوار بنائے بنت، گھڑن بھنہار وڈی وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، بیڑا اپنے کندھ ٹکائیا۔ بیڑا کندھ اپنے چک، ہر اپنی دیا کھائیندا۔ سچکھنڈ دا کرے رُخ، دوجی کوٹ نظر نہ کھئے ٹکائیندا۔ گرمکھ بنائے اپنے پت، پتا پوت لاڈ لڈائیندا۔ دُور دُراڈا نینوا ہو کے ویکھے جھک، کون کوٹے گرمکھ سوہا پائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی کھیل آپ کرائیندا۔ ساچی کھیل کرے زرنکار، زرگن اپنی دیا کھائیا۔ جن بھگت دوارے بنے بھکھار، مانگت اکو نظری آئیا۔ در درویش سرجنہار، الکھ الکھنا الکھ جگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچا لہنا جھولی پائیا۔ ساچا لہنا مکائے ہر، ہر وڈا وڈ وڈیائیا۔ دیون دین آیا در، در درویش پھیرا پائیا۔ گرمکھو پُرکھ ابناسی لو پھڑ، آپ اپنا بل ودھائیا۔ جس لائی تہاڈی جڑ، آنت سکے نہ کھئے اکھڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، جن بھگتاں آگے اپنا سپس جھکائیا۔ جن بھگت نہ لاوو زور، ہر ستگر آپ جنائیا۔ پرہہ ہور نہ ہووے ہور، رُپ انوپ نہ کھئے بدلائیا۔ جس گوبند بنایا چھوہر، بانکا نڈھا بال دئے وڈیائیا۔ جس دی چال اولڑی تور، نظر کیسے نہ آئیا۔ کرے پرکاش اندھ گھور، جوت نور نور زُشنائیا۔ تِس نوں پئی تہاڈی لوڑ، بن ساچے بھگتاں ستجگ راہ نہ کھئے لگائیا۔ در آیا نہ دینا ہوڑ، اپنا مکھ بھوئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، اپنی کھیل رہیا سمجھائیا۔ گرمکھو کھیل کرے زرنکارا، زرگن اپنی دیا کھائیندا۔ پہلوں کیا سچ وبارا، ووباری دھار وکھائیندا۔ گرمکھ بنا کے لاڑا، آپ اپنے نال پرنائیندا۔ اندر لے کے آیا پروردگارا، بے پرواہ بے پرواہی وچ سمائیندا۔ پچھے سنگت آئی وارو وارا، گھر ساجن آپ سہائیندا۔ رل کے سب نے بولیا اکو نعرہ، سوہنگ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان ڈھولا گائیندا۔ پُرکھ اکال سانجھا یارا، دوجی ونڈ نہ کھئے ونڈائیندا۔ رل مل خوشیاں منائے کنت

بہتارا، سیج سُنہجنی سوہا پائیندا۔ آگے سچکھنڈ دا جھوٹھا دیوے نہ کیسے لارا، پھڑ باہوں پار لنگھائیندا۔ کوئی لبہن نہ جائے وچ جنگل جوہ
 اجڑا پہاڑا، اُچے ٹلے پریت گرمکھ گرمکھ نہ کھئے بھوائیندا۔ گرمکھ کوئی نہ ٹھرے پانی ٹھنڈے ٹھارا، اگنی ہون نہ کھئے جلائیندا۔ اپنی کِریا
 کرے آپ کرتارا، پھڑ باہوں پار کرائیندا۔ جو جن پنج وار لائے نام جیکارا، جے جیکار اک سمجھائیندا۔ سو وسے سچکھنڈ دوارا، وشن
 برہما شو نیوں نیوں سیس جھکائیندا۔ پُرکھ ابناسی نو دوارے کھڑا ہو کے دیوے پھرہ، کوڑی کِریا باہر کڈھائیندا۔ اندر سدے آگرمکھ
 میرے یارا، تڈھ بن میرا مندر نہ سوہا پائیندا۔ سچکھنڈ بنیا رہے ناکارا، بن بھگتاں میل نہ کھئے جنائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ
 اپنی کِریا کر، سرسے ڈبے پار کرائیندا۔ سرسے ڈبے اٹھی دھار، ہر گوبند ویکھ وکھائیا۔ ستران کر اک پیار، اکو وار سمجھائیا۔ تہاڈا قرضہ
 دیواں اُتار، لہنا سب دی جھولی پائیا۔ کل کلکی لے اوتار، سمبل اپنا ڈیرہ لائیا۔ اکٹھے کراں وچھڑے یار، دُور ڈراڈے میل ملائیا۔ پھڑ
 کے بیڑے لواں چاڑھ، منجدھار پار کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، گرمکھ ساچے رہیا ترائیا۔ گرمکھ دان اکو منگنا،
 دیونہار کرتار۔ در آمول نہ سنگنا، کھولنہار بند کوار۔ من تن چاڑھے نام رنگنا، رنگ رنگے اپر اپار۔ مانس جنم نہ ہووے بھنگنا، لکھ
 چوراسی اترے پار۔ ستگر پورے اُنوں اکو قدم چُک کے لنگھنا، بل اپنا آپ دھار۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ڈبے
 پاتھر لائے پار۔ ڈبے پاتھر پابن ویکھے، پرہ اپنی دیا کھائیا۔ صاحب ستگر جنہاں پیکھے، تس دیوے مان وڈیائیا۔ جُگ جنم دے رکھے
 چیتے، اہل بھل کدے نہ جائیا۔ نرگن ہو کے کرے ہیتے، سرگن لے پچائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، گرمکھ بیڑے رہیا
 چڑھائیا۔ گرمکھ بیڑا کر تیار، ہر چپو نام لگائیا۔ بھگت دوارے آرنکار، نرگن رہیا سمجھائیا۔ سرگن سجن ہو تیار، نرگن اپنا بھيو
 گھلائیا۔ رسنا بول اک جیکار، اکو نام دھیائیا۔ اندر وڑنا سچ دربار، نیوں نیوں سیس جھکائیا۔ رسنا جہوا گائے وار، سوہنگ نام وجے
 ودھائیا۔ ویکھے وگسے ویکھنہار، ویکھنہارا نظر کیسے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، گر اوتاراں پیر پیغمبران پہلوں دئے
 لنگھائیا۔ پیر پیغمبر لنگھی جاندے، آگے آگے دھیان لگائیا۔ پرم پُرکھ دا ڈھولا گاندے، اکو راگ الائیا۔ پت پرمیشور اک مناندے، دوچی
 اوٹ نہ کھئے تکائیا۔ ساچے تیرتھ تہاون نہاندے، پرہ چرن ملی سرنائیا۔ چار جُگ دے تھکے ماندے، اپنی تھکاوٹ رہے گوائیا۔ دھن بھاگ

پرہ جن بھگتاں صاف کیتے بھانڈے، کایا ماٹی پوچ پُچائیا۔ پار کرائے پیندے کھاندے، مہر نظر اُٹھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، جن بھگتاں پار لنگھائیا۔ بھگت لنگھن پار ِکنارے، کنارہ اِکو اک وکھائیندا۔ دو جہاناں سچ سہارے، صاحب ستگر آپ سمجھائیندا۔ ساچے اندر ستگر واڑے، گھر مندر سوہا پائیندا۔ گُرمکھ سچن ساچے لاڑے، نر نرائن ویکھ وکھائیندا۔ وجے ودھائی ستاراں ہاڑے، ہر اپنا انک بنائیندا۔ پریم پریتی تریا نعرے، راگ انادی ناد سُنائیندا۔ بھگت دوارے سچ نظارے، نر ہر نرائن آپ وکھائیندا۔ کوڑے چولے سب دے پاڑے، چیتھڑ پُرانا نہ کھتے ہنڈھائیندا۔ جنم جنم وچ پار اُتارے، جنم جنم وچ بدلائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ہرجن ساچے پار کرائیندا۔ پار لنگھو گُرمکھ میت، سو صاحب آپ لنگھائیا۔ سچے ستگر دی ساچی ریت، پُرکھ اکال دے وڈیائیا۔ اک اک جاؤ گاؤ گیت، ساچا راگ الاٹیا۔ نانا تٹیا مندر مسیت، پُرکھ اکال ہونے سہائیا۔ صدی بیسویں رہی پیت، پیتی کہانی رہیا جنائیا۔ لکھ چوراسی پرکھ نیت، گُرمکھ لے اُٹھائیا۔ بھگت دوارے سٹا بیچ، اپنا آسن لائیا۔ سری بھگوان بن ناچیز، مان ابھان گوائیا۔ گُرمکھ پرہ گیا بھیج، بھنڑی رین سہائیا۔ واری واری سارے لنگھو دہلیز، اندر جا جا مڑ کے پھیرا پائیا۔ پارہم دی پوری ہووے ریجھ، گُرمکھ ساچے پار کرائیا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سد دیونہار وڈیائیا۔

ہر سنگت بیڑا ہویا پار، پرہ ابناسی پار کرائیا۔ پتن آ کے سیوادار، سچ کِنارے ہونے سہائیا۔ ساچی نیا گُرمکھ چاڑھ، گھر ساچے آپ بہائیا۔ نرگن ہو کے کرے پیار، سرگن مان وڈیائیا۔ لکھ چوراسی ہوئی پار، جم کی پھاسی آپ تڑائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ہرجن ساچے پار لنگھائیا۔ ہرجن ساچے پار لنگھے، اگلا پندھ مکائیا۔ کلجگ جیو نیتر اندھے، نظر کیسے نہ آئیا۔ کوڑی کِریا ڈگے ڈونگھی کھڈے، خندق اِکو اک وکھائیا۔ گُرمکھ بن بندگیوں کیتے بندے، بندنا اِکو سمجھائیا۔ ملے وڈیائی وچ ورہنڈے، بھنڈی کوئی

رہن نہ پائیا۔ سِری بھگوان چاڑھے ڈنڈے، پھڑ باہوں آپ اُٹھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ہرجن ساچے لیکھے لائیا۔ ہرجن لیکھا گیا لگ، ملے مان وڈیائیا۔ کِریا کرے سورا سرِگ، پُرکھ ابناسی ہوئے سہائیا۔ سنت سُہیلے درس دِکھائے اُپر شاہ رگ، گُر چیلے میل ملائیا۔ جن بھگتاں پیراں ہیٹھ ہتھ رکھ، بہار اپنے کندھ اُٹھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سیوا ساچی سچ کمائیا۔ سیوا سچ کمائے ٹھا کر، ہر اپنی کھیل کرائیندا۔ در آیاں گھر دیوے آدر، غریب نمانے گلے لگائیندا۔ ونج کرائے اک سوڈاگر، ساچا ہٹ کھلائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، بیڑا ہتھ پار ترائیندا۔ بیڑا بنھیا بھریا پور، پورے ستگر ہتھ وڈیائیا۔ سیوا کرے بن مزدور، مزدوری منگن کھئے نہ آئیا۔ لیکھا جانے نیڑن دور، دور ڈراٹے نال رلائیا۔ جو جن آئے حضور، تنہاں حاضری لیکھے پائیا۔ جو پچھے گھر رہ گئے ہو مجبور، تنہاں مجبوری دئے کٹائیا۔ سب نوں بخشے اکو جہا نور، دو جی ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ سرب کلا پرہہ ہو بھر پور، بھرم بھو رہیا گوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، بیڑا بھگتاں پار کرائیا۔ بیڑا بھگتاں ویکھ تردا، ہر تارنہار ترائیندا۔ مٹکھ دور ڈراڈا ڈردا، آگے ہو نہ قدم ٹکائیندا۔ کوڑی کِریا اگنی سڑدا، مایا ممتا موہ ہلکائیندا۔ کام کرودھ رہے لڑدا، آسا ترسنا جھگڑا پائیندا۔ گُرمکھ ڈھولا اکو پڑھدا، سوہنگ راگ الائیندا۔ دین دِیال پرہہ ہو بردا، در سیوا آپ کمائیندا۔ کھیل کرے نرائن نردا، نر ہر اپنی کار کمائیندا۔ جو آیا سو بیڑے چڑھدا، پھڑ باہوں آپ بہائیندا۔ ستگر دوارے کوئی نہ مردا، مریاں جیوت آپ بنائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ہرجن ساچے پار لنگھائیندا۔ ہرجن اُتون گئے ٹپ، اک چھلانگ لگائیا۔ پرہہ جھولی پا کے گئے اپنے پاپ، دوہاں ہتھان بہار وکھائیا۔ آگے کچھ نہ چلے ساتھ، خالی ہتھ رکھائیا۔ نانا ہو کے ویکھے ناتھ، انا تھان دیا کمائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، گُرمکھ مندر اک وسائیا۔ گُرمکھ مندر وسیا ایک، ایکنکار وسائیندا۔ پیس پیسے ملی ٹیک، ٹیک ایک رگھناتھ وکھائیندا۔ نج نیتر گرہ ساچا لیا ویکھ، پیکھ پیکھ خوشی سرب منائیندا۔ پار پرہم پرہہ کرے ساچا ہیت، بتکاری دیا کمائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا لیکھا آپ جنائیندا۔ ساچا لیکھا اندر رکھ، رکھیا کرے بے پرواہیا۔ گُرسکھ کھول کے ویکھو اکھ، ہر آخر ہوئے سہائیا۔ دور ڈراٹے سب نوں دیو دس، اُچی کوک کوک سنائیا۔ اسیں پرہہ نوں کر کے آئے وس، در

دوارے لیا بیٹھائیا۔ بھگتاں آگے بن ڈھاہیوں گیا ڈھٹھ، بل اپنا نہ کھئے جنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نین مؤند خوشی منائیا۔ نین مؤند پرہہ ہویا مؤدھا، اُلٹا کول بھوائیا۔ جن بھگتاں بھیو کھولے گوجھا، رمز نام لگائیا۔ ستگر اکو نہ کوئی لہو دوجا، پُرکھ اکال ستگر اک اکھوائیا۔ سچ دوار جس جن سوجھا، تس ملے مان وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا - بے پرواہ بن فقیر، فقرہ اپنے نام سنائیندا۔ مُرید ہوئے نہ کھئے دلگیر، مُرشد اپنا رنگ رنگائیندا۔ سارے کٹ دیو شرع زنجیر، شریعت وچ کدے نہ آئیندا۔ جس بنائی تہاڈی تقدیر، سو اپنی تصویر صاف وکھائیندا۔ کلمہ پڑھو اکو پیر، آیت اکو اک جنائیندا - ساچی سکھو اک تکبیر، تقویٰ اکو اک رکھائیندا۔ در آیا بے نظیر، نظر اپنی آپ ملائیندا۔ لیکھے لائے شاہ حقیر، اوچ نیچ نہ ونڈ ونڈائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہرجن ساچے آپ ترائیندا۔ پیر آیا وڈ پیغمبر، پاربرہم پرہہ ویس وٹائیا۔ بھگت دوارے رکھ سویمبر، ساچی کھیل وکھائیا۔ سرب کلا ہو پیتمبر، ہر گھٹ رہیا سہائیا۔ کلجگ پچھلا میٹ اڈمبر، ستجگ ساچا راہ چلائییا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گُرمکھ اپنے نال پرنائیا۔ گُرمکھ پرنا یا بندی چھوڑ، چھٹی سرب لوکائیا۔ پریم پریتی بٹھ کے ڈور، گانا اکو گٹ وکھائیا۔ باہر کڈھے پنچے چور، مایا ممتا ڈیرہ ڈھاہیا۔ کوڑی کرپا در توں ہوڑ، ہوکا اکو نام سنائیا۔ گُرمکھ در تیری پئی لوڑ، لوک پرلوک تیرا رہے جس گائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، بیس بیسے دیوے دان، گُرمکھ ساچے کر پروان، ہاڑ ستاراں جھلائے نشان، نشانہ بھگت بھگوان اکو نظری آئیا۔ بھگت بھگوان نشانہ جھلدا، جھلاونہار کرتار۔ بھگت دوارا اکو کھلدا، چار ورن کرے پیار۔ ایتھے نام نہ ملے مل دا، کر کرپا جھولی دیوے ڈار۔ صاحب ستگر کدے نہ بھلدا، جگ چوکرئی پاوے سار۔ گُرمکھ بوٹا کدے نہ ہلدا، پھل لگے امرت ڈال۔ ایہہ کھیل پاربرہم دی گل دا، برہم ساچا اترے پار۔ ایتھے کٹدے تول اکو تُلدا، راؤ رنگ اک ادھار۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کرے کھیل آپ کرتار۔ کھیل کرے کرتار، قدرت قادر ویکھ وکھائیا۔ کلجگ اتم پاوے سار، مہاسارنھی ہوئے سہائیا۔ در دیوے درس دیدار، دید عید چند چڑھائیا۔ ستجگ سچ چلے وبار، ووباری آپ سمجھائیا۔ ہر سنگت سوہنگ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، بولو جیکار، نعرہ اکو اک لگائیا۔ جو آیا سو اُتریا پار، پار اُتارا

آپ کرائیا۔ جے گرمکھ بھل گئے بھلیا نہیں آپ کرتار، کرتا پُرکھ در قیمت آپے پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آوندیاں جانڈیاں سبناں ہیوئے سہائیا۔

* ۱۸ ہاڑ ۲۰۲۰ بکرمی جیٹھووال دربار *

سچکھنڈ ساچا وسیا، وساونہار نرنکار۔ گر اوتار ہسّیا، کھول بند کواڑ۔ پیر پیغمبر نچّیا، بن ملنگ ستاراں ہاڑ۔ گرمکھاں کیتا کٹھیا، کل کلکی ہر اوتار۔ ساچا مارگ ایکو دسّیا، روگ سوگ چنت نوار۔ سِری بھگوان ساچا کھیل لگے چنگیا، ہرجن ویکھے وارو وار۔ برہم پاربرہم آتم رنگیا، رنگ چاڑھے اگم اپار۔ دیوے ور مؤنہوں منگیا، جو منگدے رہے جگ چار۔ ساتھوں ہیوئے نہ تپسیا بہہ کے ننگیا، ٹھریا جائے نہ وچ جل دھار۔ در در بھکھاری بن کے جائے نہ منگیا، دہ دشا نہ کھئے وچار۔ کر کِریا پرہہ لاؤنا اپنے انگیا، تیرا انگ اکو در کار۔ سِری بھگوان سُورا سربنگیا، اکو دیوے نام پیار۔ گرمکھ چاڑھے ساچے چندیا، نرگن نؤر جوت کر اُجیار۔ آتم سیجا سوہے منجیا، ساچی کھاٹ ویکھنہار۔ نام مردنگا اکو وجّیا، وجاونہار سرجنہار۔ مانس مائکھ مائش لیکھے لایا اپنا بندیا، بندگی پورب لیکھے دار۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، گرمکھ ویکھے ساچے لال۔ گرمکھ لال وساؤ گھر، ہر ساچا منگ منگائیا۔ ساچے مندر جاؤ وڑ، گرہ وجے اک ودھائیا۔ اکو ڈھولا لو پڑھ، پرم پُرکھ پڑھائیا۔ ساچے پوڑے جاؤ چڑھ، خوشیاں تال وجائیا۔ ویکھنہار نرائن نر، نرگن ایکا ویس وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچکھنڈ دا سچ راہ، آپ جنائے بے پرواہ، گرمکھ خوشیاں نال لنگھائیا۔ گرمکھ سچکھنڈ آنت جان گے۔ پرہہ ایکو ایک دھیان گے۔ دوجا نین نہ کھئے اُٹھان گے۔ گھر اپنے درشن پان گے۔ پورب جنم حرص مٹانگے۔ اُچی بول آپ سنان گے۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا جنم لیکھے لان گے۔ پرہہ جنم لیکھے لاؤنا این۔ نہکلنک روپ دھراؤنا این۔ سرگن اپنا حُکم مٹاؤنا این۔ جن بھگت دوار پھریدار اکھواؤنا این۔ ٹھگ چور

یار نیڑ کھئے نہ آؤنا ایں۔ چار ورن دا پندھ مُکاؤنا ایں۔ ساچی سرن اک رکھاؤنا ایں۔ پوجا پاٹھ نہ کھئے کراؤنا ایں۔ مہر نظر نال تراؤنا ایں۔
 نچدیاں تپدیاں چوٹھی منزل پہنچاؤنا ایں۔ سوہنگ ڈھولا گاؤندیاں، جوتی جوت ملاؤنا ایں۔ سچکھنڈ دوار سُہاؤندیاں، ساچا رنگ
 چڑھاؤنا ایں۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا کھیل آپ کراؤنا ایں۔ گرُمکھ نچدے آنکے۔ مارگ اکو اک وکھاونگے۔
 سِری بھگوان درشن پاؤن گے۔ نال اشاریاں ایہہ سمجھاؤن گے۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، دو
 جہاناں پندھ مُکاؤن گے۔ گرُمکھ سارے کرن دھیان، اکو نین اٹھائیا۔ واپوا سائوں ملیا آپ ترکھان، شبدا کھاڑا ہتھ اٹھائیا۔ لکھ چوڑاسی
 دتی چھان، گرُمکھ مُدھ وِرا نظری آئیا۔ چولا بدل ہو بھگوان، اپنی کھیل رچائیا۔ جودھا سور بن بلوان، گوبند اپنا رنگ رنگائیا۔ ایکا
 دے دھر فرمان، سچ سندیسہ رہیا جنائیا۔ میرے بھگتاں دا رکھیں دھیان، تیری سیوا اک لگائیا۔ ماچھوواڑا کر پروان، لیکھا اگلا دئے
 سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا کھیل آپ سمجھائیا۔ گوبند سورا ہر سمجھایا، پرہہ اپنی دیا کھائیا۔ بھگت
 جن دا سنگ رکھایا، ساچی سکھیا اک درڑائیا۔ کلجگ ویلا دئے سُہایا، آنت وجے ودھائیا۔ سنت سُہیلے لئے اٹھایا، گھر مندر جوت
 رُشنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ویس اولآ آپ وٹائیا۔ ترکھان بن کے پائے موچھے، آپ اپنی دھار چلائیندا۔ جٹ بن
 کے پھڑ لئے سوٹے، سوٹا اپنے ہتھ رکھائیندا۔ گرُمکھ کرائے خوشیاں نال لنگوٹے، دو جہاناں پیراں بیٹھ دبائیندا۔ جنہاں درِشٹی تیس نوں
 لوچے، تنہا اپنے راہ چلائیندا۔ جن بھگتو ٹھاڈی سوچ کی کوئی سوچے، سوچ وچ نہ آئیندا۔ کلجگ جیو ہونے ہوچھے، ہر کا بھیو کھئے نہ
 پائیندا۔ پرہہ نال پُجے کدے نہ کیسے دے روسے، راج راجاناں شاہ سلطاناں خاک ملائیندا۔ ہرجن خوشیاں نال بہہ جاؤ ہتھ کے گوڈے،
 سِری بھگوان کر کرپا پار لنگھائیندا۔ اکو راہ وکھائے وڈے چھوٹے، بڈھے بالے اپنے نال ملائیندا۔ دُرمت میل سب دے دھوتے، پاپ
 کلیور نظر کھئے نہ آئیندا۔ ایہہ گرُمکھ میرے انوکھے، جنہاں اپنا رنگ چڑھائیندا۔ دربار آیاں نال نہ ہوون دھوکھے، دُھر دی دھار نال
 ملائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنی کھیل کرے اپنے مؤقے، مُکمل اپنا حُکم ورتائیندا۔ جٹ بن کے بنیا دلیر، دلیری
 ہر جو آپ کھائیا۔ شبدا سوٹے نال لیاندے گھیر، دُور دُراڈے جگت اٹھائیا۔ بھہ وکھاوے سِنگھ شیر، بھبک اپنے نام لگائیا۔ گوبند کرے

اپنی مہر، مہر نظر اٹھائیا۔ لیکھا جڑیا گرو چیل، چلا گرو رنگ رنگائیا۔ جنم جنم دے وچھڑیاں ہویا میل، دھر سنجوگی آپ کرائیا۔ ایہہ بھنگڑا نہیں سچکھنڈ دا کھیل، جس ویکھن کوئی نہ جائیا۔ کر کریا آپ وکھایا پہلی ویر، نو سو چورانونے چوکرئی جگ ہتھ کسے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے مہر سچا شہنشاہیا۔ ہتھ سوٹا ہویا تیار، ترے گن اتینا دیا کھائیا۔ کس لنگوٹا آپ کرتار، اپنی لانگر آپ کھچائیا۔ سارے ہو جاؤ خبردار، خبر رسیا پچائیا۔ سچکھنڈ ہوکا دیوے اکو وار، پچھلے سارے لئے اٹھائیا۔ نیتر کھولو اکھ آگھار، نین نین بند جنائیا۔ پُرکھ ابناسی ویکھو ساچا لاڑ، آد جگادی سچ گوسائیا۔ جس دا کھیل ستاراں ہاڑ، سو پندراں کتک وجائے نام ودھائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، جن بھگتاں دی ساچی ریتی، لیکھا چکایا پچھلی بیتی، اگلی نیتی اپنے ہتھ رکھائیا۔ ساچی کھیل پرہو کل کیتی، لکھ چوراسی ہرجن جیتی، کایا سینتل ہوئی ٹھنڈی سیتی، اگنی تت رہن نہ پائیا۔ ویہہ سو ویہہ بکرمی گر اوتار پیر پیغمبر پرہ دی منگدے رہے پریتی، جگ چوکرئی کھیل دسدے رہے انڈیٹھی، انڈیٹھی کار ہر جو آپ کرائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سچ وست جن بھگتاں دیتی، دے کے پشچاتاپ نہ کھئے کرائیا۔ پشچاتاپ نہ کرے بھگوان، دیونہار اکھوائیندا۔ گرمکھ سجن ہوئے پروان، جنہاں اپنے در بلائیندا۔ گائے ڈھولے دھر فرمان، دھر دی دھار سمجھائیندا۔ سچکھنڈ بنیا جن بھگتو تھادا مکان، جس دوارے ہر جو آسن لائیندا۔ پریم پُرکھ دا جھلے نشان، گرمکھ سجن نظری آئیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر سارے منن آن، در درویش سیس جھکائیندا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، بھگت سپیلے رنگ نویلے اک اکیلے گرو گر چیلے اپنے در بہائیندا۔ گرمکھ آئے دھر سنجوگی، ہر ستگر میل ملائیا۔ جنم جنم دے اکٹھے ہوئے روگی، ہرہوں روگ جنہاں ستائیا۔ درس لوچن اکو پرہہ چوچی، چوچی پریم آس رکھائیا۔ دو جہاناں وڈ بودھی، بودھ گیان کار رکھائیا۔ آتم آنتر تنہاں سودھی، سگندھ اکو گھر رکھائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، مستی نام اک چڑھائیا۔ مستی نام خُماری چاڑھے، دین دیال دیا کھائیندا۔ گرمکھ نچن ساچے لاڑے، خوشیاں تال وجائیندا۔ نارد روئے دھاہاں مارے، اچی کوک کوک سُنائیندا۔ میرا چلے نہ کوئی چارے، نیتر نین نین شرمائیندا۔ سری بھگوان گرمکھ سچے کیتے پیارے، پریم پریتی اک رکھائیندا۔ میری

وجدی دِسے نہ کوئی ستارے، جس در سوہنگ ڈھولا ہرجن گائیندا۔ سُنہار بیٹھا زینکارے، نرگن اپنا آسن لائیندا۔ ستجگ تربتا دواپر
 کلجگ جگ چوکرئی جس پائے پوارے، اوہ اتم اپنا کھیل کرائیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر جس لائے سیوادارے، سیوا سچ سچ سمجھائیندا۔
 سو ویکھن آیا بھگت پیارے، بھگون اپنا پھیرا پائیندا۔ اکٹھے کر کے نام اکھاڑے، ساچا گیڑا آپ ڈائیندا۔ ڈھولا گاون میت مُرارے، مِتِر اکو
 نظری آئیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ہرجن ساچے لے ور، گھر اپنا اک وکھائیندا۔ سو صاحب آپ کِریا کردا، کرنہار
 اکھوائیندا۔ بھگت دوارے بھگتاں کولوں ڈردا، نیوں نیوں سیس جھکائیندا۔ بھے وچ آ کے راتیں سُتیاں گھر گھر جا کے پھڑدا، بھیو ابھید
 کھلائیندا۔ ساچا مارگ مات دھردا، دھرنی دھرت دھول وڈیائیندا۔ شیر سنگھ ماں پیو جایا گُرمکھاں لئی پہلوں مردا، مر مر ویس
 وٹائیندا۔ نرگن ہو ہو پوڑے چڑھدا، سچ سنگھاسن سوہا پائیندا۔ اپنی کرنی آپے کردا، کرتا اپنی کار کھائیندا۔ اکو کھیل نرائن نر دا،
 جگ نظر کیسے نہ آئیندا۔ اپنا آپ آپے وردا، ور داتا آپ ہو آئیندا۔ جوتی جامہ ویس دھردا، تورو تورو ڈگمگائیندا۔ سُت دُلارا اکو پھڑدا،
 پھڑ اپنا میل ملائیندا۔ لیکھا جانے چوٹی جڑ دا، مدھ اپنی کار کھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچی کھیل آپ
 وکھائیندا۔ بھگت دوارے بھگون وڑے، بلہین آپ اکھوائیا۔ تیرا میرا ڈھولا پڑھے، راگ اک سُنائیا۔ در درویش ہو کے در تے کھڑے،
 نرگن اپنا پھیرا پائیا۔ سچ تال سُہاوے سرے، سرور اکو اک جنائیا۔ سنت سہیلے لائے لڑے، تندی ڈور نام بندھائیا۔ اتم پر ماتم گھاڑن
 گھڑے، پنج تت نہ کھئے وڈیائیا۔ ویکھنہارا کھوٹے کھرے، لکھ چوراسی پھول پھلایا۔ پورب جنم دا لیکھا آگے دھرے، ویکھنہارا
 بے پرواہیا۔ سرن سرنائی جو جن پڑے، پھڑ بابوں گلے لگائیا۔ کبیر جلابا کو کے پاربرہم تیرے بھگت آئے بڑے، جنہاں اپنی گود بہائیا۔
 لکھ چوراسی کوٹن جیو جنے مرے سڑے، پنج تت کم کیسے نہ آئیا۔ سو اُجل جو سرنی پڑے، پر پُرکھ دئے وڈیائیا۔ در تیرے تے زورا ور
 ہو کے اڑے، اُچی کوک کہن سُنائیا۔ جنان چر سچکھنڈ نہ کھڑیں، بھگوان تینوں بھگوان کوئی نہ گائیا۔ نہیں کھڑنا تے ہو جا پرے، تیری
 لوڑ رہے نہ رائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، لیکھا جانے تھاؤں تھائیا۔ بھگت دوارے بھگوان وڑیا، آپ اپنا ویکھ
 وکھائیا۔ ویکھو جنہاں پچھے میں مریا، میرے آگے اپنا لیکھا رہے سمجھائیا۔ جنہاں اندر نرگن ہو کے وڑیا، نرور کار کھائیا۔ جنہاں پچھے

اگنی سڑیا، پنج تت کایا خاک ملائیا۔ جنہاں پچھے ڈھولا پڑھیا، سوہنگ راگ الائیا۔ سو گرمکھ در دوارے کھڑیا، اپنا بل رہیا
 سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اپنا کھیل رہیا دکھائیا۔ بھگت دوارے ہو ڈریوک، پرہ اپنا نین شرمائیا۔ کی ہویا
 جے میرا راہ تگن چوڈاں لوک، چوڈاں طبق دھیان لگائیا۔ وشن برہما شو منگدے رہے موکھ، چرن کول کول سرنائیا۔ گر اوتار تگدے
 رہے اوٹ، اوٹ اک اکال جنائیا۔ دھن بھاگ میریاں بھگتاں منگی میری جوت، دوجی ونڈ نظر نہ آئیا۔ جنہاں پچھے سچکھنڈ دوار بنایا
 کوٹ، بن سیوک سیوک کمائیا۔ گرمکھو جن بھگتو پریم پریتی اندر کرے مدہوش، نام خُماری اک چڑھائیا۔ ڈھولا جس دا سچ سلوک،
 سوہنگ نام دھیائیا۔ سو زردوشیاں دیوے کوئی نہ دوش، جو آئے چل سرنائیا۔ پریم پریتی اندر ہووے موہت، مُحبت اک رکھائیا۔
 ستجگ تریتا دواپر کلجگ کڈھدا رہیا کھوج، اتم پھڑے چائیں چائیا۔ سچکھنڈ دوار دکھائے اپنی موج، محفل اکو نام لگائیا۔ پریم پُرکھ دا
 اگنی چوج، ہر ستگر آپ کرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل سچا شہنشاہیا۔ سری بھگوان رکھدا بھ،
 بھو اپنا آپ جنائیا۔ سنت سہیلے تیری جے، گرمکھ تیرے نام وڈیائیا۔ بن بھگتاں پرہو دا نام کوئی نہ لے، بھگون کم کیسے نہ آئیا۔ جو اُچیا
 سو ہووے کھے، تھر رہن کھئے نہ پائیا۔ گرسکھ گرمکھ سچکھنڈ دوارے ساچے بہے، گھر مندر وجے ودھائیا۔ کوڑی کِریا بُرج جانا ڈھیہہ،
 اتم خاکی خاک ملائیا۔ نو چار ہونے پائے، بن بھگتاں ساچا راگ کھئے نہ گائیا۔ اتم ویلے پکڑے نہ کھئے بانہے، باپ کھئے نہ گود بہائیا۔ لکھ
 چوراسی ملے نہ کوئی تھائیں، جوئی جون آپ بھوائیا۔ ہنس کاگ ہونے کائیں، بڈھی کاگ وانگ کُرائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کھانی بانی لکھ
 لکھ دے کے گئے رائے، سندیسہ اکو اک جنائیا۔ کلجگ اتم پھیرا پائے، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ نہکلنکا ناؤں رکھائے، وڈ داتا وڈ
 وڈیائیا۔ ساچا بنکا اک سہائے، در درباری سوہیا پائیا۔ نام ڈنکا اک وجائے، دو جہاناں آپ اٹھائیا۔ راؤ رنگاں ویکھ وکھائے، چار ورن اک
 سرنائیا۔ جگ چوکری گِڑ گِڑے، گِڑا اکو وار بھوائیا۔ سچ دھرم دی جڑ جڑائے، کوڑی کِریا ڈیرہ ڈھاہیا۔ حق نیڑا آپ کرائے، حقیقت
 ویکھے تھائیں۔ سنگھ شیر بن کے آئے، شہنشاہ اپنی شان ودھائیا۔ تیرا میرا ڈھولا گائے، گیت گوبند الائیا۔ کھلا ویہڑا اک وکھائے، گھر
 ساچے خوشی منائیا۔ مایا ممتا جھپڑا دئے چُکائے، آسا ترسنا روگ مٹائیا۔ کلجگ اندھیرا رہن نہ پائے، ستجگ ساچا چند رُشنائیا۔ گرمکھ

نُورِ اِک چمکائے، سچِ روشنی اِک دھرائیا۔ انہو پرکاش ویکھ وکھائے، لاشریک پھیرا پائیا۔ دو جہاناں نُورِ وجائے، راگِ انحد اِک سُنائیا۔
 سچِ محبوبِ نظری آئے، تنِ قلبوت نہ کھئے ہنڈائیا۔ ہوئے محدود اِک سرِ کرائے، مہرِ نظر آپ اُٹھائیا۔ اصل نال سوڈ گُرمکھاں جھولی پائے،
 باقی کوئی رہن نہ پائیا۔ منزلِ مقصود آپ پُچائے، جس گھر سے بے پروا ہیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ہرجن ساچے آپ
 ترائیا۔ بھگت دوارے ہو مہربان، ہر اپنی کھیل کرائیندا۔ سنت سہیلے چتر سُبجان، مَورکھ مَورھ آپ بنائیندا۔ نظر آیا سارے کاہن،
 سیس جگدیش تاج ٹکائیندا۔ دھرم کھنڈ دا اِک نشان، کرم کھنڈ آپ جنائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، برہمنڈ کھنڈ
 کر پروان، جیرج انڈ نانا توڑ ترائیندا۔ بھگت بھگوت سہاگی چھند، سوہنگ ڈھولا اِک الائیندا۔ آگرمکھ لاڈلے میرے چند، چند گجری
 ویکھ وکھائیندا۔ جس دا ڈیرہ اُپر پرمانند، نجانند جس دا راہ تکائیندا۔ سو ٹٹی رہیا گنڈھ، گوپال اپنی گنڈھ پوائیندا۔ گرمکھ کوئی نہ
 ہووے رنڈ، سوانی اپنے گھر بہائیندا۔ کوئی نہ پوجے کیر جنڈ، ساچا راہ اِک درسائیندا۔ بن پاربرہم آد آنت کوئی رہے نہ چھند، صفتی نام
 کوئن کوٹ ڈھولا گائیندا۔ پاربرہم سد بخشند، گر اوتاراں پیر پیغمبراں اُنگلان اُتے نچائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر،
 کلجگ تیری اتم ور، جن بھگتاں کولوں اِکو بھے رکھائیندا۔ بھگت جنو نہ موہے ڈراؤ، پاربرہم سمجھائیا۔ جو ور پاؤنا سو در تے پاؤ،
 دیونہار پرہ آئیا۔ طعنے دے نہ تیر لگاؤ، تیر نرالا اِک چلائیا۔ سچ دھرم دا راج کماؤ، سچکھنڈ ساچے وجے ودھائیا۔ پنچم میل میل
 ملاؤ، پنچ رہے جس گائیا۔ نانک لکھیا پور کراؤ، گوبند رنگ رنگائیا۔ امراید ایکا پاؤ، دو جہاناں وجے ودھائیا۔ نو نو چار دی پار حد
 کراؤ، گھر ساچے سو بہا پائیا۔ ڈھولا چھند اِکو گاؤ، سو صاحب رہیا سمجھائیا۔ جگت رنڈیا رنڈ کٹاؤ، پرہ ملے بے پروا ہیا۔ سیج
 سہنجی اِک ہنڈاؤ، پھولن برکھا پریم لگائیا۔ بھوگ بلاس اِک جناؤ، اتم پرما تم سری بھگوان دے سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ
 اپنی کِریا کر، کلجگ اتم ویکھ وکھائیا۔ بھگت جنو نہ دیو ڈراوے، سو صاحب رہیا سمجھائیا۔ بہڑی بہڑی چار جگ میں مریا تہاڈے
 باوے، تہاڈی یاد رہی ستائیا۔ جنہاں پچھے گوبند پاڑے بے دعوے، سو بے دعوے نال لیائیا۔ سارے پائے ڈھردرگاہی ناویں، اکھڑ اِکو اِک
 پائیا۔ گر چیلے دے پلے ہو گئے ساویں، دوویں سچ کنڈے تول ٹلائییا۔ نہ کوئی بستر نہ کوئی منجا نہ کوئی پاوے، چول نظر کوئی نہ آئیا۔

گوہند ستھر اک ہنڈھاوے، پُرکھ اکال سیج ہنڈھائیا۔ نہ کوئی پتا نہ کوئی ماویں، بہین بھائی نہ کھئے بنائیا۔ گرسکھاں دے ڈھولے گاوے، جنہاں نال پریت لگائیا۔ بھگت بھگوان رکھے چھاویں، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ سنت سہیلے آپے راوے، گہر گمبھیر بے پرواہیا۔ جن بھگت دوارے آوے جاوے، آؤندا جاندا اپنی کھیل کرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، جن بھگت دئے وڈیائیا۔ جن بھگتو نہ مارو دیک، سِری بھگوان آپ سمجھائیندا۔ چوڈاں لوک رہے تبھک، طبق چوڈاں دھیر نہ کھئے دھرائیندا۔ گُر اوتار پیر پیغمبر کہن کلجگ آنت بھگت پڑھن اِکو سبق، پچھلی سکھیا گئے بھلائییا۔ انجیل قرآن والے کوئی نہ پڑھے پترے، ورقہ ہتھ نہ کھئے اٹھائییا۔ جرم مرن دے سب مٹ گئے خطرے، جو ستگر سرنائی آئییا۔ بیج بیجیا اِکو وترے، پھل پھلواڑی آپ مہکائییا۔ جنہاں پچھے گوہند پتران کیتے ڈگرے، نیہاں بیٹھ دبائییا۔ سو سورے ہو گئے تکرے، پرہ نوں اگون رہے ڈرائیا۔ شہیدی پا کے ہو گئے وکھرے، وکھری دھار بنائیا۔ پرہو تیرے چلن نہیں دینے نخرے، اچھل چھل تیرا کوئی رہن نہ پائییا۔ جگ چوکرے تیرے آگے کڈھدے رہے ترے، نیوں نیوں سیس جھکائییا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ گُرمکھو غصے وچ نہ مارو دابا، سو صاحب آپ جنائییا۔ جس تہاڈے پچھے ڈھابیا مکہ کعبہ، نرگن نور نظری اِکو آئییا۔ بھگت دوارے بن کے آیا حاجی حاجا، حج اِکو اک وکھائییا۔ پریم پریتی اندر پڑھی نمازا، وضو وصل حق کرائیا۔ دھردرگاہی آیا بھاجا، بے پرواہ سچا شہنشاہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، مہربان بے پرواہیا۔ جن بھگتو نہ دیو ہنورا، ہوئی ہوئی آپ جنائییا۔ پاربرہم پرہ ملیا چھوہرا، سال بیسواں نظری آئییا۔ جوان ہو کے بدلے اپنی تورا، ترت اپنا ویس وٹائییا۔ جس منگایا ساچا گھوڑا، شاہ سوارا آسن لائییا۔ گُرمکھاں نال بنایا اپنا جوڑا، جوڑی پریم پریت جنائییا۔ دو جہاناں کوئی نہ اٹکے روڑا، روڑی سکھ والا ڈیرہ ڈھابیا۔ سسے اُپر لایا ہوڑا، ہوکا دو جہان سنائییا۔ ہابا ہنگ برہم جواب دتا کورا، اِکو ایک حکم ورتائییا۔ بن پُرکھ اکال دوجا کوئی نہ گاؤنا دوہرا، ڈھولا اور نہ کھئے لائییا۔ کلجگ اتم بدلے مہرا، سارپاش کھیل کھلائییا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ گُرسکھ نہ مارو دھمکی، دھر دھامی آپ جنائییا۔ میں پیج رکھاں سد جن کی، جگ جگ سیو کھائییا۔ جاناں کھیل ہر من کی، من منکا دیاں بھوائیا۔ دھار جاناں تن تن کی، پنج تت کران کُرمائییا۔ کھیل جاناں چھپر

چھنّ کی، محل اٹل سچّی رُشنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچی کھیل آپ سمجھائیا۔ جن بھگتو نہ پاوو زور، زوراوَر سمجھائیندا۔ اوہو گوہند نہیں ہور، جو وچھڑے میل ملائیندا۔ جس دی دو جہان اگئی تور، چلدا پھردا نظر کیسے نہ آئیندا۔ سو صاحب واگاں آیا موڑ، مڑ گھر اپنے پھیرا پائیندا۔ صاحب ستگر نوں گرمکھاں دی لوڑ، گرسکھ ساچے سْت جگائیندا۔ سچکھنڈ دوارے پے گئی تھوڑ، اپنا گھاٹا گرمکھاں کولوں پور کرائیندا۔ نو سؤ چورانوے چوکری جگ پُکھ اکال پھردا ربیا بن کے چور، چوری لوک مات کھائیندا۔ لکيا ربیا اندھیرے گھور، ظاہر ظہور نظر کیسے نہ آئیندا۔ حکمے اندرگر اوتار پیر پیغمبر آپے تور، ترت اپنا حکم سُنائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچی کھیل آپ وکھائیندا۔ جن بھگتو نہ مارو دھکا، ہر دھرمی آپ جنائیا۔ آد جگادی میں تھادا باپ سکا، بن مات پوت اُچائیا۔ جس گوہند بنایا پچھ، سو صاحب ہوتے سہائیا۔ ویلے آنت کوئی نہ ہووے کچا، جنہاں اپنی گود بہائیا۔ جوت اکالن کہے میں ماتا جچا، پُکھ اکال اشارے نال رکھائیا۔ اکو وار کہا اچھا، اچھی طرح سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، جن بھگت ربیا صلاحیا۔ سچ بھگتو نہ مارو طعنہ، طرح طرح سمجھائیا۔ جس مؤلی تند بدھا گانا، سو گہر گمبھیر ویکھ وکھائیا۔ جگ چوکری جس دا بھانا، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیا۔ دو جہان گائے گانا، راگ اناد ربیا سُنائیا۔ نت نوت دئے فرمانا، دھر دی دھار سمجھائیا۔ سو صاحب وشنوں بھگوانا، بھگون اپنی کار کھائیا۔ جن بھگتاں دیوے دانا، وست امولک جھولی پائیا۔ بن گوپیوں بناوے کاہنا، کاہن اپنا روپ درسائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچی کھیل آپ سمجھائیا۔ سچ بھگتو نہ جانو دور، دور ڈراڈا ربیا جنائیا۔ جو در آیا سو ویکھو حضور، ہر جو بیٹھا ڈیرہ لائیا۔ تھادے کرے معاف قصور، مُفت اپنی دیا کھائیا۔ اندر بخشے جوتی نور، نور نورانہ چند چمکائیا۔ نانا چھڈ دیو کوزا کوز، کوزی کِریا باہر کڈھائیا۔ در لاؤ مستک دھوڑ، پچھلی لتھے کوزی شاہیا۔ جگت بندھن نہ آون مجبور، مجبوری سب دی ربیا کٹائیا۔ ترے گن مایا تپے تندور، گھر گھر اگنی ربیا وکھائیا۔ ویداں پُراناں شاستراں سمرتاں انجیلاں قرآناں گرواں اوتاراں کیتا مشہور، نہکلنک اتم پھیرا پائیا۔ جس دا سچ نہ لبھا کیسے دستور، پڑدہ بھیو نہ کھئے کھلائییا۔ کوئی کہہ کے گیا میرا پروردگار نور، امام اکو نور الہیا۔ کوئی کہے جوتی جاتا ست سرور، زوریر پُکھ اکھوائیا۔ کوئی کہے سرب کلا بھرپور، بھرپور ربیا

سب تھائیا۔ پُرکھ اکال کہے میں اپنی دھار اپنے ہتھ رکھاں ضرور، دوسر ہتھ نہ کیسے پھڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگت رہیا اُٹھائیا۔ جن بھگتو نہ مارو جھٹکا، ہر جھاکئی اک دوائیندا۔ ویکھو اپنا کایا مٹکا، پُرکھ ابناسی ڈیرہ لائیندا۔ مات گرہ وچ جو تھادے اندر پُٹھا ہو کے لٹکا، سو صاحب اپنا میل ملائیندا۔ آکے جنم مرن دا کیسے رہے نہ کھٹکا، کر کرپا پار کرائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھگت بھگوان آپ جگائیندا۔ جن بھگتو نہ پاؤ بندھن، ہر بندگی اک جنائیا۔ گھر پاؤ پُرکھ ابناسی اکو نندن، اند اند وچوں درسائیا۔ دھوڑی ٹکا لاؤ چندن، نِم چندن روپ مہکائیا۔ آون جاون کئے پھندن، گیڑا گیڑ دئے مٹائیا۔ نرگن ہو کے آیا سورا سربنگن، سورپیر پھیرا پائیا۔ درویش ہو کے آیا منگن، بھگت دوارے الکھ جگائیا۔ جن بھگتو پریم پریتی چاڑھو رنگن، رنگ رنگیلا ایہہ سمجھائیا۔ اُٹھ کے سارے گاؤ میرا چھندن، میں تھادھا راگ لائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ جن بھگتو نہ کڈھو اندر، اندر ڈیرہ بیٹھا لائیا۔ تھادے پچھے چھڈے تھاکر دوارے مندر، مندے حال پھرے بے پرواہیا۔ تھادھا توڑن آیا جندر، نام ہتھوڑا ہتھ اُٹھائیا۔ تھادھا وساؤن آیا کھیڑا کھنڈر، نرگن جوت کرے رُشنائیا۔ تھادھا پھرن آیا من بندر، دہ دشا نہ اُٹھ اُٹھ دھائیا۔ تھادھا چڑھاؤن آیا سورہ چندر، چند چاندنی نین شرمائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں رہیا جگائیا۔ جن بھگتو دیو دلاسا، پرہہ اکو منگ منگائیا۔ جگ چوکری تھادے اُتے رکھ بھرواسا، اپنا نام تھانوں جپائیا۔ باقی سب دا خالی کرپا کاسہ، قسم رب دی جھوٹھی کھائے لوکائیا۔ نانک نال گوبند ویکھے تماش، گھر گھر اپنا پھیرا پائیا۔ کوڑی کرپا کرے ہاسا، مٹکھ گھنگٹ ناچ نچائیا۔ کوئی سروور نہ مارے تھائیا، اٹھسٹھ بیٹھے ڈھیریاں ڈھابیا۔ کیسے تون وچ پریم پریتی نہ رہیا آٹا، بن سوانی ساچی تون نہ کھئے پکائیا۔ جدھر ویکھو آیا گھاٹا، میت مُرارہ نظر نہ آئیا۔ لکھ چوراسی گھلا جھاٹا، بن ستگر پورے پٹی سر نہ کھئے گندائیا۔ راہ پھردیاں مکی نہ کیسے واٹا، جیو جنت دین دھائیا۔ کایا چیتھڑ سب دا پاٹا، ساچی ڈور تند نظر کھئے نہ آئیا۔ سری بھگوان دسن گلار باتاں، ہر دے ہر نہ کھئے وسائیا۔ جھگڑا پیا ذاتاں پاتاں، دین مذہب کرے لڑائیا۔ ہر کا روپ نہ کیسے پچھاتا، گوبند اکو اک سمجھائیا۔ ویکھ کھیل پُرکھ سمراتھا، صاحب ستگر آپ کرائیا۔ ہوتے سہائی انا تھ انا تھان، غریب نیانیاں گلے لگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں کولوں ڈردا

اپنی سیوا لائیا۔ جن بھکتو در دیو جلوہ، جلوہ گر آگہ سنائیا۔ پیر پیغمبران کھانا چھٹیا جلوہ، دُور دُراڑے بیٹھے دھیان لگائیا۔ پاربرہم پت پرمیشور کرنہارا بلوہ، بل اِکو اِک جنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ساچی منگ اِک منگائیا۔ جن بھگت کہن اسیں ڈراواں گے۔ تیرے اُتے حُکم چلاواں گے۔ پچھلے غُصے کڈھ وکھاواں گے۔ جنن چر نہ منائیں رُسے، تیرے در تے زور وکھاواں گے۔ جے پرہو راتیں گھر گھر پُچھیں، پھیر تیرے جوکے ہو جاواں گے۔ تیرے در تے پینڈے جے نہ مکے، پھر کِس دی اوٹ تکاواں گے۔ ایتھے آکے جے رہ گئے بھکھے، جھولی کپھدے آکے ڈاہواں گے۔ سِری بھگوان جے تیرے بھگت تیرے کولوں رہ گئے سُتے، سُرُتی کپھدے نال ملاواں گے۔ جے تُوں کہا آؤ میرے پُتے، پُت پوترے تیری گودی پاواں گے۔ سپس سب دے اِکو وار جھکے، جھک کے تیرے چرن لگاواں گے۔ جنہاں دے گھر بن کے لاڑا ڈھکیں، سِری سو تیری نار اکھاواں گے۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سد تیرے نال نبھاواں گے۔ جے میرے نال نبھاؤ گے۔ گھر اِکو ویکھن پاؤ گے۔ سُکھ آتم سچا پاؤ گے۔ مُکھ اُجل مات کراؤ گے۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچے راہ اِک لگ جاؤ گے۔ جن بھکتو نہ کرو صلاح، ویلا گیا ہتھ نہ آئیا۔ بن سدیاں گھر آیا ملاح، بیڑا اپنا نال رکھائیا۔ پھڑ پھڑ بابوں رہیا چڑھا، بن کھیوٹ سیو کھائیا۔ اِک دُو جے دی کئی لُو بٹھا، لڑ چھٹ کھئے نہ جائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ساچی کھیل رہیا سمجھائیا۔ جن بھکتو نبھاؤ توڑ، سِری بھگوان سچ جنائیا۔ تھادے نال میرا مطلب جائے سؤر، سؤہرے پیئے وجے ودھائیا۔ نو نو چار کر کے ویکھیا غور، گُرمکھ گُرمکھ نظر کھئے نہ آئیا۔ گُرسکھ گوبند دا بنیا کور، پرہ دیونہار وڈیائیا۔ ایہ نہ ویکھو پنج تے جھلدا چور، اندر نرگن نور جوت رُسنائیا۔ جس دے ہتھ سب دی ڈور، دو جہاناں اپنے وچ چھپائیا۔ سو صاحب گیا بھڑ، کلجگ اتم پھیرا پائیا۔ پورب جنم دی میٹے اوڑ، امرت میگھ اِک برسائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہار سد وڈیائیا۔ جن بھکتو آگے دینی نہ کوئی دلیل، سو ستگر آپ جنائیا۔ درگاہ ساچی لبھے نہ کھئے وکیل، بن گُ پورے پار نہ کھئے کرائیا۔ چور یار ٹھگ کوئی ٹپ نہ سکے فصیل، اندر لنگھ کھئے نہ جائیا۔ پھریدار چھیل چھیل، نوجوان اِکو نظری آئیا۔ اوہ فاصلہ کوئی نہ نا پے وچ گزاں میل، جوجن ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ جو کوئی دس کے گیا سو دھر دی دلیل، آنت کہن کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت

سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ کھیل رہیا سمجھائیا۔ جن بھکتو سد رکھو آس، آساوند جنائیندا۔ صاحب ستگر ہو داس، بن
 سیوک سیو کھائیندا۔ ویکھنہار پُرکھ ابناس، ابناسی کرتا دھار چلائیندا۔ نرگن ہو کے وسے ساتھ، سرگن سنگ نہائیندا۔ آتم ہو کے
 کرے پاٹھ، پرماتم ہو کے لیکھے لائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی آپ کھائیندا۔ بھگت کہن پرہ دس سچ،
 ساچی منگ منگائیا۔ کی وست ٹھاکر تیرے ہتھ، کی دیویں وڈیائیا۔ کون دیویں اپنی مت، کون سکھیا دئیں درڑائیا۔ کون جھولی پائیں
 حق، کون حقیقت ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھیو ابھیدا آپ سمجھائیا۔ میرے ہتھ حقیقت ساری، سو
 ستگر آپ جنائیندا۔ جُگ جُگ لیکھا کرے جُگ چاری، جُگ چار آرجا ویکھ وکھائیندا۔ نت نوت بن لیکھاری، لیکھا دھر دا آپ
 سمجھائیندا۔ رُوپ انُوپ گر اوتاری، نرگن سرگن دھار بندھائیندا۔ بودھ اکادھ نام جیکاری، سوبلا ڈھولا راگ لائیندا۔ شاہو بھوپ بن
 سیکداری، ساچے تخت سوہیا پائیندا۔ کلجگ اتم ہو اُجیاری، نرگن نور ڈگمگائیندا۔ نہکنک دھر درباری، آپ اپنا بھیو کھلائیندا۔ بیس
 بیسا کھیل اپاری، ہر کرتا آپ کرائیندا۔ ہر سنگت لیکھے لگی جو آئی ستاراں ہاڑی، ہر جو اپنے رنگ رنگائیندا۔ لہنا مکیا جنہاں چرن
 چُھپائی داہڑی، دادا پُوترا اکو در ویکھ وارو واری، گھر گھر اپنا پھیرا پائیندا۔ گرُمکھ کتیا کوئی نہ رہے کواری، مُراری پرہ اپنی ڈولی
 پائیندا۔ پرم پُرکھ کر شنکاری، ساچا کجلا نین دھار بندھائیندا۔ سپس گندے پہلی واری، نائن نائی سنگ نہ کوئے رلائیندا۔ مہندی رنگ
 لال چاڑھی، رنگ اکو اک رکھائیندا۔ سوہنی سچی بنائے لاڑی، وئی اپنی گندھ بٹھائیندا۔ پرم پُرکھ دیوے نام نیاری، سوہنے بستر تن
 شنکار وکھائیندا۔ آتم پرماتم کھیل اپاری، ہر کرتا آپ کرائیندا۔ سخیاں منگل منگلا چاری، گیت گوبند لائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں آپ جنائیندا۔ جن بھکتو پرہ دیون جوگ، سدا سدا اکھوائیا۔ جس دا لیکھا دھر سنجوگ، دھر دی دھار
 ملائیا۔ سو صاحب رکھاوے اک اوٹ، اوٹ اکال جنائیا۔ بہاگ لگائے اگئی کوٹ، قلعے بنک وڈیائیا۔ نام نگارے لائے چوٹ، ڈنکا اک
 وجائیا۔ کر پرکاش نرمل جوت، نورو نور نور رُشنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سب کچھ بھگتاں جھولی پائیا۔ جن
 بھکتو پرہ دیون آیا، دین دیال ٹھاکر سوامی۔ خالی جھولی دئے بھرایا، سرب کلا گھٹ آترجامی۔ گرُمکھ گر گر نال رلایا، نام سُنائے اگئی

بانی۔ امرت آتم تال بھرایا، اک وکھائے جل ٹھنڈا پانی۔ سُرتی شبدی میل ملایا، گھر ستگر ملیا اکو ہانی۔ رنگ رنگیلی سیج ہنڈھایا، جو بن رتا نوجوانی۔ مرد مردانہ بن کے آیا، لے کے ڈھر دی اک نشانی۔ ڈردا ڈردا بھگت دوارے پھیرا پایا، پہلوں کر کے اپنی مات قُربانی۔ شیر سینگھ دا نام مٹایا، پنج تت دیہہ نہ کھئے نشانی۔ جوت روپ ہو جوت سمایا، پرم پُرکھ کریا کھیل لاثانی۔ لاشریک آپ اکھوایا، ہر جلوہ نُور نُورانی۔ پروردگار ویس وٹایا، کرے کھیل بؤہ بدھ نانی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، جن بھگتاں لیکھا جانے شاہ سُلطانی۔ جن بھگتو دیا کھاواں گا۔ سچکھنڈ دوار وکھاواں گا۔ دھرم دوارا اک وڈیاواں گا۔ بن نرنکار حُکم سُناواں گا۔ بول جیکار راگ الاواں گا۔ سیس تاج اک سُہاواں گا۔ جگدیش اکو نظری آواں گا۔ بیس بیس ویکھ وکھاواں گا۔ سچ حدیث اک پڑھاواں گا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، اک پنج ویکھ وکھاواں گا۔ اک پنج ویکھ وکھائیکا۔ پرہ سچ دوار سُہائیکا۔ شہنشاہ بھوپ بن کے آئیگا۔ پنج پردھان نال ملائیگا۔ پنج پروان کر وکھائیکا۔ پنجاں دے کے درگاہ مان، درگاہ ساچی راج جنائیکا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا اک دھیان، راہ اکو اک وکھائیکا۔ راہ اکو اک وکھاویگا۔ پرہ اپنی دیا کھاویگا۔ سچکھنڈ دوار سُہاویگا۔ برہمنڈ حُکم ورتاویگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سچ دوار اک وڈیاویگا۔ سچ دوار اک وڈیاویگا۔ نرگن اپنی کار کھائیکا۔ سینگھاسن اکو اک سُہائیکا۔ جگ نیتر نظر کیسے نہ آئیگا۔ گرُمکھ ورلے بھگت وکھائیکا۔ دلی تخت وڈیاویگا۔ حُکم سخت اک چلائے گا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچی رُت آپ سُہائیکا۔ ساچی رُت سُہاویگا۔ ساچے تخت آسن لویگا۔ ویلا وقت آپ جناویگا۔ بھگت بھگوان آپ تراویگا۔ سچکھنڈ دوار وساویگا۔ لوک مات آپ وڈیاویگا۔ اندھیری رات میٹ مٹاویگا۔ ساچی گاتھ اک سُناویگا۔ چڑھا نئی اپنی پار کراویگا۔ بن کملاپات گرُمکھ تن آپ پرناویگا۔ لیکھا جانے ساچو ساچ، کوڑی کریا میٹ مٹاویگا۔ ہر کا شبد کوئی نہ سکے واچ، جو پڑھیا سو سُنیا سوئی جگت اکھ سُناویگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایسے کر کے ہاڑ ستاراں نچایا ناچ، نچ نچ دو جہاناں اپنا کھیل وکھاویگا۔ لوک مات ہویا ناچ، گرُمکھ سجن نال وکھائیا۔ سچکھنڈ دوارے پیا ہاس، گر اوتار خوشی منائیا۔ سری بھگوان سچ دوارے آؤن دی دسی جاچ، ہرکھ سوگ نہ کھئے رکھائیا۔ جنہاں پاربرہم پت پریشور اکو پردے لیا واچ، واسطہ

دوے نال نہ کھئے رکھائیا۔ تِس میلا کھلاپات، کول نین گود اُٹھائیا۔ کھڑا چُکیا پوجا پاٹھ، اندر وڑ دھیان نہ کھئے لگائیا۔ جن بھگتاں پرہ دیوے دات، دئی دوتی پار کرائیا۔ بن ستھراں وسیا ساتھ، بن بھوجناں بھوجن کھائیا۔ بن ناتیوں بنیا ساک، پتا پوت جوڑ جڑائیا۔ جو لکھیا گوبند بھوکھت واک، سو آپے دئے سمجھائیا۔ پرگٹ ہو پُرکھ سمراتھ، دیونہار دو جہان وڈیائیا۔ پندراں کتک گر اوتار پیر پیغمبر بیٹھے رکھ کے آس، کون ویلا پرہ ساڈا لیکھا لیکھے لائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا تخت تخت سنگھاسن، آپ سہائے پُرکھ ابناسن، ابناسی کرتا اپنا کھیل آپ رچائیا۔ ہر کا تخت کسے نہ گھڑیا، گھڑنہار نہ کوئی اکھوائیا۔ ہر کا اکھڑ کسے نہ پڑھیا، جو پڑھیا سو کرے پرہ پڑھائیا۔ ہر کے مندر کوئی نہ وڑیا، جو وڑیا تِس اپنی اُنکلی لائیا۔ ہر کنت کسے نہ وریا، جو وریا تِس پرہ اپنی دیا کھائیا۔ ہر کے ٹلے کوئی نہ چڑھیا، جو چڑھیا تِس بھجان رہیا اُٹھائیا۔ ہر کے پریم کوئی نہ مریا، جو مریا تِس مرن رہیا سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، جن بھگتاں کولوں ڈردا ڈردا دھر سندیسے رہیا سُنائیا۔ جن بھکتو نہ ماریو مار، مہربان اکھوائیندا۔ تھادے پچھے ہویا خوار، جگ چوکڑی راہ تکائیندا۔ لبھدا رہیا وچھڑے یار، گھر گھر پھیرا پائیندا۔ کوئی پُرکھ کوئی نار، کوئی پردھ بال انگ لگائیندا۔ کوئی دھکے رہیا مار، دُوروں دُوروں بھے جنائیندا۔ کوئی گرمکھ وِلا کرے پیار، جس گھر لبھن ستگر جائیندا۔ وپہ سو وپہ بکرمی سب دے پچھلے کرم دے دُکھڑے دئے نوار، جنم کرم دا روگ رہن نہ پائیندا۔ ڈونگھی بھوری پھڑ کے باہر دئے اُٹھال، جگت دھار نہ کھئے رُڑھائیندا۔ سچ دوارے نہ شاہ نہ کوئی کنگال، راؤ رنگ اکو رنگ رنگائیندا۔ کرے کھیل بے مثال، مسل بھگتاں آپ بنائیندا۔ پرگٹ ہو دین دیال، اصل گل اصلیت وچوں باہر کڈھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، در آئی سنگت دیوے اکو مان، مان ستگر چرن اک جنائیندا۔

گرمکھ مان ملے مننت، منتو اک سمجھائیا۔ سری بھگوان بنائے بنت، صاحب ستگر ہوئے سہائیا۔ جس لیکھ چکاؤنا آنت، آنتر جامی پھیرا پائیا۔ سو ستگر بنیا کنت، جو سرت سوانی نار پرنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ہر

سنگت لیکھے لائیا۔ ہر سنگت پچھلا چُکیا روسا، غُصہ گلہ رہن نہ پائیا۔ آگے مارگ دسّیا سوکھا، پنج جیکارے اکو سمجھائیا۔ پرہہ ملن دا ساچا موقع، دِن دِباڑے درس رہیا وکھائیا۔ اُچی کوک دیوے ہوکا، جیو جنت آپ جنائیا۔ جنہاں نام دی رہ گئی توٹا، تنہاں جھولی رہیا بھرائیا۔ ستگر پانی امرت دیوے پھوکا، آتر آتم اپنا جام پیائیا۔ باہروں دھوپ نہ جگاوے کوئی جوتا، نرگن جوت کرے رُشنائیا۔ تن ماٹی باہروں ویکھے نہ پوچیا کوٹھا، ڈونگی کندر دُرمت میل رہیا دھوائیا۔ جگت وبار ہتھ وچ پھڑکے کھنڈا تلوار نہ کوئی سوٹا، نام کھڑگ کٹار تن میان اندر رہیا ٹکائیا۔ گرُمکھ کوئی نہ ہووے ہوچھا، ہوچھی مت رہیا مٹائیا۔ پرم پُرکھ دا نام پڑھو ساچا پوتھا، جس وچوں کوٹن کوٹ پُستکان بن کے ہر کا نام دھیائیا۔ ستگر شبہ کہے گر اوتار پیر پیغمبر آد شکت دا دوہتا، دوہتروان ویکھے بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ جن بھگتو رہو تیار، ہر ریتی سچ جنائیندا۔ ملن آیا پرہہ سچا یار، یاری یاراں نال نیہائیندا۔ سری بھگوان پچھلا بھلے نہ کدے پیار، پُورب لیکھا ویکھ وکھائیندا۔ کی ہویا جے تسیں گئے وسار، پرہہ وسریاں اپنی گود بہائیندا۔ پھڑکے پوڑے دیوے چاڑھ، ڈنڈا اکو نام لگائیندا۔ ایہہ خوشی پھیر ہتھ نہ آوے ستاراں باڑ، ویہہ سو ویہہ ڈھولا گائیندا۔ ہُن پچھلا لیکھا دتا پاڑ، آگے ورقہ صاف اکو وکھائیندا۔ جو کرے چرن پیار، تِس پار ِکنارے پار کرائیندا۔ کر کِرپا اپنے اتوں گرُمکھ راتیں سارے دتے وار، سلوارنا اکو وار کرائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، آپ اپنی سیو کرائیندا۔ گرُمکھ سجن اُپروں لنگھا، جگت لکیر ٹپائیا۔ سچ بسترا گنڈھ بنھا، سیس جگدیش اٹھائیا۔ گرُمکھ خالی ہتھ لنگھا دل وچ رکھو چا، اگوں ملے بے پرواہیا۔ جو لماں پے کے سیوا رہیا کما، سو گوبند دھار وکھائیا۔ جس دے لختے جگر نیہاں ہیٹھاں نعرے رہے لگا، پُرکھ اکال اکال دھیائیا۔ جنہاں پچھ ساڈھے تن ہتھ ساچی منزل لئی بنا، چار جگ پاوے دتے بنائیا۔ تنہاں لیکھا لیکھے لیا لا، لایق نا لایق سارے اکو رنگ رنگائیا۔ جو پرہہ دی چرنی ڈکے آ، سو پرہہ دا روپ سائیا۔ کھوٹے کھرے لئے بنا، آنت خزانے بھگت دوارے وچ رکھائیا۔ مُفلس غریب نانے لئے ترا، گداگر اپنے گھر بہائیا۔ بے مہانے ونجھ لگا، پتن اپنا اک ٹپائیا۔ بردھ بال جوان انجانے بیڑے چڑھا، گھر ساچے دئے پُچائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہار سد وڈیائیا۔

* ۱۹ ہاڑ ۲۰۲۰ بکرمی جوت دے وبار نال شادی کیتی پاتشاہ جی نے کرشن دے کپڑے پا کے

گھنڈ کڈ کے شادی کیتی دربار وچ جیٹھووال *

اند کارج دا سچ اند، اند ستگر رہیا جنائیا۔ گرمکھ ویکھ دلارا چند، پرہ اپنی خوشی منائیا۔ آد انادی گا کے چھند، ساچا راگ سنائیا۔ دُور دُراڈا کٹ کے پندھ، در آئے بے پرواہیا۔ پریم پریتی اکو منگ، منگنی جگدیش وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اٹھائیا۔ مہر نظر ابناسی اچت، سو صاحب آپ اٹھائیا۔ لاڑا ویکھو اجیت سنگھ دا پُت، پُوت سپوت ملے وڈیائیا۔ جس دی صاحب سہائے رُت، پچھلا لیکھا جھولی پائیا۔ دواپر وچ لیا پُچھ، کون تیری پت دھرائیا۔ دروپت نیوں کے کہا جھک، تڈھ بن اور نہ کھئے سہائیا۔ پنجے پانڈو دے گئے پٹھ، سر ہتھ نہ کھئے ٹکائیا۔ کھنڈا پھڑے نہ کوئی مٹھ، گرزے کندھ نہ کھئے ٹکائیا۔ کوڑی کرپا اندر گئے لک، بل سکے نہ کھئے وکھائیا۔ جگت ناتا گیا مُک، پرہ تیری اوٹ تکائیا۔ جے تُوں ہی گیا رُس، ہووے کون آنت سہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی سکھیا اک درڑائیا۔ سُن دروپت سچ سپتری، سو صاحب آپ جنائیا۔ تیری دھار نوری اتری، نور نورانہ ویکھ وکھائیا۔ کر کے چن پھیر نہ مُکریں، ساکھیات رہیا سمجھائیا۔ لوک مات نہ ہوئیں نہ شُکری، شُکریہ اکو اک کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، مہربان ہوئے سہائیا۔ دروپت اگوں پئی رو، نیتر نیناں نیر وایا۔ پرہ میرے جوگا گیا ہو، دوجا سنگ نہ کھئے رکھایا۔ سچ دوار کری لو، پردہ اوہلا آپ چُکایا۔ پُرکھ ابناسی ہو کے کرپا موہ، مُحبت اکو اک جنایا۔ دیونہارا ڈھوآ ڈھو، کوٹن کپڑ روپ وٹایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در تیرا اکو موہے بھایا۔ سری بھگوان دئے دلایا، اکو وار جنائیا۔ سچ سپتری کر بھرواسا، پریم پُرکھ سمجھائیا۔ تیرا ویکھاں کھیل تماشا، لوک مات وجے ودھائیا۔ کلجگ اتم پوری کران آسا، نرگن نروریر پھیرا پائیا۔ تیرا بدلاں مڑ کے پاسا، نار مائش روپ وٹایا۔ مائکھ ہو کے دیوے داتاں، مانس اپنے رنگ رنگائیا۔ کرے کھیل پرہ پُرکھ بدھاتا، بے پرواہ سچا شہنشاہیا۔ سچ پریتی جوڑے ناتا، گھر اکو وجے ودھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، تیرا لیکھا تیری جھولی پائیا۔ تیرا لیکھا دیوے آپ، اپنے ہتھ رکھے وڈیائیا۔ تیرا بنائے وڈ پرتاپ،

ہر پرتاپی پھیرا پائیا۔ صاحب سہیلا بن کے ساک، سجن اکو نظری آئیا۔ پورا کرے بھوکھت واک، کیتا قول توڑ نہائیا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار وڈیائیا۔ پنچم ناری تیری بنت، سو صاحب آپ بنائیا۔ دیا کرے سری بھگوت، مہر نظر اٹھائیا۔
 کلجگ انت تیرا ویس وٹائے ساچا کنت، نر نرائن ہوئے سہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی سکھیا
 اک درڑائیا۔ ساچی سکھیا دئے بھگوان، سچ سچ سمجھائیندا۔ کلجگ انت کراں پروان، پرم پُرکھ حُکم ورتائیندا۔ تیرا روپ دھار مہان،
 جو بن جگت نال ملائیندا۔ تیرے اندر سچ مکان، مندر سوہنا اک سہائیندا۔ کرے کھیل نوجوان، نور نورا نا ویس وٹائیندا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، گھر ساچے سوہنا پائیندا۔ تیرا روپ انوپ وٹا، وٹا اپنے نال کرائیا۔ صاحب سمرتہ دیا کہا،
 دین دیال ہوئے سہائیا۔ اچرج کھیل آپ ورتا، جن بھگتاں دئے سمجھائیا۔ جنہاں وچولا بنے بے پرواہ، پرم پُرکھ سہج سُکھدائیا۔ ساچا سگن
 جنہاں مُکھ دئے لگا، ہر سنگت وچ دئے وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، پچھلا لہنا جھولی پائیا۔
 پچھلا لہنا دئے کرتار، ہر کرنی کرتا آپ کھائیندا۔ پرم پُرکھ دا سچ وبار، بن بواری آپ سمجھائیندا۔ پچھلا قرضہ دتا اُتار، آگے مارگ اک
 رکھائیندا۔ پُرکھ ابناسی بن کے نار، گرمکھ ساچا آپ پرنائیندا۔ سوہنا پائے سہنجنا ہار، پھولن برکھا ایکو لائیندا۔ جو بن متی نار مُٹیار،
 جوت اکالن آپ گنڈھ پوائیندا۔ کرپا کری سرجنہار، سر اپنا بتھہ ٹکائیندا۔ باقی آرجو رہ گئی سی دن چار، چوتھے دن نوں اجیت سنگھ دا
 پُتر نظر نہ آئیندا۔ ایسے کر کے کرے سچ وبار، پرہ تئی گنڈھ وکھائیندا۔ گرسکھ پورے ستگر دی ایہو کار، بن کرماں کرم بنائیندا۔ جنان
 چر نہ کرے پیار، پُت پتا دی گود کوئی نہ سوہنا پائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نوین جیون دا نواں
 سگن، پرم پُرکھ دی لگے لگن، ساچی دھار پھیر بندھائیندا۔ جیوتیاں پرہ دتا زوال، من مرن وچ نہ آئیا۔ ایسے کر کے بنیا وچ دلال،
 اجیت سنگھ دا پریم رہیا ستائیا۔ پُرکھ ابناسی سدا خوشحال، رنگ خوشیاں نال رنگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 دیونہارا ساچا ور، مہر نظر اک ٹکائیا۔ ہر سنگت دی نوین شادی، شہنشاہ آپ کرائیا۔ گرمکھ تیری ودھ آبادی، گھر ساچے خوشی
 منائیا۔ گرمکھ اکٹھے ہوئے آندھی گوانڈھی، ساک سین سجن نظری آئیا۔ پریم پیار دی چڑھی ہانڈی، ساچا کھانا آپ کھوایا۔ جوت اکالن

ڈھولے گاندی، خوشیاں گیت سنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچی کرنی آپ جنائیا۔ ساچی
 کرنی بھگت وواہ، در سچ ملے وڈیائیا۔ جس دا سگن مکھ دتا لگا، سو لاڑی گرسکھ نال رکھائیا۔ اپنی کیرپا کر کے مہربان بن ملاح،
 ڈبڈی نیا پار کرائیا۔ گرمکھ کوئی بھلیو نہ، جو در آیا سو لیکھا رسیا چکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، جگت ناتا جگت
 جوڑی، جوڑی ہر ہر آپ بنائیا۔ جگت جوڑی ہوئے منظور، ہر ستگر آپ بنائیا۔ کیسے دا ایتھے نہیں قصور، جو کرنی کر وکھائیا۔ بن
 ستگر پورے کوئی نہ بھرے بیڑا پور، پار کنار نہ کھئے لنگھائیا۔ کی ہویا جے دھی والے پچھے رہ گئے دور، صاحب ستگر اپنی دھار نال
 پرنائیا۔ اینہاں نال ناتا رہے ضرور، سری بھگوان ہوئے سہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ساچا ور، کرے
 کھیل بے پرواہیا۔ کھیل کرے پُرکھ سمرتھ، پرہ اپنی دیا کھائیندا۔ گرمکھ گرسکھ لئے رکھ، لاڑی لاڑا سوہبا پائیندا۔ جنہاں مہندی لائی
 ہتھ، تنہاں اکو رنگ وکھائیندا۔ جو آتر آتم گاؤندے جس، تنہاں اپنا میل ملائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا
 ساچا ور، ساچی کرنی آپ کھائیندا۔ ساچی کرنی کر گوہند، پرہ اپنا کھیل کھلائییا۔ گرمکھ کرے نہ کوئی چند، چنتا غم نہ کھئے وکھائیا۔
 سرب جیاں آپے بخشند، بخشنہار وڈ وڈیائیا۔ جس نے ساچیا جیو پنڈ، آتم آتر رسیا ٹکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا
 کر، دیونہارا ساچا ور، گھر ساچے کرے سچ کُرمائیا۔ گھر کُرمائی ہوئے کُرمیئے، ہر ستگر ویکھ وکھائیندا۔ ماییاں سوہون ساچے بیئے، پُتر
 دھیاں اکو رنگ رنگائیندا۔ صاحب رنگیلا رنگ اپنے ویکھے، ویکھنہارا نین اٹھائیندا۔ پورب جنم دے رکھے چیتے، پچھلی کیتی نہ کھئے
 بھلائیندا۔ آگے جانے اپنے لیکھے، لیکھا پتہ آپ وکھائیندا۔ کر کیرپا پرہ کھولے بھیتے، بھيو ابھیدا آپ سمجھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر،
 آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی کرنی آپ کھائیندا۔ ساچی کرنی کرے دیال، اپنی دیا کھائیا۔ جوڑی جُڑے وچ جہان، جوڑا
 اکو اک وکھائیا۔ نام گھوڑا شبد بیان، رتھ ساچے لئے چڑھائیا۔ لیکھا جان دو جہان، لوک مات ہوئے سہائیا۔ آپے بخشے جیون دان، جگ
 جیون داتا ہوئے سہائیا۔ در آئے ہوئے پروان، گرمکھ ساچے ملے وڈیائیا۔ جوڑی جیوے اگلے جہان، پچھلا لیکھا سکہاں وچ لنگھائیا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ساچا ور، انند انند کاج کاج کرتا اپنی دھار کرائیا۔ شہنشاہ ہو کے بنیا شاہ، دیونہار

اکھوائیندا۔ رہبر ہو کے دسے راہ، مارگ اک سمجھائیندا۔ ستگر ہو کے بنے ملاح، بیڑا پار کرائیندا۔ گر گر ہو کے دسے نار، ناؤں زرنکار
 آپ جنائیندا۔ پریم بن کے پکڑے بانہ، پھڑ باہوں گلے لگائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کھیل آپ وکھائیندا۔
 ستگر ہو کے بنے میت، پرہ اپنی دیا کمائیا۔ گر گر ہو جنائے ریت، ساچی دھار بندھائیا۔ ابناسی ہو کے بھے اتیت، ترے گن وچ کدے نہ
 آئیا۔ سورپیر ہو کے لئے جیت، آپ اپنا بل رکھائیا۔ نردھن ہو کے وسے ہست کیٹ، کیٹ کیٹاں روپ سہائیا۔ آتم ہو کے وسے دھام
 انڈیٹھ، نظر کیسے نہ آئیا۔ امرت ہو کے وسے ٹھانڈا سیت، اگنی تت نہ کھئے جنائیا۔ پرہی ہو کے وسے چیت، چت وت ٹھگوری کھئے نہ
 پائیا۔ صاحب ہو کے میل ملائے ٹھیک، کوڑا ٹھیکر بہن وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اٹھائیا۔ ٹھاکر ہو کے
 بنے دیال، دین دیال دیا کمائیا۔ مہربان ہو کے ویکھے گرمکھ لال، گہر گمبھیر کھوج کھوجائیا۔ ست ستوادی ہو کے چلے نال، جگ
 چوکڑی سنگ نبھائیا۔ بھوپت بھوپ ہو کے بنے راج راجان، دو جہاناں رعیت ویکھ وکھائیا۔ سورپیر ہو کے بنے بلوان، بل اپنا آپ
 پرگٹائیا۔ جودھا ہو کے جھلائے نشان، نشانہ اکو اک اٹھائیا۔ بودھا ہو کے دیوے گیان، آگادھ کرے پڑھائیا۔ سوڈا ہو کے وکے دکان،
 گرمکھ ہٹ آپ چلائی۔ وڈا ہو کے بنے انجان، چتربھج روپ دھرائیا۔ پرکاش کر کے جوتی نور دھرے مہان، نورو نور رُشنائیا۔ شبہ
 ہو کے گائے گان، گیت گوہند آپ الائی۔ پُرکھ اکال ہو کے بنے بے پہچان، جگت نیتر نظر کیسے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی
 کرپا کر، دیونہار سد وڈیائیا۔ ستگر ہو کے بنے داتا، دیاوان دیا کمائیا۔ پُرکھ ہو کے بنے بدھاتا، بدھ اپنی آپ سمجھائیا۔ ناد ہو کے سُنائے
 گاتھا، راگ اکو اک الائی۔ جوت ہو کے بنے جوتی جاتا، لکھ چوراسی کھوج کھوجائیا۔ نرویر ہو کے دیوے ساٹھا، سکلا سنگ نبھائیا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہوونہار سدا سہائیا۔ ستگر ہو کے بنے اوٹ، اکو اک دھیان جنائیندا۔ گرمکھ ہو کے جگے
 جوت، نور تورانہ ڈگمگائیندا۔ جیو ہو کے وسے لوک پرلوک، اپنی گنڈھ پوائیندا۔ نام زرنکار ہو کے گائے سلوک، ڈھولا اکو اک جنائیندا۔
 کھوجی ہو کے کڈھے کھوج، لکھ چوراسی پھول پھلائییندا۔ مؤجی ہو کے مانے مؤج، مؤجودہ اپنی کار کھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، اپنی کل آپ دھرائیندا۔ ستگر ہو کے ہووے داس، داسی روپ وٹائیا۔ منڈل ہو کے پاوے راس، گوپی کاہن نچائیا۔

نور ہو کے ہونے پرکاش، جوتی جوت ڈگمگائیا۔ سجن ہو کے بنے ساک، بندھن اپنا آپے پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا کھیل آپ کرائیا۔ ستگر ہو کے ہووے دین، دین اپنے گلے لگائیندا۔ جل ہو کے بنے مین، جل مین اپنی دھار دکھائیندا۔ وڈا ہو کے بنے مہین، مہربان نظر کیسے نہ آئیندا۔ ٹھاکر بن کے ہونے ادھین، جن بھگتاں آگے سیس جھکائیندا۔ نواب بن کے ہونے مسکین، در درویش لکھ جگائیندا۔ شاہ سوارا ہو کے پائے زین، آسو اکو تنگ کسائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرنی اپنے ہتھ رکھائیندا۔ ستگر ہو کے کرے ارداس، دھیان اکو ایک لگائیا۔ صاحب ہو کے وسے ساتھ، سکلا سنگ نبھائیا۔ داتا ہو کے دیوے دات، نام دھن آپ ورتائیا۔ مہربان ہو کے بنے پتا مات، پوت اکو گود سہائیا۔ نرگن ہو کے ویکھے کھیل تماش، خالق خلق ونڈ ونڈائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کھیلے کھیل سچا شہنشاہیا۔ ستگر ہو کے کھیل کرے انمول، ایکنکارا آپ کرائیا۔ کنڈا ہو کے تولے تول، تولنہارا بے پرواہیا۔ ندھان ہو کے بولے بول، شبد آگم ناد سنائیا۔ نراکار ہو کے جائے مؤل، مؤلا اپنا بھیو کھلائییا۔ امرت ہو کے بھرے گول، دھار اکو اک رکھائیا۔ آد ہو کے ہونے اول، ایکا ایک نور الاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنی رچنا آپ رچائیا۔ ستگر ہو کے جوڑے دو، دوہری اپنی دھار چلائیندا۔ نرگن ہو کے کرے موہ، مہبت سرگن نال رکھائیندا۔ پرکاش ہو کے کرے لو، اگیان اندھیر مٹائیندا۔ امرت ہو کے نرمیل میل دیوے دھو، سپر ساجن اک دکھائیندا۔ ڈاکو بن کے کوڑی کرپا گرمکھاں کولوں لوے کھوہ، مایا ممتا موہ مٹائیندا۔ پارس ہو کے کنچن جائے چھوہ، ہرجن اپنے رنگ رنگائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا حکم آپ ورتائیندا۔ ستگر ہو کے دیوے بدھ، بدھی اکو اک سمجھائیا۔ شہنشاہ ہو کے بے کد، ساچے آسن ڈیرہ لائیا۔ جانی جان ہو کے لئے بچھ، اگلا پچھلا لیکھا ویکھ دکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار سدا وڈیائیا۔ ستگر ہو کے دیوے گیان، منتر اکو اک سمجھائیندا۔ پرم پُرکھ پرہ چرن دھیان، ساچا راہ اک جنائیندا۔ محل اٹل اک مکان، گھر اکو اک دکھائیندا۔ راگ دھن ناد ساچا گان، تال اکو اک وجائیندا۔ آگم اتھاہ بے پرواہ شبد جنائے اک بان، لوآن پُریاں پار کرائیندا۔ دین دیال چتر سگھڑ سجان، مورکھ موڑھے پار کرائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کھیل آپ دکھائیندا۔ ستگر ہو کے کھولے در، دروازہ اک جنائیا۔ گرمکھ اندر جائے

وڑ، جس اپنی دیا کمائیا۔ محل منارا ویکھے کھڑ، گرہ ساچے سوہبا پائیا۔ پریم پریتی پریتم کر، پرماتھ دئے جنائیا۔ آتم سیجا لائے لڑ، پلؤ اکو
 اک پھڑائیا۔ سوہنا ساجن ملے ور، ہر کنت بے پرواہیا۔ جنم کرم چکائے ڈر، بھے مرن کھئے نہ آئیا۔ رڑھدے جاندے لئے پھڑ، پھڑ باہوں پار
 کرائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد ہووے آپ سہائیا۔ سدا سہائی صاحب گر پورا، پُرکھ اکال دیا کمائیا۔ نرگن ہو
 کے جوتی نورا، نرور دھار چلائی۔ شبدي ہو کے انادی پورا، پور رہیا سرب ٹھائینا۔ مورکھ ہو کے بنے مؤڑھا، بورا اپنا نام دھرائیا۔
 جودھا بن کے بنے سورا، سوریر اکھوائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سدا سدا ہوئے سہائیا۔ سدا سہائک ٹھاکر اکو،
 ایکنکار اکھوائیندا۔ ساچی سکھیا دھر در سکھو، دھردرگاہی آپ جنائیندا۔ سار کوئی نہ پائے پچھوں، گر ستگر ستمکھ دیا کمائیندا۔ کرنی
 کیتی جیو جنت پٹو، بن ستگر ساچے لیکھا لیکھ نہ کھئے مٹائیندا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ کرم آپ کمائیندا۔ ستگر
 ہو کے کرے پیار، پرہ اپنا رنگ رنگائیا۔ بھگت بھگونت دئے ادھار، سنت سجن لیکھ جنائیا۔ گرمکھ گر گر گھوڑے چاڑھ، ویکھے چائیں
 چائیا۔ گرسکھاں بخشے اک دوار، چرن کول سرنائیا۔ جگت پیتے جگ چار، چارے کھانی ویکھ وکھائیا۔ ساچا ہانی اک کرتار، ہر کرتا
 نظری آئیا۔ امرت پانی دیوے ٹھنڈا ٹھار، سچ پیالہ نام بھرائیا۔ دین دیا لا کھول کواڑ، نج نیت کرے رُشنائیا۔ ہر سنگت لیکھا دھر دربار،
 دھر درباری آپ کرائیا۔ نکیاں وڈیاں کرے پیار، بڈھیاں پچیاں گود اٹھائیا۔ پردے سچیاں دیوے تار، جو جن آئن سرنائیا۔ کوڑیاں کچیاں
 کرے خوار، لکھ چوراسی وچ بھوائیا۔ من متیاں مارے مار، رائے دھرم ہتھ پھڑائیا۔ گرمکھاں لیکھا دئے نوار، لہنا دینا جھولی پائیا۔ ساچا
 مندر اک وکھال، گھر ساچے سوہبا پائیا۔ کرپا کر دین دیا، آپ اپنا رنگ چڑھائیا۔ ستگر سوامی ہو کرپال، کالکھ ٹگا دیوے لاپیا۔
 جوتی جلوہ نور جلال، اکو کرے رُشنائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں
 بھگوان، دیونہارا آتم دان، پرماتم اپنا سنگ رکھائیا۔

